

Ác Bá

Contents

Ác Bá	7
1. Chương 1: Thuốc Trung Hoa, Thuốc Đô Bảo	7
2. Chương 2: Tận Hết Sức	11
3. Chương 3: Như Mộng Như Ảo	15
4. Chương 4: Đến Trường	19
5. Chương 5: Về Nhà	23
6. Chương 6: Hương Vị	27
7. Chương 7: Trúng Chiêu	31
8. Chương 8: Không Đánh Nhau Không Quen Biết	37
9. Chương 9: Hình Ý Quyền	42
10. Chương 10: Gia Vờ Làm Quý Ông Lịch Lãm Không Xong	47
11. Chương 11: Nói Năng Khí Phách	51
12. Chương 12: Dáng Vẻ Anh Thật Tốt	56
13. Chương 13: Bách Biến Thần Hành	63
14. Chương 14: Kẻ Nên Tội	67
15. Chương 15: Phật Nói Nhân Quả	71
16. Chương 16: Nát	74
17. Chương 17: Chết Không Nhắm Mắt	78
18. Chương 18: Chuyện Ầm ĩ Đây	81
19. Chương 19: Làm Giàu Cấp Tốc Phát Lên Nhanh Chóng	86
20. Chương 20: Thay Mặt Học Sinh Mới Phát Biểu (thượng)	91
21. Chương 21: Thay Mặt Học Sinh Mới Phát Biểu (hạ)	93
22. Chương 22: Để Tiền Lại Đó	95
23. Chương 23: Liều Mạng Với Mày	100
24. Chương 24: Vận May Như Cứt Chó	104
25. Chương 25: Nói Chuyện Giang Hồ Trên Giường (thượng)	108
26. Chương 26: Nói Chuyện Giang Hồ Trên Giường (hạ)	110
27. Chương 27: Ngõ Lão Gia Tử	113
28. Chương 28: Giao Cho Em Rồi!	116
29. Chương 29: Đại Hồ Ly, Tiểu Hồ Ly	120
30. Chương 30: Khoản Học Phí Đây Đau Đầu A!	125
31. Chương 31: Văn Phòng Trình Thám Chung Cực	129
32. Chương 32: Là Hạnh Phúc Sao?	132
33. Chương 33: Lý Nham	135
34. Chương 34: Đã Đến Rồi Thì Hiện Thân Đi!	139
35. Chương 35: Phong Dao	143
36. Chương 36: Hung Vật Giết Người!	147
37. Chương 37: Không Cần Chú Đỡ	151
38. Chương 38: Đau Buồn Đợi Chờ	154
39. Chương 39: Cứu Chữa	157
40. Chương 40: Thiêu Thân Lao Vào Lửa	160

41. Chương 41: Tào Phá Định	165
42. Chương 42: Phích Sơn Khảo	168
43. Chương 43: So Tài Với Địa Bảng	171
44. Chương 44: Hai Vị Cao Thủ Địa Bảng	173
45. Chương 45: Không Quay Đầu, Không Lưu Luyến	177
46. Chương 46: Báo Săn Mồi	179
47. Chương 47: Một Hồ Nhân Tốt	182
48. Chương 48: Đánh Đuổi Kẻ Giàu Phân Chia Ruộng Đất	185
49. Chương 49: Đến Đây Đi, Bảo Bồi!	189
50. Chương 50: Đông Bắc Hồ, Kim Tiền Báo, Háo Tử	192
51. Chương 51: Đo Thử Nông Sâu	195
52. Chương 52: Nhà – Xe – Tiền	198
53. Chương 53: Lý Bát Nhất	202
54. Chương 54: Chia Ra	205
55. Chương 55: Nói Coi, Tôi Hại Ai Nào?!	209
56. Chương 56: Bay Giữa Không Trung	212
57. Chương 57: Bán Tĩa (Thượng)	215
58. Chương 58: Bán Tĩa (Hạ)	218
59. Chương 59: Trở Lại Trường	222
60. Chương 60: Giúp Đỡ Kẻ Nghèo Khó	226
61. Chương 61: Đại Thế Gia	229
62. Chương 62: Bạo Sát!	232
63. Chương 63: Sức Mạnh Của Sở Ly Hỏa	235
64. Chương 64: Trung Hoa Chấp Pháp	239
65. Chương 65: Chơi Đến Xương Vỡ Gân Đứt	242
66. Chương 66: Thiên Uy	246
67. Chương 67: Tự Cầu Cho Mình Nhiều Phúc	249
68. Chương 68: Chủ Định Nơi U Minh	253
69. Chương 69: Thảm Than Một Tiếng Nguy Hiểm Thật!	256
70. Chương 70: Dạ Xoa Đòi Mạng	260
71. Chương 71: Tai Vách Mạch Rừng	263
72. Chương 72: Danh Từ Chìm Vào Quên Lãng	268
73. Chương 73: Đánh Lén Ban Đêm	271
74. Chương 74: Nhân Tình	275
75. Chương 75: Chân Lý	279
76. Chương 76: Mê Muội, Đốn Ngộ	283
77. Chương 77: Tờ Giấy Này Cháy Rất To	286
78. Chương 78: Rối Loạn	289
79. Chương 79: Lân Tổ	292
80. Chương 80: Đã Tới Muộn	296
81. Chương 81: Xin Mời Chờ Đợi	299
82. Chương 82: Mày Rốt Cuộc Đắc Tội Bao Nhiều Người?	303
83. Chương 83: Trượng Nghĩa Nha!	307
84. Chương 84: Sao Lại Vô Sĩ Đến Thế?	311
85. Chương 85: Không Giải Thích	314
86. Chương 86: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được	318
87. Chương 87: Bị Mất	322
88. Chương 88: Xử Trí Như Thế Nào Đây?	325
89. Chương 89: Trung Hoa, Cứng Rắn!	329
90. Chương 90: Chim Trắng Chim Đen	332
91. Chương 91: Âm Đấu, Minh Đấu	335
92. Chương 92: Không Thể Chịu Tội Nhục	338
93. Chương 93: Yêu Ma	341
94. Chương 94: Trào Phúng	345

95. Chương 95: Xem Kịch	348
96. Chương 96: Cách Hoang Phí Của Người Keo Kiệt	352
97. Chương 97: Từ Trời Rơi Xuống	356
98. Chương 98: Có Thể Không Giết Người Nữa, Nhưng Phải Giết Mày Trước	360
99. Chương 99: Cần Gì Biết Mày Là Ai!	363
100. Chương 100: Đỏ Thắm Như Máu	367
101. Chương 101: Cơn Giận Của Lân Cửu (thượng) !	372
102. Chương 102: Cơn Giận Của Lân Cửu (trung)	375
103. Chương 103: Cơn Giận Của Lân Cửu (hạ)	379
104. Chương 104: Đủ Rồi	382
105. Chương 105: Hoàn Cảnh Nguy Hiểm Của Lân Ngũ	386
106. Chương 106: Sát Ý Của Trác Thanh Đế	390
107. Chương 107: Đừng Bỏ Lỡ Kịch Hay	393
108. Chương 108: Thần Mã Đều Là Phù Vân	397
109. Chương 109: Lân Tổ Đã Đến Đông Đủ	401
110. Chương 110: Phong Cách Của Cấp Mô	405
111. Chương 111: Đào Ngũ	408
112. Chương 112: Muốn Chiến Thì Chiến	412
113. Chương 113: Muốn Chết!	416
114. Chương 114: Nhìn Không Thấu	419
115. Chương 115: Đầu Láng	423
116. Chương 116: Trác Thanh Chiến	427
117. Chương 117: Tiểu Lão Đệ	430
118. Chương 118: Thà Làm Ngọc Vỡ!	434
119. Chương 119: Nhật Chiếu	437
120. Chương 120: Cậu Gầy Đi Rồi	440
121. Chương 121: Đảo Yên Hà	444
122. Chương 122: Đồ Bộ	448
123. Chương 123: Lẻ Vào	452
124. Chương 124: Giết!	455
125. Chương 125: Liên Ngân	458
126. Chương 126: Không Đề	462
127. Chương 127: Bữa Tối Lăn Hai	466
128. Chương 128: Đãi Ngộ	470
129. Chương 129: Phần Kiều Diễm Đó	473
130. Chương 130: Say Tình	477
131. Chương 131: Em Yêu Anh	480
132. Chương 132: Khoe Của	483
133. Chương 133: Áo Gấm Về Quê	486
134. Chương 134: Đất Nước Có Người Giỏi	489
135. Chương 135: Diễn Kịch	492
136. Chương 136: Quá Đáng!	496
137. Chương 137: Đạo Phở	499
138. Chương 138: Kẻ Diên Khùng? Hiệp Nữ?	503
139. Chương 139: Mỹ Nữ, Anh Hùng Bắt Đầu Màn Kịch Chém Giết!	506
140. Chương 140: Không Thể Chết	510
141. Chương 141: Sau Lưng	513
142. Chương 142: Hang Cọp	516
143. Chương 143: Tuyệt Địa!	520
144. Chương 144: Đột Biến!	525
145. Chương 145: Tàn Sát	528
146. Chương 146: Phụ Nữ Tự Trói Buộc Mình	533
147. Chương 147: Tình Cờ Gặp Mặt	536
148. Chương 148: Hách Liên	540

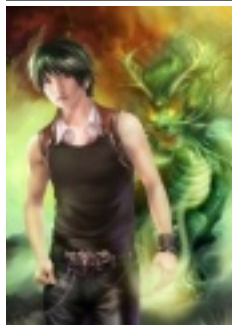
149. Chương 149: Một Khúc Ca Kinh Ngạc Bốn Phương (thượng)	543
150. Chương 150: Một Khúc Ca Kinh Ngạc Bốn Phương (hạ)	546
151. Chương 151: Bại Hoàn Toàn	549
152. Chương 152: Thỏa Mãn	553
153. Chương 153: Cải Trang Đi Chơi	556
154. Chương 154: Mưa Gió Nổi Lên	560
155. Chương 155: Chơi Cờ Không Gặp Đối Thủ	564
156. Chương 156: Anh Có Ý Kiến Gì Sao?	568
157. Chương 157: Thập Diện Mai Phục (1)	573
158. Chương 158: Thập Diện Mai Phục (2)	577
159. Chương 159: Thập Diện Mai Phục (3)	581
160. Chương 160: Thập!	584
161. Chương 161: Anh Ta Là Ai?(thượng)	588
162. Chương 162: Anh Ta Là Ai? (hạ)	590
163. Chương 163: Không Chơi (1)	593
164. Chương 164: Không Chơi (2)	596
165. Chương 165: Đăng Môn	599
166. Chương 166: Hận! (thượng)	602
167. Chương 167: Hận! (hạ)	605
168. Chương 168: Truyền Kỳ	607
169. Chương 169: Phía Trên	611
170. Chương 170: Đường Về, Cũng Là Đường Xuống Suối Vàng	615
171. Chương 171: Thỏ Khôn Có Ba Hang	619
172. Chương 172: Không Điên (thượng)	623
173. Chương 173: Không Điên (hạ)	625
174. Chương 174: Doạ Lui (thượng)	627
175. Chương 175: Doạ Lui (hạ)	629
176. Chương 176: Hai Người Phụ Nữ	632
177. Chương 177: Đơn Kiếm Phá Cửu Luân	636
178. Chương 178: Kỳ Huynh Như Ứng	641
179. Chương 179: Ly Miêu Hoán Thái Tử!	646
180. Chương 180: Nhập Cuộc	649
181. Chương 181: Tôi Không Chết, Kết Quả Thành Bại Ai Có Thể Kết Luận Được Đây?	654
182. Chương 182: Con Người Sắt Đá	656
183. Chương 183: Liều Chết Chém Giết!	658
184. Chương 184: Không Giống Nhau!	662
185. Chương 185: Tôi Vẫn Thích Dạ Xoa	666
186. Chương 186: Mượn Đầu Trên Cổ Dùng Một Lát	668
187. Chương 187: Dã Chiến	671
188. Chương 188: Người Không Biết Từ Đâu Tới	674
189. Chương 189: Luyện Kiếm	679
190. Chương 190: Thiên Tài	683
191. Chương 191: Biết Hoắc Khứ Bệnh Không?	689
192. Chương 192: Lấy Một Chọi Ba!	693
193. Chương 193: Lấy Mạng Đổi Mạng!	697
194. Chương 194: Vỡ Tim	700
195. Chương 195: Chém!	702
196. Chương 196: Là Cái Gì, Xúc Động Tận Đáy Lòng À?	705
197. Chương 197: Lệnh Rồi...	709
198. Chương 198: Tình Tay Ba	713
199. Chương 199: Hãy Tin Tôi	717
200. Chương 200: Lên Đường	720
201. Chương 201: Yên Vân Thập Bát	724
202. Chương 202: Khi Phi Công Gặp Pháo Binh	729

203. Chương 203:	Cây Hòe	734
204. Chương 204:	Không Được Ăn	736
205. Chương 205:	Làm Hộ Vệ	738
206. Chương 206:	Xà Chiến	740
207. Chương 207:	Nọc Độc	742
208. Chương 208:	Ứng Chiến	744
209. Chương 209:	Đổi Thuyền	746
210. Chương 210:	Nỗi Niềm Của Cấp Mô	749
211. Chương 211:	Trầm Túy Kim	751
212. Chương 212:	Bắn Pháo Hoa	753
213. Chương 213:	Đột Nhập Ban Đêm	755
214. Chương 214:	Người Coi Những Người Ở Đây Đều Là Vật Trang Trí À?	757
215. Chương 215:	Ngô Tôn	759
216. Chương 216:	Bị Tính Kế	762
217. Chương 217:	Đánh Vào Mặt Thắt	765
218. Chương 218:	Con Đường Máu Tanh	769
219. Chương 219:	Kết Thúc Nhé, Sứ Mạng Của Tôi	772
220. Chương 220:	Khi Nào Xứng Đáng Với Thanh Phong Ba Tắc Trong Tay!	777
221. Chương 221:	Tối Lui Như Vào Chỗ Không Người	781
222. Chương 222:	Quỳ Lạy	785
223. Chương 223:	Bỏ Đi	789
224. Chương 224:	Mục Dã Lãng Phong	791
225. Chương 225:	Có Thể Là Sai Rồi Sao?	794
226. Chương 226:	Con Đường Trở Về	798
227. Chương 227:	Kinh Tâm Động Phách	801
228. Chương 228:	Cuộc Chiến Binh Khí Lạnh	805
229. Chương 229:	Nhìn Thuộc Hạ Xem Có Uy Vũ Hay Không!	808
230. Chương 230:	Bước Trên Hành Trình Trở Về	811
231. Chương 231:	Lại Thấy Bím Tóc Đuôi Ngựa	815
232. Chương 232:	Đau Khổ	820
233. Chương 233:	Loạn	825
234. Chương 234:	Chỉ Sợ Chẳng May	829
235. Chương 235:	Ra Tay!	833
236. Chương 236:	Tiến Người, Không Cần Cảm Ơn	837
237. Chương 237:	Tào Liên	843
238. Chương 238:	Một Cây Số Hai Đồng	847
239. Chương 239:	Vay Tiền Chữa Bệnh	851
240. Chương 240:	Hi Vọng Là Anh Vẫn Tốt Kể Từ Khi Hai Chúng Ta Chia Tay	855
241. Chương 241:	Không Chịu Thua, Cam Chịu Chết!	859
242. Chương 242:	Tiểu Thiết Ất	863
243. Chương 243:	Nói Dối Thì Phải Chịu Trừng Phạt	867
244. Chương 244:	Cảm Ơn Tỷ	871
245. Chương 245:	Tôi Lớn Hơn Anh	875
246. Chương 246:	Chó Mẹ Nuôi Con	877
247. Chương 247:	Số Lẻ	879
248. Chương 248:	Tôm Tép Nhãi Nhép Thì Sao?	883
249. Chương 249:	Không Đáng Để Vào Trong Mắt	887
250. Chương 250:	Tiền Anh Mang Đủ Không?	891
251. Chương 251:	Chính Là Nó!	895
252. Chương 252:	Một Tí Vấn Đề Cũng Không Có	899
253. Chương 253:	Đừng Làm Con Chót Thí	902
254. Chương 254:	Không Chịu Thua, Cam Chịu Chết	906
255. Chương 255:	Đại Công Cáo Thành!	910
256. Chương 256:	Cần Quét Đi!	914

257. Chương 257:	Tâm Ấy Có Thể Nuốt Cả Trời	918
258. Chương 258:	Dã Tâm - Trò Cười	922
259. Chương 259:	Không Được Bắn	926
260. Chương 260:	Không Thể Trêu Vào	928
261. Chương 261:	Con Đường, Đi Rồi, Không Quay Đầu Lại	930
262. Chương 262:	Tử Nhục	935
263. Chương 263:	Cô Muốn Tát Tai Bà Ta Không?	939
264. Chương 264:	Ăn Tát Không Thiệt	942
265. Chương 265:	Tự Bán Mình Đi	945
266. Chương 266:	Ông Chủ, Việc Này Đùa Không Vui	948
267. Chương 267:	Trụ Sở Chính Thù Trú Chúc Hiên!	951
268. Chương 268:	Xong Việc Rồi	956
269. Chương 269:	Tập Trung Một Nhà	960
270. Chương 270:	Nhảy Một Điệu Múa	965
271. Chương 271:	Trò Cười Không Buồn Cười	969
272. Chương 272:	Không Muộn	973
273. Chương 273:	Một Quân Bài Tốt	975
274. Chương 274:	Dù Thế Nào Ngài Cũng Là Cha	978
275. Chương 275:	Mười Phút	980
276. Chương 276:	Tình Người Lớn Bằng Trời	983
277. Chương 277:	Người Rười	988
278. Chương 278:	Một Chút Cũng Không Ngốc	993
279. Chương 279:	Thiên Đàng	997
280. Chương 280:	Núi Hạ Lan	1000
281. Chương 281:	Giao Hết Cho Tôi Đi	1004
282. Chương 282:	Xảo Trá Không?	1008
283. Chương 283:	Trúng Vịt Hoang	1012
284. Chương 284:	Bạch Mao Lang Vương	1018
285. Chương 285:	Bọn Săn Trộm	1022
286. Chương 286:	Lưu Lại Tiền Mua Đường	1027
287. Chương 287:	Lương Tâm	1030
288. Chương 288:	Kẻ Diên	1034
289. Chương 289:	Chùi Mông	1039
290. Chương 290:	Máy Bay	1043
291. Chương 291:	Có Hứng Thú Nghe Chuyện Cũ Không	1048
292. Chương 292:	Đến Người Nào Tôi Hăm Hiếp Người Đó	1052
293. Chương 293:	Nơi Này?	1057
294. Chương 294:	Nói Cho Hẩn Biết	1061
295. Chương 295:	Gấu Bắc Cực Đói Khát	1065
296. Chương 296:	Chết Chung Đi!	1069
297. Chương 297:	Hoa Cách Tang	1073
298. Chương 298:	So Tài... Tiểu	1077
299. Chương 299:	Tôi Hiểu Chuyện Gì Rồi	1081
300. Chương 300:	Đào Hồ	1085
301. Chương 301:	Mai Phục	1089
302. Chương 302:	Đánh Cuộc	1093
303. Chương 303:	Bầy Sập	1098
304. Chương 304:	Uớt Rồi	1102
305. Chương 305:	Răng Gấu Sắp Đến	1106
306. Chương 306:	Nhập Cuộc	1109
307. Chương 307:	Biến Cố	1112
308. Chương 308:	Tao Muốn Giết Mày!	1116
309. Chương 309:	Đuối!	1119
310. Chương 310:	Hôn Mê	1122

311. Chương 311: Quyền Lợi Đỉnh Cao	1126
312. Chương 312: Kêu Gọi Viện Binh	1129
313. Chương 313: Thập Nhị Dực Thiên Sứ	1132
314. Chương 314: Mãi Mãi Hạnh Phúc	1135

Ác Bá

Giới thiệu

Một thiếu niên khờ khạo chẳng ai biết hắn từ đâu xuất hiện, chẳng ai định nghĩa nổi hắn là người th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ba>

1. Chương 1: Thuốc Trung Hoa, Thuốc Đô Bảo

Cường Tử cảm thấy tên mình rất chất. Cũng không phải vừa nghe đến tên hắn đã khiến cho mọi người giật mình, hoặc có cô thiếu nữ ôm đùi hắn khóc lóc cầu xin hắn sủng hạnh, hoặc là ngàn vạn tiểu tử tâm phục khẩu phục quỳ gối xuống đất không muốn đứng lên. Trên thực tế, tên của hắn giống như tên bỏ đi, nếu tìm kiếm trên baidu dự là có khoảng tám nghìn anh em trùng tên với hắn, hắn tên là Lâm Cường.

Lâm Cường năm nay mười bảy tuổi, cái tuổi mà lẽ ra phải đi làm chứng minh thư, nhưng sư phụ hắn bảo đợi một thời gian nữa, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu. Lâm Cường hỏi vì sao, sư phụ hắn nói, không có chứng minh thư con vẫn là lao động trẻ em, có chứng minh thư con không còn là trẻ con nữa. Sau đó Lâm Cường lại hỏi, như vậy không phải tốt sao, đỡ bị Cục lao động kiểm tra. Sư phụ hắn liền nói, vậy ta không tăng lương cho con, con nghĩ thế nào?

Trên có sư phụ là người không có lương tâm thế này, Lâm Cường chỉ có thể coi như không biết gì, mặc cho số phận.

Ba năm trước Lâm Cường được sư phụ thu nhận, ngày đó cha hắn - con ma rượu đến lúc chết cũng có cá tính - chết trên bàn chơi mạt chược, chỉ vì xây đồng gạch đá “trường thành” mãi mãi không xong, đã bỏ lại linh hồn nơi đây. Vì thế từ nhỏ hắn đã mất mẹ, bây giờ lại trở thành trẻ mồ côi.

Cô nhi, ai.....cô nhi chưa chắc đều khổ cực, đúng vậy, các bạn không cần phải vì hai từ này mà cảm thấy nặng nề. Cường Tử cao một mét bảy hai, miễn cưỡng coi là đạt chuẩn. Dáng người hắn bình thường, có hơi gầy yếu, trước khi hắn vào học nghệ trong quán cơm lớn này, dinh dưỡng của hắn luôn không tốt, mẹ hắn mất sớm, cha hắn cả đời này chưa rời khỏi cái bàn, bàn rượu và bàn cờ bạc, Cường Tử chưa bị chết đói, không những vậy lại còn học tiểu học, đó cũng nhờ vào ông chủ trạm thu mua phế thải đã quan tâm đến hắn, bảy xu tiền một bình rượu, lão đưa hắn hắn một đồng, như vậy hắn rất mãn nguyện rồi.

Quán rượu này không to, chưa đến một trăm mét vuông, đối diện chợ, dùng những tấm tôn quây xung quanh một công trình kiến trúc có mái bằng đá tạm bợ, thật giống như một nốt đậu mùa quá nổi bật, không

đáng có trên khuôn mặt của thành phố này. Dù thuộc phạm vi dỡ bỏ của cục kiến trúc và cục quản lý thành phố, nhưng quán vẫn đứng sừng sững, có chút khiến người ta phải suy nghĩ.

Sư phụ hần tên là Mạc Dịch, là một tên què, còn là tên què vừa bần vừa lười miệng lại hôi thối. Lão luôn không chịu nói cho hần biết vì sao chân lão lại què như vậy. Về sau hần cũng không hỏi ông về chuyện này nữa, có lẽ quán này mở mãi mà không bị phá hủy, không phải do nhân viên cục quản lý thành phố vô dụng, thật đấy, không ai được phép lăng nhục nhân viên quản lý thành phố, nguyên nhân là do Mạc Dịch là người tàn tật, có giấy chứng nhận tàn tật nên được ưu tiên, còn giữ được rất nhiều khách quen.

Hần mười bốn tuổi bắt đầu học nghề đầu bếp cùng Mạc Dịch, đến năm mười bảy tuổi đã là ba năm rồi. Ba năm nói dài cũng không phải dài, đối với hần mà nói chỉ đơn giản là cao hơn, béo hơn, có những chỗ to hơn một chút, thoáng cái thời gian trôi qua thật nhanh, từng ngày từng giờ chỉ biết yên bình ngồi ăn chờ chết. Tục ngữ nói: Rừng rậm rồi chim gì cũng có. Hần nói: Chim tôi to rồi vậy mà chưa tìm được cánh rừng để an cư lập nghiệp.

Tiêu Lôi và Mạc Dịch là hai người anh em tốt, Tiêu Lôi rất giàu, mặc một bộ đồ tây, tuyệt đối có thể mua được một nửa tá nhà hàng lớn như nhà hàng này. Ông là doanh nhân, một doanh nhân rất rộng rãi, Buffett, nếu không chính là Bill. Gates, nếu không chính là Hồ Tuyết Nham, nếu không chính là.....nói chung “buôn bán cần có đầu óc khôn khéo, cần phẩm chất trung thực hơn”. Tiêu Lôi là một người thương nhân khéo léo và trung thực, cho nên ông rất thành công. Tiêu Lôi nói Mạc Dịch cả nửa đời người rồi mà sao lão vẫn chưa thành công nhỉ, xem cuộc đối thoại phía dưới.

- Anh, có rượu không?
- Có, Tiểu thôn ngoại.
- Cho em một ít.
- Bấy đồng một bình.
- Em trả tiền.
- Ồ.

Mạc Dịch lôi từ trong tủ ở cái bếp bần thỉu ra bình rượu Tiểu thôn ngoại, một cái chén đặt trên bàn, Tiêu Lôi mặc đồ tây không thể chờ được nữa liền mở nắp ra, rót đầy chén rượu tràn trên mặt bàn, sau đó uống một hơi hết luôn chén rượu, chặc một tiếng, lại lấy đĩa đậu giá xào cải ngọt đặt trước mặt, ăn như vũ bão. Có thể VIP vàng của khách sạn quốc tế Trung Đại, nằm trong ba người đứng đầu Lâm Sơn hội sở, hai mặt tính cách xem tiền tài như cặn bã và xem tiền tài như bố, kiên quyết cho rằng Tiêu Lôi mình là thương nhân quý tộc đặc biệt nhất đất Trung Quốc, chỉ có ở quán nhỏ này mới không cần giữ phép tắc như thế.

Mạc Dịch mắng:

- Ăn chơi phá sản, không phải là tiêu tiền mà là vung tiền.

Tiêu Lôi ngẩng đầu lên nhìn lần nữa rồi cười ngây ngô hai tiếng, xong không nói câu nào, cúi đầu xuống chỉ lo ăn. Thức ăn rơi vào bộ đồ tây còn dính trên áo sơ mi, ông hồn nhiên như không biết, bộ đồ tây này rất đẹp đó, ai...

Mạc Dịch lại đi vào bếp, một lát sau mang ra một đĩa Lạp xưởng xào ớt, đặt trên bàn xong vẫn đứng nguyên đó, cầm lấy cái chén ngồi đối diện với Tiêu Lôi, lấy bình rượu tiểu ngoại thôn bấy đồng rót đầy chén.

Tiêu Lôi giơ tay ra lấy lại bình rượu, giống đứa trẻ đoạt lại đồ chơi mình yêu thích để bảo quản nó. Cũng có một câu nói có thể hình dung hành động này, là câu: giống như con chó hoang bảo vệ miếng mồi của mình....

- Anh, sao anh lại làm vậy, bình rượu này do em bỏ tiền ra mua, lần nào anh cũng chiếm lấy hết vậy.

Mạc Dịch cười haha:

- Keo kiệt, uống của chú một chén có sao đâu.

Tiêu Lôi nói giọng tiếc nuối:

- Em keo kiệt? Sao anh không nhận ít tiền của em đi? Lần trước anh nói chai rượu tiểu thôn ngoại chín đồng, sao lần này lại là bảy đồng?

Mạc Dịch ăn một miếng lap xưởng, nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Chú xem xem, chú đi con xe một ngàn bốn trăm vạn thì không sao, vậy mà còn so đo với anh mấy đồng bạc, buôn bán nhỏ, mở quán ba năm rồi mà tiền làm giấy phép kinh doanh cũng không có, thật phải xin lỗi đất nước. Chú lại còn so đo hai đồng bạc này, coi như chúng ta học theo tiểu Khang làm quyền góp đi.

Xe của Tiêu Lôi là loại xe Lamborghini Murcielago.

Loại xe này là xe thể thao chỉ để ngắm chứ không để chơi, nhất là đỗ ở cửa hàng rách nát như cửa hàng lão. Đối diện nhà hàng là chợ bán các loại mặt hàng thức ăn, đâu đâu cũng là người, muôn hình muôn vẻ. Mặc quần cộc lưng đeo sọt hàng rao bán:

- Ui da, ông đến mà xem quả cà chua này, to như quả dưa hấu, không mua một chút ăn thử sao được? Ai mua dưa hấu đi, đến xem xem, họ bán dưa hấu ngon chưa kia, quả dưa hấu to như quả cà chua tôi bán vậy.

Bán rau bán thịt bán cá bán hoa quả, chỉ cần bạn muốn mua đồ ăn, cái gì cũng có, nhưng nếu muốn mua cái khác. Ví dụ, cười? Đi dọc theo con đường nhỏ, hai bên đường là quán gọi đầu, băng hoả, khẩu bạo, cúc hoa....nguyên bộ chỉ hơn trăm đồng là đủ rồi. Thực ra tôi cũng không rõ lắm, nghe nói, chỉ là nghe nói thôi. Sao không có ai ngăn tôi lại, có ai viết tiểu thuyết như vậy không?

Tiêu Lôi bỗng thấp giọng nói:

- Anh, anh định cứ thế này mà sống tiếp sao? Các anh em.....”

Mạc Dịch khoác tay áo nói:- Quên chuyện này đi, uống thôi.

Tiêu Lôi muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cắn răng, lập tức bỏ dưa xuống, lấy chiếc dưa chà chà miệng nói:

- Ca, em biết anh vẫn hận các anh em, chuyện năm đó là do lỗi của bọn em, đến nay bọn em đều rất ân hận, anh không cho bọn em cơ hội chuộc lỗi sao?

Mạc Dịch cau mày lại, quạt vào phòng bếp:

- Tiểu tử thôi, lấy cho ta mấy cọng hành.

- Vâng! Đến đây.

Một cậu thiếu niên mười bảy tuổi, mặc một bộ quần áo đầu bếp lôi thôi như tên phục vụ chạy từ trong bếp ra, áo hắn là rất giống áo đầu bếp màu trắng, nếu như bạn dùng dao để cạo sạch bộ quần áo này, tôi đảm bảo bạn có thể nhận ra đó là màu trắng.

Cậu thanh niên cầm một cọng hành đã bóc sạch vỏ ra, đi ra thật nhẹ nhàng phát phơ đặt nó trên mặt bàn. Mạc Dịch cầm cọng hành cho vào miệng, nhai nghe răng rắc, sau đó nâng chai rượu tu ừng ực. Cậu thanh niên này không cao lắm, chỉ hơn một mét bảy. Quần áo mặc trên người chắc chắn là của Mạc Dịch, người hắn gầy yếu giống như giá treo quần áo, quần áo trên người hắn để mặc gió thổi bay. Hắn để đầu dính giống Mạc Dịch, nhưng nhìn sạch sẽ hơn nhiều. Trên mặt hắn hiện lên vẻ non nớt, đôi mắt sáng đến mức kinh ngạc, tươi sáng và sạch sẽ, không thể nhìn thấy bất cứ tạp chất nào bên trong đôi mắt, có lẽ có chút lạnh lợi, cũng không thể coi là tạp chất.

Khuôn mặt hắn gầy, môi mỏng, cằm hơi nhọn nhìn hơi nữ tính. Môi hơi mỏng, đây cũng là chỗ nhu mì nhất trên khuôn mặt hắn, cậu thanh niên đứng bên mép bàn, ngoan ngoãn rót rượu thật đầy cho Tiêu Lôi.

- Lôi thúc, chú uống nhiều một chút.

Sau đó cậu thanh niên cầm lấy chai rượu, nhìn vào chén rượu của Mạc Dịch, bưng nửa chén rượu còn lại lên uống sạch, xong lại rót đầy, sau khi làm xong quay sang Mạc Dịch mắt chớp chớp, cười khúc khích.

Mạc Dịch mắng:

- Tiểu tử thôi, con mẹ nó lại chiếm mất chỗ tốt của ta.

Tiêu Lôi cười cười nói:

- Ca, Cường Tử uống rượu của em, sao lại là chiếm chỗ tốt của anh, em còn chưa nói mà.

Ông ta kéo ghế đặt bên cạnh, vỗ xuống ghế nói:

- Nào, ngồi xuống đây uống rượu cùng thúc.

Cường Tử cười ha hả liền ngồi xuống, tự rót cho mình một cốc, không khách khí, cầm lấy chiếc đĩa gấp thức ăn, ăn một miếng uống một hớp rượu, rất thoải mái.

- Lôi thúc, thúc có thuốc lá không?”

Tiêu Lôi móc trong túi áo sơ mi ra một hộp thuốc Trung Hoa, ném qua cho Cường Tử, Cường Tử đón ngay được, rút ra một điếu châm lửa, hít một hơi thật sâu, bộ dạng trên mặt lộ ra mấy phần thần thái tương phản với tuổi tác.

- Tôi nói nghe nè lão đầu, ông hút loại thuốc Đô Bảo kia từ bao giờ vậy, loại đó hút không ngon.

Mạc Dịch đánh một cái vào sau đầu Cường Tử, mắng:

-Thằng thỏ để lại lấy trộm thuốc của ta đi hút, mẹ nó hai đồng rưỡi một hộp đấy. Có bản lĩnh kiếm nhiều tiền mua hút cho đã, thuốc này là thuốc của ta.

Tiêu Lôi cười đáp:

- Cường Tử, sau này làm việc cho thúc đi, không phải theo sư phụ con chịu mắng chịu đòn, nếu con theo thúc, thúc dẫn con đi ăn đồ ngon uống rượu mạnh. Đã ăn đồ tây bao giờ chưa? Đã ăn hải sản bao giờ chưa? Chưa được ăn đúng không.

Mạc Dịch chột nghiêm túc hẳn lên, uống một ngụm rượu, nhìn Tiêu Lôi nghiêm túc nói:

-Lôi Tử, Cường Tử là hạt giống tốt, nó theo ta thật lãng phí, em muốn bù đắp cho anh thì mang nó theo cùng.

Tiêu Lôi ngây ra một lúc, nhìn vào ánh mắt của Mạc Dịch không giống như đang nói đùa, bỏ đĩa xuống, nghiêm túc nói.

- Ca, anh đành lòng sao?

Mạc Dịch thở dài nói:

- Có gì mà đành lòng hay không đành lòng chứ, thằng thỏ để này ăn nhiều lắm, không có việc gì làm nó lại trộm rượu trộm thuốc của ta. Theo ta ba năm nay xào rau đều không biết xào, lúc thì cho nhiều muối lúc thì nhiều đường làm hỏng mọi thứ của ta. Nuôi con chó còn biết sáng sớm đi nhật báo về. Mấy năm ở với Hồ Tử, mỗi ngày ta đều được đọc báo, từ lúc Hồ Tử chuyển thành Cường Tử, ta thấy nó còn không bằng con chó.

Cường Tử thấp giọng nói:

- Nếu sư phụ dùng tiền đặt báo, con cũng có thể đi lấy về cho người.

Tiêu Lôi vỗ vai Cường và nói:

- Xem ra lần này sư phụ con thực sự hạ quyết tâm không cần con nữa rồi, đi theo thúc đi, những ngày tháng về sau con sẽ được hút thuốc Trung Hoa, ăn những bữa thịnh soạn, làm tốt còn có búp bê để ôm. Con có biết thế nào là búp bê không?

Về mặt của Tiêu Lôi giống như người bán “ Như lai thần tượng” là nhân vật BOOS bí ẩn xuất hiện cuối cùng trong bộ phim “ công phu”.

Cường lắc đầu, dập tắt điếu thuốc lá, trong đôi mắt thoáng qua một loại thần sắc mập mờ, hẳn một ngụm uống cạn ly rượu, đứng lên đi vào trong bếp, lão đảo một chút, bước thấp bước cao, vừa đi vừa lăm bầm

- Không hút không biết, hút rồi mới biết, thuốc Trung Hoa không ngon bằng Đô Bảo.

2. Chương 2: Tận Hết Sức

Tiêu Lôi cuối cùng vẫn nhận lời Mạc Dịch dẫn Cường đi theo. Mặc kệ Cường không bằng lòng thế nào đi nữa, sư phụ hắn vẫn không chịu nhận hắn làm đầu bếp học việc, lão nhắc hắn dậy lời hắn lên giống như chim ưng bắt gà con mặc cho hắn đâm đá loạn xạ vào mình vút hắn vào trong chiếc Murcielago, nhìn Cường Tử hoa tay múa chân, khóc hết nước mắt cũng không một chút mảy may động lòng thương hại.

Thực ra trong lòng Tiêu Lôi hiểu rõ, Cường Tử hoàn toàn không phải thật sự bằng huynh của ông Mạc Dịch, một nơi nói không sai cũng chỉ là cái nhà bếp rách nát. Bữa cơm ông ăn hôm nay không khác gì những bữa trước, tay nghề của Cường Tử khá hơn trước rất nhiều, theo lời Mạc Dịch nói, nếu cứ để nó ở lại đây thật là lãng phí.

Trước khi Tiêu Lôi sắp đi có để lại một cái thẻ trên bàn, tiền trong thẻ không nhiều, chỉ có ba mươi vạn, ba mươi vạn có thể mua được một căn hộ nhỏ. Ông khóa chặt cửa xe lại, mặc cho Cường Tử khóc lóc kêu gào thảm thiết bên trong xe. Ông đưa cho Mạc Dịch một điều thuốc, Mạc Dịch nhìn nhưng không nhận lấy, móc ra một điều thuốc Đồ Bảo châm lên, rồi rít một hơi thật sâu.

- Lôi Tử, Cường Tử là thằng bé thế nào trong lòng chú biết rõ, có chút ít thông minh, có dẻo dai, sau này phiền chú quan tâm nhiều. Số mạng thằng bé này khổ hay không anh không biết được, dù sao đi theo anh chịu không ít khổ cực, nhiều lời anh cũng chẳng nói hết được. Nhưng có một việc anh muốn cầu xin chú, cho nó sống cuộc sống mà nó muốn. Thằng bé chất phác rất dễ nuôi, dễ chịu hơn chó còn sạch sẽ hơn cả chim bồ câu. Chú hãy dẫn nó đi, cho nó dọn nhà vệ sinh đổ thùng rác cũng được chỉ cần nó đồng ý.

Tiêu Lôi dựa vào cửa xe, nghe rõ tiếng gào khóc của Cường Tử trong xe, trong lòng thật cảm thấy không phải. Thật ra y xúc động phần nhiều chính là, Mạc Dịch vẫn để cho chính mình trước mặt lão gọi “ca” mười mấy năm. Giao Cường Tử cho mình lão không còn kiêng nể không còn gánh nặng gì, dù có chết cũng có thể yên ổn nhắm mắt còn có thể nói một câu tôi không thẹn với lương tâm. Đây chính là chỗ lo lắng của Tiêu Lôi. Tiêu Lôi hút từng ngụm thuốc lá, hút xong vút trên mặt đất dùng sức giẫm lên.

- Ca, có thể nghe một lời khuyên của em không?

- Không thể.

- Ca, mười năm rồi, huynh không thể tha thứ cho em sao?”

- Anh không tha thứ cho chú làm sao anh có thể giao Cường Tử cho chú được, chú là người như thế nào trong lòng anh hiểu rõ. Việc đã hứa có chết cũng không hối hận, anh thích tính này của chú nên mới tha thứ cho chú. Còn những người khác, trong lòng anh sớm đã quên rồi. Nói thật, có rất nhiều người anh còn không nhớ nổi cái tên, chú đừng vội không tin. Đều là các anh em đồng cam cộng khổ, những chuyện trước kia anh đều nhớ rõ. Nhưng lại quên mất tên họ, đệ thấy có kỳ lạ không.

Tiêu Lôi cười với vẻ mặt đau khổ, lại châm thêm điều thuốc

- Ca, Cường Tử tên thật là Lâm Cường à, bao nhiêu tuổi?”

- Ừ, mười bảy tuổi.

- Còn đi học không?

Mạc Dịch ngẩng đầu lên, có một chút suy nghĩ nhìn thoáng qua Tiêu Lôi.

- Chú xem mà làm, nó học rất nhanh, bất kể là việc xấu hay tốt đều học rất nhanh.

Tiêu Lôi gật đầu nói:

- Em sẽ để nó tiếp tục đến trường, học ở trường tốt nhất, và là trường chính quy. Ca, em biết anh đang băn khoăn điều gì, em thường không hứa hẹn nhiều, nhưng chỉ một câu. Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ coi Cường Tử như cháu ruột của mình. Ca, trước giờ anh vẫn xem nó như con của mình, đúng không?”

Mạc Định cười cười không nói thêm gì nữa. Lão lê từng bước từng bước vào trong quán, mặt trời chiếu xuống kéo dài bóng lưng, lão phát phát tay ý bảo Tiêu Lôi đi đi. Cường Tử khóc thảm thiết trong chiếc Murcielago. Lúc cha nó mất nó cũng không khóc nhiều như thế này. Cha hẳn đối xử tốt với hắn có lẽ cũng không bằng lão đầu bếp một ngày đánh hắn mắng hắn. Con người nhiều khi rất dễ hiểu, thật đó.

Tiêu Lôi ngồi vào trong xe, Cường Tử đang định chạy nhào ra bên ngoài, Tiêu Lôi một tay giữ chặt Cường Tử lại, thuận tay tát cho Cường Tử một bạt tai.

- Con muốn báo đáp sự phụ con thì đi cùng chú, mẹ kiếp- khóc khóc lóc lóc nhìn xem có giống thằng đàn ông không? Con nghĩ con theo sự phụ con là báo hiếu với sự phụ con sao? Con làm được gì giúp sự phụ con? Ngoài việc xào rau quét nhà lau bàn ra con còn làm được cái gì? Đi theo ta, tương lai kiếm được tiền, mua căn nhà to, mua con xe ngon, ngày ngày dẫn sự phụ con đi khắp thế giới thăm quan. Để mọi người gương mắt lên nhìn lão Mạc què có đồ đệ tốt”

Tiêu Lôi nhìn vào đôi mắt thần thờ của Cường Tử, đổi giọng nói:

- Chúa biết, bây giờ con không nỡ rời xa sự phụ con. Nhưng Cường à, thế giới này rộng lớn hơn xo với tưởng tượng của con, nếu thế giới là miếng bánh gato to, thì khu chợ này còn không bằng một hạt bơ trên miếng bánh gato đó. Con mắt phải mở to, nhìn xa ra, không nhìn thấy mười năm sau, cũng phải nhìn thấy được ba năm sau, ba năm không nhìn thấy được chỉ ít cũng phải nhìn thấy ba tháng sau. Muốn báo hiếu sự phụ, phải làm ra được một điều gì đó, tương lai cho người sự phụ què của con tự hào với mọi người vì có đồ đệ giỏi giang như con. Con nghĩ chỉ có Tiểu thôn ngoại là rượu ngon thôi sao? Con không muốn cho sự phụ con uống loại rượu Ngũ Lương Dịch, Mao Đài sao?

Nghe xong Cường Tử không khóc cũng không gào lên nữa, chỉ là nhìn qua cửa sổ xe vào bên trong quán, vẫn còn cái dáng người tập tễnh đó, gật đầu nói:

- Con biết rồi, Tiêu thúc.

Nói xong không nói thêm câu nào nữa, nhắm mắt lại, không nhìn vào bên trong nữa.

Chiếc Murcielago có giá một nghìn bốn trăm vạn, nếu là những đứa trẻ bình thường khi ngồi trên chiếc xe quý giá này không có mấy đứa tỏ ra không có mấy may mắn thú nào? Tiêu Lôi thích tính cách này của Cường Tử, không phải là của mình sẽ không ham mộ. Ông còn nhớ hai năm trước có nói đùa với Cường Tử tặng cho nó chiếc xe máy, Cường Tử lắc đầu:

- Cháu không muốn thúc tặng cháu, đợi cháu kiếm đủ tiền mua cái xe đạp, đạp cho có khí thế.

Tiêu Lôi khởi động xe, nhanh chóng rời khu chợ hỗn loạn này. Khu phố này giống như thế giới thu nhỏ, có giàu có nghèo có ngang cuồng có nghèo hèn. Khu chợ này giống như khu ổ chuột của Á Phi, còn nơi Tiêu Lôi sống thì phải gọi là Châu Âu, hoặc là giữa Châu Âu mọc lên một đất nước giống như Thụy Sĩ vậy.

Tốc độ chiếc xe không nhanh, qua một con đường lớn vào công viên rẽ sang cầu vượt, sau đó đi vào một con đường nhỏ yên tĩnh là đến chỗ ở của Tiêu Lôi, biệt thự Ly Hồ.

Vừa mới lên con đường nhỏ, Tiêu Lôi phát hiện có cái gì đó khác lạ. Ông đạp chân ga cho xe chạy về nhà nhanh hết mức. Lúc này xe tải lớn chở hàng gào thét đâm vào bên hông xe, may mắn Tiêu Lôi cho xe chạy nhanh, xe tải đó đâm vào đằng sau đuôi xe, lập tức đụng chiếc Murcielago quay một vòng. Sau đó chiếc Murcielago giống như con rùa bị lật úp, nằm ngửa ra đó mà không động đậy được

Tiêu Lôi bị kẹt trong xe, ông có thói quen thắt dây an toàn, lần này ngược lại gây cản trở. Ông dùng sức cổ tháo dây an toàn ra vừa hô với Cường Tử:

- Mau, chạy ra ngoài, đừng lo cho thúc, hãy chạy về căn biệt thự kia.

Cường Tử thân hình nhỏ bé, thân thể linh hoạt, túi khí an toàn chưa bị bắn ra, hắn có đủ không gian để xoay người, hắn muốn đến giúp Lôi thúc tháo dây an toàn. Lúc này từ xe tải nhảy xuống mấy tên đầu gấu, trong tay cầm con dao bổ và thanh sắt, khí thế hùng hổ hung hãn xông tới.

Tiêu Lôi nhìn thấy bọn chúng qua gương chiếu hậu, hét to với Cường Tử:

- Cút, mau lên, không muốn chết cùng thúc thì chạy mau, con chạy rồi sau này còn có người báo thù cho thúc.

Hắn giãy dụa đập vào mặt Cường Tử một cái, khoe miệng Cường Tử bật máu, miệng đều là máu. Cường Tử nhìn thấy đám người ở đằng sau, có ngốc cũng nhận ra đám người đó đến để gây sự với Tiêu Lôi, mà bản thân bây giờ không chạy cho xa chỉ có thể thành vật chôn theo cùng một chỗ.

Hắn cắn chặt răng, thuận tay cầm lấy chìa khóa xe, thuận tay rút lấy chìa khóa vặn người từ trong xe chui ra ngoài, sau khi chui ra việc đầu tiên hắn làm là khóa chặt cửa xe, sau đó hét lên với Tiêu Lôi:

- Gọi điện thoại.

Hắn ném chùm chìa khóa ra bãi cỏ xa xa ven đường, sau đó đứng ở cạnh xe Tiêu Lôi, hết sức lẻ loi và kiên cường đợi chờ cơn bão tố ập đến, mặc dù thân hình không cao lớn không vạm vỡ. Lúc này đám người kia đã chạy đến trước cửa xe. Một gã to lớn đi đầu quát một câu:

- Tao đập chết mẹ mày!

Vung mạnh con dao chém tới. Cường Tử đợi sau khi hắn vung con dao lên, thân hình nhỏ bé xoay người tránh ra, con dao đó sượt qua người hắn chém vào chiếc Murcielago, nó đá vào giữa háng của tên cầm dao kia, dùng hết tất cả sức lực..

Tên đó đau đớn cúi gập người lại, Cường Tử đoạt được một con dao, Không cần suy nghĩ nhiều một dao chém vào vai tên đó, vừa chém vừa nói:

- Đập chết, mẹ tao? Vậy mày trước hết phải đi xuống dưới, mẹ tao chết mấy chục năm nay rồi.

Mấy tên đằng sau không ngờ đồng bọn của mình bị các đứa con nít choai choai quật ngã, sau một lúc kinh ngạc mới rống giận đồng loạt xông lên. Cường Tử giơ dao lên đỡ con dao của một đại hán chém xuống, một tiếng kim loại va chạm đã bị đè lên chiếc Murcielago, tên đại hán bên cạnh dùng chân đạp lên bụng hắn, hắn run rẩy đau đớn. Những tên đằng sau định chạy lên mở cửa xe, kết quả cửa xe đã bị khóa chặt không thể mở ra được, có vài tên dùng gậy sắt phá kính xe.

Cường Tử một tay thả lỏng, bị người ta một dao chém lên vai, con dao cắm sâu quán nửa mới dừng lại, máu phun toé ra, hắn cau mày, trong lòng mắng mẹ kiếp đau thật. Một dao đâm vào bụng tên làm thương chính mình, sau đó rút con dao lên múa may loạn xạ. Tuy nói hắn tuổi tác còn nhỏ, sức lực cũng không đủ. Nhưng những năm đánh nhau ở chợ, cũng nổi tiếng là một đấng hảo hán. Đối phó với người khỏe hơn mình thì hắn có một cách, đó chính là liều mạng đánh vào chỗ yếu của đối thủ, đá vào háng cũng là chiêu trò của hắn.

Nhìn hai tên đồng bọn bị thằng nhãi ranh quật ngã dưới đất, mắt của mấy tên đầy đỏ lên, điên cuồng xông tới, Một chọi một Cường Tử có lòng tin không thua bất kỳ ai, nếu không hai đánh một may ra còn có cơ hội loại trừ được một tên. nhưng phải đối mặt với bốn năm người, còn khốc liệt hơn nhiều so với các cầu thủ chuyên nghiệp, lần này hắn đến cơ hội phản kháng cũng không có rồi.

Đến cuối cùng dù có chết Cường Tử cũng ôm chặt lấy cửa xe, đầu giấu ở trước ngực trên xe. Bất chấp đối phương từng nhát từng nhát chém vào lưng nó. Tiêu Lôi ngay lúc đầu đã gọi điện thoại, đợi khi tháo được dây an toàn ra, thì nhìn thấy thân dưới của Cường Tử bị ép vào cửa xe, máu thấm ướt hết cả chiếc quần. (xe vẫn lật)

Ánh mắt của Tiêu Lôi lúc này tràn đầy những tia máu, sắc mặt khó coi hơn cả mặt quỷ. Một tên đập vỡ được cửa kính của xe, thò tay vào kéo cửa xe ra. Tiêu Lôi đập tung cửa xe ra, đập trúng vào vai tên đó. Hắn bị bật ngã về phía sau, Tiêu Lôi nhảy lên khỏi xe lao ra ngoài, vừa mới lao ra đã bị một con dao chém vào đầu vai. Tiêu Lôi đánh lên phía trên chạm vào cánh tay của tên đó, sau khi thân người ra ngoài một quyền đâm vào cổ tên đó. Chỉ nghe thấy âm thanh xương gãy vụn, cũng không rõ ngón tay của Tiêu Lôi gãy hay xương cổ của đối phương gãy.

Khi Tiêu Lôi quay lại thì nhìn thấy mấy tên tội bại ấy vẫn đang chém từng nhát lên lưng Cường Tử. Bờ vai không rộng không to bị bọn chúng chém nát. Ông gào lớn lên, một tay ấn vào xe dùng sức bật qua xe, chân đạp bay một tên, bảo vệ Cường ở sau lưng mình. Ông cảm nhận được Cường đã mất đi ý thức, một tay xoay ngược lại kéo lấy Cường Tử, tay kia ôm cứng ngất thân xe, cắn bản kéo không nhúc nhích.

Tiêu Lôi chỉ cảm thấy trái tim mình tan nát, huynh mới giao lại nó cho ông chăm sóc, lời mình đã hứa với huynh đều chưa thực hiện được mà để đứa trẻ này cứu mạng mình. Nếu Cường Tử chết, tình cảm giữa ông và huynh của ông sẽ hoàn toàn bị cắt đứt.

Ông một quyền đâm ngã nhào một tên đang vung dao, giơ tay đoạt lấy con dao, một dao chém vào trán tên kia, rống giận một tiếng vung dao giết tới, bốn năm tên đối diện phía trước cơ thể run lên, toàn thân ông phát ra sát khí khiến cho mấy tên kia cùng lúc sản sinh ra trong lòng cảm giác sợ hãi, thậm chí có tên đã muốn bỏ chạy.

Lúc này ở khu biệt thự không xa đã có mấy xe chạy nhanh đến, tiếng lốp xe cọ xát trên mặt đất nghe thật chói tai giống như một cây kim tiêm đầy máu gài vào thân thể Tiêu Lôi. Ông biết người của mình đến rồi, có chút kích động, vung dao ép bốn năm tên đó liên tiếp lui về phía sau. Đám người đó nhìn thấy tiếp viện của đối phương đến, vốn đã có ý muốn rút lui, giờ đây càng không có tinh thần chiến đấu, liền quay người chạy đi, Tiêu Lôi chạy đuổi theo phía sau một tên đại hán, một dao chém gã ngã nhào, định đuổi theo những tên khác nhưng chúng đã chạy xa rồi.

Âm thanh dừng lại của mấy chiếc xe, từ trong xe lao ra không ít người, từng người chạy đến bên Tiêu Lôi.

- Thất gia, ngài không sao chứ!

Trong ánh mắt của Tiêu Lôi hiện rõ những tia máu, ông chỉ tay vào những tên hung thủ chạy chón hơ:

- Đuổi theo cho ta, không để cho bất cứ đứa nào chạy thoát.

Sau khi hô xong ông nhớ đến Cường Tử, xoay người ôm chặt nó. Ông dùng hết sức lực của mình mới gỡ được tay ông chặt cứng cửa xe của Cường Tử, leo lên một chiếc xe đã chạy nhanh đến bệnh viện.

Trong kho máu của bệnh viện trung tâm thành phố, không biết từ đâu bay vào một đoá sương mù màu lục mơ hồ không rõ ràng, thật giống như u linh kích cỡ bằng nắm tay bay lượn lơ lửng qua lại bên trong kho máu. . Cuối cùng như nhìn thấy số phận của mình bay đến trên một túi máu, bao trùm lấy túi nhựa. Một lát sau, sương mù xanh chậm chậm từ bên ngoài túi nhựa, từng giọt từng giọt chậm rãi nhỏ vào trong túi bịt kín.

Loại sương mù xanh này vừa vào đến túi giống như đang lắng lơ trong gió, dường như đang hoan hô. Sau đó hoà tan vào trong máu, dần dần biến mất không nhìn thấy nữa. Máu trong túi loé lên một màu xanh, sau đó lại phục hồi nguyên dạng. Túi nhựa được bịt kín không có một chút trầy xước nào, bên trên dán một cái nhãn mác, thoáng có thể nhìn thấy chữ ghi là nhóm máu O.

Lúc này, cửa chính của kho máu được mở ra, nhân viên quản lý cấp tốc chạy vào, vừa chạy vừa hô:

- Mau gọi cho kho máu, máu O ở đây chỉ còn ba túi thôi, lấy hết đi dùng cũng không đủ.

Hắn chạy vào lấy ba túi huyết tương liền xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nhỏ giọng mắng:

- Trời ạ, vừa mở miệng đã cần đến 8 nghìn CC huyết tương, anh cho rằng làm phẫu thuật cho voi à.

Tiêu Lôi bất an đi đi lại lại trước cửa phòng phẫu thuật, ông không còn sự bình tĩnh mà hoàn toàn hoảng loạn. Ông run rẩy móc túi thuốc từ trong túi áo vét của mình ra, rút ra một túi nhưng không thể nào châm được, đầu thuốc đã bị dính máu. Máu đó không phải máu của ông, lòng ông ngược lại đau như cắt. Giọt máu đỏ tươi chảy theo hộp thuốc nhỏ xuống dưới, bắn toé trên mặt đất nhìn như cánh hoa máu rất rực rỡ.

Một y tá cầm ba túi máu chạy lại với tốc độ rất nhanh, nhìn thấy Tiêu Lôi hô:

- Trong bệnh viện không được hút thuốc!

Sau đó tiến vào phòng phẫu thuật, Tiêu Lôi nghe rõ y tá nói :

- Nhóm máu O trong kho không đủ, đã liên hệ với kho máu, hiện đang gom máu chuyển sang bên này.

Trong phòng phẫu thuật, y tá nhìn người bị thương sau lưng bị chém nát thành bùn. Nữ y tá đã quen với nhiều cảnh tượng như này rồi cũng không nén nổi rung bắn lên. Sau khi ổn định đôi chút y tá hỏi:

- Bác sĩ Lưu, người này có cứu được không?

Bác sĩ phẫu thuật chính lắc đầu.

- Cố gắng hết sức thôi.

3. Chương 3: Như Mộng Như Ảo

Điều này thật là kỳ tích nha.

Bác sĩ Lưu đỡ giá mắt kính ở trên sống mũi, ghé mắt nhìn Cường Tử ở trên giường bệnh cảm khái nói:

- Đã bị thương nặng như vậy ngoài dự đoán có thể kiên trì tới giờ, hơn nữa khôi phục bằng tốc độ kinh người, đây quả thực là một kỳ tích!

Y tá phụ hoạ nói:

- Đúng vậy nha, không thể tưởng được bảy tám đao kia của tên lưu manh, chẳng những không có giết được hắn, ngược lại giúp hắn đã thông hai mạch nhâm đốc, người này trời sinh chính là một kỳ tài luyện võ nha.

Bác sĩ Lưu nói:

- Lẽ nào hắn chính là trong truyền thuyết...

Y tá và bác sĩ Lưu liếc nhìn nhau, lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào hắn chính là cao thủ tuyệt thế vạn người có một trong truyền thuyết?

Tình tiết này đúng là đáng McCormick phải không? Nếu như tôi viết ra như vậy các bạn có thể giữ vững lý trí không cười thề tiếp tục xem tiếp sao? Được rồi, thực ra chuyện cũ là như thế này.

- Thật là kỳ tích a.

Bác sĩ Lưu đỡ giá mắt kính ở trên sống mũi, ghé mắt nhìn xem Cường Tử trên giường bệnh cảm khái nói:

- Đã bị thương nặng như vậy thật bất ngờ không chết được, hơn nữa khôi phục bằng tốc độ kinh người, đây quả thật là kỳ tích a!

Y tá phụ hoạ nói:

- Đúng vậy nha, không thể tưởng được mười bảy mười tám đao kia của tên lưu manh không những không có giết được hắn...

Ặc... Viết thuận tay, các bạn có thể cho rằng là đang viết cho đủ số chữ, trên thực tế tôi đúng là suy nghĩ như vậy. Hai đoạn ngắn này phía trên không đọc thì hơi phí, dù sao tôi sẽ không xoá, tôi đảm bảo.

Y tá nói:

- Người này sức sống thật là cứng cỏi, bị thương nặng như vậy, tôi cho rằng hắn thế nào cũng không qua khỏi. Bác sĩ Lưu, y thuật của ngài thật là lợi hại, tuyệt vời. Thật có thể khởi tử hồi sinh diệu thủ hồi xuân.

Bác sĩ Lưu đỡ mắt kính ở trên sống mũi lên, nhìn những đốm sao sáng nhỏ trong ánh mắt y tá không ngừng bay ra, thở ra một tiếng rất dè dặt, xoay người nghiêm trang kiểm tra vết thương đổi thuốc cho Cường Tử. Sau đó dặn dò y tá kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho Cường Tử, hơn nữa dạy bảo Y tá:

- Thật ra nhiệt độ cơ thể con người cũng không phải chỗ nào cũng như nhau, có nhiều nơi cao, có nhiều nơi thấp hơn, phương pháp đo nhiệt độ cơ thể dưới nách coi như tương đối chính xác. Nhiệt kế ngâm trong miệng thật ra không phải chính xác lắm, bởi vậy phía trong hang luôn khá ẩm áp.

Những vì sao từ trong ánh mắt y tá liên tục bay ra ngoài, sau đó từng ngôi từng ngôi thổi trên mặt bác sĩ Lưu:

- Thật vậy chẳng? Cơ thể thật sự là quá thần kỳ, bác sĩ Lưu ngài xem nếu như là tôi nhiệt độ cơ thể sẽ chỗ nào cao hơn? Có phải là trong hanger phải không? Ặc... trong mồm?

Bác sĩ Lưu xấu hổ cười nhỏ giọng nói thầm một câu:

- Miệng của cô khá lớn, đo đặc nhiệt độ cơ thể không được.

Y tá nũng nịu rên ri một tiếng, xấu hổ cười nói:

- Bác sĩ Lưu thực biết nói giỡn, miệng của tôi cũng không lớn, nói nữa tôi sẽ kẹp được đâu?

Một đường màu đen trong đầu bác sĩ Lưu, thật giống như thác nước:

- Thanh âm của tôi nhỏ như vậy cô đều nghe thấy được.

Y tá:

- Ta đối với vật hình trụ tròn, Ặc... Nhiệt kế khá dễ xúc động.

Cường Tử vẫn đang nằm sấp, hần may mắn mình chỉ có thể nằm sấp. Bạch y thiên sứ ở trong suy nghĩ của hần luôn là hiện hữu đại biểu cho sự thuần khiết giống như nữ thần, thuộc về loại kính ngưỡng chỉ có thể quan sát từ xa không thể đùa giỡn. Thí dụ như hần sử dụng bốn phận nghề nghiệp của cô y tá này làm vài động tác ở trong chăn mền lặng lẽ suốt cả một đêm dài để an ủi cơn đói của mình... là linh hồn và thân thể bị thương, hoàn toàn không phải đối khát. Hần bây giờ không nhìn thấy hình dáng y tá, y tá cũng không nhìn thấy gương mặt cổ hết sức nhện cười đã nghẹn thành màu đỏ tím trông mắt cũng nổi lên những tia máu đỏ. Có khi nín cười khó chịu giống như nín tiểu, đều là nín nhịn.

Bác sĩ Lưu nhìn nhiệt kế hạ thể, không nóng. Nói rõ người bệnh khôi phục vô cùng tốt, không có dấu hiệu nhiễm trùng. Chỉ cần một tuần miệng vết thương đã bắt đầu kết vảy đáng để nói là kỳ tích. Mười bảy mười tám vết thương kia sâu có thể thấy xương sần tiên phải dùng đến hai giờ đồng hồ rửa ráy sạch sẽ, khâu lại cũng phải dùng đến bốn giờ, chích thuốc mê cũng tìm không thấy chỗ lành lặn để đưa kim vào, chỉ có thể đâm vào trong vết thương. Khi làm giải phẫu người bệnh đã lâm vào hôn mê sâu, bất kỳ lúc nào tim cũng có thể ngừng đập. Nhưng sau khi truyền vào túi máu đầu tiên, vết thương đã không còn chảy máu, thậm chí dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy máu chậm rãi được hấp thu lại vào trong thân thể! Điều này về mặt y học là không có cách giải thích, lúc ấy mấy vị bác sĩ ở đây đều cho rằng người bị thương này là người ngoài hành tinh. Về sau thông qua chơi oẳn tù tì quyết định do bác sĩ Lưu vận lỗ tai Cường Tử một cái, kết quả thấy vật kia dưới háng Cường Tử không có dấu hiệu co rút tăng lớn, tất cả mới thở phào một cái, thì ra chỉ là người địa cầu.

Khôi phục quá nhanh, thể chất như vậy nói là trong vạn người có một tuyệt không phải giả dối. Bác sĩ Lưu lắc đầu, không có biện pháp tìm được đáp án với nghi vấn trong lòng y. Vừa vận nhìn thấy nhân dân trên giường Cường Tử, trên đó viết giường một trăm lẻ bảy, tính danh: Lâm Cường. bác sĩ Lưu thoải mái gật đầu nhẹ, tự nhủ:

- Thì ra hần là Tiểu Cường.

Sau khi bác sĩ Lưu và Y tá đi ra, Cường Tử mới mở to mắt. Gian phòng bệnh là phòng đơn, thiết bị lắp đặt giống như phòng tổng thống khiến cho người ta nhìn choáng ngợp cả mắt. Xa hoa, Cường Tử nghĩ đi nghĩ lại hai chữ này có thể bỗng xuất hiện từ trong đầu. Sau đó lại gán thêm một tính từ, thật xa hoa muốn chữ thê. Đây là đãi ngộ của kẻ có tiền hưởng thụ, Lôi Tử thúc cũng coi như là đứng đắn, nơi này ở thật thư thái.

Hần có thể cảm giác được thân thể của mình đang dần phục hồi tốt, từ cảm giác tê liệt ban đầu đã chuyển biến thành vừa đau vừa ngứa. Miệng vết thương ngứa chính là chuyện tốt, điều này nói rõ vết thương đang khép lại. Cùng lúc miệng vết thương khép lại đầu dây thần kinh cũng đang sinh trưởng, cho nên mới phải ngứa ngáy. Cường Tử trong lòng muốn cảm ơn Trương Quốc Lập, cảm ơn Sơ Nguyên, để cho ta biết nhiều kiến thức như thế. Hần có thể cảm giác được phía sau lưng của mình giống như có một trăm con kiến đang làm cùng một động tác bò tới bò lui, ngứa ngáy khó chịu. Năm mươi con trổng, năm mươi con má. Hần là nghĩ như vậy, hần thực ra không biết rõ trong một cái tổ kiến trên triệu con, chỉ có một con cái. Đây là một việc tàn nhẫn cỡ nào đây, nếu như hần biết rõ chắc chắn suy nghĩ như vậy, dù sao tôi là nghĩ như vậy.

Nằm một tuần lễ, thật muốn nằm luôn a. Nằm bất động lâu như vậy có phải sẽ mất đi cơ năng các bộ phận khác của cơ thể hay không? Nghe nói người sống đời sống thực vật chính là như vậy, bởi vì thời gian nằm trên giường quá dài, rất nhiều công năng đều teo tóp, phải có người không ngừng mát xa tứ chi mới đảm bảo máu tuần hoàn thông thuận, bằng không... Cường Tử vừa nghĩ tới hai chữ teo tóp này, đã cố sức giơ tay xuống dưới bụng sờ lên trên, không sao, phản ứng vẫn là rất linh mẫn. Cái giường này thật mềm, rõ ràng một điểm cũng không sợ chút nào.

Cường Tử nằm sắp buồn phiền, buồn bực nghĩ nếu có điều thuốc thì tốt rồi, đang ghen khó chịu, bỗng trong đầu quặn đau một trận! Cơn đau này căn bản không thể đón nhận, tới cực nhanh, như sấm rền như nước lũ gào thét mà đến, trong nháy mắt cơn đau lan khắp cả đầu gần như điên đảo! Gần như ngay cả dấu hiệu đều không có trực tiếp đến đau đớn cực đại đã khiến Cường Tử kêu to “A” một tiếng, thoáng hôn mê ngất đi.

Trong hỗn loạn, Cường Tử mở to mắt, chung quanh mù sương, tựa như là đang ở trong cảnh mộng.

Một âm thanh xuất hiện đột ngột bên cạnh Cường tử, Cường Tử lại càng sợ hãi. Dụi dụi con mắt tìm tòi bốn phía thoáng chốc, cũng không có phát hiện cái gì. Thanh âm kia tựa hồ cực kỳ thống khổ, sau khi rên rỉ vài tiếng dần dần thấy rõ ràng hơn. Cường Tử đưa mắt quan sát nhìn bốn phía, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, cuối cùng phát hiện ở trong đám sương mù lượn lờ một thân ảnh mơ hồ.

Bóng người này chập chờn trong sương mù, bộ dạng tựa hồ đứng vững cũng rất khó khăn.

Cường Tử lấy hết can đảm hỏi:

- Anh là ai?

Sau khi bóng người kia lắc lư vài cái, thật giống như điều chỉnh tính năng máy chiếu phim, màn hình dần hiện rõ ràng hơn.

- Cho dù bạn là ai, xin chào.

Thanh âm đột ngột vang lên, Cường Tử lần nữa bị dọa nhảy dựng. Hắn nhìn bóng người hiện ra từ trong sương mù kia, tựa như là một quân nhân, tuy nhiên nhìn quân phục không giống là người nước chúng ta. Thân hình người này rất cao lớn, thân cao khoảng chừng một mét chín. Tuy nhiên quân phục của y cực kỳ rách rưới, tựa như mới từ trên chiến trường kháng Nhật rút lui về, bằng không thì cũng là mới cãi nhau một trận với Tướng uỷ viên trưởng quân trung ương.

Cường Tử:

- Anh là ai?

Quân nhân nói:

- Ta là Hạng Uy quan chỉ huy hạm đội Hoắc Khắc tinh cầu, đây là mảnh nhỏ kí ức tôi dùng tinh thần lực bảo tồn trước khi chết, thời gian duy trì sẽ rất ngắn, bạn chú ý nghe...

Cường Tử:

- Anh nói anh là ai?

Quân nhân:

- Quân đội của tôi bị tấn công, toàn quân chúng tôi bị diệt. Sở dĩ tôi còn có thể lưu lại một mảnh nhỏ kí ức này, là bởi vì ghen của tôi rất đặc biệt, chỉ cần còn một giọt máu tồn tại, máu của tôi sẽ mang theo một bộ phận mảnh nhỏ trí nhớ phiêu lưu. Cho đến khi máu của tôi tìm được kí chủ mới, cũng chính là bạn, bạn có thể thấy được đoạn ký ức liên qua đến tôi.

Cường Tử nổi giận, hắn hét lớn:

- Con mẹ nó anh là ai, ở nơi này nói lung tung cái gì thế!

Quân nhân:

- Sau đó một khi máu của tôi tiến nhập vào thân thể của bạn, thân thể của bạn sẽ được cải tạo, có được gien của tôi do đó cường hoá máu thịt của bạn. Nhưng cải tạo có lẽ sẽ không hoàn toàn, có lẽ sẽ xuất hiện bất ngờ. Thí dụ khiến cho bạn biến thành thân thể cường hãn tư duy ngu ngốc trì độn, thí dụ khiến cho bạn mất đi trí nhớ lúc trước, thí dụ khiến cho bạn mất đi tất cả tri giác, thí dụ khiến cho cơ thể bạn mất đi năng lực một bộ phận nào đó ...

Cường Tử:

-Trời ạ! Tổ tông nhà anh!

Quân nhân:

- Bạn bây giờ nhất định đang mắng người a, nếu như tôi cũng sẽ làm như vậy. Dù sao không phải tự nguyện tiếp nhận gien của tôi, đây đúng là chuyện khiến cho người ta phát điên.

Cường Tử:

-

Quân nhân:

- Nhưng một khi cải tạo thành công, bạn có được một loại thân thể bất tử về mặt ý nghĩa nào đó. Dù là bị thương chấn thương chí mạng, cũng có thể dựa vào gien của tôi tự mình chữa trị. Hơn nữa vẫn kế thừa một số chiêu thức võ thuật của tôi, đó là một môn quyền pháp từ cổ đại xa xưa lưu truyền đến nay. Bạn ngần ngại xem đây là chuyện thần kỳ cỡ nào, không phải sao?

Cường Tử:

- Anh rốt cuộc là ai con mẹ nó! Tôi đây là đang ở nơi nào?

Quân nhân:

- Tiếp theo tôi nói một chút yêu cầu của tôi, tôi là nói nếu như bạn còn sống sau khi trải qua cải tạo bằng gien của tôi, hơn nữa trí lực cũng không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn. Tôi muốn xin bạn đi một chuyến đến Hoắc Khắc tinh cầu, tìm một cô gái tên là Phi Lâm Nhã, cô ấy là vợ của tôi...

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, dần dần nghe không được nữa, bóng người kia cũng mờ dần dần nữa, tan biến vô hình.

Cường Tử xoa đầu mắng một câu, khẳng định là đang nằm mơ.

Qua không biết bao lâu, Cường Tử từ từ tỉnh lại, trợn mắt nhìn thấy bản thân vẫn đang trong phòng bệnh. Cửa sổ vẫn là cánh cửa sổ này, chăn mềm vẫn là đắp trên người, trong ti vi còn chiếu phim truyền hình, nữ diễn viên chính còn đang phát khùng khóc khóc cười cười. Nam diễn viên chính còn là giả vờ ngây ngốc vui chơi ngây thơ khắp thế giới, điều khiển từ xa của ti vi ở bên cạnh gối đầu, đồng hồ trên tường còn đang chạy tích tích tắc tắc, mong muốn nhất chính là, Cường Tử khó khăn chống đỡ thân thể nhìn dưới háng, vật kia vẫn là của mình, chẳng qua tựa như lớn lên không ít...

Tôi cảm thấy có cần phải tặng cho mọi người một câu chuyện cười.

Câu chuyện có một đôi vợ chồng ngoài hành tinh và một đôi vợ chồng địa cầu, hẹn nhau trao đổi bầu bạn. Buổi tối cô gái địa cầu nhìn thấy vật dưới háng nam nahan ngoài hành tinh cảm thán nói:

- Lớn quá, hơn nữa hình dạng rất kỳ quái, ta không tiếp nhận được.

Nam nhân người hành tinh nói:

- Nàng vặn lỗ tai của ta, vặn bên trái là lớn, vặn bên phải là nhỏ.

Bởi vậy nữ nhân địa cầu điều chỉnh kích thước thích hợp với mình, cả đêm phong lưu. Sáng sớm thức dậy nhìn thấy chồng của mình, cô gái địa cầu hưng phấn nói:

- Chồng ơi, con gái ngoài hành tinh như thế nào? Có phải rất kích thích hay không?

Nam nhân địa cầu nói:

- Đừng nhắc đến nữa, con mẹ nó vắn tai của ta cả một đêm!

4. Chương 4: Đến Trường

Cửa phòng bệnh được nhẹ nhàng đẩy ra, Tiêu Lôi mang theo một rổ hoa quả nhìn Cường Tử nằm sắp ở trên giường bệnh, ông cho rằng Cường Tử đang ngủ, liền rón ra rón rén đi vào, thanh âm nhẹ nhàng thật giống như một con mèo. Vừa vào cửa đã nghe thấy Cường Tử tự nói lẩm bẩm cái gì đó, Tiêu Lôi nghiêng người nghe ngóng.

- Anh thật là người ngoài hành tinh đến đây? Anh thật là tư lệnh hạm đội?

Tiêu Lôi sững sờ, tự nhủ Cường Tử là đang nói chuyện với ai?

Tiêu Lôi lặng lẽ đi sang, vọt nhanh đến trước người Cường Tử. Ông xem xét, trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn. Chỉ thấy Cường Tử nằm sắp trên giường bệnh, cầm trong tay một món đồ chơi bằng đặc tiền màu xanh, hình dạng món đồ chơi này rất kỳ lạ, đầu đặc biệt lớn còn có dây ăng-ten dài, thân đặc biệt nhỏ, hơn nữa nhìn khoảng cách gần mới phát hiện không phải thứ đắt tiền, mà một loại vật liệu không biết làm từ cái gì. Bởi vì Tiêu Lôi nhìn thấy hình dáng cái món đồ chơi đó trong tay Cường Tử bị méo mó đủ hình đủ dạng.

- Cường Tử... Con đang làm cái gì vậy?

Cường Tử giả bộ mới vừa thấy Tiêu Lôi, biểu hiện ra mặt một bộ dáng rất kinh ngạc. Hắn cầm món đồ chơi trong tay, lắc đầu xầu hổ sau đó cười ngượng ngùng với Tiêu Lôi:

- Lôi Tử thúc, đây là Trường Giang Thất Hiệu (phi thuyền Trường Giang).

- Trường Giang Thất Hiệu?

- Đúng vậy, chú không xem phim sao? Phim Châu Tinh Trì, xem rất hay.

- Thứ này ai mua cho con?

- Y tá... Cô ta nói nơi này là phòng VIP, yêu cầu của con chỉ cần là hợp lý, cô ta có thể làm hài lòng. Lôi Tử thúc, chú nói thử xem tại sao lúc cô ta nói chuyện đó mặt lại đỏ lên không? Con hỏi cô ta hết thấy yêu cầu hợp lý đều có thể đồng ý phải không? Cô ta cắn răng gật đầu vâng. Con nói một nam một nữ phải làm điều gì cũng rất hợp lý hay không? Cô ta vẫn cắn răng, sau đó nói vâng. Con nói vậy cô hát một khúc hát cho tôi nha, ca bài Thủ Uy Hổ Sơn của Dương Tử Vinh! Sau đó cô ta há to mồm giống như ăn trứng gà, còn nói hứng thú của con thật là kỳ quái. Cô ta đã hát hai câu, con nói nghe không hay đổi cái khác. Hỏi cô ta biết cái gì, cô ta nói Thập Bát Mạc. Con nói được, cô ta liền hát, sau khi hát vài câu lòng con đã ngứa ngáy rồi, con nói cô đi ra ngoài mua món đồ đi. Mặt nàng ta đỏ hồng giống như mông đít khi, hỏi con mua cái gì, con nói nhựa mềm. Chính là loại ở trong phim kia.

Tiêu Lôi mở to hai mắt nhìn, nhìn Cường Tử thật giống như nhìn con lợn chết. Ông ta chép miệng hỏi:

- Sau đó thì sao?

Cường Tử nhếch miệng nói:

- Cô ta nói không cần mua, tôi chuẩn bị rồi! Con vốn rất vui vẻ, tự nhủ cô ta làm sao biết rõ suy nghĩ của mình muốn cái gì, liền nói cô mau lấy ra đi. Ai biết được cô ta lấy ra một cái hộp móc ra một cái bong bóng đóng gói rất đẹp cho con, còn hỏi con là tự mình làm hay là cô ta làm. Cái thứ vật con nít này con còn phải cần đến cô ta hay sao? Con liền nói tự mình làm. Thoảng chốc con đã thối căng lên. Chúhú khoan hãy nói Lôi Tử Thúc, bong bóng cao su này thật tốt, con mất rất nhiều sức lực mới thổi lên được.

Tiêu Lôi mồ hôi cả trán, tự nhủ MB cũng không biết rõ phải Cường Tử tiểu tử này không bình thường hay là y tá muội muội kia không bình thường. Một bức ảnh lớn đồng phục cảm dỗ rất đẹp thể này, như thế nào diễn thành phim hài Hong Kong rồi?

Cường Tử lau nước miếng trên miệng, tiếp tục nói bay cả nước miếng:

- Con thổi lên sau đó ném lên khoe khoang với cô ta, hỏi cô ta có thể thổi lên được không? Chú biết cô ta nói cái gì không? Ha ha, cô ta nói tiểu đệ đệ, bong bóng này không phải đùa như vậy, là cho tiểu đệ đệ chơi. Con tự nhủ cô không phải gọi tôi là tiểu đệ đệ đó chứ? Cô ta nói chuyện thật trêu chọc, sau đó cô ta muốn cởi quần cho con, con nói vừa chích xong. Cô ta nói phải đo thử xem nhiệt độ cho con!

Tiêu Lô không biết tự lúc nào trong miệng cũng chảy ra nước miếng, chính ông ta cũng không biết.

- Sau đó thì sao! Sau đó thì sao!

Cường Tử khoát tay áo nói:

- Sau đó bác sĩ Lưu kia đến kiểm tra phòng, y tá kia liền bắt đầu cùng bác sĩ Lưu bàn bạc về vấn đề miệng và nhiệt độ cơ thể. Con nghe nhầm chán, sai y tá kia đi ra ngoài mua cho con cái này.

Cường Tử quơ quơ Trường Giang Thất Hiệu trong tay:

- Lôi Tử Thúc chú chơi không? Rất là thú vị.

Tiêu Lô nuốt nước miếng, lau mồ hôi nói:

- Ăn trái cây, ăn trái cây.

Ông ta tự nhủ thật khó cho Cường Tử, ngẫm lại thấy không đúng, là thật làm khó cho y tá kia.

Tiêu Lô lột một trái chuối đưa cho Cường Tử, Cường Tử tỏ vẻ rất vui sướng nhận lấy, thực ra cũng không thể trách Cường Tử nói dối, dù sao đối với giấc mơ kia cuối cùng có thật hay không, bản thân Cường Tử cũng không thể xác định. Nếu như nói chỉ là một giấc mơ mà thôi, vậy tại sao thân thể Cường Tử khôi phục nhanh như vậy? Nhanh đến làm cho bản thân Cường Tử cũng không tin mình là người địa cầu. Nhưng việc này phải nói thế nào với Tiêu Lô? Nói với Tiêu Lô, con được người ngoài hành tinh cấp cứu. Cường Tử không cho rằng Tiêu Lô có thể có cảm giác được sức mạnh linh hồn này của mình là nghiêm túc, cũng không cho rằng bản thân nói xong đã có thể yên tâm thoải mái.

Chờ một chút, trong mộng hình như nói gien này có rất nhiều tác dụng phụ, không phải giống như của con người, Cường Tử cực kỳ đau đớn. Nhưng hắn không có biểu hiện ra ngoài, chuyện này hay là trước hãy bảo mật cho tốt.

Cường Tử lột chuối, cảm động nhìn Tiêu Lô nói:

- Lôi Tử Thúc có thuốc lá không?

- Có nhưng không thể cho con, bệnh viện có quy định.

- Lôi Tử Thúc...

- Thân thể con còn chưa có khỏe, không thể hút thuốc.

- Lôi Tử Thúc...

- Được rồi chỉ cho phép hút một điếu.

- Vâng!

Cường Tử nhận lấy điếu thuốc lá Tiêu Lô đưa cho hắn nhìn qua một chút. Sau đó hắn không thể chờ đợi được đốt lên, tuổi tác này đã thực sự nghiện thuốc lá đến như vậy, thực sự hết sức liều mạng với những thứ hiểu biết viết ra để chơi kia. Tên kia chỉ cần vừa ngồi gõ phím trước máy tính, hút một cây lại rút ra một cây. Dùng cách nói của hắn, lúc gõ phím không hút thuốc lá, thật khó chịu giống như đi nhà cầu không xem báo, nghẹn giống như thế cũng ra không được cái gì. Cường Tử đốt thuốc sau khi hít một hơi, biểu lộ trên mặt tức khắc xuất hiện thần thái có chút không tương xứng với tuổi tác của hắn (mới bốn chương, lần thứ hai hình dung Cường Tử bé bỏng đáng yêu như vậy)

Tiêu Lô đành chịu ngồi xuống trên giường bệnh Cường Tử, cũng châm một điếu thuốc, hai người đàn ông một lớn một nhỏ bắt đầu phun mây nhả khói rất thích thú.

- Cường Tử, con còn muốn đến trường không?

- ... Muốn!

- Con trước kia lên được lớp mấy rồi?

- Cấp một, sau đó theo sư phó học nghề. Chẳng qua sách cấp hai đều giữ lại, thời gian rảnh có xem, hẳn cũng chưa có rơi rụng bao nhiêu, trên căn bản tri thức cấp hai không có vấn đề gì. Trước khi con đi theo chú đã xem đến sách cấp ba, đều là sư phụ mua cho con.

- Được, ngày mai chú mang người đến kiểm tra con một chút, xem con bây giờ trình độ gì. Con năm nay mới mười bảy phải không? Cho dù lần nữa học cấp một cũng không hề gì, so với đứa bé học cấp một không lớn hơn mấy tuổi. Chờ con xuất viện chú sắp xếp một trường học thật tốt cho con, con không thể không có văn hoá. Giống như chú, mấy ngày trước mới biết rõ cô ca sĩ hát khiên thủ kia không phải gọi là Tô Nhục, mà gọi là Tô Nhuế. Ài... Vài chục năm trước chú cũng là nói theo người ta thế thôi, bây giờ mới hiểu được người ta tại sao chưa từng nghe nói qua ca sĩ như vậy. Thực ra chú cũng đã tốt nghiệp trung học. Tuy nhiên đến trường chỉ đi theo sư phụ của con đánh nhau với người ta. Cũng không học được cái gì hết. Con không thể đi còn đường xưa của chúng ta.

- Lôi Tử thúc, có thể kể một số chuyện trước kia của sư phụ cho con không?

- ... Bỏ đi, sau này hãy nói đi.

Lôi Tử đứng lên, y vỗ vỗ đầu Cường Tử nói:

- Cường Tử, mạng Lôi Tử thúc là do con cứu, chú ghi nhớ.

Cường Tử cười nói:

- Lôi Tử Thúc, thực ra con là bị sợ choáng váng chân như nhũn ra không có chạy nổi, chú cũng đừng trông đợi con như Đồng Tồn Thụy*. Con đoán chắc rằng anh ta nếu như biết được bên mình có thứ đồ như bao thuốc nổ kia, anh ta chắc cũng không dám nhắc lên.

Tiêu Lôi cười nói:

- Đừng nói như vậy, chú rất là tôn kính đối với những nhà cách mạng thế hệ trước. Những người kia đều là anh hùng chân chính. Như Đồng Tồn Thụy đó. Ài? Chú nghe nói bao thuốc nổ kia hai mặt đều dán keo dính, con nói có thật như vậy không?

(*Đồng Tồn Thụy ôm thuốc nổ tan sát cùng quân Nhật, giống anh hùng Lê Văn Tám ở Việt Nam, chỉ có điều anh ta 19t, LVT 8 t thôi. Việt Nam vẫn nhất)

Trên đầu Cường Tử xuất hiện một đường đen.

Tiêu Lôi sửa sang lại một chút cà vạt của mình, nói với Cường Tử:

- Chú còn có việc, không thể ở lâu cùng con. Con có yêu cầu gì hãy nói với y tá, ặc... Đừng sai người ta mua đồ chơi, con cũng không còn nhỏ. Lần sau cô ta còn muốn đưa bong bóng cho con, con hãy sai cô ta thổi cho con! Còn có, bác sĩ Lưu nói con mấy ngày nữa có thể xuất viện, thật sự không thể tưởng được thân thể của con khoẻ mạnh đến như vậy, nếu như chú tối thiểu nhất phải nằm nửa năm. Lôi Tử thúc xem trọng con, thật đấy. Nín nhịn vài ngày nữa, chờ con xuất viện Lôi Tử Thúc tẩy trần cho con.

Tiêu Lôi đi tới cửa, nghĩ ngợi mớ nửa gói thuốc trong túi áo đặt dưới cái gối của Cường Tử.

- Một ngày chỉ cho phép rút ra một cây.

Cường Tử nằm sắp đưa tay lên lắc lắc, ý bảo mình biết rồi. Tiêu Lôi cười bước ra khỏi phòng bệnh, hai người đàn ông to lớn mặc vét mang giày da trước cửa thấy ông ta đi ra cùng lúc gật nhẹ đầu.

- Thất gia!

Tiêu Lôi đáp một tiếng đi ngang qua, hai người đàn ông to lớn cũng bước theo sau.

- Điều tra ra chưa?

- Thất gia, điều tra ra rồi, là kế hoạch của người Nhật Bản ở công ty Tân Dương Chu Thức . Bây giờ gã Nhật Bản Miết Tam kia đã bị chúng tôi chop được ném ở trong kho hàng.

Tiêu Lôi dừng lại bước chân, quay đầu lại hỏi một câu.

- Kho hàng nào?

- Kho thực phẩm đông lạnh.

Tiêu Lôi nhẹ gật đầu nói:

- Dừng đông chết, tôi còn cần dùng đến.

Một gã đại hán cười khúc khích nói:

- Yên tâm đi thất gia, tôi cho hắn lưu lại đôi vó.

Ngày hôm sau thì có một người có học vấn mang mắt kính dày như đít chai bia tới phòng bệnh Cường Tử. Cùng đến còn có hai người tuổi tác nhỏ hơn một chút, quan qua cũng biết là loại người có văn hoá có giáo dục. Nói năng cũng nhã nhặn, một người nhỏ tuổi trong đó vào phòng bệnh đã ca thán:

- Xa hoa, thật xa hoa con mẹ nó.

Trong lúc Cường Tử cười nhạt...

Vượt qua kiểm tra của lão tiên sinh kia, trình độ tri thức của Cường Tử đã đạt tới mức cao nhất. Cũng đồng nghĩa với việc hắn không cần phải dày mặt đóng giả vua trẻ con ở sơ trung nữa. Điều này khiến cho Cường Tử có cảm giác hưng phấn khác thường. Cao trung nha, nơi khiến cho rất nhiều người hướng tới. Giống như trong mấy bộ phim võ thuật của một quốc gia có bốn hòn đảo, nhìn trên bản đồ giống như cái băng vệ sinh. Một đám nữ sinh cao trung xinh đẹp mặc cái váy vừa vắn phủ qua mông mím cười vẩy vẩy tay với hắn.

Lão tiên sinh cũng rất hưng phấn, ông ta vỗ phía sau lưng Cường Tử nói:

- Người trẻ tuổi, con rất giỏi, ta nghe Tiêu tổng nói, con là một đứa bé nghèo khổ sau khi bỏ học vẫn bảo đảm tự học. Vừa đi làm vừa đi học, đây là sự nhiệt tình học tập vĩ đại cỡ nào. Trình độ kiến thức của con vượt xa ra khỏi dự liệu của ta. Ta bây giờ tuyên bố, sau khi con xuất viện ngay lập tức nhập học Nhất Trung của chúng tôi học tập! concó vui không? Con trai?

Trong lòng Cường Tử chửi bới, họ Tiêu từ chỗ nào tìm được một lão chết bầm như vậy, còn vỗ hai cái lão tử đã xuất sư chưa từng thắng trước người khác phun ra cái thói tha gì.

Cường Tử nhe răng nhếch miệng nước mắt lưng tròng nói:

- Vui... Vui vẻ!

Lão tiên sinh dùng sức vỗ phía sau lưng Cường Tử, nước mắt ngang dọc nói:

- Trẻ nhỏ dễ dạy! Trẻ nhỏ dễ dạy! Ta cuối cùng tìm được một cái mầm tốt!

Cường Tử vẻ mặt bi thương bộ dạng thống khổ rơi lệ đánh động tận đáy lòng lão tiên sinh. Ông ta thề khi mình còn sống nhất định phải bồi dưỡng Cường Tử thành người có bốn thứ có văn hoá có lý tưởng có đạo đức có kỷ luật! Buổi chiều bác sĩ Lưu kiểm tra như thường lệ phát hiện, thương thế Cường Tử không biết được bởi vì nguyên nhân gì nặng hơn. Sau khi ông ta lo lắng xem qua cẩn thận quyết định để cho Cường Tử nằm viện thêm nửa tháng kiểm tra xem xét. Cường Tử khóc không ra nước mắt.

Cường Tử đang nằm trong bệnh viện, trong khi đang chán đến chết lại nhớ đến giấc mơ kia không cách giải thích, giấc mộng đó rất chân thật, chân thật làm cho người ta sợ hãi. Hắn luôn nhắm mắt lại, đã xuất hiện một bóng người tàn tạ kia. Còn có những lời nói mơ hồ làm cho người ta điên cuồng, ghen cái gì, đánh nhau kịch liệt cái gì, tư lệnh hạm đội cái gì.

Bắt đầu từ ngày đó, Cường Tử bắt ngờ vui vẻ dựa vào cửa sổ, nhìn mọi người bên ngoài muôn hình muôn vẻ. Nhìn cuộc sống bận rộn của người khác, sau đó nhìn lại cuộc sống yên tĩnh của mình.

Sau đó đốt một liều thuốc, phun ta từng cái từng cái vòng khói, sau đó xem sương mù lượn lơ tiêu tán vô hình, như đám mây, như cỏ dại, đến đi không có tăm hơi.

Đến ngày nằm viện thứ bảy, Cường Tử bỗng thật giống như lão tăng từ trong chỗ nhập định bất ngờ ngộ đạo bình tĩnh, nhìn hai tay của mình, sau đó múa may nắm nắm nắm nắm cái, mạnh mẽ sinh gió. Hắn từ trên giường bước xuống, rất tự nhiên đùa giỡn vài chiêu võ thuật, rõ ràng đánh có bài bản hẳn hoi.

Hắn đánh một đường quyền kêu vù vù, dù chỉ là động tác về mặt tư thế, không có mấy may khí thế đáng nói, cũng không có nội lực liên miên không dứt cái gì, càng không có uy lực bài sơn đảo hải. Nhưng sau khi động tác dừng lại Cường Tử vẫn là choáng váng tròn vẹn mười lăm phút, đứng như thế nhìn hai tay của mình.

Hắn có chút hoài nghi, mình bây giờ thật sự là chính mình sao? Nếu như là chính mình, vậy bộ quyền pháp này là từ lúc nào biết được?

Cường Tử châm một liều thuốc, hít một hơi thật sâu, thở hắt ra thật dài.

Hắn xóc lại đầu óc, nhìn mọi người ngoài cửa sổ, bỗng cười khổ một tiếng.

Nhiều ngày như vậy, bất kể bản thân kháng cự thế nào, hắn bây giờ không thừa nhận không được, giấc mơ chết tiết kia, thật không phải là giấc mơ.

5. Chương 5: Về Nhà

Cường Tử nằm ở bệnh viện tròn hai mươi ngày, trải qua hai mươi ngày này làm hắn vô cùng run sợ, nói thật nếu như hắn không thủ thân như ngọc chỉ sợ tấm thân đồng tử đã bị y tá A nào đó cướp đi sự trong trắng dành dụm suốt đời này mất thôi.

Tiêu Lô gần như ngày nào cũng bớt chút thời gian tới thăm hắn, ngồi với hắn một lúc rồi đi. Mỗi lần ông đến đều mang một quyển sách cho Cường Tử, đủ các loại, có Sơn Trang gào thét (đòi gió hú), giáo phụ (bố già), Chiến tranh và hòa bình, những tác phẩm khó hiểu và thâm ảo như đã kể trên. Cũng có loại như Tri âm, Độc giả, Hội kể chuyện, Play boy (tất cả đều là tên các loại tạp chí)...những sách trên làm khả năng đọc mặt chữ của Cường Tử tăng cao lên rất nhiều, hắn đã có thể từ tình tiết trong Play boy có thể xen vào trong Chiến tranh và hòa bình rất là trơn tru, sau đó từ trong những thứ đó tìm thấy hứng thú, nhưng cuộc sống vẫn cứ tẻ nhạt, với tính tình của hắn như thế mà có thể dồn nén đến hai mươi ngày thì cũng coi như là kỷ tích rồi.

Điều duy nhất khiến hắn vui mừng chính là nằm suốt hai mươi ngày vật dưới háng của hắn vẫn đứng giờ mỗi buổi sáng ngẩng đầu lên như cột chống trời. Đây là tác dụng kỳ diệu của tấm thân đồng tử, đó cũng chỉ khi nằm sấp, lúc đó nếu như đang ngồi thì “vật kia” run bắn lên không những đánh trúng bụng mà còn vang lên tiếng bành bạch nữa. Đương nhiên, điều đó với điều kiện khá tốt hôm trước của hắn là có quan hệ trực tiếp, không nói tới kích cỡ mà là ở kỹ thuật, nhưng nếu như đã là đàn ông thì phải yêu cầu vừa to vừa có kỹ thuật mới là tuyệt hảo hoàn mỹ.

Tốc độ khôi phục của Cường Tử là bệnh án tốt nhất trong bệnh viện, bác sĩ Lưu khi ký tên cho phép xuất viện vẫn phải thổn thức. Ông nhéo lỗ tai của Cường Tử, để đảm bảo Cường Tử chắc chắn là người địa cầu hàng thật giá thật. Bác sĩ Lưu nắm lấy tay Cường Tử nói:

- Nhóc con, sau này thường xuyên đến nhé, đây là nhà của con!

Không thể phủ nhận rằng bác sĩ Lưu đặt hết tất cả tình cảm vào ca phẫu thuật lần đầu tiên thành công nhất từ trước tới nay trong nửa đời người của mình này. Cường Tử vừa cười, vừa xua tay nói:

- Bỏ đi, đời này tôi không muốn lại vào cửa bệnh viện nữa. Tôi thà chết già rồi thẳng luôn tới nơi hỏa thiêu còn hơn.

Lúc Cường Tử vào viện chẳng đem theo gì cả, bộ quần áo trên người thì khi làm phẫu thuật bị cắt mất rồi. Nếu không phải Tiêu Lô phái người mang một bộ quần áo đưa tới cho hắn thì hắn chỉ đành phải để cái mỏng làm bạn với ánh mặt trời mà thôi. Một chiếc áo sơ mi sáng màu, một chiếc quần vải dài màu xám, một đôi giày thể thao màu đen, bản thân Cường Tử đã thanh tú càng trở nên lịch sự hơn. Sau khi thay đổi quần áo, lúc y tá A nhìn thấy Cường Tử thì hận tới ngứa răng, nam sinh nhỏ thuộc vào loại hàng tốt nhất thế nào không được mình thu vào hậu cung thì quả thật tương đương với bỏ lỡ một lần cơ hội trúng năm trăm vạn (5 triệu) tệ. Khi cô ta giúp Cường Tử sắp xếp quần áo hơi thở như lan ghé sát bên tai Cường Tử nói:

- Tôi để số điện thoại của tôi vào trong túi áo của chú em, nếu như có lúc nào rảnh rồi nhớ gọi cho tôi vị tỷ tỷ này. Sau này nếu bị cảm hay sốt thì tỷ tỷ đây đến nhà giúp chú em cấp nhiệt độ!

Cường Tử phá cửa xông ra ngoài, tự nhủ mới đánh nhau một trận mà đã đánh ra được vận đào hoa rồi. Sớm biết như vậy thì đánh chết cũng không đỡ đòn thay Tiêu Lô. Thực ra nếu không phải là y tá A nhiệt tình quá mức, đối với mỹ nữ mà muốn mặt tròn như quả trứng thì mặt tròn như quả trứng, muốn dáng người có dáng người thì sức miễn dịch của Cường Tử vẫn là rất thấp. Dở là dở chỗ Cường Tử không thích cái giọng điệu nam nhỏ hơn nữ.

Ra khỏi cửa chính bệnh viện, Cường Tử ngẩng đầu đón ánh mặt trời chói mắt, nhìn tới mức nước mắt ào ào chảy ra. Tự nhủ cho dù có thoải mái hơn nữa cũng không sống trong bệnh viện, bầu trời bên ngoài vẫn tốt hơn. Hắn thấy từ rất xa có người đang vẫy tay với chính hắn, nhìn thử xung quanh không có người, sau khi hắn xác định là đang vẫy tay với mình thì mới chạy qua đó.

Vẫy tay với hắn là một cô gái xinh đẹp xinh tới mức làm người khác nghiêng răng nghiêng lợi, tuổi tác khoảng chừng hai ba hai tư tuổi, cao trên dưới một mét bảy, nặng tuyệt đối không quá một trăm cân (60kg). Nếu nói khuôn mặt của nàng là hoàn mỹ thì dáng người của nàng là hoàn mỹ cộng thêm một, thật không biết ông bố làm ra cái tội ác gì mà có thể sinh được một đứa con gái hại nước hại dân đến vậy. Lông mi cong cong như lá liễu, đôi mắt to đẹp như nước hồ thu, cái cằm đầy đặn như hồ ly tinh...tha thứ cho Cường Tử đi, hắn có thể miêu tả như thế đã là không tồi rồi.

Mỹ nữ rất tự nhiên vươn tay ra với Cường Tử, cô ta mặc một bộ công sở màu vàng nhạt, váy dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, vừa vặn đến mức làm người ta nghĩ ngợi lung tung. Áo rất mỏng ôm lấy bờ eo, vòng eo vừa uyển chuyển vừa thon gọn quả thực làm cho người ta có suy nghĩ kích động là xé nát nó. Điều khiến người khác khó có thể kiềm nén được chính là cặp mông phồng phao dưới vòng eo nhỏ nhắn của cô ta. Cường Tử chưa bao giờ thấy một cô gái nào có dáng người đẹp như vậy, bình thường thì phụ nữ có mông vừa to vừa tròn đều làm người khác kinh hồn bạt vía. Vòng eo nhỏ nhắn mông phồng phao như vậy thật là thân hình hoàn mỹ đến cực điểm, Cường Tử chỉ từng thấy qua ở hai loài, một loài là kiến, một loài khác là ong mật.

- Xin chào, anh là Lâm Cường phải không. Tôi tên Trần Nhược, là Tiêu tổng phái tôi đến đón anh xuất viện, hôm nay Tiêu tổng có việc bận, thật sự không thể tới đón anh được, anh đừng trách.

Vừa nói xong, lông mày Trần Nhược nhíu lại, nét mặt ra chiều không vui. Cường Tử cười ngượng ngùng mà thu tay lại. Tự nhủ chỉ là nắm tay mà thôi không có gì cả, sao còn nhăn lông mày lại chứ. Không phải xoa trên mu bàn tay thôi à, ai bảo tay cô vừa mềm vừa trơn láng như thế chứ, không phải tôi sai mà.

- Vậy tôi gọi cô là Trần tỷ nha, cô gọi tôi là Cường Tử thì được rồi.

Trần Nhược không thể che giấu hết được sự cảm phần của chính cô với thằng nhóc này, vừa nãy khi nắm tay hắn rõ ràng không ngừng sờ mó bàn tay của mình. Nếu không phải Tiêu tổng từng dặn dò người này chẳng những là cháu của ông mà còn là ân nhân cứu mạng của ông, cô ta đã sớm đem thằng nhóc này một phát ném qua vai rồi. Dù nói sao đi chăng nữa, cô ta cũng là đai đen taekwondo hàng thật giá thật.

- Đầu tiên chúc mừng anh xuất viện, tôi là người thay mặt cho Tiêu tổng tới đưa anh về nhà.

- Vậy cái người họ Tiêu bận gì mà không tự mình đến?

Sau đầu Trần Nhược hắc tuyến bay tùm lum, tên họ Tiêu?

- Tiêu tổng có việc cực kỳ quan trọng phải đi làm, tôi cũng không rõ lắm, hình như liên quan tới chuyện anh bị thương. Tôi chỉ là thư ký của Tiêu tổng, ngài giao cho tôi chuyện tới đón người thì tôi tới thôi.

Ý trong lời nói cũng đủ rõ ràng, đó chính là dù gì tôi cũng là thư ký của Tiêu tổng, mới làm công việc này, bằng không tôi sao lại tới đón tên lưu manh không quen biết như anh....

Cường Tử giả bộ như không nghe ra ý trong lời nói của cô ta, cười khúc khích nói:

- Trần tỷ, cô tính đưa tôi đi đâu? Tôi nghĩ trước tiên đi ăn cơm đã, cơm bệnh viện tuy rằng ngon, nhưng ăn sao cũng không thấy hợp khẩu vị.

Trần Nhược do dự một thoáng, rốt cuộc vẫn phải gật đầu đồng ý với yêu cầu của Cường Tử. cô ta bảo Cường Tử lên xe của mình, là một chiếc Buick. Con gái đi loại xe phong cách như vậy cũng có phong cách rất đặc biệt. Cô ta tùy tiện tìm một quán cũng coi là ổn, gọi đầy một bàn thức ăn. Cường Tử ăn dầu mỡ ứa ra không ngừng miệng không ngậm lại được. Cô ta thì một miếng cũng không động vào, thậm chí một câu cũng không nói, chỉ là uống một ly trà. Ấn tượng Cường Tử để lại cho cô ta là kinh khiếp tới không thể kinh khiếp được nữa. Cả hai sau khi ăn xong bữa cơm thì Trần Nhược đưa Cường Tử tới biệt thự Li Hồ, nơi mà Tiêu Lôi đang sống.

Biệt thự Li Hồ vốn là một khu biệt thự rất nổi tiếng, được người ta gọi là khu nhà giàu. Phong cảnh khu biệt thự cực kỳ uyển chuyển hàm súc, có chút phong thái của lâm viên Giang Nam. Trên bãi cỏ xanh mơn mớn, trẻ con dưới ánh nhìn chăm chú của người lớn đang chơi đùa, tiếng cười vui vẻ của đám trẻ đều làm người ta siêu lòng, làm cho mọi người vui vẻ hẳn lên. Xa xa trên mặt hồ còn có người đang chèo thuyền, hồ mặc dù không lớn, nhưng nước hồ trong suốt, cảnh sắc tuyệt đẹp, có một loại hương vị đặc biệt. Biệt thự của Tiêu Lôi nằm ở trung tâm khu biệt thự, có hoa viên riêng biệt, Cường Tử đối với nơi này có hai loại cảm xúc, một loại là thực sự con mẹ nó lớn quá, một loại khác là thực con mẹ nó xa hoa quá.

Cường Tử sau khi vào cổng có chút không được tự nhiên, không nói đến chuyện khi vừa vào ga-ra thấy bốn năm chiếc xe sang trọng đến cả tên hần cũng không biết gọi là gì, đơn giản đến chuyện hơn mười người hầu đi qua đi lại cũng khiến Cường Tử nhúc nhích đầu từng chap. Hần cảm thấy hần như trở về một trăm năm trước, biệt thự của Tiêu Lôi chính là tòa nhà lớn ngói đỏ tường cao của địa chủ, nha hoàn, bà vú đầy sân.

Trần Nhược chắc chắn là thường đến nơi ở của Tiêu Lôi, bởi vì tất cả mọi người dường như rất quen thuộc với cô ta. Mỗi người đều cười chào hỏi với cô ta.

- Trần tiểu thư đã lâu không tới rồi.

- Trần tiểu thư đã đến rồi, tối nay không đi chứ.

- Trần tiểu thư, quần áo lần trước để lại tôi đã giặt sạch rồi.

Người hầu trong nhà Tiêu Lôi thật là hiếu khách.

Cường Tử tìm ghế sofa ngồi xuống, đánh giá chung quanh một chút rồi hỏi:

- Lôi Tử thúc ở đây à?

Trần Nhược từ trong mắt hần thấy được sự hâm mộ pha lẫn với đố kỵ. Trần Nhược vững tin cho rằng ánh mắt kia có hai loại ý nghĩa đó, ánh mắt này nàng thấy nhiều rồi, cho dù một cái bình hoa hơn người khác hay cái đồng hồ hơn người khác thì ánh mắt của Cường Tử đều định sẵn như vậy không tự chủ được. (đồ nhà hần sao đều hơn người chứ? Còn thùng rác thì sao?)

- Đúng vậy, nơi này là nhà của Tiêu tổng, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì sau này anh cũng ở chỗ này.

Cường Tử gật đầu nhẹ một cái nói rất đau lòng:

- Lôi Tử thúc thật đáng thương.

- Đáng....đáng thương? Tại sao ?

- Cái nhà lớn thế này, chỉ một mình ông ta ở chẳng nhẽ không đáng thương? Đến cả người để nói chuyện cũng không có kìa. Chẳng những thế khi mình ngủ cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, vẫn là ở khách sạn lớn Cật Hát

Đổ tốt hơn. Tuy rằng nơi ấy nhỏ, hai cái giường cũng không đủ chỗ đặt, nhưng tôi và sư phụ ngược lại có thể an tâm ngủ ngon.

Trần Nhược nhất thời chẳng kiểm được lời nào để nói, từ trước tới nay cô ta chưa hề nghĩ qua về vấn đề này. Cô ta bất giác nhìn thoáng qua biệt thự to lớn hết sức trống trải này, ngẫm lại nếu như một mình mình ngủ ở đây, trong nội tâm thật sự sinh ra vài phần sợ hãi. Quan hệ của nàng và Tiêu Lôi quả thực thân thiết, đúng là đã từng ngủ tại biệt thự này, bởi vì bên cạnh mình có người đàn ông mà mình đặt tình cảm vào cho nên cảm thấy không trống trải và cô đơn, nếu như chỉ có một mình thì cô ta không dám chắc mình có thể an tâm mà ngủ hay không.

Trần Nhược không rõ bản thân tại sao vì một câu nói của Cường Tử mà chìm đắm vào trong một loại cảm giác âm u không rõ, điều này làm cho người luôn chiếm sự chủ động trước mặt đàn ông như cô ta có vẻ giận dữ. Hít một hơi thật sâu, Trần Nhược cười nói:

- Sao có thể chứ? Nhà lớn như này, rất nhiều người mơ vỡ cả đầu suốt đời cũng không có được đâu..

Sau khi nói xong lời này cô ta cảm thấy hối hận, sao lại thấp hèn và tục tằn thế.

Cô ta lấy tay sửa sang lại tóc trên trán mình, vụng về che dấu đi nét mặt thoáng qua của mình.

Cường Tử phát hiện ra cô ta đang xấu hổ, dù rằng hắn không biết sao nữ yêu tinh này vì cái gì phải xấu hổ, nhưng để làm không khí hòa hoãn lại, hắn quyết định nói vài câu.

- Cô thường xuyên qua đêm ở đây à?

Trần Nhược:

- ...

Cường Tử nhận ra mình nói sai, lập tức sửa chữa:

- Không sao, ngủ cũng đã ngủ rồi, bây giờ đều như thế, kết hôn hay không kết hôn miễn tình cảm hai người tốt là được.

Trần Nhược:

- ...

Cường Tử đỏ mặt tía tai nói:

- Chỉ cần làm tốt biện pháp an toàn là được, sẽ không có con đâu.

Trần Nhược cuối cùng ngồi không được nữa, cô ta đứng phắt dậy lạnh lùng nói với Cường Tử:

- Anh ở đây ngồi một lát, tôi còn có việc đi trước. Tiêu tổng sau khi làm xong việc sẽ quay về đây gặp anh.

Cường Tử cũng không biết mình thế nào nữa, tại sao lời từ miệng mình nói ra đều có vấn đề đến thế? Hắn biết rằng lần này đắc tội lớn với Trần Nhược rồi, sau này muốn bù đắp chỉ sợ không có Nữ Oa nung nung giúp vài lần thì không xong rồi. Hắn ngượng ngùng cười đứng dậy, muốn nói gì đó nhưng không biết nói thế nào, cuối cùng thốt ra được một câu.

- Cô thường xuyên đến, tôi cũng sẽ không quấy rầy các người.

Trần Nhược cho dù hăm dọa tốt cũng không khống chế nổi trong lòng bùng lên lửa giận của mình, cô ta vung mạnh tay ra, cầm lấy túi xách của mình rồi hung hăng trợn mắt nhìn Cường Tử rồi xoay người rời đi.

- Chỉ cần anh còn ở đây một ngày, tôi sẽ không bước vào cửa một bước.

Cường Tử lung túng chỉ tay:

- Cần thận cửa.

Câu nói vừa xong, Trần Nhược chỉ cúi đầu đi thẳng đập đầu trên cửa kính. Cô ta xoa xoa trán nổi lên một cục u to, đầu cũng muốn bay ra ngoài, vừa mới bước chân ra khỏi cửa thì nghe thấy tiếng Cường Tử ở đằng sau vọng tới:

- Trần tỷ, lái xe cẩn thận.

Trần Nhược nện gót chân, đi thẳng ra ngoài biệt thự bắt taxi.

Cường Tử không ngừng vẫy vẫy tay với bóng lưng của Trần Nhược, thật giống như Tiểu Phương tiễn các chàng trai Hồng Quân vậy. Đến khi Trần Nhược lên một chiếc taxi thì hắn mới thu lại tầm mắt, sau đó đặt mông ngồi lên chiếc sofa vừa rộng vừa có da mềm (sofa này là từ da bò, da thật) móc trong túi quần ra một nửa bao thuốc la mà Tiêu Lôi cho hắn, dùng ngón tay ngắt, ngắt ra nửa cái đầu lọc, châm thuốc rồi hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt vốn thanh tú xuất hiện một loại cảm giác không tương xứng với tuổi tác của hắn...các bạn đều biết là cái gì rồi nha, lần thứ ba hình dung như vậy.

6. Chương 6: Hương Vị

Tiêu Lôi ngồi trên xích đu, đung đưa rất là vui vẻ, bên tay trái của ông có một bàn trà, trên bàn đặt một chén trà đang bốc hơi thơm ngát. Bên cạnh chén trà có một cái gạt tàn thuốc, bên trong đã đầy tàn thuốc lá.

Ông híp mắt, biểu cảm trên mặt nhìn không ra vui buồn, có chút phong thái của bậc cao thủ khiến cho người ta nhìn không vào trong đầu, dù nhìn hay nghĩ như thế nào cũng là địa chủ ác bá đang hít thuốc. Lúc Cường Tử ở biệt thự của ông làm cho đại mỹ nữ Trần Nhược tức giận mất hết mặt mũi, Tiêu Lôi cũng ở trong khoảng thời gian đó uống trà hít thuốc như đức ngài tự do tự tại trong nhà kho bỏ hoang. Trà là trà ngon, ngon tới mức làm Tiêu Lôi không nói ra được chỗ ngon, nói thật thì trà này bị ông hủy đi hết hoàn toàn vị ngon rồi, ba mươi sáu ngàn búp tâm sen thượng hạng mới được nửa cân trà, chính là phải đặt ở Trung Nam Hải mới đem về được đây. Thuốc là thuốc ngon, hơn trăm tệ một bao Boutique Panda (một loại thuốc lá của Trung Quốc), loại Đặng gia gia thích nhất.

Cách phía trước Tiêu Lôi không xa, gã đàn ông thấp bé ngồi ngửa mặt lên trời, toàn thân run run, miệng phun bong bóng. Nhìn hình dáng khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, để quả đầu bồ lông rất chói mắt, kiểu dáng đầu tóc này đã lỗi thời sáu mươi mấy năm. Sau năm 1937, mốt này đã từng được thông dụng suốt tám năm, bình thường những anh đẹp trai để kiểu đầu này, dân chúng đều gọi với gọi với một cái tên thân thiết là chó săn Hán gian. Dân chúng cực kỳ yêu thích kiểu đầu này, thích nhất là nhổ nước bọt vào.

Dáng người đàn ông này không cao, nếu nói chính xác chiều cao thì khoảng một mét sáu sáu, không lâu trước đây thủ hạ của Tiêu Lôi đã đo cho gã, nặng bảy mươi bảy kilogram, là thân hình tiêu chuẩn của người Nhật. Gã bây giờ ngồi dang hoàng trên một cái ghế sắt thoải mái. Để biểu thị lòng hiếu khách của chủ nhân làm cho khách có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo đến tận đáy lòng của cái ghế sắt này, cho nên y phục của người này đã bị thủ hạ của Tiêu Lôi tịch thu.

Gã ngồi ngay ngắn ở trên ghế nghe nhếch miệng chơi thổi bong bóng, tay chân bị trói hết ở trên ghế. Gã đang hưởng thụ, là đàn ông phải thích sự hưởng thụ này. Dưới háng gã có một cô gái để tóc dài xoa đến vai, nhuộm màu vàng kim đang tru miệng liếm mút, cái lưỡi ngọt ngào màu hồng phấn như linh xà chơi đùa trên con quái vật dài 7 cm (quái vật mà dài có 7cm?). Dáng vẻ cô gái rất được, mắt to mũi nhỏ, gương mặt trắng nõn, phối hợp với dáng người quả thật là một báu vật, tên cô gái là Minoko, là lưu học sinh Nhật Bản.

Tên gã đàn ông đang hưởng thụ là Koizumi Shoji, chủ tịch công ty cổ phần Tân Dương, bên dưới có sáu công ty con, đầu tư ở Trung Quốc đã vượt qua một trăm triệu. Gã cũng coi như là góp một viên gạch cho một trong bốn công cuộc hiện đại hóa, cho nên Tiêu Lôi không kêu người làm khó gã. Dù ông đã phái người điều tra ra gần xong người đứng sau sai phái để lấy mạng chính mình, nhưng Tiêu Lôi vẫn biểu hiện ra mình là một công dân có tố chất xứng đáng với quốc gia.

Ngày đầu tiên Koizumi Shoji không chịu nói tại sao mình ra tay với Tiêu Lôi, cho dù thủ hạ của Tiêu Lôi dùng tay mát xa cho mặt của gã năm trăm lần cũng không chịu mở miệng. Tiêu Lôi nói với thủ hạ rằng tên này chắc đói bụng rồi, các anh xem chẳng có sức mà nói nữa, bởi vậy Tiêu Lôi với tư cách là chủ nhân mời Koizumi Shoji ăn cơm, ăn rất ngon, món mì trộn tương có dưa chuột, cà chua, tỏi,. Sau đấy Tiêu Lôi nghĩ

rằng vị khách Nhật Bản này ăn không quen mì trộn tương với dưa chuột, tôi chắc rất thích. Do đó Koizumi rất hạnh phúc khi ăn gần một cân tỏi, không thêm bỏ vỏ.

Không thể không nói Koizumi Shoji rất kiên định, tôi cũng không làm gã khuất phục. Ngày thứ hai, Tiêu Lô nói rằng khách nhất định khát rồi, do đó mời Koizumi Shoji uống coca Trung Quốc. Một thùng nước tương Kim Sư, khuôn mặt của Koizumi ngất ngây phải kêu cha gọi mẹ. Thủ hạ của Tiêu Lô khá là tán thưởng với thước phim hành động tự sản xuất này mỗi người càng hưng phấn thêm, nhiệt tình đập cho gã thêm vài đập.

Ngày thứ ba, Tiêu Lô nói rằng khách đã hai ngày không có đại tiện, nhất định là táo bón, dựa theo lý luận trung y thì phương pháp chữa trị tốt nhất là súc ruột. Do thế, Tiêu Lô sai thủ hạ mua vài ống nhựa lắp vào bình cứu hỏa rồi rất khó khăn để đút vào “ cửa sau” của Koizumi Shoji, cho nên đã nói là cực kỳ khó khăn, bạn phải biết rằng chiều rộng của ống nhựa của bình cứu hỏa to bao nhiêu rồi đấy.

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm...

Nửa tháng trôi qua, Koizumi Shoji còn có thể nhìn ra được là sinh vật hình người đã cảm ơn thượng cấp của gã đã bồi dưỡng, người cha như thế nào mới sinh ra thằng nghiệt tử như thế trong số toàn bộ đứa trẻ ngoan của nhân dân toàn nước nhật. Nửa tháng này dù Tiêu Lô nghĩ ra biện pháp gì thì Koizumi Shoji cũng bình thần mà chịu đựng, vẫn không chịu nói tại sao ra tay với Tiêu Lô. Thực ra Tiêu Lô tự mình cũng biết, mấy năm nay ông đã chinh chết không ít người Samurai Nhật Bản dám ở trong nước dừa giỡn, cho dù thủ tướng Nhật Bản tự mình phái ninja tới ông cũng không cảm thấy kỳ quái. Nhưng những người có tố chất như vậy, ngoại trừ nhận được sự huấn luyện chuyên nghiệp thì Tiêu Lô không nghĩ ra khả năng nào khác, dù sao người bình thường dưới sự chăm sóc của thủ hạ của ông trong nửa tháng chỉ sợ mẹ hần quần lót màu gì cũng khai ra hết rồi.

Đến ngày thứ mười năm, cũng là ngày mà Cường Tử xuất viện, Tiêu Lô cuối cùng cũng làm được một việc thiện, về mặt ông từ bi nói với Koizumi Shoji:

- Nghị lực của anh thật sự làm tôi thấy kính nể, tôi thật tôn trọng đối với người làm công tác bí mật đạt chuẩn các vị, để biểu đạt sự áy náy có lỗi nửa tháng trước đây của tôi, cho nên tôi quyết định thành toàn cho anh, hôm nay kéo anh ra ngoài chôn.

Khi Koizumi nghe thấy những lời mà Tiêu Lô nói ra thì biểu hiện ra sự trầm tĩnh, sau mười năm ngày toàn bộ cơ thể căng cứng rất cực có thể thư giãn rồi. Nói thật gã thật không biết người đàn ông nhìn nhả nhặn còn đeo kính viền vàng sao tâm địa lại ác độc đến thế. Nửa tháng gã có thể chịu đựng mà chưa chết thật phải cảm ơn thánh mẫu Maria...Không biết thánh mẫu quản hay không quản chuyện này, cũng nên làm như vậy, vừa nghe Tiêu Lô muốn đem gã chôn sống, nội tâm gã ngược lại sinh ra vui sướng, bạn nói cái này bí hay không bí? Trong ánh mắt của gã lần đầu tiên xuất hiện thần sắc khẩn cầu, ý nói rằng:

- Tôi van cầu ngài, nhanh đem tôi chôn đi.

Sau đó gã chỉ nghe thấy Tiêu Lô cười hì hì nói:

- Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, tôi đặt bản thân mình vào hoàn cảnh của người thay người nghĩ, đàn ông Nhật Bản các ngươi đều cực kỳ háo sắc, điều này tôi biết. Đường như thích nhất là thổi kèn, vì để anh chết không còn gì tiếc nuối, tôi đặc biệt mời từ trường học tới một thiếu nữ đến từ Nhật Bản năm nay mười chín tuổi, hầu hạ ngày cuối cùng của anh thật là thoải mái.

Bất chợt, biểu lộ trên mặt của Koizumi còn nhão hơn cả đất sét, gã biết tuyệt đối không có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, không chừng có hình phạt tàn khốc gì đang đợi mình, không biết là roi da, rút sấp, trói chặt hay là cho đèn pin vào lỗ đít. Tuy nhiên nghĩ tới những điều này, Koizumi thật sự...thật sự rất thích.

Sau đó Minoko dưới mệnh lệnh của Tiêu Lô bắt đầu phục vụ Koizumi cực kỳ ôn nhu, sau đó Tiêu Lô ngồi ở trên xích đu bắt đầu hí hóp mắt nghỉ ngơi. Ông uống mười bốn chén trà, đi năm lần nhà cầu, hút một gói thuốc lá, còn ăn hai miếng socola. Chương trình biểu diễn trực tiếp bắt đầu từ chín giờ sáng duy trì mãi đến tận khi Tiêu Lô ăn trưa xong, ông sau khi trở lại vẫn ngồi trên xích đu hỏi thủ hạ mấy lần rồi? Thủ hạ lắc đầu nói tới lần thứ mười đến thì hần lười chẳng đếm nữa. Tiêu Lô gật gật đầu nói với thủ hạ:

- Làm người cần phải phúc hậu, nếu như từ lần thứ mười đã quên rồi, vậy tính là mười lần. Chúng ta nhớ người ta cũng nửa tháng rồi, mỗi ngày một lần tính ra còn thiếu năm lần, tiếp tục đi.

Đầu lưỡi Minoko cứng đờ rồi, cắn bản thò ra ngoài thì không thu lại được. thực ra đến lần thứ bảy Koizumi bị choáng rồi, nếu gã còn sống sót thì chắc hẳn chuyện đầu tiên gã làm là cắt vật kia đi, đúng là mầm tai họa, nói chính là cái đó đó. Hiện tại gã rốt cục biết cái gì gọi là thống khổ, khi gã dần dần tỉnh lại vừa vặn nghe thấy Tiêu Lôi nói năm lần nữa, gã dùng khí lực toàn thân giãy ra khỏi miệng Minoko, khàn giọng hô:

- Tôi nói, cái gì tôi cũng nói cho anh biết.

Tiêu Lôi chậm rãi mở to mắt, cười tủm tỉm nói với Koizumi:

- Không cần miễn cưỡng như vậy, tôi làm người từ trước đến nay không làm người khác khó xử, hơn nữa tôi nói phải giữ lời, nói là còn năm lần sao có thể thiếu hụt được khiến cho anh chịu thiệt, thêm năm lần nữa đi.

Koizumi thật giống như bảy ngày không ngủ (trên thực tế mười năm ngày gã không ngủ) trên mặt đều là hắc khí trầm lắng chết chóc, vành mắt đều là vành đen rồi, hơi thở mong manh nói:

- Tôi van cầu ngài, Tiêu tiên sinh, tôi thật sự đồng ý nói, không miễn cưỡng, không miễn cưỡng.

Tiêu Lôi đứng lên phất tay nói với thủ hạ:

- Viết lại lời gã khai, tôi không đợi ở đây nữa, viết xong đưa đến nhà tôi, Cường Tử còn đang ở nhà chờ tôi.

Thủ hạ của ông có một người trẻ tuổi tên Tống Đức, dè dặt hỏi:

- Thất gia, vậy gã Nhật Bản này xử lý như thế nào?

Tiêu Lôi lườm gã một cái nói:

- Tôi là người nói không giữ lời ư?

Tống Đức lắc đầu nói:

- Đương nhiên không phải!

Tiêu Lôi nói:

- Điều này còn cần hỏi?

Sau đó phất tay đi mất, để Tống Đức đứng lại nghĩ tới mười phút cũng không hiểu được ý của Tiêu Lôi, bên cạnh gã có một đại hán nói nhỏ vào tai gã:

- Sao người lại ngốc thế cơ chứ, Thất Gia nói lời tuyệt đối không đổi ý.

Tống Đức vội vàng hỏi:

- Huynh đệ, anh biết được ư?

Đại hán kia vẻ mặt sùng bái nói:

- Ý của Thất Gia nhất định là làm thêm năm lần nữa, sau đó kéo ra ngoài chôn sống.

Tống Đức chợt ngộ ra:

- Thì ra là thế.

Koizumi (Tiểu Tuyên-sông nhỏ) rưng rưng ra cửa tuyên (chín dòng lệ).

Tiêu Lôi đi xe mới mà y mới đổi, một chiếc Audi A8, luận giá cả thì một chiếc Batmobile có thể mua được năm chiếc Audi A8, về mặt giá cả mà nói thì cấp bậc của ông giảm xuống không ít, nhưng Tiêu Lôi lái xe từ trước tới nay không để ý giá tiền chỉ nhìn tính năng, các loại tính năng của A8 đều không tồi.

Khi đến biệt thự Ly Hồ đã là buổi chiều ba giờ. Ông vừa vào cửa đã hỏi người hầu Cường Tử có tới hay không, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định thì sắc mặt của ông trở nên rất thoải mái, thật là một quái vật mà. Bị thương nặng như vậy mà hai mươi ngày đã xuất viện rồi, nếu tin tức lộ ra chỉ sợ truyền thông

cả nước sẽ đánh vỡ đầu nhau mà đưa tin, dù sao Cường Tử cũng không phải Transformers, bị người ta bắn vào ngực một lỗ to, chỉ cần có tia lửa thì có thể không chết.

Vừa vào cửa ông đã nghe thấy tiếng cười vui sướng của Cường Tử, ông kéo cửa đi vào, liếc mắt thấy Cường Tử ngẩng đầu nhìn chăm chú tivi cười lăn cười lộn, trong lòng Tiêu Lôi tự nhủ phim gì làm hắn cười thành như vậy. Sau khi liếc mắt nhìn cái tivi LCD 39 inch thì vẻ mặt thoải mái, trách không được. Thì ra đang chiếu cừu vui vẻ và sói xám. Cường Tử quay đầu lại nhìn qua Tiêu Lôi, hô một tiếng Lôi Tử thúc rồi tiếp tục xem tivi.

ông cởi áo vét bên ngoài rồi tiện tay vút trên sofa, ngồi cạnh Cường Tử, đưa cho Cường Tử một điều thuốc rồi hỏi:

- Chiều đến đâu rồi? Chú vừa xem tới tập một trăm ba mươi mốt.

Cường Tử nhận điều thuốc rồi đáp:

- Con cũng không biết, trước kia không xem toàn bộ.

Tiêu Lôi điều chỉnh âm tivi lớn hơn, dựa vào sofa nói:

- Tối Lẹ Tổ rồi?

Cường Tử gật gật đầu nói:

- Ủ, tối Lẹ Tổ rồi, giống như trước, chỉ là hơi mập.

Tiêu Lôi cười nói:

- Hơi mập tốt hơn, nhìn thân hình của con làm con nghĩ tới nhĩ điều (tên một quân bài trong mạt chược)

Cường Tử cười hắc hắc nói:

- So với nhĩ đồng đẹp hơn nhiều.

Tiêu Lôi nói:

- Chú nghe thầy Trương nói rồi, kiến thức của con vào khoảng lớp 10, ông ta rất thích con, đã nói với chú rằng sau khi con xuất viện thì phải đưa đi học ở Nhất Trung (trường loại 1). Chú định qua vài ngày nữa làm thủ tục nhập học cho con, con cần chuẩn bị gì không?

Cường Tử nhìn chăm chú tivi nói:

- Nơi này cách Nhất Trung bao nhiêu?

- Lái xe một giờ.

- Vậy con trọ ở trường nha, cần phải có đồ dùng thường ngày ở kí túc.

Tiêu Lôi gật gật đầu nói:

- Chú mua xe cho con, về sau về đây sẽ tiện hơn, con còn là học sinh, không cần loại quá tốt, con xem Audi A4 không tồi chứ.

- Lôi Tử thúc, chú cảm thấy con biết lái xe không? Hay thế này đi, nếu chú thật sự muốn tặng con gì đó, vậy mua xe đạp cho con đi, coi như chú thay sự phụ con trả tiền công là được rồi. Con bị ông ấy ném cho chú, đúng lúc hôm đấy là ngày phát tiền lương.

Tiêu Lôi cười ha ha nói:

- Chú đã nói mà, tại sao gấp gáp như vậy mà lại kín đáo đưa con cho chú, trách không được, được rồi! Chú mua xe đạp cho con, mai con tự mình ra phố chọn một chiếc đi.

Từ trong âu phục ông lấy ra một cái thẻ đưa cho Cường Tử.

- Trong thẻ có ba vạn, chú cũng không cho con nhiều hơn nữa. Ngày mai con tự mình ra phố mua đủ đồ mình cần đi, chú không mua giúp con để đỡ mua nhầm đồ con không thích. Còn lại tiền là tiền sinh hoạt một tháng của con, sau này một tháng chú cho con một vạn, tiêu cho tiết kiệm, xài hết không đưa nữa đâu.

Cường Tử hút một hơi thật sâu, dừng một chút nói:

- Lôi Tử thúc, sư phụ con một tháng cho ta năm trăm, chú cũng cho bấy nhiêu đi, tiền xe đạp coi như tiền lương tháng trước của con, những thứ khác tính vào tiền tháng này đi.

Tiêu Lôi nhìn Cường Tử, y không nói gì nhưng trong ánh mắt lóe lên một tia khen ngợi. Trên mặt của ông có nét cười nhàn nhạt, vẻ mặt hiền lành, ông nhìn Cường Tử như con ruột của chính ông vậy, thằng nhóc này làm người ta yêu thích mà. Nếu như hẳn thật sự cần tiền, về sau một tháng Tiêu Lôi cho một vạn không đủ cũng cho thêm, nhưng chỉ coi như vì ân tình cứu mạng, một tên tham tài, không phải là người mà ông sẽ dốc hết sức dạy dỗ.

Cường Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, hần gãi gãi da đầu hỏi:

- Lôi Tử thúc, bây giờ học cấp ba còn cần phải có các loại như hộp bút với tẩy gì đó không?

Tiêu Lôi sững sờ, y cũng gãi gãi da đầu nói:

- Chắc là...chắc là không cần, bây giờ hình như đều dùng máy để học tập rồi.

- Oa ...vậy chú Lôi Tử, trong Nhất Trung có phải toàn bộ đều là học sinh khá giỏi hay không?

- Chắc đúng, không thì sao gọi là Nhất Trung chứ?

- Dạ, biết rồi ạ.

Tiêu Lôi đứng lên vỗ bả vai Cường Tử nói:

- Đừng lo lắng, chú tin tưởng con, đánh nhau còn không sợ, còn sợ học sao?

Cường Tử gãi đầu ha ha nói:

- Vậy chú Lôi Tử, sao chú không học cho tốt chứ?

Tiêu Lôi cười cười nghiêm trang nói:

- Lôi Tử thúc của con bây giờ hối hận nhất là không học cho tốt, nếu có thể trở về hồi bé, chú mong rằng bây giờ một cái tiền cũng không có.

Cường Tử gạt đầu nhẹ, cũng không biết đang nghĩ cái gì. Tiêu Lôi dập đầu thuốc, xoay người muốn vào phòng ngủ, Cường Tử chợt ung dung nói một câu:

- Lôi Tử thúc đi tắm rửa đi.

- Sao vậy?

- Trên người của chú có mùi thối hoắc.

Tiêu Lôi:

7. Chương 7: Trúng Chiêu

Tiêu Lôi đưa cho Cường Tử một ngàn đồng, không nhiều hơn cũng không thiếu một phân nào. Cường Tử cầm số tài sản lớn nhất mình có được từ khi chào đời tới nay, quả thực sắp phát điên rồi. Năm trăm đồng không phải hẳn chưa từng thấy, tối thiểu một tháng cũng từng thấy một lần. Nhưng cơ bản hẳn chưa bao giờ có khoản tiền để dành nào. Cường Tử không tham ăn, không ham chơi, dù nghiện thuốc lá nhưng cũng chưa bao giờ tự mình mua. Cho dù sư phụ đầu bếp của hẳn không hút được Đô Bảo một gói năm đồng đi nữa, hẳn cũng chưa từng nghĩ đến việc tiêu tốn mấy đồng để mua một hộp.

Tiền của hẳn tháng nào cũng tiêu hết sạch sành sanh, một cái tiền cũng không dư ra nổi. Ngoại trừ những vật dụng hàng ngày thì toàn bộ đều dùng để mua sách, mặc kệ là sách gì hẳn cũng xem, thích nhất là Tam Quốc Diễn Nghĩa. Một lần xem không đủ thì xem hai lần, hai lần xem không đủ sẽ xem ba lần. Đến cuối cùng,

những tên nhân vật rất lạ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hẳn đều có thể thuận miệng gọi ra, tỷ như hán khá là yêu thích Văn Diên (hình như là một nhân vật, thật lâu rồi chưa đọc Tam Quốc). Không riêng gì tứ đại danh trứ, tác phẩm nước ngoài hẳn cũng thích đọc, tỷ như truyện cổ tích Grim và Nghìn Lẻ Một Đêm đặc biệt huyền bí. Anh hùng nước ngoài yêu thích nhất là Đôn Ki-hô-tê, thần tiên ngoại quốc yêu thích nhất là Thần đèn Aladin.

Sáng sớm thức dậy Cường Tử đi tới biệt thự của Tiêu Lôi, dùng cả ngày trời mua đủ những thứ cần mua. Cần mua trước tiên chính là một chiếc xe đạp, mất gần ba trăm đồng. Xe đạp là hàng hiệu, Giant giả. Ông chủ chào giá bốn trăm năm mươi, Cường Tử đưa cho lão một điều thuốc, gọi ba tiếng đại gia, ông chủ liền nói để cho cậu bốn trăm, ta thấy cậu cũng là một chàng trai tốt, ta chưa bán cho ai giá này đâu. Cường Tử cúi đầu khom lưng nói cảm ơn, về mặt cảm động đến rơi nước mắt.

Sau đó Cường Tử lại kể cho ông chủ nghe chuyện xưa của mình, rất là xưa. Đơn giản là một cô nhi nghèo rớt mồng tơi, bắt buộc phải bỏ học, dựa vào nghị lực kinh thiên động địa hàng ngày khắc khổ đọc sách dưới ánh đèn đường mờ mờ, mùa hạ bị muỗi chích thành Thích Ca Mâu Ni, mùa đông bị gió bắc thổi nhảy điệu clacket. Hẳn thể hiện năng lực rất mạnh, ông chủ bán xe cảm động thổn thức không thôi. Ông chủ dụ dụ con mắt đã đỏ lên, cắn răng nói với Cường Tử ba trăm năm mươi, tôi bán cho cậu không lấy lãi.

Lúc này vợ của ông chủ đứng sau lưng néo cái tai to như hạt dưa của ông chủ đi ra xa một mét, ông chủ bị dọa, trong nháy mắt mặt đã trắng bệch. Lão ôm gáy chặt vật nhìn bà chủ đang chống nạnh đứng trên bậc thang, trong đầu quay mòng mòng, lập tức nghĩ rằng nhất định là mình xuống giá quá thấp, chín phần là bà xã tức giận rồi. Nghĩ tới đây lão không khỏi hung hăng trợn mắt liếc nhìn Cường Tử, hẳn cũng làm vẻ mặt ngạc nhiên, tàn thuốc rơi đầy đất.

- Bà xã... tôi sai rồi.

Bà chủ rống to một tiếng:

- Ông sai rồi! Một câu sai rồi là xong à?

Ông chủ vừa định phát uy với Cường Tử, nói dưới bốn trăm năm mươi thì không bán, đã nhìn thấy vợ lão ôm vai Cường Tử bắt đầu khóc, đầu tiên là khóc nức nở, sau đó nước mắt cứ lăn chảy ra.

- Cậu nhóc, cháu quá thần kỳ, so với thằng con phá sản của tôi tôi hơn gấp trăm lần. Tôi và cha nó để nó đến trường tử tế mà phải nghĩ hết mọi cách, chỉ thiếu điều đập đầu quỳ gối xin nó thôi. Giám khảo nói với tôi chỉ cần đưa năm vạn đồng tiền phí tài trợ sẽ cho nó vào Nhất Trung. Năm vạn đó, tôi và cha nó có bán một ngàn chiếc xe đạp cũng không đủ.

Nhìn vẻ mặt Cường Tử mê man, bà chủ xoa xoa cái gáy nói hai chữ.

- Đảo ngược.

Cường Tử thoải mái, lập tức thư thái trở lại. Thì ra Nhất Trung cũng không phải toàn học sinh khá giỏi, vốn cho là học sinh tốt nhất mọi miền đều tập trung ở Nhất Trung, bây giờ xem ra cũng chỉ là rỗng rần lẫn lộn thôi. Hẳn đau lòng nhìn nửa điều thuốc rơi trên mặt đất, khóc không ra nước mắt. Đây chính là lần đầu tiên mình bỏ tiền mua thuốc đó, năm đồng một bao Hồng Hà, ...Biểu cảm như ngày tận thế này chắc là lấy từ bà chủ rồi, bà lau nước mũi lắc lắc vai Cường Tử khóc rùng rùng nói:

- Cái tên chơi bời đến phá sản nhà tôi, nếu có được phân nửa nỗ lực như cháu cũng đã cảm ơn trời đất rồi, dù là một phần ba cũng được.

Ông chủ lặng lẽ đi lên bậc thêm võ vai bà vợ nói:

- Đùng đau lòng quá, chỉ cần quản nghiêm chút, chất lượng dạy học của Nhất Trung tốt thế, thi lên đại học cũng không phải là không thể.

Bà chủ đáp một tiếng, nhào vào lòng ông chủ khóc nức nở không thôi.

Cường Tử lúc này cũng chẳng biết làm thế nào, không ngờ chút uy lực của hắn đã khủng bố như vậy. Điều nói phụ nữ như vôi nước, chưa ai nói gì đã tuôn ra như suối. Cường Tử xấu hổ nói:

- Mấy ngày nữa cháu cũng đi học ở Nhất Trung, con của thím tên là gì? Nói không chừng chúng ta còn cùng một lớp, tương lai cháu giúp hai người khuyển nhũ cậu ấy.

Bà chủ lại cầm tay Cường Tử vỗ kích động:

- Thật chứ? Thật cảm ơn cháu. Con ta tên là Lý Vạn Thanh, vừa cao vừa to, là thành viên đội bóng rổ. Cháu là một học sinh giỏi, sau này giúp đỡ nó thêm nhé.

Cường Tử vung tay, cực kỳ khí khái nói:

- Chuyện đó là đương nhiên, có cháu ở đây cam đoan cậu ấy thay đổi triệt để, lần nữa làm người.

Ông chủ chỉ nghĩ ngợi thấy cau này có hơi không được dễ nghe, nhưng lại không biết nó không dễ nghe ở chỗ nào. Bà chủ lại cảm tạ không dứt, hận không thể nhận Cường Tử làm con nuôi.

Cuối cùng Cường Tử cũng móc ra bốn trăm năm mươi đồng nói:

- Cũng không dễ dàng gì, trong số tiền này cháu được cho không ít. Người hảo tâm giúp đỡ cháu có tiền học là một người giàu có, tiêu thêm hai trăm cháu nghĩ ông ấy cũng không trách cháu đâu.

Ông chủ giơ tay nhận tiền, bà chủ lại vung tay bạt tai một cái, lần nữa hét ông chủ xuống bậc thềm.

- Đưa bao nhiêu ông nhận bấy nhiêu, trong mắt ông chỉ có tiền thôi à! Bà đây sao có thể lấy đồ vô lương tâm như ông, đứa nhỏ người ta khổ biết bao, ông cũng thật nhẫn tâm!

Sau đó sắc mặt bà chủ hòa hoãn lại, nhìn Cường Tử nói:

- Không được, sao có thể lấy nhiều tiền của cháu như thế, xe này lấy về giá bao nhiêu, đi lấy con giá gốc. Dù người giúp đỡ con rất nhiều tiền nhưng cũng đâu phải tiền của mình? Xài tiền bậy bạ người ta sẽ không vui về giúp đỡ con, như vậy thì hỏng rồi.

Sau đó ông chủ tự cho mình là thông minh nói:

- Bốn trăm, bốn trăm đi.

Bà chủ lần thứ ba giơ tay, làm hành động nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi, dù tay không, nhưng Cường Tử như thấy được. Quá giống, thật sự quá giống.

- Bà đây nói ông không nhân tính, ông thật đúng là không có nhân tính. Đi lấy một cái khóa, một cái giỏ lắp vào xe.

Bà chủ đổi sắc mặt, cười dịu dàng nói với Cường Tử:

- Ba trăm, ba trăm là được rồi.

Cường Tử âm thầm cười gian trong lòng, tự nhủ ai nói không buôn bán không gian dối, sao mình gặp được người tốt thế không biết. Hắn nói cảm ơn không ngớt, về mặt thành khẩn hơn cả bề ngoài trung hậu của mình, khiến bà chủ cực kỳ hưởng thụ thỏa mãn về tâm nguyện làm người tốt lần đầu tiên.

Cường Tử đưa tiền, vịn xe nói với bà chủ:

- Di yên tâm đi, con của di tên Lý Vạn Thanh, chỉ cần con có thể quen biết cậu ấy nhất định sẽ khuyển nhũ cậu ấy tử tế.

Sau đó Cường Tử xoay người nhặt nửa điều thuốc trên mặt đất hít một hơi, lại hít một hơi thật sâu, nói tạm biệt với ông chú và bà dì ấy, đạp xe đi mất.

Bà chủ phất tay theo bóng lưng Cường Tử lẩm bẩm:

- Đứa nhỏ thật ngoan...

Ông chủ nói:

- Đúng vậy, bà xem nó cần tiết kiệm nhiều như thế, nửa điều thuốc con mẹ nó còn nhặt lên hít hai hơi.

Bà chủ:

- Ủ, đứa bé khổ phải tiết kiệm, con mình hút thuốc hai hơi là ném đi rồi.

Ông chủ:

- Lần nào cũng là tôi nhặt lên , nói thật ba năm rồi, hôm nay là lần đầu tiên tôi được hút điều thuốc tử tế.

Bà chủ:

- Học sinh ngoan hút thuốc cũng ưa nhìn thế sao, hả? Học sinh ngoan cũng hút thuốc sao?

Ông chủ: “.....”

Bà chủ:

- Mẹ nó, bị lừa rồi? Cái xe bán bao nhiêu tiền?

Ông chủ:

- Ba trăm!

Bà chủ vung tay lên, tát một phát thật mạnh.

- Con mẹ thằng nào nó cho ông bán! Lấy hàng về ba trăm ông bán ra ba trăm, việc buôn bán của bà đây khổ cực đâu có dễ dàng, ông giỏi lắm, bán một chiếc xe có ba trăm! Bà đây tát chết ông!

Ông chủ: “.....”

Cường Tử đi chiếc xe đạp vừa mới mua lang thang trên đường, cứ như chiếc xe này đã thuộc về mình từ rất lâu rồi. Sau khi tốt nghiệp tiểu học hần chỉ học có nửa năm trung học, cho nên bản về trình độ, hần chỉ bằng học sinh tiểu học mà thôi. Năm ấy học trung học, lớp bọn họ có một bạn học tên là Trương Vĩ ngày ngày đi xe đưa đón một em gái xinh đẹp đi học rồi tan trường, em gái xinh đẹp này còn ôm eo cậu ta từ phía sau, điều này khiến Cường Tử đỏ kị ra mặt, sau khi bỏ học, việc đầu tiên hần làm chính là dùng dùi chọc cho lớp xe của Trương Vĩ thành cái vôi hoa sen, một cái vôi hoa sen có hình lớp xe.

Hần mua túi sách, mua quần áo mới, giày mới, còn mua cả một chiếc hộp bút mới. Tất cả những thứ này cũng chưa tới hai trăm đồng, túi sách, quần áo và giày đều là hàng vỉa hè, hộp bút máy còn rẻ hơn đôi Nike giả của hần mười đồng, hộp bút giá năm đồng.

Đạp xe trở về, trong giỏ xe đã đầy ắp, trên yên sau xe kẹp một cái hộp đựng giày, trong lòng rất đắc ý. Đường rộng mở vô ngựa phi nhanh... bánh xe chạy bon bon. Rẽ qua một ngõ nhỏ, khi trước mắt hiện ra một chiếc xe máy, Cường Tử tránh không kịp nên bị va chạm. Phản ứng của hần rất nhanh, vô thức nhảy xuống khỏi xe. Người không sao hết, xe đạp bị chèn cho gãy. Lại rầm một tiếng vang lên, trong lòng Cường Tử đau xót vô cùng, hộp bút máy cũng bẹp rồi.

Cường Tử chưa kịp quay lại nhặt túi sách lên, xe máy đằng sau đã rồ ga chèn lên, trên túi sách màu trắng hiện lên hai vết lõm xe đen sì. Lần thứ nhất có thể là không kịp tránh, lần thứ hai chắc chắn là cố ý. Tính tình của Cường Tử dù có tốt cũng không nhịn được, chớ cùng dứt giận thổ quần cắn người, huống chi hần không phải kẻ tốt tính.

- MB chúng mày, lái xe không đem mắt theo à? Chèn vào túi sách quần áo của ông đây rồi!

Ngồi sau tay lái là hai tên nhóc, thoát nhìn cũng chạc tuổi Cường Tử. Thằng nhóc lái xe lớn hơn Cường Tử chừng hai tuổi, vóc dáng rất khôi ngô, cao ít nhất một mét chín, thân thể trắng kiện thật giống một con nghé con. Gã mặc áo phông Jordan màu đen, cùng với một chiếc quần Hàn Quốc rộng thùng thình. Thằng nhóc ngồi sau xe lại chỉ cao gần ngang với Cường Tử, nhưng lại nặng ít nhất gấp hai lần Cường Tử. Gã mà ngồi xồm xuồng, gót chân chắc chắn không thể chạm đất.

Tên mập lấu lỉnh nhảy xuống từ yên sau, ngậm điều thuốc hỏi:

- Thằng nhãi khôn kiếp này, mày mắng ai đấy?

Cường Tử nhặt túi sách trên mặt đất lên, đau lòng phỉ bụ trên túi. Hần thấy vết đen trên chiếc túi sách trắng có phỉ bụ thế nào cũng không hết được, lại lấy áo lau đi. Tên mập kia thấy hần không nói gì, cho rằng hần sợ, cười hắc hắc nói:

- Thì ra chỉ là thằng trứng dái hèn nhất, mẹ! Không một chút sức lực.

Tên cao lớn thấy Cường Tử không nói câu nào, nhếch miệng mắng hắt một câu ngu đần rồi xoay người lên xe máy, khởi động xe gọi tên mập:

- Mau đi thôi, lão đại vẫn đang chờ đấy.

Tên mập nhỏ nước bọt về phía Cường Tử, hùng hùng hổ hổ bò lên yên sau xe. Tên cao lớn đạp cần rô ga đi ra, cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn gã đã sợ chết khiếp phanh kít lại. Chỉ thấy tên mập vừa mới ngồi sau lưng mình không biết đã ngã từ khi nào, đang ôm đầu lăn lộn trên đất.

Cường Tử một tay cầm túi sách mới của mình, không ngừng dùng chân giẫm lên bụng tên mập, gã đau đến chảy nước mắt. Mặc dù Cường Tử là một cậu bé rất nghèo khổ nhưng từ nhỏ đã rất thích sạch sẽ. Cho dù khách sạn lớn Cật Hát Đổ, hắt không cách nào cự tuyệt mệnh lệnh của sư phụ, mặc vào bộ quần áo bảo hộ lao động giống như chiếc xe tăng, nhưng quần áo bên trong đều rất sạch sẽ. Cho nên hắt mới mua một chiếc túi sách màu trắng, vừa thấy túi đựng sách của mình bị bẩn, trong cơn tức giận Cường Tử liền đánh một phát cho tên mập ngã từ trên xe máy xuống.

Tên mập ôm đầu kêu như heo bị chọc tiết, dù chân Cường Tử đạp rất có lực, nhưng tên mập này da thịt béo như thế, kêu to thế kia phần lớn là diễn trò mà thôi. Quả nhiên, hai người đi xe máy và tên cao lớn ở phía trước không chịu nổi, đành dừng xe chạy tới. Cường Tử vừa đạp vừa mắng:

- Mẹ nó ép tao, đền cho ông cặp sách.

Tên cao lớn đi rất nhanh, chỉ dăm ba bước đã nhảy tới, gã vừa chạy vừa hô:

- Dừng tay! Ép mẹ nhà mày, biết tao là ai không, dám đánh người anh em của tao!

Cường Tử nhìn gã một cái, không nhanh không chậm đạp một phát vào bộ hạ của tên mập. Lần này, tên mập lập tức tru lên thê lương hơn, nghe thế nào cũng thấy thật sự rất đau.

Tên to lớn càng nhìn càng giận, chạy như bay tới đạp một cước. Thân hình gã khô ngô, một cái quăng mình đá ra này có khí thế biết nhường nào. Khoảng cách giữa hai người vốn không xa, tên to lớn bước một bước lớn, chỉ mười giây đã đến nơi, mà lúc này Cường Tử vẫn đang đạp vào chân tên mập.

Cường Tử cũng không ngờ tốc độ của tên to lớn này lại nhanh như thế, hơn nữa một cước này đá ra rất chất, hiển nhiên là rất có bản lĩnh. Hắt tự mắng mình một câu, coi bộ thành lớn chuyện rồi, một cú đá này mà hứng phải, không chết cũng mất toi nửa cái mạng. Lúc này, trong đầu dần hiện lên những chiêu thức trong mấy bộ sách võ thuật, Cường Tử không chút nghĩ ngợi dựa vào linh cảm đột nhiên xuất hiện, ngồi thụp xuống, cú đá của tên to lớn vừa khéo mạnh mẽ lướt qua đỉnh đầu mình!

Sao hỏa đụng địa cầu.

Lần này Cường Tử rối loạn đầu óc, cả người như trong mơ.

Hắt đứng lên thì đâm đúng vào đũng quần của tên to lớn, chỉ cảm thấy một tòa núi lớn lắc lư, thoáng cái đã ở trên mặt mình. Cường Tử cũng cảm thấy trong ngực hít thở không thông, suýt nữa không thở ra hơi. Có điều một chiêu vác đũng quần này quả thật khiến cho tên to lớn kia không dễ chịu chút nào.

Một cái nâng đũng quần này của hắt đã đánh bay tên to lớn kia. Dù lần này đâm vào đến tận tâm liệt phế, nhưng nhìn thấy tên to lớn cũng không ra gì, Cường Tử thầm yên tâm, trong lòng tự nhủ vóc dáng to lớn cũng chưa chắc đã sức khỏe tốt. Vừa định đắc ý thì sau lưng đã trúng một cước cực mạnh, một cú đá đập cho hắt cong gập lưng thành vòng cung, sau đó rầm một tiếng ngã văng ra ngoài.

Hắt còn chưa kịp đứng lên, một người khác đã đi tới đá vào giữa cằm hắt, Cường Tử cảm thấy trong đầu ong một tiếng, cơ hồ mất đi ý thức. Lúc này tên to lớn bò dậy, gã đánh nhau chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi, bây giờ bị một kẻ đánh ngã, trong lòng rất giận dữ. Nhìn thấy Cường Tử ngã lăn ra, lại giơ chân lên đạp một cú vào giữa bụng, Cường Tử thấy hoa mắt, mơ hồ cái bụng đau như bị máy khoan điện khoan vào vậy.

Tên to lớn tiến lên định đánh tiếp, hai người phía trước giữ chặt gã nói:

- Bỏ đi, đại ca đang chờ chúng ta.

Tên to lớn tức giận thu chân, một tay kéo tên mập nói:

- Thật bẽ mặt, mẹ kiếp!

Một câu mắng này khiến tên mập đỏ bừng mặt như mông khỉ. Gã thấy mình mất mặt, nhìn Cường Tử đang nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy, mắng một câu rồi giẫm hai cái, lúc này mới theo tên to lớn bỏ đi.

Bốn người lên xe máy, vừa khởi động xe đã nghe phía sau có tiếng hô.

- Bốn tên ngốc, lão gia ta vẫn chưa chết, đền cặp sách cho ta!

Mấy người vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Cường Tử loạn choạng đứng dậy. Hắn lau khóe miệng chảy máu, phun đầy mặt đất. Ánh nhìn trong mắt thật giống như một lưỡi dao khiến người ta rét lạnh. Trên hàm răng của hắn toàn là máu, trên mặt cũng đầy máu, đáng vẻ nhìn từ phía trên rất dữ tợn.

Tên to lớn mắng một tiếng mẹ người, xông lên một quyền đánh vào má trái Cường Tử, một tiếng răng rắc rất khê vang lên, hắn đã vẹo cổ gục tại chỗ. Nếu như đây là một pha quay chậm, thậm chí bạn có thể nhìn thấy trong ánh mắt khinh khỉnh của Cường Tử trợn ngược lên. Một quyền này là tên to lớn phát ra trong lúc tức giận, một quyền đã được tích góp qua thời gian dài, sức nặng cỡ trăm cân. Cổ của Cường Tử có bị gãy hay không thì thật khó nói, nhưng ít nhất cũng sái vài chỗ.

Tên mập thấy tình thế chuyển biến xấu, trông thấy Cường Tử ngã xuống thế kia chắc chắn xong đời rồi. Gã tranh thủ thời gian chạy tới kéo tên to lớn:

- Mày thằng ngốc này, đây là tai nạn chết người, đi mau đi mau!

Tên to lớn ngậy người một lát, gã cũng ý thức được mình nhất thời kích động rồi. Cúi đầu nhìn nắm đấm của mình lấm bầm:

- Tao không định đánh chết hắn, thật không ngờ.

Tên mập lúi gãi đi, nếu không đi, lát nữa có người đến đây thì muốn đi cũng không được nữa. Tên to lớn mơ mơ màng màng đi theo tên mập, còn chưa đến được chỗ xe máy đã nghe thấy phía sau vang lên một tiếng cười nhạt.

- Hắc hắc, cháu nội, mày cho rằng như vậy đã có thể đánh chết ông nội mày ư? Đền cặp sách cho tao!

Lần này bốn người đều choáng váng, bọn họ ngây ngẩn, sợ hãi nhìn Cường Tử như nhìn thấy siêu nhân điện quang vậy, đáng vẻ hiện giờ của Cường Tử thật quá đáng sợ, cái mũi thì lệch đi, khóe miệng nứt ra, máu chảy ròng ròng, từ cổ áo chảy xuống đầy áo. Cổ của hắn còn bị vẹo, có máu từ dưới hàm chảy xuống.

Tên mập ra vẻ kinh ngạc, gã mắng:

- Thằng nhóc khôn kiếp, mày còn mắng nữa tao đánh chết mày, cút đi.

Cường Tử lấy tay giữ cổ, liêu xá liêu xiêu đi về phía bốn người.

- Bảo tao đi cũng được, đền cho ông nội cặp sách, rồi quỳ xuống mỗi thằng dập đầu một cái với ông nội!

Một tên đằng trước mắng một câu:

- Kệ hắn, chúng ta đi.

Tên mập khê gật đầu, cũng không đợi tên to lớn, gã đã vọt tới trước. Chủ yếu là tên mập sợ tên to lớn ra tay không biết nặng nhẹ, thật sự đánh chết người thì tiêu đời. Có điều đừng nhìn cơ thể gã béo, hành động tuyệt đối không chần chừ. Một quyền đánh tới huyệt thái dương của Cường Tử, mắt thấy nắm đấm này sắp đánh vào giữa sọ, bỗng vù một cái, Cường Tử đã biến mất.

Tên mập thấy hoa mắt, lại cảm thấy đũng quần nhoi nhói. Gã vẫn kịp nói một câu:

- Bỏ mẹ, trúng chiêu rồi.

Sau đó mềm nhũn ngã xuống.

8. Chương 8: Không Đánh Nhau Không Quen Biết

Tên mập rên rỉ, hai tay bụm lấy đũng quần té ngã xuống. Nét mặt trên khuôn mặt hắn rất đặc sắc, một phần kinh ngạc hai phần giải thoát bảy phần thống khổ. Cường Tử cười khúc khích nói, máu đầy cả miệng.

Hắn thu tay về, chỉ vào tên to lớn nói:

- Mày, qua đây.

Tên to lớn lông mày chau sát lại, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần sợ hãi. Nếu như dựa theo điều kiện thân thể, tối thiểu nhất trông vẻ bên ngoài một tên to lớn chỉ cần đem ra bảy tám phần sức lực cũng có thể tùy tiện làm ngã hai gã Cường Tử. Quả đấm của gã lớn bằng cỡ cái chén. Quả thật Cường Tử vẫn luôn cho rằng mình có một đôi nắm tay to cỡ cái chén, chỉ chẳng qua chén của tên to lớn và cái chén của hắn không phải cùng một loại.

Tên to lớn nhìn Cường Tử, vẻ mặt kẻ kia kiêu ngạo chẳng coi ai ra gì, nheo mắt khiêu khích mình. Ánh mắt đó thật con mẹ nó khiến người ta căm tức, cho dù lúc Holyfield chế nhạo Tyson cũng không kiêu ngạo như vậy, Tyson còn cần hắn được. Tuy nhiên trước đó Holyfield cũng không bị Tyson đánh thành bộ dạng như cái bánh maxima (một loại bánh như bánh cốm ở Việt Nam) bây giờ của Cường Tử. Nhớ năm đó Kinh Kha đâm Tần Vương, Táp Khai Thối cũng là có ý này, cho dù tôi làm chẳng bằng anh, tôi cũng không chơi điều anh. Quả thật tên to lớn cũng bị đánh giống như một cái màn thầu mới ra nôi, hắn không híp mắt còn có thể như thế nào được?

Tên to lớn mặc dù lửa giận bốc lên, nhưng vẫn còn không chế được, nếu như năm đó Mike Tyson có tố chất giống như gã bây giờ cũng sẽ không khiến cho võ đài thể giới sôi trào nhiều năm như vậy. Gã nhìn Cường Tử, tuy rằng trong lòng thật sự hoảng hốt, có lo sợ, nhưng với thân phận cường giả đánh nhau vô số còn chưa bao giờ nếm mùi thất bại, gã phần nhiều vẫn là khinh bỉ đối với Cường Tử. Vừa ra tay đã nắm đũng quần, dù sao không thể coi là quang minh chính đại. Nếu như là dùng chân đá có thể còn nguyên vẹn, dùng tay... không thể nói rõ được.

- Tiểu tử, mày đừng tìm đường chết, không cần khiêu khích tao cũng có thể đánh chết mày.

Tên to lớn lạnh lùng nói.

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Gia gia thích tìm đường chết thì thế nào? Đến đây, cháu nội tiền gia gia con một đoạn nào.

Hắn tuy rằng tướng mạo vô lại, nhưng trong lòng ngược lại cực kỳ tinh táo. Hắn khiêu khích như vậy không phải là để giả vờ thúc ép gì. Ở trước nắm đấm của kẻ địch, giả vờ thúc ép như thế cho dù không bị sét đánh tan hồn phách cũng sẽ bị đánh thành đá vụn, vẫn phải cười toe toét.

Cường Tử không phải kẻ ngu ngốc, hắn mạnh miệng hô hào nhưng đồng thời trong lòng cũng tính toán thế nào mới có thể đánh thắng trận này. Xem xét tỉ mỉ tương phản thực lực hai bên địch ta, Cường Tử rút ra một kết luận chính là mình thật đang đi vào chỗ chết. Chiêu thức đánh nhau chết tiệt trong đầu kia lúc linh lúc không linh, lúc không muốn nhớ đến thì xua đi không được, đợi đến lúc muốn dùng lại nghĩ không ra, còn không thực tế bằng so với mua bán cổ phiếu dầu mỏ.

Chỗ dựa duy nhất chính là bộ dạng thân thể của mình bây giờ, chính Cường Tử cũng cảm thấy quý dị. Dựa theo lý thuyết nếu như là một người bình thường, đã trúng một quyền kia ở trên mặt thì đã nghèo rồi, cho dù không chết may mắn cũng là liệt nửa người. Hắn không biết thực sự cổ chưa gãy hay cổ gãy rồi mới tính liệt nửa người. Cường Tử muốn bây giờ mình vẫn có thể nhảy đồng lên chửi má nó, không thể không thừa nhận cơ thể của mình quả thật biến thái. Về sau thiếu tiền thì ra đứng ở đường cái, một đấm một xu để cho người ta đánh chơi, không cần dùng đến ba năm nửa tháng gì cũng thành kẻ giàu có khảm khá rồi.

Nếu như, Cường Tử trầm nghĩ, nếu như có thể đánh ngã tên to lớn kia, thắng lợi này sẽ không xa. Ngoại trừ tên to lớn kia, ba tên còn lại về cơ bản không có ý muốn đánh nhau.

Hai tên trên chiếc xe máy thứ nhất, một tên nhuộm tóc vàng, một tên nhuộm tóc xanh. Hai người một trái một phải giống như hộ pháp đứng ở sau lưng tên to lớn, nhìn chăm chăm Cường Tử. Hai người quả thật không nhìn thấy rõ tên mập ngã xuống như thế nào, cho nên bây giờ khá cố kỵ Cường Tử, cũng không ngóc đến mức xông thẳng tới. Tuy nhiên bọn chúng thật sự sai lầm rồi, nếu như bọn chúng xông thẳng tới, Cường Tử bây giờ đã nằm xuống rồi.

Tóc vàng kéo áo tên to lớn nói:

- Vạn Thanh, làm sao đây?

Tên to lớn thở mạnh một tiếng không nói gì, tóc vàng lại nhìn tóc xanh, tóc xanh cũng đang nhìn gã, hai người mắt to nhìn đôi mắt nhỏ, thấy thế nào cũng không thuận mắt.

Bỗng nhiên Cường Tử trước mặt ngoắc ngón tay nói với tên to lớn:

- Cháu nội, đừng đợi nữa lên cùng nhau đi. Gia gia ta chơi với ba thằng bây, đừng có lên từng thằng gia gia ta phải phí sức.

Tóc xanh mắng một câu:

- Mẹ nó nói ai là cháu nội.

Cường Tử ngấm ngầm rồi nói:

- Thật xin lỗi, không nói mày đầu.

Tóc xanh ngậy ra một lúc, không thể tưởng tượng nổi hỏi Cường Tử:

- Mày nói cái gì?

Cường Tử nghiêm trang nói:

- Tao nói mày không phải cháu của tao, về mặt di truyền, cho dù con tao kết hôn với phụ nữ ngoại quốc cũng không sinh ra con trai tóc xanh được. Về lại biển đi nhé, tuổi tác của mày cũng không nhỏ nữa rồi.

Cơ mặt Tên to lớn vốn đã kéo căng co giật mấy cái, cuối cùng nhịn không được nữa cười to lên. Gã cúi đầu nhìn tóc xanh, dùng ánh mắt vô cùng an ủi. Tóc xanh vừa muốn mở miệng mắng, chợt tóc vàng cười ha hả. Gã chỉ vào tóc xanh nói:

- Lão nhị, hần nói anh là con rùa!

Tóc xanh giận dữ, vừa muốn xông lên đã bị tên to lớn một tay giữ chặt, tên to lớn vỗ bờ vai của gã nói:

- Hần đang muốn chọc giận các anh, chúng ta đi thôi, hần đánh không lại chúng ta.

Tóc vàng nói:

- Cùng lên đi, đi vội mà làm gì lãng phí lắm nha, chúng ta thế nào nhặt lại được mặt mũi đây, chia ra làm.

Cường Tử nói bóng gió một câu:

- Xem kia, tóc vàng vẫn là giống cháu của ta hơn, nghe lời.

Tên to lớn giữ chặt tên cháu nội rùa đen rụt cổ, sải bước đi nhanh về phía Cường Tử. Gã nói với hai người bị Cường Tử trêu chọc.

- Tự tao tới, không đánh hần thành cháu nội tao không mang họ Lý.

Cường Tử nghe hần nói xong sững sốt một thoáng, vươn ngón tay ngoắc tên to lớn. Tên to lớn cách Cường Tử ba bốn mét đứng lại, không rõ bộ dạng Cường Tử lại muốn trêu chọc cái gì nữa.

- Tao đánh với mày, mày thắng tao, tao bồi thường cặp sách cho mày. Mày thua gọi tao ba tiếng cha khấu đầu ba cái.

Cường Tử bỗng nhiên cười hỏi tên to lớn:

- Anh gọi là Lý Vạn Thanh?

Tên to lớn quay đầu trừng mắt liếc hai tên tóc nhuộm, tự nhủ không việc gì mà gọi tên tao làm cái gì, bây giờ đã giấu không được. Tuy nhiên tính tình gã khá tự cao tự đại, tự nhủ cho dù biết được tên mình có thể thế nào đây. Cùng lắm là thường tiền xong việc, coi như bán lỗ vốn vài chiếc xe đạp.

- Tao chính là Lý Vạn Thanh!

Câu trả lời này sáng như ánh mây hồng, rất có vài phần khí khách nam nhi. Giống như anh hùng trong suy nghĩ tên to lớn này, ở trong vòng vây của ngàn người uống chén rượu lớn khí thế ngập trời ngạo nghễ nhìn trời đất.

- Ta chính là tiên phong! Hôm nay uống cạn chén rượu này, tất cả đem hết sức đánh một trận sáng khoái nha!

Cường Tử kêu lên một tiếng, híp mắt nói với tên to lớn:

- Mẹ anh sai tôi nhắn lại với anh.

Lý Vạn Thanh do dự một thoáng, khí thế chợt suy giảm ba phần.

- Anh quen biết mẹ tôi à? Bà nói cái gì?

- Bà nói bảo anh về nhà ăn cơm.

Lý Vạn Thanh nổi giận, xông gấp tới, vung quyền đánh vào đầu Cường Tử. Cường Tử khẽ cong eo né qua, năm ngón tay phải thành cái móc, rất có vài phần hao hao giống Ưng thảo công. Một tay chụp xuống vùng cằm của Lý Vạn Thanh, động tác đánh đá chưa ngoa chiêu số không biết xấu hổ nhưng đã đến mức đẳng phong tạo cực.

Một tiếng va chạm, một tay Cường Tử nắm được một con quái vật khổng lồ to lớn thô ráp, vật kia thô to như cánh tay. Quả thật Cường Tử bình sinh bắt chỗ đó của vô số người lần đầu mới gặp phải. Cường Tử hốt hoảng, tự nhủ thiên hạ còn có vật hung ác to lớn thế này sao? Trong lòng không tránh khỏi sinh ra vài phần tự ti. Hắn cúi đầu liếc nhìn, không khỏi mắng một câu, hóa ra vật hắn bắt được trong tay quả thật là cánh tay. Chỉ nghe Lý Vạn Thanh cười khúc khích nói vài lời:

- Tiểu tử, tao đã sớm đề phòng cái tiểu xảo này của mày... A!

Cường Tử một chiêu đắc thủ, nhảy ra ngoài vòng tròn. Lạnh lùng quan sát chăm chú Lý Vạn Thanh ôm chân nhảy như nhạc rap, không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Anh cho rằng gia gia tôi chỉ biết hầu tử hầu đào sao? Giẫm ngón chân chiêu này quả nhiên vẫn là trăm lần thử không sai lệch nha.

Lý Vạn Thanh ôm chân nhìn hắn chửi thề.

Gã dùng sức xoa, nổi giận gầm lên lần nữa xông tới. Lần này tức giận phát hết ra ngoài, uy thế bức người. Cường Tử biết rõ bây giờ Lý Vạn Thanh đã nổi giận, một khi bị gã bắt được tuyệt đối không ngừng kêu một tiếng gia gia đơn giản như vậy có thể xong việc. Nếu như quả thật đơn giản như vậy... lão tử cũng không gọi!

Cường Tử lách mình tránh né khỏi nắm tay của Lý Vạn Thanh thay nhau đánh tới, nắm đầm to như cái chén kia uy vũ sinh gió. Cường Tử dựa vào thân thể linh hoạt miễn cưỡng còn có thể trụ vững được, nhưng lại không có một chút cơ hội hoàn thủ, có thể bảo đảm rằng không bị đánh đã rất khó khăn rồi.

Dù Cường Tử chạy lẹ với tư thế tiêu sái, ra chiêu nổi tiếng sắc bén. Trước kia ở chợ đánh nhau cũng coi như là một tên hảo hán tiếng tăm vang dội thấy ai cũng mắng được. Tuy nhiên đối phó Lý Vạn Thanh vẫn là cố gắng hết sức. Sau khi tránh khỏi vài quyền bị một tay của Lý Vạn Thanh nắm được quần áo trước ngực, một quyền đánh từ dưới lên vào bụng Cường Tử. Cường Tử đau đớn ngũ quan cũng vụn vẹo vào nhau.

Lý Vạn Thanh thừa dịp Cường Tử gặp người lại vì đau đớn, khuỷu tay nện ở trên lưng Cường Tử. Lần này Cường Tử ngã sấp nằm thẳng đơ ở trên mặt đất không ngừng run rẩy. Lý Vạn Thanh cũng không thu tay lại, mà là theo sát một chân đá Cường Tử trên mặt đất ra xa hai mét. Cường Tử lăn lật đi, sau đó không nhúc nhích nữa.

Lý Vạn Thành tiến lên hai bước, một chân đạp ở trên người Cường Tử cúi đầu nói:

- Cháu nội, gọi gia gia đi!

Cổ sức vùng vẫy vài lần cũng không thể giãy thoát ra được, chỉ thấy vẻ mặt dứt khoát kiên quyết Cường Tử đang nhìn gã, ánh mắt kiên định không dời lạng lèo bất khuất. Thật giống như một nghĩa sĩ sắp đi đến pháp trường khiến cho người ta trông thấy mà sợ hãi.

- Muốn bảo tôi gọi gia gia? Hừ... Anh gọi vài tiếng được không?

Lý Vạn Thành mơ hồ thoáng chốc, gã tự nhủ điều này tính ra làm sao? Trong lúc do dự chỉ thấy một mảnh sương mù hơi mỏng bay thẳng đến trước mặt mình, rồi cuộc tránh né không kịp. Cường Tử nắm một nắm cát trên đường tự nhủ cảm tạ cục bảo vệ môi trường, cảm ơn các cô các ngài sáng sớm đã dậy quét dọn đường lớn, nếu như không phải các ngài hôm nay lười biếng tôi thật sự bại rồi.

Lý Vạn Thành bị che mờ con mắt, theo bản năng đưa tay dụi, dưới chân buông lỏng đã bị Cường Tử giẫy thoát ra được. Hay cho một tên Cường Tử, một con cá chép giỡn nước lại ngã lăn ra đất. Hắn lật người đứng lên một cước đá vào vùng cấm của Lý Vạn Thành... Tiếp theo đó, Lý Vạn Thành rên la thảm thiết bụm lấy đũng quần ngồi trên mặt đất, Cường Tử chùi con mắt đã bị máu làm cho nhòa đi, nở một nụ cười hung ác.

Hắn một chân đạp trên mặt Lý Vạn Thành, một dấu chân lớn vừa vằn để một đường dài trên mặt Lý Vạn Thành, trán đến cảm lập tức đen lại. Sau khi Cường Tử một chân đá trúng thì muốn thừa cơ đánh tiếp, chân nâng lên ngược lại không đá ra được. Hắn nhìn chân của mình, giầy bung keo, vớ thủng một lỗ lò ngón chân cái từ trong mũi giầy và để giầy ra. Cường Tử rên rỉ, mẹ nó ép phải bồi thường cho lão tử một đôi giầy!

Một chân nhắm kỹ đá xuống, Lý Vạn Thành hét lên ngã lăn ra. Cường Tử đáp xuống nhẹ nhàng, đặt mông ngồi ở trên người Lý Vạn Thành đầu tiên là làm cho hai má của gã to ra.

- Đầu tiên thay mẹ của mày đánh mày, bà khổ cực không biết sao kể xiết kiếm tiền nuôi mày tạo điều kiện cho mày đến trường. Mày con mẹ nó trốn học ra ngoài đánh nhau!

- Thứ hai thay ba của mày đánh mày! Ông ta không dám ăn koong dám mặc hút thuốc cũng hút thuốc thói của đứa cháu nội này của mày, mày là một con chó sói không có lương tâm.

Sau hai điều đó Cường Tử dừng một lát, ngẩng đầu liếc nhìn tóc vàng và tóc xanh. Cả hai đã hoàn toàn ngậy ngốc, cục diện này thật kích thích, kích thích đến mức khiến cho người ta không biết phải làm sao. Cường Tử hung hăng trừng mắt với cả hai, hai tên kia anh nhìn tôi, tôi nhìn anh ai cũng không biết nên làm cái gì. Cuối cùng vẫn là tóc xanh có nghĩa khí, gã xoắn ống tay áo nhảy lên chiếc xe mô tô ba chạy mất.

- Thằng oắt con đợi đấy, dám đánh huynh đệ của tao, gia gia tao sẽ gọi người đến.

Tóc vàng nhìn thấy tóc xanh chạy mất rồi, không ngờ ngồi khóc trên đất. Khóc phải gọi là thê thảm buồn khổ. Đó được gọi là lê hoa đái vũ. Ặc... Được rồi cũng là hoa nhưng là hoa hướng dương.

Cường Tử ngậy ra một lúc hỏi:

- Anh kia khóc cái gì đó?

Tóc vàng liếc nhìn Cường Tử, âm thanh réo rắt thảm thiết vô cùng nói:

- Tôi không biết lái xe mô tô.

Cường Tử mắng một câu biến, tóc vàng đứng lên bỏ chạy, vừa chạy vừa hô:

- Vạn Thành anh chờ đấy, tôi đi báo cảnh sát, báo cảnh sát giáo huấn nó!

Cường Tử thoáng chốc bị chọc cười rộ lên, vỗ đầu Lý Vạn Thành một cái nói:

- Huynh đệ anh đều có nghĩa khí như vậy à?

Lý Vạn Thành xoa vùng cấm... Theo đó trả lời một cách đau khổ:

- Vậy là đúng rồi.

Cường Tử đưa tay muốn tiếp tục vả miệng gã, nghĩ ngợi cởi giày ra cái này bao lên cái kia.

- Đầu tiên thay mẹ mày đánh mày...

- Anh đánh xong rồi...

- Đồ phá hoại đừng nói chuyện, lý do không giống nhau. Thay mẹ anh đánh anh, bà vừa bán giá gốc một chiếc xe đạp cho tao để cho mày cán đẹp rồi, cái này vẫn phải đền một chiếc cho tao.

- Thứ hai thay ba của mày đánh mày, ông ta hút một điếu thuốc của tao cũng không nói cảm ơn.

- Thứ ba thay ba của mày đánh mày, nếu như ông ta hút sạch đầu thuốc có thể không ném ra được thuốc kia của tao là giả hay sao?

Lý Vạn Thanh:...

Đợi Cường Tử đánh mệt mỏi từ trên người Lý Vạn Thanh bỏ đi, ngồi ở trên mặt đất thở hồng hộc. Lý Vạn Thanh gối lên cánh tay nằm trên mặt đất. Gã chuyển đầu nhìn thoáng qua Cường Tử, sau đó cười ha hả, nụ cười này cười Cường Tử. Hắn cho rằng Lý Vạn Thanh bị hắn đánh điên rồi. Nghe nói đánh người tàn tật thời hạn phạt tù ít nhất mười lăm năm, không biết đánh người đầu óc ngu ngốc phải phán tội thế nào.

Lúc này tên mập cũng xiên xiên vẹo vẹo ngồi dậy, nhìn thấy Cường Tử xoay đầu nhìn gã vội vàng khoát tay nói:

- Đừng đánh, đừng đánh, tôi là con nhà ba đời con một, đánh nữ nhà chúng tôi không còn ai nói dối nữa.

Lý Vạn Thanh còn đang cười ha ha, cười đủ rồi ngồi lên hét một tiếng:

- Sướng!

Cường Tử sững sốt một thoáng tự nhủ thật khờ khạo, nào có kẻ để cho người ta cầm giày vả vào miệng đứng dậy còn hét sướng hay không? Ngẫm lại cha mẹ Lý Vạn Thành, Cường Tử thật cần rút.

Lý Vạn Thành thoáng chốc đã đứng lên, vỗ bụi đất dính trên người mấy cái. Vươn tay ra nói với Cường Tử:

- Đi thôi.

Cường Tử theo bản năng phòng thủ một thoáng hỏi:

- Làm gì?

Lý Vạn Thanh thấy Cường Tử có bộ dạng khiếp đảm, thu tay về xoa tóc nói:

- Đi về nhà của tôi, chọn chiếc xe mới cho anh.

Gã quay đầu nhìn chiếc xe đạp bị cán thành chiếc ghế gấp của Cường Tử nói:

- Giant, chọn chiếc hàng thật cho anh.

Cường Tử đứng lên hỏi:

- Anh có ý gì đây?

Lý Vạn Thanh nhăn nhó nói:

- Nói thật tôi thật xem thường anh, đánh nhau nào có người như anh không, không phải đá đùng quần thì là ném cát. Thật hèn hạ. Tuy nhiên... Bản lĩnh không chịu thua của anh, tôi thích, là một thằng đàn ông!

Tên mập cũng đứng lên nói:

- Huynh đệ, anh tên là gì? Tôi cho rằng vùng tay đánh quyền tôi là thiên hạ đệ nhất, không ngờ anh còn chịu được hơn cả tôi. Thân thể anh phải luyện như thế nào vậy? Tôi chính là do trăm cay nghìn đắng từ chổi lông gà của mẹ tôi mà thành.

Cường tử khinh bỉ liếc nhìn tên mập nói:

- Chổi lông gà tính là cái thối tha gì, sư phụ tôi hằng ngày cầm dao thép luyện tập với tôi!

- Sư phụ anh là người luyện võ à?

- Xào rau.

Tên mập:...

Lý Vạn Thanh nói:

- Trận đánh nhau hôm nay sướng thật, tôi thật chưa có lần nào để cho người ta vả miệng lớn đến thế này. Ngay từ đầu tôi thật tủi nhục, tận đáy lòng tôi muốn giết anh. Về sau anh vừa đánh vừa nói đả kích càng lớn đối với tôi. Bây giờ tôi mới biết được mình nhiều lỗi lầm. Chốc lát nữa trên đường về nhà tôi mua cho ba tôi một hộp thuốc lá ngon, nói một câu xin lỗi với mẹ của tôi, làm cho bà thêm phiền phức nữa mà thôi.

Tên mập thốn thức nói:

- Trong vòng tay mẹ hiền, anh em cũng phải giết...

Lý Vạn Thanh:...

Cường Tử:

- Thơ hay!

Lý Vạn Thanh:

- Người anh em anh tên là gì? Còn đến trường sao?

Cường Tử đỡ xe đạp lên nhìn một chút rồi trả lời:

- Lâm Cường, mấy ngày nữa phải đi Nhất Trung trình diện. Nói không chừng cùng một lớp với anh. Lúc tôi mua xe mẹ anh nói, bảo tôi sau này khuyên bảo anh nhiều hơn.

Sắc mặt tên mập biến đổi cực nhanh, run rẩy nói:

- Tiểu Cường, anh chính là Tiểu Cường đánh không chết trong truyền thuyết!

Cường Tử cả mặt máu biến hết thành đen, giống như trứng độc:

- Thằng mập anh tên gì?

- Tiểu Cường ca, tôi gọi là Chu Hạo Nhiên. Về sau anh cứ gọi tôi là Háo Tử là được.

- Cường Tử:

- Anh thế này... Cũng có thể gọi Háo Tử (con chuột gầy) hay sao?

9. Chương 9: Hình Ý Quyền

Cuối cùng Cường Tử cũng không để cho Lý Vạn Thanh đền xe đạp cho hắn, hắn tìm tiệm sửa xe bỏ ra sáu mươi đồng để sửa chữa lại chiếc xe. Thợ sửa xe tay nghề không tệ chút nào, vừa nhìn đã biết xe này mới mua, Cường Tử cười khổ trong lòng tự nhủ mất ba trăm sáu mươi đô mua một xe đạp cũng xem là xa xỉ rồi.

Thợ sửa xe nhận tiền dùng miếng vải lau tỉ mỉ chiếc xe cho Cường Tử.

- Tiểu tử, xe này mua chưa đến một tuần.

- Dạ, mới mua hồi sáng.

- Bao nhiêu tiền thế?

- Tính cả tiền đưa cho chú là ba trăm sáu mươi.

Thợ sửa xe nhìn thoáng qua Cường Tử nói:

- Trả tiền cho tôi cũng tính à?

Cường Tử lấy gói thuốc trong túi ra đưa cho thợ sửa xe một điều nói:

- Đương nhiên là được tính rồi, tiền ra khỏi túi là tính tất.

Thợ sửa xe cười nói:

- Nói như cậu không lẽ mua bao cao su cũng tính trong tiền lẽ hỏi à?

Cường Tử châm lửa cho anh ta nói

- Dùng việc này so sánh nhiều việc khác không phù hợp cho lắm.

Thợ sửa xe vừa hút thuốc vừa nhìn Cường Tử.

- Thuốc giả à.

Cường Tử đỏ mặt lên giải thích:

- Đây là gói thuốc đầu tiên tôi mua nên chưa có kinh nghiệm, xem như bài học cách dùng tiền, sau này sẽ chú ý một chút.

Thợ sửa xe nói:

- Cậu thật cũng là người thức thời, không sợ người ta thấy tật xấu sao? Còn nói rút ra bài học gì.

Cường Tử lạnh nhạt nói:

- Cho dù thế nào thì cũng dùng tiền thật mà mua được, bỏ tiền ra mà không biết gì mới đáng tiếc, có thể rút ra bài học từ hộp thuốc giả này.

Thợ sửa xe hít một hơi thuốc lá nói:

- Anh bạn này, có hai việc cam chịu phải bỏ qua, thứ nhất là bị mua đồ giả còn phải tự an ủi mình đó là bài học cần rút ra.

- Chuyện khác là gì?

- Đêm động phòng mới biết vợ mình đã là đàn bà không còn trong trắng, việc này với mua đồ giả có khác gì nhau.

Cường Tử xấu hổ, trong lòng tử hủ anh thợ sửa xe này giống như Pla-tong vậy, miệng lúc nào cũng triết lý. Hắn thấy anh ta dùng vải lau sạch vết bẩn, tự đáy lòng nói câu cảm ơn. Thợ sửa xe lắc đầu nói:

- Cảm ơn gì mà cảm ơn, cậu đã trả tiền tôi rồi đấy thôi.

Cường Tử sững sờ.

Chiếc xe được sửa chữa xong Cường Tử vừa muốn đi, thợ sửa xe nhặt trên mặt đất mười đồng tiền còn có tờ giấy đưa cho Cường Tử.

- Cậu làm rơi nè, tiền cũng không phải tự thối mà có đâu.

Cường Tử nhận lấy cảm ơn lần nữa, hắn đoán tờ giấy này có lẽ lúc móc thuốc rơi ra.

Tờ giấy này là Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên đưa số điện thoại cho hắn, ba người không đánh thì không quen biết, cũng có chút hối hận đã gặp nhau muộn màng. Tuy Lý Vạn Thanh khinh thường thủ đoạn đánh nhau của Cường Tử, nhưng đối với sự cứng đầu cứng cổ của hắn vẫn phải vô cùng khen ngợi, Nhưng Chu Hạo Nhiên lại khác, anh ta và Cường Tử nói chuyện cùng một chủ đề nhiều hơn một chút. Ví như khi bị đánh bọn hắn phải nghĩ làm cách nào để mặt không bị tổn thương là được, đây là tương đương tinh thần A.Q đến mức giống nhất rồi.

Trở lại biệt thự Li Hồ đầu tiên Cường Tử thay bộ đồ sạch, lúc này đồ hắn mặc chẳng khác nào phong cách của những vị đệ tử cái bang thâm niên, Tiêu Lôi trở về nhìn thấy không chừng cho hắn là như vậy cũng nên.

Sau khi thay ra Cường Tử mang quần áo bẩn đi dạo nửa ngày cũng không tìm thấy chậu nước, lẽ nào biệt thự không có nơi giặt quần áo sao? Thực ra trong phòng tắm có máy giặt nhưng Cường Tử lại tưởng là lò vi sóng.

Sau một hồi tìm không thấy hần vào bồn tắm đổ đầy nước mang quần áo và túi sách ra giặt, sau đó dùng nước giặt đồ tắm rửa. Hần trong bồn tắm lần qua lần lại cảm thấy thoải mái hơn tắm nước mưa nhiều.

Tối Tiêu Lôi trở về đi cùng một người đàn ông, người đàn ông này đi sau Tiêu Lôi giống như cái bóng Tiêu Lôi vậy. Thành ngữ Cường Tử không nhớ nhiều lắm, trong đầu chợt hiện lên một câu “Nhắm mắt theo đuôi”, đúng là có tiền bộ rồi. Người đàn ông này thân mình như chiếc bóng, dù ông có đi sau ai thì cũng như thế. Lúc đầu Cường Tử biết sau Tiêu Lôi có người vì hần cảm thấy được một loại cổ khí....

Nói thật, nếu Cường Tử không cảm nhận được loại khí thể mờ mịt này thì không phải Cường Tử, chỉ có điều khi hần vừa thả một quả “bom” dữ dội thì vô ý quay đầu nhìn xem có người hay không mà thấy thôi.

Cường Tử chỉ nhìn thoáng qua khi thấy có người đi sau Tiêu Lôi anh ta cũng không có gì đặc biệt. Người đàn ông tóc húi cua, sắc mặt tái nhợt, dáng người trung bình, thân mặc âu phục màu đen, dáng đi nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, còn có điều đặc biệt nữa người này tuy tái nhợt nhưng sạch sẽ, nhã nhặn.

Tiêu Lôi tiến vào phòng hần cười nói với Cường Tử:

- Đến đây, Cường Tử để ta giới thiệu với cháu

Cường Tử đứng lên nói:

- Lôi Tử thúc, chú về rồi à.

Tiêu Lôi đến bên cạnh hần chỉ vào người đi phía sau gã nói:

- Chú ấy tên Chu Bách Tước, cháu gọi là Chu thúc cũng được, sau này là người đưa đón cháu đến trường.

Cường Tử nhìn Chu Bách Tước cười nói:

- Chu thúc, chào chú.

Chu Bách Tước chỉ nhẹ gật đầu chào.

Cường Tử không hiểu hỏi Tiêu Lôi:

- Không phải bảo cháu trọ ở trường sao?

Tiêu Lôi vỗ vỗ vai của hần ý bảo hần cứ ngồi xuống sau đó nhìn Chu Bách Tước gật đầu. Chu Bách Tước đến ngồi ghế salon đối diện Tiêu Lôi, chỉ ngồi nhìn Cường Tử cũng không nói gì. Ánh mắt ông ta mờ mờ mịt mịt, không buồn không vui, thậm chí Cường Tử có thể cảm giác được trong ánh mắt của Chu Bách Tước thì hần, chén nước trên bàn, ấm trà, thậm chí móng tay hay dao cũng không có gì khác biệt. Ánh mắt ông ta tựa như không phải cái nhìn của người sống hay bất cứ một vật sống nào. Trong nháy mắt Cường Tử cảm giác hần như một đôi tất, một quần lót hay một cuộn giấy vệ sinh.

Tiêu Lôi ôm vai Cường Tử ngồi trên ghế salon nói:

- Sự tình có chút thay đổi, con là sinh viên mới chuyển đến nên ký túc xá chưa giải quyết được cho nên trước hết con cứ ở đây, sau này anh ta sẽ làm tài xế cho con, hàng ngày chịu trách nhiệm đưa đón con đến trường.

Cường Tử có chút nghi hoặc nhìn qua Tiêu Lôi, hần lấy gói thuốc từ trong túi ra đốt một điếu nói:

- Chú Lôi à, con mua xe đạp rồi.

Sau đó hần đưa cho Chu Bách Tước một điếu, Chu Bách Tước do dự một chút nhận lấy đặt lại trên bàn cũng không nói gì.

Tiêu Lôi vừa cười vừa nói:

- Xe đạp không được, từ trường về nhà phải đi đến bốn tiếng, nếu con trọ ở gần trường một tuần hoặc một tháng về một lần cỡi xe đạp cũng không sao nhưng nếu mỗi ngày đều cỡi xe đi như thế thì ta không yên tâm.

Cường Tử còn muốn nói thêm nhưng Tiêu Lôi đã khoát tay nói:

- Cứ định vậy đi, chuyện này không đề cập đến nữa, còn có một chuyện chưa nói với con.

Cường Tử đang hít một hơi thuốc thì ho sặc sụa, nước mắt chảy túa ra không ngăn được. Tiêu Lôi cười muốn lau cho hắn nhưng vừa nhìn qua thấy mặt hắn có vết thương, nụ cười Tiêu Lôi cứng lại, ánh mắt trở nên sắc bén.

- Sao trên mặt con lại có vết thương?

Cường Tử quay mặt đi cười hắc hắc nói:

- Ngã ạ.

- Ngã?

- Dạ, nói thật từ trước đến nay con chưa đi xe đạp nên mua về rồi tập luyện một chút không ngờ bị ngã mấy lần, sợ sau này không cưỡi xe đi học được nên tập hơi nhiều, khiến cho người khác chê cười rồi.

Tiêu Lôi nhìn thoáng qua Chu Bách Tước, ông ta như có điều suy nghĩ lắc đầu. Tiêu Lôi lập tức nói:

- Nếu đã vậy con càng không được cỡi xe đi học để Chu thúc lái xe, đường giao thông chú ấy cũng quen thuộc, có chú ấy chú cũng yên tâm hơn.

Cũng không biết tại sao khi Tiêu Lôi nói anh ta lái xe thì yên tâm hơn trên mặt không tự chủ được co rúm lại, nhìn rất quái dị.

Cường Tử biết rõ không thể lay chuyển được ông nên dù hắn có nói gì cũng vô ích, hắn hỏi:

- Còn có chuyện gì muốn nói với con?

Tiêu Lôi hút một hơi thuốc nói:

- Cường Tử, con muốn học võ không?

Cường Tử thoáng có chút sửng sốt, tay hắn cầm điếu thuốc không tự chủ được run lên.

- Chú Lôi, ý của chú là gì?

Tiêu Lôi nói:

- Sau này khi học xong, khi rảnh rồi không làm gì hãy cùng sư phụ Chu luyện vài bài quyền, dù tuổi con lúc này mới bắt đầu luyện quyền có lẽ hơi trẻ nhưng chỉ cần chịu khổ một chút cho dù không ra trò trông gì nhưng ít ra cũng có thể khiến thân thể cường tráng. Cơ thể con quá gầy trong trường rất dễ bị người ta khi dễ, nên có sức khỏe con mới đánh lại được.

Ông ta trong lúc lơ đãng đổi cách xưng hô từ Chu thúc thành sư phụ Chu, Cường Tử không nghe ra nhưng Chu Bách Tước thì cau mày lại.

Cường Tử nghĩ chú hắn nói cũng đúng, hắn vốn gầy yếu, nếu hắn cường tráng như Lý Vạn Thanh thì cho dù không có công phu bình thường cũng không có ai dám trêu chọc hắn. Dù là tên mập Chu Hạo Nhiên lúc này cũng mạnh hơn hắn, dù có vài tên oắt con đến làm phiền gã chỉ cần gã lấy thịt đè người chúng cũng đã không chịu được rồi.

Nghĩ vậy Cường Tử gật gật đầu đồng ý, không có vấn đề gì.

Lúc Tiêu Lôi trưng cầu ý kiến có nhìn thoáng qua Chu Bách Tước, ông ta nhẹ gật đầu, ông nhìn Cường Tử nói:

- Cậu tên Cường Tử phải không, bắt đầu từ ngày mai bốn giờ sáng bắt đầu rời giường theo tôi chạy bộ.

Cường Tử lên tiếng nghi ngờ hỏi:

- Không phải luyện công sao? Sao phải chạy bộ ạ?

Hỏi xong hắn mới hiểu ra, đây là điều cần thiết trong huấn luyện, trong phim ảnh đều diễn như vậy. Ai ngờ Chu Bách Tước nói:

- Chạy bộ để sau này cậu có bị đánh mà không đánh lại được cũng có thể chạy trốn.

Cường Tử cúi đầu, trong lòng tự nhủ điều Chu Bách Tước nói cũng đúng.

Hắn cũng chưa từ bỏ ý định hỏi Chu Bách Tước:

- Chú Chu, vậy chú hiểu rõ nhất là công phu gì?

Chu Bách Tước nhẹ nhàng cười:

- Kinh công....

Cường Tử:

-.....

Thấy vẻ kinh ngạc của Cường Tử Chu Bách Tước bưng chén trà lên uống một ngụm nói:

- Khi nào cậu chạy tốt tôi sẽ dạy cậu Hình Ý Quyền, đây là môn võ học nhanh nhưng cũng là bộ quyền pháp có lực sát thương rất lớn, cậu học hơi muộn nên nó là thích hợp nhất.

Cường Tử có nghe qua môn võ Hình Ý Quyền này có câu nói " Thái Cực ba năm không xuất thủ, Hình Ý Quyền ba tháng liền giết người". Có thể giải thích đơn giản thế này Thái Cực Quyền là môn võ học cần nhiều thời gian, trải qua nhiều năm khổ luyện mới có thể đủ năng lực đánh nhau, hơn nữa một khi đã luyện thành công dù cho một mình cũng có thể đánh với khá nhiều người. Nó khác với Hình Ý Quyền chỉ cần cố gắng chỉ cần luyện tập chăm chỉ thì trong mấy tháng có thể tăng lên ba phần công lực. Đương nhiên nếu tăng thêm ba phần công lực này thì những tên bình thường cũng có thể đánh trả lại được, nếu như đổi lại là ba người như Lý Vạn Thanh thì vẫn bị đánh như thường.

Mặc dù có chút thất vọng nhưng trong lòng hắn vẫn tràn đầy ước mơ, trong đầu hắn lúc này đang mơ tưởng cảnh chính hắn đánh nát ngực Lý Vạn Thanh, khí khái hỏi:

- Cháu nội, phục ông chưa?

Hắn đang mơ màng chợt Tiêu Lô vỗ vỗ vai hắn hỏi:

- Sao thế? Nước miếng chảy ra kìa.

Cường Tử vội đưa tay lau miệng nói:

- Không có gì ạ, cháu đói bụng.

Tiêu Lô đứng lên ý bảo Chu Bách Tước đi theo ông, khi lên đến ban công tầng thứ hai Tiêu Lô đốt một điếu thuốc nhìn trời cao hỏi:

- Bách Tước, anh thấy Cường Tử thế nào?

Chu Bách Tước dừng một chút lựa lời nói:

- Trước tiên theo tôi luyện tập một thời gian rồi nói sau, dù sao cậu ấy cũng nhập môn quá muộn.

Tiêu Lô nói:

- Bát Cực Quyền của anh thật sự không thể truyền cho nó sao?

Chu Bách Tước nói:

- Bát Cực Quyền là môn luyện tập khá nặng, nhưng thân thể Cường Tử có hạn không thích hợp luyện bài này. Nội dung tập của Hình Ý Quyền chính là sự tàn nhẫn, khi cần bộc phát thì bộc phát, cần độc ác thì độc ác điều này tôi thấy thích hợp với cậu ấy.

Tiêu Lô cười khỏ một tiếng nói:

- Mới nhìn qua mà anh đã biết rõ nó rồi.

Chu Bách Tước nói:

- Không, tôi cũng không rõ nó.

Tiêu Lôi nói:

- Trên người nó bị thương ư?

Chu Bách Tước nói:

- Không có gì đáng ngại, bị thương ngoài da thôi, tuy cậu ấy gầy nhưng không yếu, từ thương thế có thể nhìn ra được cậu ấy có khả năng chịu đòn rất cao, bằng không tôi cũng không đồng ý dạy nó võ công.

Tiêu Lôi nói:

- Liệu có phải những người kia hạ thủ không?

Chu Bách Tước bật cười nói:

- Anh cho là vậy ư?

Tiêu Lôi cười khỏ một tiếng nói:

- Quan tâm quá nên bị loạn, ha ha.

Cường Tử ngồi trong phòng khách chờ người hầu mang thức ăn lên, hần lăm bầm lăm bầu nói:

- Hình Ý Quyền, nếu luyện tốt không biết có phải thật sự trong ba tháng có thể giết người không

10. Chương 10: Giả Vờ Làm Quý Ông Lịch Lãm Không Xong

Cài đồng hồ báo thức nên đúng bốn giờ sáng Cường Tử đã rời giường, lạng lẽ xuống lầu ra sân nhỏ đã thấy Chu Bách Tước đứng trong sân rồi. Anh ta cúi đầu như quan sát cái gì đó, Cường Tử nhẹ nhàng bước tới hần vốn định xem Chu Bách Tước nhìn cái gì nhưng khi đến sát sau lưng Chu Bách Tước không quay đầu lại nói:

- Đi thôi.

Chu Bách Tước đi ra ngoài trước, Cường Tử tranh thủ thời gian ngồi xổm xuống nhìn nơi Chu Bách Tước quan sát, hần thấy một đôi vợ chồng ruối đang ân ái cùng nhau, dường như chúng cũng làm thể dục buổi sáng.

Biệt thự Li Hồ ở vùng ngoại ô có môi trường rất tốt, con đường không quá rộng nhưng sạch sẽ và yên tĩnh, trong rừng chỉ có tiếng chim hót. Chu Bách Tước chỉ vào con đường nhỏ nói với Cường Tử:

- Dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy, đừng giữ sức cũng đừng lười biếng, con đường này không dài chỉ chạy khởi động, đi thôi.

Cường Tử gãi gãi đầu trong lòng tự nhủ người này không biết có bao nhiêu kỹ năng mà ra vẻ như thế, không lẽ lão sư nào cũng như thế cả sao? Bộ dạng này cũng giống với thầy chủ nhiệm khi học trung học, khi ấy buổi tối đi dạy học về nửa đường bị tên tiểu tử nào đó giấu mặt ném cục gạch vào đầu, thầy chủ nhiệm đã quỳ rạp trên mặt đất gào khóc, bộ dạng đó đến lúc này Cường Tử còn nhớ như in. Nhìn cái ót Chu Bách Tước Cường Tử nhếch miệng cười thầm, đang tư thế tay cầm cục gạch chuẩn bị ném, nhìn rất mờ ám.

Cường Tử cảm thấy háo hức thấy Chu Bách Tước không có nói gì thêm nên hần hít một hơi liền chạy ra ngoài. Hai bên con đường nhỏ đều trồng cây tùng, còn có thảm thực vật xanh mơn mơn. Chạy cách ba mươi lăm mét có một đình nghỉ mát cùng vài ghế đá, trên bàn đá có khắc bàn cờ. Con đường này hai ngày trước Cường Tử vì buồn đã đi dạo qua, cho nên hần biết rõ Chu Bách Tước không nói sai, con đường này thực sự không dài bất qua năm sáu trăm mét.

Cường Tử nghỉ một chút lại chạy tiếp, hần đối với tốc độ của mình vẫn có chút tự tin, khi hần chạy ra chợ mua thức ăn có một thầy huấn luyện của trung tâm thể dục đi chợ đúng lúc gặp Cường Tử nên chạy theo.

Hắn chạy như gió còn lão sư cười xe đạp đuổi theo, chạy đến gần Cường Tử gã hắn tham gia vào đội chạy cự li dài nhưng bị Cường Tử thành khẩn cự tuyệt nên đành hậm hực mà đi, ông ta nói với Cường Tử:

- Cút vào trứng mẹ ngươi đi.

Cường Tử thở hồng hộc chạy đến cuối con đường nhỏ lại càng thêm hoảng sợ, hắn quan sát thấy trong lương đình có một người, thân mình mặc âu phục nâu đen, người đó đứng trong lương đình chấp tay đứng như cây cột không nhúc nhích. Tư thế của người đó trầm ổn, khí chất hùng hậu, bóng dáng lẻ loi mang theo ba phần tang thương, cô độc lạnh lẽo. Nhìn hắn như một người bị dính vào tệ nạn xã hội hoặc cũng có thể là một cao thủ đạt đến cảnh giới cao nhất.

Chu Bách Tước!

Nháy mắt Cường Tử thật hưng phấn, mặc kệ ngày hôm qua ông ta nói thật hay giả nhưng công phu chạy trốn của Chu sư phụ tuyệt đối không thể bỏ qua được. Hôm nay hắn thấy mình chạy đã rất nhanh rồi, khi chạy đi một đoạn quay đầu vẫn còn thấy Chu Bách Tước còn đứng trước cửa biệt thự nhưng lúc này ông ta đã ở phía trước chờ hắn, đây là kinh công trong truyền thuyết ư? Thật phong cách, hèn chi Sở Hương Suất không con bản lãnh nào khác, y dựa vào bản thân có thể chạy tốt nên câu dẫn Thủy Linh muội muội, kinh công này nếu được luyện tập tốt sau này đi tới đi lui thật sự cũng đáng là tuyệt học cần phải coi lên để luyện.

Cường Tử thở hồng hộc hai tay chống nạnh đứng phía sau Chu Bách Tước trong Lương Đình.

- Sư phụ.

Cường Tử kêu một tiếng, vì tim đập quá nhanh nên tiếng nói của hắn có chút run run.

Chu Bách Tước thu hồi tầm mắt nhìn lên, giọng lên nói:

- Đừng gọi ta là sư phụ, gọi là chú đi.

Cường Tử gãi gãi đầu, tuy hắn không thích thái độ này nhưng hắn chỉ có thể cung kính gật đầu đồng ý. Vì sự nghiệp nhìn lên mỹ nữ tắm, muốn xem mỹ nữ tắm mà không bị phát hiện, có thể an toàn rồi đi nên....Nhìn.

Chu Bách Tước nói:

- Không tồi, so với phán đoán của tôi thì tốt hơn vài phần, đi thôi.

Cường Tử đi theo phía sau tự nhủ xong rồi sao? Sau đó hắn quay đầu nhìn vào Lương Đình trong lòng tự hỏi không biết lại quan sát quy luật sống của con vật nào đây? Liền thấy trên cột dán một trang giấy, Chu Bách Tước đã đọc cái này. Vừa nãy hắn không biết cứ tưởng ông ta nhìn động vật như hồi sáng nên sau khi Chu Bách Tước quay người hắn không kịp nhìn lại thấy đó là tờ giấy dán quảng cáo tuyển dụng.

Nhà máy dệt Giang Âm tuyển nhân công.

....

Chữ thứ nhất không biết ai dùng bút đỏ đánh dấu xiên thật to, còn mới, Cường Tử bội phục.

Chu Bách Tước đi phía trước bộ dạng vẫn như cũ, không buồn không vui chỉ yên tĩnh đạo mạo. Cường Tử nhìn bóng lưng ông ta, trong túi còn có một cây bút dường như là bút ngoại nhập. Nói thật Cường Tử có chút bội phục bản thân mỗi run run kéo phốc phốc vang lên muốn không cười thật không dễ dàng. Nói thật nín tiếu cũng không khó chịu đến thế, ít nhất có thể nhịn tiếu cũng không ai nhìn thấy nên dễ giải quyết hơn.

Có nhiều người giỏi ở mỗi lĩnh vực khác nhau ví như thợ sửa xe đạp Cường Tử thấy người đàn ông trung niên kia tay nghề rất giỏi. Ví như làm tiểu thiếp, đoán chừng thời cổ đại Lý Sư Sư chính là sư phụ trong hành nghề làm tiểu thiếp này, ngay cả hoàng đế cũng là khách của nàng. Ví như thợ mộc, Lỗ Ban bây giờ vẫn là truyền thuyết. Đối với đầu tư, Buffett là người tuyệt vời. Còn Chu Bách Tước là một người đàn ông khó chịu cũng được xem là nhân tài kiệt xuất.

Cường Tử vốn nghĩ mình là người thông minh, hiện tại so ra chỉ có thể làm đồ đệ của Chu Bách Tước.

Chu Bách Tước đi phía trước vừa đi vừa nói:

- Thân thể của cậu tốt hơn dự liệu của tôi, xúu nữa tôi bắt đầu dạy cậu Hình Ý Quyền.

Trong lòng Cường Tử vô cùng vui vẻ, hẳn tưởng phải chạy mười ngày nửa tháng mới được học công phu. Trong tiểu thuyết hay phim ảnh khi diễn viên chính gặp phải những sự phụ biến thái lúc đầu chỉ cho đứng tấn, bắt chống ngược, trói, quất roi da, ... Ha ha trong những bộ phim hẳn xem đều như thế.

Vào sân trong biệt thự Chu Bách Tước đã đứng vững trong hoa viên, khởi động sơ qua tay chân, ông ta nhìn Cường Tử nói:

- Trước tiên luyện chiêu này.

Cường Tử hỏi:

- Không luyện đứng tấn sao?

Chu Bách Tước thần nhiên nói:

- Tùy cậu.

Cường Tử không nói gì.

Cường Tử luyện khoảng hai giờ động tác rất đơn giản, đứng vững hai tay đưa ra sau đó trái phải tách ra hướng lên trên sau đó lại thu hồi, lại trái phải tách ra xuống dưới. Luyện chừng mười phút Cường Tử thấy buồn tẻ vô vị nhưng hẳn vẫn kiên trì luyện tập. Dù sao tập luyện thể này so với trát mã thoải mái hơn nhiều, cảm giác như đang chỉ huy dàn nhạc vậy.

Sau khi ăn điểm tâm Cường Tử thu dọn xong, Tiêu Lôi dặn dò hẳn vài ba câu:

- Đừng gây chuyện, cũng đừng tiếp xúc nhiều người, xảy ra chuyện gì đừng sợ, có gì đã có Lôi Tử thúc giải quyết cho.

- Chăm chỉ học tập, đối với lão sư phải tôn trọng.

Cường Tử nhẹ nhàng gạt đầu đi ra cửa quay lại sau móc ra hộp thuốc lấy một điếu ném hộp thuốc lên bàn, nhìn Tiêu Lôi cười với Chu Bách Tước trong xe. Tiêu Lôi ngồi trên salon lấy một điếu thuốc đốt lên hít một hơi cúi đầu nhìn hộp thuốc lá, không khỏi tự nhủ:

- Hồng hà, sao lại hút có hương vị Marlboro.

Phía đông trung tâm có diện tích chiếm gần một ngàn mẫu.

Chu Bách Tước đưa xe đứng ở cửa ra và nhìn Cường Tử nói:

- Cậu vào đi, tôi ở ngoài chờ cậu tan học.

Cường Tử ngậy ra một lúc nói:

- Chu thúc hãy về đi, cứ đến trước khi tan học buổi chiều là được.

Chu Bách Tước không nói một lời chỉ phất phất tay, Cường Tử biết người này kém lời cũng không quản anh ta nữa hẳn liền hướng cửa trường học mà đi.

Mới đi đến cửa trường học thoáng nghe có người la lớn:

- Mau tránh ra! Mau tránh ra!

Cường Tử không kịp phản ứng, đầu óc hẳn có chút loạn lại đang lo lắng khi vào trường học không biết nên đi tìm ai, có phải đi tìm lão tiên sinh không? Lôi thúc đã từng nói đó là Trương lão sư. Chợt hẳn cảm giác trên móng bị một lực lớn đụng vào, eo hẳn khẽ cong hai tay giơ lên té quỳ rộp xuống đất tựa như giáo đồ bái Thánh Sơn vậy, phía sau lại có âm thanh vang lên, dường như đồ vật gì đó bị rơi đổ.

Cường Tử nghiêng người đứng lên, lửa giận bùng bùng, hẳn xoay người thật mạnh không cần nhìn liền mắng:

- Con mẹ nó, không có mắt à, đâm chết..... màu hồng nhạt à.

Thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa ngồi rạp dưới đất, một tay xoa đầu gối, hai má trắng nõn hồng hồng, đôi mắt to lung trông nước mắt dường như sắp khóc. Đúng lúc lời lẽ thô tục của Cường Tử tuôn ra như chất xúc tác khiến cô gái khóc nức nở.

Đôi chân thật là đẹp! Cường Tử cảm thán nghĩ, thật hấp dẫn, có phải là hồ ly tinh không.

Mái tóc dài chảy xuống theo thứ tự giống như mực nước đen, cô bé mặc bộ đồng phục hồng nhạt, trước ngực có tạo hình nhân vật hoạt hình đáng yêu. Cường Tử suy nghĩ một chút, con thỏ này thật là lớn, dù vậy tạo hình con thỏ này cũng bình thường, chỉ có điều phía dưới con thỏ có bộ ngực tròn trịa thật mê người. Cô nàng mặt váy lam ôm sát, vì còn ngồi nên hai chân thon dài hiện rõ thật rõ, đương nhiên còn có thể thấy được quần trong màu hồng nhạt, thực ra lúc đầu Cường Tử cũng đã thấy.

Cường Tử đành gượng giọng nuốt nửa câu thô tục sau lại, trong nháy mắt liền ra quyết định sáng suốt, hần bắt chước vẻ mặt bạn học Lâm Cường chân thành xin lỗi trước mặt bạn nữ nên hần liền ngồi xổm xuống ánh mắt tràn đầy hối hận.

- Bạn học, mình thật sự xin lỗi, mình không thấy bạn nên mới đụng vào, thật sự xin lỗi.

Cường Tử chân thành nói, khuôn mặt thanh tú mang chút hiền hòa cho nên người ngoài nhìn vào thấy được hần biết sai thành tâm hối cải, lúc trước hần dùng bộ dạng này lừa gạt thầy chủ nhiệm. Lại nói Cường Tử nếu có thể nhìn thấy nàng nàng mới kỳ quái vì mông hần không có chức năng của một cái gương.

Cường Tử nhỏ nhẹ nói, cô bé ngồi trên mặt đất gần đầu đôi mắt đẹp nhìn hần nói:

- Tôi không sao.....Thật xin lỗi.

Thỉnh thoảng Cường Tử lại liếc vào vị trí giữa hai đùi xinh đẹp, cố nén nuốt ngược nước miếng vào trong.

- Không sao không sao, là tôi không đúng, làm sao trách bạn đụng vào tôi chứ?

Sau đó còn giả làm vẻ mặt đạo mạo của Chu Bách Tước ẩn chứa vẻ mặt háo sắc nói:

- Đúng là duyên phận.

Nói thật, cô nàng này còn chưa trưởng thành, trên cổ còn chút tròn tròn của một cô bé, cằm tròn, mũi vểnh lên. Cường Tử tin tưởng nếu mũi vểnh thì mông nhất định cũng vểnh cho nên hần “chân thành” muốn quan sát mông cô bé nhưng đáng tiếc cô bé đang ngồi.

Cô nàng này trán rộng lông mi dài cong vút, không thô không mảnh nhìn xem rất thuận mắt, nếu không nhìn đến ánh mắt thì cô nàng thuộc loại có sắc đẹp loại trung, nhưng khi phối hợp lại với nhau thì rất sắc sảo. Đây là đôi mắt biết nói, chỉ cần có rơi ít lệ có thể khiến cho người đối diện đau lòng.

Rốt cuộc Cường Tử cũng biết cái gì gọi là rung động lòng người, vì hần thấy tim mình đập thình thịch. Trước kia ở chợ bán thức ăn có nhìn lên con gái lão Vương tắm cũng khiến khí định thần nhàn, lúc này gặp cô gái bé bỏng này lại khiến tâm ý hoảng loạn rồi.

Cô gái lau nước mắt nhỏ nhẹ nói:

- Bạn có thể đỡ lên giúp tôi không?

Cường Tử chợt tỉnh ngộ trong lòng tự nói đương nhiên có thể giúp rồi, hần do dự một chút có lẽ đặt tay lên eo mảnh khảnh của cô bé, một tay vịn vào đôi vai run run của nàng, hần cố làm ra vẻ mình là một người đàn ông lịch lãm.

Cường Tử nhanh chóng hồi phục lại tinh thần vừa muốn vươn tay đỡ cô gái kia, bất thành linh nghe tiếng từ xa vọng đến:

- Là ai dám khi dễ Bùi Nhược của ta, muốn chết có phải không.

Cường Tử bị tiếng nói đó nhảy ngược lên, động tác vươn tay ra chợt ngừng lại.

- Thật là khí thế.

Trong đầu Cường Tử cảm thán vô cùng, từ âm thanh nghe cũng đoán ra được sức chiến đấu của người này đã ngoài tám ngàn, có thể nói thuộc loại thân thể cường hãn chứ không phải loại hình ngớ ngẩn. Trong

phim nam diễn viên chính luôn là anh hùng cứu mỹ nhân vào giờ phút quyết định. Về mặt lý thuyết nhân vật chính phải đẹp trai khỏe mạnh, nhân vật như thế thường thông minh, chân tay linh động hoạt bát, vẻ ngoài phải đẹp trai. Trong những tiểu thuyết bình thường hay những bộ phim hạng ba đều miêu tả như vậy.

Điều không thể phủ nhận chính là nhân vật xuất hiện thường có sức lực hơn người, còn trong tình huống không thể đánh bại được thì nhân vật đó chọn tình huống nhẫn nhịn. Cường Tử cũng tự mình hiểu được sức chiến đấu của hắn chưa đến năm nghìn.

Chỉ thấy Lâm Cường cúi người đưa tay dịu dàng ôm nơi eo mềm mại của cô gái, một tay nhẹ nhàng vịn đầu vai từ từ giúp cô nàng đứng lên, gã nhìn cô nàng dịu dàng nói:

- Đừng sợ, có tôi.

11. Chương 11: Nói Năng Khí Phách

- Là cậu?

Cường Tử dùng tay sờ nắn vài cái trên... vòng eo mềm mại không xương của Bùi Nhược, sờ thì hắn không dám làm thiệt nhưng hắn thật muốn thế. Tuy nhiên Cường Tử không phải là một kẻ tiện, lời này coi như các bạn vẫn chưa nhìn thấy nhé. Hắn là một người ham món lợi nhỏ, nhưng cũng biết đạo lý thả dây câu dài bắt con cá lớn, vẫn còn phải giả trang quý ngài lịch lãm, bản sắc tạm thời vẫn không thể để lộ ra ngoài.

Cường Tử nhìn về phía có âm thanh, thì ra là Lý Vạn Thanh. Tự nhủ cái này khó làm đây, cô gái như hoa, như ngọc này lẽ nào là bạn gái của Lý Vạn Thanh? Người ta đều nói vợ bạn không thể khi dễ, không biết nếu như thực sự có sét đánh, nếu như không đánh... Cứ xem tình hình thế nào.

Cường Tử cười tỏ ra thật lòng, không phải là giả. Mối quan hệ của hắn và Lý Vạn Thanh cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết, mặc dù duyên cớ là như vậy nhưng vẫn có cảm tình phát ra từ tận đáy lòng, nói cách khác là ngư tử ngư, mã tử mã. Từ trước đến nay Cường Tử rất tôn kính những người biết đánh nhau, đặc biệt là những người mình đánh không lại. Đầu tiên là y buông lỏng tay đặt lên bờ eo của Bùi Nhược. Vốn dĩ định diễn một vở anh hùng cứu mỹ nhân nhưng lại bị hớ. Nhưng, có vẻ đáng lý ra anh hùng cứu mỹ nhân là Lý Vạn Thành.

Cường Tử cười chào hỏi nói:

- Là huynh, đại ca!

Lý Vạn Thanh vuốt má đầu cười nói:

- Cường Tử, cậu đến trường à!

Lúc này tên béo Chu Hạo Nhiên từ trong đám người đi ra vỗ bả vai Cường Tử nói:

- Huynh đệ, gặp lại nhau nhanh như vậy, huynh đệ ta thực sự có duyên đấy. Có câu thơ thế nào nhỉ? Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, môi con lừa cũng có thể đối với mồm con ngựa.

Cường Tử tự nhủ trong lòng, người có học vấn chính là có phong cách này sao, xuất khẩu thành thơ. Ở Nhất Trung thực đúng là ngựa hồ tàng long...Không biết bộ dạng ra sao. Hắn cũng vỗ vai Chu Hạo Nhiên nói:

- Hạo Tử, tôi biết chắc chắn có thể gặp các cậu ở Nhất Trung, không cần hỏi tôi cũng biết Hạo Tử cậu ở Nhất Trung cũng chắc chắn là hảo hán uy phong lẫm liệt. Sau này phải dựa vào cậu bảo vệ tôi rồi.

Lý Vạn Thanh đi tới, đầu tiên là cười ra vẻ hiền lành với Bùi Nhược.

- Bùi Nhược, bạn không sao chứ, đây là huynh đệ tốt của mình tên là Lâm Cường. Sau này chúng tôi vào lớp ai còn dám bắt nạt bạn nữa?

Lý Vạn Thanh nói.

Bùi Nhược lườm gã một cái dựng xe đạp dậy rồi hung hăng nói:

- Anh em của bạn chẳng phải là thứ gì tốt đẹp.

Cường Tử sững sờ, quay đầu lại nhìn Bùi Nhược. Cô gái kia cũng biết là mình đã nói sai nhưng lúc này lại giấu đi vẻ yếu đuối, hừ một tiếng rồi dựa xe vào cổng trường, nhìn đôi chân trắng trẻo khập khiễng kia. Cường Tử không nhận được gọi từ phía sau:

- Tôi là thứ tốt, thật đấy!

Chu Hạo cười khi khi nói:

- Đừng để ý đến cô ta, cả ngày chỉ làm bộ như công chúa Bạch Tuyết, Vạn Thanh coi cô ta như bảo bối vậy.

Cường Tử đồng ý nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thêm vào một câu:

- Đúng là bảo bối.

Lý Vạn Thanh không những không tức giận mà còn lôi tay Cường Tử nói:

- Đúng là anh hùng cùng chung mục đích.

Cường Tử liếc nhìn Chu Hạo Nhiên sau đó tỏ vẻ rất thỏa mãn.

Ba người nói chuyện rồi đi vào cổng trường, Cường Tử hỏi thăm Lý Vạn Thanh văn phòng của thầy Trương ở chỗ nào. Vốn dĩ hẳn cho rằng chắc chắn những học sinh như Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên sẽ không có thiện cảm gì với thầy Trương. Nhưng không ngờ hai người đều rất yêu mến thầy Trương. Nói thầy Trương là người tốt, là giáo viên tốt. Hai người đều là học sinh trung học, nhưng không học cùng lớp. Lý Vạn Thanh học lớp 9, Chu Hạo Nhiên học lớp 7. Dẫn Cường Tử đến văn phòng của thầy Trương, hai người vẫy tay tạm biệt rồi đi lên lớp học của mình.

Cường Tử đứng ở cửa ra vào, tự nhiên lại thấy hơi buồn, hơn nữa có hơi sợ hãi. Dù sao cũng đã hơn ba năm chưa vào cổng trường, chưa vào văn phòng giáo viên. Trước kia vào văn phòng giáo viên để lại một nỗi ám ảnh rất sâu trong lòng Cường Tử. Tin chắc rằng những đứa trẻ nghịch ngợm không chăm học... Bao gồm cả mình cũng biết văn phòng giáo viên là chỗ ra vào không tốt.

Cường Tử lấy hết dũng khí gõ cửa, một người nói với giọng khàn khàn hiền lành:

- Mời vào!

Cường Tử nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thò đầu vào văn phòng nghĩ nghĩ không phải mình nhận nhầm chứ, rồi lại vội vàng rút đầu lại.

Lưng thầy Trương có cong hơn, tóc bạc phơ nhìn mà giật mình. Quạt điện quay o o, nhưng trán ông giáo già vẫn đầy mồ hôi. Ông đang ngồi trước bàn làm việc hình như là đang chấm bài, cũng không ngẩng đầu mà hỏi:

- Có chuyện gì?

Trong lòng Cường Tử cảm động, nói với giọng run run:

- Thầy Trương, là em!

Thầy Trương ngẩng đầu lên, đầu tiên là nắm chặt kính quan sát Cường Tử một lúc lâu sau đó mới nhận ra Cường Tử. Ông chống eo cười ha hả nói:

- Lâm Cường phải không, thầy nhớ ra em rồi, hôm qua Tiêu tổng có gọi điện cho thầy, vết thương đã khỏi chưa?

Cường Tử nhớ đến lúc ở bệnh viện ông giáo già vỗ lưng mình mà hận đến ngứa răng.... Thực sự xin lỗi, tôi lộn rồi. Chắc là Cường Tử nhớ đến thầy giáo già ân cần quan tâm đến mình trong bệnh viện mà trong lòng cảm thấy ấm áp, hẳn không khỏi cảm động nói:

- Cảm ơn thầy vẫn còn lo cho em, em khỏi rồi ạ!

Thầy Trương đi đến vỗ vỗ vai hắn nói:

- Bình phục là tốt rồi. Thanh niên sức khỏe quan trọng hơn bất cứ điều gì, chỉ cần có sức khỏe mới học tốt được. Chuẩn bị lên lớp chưa?

Cường Tử nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Thầy cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Em chuẩn bị xong rồi, hôm nay em vào lớp được chưa ạ?

Thầy Trương cười ha ha nói:

- Thầy đã nói không nhìn nhầm em mà, với tinh thần siêng năng học tập của em, thầy tin em sẽ là niềm tự hào của Nhất Trung. Cảm ơn em đã quan tâm thầy, nhìn thầy già như vậy thôi chứ vẫn còn khỏe lắm. Tuy so với đám thanh niên các em thầy còn phải khiến các em ghét thêm mấy năm nữa đấy!

Cường Tử gãi gãi đầu nói:

- Dâu có ạ? Em biết các học sinh đều rất tôn trọng thầy.

Thầy Trương khoát khoát tay nói:

- Cái gì mà tôn trọng với không tôn trọng, thầy cũng chỉ là cây vào mình già mà lên mặt thôi. Đi, thầy dẫn em đến phòng học.

Cường Tử ra khỏi vào văn phòng, thầy giáo cố ý đi sánh vai với hắn, sau đó nói:

- Lâm Cường à, sự nhiệt tình và nghị lực học tập của em rất hiếm có, hi vọng em cố gắng cần cù. Sau này điều kiện học tập có tốt nhưng không thể buông lỏng đó nha. Chất lượng trường Nhất Trung chúng ta là tốt nhất toàn thành phố. Học sinh cũng là giỏi nhất, chỉ cần lo là sẽ bị người khác vượt qua. Em không muốn đứng thứ nhất từ dưới lên đấy chứ!

Trong lòng Cường Tử tự nhủ, có hai tên đáng gờm như Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên, mình có cố gắng hơn nữa thì cũng chỉ leo đến mức đứng thứ ba từ dưới lên mà thôi. Nhưng có đánh chết hắn cũng không dám nói như vậy, thực ra Cường Tử vẫn rất tôn trọng giáo viên (thầy chủ nhiệm trường trung học cũ dùng nước mắt rửa mặt). Hắn kính trọng nói với thầy chủ nhiệm:

- Thầy Trương, thầy yên tâm đi, em sẽ nhanh chóng lên lịch trình cho mình.

Thầy Trương tỏ vẻ hài lòng nhìn hắn một cái nói:

- Vẫn là trẻ con nông thôn ngoan hơn, bây giờ trẻ con thành phố mà còn ngoan được như em thực sự quá ít.

- Thầy sẽ xếp em vào lớp hai-một của khối trung học, là lớp học sinh khá giỏi của khối trung học. Toàn lớp có bốn mươi lăm học sinh. À! Tính cả em nữa là bốn mươi sáu người. Đều là những học sinh ưu tú nhất trong số những học sinh trung học, em cần phải cố gắng học tập thật nhiều, tranh thủ vượt qua đám học sinh thành phố không biết trời cao đất dày kia, cho nông thôn chúng ta nở mày nở mặt. Đúng rồi, thầy cũng từ nông thôn mà ra đấy.

- Còn có chuyện cần em phải chú ý, hôm nay có mấy giáo viên và học sinh của trường trung học nông nghiệp Nhật Bản có đến trao đổi về học tập. Em chỉ cần nghe, không cần tham gia thảo luận. Là là cơ hội tốt, phải nắm lấy.

Cường Tử khẽ gật đầu nói:

- Thầy Trương, thầy yên tâm đi, em biết phải tôn trọng bạn bè quốc tế mà.

Thầy Trương dẫn Cường Tử đến trước cửa phòng học ghi khối trung học lớp hai-một. Sau khi gõ cửa có tiếng của một giáo viên nhẹ nhàng đi ra. Giáo viên của đang ở trong lớp là cô giáo Chu chủ nhiệm của lớp hai-một khối trung học, còn là một phụ nữ xinh đẹp tài trí khoảng hơn 30 tuổi. Cường Tử thực sự không ngờ giáo viên chủ nhiệm lớp chọn của trung học lại là một người xinh đẹp như vậy. Cô cao khoảng một mét bảy, mái tóc ngắn xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn, sáng sủa. Cường tử liếc nhìn vòng eo của cô chắc chắn không vượt quá một tấc chín, điều đặc biệt chính là... Cái mông rất tròn.

Cô Chu mặc một bộ váy đồng phục màu đen, sạch sẽ sang trọng. Cô rất tôn trọng thầy Trương, vừa ra khỏi cửa đã tươi cười nói với thầy Trương:

- Thầy Trương, thầy tìm em có việc gì ạ?

Giọng của cô rất êm tai, lại hơi khàn khàn nghe rất cảm động.

Thầy Trương giới thiệu Cường Tử với cô rồi nói:

- Đây là một đứa trẻ khôn khéo, sự nhiệt tình và nghị lực học tập của nó khiến người ta ngưỡng mộ. Hi vọng, cô dạy dỗ nó thật tốt, tôi tin rằng nó sẽ không khiến cô thất vọng đâu.

Cô Chu cười kéo tay Cường Tử lại nói:

- Thầy Trương cứ yên tâm, em sẽ không để thầy thất vọng đâu ạ!

Cường Tử bị cô kéo tay, mặt hần đỏ lên, cô Chu nhìn vẻ mặt của hần liền cười ha ha:

- Tiểu tử kia, còn biết xấu hổ cơ đấy?

Cường Tử cười khì khì không nói gì, cổ nén cảm giác dâng trào được tiếp xúc với mu bàn tay của cô Chu. Đây là sự khác nhau giữa thư ký và giáo viên nhân dân, không có liên quan tới bằng cấp. (Tình tiết cụ thể xin mời quay lại xem cuộc gặp với Trần Nhược trong chương trước)

Thầy Trương đi rồi, cô Chu kéo tay Cường Tử, tay cô ấm áp rất mềm.

- Lâm Cường phải không, cô tên là Chu Lâm Nhã. Sau này sẽ là giáo viên chủ nhiệm của em. Có gì khó khăn cứ nói cho cô biết, dù là học tập hay cuộc sống, cô đều sẽ giúp em.

Cường Tử tự nhủ đây là tố chất của nữ giáo viên chủ nhiệm khối trung học sao, thật tốt. Nhất là vấn đề về cuộc sống.

Cường Tử ra vẻ ngoan ngoãn, rụt rè gật đầu, mặt đỏ như quả dưa hấu, cô Chu tươi cười nói:

- Còn đỏ mặt nữa, thật đáng yêu. Đi, cô dẫn em vào.

Vào phòng học cô Chu giới thiệu Cường Tử một chút có đoạn nói thế này:

- Bạn Lâm Cường, sau một khoảng thời gian bỏ học vừa làm ở một quán ăn vừa tự học. Trong ba năm không những nắm chắc những kiến thức của cấp hai mà còn tự học toàn bộ chương trình học của trung học, mà có lẽ hoàn cảnh của bạn ấy còn khó khăn hơn tất cả mọi người. Cuộc sống của bạn ấy vất vả hơn mọi người, nhưng bạn ấy có tinh thần lạc quan hơn tất cả mọi người! Bạn ấy biết phụng dưỡng của mình, còn sai bước đi tới không hề lùi bước, không hề oán giận! Tiền tiêu vặt một tháng của các em là bao nhiêu? Sáu trăm? Tám trăm? Một ngàn? Tiền lương một tháng của Lâm Cường chỉ có năm trăm đồng, hơn nữa tất cả đều dùng mua sách! Từ hôm nay trở đi, bạn ấy chính là tấm gương của lớp ta, hi vọng mọi người hãy nhiệt tình giúp đỡ Lâm Cường nhanh chóng hòa nhập đại gia đình của chúng ta, để tình cảm bạn bè của các em thêm ấm áp!

Cường Tử bị cảm động, các bạn học sinh bị cảm động. Cường Tử không khóc, thực ra hần muốn phì cười. Thực sự không biết lão sư phụ lời thôi kia đã nói gì, cần phải biết rằng tất cả sách liên quan tới việc học đều là do sư phụ hần mua. Tiền của Cường Tử đều dùng để mua sách báo không liên quan tới việc học tập, ví dụ như các tác phẩm lịch sử nổi tiếng: Kim Bình Mai, Nhục Bồ Đoàn... Ví dụ như những sáng tác hiện đại: Độc giả, Cuộc sống – Phụ nữ. Còn có loại sách mỹ thuật riêng biệt như Ô Long Viện, nghệ thuật cơ thể con người...

Cô Chu dẫn Cường Tử ngồi ở bàn đầu tiên trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của cả lớp, cậu bạn phải đổi chỗ cho hần không nữa câu oán hận, thậm chí còn nhiệt tình như nữa. Điều khiến Cường Tử bất ngờ chính là Bùi Nhược cũng ở lớp này, cô bé là người duy nhất vỗ tay không nhiệt liệt. Có lẽ bạn của Lý Vạn Thanh, có khoảng cách rất lớn với những đứa trẻ tự vươn lên. Ngay lúc này, cô ta khó mà có thể gặp hai loại người này lại làm một.

Sau đó, cô giáo Chu nói với Cường Tử chuyện liên quan đến việc nghe giảng của các đại biểu trường trung học Tập Đạo Điền, nói rõ các mục hần phải chú ý. Cường Tử đều cẩn thận nhớ kỹ, bài giảng phải nghe là lịch sử cận đại, là một chương trình học rất xúc động nhưng không thể lảng tránh. Không biết bài giảng lịch sử này có phải nhà trường cố ý chuẩn bị sắp xếp như vậy hay là người Nhật Bản đặc biệt lựa chọn mà đến hay không.

Đến tiết thứ ba của buổi học sáng, cả lớp đều không ra ngoài chơi, mà ngồi im lặng trên ghế chờ hàng xóm đến giảng bài. Cùng đi theo Phó hiệu trưởng và thầy giáo Trương, cô giáo Chu là một đoàn bảy người Nhật Bản mặc đồ rất chỉnh tề cùng đi vào phòng học. Nhìn có vẻ như ba người là giáo viên, bốn người là học sinh. Giáo viên toàn là nam, học sinh có ba nữ, một nam. Cường Tử không hứng thú đến những người nam, chủ yếu là bộ váy của cô nữ sinh giống như diễn viên trong phim kia thật khiến cho người ta mơ màng, đôi chân trắng như tuyết!

Giáo viên dạy môn lịch sử vừa mới bắt đầu mở cuốn sách ra, một thầy giáo Nhật Bản đã giơ tay nói:

- Thực xin lỗi, có thể giảng về lịch sử chiến tranh Thế Giới thứ hai ở chiến trường Châu Á không?

Quả nhiên không đơn giản a, đất nước lùn mã tử không an phận,, Cường Tử cảm thán nói. Ngay cả thầy giáo Trương cũng nhíu mày, vẻ mặt của cô giáo Chu tỏ ra nghiêm túc. Phó hiệu trưởng không thể hiện gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu, giáo viên lịch sử nói:

- Không vấn đề, đây là nhìn thẳng vào một giai đoạn lịch sử của nhân dân Châu Á, không thể trốn tránh được!

Trong lòng Cường Tử thấy có thiện cảm với giáo viên này, câu nói này hay lắm.

Lúc giáo viên giảng đến chiến tranh xâm lược Trung Hoa, một giáo viên Nhật Bản giơ tay nói:

- Thực sự xin lỗi đã làm phiền, xin hỏi tôi có thể lên bục giảng thể hiện quan điểm của mình không?

Giáo viên lịch sử giơ tay mời, nói thêm ý:

- Hoan nghênh ngài diễn thuyết, giai đoạn lịch sử này tất cả mọi người đều cần phải nhớ kỹ.

Giáo viên Nhật Bản lên bục giảng khoảng năm mươi tuổi, thấp lùn, tóc thưa, đội mũ cụp đeo một cặp kính dày cộp. Trán rộng, mũi và miệng to, ... Cường Tử nhìn thấy vậy lại liên tưởng đến cái mông, sau khi quan sát phủ nhận trực giác thứ nhất, sau đó lại liếc nhìn xuống dưới hần không tự chủ được nhẹ nhàng gật đầu.

Ông này rất giỏi tiếng Hán, nói rất lưu loát. Chính vì như vậy mà quan điểm ông ta nói ra càng khiến mọi người phẫn nộ! Tất cả quan điểm mà ông ta nói chính là lý luận đổ lỗi cho cái gọi là huynh đệ. Sau khi chiến tranh Thế giới thứ hai kết thúc ở Đông Kinh (Tokyo), trên tòa án thẩm phán Quốc Tế, một tên tội phạm chiến tranh Nhật Bản nào đó đã nói một cách vô liêm sỉ như thế này, ông ta nói Trung Quốc và Nhật Bản như huynh đệ. Nhật Bản là anh, Trung Quốc là em. Em không nghe lời, làm xằng làm bậy. Vậy Nhật Bản làm anh phải dạy em đi theo con đường đúng đắn. Hơn nữa nói giết chóc, gian dâm, cướp bóc thành phương pháp dạy em hơi quá khích. Nói tóm lại Nhật Bản là ân nhân của Trung Quốc, chứ không phải là xâm lược. Cái gọi là cuộc thảm sát ở Nam Kinh chẳng qua là lời nói dối hoang đường của đứa em trai để dối lấy sự đồng tình mà thôi, nhưng cho dù em hại anh như vậy thì anh vẫn cứ yêu thương em, không so đo, tính toán với em.

Lúc ông giáo sư Nhật Bản này một lần nữa lý luận về huynh đệ, cả phòng học yên tĩnh trở lại. Sắc mặt của học sinh và giáo viên đều trắng bệch, đến cả thầy Trương bình thường nói như nước chảy thì giờ lúc tức giận nói không lên lời. Có học sinh đã giằng lấy cơn tức giận, cục diện hiện giờ gần như mất đi sự khống chế. Không cần phải nghi ngờ gì nữa, mười lăm phút sau đã có vô số ghế đánh về phía giáo sư Nhật Bản kia.

Một học sinh nam nhện không được nữa đứng lên chất vấn thì nhận ra một học sinh nam cao gầy ngồi ở bàn đầu giơ tay lên, chậm rãi, ổn định.

Giáo sư Nhật Bản kia rất thỏa mãn với biểu hiện tức giận của những học sinh Trung Quốc này, mục đích của ông ta chính là như vậy. Lúc có người giơ tay lên, ông ta tự tin ngẩng đầu lên nói:

- Vị học sinh này có cách nhìn khác sao?

Cường Tử rất lễ phép nói cảm ơn, sau đó đứng lên nói:

- Tôi chỉ có một câu muốn thỉnh giáo ngài?

- Thỉnh giáo?

Cường Tử nhẹ nhàng hạ giọng, cố gắng ổn định tâm trạng hỏi:

- Xin hỏi, bản thân ngài có anh em không?

Sắc mặt của vị giáo viên Nhật Bản kia khó coi, nhưng ông ta vẫn trả lời:

- Có một em trai!

Cường Tử nhẹ nhàng gật đầu:

- Như vậy, em trai của ngài chắc chắn cũng đồng quan điểm với ngài, làm huynh trưởng muốn vạch ra cho em trai đi con đường đúng, hơn nữa phải khuyên can dạy bảo, là đúng như thế phải không? Thực ra, Trung Quốc có câu ngôn ngữ là “Huynh trưởng như cha”, chắc ngài cũng biết.

Vị giáo viên Nhật Bản gật đầu nói:

- Nó quả thực cũng có cách nghĩ giống tôi, cậu cũng cho rằng huynh trưởng như cha như câu nói này sao?

Cường Tử cười khê, nét cười của hắn nhìn rất đẹp, nhàn nhạt, an nhiên.

- Tôi không có câu hỏi gì nữa rồi, xin ngài thay tôi bày tỏ thành ý của tôi đến em trai ngài, còn cả vợ ông ấy, con cái ông ấy, chi phiếu của ông ấy, bất động sản của ông ấy, nhà cửa của ông ấy, lợn, gà, chó, vịt của ông ấy... đều đáng để kính nể. Nhất là mẹ của ông ấy, ngài hiểu lời tôi chứ! Đúng rồi, tôi quên mẹ ông ấy cũng chính là mẹ ngài, tôi quên, thật có lỗi quá!

Cường Tử thản nhiên nói tiếp:

- Không biết vợ của ngài có thái độ thế nào với quan điểm của ngài? Nhưng tôi nghĩ mẹ và em trai, em gái của ngài đều không có quyền kháng cự. Tôi nghĩ vợ của ngài chắc chắn sẽ là một người phụ nữ tốt luôn cố vũ và an ủi ngài. Xin hãy thay tôi thể hiện thành ý của mình đến bà ấy.

Vị giáo viên Nhật Bản tỏ ra xấu hổ nói sang chuyện khác:

- Không thể phủ nhận, sức mạnh của anh lớn hơn sức mạnh của em, cho nên em phải biết mà đồng tình. Nhưng đây không phải sự thật, Trung Quốc phải tự quảng đi gánh nặng của mình để tỉnh táo trở lại.

Quảng gánh nặng gì? Gánh nặng ông gọi đó có phải chỉ tội trạng rành rành Nhật Bản xâm lược Trung Hoa sao? Là chỉ mấy mươi vạn đồng bào hài cốt cũng không còn của tôi ở Nam Kinh sao? Là chỉ vô số kẻ phụ nữ làm nô bao gồm cả phụ nữ Nhật Bản trong đó chết cũng không nhắm mắt sao? Là chỉ mấy trăm vạn quân dân Trung Quốc uy vũ không chịu nhục đâm máu sa trường trong tám năm kháng chiến sao? Là chỉ giả vờ ủng hộ nhà Mãn Châu đã tâm lang sói chia rẽ lãnh thổ Trung Quốc của chúng tôi sao? Là chỉ Nhật Bản từ nhà Minh đã bắt đầu thêm nhỏ dãi đối với lãnh thổ giàu tài nguyên của chúng tôi sao??

Nếu gánh nặng mà ông nói là những chuyện này, tôi có thể nói cho ông biết, gánh nặng này mãi mãi sẽ không bị vứt bỏ, cũng hi vọng các ông đừng vứt bỏ!

Nói năng khí phách lắm!

12. Chương 12: Dáng Về Anh Thật Tốt

Học sinh Lâm Cường, biểu hiện của em hôm nay khiến bạn bè quốc tế rất khó chịu.

Phó hiệu trưởng Trần Bỉnh Đức ngồi trên ghế, trước mặt ông ta có một cốc trà nóng đang bốc hơi, từ hương thơm lan tỏa cũng biết, dường như cũng không phải là loại trà thường, chắc phải hơn ba mươi tệ một kí, ít nhất cũng là lá trà loại cao cấp.

Cường Tử ngoan ngoãn đứng một bên, cô Chu đứng bên cạnh nắm lấy vai hắn. Từ trong giọng nói của phó hiệu trưởng Trần, cô Chu có thể nghe ra thầy đang không hề tức giận, cô thở phào một hơi. Phó hiệu trưởng Trần Bỉnh Đức là hiệu trưởng đương quyền của trường học, nổi tiếng máu lạnh và kiên trì, được mọi người tặng cho ngoại hiệu Trần Thiết Thủ.

Cô Chu nói với phó hiệu trưởng Trần:

- Hiệu trưởng Trần, chuyện hôm nay ngài cũng có mặt, đây không thể trách Lâm Cường được, là người Nhật Bản kia khinh người quá đáng.

Phó hiệu trưởng Trần khoát khoát tay ra ý bảo cô Chu đừng nói nữa, ông ta nhìn Cường Tử hỏi:

- Lúc đó cậu nghĩ thế nào, học trò Lâm Cường?

Cường Tử bắt đầu không hiểu, hắn nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn phó hiệu trưởng Trần. Ông ta khẽ cười với hắn nói:

- Lúc trên lớp, trong khi giáo viên Nhật Bản giảng bài, em nghĩ thế nào?

Mặt Cường Tử đỏ lên, rồi cúi đầu hỏi một câu:

- Phải nói thật sao ạ?

Phó hiệu trưởng Trần gật đầu.

Cường Tử lấy hết dũng khí nói:

- Lúc đó em muốn... giết chết tên tạp chủng kia.

Phó hiệu trưởng Trần và cô giáo Chu đều sững sốt, rồi lập tức cười ha ha. Phó hiệu trưởng Trần cười nghiêng ngả, nhấp một ngụm trà mới nhận ra được thất thố của mình, ông ta nhin cười nói:

- Học sinh Lâm Cường, em nên biết trường học là nơi văn minh, không được nhắc đến lời nói mang tính chất tổn hại thân thể người khác. Say này phải sửa.

Cường Tử vâng một tiếng, sắc mặt hơi mất tự nhiên. Phó hiệu trưởng Trần nhìn sắc mặt của hắn rồi nói:

- Em có biết tạp chủng có nghĩa gì không?

Cường Tử lắc đầu, hắn thực sự không biết chữ này có ý nghĩa gì, trước kia thường nghe quen người khác nói, cảm giác khi mắng chửi rất có khí thế. Phó hiệu trưởng Trần cười giải thích nói:

- Từ này thực ra là phương ngôn của Bắc Kinh, nói cách khác chính là ‘Tiện nhân, tạp chủng, con riêng, con hoang’.

Cô giáo Chu ậm ừ lên tiếng, lúc này phó hiệu trưởng Trần mới biết mình mắng còn cụ thể hơn cả Cường Tử.

Ông ta ngượng ngùng cười nói:

- Học sinh có câu hỏi cần trả lời, đây là nghĩa vụ của giáo viên, đúng không? Cô giáo Chu.

Cô Chu đỏ mặt không nói câu nào.

Trong lòng Cường Tử thâm thán phục hết cỡ, tự nói với mình hóa ra phó hiệu trưởng Trần và Chu Bách Tước là cùng một loại.

Phó hiệu trưởng Trần nhấp một ngụm trà nói:

- Được rồi, quay về chuyện chính, vì biểu hiện của em hôm nay, bạn bè quốc tế cảm thấy vô cùng tức giận. Người dẫn đoàn của bọn họ đề nghị thầy phải đưa ra phương án hướng đến tình hữu nghị. Bọn họ cần một lời giải thích và một phương án xử lý khiến họ hài lòng.

Cường Tử nhếch miệng, trong lòng tự nhủ vô mong ông đây đi, cùng lắm thì về quán ăn lớn Cật Hát Đồ đi theo sư phụ uống Tiểu thôn ngoại hút Đồ Bảo trải qua những ngày tháng của bọn đàn ông.

Xử phạt em, chính là đập vỡ cửa kính nhà thầy, cắt bỏ đường dây điện thoại của nhà thầy, vẽ một con rùa đen” lên tường nhà thầy đó.

Cô giáo Chu muốn nói nhưng lại thôi, phó hiệu trưởng Trần nhìn cô với ánh mắt an ủi. Cường Tử mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn phó hiệu trưởng Trần nói:

- Em gây phiền phức cho nhà trường, là em quá kích động, em sẽ chịu trách nhiệm. Em quyết định về quê, thầy cứ nói với đám học sinh, bạn bè quốc tế kia em bị đuổi học là được rồi.

Phó hiệu trưởng Trần ngậy ra một lúc, ông ta nhìn Cường Tử với ánh mắt sâu xa nói:

- Sao e lại nghĩ như vậy?

Cường Tử nhìn về phía phó hiệu trưởng Trần nói:

- Vậy em phải nghĩ thế nào?

Phó hiệu trưởng Trần bị khí thế của Cường Tử làm cho thất thần, ông ta cười cợt nói:

- Học trò Lâm Cường, em hiểu lầm ý của ta rồi!

Phó hiệu trưởng Trần đứng lên vỗ vỗ vai Cường Tử nói thâm sâu:

- Học trò Lâm Cường, nói thật là thầy rất khâm phục em.

Ông ta mở to mắt nhìn Lâm Cường:

- Thực ra... lúc đó thầy nghĩ cũng không khác gì em, chỉ muốn đập thẳng tạt chủng kia!

Lần này đến lượt Cường Tử không biết phải làm sao, cô giáo Chu lắc đầu.

Phó hiệu trưởng Trần nói:

- Em cá tính hơn thầy, lúc đó thầy nghĩ đến một câu.

Thầy dừng lại một chút rồi nói:

- Cô giáo Chu, chuyện hôm nay không cho phép truyền ra ngoài.

Cô Chu ngạc nhiên nhẹ gật đầu. Phó hiệu trưởng Trần cười khì khì thì thầm bên tai Cường Tử:

- Lúc đó thầy muốn nói với ông ta... tám đời tổ tiên nhà mày.

Cường Tử trước tiên là ngưỡng mộ phó hiệu trưởng Trần, sau đó là cười mờ ám. Phó hiệu trưởng Trần không cười nữa vẻ mặt đổi thành nghiêm túc:

- Học trò Lâm Cường, xét thấy hành vi của em hôm nay là không có lý trí, nhà trường quyết định xử lý như sau.

- Thứ nhất, học sinh Lâm Cường phải làm bản kiểm điểm, nộp cho giáo viên chủ nhiệm. Thứ hai, về nhà nói ngọn ngành câu chuyện cho phụ huynh, bảo phụ huynh đến nhà trường một chuyến.

Cường Tử đợi một lúc thấy phó hiệu trưởng Trần lại ngồi lại xuống ghế liền hỏi:

- Hết rồi ạ?

- Hết rồi!

- Chỉ đơn giản vậy thôi ạ?

- Em còn muốn thế nào nữa?

Cường Tử vội vàng xua tay nói:

- Không muốn, một chút cũng không muốn.

Phó hiệu trưởng Trần hỏi:

- Từng viết bản kiểm điểm chưa?

Cường Tử:

- Chưa ạ!

Phó hiệu trưởng Trần nói:

- Học sinh ngoan đúng là học sinh ngoan. Thầy đi học viết kiểm điểm như viết nhật ký vậy. Cô giáo Chu, lúc cô đi học có từng phải viết kiểm điểm không?

Cô giáo Chu đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu, phó hiệu trưởng Trần hỏi:

- Phạm tội gì?

Cô giáo Chu có chút hờn dỗi, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ,, thanh âm vắn vẹo to cỡ tiếng con muỗi bay nói:

- Yêu sớm...

Phó hiệu trưởng Trần đang uống trà liền phun phụt ra, vội vã đứng lên lau chùi nói:

- Cô giáo Chu, lời này coi như tôi chưa từng nghe, cách thức viết bản kiểm điểm cô còn nhớ chứ?

Cô giáo Chu nói:

- Em là giáo viên dạy Văn...

Phó hiệu trưởng Trần:

- Vậy thì tốt rồi, bản kiểm điểm của Lâm Cường, cô giúp viết một chút nhé, ngôn từ phải thành khẩn, thái độ tự phê...

Cô giáo Chu....

Trước khi ra cửa, phó hiệu trưởng Trần nghiêm túc nói với Cường Từ:

- Tiểu Cường, nhân tuổi còn trẻ hãy học thêm chút gì đó, cũng phạm sai lầm nhiều một chút. Đợi sau này tuổi cao rồi, có muốn phạm sai lầm cũng không có cơ hội đâu. Học tập không thể lơ là, cuộc sống cũng không nên quá đơn điệu. Nếu không lúc già rồi nhớ lại cuộc đời bình ổn thật không có ý nghĩa, bây giờ nhớ lúc thầy đi học... Thật nhiều màu sắc. Ha ha, chỉ cần em không lơ là học tập, về phương diện kỷ luật, thầy có thể tùy lúc... Được rồi, quay về lớp học đi.

Cường Từ vui mừng cười đắc ý, cười thật thật thật là đắc ý.

Quay lại lớp học, Cường Từ vừa mới vào cửa đã nghe thấy một tiếng vang dội, làm hấn giật mình. Chỉ thấy cả lớp đứng lên nhìn hấn. Sau đó lớp trưởng dẫn đầu nhiệt liệt vỗ tay, tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc giống như tâm trạng của mọi người đang rất kích động.

Người không thể không nói đến chính là lớp trưởng Bùi Dạ!

Cường Từ vào lớp học, không biết những gương mặt lạ lẫm đang tươi cười đã trở nên quen thuộc từ lúc nào, đúng là có chút xúc động. Hấn không phải là người đa sầu, đa cảm. Lúc cha hấn chết hấn vẫn không khóc, người cha nhần tâm đó trải qua nửa đời đều ăn ngồi trên bàn mặt chược, nửa đời còn lại là trên bàn rượu. Hấn lại là người yếu đuối, dễ xúc động. Lúc Tiêu Lôi dẫn hấn đi nhìn bóng lưng của sư phụ hấn đã khóc đến mức núi sụp đất lở.

Bây giờ trong hốc mắt của Cường Từ có giọt nước đang chuyển động.

Lúc này, Bùi Dạ bỗng hô lên một tiếng:

- Lâm Cường, thật giỏi!

Cả lớp hơn bốn mươi học sinh cả nam, cả nữ cùng hô to:

- Lâm Cường, thật giỏi! Lâm Cường, thật giỏi! Lâm Cường thật giỏi!

Cường Từ không biết phải nói gì, hấn đứng ở cửa gãi gãi đầu, cười cộc lốc. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Hạ đỏ bừng lên nhìn rất đáng yêu. Cô bé kích động nói:

- Lâm Cường, nói với chúng tôi vài câu ffi!

Cô guaso Chu đứng ở phía sau hấn, vỗ vai Cường Từ động viên hấn:

- Đi đi, lên bục giảng nói với các bạn mấy câu.

(Các bạn biết tại làm sao tôi thích viết vở vai Cường Tử không? Tôi tính trước rồi Tiêu Lôi, thầy giáo Trương, Chu Hạo Nhiên, cô giáo Chu, phó hiệu trưởng Trần, tôi hết cách nói rồi, tôi tại sao có thói quen này a.)

Cường Tử rợn hết cả da đầu đứng trên bục giảng, đầu tiên là hắng giọng một cái, sau đó cúi chào mọi người. Trong phòng học chợt yên tĩnh trở lại, không ai ngồi xuống, ánh mắt của họ hừng hực chờ Cường Tử nói câu đầu tiên là gì.

Cường Tử ậm ừ, chưa nói mà mặt đã đỏ, cảm giác này khiến hắn không được tự nhiên cho lắm. Nói thật là kể cả lúc bị bắt đang lên nhìn con gái rượu béo ị của lão Vương đang tắm hắn cũng không đỏ mặt. Lúc đó hắn từng thề thốt nói mình chỉ đi ngang qua. Lão Vương nói đi ngang qua vậy mà chuyển gạch làm gì? Cường Tử muốn nói cửa sổ nhà ông cao quá, nhưng không dám.

Cuối cùng dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Cường Tử ghen ngào nói ra câu đầu tiên.

- Không cho phép đề cao ý kiến cá nhân, lịch sử từng nói cho chúng ta biết, điều đó rất nguy hiểm.

Các học sinh cười ha hả, không khí chợt dịu xuống.

Câu nói đầu tiên, sau đó câu tiếp theo của Cường Tử đã thuận lợi hơn. Thực ra hắn không phải là loại côn đồ không có học không có nghề nghiệp, chỉ có thể nói làm lưu manh hiếp đáp người khác là sở thích riêng, đúng, sở thích riêng.

- Các bạn muốn nghe mình nói gì? Giống như người nổi tiếng lúc đứng ở trên bục cao phía trước có khá nhiều người hâm mộ, khá nhiều phóng viên đặt câu hỏi, bằng không các bạn giả vờ hạ mình nói đùa với nhau chút nha?

Các học sinh đều cười.

Bùi Dạ lấy hết dũng khí, hỏi câu đầu tiên:

- Lâm Cường, lúc đó sao cậu lại nghĩ được những lời đó, phản ứng đầu tiên là đối phó với ông ta thế nào sao?

Ông ta mà cô nói đương nhiên là tên lùn kia.

Cường Tử xấu hổ gãi đầu nói:

- Không phải, phản ứng đầu tiên là cởi giày ném ông ta, không nổi.

Các học sinh cười to, cô Chu cũng cười.

Bùi Dạ lại hỏi:

- Lúc đó cậu tức giận không?

Cường Tử nói:

- Đương nhiên, tớ muốn cầm viên gạch đập ông ta. Đập cái mặt ông ta thành từng mảnh.

Hắn vừa nói xong liền cảm thấy mình đã nói sai. Những đứa trẻ trong thành phố này, nhất là những học sinh giỏi rất coi thường bạn bè đồng trang lứa nói tục.

Quả nhiên, trong lớp thoáng yên tĩnh trở lại, khoảng mười giây đồng hồ rơi vào không khí buồn tẻ, chỉ nghe thấy có một học sinh nam hô to một tiếng:

- Lâm Cường, thật trẻ trâu!

Sự náo nhiệt này khiến nữ sinh cũng phải hưởng ứng.

- Lâm Cường, thật trẻ trâu!

- Lâm Cường, cậu là thần tượng của tớ.

Bùi Dạ há to miệng, thì thào một câu:

- Trẻ trâu!

Cô nàng nhiều hàm ý nha!

Một học sinh nam đứng lên ghé hô to:

- Lâm Cường,sao cậu nghĩ đến những câu nói kia, nhất là về mẹ ông ta, vợ ông ta, con cái ông ta, chi phiếu nhà ông ta... thật là quá kinh điển!

Vốn là Cường Tử định nói người bạn nhỏ này xem người Nhật Bản đầu vật nhiều một chút là được rồi, vẫn thật không dám, không thể để hình tượng chói lợi khó khăn lắm mới dựng lên được này bị mình phá vỡ.Hôm nay cũng không phải ngày mười một tháng chín. Hắn sửa lời một chút rồi nói:

- Lấy cái tài của người man di để áp chế người man di, là ai nói? Tôi chỉ nhớ có chút liên quan với Lâm Tắc Từ, tôi quên rồi.

Bùi Dạ ở dưới nói:

- Là Ngụy Nguyên.

Cường tử giơ ngón tay cái về phía cô nói tiếp:

- Đối với dân tộc tôn trọng chúng ta, chúng ta phải học tập sở trường của bọn họ, cũng tôn trọng bọn họ. Đối với những dân tộc hai mặt thấp kém không biết hối cải, chúng ta phải bắt chước sở trường của họ để đối phó với họ. Mình học theo người Nhật Bản sỉ nhục người khác như thế nào, tuy nhiên mình không có sỉ nhục bọn họ, về mặt lý luận, trên thế giới bọn họ quả thật là dân tộc vừa dũng cảm vừa thích ăn cua hơn nữa ăn cua riết mà nghiện.

Các học sinh nam cười to, rất sảng khoái. Cường Tử thấy sắc mặt của họ rất tốt, tôi với anh suy nghĩ thật giống nhau. Ngược lại những cô gái kia đều đỏ mặt lên, đến cô giáo Chu cũng phải cúi đầu xuống. Trong lòng Cường Tử tự nhủ lẽ nào các cô cũng.... quá xấu xa.

(Giải thích một tí chỉ một câu đơn giản thôi các bạn biết thể loại phim gì nổi tiếng nhất của người Nhật Bản không? Tìm thêm nghĩa từ móc cua.)

Một học sinh nữ sợ hãi hỏi:

- Lâm... Lâm Cường, cậu thực sự sau khi bỏ học vừa học vừa làm sao?

Thấy vẻ mặt buồn bã của Cường Tử, bạn học sinh nữ kia vội vàng giải thích:

- Mình không có ý gì khác... chỉ là... chỉ là rất khâm phục cậu.

Cường Tử cười cười nói:

- Không khổ như các bạn nói đâu, lúc ở trong quán cơm, sư phụ đối xử với tớ rất tốt. Thực ta sách học hành đều là sư phụ mua cho tớ. Ông ấy coi tớ như con trai, không đúng thì mắng, còn thân thiết hơn cả cha đẻ. Tớ thương ông ấy thực sự, không có ông ấy cũng không có tớ trong trường ngày hôm nay, không thể vào lớp học này. Con người đều phải có lương tâm. Tớ không thể nói ra lời vô lương tâm. Sư phụ tớ nói đời người nhất mạng, nhị vận, tam căn cốt, tứ tích âm công, ngũ đọc sách. Vận là ngẫu nhiên, căn cốt là trời sinh, tích âm công là chuyện của đời trước, đọc sách mới là vương đạo, là con đường ngay thẳng.

Cường Tử nói ra hết tình cảm, vành mắt có hơi đỏ đỏ.

- Có lẽ các bạn không thể lý giải, đánh chữ, mắng có gì tốt với bạn? Sư phụ nói mệnh khổ, tâm không khổ, vận xấu đường không xấu. Ông ấy thích uống rượu, nghiện thuốc lá nặng. Nhưng để có tiền cho tôi mua sách ông ấy phải hút loại thuốc kém nhất, uống rượu chỉ dám uống của người khác.. Những người ở chợ không có ai dám coi thường ông ấy, họ cũng đều biết ông ấy keo kiệt nhưng vẫn phải giơ ngón cái nói một tiếng lão Mạc, ông giống như cha vậy.

Cường Tử cúi đầu xuống dấp dấp đi giọt nước mắt lăn xuống đất, rồi hắn lập tức ngẩng đầu lên cười nói:

- Lôi Tử Thức của tôi, cũng chính là người tốt bụng cho tôi đến trường nói: 'Con người ta phải nhìn xa một chút, không nhìn thấy mười năm sau thì phải thấy được ba năm sau, không nhìn thấy ba năm sau thì phải thấy được 3 tháng sau. Học tập cho tốt, chịu khó đọc sách, tương lai tiền bạc dư dả hiểu kính thật tốt với sư phụ con để cho ông ta có thể khoe khoang ông ta có một đồ đệ ngoan, con trai ngoan rồi'.

Không khí nặng nề bao trùm khiến tất cả mọi người im lặng, nữ học sinh đặt câu hỏi đứng đắn thờ, thất thần nhìn Cường Tử không phải biết nói thế nào mới phải.

Một lát sau, Cường Tử gãi gãi đầu nói:

- Đó là một người sống khép mình, các bạn đã nghe qua rồi quên đi nha? Không lẽ coi thường trẻ em nông thôn chúng tôi, sau này có khó khăn gì về học hành mình sẽ làm phiền các bạn đấy!

Cô giáo Chu từ cửa ra vào đi lên bục giảng, đứng bên cạnh Cường Tử vỗ tay, tất cả học sinh lại được thể hoan hô một lần nữa.

- Lâm Cường, giỏi lắm!

Tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Cường Tử xấu hổ, hần nhìn cô giáo Chu nói:

- Em đã nói rồi, đừng để các bạn ngưỡng mộ em, nhìn chuyện náo loạn này, khi khi!

Cô giáo Chu vuốt tóc hần thân mật, trong ánh mắt của cô cũng rơm rớm nước mắt, chớp mũi hồng hồng.

- Lâm Cường, sư phụ em vẫn tốt chứ, Lôi Tử thúc của e vẫn tốt chứ. Em là niềm kiêu hãnh của lớp ta.

Cô giáo Chu nói.

Mấy phút cuối khi tan học, chủ yếu là do các học sinh quá nhiệt tình, ít nhất cũng phải có đến hai mươi bạn mời hần đến nhà ăn cơm, có hai mươi năm người mời hần đi ăn quán, hoặc là Kentucky hoặc là Fred Chicken MacDonald. Cường Tử đều phải từ chối khéo, không phải là hần không muốn nếm thử mùi vị của gà ngoại quốc mà là vì hần nhớ ra Chu Bách Tước đang chờ hần bên ngoài. Hần thật sự không có ý muốn để cho Chu Bách Tước chờ thêm nữa, cả ngày rồi, đổi lại hần đã sớm gặp rắc rối rồi.

Các bạn đi cả rồi à? Cường Tử vừa mới ra khỏi lớp học, vừa đi đến cửa đã thấy Lý Vạn Thanh à Chu Hạo Nhiên đang chờ hần ở trước cửa, vẻ nhăn nhó của hai người khiến Cường Tử buồn cười.

- Gì thế?

- Cường Tử, chúng tôi nghe nói rồi.

Lý Vạn Thanh đỏ mặt lên, ngượng ngùng như con gái vậy. Nếu quả thực cậu ta là con gái... Ách... hay rồi, không hề làm nhục hai chữ “con gái” này.

Chu Hạo Nhiên lấy hết dũng khí nói:

- Cường Tử, đáng về cậu thật tốt!

Cường Tử cười lắc đầu, tốt, ông đây cả ngày đáng về đều tốt.

- Có chuyện gì nói đi!

Lý Vạn Thanh dậm chân, hô lên:

- Anh Cường, sau này em sẽ cùng anh lăn lộn, anh chính là lão đại của bọn em! Anh nói một chắc chắn bọn em không dám nói hai, anh nói nam, bọn em sẽ không dám nói bắc!

Điều này khiến Cường Tử ngạc nhiên, quá đột ngột khiến hần không biết phải làm sao.

- Gì... có ý gì?

Chu Hạo nói:

- Hai bọn em bái anh làm đại ca, hãy thu nạp bọn em, anh Cường!

Cường Tử ngửa mặt lên cười to, hần vỗ bả vai Chu Hạo Nhiên.

- Háo tử, tôi không đồng ý!

Lý Vạn Thanh và Chu Hạo đều sững sốt, hai người bọn họ nhìn Cường Tử với vẻ không thể ngờ nổi hỏi:

- Tại sao?

Cường Tử kéo tay hai người họ nói:

- Tôi không làm đại ca các cậu, bởi vì chúng ta là anh em, là anh em tốt!

13. Chương 13: Bách Biến Thần Hành

Bốn giờ sáng ngày thứ hai, Cường Tử lặn một mạch rời khỏi giường, ba chân bốn cẳng mặc áo quần, đi giày nhảy ra ngoài. Xuống dưới lầu, quả nhiên Chu Bách Tước đã chấp tay sau đít đứng chờ gã ở trước cửa nhà. Anh ta có vẻ khó chịu, chấp tay sau đít cúi đầu quan sát cái gì đó.

Chu Bách Tước chờ Cường Tử đến sau lưng mới nhàn nhạt nói:

- Đi thôi.

Cường Tử để Chu Bách Tước đi ra ngoài trước, sau đó ngồi xổm trên mặt đất nhìn hồi lâu, cũng không tìm ra có cái gì khiến Chu Bách Tước tập trung tinh thần như vậy. Vừa định thôi, bỗng Cường Tử nhếch miệng, đọc lên một câu đối

Hữu chí giả sự cánh thành, phá phủ trầm chu, bách nhị tần quan chung chúc sở.

Khổ tâm nhân thiên bất phụ, ngọa tân thường đảm, tam thiên việt giáp khả thôn ngô

Xì. Vô nghĩa. Thâm sâu. Nói đơn giản là Cường Tử nhìn thấy bên cạnh chậu hoa có hai con ruồi chàng chàng thiếp thiếp...

Sau khi ra khỏi cửa, Chu Bách Tước nói với Cường Tử:

- Cậu chạy nhanh thật, nhưng lại không đúng. Hôm nay tôi sẽ dạy cậu phương pháp chạy.

Cường Tử nói:

- Con nghe nói vận động viên chuyên nghiệp khi chạy đều cố gắng không chế hơi thở càng chậm càng tốt, là như thế nào?

Chu Bách Tước gật nhẹ đầu, nói:

- Cũng có lý, nhưng sai rồi.

Cường Tử hỏi:

- Sai chỗ nào?

Chu Bách Tước nói:

- Không phải càng chậm càng tốt, mà không thở là tốt nhất.

Cường Tử tự nói trong lòng: Trái đất rất nguy hiểm, trở về sao Hỏa của ông đi thôi. Không thở, ông nghĩ rằng chúng ta là siêu nhân sao? Tôi dù có thực sự tới mức đem quần sịp mặc ngoài quần dài cũng không nghe nói siêu nhân thì không thở. Bỗng hắc linh động nói:

- Chú Chu à, chú nói có phải như Sở Lưu Hương kia không? Bởi vì mùi hương trên người anh ta quá đậm, viêm xoang nặng khiến mũi hắc không thông. Mũi ta tốt thế này, làm sao không thở được?

Chu Bách Tước nhàn nhạt nhìn hắc một cái, nói:

- Đúng vậy!

Cường Tử liếc một cái, hỏi:

- Đó là tình tiết tiểu thuyết kiếm hiệp xây dựng nên, thực tế sao có thể thực hiện được. Chú có biết như thế nào mới có thể ngừng hô hấp không?

Chu Bách Tước lời ít ý nhiều, nói hai chữ:

- Nín.

Cường Tử nghiêm trang gật đầu nói hiểu rồi, sau đó chuẩn bị nín thở chạy đi. Chu Bách Tước lạnh lùng hỏi:

- Cậu định nín thở chạy đi như vậy à?

Cường Tử nói:

- Không phải chú muốn thế à?

Chu Bách Tước nói:

- Nếu như cậu có thể như vậy chạy được năm phút, tôi sẽ bái cậu làm thầy.

Cường Tử trong lòng tự nhủ:

‘Bỏ đi thôi, tôi đây công lực chưa đủ, nhìn không rõ động tác của ruồi xanh’. Nhưng hắn không dám nói.

Cường Tử vội hỏi:

- Chú Chu, chú cứ nói cho con phải làm thế nào đi. Con linh hội kém, khả năng yếu.

Chu Bách Tước nói:

- Cậu múc một chậu nước, luyện bế khí trước đã.

Cường Tử nhanh nhẹn múc một chậu nước, sau đó nhét đầu vào. Hắn cảm giác qua rất lâu, đầu hắn ong ong lên, nín thêm được một giây nữa, vội vàng chui ra khỏi mặt nước. Hắn nhìn Chu Bách Tước đang xem đồng hồ, có chút đắc ý hỏi:

- Chú Chu, bao lâu?

Chu Bách Tước nhìn đồng hồ, nói:

- Hết pin.

Cường Tử hại não, trong lòng thầm nhủ: Ông cũng là người lái chiếc Audi A6, sao lại đeo đồng hồ điện tử. Chu Bách Tước vẻ mặt đau khổ nói:

- Hôm qua mới mua ở trường, mười đồng năm hào. Cái này ta vừa nhìn đã ưng ý rồi.

Cường Tử:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Đồng hồ có hình nữ chiến binh này, người nào thấy cũng thích...

Chu Bách Tước đau xót mất nửa buổi, đến khi Cường Tử đồng ý hôm nay sau khi tan học mua lại một cái khác, tâm trạng mới tốt lên chút. Anh ta từ trong ngực lấy ra một quyển sách đưa cho Cường Tử, vào nhà, nói nhỏ phải tu luyện từ từ. Cường Tử cầm quyển sách Chu Bách Tước đưa cho, nhìn trên bìa sách có bốn chữ to:

- Tân Kim Bình Mai.

Cường Tử còn chưa kịp phản ứng, Chu Bách Tước đã từ trong biệt thự xông ra ngoài. Thân pháp trong khoảnh khắc gần như chỉ có thể nhìn được một vệt mờ, Cường Tử cảm giác cuốn sách trong tay đã bị Chu Bách Tước lấy đi, thuận tay đưa lại cho hắn một quyển khác, sau đó trong nháy mắt không thấy bóng dáng nữa.

Cường Tử sửng sốt, lúc này mới cười khúc khích. Cúi đầu nhìn cuốn sách mới trong tay, trên bìa cũng là bốn chữ to:

“Bách Biến Thần Hành”

Cảm giác đầu tiên của Cường Tử cái tên này hình như là tên của một địa danh nào đó, rất quen nhưng lại nghĩ không ra. Tuy nhiên, xem tên cũng biết khẳng định là loại khinh công tâm pháp rất trâu bò. Hắn tự nhủ, ăn ở tốt chính là như vậy. Thứ người khác chỉ có thể nhìn thấy trên TV, mình rất tùy tiện cũng có được. Vừa nghĩ đến TV, Cường Tử rất cuộc cũng nhớ được bốn chữ đó sao lại quen mắt như vậy. Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ có đứa con ngu ngốc trong Lộc Đỉnh Ký luyện chính là cái này. Cường Tử sẫm soi trong chậu nước, mình thật giống với Vi Tiểu Bảo lúc trưởng thành.

Cường Tử cầm sách đi ra khỏi nhà, muốn vào trong ngôi đình nghỉ mát bên còn đường nhỏ xem xét cẩn thận rõ ràng “Bách biến thần hành” này rốt cuộc lợi hại ra sao. Vừa đi hắn vừa nghĩ, Vi Tiểu Bảo chỉ là loại vua may mắn đi đến chỗ nào cũng giẫm phải cứt chó. Ông đây nếu như cũng có vận khí kia, không chừng còn mạnh hơn hắn nữa. Vừa nghĩ đến đây thì nghe một tiếng động dưới lòng bàn chân, cúi đầu nhìn, chính là một bãi cứt chó lớn.

Hạng Uy cười đến ngã xuống đất không ngớt run rẩy.

Cường Tử cố gắng từ từ đi tiếp, cảm giác được đồng cứt chó đáng ghét kia. Được rồi, ta giẫm phải cứt chó to như vậy. Mẹ nó chó nhà đứa nào để lại một đồng lớn như vậy.

Cường Tử không ngừng an ủi mình, nói ra khỏi cổ họng giẫm phải cứt chó, đây là điềm lành. Hôm nay nhất định phải đi đánh số đề, không muốn cũng nhặt được tiền. Giẫm phải một bãi cứt chó, nhặt được một trăm đồng. Hai lần như vậy chẳng phải được nửa tháng sinh hoạt phí của mình rồi. Thật tốt, thượng đế, phật tổ, Allah cũng nói tâm thành tất linh. Được rồi, Cường Tử nghĩ chẳng qua là giẫm phải hai trăm đồng sinh hoạt phí.

Hơn bốn giờ sáng mùa hạ, thực ra trời đã khá sáng, ngọn đèn trong đình cũng đủ ánh sáng nên Cường Tử có thể ngồi đọc sách. Sách này xem ra không phải đồ cổ, đối với sách cổ Cường Tử có biết chút ít. Xem người ta đóng sách Kim Bình Mai này, đều là dùng chỉ buộc. Nhìn lại cuốn sách này, hic, nhà xuất bản nhân dân Hải Nam ấn hành.

Cường Tử đọc vài trang, đã thật sự bị hấp dẫn. Trong sách nói nếu muốn luyện Bách biến thần hành tốt nhất khi bắt đầu tu luyện phải là thân xử nam. Bởi vì đan điền trong cơ thể, khí đan điền xử nam là mạnh nhất, lại là đan điền chi hỏa. Đan điền chi hỏa nói thẳng ra là Tiên Thiên chân khí, trong cơ thể mỗi người đều có. Dựa theo đó cơ thể con người mạnh khỏe không giống với người yếu ớt. Nhưng cũng không phải là tuyệt đối, cũng có người cơ thể gầy yếu, nhưng đan điền chi hỏa lại cực kỳ mạnh. Trong sách nói nhưng vậy, Cường Tử càng tin tưởng mình chính là loại người này. Trong sách còn nhắc đến một người, điều kiện thân thể bình thường, thậm chí có thể nói là rất kém, nhưng đan điền chi hỏa lại có thể xem là đệ nhất tự cổ chí kim, gọi là Cái Nhiếp.

(Bạn không biết ai là Cái Nhiếp? Được thôi, Cái Nhiếp là nhân vật trong Tần Thời Minh Nguyệt đọc đi sẽ biết.)

Trong sách nói nếu muốn luyện thân pháp khinh công, nhất định phải thay đổi hô hấp của mình. Người dựa vào phổi để hô hấp, đây là hiểu biết bình thường. Cũng không phải nói bạn bỏ luôn không hô hấp bằng phổi, mà là thở không dùng đến mũi và miệng. Trong sách có một loại nội công tâm pháp, chính là thay đổi hệ hô hấp trong cơ thể người, nói ngắn gọn chính là hô hấp qua da.

Hô hấp qua da, lợi thế cơ bản nhất là không cần hoán khí. Đang thi triển thân pháp khinh công, tuyệt đối tương đương với máy gia tăng nội công. Vận động viên chạy maratong chạy về đến đích căn bản đã là đạt đến giới hạn rồi, nếu như không dùng miệng và mũi, mà là dùng lỗ chân lông hô hấp, vậy bạn đoán xem kết quả là gì? Ý này nói thẳng ra, nếu như bạn không phải người ba năm năm không tắm, bịt hết lỗ chân lông, bạn có thể chạy đến khi chân lìa cũng không sao. (Chẳng trách đọc tiểu thuyết kiếm hiệp lại chưa bao giờ thấy Cái Bang có bí kíp khinh công.)

Cường Tử càng xem càng say mê, thời gian hai giờ huấn luyện buổi sáng đều dùng để đọc sách. Thực ra Cường Tử rất may mắn, sách là Chu Bách Tước cho hắn, mà không phải một gã bĩ ổi đầu tóc rối bù nào đó cầm cuốn sách nói với hắn:

- Bằng hữu, tôi thấy cậu cốt cách thanh kỳ, thật sự là kỳ tài vạn người có một. Tôi đây có một quyển “Bách biến thần hành”, tặng cậu. Sau này những việc nặng như xông vào nhà cướp của rình chụp ảnh trộm sẽ

giao cho cậu...

Tiêu Lôi gọi Cường Tử về ăn sáng. Tối qua Cường Tử nói với ông về chuyện học ở trường, Tiêu Lôi khen không ngớt biểu hiện của Cường Tử. Ông nói nếu đổi lại là mình, tuyệt đối không nghĩ ra những lời như vậy để đối phó với thằng lùn Đông Dương. Con mạnh hơn so với chú, chỉ cần cầm ống chữa cháy đã khiến hần cam miệng. Cường Tử không hiểu, Tiêu Lôi cũng sẽ không nói cho hần biết.

Ăn sáng xong, Tiêu Lôi đích thân lái xe đưa Cường Tử đi học. Trên xe, Cường Tử vẫn cầm cuốn Bách biến thần hành đọc say mê. Hần từ nhỏ đối với kinh công khó thể mở miệng nói một tiếng thích là được. Nếu nửa năm trước hần luyện loại thần công này, thì cần gì phải đi chuyển gạch?

Đến trường, Cường Tử tự đi đến phòng học. Tiêu Lôi đến chỗ lãnh đạo trường tìm phó hiệu trưởng Trần. Toà lầu Nhất Hiệu của Nhất Trung là Tiêu Lôi đầu tư xây dựng, cán bộ giáo viên trong trường đối với việc này đều hết sức tán thành, noi theo việc đặt tên cho toà lầu chính của Nhất Trung để đặt tên cho toà lầu Nhất Hiệu này. Toà lầu chính của Nhất Trung là do Thiệu Dật Phu khởi công xây dựng, cho nên đặt là Dật Phu Lâu.

Một vị giáo viên già nói toà lầu đầu tiên kia gọi là Lôi Lâu đi, mọi người nghiên cứu một chút thấy không thích hợp lắm. Vậy nên vị giáo viên này nói nếu như tên không hay, vậy dùng họ đi. Một cô giáo trầm ngâm một hồi, nói:

- Tính Tiêu Lâu?

Vừa nói xong, mọi người trong phòng nhìn cô với ánh mắt sùng bái. Cô giáo kia bắt đầu lúng túng, nói nhỏ với cô giáo thân thiết bên cạnh:

- Tính Tiêu không được sao?

Cô giáo kia giận dữ nói:

- Không được. Tối qua cô lăn lộn trên giường như vậy chưa đủ sao!?

(họ Tiêu phiên âm Bắc Kinh 'Xìng jiāo' đồng âm với từ quan hệ tình dục)

Tiêu Lôi ngồi vào chỗ, phó hiệu trưởng Trần mỉm cười bước ra bắt tay chào.

- Tiêu tổng ông tới rồi. Từ khi toà lầu Nhất Hiệu làm xong ông vẫn chưa ghé qua lần nào. Muốn gặp mặt ông thật sự khó quá, còn chưa thay mặt các học sinh cảm ơn ông.

Tiêu Lôi khoát tay, nói:

- Tiện tay mà thôi, thầy ngàn vạn lần đừng nói vậy. Tôi không đến không phải do trở ngại gì, chủ yếu là không dám đến. Lần trước thầy bảo tôi nói chuyện với đám học sinh, tôi mất mặt còn chưa đủ hay sao?

Phó hiệu trưởng Trần bật cười, nhớ đến những lời của Tiêu Lôi trong đại hội toàn trường.

- Tôi chẳng qua góp chút sức mọn, toà lầu Nhất Hiệu này không thể dùng tên của tôi được. Ta không cách nào so sánh được với Dật Phu tiên sinh Ông ấy mới đúng là thiện nhân, thực sự quan tâm đến sự nghiệp giáo dục.

Câu chuyện đến chỗ này không có gì sai sót. Bản thảo này là thư kí của Tiêu Lôi soạn sẵn, hành văn rất tốt, lời lẽ rất đẹp đẽ. Câu tiếp theo là lời khiêm tốn của Tiêu Lôi:

- Lửa đom đóm không dám tranh sáng cùng ánh trăng tròn.

Tiêu Lôi đọc thành:

- Lửa hoả hoạn không dám tranh sáng cùng với ánh trăng tàn

Thực ra Tiêu Lôi lúc ấy đang lo lắng, trình độ ông ta mới chỉ là cấp hai.

Cường Tử trên đường chạm phải Chu Hạo Nhiên, liền cùng đi. Chu Hạo Nhiên nhìn khoé môi rách một mảnh nhỏ trên mặt của Cường Tử có vẻ muốn nói lại thôi. Cường Tử hỏi sao vậy? Chu Hạo Nhiên nói:

- Cường Tử, buổi sáng cậu có rửa mặt không?

Cường Tử lúc này mới nhớ lúc sáng thật sự không có rửa mặt, chỉ nín thở nhìn quanh. Hắn ra vẻ trấn định nói:

- Rửa rồi. Có chuyện gì sao?

Chu Hạo Nhiên nói:

- Trên mặt da bong hết lên, có phải là khô quá không? Dùng kem dưỡng ẩm đi. Cậu xem da mình đây này, trắng hồng tươi mát.

Cường Tử nói:

- Cậu dùng kem dưỡng da hiệu gì?

Chu Hạo Nhiên nói:

- Nhã Phương!

Cường Tử nói mình từng dùng Đại Bảo, Chu Hạo Nhiên hỏi kết quả thế nào. Cường Tử nghĩ nghĩ rồi nói:

- Từ khi dùng Đại Bảo, cậu khoan hãy nói... Thực xin lỗi Đại Bảo.

14. Chương 14: Kẻ Nền Tới

Những ngày tiếp theo trôi qua đầy sóng gió. Ở Nhất Trung, Cường Tử xem như một trận thành danh. Thành người nổi tiếng ít nhiều nhưng cũng có chút áp lực, ví dụ như hiện tại không thể khạc nhổ trong trường là người của công chúng mà. Hay không thể tùy tiện khoáy mũi, không thể nói tục, cũng không thể chăm chăm nhìn vào mấy cô em đáng dấp ngon lành. Thật là sầu não.

Có lần Chu Hạo Nhiên đứng giữa đông người gọi hắn, Cường Tử mỉm cười như thánh mẫu Maria (hoặc là nàng Mona Lisa) hỏi:

- Là bạn Chu à. Xin hỏi có chuyện gì vậy? Có phải việc học hành trên lớp có gì khó khăn không? Hay là còn thắc mắc điều gì?

Chu Hạo Nhiên vẻ mặt kinh ngạc không biết Cường Tử uống nhầm thuốc gì, sợ hãi nói:

- Cậu lần trước muốn mình cho cậu mượn thẻ nhớ di động tải về phim chưa kiểm duyệt của Maria Osawa. Bây giờ đưa cho cậu không phải sao?

(chú thích: Không biết cái gì gọi là bộ binh không liên quan, ý của bộ binh chính là không được kiểm duyệt, không được kiểm duyệt hiểu không!)

Cường Tử cả mặt tối sầm, cố gắng tự trấn định sau đó nói:

- Ủ, tài liệu học đó sau khi tan học đưa cho mình là được rồi, đêm nay sẽ nghiên cứu cẩn thận.

Không sao. Cũng không phải ai cũng biết Maria Osawa. Ngoài mình và Háo Tử, đều là mấy đứa học sinh nghiêm túc. Cường Tử an ủi mình. May đây là Nhất Trung, là nơi tập hợp những học sinh ưu tú.

Học sinh A đáp lại:

- Lâm Cường, là đĩa mới của Maria Osawa phải không? Anh xem xong rồi nhất định phải để tôi mượn xem thử nha!

học sinh D:

- Lâm Cường, phim không có kiểm duyệt mà cậu vẫn có thể làm được, thật là trâu bò. Mình cũng muốn xem.

Học sinh C:

- Ngày mai mình xem được không?

Học sinh B:

- Ai là Maria Osawa? Cậu cũng không biết sao? Lại đây, mình giải thích cho. Cô ấy chính là...

Học sinh A hăng giọng, đứng giữa đám người nói, miệng lưỡi lưu loát, nước bọt tuôn trào. Hắn vừa giải thích, những ai không biết cũng đều biết rồi. Người người ai cũng hiểu tại sao Cường Tử lại nói buổi tối sẽ nghiên cứu kĩ. Những ánh mắt kia, từng đạo từng đạo càng giống lưu manh tổ chức đánh nhau, bao phủ Cường Tử, hồ thẹn kéo vấy ngấn che chắn gọi là một mảnh phơn phớt kia. Cường Tử cảm thấy mình trần như nhộng đứng dưới con mắt thế nhân.

Đây chỉ là một việc nhỏ xen ngang, không phải là tình tiết chính.

Cường Tử thường lệ bốn giờ sáng rời giường, theo Chu Bách Tước luyện tập Bách biến thần hành. Hắn ngộ tính rất cao, nhất là trong tận đáy lòng rất là nuối tiếc để bị bắt khi đang chuyển gạch nhìn lên kia đốc thúc thêm, luyện tập càng thêm gắng sức. Trong lúc thời gian gấp rút tập luyện Hình Ý Quyền, Chu Bách Tước dạy rất đơn giản. Mỗi ngày chỉ cần làm vài động tác đã khiến Cường Tử luyện hết lần này đến lần khác, tuy rằng mảy móng mắt hoa,. Cường Tử cũng vẫn tập luyện đến gió thổi nước tan.

Buổi tối Cường Tử tự mình tập luyện những tâm pháp Cách đấu thuật đã rõ ràng trong đầu, chỉ cần dùng ba buổi tối học thuộc lòng những khẩu quyết kia. Sau khi tọa thiền luyện khí chính là luyện đi luyện lại cho quen những kiến thức võ thuật cơ bản. Cường Tử tin rằng trời cao công bằng, cũng biết nội lực của mình yếu ớt, chỉ cần có thể giới giang lên thì tóm lại không có gì không tốt.

Cường Tử tự mình học tập, học thứ gì cũng nhanh. Ban ngày trên lớp thầy giáo giảng một lần hắn căn bản có thể nắm ý, về nhà học lại một chút liền hiểu bài. Cường Tử không biết trước được ngày này. Hắn vốn không kém cỏi, học rất nhanh, bây giờ tiến bộ càng lợi hại hơn, ngày càng rộng mở.

Cuộc sống hằng ngày nói bận rộn cũng tốt, nói đơn điệu cũng được, Cường Tử đều trải qua rất vui vẻ. Phó hiệu trưởng Trần thật sự rất chiều cố hắn, bình thường các lỗi lầm nhỏ đều không làm khó hắn. Không biết có phải bởi vì nhân phẩm Cường Tử xuất sắc hay là tác dụng của cái tên Tiêu Lôi không, dù sao cuộc sống của hắn trôi qua cũng rất êm ái.

Cứ thế hơn một tháng, khinh công thân pháp của Cường Tử đã thành công một phần. Tuy vẫn chưa đạt đến cảnh giới tối cao, nhưng cũng không còn xa nữa. Cách đấu thuật của Cường Tử cũng luyện đến cảnh giới cao nhất của tầng thứ hai. Đây là một loại cách thức đánh nhau siêu mạnh, tinh như xử nữ, động như hổ trồn cũng chưa đủ để hình dung. Phải nói là tinh như núi cao, động như chớp giật.

Tối tối Cường Tử đều luyện tập thật tích cực trong phòng ngủ. May là biệt thự Tiêu Lôi khá lớn, hơn nữa Tiêu Lôi bình thường về cũng đã khuya, người làm trong biệt thự cũng biết hắn đang luyện quyền, nhưng không biết Chu Bách Tước dạy.

Nhất Trung hàng năm đều tổ chức đại hội thể dục thể thao một lần. Đây đã là thông lệ, như các trường học khác cũng vậy. Hàng năm học sinh mới cấp ba vào học không lâu, cán bộ nhân viên trong nhà trường sẽ chuẩn bị cho đại hội thể dục thể thao. Đại hội thể thao của trường đương nhiên không chuyên nghiệp như Asiad, chỉ cần đủ vài môn cần thiết là được. Đương nhiên nếu như có thể được như Asiad, không chừng cả hội trường sẽ vui vẻ náo nhiệt đến nổ tung được.

Thực ra những ai từng đi học đều biết, kỳ thật đại hội thể dục thể thao chính là sân chơi của những học sinh quậy phá học hành không giỏi lắm. Ví dụ như lớp Cường Tử, nếu như luận về thành tích, hoàn toàn có thể xếp vào tiền lệ các năm, bất cứ cuộc thi nào cũng cầm lấy đứng đầu cả năm. Nhưng nói về thể dục thể thao, đã thành tiền lệ! Tuy nhiên bạn muốn xem thành tích thì phải đọc từ dưới lên mới được.

Đại hội thể dục thể thao năm ngoái, trên bóng rổ ngày đó của lớp một – hai và lớp một – chín của khối cấp ba phải gọi là... vô cùng thảm thiết. Bọn họ có thể kiên trì đến cùng đã là rất đáng nể rồi. Chủ nhiệm lớp lúc đó là cô Chu Lâm Nhã, sau trận đấu liền vỗ vai các học sinh của mình nói:

- Không sao, chúng ta thua không mất mặt. Chúng ta đã đánh hết sức rồi. Chuyện hơn thua không quyết định được, cô rất hài lòng.

Bọn họ thua sáu mươi một điểm, ba mươi một so với chín mươi hai (gần bằng tỉ số đội bóng rổ nam của Trung Quốc ở đại hội thể thao Asiad)

Cô giáo Chu cũng... nói như thế nào nhỉ, trong lòng cô cũng tăng thêm tâm lý vững vàng.

Năm ngoài ở tất cả các môn,, bao nhiêu môn lớn bao nhiêu môn nhỏ bao tổng cộng lại có rất nhiều huy chương, ba lớp thành tích học tập tốt nhất cấp ba không lấy được một cái t. Những học sinh bình thường bị học sinh giỏi xem thường, bị các thầy cô chê học dốt mỗi năm đều được hãnh diện một lần.

Đại hội thể thao năm nay nếu nói không có gì bất ngờ chính là lúc chín trăm học sinh mới khối cấp ba đứng phía sau một hai trăm người còn có khối cấp một cấp hai. Bình thường những cuộc thi kia bọn họ đều xoa tay, nhếch mép chia thành hai loại, một loại là khóc, còn loại khác là cười. Bọn họ một năm chỉ có một cơ hội mở miệng cười, có ai không quý trọng?

Cô giáo Chu trên giảng đài nói:

- Vài ngày nữa đại hội thể thao toàn trường bắt đầu rồi. Lớp chúng ta đã đăng kí xong, cô vừa rồi còn nhìn qua ở phòng giáo viên. Ở các môn điền kinh chạy dài, chạy nhanh, một trăm mười mét, nhảy cao, nhảy xa, ném lao và đĩa sắt đều đã có người đăng kí. Các môn tập thể có bóng đá, bóng rổ và bóng chuyền, ba môn bóng lớn này chúng ta cũng được tham dự một lần rồi. Các môn bóng nhỏ bóng bàn... Thôi bỏ đi, cái này không nói nữa.

Năm ngoài thi đấu bóng rổ mới thăm thứ ba, nhì là bóng đá, thăm nhất là bóng bàn.

- Đăng kí năm nay so với các năm trước náo nhiệt hơn, các học sinh có tinh thần tích cực như vậy cô rất vui. Các lớp khác luôn chê cười chúng ta là kẻ biết tuốt, bọn họ nói trăm lần vô dụng chính là thư sinh. Nói như vậy các em nghe có được không? Lớp của chúng ta, chỉ là khác năm ngoài hai cái mắt kính mà thôi. Điều này nói lên chúng ta thân thể, tố chất so với các năm trước đều tốt hơn.

Cường Tử quét mắt một vòng. Cô giáo nói không sai, cả lớp người không mang kính chỉ có Bùi Dạ... còn có Cường Tử.

Cô giáo Chu nói tiếp:

- Nhiều hạng mục nhỏ như vậy đều có người đăng kí, nói rõ các bạn lớp chúng ta đối với việc thể dục bình thường đều rất hứng thú. Cô tin rằng năm nay nhất định gặt hái được nhiều thành tích tốt, như cuộc thi hàng tháng lần trước. Đúng rồi, cô vừa rồi nhìn thoáng qua ở chỗ phòng giáo viên, không xem các hạng mục trên là ai đăng kí. Giờ mời các em tự giác xung phong a.

Bốn mươi bốn cái mắt kính ở dưới hai mặt nhìn nhau, đang dò xét lẫn nhau. Chỉ có Cường Tử và Bùi Nhược hai người thần sắc tự nhiên, ung dung tự tại vẻ mặt đắc ý.

Cô giáo Chu thấy không ai mở miệng, mới nói:

- Bùi Nhược, em là lớp trưởng, làm người đầu tiên nói xem em đăng kí hạng mục gì?

Bùi Nhược đứng lên nói:

- Bơi hai trăm mét tự do, chạy bốn trăm mét tự do. Còn có cầu lông, bóng bàn.

Cô giáo Chu cười nhìn qua, vẻ mặt vui vẻ.

- Tốt lắm. Học hỏi bạn đây nè.

Bùi Nhược híp mắt, vui vẻ gật đầu nói với thầy Chu:

- Cô yên tâm, sẽ không khiến cô thất vọng.

Cô giáo Chu cười ý bảo cô nàng ngồi xuống, sau đó hỏi:

- Dưới lớp có ai nói cho thầy biết các em đăng kí hạng mục gì?

Lặng ngắt như tờ.

Cô giáo Chu sững sốt một chút, sau đó liền thoải mái nói:

- Da mặt còn mỏng hơn con gái. Thế này đi, cô hô tên các hạng mục, ai ghi danh giờ tay lên.
- Chạy cự li dài
- Chạy nhanh
- Nhảy sào
- Học sinh Lâm Cường, sao em lần nào cũng giờ tay vậy?

Cường Tử từ từ đứng lên, gỡ gỡ tóc, nói cộc lốc với cô giáo Chu:

- Cô Chu, cô đừng hỏi. Em hôm đó ở phòng giáo viên nhìn thấy qua, lớp chúng ta tổng cộng chỉ có hai người báo danh tất cả các hạng mục thi đấu cá nhân.

Cô giáo Chu há to mồm, không tưởng tượng nổi nhìn Cường Tử:

- Ý em là nói... ngoài Bùi Nhược, những hạng mục khác đều là một mình em đăng kí?

Cường Tử ngại ngần nở nụ cười, vô cùng miễn cưỡng.

- Nếu không phải các hạng mục khác trùng thời gian với nhau, em còn có thể đăng kí vài môn nữa.

Cô giáo Chu: ...

Cường Tử nói:

- Cô yên tâm, sẽ không để cô thất vọng.

Cô giáo Chu:

- Lâm Cường, em...

Cường Tử:

- Sao ạ?

Cô giáo Chu:

- Em xác định hôm nay bình thường chứ? Ý cô là em có thấy chỗ nào không cảm thấy thoải mái không?

Cường Tử: ...

Tan học, cô giáo Chu gọi Cường Tử vào văn phòng lần đầu tiên nói chuyện riêng rất toàn diện. Cô giáo Chu khen ngợi đánh giá cao tinh thần của Lâm Cường, nhưng phải phù hợp với thực tế mới được, không thể mù quáng. Cường Tử nói:

- Cô dạy rất đúng, em đã bỏ nhiều hạng mục rồi.

Cô giáo Chu kiên nhẫn nói:

- Lâm Cường, vẫn còn nhiều lắm.

Cường Tử nói:

- Ý cô là muốn bỏ thêm vài môn nữa?

Cô giáo Chu nói:

- Chỉ đăng kí môn em hiểu rõ nhất là được rồi, tập trung toàn bộ sức lực giành lấy chiến thắng. Còn những môn khác bỏ hết đi.

Cường Tử nói:

- Em biết rồi cô ạ. Những môn không hiểu rõ em đều không đăng kí.

Cường Tử lần đầu tiên để lại ấn tượng xấu trong lòng cô giáo Chu, nhưng lập tức đã được Chu Lâm Nhã nhẹ nhàng xóa đi. Một thiếu niên mười bảy tuổi, sợ gì thất bại? Chu Lâm Nhã biết là mình suy nghĩ quá

nhieu, luôn nghĩ vấn đề phức tạp lên như thế, quá nghiêm túc xem xét dũng khí thuần khiết của một đứa bé rồi. Có câu nói gì nhỉ? Tuổi trẻ không sợ thất bại.

Không hiểu tại sao Chu Lâm Nhã nhìn gương mặt non nớt của Cường Tử, trong lòng tự nhiên chùng xuống.

Tan học, vẫn là Chu Bách Tước lái xe, Cường Tử chui vào trong xe, liền bắt đầu đọc Bách biến thần hành. Hắn hiện tại đã say mê, Chu Bách Tước đối với biểu hiện bên ngoài của hắn cũng không có ý kiến gì.

Chờ ra khỏi nội thành, Chu Bách Tước bắt đầu tăng tốc. Bình thần hơn trắng mừng một (xin lỗi mừng một không có trắng), không tránh khỏi nôn nao.

Nhìn gương chiếu hậu, Chu Bách Tước nói liền hai chữ:

- Ngồi vững!

15. Chương 15: Phạt Nói Nhân Quả

Chu Bách Tước bảo Cường Tử cài chặt dây an toàn, nhanh chóng khởi động xe lao đi. Cường Tử nhìn từ kính hậu, đằng sau xe Audi A6 của Chu Bách Tước có hai cô việt dã Mitsubishi đang theo sát. Nói thật Cường Tử không hề sợ hãi chút nào, ngược lại còn hơi chút hưng phấn. Hắn không phải kẻ ngốc, mà là tên lấu cá khó ai bằng. Cho nên từ ngày đầu tiên đến trường Tiêu Lôi đã bảo Chu Bách Tước đưa đón hắn, là hắn biết sự việc không hề đơn giản.

Tiêu Lôi là ai chứ? Với công hiến ông làm ra với Nhất Trung, lẽ nào không có cách giải quyết được một phòng ký túc xá hay sao?

Hơn nữa từ sau khi hắn xuất viện, Tiêu Lôi chưa bao giờ nhắc đến là ai đã ra tay? Điều này rất không bình thường. Dựa theo suy luận của Cường Tử, người ra tay lần này với Tiêu Lôi khẳng định không hề dễ chọc vào, hậu hoạn ắt có.

Ngoại trừ có chút hưng phấn ra, Cường Tử còn có chút chờ mong. Không riêng gì Chu Bách Tước đợi hơn một tháng, hắn cũng đợi hơn một tháng rồi. Nói thật mười ngày trước Cường Tử cũng đã thất vọng rồi, hắn hoài nghi mình đã phán đoán sai lầm, hoặc là Tiêu Lôi đã giải trừ được uy hiếp. Tới hiện tại rồi, chờ mong của Cường Tử rốt cuộc đã sắp thực hiện được. Sở dĩ hắn hưng phấn, đầu tiên là muốn được thấy Chu Bách Tước mạnh mẽ đến mức nào, thứ hai là khó có được cơ hội kiểm tra thực lực của mình rốt cuộc mạnh như nào.

Chiếc Audi A6 tựa như một con lươn lườn lách trên đường lớn. Khi tiến vào tuyến đường ngược chiều lách trái lách phải tránh từng chiếc từng chiếc xe hơi. Cường Tử quan sát chăm chú, trên mặt Chu Bách Tước không hề có thần sắc căng thẳng nào, nhưng khớp xương bàn tay nắm lấy vô lăng đã trở nên trắng bệch. Cường Tử cười khúc khích, để mình ngồi thoải mái hơn, nắm chặt tay vịn nhìn Chu Bách Tước lái xe.

Tài xế của hai chiếc Mitsubisi đằng sau rõ ràng cũng là cao thủ, hai chiếc luôn duy trì khoảng cách bám sát xe của Chu Bách Tước. Nhiều lần Chu Bách Tước tạo động tác giả cũng không gạt được bọn họ. Tựa như bọn họ không phải đến để điều tra, mà là đua xe, cứ lao vun vút trên đường lớn như vậy, khiến cho gà bay chó chạy người này cũng không làm gì được người kia, Chu Bách Tước không bỏ rơi được họ mà họ cũng không đuổi kịp Chu Bách Tước.

Cuối cùng, sắc mặt Chu Bách Tước biến đổi, móc điện thoại của mình ra ném cho Cường Tử, nói:

- Gọi điện thoại cho Tiêu Lôi đi.

Giọng nói dù rằng vẫn bình thản, nhưng lông mày anh ta cau lại chứng tỏ anh ta cũng khá khấn trương. Cường Tử không nhận ra phía sau có gì khác lạ, hắn vẫn cho là người như Chu Bách Tước sẽ không vì sự việc vụn vặt mà phải gọi người. Gọi chỉ viện hắn đều là những tên côn đồ tài cán đầu đường kia, cảm một

quả pháo ném lên bầu trời. Ầm một tiếng, sau đó lảm bảm: “Nhất tiễn xuyên vân, thiên quân vạn mã lai tương kiến.”

Sau đó pháo rơi xuống đỉnh đầu một người, không may làm tóc kẻ đó bị rối bung trở thành Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn.

Tình tiết này thật là nghịch lý, Cường Tử muốn buồn nôn, người đàn ông lạnh như băng như Chu Bách Tước, trên lý luận anh ta sẽ bộc lộ thân thủ của mình. Trong phim ảnh người có ngoại hình như anh ta một mình đấu với trăm người, chân mày cũng không hề nhăn chút nào. Chỉ là...hiện tại chân mày của Chu Bách Tước lại nhăn lại như hai cái bánh quẩy.

Cường Tử hết sức thất vọng.

Chiếc xe đã di chuyển ra khỏi đường lớn, ra nội thành. Cường Tử cũng gọi điện thoại cho Tiêu Lôi, dù hẳn không vui, nhưng vẫn chưa ngốc đến mức lấy tính mạng của mình ra trêu đùa.

Xe Audi tựa như quả tên lửa hành trình lao băng băng trên con đường nhỏ, tuy lắc lư nhưng không hề bị lạc phương hướng. Cảnh sắc ven đường rất đẹp, bởi vì có một đôi tình nhân đang hôn nhau đắm thiết, người đàn ông kia còn thò tay vào ngực cô gái. Nếu là ngày thường, đoán chừng Chu Bách Tước nhất định sẽ muốn được hoán đổi vị trí.

Đôi tình nhân kia đợi khi chiếc Audi lướt qua bên cạnh, người đàn ông kia rút một khẩu súng từ trong ngực cô gái ra. Thần sắc của Chu Bách Tước lập tức biến đổi, anh ta ngoặt mạnh tay lái, chiếc xe cà vào mặt cỏ. Đúng lúc khẩu súng trong tay người đàn ông kia cũng bắn ra, một mảnh đạn lớn bật đánh vào đường cái tạo ra một đóm lửa, cỏ dại bên đường bị chặt đứt soàn soạt. Cường Tử co rụt đầu lại, cảm giác sống lưng lạnh lạnh. Hài, may mắn vật dưới đũng quần không chịu thua kém, xuất ra vài giọt đã bị Cường Tử cứng rắn ép trở lại.

Xe Audi dừng vào một hòn giả sơn sau đó dừng lại. Chu Bách Tước lấy một khẩu súng lục dưới đệm xe, sau khi kéo cửa xe nói với Cường Tử một câu chia nhau ra, sau đó y khom người dùng thân xe che trở cho mình chui ra ngoài.

Trong lòng Cường Tử tự nhủ dù có đánh chết mình cũng không ra ngoài, đánh không chết lại càng không đi ra ngoài.

Hắn nhanh như mèo, áp sát cúi thấp đầu trên ghế ngồi.

Chu Bách Tước vừa mới mở cửa xe, trên mui xe đằng sau của xe Audi đã bị đạn của súng trường làm hõm vào một hố to. Lực công kích rất lớn làm cửa kính phía sau xe bị vỡ nát, nắp sau xe bị bắn tung lên, Cường Tử hoảng sợ thật rồi, lại rỉ ra vài giọt.

Chu Bách Tước mượn thân xe để che chắn, cũng nổ hai phát súng về phía gã đàn ông kia. Gã kia hiển nhiên là kẻ lỗ mãng, rất kiêu ngạo, mai phục rất lẳng mạn, kết quả bị một phát súng của Chu Bách Tước bắn trúng miệng, đáng đời gã. Phạt nói nhân quả báo ứng, không ngờ lại tới nhanh như vậy, trước đó gã mượn nhờ đầu lưỡi của mình và người khác che giấu thành công lừa gạt Chu Bách Tước, hiện tại đầu lưỡi của gã đã không còn.

Gã cầm súng kia ngửa đầu ra, ngã lăn ra đất, còn đập đập vài cái mới bắt động. Trên lý luận một phát súng này sẽ không lấy mạng của gã, đoán chừng là gã bị chấn động. Súng lục của Chu Bách Tước có uy lực không lớn, khoảng cách tầm gây ra sát thương cũng không được năm mươi mét, gã kia cách họ không tới năm mươi mét. Nhưng... trước đó hắn luôn dùng Lam Thiên Lục Tắt Trì ((Một loại kem đánh răng của Trung Quốc)), răng lợi không tệ.

Cô gái kia thấy tình nhân của mình đã bị giết chết, tức thì hoảng sợ. Hãy xem, kích động là ma quỷ, cô nàng cũng không hề kiểm tra xem tình nhân của mình rốt cuộc chết hay chưa, móc từ trong ngực ra một khẩu súng bắn loạn xạ về chiếc xe Audi. Thật xúc động, thật mạnh mẽ. Nhưng nói xem trong ngực cô ả vì sao có thể tàng trữ được nhiều vật như thế, đầu tiên là một khẩu súng trường, sau đó là khẩu súng tự động, giờ lại lấy ra một quả lựu đạn ném tới chiếc Audi.

Chu Bách Tước bắn một phát, lựu đạn nổ tung giữa không trung. Sau một tiếng nổ ầm vang, cô ả kia bị sóng chấn động rất lớn thổi bay về phía sau. Phạt nói, nhân quả báo ứng, một mảnh đạn bắn vào mắt trái

của ả, một con mắt đẹp đã bị hủy rồi.

Cô ả kêu rên, ôm đầu lặn lộn dưới đất, thanh âm thê lương như mèo phát dục. Chu Bách Tước định đứng lên kết liễu tính mạng của ả kia, ả kia bất chợt nhảy bật lên, ôm khẩu súng tự động bắn điên cuồng vào chiếc xe, tiếng đạn bắn vào xe không dứt, xe Audi đã biến thành tổ ong vò vẽ.

Bị cô ả điên kia áp chế, Chu Bách Tước không nhấc đầu lên nổi. ả kia vừa bắn súng vừa đi tới gần chiếc Audi. Khi tới gần chiếc xe, khắp mặt ả toàn máu, một bên mắt nát bét, gương mặt vốn rất đẹp giờ trở nên dữ tợn cực kỳ đáng sợ. ả nghiêng rằng nghiêng lợi như hận không thể ăn thịt người. Chu Bách Tước nấp một chỗ bị ả khóa chặt lại.

Cường Tử âm thầm quan sát tình thế, hần lạng lẽ mở cửa xe chạy ra ngoài, mò tìm dưới đất một hồi, tìm được một viên đá kích cỡ không lớn lắm, ước lượng rất thuận tay, sau đó bật người lên xoay tròn cánh tay, ném viên đá vào đầu cô ả kia.

Viên đá kia mang theo vết mờ khác lạ, đồng thời còn mang theo sát khí ngập trời còn có sắc màu mê ly...đi chệch hướng, bay sượt qua đầu cô ả kia xa hơn một mét, rơi vào lùm cỏ mất tăm. Có thơ làm chứng, xxxx, điệu tiến thảo từng đô bất kiến (quên mất ba câu đầu rồi).

Cường Tử gọi đây là sự xấu hổ, lúc trước thầy chủ nhiệm trong thôn dạy hần bắn bi, nhưng mà... . Bỏ đi, lần đó Cường Tử dùng một viên đá lớn mới búng vỡ một khối thủy tinh.

Cô ả kia nâng súng, quay lại nhìn Cường Tử, trong mắt tràn ngập cơn giận dữ.

Cường Tử gãi gãi đầu, cười khi khi nói:

- Ngại quá, ném chệch rồi.

Cô ả kia nâng khẩu súng lên nhắm thẳng vào Cường Tử. Cường Tử la oai oái chạy đến nằm sấp xuống đằng sau hòn giả sơn. Hiện tại trong lòng cô ả mù một mắt kia chỉ có lửa giận và ý muốn giết người, bóp cò về phía lưng Cường Tử. Phạt nói: Nhân quả báo ứng. Gã đàn ông cầm khẩu súng trường bởi vì đầu lưỡi gặp phải báo ứng, cô ả cầm khẩu súng tự động bởi vì lựu đạn gặp báo ứng. Cường Tử bởi vì viên đá...cô ta rõ ràng hết đạn. Bạn xem, Phạt cũng không thành thật, sao có thể nói giỡn với người ta như vậy?

Chu Bách Tước đứng lên một phát súng cũng bị bắn chệch, cô ả kia cũng sờ một chút, Chu Bách Tước cũng sờ một chút.

Cô ả gào lên, lôi từ trong ngực ra một thanh dao bầu dài nửa thước, tựa như một con báo cái phát uy điên cuồng đánh tới. Cây dao kia lóe lên hàn quang dưới ánh mặt trời, chính là một vũ khí sắc bén dùng để giết người. Nhìn thân pháp linh hoạt của cô ta chứng tỏ cô ta cũng là cao thủ. Một khi đánh giáp lá cà sẽ mang lại phiền toái lớn cho Chu Bách Tước, bởi vì lúc này hai chiếc xe Mitsubishi đã đuổi đến nơi, hai chiếc xe, có ít nhất bảy tám người.

Chỉ thấy Chu Bách Tước thần sắc tỉnh táo, nhìn cô nàng điên cuồng kia mà không hề bối rối chút nào. Phải biết rằng y là cao thủ Bát cực quyền, sao có thể e ngại một phụ nữ? Nhưng nhìn Chu Bách Tước thông dong né thân mình, sau đó ngẩng đầu bắn thêm một phát.

Cô ả kia không không cam lòng kêu lên một tiếng, ngã xuống. Một súng này của Chu Bách Tước trúng giữa mi tâm của ả, khoảng cách gần như thể viên đạn thậm chí còn xuyên qua đầu ả.

Lúc này, hai cỗ xe Mitsubishi kia cũng đã đỗ lại, bảy tám gã to con lao ra. Những người này dù không quá vạm vỡ, thậm chí hơi chút thon gầy, nhưng lại không thể không xưng là to con, bởi vì trên người họ tản ra khí thế dũng mãnh, dã tính, đương nhiên còn có một cỗ sát khí lạnh buốt.

Chu Bách Tước thấy những người này xuất hiện, ném súng xuống đất, ánh mắt lộ sát khí.

Cường Tử ló ra nhìn nhìn, thấy đám người áo đen đằng đằng sát khí đã đi về phía bên này. Đúng vậy, là mặc y phục đen, giữa ban ngày ban mặt còn che mặt, nhìn là biết không phải người tốt!

Nhân giả!

16. Chương 16: Nát

Lúc này, điện thoại của Chu Bách Tước vang lên. Điện thoại còn ở trong túi áo của Cường Tử, là Tiêu Lôi gọi.

- Bách Tước, hai người hiện đang ở đâu?

- Lôi Tử thúc, là con. Chúng cháu đang bị bao vây.

Cường Tử thấy đám người áo đen càng lúc càng gần, tim bắt đầu đập nhanh gấp mấy lần. Hắn có năm phần sợ hãi, năm phần kích động. Những người này không ai mang theo súng, đây là lý do duy nhất khiến Cường Tử thấy yên tâm.

- Nói vị trí hai người đi.

- Cách biệt thự Ly Hồ khoảng năm cây số, đối phương có khoảng bảy tám người, nhìn dáng vẻ như...

Cường Tử không biết nên dùng từ nào để miêu tả chính xác, là nói xã hội đen? Không phải chứ, đôi vừa này cầm súng mới là xã hội đen. Những người áo đen này đều đeo dao, đã sớm đi đến rồi.

Tiêu Lôi nói:

- Là nhẫn giả.

Cường Tử ngó ra, gật đầu thật mạnh:

- Đúng rồi, chính là nhẫn giả!

Trong lòng hắn tự nhủ mình cũng không phải chưa từng xem phim về Vũ Đằng Lan mặc trang phục nhẫn giả, sao lại không nhớ ra được. Nếu là nhẫn giả, lẽ nào những người này là quý Đông Dương?

Tiêu Lôi nói:

- Kiên trì một lát, chú tới ngay.

Cường Tử nói:

- Yên tâm, người còn trận địa còn, người không còn thì chúng cháu chạy.

Hắn còn muốn nói thắng lợi nghiêng về chúng ta, thì Tiêu Lôi đã cúp máy rồi.

Cường Tử di chuyển ra khỏi hẻm giả sơn, đến bên cạnh Chu Bách Tước, hỏi:

- Chú Chu, những người kia là nhẫn giả ă?

Chu Bách Tước gật nhẹ đầu, không trả lời, ánh mắt của y lạnh lẽo khiến Cường Tử cảm thấy không được tự nhiên. Hắn không quen ánh mắt như vậy. Nhiều ngày nay, lần đầu tiên Cường Tử thấy thần sắc Chu Bách Tước như thế này.

Cường Tử cũng không nói gì nữa, hắn cũng muốn học ánh mắt thâm thúy này của Chu Bách Tước.

Những nhẫn giả áo đen kia bày trận hình quạt xông tới, chứng kiến Cường Tử và Chu Bách Tước không hề chạy thì do dự, không biết có nên xông lên động thủ hay không. Một nhẫn giả nhìn có vẻ là thủ lĩnh, sở dĩ có thể nhận ra gã là thủ lĩnh, bởi vì gã hơi chút khác biệt, gã không mang mặt nạ bảo vệ, chỉ mang khăn che mặt. Gã đi trước, khi cách hai người Cường Tử khoảng năm thước thì dừng lại. Đầu tiên là khách khí hành lễ, sau đó hỏi:

- Xin hỏi, ai là Lâm Cường tiên sinh?

Cường Tử đang định trả lời, Chu Bách Tước đã đứng ra ngăn trước người hắn, nói:

- Ai phái các người tới?

Thủ lĩnh kia nói năng rất ôn hòa, cũng rất chân thành, không giống kẻ xấu. Dù Cường Tử có ngu ngốc cũng biết vừa nãy gã cúi đầu là có ý gì, cho rằng hắn ngu sao? Rõ ràng cúi đầu chính là ý tứ vĩnh biệt.

Thủ lĩnh nhẵn giả kia nói:

- Vấn đề ngài hỏi tôi thật là khó trả lời. Nhẵn giả hành động tập thể, chúng tôi không thể bán đứng cổ chủ của mình. Xin hỏi, ngài là Lâm Cường tiên sinh?

Cường Tử từ sau lưng Chu Bách Tước đứng ra, dũng cảm phóng khoáng, ngẩng đầu ưỡn ngực đáp:

- Chú ấy không phải.

Thủ lĩnh nhẵn giả ngây ra. Chu Bách Tước cũng sững sờ.

Nhẵn giả:

- Ngài...thật hài hước.

Cường Tử gãi gãi đầu hỏi:

- Ông đoán tôi nói dối ư?

Nhẵn giả:

- ...

Cường Tử:

- Có chuyện gì ông nói đi, tôi sẽ chuyển lời cho Lâm Cường tiên sinh.

Chu Bách Tước:

-...

Nhẵn giả này từ trong ngực lấy ra một tấm hình, nhìn nhìn Cường Tử, sau đó khẽ gật đầu, nói:

- Xem ra ngài chính là Lâm Cường tiên sinh rồi.

Cường Tử nói:

- Ông đã có tấm ảnh rồi còn cớ quần đánh rắm, hỏi làm đếch gì nữa.

Nhẵn giả nghiêm trang đáp:

- Chúng tôi phải xác định rõ nhân vật mục tiêu, tốt nhất là để chính nhân vật mục tiêu xác nhận.

Cường Tử ừ một tiếng, trong lòng tự nhủ may mà lúc này không chỉ vào Chu Bách Tước nói chú ấy là mình, bằng không mình là tội nhân rồi.

Nhẵn giả nói:

- Dựa theo lệ cũ, tôi còn muốn hỏi, xin hỏi ngài đã chuẩn bị chết tốt chưa? Chúng tôi tới là để giết ngài đấy.

Cường Tử rùng mình, trong lòng tự nhủ giết người còn khách khách khí khí trưng cầu ý kiến như vậy, xem ra động tác hành lễ cúi đầu vừa nãy chính là vĩnh biệt rồi. Cường Tử cũng không cho người khác thiệt thòi, hắn cũng hành lễ cúi đầu với nhẵn giả.

Nhẵn giả thấy hắn cúi đầu, cũng nhanh chóng đáp lễ. Cường Tử thấy mình bị thiệt hại, lại cúi đầu, nhẵn giả lại đáp lễ lại. Cường Tử lại muốn hành lễ tiếp, nhưng đã bị Chu Bách Tước kéo lại.

Nhẵn giả lau mồ hôi nói:

- Ngài là nhân vật mục tiêu khách khí nhất mà tôi từng gặp, tôi sẽ ghi nhớ ngài.

Chu Bách Tước lạnh lùng nói:

- Các người là người của lưu phái Y Hạ. Người của lưu phái Giáp Hạ không dài dòng như vậy. Tùng Dã Chính Phu còn sống không?

(Nhấn giả nói:

Cường Tử mắng to, tác giả anh là thứ bỏ đi, khấn trương cho cái tên để tham khảo, thực không được tự nhiên! Về mặt tác giả hoảng hốt, vội vàng gật đầu.)

Nhấn giả nói:

- Xem ra ngài rất quen thuộc về Nhấn giả lưu phái chúng tôi. Đúng vậy, chúng tôi là nhấn giả của lưu phái Y Hạ, Tùng Dã Chính Phu là sư phụ tôi. Tên tôi là Tĩnh Thượng Chi Trụ. Ngài biết sư phụ tôi?

Chu Bách Tước hừ một tiếng nói:

- Thương thế của hấn khôi chưa?

Trong lòng Cường Tử buồn bực, đây là cái tên gì vậy, Tĩnh Thượng Tri Chu.

Tĩnh Thượng Chi Trụ nghiêm trang nói:

- Ba năm trước chính là ngài đã đả thương sư phụ tôi?

Chu Bách Tước lạnh nhạt nói:

- Lưỡng bại câu thương, chẳng qua ta tuổi trẻ, nên mới thắng.

Tĩnh Thượng Chi Trụ nói:

- Xin tha thứ, nếu là ngài đả thương sư phụ của tôi, vậy thì hôm nay ngài cũng không thể thoát thân được. Vốn tôi chỉ ra tay đối với nhân vật mục tiêu, cũng không muốn đả thương kẻ vô tội.

Cường Tử đột nhiên hỏi:

- Ông là người Nhật Bản đúng không?

Tĩnh Thượng Chi Trụ gật đầu nói:

- Đúng vậy, có gì nghi ngờ ư?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Xem ra Nhật Bản cũng không phải ai cũng bại hoại.

Chu Bách Tước nói:

- Phí lời. Nếu lưu phái Giáp Hạ là bại hoại, vậy thì lưu phái Y Hạ thì ngay cả bại hoại cũng không bằng. Nhấn giả của lưu phái Giáp Hạ còn là người luyện võ, còn có thể quang minh chánh đại giao thủ. Lưu phái Y Hạ toàn là hạng trộm cướp ra vẻ đạo mạo.

Cường Tử gật đầu nói:

- Chú nói vậy trong lòng con thấy dễ chịu hơn chút.

Vì xác minh lời nói của Chu Bách Tước, Tĩnh Thượng Chi Trụ nói:

- Ngài là người có thể giao thủ với sư phụ tôi, tôi tự nhận không phải đối thủ của ngài. Cho nên...

Chu Bách Tước khoát khoát tay nói:

- Cùng lên đi.

Trong lòng Cường Tử thầm nói: Quả nhiên là bại hoại.

Tĩnh Thượng Chi Trụ vung tay lên, bảy tám nhấn giả phía sau gã xông tới vây hai người Chu Bách Tước và Cường Tử vào giữa. Tĩnh Thượng Chi Trụ chậm rãi lui ra ngoài, rõ ràng gã không có ý động thủ.

Tĩnh Thượng Chi Trụ vung tay lên, một nhấn giả ra tay đầu tiên, rút trường đao trên lưng ra, bổ xuống Cường Tử. Một đao này linh hoạt, rõ ràng người này cũng là cao thủ dùng đao. Nhưng nói đi cũng nói lại, nhấn giả không biết dùng đao, còn không bằng tự sát.

Thân hình của Chu Bách Tước lóe lên, đã ngăn ở trước người Cường Tử, động tác của y quá nhanh, Cường Tử cơ hồ nhìn không rõ, chỉ thấy Chu Bách Tước phát sau đến trước, một quyền nện vào ngực của nhẵn giả kia. Nhẵn giả kia cảm thấy trước ngực bị nện mạnh, lực quyền quá mạnh đánh bay y ra ngoài. Không hề nghi ngờ, Chu Bách Tước ra tay không lưu tình, một quyền đã phé đi một nhẵn giả rồi.

Tĩnh Thượng Chi Trụ nhường mày nói:

- Cùng lên đi.

Bảy tên nhẵn giả còn lại cùng đồng thời ra tay. Năm tên bao vây Chu Bách Tước cùng lao lên tấn công, hai tên còn lại thì ra tay với Cường Tử. Dù Cường Tử mới là mục tiêu của bọn chúng, nhưng biểu hiện thực lực của Chu Bách Tước không thể không khiến bọn chúng phân toàn bộ thực lực qua đó. Bảy người này rõ ràng trước kia thường xuyên phối hợp, phân chia tấn công rất rõ ràng chính xác.

Chu Bách Tước hô to với Cường Tử:

- Dùng Bách biến thần hành tự bảo vệ mình.

Cường Tử đáp một tiếng, chân khê dịch chuyển thân thể nhẹ nhàng đi ra ngoài, khó khăn lắm mới tránh thoát được trường đao của một nhẵn giả. Một nhẵn giả khác nhanh chóng bổ sung vào, vung đao giết. Cường Tử khê lật cổ tay lộ ra một vật, kêu “xem ám khí”. Nhẵn giả đến sau vội vàng né tránh đồng thời đặt trường đao trước mặt.

- Ui da!

Trên trán của nhẵn giả ra tay đầu tiên bị ám khí của Cường Tử ném ra bắn trúng, trán lập tức sưng u lên. Y cỡi khản trùn đầu xuống, trán đã sưng gồ lên, xem ra ám khí kia rất không tầm thường. Nhẵn giả thứ hai nhảy qua nhìn, nghi hoặc đọc lên mấy ký tự:

- NOKIA.

Cường Tử một chiêu đắc thủ, cười khà khà, không lùi mà tiến tới, dựa vào khinh công Bách biến thần hành nhanh chóng tiếp cận nhẵn giả đang xoa xoa trán. Nhẵn giả thứ hai bổ một đao tới, Cường Tử cúi người, sau đó hét lớn một tiếng:

- An Thân pháo!

Đây chính là chiêu thức cơ bản của Hình Ý Quyền, là bính quyền. Hình Ý Quyền dùng ngũ hành quyền (bổ, nhảy, chui, sảy, vượt qua) và Thập nhị hình quyền (rồng, hổ, khỉ, ngựa, gà, diều, yến, xà, đà, đài, ưng, gấu) làm quyền pháp cơ sở. Bộ võ thuật đơn luyện có Ngũ hành liên hoàn, Tọa thức chùy, Bát thức quyền, Tứ bả quyền, Thập nhị Hồng chủ, Xuất nhập động, Ngũ hành tương sinh, Long hổ đấu, Bát tự công, Thượng trung hạ bát thủ. Bộ võ thuật đối luyện có Tam thủ pháp, Ngũ Hoa pháp, An Thân pháp, Cửu sáo hoàn.

Hình Ý quyền, cũng được gọi là Hành Ý quyền, Tâm Ý quyền, Tâm Ý Lục hợp quyền nổi danh cùng với Võ thuật Trung Quốc truyền thống là Thái Cực quyền, Bát Quái chưởng, thuộc nội gia quyền. Đấu pháp phần nhiều là đi lên từng bước một, vượt qua bát quái, đây là sự khác biệt rõ rệt trong Thái Cực. Hình Ý Quyền đánh ngắn tiến thẳng thích hợp nhất trong chiến trận, chiêu pháp không đẹp, trường kinh nhanh nhất. Hai quân giao chiến, trong thiên quân vạn mã, nếu muốn có chỗ tránh né di chuyển không dễ, chỉ có thể đi thẳng tiến thẳng, đi cũng là đánh, đánh cũng là đi, như Hoàng Hà võ đề.

Một chiêu An thân pháo này sức bùng phát ra mười phần, tiếp cận chỗ hiểm của nhẵn giả. Nhẵn giả này rõ ràng vô cùng cứng cáp, xác thật chỉ cần lui ba bước mà không ngã xuống đất, khê chống ổn định thân hình, đã thấy Cường Tử uốn người từ trên dấn tới, một quyền tay trái đánh tới mặt mình, gã vội vàng đưa tay đỡ, chỉ nghe Cường Tử hô to một tiếng:

- Hắc hổ móc đũng quần!

Tay trái là hư chiêu, tay phải mới là thực chiêu. Chiêu này cũng không phải trong bộ võ thuật Hình Ý quyền. Bạn nhìn tên là biết, trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp đều đề cập đến chiêu hắc hổ đào tâm (Hắc hổ móc tim) này. Được rồi, Cường Tử đào thấp hơn một chút, nhưng hấn lại đánh trúng.

Nhẫn giả kêu lên một tiếng, thân thể cong gập xuống. Cường Tử không để mất thời cơ, nhanh chóng sử dụng chiêu tuyệt học Liêu Âm thổi thành danh. Một chiêu này Cường Tử tu luyện mười năm, uy lực kinh người cỡ nào. Nhẫn giả này cùng một lúc gập ba lần tấn công, sao có thể không ngã? Chỉ thấy nhẫn giả này sau khi đau đớn run rẩy vài cái lập tức hôn mê bất tỉnh. Trước khi ngất đi còn bị phẫn kêu to:

- Nát rồi!

17. Chương 17: Chết Không Nhắm Mắt

Động tác của Chu Bách Tước có thể sử dụng hai chữ để hình dung, một chính là nhanh, nhanh đến cực hạn. Còn có một chữ chính là lực! Sức bùng phát ra tới đỉnh... tới đỉnh núi! Tục ngữ nói võ công trên giường chỉ nhanh không gì phá nổi... Ấc, võ công thiên hạ chỉ nhanh không gì phá nổi, không gì có thể cản được! Bát Cực Quyền của Chu Bách Tước đều chiếm cả hai, há có thể khinh thường?

Lúc Cường Tử thành công đánh ngã một nhẫn giả, năm người vây quanh Chu Bách Tước còn lại ba người, nói cách khác, trong thời gian Cường Tử xử lý một tên, anh ta xử lý hai tên. Đây cũng không có liên quan trực tiếp gì, thật ra bọn nhẫn giả này thực lực cũng không quá mạnh, Cường Tử học hơn một tháng võ công mèo quào cũng có thể hạ một tên, huống chi Chu Bách Tước?

Nếu như không có điều bất ngờ, thời gian Cường Tử đánh hạ một, Chu Bách Tước ít nhất đánh hạ ba, thậm chí còn nhiều hơn! Tuy nhiên làm sao có thể không có điều bất ngờ đây? Người ta từ xa một mũi vượt biển tới giết người, tùy tùy tiện tiện như vậy bị đánh trở về chẳng phải là rất mất mặt sao?

Chu Bách Tước vừa ứng phó mấy tên nhẫn giả, còn phải thỉnh thoảng chú ý Tỉnh Thượng Chi Trụ đánh lên!

Tỉnh Thượng Chi Trụ đứng ở bên ngoài vòng, thỉnh thoảng lựa đúng cơ hội dùng ám khí đánh lên Chu Bách Tước. Hẳn dùng ám khí cũng không phải là loại mà Cường Tử sử dụng làm vật thay thế tạm thời, loại di động Nokia cục gạch. Có điều ám khí kia rất đắt, là N91... Ám khí của Tỉnh Thượng Chi Trụ là loại phi tiêu tứ giác, chính giữa có một lỗ, lúc ra tay có thể phóng ám khí xoay tròn. Đúng là vật cần thiết khi giết người cướp của.

Không thể không nói nhẫn giả lưu phái Y Hạ bỉ ổi, chính xác là quá bỉ ổi, không biết xấu hổ, quả thực còn bỉ ổi hơn Cường Tử.

Nếu không phải là quyền pháp của Chu Bách Tước cứng rắn bá đạo, từ đầu đến cuối ép mấy tên nhẫn giả lui ra xa. Ám khí của Tỉnh Thượng Chi Trụ vẫn thật sự không nhắm chuẩn được như ý. Có điều mắt thấy thủ hạ của mình đã bị giết chết mấy tên, về mặt Tỉnh Thượng Chi Trụ càng ngày càng lo lắng. Nhiệm vụ lần này nếu thất bại, môn quy của lưu phái Y Hạ vẫn rất nghiêm khắc.

Sắc mặt của Tỉnh Thượng Chi Trụ càng ngày càng hung ác, hần lấy từ trong ngực ra (lại mò từ trong lòng ngực), một chồng ám khí, tay vung lên liên phóng về phía Chu Bách Tước. Ra tay lần này cực kỳ nham hiểm, thậm chí ngay cả thủ hạ của mình thủ hạ của mình gã cũng không lo lắng, chỉ muốn giải quyết xong Chu Bách Tước.

Một tầng ám khí lớn kia xinh đẹp giống như bướm bướm bay lượn, nhưng tuyệt đối nguy hiểm hơn so so với bướm bướm! Ám khí Xoay tròn gào thét cuốn về hướng Chu Bách Tước cùng ba tên nhẫn giả. Lúc này có một tên nhẫn giả đưa lưng về phía Tỉnh Thượng Chi Trụ, hần trở thành vật hi sinh đầu tiên. Phốc phốc vài tiếng, chỉ ít có năm cây ám khí cắm lên người hần.

Chu Bách Tước nhướn mày, sắc mặt không khỏi khó nhìn. Đối với nhẫn giả của lưu phái Y Hạ hần có hiểu biết nhất định, nhưng loại người hèn hạ, vô sỉ như Tỉnh Thượng Chi Trụ kia vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Tùng Dã Chính Phu hiện là môn chủ của lưu phái Y Hạ, mặc dù không thể coi là người tốt lành gì, nhưng cũng không như bọn trộm cắp này. Bởi vậy đủ thấy lưu phái Y Hạ này quả là đời này không bằng đời trước.

Anh ta một quyền đẩy lui một tên nhẩn giả, kéo tên nhẩn giả đưa lưng về phía Tỉnh Thượng Chi Trụ tới trước người. Thanh âm phốc phốc phốc không ngừng, nhẩn giả này đúng là xui xẻo. Chu Bách Tước cũng không thành thật, đúng vậy.

Tỉnh Thượng Chi Trụ thấy như vậy cũng không làm tổn thương được Chu Bách Tước, rút ra trường đao từ trên lưng, xoay người gia nhập trận đánh. Đao pháp của hắn hiển nhiên không phải là bọn nhẩn giả trước đó có thể so sánh được, mỗi đao đều tàn nhẫn, chết người. Đao pháp của hắn cũng không phải là loại chiêu số chính trực, mà là cực kỳ âm nhu, chiêu chiêu hướng về nhược điểm của Chu Bách Tước mà ra tay.

Ví dụ như con mắt, đũng quần. (đũng quần lại thấy đũng quần!)

Tỉnh Thượng Chi Trụ thật giống như kẻ đánh lên trời sinh, hắn cũng không đối đầu thẳng mặt với Chu Bách Tước. Mà là ẩn sau lưng hai gã nhẩn giả, lựa thời cơ mà đánh. Thật giống như một con rắn độc nhìn chằm chằm con mồi, lựa thời cơ chuẩn bị phát ra một kích đoạt mạng

Chu Bách Tước mặc dù đã đánh ngã ba nhẩn giả, nhưng bây giờ áp lực trước mặt lại càng lớn hơn. Một Tỉnh Thượng Chi Trụ, quả thật khó đối phó hơn so với ba nhẩn giả bình thường.

Hai nhẩn giả giống như bị Tỉnh Thượng Chi Trụ làm vật hi sinh lên trước, nhưng lại không thể không liều mạng càng thêm sắc bén hơn. Chu Bách Tước cùng ba người dần dần ghép lại thành thế giằng co, hai bên ai cũng không bắt được ai. Nhưng trong lòng Chu Bách Tước so với Tỉnh Thượng Chi Trụ phải sốt ruột hơn một chút, bởi vì Cường Tử dẫn hai gã nhẩn giả tới sau hòn giả sơn, bây giờ hắn còn không biết Cường Tử thế nào. Tỉnh Thượng Chi Trụ cũng không vội, chỉ cần ngăn chặn Chu Bách Tước, mạng của Lâm Cường coi như là giải quyết xong.

Lúc này, Cường Tử dựa ở trên hòn giả sơn, nhìn Chu Bách Tước lấy một địch ba không rơi xuống thế yếu chút nào. Không khỏi chép miệng tán thưởng nói:

- Quả nhiên có một bộ Bát Cực Quyền này quả thật rất mạnh a."

Dưới chân của hắn giẫm lên hai nhẩn giả, thật giống như năm đó hắn nhìn lên ả mập tằm. Hai tên nhẩn giả cũng không có chết, mà là ngất đi, kỳ quái chính là tư thế của hai nhẩn giả này giống nhau, tay che ở hạ bộ.

Mặc dù võ công Chu Bách Tước đáng coi là giỏi, những nhẩn giả này tạm thời vẫn không thể tạo thành sự uy hiếp thật sự đối với anh ta, nhưng tục ngữ nói đêm dài lắm mộng, ai biết thời gian dài có thể xuất hiện điều bất trắc hay không.

Cường Tử nghĩ thầm phải giúp đỡ Chu Bách Tước mới được, đôi mắt hắn liếc nhìn xung quanh, mắt vừa quét một cái đã thấy súng lục Chu Bách Tước để ở bên cạnh ô tô, hắn cười khúc khích, chính là nó!

Nói Cường Tử đối với súng ống mặc dù không biết gì, nhưng nguyên lý súng so với món đồ chơi này nọ cũng gần như nhau, giống như ná thun.

Cường Tử gần như là bò đến bên cạnh ô tô, vụng trộm nhặt khẩu súng lên, mượn ô tô che giấu thân thể, cầm súng chĩa về hướng đám người đang đánh nhau.

Có lẽ Cường Tử đối với định nghĩa về súng cũng không phải là quá rõ ràng, súng là hung khí. Lần đầu tiên hắn sờ tới súng, liền nghĩ tiêu diệt kẻ địch ở trong trận chiến hỗn loạn, điều này là rất nguy hiểm, nhất là đối với Chu Bách Tước mà nói.

Lúc này một nhẩn giả giơ đao chém xuống, Chu Bách Tước lách mình né tránh đồng thời một quyền đánh ngã nhẩn giả này. Tỉnh Thượng Chi Trụ núp ở phía sau lập tức đánh tới giống như rắn hổ mang. Chu Bách Tước thi triển Bạch câu quá khích, thân thể vừa xoay né tránh Tỉnh Thượng Chi Trụ. nhẩn giả ở phía trước như hình với bóng chém một đao xuống. Cường Tử vừa thấy tình thế khẩn cấp, nhắm vào tên nhẩn giả tên kia bắn ra một phát súng.

Đoàng một tiếng, chỉ thấy. . . . Chỉ thấy trên đùi Tỉnh Thượng Chi Trụ phun ra một dòng máu. Thân hình hắn lảo đảo một cái lảo lơi lui lại.

Chu Bách Tước một chiêu thuận lợi xử lý tên nhẩn giả kia, vắn người muốn kết liễu Tỉnh Thượng Chi Trụ, một tên nhẩn giả khác ở bên cạnh đánh tới. Cường Tử đang chán nản phát súng thứ nhất bắn lệch, mắt

thấy cơ hội lại tới, không đợi ai nhắc nhở bắn một phát súng về phía tên nhăn giả kia.

Đoàng một tiếng.

Chỉ thấy... Chỉ thấy một chân khác của Tỉnh Thượng Chi Trụ vừa mới đứng lên cũng trúng một phát súng. Hẳn bị phần hết một tiếng:

- Thằng ngu nào!

Cường Tử lau mồ hôi một cái, trong lòng tự nhủ súng này sử dụng thật không dễ.

Chu Bách Tước bức lui nhăn giả cuối cùng, muốn kết liễu trước Tỉnh Thượng Chi Trụ. Dù sao Tỉnh Thượng Chi Trụ mới là tai hoạ ngầm lớn nhất, nhưng mà tên nhăn giả kia cực kỳ chuyên nghiệp, không ngờ lại đánh tới, Chu Bách Tước hét lớn một tiếng, vừa muốn xuất ra tuyệt chiêu đánh bại đối phương. Một tiếng súng vang lên, nhăn giả này hét lên rồi ngã gục.

Chu Bách Tước biết là có người đang âm thầm trợ giúp mình, không nhận được hô to một tiếng:

- Bắn hay lắm! Kính xin bằng hữu xuất hiện để được gặp mặt!

Cường Tử từ đằng sau xe Audi lén lén lút lút xuất hiện, cười hì hì nói:

- Chu thúc, là con.

Chu Bách Tước sửng sốt. Vẫn phải không nhận được khen ngợi:

- Cường Tử, kỹ thuật bắn súng của con luyện lúc nào, chuẩn như vậy!

Cường Tử vuốt tóc, chỉ vào Tỉnh Thượng Chi Trụ nói:

- Vừa rồi con nhắm bắn chính là hắn.

Tỉnh Thượng Chi Trụ ngồi dưới đất nước mắt chảy ra không ngừng:

- Cảm ơn, cảm ơn, rất cảm ơn ngài nhắm bắn vào tôi.

Cường Tử mặt không đỏ tim không nhảy nói:

- Chu thúc, nếu không con nhắm vào chú thử xem a, nói không chừng một phát liền có thể xử lý cái con nhện kia.

Chu Bách Tước hừ hừ một tiếng cười lạnh, Bách biến thần hành bỗng nhiên vận khởi, chỉ là một cái lắc mình liền biến mất ở phía sau hòn giả sơn. Lúc này nhăn giả bị Cường Tử dùng làm gạch lót chân tỉnh táo lại đôi chút, ngồi thẳng người, vừa mở mắt đã nhìn thấy một cái bóng đen đến gần mình.

Phích sơn kháo!

Cường Tử ghim súng choáng váng, tự nhủ Bách biến thần quyền của Chu Bách Tước này quả thật thuộc loại trâu bò hơn so với mình, thực con mẹ nó nhanh a

Tỉnh Thượng Chi Trụ sắc mặt tái nhợt, hần mò tìm đao sang nói với Cường Tử:

- Anh nếu còn dám nổ súng, tôi liền tự sát!

Cường Tử vẻ mặt thống khổ, đây thật đúng là làm khó hần mà. Tâm địa hần thiện lương như vậy, thuận hậu như vậy, đứa trẻ tốt đẹp chất phác như vậy, sao có thể trở mặt nhìn Tỉnh Thượng Chi Trụ tự sát chứ? Đó là chuyện rất tàn nhẫn, là chuyện rất không có tình người. Cường Tử sẽ không trở mặt nhìn, hần... sẽ thúc dục thúc dục Tỉnh Thượng.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng

Về sau, lúc bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi rất kinh ngạc, ông ta nói:

- Trên thân người Nhật Bản này có hai nơi bị thương do súng bắn, nhưng cũng không chết người. Chết người chính là một đao trên cổ họng, xem trên vết thương, hiển nhiên hẳn là tự sát. Tôi nghĩ cũng không hiểu nổi, đã nhiều năm trôi qua như vậy, phong cách chủ nghĩa phát-xít này của Nhật Bản sao vẫn còn nghiêm trọng như vậy. Nhiệm vụ thất bại liền tự sát, chẳng lẽ tiếp tục sống không tốt hơn sao?

Nếu Tỉnh Thượng Chi Trụ dưới đất có biết câu nói này, vậy gã chết cũng không nhắm mắt.

18. Chương 18: Chuyện Âm Ĩ Đây

Tiêu Lôi đã tới chậm, lúc hắn đến thì Cường Tử cùng Chu Bách Tước đang ngồi ở trên hòn giả sơn hút thuốc. Cường Tử hút thuốc không kỳ quái, người kỳ quái là Chu Bách Tước. Cường Tử quen biết anh ta hơn một tháng, Chu Bách Tước một điếu thuốc cũng không có hút qua. Tiêu Lôi quen biết anh ta càng lâu hơn, cũng chưa từng thấy anh ta hút thuốc. Cho nên Tiêu Lôi trông thấy hai người bọn họ tựa cùng một chỗ, ở dưới ánh chiều tà rọi xuống hút vào nhả ra, hết sức kinh ngạc một thoáng. Ánh sáng dịu dàng của ánh chiều tà, một lớn một nhỏ dựa lưng vào nhau, từng đợt khói thuốc bay lên, y hệt yêu nghiệt.

Tiêu Lôi mang đến không ít người, cho nên quét dọn chiến trường cũng rất mau. Tiêu Lôi gọi điện thoại, chỉ chốc lát sau thì có mấy người ăn mặc vét đen mang kính râm chạy tới. Bọn họ và Tiêu Lôi tụ cùng một chỗ xì xào rất lớn một lát, sau đó mang tử thi cùng ninja hôn mê đi hết. Tới thần thần bí bí, đi... cũng thần thần bí bí.

Tiêu Lôi nghe Chu Bách Tước nói một mình Cường Tử phé đi hai nhả giả, ngược lại không hề kinh ngạc, vẻ mặt thần nhiên thật giống như cần phải như vậy. Chu Bách Tước hút xong khô phục bộ dạng không buồn không vui kia, chấp tay sau lưng ung dung đi về hướng chiếc Audi A8 của Tiêu Lôi.

Tiêu Lôi nhìn thoáng qua Audi A6 bị hỏng, lại nhìn thoáng qua bóng lưng Chu Bách Tước, hắn đau lòng dậm chân, hô với Chu Bách Tước:

- Anh có thể chọn xe khác không?

Chu Bách Tước cũng không quay đầu lại, chỉ xua áo. Tiêu Lôi nghiêng rằng nói:

- Được! Anh lái thì anh lái! Nhưng anh có thể bảo đảm lái xe kia nửa năm không?

Chu Bách Tước vẫn xua tay như cũ.

Cường Tử khó hiểu hỏi:

- Lôi Tử thúc, chuyện gì xảy ra vậy?

Tiêu Lôi oán hận nói:

- Cháu nội này lái xe cchưa có một chiếc xe nào tuổi thọ vượt qua ba tháng, chú từ lâu không cung cấp nổi cho hắn. Con biết không? Chiếc xe hắn lái đầu tiên là Ferrari, chú dùng bốn trăm vạn mua cho hắn, hai tháng rưỡi đã vào bãi phế thải. Chiếc thứ hai là Maserati, hơn hai trăm vạn, hai tháng báo hỏng. Chiếc thứ ba là Mercedes S300 chừng một trăm vạn, hắn chạy một tháng rưỡi. Chiếc thứ tư chính là chiếc Audi A6 này, chạy ba mươi hai ngày.

Cường Tử lú lười nói:

- Nửa năm chú ấy tiêu bảy tám trăm vạn cho chú...

Hắn rốt cuộc hiểu rõ vì sao lần đầu tiên gặp lúc Tiêu Lôi giới thiệu với Chu Bách Tước, khi nói câu Chu Bách Tước lái xe hắn yên tâm vì sao về mặt lại bị phẫn. Trong lòng Cường Tử đoán như vậy, để Chu Bách Tước làm lái xe cho mình, chẳng lẽ Lôi Tử thúc muốn giết mình sao?

Tiêu Lôi nhìn chiếc Audi A8 của mình, đôi môi run rẩy nói:

- Sắp phá tới ngàn vạn rồi.

Cường Tử nói:

- Ngày mai nói với Chu thúc, Chery QQ so với Audi A8 tốt hơn nhiều.

Tiêu Lôi ôm cổ Cường Tử hỏi:

- Bao nhiêu tiền một chiếc?"

Cường Tử nói:

- Hai ba vạn thôi, con cũng không rõ."

Tiêu Lôi rơi một giọt nước mắt cảm động nói:

- Cảm ơn con Cường Tử. Thật sự chú quá cảm động.

Cường Tử:

- Chưa chắc chú ấy có thể đồng ý, lái quen xe tốt rồi.

Tiêu Lôi:

- Không phải là hần, ngày mai chú đi mua một chiếc để chú lái! Chú xem hầnđâm xong chiếc Audi A8 rồi còn có thể làm gì! Ha ha ha.

Cường Tử:

Không thể không nói chính là, tâm lý của Cường Tử năng lực thừa nhận rất lớn, xảy ra chuyện như vậy hần không có khóc không có ầm ĩ không có thất cổ, lúc ăn cơm tối Tiêu Lôi hỏi hần muốn ăn cái gì, Cường Tử nói chưa ăn quá Pizza, không biết mùi vị ra sao. Tiêu Lôi không nói đến câu thứ hai dẫn theo Cường Tử đi Pizza Hut, sau khi gọi xong nhân viên phục vụ hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi là cắt tám miếng hay là cắt mười hai miếng?

Tiêu Lôi còn chưa nói lời nào, Cường Tử nghiêm trang trả lời nói:

- Cắt tám miếng đi, mười hai miếng con sợ ăn không hết.

Tiêu Lôi:

Nhân viên phục vụ:

sau khi Cường Tử tắm rửa xong liền trốn trong phòng ngủ tu luyện tâm pháp Cách đấu thuật, độ khó của tầng thứ hairõ ràng phải khó hơn so với nhập môn tầng thứ nhất. Lượng thông tin trong đầu nhiều khiến Cường Tử có chút mê mang, thật sự không có cách nào thực sự ổn định luyện tập từng chút, không cầu học cấp tốc.

Ngày hôm sau Cường Tử ngồi vào xe mới của Chu Bách Tước, Tiêu Lôi khóc không ra nước mắt.

Có điều nói trở lại, Audi A8 và Audi A6 không phải là cùng một cấp bậc. Trên Audi A6 không có ti vi, mà chiếc này thì có. Chu Bách Tước lên xe, không biết đưng phải chỗ nào, ti vi liền bắt đầu phát hình. Chương trình là một bộ phim Hàn Quốc, chính là bộ XXXXX , bộ phim khiến rất nhiều cô gái cuồng Hàn lúc thì khóc lúc thì cười. Lúc đi tới nửa đường Chu Bách Tước cau mày hỏiCường Tử: "

- Thứ này tắt như thế nào?

Cường Tử nói:

- Chú từng lái nhiều xe tốt như vậy, chú cũng không biết con làm sao mà biết?"

Chu Bách Tước:

- Chạy mấy xe trước đó thì cũng có, nhưng chú không biết mở, cho nên chưa có xem.

Cường Tử:

- Dù sao chỉ có mấy cái công tắc, chú cứ thử coi.

Chu Bách Tước làm một hồi, không phải là mở ra điều hòa, chính là mở ra hộp đựng tàn thuốc. Cường Tử nhìn Chu Bách Tước một lát:

- Chu thúc, chú lái xe ngoại trừ vô-lăng với cần gạt, chú còn có thể dùng bộ phận gì?

Chu Bách Tước nói:

- Cần gạt nước.

Cường Tử rét run một cái, trong lòng tự nhủ những chiếc xe tốt kia chết thật oan uổng a.

Loay hoay trong chốc lát, Chu Bách Tước còn chưa có tìm được chỗ nào đóng lại ti vi. Anh ta không còn bình tĩnh nữa nhìn trái nhìn phải, sau đó lại nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, Cường Tử đang lo lắng anh ta tìm cái gì chứ, liền nhìn thấy Chu Bách Tước từ ghế ngồi lấy ra một khẩu súng nã một phát về phía ti vi! Đoàn một tiếng, ti vi đóng lại.

Sau ót Cường Tử đổ mồ hôi, hần nhìn lỗ đen ở trên ti vi còn đang bốc khói, hỏi Chu Bách Tước:

- Chu thúc, quá độc ác. Chú xác định lần này không thể bắn nổ chiếc xe?”

Chu Bách Tước trầm tư một chút nói:

- Không xác định được.

Cường Tử:

Lúc tới trường học, Cường Tử xuống xe mà kinh hồn bạt vía, đi ra ngoài mấy bước lại quay trở lại nói với Chu Bách Tước:

- Chu thúc, dỡ chiếc ti vi kia xuống đi, con nhìn không hợp, xe tốt để một cái ti vi bị hỏng... Quên đi, con chỉ là đề nghị mà thôi.

Chu Bách Tước không cho ý kiến phát tay ý bảo hần đi vào trường, Cường Tử cười khổ một tiếng xoay người tiến vào cổng trường.

Hết tiết thứ hai là thời gian nghỉ giữa giờ, có thể nghỉ ngơi hai mươi phút, Cường Tử chợt nhớ từ sáng sớm tới giờ mình quên đi tiểu, việc này khó chịu giống với muốn cái đó, càng nghĩ càng ghen, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Giải quyết vô cùng sáng khoái việc lớn thứ ba của đời người, Cường Tử thoải mái rên rỉ một tiếng. Việc lớn thứ ba của đời người là cái gì? Rất đơn giản, người xưa nói: “Đời người có năm việc, ăn uống kéo thả (ị, đái) ngủ...”

Hần vừa mới kéo khóa quần lên, đã nhìn thấy từ bên ngoài nhà vệ sinh vùn vụt vùn vụt tiến vào không ít người, tên nào tên nấy đều ngậm thuốc lá, để kiểu tóc như muốn hoa khoe sắc, mang theo vật trang sức vô cùng kỳ quặc, ăn mặc... Được rồi mặc chính là đồng phục học sinh. Đừng thắc mắc, tiến vào đều là nam, có điều người như bọn họ bây giờ có một từ rất chính xác để miêu tả, hình như là “Giả gái”

Một tiểu tử đeo vòng tai hình dạng đáng yêu như móc kéo mở lon nước ngọt, đáng vẽ lưu manh hỏi Cường Tử:

- Mà chính là Lâm Cường?

Cường Tử là ai, vừa nhìn đã biết những người này chính là bá vương trường học trong truyền thuyết. Có điều thấy cấp bậc bọn họ so với Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên thì kém xa, cao nhất cũng chỉ giống như bọn người hầu của hai tên tiểu tử kia.

Cường Tử vẻ mặt cười nịnh nọt cúi đầu khom lưng nói:

- Chính là em, các vị đại ca có chuyện gì không?

Một tên nhuộm tóc màu tím, thẳng cha để kiểu tóc của Lori (một nhân vật trong game Fighter Battle Street) nhướn mắt coi thường Cường Tử nói:

- Con mẹ mày, đúng là đồ gà chết yếu, chẳng có tý sức.

Nam sinh móc lon cười hắc hắc nói:

- Ở đây không có đại ca của mày, đều là ông nội của mày, ít ra cũng gần gũi với con mẹ mày.

Học sinh xấu A:

- Cháu nội, biết các ông nội vì sao tìm cháu không?

Cường Tử chẳng những không tức giận, cười vô cùng dè dặt hỏi:

- Chuyện gì ạ?”

Học sinh xấu B:

- Nghe nói tên cháu nội này đi học tan học đều có Audi A6 đưa đón, cháu không phải là học sinh nghèo khó sao? Cũng ngồi được xe đẹp?

Cường Tử sửa lưng hắn nói:

- Hôm nay là Audi A8.

Học sinh xấu B mắng:

- Con mẹ mày, nói mày béo còn bức xúc sao, có tiền không?”

Cường Tử vội vàng gật đầu nói:

- Hóa ra các anh là tới đòi tiền a, có, có, có. Các anh muốn bao nhiêu?

Khuyên tai móc kéo nói:

- Ít con mẹ nó dong dài, có bao nhiêu móc hết ra đưa cho chúng tao.

Cường Tử cúi đầu khom lưng nói được được, sau đó mò mò trong túi, móc sạch sẽ hết tất cả các túi. Đếm tổng cộng có ba trăm bảy mươi lăm xu, hắn xếp tiền gọn gàng, sau đó nói:

- Toàn bộ, có từng này. Các huynh đệ là thiếu tiền tiêu a, nói sớm a, mình là người yêu kết giao bạn bè, bạn bè thiếu tiền mình nhất định là phải trợ giúp một chút.

Tóc Lori nói:

- Coi như người thức thời, đưa tiền qua đây.

Cường Tử vừa gật đầu vừa cầm tiền, hắn nắm chặt xấp tiền nhìn tới nhìn lui, không đưa tiền sang. Tóc Lori hùng hùng hổ hổ muốn đoạt, chỉ thấy Cường Tử chau mày, giống như hạ quyết tâm thì thầm một tiếng:

- Thôi, ném tiền thoát họa.

Hắn lấy ra 5 xu, cắn răng một cái đưa cho tóc Lori.

- Các huynh đệ cầm lấy mà tiêu, không cần trả lại! Cái khác mình không có, chỉ có nghĩa khí.

Bát Thần nam sững sốt, khuyên tai móc kéo cũng sững sốt, học sinh xấu A, B, C, D đều ngây người.

Tóc Lori nhìn chằm chằm Cường Tử cười nhếch mép nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Con mẹ mày, chơi bọn tao đây phải không?”

Cường Tử vẫn giữ một bộ dạng cầu nô tài như trước nói:

- Không dám không dám, các anh đây nhiều người, nhiều như vậy mẹ tôi cũng chơi không nổi, thân thể tôi không tốt, quá mệt mỏi. Chúng ta còn là huynh đệ nữa, không liên quan tới mẹ tôi, không liên quan.

Học sinh xấu A:

- Mày có ý gì? Muốn chết phải không?”

(hắn xấu nhất, nếu không tại sao là A, đánh hắn đánh hắn)

Cường Tử nói:

- Ý của anh là ít quá phải không?”

Hắn dậm chân lẩm bầm tàn ác nhẩn tâm, rút ra mười đồng đưa cho học sinh xấu A.

- Thối lại mình chín đồng!

Học sinh xấu B mắng một câu:

- Phí lời với thằng này làm gì, đánh nó.

Mấy người muốn đồng loạt xông lên, Cường Tử xua xua tay:

- Từ từ.

Tóc Lori nói:

- Mày sợ rồi sao? Vậy thì giao tiền ra đây, ngày mai lại mang hai ngàn đồng đưa cho bọn tao, tao bảo đảm từ nay về sau ở trường học không ai dám động tới mày.

Cường Tử:

- Không phải, mình muốn hỏi các bạn khám bác sĩ là tự trả tiền hay là được chi trả vậy?

Bát Thần nam:

- Mày có ý gì?

Cường Tử:

- Các bạn nếu như là tự trả tiền, mình liền xuống tay nhẹ một chút. Nếu là chi trả... Mình bảo đảm các bạn hối hận rất lâu.

Bọn học sinh xấu đồng loạt rống giận, sau đó vung nắm đấm vọt lên. Cường Tử cười lạnh một tiếng, đem tiền nhét vào trong túi quần, đón tên học sinh xông lên trước bằng một chiêu Hắc Hổ móc đũng quần, theo sát sau là một chiêu Hươu tử trâu đào, lại một chiêu tiếp theo là Tiên nhân chỉ đũng quần, tiếp theo nữa là một chiêu lão Hân đẩy đũng quần, lại một chiêu tiếp theo...

Khi Chu Hạo Nhiên cùng Lý Vạn Thanh hai người chạy tới, Cường Tử đang ngồi ở trên lưng tóc Lori đếm tiền.

- Năm, mười, mười lăm, hai mươi...

Lý Vạn Thanh sững sờ nhìn Cường Tử hỏi:

- Cường Tử, đang làm cái gì đó?

Cường Tử nhìn lại là Lý Vạn Thanh, thật thà cười nói:

- Cậu không thấy sao? Mình đang đếm tiền nè.

Chu Hạo Nhiên cẩn thận nhắc chân, vòng qua từng tên từng tên đang nằm trên mặt đất rên rỉ gặp đệ tử phái đũng quần, có chút không tin hỏi:

- Đều là người làm ngã sao?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Có một tên chạy ra ngoài, đụng trúng tường ngất đi.

Lý Vạn Thanh đốt một điếu thuốc, phất tay một cái bảo tiểu đệ của mình đều đi đi. Sau đó dựa vào cửa nhà vệ sinh hỏi:

- Bọn chúng đòi tiền người?

Cường Tử đáp một tiếng:

- Mình cho, bọn chúng còn kêu không đủ, cậu nói có phải là đáng ăn đòn hay không.

Chu Hạo Nhiên cũng đặt mông ngồi ở trên người tóc Lori, hấn bị ngồi tỉnh, vừa rồi bất tỉnh. Hấn cố sức quay đầu lại nhìn một chút, thấy Chu Hạo Nhiên. Sau đó tên tôn tử này đột nhiên bắt đầu gào khóc, kêu khóc đến tê tâm liệt phế, chết đi sống lại. Hấn vừa khóc vừa kêu rên:

- Háo Tử ca, cứu cứu đệ đi, mau cứu cứu đệ đi!

Cường Tử miệt thị nhìn hấn:

- Con mẹ nó, đúng là đồ gà yếu, không có tý sức nào cả.

Lý Vạn Thanh hỏi:

- Cường Tử, không thiết thòi gì chứ?"

Cường Tử giơ lên tiền trong tay nói:

- Cậu xem việc âm ỉ này... Đúng là rất con mẹ nó phù hợp.

19. Chương 19: Làm Giàu Cấp Tốc Phất Lên Nhanh Chóng

Buổi trưa khi tan học, Cường Tử cười hì hì chui vào Audi A8 Chu Bách Tước, thần thần bí bí nói với Chu Bách Tước:

- Chú Chu, con mời chú ăn cơm.

Chu Bách Tước đang mải mê đọc một quyển sách, không ngẩng đầu hỏi:

Ăn cái gì?

Cường Tử móc một sấp tiền từ trong túi ra nói:

- Ăn gà KFC nhé!

- Không ăn.

Nhưng con chưa ăn bao giờ.....

Chu Bách Tước:

- Vậy cậu đi ăn một mình đi, tôi không đi.

Cường Tử:

- Thôi được rồi, chú Chu, chú muốn ăn gì?

Chu Bách Tước gấp sách lại, nhìn vẻ mặt cấp bách của Cường Tử, nhú mày hỏi:

- Nói đi, cậu có chuyện gì muốn nhờ tôi.

Cường Tử hi hi cười nói:

- Biết ngay là không đầu được chú, con vốn định mời chú đi ăn rồi mới nói. Có câu ăn của người, bắt bí điểm yếu. Con vốn định đợi chú ăn xong con mới mở lời nhờ chú, thì chú sẽ không từ chối được.

Chu Bách Tước lấy xe, cũng không nói chuyện phóng lên lái xe đi. Thì Cường Tử biết âm mưu của mình đã thành công, trên đường hấn luôn hi hi cười, giống như một con chồn vừa trộm được gà.

Đến một quán ăn nhỏ Chu Bách Tước dừng xe lại, ý bảo Cường Tử xuống. Sau khi Cường Tử xuống xe Chu Bách Tước như chợt nhớ ra cái gì, dừng bước hỏi Cường Tử:

- Cậu mang theo bao nhiêu tiền?

Cường Tử cũng không sợ người qua đường xem thường hần, lập tức móc hết tiền trong túi ra để trên mặt đất, sau đó ngồi đếm từng tờ một. Tiền tiêu vặt của Cường Tử vốn không được bao nhiêu, một tháng có năm trăm đồng. Nếu tính cả tiền nhà trọ thì là vừa đủ, không có dư gì. Hiện nay không mất tiền thuê, nên tiết kiệm được ít, lại thêm hôm nay hần vừa trúng mảnh số tiền nhỏ.

Hai ngàn một trăm năm mươi ba đồng sáu hào.

Cường Tử đếm xong chính hần cũng sửng sốt, Chu Bách Tước nói:

Nhiều như vậy sao?

Cường Tử chửi thề một câu:

- Đồng tiền lẻ này là thằng nào cho mình!

Chu Bách Tước lại quay lên xe, tay vẫy Cường Tử nói:

- Đổi quán khác.

Cường Tử liền đoán được đại sự không ổn rồi, nhưng hần chỉ có thể miễn cưỡng lên xe. Lưu luyến quay đầu nhìn bảng hiệu quán ăn.

‘Quán ăn Tiểu Bát Tiên.’

Cường Tử nói:

- Chú chu, chú nhìn bảng hiệu này đẹp biết mấy, chúng ta ăn ở đây đi.

Chu Bách Tước:

- Đi không, ngày nào ta cũng ăn ở đây, muốn đổi một chỗ khác.

Cường Tử ôm một tia ảo tưởng hỏi:

- Chú muốn ăn gì?

Chu Bách Tước:

- Cái gì có thể tiêu hết hai ngàn đồng, thì đi ăn cái đó.

Cường Tử ôm đầu than thở nói:

- Khóc giùm con thần ơi, xin người sét đánh chết con đi. Chú chu, chú cho rằng tiền của con là không đáng hoàng? Con không phải là kẻ giàu có!

Hiếm khi thấy Chu Bách Tước cười ha ha nói:

- Tiền của cậu nhất định không phải là không đáng hoàng, nhưng chắc chắn cũng không phải là của chính cậu. Cậu là người keo kiệt nhất mà tôi từng gặp, nếu là tiền của cậu thì cậu nỡ bỏ tiền ra mời tôi ăn cơm sao? Đừng quên cậu còn nợ tôi một chiếc đồng hồ!

Cường Tử mấp máy đôi mắt nịnh nọt nói:

- Chú chu, con mua cho chú một chiếc đồng hồ năm đồng, chúng ta đi quán lúc này ăn nhé?

Chu Bách Tước chỉ vào lỗ gấn ti vi của chiếc xe nói:

- Không cần, tôi mua rồi.

Lúc này Cường Tử mới phát hiện, lỗ gấn ti vi đó đã gấn vào một cái đồng hồ báo thức nhỏ. Xung quanh dán một bức tranh một nữ chiến sĩ! Hình nhân vật đó rất....rất nghệ thuật! Cường Tử chỉ vào bức tranh nói:

- Đây là cái gì?

Chu Bách Tước nghiêm trang nói:

- Coi như là dây đồng hồ.

Cường Tử liền nhớ đến đồng hồ đeo tay của Chu Bách Tước, hần liền rùng mình.

Chu Bách Tước lái xe đến một khách sạn nhìn vào rất đẳng cấp, đóng cửa xe lại đi vào trước, Cường Tử miễn cưỡng theo sau tay nắm chặt túi quần nghiêng rằng chịu đựng. Nó nhìn chăm chăm vào sau lưng Chu Bách Tước rồi nguyên rửa.

Tôi nguyên rửa ông đêm nay đái dầm! Không, tôi nguyên rửa ông mười năm ngày ngày đều đái dầm!

Chu Bách Tước lấy một phòng Vip, khí khái ngồi xuống. Nhân viên phục vụ xinh đẹp hỏi anh ta:

- Xin hỏi tiên sinh muốn ăn gì?

Chu Bách Tước giơ tay khều Cường Tử, Cường Tử nhìn anh ta với ánh mắt cầu xin và vô tội. Chu Bách Tước lại đưa ngón tay khều, Cường Tử đành phải móc hết tiền trong túi ra nhét cho Chu Bách Tước. Chu Bách Tước thỏa mãn gật gật đầu, đếm ra một ngàn đồng đưa cho nhân viên phục vụ nói:

- Dùng hết số tiền này, hai người chúng tôi có thể ăn no là được.

Nhân viên phục vụ nhìn hai người một lớn một nhỏ như hai con quái vật dở hơi, cô ấy chưa từng thấy ai có kiểu chọn món ăn như vậy. Do dự không biết có nên nhận số tiền kia không, nếu tiền móc ra từ túi của Chu Bách Tước, cô ta sẽ không do dự như thế rồi. Mắt Cường Tử liền sáng lên, sáng khoái nói:

- Cứ dùng hết một ngàn đó!

Nhân viên phục vụ vẻ mặt bao phủ bởi một đường màu đen đi ra khỏi phòng, nói nhỏ với một đồng nghiệp đứng bên ngoài cửa:

- Hai người trong phòng này là hai kẻ biến thái!

Số tiền còn lại Chu Bách Tước giữ lại một trăm, sau đó trả lại cho Cường Tử.

- Đây là tiền cậu cho tôi mua đồng hồ, tôi không cảm ơn đâu!

Cường Tử:

Chu Bách Tước:

- Nói đi, có chuyện gì muốn nhờ tôi?

Cường Tử nói:

- Trường con sắp mở đại hội thể dục thể thao.

Chu Bách Tước:

- Ủ, mở đại hội thể dục thể thao thì sao?

Cường Tử:

- Con đăng ký tham gia rồi, chú Chu chú dạy con làm sao có thể giành được quán quân nhé?

- Cậu đăng ký cái gì?

- Chạy cự ly dài và ngắn.....

- Cậu biết Bách biến thần hành, thì sợ gì chạy bộ?

Cường Tử vừa bỏ tiền vào túi vừa nói:

- Còn có nhảy cao, nhảy xa, môn đẩy tạ, môn ném đĩa sắt, vượt rào một trăm mười mét.....

Chu Bách Tước liền giật tiền từ tay Cường Tử lại, kêu người đứng bên ngoài cửa:

- Phục vụ! sửa thực đơn, chọn thực đơn hai ngàn đồng.

Trên đường về Cường Tử trừng mắt nhìn Chu Bách Tước, anh ta xĩa răng thanh thần lái xe. Cường Tử móc ra một bao thuốc lá, châm một điếu thuốc hít mạnh một hơi, Chu Bách Tước híp mắt lại dùng ngón tay khều anh ta. Cường Tử giận dữ ném cả bao thuốc cho anh ta nói:

- Hút hút hút, hút hết đi. Chỉ cần chú giúp con giành được huy chương là được, thực ra con chỉ trẻ trâu, chú không giúp thì con thân bại danh liệt.

Chu Bách Tước châm điều thuốc thoải mái kéo một hơi nói:

- Trời tạo ra nghiệt chương còn tha thứ được, tự mình tạo nghiệt thì không thể sống.

Cường Tử phần nộ, vớ lấy lọ nước hoa định đập tivi trên xe.....ơ kìa, đồng hồ báo thức trên xe. Chu Bách Tước vội ngăn hắt lại nói:

- Cậu xem lòng dạ cậu hẹp hòi như vậy, mặc dù hôm nay đi ăn cơm, bảy mươi phần trăm đều là cậu ăn, vậy cậu còn cảm thấy mình bị thiệt sao? Chuyện cậu nhờ tôi giờ không muốn nhờ nữa sao?

Cường Tử vội dừng tay hỏi:

- Chú Chu, chú có cách sao?

Chu Bách Tước nhìn nhìn Cường Tử, vẻ mặt lạnh nhạt tự tin. Anh ta cũng vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Không có cách!

- Cường Tử:.....

Chu Bách Tước:

- Cậu cho rằng cháu là siêu nhân? Mặt quần lót bên ngoài thì vô địch? Lưu Tường chạy vượt rào 110m vô địch tại Châu Á, trên đại hội Asian hần còn không dám đăng ký một lần hết các môn điền kinh! Cậu nói đi cậu muốn như nào?

Cường Tử cúi đầu biện minh nói:

- Đại hội thể dục thể thao trường chứ đâu phải đại hội Asian, chú không thể nào một chút cũng không giúp, chú đã ăn cơm con mời.....

Chu Bách Tước:

- Được rồi, tôi chỉ bảo đảm các môn chạy bộ của cậu giành được huy chương.

Buổi tối Cường Tử nằm trên giường buồn bã, buồn đến mức lăn qua lăn lại, cụng đầu vô tường, buồn rầu đến nỗi hút thuốc, tạt vào miệng, bứt tóc.....

Sau khi cụng đầu vào tường, Cường Tử ngồi trên giường nói tiêu rồi.

Trong đầu giống như đang chiếu một bộ phim chọt xuất hiện rất nhiều thứ mới lạ, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện các luồng thông tin này bao giờ. Tất cả đều liên quan đến khoa học kỹ thuật, thông tin này vô cùng rắc rối, hầu như bao gồm rất nhiều lĩnh vực. Cường Tử biết đây nhất định là đại lễ một tên ma quỷ ngoài hành tinh kia ban cho hần, các tài liệu trước đây chỉ là số tài sản nhỏ, thứ liên quan đến khoa học kỹ thuật lần này, chính là cánh cửa chính vào kho báu.

Cường Tử nín thở suy xét kỹ trong đầu lần nữa, cuối cùng đã tìm được thứ cần thiết hiện nay hần đang cần. Giày chạy giảm thiểu ma sát! Có thể nâng cao tốc độ chạy bộ của con người, còn có sức bật nảy. Đơn giản chính là những thứ tốt tạo ra thích hợp với Cường Tử giành cho đại hội thể dục thể thao lần này.

Cường Tử lau nước miếng, hai tay chấp trước ngực nói:

- Cám ơn ngài tư lệnh, cầu nguyện cho ngài ở Thiên Đường con đàn cháu đống nhiều vợ lắm thiếp gia tài muôn vạn hoàng hành bá đạo ức hiếp cả nam lẫn nữ.

Cường Tử ghi lại tài liệu chế tạo giày chạy giảm thiểu ma sát, hưng phấn xoa thẳng tay. Nhưng chỉ một lát sau Cường Tử lại ủ rũ, vì hần không có tiền mua nổi những vật liệu này.

Được rồi, trước tiên kiếm món tiền nhỏ đã.

Cường Tử tiếp tục dựa vào luồng thông tin kia tìm kiếm vật liệu phù hợp.

Cuối cùng.....

Cường Tử mất hai tiếng mới hoàn thành chế phẩm thủ công thứ nhất của mình, một cái bật lửa. Nhưng không phải là loại bật lửa bình thường, nhưng trên thực tế nó chính là một cái bật lửa. (vốn đã muốn viết như vậy, mấy câu nói này ta đã sùng bái nhiều năm rồi. được rồi, bây giờ để chúng ta giới thiệu một chút về tính năng của bật lửa này.)

Thứ nhất, nó có thể tạo ra lửa.....

Thứ hai, nó có thể phát ra nhạc (tôi biết tôi biết, loại bật lửa nay mười năm trước đã có rồi.)

Thứ ba, nó có thể phát sáng làm đèn pin, hơn nữa nó có thể chiếu xạ bức ảnh ra to. Ví dụ như bức ảnh thân hình mỹ nữ đến từng chi tiết, sau khi tia sáng phóng to chiếu ra bức hình trên tường, quyến rũ biết mấy. (tôi biết tôi biết, hiện nay đã có loại như vậy rồi, nếu không có bạn cho rằng tôi có thể nghĩ đến sao?

Thứ tư, nó không đốt bằng chất khí lỏng, cũng không cần dầu! Đây chính là tính năng bậc nhất của cái bật lửa này. Không cần nhiên liệu! Mà trực tiếp đốt bằng không khí! Hạng Uy dạy Cường Tử cách cải tiến cái bật lửa này, sau khi trải qua cải biến nhỏ, khiến tính năng của bật lửa đánh lửa bằng đá lửa thông thường tăng gấp mười lần! Nói ngắn gọn, chính là hấp thu dưỡng khí của không khí vào chỗ đánh lửa của bật lửa, sau đó tăng áp lực phóng ra hình thành khí lưu, đá lửa trực tiếp đốt khí lưu là xong. Chi phí tương đương thấp, thậm chí chỉ thấp bằng một bật lửa thông thường.

Ngày thứ hai tan học, Cường Tử đi đến nhà máy chế tạo bật lửa lớn nhất thị trường. loại bật lửa này xem phải bán cho ai, nếu bán cho một công tử nhà giàu trong trường học, nói không chừng bán được ba mươi năm mươi đồng, nhiều nhất là một trăm đồng. nhưng nếu đem sáng kiến bán cho nhà máy chế tạo thì sao? thì sẽ không phải là ba mươi năm mươi đồng hay một trăm hai trăm đồng rẻ như vậy.

Có tác giả nói chuyện đọc sách chưa? Tôi có một trăm sáng kiến chuẩn bị tạo ra. Một ngàn vạn đồng tiền một cái, ai cần? thì ra mình vốn là vạn phú ông tìm ẩn, nghĩ như vậy thì đã cân bằng lại nhiều rồi.

Cường Tử đem cái bật lửa đặt trên cái bàn làm việc, vẽ mặt chân thành nói:

Ông có muốn xí nghiệp của ông trở thành vô cùng lớn không? Ông có muốn trở thành một nhân vật dẫn đầu không? Tôi đến để cho ông điều đó.

Quản đốc xưởng sản xuất bật lửa coi thường Cường Tử, nếu hông phải Audi A8 của Chu Bách Tước, lão ta thật sự cho rằng Cường Tử là tên lường gạt, hay là một tên lừa bịp không ra gì. Cho nên lão nói:

Anh muốn làm gì? Lúc tôi bằng tuổi anh bây giờ vẫn còn đang chơi trốn tìm, lừa bịp bây giờ đều trẻ hoá rồi sao? Nhưng cháu cũng chuyên nghiệp quá chứ, lúc đến đây sao không thay đồng phục học sinh ra?

Cường Tử nói:

- Ông đã quá giỏi rồi, còn biết chơi trốn tìm, bây giờ tôi vẫn chưa cai sữa.

Quản đốc:

- Anh đi ra ngoài ngay!

Cường Tử vội vàng ngăn lão lại nói:

- Ông xem đi, nhìn một lần ông sẽ biết tôi có gạt ông không. Có được sáng kiến này, nếu ông không muốn phát tài cũng không được. Nói cho ông biết, sau này Trung Quốc thậm chí cả Châu Á thậm chí cả toàn bộ thế giới, trong ngành chế tạo bật lửa ông chính là ông trùm!

Lúc nó nói lời này thật sự giống như một con chồn vừa trộm được một con gà. Thật không biết bố nó là người như thế nào đã tạo nghiệp gì sinh ra một thằng bé nở mày nở mặt liệt tổ liệt tôn như thế. (lời như vậy, hình như ta đã ghi ba lần rồi.....)

Quản đốc sau khi nghe Cường Tử giới thiệu, đích thân thí nghiệm và kiểm tra tỉ mỉ một lượt kinh ngạc hô:

- Thiên tài ! Anh chính là một thiên tài! Lúc còn trong bụng mẹ thì anh đã bắt đầu nghiên cứu bật lửa rồi à? Thần kỳ quá, vĩ đại quá! Đây chính là phát minh mở ra thời đại mới!

Cường Tử:.....

Cường Tử đã thỏa lòng đắc chí khi đi ra khỏi nhà xưởng, bật lửa đỏ Cường Tử đã bán được hai mươi vạn!

20. Chương 20: Thay Mặt Học Sinh Mới Phát Biểu (thượng)

Sáng ngày thứ hai, Cường Tử vừa đến lớp đã bị cô giáo Chu gọi vào trong văn phòng. Cường Tử sợ phát run, nói không làm chuyện trái với lương tâm không sợ quỷ gõ cửa, Cường Tử tự hỏi không làm việc gì trái với lương tâm, dù hôm trước hắn mới dọn dẹp nhà vệ sinh một lần. Quỷ gõ cửa Cường Tử cũng không sợ, hắn chỉ sợ vào văn phòng giáo viên.

Hôm nay cô giáo Chu trang điểm nhẹ, khuôn mặt vốn đã thanh tú sau khi trang điểm càng xinh hơn, hai má của cô ửng hồng, nguyên nhân có lẽ vì thời tiết nóng, nhưng khiến cho người ta nhìn tim đập thành thịch. Cường Tử bây giờ cũng không dám nhìn, không những không dám nhìn, kể cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cô giáo chu rót một cốc nước cho Cường Tử, thân thiết xoa đầu Cường Tử. Cử chỉ này khiến Cường Tử bỏ đi thấp thỏm trong lòng, không biết cướp hơn một ngàn đồng trên pháp luật phản như thế nào, là chung thân hay là lập tức hành quyết.

- Ngồi đi.

Giọng cô giáo chu nhẹ nhàng, không ngọt cũng không chán tai, khiến người nghe vui vẻ thoải mái.

Cường Tử vò vò đầu nói:

- Hay là em cứ đứng vậy, ngồi thế trong lòng thấy không ổn.

Cô giáo chu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Cường Tử nói:

- Bình thường học sinh có thể ngồi trong văn phòng cô giáo đều là học sinh tiêu biểu, ví dụ đại biểu khóa mỹ thuật hay là vệ sinh kiểm tra viên, em.....

Cô giáo chu cười, môi cô mở ra, hàm răng trắng nõn giống như trân châu sáng lấp lóe. Cường Tử chỉ liếc mắt nhìn thì đầu đã chóng váng, thầm nghĩ môi hồng răng trắng chính là nói về người như cô giáo Chu. Môi hồng xinh tươi hơi hé mở, có thể nhìn thấy cái lưỡi màu hồng nhạt, Cường Tử cảm thấy xao động.

- Nói xằng nói bậy gì đó, cô bảo em ngồi thì em cứ ngồi xuống!

Cô giáo chu giả vờ giận dữ, Cường Tử khó cưỡng lại chính là.....

khó cưỡng lại được chính là điệu bộ này. Hắn liền vội vàng ngồi xuống đối diện với cô giáo Chu, giống như một học sinh vô cùng non nớt ông a ông ọ. Cô giáo Chu nhìn điệu của hắn liền phì cười một tiếng, cô cười thật sự giống như.....Cường Tử thoáng suy nghĩ về những diễn viên xinh đẹp trong phim mà mình từng xem, ruột cuộc đều không có ai giống, đáng điệu cô giáo Chu không phải như những diễn viên chỉ là làm dáng diễn xuất rên rỉ. Được rồi, Cường Tử tự nghĩ, tuy có chút gượng ép. Nhưng nó cảm thấy cô giáo chu cười giống như Tô Đất Kỷ, Lý Sư Sư, Trần Viên Viên.....

Cô giáo Chu mỉm cười nói:

- Lâm Cường, nói cho em biết một tin vui.

Cường Tử vừa nghe là tin vui, liền định tâm lại.

- Tin vui gì? Khiến cô vui như vậy ?

Cường Tử thật biết nói chuyện.

Đôi mắt cô giáo chu cười thật là đẹp, giống như Tô Đát Kỷ, Lý Sư Sư, Trần Viên Viên.

- Ngày mốt là khai mạc đại hội thể dục thể thao rồi, thông qua cuộc họp lãnh đạo trường quyết định, để em thay mặt học sinh mới phát biểu trên khán đài, đây có được cho là tin vui không?

Cường Tử vừa nghe xong cảm thấy đầu to ra, đứng giữa gần mười vạn học sinh, để hẳn phát biểu trước mặt mười vạn người ? Đây là tin vui hay là tin buồn đây?

- Cô Chu, em làm không được.....

Cô giáo chu hình như có dự đoán được là Cường Tử sẽ nói như thế, cô đứng dậy đi tới bên cạnh Cường Tử, vỗ nhẹ vào vai Cường Tử nói:

- Lâm Cường trong ấn tượng của cô hầu như không từng nói qua bốn chữ em không làm được, không phải sao? Nhớ có một lần khi cô khuyên em từ bỏ một số môn, em đã trả lời cô như thế nào? Em nói:

- Cô yên tâm đi, giao cho em. Là sự tự tin của em đã thuyết phục cô, bây giờ lòng tự tin của em đâu? Cô muốn nó hiện ra để thuyết phục bạn thân em! Cô hy vọng em vẫn trả lời cô bằng câu nói đó, cô yên tâm đi, cứ giao cho em.

Đôi mắt Cường Tử tán loạn hết cả lên, nghe qua lời nói nhẹ nhàng hy vọng tha thiết và sự động viên của cô giáo Chu, tinh thần Cường Tử có chút mơ hồ, bây giờ nó chỉ có một cảm giác.

Trên người cô giáo Chu.....thật thơm.

Cường Tử làm bộ cảm động, khụt khịt hít mũi. Hương thơm nhàn nhạt mát lòng mát dạ đó nháy mắt bay vào xoang mũi nó, thậm chí gân cốt toàn thân đều cảm thấy thoải mái đến gần như phát sốt. Cường Tử nghĩ bụng đây chính là mùi thơm cơ thể trong truyền thuyết nói sao, quả thật giống như trên thế giới không có bất cứ mùi thơm nào sánh được, ngửi cái rất có tinh thần, liếm liếm cái.....ách, thôi khỏi liếm. Tóm lại, Cường Tử chỉ dùng bốn chữ tổng quát chính là tinh thần thoải mái.

Cường Tử:

- Cô Chu, cô cũng biết, em có điểm yếu, không biết biểu đạt ý của mình. Em chỉ sợ nói không hay đến lúc đó làm xấu mặt lớp chúng ta, càng sợ làm xấu mặt cô.

Cô giáo Chu nói:

- Lâm Cường, nhớ lần trước giáo sư Nhật Bản đến lớp chúng ta nghe giảng bài lần đó, từ ngữ trong lời nói của em rất sắc bén. Còn nữa lúc trên lớp các bạn học nhường để em phát biểu, không phải em đã nói rất tốt sao? Mọi người đều rất cảm động, vậy sao em có thể nói mình không biết biểu đạt ý được chứ? Tự coi nhẹ mình là điều không tốt.

Cường Tử:

- Đó chính là những lời nói từ đáy lòng, tự nhiên thốt ra.

Cô giáo chu:

- Điều cô muốn chính là lời nói từ đáy lòng, chỉ có lối nói từ đáy lòng mới biểu đạt chân thành nhất, mới là thứ có thể cảm hóa nhân tâm con người nhất. Em về chuẩn bị đi, hãy nói về mấy năm nay em vừa đi làm vừa tự khắc khổ học hành, cô tin mọi người đều sẽ cảm động.

Cường Tử ngẫm nghĩ mình biết nói gì? Chẳng lẽ mình nói mỗi ngày trộm rượu của sư phụ uống? Mỗi ngày nhìn thấy những em gái xinh xinh là chảy nước bọt? Hay mỗi ngày đều ôn tập bài một lần như (Kim Bình Mai)? Hay là chuyển gạch lén nhìn ả mập tằm? Ngẫm nghĩ như thế, ngẫm nghĩ chân ả mập thô quá, nhưng bộ ngực rất to.

- Cô Chu, em chưa gặp qua trường hợp gì lớn cỡ này, cả trường nhiều người như thế, em hơi sợ.

- Đây là lời nói thật.

Cô giáo Chu lại vuốt tóc hẳn lần nữa nói:

- Lấy hết dũng khí em ra, em có thể chinh phục các bạn học chúng ta, còn có cô. Như vậy em cũng có thể chinh phục toàn bộ học sinh của trường! Cô tin chắc như vậy.

Chinh phục cô giáo Chu?

Cường Tử hết sức đắc ý.

- Được rồi, em về chuẩn bị một chút.

.....

- Buổi chiều khi tan học, Cường Tử nghe theo chỉ thị của Hạng Uy mua thứ đồ cần thiết. Đầu là những thứ đồ dùng hằng ngày, có mấy thứ hơi khó tìm Cường Tử cũng đã mua được trong tòa cao ốc Ngũ Kim. Những thứ đồ này đa số đều mặc hàng thông dụng dễ tìm thấy, có cái mỗi ngày đều có thể tiếp xúc đến, ví dụ như pin số 1, lò xo, mặt nạ công tắc.

Ăn cơm tối xong Cường Tử bắt đầu cải tiến đôi giày thể thao của mình, đôi giày này Cường tử dùng một trăm đồng tiền còn lại của mình để mua. Vốn là không còn thừa lại, nhưng Cường Tử lấy lại một trăm đồng mà Chu Trăm Tước đã lấy đi. Nó mặt dày mày dạn nói:

- Không trả lại tiền cho cháu cháu sẽ nói cho mọi người biết chú say mê thiếu nữ chiến sĩ xinh đẹp!

Đây là một đôi giày Playboy Bunny, tuy không phải thật, cũng được coi là hàng nhái cao cấp.

Cường Tử mất thời gian nửa đêm mới cải tiến toàn bộ diện mạo đôi giày, tuy nhìn đáng vẻ có hơi khó coi, nhưng ít nhất cũng giữ được dáng vẻ đôi giày, tuy nhìn giống đôi dép lê.

Đại hội thể dục thể thao đã đúng kỳ khai mạc, ngày hôm đó ầm ĩ đông nghịt cả vạn người, cờ đỏ phất phới tung bay. Không khí đó vô cùng sôi nổi, vô cùng...

21. Chương 21: Thay Mặt Học Sinh Mới Phát Biểu (hạ)

Tác Giả: Trí Bạch

Đại hội thể dục thể thao đúng ngày khai mạc, ngày đó người nhiều như lá vàng thu mà mọi người đều sôi trào, cờ đỏ phất phới cờ nhiều màu tung bay. Không khí theo đó cực kỳ nhiệt liệt, khi đó...

Toàn bộ lãnh đạo của trường đều ngồi ở đài chủ tịch, còn có lãnh đạo của bộ giáo dục thành phố, lãnh đạo cục văn hóa thành phố, lãnh đạo chính phủ thành phố, lãnh đạo khu phố, văn phòng lãnh đạo khu phố, chủ nhiệm hội dân cư, lãnh đạo phong phá bỏ và di dời nhà cửa, lãnh đạo cục cảnh sát thành phố, lãnh đạo tổ chuyên cần quét tệt nạn xã hội, lãnh đạo ban chuyên giúp đỡ, lãnh đạo ban mỹ thuật, lãnh đạo ban thể dục, đặc biệt lãnh đạo công ty giấy thể thao...không có đến.

Tóm lại khách quý tụ tập chật nhà.

Đầu tiên là hiệu trưởng của trường Nhất Trung là Ngô Vĩ Dân nói chuyện, những từ ngữ hoan nghênh và tuyên bố đại hội thể dục thể thao khai mạc. Hiệu trưởng Ngô là một vị mà ở trong giới giáo dục có thể coi là một nhân vật cấp bậc nguyên lão, không chỉ tại thành phố này, tỉnh này, thậm chí trong cả nước cũng có sức kêu gọi mãnh liệt. Học sinh của ông bao quát khắp ngũ hồ tứ hải, bao quát toàn bộ mọi nơi, trong đó có quan lớn, có người giàu có, cũng có dân chúng bình dân. Tóm lại đây là một vị hiệu trưởng mà các giai tầng nhân dân đều kính yêu.

Hiệu trưởng Ngô kích động nói:

Công tác giáo dục trong nước của chúng ta qua nhiều năm sóng gió, qua vô vàn gian nan hiểm trở, rốt cục cũng đạt được thắng lợi huy hoàng, đây không phải là sự cố gắng của một thế hệ, cũng không phải nỗ lực của chỉ một người mà là quá trình đấu tranh của cả quốc gia. Cảm ơn sự ủng hộ cực kỳ to lớn của trung ương Đảng đối với sự nghiệp giáo dục, cảm ơn các dân tộc trong cả nước ủng hộ trong sự vô tư.

Nhớ năm đó...

(phía dưới lược bỏ một vạn năm nghìn chữ, nói cái kia rất rất dài, giảm đi một vạn năm trăm rồi, tính nếu không cắt chắc đến hai vạn chữ mất, các bạn hạnh phúc không?).

Sau đó là đại biểu các giáo viên lên phát biểu, sau đó là đại biểu học sinh lên nói, cuối cùng là đại biểu học sinh mới lên nói.

Đại biểu các giáo viên lời nói đầu là:

- Gió xuân mưa phùn làm măng mới mọc, một loạt người mới thay người cũ...(trên là hành văn).

Đại biểu học sinh lời nói đầu là:

- Măng mới nẩy mầm cảm ơn mưa xuân, uống nước không quên người múc nước...(bài văn trên các bạn phục không?).

Khi đến phiên Cường Tử lên đài, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó dưới ánh mắt nóng bỏng của toàn bộ bạn học và nụ cười động viên của cô giáo Chu thì hắn từng bước đi lên bục phát biểu. Hắn mặc bộ đồng phục đã được giặt sạch sẽ và đi một đôi xăng đan hàng hiệu mới tinh... Trước hai vạn con mắt soi mói của học sinh trong trường, hắn mặt không đổi sắc nhưng tim đang nhảy loạn.

Cường Tử hít một hơi thật sâu, làm cho cảm xúc của mình bình ổn trở lại. Hắn hiểu được ý tốt của hiệu trưởng và cô giáo Chu, đại biểu học sinh mới có ý nghĩa như thế nào? Ý chính là bạn là nhân vật thống lĩnh toàn học sinh mới.

- Các vị lãnh đạo, các vị giáo viên, các bạn học sinh thân mến, chào mọi người.

Cường Tử cúi thật sâu, hắn ngẩng lên nhìn đám người đông nghịt phía dưới, nói ra câu đầu tiên.

Tên tôi là Lâm Cường, năm nay mười bảy tuổi, học sinh mới của cấp ba.

Phía dưới đều yên lặng hẳn ra, mọi người nghe thấy hết lời hắn nói, một nhân vật nghịch lý, học sinh nghèo khó được đặc cách nhưng mỗi ngày đi đến trường tan học bằng Audi A6.

- Mấy ngày nay tôi vẫn luôn suy nghĩ khi đứng ở nơi này nên dùng giọng điệu thế nào để nói chuyện với mọi người? Là dùng giọng điệu của một người nghèo khó không có cái gì, hay dùng giọng điệu hạnh phúc khi được tuyển đặc cách, hay là dùng giọng điệu của một đứa bé mồ côi kích động khi có được sự giúp đỡ? Tôi nghĩ rằng những thứ trên đều không quan trọng, quan trọng ở đây là nói ra những lời trong lòng.

Ánh mắt của Cường Tử lạnh nhạt tiếp tục nói:

Mọi người đều biết tôi là một học sinh nghèo, cũng đều chứng kiến hàng ngày tôi ngồi trên một chiếc xe hơi đắt tiền đi học và tan học. Mọi người có lẽ cũng không rõ, cũng có bạn học xì mũi coi thường, có người nói tôi lừa đảo, có người nói tôi thực ra là một tay ăn chơi trác táng. Thực ra cái này cũng không thể giải thích rõ ràng, lý do duy nhất là tôi gặp được người có lòng hảo tâm.

- Thực ra có lúc bản thân tôi cũng đã từng dao động, hiện tại ở tốt, ăn ngon, mỗi ngày được ngồi xe, còn có vài trăm tệ để tiêu, đây không phải những thứ mà ngày xưa tôi từng mong đợi sao, những ngày ăn ngon ngủ kĩ rồi chờ chết?

Giọng điệu Cường Tử thay đổi, tiếp tục nói:

Nhưng mà, nghĩ như vậy thì trong nội tâm của tôi liền đau đớn! Tôi cảm thấy có một thứ gọi là lương tâm đang tra tấn lòng mình! Nếu ta thật sự sa ngã như vậy thì nếu ta bắt đầu hưởng thụ, vậy ta còn là người sao?

- Có một lão què, tôi gọi ông ấy là sư phụ, ông ấy vẫn mãi không chịu nhận tôi làm đồ đệ. Ông ấy mở một nhà hàng ba năm rồi, kiếm tiền đều đưa tôi mua sách, giấy phép buôn bán cũng không có tiền làm. Ông ấy không nhận tôi làm đồ đệ là bởi vì ông ấy thấy tôi nên tiếp tục đến trường học tập, để kiếm nhiều tiền hơn để phát tài, sao lại uất ức ở lại trong một cái nhà hàng nhỏ mà quanh năm không thấy mặt trời! Ông ấy nói với tôi rằng:

- Cường Tử, con người sống chỉ vì hai chữ, hô hấp, hít một hơi rồi tranh thủ thở một hơi.

Cường Tử dừng lại một chút nói tiếp:

- Có một người giàu có, tôi gọi ông là Lôi Tử thúc, chính ông giúp tôi một lần nữa được đến trường. Ông từ khi dẫn tôi ra khỏi nhà hàng nhỏ đó, tôi khóc không đi, ông vả cho tôi hai cái tát sau đó nói với tôi rằng:

Con nếu muốn báo đáp sự phụ của con thì đi theo chú, tên MB(money boy- trai gọi) khóc lóc sụt sùi còn là đàn ông sao? Con cho rằng đi theo sự phụ con là hiếu kính ông ấy sao? Người có thể giúp ông ấy làm cái gì? Ngoại trừ giúp ông ấy xào rau rồi lau dọn bàn ghế, quét tước thì con còn giúp cái gì? Đi theo chú, mua xe đẹp, mỗi ngày dẫn sự phụ đi vòng quanh thế giới, để cho mọi người đều nhìn xem, một lão què như ông ấy cũng có một đồ đệ tốt.

Ông nói:

- Cường Tử, thế giới này rộng hơn những gì con tưởng tượng. Ánh mắt cần cao hơn, nhìn xa hơn, không cần sau mười năm, chỉ cần sau ba năm, không muốn sau ba năm, thì sau ba tháng, muốn hiếu kính sự phụ con, thì cần xem thực tế làm như thế nào, tương lai để cho sự phụ què của con khoe khoang cho cả đường phố biết đồ đệ của chính mình có bao nhiêu 'trâu bò'. Con cho rằng ngoài thôn nhỏ thì không có rượu ngon nữa phải không? Con chẳng nhẽ không muốn để sự phụ con mỗi ngày đều uống Ngũ Lương Dịch, Mao Đài?

Con mắt Cường Tử có chút đỏ, sau đó lớn tiếng nói:

- Tôi đứng tại chỗ này, không phải bởi vì tôi nghèo, không phải vì tôi là đứa trẻ mồ côi, càng không phải tôi là học sinh được đặc cách! Là bởi vì tôi đứng đầu các kì kiểm tra trong ba tháng liền! Là bởi vì tôi dùng thực lực đứng ở đây để nói chuyện! Là bởi vì tôi hiểu được bốn chữ 'tri ân đồ báo'.

Cường Tử làm tâm trạng bình tĩnh thêm một chút rồi nói:

- Lời này có chút ngông cũng có chút tầm thường, nhưng là tôi dám phát ngôn bừa bãi, tương lai tôi muốn để sự phụ ở một ngôi nhà lớn nhất, uống rượu ngon nhất, ngồi xe tốt nhất, vì mục tiêu này, mọi người các bạn đều là đối tượng siêu việt, cho nên, từ hôm nay trở đi, các bạn đều là đối thủ cạnh tranh với tôi.

Cường Tử cúi đầu thật sâu rồi nói:

- Đây hình như không phải là lời phát biểu đại biểu học sinh mới nên nói trong Nhất Trung từ trước tới nay? Tôi cảm thấy tôi đang nói lạc đề rồi, nhưng mà, đây là lời nói trong lòng của tôi. Cảm ơn mọi người!

Cường Tử nhìn nhìn các học sinh, giáo viên và khách quý lặng ngắt như tờ, cười cười xin lỗi cô giáo Chu, sau đó thông dong đi xuống bậc, đến bên cạnh cô giáo Chu nói:

- Thực xin lỗi cô Chu, em nói hỏng rồi.

Cô giáo Chu nắm đầu vai của hắn, nhẹ giọng khóc nức nở nói:

- Không có, em là niềm kiêu ngạo của chúng tôi.

Lúc này, dưới đài bỗng vang lên tiếng vỗ tay như sấm! Toàn bộ học sinh và khách quý tham gia đại hội hôm nay đều đứng lên nhiệt liệt vỗ tay, dùng tiếng vỗ tay để biểu lộ sự kính trọng từ tận đáy lòng! Tiếng vỗ tay của vạn người vang tận trời xanh, tặng cho một thiếu niên mười bảy tuổi!

22. Chương 22: Để Tiền Lại Đó

Đại hội thể dục thể thao ngày đầu tiên không có hạng mục thi đấu của Cường Tử, Cường Tử cũng vui vẻ làm người xem thi đấu. Hắn chạy tới xem trận đấu của Bùi Nhược, giả bộ thành thật ngồi trên khán đài tập trung tinh thần xem, biểu lộ một chút biểu tình của người yêu thích môn bóng bàn! Thật ra không một ai biết được, con mắt của con bé vẫn luôn ngắm nhìn bộ ngực của Bùi Nhược....

Bùi Nhược mặc một bộ quần áo thể thao ngắn, quần thể thao ngắn màu xanh da trời đậm, một đôi chân dài thẳng tắp khỏe mạnh làm người ta hoa mắt, trắng quá, Cường Tử cảm thán, thật là trắng như chữ bạch (bái) trong tên Lý Bạch, quá trắng rồi.

Cường Tử từ lúc ngồi xuống, bảy mươi lăm phần trăm ánh mắt đều dừng trên ngực của Bùi Nhược, xem đến mức hần tự nhủ một tiếng thật phồng to quá, khiến người khác khiếp sợ. Còn lại hai mươi lăm phần trăm ánh mắt là lướt từ bờ hông của Bùi Nhược trở xuống (bao gồm cả hông).

Đối thủ đầu tiên của Bùi Nhược thực lực không mạnh lắm, đấu ba ván thì thắng hai, nàng tặng cho đối thủ một ván mười một : bốn, một ván mười một : bagianh lấy thuận lợi, có thể nói thắng rất gọn, căn bản không để cho đối thủ một cơ hội nào, đối thủ của nàng là một cô nàng tóc ngắn và có đôi chân đặc biệt dài, Cường Tử vừa nhìn thấy nàng ta liền nhớ tới Chu Bách Tước, nhớ tới, nhớ tới tranh dán ở trên đồng hồ báo thức trong chiếc xe.

Bùi Nhược cầm lấy một cái khăn mặt lau mồ hôi trên cổ, đến trước mặt Cường Tử cười cười. Tóc của nàng bởi vì mồ hôi nên dán trên trán, trên trán trơn bóng đều là mồ hôi. Mặt của nàng đỏ bừng, bóng loáng như một quả đào mặt, cái mũi khéo léo cười đến nhăn lại, đặc biệt đẹp.

- Này! Mình chơi thế nào?

Cường Tử cười ha ha nói:

- Thắng một trận mà đã kiêu ngạo thế này, tâm tình của bạn cần phải điều chỉnh đi, tiểu muội muội.

Bùi Nhược trừng mắt, liếc hần một cái nói:

- Tiểu muội muội? Anh lớn tuổi hơn tôi sao? Gọi tỷ tỷ còn kém nhiều lắm.

Cường Tử nói:

- Bạn có thể giành quán quân, tôi sau này sẽ gọi cậu là tỷ tỷ.

Bùi Nhược cười hì hì cúi người nhìn Cường Tử hỏi:

- Cậu nói có giữ lời không?

Cổ áo thể thao T-shirt của nàng mở rộng, ánh mắt của Cường Tử nhìn đến ngu người, Cường Tử chỉ một chút mà hạnh phúc tới mê muội. Để che giấu điều này mà Cường Tử không cam lòng cúi đầu xuống, sắc mặt lại không tự chủ được đỏ lên. Nhìn lên cô nàng béo phì tằm mà còn không đỏ, nhưng mỹ nữ nũng nịu đưa tới cửa làm hần ngược lại kinh sợ hơn.

Áo lót màu hồng phấn...

Bùi Nhược:

- Mặt cậu sao đỏ thế?

Cường Tử:

- Bạn mà cúi người thêm mặt tôi càng đỏ.

Bùi Nhược cúi đầu nhìn một chút, mặt nàng thoáng một cái càng đỏ hơn so với Cường Tử trăm lần. Do nội y ướt đầm mồ hôi, có một số cảnh tượng thoát nhìn đặc biệt rõ ràng.

- - Đồ lưu manh! Hừ!

Bùi Nhược xoay người đi mất, vừa đi vừa hung hăng mắng gì đó. Cường Tử biết rõ đắc tội nặng với Bùi Nhược rồi, hần muốn đuổi theo giải thích, nhưng lại nghĩ không ra nên nói cái gì. Đang cúi đầu buồn phiền thì hần nhìn thấy một đôi giày thể thao màu hồng nhạt ở trước mắt hần.

Cường Tử ngẩng đầu, nhìn thấy Bùi Nhược đang chăm chú nhìn mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang tức giận đặc biệt đáng yêu. Cường Tử liền nhìn đến ngây người, cảnh đẹp này có thể dao động lòng người mà.

Thấy Cường Tử ngốc nghếch chảy nước miếng, Bùi Nhược bỗng nhún miệng cười hỏi:

- Đẹp không?

Cường Tử không dám nhìn vào mắt Bùi Nhược cúi đầu lẩm bẩm:

- Đẹp...nhìn đẹp lắm.

- Nhìn đẹp chỗ nào?

- Cái màu hồng nhạt nhìn rất đẹp...

- Đồ lưu manh!

Bùi Nhược dùng vạt bóng bàn hung hăng vỗ trên đầu Cường Tử một cái, sau đó lại hung hăng giẫm lên chân Cường Tử, tức giận xoay người đi, vòng eo mảnh khảnh vịn vẹo, chập chờn uyển chuyển, Cường Tử đau đến mức nước mắt chảy xuống, vẫn không quên nói thầm một câu:

- Cái mông thật tròn!

Sau khi Bùi Nhược đi rồi, Cường Tử vẫn ngồi xem một lúc, trần đầu của nữ sinh luôn có nhiều điểm sáng, chú ý một chút Cường Tử tổng kết ra một đạo lý, cứ rung động thì rất đẹp mà.

Khi hắn đang chảy nước miếng, bỗng có người hung hăng vỗ bờ vai của hắn.

- Cường Tử! Tổ tìm cậu mãi!

Cường Tử quay đầu lại nhìn, thì ra là Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên, một cao một béo hai tên nhóc này chen vào chỗ có một học sinh đang ngồi ở bên cạnh của Cường Tử, dĩ nhiên học sinh ở Nhất Trung đối với hai tên dở hơi này có chút e ngại, hai học sinh bị chen chúc giận mà không dám nói gì, cúi đầu đổi chỗ ngồi. Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên một trái một phải ngồi xuống cạnh Cường Tử.

Chu Hạo Nhiên chỉ vào một cô nàng thân hình hơi đầy đặn một chút nhưng bộ ngực như có thể tự nhảy nhót được nói:

- Hàng loại một đó nha, cô nàng này làm mình có hứng thú.

Lý Vạn Thanh liếc nhìn gã khách sáo nói:

- Có sữa thì là đồ bỏ đi của mẹ.

Chu Hạo Nhiên ung dung đáp:

- Không có sữa thì nhất định không phải đàn bà.

Cường Tử cười cười nói:

- Háo Tử anh là uống sữa bột mà lớn đấy hả?

Chu Hạo Nhiên:

- Sao bạn lại biết? Mình thực sự là uống sữa bột lớn lên.

Cường Tử:

- Nhìn cậu như vậy mình đã biết cậu không phải lớn lên bằng sữa mẹ, uống sữa bò mà lớn đều có lòng yêu mến với bộ ngực, cậu xem ngực của bò so với cô kia thì càng là hàng thượng phẩm hơn nhiều.

Chu Hạo Nhiên:

- ...

Lý Vạn Thanh cười ha ha nói:

- Người vô sỉ quả nhiên phải để người càng vô sỉ hơn mới chế phục được.

Chu Hạo Nhiên hung dữ nói với Lý Vạn Thanh:

- Mình đi mách cho cô! Để cô dạy dỗ cho cái tên phá gia nhà cậu.

Cường Tử chột thờ dài, Chu Hạo Nhiên hỏi:

- Làm sao thế?

Cường Tử nói:

- Mình nhớ sư phụ, hơn ba tháng không về thăm ông, cũng không biết ông ấy thế nào rồi.

Chu Hạo Nhiên nói:

- Con người ý, là giống loài đa sầu đa cảm nhất, bởi vì quan hệ giữa người và người có quá nhiều quan hệ tình cảm ràng buộc, cho nên lo lắng càng nhiều hơn.

Trong lòng Cường Tử tự nhủ Chu Hạo Nhiên có tiến bộ rồi, đến cả ràng buộc từ của Văn Trâu Trâu cũng biết dùng rồi, về sau nghĩ lại cẩn thận hơn mới hiểu ra gã nói là gà ấp ba trứng, không phải ràng buộc.

Lý Vạn Thanh nói:

- Hôm nay Cường Tử cậu không đấu trận nào sao? Chiều dù sao cũng không còn chuyện gì, chúng ta đi cùng cậu về thăm sư phụ, thuận tiện đi gặp một người, anh ta muốn làm quen với cậu.

Cường Tử:

- Ai vậy?

Chu Hạo Nhiên nói đi gặp sẽ biết, yên tâm đi, chúng ta còn đem cậu đi bán?

Cường Tử liếc mắt nhìn gã nói:

- Mình đây ngược lại yên tâm, cậu thật là không có chỉ số thông minh đến mức đấy.

Giữa trưa sau khi tan học, Cường Tử nói với Chu Bách Tước là muốn trở về thăm sư phụ, Chu Bách Tước nghĩ một lúc rồi đồng ý, anh ta lấy từ trong ví ra mấy trăm tệ ném cho Cường Tử:

- Coi như cậu mượn của tôi.

Cường Tử cười khúc khích, từ trong túi tiền móc ra đồng hồ đeo tay mười tệ có in hình thủy thủ mặt trắng, quơ quơ trước mắt Chu Bách Tước nói:

- Chú Chu, tặng chú, mỗi ngón tay đeo một chiếc.

Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên đều cảm thấy lạnh lạnh, mỗi ngón một cái, sao lại có cách nghĩ vô cùng đáng sợ đến thế.

Hiện tại Cường Tử cũng coi là kẻ có tiền, ở cửa hàng bán bột lửa hần bán được hai mươi vạn, mới tiêu hơn một trăm tệ mua đồ, nhưng chuyện này hần không nói với Chu Bách Tước, Chu Bách Tước cũng không hỏi. Anh ta là loại người bạn có chuyện gì đều có thể kể cho anh ta, nghe rồi cũng không để ý. Thêm nữa, tiền này thì Cường Tử vẫn có chỗ dùng.

Trên đường, Cường Tử mua hai bộ quần áo, mua một bình rượu ngon, một cây thuốc, tiêu mất vài trăm tệ. Hai người Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên thì điều kiện gia đình đều không tồi, tiêu tiền vật cũng không ít, cho nên hai người bọn họ mua đồ cũng không ít, hiện tại tình cảm của ba người bọn họ tốt như chỉ một người vậy.

Sau khi đến nơi, Chu Bách Tước khoát tay ý bảo mình không vào. Cường Tử cầm đồ mà thấp thỏm không yên, đi đến trước quán ăn lớn Cật Hát Đổ, kỳ quái là sư phụ rõ ràng lại không ở đây. Khách sạn này từ trước tới nay chưa từng đóng cửa, điều này làm Cường Tử hết sức lo lắng, sư phụ đi đâu rồi? Chẳng lẽ ốm rồi?

Ba người ngồi ngoài cửa hút nửa bao thuốc cũng không đợi được sư phụ quay về. Cường Tử thấy sắc mặt Chu Hạo Nhiên có chút lo lắng, đứng lên vỗ vỗ bụi ở mông nói:

- Đi thôi, đi gặp người mà cậu nói.

Chu Bách Tước lái xe chở bọn họ tới bên ngoài một cái xưởng bỏ không, nơi này nhìn thế nào cũng không phải là nơi người tốt có thể tới. Chu Bách Tước nhú nhú mày đi theo bọn Cường Tử xuống xe, không nhanh không chậm đi phía sau Cường Tử.

Trong xướng vừa bản vừa loạn, vài thanh niên mặc quần áo lờ lợt vừa ngâm thuốc vừa vây quanh một cái bàn để đánh bạc. Bọn họ chơi bài xì tố, Cường Tử cũng biết chơi, hơn nữa là người rất nổi tiếng tại chợ bán đồ ăn, nhưng hắn không chơi ăn tiền.

Một tên tóc vàng (tóc vàng! Lại thấy tóc vàng!) thấy bọn Lý Vạn Thanh đi tới, vẫy tay với Lý Vạn Thanh nói:

- Tên gốc, mau tới đây, anh ngươi không được may mắn, trước cho ta mượn ít tiền.

Lý Vạn Thanh lên tiếng rồi tính đi qua, Cường Tử cau mày giữ chặt gã nói:

- Chính là bọn người này muốn gặp tôi? Các anh định làm gì?

Lý Vạn Thanh cho rằng Cường Tử hiểu lầm bọn họ định gây bất lợi cho hắn, vội vàng giải thích:

- Không phải, không phải, tớ nói người muốn gặp cậu là anh của ta, anh ấy nghe tớ và Háo Tử nói rằng cậu rất có nghĩa khí, thì muốn làm quen, cậu đừng hiểu lầm.

Chu Hạo Nhiên cũng nói:

- Cường Tử cậu yên tâm đi, thật sự chỉ là muốn làm quen.

Cường Tử vốn định xoay người rời đi, đối với những tên vô lại thích làm loạn này hắn không có hứng thú làm quen, nhưng nhìn vẻ mặt của Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên thành khẩn, nhịn không được lại mềm lòng.

Lúc này cái tên tóc vàng thấy Lý Vạn Thanh chậm chạp không đi tới, cầm lấy bài trong tay ném đi, quơ tay ngâm thuốc đi tới. Gã tới trước mặt Lý Vạn Thanh trừng mắt nói:

- Này, không nghe thấy anh gọi chú sao? Lỡ tai chú bị điếc rồi à?

Lý Vạn Thanh dường như rất sợ gã, vội vàng lấy tiền trong ví ra, đen tất cả tiền kín đáo đưa cho tên tóc vàng nói:

- Báo Tử ca, lão đại muốn gặp bạn của em, ban nãy em thực sự không cố ý, xin lỗi, xin lỗi.

Tóc vàng tát Lý Vạn Thanh một cái, lấy tiền rồi nói:

- Tên bóng, càng ngày càng kỳ quái, cút đi.

Lý Vạn Thanh bị đánh một cái, cũng không dám nói cái gì. Tên tóc vàng đếm đi đếm lại cũng chỉ có hai ba trăm tệ, hùng hù hỏ hỏ xoay người đi mất. Gã vừa đi một bước, cảm giác quần áo đằng sau cổ bị người ta nắm lấy, sau đó một tiếng nói hơi non nớt vang bên tai.

- Để tiền lại đó.

Tóc vàng ngậy ra một lúc, gã nhổ thuốc trong miệng ra, xoay người lại bỏ cái tay nắm quần áo mình ra, ngẩng cằm lên hỏi:

- Là cái thằng cháu nội nào không muốn sống nữa hả? Ngứa người muốn ăn đòn phải không?

Cường Tử đẩy Lý Vạn Thanh đang lôi kéo mình, nhìn về ánh mắt của tên lông vàng nói:

- Để tiền lại đó.

Tên tóc vàng bị khí thế của hắn ép làm giảm sút, nhưng lập tức gào lên:

- Cháu nội mày là thằng nào, biết đây là nơi nào không? Biết ông nội ngươi là ai không?

Cường Tử vẫn nói câu cũ:

- Để tiền lại đó.

Tên tóc vàng nổi giận, những tên khốn nạn đang chơi bài thấy có chuyện bất thường, cũng đi về phía bên này. Tên lông vàng nhìn người một nhà đang đi tới, càng thêm không sợ hãi gì, gã nhe răng cười hắc hắc nói:

- Cho dù thằng nhóc chết bầm mày là ai, hôm nay đừng nghĩ còn sống đi ra.

Cường Tử không nói gì nữa, hấn dùng nắm đấm để trả lời cho tiếng kêu gào của tên tóc vàng, một chiêu An thân pháo đâm vào lồng ngực của tên tóc vàng, làm tên tóc vàng trực tiếp bay về phía sau.

23. Chương 23: Liệu Mạng Với Mày

Cường Tử cao một mét bảy hai, nặng không tới sáu mươi kí, nói gầy gò thì hơi quá, nói cường tráng thì vô lý. Tên tóc vàng một mét bảy sáu, nặng bảy mươi ba kí, nói cường tráng thì hơi quá, nói gầy gò thì vô lý, cho nên, nhìn tên tóc vàng có vẻ ghê gớm bị đánh về sau ba mét, ngoại trừ Chu Bách Tước, những người khác đều nhìn với ánh mắt vừa choáng váng vừa nghi ngờ.

Tên tóc vàng rên rỉ những cũng không đến mức ngắt đi, một phát đấm này nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu, vừa vặn làm gãy hai cái xương sườn của gã.

Đồng bọn của tên tóc vàng ban đầu nhìn đến ngu người, sau đó là kinh ngạc, ngay lập tức bùng lên tức giận!

Mấy người thấy chỉ là một thằng nhóc thì lao tới, có gậy gỗ, có chai bia, có dây xích sắt, có cái chổi, có giẻ lau nhà...

Cường Tử không để ý đến Chu Hạo Nhiên đang lôi kéo hấn, đón lấy nắm tên đang vung vũ khí làm người ta nhìn hoa mắt xong tới. Tên đầu tiên xông tới là một tên trọc đầu, ách, để miến đi miêu tả sự hỗn loạn, tại thời xung là Trọc nhất, bởi vì nắm tên ngoài trừ một tên quỷ tóc đỏ, bốn tên còn lại rõ ràng đều trọc đầu....dùng điều này suy ra, tên thứ hai là Trọc nhị, tên thứ ba là Trọc tam, tên thứ tư, tôi biết các bạn đoán sai rồi, tên thứ tư là tên tóc đỏ, tên thứ năm là tên Trọc tứ!

Nhớ năm đó Cường Tử đi nhà trẻ học lớp lớn, đánh cả lớp nhỏ không có đối thủ, về sau khi vào tiểu học, một mình đánh với cả khối lớp hai cũng không sợ, sau nữa đi theo lão Mạc què học nấu ăn, trong chợ càn đánh... đánh và bị đánh đều là những nhân vật thuộc diện trâu bò, kiêu ngạo, thế nên sao mà phải sợ mấy cái tạp chủng?

Trong tay Trọc nhất là cái gậy gỗ vừa vung tới nơi thì Cường Tử một bước đã đến trước mặt gã. Mấy tháng nay Cường Tử khắc khổ luyện công đã tới giai đoạn gạt lấy thành quả, ra tay mờ mờ ảo ảo đã có phong cách khí độ tông sư một phái. Người xem chiêu hầu tử hái đào, quả thực có thể ghi vào sách giáo khoa (sách giáo khoa trường nào vậy?).

Trọc nhất chỉ thấy dưới đũng quần mình đau đớn, cúi đầu nhìn lên bàn tay chim ưng của Cường Tử nắm chặt lấy 'em trai' của gã, hơi dùng sức một chút, mắt của Trọc nhất trợn tròn lên...một tiếng kêu thất thanh, biểu lộ của gã giống như bị nắm lấy điểm G, thực ra chỗ bị nắm chính là điểm G (viết đến đây đột nhiên nhớ ra thôn của chúng tôi có một nam một nữ đánh nhau, nam thì kiêu ngạo, nữ thì ương ngạnh, ai cũng không nhường nhịn, ban đầu là chửi nhau, nữ thì chửi toàn lời khó nghe, bởi vì nam thì toàn công kích vào khuyết điểm, về sau cô gái vừa ra tay thì chàng trai liền kinh sợ, bởi vì cô gái nắm được điểm mạnh của phái nam. Thôn chúng tôi thì rất nghiêm túc, rất hòa bình, không biết Cường Tử có phải người thôn chúng tôi...).

Trọc nhị thấy trọc nhất bị thiệt thòi, vội vàng dùng thân người lại, giẻ lau trong tay bay ra ám khí, chỉ thấy một màn nước bắn vấy ra từ giẻ lau bay phấp phới, Cường Tử không cẩn thận bị vài cái ám khí gây thương tích, nói thật mấy vết bầm này thực sự không dễ né tránh. Cường Tử khẽ cong eo, quét chân một cái, thân thể Trọc nhị nghiêng lệch tỹ nửa thì ngã, Cường Tử tiếp thêm một chiêu, một đấm vào cằm trọc nhị, trọc nhị thấy trước mắt tối sầm, trong miệng cực kỳ đau nhức, rõ ràng khó thể nhẫn nhịn, gã cắn phải đầu lưỡi...

Trong nháy mắt Trọc nhị liền mất đi sức chiến đấu, Cường Tử thuận tay giật được giẻ lau nhà, dùng chân giẫm một cái lên giẻ lau nhà, dùng gậy quần lấy cái giẻ, lúc này đầu giẻ như một vì sao mà rơi vào đầu Trọc

tam, tay chân tay Trọc tam quơ loạn xạ giết giế lau từ trên đầu xuống, sau đó hai tay ôm đầu làm một tư thế phòng thủ hoàn hảo, xem ra gã là người luyện võ, ách, hoặc là đối tượng để người khác luyện.

Cường Tử sau một chiêu thành công lại buông tha cho Trọc tam, lóe lên một cái thì đã đứng trước mặt tên tóc đỏ, tên tóc đỏ run tay, một cái dây xích sắt mang theo tiếng kêu đập xuống, dây xích này to như cổ tay, vung lên có tiếng gió, nện vào người không chết cũng mất một lớp da. Cường Tử thì triển tuyệt kỹ trong bách biến thần hành...Bách câu quá khích (ngựa trắng phi nhanh). Trong thoáng chốc bỗng biến mất trước mắt tên tóc đỏ, một giây sau đã xuất hiện phía sau tên tóc đỏ, hất một phát bắt được tóc đỏ của tên tóc đỏ (đoạn trên, các bạn phục không? Tôi thì phục mình quá).

Kéo một cái xuống dưới, tên tóc đỏ đứng vững không được phải ngã xuống đất, nhìn Cường Tử giơ chân lên giẫm lên mặt tên tóc đỏ, gã kêu lên một tiếng, mũi của gã là lần đầu tiên bị một cái chân thối tha cỡ giày hai mươi lăm đập vỡ, chỉ thấy trên mặt tên tóc đỏ như nở hoa vậy, máu chảy ra từng dòng.

Năm người đối mặt với Cường Tử thì ba tên đã bị xử lý, Trọc tứ tay cầm cái chổi không biết là có nên xông lên hay không, trong lúc do dự thì Cường Tử đột nhiên đánh tới nơi. Trọc tứ chùng người xuống, một chiêu hoành tảo thiên quân đánh ra! Thân thể Cường Tử ngã ngửa về phía sau, theo đó hai chân rơi xuống chia ra quần trên đùi Trọc tứ, một chiêu Tiễn đao thối (chân cây kéo: đốn giò) làm Trọc tứ ngã ra đất.Cường Tử vận người ngồi dậy, thuận thế bắt lấy chân của ngốc bốn, dùng sức đè xuống, Một âm thanh bị xé rách giòn tan vang lên, đùi quần của Cường Tử rách ra...

Lúc này chỉ còn lại Trọc tam, Cường Tử nhe răng cười kéo áo sơ mi xuống, nhưng do áo sơ mi vốn không lớn, kéo thế nào cũng không che được chỗ rách ở đùi quần, lộ hết cả ra. Chu Bách Tước hí mắt rồi huyết sáo một cái, tán thưởng một câu:

- Đấy quần hồng nhật, quả nhiên có phong cách.

Trọc tam thấy đồng bọn của mình bị một tên tiểu tử nhỏ con đánh ngã, năm người đã bị hạ mất ba còn lại hai (tôi vẫn không hiểu câu này có nghĩa gì, tôi không biết dùng bàn tính). Giải quyết gọn như chém dưa thái rau, lòng của gã không khỏi run rẩy một cái.

Gã quơ chai bia trong tay, nói một câu cực kỳ có dũng khí:

- Người đừng sang đây...

Khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của Cường Tử có chút dữ tợn, gã bước từng bước nhỏ tới gần Trọc tam, về phần sao lại là bước nhỏ thì tôi không cần giải thích nữa nha?

Trọc tam hô lên một tiếng, dùng chai bia trong tay làm mình khí(tự nhiên không nghĩ đây là ám khí) vung đến đầu của Cường Tử, chai bia vung trong không khí vang rít lên tiếng gió, tốc độ cực kỳ nhanh. Cường Tử lấy giế lau nhà trong tay ném về phía trước, phù một tiếng vừa vụn vỡ vào trong miệng chai! Đây là một phản nhân lực, đến cả Chu Bách Tước cũng không khỏi khen thầm một tiếng. (ghế lau nhà một đầu là nhọn, miễn cưỡng cũng có thể cắm vào miệng chai, vừa này để nghiệm chứng tôi cố ý thử, thấy thái độ của tôi nghiêm chỉnh nhĩ!)

Trọc tam thấy đại thế đã mất, xoay người bỏ chạy, đầu trọc của gã sáng loáng làm chói mắt người ta, lạnh căm căm làm người khác hoảng sợ! Cũng trách gã chạy không nhìn đường, không ngờ chạy về phía ba người Lý Vạn Thanh. Chu Hạo Nhiên và Lý Vạn Thanh dĩ nhiên không tiện động thủ, thế nhưng đừng quên còn có một Chu Bách Tước!

Trọc tam chạy qua trước người Chu Bách Tước, kẻ kia dùng ánh mắt như cười nhìn gã làm gã trong thoáng chốc đoán trước được cái gì đấy. Nhưng còn chưa kịp né tránh, một cái đồng hồ như điện quang hỏa thạch ném tới, cho dù Trọc tam có linh cảm nhưng vẫn là trốn không kịp bị đồng hồ đập vào đầu trọc của gã, chỉ thấy trên đỉnh đầu trơn bóng bỗng hiện ra một cái dấu vết! Đúng là...ba giờ mười lăm phút.

Sức mạnh từ đồng hồ cực kỳ lớn, rõ ràng làm Trọc tam bị đập tới bất tỉnh. Cường Tử giơ ngón cái lên với Chu Bách Tước, không khỏi tán thưởng một câu từ trong tâm:

- Đền tiền cho con!

Sắc mặt Chu Bách Tước bỗng tối sầm, ngưng ngưng nói:

- Cậu nói tặng tôi rồi...

Cường Tử gãi gãi tóc cười ruồi nói:

- Ngại quá, con quên mất...

Lúc này từ trong xương bông truyền ra một tiếng vỗ tay, bộp bộp bộp, một gã trung niên mặc một chiếc quần cộc có dây đeo, trong miệng ngâm một điệu xì gà to như trái dưa chuột, híp mắt vỗ tay chậm rãi đi ra. Gã đeo một cặp kính viền vàng, với cái mặt tròn của gã rất xứng đôi, nhưng với cái mũi của gã không hợp tý gì, cái mũi của gã so với mắt kính còn to hơn rất nhiều.

Người này cao khoảng một mét tám, nặng tầm một trăm hai mươi lăm cân (khoảng 75kg) , lắc qua lắc lại giống như một núi thịt di động vậy, có cá tính nhất là cái quần cộc của gã, là một màu vàng trơn.

Người này vỗ tay, thản nhiên nói:

- Quả nhiên thân thủ tốt.

Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên vừa thấy người này, sắc mặt trở nên lạ lùng, hai người cúi đầu đến bên cạnh người quần cộc, cung kính gọi một tiếng đại ca.

Gã quần cộc cười ha ha nói:

- Vạn Thanh, bạn của cậu quả nhiên không tầm thường, không tồi, không tồi.

Mặt Lý Vạn Thanh hồng lên nhần nhó nói:

- Đại ca, đều là hiểu nhầm, bạn của em không phải cố ý, đại ca đừng trách tội.

Chu Hạo Nhiên cũng nói:

- Đại ca, Cường Tử không phải cố ý cùng bọn người của Báo Tử ca động thủ, đều tại em, đều do em không tốt, không có giới thiệu bọn họ với nhau.

Đại ca rất sáng khoái khoát tay nói:

- Không có gì, đều là anh em trong nhà, cãi nhau ầm ĩ là bình thường.

Về mặt Lý Vạn Thanh sợ hãi nhẹ giọng nói:

- Đại ca, anh không có tức giận?

Đại ca cười ha ha nói:

- Sao lại tức giận, cậu giới thiệu người bạn lợi hại như vậy cho tôi làm quen, tôi vui còn không kịp nữa là.

Tướng mạo của gã vốn trung hậu, hơn nữa cái kính phụ trợ càng có vẻ hiền lành, nhưng Cường Tử từ trong đôi mắt cười nhè nhẹ của gã thấy được một tia hàn quang...

Chu Bách Tước chậm rãi đến phía sau Cường Tử thấp giọng nói:

- Người này âm hiểm.

Cường Tử nhẹ thở ra một tiếng, ý bảo tự mình biết.

Đại ca thật thà phúc hậu cười, bước đến trước người Cường Tử vươn tay ra nói:

- Tôi tên Lý Đông Ly, anh bạn nhỏ công phu rất tốt, đến đây, chúng ta làm quen với nhau đi.

Cường Tử vốn không muốn bắt tay với gã, nhưng nghĩ tới chuyện không đánh người có khuôn mặt cười, nể mặt Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên thì cũng không nên làm khó người ta. Hắn vươn tay bắt tay với Lý Đông Ly, đúng lúc này Chu Bách Tước mạnh mẽ hô to lên một tiếng cảnh thận! Trong khoảnh khắc, sắc mặt Lý Đông Ly biến đổi, quang mang âm tàn trong ánh mắt phóng ra!

Cường Tử chỉ cảm thấy tay như bị một cái kim sắt kẹp lấy, đau đớn thấu tim, một tiếng xương gãy vang lên, xương cổ tay của Cường Tử bị Lý Đông Ly bẻ gãy.

Tay Lý Đông Ly run lên, cổ tay Cường Tử cong oặt như mì sợi.

Thân thể Chu Bách Tước nhoáng một cái đã đứng bên cạnh Cường Tử, một cú huých tay đánh về phía cánh tay của Lý Đông Ly, trên đùi cũng không để không, một phát lên gối vào bụng của Lý Đông Ly! Chu Bách Tước ra chiêu như tia chớp, ngay khi tay của Cường Tử bị nắm thì đòn tấn công của anh ta cũng tới. Lý Đông Ly nhướn mày, rõ ràng gã không ngờ tới Chu Bách Tước lại có thân thủ như vậy, một lần chủ quan chỉ có thể buông tay Cường Tử ra, thân thể lui nhanh về phía sau, tránh khỏi thế công của Chu Bách Tước.

Chu Bách Tước một chiêu bức lui được Lý Đông Ly, kéo Cường Tử ra phía sau mình, nhẹ giọng hỏi:

- Cậu thế nào rồi?

Cường Tử cau mày nói:

- Đứt rồi, mẹ nó, đau thật.

Lúc này Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên mới kịp phản ứng, hai người chạy tới bên cạnh Lý Đông Ly vội vàng giữ chặt gã nói:

- Đại ca, đừng như vậy, Cường Tử là bạn của em!

Ánh mắt của Chu Bách Tước lóe lên lại hô một câu cẩn thận! Lý Đông Ly lại đánh ra một quyền đánh bay Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên ra ngoài. Lý Đông Ly nhe răng cười nói:

- Hai tên ngu như bò, thực cho rằng lão tử để mắt tới các ngươi? Cút!

Gã phủi tay, thoảng chốc bốn phía trong xưởng xông ra hai mươi ba mươi tên đại hán, trong tay đều cầm 'hàng nóng', nhìn chằm chằm vào Chu Bách Tước và Cường Tử.

Chu Bách Tước bảo vệ Cường Tử phía sau mình, sắc mặt không khỏi ngưng trọng. Chỉ nghe thấy phía sau vài tiếng khớp xương vụn bẻ nhẹ vang lên, Chu Bách Tước quay lại nhìn nhìn lại thấy Cường Tử nhe răng nhếch miệng nói:

- Tiếp nữa đi, bà mẹ con gấu, đau chết ta rồi.

Chu Bách Tước ngậy ra một lúc hỏi:

- Cậu tự mình chỉnh lại à?

Cường Tử khinh bỉ nhìn ông một cái nói:

- Chú cảm thấy sao?

Vẫn còn may là bây giờ trong đầu Cường Tử có rất nhiều thứ tạp nham, việc trật khớp này còn không khó để giải quyết.

Chu Bách Tước nhìn về phía cửa ra vào của nhà xưởng, chỗ đó có ít nhất mười mấy người trông giữ, rõ ràng bọn họ không định để hai người rời đi. Việc hôm nay có chút kì quặc, chẳng lẽ Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên cố ý dẫn bọn Cường Tử tới? Nghĩ một lúc Chu Bách Tước phủ định, dù Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên không phải học sinh ngoan, nhưng đều rất có nghĩa khí, không có khả năng lừa gạt Cường Tử, nhất định là bị người ta lợi dụng. Chẳng lẽ là những người kia lập ra cái bẫy này?

Chu Bách Tước nói khẽ với Cường Tử:

- Chút nữa tôi đối phó với tên mập kia, cậu xông ra bên ngoài, lái xe xông vào đón tôi!

Cường Tử quả quyết lắc đầu, chỉ chỉ vào Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên.

Chu Bách Tước thở dài nói:

- Thân thủ của tên mập kia cũng không kém, cỡ sần sần như tôi, tôi không có nắm chắc được trong thời gian ngắn giữ được gã.

Ý của câu nói trên là muốn dẫn theo Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên đi là rất khó khăn. Cường Tử xoa nắn cổ tay nói:

- Đại trượng phu có cái nên làm, có cái không nên làm. Vứt bỏ anh em, cháu không làm được!

Trên trán Chu Bách Tước hiện lên một chút tán thưởng, ông cởi nút áo vét xuống, cười nói:

- Xem ra hôm nay tôi cũng chỉ có thể chơi một ván đặt cược cả tính mạng với cậu rồi.

24. Chương 24: Vận May Như Cút Chó

Cường Tử quan sát tình thế, ba mươi mấy người đánh hai người, phần thắng không phải là không có, không lẽ mấy phần trăm mà thôi, hần chột Chu Bách Tước hỏi:

- Chú Chu, tình hình hiện tại coi như tử cục rồi, con có thể hỏi chú một chuyện không?

Chu Bách Tước nhẹ giọng gật đầu, Cường Tử nhẹ giọng hỏi:

- Chúng ta có phải là bị người khác tính kế hay không?

Chu Bách Tước nhú mày, do dự trong chốc lát vẫn phải gật đầu. Cường Tử thở dài một tiếng nói:

- Là ai để mất tới con vậy, ra tay nhiều lần như vậy.

Chu Bách Tước lắc đầu nói:

- Tỷ nữa trở về cậu tự mình hỏi Tiêu Lôi đi.

Cường Tử cười khỏ một tiếng nói:

- Tỷ nữa trở về? Chú nghĩ được cách đối phó những tên này thế nào rồi hả?

Chu Bách Tước gật nhẹ đầu nói:

- Tôi yểm hộ cậu xông ra ngoài, dưới ghế trong xe có súng.

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời lên, lập tức nở nụ cười. Hần dùng sức gật đầu.

Chu Bách Tước vứt áo vét sang một bên, vén tay áo trắng tinh lên, tháo cà vạt xuống, cởi ra hai cúc áo trong. Cường Tử thấy anh ta làm vậy kinh ngạc hỏi:

- Chú định dùng mỹ nam kế?

Chu Bách Tước không để ý tới hần, quần cà vạt vào tay rồi nói với Cường Tử:

- Đánh người để cho cậu xông ra ngoài.

Sau đó Chu Bách Tước lập tức hành động, đánh về phía tên mập Lý Đông Ly, Cường Tử cũng theo đó xoay người, xông về hướng ngược lại.

Một tên đại hán huơ mã tấu ngăn Chu Bách Tước lại, Chu Bách Tước ra tay nhanh như chớp, một quyền đánh vào cằm tên đại hán, bịch một tiếng đại hán bị một quyền này của Chu Bách Tước đánh bay ra ngoài! Cổ vẹo sang một bên không biết sống chết ra sao.

Lại thêm hai người nữa đồng thời vây quanh Chu Bách Tước, đúng lúc một đao bổ xuống, Chu Bách Tước nghiêng người để cho ánh đao vượt qua, cánh tay xiết ở trên cổ người nọ, mạnh mẽ vặn một cái, một tiếng răng rắc vang lên, người nọ cũng là một chiêu bị giải quyết. Lúc này một người khác cũng vung đao bổ xuống, Chu Bách Tước lách mình, một quyền nện trên ngực người này, một tiếng va chạm cực mạnh ngực người này bị lõm xuống, chỉ ít có ba cái xương sườn bị gãy rồi.

Chu Bách Tước cũng không dừng chân, thân pháp nhanh nhẹn phát huy tới tận cùng, cả người như giao long chơi đùa giữa mấy tên tay sai. Trái một quyền rồi phải một quyền, ra tay không lưu tình, bất kể người nào chỉ cần là trướng chiêu thì tất cả chỉ cần một chiêu là mất sức chiến đấu. Mất thấy bốn năm người vây quanh mà chưa ngăn cản được thân ảnh của Chu Bách Tước mà còn bị đánh ngã, ánh mắt Lý Đông Ly ác độc hằn lên.

Gã vùng tay hô lên một tiếng:

- Dùng gạch đập vỡ đầu nó đi.

Vài tên tiểu đệ lập tức nhặt vài viên gạch bị vỡ ở dưới đất lên, đá, chai bia, chai rượu gì đó đều ném qua. Một quyền của Chu Bách Tước đánh nát một viên gạch, sau đó nắm tay lại tiếp được một chai rượu, ném về phía Lý Đông Ly. Lý Đông Ly kéo một tên tiểu đệ ra ngăn lại ở trước mặt mình, cái chai rượu không may đập vỡ trán tên tiểu đệ. Mảnh vỡ thủy tinh tung tóe trên mặt đất, cũng không ít rơi vào trong cổ áo tên tiểu đệ, máu trong nháy mắt từ đầu gã chảy xuống, sau khi kêu lên một tiếng đau đớn, tên tiểu đệ mềm oặt ngã xuống.

Lúc này càng ngày càng nhiều người bắt đầu nhặt đá, gạch ném về phía Chu Bách Tước, thân pháp của Chu Bách Tước rất nhanh, liên tục né tránh sau đó bắt được một tên đầu trọc, một phát nắm được cổ áo, một quyền đánh trên mũi gã, cú đánh thật mạnh, máu bắt đầu phun ra, rơi vào áo sơ mi trắng của Chu Bách Tước, từng điểm đỏ hồng.

Anh ta vừa đánh ngã được tên đầu trọc thì thấy cái ót đau đớn, một tảng đá ném trúng vào cái ót của anh ta. Tay Chu Bách Tước sờ vào ót, cả tay đều là máu.

Ánh mắt của Chu Bách Tước lay động, anh ta rống giận một tiếng, một bước vọt tới bên cạnh đại hán, một chân đá vào ngực người nọ! Lực mạnh đến mức trực tiếp đập bay người đó ra ngoài, trên ngực đại hán lõm vào thật sâu, mắt thấy không còn sống được nữa. Một đòn này Chu Bách Tước đá ra trong lúc tức giận, vừa nhanh chóng, vừa có lực thì uy thế đến mức nào chứ.

Vài người lại dùng gạch ném tới, Chu Bách Tước không hề trốn tránh, trên người lập tức trúng vài phát, đến lông mày anh ta cũng không nhăn lại, xông thẳng tới Lý Đông Ly.

Lý Đông Ly thấy Chu Bách Tước giết tới phía mình, cười nhạt một tiếng hi hi, khoát tay một cái, hai tên tiểu đệ cầm một túi vôi vẩy về phía Chu Bách Tước đang xông tới.

Chu Bách Tước không kịp dừng chân lại, cả túi vôi đổ hết trên người anh ta, trong nháy mắt xuất hiện một đám khói trắng, mùi gay mũi tràn ra, trên người Chu Bách Tước đều biến thành màu trắng. Anh ta cúi đầu dùng hai tay bảo vệ con mắt, dưới chân chạm đất một cái đã xoay người đi.

Trong tích tắc khi anh ta vừa né tránh được, hai thanh đao chém vào chỗ anh ta vừa đứng,. Chu Bách Tước dừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn Lý Đông Ly, nhẹ giọng nói một câu bại hoại, sau đó mạnh mẽ ra chiêu về phía hai người vừa nãy tập kích anh ta. Một chiêu Phích sơn kháo đánh bay một người trong số đó ra ngoài, người này bay ra ngoài ba thước một tiếng va chạm đụng trên một cây cột, thân thể co lại thành hình chữ U, thậm chí là eo còn cong lại đằng sau.

Một tên khác còn chưa kịp phản ứng gì, ánh mắt Chu Bách Tước lạnh như băng hiện ra trước mặt gã, người này cảm thấy trong nội tâm run lên, còn chưa kịp nhắm mắt, một quyền của Chu Bách Tước đánh trên mặt gã, sau đó nghiêng người khuỷu tay nện trên mặt gã, tên này rên cũng không rên được một tiếng gục xuống không dậy nổi.

Người vốn vây công Chu Bách Tước thì năm sáu tên đã bị Chu Bách Tước hạ đo ván, sắc mặt Lý Đông Ly trông càng khó coi hơn, gã bĩu môi một cái, giơ đằng sau lưng ra, lộ ra cái khóa của thắt lưng quần trên lưng. Loại thắt lưng này các võ sư ngày xưa đều yêu thích, bởi vì loại thắt lưng này cực kỳ rộng, vô cùng cứng chắc, có thể thắt vào lưng làm cho dáng người càng cao lớn, lại có thể làm vũ khí để sử dụng, vô cùng tiện lợi. Nhưng bây giờ người luyện võ không người nào dùng nữa, nặng nề, không đẹp, cho nên đại đa số mọi người đều bỏ qua.

Lý Đông Ly chạm vào cái khóa, từ bên trong lấy ra một cái đinh bằng đồng, cầm lấy rồi quơ về phía Chu Bách Tước, cái đinh đồng này sru một tiếng rồi đánh tới cực nhanh, một tia sáng hiện lên! Chu Bách Tước đang cùng một tên khác giao thủ, một quyền đánh nát xương bả vai của gã, vừa muốn kết thúc với gã này thì chỉ cảm thấy ngực mình đau xót, cúi đầu nhìn xuống thấy nửa cái đinh đồng, một nửa cái đinh đồng còn lại khoảng tầm ba bốn tấc đã đâm vào trong ngực của anh ta.

Chu Bách Tước khẽ hừ nhẹ một tiếng, cau mày, một quyền đánh bay tên đại hán, một chân giẫm nát cổ người này, một tiếng xương vỡ, cổ gã bị gãy rời.

Chu Bách Tước dùng tay rút cái đinh đồng ra, ném trở lại về hướng Lý Đông Ly, Lý Đông Ly lập tức dùng chiêu cũ, lấy một tên tiểu đệ kéo ra ngăn trước người, một tiếng da thịt bị đinh đồng cắm vào vang lên, đinh đồng đâm trên cổ người này, mắt thấy không sống được nữa. Đối với hành động của Lý Đông Ly, đã làm cho Chu Bách Tước cực kỳ khinh bỉ, gã rõ ràng có thể né tránh cái đinh đồng này nhưng lại muốn kéo một người ra ngăn trước mặt mình, tính tình âm tàn thể này lần đầu nhìn thấy.

Vừa muốn ra tay lần nữa thì Chu Bách Tước tự nhiên thấy ngực mình tê rần, lông mày anh ta theo đó cũng nhíu lại, hung hăng nhìn chằm chằm Lý Đông Ly mắng một câu:

- Tiểu nhân hèn hạ!

Trên cái đinh rõ ràng có độc.

Lý Đông Ly khúc khích nhe răng cười hai tiếng nói:

- Không độc không phải trượng phu, trách không được tôi, chỉ tại bản thân anh không cẩn thận mà thôi.

Chu Bách Tước chỉ cảm thấy ngực mình tê dại càng ngày càng mãnh liệt, chắc rằng độc phát tán vô cùng nhanh, trong nháy mắt nửa ngực bị cảm giác tê dại bao phủ, Chu Bách Tước cảm thấy lồng ngực mình hít thở không thông, hơi thở nặng nề hết sức khó khăn!

Anh ta biết mình gắng gượng không được bao lâu, nhưng phải dẫn dụ vài người tới, bằng không áp lực của Cường Tử sẽ càng lớn hơn! Nhưng bây giờ anh ta gặp phải một lựa chọn khó khăn, động tác anh ta càng nhanh càng lớn thì độc tố lan ra càng nhanh chóng hơn. Dù không biết độc này chết người hay không nhưng nghĩ đến con người như Lý Đông Ly âm hiểm, sử dụng ám khí, quả thật không có chỗ nào tốt cả.

Lý Đông Ly thấy thân thể Chu Bách Tước lắc lư một hồi, cười khúc khích nói:

- Các huynh đệ, chém chết hắn đi!

Ba bốn tên đại hán hươu dao giết đến, Chu Bách Tước thoáng cắn đầu lưỡi, để cho thần trí của mình tỉnh táo, một cú quét chân của anh ta làm một tên xông lên phía trước ngã nhào, sau đó một đòn nện gã ngã đi, sau đó lẩn một vòng trên mặt đất né tránh hai thanh mã tấu, một chiêu Lý ngư đả đinh (cá chép ra khỏi nước) uốn người nhảy lên thật cao, sau đó ở giữa không trung ra một chiêu Sư tử phách thổ (sư tử vỗ thổ), đánh ngã một tên đại hán. Anh ta lui về phía sau vài bước, thân thể không nhịn được lại nghiêng ngã.

Lúc này trước mặt anh ta còn có mười mấy tên đại hán, ngoài trừ mười mấy người ngăn Cường Tử ở cửa ra vào, những người khác đều vây bên cạnh anh ta. Mười mấy tên đại hán đối với thân thủ mạnh mẽ của Chu Bách Tước đều sợ hãi, cầm dao lên hươu hươu nhưng cũng không dám tùy tiện xông lên nữa. Chu Bách Tước cắn đầu lưỡi một lần nữa, phát hiện đã không còn cảm giác đau đớn. Ánh mắt của anh ta dần trở nên mơ hồ, nhưng cũng biết rằng trên đỉnh đầu kia không phải độc được mà là thuốc mê.

Chu Bách Tước lắc lắc đầu, vốn định quay đầu nhìn xem Cường Tử lao ra ngoài hay chưa, nhưng thấy trước mắt có người, biết mình quay đầu lại thì tiếp theo sẽ là bị đánh lén. Anh ta tự tay tát cho mình hai cái để cho chính mình tỉnh táo hơn.

Một tên đại hán thấy có cơ hội, hét lên một tiếng rồi vung dao chém tới. Chu Bách Tước trong vô thức khó khăn lắm mới tránh được một chiêu kia, sau đó cúi người dùng bả vai đánh ngã tên này xuống đất, thân thể anh ta chịu không nổi nữa mượn thể ngã xuống, khuỷu tay hung hăng nện vào đầu tên đó, tên này trợn tròn mắt ngã đi.

Chu Bách Tước dùng hai tay chống đỡ thân thể, lắc lư nghiêng ngã đứng lên. Trong đầu anh ta đang hỗn loạn, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ không nhìn rõ, thậm chí người đối diện đều là hình ảnh mơ hồ.

Lý Đông Ly quát lên một tiếng:

- Giết hắn đi, hắn hiện tại không xong rồi!

Mấy tên đại hán còn lại do dự thoáng chốc, nhìn thấy ánh mắt Lý Đông Ly âm lãnh đầy áp lực phải đành vung dao lao đến. Chu Bách Tước cười khổ một tiếng, trong lòng tự nhủ quả nhiên vẫn là chủ quan, rơi vào tay bọn đạo chích vô liêm sỉ, quả thật có chút không cam lòng.

Khóe miệng y run rẩy một chút, lông mày cau có, cố gắng làm cho thần trí tỉnh táo một ít, chuẩn bị nhận lấy đòn tấn công cuối cùng. Mấy tên đại hán khuôn mặt dữ tợn ở trong mắt Chu Bách Tước đều là mơ hồ hồ hồ, nhưng sát khí lạnh lẽo làm cho Chu Bách Tước cảm nhận được khí tức tử vong.

Anh ta muốn né tránh nhưng bước chân cực kì nặng nề, rõ ràng không cách nào hành động được nữa.

Mắt thấy một con dao bổ vào đỉnh đầu của anh ta, bỗng đứng một bóng đen to lớn mạnh mẽ xông tới đánh bay tên đại hán ra ngoài!

Lý Vạn Thanh đứng chắn trước người Chu Bách Tước, khóe miệng của hắn còn máu tươi chưa đông lại, một bên mặt sưng vù lên, do một quyền của Lý Đông Ly tạo ra.

Lý Vạn Thanh đứng thẳng người, thân thể nhỏ gầy run rẩy nhưng ánh mắt trong trẻo, đầy kiên định!

Hắn lạnh lùng nhìn Lý Đông Ly, nói ra từng câu từng chữ:

- Không cho phép anh làm hại bạn của tôi!

Lý Đông Ly nhìn Lý Vạn Thanh giống như nhìn một con chuột, nhẹ răng cười nói:

- Tiểu tử, mày biết mày đang làm gì không? Nếu không muốn chết cút ra xa một chút!

Lý Vạn Thanh kiên định lắc đầu, sau đó nói với Chu Bách Tước:

- Yên tâm đi, hiện tại để con bảo vệ cho chú!

Chu Bách Tước vốn định kéo hắn ra nhưng lực bất tòng tâm, anh ta đã khống chế không nổi thân thể của mình nữa. Anh ta còn có thể đứng được không ngã xuống, không phải bởi vì tác dụng của thuốc mê kém, mà bởi vì anh ta dựa vào tu vi thâm hậu ương ngạnh chống cự tác dụng mãnh liệt của thuốc.

Lý Đông Ly hung hăng trừng mắt nhìn Lý Vạn Thanh, vung tay lên hô:

- Giết nó đi!

Mấy tên đại hán còn lại dù e ngại Chu Bách Tước nhưng đối với Lý Vạn Thanh lại không để vào trong mắt. Một tên đại hán phát ra tiếng hô rồi một dao từ phía trên bổ xuống, đây là Phản thủ đao (tay đao cầm ngược) vô cùng khó đỡ, rõ ràng gã cũng là người luyện võ.

Lý Vạn Thanh dù thân thể có cường tráng nhưng căn bản không luyện qua võ thuật, đánh nhau toàn bộ đều bằng điều kiện thân thể hơn người, hơn nữa bình thường có thường xuyên vận động nên thân thể so với người bình thường linh hoạt hơn mà thôi. Như cuộc ác chiến với dao súng thật sự này hắn chưa từng trải qua, thấy chuôi đao sáng loáng thì trong nội tâm có chút khiếp đảm, tránh né chậm một bước.

Xoạt một tiếng, trước ngực hắn bị chém ra một vết thương thật dài. Lý Vạn Thanh phát ra khỏi miệng một tiếng rên đau, cũng đem khí thế của hắn phát ra, hắn nổi giận quát một tiếng:

- Chơi con mẹ mày!

Nắm đấm to như cái bát nện thật mạnh trên miệng đối phương, một quyền rụng ba cái răng cửa của đối phương,, nắm tay của hắn cũng bị rách da, máu từ chỗ đó chảy ra.

Đại hán này cũng coi là dũng mãnh, gắng gượng chống cự không ngã xuống đất, sau khi lắc lư hai cái ổn định thân hình, một dao nữa lại bổ xuống. Lý Vạn Thanh đưa tay bắt được cổ tay của gã, vừa dùng lực đã vụn cánh tay gã ra sau lưng, sau đó tay trái nện mạnh vào lồng ngực gã, một đòn, hai đòn, ba đòn!

Lý Vạn Thanh mắt thấy mắt tên đại hán trợn ngược, trắng dã, ngất đi nhưng vẫn còn nện từng quyền vào người gã, cho đến khi đánh ngã gã trên mặt đất, một tiếng xương vỡ, đại hán bị Chu Bách Tước cũng dùng áp lực bẻ gãy cánh tay gã.

Lý Vạn Thanh vừa đứng thẳng dậy, một bóng người đi đến gần, hắn ngẩng đầu thấy mặt Lý Đông Ly dữ tợn khủng bố. Lý Đông Ly giơ tay cao lên, hung hăng bẻ cổ của Lý Vạn Thanh, một chiêu này cực kỳ âm hiểm, có thể nói là một chiêu sát thủ đoạt mạng.

Một tiếng súng!

...

Trên ngực Lý Đông Ly bị bắn thành một đồng máu, thân thể lắc lư hai cái, liền lùi ra sau vài bước. Gã không tưởng tượng nổi nhìn ngực chính mình, chỉ thấy trên ngực có một lỗ máu đen bỗng nhiên xuất hiện, trong lỗ máu không ngừng chảy ra. Gã kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nhìn về phía trước, thấy một thân hình cong vẹo lại cực kỳ vững vàng đứng ở cửa ra vào cửa xưởng!

Cường Tử lau máu tươi không ngừng chảy ra nơi khoe miệng, híp con mắt đã bị đánh sưng lên, cười khúc khích tự nhủ:

- Thực con mẹ nó vận may như cứt chó, không ngờ một phát trúng mục tiêu!

25. Chương 25: Nói Chuyện Giang Hồ Trên Giường (thượng)

Nằm trên giường, Cường Tử cười hì hì với Chu Bách Tước nằm ở giường bên cạnh.

- Chú Chu, chú thật mạnh! Một mình đánh hai mươi người, nếu đổi là con sớm bị phân thây rồi.

Chu Bách Tước cười khỏ một tiếng, nói thật vết thương trên người anh ta so với Cường Tử quả thật không đáng nhắc tới, miệng vết thương lớn nhất là cái ót bị gạch ném làm rách chùng năm ly, chỗ trên ngực bị đinh đồng cắm vào chỉ có một lỗ máu nho nhỏ, đối với người đánh đến trăm trận như anh ta thì có thể nói là không thấm vào đâu.

Nhìn lại Cường Tử, cánh tay phải bị gãy, bó thạch cao buộc trên cổ. Mặt bị người ta đánh như đầu heo, khoe miệng bị đánh tét, khâu vài mũi cũng không ngăn được con bê này không ngừng ăn nói linh tinh. Vết thương trên người càng là cảnh hoang tàn khắp nơi, giống như vẽ ra bàn cờ tung hoành mười chín đường.

Thật không ngờ tới thằng nhóc này lại dùng tay trái nổ súng, nhưng nghĩ lại thì Chu Bách Tước cũng bình tĩnh trở lại. Kỹ thuật bắn súng tay phải Cường Tử thế nào thì anh ta đã lĩnh giáo qua, thật sự không dám khen tặng.

Trên trán bị khâu chín mũi, tóc húi cua mà cũng bị cạo mất một nửa, nhìn giống như yêu nghiệt từ cổ mộ Ai Cập chui ra để hít thở. Nửa người trên của Cường Tử bằng bó như cái bánh chưng, bọn xác ướp mà nhìn thấy hẳn cũng phải khen ngợi một câu:

- Các anh em áo của tên này thật đẹp!

Hai người đều không đi bệnh viện, đang ở trong biệt thự của Tiêu Lôi tĩnh dưỡng. sau khi Cường Tử không chế được thể cục thì gọi điện cho Tiêu Lôi, trong vòng hai mươi phút thì Tiêu Lôi chạy tới nơi. Chỗ kia rất vắng vẻ, thật không biết trên xe ông có bản đồ điện tử hay không, bằng không chính là Tiêu Lôi thời còn con nít bị người ta đuổi chạy khắp cả thành phố.

Càng khiến cho Cường Tử có chút tò mò là sau khi Tiêu Lôi đến lại gọi một cú điện thoại, sau đó trong thời gian ngắn thì một chiếc xe hợp đồng màu đen tới, từ trong xe bước xuống mấy người mặc vét phẳng phiu. Dẫn đầu là một người trung niên tuổi tầm hơn ba mươi, đeo một cái kính râm to, vài người sau khi xuống xe nhẹ giọng nói chuyện với Tiêu Lôi vài câu thì đem hết đám người Lý Đông Ly đi. Cường Tử chú ý một chút, khi Tiêu Lôi cùng bọn họ nói chuyện rõ ràng hết sức phẫn nộ, không ngừng thấp giọng rít gào, người trung niên kia không ngừng khuyên giải.

Cường Tử thoáng quan sát chiếc xe hợp đồng màu đen, rõ ràng không có biển số xe.

Lý Đông Ly bị súng bắn bị thương nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, phát súng có thể bắn trúng gã cũng coi như đời trước Cường Tử tích nhiều âm đức, đời này coi như một lần được tặng may mắn, cũng là Lý Đông Ly đen đủi. Bạn xem Tỉnh Thượng Chi Trụ người ta....

Cường Tử hết sức tò mò đối với những người mặc đồ vét thần bí, những người này không giống bạn bè làm ăn trên thương trường, cũng không giống người của cục công an, tóm lại rất không bình thường, trực giác nói cho hắn biết quan hệ của Tiêu Lôi và những người này vô cùng rắc rối phức tạp.

Đặc biệt là chiếc xe thương vụ màu đen kia, Cường Tử để ý thấy khi mấy người kia xuống xe trong xe có rất nhiều thiết bị, máy tính cái gì cũng có, ai có thể chẳng có việc gì đi trang bị máy tính trong xe? Cường Tử thoáng cái nhớ tới một bộ phim của Mỹ, gọi là...mà quên mất tên rồi.

Chu Bách Tước thấy vẻ sùng bái trên mặt Cường Tử, cười khỏ một tiếng nói:

- Tôi tính là cái gì chứ, thiếu chút nữa thua vào tay một đám côn đồ nửa mùa, nói ra cũng thật xấu hổ, sư phụ nếu biết được chắc cũng phải hộc máu mắt.

Trong mắt Cường Tử đều là ngôi sao lấp lánh, hắn nịnh nọt hỏi:

- Chú Chu, sư phụ chú có phải là loại người trâu bò siêu cấp thần long thấy đầu không thấy đuôi không, một người có thể chọi một trăm.

Chu Bách Tước khinh bỉ nhìn thoáng qua Cường Tử nói:

- Một chọi một trăm, cậu xem quá nhiều phim Hồng Kông rồi đúng không?

Cường Tử nhếch miệng nói:

- Đừng lừa gạt con, nếu không những tên lưu manh đùa cợt kia, chắc ba mươi mấy người thì người chỉ cần một chú cũng có thể đối phó được rồi, cần bản không cần đến con. Sư phụ chú nhất định lợi hại hơn so với chú nhiều. Tục ngữ nói dạy hết cho đồ đệ đối chết sư phụ, ông ấy nhất định lưu lại một chiêu không có dạy chú, cho nên đánh một trăm cũng không thành vấn đề.

Chu Bách Tước thấy con mắt Cường Tử xảo trá như hồ ly, nhẹ nhàng cười cười nói:

- Làm sao cậu không nghĩ đến chỗ tốt, sư phụ tôi không phải lưu lại một chiêu không dạy, mà là ngộ tính của tôi quá thấp, rất nhiều bản lĩnh đều không học được.

Cường Tử cẩn thận trở mình, mặt hướng về phía Chu Bách Tước nằm, cử động rất nhẹ nhưng vẫn làm hắn đau nhe nghiêng răng mím môi. Chu Bách Tước nhíu mày nói:

- Cậu thành thật nằm xuống, nói thật với một thân thương tích của cậu có thể kiên trì không bất tỉnh thì so với tôi đã mạnh hơn rất nhiều.

Cường Tử nhủ thầm:

- Còn hai trứng, ta sợ cái gì?

Hạng Uy đang cực kì khinh bỉ...

Ánh mắt Chu Bách Tước bây giờ nhìn Cường Tử đã biến đổi không ít, sự ám áp trong ánh mắt so với trước nhiều hơn không chỉ gấp bội. Hiện tại anh ta có chút yêu mến thẳng nhóc vô lại này, bởi vì anh ta nhận ra từ trên người Cường Tử có gì đó giống mình, đó chính là kiên trì, không từ bỏ.

Chu Bách Tước:

- Cậu có muốn hiểu biết thêm về chuyện hiện tại xảy ra trên giang hồ? Tôi biết cậu nhất định không tin, nhưng tôi vẫn cần nói cho cậu biết, cậu đừng cho rằng hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển, giới võ thuật bị lạc hậu. Cao thủ chân chính vô số kể, chỉ là đại đa số mọi người đều giấu mình trong dân gian mà thôi.

Cường Tử nghiêm trang nói:

- Con tin! Chú Chu, con thực sự tin, ví dụ như sư phụ chú, con cảm thấy nhất định là một cao nhân tuyệt thế.

Chu Bách Tước cười cười nói:

- Ăn ngay nói thật, sư phụ tôi không được coi là cao nhân tuyệt thế, trên bảng xếp hạng Nhân Bảng thì ông xếp cuối, đứng thứ mười.

Cường Tử:

- Nhân Bảng?

Hiện giờ hai bọn họ nằm trong biệt thự của Tiêu Lô, Tiêu Lô phải tới một ông bác sĩ già, sau khi trị liệu cho bọn họ xong thì vội vàng vàng đi ra. Dù hai người họ hiện giờ không có y tá chăm sóc nhưng càng tùy tiện, thích ý.

Trong ngăn kéo đầu giường, Chu Bách Tước lấy ra một bao thuốc, châm một điếu rồi hút một hơi, thấy ánh mắt cầu khẩn của Cường Tử lướt qua, Chu Bách Tước không đành lòng nên cũng đốt một điếu đưa sang cho hắn. Cường Tử chép miệng ý bảo tay mình nâng dậy không nổi, Chu Bách Tước trừng mắt liếc hắn một cái, nhét điếu thuốc vào trong miệng hắn. Cường Tử hút một hơi vẻ thích ý phun ra ngoài vành mắt, dùng tay trái rất điêu luyện gõ tàn thuốc. Chu Bách Tước biết mình lại bị lừa.

Chu Bách Tước:

- Hiện tại trong giới võ thuật, có Thiên Địa Nhân ba bảng, trên mỗi bảng đều có mười người. Thiên Bảng cao nhất, tiếp theo tất nhiên là Địa Bảng, sau đó là Nhân Bảng. Sư phụ tôi là cao thủ đứng thứ mười trên Nhân Bảng, nói một cách khác thì là người kém nhất trên bảng cao thủ.

Cường Tử kinh ngạc hỏi:

- Vậy còn chú? Chú Chu, chú có thể vào bảng nào?

Thực ra hắn biết những lời nói này của mình căn bản là dư thừa, đến sư phụ của Chu Bách Tước cũng chỉ đứng thứ mười trong Nhân Bảng, Chu Bách Tước làm sao có thể đứng trên bảng được? Nhưng hắn không từ bỏ hy vọng. Thân thủ của Chu Bách Tước trong mắt hắn như sự tồn tại của thần tiên vậy, trong cảnh giới tư tưởng của hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận thêm một người là sư phụ của Chu Bách Tước, trong phán đoán của chính hắn vẫn phải thuộc về cấp bậc nguyên lão biến thái trên đỉnh cao của võ lâm.

26. Chương 26: Nói Chuyện Giang Hồ Trên Giường (hạ)

Cường Tử kinh ngạc hỏi:

- Vậy còn chú? Chú Chu, chú có thể tiến vào bảng nào?

Thực ra hắn biết những lời nói này của mình căn bản là dư thừa, đến sư phụ của Chu Bách Tước cũng chỉ đứng thứ mười trong Nhân Bảng, Chu Bách Tước làm sao có thể đứng trên bảng được? Nhưng hắn không từ bỏ hy vọng. Thân thủ của Chu Bách Tước trong mắt hắn như sự tồn tại của thần tiên vậy, trong cảnh giới tư tưởng của hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận thêm một người là sư phụ của Chu Bách Tước, trong phán đoán của chính hắn vẫn phải thuộc về cấp bậc nguyên lão biến thái trên đỉnh cao của võ lâm.

Chu Bách Tước ảm đạm thối ra một làn khói, lắc đầu nói:

- Tôi à? Ngay cả mười chiêu của sư phụ tôi cũng không tiếp được, sao có thể tiến vào bảng? Đời này không còn cơ hội rồi.

Ngữ khí của anh ta dù ảm đạm nhưng không có chút nào nản chí.

Cường Tử nghe hiểu rất rõ đáp án, vẫn phải nhịn không được kinh ngạc mà há to miệng. Nói thật kinh ngạc có thể làm khoé môi đau không? Cường Tử cúi đầu nhìn thử, hóa ra là làm rơi điếu thuốc, đầu thuốc đang cháy rơi vào trong miệng.

Cường Tử vứt mẫu thuốc lá đi, vuốt mép hỏi Chu Bách Tước:

- Vậy, chú Chu, người trên Thiên Bảng chẳng phải là nhân vật cỡ như thần tiên sao?

Chu Bách Tước nhẹ gật đầu nói:

- Cao thủ Thiên Bồng, đó đúng là nhân vật trong truyền thuyết, dù sao một người tôi cũng chưa từng gặp qua. Sư phụ tôi nói rằng ông đã từng may mắn gặp một cao thủ trên Địa Bồng, chỉ cần giơ tay nhắc chân liền diệt đi một môn phái! Đây là mười năm trước, sư phụ ta tiếp nhận lệnh kêu gọi của Huyết Bò Đề cao thủ đứng đầu Nhân Bồng. Đông Độ Nhật Bản và giới võ thuật Đông Dương quyết chiến, kết quả ở Nhật Bản gặp phải mai phục, hơn trăm tên cao thủ nhả giả bao vây sư phụ tôi và một cao thủ khác thuộc nhân bồng. Hai người dù giết ba mươi mấy người cũng đã đến cực hạn, mắt thấy bị loạn đao phân thân, một đại hán như thiên thần từ trên trời giáng xuống.

Chu Bách Tước hít một hơi thuốc lá dừng một chút nói tiếp:

- Sư phụ tôi nói đại hán kia cao tầm hai thước, giống như Thiết Tháp (đây là một cái tháp nổi tiếng ở Trung Quốc, nằm ở tỉnh Hồ Nam) từ trên đỉnh đầu nhảy xuống, mặt đất chấn động. Ngay sau đó đại hán kia tay cầm một thanh đao khổng lồ dài hai thước, như chém dưa thái đậu mà xử lý một trăm tám mươi cao thủ nhả giả, cả người toàn là máu.

Cường Tử nghe đến si mê, nhin không được hỏi:

- Đại hán kia tên gì?

Chu Bách Tước:

- Về sau sư phụ tôi hoài nghi người kia là cao thủ đứng thứ tư trên Địa Bồng, Trọng kiếm Thiên Vương Tào Phá Định. Đại hán kia sau khi giải vây cho bọn sư phụ của tôi chỉ nói một câu: “Đợi các người ở chân núi Phú Sĩ.” Sau đó khiêng cự kiếm đi mất, lần kinh ngạc cực độ này làm sư phụ tôi tán thưởng tới mười năm, nói thẳng rằng dù luyện thêm ba đời cũng không có khả năng là đối thủ của hắn.

Cường Tử hỏi:

- Vậy về sau ở chân núi Phú Sĩ lẽ nào không gặp lại hắn? Cũng có thể là loại cao thủ như hắn một người có thể quét ngang Nhật Bản, nghĩ lại nhất định là bọn sư phụ của chú chỉ đến để hít không khí rồi, người ta đã về nước.

Chu Bách Tước thở dài nói:

- Không phải, bọn sư phụ của tôi thật ra đi muộn, khi bọn họ đến cuộc quyết chiến đã kết thúc, ngay cả bóng người cũng không thấy một cái. Chỉ nhìn thấy chân núi Phú Sĩ đã bị phá hư vô cùng thê thảm. Về sau nghe nói cao thủ đứng thứ năm Thiên Bồng ra tay mới vẫn hồi được tình thế toàn quân tiêu diệt, Trọng kiếm Thiên Vương Tào Phá Định đã bị chết trận rồi.

Cường Tử chấn động nói:

- Sao lại có thể thế được? Là ai có thể đánh bại cao thủ như Tào Phá Định! Nhật Bản tuyệt đối sẽ không có cao thủ mạnh như vậy! Con không tin!

Hắn đối với quốc gia ở Đông Dương (tôi biết là Nhật Bản không thuộc Đông Dương nhưng cũng thuộc biển Đông mà) kia một chút cảm giác tốt cũng không có, càng không có khả năng tin rằng người đứng thứ tư trên Địa Bồng Tào Phá Định thua trong tay người Nhật Bản. Đây là chuyện hắn tuyệt đối không thể tiếp nhận nổi.

Chu Bách Tước hít một hơi thuốc lá nói:

- Cường Tử, con đánh giá quá thấp giới võ thuật Nhật Bản, bọn chúng quả thật có cao thủ tồn tại, thậm chí có thể so với sự tồn tại của cao thủ tuyệt đỉnh trên Thiên Bồng.

Cường Tử còn đang trong nỗi khiếp sợ không thể tự thoát ra được, hắn lầm bầm nói:

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Con không tin!

Chu Bách Tước bình thản nói:

- Cường Tử, thế giới này so với những gì cậu nghĩ còn lớn hơn nhiều, cũng không phải cậu khinh thường người khác, người khác liền kẻ người. Khách quan mà nói giới võ thuật của Nhật Bản thật sự có cái hay

của chính mình, bọn chúng cũng có lịch sử võ thuật cả ngàn năm. Cậu cho rằng lấy ra một nhận vật xuất chúng cũng không được ư?

Cường Tử phản đối nói:

- Nhưng mà, lần trước bọn nhần giả Nhật Bản tập kích chúng ta, quả thực yếu đến nỗi không chịu nổi một kích!

Chu Bách Tước cười cười nói:

- Những tên kia chẳng qua là những nhần giả thấp kém gà mờ không thuộc lưu phái nào mà thôi, nhần giả cao cấp chân chính sao lại đến đối phó người như cậu cùng tôi chứ? Cao thủ đều phải tự giữ thân phận của chính họ.

Cường Tử vẫn chưa tin lắm, hần kiên trì cho rằng võ thuật của nước mình là bác đại tinh thâm, đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới. Tùy tiện lấy một cao thủ cũng có thể diệt một đám lãnh nhân Nhật Bản. Chu Bách Tước thấy biểu lộ bên ngoài của hần thì biết hần đang nghi ngờ, tay vỗ bả vai Cường Tử nói:

- Cường Tử, đừng để tâm vào chuyện vụn vặt. Đối thủ cường đại cũng không phải là một chuyện khó tiếp nhận, ngược lại có thể thúc đẩy cho bản thân càng thêm khắc khổ tu luyện. Cậu xem, cuối cùng không phải chúng ta thắng rồi sao?

Cường Tử ngẫm nghĩ thấy thoải mái hơn, cũng đúng nha, trong lịch sử Nhật Bản từng có vài cao thủ rất nổi tiếng, chính mình vẫn là tầm nhìn hạn hẹp rồi.

Cường Tử:

- Vậy đứng thứ năm trên Thiên Bảng là ai? Ở Nhật Bản mà y có thể một người quyết định thắng bại, là một hảo hán đích thực!

Chu Bách Tước nói:

- Sư phụ ta từng nói, tên y hình như là Ngô Phi Yên, là tuyệt đỉnh cao thủ Hình Ý Quyền, nhưng về sau cũng chết rồi.

Cường Tử kinh ngạc nhìn Chu Bách Tước, miệng há to.

Chu Bách Tước thấy bộ dạng của hần cười nói:

- Người đứng kinh ngạc như vậy, y không phải chết ở Nhật Bản, là chết khi quyết đấu với người khác. Nghe nói sau khi về nước không lâu, luận võ cùng một thanh niên không có danh tiếng gì, cuối cùng bị người thanh niên kia lỡ tay giết chết.

Cường Tử ảm đạm nói:

- Tại sao người một nhà cũng muốn giết nhau chứ? Tại sao không chết không ngừng?

Chu Bách Tước bị hần hỏi như vậy thì sững sờ rồi lập tức nói:

- Văn không có kẻ đứng thứ nhất, võ không có kẻ đứng thứ hai, người luyện võ ai không truy cầu vô địch thiên hạ? Chỉ có không ngừng khiêu chiến với cao thủ mới chứng minh được thực lực của mình, mới càng tiến xa thêm một bước. Từ xưa đến nay sự tranh đấu trong các cao thủ chưa từng dứt đoạn, mỗi một cao thủ bước lên ba bảng thiên địa nhân đều có thể là đá kê chân của người khác.

Cường Tử như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, suy nghĩ của hần trở nên rất loạn. Hôm nay Chu Bách Tước nói chuyện quá sức tưởng tượng của hần, đối lại là người khác đều cho rằng là chuyện cổ tích, ai cũng sẽ không tin rằng hiện nay trên thế giới này còn có những tuyệt thế cao thủ thực lực nghịch thiên như vậy. Trong phim điện ảnh các nhân vật đều là diễn xuất và bịa đặt mà thôi. Nhưng Cường Tử tin, hần biết thiên hạ này rất rộng lớn, tuyệt đối không giống như trong cuộc sống biểu hiện ra an bình như vậy, nói không chừng hần từng gặp được cao thủ trên ba bảng Thiên Địa Nhân cũng không biết. Có lẽ là một người bán thức ăn, hoặc là một giáo viên, hoặc là một người sửa xe đẹp đều không biết chừng đã từng là một cao thủ tuyệt thế hô mây gọi gió một cõi.

Trong lúc đó Cường Tử cảm thấy mình quá nhỏ bé, thật sự quá nhỏ bé. Nếu muốn sống tự thân lập nghiệp thì càng cần phải trở nên mạnh mẽ hơn mới được.

27. Chương 27: Ngô Lão Gia Tử

Cường Tử không ăn cơm tối, ngủ một giấc ngon lành. Sau khi Tiêu Lôi về nhà nhìn thấy hắn vẫn ngủ cũng không quấy rầy. Vốn Chu Bách Tước muốn gọi hắn dậy nhưng Tiêu Lôi đã khoát tay hai người liền đi ra khỏi phòng.

Thực ra lúc Tiêu Lôi vừa vào Cường Tử đã tỉnh nhưng hắn vẫn giả vờ ngủ say, hắn không biết phải nói gì với Tiêu Lôi. Hắn sợ không nhịn nổi lại hỏi vì sao có người cứ năm lần bảy lượt gây khó cho tiểu tử chưa mọc đủ lông như hắn. Lần nào không phải đánh lén, thì là theo dõi thậm chí là mai phục, âm mưu, thủ đoạn như vậy không phải là ra tay vô tình ác độc muốn đưa hắn vào chỗ chết sao.

Hắn biết chắc Tiêu Lôi nếu như đã không nói, mình có hỏi câu trả lời có được chắc chắn sẽ không phải là sự thật. Hơn nữa còn khiến Tiêu Lôi rơi vào cảm giác có lỗi, cắn dứt. Như vậy chỉ bằng cứ giả vờ ngốc nghếch, để lại nghi ngờ trong lòng. Nếu Tiêu Lôi thực sự định giả ngu đến cùng, không thắng thắn với mình mà mình thì nghĩ không ra cách mở khóa vậy chỉ đành chờ đến lúc nước lên chắc chắn sẽ lộ ra chân tướng sự việc.

Lúc chương trình truyền hình kết thúc, bây giờ mới chính là lúc xuất hiện cao trào. Cường Tử nhin thì sẽ nhin, không có gì phải tiếc nuối. Bây giờ nghĩ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay thực sự vẫn rất kích động. Nếu như mình chôn cuộc đời ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ thì chắc chắn sẽ không có cuộc sống vô cùng đặc sắc như vậy.

Hắn nhớ sự phụ lão Mạt què của hắn rồi.

Cường Tử lại rơi vào giấc ngủ mê, lần này hắn ngủ rất say, ngay cả khi Tiêu Lôi đi vào đắp chăn cho hắn cũng không có cảm giác gì. Hắn ngủ rất ngon, ngon giấc như vậy có lẽ đến từ Tiêu Lôi và Chu Bách Tước canh giữ bên ngoài, cũng có lẽ là nguyên nhân khác.

Thân thể trong khi ngủ của Cường Tử khôi phục bằng tốc độ kinh người, mặc dù vẫn chưa đạt đến mức độ người thường có thể nhìn thấy được nhưng cũng khiến người thường sợ hãi. Trên miệng vết thương của hắn dường như có hàng trăm, hàng ngàn bác sĩ ngoại khoa đang bận rộn làm việc, mỗi một mạch máu nhỏ xíu được chữa trị sau đó làm mới liên tục.

Cơ thể từ sau khi được cải tạo bởi loại gen thần kỳ, từng tế bào đều giống bàn phím máy tính có các chức năng riêng. Cho dù võ công của Cường Tử có được bao nhiêu, chỉ riêng về năng lực khôi phục cho dù là cao thủ đệ nhất Thiên Bảng có lẽ nhìn thấy cũng phải nhủu mày. Nhưng điều không thể phủ nhận chính là, năng lực khôi phục của hắn mạnh mẽ hơn nữa thì hắn cũng vẫn là con người.

Sáng sớm hôm đó, khi ánh mặt trời mới nhú lên chiếu sáng khắp mặt đất, đồng hồ báo thức của Cường Tử vang lên. Bốn giờ sáng, Cường Tử tỉnh giấc, sau đó ngáp một cái dùng một chiêu Lý ngư đả đỉnh (cá chép ra khỏi nước) hắn uốn người nhảy từ trên giường xuống, kết quả đụng chạm đến miệng mấy vết thương khiến hắn đau đến nghiêng răng nghiêng lợi ngã giữa xuống giường. Sức khỏe khôi phục kinh người không có nghĩa là hắn không có cảm giác đau, chỗ bị đánh trúng vẫn đau.

Hắn chán nản lại nằm trên giường, bắt đầu đi hắn nhìn lại chỗ được băng bó của mình, nửa người trên thật giống như cư dân Ai Cập nguyên thủy vậy, hắn tự giễu:

- Thì ra chỗ mạnh nhất của ông đây là nửa người dưới, rõ ràng là lông tóc không có hao tổn gì.

Nói đến lông tóc ở chỗ kia hình như còn nhiều hơn so với tóc trên đầu, rụng một sợi mất một sợi, thế nào cũng phải giữ gìn cho cẩn thận. Hắn không phải nữ nhân, không việc gì vẫn có thể cảm dao cạo chỉnh sửa lại một lần, thậm chí là cạo sạch. Cường Tử vẫn rất để ý đến đám lông tóc của mình.

Cường Tử nhớ lại cảnh tượng đã xảy ra ngày hôm qua, đánh nhau trước đó vẫn luôn sử dụng Hình ý quyền của Chu Bách Tước, vẫn chưa từng sử dụng Cách đấu thuật tu luyện của mình. Hôm qua, sau khi bị mười mấy người bao vây, theo phản xạ đã dùng chiêu thức Cách đấu thuật này để đấu với mấy người kia, rõ ràng là vô cùng bá đạo.

Ngay từ đầu Cường Tử đã ra tay mạnh, bất thành linh đánh ngã một gã to cao. Nhưng sau đó bị một đám người bao vây. Nếu không phải cơ thể biến thái của hắn cứng cáp thì đã sớm bị người ta đánh thành từng mảnh rồi.

Sau khi bị một quyền đánh vẹo cổ, lửa giận trong lòng Cường Tử bùng nổ. Ánh mắt của hắn đỏ rực, giống như một con mãnh thú xuống núi vậy.

Trong lúc không để ý hắn đã vận dụng chiêu thức của Cách đấu thuật, một chiêu Liêu thiên quyền (nắm tay chọc thủng trời: đâm từ dưới lên) đánh cho cằm của gã đại hán vỡ nát, răng rụng mấy cái xuống đất, còn người thì bị đánh bay thẳng lên không trung. Sau đó rất nhanh Cường Tử nắm lấy cổ tay của một tên tay sai kéo tới, ngay sau đó hắn lấy đầu gối của đập vào ngực người này, động tác vô cùng lạnh lùng và sắc bén.

Đấu pháp sau đó của Cường Tử chính là đùa bỡn với loại lưu manh hoàn toàn không cần mạng sống kia, ôm quyết tâm giết địch không cần biết tổn hao bao nhiêu, đương nhiên những người kia liên tiếp đã bị hắn đánh ngã. Còn lúc này, thân thể Cường Tử đã hao tổn nghiêm trọng, cổ vẹo sang bên, cánh tay rũ xuống, eo cũng không thể đứng thẳng lên được.

Sau đó hắn ngã nghiêng ngã ngửa xông ra ngoài, nắm lấy khẩu súng trong tay rồi chạy trở lại, vừa may đúng vào thời khắc mấu chốt.

Cường Tử nằm trên giường, nhớ lại từ đầu đến cuối Cách đấu thuật mình sử dụng ngày hôm qua, tìm ra mấy chỗ chưa đủ hoàn mỹ, tinh tế để suy nghĩ cần thân lại một lúc.

Nếu như đã không thể đứng dậy luyện tập được Bách biến thần hành và Hình ý quyền, Cường tử liền nằm trên giường để tu luyện tâm pháp về Cách đấu thuật. Qua thực tế ngày hôm qua, có rất nhiều chỗ không hiểu cũng lý giải được phần nào. Hắn nhủ thầm, xem ra cho dù là công phu gì, đều phải không ngừng thực chiến mới có thể chân chính nâng cao hơn nữa.

Không biết từ lúc nào đã hai tiếng qua đi, Cường Tử mở to mắt ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, sáng sớm người hầu đã quét sân. Có người đang lau xe, cắt lại bồn cây cảnh, đang... Ánh mắt của Cường tử dừng lại ở trên người một ông lão, ông lão ngồi ngã nghiêng trên một cái bàn, ghé dựa vào tường, hút thuốc nhắm cả hai mắt.

Nhìn dáng vẻ ông lão này rất nhàn nhã, dường như đang ngâm nhạc. Một con chó Caucasus kích thước cỡ một con ghé ngoan ngoãn nằm dưới chân ông lão, vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt không nhúc nhích dường như nó cũng đang thưởng thức khúc ca ngâm nga của ông lão.

Cường Tử chứng kiến cảnh tượng này khiến hắn không khỏi nhú mày, ông lão này biết hắn, Tiêu Lôi gọi ông ta là Ngô lão gia tử, là người chuyên nuôi chó, con chó đó là giống chó hung dữ Caucasus, Cường Tử hiểu rất rõ, nó cao khoảng một thước, trọng lượng đạt gần năm mươi kí, giống như một con mãnh hổ biến chủng vậy. Cũng chỉ có trước mặt lão Ngô con Caucasus này mới ngoan ngoãn như con mèo nhỏ.

Vào một đêm tháng trước, có mấy tên trộm không biết trời cao đất dày là gì đã mò vào biệt thự chuẩn bị kiếm chút tài sản trong biệt thự. Sau khi phát hiện có trộm Chu Bách Tước gõ cửa phòng Cường Tử, bảo hắn theo anh ta đi bắt trộm. Hai người vừa mới ra khỏi cửa đã nhìn thấy ba, bốn tên trộm đang co ro cúm rúm dưới chân tường. Con Caucasus uy phong, lăm lẹm đối diện với bọn chúng, khí thế của nó như một cao thủ tuyệt thế khiến lòng người sợ hãi.

Một tên trộm bị chó dồn đến chân tường, đã móc dao găm ra đâm về phía con Caucasus. Con Caucasus được ông lão gọi là Phá Lỗ đợi con dao găm kia đâm nhanh đến trước người mới có hành động, nhanh như chớp nghiêng người sau đó con chó bổ nhào về phía thân dưới của tên trộm kia, một vết cắn trên bắp vai, máu chảy đầm đìa.

Lúc đó Chu Bách Tước chỉ nói một câu:

- Sau này có người vác hoả tiễn đến trộm đồ, tôi cũng không dậy.

Mặc dù Cường Tử biết Chu Bách Tước nói hơi quá nhưng vẫn phải công nhận con chó tên gọi Phá Lỗ này rất hung hãn. Con chó chỉ nghe lời một mình Ngô lão gia tử, ngoài ra cho dù là ai nó cũng lờ đi.

Trước kia Cường Tử không hề chú ý đến Ngô lão bước đi đều run rẩy, nhưng hôm nay không biết tại sao, Cường Tử có cảm giác ông lão là một người có chuyện xưa, mang dáng dấp cao thủ khiến người ta nắm không được nhìn không thấu.

Cường Tử nhìn chăm chú con chó và ông lão, bỗng Ngô lão gia tử ngẩng đầu lên hí mắt nhìn về phía Cường Tử. Cường Tử có cảm giác bị người này nhìn thấu tận đáy lòng, ánh mắt này dường như đâm xuyên qua cơ thể khiến hắn cảm thấy khó chịu. Cường Tử vội vàng thu lại ánh mắt, thở từng hơi phì phò, trong lòng tự nhủ có ma. Ông lão thấy Cường Tử rút người về, cười khê, giơ tay vuốt ve trên đầu Phá Lỗ hai cái, có chó rên rĩ dường như rất tin cậy vào ông lão kia.

Cường Tử lắc đầu một cái, không biết giải thích tại sao lại có cảm giác như vậy.

Nếu đêm hôm đó, Cường Tử và Chu Bách Tước không trở về phòng. Cảnh tượng hắn nhìn thấy chỉ sợ càng thêm giật mình.

Ngay lúc con chó bỏ nhào về phía tên trộm, hai tên khác một trái, một phải xông ra từ hai hướng khác nhau. Hai tên này rõ ràng là thông minh hơn nhiều so với tên dũng sĩ đang đấu với con chó kia, biết tìm và nắm bắt cơ hội. Tên đầu tiên chơi dao với con chó, chỉ còn lại một tên chỉ cần một lão già bảy tám chục tuổi thổi một trận gió cũng có thể ngã xuống. Ngô lão gia tử vẫn đứng ở bên cười hì hì xem con Phá Lỗ phát huy thần uy.

Hai tên trộm vật lúc này đâu còn ý muốn phát tài trong đầu nữa, chỉ một lòng muốn chạy trốn. Dù sao con chó cao hơn nửa người chứ không phải là một thứ đồ chơi nhồi bông, có anh hùng mới đưa đầu lên trước, lúc này mà không chạy mới là kẻ đầu đất. Hai người đều cảm thấy nghĩa cử hi sinh vì đồng bọn là vô cùng ngu ngốc. Dù sao hai người bọn họ đều chắc chắn là con chó này sẽ không chạy theo gây khó dễ. Một trong hai người nói với huynh đệ hãy bảo trọng. Một người khác nói nếu thắng chúng tôi sẽ đến đốt pháo mừng thắng lợi. Sau đó hai tên này chia nhau hai đường nhảy ra ngoài, hai tên này cũng thật đáng yêu.

Cũng không biết là hai người hoa mắt hay gặp phải ma nữa.

Bởi gì họ gần như đồng thời nhận ra ông già tuổi cao sức yếu kia trong thoáng chốc đã hiện ra ngay trước mắt mình.

Một tên trộm cuối cùng ngồi xổm ở góc tường không dám động đậy, không phải là y không muốn chạy mà là sợ đến mức choáng váng. Đợi đến lúc vừa muốn chạy đã thấy hai tên đồng bọn chạy trước không biết tại sao ngã bỏ nhào trở về, tư thế rất đẹp giống như chó gặm phân.

Hai người đầu trên, chân dưới quay về, chỉ chốc lát đã ngắt đi.

Ngô lão gia tử bảo Phá Lỗ quay về rồi chấp tay sau lưng chậm rãi đi về phía phòng của mình. Hai tên trộm sống sót sau tai nạn vốn định co chạy bỏ chạy, Ngô lão gia tử lẩm bẩm một câu:

- Không mang theo người nằm đó, hai người các anh cũng ở lại nhé..

Hai tên đó ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, kéo tên đồng bọn bất tỉnh giống như lỏi chó chết đi, nhìn sao mà giống cảnh tượng giết người huỷ xác trong phim đến vậy. Ngô lão gia tử đi đến cửa, chợt đứng lại nói chờ một chút, khiến hai tên kia sợ đến mức ngồi bệt xuống đất. Bọn chúng cho rằng Ngô lão gia tử muốn báo cảnh sát, hai tên này gần như đồng thời quỳ sụp xuống đất dập đầu.

Lão ngô lục lọi tìm kiếm trong túi một lúc lâu, móc ra một món đồ rồi chỉ về phía hai người, nhẹ nhàng nhả một cái.

Chỉ thấy... cổng nhà mở ra.

- Đi ra, mang người theo, đi đường thuận lợi nha.

Ngô lão gia tử nói rất thần nhiên.

28. Chương 28: Giao Cho Em Rồi!

Cường Tử ngồi trên giường, lúc nhìn ra bên ngoài lần nữa, Ngô lão gia tử đã chấp tay sau lưng đi ra cổng chính của biệt thự, chỉ gọi con Caucasus về vẫy cái đuôi vừa đi vừa quét trên mặt đất đi theo phía sau. Bóng lưng kia có một vẻ đẹp rất yêu dị, Cường Tử không khỏi có mấy phần cảm khái.

Hắn lấy hộp thuốc từ dưới gối, châm một điếu hít một hơi, Cường Tử ho sặc sụa mấy tiếng, lồng ngực đau nhói. Nhìn đồng hồ báo thức, đã sắp bảy giờ rồi.

Cường Tử nhớ đến một chuyện, bất chấp cơ thể đau đớn, hắn lộn từ trên giường xuống, chạy thẳng xuống lầu, vừa chạy vừa xé rách vải băng quấn ở trên người. Cũng không để ý miệng vết thương còn chưa lành, máu lại chảy ra. Cường Tử vừa chạy vừa gọi:

- Chu thúc! Chu thúc! Mau ra đây!

Chu Bách Tước và Tiêu Lôi đang ăn sáng, nghe Cường Tử la lên hai người nhanh chóng đi ra, Tiêu Lôi vẫn còn cầm đĩa trong tay, còn một tay bưng chén chè hạt sen.

- Cường Tử, sao vậy?

- Chuyện gì thế?

Cường Tử vừa xé vải băng, vừa gọi Chu Bách Tước:

- Chu thúc đưa con đến trường!

Chu Bách Tước ngây ra một lúc rồi hỏi:

- Cậu đến trường làm gì?

Tiêu Lôi đi nhanh mấy bước đỡ Cường Tử, đĩa trong tay rơi xuống đất, chè trong bát văng vào người Cường Tử.

Tiêu Lôi:

- Cường Tử, con muốn đi làm gì?

Thạch cao bằng cánh tay Cường Tử rất vướng víu, hắn quay lại muốn đập thạch cao vào tường cho nát, Chu Bách Tước nhanh chóng giữ chặt bả vai hắn rồi vội vàng hỏi:

- Cường Tử rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Cường Tử bị Chu Bách Tước ngăn lại, trong lúc vội vã không thể thoát thân liền kêu gào một tiếng!

- Đùng kéo con Đưa con đến trường.

Tiêu Lôi:

- Cường Tử, con ngoan ngoãn về phòng dưỡng thương cho chú! Có xảy ra chuyện gì cũng không được đến trường, chú gọi điện xin cho con nghỉ rồi.

Cường Tử nhẹ nhàng đẩy tay Tiêu Lôi ra, nhìn Tiêu Lôi nói:

- Lôi Tử thúc, hứa có cần giữ lời không?

Tiêu Lôi cảm thấy không giải thích được liền hỏi:

- Có ý gì?

Cường Tử:

- Con hỏi, chuyện đã đồng ý với người khác có phải là nhất định phải làm không?

Tiêu Lôi vừa định nói thì Chu Bách Tước giữ Tiêu Lôi lại nhẹ lắc đầu nói:

- Tôi biết đã xảy ra chuyện gì.

Nói xong Chu Bách Tước xoay người nhìn Cường Tử hỏi:

- Cậu cứ đi thế này, không sợ sẽ dọa các bạn sao.

Cường Tử suy nghĩ sau đó lắc đầu ngay:

- Con sẽ hủy những thứ này đi.

Chu Bách Tước:

- Cậu quyết định? Cậu đã nghĩ chưa, vết thương của cậu sẽ nặng hơn, chưa biết chừng sẽ chết đó.

Cường Tử:

- Ha ha, yên tâm đi, trong lòng con biết, sẽ không chết được đâu.

Tiêu Lôi nhìn Chu Bách Tước, ánh mắt nghi hoặc.

Chu Bách Tước vỗ vỗ vai Tiêu Lôi:

- Yên tâm đi, tôi sẽ đi cùng cậu ta, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Cường Tử nhìn Chu Bách Tước với ánh mắt cảm động.

Tiêu Sấm dù không biết Cường Tử muốn đến trường làm gì, nhưng Chu Bách Tước đã đồng ý cũng đã thỏa hiệp với hắn rồi. Ông cầm một bộ quần áo lên nói:

- Vẫn phải đi cùng nha!

Cường Tử hoan hô cảm ơn Lôi Tử thúc, rồi mặc quần áo chạy từng bước ra khỏi phòng.

Đợi khi Cường Tử đến trường học, đại hội thể dục thể thao đã bắt đầu rồi. Trên đường đi, Chu Bách Tước giải thích tại sao Cường Tử nhất định phải đến trường học với Tiêu Lôi. Tiêu Lôi nghe xong thốn thức, trong lòng tự nhủ, tiểu tử này thật mạnh mẽ. Vì một lời hứa không đâu ra đâu có đáng phải liều mạng thế không? Dù sao trong lòng Tiêu Lôi vẫn cảm thấy rất vui mừng với biểu hiện của Cường Tử.

Thạch cao trên cánh tay của Cường Tử đã bị đập nát, đau đến mồ hôi đầm đìa cả đầu, cắn nát cả môi. Nhìn vẻ mặt quật cường của Cường Tử, Chu Bách Tước và Tiêu Lôi đều không nói gì.

Chu Lâm Nhã mặc một bộ váy đồng phục màu đen, một đôi tất da chân đen càng tôn thêm vẻ đẹp cho cặp đùi thon thả thẳng dài, rung động lòng người. Vóc dáng của cô vốn đã cao, hơn một mét bảy, dáng người vô cùng hoàn mỹ. Cơ thể này toát lên một khí chất tài trí và tô điểm thêm sức hấp dẫn khó tả của cô. Không riêng gì những nam học sinh miệng còn hôi sữa luôn bị cô cuốn hút, mà ngay cả những giáo viên nam ra vẻ đạo mạo thỉnh thoảng cũng đưa mắt chiếu rọi từng chút lên thân thể của cô.

Hai tay cô ôm trước ngực, lông mày nhíu lại, dường như có tâm sự nặng nề.

Lúc sáng sớm chú của Cường tử gọi điện cho cô nói Lâm Cường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể đi học. Đối với một giáo viên mà nói, vốn dĩ đó chỉ là một chuyện nhỏ. Nhưng không biết tại sao, từ sau khi nhận được điện thoại Chu Lâm Nhã vẫn không thể khiến cho tinh thần của cô ổn định trở lại.

Tâm trạng của cô luôn bất ổn không thể nào bình tĩnh được, thực sự giống một mặt hồ nước im lặng bị quăng một cục đá, tạo ra những vòng nước rung động.

Tầm mắt đang ở trên sân đấu, nhưng tim lại ở trên chín tầng mây.

Đối với Lâm Cường, cô luôn có một sự yêu mến khó nói lên lời. Nhất cử nhất động của hắn đều có một ma lực tác động lên nội tâm của chính cô. Cảm giác này rất lạ, Chu Lâm Nhã cũng không biết cảm giác này là gì, cô chỉ biết rõ hiện tại mình rất lo lắng cho nam học sinh bé bỏng tên là Lâm Cường kia.

- Giao cho em nhé, cô giáo!

Câu nói của Lâm Cường lại một lần nữa vang lên trong đầu Chu Lâm Nhã, vẻ mặt thản nhiên tự tin trên gương mặt gầy gò xinh đẹp của thiếu niên kia biểu hiện ra ngoài một sự kiên định khiến người ta yên tâm.

Chu Lâm thở phào một hơi thật dài, ép mình không được suy nghĩ những chuyện khiến con người đau đầu nữa. Lâm Cường không phải là đứa con nít, hơn nữa có một ông chú thương hắn, sẽ không có chuyện gì.

Không biết từ khi nào, Bùi Nhược đã đứng bên cạnh Chu Lâm Nhã. Cô nàng vốn dĩ muốn chào hỏi, nhưng khi nhìn cô giáo cau mày dường như có nỗi niềm gì đó nên không lên tiếng, lặng lẽ đứng bên cạnh cô giáo.

Chu Lâm Nhã sau khi thoát ra từ trong suy nghĩ, nhìn đôi mắt to mê người của Bùi Nhược đang chăm chú nhìn mình. Chu Lâm Nhã bất giác đỏ mặt, gơ tay vén mái tóc một sợi cũng không bị rối của mình, nhẹ nhàng che giấu một phần lửa nóng trên mặt cô.

- Bùi Nhược, đến từ lúc nào vậy?

Bùi Nhược nhẹ nhàng vừa cười vừa nói:

- Em nghĩ cô Chu sẽ không nhìn thấy em, vừa rồi em định trộm túi tiền của cô.

Chu Lâm Nhã cười ha ha, tâm trạng có tốt hơn một chút.

- Tiểu nha đầu còn đi theo cô ba hoa, hôm nay không có trận đấu nào của em sao?

Bùi Nhược:

- Hôm nay không có, ngày mai tham gia bán kết. Nếu suông sẽ có thể vào tứ kết sáu rồi.

Chu Lâm Nhã bóp nhẹ bả vai thon gầy của Bùi Nhược nói:

- Cô rất tin tưởng em, cố gắng lên!

Bùi Nhược:

- Yên tâm đi cô Chu, cứ giao cho em!

Nghe đến câu này, trong lòng Chu Lâm Nhã run run, lòng cô có một nỗi đau không tên.

Bùi Nhược:

- Cô Chu, sao vẫn chưa thấy Lâm Cường? Lẽ nào cậu ta lâm trận bỏ trốn rồi? Tiểu tử này! Hừ, nếu cậu ta đào ngũ thật, xem em thế nào xử cậu ta.

Chu Lâm Nhã vừa định giải thích thay Lâm Cường thì nghe thấy có âm thanh ầm ập mềm mại từ phía sau truyền đến.

- Tiểu nha đầu nói xấu sau lưng người khác không sợ ăn cơm sẽ cắn vào lưỡi sao?

Chu Lâm Nhã và Bùi Nhược cũng quay đầu lại, kẻ kia làm ra vẻ mặt giả bộ tức giận nhưng vẫn không giấu nổi sự vui mừng. Cường Tử từ từ đến bên cạnh Chu Lâm Nhã vừa cười, vừa nói:

- Cô Chu cô cũng nghĩ như vậy sao?

Mặt Chu Lâm Nhã đỏ lên, không biết nói gì.

Lúc này cuộc thi chạy một ngàn mét sắp bắt đầu, vận động viên đã nhập cuộc. Chu Lâm Nhã vừa định hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì chỉ thấy hắn cười khì khì:

- Em ra thi đấu, yên tâm đi cô Chu, cứ giao cho em!

Về mặt của Bùi Nhược hưng phấn:

- Lâm Cường cố gắng lên! Không lấy được vị trí số một tôi sẽ đưa cậu ra chém đầu đấy.

Chu Lâm Nhã ngược lại một tay giữ chặt Cường Tử, thần sắc của cô lo lắng nói:

- Lâm Cường, đừng đi được không?

Cường Tử cười nhẹ nhàng, nắm lấy tay Chu Lâm Nhã trên cánh tay mình bỏ xuống.

- Cô Chu, bây giờ em và cô đánh cuộc một trâu KFC, lấy được vị trí số 1 cô mời em, không lấy được em mời cô.

Nói xong hắn không quay đầu lại mà chạy thẳng đến đường chạy, vừa chạy vừa hô:

- Còn có tôi, vẫn còn tôi!

Bùi Nhược hai bàn tay vòng trước miệng từ phía sau hô:

- Lâm Cường oai phong! Lâm Cường cố lên, ăn KFC dẫn cả tôi theo nhé.

Chu Bách Tước và Tiêu Lôi đi đến bên cạnh Chu Lâm Nhã, im lặng nhìn theo bóng lưng Cường Tử. Chu Lâm Nhã quay đầu lại nhìn, nhận ra đó là chú của Lâm Cường và tài xế hằng ngày đến đón hắn.

- Em ấy không sao chứ?

Chu Lâm Nhã hỏi, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Chu Bách Tước lắc đầu nói:

- Có chuyện, rất nghiêm trọng.

Chu Lâm Nhã cả kinh, nhìn Chu Bách Tước chằm chằm:

- Xảy ra chuyện gì?

Chu Bách Tước lại nghiêm túc nói:

- Tai nạn xe cộ, cậu ta bị thương rất nặng, gãy ba chiếc xương sườn, cò bầm tím, trên đường đến đây cậu ta đã đập nát thạch cao trên cánh tay, sợ cô lo lắng.

Câu này có một nửa là giả, bị thương là thật.

Chu Lâm Nhã cắn môi một cái, nhìn về phía Cường Tử định đuổi theo. Chu Bách Tước giữ chặt lấy cô:

- Đừng đuổi theo, cô không ngăn được cậu ta đâu. Cậu ta đã nói, chuyện đã đồng ý với cô không được nuốt lời.

Bùi Nhược vô cùng kinh ngạc, cô nàng nhìn Chu Lâm Nhã với vẻ không thể ngờ được, rồi lại nhìn Chu Bách Tước và Tiêu Lôi. Cuối cùng, cô lại nhìn Cường Tử. Cô nàng thấy dường như Cường Tử đang cố hết sức để chuẩn bị xuất phát, cơ thể hình như đang run rẩy khe khẽ. Trong nháy mắt Bùi Nhược có cảm giác tim mình như thất lại, đau nhói.

Chu Lâm Nhã vẫn không thể ngăn được nước mắt, cô dường như mất trí giật cánh tay khỏi Chu Bách Tước.

- Anh bỏ tay tôi ra! Tôi phải gọi em ấy quay lại! Tôi không cần hứa hẹn gì cả, em ấy cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện đấy!

Tiêu Lôi đi đến trước mặt cô, nhìn cô rồi nhẹ nhàng nói:

- Cô Chu, không cho cậu ta thi trận đấu này, cậu ta sẽ khó chịu, còn khó chịu hơn cả vết thương trên người cậu ta.

Chu Lâm Nhã:

- Các người có phải là người thân của em ấy không, tại sao không cản em ấy? Tại sao?

Chu Bách Tước nói:

- Yên tâm đi, cô phải nên tin tưởng cậu ta.

Chu Lâm Nhã không nói gì nữa.

Bùi Nhược nín lặng, hai tay che miệng khóc không lên tiếng.

Tiếng súng vang lên, Cường Tử xung phong lên trước như một con ngựa đầu đàn, vượt lên dẫn đầu không hề lo lắng. Đường băng một vòng 400m, hai vòng rưỡi thôi mà. Nếu như lúc bình thường Cường Tử chạy sẽ rất thoải mái, nhưng bây giờ mỗi bước thật khó khăn như thể có cây chùy nện vào ngực hắn, đau đớn tột độ khiến tinh thần của hắn căng như dây chao, chỉ một lát mồ hôi đã ướt đầm quần áo.

Còn điều nữa, Cường Tử đã quên đi đôi giày thể thao do chính mình làm ra.

Người ngoài nhìn vào, biểu hiện của Cường Tử có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung. Từ khi xuất phát đến bước nước rút, hắn đều không cho các đối thủ khác một xíu cơ hội nào. Hắn thắng rất thuyết phục, không chút gian lận bẩn thỉu.

Chỉ có đám Chu Lâm Nhã mới biết, Cường Tử thắng được vô cùng khó khăn.

Bước chân của Cường Tử tuy ổn định, động tác tuy đạt chuẩn mực, nhưng mỗi bước đều như cây chàm đâm vào tim Chu Lâm Nhã, cả tim của Bùi Nhược nữa.

Vì người tham gia chạy một ngàn vốn không nhiều, chỉ có 9 người, cho nên không có thi đấu loại và bán kết mà đấu thẳng chung kết luôn.

Cường Tử ôm lấy ngực, cố tỏ ra vẻ thoải mái, từng bước một đi đến bên cạnh Chu Lâm Nhã, nở một nụ cười vô lại ra vẻ mình rất trẻ trâu. Nhưng hắn không biết sắc mặt của mình khó coi cỡ nào, trắng bệch như tờ giấy.

- Anh hùng hoàn thành nhiệm vụ trở về, không cho người ta uống ngụm nước nào sao?

Cường Tử nói đùa, hắn không để ý thấy mắt của Chu Lâm Nhã và Bùi Nhược đang đỏ lên. Bùi Nhược lấy chai nước khoáng của mình đưa cho Cường Tử. Cường Tử cầm lấy ngửi thử, còn cười đùa rất giống tên du côn:

- Có mùi hương của bạn.

Bùi Nhược che miệng, cố để mình không bật khóc.

Cường Tử ngửa cổ lên uống một ngụm nước thật lớn, lồng ngực thở ra nặng nhọc, nhin không được phải ho khan.

Nước trong chai này, chỉ nháy mắt biến thành màu đỏ.

Một chai nước đỏ như máu!

29. Chương 29: Đại Hồ Ly, Tiểu Hồ Ly

Cường Tử trong ánh mắt của Chu Lâm Nhã và Bùi Nhược, đầu tiên hắn mỉm cười một chút, sau đó chậm chậm ngã ngửa về phía sau, trong tay hắn còn nắm chặt tấm huy chương chưa kịp đưa cho Chu Lâm Nhã.

Chu Bách Tước lao một bước đến phía sau Cường Tử, đỡ không để hắn ngã xuống. Tay anh ta vòng qua ôm lấy Cường Tử nói một câu với Chu Lâm Nhã:

- Không sao.

Sau đó tức tốc lao ra ngoài cổng trường, Tiêu Lôi cũng chạy sau anh ta. Tấm huy chương đựng đưa, ánh sáng xuất ra một vòng chói lòe khiến lòng người đau nhói.

Chu Lâm Nhã và Bùi Nhược nhìn nhau, ánh mắt của hai người đều không giấu nổi sự lo lắng.

Chu Lâm Nhã vừa định đuổi theo, thì Bùi Nhược đã chạy theo trước. Chu Lâm Nhã nhìn bóng lưng cô gái nhỏ nhắn này, do dự một chút rồi cũng cắn răng đi theo. Sự thanh tịnh từ tận đáy lòng cô đã bị khuấy động, chỉ có điều cô không thể cảm thấy được.

Tốc độ của Bùi Nhược không đuổi kịp Chu Bách Tước và Tiêu Lôi, lại cắn chặt răng đuổi theo thực mạng. Cái móng lớn của cô nàng lắt lư, đáng người của cô nàng vì đang quá vội vàng nên nhìn cũng rất khổ sở.

Bùi Nhược chạy chạy, bỗng vấp phải cái gì đó ngã lăn ra, từ nhỏ cô nàng chưa từng phải ném trái nõi khổ nào, thậm chí chỉ từng bị thương có một lần. Cô nàng không để ý đến da đầu gối của mình đã bị rách toạc mà vẫn đứng lên khập khiễng đuổi theo.

Lần đầu tiên cô nàng bị ngã rách cả đầu gối cũng là vì Cường Tử, lần đó là cô nàng đi xe đạp đâm vào móng Cường Tử chính mình lại ngã đập đầu rách da, lần đó cũng là lần đầu tiên cô nàng bị thương.

Tiêu Lôi quay đầu lại nhìn, sau đó dừng bước đợi Bùi Nhược đuổi theo đến phía sau, đỡ lấy cô ta chạy từ từ cùng nhau.

- Yên tâm đi, Cường Tử không sao, tôi hiểu nó mà.

Mặt Bùi Nhược đỏ lên, có lẽ vì chạy quá nhanh, hoặc có lẽ cũng vì nguyên nhân khác. Cô nàng nhìn Tiêu Lôi, khóc nức nở:

- Cháu nhìn thấy cậu ta nôn ra máu, sao lại không sao?

Tiêu Lôi đau đớn, bây giờ ông đã hối hận vì sao không ngăn cản Cường Tử. Không tìm ra một lý do gì để an ủi cô gái gốc ghêch này, Tiêu Lôi biết ngay cả bản thân mình cũng không lừa nổi.

Chu Lâm Nhã đi giày cao gót, nên chạy càng khó khăn hơn, cũng càng mạnh mẽ hơn.

Tiêu Lôi nhìn Chu Lâm Nhã, thở dài một lần nữa rồi bước đi thật chậm.

Chu Bách Tước ôm Cường Tử tốc độ rất nhanh, nhưng anh ta không để ý khóe miệng Cường Tử đang nhếch mép cười xấu xa. Cường Tử nôn ra máu là thật, vết thương nặng hơn cũng là thật, nhưng không nghiêm trọng đến mức như đám người kia tưởng tượng, chỉ có bản thân hắn mới biết thân thể của mình thay đổi rất nhiều.

Chu Bách Tước ôm một người chạy băng băng trong sân trường, trên đường đi có rất nhiều người nhìn theo toàn là những ánh mắt kinh ngạc.

Mở cửa xe, Chu Bách Tước đặt Cường Tử ở vị trí phụ lái, không đợi Tiêu Lôi, anh ta đã lái xe ra ngoài. Nét mặt anh ta có vẻ trấn tĩnh, nhưng thực ra trong lòng thì không thể bình tĩnh nổi.

Lúc anh ta đang chuẩn bị đi bệnh viện thì Cường Tử ngồi dậy có vẻ thoải mái hơn sau đó nói:

- Đừng đến bệnh viện được không? Cháu từng thề sẽ không bao giờ vào cửa bệnh viện nữa.

Chu Bách Tước giật mình thoáng nhìn Cường Tử rồi hỏi:

- Cậu không có chuyện gì chứ?

Cường Tử cười nói:

- Chú nói xem có chuyện gì chứ, chú không sao mà nôn ra máu cho con xem nào?

Đầu tiên là Chu Bách Tước nghĩ lại một chút, sau đó nghiêm nghị hỏi:

- Cậu thực sự không cần đi viện chứ?

Cường Tử nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Vâng, con muốn nói cho chú một bí mật.

Cường Tử biết biểu hiện của mình kì lạ, Chu Lâm Nhã và Bùi Nhược còn dễ nói chứ Tiêu Lôi và Chu Bách Tước là những người nhạy bén. Hơn nữa, hai người đó cũng coi như là người gần gũi với mình nhất, cũng không cần phải tiếp tục giấu giếm.

Chu Bách Tước:

- Bí mật, lẽ nào cậu là con gái?

Cường Tử cười xì một tiếng:

- Chu thúc có thể đừng như vậy được không? Con bị thương thật, nhưng không nghiêm trọng như mọi người tưởng, chính xác là con bình phục nhanh hơn mọi người tưởng nhiều.

Chu Bách Tước sau khi xác định Cường Tử không gặp nguy hiểm rồi nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Vậy thì về nhà, tôi cũng muốn nghe một chút bí mật của cậu là gì.

Cường Tử nhìn ánh mắt của anh ta biết Chu Bách Tước đang suy đoán, chỉ có điều nếu như hắn không nói, đoán chừng Chu Bách Tước noi theo Ngũ Tử Tư, sau một đêm tóc đã bạc trắng suy nghĩ không ra tại sao như thế.

Chu Bách Tước:

- Hay là đợi Lôi Tử thúc và hai cô gái xinh đẹp kia đến?

Cường Tử:

- Tốt xấu gì cũng là đang giả bộ, đi nhanh, đi nhanh!

Chu Bách Tước:

- Thật là không có nhân tính, hai cô gái này rất tốt, vừa nãy còn thay cậu nói lời ngon ngọt. Sao tôi lại có cảm giác như mình đang kéo dây điều nhỉ?

Cường Tử:

- Lái xe thôi, về nhà!

Trên đường trở về Cường Tử nói lại từ đầu đến cuối kỳ ngộ mình gặp được ở bệnh viện với Chu Bách Tước, anh ta trầm tư không nói lời nào. Cường Tử biết rõ chuyện này quá khó tin, người bình thường khó mà tin lời hắn.

Quả nhiên, Chu Bách Tước nghiêm nghị nói:

- Cậu cởi quần áo ra cho tôi xem, bây giờ tôi càng muốn tin cậu là con gái.

Cường Tử...

Chu Bách Tước thấy sắc mặt của Cường Tử không giống giả bộ:

- Cậu nói thật?

Cường Tử:

- Nếu con lừa chú, con sinh con sẽ không có móng!

Chu Bách Tước:

- Đổi lại, cậu không lừa tôi sinh con cũng không có móng.

Cường Tử:

- Nếu lừa chú, cả đời cháu sẽ là xử nam.

Chu Bách Tước gật gật đầu nói:

- Bây giờ tôi tin rồi...

Cường Tử...

Sau khi quay về biệt thự, Cường Tử tự đi lên lầu vào đến phòng của mình hắn liền bỏ nhào lên giường. Toàn thân đau đớn không phải là giả, hắn biết rõ thương tích của mình chắc chắn là đã nặng hơn một chút, nhưng vừa nghĩ đến vẻ mặt cảm động của cô Chu, hắn thấy thật xứng đáng. Nói thực thì Cường Tử không có ý đồ gì với Chu Lâm Nhã, ngược lại trong lòng vẫn luôn có bóng dáng của Bùi Nhược. Dù sao cô trò yêu nhau điều này Cường Tử trong thời gian ngắn vẫn khó thể đón nhận, hắn không mở lòng ra được.

Nhưng điều không thể phủ nhận chính là, Cường Tử rất có thiện cảm với Chu Lâm Nhã, nhưng sự thiện cảm này dường như là tôn kính nhiều hơn.

Sau khi Chu Bách Tước đi theo Cường Tử vào phòng ngủ, nói một câu cậu đợi một lát rồi sau đó đi ra ngoài ngay. Cường Tử nằm lì trên giường nhìn tấm huy chương trong tay, tự nhủ thứ đồ chơi sắt vụn này không ngờ mình lại dùng mạng để đổi lấy, lương tâm đúng là để cho chó ăn mất rồi, nếu không thì sao lại làm cái chuyện ngốc nghếch này.

Hắn rất dối trá.

Một lát sau có tiếng bước chân vang lên, Cường Tử quay đầu lại chính là Chu Bách Tước đã quay lại, đi theo sau anh ta còn có một người, Cường Tử nhận ra đó chính là Ngô lão gia tử nuôi chó.

Chu Bách Tước rất cung kính dẫn Ngô lão gia tử vào phòng, sau đó nói:

- Lão gia tử, ông xem thử có cách nào trị nội thương không? Tôi biết rõ ông luôn thâm tàng bất lộ. Mặc dù vết thương của Cường Tử không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tôi sợ có di chứng gì đó ảnh hưởng đến luyện công, cậu ta là một mầm giống tốt.

Ngô lão gia tử khép hờ hai mắt cũng không để ý đến Chu Bách Tước, đi chậm chậm thong thả đến bên mép giường của Cường Tử, giơ tay rà soát trên người Cường Tử một lượt, từ đầu đến chân rất cẩn thận. Cường Tử nổi hết da gà, bị đàn ông chạm vào người hắn thật không biết diễn tả cảm giác ra làm sao.

Ngô lão gia tử rà soát một lượt, ánh mắt tức thì loé lên sự vui mừng. Lập tức ông ta cầm lấy tay Cường Tử bắt mạch, một lát sau ông ta tự nhủ:

- Quái lạ, sao cậu vẫn còn sống?

Cường Tử lườm ông ta một cái nói:

- Con chết rồi sẽ không lạ nữa sao?

Ngô lão gia tử cũng không để ý đến hắn, thu tay lại nói:

- Cơ thể kỳ lạ trong vạn người chỉ có được một.

Cường Tử:

- Đó là bởi vì để gìn giữ hoà bình cho thế giới, giải cứu địa cầu vẫn đang chờ tôi, gao ồ.

Chu Bách Tước liếc mắt nhìn ông ta hỏi:

- Lão gia tử, vết thương rất nặng sao?

Lão Ngô nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Đổi lại là người bình thường thì đã chết rồi, giải thích hợp lý là yêu ma giả dạng, tiểu tử này quả là lạ hiếm gặp!

Cường Tử nói:

- Thực ra con là Siêu Nhân.

Ngô lão gia tử vỗ đùi một cái vào mông Cường Tử nói:

- Còn có tâm trạng lải nhải nữa, chết còn xa lắm. Nhưng nội thương đúng là không nhẹ, không trị liệu tốt hậu hoạn sẽ khôn cùng, làm không tốt sẽ mất đi khả năng sinh sản, thậm chí đừng có mơ làm chuyện vợ chồng.

Chu Bách Tước nói:

- Báo ứng đó, vậy thôi đừng điều trị nữa!

Cường Tử sợ tới sắc mặt trắng bệch hỏi:

- Lão gia tử, đừng làm con sợ, thật hay giả vậy?

Lão Ngô cười khì khì nói:

- Giả đấy!

Người già cũng không phải thật thà lắm đúng không!

Ngô lão gia tử đứng lên run lấy bầy nói:

- Tối nay ta đến nữa, giúp cậu ta chữa lành kinh mạch, tiện tay dạy cậu ta khẩu quyết, không có gì lớn, sức khỏe vẫn còn tốt có thể được.

Ông ta nói với Chu Bách Tước, nhưng rõ ràng người được lợi thực tế là Cường Tử, hẳn còn chưa kịp phản ứng, Chu Bách Tước đã phát sau đầu hắn nói:

- Còn không mau cảm ơn lão gia tử?

Cường Tử xoa sau đầu nói:

- Đại ân không lời nào cảm ơn hết được, cháu nhớ trong lòng là được rồi.

Ngô lão gia tử cười lên ha hả, điểm đầu ngón chân xuống nền lắc lư như ngọn cỏ lay trong gió, khiến người ta nhìn thấy mà kinh hãi, ông ta xoay người phóng từ trên cầu thang xuống. Ngô lão gia tử vừa đi vừa lầm bầm nói:

- Đã lâu rồi chưa gặp đứa bé nào thú vị như vậy, ngoan ngoãn hơn thằng thỏ để hai mươi năm trước, thịt nát miệng không nát, coi rẻ mạng sống à!

Chu Bách Tước đi theo sau Ngô lão gia tử ra cửa, anh ta sợ lão gia tử không cẩn thận té ngã. Dù rằng anh ta có thể nhìn ra lão Ngô là một cao thủ, thậm chí còn là một cao thủ cấp bậc hơn cả sư phụ mình nhưng vẫn không khỏi lo lắng. Nghe thấy Ngô lão gia tử lầm bầm, Chu Bách Tước cười khi khi nói hai từ:

- Sáng suốt!

Cường Tử còn không biết mình may mắn gặp họa mà được phúc, hẳn cũng có thể đoán ra chắc chắn Ngô lão gia tử không đơn giản chỉ là người nuôi chó. Một ánh mắt lúc sáng sớm đã khiến cho hắn khó chịu như gặp phải thiên lôi đập vào đầu vậy, coi như là người nuôi chó cũng là nhân vật trâu bò thuộc cấp bậc Cửu Vương.

Hắn trở mình, lấy một điều thuốc ra hút, đáng vẻ hắn hí hóp mắt hút thuốc nhìn dăm dăng thế nào ấy. Thực sự không biết thằng bố nhà nào gây ra tội nghiệt gì lại sinh ra một thằng con biến thái như hắn vậy. (Lần thứ mấy dùng câu này rồi? Tôi cũng quên rồi. Thông cảm)

Đợi Chu Bách Tước đưa Ngô lão gia tử xuống lầu, Tiêu Lôi và Chu Lâm Nhã, còn cả Bùi Nhược đã đi taxi đến biệt thự. Ngô lão gia tử nhìn hai mỹ nữ một lớn một bé vào sân, thổn thức nói một tiếng:

- Ngay cả số đào hoa cũng giống, thực sự không biết có phải bà mẹ gây tội nghiệt gì sinh ra hay không.

Sau đó ông lão ngoắc ngoắc gọi Phá Lỗ đang gặm gừ chạy theo,, lắc la lắc lư đi về phòng của mình.

Tiêu Lôi đi vào đã nhìn thấy Ngô lão gia tử và Chu Bách Tước cùng xuống lầu. Sau khi ông nhìn thấy lão Ngô trong lòng liền thấy yên tâm, biết rõ cho dù vết thương của Cường Tử có nặng nữa cũng không thể chết được. Tuy rằng ông cũng không hiểu rõ lắm Ngô lão gia tử, nhưng người gửi lão gia tử đến đã từng nói:

- Ngô lão gia tử nếu không muốn để cho kẻ nào đó chết, thì e rằng Diêm Vương có đến cũng phải nhượng bộ lui binh! Nếu như Ngô lão gia tử muốn để cho ai đó chết, đừng nói là Diêm Vương, ngay đến Ngọc Hoàng đại đế cũng không ngăn được.

Thân phận và địa vị của người kia rõ ràng, Tiêu Lôi biết rõ lời của ông ta là thật.

Chu Bách Tước nhìn Tiêu Lôi và hai vị mỹ nữ mắt hắn lên tia máu kia nói:

- Ngô lão gia tử xem qua cho Cường Tử rồi, cậu ta không có vấn đề gì lớn, sau khi uống thuốc sẽ tốt hơn, yên tâm đi.

Mặc dù Chu Lâm Nhã không biết Ngô lão phu tử có thân phận gì, nhưng vẫn cảm kích nhìn bóng lưng ông ta, thầm nói câu cảm ơn.

Bùi Nhược hỏi:

- Ông lão kia là bác sĩ sao?

Chu Bách Tước nghĩ rồi nói:

- Là bác sĩ, thầy thuốc đông y!

Bùi Nhược hỏi:

- Ông ta chắc chắn vết thương của Lâm Cường thật không có gì đáng ngại sao?

Chu Bách Tước nói:

- Nếu lão gia tử nói có thể cứu chữa thì trừ phi Cường Tử tự sát chứ không chết được đâu. Cho dù cả thể giới tự sát hết, thì tiểu tử kia cũng vẫn sống khỏe re. Cho nên cô yên tâm đi, hấn không sao đâu!

Bùi Nhược thở phào một cái, bình tâm hỏi Chu Lâm Nhã:

- Cô Chu, chúng ta đi thăm cậu ấy đi?

Cô nàng nói câu này, khiến tim Chu Lâm Nhã nhảy dựng lên, bỗng cô cảm giác tiểu nha đầu này nhìn thì đơn thuần nhưng cũng khá giảo hoạt đấy!

Chu Lâm Nhã hít một hơi thật sâu cười khẽ, giọng điệu bình thản nói với Bùi Nhược:

- Nhìn kìa, em không thể yên tâm được sao? Yên tâm đi.

Mặt Bùi Nhược đỏ lên, tiểu hồ ly và đại hồ ly đấu nhau, rõ ràng vẫn còn kém một chiêu, thua cả bàn cờ.

30. Chương 30: Khoản Học Phí Này Đau Đầu A!

Buổi tối, Ngô lão gia tử mang theo cốc nước của mình vào phòng Cường Tử. Cường Tử vẫn nằm trên giường, vẫn còn đang nhớ đến cảnh hai mỹ nữ một lớn, một nhỏ ngồi ở mép giường thì đã bị tiếng ho khan của lão gia tử làm tỉnh lại.

Cường Tử đang muốn nhờ đến cảm giác được Chu Lâm Nhã khom người sờ tay lên trán hấn. Trong bộ đồng phục màu đen che đầy hai quả dưa to khổng lồ khiến người ta thêm muốn nhỏ dãi. Cường Tử hí mắt đang cố sức tìm kiếm ánh nắng mùa xuân rực rỡ bên trong khe cúc áo, đến mức nước miếng cũng chảy ra.

Chị gái xinh đẹp! Em gái nhỏ nhắn!

Cả hai cô gái xinh đẹp đều là hàng hạng nhất trong các loại ở bên ân cần hỏi han, Cường Tử sao có thể không hạnh phúc?

Bùi Nhược ngồi trên giường cạnh hấn, đôi mắt to sáng thuần khiết, phong tình nhìn Cường Tử nhưng thể muốn khắc sâu bóng hình hấn vào trong lòng, hoặc là đang tìm kiếm chỗ sơ hở về giả thần giả quỷ của Cường Tử, cô gái này quả thực quá giảo hoạt!

Hồi ức bị Ngô lão gia tử ngắt quãng, Cường Tử lau nước miếng ngồi trên giường, cung kính gọi lão gia tử một tiếng. Ngô lão gia tử ừ từ xa, nhìn thoáng qua trên quần của Cường Tử đã căng phồng lên không biết từ lúc nào, ông ta cười khinh bỉ. Cường Tử theo ánh mắt của ông lão nhìn lại mới phát hiện ra chỗ xấu hổ của mình, ngượng ngùng cười cố khép chân lại.

Ngô lão gia tử ngồi xuống ghế, mở bình đựng nước của mình uống một hớp nhìn đáng vẻ nơm nớp lo sợ của Cường Tử hỏi:

- Con thổ để bao nhiêu tuổi rồi?

Cường Tử ngậy ra một lúc, trong lòng tự nhủ lão gia tử đúng là không coi mình như người ngoài.

- Năm nay mười bảy rồi!

Cường Tử trả lời thật thà, không biết tại sao hấn có cảm giác e ngại rất khó nói ra với Ngô lão gia tử, giống như chuột sinh ra đã sợ mèo vậy, thuộc về nỗi sợ không thể không có.

Ngô lão gia tử ừ một tiếng:

- Mười bảy, độ tuổi hơi lớn một chút, bắt đầu quá muộn.

Ánh mắt của ông ta nhìn quét qua cơ thể Cường Tử một lần, lại nhẹ nhàng gật đầu nói:

- May mà thể chất xuất sắc, vẫn còn tiềm lực có thể moi ra được.

Cường Tử cười nói:

- Lão gia tử, ông đang khen con phải không?

Ngô lão gia tử cười nói:

- Sao cậu lại không có phép tắc như vậy, một chút lễ phép cũng không có, không biết đem ra thuốc ngon tiếp đón ta sao?

Trong lòng Cường Tử tự nhủ, mình thật sự cũng đáng tuổi cháu ông ấy, một chút cũng không thiệt thòi.

Hắn vội vàng rút một điều thuốc, cầm hai tay đưa cho Ngô lão gia tử. Lão gia tử liếc nhìn nhãn hiệu của điều thuốc, là Trung Nam Hải bốn đồng một bao.

Ngô lão gia tử nhếch miệng, hừ lạnh một tiếng rồi móc một hộp thuốc trong túi áo ra, sau đó đưa một điều cho Cường Tử nói:

- Thật không biết mất mặt, thuốc này mà cũng lấy ra được?

Cường Tử đón lấy nhìn thử là thuốc Trung Hoa dạng bao mềm. Hắn cười khi khi nói:

- Lão gia tử thật đẳng cấp, Đại Trung Hoa a!

Nói xong Cường Tử lấy một điều ra hút, sau đó tiện tay bỏ bao thuốc vào túi của mình. Khóe miệng của Ngô lão gia tử co giật, rốt cuộc vẫn không có mở miệng đòi bao thuốc của mình lại.

Nhìn Cường Tử giả ngộ nghiêm chỉnh nhưng vẻ kiêu ngạo đầy cả mặt, Ngô lão gia tử bị mờ mịt trong thoáng chốc hung hăng mắng thăm một câu:

- Giống như con thỏ chết tiệt kia không hề biết xấu hổ, chó Nhặt!

Cường Tử biết điểm dừng, nhìn biểu hiện trên mặt Ngô lão gia tử có vẻ mất tự nhiên, hắn vội vàng tinh tế rót thêm nước nóng vào trong ly cho lão gia tử, vẻ mặt như cầu nô tài, biết khom lưng cúi đầu vô cùng tỉ mỉ. Ngô lão gia tử nhìn bộ dạng này của hắn thì không thể tức giận được nữa, đành chịu thiệt thòi. Cường Tử thấy nịnh nọt dễ giành được rồi, nửa bao thuốc Trung Hoa này coi như đã an tâm thoải mái nằm trong tay.

Cường Tử khom lưng trước Ngô lão gia tử, nịnh nọt:

- Lão gia tử đến để dạy tâm pháp cho con mạnh khỏe, thực sự khiến con quá cảm kích ngài!

Ngô lão gia tử khép hờ hai mắt nói:

- Cậu muốn học sao?

Cường Tử ra sức gật đầu, tỏ ý đương nhiên là muốn. Ngô lão gia tử cười khi khi nói:

- Muốn học tâm pháp của ta, phải tuân theo quy tắc của ta.

Cường Tử hỏi:

- Quy tắc gì?

Ngô lão gia tử cười khi khi nói:

- Nộp năm trăm đồng học phí!

Khoản này khiến Cường Tử há mồm ngây người ra.

- Lão gia tử, ông thấy đây con chỉ là là một học sinh nghèo, lấy đâu ra năm trăm đồng đây chứ! Nếu như có tiền con có thể hút một bao thuốc có bốn đồng hay không? Ngài nghĩ xem con một đứa trẻ mười mấy tuổi, ngày nào cũng mạo hiểm nguy cơ bị vô sinh rất lớn hút thuốc giả, có thể có tiền hay không?

Ngô lão gia tử không nói một lời, lại ung dung uống trà hút thuốc.

Cường Tử nói tiếp:

- Lão gia tử, đây là ngài muốn thử lòng thành tâm của con, con không phản đối. Nhưng có thể đổi cách khác không? Chỉ cần làm được, có lên núi đao xuống biển lửa con cũng đi, một chút nhú mày chính là con không thành ý.

Ngô lão gia tử nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Thành ý đáng khen, nhưng quy tắc không thể bỏ. Quy tắc của tổ tông lập ra từ mấy ngàn năm trước tóm lại không thể bị phá hủy trong tay ta được.

Trong lòng Cường Tử thầm mắng một câu:

- Ông khoác lác, tổ tông mấy ngàn năm trước của ông có quy tắc về năm trăm đồng nhân dân tệ sao?

Nhưng học trò Cường Tử vẫn rất tôn trọng người già, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra lời thiếu lễ phép đó. Chủ yếu là hắn sợ ông ta gọi Phá Lỗ đến chơi đùa với hắn, vậy thì náo nhiệt rồi.

- Lão gia tử, ông xem con chỉ là một đứa bé coi cút ăn nhờ ở đậu, sao có nhiều tiền thế được?

Ngô lão gia tử:

- Không phải lòng ta ác, chủ yếu là quy tắc không thể bỏ được. Cậu muốn học đạo phải nộp năm bao gạo, bây giờ năm bao gạo hơn năm trăm nhân dân tệ. Không hề nhiều nhận gì cho lắm, ta biết cậu có.

Cường Tử:

- Lão gia tử ngài thương xót cho thân thể đáng thương của con nhé, con không gạo, lại không tiền, ông cũng không thể ép con đến đường chết được!

Cường Tử nhớ đến Dương Bạch Lao.

(Dương Bạch Lao: Dương Bạch Lao () và con gái Hỷ Nhi () là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân () mà quanh năm chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hắn. Dùng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết Nguyên đán, Hoàng Thế Nhân đã bắt Hỷ Nhi mang về để trừ nợ, mặc dù cô đã có người yêu là Đại Xuân (). Không thể cứu được Hỷ Nhi, đau xót quá, Dương Bạch Lao đã tự vẫn chết, còn Đại Xuân bỏ quê hương đi tìm Cách mạng. Hỷ Nhi rơi vào tay Hoàng Thế Nhân, bị lăng nhục, bị hãm hiếp... Cô đã bỏ trốn được khỏi nhà hắn, lên ẩn náu, sống như một con thú hoang trong hang động, rừng núi. Tại đó, tóc của cô gái trẻ đã từ xanh trở thành bạc trắng.)

Ngô lão gia tử lắc lư đứng lên, cầm theo cốc nước, nói câu không muốn học thì thôi, cậu cứ đợi nội thương phát tác đi.

Cường Tử giữ chặt Ngô lão gia tử, cắn răng giậm chân lấy ra ba trăm đồng dưới giường đưa cho lão gia tử nói:

- Ba trăm đồng, nhiều hơn một xu con cũng không có.

Ngô lão gia tử nhìn hắn thật khinh bỉ, không thèm để ý đến ba tờ giấy bạc một trăm đồng mới tinh mà quay đầu bước đi. Trong lòng Cường Tử phải gọi là máu nhỏ từng giọt, đã thành sông rồi. Hắn nghiêng răng, nghiêng lợi nói:

- Ba trăm rưỡi!

Ngô lão gia tử vừa đi vừa nói:

- Ít nhất là bốn trăm, giảm cho cậu hai mươi phần trăm.

Cuối cùng Cường Tử ngoan ngoãn nộp ra bốn trăm đồng, Ngô lão gia tử cười tùm tùm cho tiền vào túi. Một lần nữa ngồi trên ghế nói với Cường Tử:

- Bé ngoan, niệm tình cậu chân thành, công phu này ta dạy cho cậu.

Cường Tử khóc không ra nước mắt, trong lòng tự nhủ, thật con mẹ nó tiện nhân, bán hộp thuốc Trung Hoa cho mình bốn trăm đồng, sóng to gió lớn đều đến rồi, thuyền lật trong mương a!

Cường Tử:

- Lão gia tử, ông muốn dạy con tâm pháp gì?

Ngô lão gia tử ngoắc ngoắc ngón tay nói:

- Cho ta điều thuốc nữa.

Cường Tử lệ rơi đầy mặt.

Nửa hộp thuốc lại trở về trong tay lão gia tử, ông ta châm một điều hút phải gọi là thích đến rung cả người, phải gọi là phong thái tao nhã. Ông ta nhìn ánh mắt sắc bén của Cường Tử, ý nghĩa bên trong không cần nói cũng biết, đấu với ta, con thỏ để kia còn non lắm!

Cường Tử vốn định tham chút của rẻ, kết quả là tiền mất tật mang. Thực sự không biết lão gia tử này là cái gì tu luyện thành tinh, thật thần kỳ, thật vô địch.

Ngô lão gia tử thấy biểu hiện phát điên trên mặt của Cường Tử, lập tức hiểu ý cười nói:

- Được rồi, quy tắc nhập môn cậu cũng biết rồi, đầu tiên cậu dập đầu ta mấy cái, coi như đã chính thức nhập môn.

Dập đầu? chuyện này không tổn tiền, Cường Tử không có ý kiến gì. Hắn cung kính quỳ xuống, theo quy tắc lạy ba cái, muốn gọi một tiếng “sư phụ”. Nhưng nghĩ lão gia tử tuổi lớn như vậy, chưa đến tám mươi thì cũng cỡ bảy mươi lăm, gọi sư phụ có vẻ không được tự nhiên, miệng hắn mở mấy lần mà vẫn không gọi được.

Ngô lão gia tử lườm hắn một cái nói:

- Gọi sư phụ khó vậy sao?

Cường Tử xấu hổ nói:

- Không phải, không khó, không khó, chỉ là con sợ ngài không vui.

Ngô lão gia tử:

- Đừng có được chỗ tốt khoe mẽ, ta làm sư phụ của cậu là phúc ba đời nhà cậu tu được, sau này có hành tẩu giang hồ cũng là cao nhân đứng đầu, cái thân già của ta bằng với ông nội của cậu, không đáng hay sao!

Cường Tử có vẻ không tin, vẻ mặt bán nghi. Ngô lão gia tử hừ một tiếng nói:

- Gọi không, không gọi ta đi đây, năm trăm đồng cũng không được trả lại.

Cường Tử vội vàng dập đầu một cái nữa thanh âm rõ ràng trong trẻo gọi “sư phụ”.

Ngô lão gia tử cười nói:

- Tên đệ tử thói tha ngay cả nằm mơ vẫn phải sợ hãi bị lừa gạt lần nữa, cái này nếu truyền ra ngoài, ta thật là mất mặt, cái mặt già nua của ta không biết để đâu. Chu Bách Tước dạy cậu cái gì? Bát Cực quyền phải không?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Hình Ý quyền, không phải Bát Cực quyền.

Ngô lão gia tử buồn bực nói:

- Hắn một đệ tử của Bát Cực quyền, sao lại dạy cậu Hình Ý quyền? Sư phụ Lý Diệu Tử của hắn mà biết còn không bỏ sống hắn mới là lạ.

Cường Tử:

- Lý Diệu Tử? Con nghe Chu thúc nói sư phụ chú ấy là cao thủ trên nhân băng, rất lợi hại.

Ngô lão gia tử:

- Thối lắm, một tên xếp cuối Nhân Bảng cũng còn đắc ý khoác lác? Lý Diệu Tử sư phụ của hắc gặp ta còn phải khúm núm dập đầu gọi một tiếng sư huynh, hắc thì tính là cái gì.

Cường Tử chớp chớp mắt làm sao nhỏ bay lung tung, ánh mắt hỏi một cách mê muội:

- Sư phụ, lão nhân gia ngài hiện tại ở bảng nào? Thiên Bảng à?

Ngô lão gia tử cười khì khì:

- Ông nội ngươi, bảng gì ta đều không có, chỉ là cao nhân lánh đời.

Cường tử:

- Không phải ông nội, đã là sư phụ rồi.

Ngô lão gia tử...

Ngô lão gia tử truyền hơn bốn mươi câu khẩu quyết cho Cường Tử. Hắc vì tu luyện tâm pháp Cách đấu thuật, vốn trí nhớ đã tốt lại càng trở nên kinh người, Ngô lão gia tử chỉ nói hai lần hắc đã nhớ ngay.

Khẩu quyết đơn giản, có điểm giống vận luật Đệ tử quy, Tam Tự kinh. Sau khi Ngô lão gia tử dạy Cường Tử tâm pháp xong đã bảo ngồi xuống luyện tập, đối với cậu chỉ trăm lợi chứ không hại, chỉ xem xem kiên trì cố gắng của cậu tới đâu mà thôi.

Cường Tử nghiêm túc nói:

- Học phí nộp rồi, không kiên trì thì phí lắm. Sư phụ yên tâm, từ hôm nay trở đi, ngài đã tạo ra một đồ đệ tốt cướp đoạt tạo hoá thiên địa, anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, bảo bối người nào gặp cũng thích, ngài hãy thật là vui vẻ đi nha.

Ngô lão gia tử cười cười, lắc lư đi xuống lầu, vẫn ngâm khúc hát theo thói quen, Cường Tử lắng tai nghe ngóng.

- Hắc đứng thứ tư Thường Sơn Triệu Tử Long.

Anh hùng cái thế oai trấn Cửu Châu.

Dốc Trường Bản, cứu a Đầu.

Giết đến Tào binh người người sầu...

31. Chương 31: Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực

Cường Tử so sánh kỹ càng tâm pháp Cách đấu kỹ và khẩu quyết Ngô lão phu tử dạy trong đầu của mình, nhận thấy không hề có một chỗ nào liên quan với nhau. Hai loại tâm pháp này, một loại giống như lửa nóng, một loại khác giống như nước đá, căn bản là hai thái cực khác nhau, tồn tại hoàn toàn đối ngược nhau.

Cường Tử nghĩ đến mức đau đầu đầu mã vẫn suy nghĩ không rõ tại sao lại có việc như thế. Dù rằng võ thuật bác đại tinh thâm, nhưng tục ngữ cũng từng nói, vạn lần đổi thay vẫn không khác lúc đầu, tại sao lại có phương thức tu luyện hoàn toàn trái ngược như vậy?

Nghĩ cũng nghĩ không thông, vì thế dứt khoát không suy nghĩ nữa. Cường Tử khoanh chân ngồi trên giường, nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu tu luyện tâm pháp Ngô lão gia tử dạy hắc. Hắc ngồi qua bốn tiếng, Tiêu Lôi vào phòng gọi hắc xuống ăn cơm tối, thấy Cường Tử như lão tăng nhập định nên cũng không quấy rầy hắc.

Mười giờ tối, Cường Tử tỉnh lại từ trong tu luyện. Cảm giác toàn thân đau rất dữ dội, lồng ngực của hắn bị chèn ép rất khó chịu. Hắn bước xuống giường, duỗi lưng, sau đó nấc cụt một cái luồng hơi thở hết sức hôi tanh từ trong miệng thổi ra ngoài, mùi vị rất khó ngửi.

Cường Tử chấn động, tự nhủ lẽ nào tâm pháp này luyện ngược rồi? Sao mùi hôi thổi lại phát ra từ phía trên?

Cùng lúc với duỗi người, xương cốt toàn thân Cường Tử kêu lên răng rắc, giống như đậu hủ chiên giòn vậy. Thậm chí hắn có thể cảm giác thân hình của mình đã cao lên trong nháy mắt, sức khỏe tăng lên. Vung vẩy hai cánh tay, cánh tay gãy dường như không còn cảm thấy đau đớn gì nữa, cảm giác này thực sự quá mức thần kỳ.

Cường Tử đánh vun vút vài chiêu Hình Ý quyền, mấy chỗ trong quyền pháp vốn dĩ không hiểu rõ lắm bắt ngờ tự nhiên theo đó mà dung nạp quán thông hết thảy. Một lần luyện quyền, rốt cuộc Cường Tử cũng hiểu rõ bộ tâm pháp này của Ngô lão gia tử quý giá đến mức nào.

Đánh xong một lượt quyền pháp Cường Tử vui mừng khôn xiết.

Trước khi sắp đi ra Ngô lão gia tử cố tình để nửa bao thuốc lá Trung Hoa lên mặt bàn, Cường Tử sau khi nhìn thấy cười cười như suy nghĩ điều gì đó, hắn châm một điếu hít một hơi thật sâu.

Hắn ngồi trên ghế, cẩn thận nhớ lại quãng thời gian sau khi rời khỏi quán ăn Cật Hát Đổ, mạo hiểm, kích thích không nói ra thành lời được, người có vận may đến mức trời hờn, người giận, rất nhiều việc nghĩ cũng không dám nghĩ tới đều trở thành hiện thực.

Hiện tại trên người Cường Tử có không ít bảo bối, đầu tiên chưa nói đến người ngoài hành tinh ma quỷ kia để lại hai luồng thông tin trong đầu cho hắn. Một luồng là tâm pháp Cách đấu thuật, một luồng là về mặt khoa học kỹ thuật. Cho dù là về mặt võ thuật cũng đã có ba thứ vô cùng tốt.

Một là Bách biến thần hành, Cường Tử thích nhất là cái này.

Hai là Hình Ý quyền, Cường Tử luyện tập khác khổ nhất.

Ba là tâm pháp mà lão Ngô hôm nay dạy, mặc dù không biết tên bộ tâm pháp này gọi là gì nhưng rõ ràng là thần kỳ nhất trong tất cả võ thuật tâm pháp mà Cường Tử được tiếp xúc. Bản thân tâm pháp này không có bất kỳ sức tấn công gì, bởi vì tâm pháp không bao gồm chiêu số và cách chỉ dẫn đường lối võ công, chỉ là một loại pháp môn tọa thiền để tu hành.

Tâm pháp này dường như rất giống với một loại chất hoà tan, liên kết rất nhiều chỗ không trôi chảy, không thông thuận của Bách biến thần hành, còn cả Hình Ý quyền trở nên thuận lợi hơn. Thậm chí, trong đầu Cường Tử đã hiện ra bộ số võ thuật tổng hợp của Bách biến thần hành và Hình Ý quyền, quả thực là như cá gặp nước vậy. Nhưng không biết tại sao, Cách đấu thuật của người ngoài hành tinh dường như rất mâu thuẫn với tâm pháp của Ngô lão gia tử dạy, không thể dung hòa nổi.

Hút hết một điếu thuốc, Cường Tử cảm giác đói bụng.

Xuống lầu tìm chút gì ăn, sau khi quay về phòng rõ ràng Cường Tử không hề cảm thấy buồn ngủ một chút nào, vì thế hắn lại ngồi xếp bằng để luyện tâm pháp.

Bốn giờ sáng sớm ngày hôm sau Cường Tử mở to hai mắt. Hắn há miệng thổi ra một luồng khí ứ đọng trong ngực hết sức hôi tanh, cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng, còn thoải mái hơn được ngủ một giấc.

Cường Tử xuống giường vận động gân cốt, toàn thân kêu một tiếng giòn vang, khớp xương dường như cũng được mở rộng ra. Hắn cảm giác cuộc sống mười bảy năm qua của mình chưa bao giờ thoải mái như vậy.

Lúc Cường Tử xuống lầu, Chu Bách Tước đã đợi trong sân, vẫn là quan cảnh như bình thường không khiến người ta bất ngờ. Cường Tử đến bên cạnh Chu Bách Tước, gãi đầu gọi Chu thúc. Chu Bách Tước quay đầu cười với hắn, anh ta rất ít cười, dường như Cường Tử chưa bao giờ nhìn thấy. Cho nên, nụ cười này như hương vị của một tác phẩm nghệ thuật suất sắc.

- Cảm thấy đỡ hơn chưa?

Chu Bách Tước hỏi.

Cường Tử nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Đỡ nhiều rồi, tâm pháp của Ngô lão phu tử quả nhiên là thần kỳ. A, đúng rồi, ông ấy nhận con làm đồ đệ rồi.

Cường Tử nói xong thoáng quan sát sắc mặt của Chu Bách Tước. Hắn sợ làm cho anh ta không vui, kẻ kia dường như không chê trách gì cả, vẻ mặt vẫn tỉnh bơ như không.

Chu Bách Tước chỉ nhẹ nhàng gật đầu:

- Theo như cũ, trước là luyện nín thở, sau là Bách biến thần hành.

Cường Tử tiếp lời:

- Cuối cùng là Hình Ý quyền.

Chu Bách Tước lắc đầu nói:

- Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ dạy cậu Bát Cực quyền!

Nín thở hiện tại của Cường Tử đã có trình độ nhất định rồi, trên cơ bản đã có thể đạt đến hai phút rưỡi. Đừng có coi thường hai phút rưỡi này, nghe nói vận động viên bơi lội giỏi nhất trên thế giới nín thở lâu nhất mới có được thành tích này. Chưa từng nghe nói đến người nào đạt đến ba phút. Nhưng Chu Bách Tước nói trên giang hồ có một loại công phu tên là Quy Tức. sau khi luyện thành công có thể dễ dàng nín thở từ ba đến năm tiếng đồng hồ.

Cường Tử xì mũi coi thường, hắn không tin.

Nín thở ba đến năm tiếng đồng hồ? Siêu nhân cũng chỉ qua được mười phút đã không còn sức lực, huống chi là người thường? Nhưng Cường Tử nghĩ có phải như Siêu Nhân mặc quần sịp ở bên ngoài, có phải là đã giải quyết được vấn đề hay không?

Luyện nín thở được nửa tiếng đồng hồ, Cường Tử nâng cao được một chút, một lần dài nhất có thể nín thở được hai phút ba mươi lăm giây, dù chỉ tăng được năm giây nhưng cũng đã là tiến bộ lớn nhất trong nửa tháng nay rồi.

Tòa nhà quốc tế Đông Đỉnh ở trung tâm thành phố, là một tòa kiến trúc cao nhất thành phố, tòa nhà sáu mươi tầng ở thành phố lớn thuộc tầm cỡ quốc tế cũng chưa coi vào đâu, nhưng trong thành phố này đã là một kiến trúc tiêu chuẩn.

Lối kiến trúc của quốc tế Đông Đỉnh...(Xin lỗi tôi chưa học qua thiết kế xây dựng) được rồi, tôi không biết là lối kiến trúc gì. Nhưng nhìn bề ngoài rất huy hoàng, rất khí thế, rất vững chãi.

Trên danh nghĩa là thành phố mới phát triển, là một công ty đứng thứ năm trăm trên thế giới, có hơn một trăm công ty lớn nhỏ ở thành phố này. Mà ở trong tòa cao ốc Đông Đỉnh Quốc Tế này, ít nhất cũng có năm mươi văn phòng công ty quy mô to lớn.

Nói cách khác, mặc kệ là nói để kiến trúc hay là vị thế kinh tế, tòa nhà Đông Đỉnh Quốc Tế chiếm vị trí vô cùng quan trọng ở thành phố này, xứng danh là tòa nhà đứng đầu.

Trong một văn phòng rất thông thường ở tầng thứ ba mươi ba của tòa nhà quốc tế Đông Đỉnh Quốc Tế có tiếng rít gào vọng ra ngoài.

- Chúng mày là phế vật! Còn muốn tao dạy chúng mày làm sao nữa hả? Thất bại hết lần này đến lần khác, chỉ bằng chúng mày đi tìm cái chết cho xong!

Mấy người quay lại nhìn người đàn ông với ánh mắt căm hận, họ khúm núm thở ngay cả cũng không dám thở mạnh, chỉ cúi đầu nghe. Người đàn ông trung niên cao khoảng một mét tám, rất khôi ngô. Nhìn dáng vẻ của gã cũng rất thô bạo, thuộc về loại người trong thì có vẻ thô kệch nhưng lại có thể cảm giác được con người từng trải qua thăng trầm của gã.

Một người như vậy, hiện tại bị chọc tức đến mặt mũi đỏ bừng, mắt trợn tròn, rõ ràng là cơn lửa giận đến lúc không thể không trút hết ra ngoài.

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh bàn làm việc, ném một phần tài liệu nặng nề trong tay lên bàn.

- Mấy hôm nữa ông chủ quay về, nhiệm vụ này là đích thân ông chủ tiếp nhận, chúng mày năm lần bảy lượt xoi hỏng hỏng không, ông chủ trở về rồi bảo tao phải nói sao?

Người đàn ông trung niên tức giận xoay người, chỉ vào một tấm ảnh trên bàn quát:

- Một thương nhân không có thân phận gì, một đứa trẻ mồ côi rửa chưa sạch, mấy tháng rồi mà chúng mày không làm được gì! Còn mặt mũi sống tiếp sao?

Một cậu thanh niên trẻ tuổi mặc áo vét cúi đầu nhẹ nhàng giải thích:

- Trưởng phòng Chung, chuyện không đơn giản như ông nghĩ đâu, tôi đã báo cáo cho ông rồi. Thân phận người thương nhân kia rất sâu dày, không dễ dàng ra tay. Bên cạnh y có không ít cao thủ, chúng tôi ra tay mấy lần đều thất bại. Còn đứa trẻ kia, bên cạnh nó cũng có cao thủ bảo vệ, thực sự rất khó giải quyết.

Người đàn ông trung niên quay lại đá một cước vào bụng người thanh niên kia.

- Mẹ kiếp còn tranh luận à?

Người thanh niên cúi gập người lại, ôm bụng không dám nói gì nữa.

Người đàn ông trung niên hét lên:

- Tao không cần biết nguyên nhân là gì, bốn ngày nữa ông chủ sẽ quay về, trước lúc ông ấy quay về chúng mày phải làm xong chuyện, nếu không tao sẽ xử lý chúng mày.

Mấy người vội vàng gật đầu, người đàn ông trung niên gầm lên cuốn xéo! Mấy người kia như được đại xá lui ra khỏi phòng. Người thanh niên bị đánh đau ôm lấy bụng, lết từng bước đi ra ngoài có vẻ khó khăn nhưng không có một ai dè.

Đây là một văn phòng làm việc rất bình thường trong tòa nhà Đông Đình Quốc Tế, chẳng có gì đáng chú ý.

Trên tấm biển bằng đồng gắn ở cửa văn phòng có khắc một hàng chữ.

Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực.

32. Chương 32: Là Hạnh Phúc Sao?

Sau khi đến trường, Cường Tử đầu tiên là đi đến phòng học một chuyến, hắn muốn hỏi xem trận đấu hôm nay của Bùi Nhược diễn ra vào lúc nào. Nếu không trùng với thời gian trận đấu của mình, hắn quyết định đi xem trận đấu của Bùi Nhược, cô gái nhỏ phát cầu rất có phong cách.

Vào phòng học nhưng không gặp Bùi Nhược, hỏi một bạn học thì mới biết, trận bán kết của Bùi Nhược diễn ra vào tám giờ sáng, đã bắt đầu từ sớm rồi. Trận đấu đầu tiên của Cường Tử hôm nay là đấu loại một trăm mét, học sinh đăng kí thi đấu rất nhiều. Không biết tại sao, thi đấu trên tám trăm mét có rất ít người quan tâm, ngược lại chạy cự li ngắn rất thu hút số đông người.

Trận đấu của Cường Tử được sắp xếp vào lúc chín giờ ba mươi, hắn thấy thời gian rất dư dả, liền chạy đến sân vận động xem trận bán kết môn bóng bàn của Bùi Nhược. Vừa chạy được nửa đường thì gặp được Chu Lâm Nhã cũng đi cổ vũ cho Bùi Nhược.

Cường Tử nhìn thấy Chu Lâm Nhã lướt lơ từ tốn đi ở trước, tim theo đó nhảy tung tung lên, bóng hình xinh đẹp này quá mức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Trên đường đi cho dù là đám choai choai, hay là các tiên sinh đã trưởng thành, đều dõi tầm mắt khen ngợi không chút keo kiệt giành tặng cho nàng. Đường như tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, có một học sinh và giáo viên đụng vào nhau...

Hôm nay Chu Lâm Nhã ăn mặc rất đơn giản, một bộ sơ mi màu xanh nhạt, độ cong của eo áo để lộ rõ đường cong vô cùng hoàn mỹ, còn chiếc quần bò khoe đôi chân thon dài rất tinh tế. Eo của cô rất nhỏ, lúc

đi cái mông lắc lư, rất hấp dẫn. Đó là một cảnh giới của cái đẹp, rất nhiều cô gái trẻ bắt chước nhất cử nhất động của cô, nhưng cũng chỉ là bắt chước bữa mà thôi.

Tóc của cô rối tự nhiên, gió buổi sớm mai thổi nhẹ phất phơ mái tóc tao nhã của cô.

Cường Tử nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Chu Lâm Nhã, sau đó nuốt nước bọt, hấn cảm giác trong đầu có hơi u mê, chủ yếu là hấn nhớ đến hình dáng của Chu Lâm Nhã hôm qua ngồi bên mép giường mình. Mình thật hạnh phúc, hạnh phúc sao mà đến thật dễ dàng.

Cường Tử chạy chậm chậm đuổi theo Chu Lâm Nhã, làm ra bộ thở không ra hơi, chào:

- Cô Chu, chào buổi sáng!

Chu Lâm Nhã nghe thấy tiếng của Cường Tử có vẻ run run, có lẽ là cảm giác có lỗi với Cường Tử, Cô quay đầu lại mỉm cười nói:

- Là học trò Lâm Cường à, vết thương của em đã khá hơn chưa?

Sắc mặt của cô hơi hồng, nhưng biểu hiện bên ngoài rất nghiêm túc làm như cố ý bịt môi nói chuyện. Cường Tử thấy rất lạ lẫm với biểu hiện bên ngoài này, dáng vẻ này tuy rằng mềm mỏng nhưng lại lạnh như băng vậy.

Cường Tử nghe giọng điệu của cô nói chuyện có vẻ rất lạnh nhạt, làm như bạn giải quyết chuyện công việc, khác hoàn toàn với một cô Chu hôm qua sờ trán hấn.

Cường Tử ngậy ra một lúc, trong lúc nhất thời hấn không kịp hiểu. Hấn nhìn vẻ mặt của Chu Lâm Nhã. Tuy rằng trên mặt lộ ra một nét cười nhàn nhạt tinh tế kiêu diễm như hoa đào, nhưng không hề có chút nhiệt tình.

Trong nháy mắt tim Cường Tử thấy đau nhói một cái, hấn cười tự giễu cợt mình. Đúng vậy, một cô giáo kiêu ngạo, cao quý như thế này có quan tâm đến mình chẳng qua cũng chỉ là bởi vì nghĩa vụ. Nực cười là mình lại cho rằng cô Chu thân thiết với mình hơn những học sinh khác, mẹ kiếp vô nghĩa a!

Sắc mặt của Cường Tử lạnh xuống, nụ cười của hấn cũng lạnh theo.

- Em đỡ nhiều rồi, cảm ơn cô Chu đã quan tâm!

Giọng điệu của Cường Tử có sự thay đổi rất lớn, Chu Lâm Nhã nghe xong trong lòng không khỏi tê tái. Sắc mặt cô nhợt đi, ánh mắt có sự bối rối. Cô nhìn những học sinh xung quanh, đè nén cơn lửa nóng trong lòng xuống.

- Lâm Cường, em đi xem Bùi Nhược thi đấu phải không, vậy cùng đi nhé!

Chu Lâm Nhã gạt bỏ hết tâm trạng của mình, cười cười với Cường Tử.

Nhưng nụ cười này trong lòng Cường Tử chỉ trông có vẻ như làm cho có lệ, khiến người ta rất khó chịu.

- Không phải, em đi lấy số cho cuộc thi đấu.

Cường Tử nói dối, lòng tự tôn nhỏ nhoi của hấn khiến hấn nói dối.

Sắc mặt của Chu Lâm Nhã lần nữa nhợt nhạt thêm, huyết sắc biến mất trong nháy mắt, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Cường Tử, nàng xấu hổ sửa sang lại mái tóc của mình.

- Đi đi, chúc em chạy đạt thành tích tốt.

- Gặp lại sau nhé, cô Chu!

Cường Tử nói một câu tạm biệt rồi đi, kèm theo chút kiêu ngạo, đó là sự kiêu ngạo đòi được nợ.

Chu Lâm Nhã vẫn mỉm cười, nhưng có chút thê lương.

Nhìn bóng lưng Cường Tử dần dần đi xa, Chu Lâm Nhã nhìn bàn tay mình giờ ra như muốn kéo lấy bả vai Cường Tử nhưng lại mất đi mục tiêu dừng ở giữa chừng, tim đau đốn lạ thường!

Cường Tử bỗng dưng không muốn thi đấu nữa, hấn thi đấu là vì cái gì?

Còn không phải là vì sự quan tâm của cô Chu để cô nhoén miệng cười sao? Rất lâu trước đây, trong lịch sử có một Chu U Vương vì để cho ái phi của mình cười đã dùng Phong Hoả đài đùa giỡn chư hầu. Lúc đó tâm trạng của ông ta không phải giống Cường Tử hiện giờ sao? Có lẽ Cường Tử không so sánh được với Chu U Vương, ông ta có thể lấy thiên hạ để làm vừa lòng giai nhân, còn Cường Tử thì sao? Đến một chút nhần nại một chút rộng lượng hẳn cũng không có! Trong khuôn viên trường người qua kẻ lại thế này, Chu Lâm Nhã sao có thể biểu lộ ra ngoài sự quan tâm không mấy bình thường đối với hẳn?

Cường Tử là một kẻ ngốc!

Cường Tử không hề biết mình là kẻ ngốc, còn cho rằng mình là con công oai hùng xoè đuôi kiêu ngạo.

Hắn tìm một góc vắng vẻ, ngồi dựa vào tường. Trong lòng đè nén khó chịu, khó chịu đến mức muốn khóc.

Cô ấy vẫn coi thường mình sao?

Cô kiêu ngạo như vậy, người thành thị còn là tiến sĩ, nghe nói điều kiện gia đình nhà cô rất tốt. Cô đi làm bằng con Audi Q5, Chu Bách Tước nói chiếc xe này giá trị mười lăm vạn, chiếc xe đó rất sang trọng, không giống với xe giành cho phụ nữ lái. Nhưng Chu Lâm Nhã lái ngược lại có một phong cách rất khác.

Cô kiêu ngạo như vậy, cao một mét bảy, dáng người hoàn mỹ, tướng mạo xuất chúng. Nghe nói còn là một người có trên trong câu lạc bộ của bọn nhà giàu trong thành phố. Chu Bách Tước nói một tấm thẻ hội viên câu lạc bộ kia là.... hai mươi vạn tệ (khoảng hơn bảy chục triệu Đ), tấm thẻ đó thực sự rất đắt, nhưng cô thuộc tầng lớp đó, có khoảng tài sản đó.

Cô kiêu ngạo như vậy, người theo đuổi cô toàn là những người thành đạt, thanh niên tài năng đẹp trai làm việc trong chính phủ, các chủ tịch tập đoàn công ty gia tài có hàng vạn tỉ, quân nhân trẻ tuổi xuất sắc đeo lon cấp đại tá trở lên. Không có kẻ nào không phải là nhân vật nổi cộm dùng tên tuổi có thể lật trời đổ đất trong lĩnh vực của mình.

Cường Tử móc bao thuốc từ trong túi ra, tay hẳn chầm thuốc có vẻ run run.

Thất tình rồi?

Mẹ kiếp, Cường Tử cười tự giễu!

Hắn tự ti, cho nên dễ xúc động.

Hắn dễ xúc động, cho nên lừa mình dối người.

Không phải là một người của thế giới!

Cường Tử cảm khái một tiếng, hung hăng hút một hơi hết điếu thuốc lá. Hắn dùng tay tạo thành một khung vuông, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm xuyên qua khung vuông đó, có vẻ thâm trầm, cũng có chút u mê.

Hắn buông tay ra, trời rộng mênh mang.

Bầu trời không to ra mà là tầm mắt lớn lên.

Cường Tử hít một hơi thật sâu không khí trong lành, rồi nhắm mắt lại.

- Người sống ngoài ăn, uống, kéo thả, ngủ ra, thì quaoan trọng nhất vẫn là hai chữ “hít thở”. Thở là thở ra một hơi, hít là hít vào một hơi. Nhất vận, nhị mệnh, tam căn, tứ tích m công, ngũ độc sách. Muốn cho người khác để ý đến mình, đầu tiên mình phải để ý bản thân mình trước. Đừng trông cậy vào sự thương cảm của người khác, để người ta thương cảm mình đó chính là điều anh phải đáng buồn, cũng đáng xấu hổ.

Cường Tử nhớ đến lão sư phụ Mạc què mỗi lần ăn cơm tối, sau khi không còn khách đều ngồi tựa lưng trên khung cửa sổ hút thuốc, thuốc Đô Bảo hai đồng rưỡi một bao, cay cay sống mũi. Lão ngâm mấy đoạn cải lương, lặp đi lặp lại cũng chỉ có mấy đoạn đó, sau đó nếu như có suy ngâm gì sẽ giảng đạo lý cho Cường Tử. Mới đầu Cường Tử xì mũi coi thường, về sau nghe nhiều cũng có thể hiểu một, hai phần. Về sau mỗi lần lão Mạc què nói, Cường Tử đều rút ra được chút gì từ trong đó.

Cường Tử nhắm mắt, nhớ đến dáng vẻ khập khiễng của sư phụ, nhưng lại luôn có vẻ đi đứng nhanh nhẹn. Sư phụ hẳn không để ý đến ánh mắt khinh thường của người khác. Có người nói Cường Tử là con trai của

lão, vợ lão chạy theo một người giàu có, để lại cô nhi quả phụ sống nương tựa vào nhau. Mạc Qua Tử luôn tươi cười, không muốn giải thích.

Cường Tử nghĩ đi nghĩ lại rồi bật cười ha ha, vừa cười vừa rơi nước mắt.

Nước mắt của hắn cũng đắng, không ai có nước mắt ngọt. Sư phụ hắn chưa từng nói đến nỗi khổ, chưa từng nói đến sự mệt mỏi. Có lúc, nỗi khổ nói không nên lời mới thực sự là khổ.

Cường Tử nhắm mắt lại cho dòng lệ tuôn rơi.

Sư phụ, con xin lỗi, con làm người thất vọng rồi.

Một bàn tay ấm áp sờ lên mặt Cường Tử dịu dàng, dịu dàng lau nước mắt cho hắn.

Bàn tay này rất ấm áp, rất mềm mại, rất ấm nóng.

Bàn tay nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt của Cường Tử, đón lấy nước mắt vào lòng bàn tay.

Bàn tay ấm áp xoa tan gương mặt lạnh như băng, nước mắt lạnh như băng, còn cả một nỗi lòng lạnh như băng của Cường Tử. Một thất bại nhỏ có lúc lại có thể đốn ngã một vĩ nhân hào khí vạn trượng. Cường Tử không phải vĩ nhân, cho nên sau khi hắn có cảm giác bị đánh bại lòng cũng sẽ lạnh như băng.

Cường Tử mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm hại nước hại dân. Làn da trắng nõn, mềm mại, những giọt mồ hôi lấp lánh trên mũi, mái tóc vương trên trán, mồ hôi đầm đìa, vài sợi tóc dính ở trên trán. Trong đôi mắt mở to tràn ngập dịu dàng yêu thương, còn có cả sự đau lòng.

Cô chạy một mạch đến.

Chu Lâm Nhã ngồi xổm trước mặt Cường Tử, cầm lấy điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay của hắn nhẹ nhàng vút sang một bên.

- Nói cho cô biết, tại sao em khóc?

Cường Tử ngẩng đầu lên, nhìn ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt thanh khiết xinh đẹp này.

Chu Lâm Nhã vuốt chóp mũi Cường Tử một cái rồi nhẹ nhàng nói:

- Là hạnh phúc nên rơi nước mắt sao?

Cường Tử ra sức gạt đầu!

33. Chương 33: Lý Nham

Chu Lâm Nhã ngồi xuống bên cạnh Cường Tử, mặc cho mặt đất nhiều bụi bẩn. Nàng giống như một đóa hoa sen nở rộ, chỉ làm đẹp cho chính mình xem, bây giờ dường như có nhiều thêm một người khen ngợi.

- Nói đi, tại sao khóc?

Cường Tử:

- Không có, khói thuốc sặc lên mắt.

Chu Lâm Nhã hơi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, cố gắng nhìn vào đôi mắt của hắn. Cường Tử từng thề sau ba tuổi mặt sẽ không đỏ nữa bây giờ lại đỏ lên rất là xấu hổ. Ở trước sức hấp dẫn vô hạn của đại mỹ nữ Chu Lâm Nhã, Cường Tử có che giấu kiêu ngạo đến mức nào đi nữa thì cũng thật vô ích.

Cường Tử:

- Cô Chu, cô đừng nhìn em như vậy, thực sự là em bị thuốc sặc lên mắt mà.

Chu Lâm Nhã cười không truy hỏi nữa, mập mờ cũng tốt.

Nàng duỗi đôi tay thon dài, trắng nõn, gior tay kết thành hình vuông, nhìn bầu trời xanh thẳm qua khung hình đó. Đây chính là động tác Cường Tử làm trước đó không lâu. Một người bạn của sư phụ Cường Tử thường xuyên làm động tác này, người phụ nữ kia hẳn chỉ gặp qua duy nhất một lần, có cảm giác không với tới được, có thể lẫn át hơn Chu Lâm Nhã một chút.

Người phụ nữ kia rất giống yêu quái, không giống con người.

Cường Tử vẫn luôn cảm thấy người phụ nữ đó không giống con người, không phải là một câu nhục mạ, mà là sự ca ngợi tốt đỉnh. Nếu nói về hình dáng bên ngoài Chu Lâm Nhã hơn một bậc, nếu nói về dáng người thì Chu Lâm Nhã vẫn hơn. Nhưng Cường Tử biết, nếu như Chu Lâm Nhã đứng cùng một chỗ với người phụ nữ kia thì ánh hào quang sẽ tỏa sáng trên người phụ nữ kia.

Tai bên trái của người phụ nữ kia có đeo hoa tai hình một con chim Phượng hoàng bay múa, khí thế mạnh mẽ khiến Cường Tử cảm giác mình ngay cả con kiến cũng không bằng, nhỏ như hạt bụi.

Cường Tử không biết người phụ nữ đó tên là gì, lưng nàng luôn vác một chiếc ba lô rất to, mang theo vẻ phong trần đến vội vàng nói với sư phụ hẳn lão Mạc què của hẳn mấy câu rồi lại vội vàng đi. Hành trình của cô ta không có giới hạn, không có điểm cuối, có một thời gian ngắn Cường Tử luôn cho rằng cô ta chính là tiên trên trời, nếu không thì cũng là ác ma dưới địa ngục.

Cô ta từng nói với Cường Tử một câu:

- Tâm như nước không chảy, làm người không có gì thú vị, không bằng kích động vầy vùng, sống không uống phí một đời.

Lúc đó Cường Tử không hiểu, hiện tại cũng không hiểu.

Chu Lâm Nhã thấy dường như Cường Tử đang suy nghĩ gì đó, trên mặt ửng hồng.

- Đây là ý gì?

Cô gior tay kết hình hỏi Cường Tử.

Cường Tử nghiêm túc nói:

- Cameras, ở trường mẫu giáo đều chơi như vậy, em mới học được.

Chu Lâm Nhã lộ ra nét cười ranh mãnh.

Cường Tử đoán rằng có điều gì đó không hay nhưng đã không kịp nữa rồi.

Một ngón tay nhéo lỗ tai hẳn, không hề tiếc sức.

Cường Tử kêu gào rất âm ỉ, Chu Lâm Nhã vội vàng nhìn xung quanh thấy không có ai mới nhẹ nhàng thở phào, dáng vẻ như một đứa bé gái càng tăng thêm sức quyến rũ tuyệt luân không gì ngăn nổi..

Cường Tử nhìn thấy không khỏi ngây người.

Chu Lâm Nhã thấy vẻ háo sắc của hẳn, biết rõ trong lòng con bé con này không đứng đắn, tay lại véo mạnh thêm, Cường Tử phải dằn hàng.

- Cô Chu, cô thật đẹp!

Cường Tử nói thật lòng.

Chu Lâm Nhã theo phản xạ bỏ tay khỏi tai Cường Tử, mặt càng đỏ hơn. Cô ngượng ngùng hoặc có lẽ là xấu hổ, gior tay sửa lại mái tóc. Vừa gior tay lên lại phát hiện không có tóc rủ xuống trán, vẻ mặt chủ nhân của móng vuốt kia vẫn làm ra vẻ bình tĩnh nghiêm túc.

Cường Tử một chiêu thắng lợi sĩ khí tăng lên, hẳn nhìn Chu Lâm Nhã hoàn toàn mất đi sĩ khí, cười khúc khích.

- Cô Chu, em thích cô.

Cường Tử nói.

Chu Lâm Nhã ho khan một tiếng, đứng lên vỗ bụi dính trên quần áo nói với Cường Tử:

- Học trò Lâm Cường, xin em hãy chú ý đến lời nói và hành động của mình.

Giọng điệu của cô lạnh lùng.

Giọng nói lạnh như băng.

Cường Tử xấu hổ thu tay lại, chính hắn cũng ý thức được mình đã lỗ mãng.

Chu Lâm Nhã nhẹ nhàng khéo léo xoay người, đi về phía trước không một chút lưu luyến.

- Câu này cô xem như chưa từng nghe, sau này không muốn nghe nói đến nữa.

Cường Tử hồi hận rồi.

- Cô Chu...

Chu Lâm Nhã khoát khoát tay, vừa đi vừa nói:

- Em phải đi chuẩn bị thi đấu, đừng quên lời hứa của em với cô... Nếu thắng, cô sẽ cân nhắc đến việc để cho em mời cô ăn cơm.

Cường Tử xùy một tiếng nhảy dựng lên, lớn tiếng hỏi về phía bóng lưng Chu Lâm Nhã:

- Cô nói phải giữ lời nhé!?

Chu Lâm Nhã không nói câu nào, vù đi vừa nhẹ nhàng gật đầu. Mái tóc bay múa, bóng lưng thướt tha.

Cường Tử hô to một tiếng “vạn tuế, cô Chu vạn tuế”.

Vẻ mặt của Chu Lâm Nhã dạt dào ý xuân, mặt vẫn đỏ ửng, vẻ xinh đẹp đứng đầu thiên hạ. Khóe miệng cô lộ ra nét cười vui vẻ, kèm theo một chút đắc ý vì đã đạt được âm mưu.

- Thích tôi? Anh phải lớn hơn chút nữa mới được, tôi sẽ từ từ đợi anh!

Nói lảm bảm.

Nếu thành sự thật, Cường Tử thuộc về Chu Lâm Nhã có tính là nuôi bạn trai không?

Cường Tử chạy thẳng một mạch đến sân thi đấu, tìm giáo viên làm trọng tài lấy số. Sau đó, hắn khởi động làm nóng người, có rất nhiều người tham gia thi đấu một trăm mét. Mười người một tổ, trước tiên tìm ra ba người vào đấu bán kết. Thi chạy một trăm mét được gọi là “Phi nhân đại đấu” đương nhiên đó là danh từ chuyên dụng dùng trong thi đấu quốc tế, chứ thực ra trong các trận đấu ở Nhất Trung còn chưa đến mức xuất hiện có người biết bay.

Sau khi mười người trận trước chạy xong chính là đến tổ của Cường Tử lên sân. Thành tích tốt nhất xuất hiện đến lúc này là mười ba giây năm giây, chưa ai vượt qua.

Thành tích chạy một trăm mét tốt nhất là chín giây bay mười tư của Michael Powell chạy được, kỷ lục này vẫn được giữ vững đến giờ chưa ai phá vỡ. Đối với người bình thường thành tích này chẳng khác gì khó như mọc cánh bay lên trời. Nhưng với vận động viên chuyên nghiệp chỉ là một bậc đá cần phải đặt chân lên, một khi đã bước qua rồi thì danh tiếng sẽ tỏa khắp thiên hạ.

Cường Tử làm mấy động tác khởi động, hít thở thật sâu.

Cố lên!

Cường Tử tự cổ vũ cho mình.

Thực ra quá trình rất đơn giản, khả năng của Cường Tử không cần phải nghi ngờ. Thí sinh trong tổ của hắn mặc dù có một hai người trình độ rất khá, thậm chí có một người đã chạy với chỉ mười ba giây, đây là thành tích tương đối tốt. Nhưng cùng tổ với một yêu nhân như Cường Tử này thực sự là họ không gặp may rồi.

Một anh chàng đẹp trai chạy mười ba giây, Cường Tử biết cậu ta, cậu ta tên là Lý Nham. Là học sinh mới của lớp một – một của khối cấp ba, lớp một – một khối cấp ba là lớp đầu tàu của cả cấp ba, thành tích bình

quân còn cao hơn lớp một - hai của Cường Tử. Lý Nham này vốn là thủ khoa trúng tuyển của thành phố này, đẹp trai thành tích tốt, về thể dục thể thao cũng có biểu hiện không tầm thường, đây chính là nhân vật đạt tiêu chuẩn trong đám học sinh mới.

Vốn theo lệ cũ, đại biểu cho học sinh mới năm nay phải là Lý Nham. Nhưng điều đáng tiếc là cậu ta đụng phải tên biến thái Cường Tử. Sau khi khai giảng ba cuộc thi hằng tháng liên tục sau đó, Cường Tử đều dùng ưu thế để lấn áp cậu ta, điều này khiến Lý Nham chịu thiệt thòi. Cậu ta là thủ khoa trúng tuyển thực sự, vốn muốn sau khi đến Nhất Trung sẽ thể hiện ra bên ngoài, kết quả nửa đường gặp phải một tên ngán đường, ở mọi phương diện đều hơn đứt cậu ta.

Lý Nham không phải kẻ hẹp hòi, cậu ta là một người trầm ổn, có nghị lực hơn nữa lại là một cậu con trai biết nhẫn nhịn. Ưu điểm đó có mối quan hệ trực tiếp đến gốc gác sâu dày của gia tộc cậu ta.

Chú của Lý Nham là Lý nghị đang ở quân khu 39 Thẩm Dương, là đội trưởng của đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ, tuổi còn trẻ nhưng đã là một thiếu tá, tiền đồ rộng mở. Cha của cậu ta là người chỉ huy quân khu khác ở Thẩm Dương, quân hàm thiếu tướng, là một người nổi tiếng cứng rắn trong quân. Ông nội của cậu ta là Lý Hướng Đông còn có tên gọi Hồng Tiểu Quỷ nổi tiếng một thời. Cậu ta đã từng được ông nội đích thân chỉ dạy.

Lý gia, thực sự là một thế gia nổi tiếng.

Đương nhiên, Lý Nham không nói với bất kỳ một ai về thế gia của mình. Từ khi bắt đầu đi học mẫu giáo, cậu ta chưa từng được hưởng những quyền lợi của một đứa trẻ bình thường. Sau khi lên tiểu học tự mình đến trường lên lớp năm có chiếc xe đạp của chính mình, cậu ta giữ gìn đến giờ đi vẫn còn rất tốt.

Năm nay Lý Nham mười sáu tuổi, chưa từng lái xe của cha. Từ điều đó có thể thấy được, Lý gia giáo dục nghiêm khắc cỡ nào. Ngược lại ông nội Lý Hướng Đông của cậu ta, lại vô cùng cưng chiều đứa cháu đích tôn này. Khi về già sau khi dần dà tách xa khỏi tầm mắt của mọi người ông dồn hết sức lực hơi thở còn lại để dạy dỗ Lý Nham..

Từ khi bắt đầu học tiểu học, Lý Nham đã bị ông nội đốc thúc rèn luyện thể lực, luyện tập kỹ thuật bắn súng, cách chiến đấu cận chiến, còn có cả một tay cảnh sát đi theo ông nội cậu ta từ năm mười lăm tuổi dạy võ thuật cho cậu ta. Đến hiện tại, cho dù bốn, năm đại hán cũng không phải là đối thủ của Lý Nham.

Cậu ta có dáng người cao gầy ốm nhom, khuôn mặt trắng trẻo.

Gia đình cậu ta gốc gác sâu dày tài cao học rộng, tương lai vô cùng rực rỡ.

Cậu ta có những điều kiện mà người thường ao ước cả đời không được, thực ra cuộc đời cậu ta đã là sướng từ trong trứng nước.

Trước trận đấu, Lý Nham và Cường Tử chạy hai đường băng sát nhau, Cường Tử cười khê gật đầu với cậu ta. Lý Nham gật đầu sắc mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đang ghen một hơi.

Lần này nhất định phải thắng.

Cường Tử không biết tình hình của mình, hắn đã bị Lý Nham liệt vào đối thủ quan trọng nhất cần phải vượt qua trong ba năm học ở Nhất Trung.

Cường Tử lại rất không có thiện cảm với loại người đẹp trai dường như cả tướng mạo và thành tích học tập đều hoàn mỹ này. Dù rằng hắn lớn lên cũng có rất nhiều khuyết điểm nhưng tính theo điều kiện cá nhân thì vẫn hơn Lý Nham một bậc.

Đối với anh chàng đẹp trai này, trong lòng Cường Tử luôn có một loại xúc động trái ngược với xung quanh..

Súng vang lên, trận đấu bắt đầu.

Lý Nham chạy mười ba giây, đây là thành tích tốt nhất đã phá vỡ kỷ lục ở Nhất Trung. Nhưng lúc cậu ta cố gắng chạy nước rút thì Cường Tử như người máy lên dây cót, mạnh mẽ vọt lên dẫn đầu, về đích trước Lý Nham một tích tắc.

không thấy không hai giây

Lý Nham thua đầy ảm ức.

34. Chương 34: Đã Đến Rồi Thì Hiện Thân Đi!

Lý Nham đi đến nói một tiếng chúc mừng với Cường Tử. Cường Tử mỉm cười nói cảm ơn, sau đó nói rất có phong độ:

- Thật xin lỗi, mình còn có việc, phải đi trước rồi.

Thái độ của Cường Tử khiến Lý Nham cảm thấy như có một miếng cao nóng dán ở trên mông đít, nhưng ngược lại anh ta cũng không lấy làm quá xấu hổ. Ở trong suy nghĩ của cậu ta, thì Cường Tử loại con trai ngoan ngoãn tràn ngập ý chí chiến đấu và nghị lực, buồn chán nhưng có niềm đam mê, khổ cực nhưng sống với tinh thần sáng khoái, là loại tự lực tự cường đánh hoài không ngã.

Đối với người có thân thể như Cường Tử mà có thể có được thành tích như hôm nay, thực sự khiến Lý Nham khâm phục từ tận đáy lòng.

Cường Tử quay người lại chạy chậm đến mái hiên che nắng cách đó không xa. Vốn lúc đang chạy nước rút, Cường Tử muốn thả cho Lý Nham một lần, dù sao cậu ta mới là học sinh giỏi thực sự dựa vào sức lực của bản thân để phấn đấu. Cường Tử vẫn cho rằng mình nhiều lần áp chế cậu ra trong kì thi tháng này là có chút tiểu nhân. Cho dù hẳn có bị hiềm nghi gian lận như thế nào chăng nữa, có một số thứ trong đầu hẳn đến ngay cả viện sĩ viện hàn lâm Khoa học Trung Quốc cũng sẽ cảm thấy rung động.

Nhưng cũng vì tiếng gọi của một người trong mái che nắng này, Cường Tử đã thay đổi mong muốn ban đầu, lúc chạy hai mươi mét nước rút sau cùng đã vượt qua Lý Nham.

- Xếp thứ hai không có ý nghĩa gì!

Bùi Nhược hỏi.

Cường Tử cười khổ một tiếng, rửa thầm thực sự là một yêu tinh hại nước hại dân.

Cường Tử gãi đầu chạy đến đứng bên cạnh Bùi Nhược, hẳn cười khi khi.

- Sao thế, lấy được giải nhất, có thưởng gì không?

Bùi Nhược hung hăng trừng mắt lườm hẳn một cái:

- Nếu tôi không hô, cậu sẽ dốc toàn lực chạy sao?

Cường Tử cười ngớ ngẩn:

- Đương nhiên, mình lại không phải loại người có ước mong trở thành kẻ khiêm tốn có phẩm chất đạo đức hoàn mỹ, mình là một tiểu nhân ngây thơ.

Bùi Nhược:

- Hừ! miệng lưỡi trơn tru, không phải người tốt!

Cường Tử:

- Đương nhiên tôi không phải người tốt, người tốt sống không được lâu lại gặp phải cả ngàn tai họa. Kẻ ngốc mới đi làm người tốt.

Bùi Nhược:

- Ngụy biện!

Cường Tử:

- Dựa theo lý lẽ mà tranh luận!

Bùi Nhược dặm chân định đi thì Cường Tử vội vàng cười hì hì vòng qua chặn cô nàng lại.

- Đặc biệt đến để cổ vũ mình!

Bùi Nhược không thèm để ý đến hắn.

- Mình chạy có đẹp trai không?

Bùi Nhược vẫn không nói câu nào.

- Mình đẹp trai hay Lý Nham đẹp trai?

Bùi Nhược nhin.

- Nếu cậu chọn bạn trai, thì chọn người giống như tớ đây hay là người giống như Lý Nham kia?

Bùi Nhược giậm chân một cái đứng lại, gờ nắm tay lên nói:

- Có thể nhin không thể nhin! Cậu còn nói hươu nói vượn nữa đứng trách tôi không khách sáo!

Cường Tử:

- Đáng vẻ cậu tức giận nhin xinh lắm!

Bùi Nhược:

.....

Cường Tử chiếm được thế thượng phong không tiếp tục chêu trội cô gái nhỏ nữa, nếu quá sẽ thành hỏng.

Bùi Nhược hầm hừ đi lên phía trước, Cường Tử cười xấu xa đi theo sau. Hai người một trước một sau, trên đường bạn học và giáo viên đều chú ý hai người bọn họ. Chủ yếu là nhin đáng vẻ hai người quá mập mờ. Bùi Nhược tức giận đi phía trước, cũng không quay đầu lại. Cường Tử đi phía sau cố tình giả vờ tỏ ra khúm núm, thực sự giống như một người đàn ông rất tốt đi theo người vợ của mình.

Đợi lúc Bùi Nhược phát hiện ra những ánh mắt lạ lùng xung quanh thì đã muộn rồi!

- Nhin kia, có phải Bùi Nhược và Lâm Cường đang yêu nhau không?

Một học sinh nữ nói.

- Ủ, tớ thấy giống lắm, cậu xem Lâm Cường đi sau đỡ dành cô ấy, chắc chắn hai người đang giận nhau.

Một học sinh nữ nữa tiếp lời.

- Lâm Cường thật đẹp trai, tính tình rất được, thành tích lại tốt, làm bạn trai thì đúng là chọn không sai rồi.

Hai học sinh nữ đều ra vẻ háo sắc.

Cường Tử nghe thấy ba người bàn luận, cố tình cười tỏ ra thân mật với cả ba, sau đó chép miệng ở phía sau Bùi Nhược, ý bảo rằng cô nàng đang tức giận.

Cô học sinh nữ nắm tay nhỏ làm hiệu hai cái với Lâm Cường, nhỏ giọng hô “cố gắng lên”!

Cường Tử cười khì khì, ra sức gật đầu.

Bùi Nhược đứng lại quay đầu nhin Cường Tử chăm chăm hỏi:

- Cậu đang làm gì đấy?

Cường Tử ra vẻ tội nghiệp:

- Mình có làm gì đâu, chẳng phải là đang ngoan ngoãn đi theo cậu sao?

Bùi Nhược:

- Cậu đi theo tớ làm gì?

Cường Tử:

- Không đi theo cậu tớ sẽ mất mục tiêu của cuộc đời mất, mất rồi sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Tên này từ lúc đi theo Chu Bách Tước da mặt càng ngày càng dày rồi.

Bùi Nhược lườm hắn, từ vẻ mặt của hắn nhìn ra chút gì đó dối trá. Nhưng Cường Tử là người thế nào chứ? Lúc đầu tay trái gà không chặt nhím trộm ả mập tằm bị bắt còn chối được, huống chi bây giờ đã một chân bước vào hàng ngũ của hội lưu manh có nghệ thuật.

Về mặt của hắn trịnh trọng.

Bổng Bùi Nhược quát:

- Tại sao không đi xem trận đấu của mình?

Cường Tử nở nụ cười, rót cuộc hắn đã hiểu cô gái nhỏ này vì sao lại giận.

- Tớ không đi là sợ cậu phân tâm!

Cường Tử nói:

- Mình dáng vẻ cao lớn mạnh mẽ tao nhả tuần tú đứng ở trên khán đài, cậu có thể đảm bảo bản thân mình toàn tâm toàn ý thi đấu không?

Bùi Nhược xì một tiếng cười.

- Cậu đúng là nhiều lý do.

Cường Tử:

- Mình nói thật với cậu nhé, sáng sớm hôm nay tớ đã chạy đi xem cậu thi đấu, kết quả chạy được nửa đường thì đột nhiên đau ngực dữ dội, đoán là chạy nhanh quá động đến vết thương. Lúc đó tớ đau nằm luôn xuống đất, toàn thân đổ mồ hôi. Lúc đó tớ nghĩ, tớ mà chết thế này thì tiếc biết đường nào, không được xem Bùi Nhược thi đấu, đúng là chết không nhắm mắt.

Hắn chưa nói xong, sắc mặt của Bùi Nhược đã thay đổi vội vàng đỡ hắn nói:

- Sao có thể như vậy chứ? Bây giờ còn đau không? Đã đến phòng y tế chưa? Vết thương trong người cậu vẫn chưa khỏi sao lại đi thi đấu?

Cường Tử cố tình tỏ ra mạnh mẽ nói:

- Vì không để cho cậu thất vọng, tớ có liều cái mạng già này cũng sẽ không hối tiếc...

Bùi Nhược lấy tay che miệng hắn nói:

- Không được nói linh tinh! Cậu... bây giờ còn đau không?

Cường Tử:

- Lúc này đau, giờ không đau nữa rồi.

Bùi Nhược bắt được tia giao hoạt trong mắt hắn, lập tức tỉnh lại, nắm tay nhỏ lập tức đấm lên ngực hắn hai cái. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, vừa nghĩ đến mới vừa rồi rồi rõ ràng mình còn giơ tay che mồm Cường Tử trước mặt bao nhiêu người, trên mặt cô nàng tỏa ra lửa nóng.

- Tại cậu lừa tớ! Tại cậu lừa tớ!

Đối với kiểu công kích thế này, Cường Tử vẫn chống đỡ được, hơn nữa còn rất thích.

Đúng lúc cô nữ sinh lúc này chạy trở lại dường như quên cầm theo cái gì, nhìn thấy Cường Tử thích ý khi bị Bùi Nhược đánh, lại càng thể hiện thiện cảm giờ thẳng cánh tay về phía hắn.

Thể hiện rằng bạn trai phải để bạn gái đánh mới là người chàng trai tốt.

Nếu Bùi Nhược biết cô bạn đó đang nghĩ gì thì chắc chắn là khóc không ra nước mắt.

- Cùng mình đi mua quần áo đi, tối nay cô Chu mời đi ăn cơm, mình không muốn ăn mặc nhếch nhác đi, đến lúc đó sẽ mất mặt cậu lắm!

Cường Tử thành khẩn nói.

Bùi Nhược vừa nghe Chu Lâm Nhã muốn mời Cường Tử đi ăn cơm, lông mày đã lập tức nhú lại về mặt cảnh giác.

- Sao cô Chu lại mời cậu đi ăn cơm?

Ghen tuông quá đấy!

Cường Tử rất thích cảm giác này, có chút lâng lâng.

Cường Tử:

- Ai nói giáo viên không được mời học sinh ăn cơm? Đương nhiên là vì tớ mang lại vinh quang cho lớp một - hai, tốt xấu gì tớ bây giờ cũng là quán quân chạy cự ly dài mà.

Bùi Nhược:

- Xùy xùy xùy, không biết cầu hồ, tổng cộng cậu mới thắng chín người, cũng phải khiêm tốn chứ.

Cường Tử:

- Thắng là thắng, sự thật rõ ràng. Đi thôi! Đôi mắt của cậu đặc biệt khéo, không muốn để bạn trai mặc đẹp, là sợ người khác cướp tớ đi đúng không?

Bùi Dạ vội nói;

- Nói vậy, tớ đâu có... Lâm Cường chết tiệt! Ai nói cậu là bạn trai của tớ, tớ có gả cho hòa thượng cũng không bảo cậu làm bạn trai.

Cường Tử thản nhiên nói:

- Cũng vì câu nói này của cậu sẽ có biết bao cao tăng đắc đạo chuẩn bị hoàn tục đấy. Cậu đừng có hại lục căn thanh tịnh của các đại sư. Minh lục căn không sạch sẽ nhưng cơ thể khỏe mạnh. Được cậu cho phép, coi như minh vì già trẻ của sáu bảy tỉ già trẻ lớn bé của tổ quốc mà cống hiến.

Sắc mặt của Bùi Nhược hồng như sắp chảy ra nước, cô nàng không muốn để ý đến Cường Tử cố tình gây sự nữa, dùng dùng xoay người bước đi.

- Mỹ nhân nàng đi đâu vậy?

Cường Tử mặt dày hô lên.

- Đi đường dành cho người đi bộ! Chọn quần áo cho tên lưu manh lục căn không sạch sẽ như cậu.

Cường Tử cười hì hì đuổi theo.

- Cậu mua cho tớ?

Bùi Nhược:

- Đừng có mơ!

Cường Tử:

- Tớ không mang tiền...

Bùi Nhược:

- Tên vô lại này!

Cường Tử:

- Vô lại là em trai của tớ, tớ tên là Vô Sĩ.

Bùi Nhược:

.....

Hai người ra khỏi cổng chính của trường, vì trường học vẫn đang trong thời gian diễn ra đại hội thể dục thể thao toàn trường, cả hai đi ra khỏi trường cũng không tính là trốn học. Đường dành riêng cho người đi bộ cách Nhất Trung không quá xa, đi khoảng hai mươi phút là có thể đến. Trên đường dành cho người đi bộ không có cửa hàng nhãn hiệu độc quyền nổi tiếng thế giới nào, cũng không phải là nơi mua bán cao cấp. Bộ quần áo hai, ba trăm tệ cũng rất đẹp. Lần trước, Cường Tử mua một bộ mất một trăm tệ.

Bùi Nhược dẫn Cường Tử vào một lối nhỏ, đi xuyên qua một khu dân cư cũ bị phá dỡ một nửa sau đó không biết vì nguyên nhân nào dừng lại không làm nữa, lại rẽ vào một ngõ nhỏ rồi đâm thẳng ra đường dành cho người đi bộ.

Lúc hai người đi đến khu vực không có ai cả, Cường Tử lấy hết dũng khí đi đến bên cạnh nắm chặt tay Bùi Nhược. Sắc mặt cô gái kia chỉ ửng hồng vùng vẩy mấy cái tượng trưng đã không chống cự nữa, theo đó vẻ mặt của Cường Tử hưng phấn kéo cô nàng chậm rãi bước đi.

- Trên trời rơi xuống một Bùi muội muội...

Cường Tử hứng khởi hét lên mấy câu, giọng nói vang xa giống như con cú kêu loạn khiến người ta sồn gai ốc. Bùi Nhược che miệng cười khanh khách, đáng vẻ nhìn rất đáng yêu.

Bùi Nhược đang hưởng thụ cảm giác lạ lùng chưa từng có qua suốt mười bảy năm trong đời mình, bỗng nhiên Cường Tử giữ chặt cô nàng, bảo vệ cô nàng phía sau mình, ánh mắt nghiêm nghị nhìn phía trước.

- Nếu đã đến rồi, thì đừng có lén la lén lút nữa, mau xuất hiện đi!

Cường Tử hét lớn một tiếng!

35. Chương 35: Phong Dao

Việc đầu tiên Cường Tử làm là bảo vệ Bùi Nhược đằng sau, hiện tại hẳn có một loại phản ứng gần như thuộc về bản năng đối với nguy hiểm. Tâm pháp Cách đấu thuật rất có hiệu quả cho việc rèn luyện tinh thần, khiến cảm nhận hiện giờ của Cường Tử đối với hoàn cảnh xung quanh rất đáng kinh ngạc.

Một người mặc áo gió màu đen, người đàn ông thân hình cao lớn đứng trên toà nhà đã bị sập một nửa ở phía trước, đang nhìn hai người bọn Cường Tử. Cường Tử cách rất xa cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của gã.

Ánh mắt giống như của một con rắn độc đã được hóa thành vật thể sống chiếu lên mặt Cường Tử, trong nháy mắt Cường Tử cảm thấy mình như rơi xuống hầm băng, hấn nổi da gà. Cường Tử nhìn về phía ánh mắt lạnh như băng, bóng người cao gầy kia bị một chiếc áo gió màu đen rộng thùng thình che phủ, cổ áo gió che nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời.

Người này đứng ở chỗ cao, áo gió theo gió thổi bay phất phơ, mang theo một hương vị tuyết trần, sau lưng y có đeo một thanh đao, rất to, nhìn rõ ràng là còn dài hơn thân hình gã một chút.

- Cậu là Lâm Cường?

Giọng nói của người áo đen rất lạnh, giọng nói khàn đặc, dường như cuống họng đã bị hư mất rồi.

Cường Tử cười xì một tiếng, trong lòng tự nhủ người xấu chính là người xấu, không nói câu nào vẫn có chút phong thái của bậc cao thủ, vừa há miệng đã có mùi hôi thối. Thật đáng ghét!

- Chính là tôi, anh là ai?

- Phong Dao.

Cường Tử cẩn thận ngẫm nghĩ một chút rồi sợ hãi hỏi một câu:

- Phong Tao? (làm điệu, ra dáng)

Bùi Nhược nắm lấy cánh tay Cường Tử từ đằng sau, cơ thể hơi run run, trong thế giới của cô chưa bao giờ xuất hiện cảnh tượng như vậy, cô sống rất đơn giản.

- Lâm Cường, hắn ta là ai?

Cường Tử vỗ bàn tay Bùi Nhược, có ý bảo Bùi Nhược đừng căng thẳng, theo đó sờ lên bả vai mềm mại không xương của Bùi Nhược, lòng bàn tay cô gầy nhỏ lạnh như băng, rõ ràng là vô cùng sợ hãi.

- Không nghe người ta nói sao, hắn ta tên là Phong Tao.

Người mặc áo đen hừ một tiếng rồi nói:

- Dẻo mềm dẻo miệng lắm, miệng lưỡi sắc bén hơn nữa cũng không có chút ý nghĩa gì cả.

Cường Tử:

- Vậy ông nói cái gì mới có ý nghĩa?

Phong Dao ngẩng đầu nói:

- Đàn ông thân cao tám thước phải ra giang hồ cười ngạo nghễ, mười bước giết một người ngàn dặm không dừng bước, hào khí ân oán vô cùng phân minh. Thần cảnh sát thần, Phật cảnh giết phạt. Đây mới là bá khí! Đây mới là hành vi của đàn ông hảo hán.

Cường Tử nói thầm một tiếng:

- Tôi thấy anh bá khí đầy mặt.

Bùi Nhược nhỏ giọng hỏi Cường Tử:

- Ý, hắn ta nói gì vậy? Sao tớ thấy như trong phim vậy?

Cường Tử cũng nhỏ giọng nói:

- Không phải phim, là thật đấy, nhưng tên này chắc là đầu óc bị hư rồi. Xem nhiều phim võ thuật Hồng Kông bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Phong Dao tiếp tục nói:

- Thiên hạ tuy lớn mặc ta ngao du, đại trượng phu đương nhiên phải như thế, hừ!

Cường Tử lại nói thầm một câu:

- Nói dối bị sét đánh!

Phong Dao:

- Tôi đến để giết cậu.

Cường Tử:

- Cho tôi lý do.

Phong Dao:

- Có người chỉ năm mươi vạn, muốn mạng của cậu.

Cường Tử:

- Nói tóm lại anh không phải là vì tiền sao? Tưởng cái gì cao thượng lắm chứ? Còn bày đặt đại trượng phu mười bước giết một người, ngàn dặm không dừng bước. Hay anh nói đại ra là làm chuyện xấu chạy khắp gầm trời cúi đất không ai bắt được luôn đi!

Phong Dao nhảy thẳng từ trên lầu xuống, áo gió bay phấp phới, tư thế rất phong cách, rất có khí khái đàn ông.

Phong Dao:

- Cao thủ Bát Cực quyền bên cạnh cậu đâu? Tôi trước đến để gặp hắn, sau mới để giết cậu.

Cường Tử:

- Đừng phí lời nữa, giả vờ làm cháu nội gì. Anh ta ở đây anh dám đến không?

Phong Dao....

Cường Tử:

- Không phải anh đang giới thiệu mình là đàn ông chân chính sao? Vậy được, muốn giết tôi dễ thôi, tôi sẽ đánh với anh một trận, tôi thua tùy anh xử lý, nhưng có một chuyện hi vọng anh có thể đồng ý với tôi.

Phong Dao:

- Nói đi!

Cường Tử chỉ Bùi Nhược nói:

- Chuyện không liên quan đến cô ta, để cô ta đi.

Phong Dao sau khi suy nghĩ liền lắc đầu:

- Không được, thả cô ta đi sẽ làm lộ hành tung của tôi.

Cường Tử hung hăng mắng một câu, sau đó nói nhỏ với Bùi Nhược:

- Lúc đánh nhau bạn hãy chạy đi, đừng quay đầu lại hãy chạy thẳng, vào trường là an toàn rồi.

Bùi Nhược kéo chặt cánh tay Cường Tử hỏi:

- Lâm Cường, rốt cuộc ông ta làm gì vậy? Tại sao ông ta lại muốn giết bạn? Bạn đắc tội với ông ta sao?

Nhìn vẻ mặt lo lắng hãi hùng của Bùi Nhược, Cường Tử hôn nhẹ trên mặt Bùi Nhược nói:

- Mình cũng không biết hắn ta là ai, mình cũng không đắc tội với hắn ta. Thế giới này không đơn giản như cậu nghĩ đâu, bây giờ đừng hỏi nữa, ngoan ngoãn nghe lời mình. lát nữa đánh nhau cậu hãy chạy đi, chưa chắc mình đã là đối thủ của hắn ta. Cậu có thể thoát thân mình cũng có thể thoải mái chân tay đánh với hắn ta một trận.

Bùi Nhược:

- Tớ không đi, tớ đi rồi cậu phải làm sao?

Cường Tử:

- Nha đầu ngốc, cậu không đi thì giúp gì được mình? Dùng mỹ nhân kế để hạ gục hắn ta à? Nghe lời, cậu không đi mình sẽ phân tâm, phân tâm thì sẽ có sơ hở, như vậy chắc chắn sẽ không đánh được hắn ta. Quên chưa nói cho cậu biết, bạn trai của cậu là mình đánh nhau vô cùng lợi hại, hắn ta đánh mình một mình đánh lại tám. Đừng lo lắng cho mình.

Bùi Nhược lắc đầu:

- Tớ đi cầu cứu, tớ gọi điện thoại được không?

Cô nàng lặng lẽ lấy di động từ trong túi ra, khẽ quơ trước mặt Cường Tử.

Cường Tử:

- Đừng ngốc thế, đợi lúc cảnh sát chú ý đến thì món rau cũng nguội mất rồi.

Mắt Bùi Nhược ngấn lệ, rốt cuộc cũng không nhận được mà khóc nức lên.

- Lâm Cường rốt cuộc cậu làm gì vậy? tại sao có người muốn giết cậu?

Cường Tử bất đắc dĩ nói:

- Trước tiên đừng để ý những thứ này, sau này mình sẽ nói cho cậu biết. Thế này đi, cậu hãy chạy với tốc độ nhanh nhất, tìm người lái xe đưa mình đến trường. Anh ta là cao thủ, anh ta đến tớ sẽ an toàn, cậu không đi cả hai chúng ta sẽ cùng chết, cậu đi còn có thể cứu mình. Được không?

Bùi Nhược:

- Nhưng...

Phong Dao đi về phía trước một bước nói:

- Nam tử hán đại trượng phi, thì thì thảo thảo còn ra gì nữa!

Cường Tử liền quay đầu lại:

- Câm miệng! không đến lượt anh nói chuyện!

Phong Dao....

Cường Tử:

- Ngoan, đi đi. Cậu chạy càng nhanh, mình sẽ càng an toàn.

Bùi Nhược nghĩ một chút rồi gật gật đầu. Cường Tử cười, cười rất rạng rỡ thoải mái. Nước mắt của Bùi Nhược rơi xuống từng giọt nói với Cường Tử:

- Chờ tớ, tớ bây giờ đi tìm người tài xế kia!

Cường Tử gật đầu:

- Đi nhanh!

Bùi Nhược cắn răng rồi xoay người xông ra ngoài.

Phong Dao thấy Bùi Nhược định chạy liền gọi:

- Muốn đi, dễ vậy sao!

Vừa dứt lời, đã thấy Cường Tử xông đến trước gã.

Phong Dao cả kinh, không ngờ tên tiểu tử này võ công lại giỏi như vậy. Không giống với thông tin cá nhân của Cường Tử mà người trung gian đã đưa cho gã. Lẽ nào là thông tin sai?

Lâm Cường, mười bảy tuổi là trẻ mồ côi, học sinh mới của Nhất Trung. Cao khoảng một mét bảy, nặng trên dưới năm trăm kí. Là kẻ linh hoạt, gian xảo, chưa từng tập võ, sở trường... đá đùng quần.

Bạch câu quá khích!

Thời gian này Cường Tử luyện tập tốt nhất chính là khinh công trong Bách biến thần hành, mà tinh hoa trong Bách biến thần hành chính là bộ Bạch câu quá khích này.

Phong Dao chỉ cảm thấy Cường Tử vừa động thì hắn đã đến trước mắt mình. Gã quá chủ quan đã phải chịu thiệt thòi. Cường Tử dùng một chiêu An thân pháo đâm thẳng vào cằm gã. Phong Dao kinh hãi, tránh né được một quyền hung hiểm này, nhưng cú đâm sượt qua mặt khiến y hơi đau đớn.

Phong Dao biến sắc, quát to một tiếng:

- Muốn chết à?"

Nghiêng người cùng lúc đó một chân quét ngang đá thẳng vào eo của Cường Tử.

Cường Tử ngồi xổm, khó khăn lắm mới tránh được một cước thế đến cực mạnh này. Hắn đạp chân xuống mặt đất, mượn lực nhảy lên ra một chiêu Hắc Hổ móc... đùng quần, động tác quả nhiên là dứt khoát, sắc bén.

Phong Dao mắng một câu:

- Quả nhiên là vô liêm sỉ.

Chân gã đạp nhẹ một cái bay lên cao trong lúc lơ lửng giữa trời lại bổ nhào xuống chân nện xuống đầu Cường Tử. Cường Tử không kịp tránh chỉ có thể giơ hai tay lên đỡ một cước này.

Một tiếng va chạm thật mạnh, Cường Tử chống đỡ không nổi quỳ rạp xuống đất, đầu gối rách toạc vì đập phải viên gạch trên mặt đất, lập tức chảy máu! Cơn đau này khiến tinh thần của Cường Tử bị chấn động, hấn vốn định đánh lén để hạ gục đối thủ nhưng rõ ràng là đối thủ mạnh hơn nhiều so với hấn dự đoán. Lực của cú đá này đâu phải chỉ có ngàn cân, Cường Tử chỉ có thể miễn cưỡng dùng hết sức đón đỡ.

Đầu gối đau rát, nhưng trong đầu Cường Tử lại không ngừng suy nghĩ về kế sách đối địch. Lúc này Phong Dao thấy một cước của mình vẫn chưa khiến Cường Tử gục ngã, gã cũng hơi kinh ngạc. Minh tu luyện lực chân nhiều năm như vậy, một chiêu Bàn sư thối (bàn chân sư tử) này cũng đủ đá cứng vỡ vụn, ngay cả một khối đá lớn cũng bị vỡ làm hai. Nhưng không ngờ thiếu niên này lại chống đỡ được một cước, rõ ràng là mình đã đánh giá thấp thực lực của đối thủ.

Phong Dao ngẩng đầu lên nhìn, bóng Bùi Nhược đã đi rất xa, nếu không đuổi cô ta sẽ chạy mất, gã cúi đầu nhìn Cường Tử cẩn thận giữ chặt chân mình, miệng đã chảy máu, gã biết Cường Tử đã như cung trương hết cỡ, dù tiếp được một chiêu Bàn sư thối của mình nhưng thực sự nội thương cũng không nhẹ.

Ánh mắt của Phong Dao lạnh lùng, ra tay như đao bén, cắt xuống chém vào cổ Cường Tử.

Cường Tử cảm thấy hơi thở của thần chết trong nháy mắt đã đến trước mặt mình, chiêu thủ đao này thế đến như tia chớp, thực sự nếu đánh trúng e rằng cổ sẽ bị đứt rời.

Cường Tử cắn chặt răng, đột nhiên tay hấn nắm chặt chân Phong Dao, ra sức đẩy về phía sau.

Phong Dao thân người lao đảo, Cường Tử nhân cơ hội này lặn tại chỗ một vòng tránh được một chiêu của Phong Dao, sau đó hấn mạnh mẽ đứng lên làm tư thế phòng ngự. Động tác này mặc dù trông có vẻ không đẹp mắt nhưng sử dụng tốc độ rất nhanh là biểu hiện chân thực nhất trình độ của Cường Tử.

Cường Tử vừa đứng thẳng dậy, mắt đã tối sầm, bóng của Phong Dao đã đến trước mặt hấn, một tiếng va chạm vang lên, gã đá một cước trúng giữa ngực Cường Tử. Sức mạnh trong cú đá thật khủng khiếp khiến Cường Tử còn chưa có đứng vững được đã bị đá bay ra ngoài. Cường Tử cảm giác vô cùng khó thở, suýt nữa thì tắt thở.

Va chạm thật mạnh, Cường Tử bị đập thẳng vào bờ tường còn sót lại một nửa, rơi xuống dưới chân tường!

Phì, Cường Tử nhổ ra một ngụm máu lớn.

Hấn nhìn mọi thứ đều trở lên mơ hồ, trong ngực đau dữ dội, rõ ràng là xương sườn đã bị gãy.

Phong Dao chỉ mong đánh nhanh thắng nhanh, sau khi đá bay Cường Tử dưới chân điểm một cái, gã hoá thành một bóng đen đuổi theo. Cường Tử vừa mới rơi xuống đất, bóng của gã đã đến gần.

Cường Tử theo phản xạ cúi đầu, chỉ suýt soát một nhịp thở sau đó chân của Phong Dao đã quét vào khoảng không. Cú đá này đập trên đoạn tường còn sót lại, mảnh vỡ bay tán loạn! Một cước này quả nhiên đầy uy lực!

Cường Tử cắn đầu lưỡi, để tinh thần tập trung lại. Hấn biết rõ lần này đã gặp cao thủ chân chính rồi, nhìn tu vi của người tên là Phong Dao này, chắc chắn không thấp hơn Chu Bách Tước! So chiêu với một cao thủ cỡ như vậy, quả nhiên là kém xa!

36. Chương 36: Hung Vật Giết Người!

Sau khi Cường Tử tránh được cú đá hiểm hóc của Phong Dao, thân hình lặn ngược về phía sau giữ một khoảng cách với Phong Dao. Sau đó hấn quỳ nửa người xuống theo dõi Phong Dao, dự đoán hành động tiếp theo của đối phương.

Phong Dao một cước đá vào khoảng không, không nhện được ồ lên một tiếng quay đầu lại gã đã nhìn thấy Cường Tử lặn lộn cách đó đến bốn mét, ánh mắt của gã vụt sáng.

- Thú vị, cậu còn mạnh hơn so với tư liệu cá nhân của cậu đấy!

Phong Dao ngẩng đầu nhìn, Bùi Dạ đã biến mất ở cuối ngõ hẻm. Y lắc đầu tự nhủ mình đã quá chủ quan, sao mình phạm phải sai lầm đánh giá thấp đối thủ như vậy, xem ra tật xấu khinh địch quả thực là cần phải sửa lại. Điều này nếu như trước kia bị bọn sư huynh nắm được thì nguy rồi. Nhưng không sao, đã nhớ kỹ hình dáng cô bé kia, cô bé sống không qua đêm nay đâu.

Cường Tử nhếch môi, máu từ khóe miệng chảy ra.

- Đồ ngốc!

Sắc mặt Phong Dao phát lạnh, nhìn chăm chú Cường Tử nói:

- Cậu mắng tôi thêm câu nữa, tôi sẽ cắt lưỡi cậu.

Cường Tử không hề lép vế chút nào trừng mắt nhìn Phong Dao:

- Thối lắm! Tôi không chửi, không mắng anh mới là chịu thiệt, anh là đồ thái giám chết tiệt.

Phong Dao mặt trắng không cần bôi phấn, tình tình như con gái, hai chữ “Thái giám” này là các huynh đệ của gã gọi sau lưng gã, mỗi lần nghe thấy các huynh đệ gọi mình sau lưng như vậy, lòng gã đau như dao cắt. Cường Tử mắng câu này khác nào thêm dầu vào lửa!

- Người muốn chết à!

Phong Dao hét lớn một tiếng, ánh mắt sắc bén, sát khí sôi trào!

Gã rút phát trường đao ở sau lưng ra, thanh trường đao này rõ ràng là không có vỏ đao, dùng vải buộc sau lưng. Chỉ thấy toàn thân đao đen bóng, khí lạnh tỏa ra! Rõ ràng là được chế tạo từ đồng đen! Trường đao dài hơn hai thước, rộng khoảng hai tấc, cạnh sống đao lại hẹp, quả nhiên là bá đao dị thường. Thân đao và chuôi đao được đúc liền, cũng không phải là một chuôi đao chỉ làm cho xứng với thanh đao.

Có một vòng tròn đục ở đuôi của chuôi đao, nhìn như có thể khảm vào một vật gì đó, tuy nhiên chỗ đó bây giờ trống tuếch, vì thế có thể thấy được thanh đao này là một vũ khí sắc bén hơn nữa còn là đồ cổ, nhưng cũng chưa phải là vật hoàn chỉnh!

Thanh đao sáng loáng vừa rút ra, Cường Tử đã cảm giác thấy lỗ chân lông toàn thân giãn nở ra hết. Đây chính là áp lực thanh đao mang đến, trên thân đao mang theo sát khí.

Lạnh thấu xương, bá đạo!

Mắt của Cường Tử nheo lại, chăm chú nhìn vào thanh đao khổng lồ, rõ ràng quên mất mình đang rơi vào hiểm cảnh. Thân đao dù đen bóng, nặng nề nhưng không hề cũ kỹ, trái lại ánh sáng lấp lờ tỏa ra từ trong sắc đen âm u, đao khí cứ phun ra rồi nuốt vào.

Phong Dao vuốt ve thân đao, động tác dịu dàng yêu thương.

Ngón tay của gã vuốt ve chỗ dính liền giữa chuôi và thân đao, thị lực của Cường Tử rất tốt, hẳn có thể nhìn thấy chỗ đó khắc mấy chữ.

- Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ (Đêm ở căn lầu nhỏ nghe tiếng mưa xuân).

Phong Dao rừ rừ nói:

- Ra khỏi vỏ phải uống máu, không chết không ngừng.

Gã vừa quay đầu lại nhìn Cường Tử, lửa nóng trong mắt biến thành âm hàn.

- Cái tên của thanh đao này không phải rất đặc biệt sao? Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ, cái tên nghe hay biết bao. Máu nhuộm trên đao này, đều là máu tươi của cao thủ thế gian. Cậu có được may mắn, bằng không với tư cách của cậu không xứng chết dưới đao này. Nhưng hôm nay trong lòng tôi vui vẻ, phá lệ một lần, tôi sẽ cho cậu chết dưới Ma Đao này.

Đồng tử của Cường Tử không ngừng mở rộng, cây đao “Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ” này rõ ràng là có ma lực, thu hút ánh mắt còn có cả tinh thần của Cường Tử, khiến hắn quên đi tình thế vô cùng nguy hiểm trước mặt!

Phong Dao hai tay cầm đao, giơ đao thẳng lên trời.

- Vốn dĩ tôi không khổng chế được cây ma đao này, suýt nữa bị đao cản trở, sau đó tôi phát hiện ra một bí mật, chỉ cần hàng ngày cho Ma Dao này uống no máu tươi, nó sẽ thuận theo tôi, cho tôi sử dụng. Trong sự môn bối phận của ta lỗi thấp nhất, tu vi thấp nhất, tôi may mắn tìm được bảo đao. Những tên đáng chết kia không phải kẻ nào cũng chết trong tay tôi.

Gã nhìn Cường Tử trong ánh mắt hằn lên chần chịt tia máu.

- Dùng ma đao này, tôi giết hết bọn sư huynh đồng môn. Cậu nói xem tôi có ác độc hay không?

Cường Tử dùng sức cắn đầu lưỡi một cái, tinh thần thoát ra từ trong áp lực của Ma Dao.

Đao này quả nhiên quý dị, Cường Tử cố gắng hết sức giữ vững tinh thần không loạn. Cảnh tượng này nếu như không phải đích thân Cường Tử gặp được, nói thế nào hẳn cũng sẽ không tin. Ma đao? Đây lại không phải tiểu thuyết võ hiệp, không phải huyền hoặc cũng không phải tu chân, đây rõ ràng là xảy ra trong thành phố, tại sao lại có một thứ đảo lộn trời đất như vậy?

Phong Dao chậm rãi hạ thanh đao xuống, xua ngón tay nói với Cường Tử:

- Hôm nay, tôi không gặp phải cao thủ, đành phải để cho ma đao chịu thiệt thòi, dùng dòng máu ti tiện của cậu làm thức ăn.

Một đao trong tay, khí thế của Phong Dao lập tức thay đổi.

Trên thanh đao này dường như có cỗ oán hận phẳng phất, ác độc không sao nói hết.

Phong Dao nhẹ nhàng cười như một ác ma.

- Tiểu tử, chịu chết đi.

Gã đi từng bước chậm rãi về phía Cường Tử, tốc độ tuy rằng không nhanh nhưng từng bước đều là sát khí. Cường Tử nhìn chăm chăm vào mắt của Phong Dao, nhận thấy đôi mắt của gã đã hoàn toàn biến thành màu máu đỏ! Hồng quang sâu kín từ trong đôi mắt lập lòe phát ra, giống như ác quỷ. Cường Tử lại càng hoảng sợ, tự nhủ sao lại có cây đao biến thái như vậy, rõ ràng là có thể thay đổi thực lực, thậm chí thay đổi cả tâm tính con người.

Thậm chí Cường Tử cảm nhận được, nếu Phong Dao trước khi chưa xuất đao, khả năng của gã và Chu Bách Tước là sèn sèn nhau, thậm chí Chu Bách Tước còn chiếm chút ưu thế. Nhưng sau khi cây ma đao này được rút ra, cho dù là Chu Bách Tước, e rằng cũng phải nhượng bộ lui binh.

Trong lòng Cường Tử tự nhủ 'mẹ kiếp, may mắn gì, chết lừng lẫy như vậy không biết có cho mình một tờ giấy chứng nhận là liệt sĩ hay không'. Suy nghĩ mình chết cũng không nặng bằng Thái Sơn, thậm chí còn chết trong đần độn u mê, Tổ quốc chắc chắn sẽ không cho danh hiệu liệt sĩ, cùng lắm chỉ xử lý như người mất tích.

Phong Dao từng bước, từng bước đi tới, Cường Tử tiện tay cầm một nửa hòn gạch dưới đất lên. Tự nhủ phải liều mạng, tôi không tin hòn gạch trong tay tôi không phá được Ma Dao trong tay anh, hôm nay xem cục gạch trong tay tôi làm nên chuyện hay ma đao của anh làm nên chuyện!

Đợi lúc Phong Dao cách mình chỉ còn ba đến năm bước, chợt Cường Tử ra sức ném cục gạch trong tay ra. Cục gạch này mang theo một vòng sáng màu đỏ, như một tia chớp văng vào giữa mặt Phong Dao.

Màu đỏ trong mắt Phong Dao lóe lên, cục gạch cách Ma Dao khoảng hai thước, có tiếng va chạm, cục gạch đã vỡ vụn thành bụi, đủ biết lần này Cường Tử dùng lực lớn thế nào.

Cường Tử cản được Phong Dao thoáng chốc, trong lòng tự nhủ bây giờ không chạy còn đợi đến lúc nào. Cản được Phong Dao Cường Tử co căng chạy ra ngoài, triển khai khinh công trong Bách biến thần hành đến cực hạn!

Cường Tử chỉ cảm thấy gió vang lên vù vù bên tai, cách cuối ngõ hẻm khoảng hai, ba trăm mét, trong điều kiện bình thường Cường Tử dùng không đến một phút đã có thể chạy hết. Chạy một đoạn nữa chính là đường lớn, hẳn không tin Phong Dao, í lộn, Phong Dao kia lại dám giết người giữa đường phố đông người!

Nhưng tiếc rằng, Cường Tử đã đánh giá bản thân quá cao.

Một đường ánh sáng đen thui lóe lên, Phong Dao ném cây Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ ra, mang theo một cỗ sát khí đậm thẳng vào sau lưng Cường Tử.

Cường Tử cảm giác được làn gió lạnh sau lưng, biết là không hay vội vàng tránh sang một bên, nhưng đã chậm một bước. Ma đao kia dường như có sinh mạng, rõ ràng là ở lưng chừng cong vòng xuống đâm thẳng vào sau lưng Cường Tử!

Phong Dao cười lạnh khà khà.

- Muốn chạy ư? Ma đao đã xuất ra, làm sao cậu có thể chạy được?

Mắt thấy Ma Đao sắp đâm thẳng vào sau lưng Cường Tử, một bàn tay vô cùng bẩn đầy dầu mỡ không biết từ đâu tới gờ ra, nhàn nhآ nhẹ nhàng chụp lấy chuôi ma đao, giữ lấy ma đao giữa lưng chừng.

Cường Tử đã cảm giác thấy khí lạnh âm hàn xâm nhập vào cơ thể mình, trong lòng tự nhủ đồ trướng thối, cuộc đời tươi đẹp mới đó đã hết rồi? Đang lúc phân thần chân Cường Tử bị vấp ngã nằm sấp trên mặt đất vang lên một tiếng thật to, hần nhanh nhẹn còn lữa thế lẫn mấy vòng, cảm giác khí lạnh âm hàn sau lưng đã không còn nữa. Hần còn tưởng vừa rồi linh cảm của mình nhạy bén đã thoát ra tìm được đường sống.

Mồ hôi lạnh trên trán theo đó hần chảy ra không ngừng, hần theo phản xạ quay lại liếc nhìn.

Chỉ thấy thanh đao bằng đồng đen kia, dựng thẳng đứng giữa lưng chừng thật là quái dị như ma quỷ.

Nhìn theo thân đao, liền nhìn thấy một bàn tay thô to dính đầy dầu mỡ rất bẩn. Trong nháy mắt Cường Tử biết mình đã được người ta cứu rồi. Hần lần đầu tiên cảm thấy vô cùng tự hào về cách ăn ở của mình.

Một người, không vĩ đại, không khôi ngô, không mạnh mẽ, rất bẩn thỉu, thậm chí còn hèn mọn.

Dù cơ thể ông ta cao lớn, mặc dù vạm vỡ hơn hần, dù ông ta tướng mạo cường tráng hơn hần. Nhưng một bộ quần áo lao động màu xanh dính đầy dầu mỡ, đi một đôi dép lê bằng nhựa, tóc ngắn dính đầy bụi đất, có nhìn thế nào cũng không ra phong phạm của một cao thủ.

Để râu, mặt chữ điền. Trong miệng ngậm một miếng thuốc Đô Bảo, quay đầu lại nhìn Cường Tử cười khì khì, đầu có một chút nào bộ dáng của một cao nhân đứng trên đỉnh cao.

Cường Tử cảm giác muốn khóc, hần quen biết người này.

- Tiểu tử, cậu thật xui xẻo.

Cường Tử nhẹ nhàng gạt đầu, tự nhủ đúng là mình thật không may.

- Không ngờ được chú là cao nhân tuyệt thế, thực sự là có duyên phận!

- Thối lắm! Tuyệt thế cao nhân chó má gì, cao nhân mà phải đi sửa xe đạp à?

Người này chính là đại thúc nhỏ mọn bỉ ổi mà trước kia Cường Tử từng sửa xe đạp, mặc bộ quần áo cũ nát lôi thôi. Cường Tử có ấn tượng rất mạnh với anh ta, thực ra anh ta đã từng nói với Cường Tử một đạo lý rất cao xa.

- Đàn ông có hai chuyện thiệt thòi nhất, một là mua phải bao thuốc giả, hai là vợ không còn là xử nữ.

Đại thúc lôi thôi vừa thu cây ma đao lại, xoạt một tiếng cây đao cắm xuống đất nửa mét! Lần này mới thể hiện phong thái thực sự của một cao thủ chân chính, Cường Tử thoáng nhìn đã ngáy người ra.

- Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ, mười năm nay chưa xuất hiện trên giang hồ, sao anh lại có được?

Đại thúc lôi thôi ngậm miếng thuốc, híp mắt lại nhìn Phong Dao.

Ma đao vừa mất, màu máu trong ánh mắt Phong Dao đã biến mất. Gã cảm giác toàn thân đau nhức, mất hết sức lực, còn cảm giác được dường như cơ thể không trụ vững được.

- Người... Người là ai?

Phong Dao không kịp thở hỏi.

Đại thúc lời thôi hừ một tiếng nói:

- Tôi là ai thì anh làm được gì? Anh đánh thắng được tôi không? Với tu vi của anh căn bản là không thể không chế được thanh đao này. Đồ không biết sống chết như anh sớm muộn gì cũng bị ma đao này biến thành cái xác không hồn.

Phong Dao:

- Người biết lai lịch của cây đao này?

Cường Tử đồng tai lên, hắn cũng muốn biết cây đao này có lai lịch gì.

Đại thúc lời thôi nhổ điều thuốc trong miệng ra, thần sắc có vẻ bối rối, ông ta vuốt ve chuôi đao nói:

- Lần trước nhìn thấy cây đao này, vẫn còn đang ở Nhật Bản, chỉ có ở trong tay người đó, đao này... Mới thực sự là hung vật giết người!

37. Chương 37: Không Cần Chú Đỡ

Đại thúc lời thôi thu lại Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ, sau đó lại chậm chậm xoay người mà đi, bóng lưng nhìn tiêu điều, lạnh lẽo nói không nên lời.

- Anh đi theo tôi đi.

Trong lời nói của đại thúc lời thôi mang theo một chút bất đắc dĩ, anh ta không phải gọi Cường Tử, mà là gọi Phong Dao.

- Ma tính đã nhập vào trong cơ thể anh, nếu không tu thân dưỡng tính thì sớm muộn gì cũng thành tai họa. Thế giới này vốn đã loạn lắm rồi, anh cũng đừng gây thêm phiền phức cho nhân dân cả nước nữa. Theo tôi đi, tôi thử xem liệu có thể áp chế tâm ma của anh được không.

Phong Dao vẻ mặt ngạc nhiên, còn có đau thương. Gã nhẹ nhàng gật đầu, giấu hết khuôn mặt ở trong mũ áo gió, giống như muốn giấu mình đi vậy, cũng giống như đã điều khi gặp nguy hiểm sẽ cắm đầu vào trong cát.

Cường Tử không có lời gì để nói, sự tình cho tới bây giờ dường như không có chút liên quan nào với hắn vậy.

Vừa gỡ đầu, Cường Tử vừa hô lớn với đại thúc lời thôi:

- Vậy còn tôi?

Đại thúc lời thôi hừ một tiếng nói:

- Nên làm gì thì đi làm đi, cậu cũng không phải con ta, tôi quản cậu làm gì?

Một ngón tay Cường Tử chỉ Phong Dao hỏi:

- Anh ta là con của chú sao? Đạo lý đâu ra đấy, không phải con chú thì không thể đi theo chú? Kể cả về mặt quan hệ tôi với anh ta càng thân mật hơn so với chú, chú dẫn hắn đi mà không dẫn tôi thì không công bằng.

Đại thúc lời thôi dừng bước, quay đầu lại nhìn Cường Tử hỏi:

- Cậu đi theo tôi làm gì?

Về mặt Cường Tử sùng bái:

- Học bản lãnh, anh ta là người xấu mà chú có thể thu thập, tôi là người tốt thì không thể theo chú học sao?

Đại thúc lời thôi nghĩ ngợi nói:

- Bỏ đi, tôi dạy không được chiêu nắm đũa quần người khác, cậu mời người tài giỏi khác đi.

Cường Tử:

- ...

Phong Dao cúi đầu, không nói lời nào theo sau đại thúc lời thoio, như đang nhận mệnh lệnh.

Cường Tử hô:

- Chú dù sao cũng phải giải thích cho tôi, Chú sao lại xuất hiện? Tại sao lại cứu tôi? Tại sao bọn họ lại ra tay với tôi? Là ai muốn giết tôi?

Đại thúc lời thôi không dừng bước chân, khoát tay ý bảo chính mình không thể nói. Cường Tử hung hăng mắng một câu nam mô a di đà phật, nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ người này miệng sẽ có tri, hậu môn thường xuyên đau nhức, sinh con trai không có lỗ đít, nghĩ lại vẫn thấy chưa đủ hung ác, thêm một câu sinh con trai không có thằng nhỏ.

Cường Tử chân thành tha thiết niệm.

Kẻ ám sát không biết từ nơi nào tới, sự tình giải quyết rất chi là mơ mơ thực thực. Cường Tử rất là có chút phần nộ, con mẹ nó cái gì thì phải ra cái nấy chứ, lão tử tốt xấu gì thì bây giờ cũng là học sinh lớp một – hai cấp ba ở Nhất Trung, ủy viên ban học tập kiêm người kiểm tra vệ sinh, ngày chó chết gì chứ, sao chuyện gì cũng đều gạt ta ra ngoài?

Vô duyên vô cớ bị đánh một trận rỗ đau, Cường Tử hậm hực.

Dựa vào tường, chậm rãi ngồi xuống. Tinh thần Cường Tử buông lỏng ra, đau nhức toàn thân lúc này mới lộ ra. Hắn đau đến mức nhe răng nhếch miệng, nói thật nếu không phải thân thể của hắn thật sự biến thái thì một cước vừa nẩy của Phong Dao đã đá chết hắn ngay lập tức, gọn gàng linh hoạt không phải chỉ là bị đánh gãy xương.

Tay run rẩy móc thuốc từ trong túi ra, Cường Tử đặt mông ngồi trên mặt đất, run run đốt thuốc, ra sức hút một hơi thật sâu thì tâm trạng mới bình phục trở lại. Đừng nhìn biểu hiện lúc nãy của Cường Tử với đại thúc lời thôi xem ra vô cùng trấn định, nhưng thật chất chút xiu trong đó cũng đều là giả, trong nội tâm sợ hãi mới là thật.

Dọa không sợ mới là kì quái, không ai đối mặt với tử vong mà không sợ hãi, có lẽ cũng có người như thế, nhưng Cường Tử hoàn toàn không phải loại người trâu bò này.

Nhổ một ngụm máu từ trong miệng ra, Cường Tử cười khổ một tiếng. Bị ám sát liên tiếp vài lần thì ngay cả đến tổng thống Mỹ cũng chưa từng gặp qua chuyện này, Cường Tử cho rằng nhân phẩm của hắn so với lão tổng thống Mỹ còn tốt hơn rất nhiều. Tối thiểu nhất là không nhè lúc ả mập đang tắm hùng hổ xông vào nói hoài nghi nhà cô ả có giấu vũ khí sát thương quy mô lớn, thực ra đáng về của ả mập cũng được coi là vũ khí sát thương quy mô lớn rồi.

Cường Tử sắp xếp đầu ra đầu, đuôi ra đuôi những chuyện xảy ra gần đây, thấy vẫn không có đầu mối. Minh từ ngày rời khỏi quán ăn lớn Cật Hát Đồ đi theo Lôi Tử thúc thì bị mai phục, thiếu chút nữa chết trắng cẳng rồi. Về sau lúc ở trong bệnh viện thì không biết tại sao được cải tạo thân thể. Cường Tử dù rằng gặp được cái người ngoài hành tinh kia ở trong mộng, nhưng hắn vẫn không tin, đánh chết cũng không tin.

Hắn luôn cảm thấy bản thân mình hình như bị người nào đó tính kế, mình là người bị hại, nếu không thì cũng là vật thí nghiệm? Vừa nghĩ tới vật thí nghiệm, Cường Tử liền nhớ tới những phim điện ảnh Mỹ, có tổ chức tà ác nào đấy bắt người sống làm vật thí nghiệm, cải tạo thể chất bọn họ, biến con người thành động vật máu lạnh giết người không chớp mắt.

Lẽ nào mình bị tổ chức tà ác nào đó cải tạo rồi? Biến thành người máy rồi chăng?

Nghĩ tới những điều này, Cường Tử đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Quá tởm rồi.

Cuối cùng thì Cường Tử vẫn chọn nên tin vào giấc mơ kia, cũng không thể tin tưởng suy nghĩ lung tung của mình.

Nghĩ không ra mà, sao mình chỉ là nhân vật nhỏ mà có thể được coi trọng như vậy? Cuối cùng Cường Tử không nghĩ cũng không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng lại suy nghĩ rất rõ một chuyện khác, đó là chính mình hiện tại quá yếu đuối rồi, lúc đối mặt với nguy hiểm nếu không có người khác trợ giúp đã sớm chết nhiều lần.

Hai lần trước cũng có Chu Bách Tước ở bên cạnh mình, lần này lại là đại thúc lôi thôi sửa xe đạp xoay mình biến thành nhân vật trâu bò có thể bảo vệ địa cầu giữ gìn hòa bình thế giới như Spider Man, Iron Man, bộ tứ siêu đẳng kia. Thật đúng là giống như những gì mà Chu Bách Tước từng nói, đừng xem thường những dân chúng bình thường, nói không chừng người đó chính là cao nhân tuyệt thế thuộc Địa Bảng, thậm chí thuộc Thiên Bảng làm cho người ta nghe đồn thôi cũng đã sợ mất mật, một đại thúc lôi thôi sửa xe đạp không ngờ có thể có tu vi mạnh mẽ như thế, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra mà.

Bây giờ Cường Tử ngẫm lại, đại thúc lôi thôi dù rằng từ đầu đến cuối không có biểu hiện ra thực lực gì làm người khác chần động, lần duy nhất ra tay chính là bắt lấy thanh ma đao bay tới đằng sau lưng mình. Nhưng trên thân thể lười nhác của ông tản mát ra xung quanh khí chất cao thủ, hoàn toàn có thể làm người khác thần phục.

Hắn nhớ tới cây đao kia, Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ.

- Lần trước nhìn thấy thanh đao đó, vẫn là khi ở Nhật Bản, chỉ cần trong tay người đó, thanh đao này...mới thật sự là hung khí giết người.

Đại thúc lôi thôi sau khi nói ra những lời này, Phong Dao cũng theo đó hỏi là ai? Chủ nhân của thanh đao này là ai? Tại sao tôi có cảm giác thân cận với thanh đao này? Tại sao chỉ cần thanh đao này ở trong tay tôi lại bị mất đi bản tính?

Câu gã hỏi cũng là những gì mà Cường Tử muốn biết.

- Bá Dao Tào Phá Dịch.

Đại thúc lôi thôi nhẹ nhàng nói ra mấy chữ, Phong Dao nghe xong cả người choáng váng, Cường Tử nghe xong thì trong nội tâm thật giống như nổi lên một hồi bão táp!

Bá Dao Tào Phá Dịch!

Một người một đao, ở Nhật Bản gươm tay nhắc chân giết hơn trăm cao thủ, khí phách đầy mình.

Nghĩ tới những lời Chu Bách Tước nói cùng mình ngày đó, trong đầu Cường Tử hiện ra một thân hình cao lớn sừng sững, bước đi mạnh mẽ như rồng như hổ, nhắc một thanh cự đao dài hai thước ở trong vòng vây của hơn trăm cao thủ Đông Doanh, tiện tay giết người, oai trấn thiên hạ hào khí ngút trời! Trong mười bước giết người trăm dặm không dừng bước, hiệp khách thật sự!

Nhân tài như vậy mới là người đàn ông thật sự trong suy nghĩ của Cường Tử, một người một đao ngạo du thiên hạ, giám sát tất cả bọn côn đồ, coi rẻ hết thảy yêu ma quỷ quái!

- Vậy chú là ai?

Cường Tử hiểu kỳ hỏi ra, hắn thấy ánh mắt của Phong Dao sáng lên, rõ ràng gã cũng muốn biết đại thúc lôi thôi thần bí này là thần thánh phương nào.

- Tôi?

Đại thúc lôi thôi nhẹ nhàng cười cười.

- Tôi là người sửa xe đạp.

Cường Tử phóng ra ánh mắt khinh thường với anh ta, Phong Dao rõ ràng cũng rất thất vọng, một cao thủ có thể gặp gỡ bất chợt không thể cầu mong xuất hiện trước mặt mình lại không thể biết rõ thân phận của người đó, quả thật hết sức không cam lòng.

Cường Tử:

- Đừng làm ra vẻ thần bí gì nữa, chú nói ra thì có sao đâu kia chứ? Chú sợ nói ra phải không? Chú còn sợ cái gì nữa chứ? Sợ bị người đuổi giết chết không toàn thây?

Đại thúc trừng mắt liếc hắt một cái nói:

- Đừng có dùng chiêu khích tướng với tôi, thằng nhóc xấu xa đừng cho rằng mình giỏi giang lắm rồi. Nhưng nếu cậu đã muốn biết, tôi tiết lộ cho cậu xiu xiu, sau này cậu tiếp xúc đến tầng bậc của tôi thì sẽ biết tôi là ai, tôi vốn cũng dùng đao, nhưng là bằng tay trái.

Cường Tử dựa vào tường, phun ra một vòng khói thuốc, nhin không được ho khan vài tiếng, trong ngực đau dữ dội.

Tả thủ đao?

Xem ra phải trở về hỏi Chu Bách Tước một chút, Thiên Địa Nhân trong ba bản này có cao thủ dùng đao tay trái hay không.

Bỗng nhiên trước mắt hoa lên, Cường Tử ngẩng đầu đã thấy thân hình của Chu Bách Tước xuất hiện trước mặt mình, vẻ mặt ngưng trọng.

- Cậu làm sao thế?

Chu Bách Tước hỏi.

Cường Tử cười cười nói:

- Rất rõ ràng là vẫn chưa chết, nhưng xương sườn bị gãy, chú có thánh dược chữa thương nào ở đó không? Cái gì mà Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm, Hà Thủ Ô vạn năm, rồi linh chi các loại gì đó lấy ra đi. Ha ha.

Chu Bách Tước nở nụ cười:

- Còn có thể khoa môi múa mép, rõ ràng chưa chết được.

Cường Tử lườm anh ta một cái nói:

- Chú còn cười, có còn nhân tính không vậy?

Chu Bách Tước:

- Có thể đứng dậy nổi không? Cần tôi đỡ cậu không?

Cường Tử:

- Thôi đi, con vẫn nên tự mình đi thôi.

Cường Tử vịn tường muốn đứng lên, bỗng bịch một tiếng ngã xuống đất! Chu Bách Tước cả kinh, vội vàng giơ tay ra đỡ hắt. Cường Tử ngã quỵ xuống mà không có dấu hiệu báo trước, nên Chu Bách Tước không kịp phản ứng.

Chu Bách Tước ngồi xổm xuống muốn ẵm Cường Tử lên, vừa mới chạm vào thân thể Cường Tử đã nghe thấy Cường Tử nhỏ giọng nói:

- Đừng đụng vào con, không cần chú đỡ!

Chu Bách Tước ngây ra một lúc, theo phản xạ quay đầu lại nhìn một chút, đã thấy Bùi Nhược thở không ra hơi chạy tới.

Chu Bách Tước:

38. Chương 38: Đau Buồn Đợi Chờ

Bùi Nhược khóc lóc thảm thiết như mưa rơi, ôm Cường Tử đã hôn mê lay qua lay lại, máu từ khóe miệng Cường Tử không ngừng chảy ra, còn có... bong bóng nổi lên.

Cường Tử híp mắt thấy vẻ mặt đau buồn của Bùi Nhược thì trong lòng mừng thầm, mùi hương thân thể Bùi Nhược xông vào trong lỗ mũi, ngửi vào hết sức thoải mái, toàn thân thư thái, ngay cả thương tích trên người cũng không có cảm giác đau nữa.

Chu Bách Tước thật sự nhìn không chịu nổi nữa, khoanh tay đá vào mông của Cường Tử một cái.

- Đừng giả bộ, có chừng mực chút, cậu muốn dọa chết con nhà người ta sao?

Bùi Nhược quay đầu lại trừng mắt nói với Chu Bách Tước:

- Chú muốn làm gì, hần đã bị thương đến thành như vậy rồi.

Chu Bách Tước:

- ...

Cường Tử xì một tiếng bật cười, hần thật sự đang hưởng thụ ngực của mỹ nữ, mềm mại êm ái ấm áp thơm tho. Sau khi bị Chu Bách Tước vạch trần trên mặt lộ ra chút hồng, cái này đã rất khó có được, khiến cho mặt Cường Tử hồng lên quả thật hết sức khó khăn.

Bùi Nhược nước mắt tuôn rơi nhòa hết mọi thứ xung quanh, bỗng nhiên nhìn thấy Cường Tử mở mắt ra nhếch miệng cười với nàng, vẻ mặt thật xấu xa.

- Lâm Cường...

Cường Tử nằm trong ngực Bùi Nhược, cái ót gối lên ngực mềm của Bùi Nhược, cảm thấy sướng thôi rồi.

- Chuyện....gì?

Cường Tử giả vờ rất thở ra yếu ớt, hơi thở mong manh, còn mượn cơ hội mà cọ qua cọ lại trên ngực Bùi Nhược.

Bùi Nhược mím chặt môi, nước mắt còn vương trên mặt, ánh mắt trĩu mến nhìn khuôn mặt Cường Tử, trong ánh mắt đều là cực kỳ đau đớn. Cường Tử nhìn mà không khỏi có chút ngây dại, thật sự là rất đẹp, đẹp đến cực hạn. Vẻ mặt ủy khuất, đau thương đủ để làm bị thương các sinh linh. Bùi Nhược là một cô gái nhắm mắt về đẹp chỉ trên trung bình tí chút, nhưng nếu là mở to mắt thì chính là tuyệt sắc khuynh thành.

Trong mắt của nàng vẫn còn ánh nước, làm người khác đau lòng.

Cường Tử thu lại lòng đùa cợt, chậm rãi vươn tay muốn lau đi vệt nước mắt. Ngón tay của hần tiếp xúc khuôn mặt ngọt ngào của cô nàng thì tâm thần lay động.

Chu Bách Tước nhắm mắt lại, tự nhủ sắc loạn nhân tâm mà, người là tên ngu ngốc.

Quả nhiên, Chu Bách Tước vừa mới nhắm mắt lại thì Cường Tử tru lên như heo bị giết. Chu Bách Tước híp mắt, bíp lỗ tai, không đành lòng xem lại càng không đành lòng nghe.

Bùi Nhược dùng toàn lực vặn lỗ tai Cường Tử, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cường Tử mạnh mẽ từ trong ngực Bùi Nhược nhảy ra, xoa lỗ tai nói:

- Nha đầu cô quá độc ác, vặn gãy mất thôi.

Bùi Nhược chậm rãi đứng lên nhìn chăm chú mắt của Cường Tử nói:

- Không gãy là do tôi còn nhân từ, dám gạt tôi?

Cường Tử:

- Biết thế nào được, tôi vừa tỉnh lại. Đúng rồi, cô sao vặn tai tôi?

Chu Bách Tước nhỏ giọng nói thảm một câu:

- Người thật vô sỉ.

Cuối cùng là Bùi Nhược vẫn không đành lòng, đau lòng dìu Cường Tử đi chậm rãi từng bước một. Chu Bách Tước đi ở phía sau, nhìn chăm chú bóng lưng run rẩy của Cường Tử, nhìn không được khen thắm một

tiếng. Thân thể của Cường Tử quá mức chịu đựng rồi, anh ta này vừa quan sát, thương tích cả người kẻ kia không thể là giả được.

Chu Bách Tước lái xe chở cả hai quay về biệt thự Li Hồ, Cường Tử vừa bước vào nhà rồi cục không kiên trì nổi nữa té lăn trên mặt đất, lần này không thể giả được nữa. Xương sườn bị gãy không phải là trọng thương, vết thương nghiêm trọng nhất là trong nội tạng. Một cước của Phong Dao quả thật rất mạnh, làm chấn động thương tổn nội tạng của Cường Tử.

Chu Bách Tước vội vàng ôm lấy Cường Tử, chạy như bay lên lầu. Sau khi đặt Cường Tử lên giường thì từ trên lầu nhảy thẳng xuống, vội vã ra khỏi nhà. Bùi Nhược lần này thật sự sợ tới choáng váng, cô nàng quỳ gối ở mép giường, vuốt ve mặt Cường Tử không ngừng gọi tên Cường Tử, sợ Cường Tử sẽ không tỉnh lại nữa.

Tình cảm của Bùi Nhược với Cường Tử thật ra bây giờ cũng chưa nói được sâu đậm bao nhiêu, cũng chưa đến mức lấy thân báo đáp. Cảm tình của nàng đối với Cường Tử hẳn nên nói rõ là trong cảm động còn có hiếu kỳ, còn có một loại gần với tình yêu thương quan tâm của người mẹ. Trong lòng cô nàng, có thể tiếp nhận được Cường Tử nhưng vẫn không yêu thương đến mức chết đi sống lại, dù sao nàng căn bản vẫn là một cô gái bé nhỏ trong trắng chưa từng yêu đương, còn chưa thể hiểu rõ nội tâm của mình.

Nhưng vào tích tắc khi nàng thấy Cường Tử ngã xuống sàn nhà biệt thự, Bùi Nhược có thể cảm giác được lòng mình thật sự đau, đau đến tận tim phổi, đau đến nát ruột nát gan.

Cường Tử nằm trên giường nhắm nghiền hai mắt, cau mày, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

- Lâm Cường, cậu đừng giả vờ nữa được không? Cậu mở mắt ra có được không, mình không néo tai cậu nữa, thật đó.

Nước mắt Bùi Nhược chảy ra tự do như từ khe suối ngăn không được, trong cuộc đời mười bảy năm của cô nàng hôm nay là ngày rơi nhiều nước mắt nhất, từ trước tới nay cũng chưa từng rung động, rung động đến mức lòng cô nàng chịu không nổi.

Trước khi Cường Tử ngã xuống đã giơ tay về phía Bùi Nhược, ánh mắt thê lương. Động tác này trong ánh mắt của Bùi Nhược biến thành động tác rất chậm, ánh mắt kia làm cho tim người ta tan nát.

- Lâm Cường, cậu đứng dậy nha? Mình đáp ứng cậu được không nè, cậu làm bạn trai mình...

- Lâm Cường, cậu đừng làm mình sợ, mình thừa nhận mình thích cậu được không?

Bóng người của Chu Bách Tước thoáng hiện ra trước cửa, anh ta đẩy cửa ra, để người phía sau đi vào trong phòng. Một ông già đẹp lão, trên mặt có vài phần gấp gáp, hoàn toàn không thấy đáng vẻ chậm rãi khoan thai như ngày thường nữa.

Ngô lão gia tử.

Ngô lão gia tử bước nhanh tới mép giường của Cường Tử, nắm cổ tay Cường Tử lên, ngưng thần bắt mạch, lông mày lão gia tử nhăn càng ngày càng chặt, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Chu Bách Tước nhẹ nhàng đi đứng bên cạnh Ngô lão gia tử, anh ta không dám hỏi, lại nhịn không được muốn hỏi, vẻ mặt trên mặt rất lo lắng.

Ngô lão gia tử buông tay Cường Tử ra, lật xem thoáng qua mí mắt Cường Tử, cẩn thận nhìn chăm chú mắt Cường Tử, thần sắc lộ vẻ sâu thẳm.

Chu Bách Tước cuối cùng nhịn không được hỏi:

- Lão gia tử, thế nào rồi?

Ngô lão gia tử dường như không đành lòng, lại tựa hồ chưa từ bỏ ý định, một lần nữa ông nắm cổ tay Cường Tử, cẩn thận bắt mạch. Cuối cùng bất đắc dĩ đành lắc đầu.

- Nội tạng vỡ nát, thần tiên khó cứu.

Tám chữ, tuyên bố rõ kết cục của Cường Tử.

Bùi Nhược kêu lên một tiếng bi thương rồi hôn mê bất tỉnh. Khóe mắt Chu Bách Tước lay động run rẩy, ánh mắt tan rã, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Trên Tủy Tiên Lô, Tử Khí Đông Lai Các.

Chu Lâm Nhã ngồi an tĩnh đoan trang trên ghế gỗ lê chạm khắc hoa văn, trước mặt đặt một bình Đại Hồng Bào. Hơi nóng trong chén trà bốc lên lượn lờ, phiêu diêu như tiên cảnh.

Trong tay nàng đang cầm một quyển sách, thoạt nhìn an tường nhưng tinh thần có chút không tập trung.

Trên mặt bàn để một cái hộp được đóng gói rất đẹp, thể tích không lớn, chỉ độ rộng hơn mười tấc, chỉ là mấy viên đá quý khảm trên áo hộp đã đóng gói, giá trị xa xỉ.

Trong hộp là một chiếc đồng hồ đeo tay sản xuất tại Thụy Sĩ.

Trước đến nay Chu Lâm Nhã khi đọc sách đều nhập tâm, cho dù bên ngoài mưa to gió lớn nhưng lòng yên bình như nước, nhưng bây giờ thế nào cũng không an tâm được, trong lòng dường như có thứ gì đó đang chọc khuấy tính nhậy của nàng, từng chút từng chút càng ngày càng mãnh liệt.

Cuối cùng, Chu Lâm Nhã khép sách đang cầm trong tay lại, từ trong túi xách tinh xảo lấy ra điện thoại di động, vốn định gọi một cú điện thoại nhưng bỗng nhớ tới tên kia vốn không có điện thoại. Chu Lâm Nhã nhìn điện thoại đang mở nhìn không được tự cười với chính mình. Cô do dự một chút đặt điện thoại trên bàn, lần nữa mở ra quyển sách nhưng lại quên mất mình đã đọc đến chỗ nào.

Chuông điện thoại mạnh mẽ vang lên, tiếng chuông dễ nghe lại giống như một tiếng sấm đang nổ trong lỗ tai Chu Lâm Nhã. Cũng không biết tại sao nữa, trong nội tâm Chu Lâm Nhã bỗng nhiên cảm thấy có dự cảm bất thường.

- A lô? Cô Chu phải không?...Em....Em là Bùi Nhược.

Chu Lâm Nhã nhẹ nhàng thở ra, không phải hấn gọi tới.

- Bùi Nhược, có chuyện gì không?

- Lâm Cường...Lâm Cường bảo em nói cho cô biết, hôm nay cậu ta có chuyện không thể mời cô ăn cơm được.

Lòng Chu Lâm Nhã đập lên một cái thật mạnh mẽ!

- Bùi Nhược, em sao lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì?

- Không có....không có, cô Chu thực xin lỗi, em còn có việc, tắt máy trước.

- Ờ! Chút!

Chu Lâm Nhã đứng phắt dậy, sắc mặt của cô trong nháy mắt trắng bệch.

- Bùi Nhược, nói cho cô biết có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Có phải là Lâm Cường!

Trong điện thoại không có tiếng gì, không tiếng động càng làm cho Chu Lâm Nhã sợ hơn!

Một lát sau, tiếng khóc của Bùi Nhược lần nữa vang lên, là sau khi đè nén không được nữa phải xổ tung ra.

- Cô Chu, Lâm Cường cậu ta sắp chết!

Bịch một tiếng, Chu Lâm Nhã ngã ngồi trên ghế, điện thoại rơi trên mặt đất, bắn ra rất xa.

39. Chương 39: Cứu Chữa

Ngô lão gia tử cả đêm không ngủ, ông kê một đơn thuốc bắc rồi sai Chu Bách Tước đi lấy, sau đó đích thân nấu thuốc. Trong phòng khách của biệt thự mùi thuốc nồng nặc, Ngô lão gia tử dù đã gần chín mươi tuổi, bình thường trông có vẻ rất suy yếu, một trận gió cũng có thể thổi bay được. Thời khắc này khi ngồi trước

bếp lò tập trung tinh thần nấu thuốc ngược lại lộ ra một cổ khí thế làm thân hình già nua trở nên như ngọn núi sừng sững bất động.

Tiêu Lô và Chu Bách Tước còn có Bùi Nhược cả đêm mất ngủ, canh giữ ở bên người Cường Tử. Trên mặt đất, dưới chân Tiêu Lô đều là đầu lọc thuốc lá, trong phòng khói thuốc mù mịt, bây giờ y ngồi trên ghế, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu. Chu Bách Tước dựa trên cửa sổ, con mắt nhìn chăm chú Cường Tử vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, cau mày.

Trên người Bùi Nhược khoác một cái áo vét, là Tiêu Lô khoác lên cho cô nàng. Sắc mặt của cô nàng trắng bệch, gần như không thấy tí huyết sắc nào. Trong ánh mắt của nàng đều là ánh nhìn lo lắng, vẻ mặt mỗi một. Tiêu Lô và Chu Bách Tước đều là người có học qua võ công, tố chất thân thể cũng không phải là người thường có thể so sánh được, cả đêm không ngủ đối với bọn họ không coi là chuyện to tát gì. Nhưng đối với một cô bé được nuông chiều từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen ngủ sớm dậy sớm quả thật hết sức khó khăn.

Cô nàng rất mệt mỏi, ngồi cả đêm eo rất đau, chưa bao giờ thức đêm nên cô nàng quả thật rất khó thích ứng được với loại mệt nhọc này, nhưng cô nàng cắn răng kiên trì chịu đựng. Tiêu Lô và Chu Bách Tước đều khuyên cô nàng đến phòng dành cho khách sát bên nghỉ ngơi trong chốc lát, nhưng cô gái bé nhỏ trong mắt chứa nước mắt nhạt nhòa cự tuyệt, cô nàng phải đợi, đợi đến khi Cường Tử tỉnh lại.

Đối với Cường Tử thì ban đầu chỉ là có cảm tình thoáng chốc sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua thì khó có thể nào không chế được tình cảm tuôn trào ra. Trong mắt của cô nàng, trong nội tâm, trong đầu, tất cả đều là Cường Tử đang nằm trên giường không còn chút sức sống gì cả.

Tầm mắt của cô nàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Cường Tử giữ vững như thế không di chuyển. Dù cho Cường Tử có động tác nhỏ bé nào cô nàng cũng không bỏ lỡ. Nhưng tiếc thay, Cường Tử làm cô nàng thất vọng rồi. Cả một đêm, ngay cả mí mắt Cường Tử cũng không nhúc nhích.

Lúc này, Ngô lão gia tử tự mình bưng một bát thuốc, run rẩy lên lầu. Tiêu Lô vốn định đón lấy bát thuốc nhưng Ngô lão gia tử lắc đầu không cho phép. Đến mép giường của Cường Tử, Ngô lão gia tử nhìn về mặt tiểu tụy của Bùi Nhược, nhẹ gật đầu, trong ánh mắt có chút khen ngợi và từ ái.

Con gái thời nay đã quá ít người có nghị lực và tình cảm như vậy.

Ngô lão gia tử không có đưa thuốc cho Tiêu Lô mà lại đưa cho Bùi Nhược nhút nhát đang đứng e lệ ở một bên. Bùi Nhược ngẩng ra một lúc, lập tức nhận lấy bát thuốc.

Ngô lão gia tử đầu tiên là mở mí mắt của Cường Tử ra nhìn nhìn, nhìn không thấy lòng đen. Sau đó ông nắm cổ tay của Cường Tử lên, cẩn thận bắt mạch cho Cường Tử, mạch vẫn hỗn loạn như cũ. Hiện tại Cường Tử ngoại trừ hô hấp yếu ớt thì gần như là một người chết!

Ngô lão gia tử thở dài nói với Bùi Nhược:

- Bón thuốc cho hắn đi, thuốc này không nhất định cứu sống được hắn, chỉ là thuốc chữa trị kinh mạch và nội khí mà thôi, thế gian này không có linh đan diệu dược để khởi tử hồi sinh, điều ta có thể làm cũng chỉ đến mức này thôi.

Bùi Nhược nhẹ gật đầu, ngồi bên cạnh Cường Tử. Tiêu Lô giúp nâng Cường Tử dậy. Bùi Nhược nhẹ nhàng ôm Cường Tử, để hắn tựa lên vai mình. Nhìn sắc mặt trông như tờ giấy trắng của Cường Tử, cảm nhận được hơi thở như có như không của Cường Tử, tim Bùi Nhược như bị dao cắt. Nhưng Bùi Nhược không có khóc nữa, cô nàng nói với lòng mình là cần kiên cường, khóc cứu không được tính mệnh của Cường Tử.

Dùng thìa nhỏ nhẹ nhàng mở miệng Cường Tử đang đóng chặt ra, Bùi Nhược cẩn thận đem nước thuốc trong thìa rót vào trong miệng Cường Tử. Nhưng do Cường Tử mất đi ý thức nên cần bản uống không được, nước thuốc chảy xuống cằm Cường Tử. Bùi Nhược thử lần nữa vẫn không thể để cho Cường Tử thuận lợi uống thuốc.

Tiêu Lô thở dài nói về mình, ánh mắt của ông đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, nhìn thôi cũng làm người ta cảm thấy không rét mà run. Buổi chiều ngày hôm qua ông phái người đi đến quán ăn lớn Cật Hát Đổ đón đại ca Mạc Dịch của ông. Nhưng trong ấn tượng của ông quán ăn nhỏ đó chưa từng đóng cửa, bên ngoài còn có thiết tướng quân giữ cửa. Nhìn từ bên ngoài vào trong nhà đều là bụi, rõ ràng đã rất nhiều

ngày không có ai quét dọn. Sau khi Tiêu Lô nhận được tin tức của bọn thủ hạ, suy nghĩ thật lâu thì ông lơ mơ cảm thấy có cảm giác gì đó không ổn, nhưng bây giờ không quan tâm được nhiều chuyện như vậy.

Bùi Nhược cảm động nhìn thoáng qua Tiêu Lô, lại kiên định lắc đầu.

Cô nàng nhúc nhích thân thể, để Cường Tử nằm trong ngực mình càng thoải mái hơn. Sau đó cô nàng ngậm thìa thuốc nước vào miệng mình rồi cúi đầu xuống, hôn lên bờ môi lạnh như băng của Cường Tử, nhu hòa đến cực điểm! Có lẽ chỉ có chính cô nàng biết rõ, nụ hôn đầu của cô nàng cứ như vậy đưa cho một người con trai không rõ sống chết, lại không oán không hối.

Chu Bách Tước thở dài không dám nhìn nữa. Thân thể Tiêu Lô run lên, như có điều suy nghĩ.

Bùi Nhược từng thìa từng thìa dùng đầu lưỡi của mình đem nước thuốc tiến vào tận cổ họng Cường Tử, sau đó dùng khăn tay nhu hòa lau đi nước thuốc chảy ra từ miệng Cường Tử. Cường Tử an tường nằm trong lòng nàng, thật giống như đang ngủ vậy.

Ngô lão gia tử chậm rãi đi ra khỏi phòng, như cảm ứng được cái gì, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Bùi Nhược dùng miệng của mình mớm thuốc cho Cường Tử, ánh mắt của ông sáng ngời rồi lập tức gật đầu, khoanh tay sau lưng đi xuống lầu. Không có ai nhìn thấy, ông lão thời khắc đó ở dưới lầu ưỡn thẳng lưng lên, giống như một người khổng lồ ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế trương phình bùng phát ra, kích động bay lên.

Ngô lão gia tử xuống lầu, sau khi trở lại phòng ngủ của chính mình, cầm bút lên viết một bức thư rất ngắn, sau đó lấy ra một con diều nhỏ bé đầu không lớn lông có bảy màu từ trong lồng chim treo ở trong phòng. Nếu như bị con chim này các nhà sinh vật học có kiến thức uyên bác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ há mồm kinh ngạc. Con chim này bề ngoài giống như con quạ, lông trên đầu có hoa văn, miệng màu trắng, chân màu đỏ, dù đầu rất nhỏ nhưng có đuôi xoè ra màu sắc như khổng tước. Dáng vẻ đúng là chim Tinh Vệ dùng chỉ lấp biển Đông Hải không biết mệt mỏi như trong truyền thuyết.

Ngô lão gia tử buộc thư cẩn thận trên chân của chú chim nhỏ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của chú chim nhỏ. Chú chim như có khả năng hiểu được cớ dựa vào tay của ông lão. Ông lão nhẹ nhàng cười nói:

- Không ngờ còn có ngày phải dùng đến mày, đi thôi, đừng ham chơi hỏng việc lớn của ta.

Chú chim nhỏ kêu hai tiếng chiêm chiêm, dường như là đang phản đối, sau đó vỗ cánh bay đi, bay vòng quanh trong phòng một vòng mới bay ra ngoài thật nhanh, trong chớp mắt biến mất giữa bầu trời bao la.

Ngô lão gia tử ngồi trên ghế, châm một điếu thuốc Trung Hoa, hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chú khoảng trời mà chú chim nhỏ biến mất tự nhiên:

- Hi vọng còn kịp, cây nhân sâm ngàn năm kia để không cháy thì không bằng cầm đến dùng để cứu người... không thể ngờ được ta còn có lúc nhân từ nương tay, hắc hắc.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu trên người ông lão, không có chút gì lộ vẻ cô đơn. Ngô lão gia tử hút một hơi thuốc, trong đầu hiện ra cảnh Bùi Nhược mớm từng ngụm từng ngụm thuốc cho Cường Tử. Ông lão bỗng thở dài, lần nữa tự nhủ:

- Nếu như thằng nhóc kia có phúc khí như vậy, có lẽ có thể sống thọ thêm chút.

Trên Tử Kim Sơn cách biệt thự Ly Hồ khoảng chừng cây số, là một sơn trang quy mô khổng lồ hơn rất nhiều lần so với biệt thự Ly Hồ gọi là Tử Kim Sơn Trang. Lối kiến trúc cũng khác biệt hoàn toàn với biệt thự Ly Hồ, quần thể kiến trúc của Tử Kim sơn trang là giả cổ, nguy nga lộng lẫy, chạm rồng khắc phượng, y hệt giống như một Cố Cung nhỏ.

Nếu như nói biệt thự Ly hồ là khu nhà giàu đúng như tên gọi, thì Tử Kim sơn trang này là đến cả tỷ phú cũng không có tư cách vào ở, bởi vì nó là tư nhân. Sơn trang có kiến trúc quy mô khổng lồ này chỉ thuộc về một nhà, là nơi ở tư nhân có quy mô khổng lồ, có thể nói trên cả nước không quá năm nhà.

Kết cấu của tòa lầu ba tầng này, đầy màu sắc, trông rất đẹp mắt. Tiểu lầu được xây dựng theo phong cách kiến trúc Minh Thanh, dù trông có vẻ không khí phách không khổng lồ nhưng lại có ba phần linh khí, bảy phần tinh xảo.

Trên cửa chính tiểu lâu treo một tấm bảng điêu khắc bằng gỗ, trên khắc vài chữ to rất không tương xứng với phong cách của tiểu lâu nhưng không phô trương.

Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trong tiểu lâu không còn yên lặng như thường ngày, thời khắc này từ trong truyền ra một tiếng rít gào phần nộ của ai đó.

- Ta mặc kệ các người dùng cách gì, điều tra cho ta là ai ra tay! Tìm cho ra, tìm cho ra hần.

Mấy người đàn ông mặc vét đen, tuổi tác khác nhau, đồng loạt khom người nói:

- Tuân mệnh!

Sau đó vài người xoay lưng, rất nhanh đi xuống lầu.

Người đang lớn tiếng rít gào là một phụ nữ, cô mặc một bộ váy tinh xảo màu đen, dáng người hoàn mỹ đến cực hạn. Sắc mặt của cô trắng nõn, bởi vì phần nộ và bi thương mà trên hai má đỏ ửng làm rung động lòng người, bởi vì kích động, lồng ngực của cô không ngừng phập phồng.

Một ông lão vừa què vừa mù, thân thể còng xuống ôm một cây tỳ bà nhẹ nhàng gảy đàn, tiếng nhạc nhẹ nhàng bình thản, lại có công hiệu thần kỳ khiến cho tinh thần người khác bình tĩnh lại.

Người phụ nữ tinh xảo nhắm mắt lại, trong thoáng chốc khôi phục tâm trạng bình tĩnh nở nụ cười xin lỗi với ông già, nhưng biểu hiện trên mặt ngược lại không có chút xúu thoả mái nào.

- Sở bá bá, cảm ơn.

Người phụ nữ nghiêng nước nghiêng thành này chính là Chu Lâm Nhã.

Ông lão được gọi là Sở bá bá khẽ cười, vẻ mặt từ ái.

- Tiểu thư, đừng nổi giận, mặc kệ xảy ra chuyện gì, lão què này đang ở bên cạnh cô, trời...cũng không sập nổi.

Chu Lâm Nhã cảm động nhìn thoáng qua ông lão, nhẹ giọng nói:

- Sở bá bá, con muốn lấy đôi Thành Hình Đích Dạ Giao Đằng đi cứu một mạng một người bạn, được không?

Sau khi ông lão do dự một chút hỏi:

- Người bạn rất quan trọng ư?

Chu Lâm Nhã khẽ gật đầu, ánh mắt kiên định.

- Được rồi, lão què này đi cùng tiểu thư một chuyến, Thành Hình Đích Dạ Giao Đằng cũng coi như là trân bảo thể gian hiểm có, giao cho người không biết hàng thì tôi sợ làm hỏng thứ đồ tốt.

- Cảm ơn ngài, Sở bá bá!

40. Chương 40: Thiêu Thân Lao Vào Lửa

Núi Nhạn Đãng, đỉnh cao chót vót, quái thạch lởm chởm, động sâu vách dựng đứng, thác suối hùng vĩ, núi non đồ sộ, cổ thụ che trời, từ xưa có câu ca ngợi rằng: Hoàn trung tuyệt thắng. (cảnh đẹp nhất trong trời đất).

Từ Hà Khách mô tả núi Nhạn Đãng như thế này.

- Nhạn bay, nhạn đậu lại trên hồ ở đỉnh núi, nhạn bay lên rung động cả vách núi, núi Nhạn Đãng từ đó có tên như vậy, hoặc gọi là i Nhạn Đãng Sơn Giả (ngài núi Nhạn Đãng), hay tên khác gọi là Nhạn Sơn. Được xưng tụng như vậy có thể thấy vẻ vĩ đại và tráng lệ trong đó như thế nào?" Đầu hè năm ba trăm chín mươi

một, Giang Âm Từ Chấn Chi từ Thái Châu Hoàng Nham đi về phía nam, leo lên Bàn Sơn Lĩnh, viết : Vọng Nhạn Sơn chư phong, phù dung sáp thiên, phiến phiến phác nhân mi vũ.

(nhìn lên ngọn Nhạn Đãng, mây trắng che trời, từng mảng phủ trên lông mày người ta).

Tại phía bắc đỉnh núi Nhạn Đãng , một người đàn ông tóc dài bay phất phơ đang nhìn bao quát cả núi, ánh mắt lạnh lùng.

Một con Hải Đông Thanh xinh đẹp đang bay xoay quanh đầu của người đàn ông, toàn thân trắng toát. Chính là vương giả Hải Đông Thanh trong truyền thuyết. Vuốt ngọc! Hải Đông Thanh nhờ ‘vuốt ngọc’ màu trắng tinh khiết mà được coi là món hàng quý hiếm, ngoài ra còn có vàng đậm, vàng nhạt, ba màu nổi tiếng không kém nhau. Vào thời Thanh, nếu một tên phạm tội mà dâng lên một con Hải Đông Thanh cho triều đình có thể miễn toàn bộ tội trạng, đủ để biết sự trân quý của nó.

Hoàng đế Khang Hi từng ca ngợi Hải Đông Thanh như thế này.

- trong ba trăm loài có lông vũ có sáu mươi loài tốt nhất, trong số loài đẹp và giỏi nhất có Hải Đông Thanh, tính tình bướng bỉnh, lòng dạ sắt son, hiểu được ý chủ, nóng nảy, đức độ tài hay hơn cả Dao Quang Tinh.

Hải Đông Thanh bình thường dài sáu tấc đã là hiếm thấy, còn con này toàn thân màu trắng, thân dài hơn một thước rưỡi thật đúng là vật quý nhất trong tất cả vật quý giá, vua của các vua.

Bỗng nhiên, con Hải Đông Thanh này kêu lên một tiếng, ngẩng cao đầu, ý chí chiến đấu dâng cao, đôi cánh to lớn run run, trong giây lát vỗ cánh một cái đã bay đi xa.

Người đàn ông to cao ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xa xa trên bầu trời có một điểm đen xuất hiện trong tầm mắt, dường như là một con chim nhỏ, thể tới cực nhanh. Hải Đông Thanh kêu to một tiếng, có chút hưng phấn hướng về phía con chim nhỏ nhào tới, người đàn ông to cao hiểu ý cười. Con Hải Đông Thanh này là con vật yêu thích của y, tên là Trích Tiên, ngày bình thường cho dù gặp con mồi to lớn nó cũng lười động thủ, hôm nay không biết sao bởi vì một con chim nhỏ khơi dậy ý chí chiến đấu.

Người đàn ông to cao bị khơi gợi hứng thú, ngẩng đầu chăm chú nhìn vật nuôi yêu quý của mình như sư tử săn cỏ, xông về hướng con chim nhỏ, khí thế không tầm thường. Người đàn ông to lớn bĩu môi cười, đây quả thực không phải cuộc chiến đấu cùng đẳng cấp, không hề lo lắng.

Nhưng y đã đoán sai, con chim nhỏ không biết tên này không ngờ cực kỳ linh hoạt, giữa không trung không ngừng lên cao nhào xuống thấp thay đổi đường bay, chỉ thấy màu trắng như chim cắt trong một lúc khó bắt được nó.

Người đàn ông to cao ánh mắt vụt sáng, nhìn chăm chú không rời mắt khỏi hai con chim bay lộn trên bầu trời, tập trung tinh thần.

Con chim nhỏ này chẳng những linh hoạt lại còn cực kỳ hung dữ, đối mặt với chim cắt lớn hơn mình đâu chỉ gấp hai mươi lần mà tuyệt đối không khiếp đảm, chẳng những không có chạy trốn, ngược lại ở giữa không trung mượn nhờ thân hình linh động, không ngừng bay vòng vòng bên cạnh Hải Đông Thanh, thậm chí sao khi tìm được thời cơ thích hợp mổ trên người Hải Đông Thanh hai phát.

Hải Đông Thanh Trích Tiên chưa bao giờ bị vũ nhục như vậy, gặp con chim nhỏ chẳng những không thần phục mà lại còn dám chủ động công kích, càng tức giận tới cực điểm là nó không ngừng kêu vang. Nó muốn dùng đôi cánh to của mình tấn công con chim nhỏ rơi xuống từ trên không trung nhưng mà con chim nhỏ này lại linh động dị thường, rõ ràng đập không được, mắt thấy thú cưng của mình bị một con chim nhỏ không biết đâu ra trêu chọc, người đàn ông to cao vui vẻ nở nụ cười.

Chưa bao giờ chịu thiệt thòi ở trên không trung, cũng nên đánh tan nhuệ khí của mày chút đỉnh.

Người đàn ông khẽ cười tự nhủ.

Nhìn chăm chú cuộc chiến đấu càng ngày càng đến gần mình trên bầu trời, ánh mắt của người đàn ông to cao bỗng lay động, huyết vang một tiếng sáo, gọi thú cưng của mình xuống.

Hải Đông Thanh Trích Tiên không không cam lòng bay một vòng giữa không trung mới vỗ cánh bay xuống, vung vàng đáp xuống tay của người đàn ông cao lớn giờ ra. Con chim cắt lông màu trắng không pha tạp

này dài hơn một thước rưỡi, cánh vươn ra chừng khoảng bốn thước, cơ thể nặng khoảng hai mươi kí, từ trên trời đáp xuống sức rơi lớn đến cỡ nào? Nhưng sà xuống cánh tay người đàn ông vươn ra, cánh tay đó rõ ràng không xê dịch tí nào.

Con chim nhỏ kia ngược lại đặc ý xoay một vòng điều võ dương oai giữa không trung, cũng vỗ cánh đáp xuống, đứng ở đầu vai bên kia của người đàn ông cao to, rõ ràng không sợ hãi chút nào.

Người đàn ông cao to nhìn con chim nhỏ, thần sắc biến đổi, thấp giọng hô một tiếng.

- Chim Tinh Vệ? Hóa ra thật sự là chim Tinh Vệ của sư phụ.

Chim Tinh Vệ ra vẻ đặc ý, ở trên đầu vai người đàn ông kêu to vài tiếng, dáng vẻ làm cho người ta phải yêu mến.

Người đàn ông cao to lấy một phong thư từ trên chân của chim Tinh Vệ xuống, mở ra đọc qua một lượt, thư rất ngắn, chỉ có vồn vẹn mười hai chữ.

- Bá Đạo tái hiện, mang theo nhân sâm ngàn năm. Ngô Việt.

Ánh mắt người đàn ông cao to bỗng bừng nóng lên, nhin không được ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

- Bá Đạo! Chờ ta!

Đã qua bảy ngày tròn, Cường Tử thật giống như một người sống cuộc sống thực vật, mất đi tất cả ý thức, như người chết nằm trên giường.

Sau khi Bùi Nhược kiên trì ba ngày, rốt cục do người nhà không ngừng yêu cầu trở về, trước khi đi xin Tiêu Lôi một khi Cường Tử tỉnh lại thì nhớ thông báo cho cô nàng, Tiêu Lôi vì tâm ý này của cô nàng đối với Cường Tử thì cực kỳ cảm động nên đồng ý.

Khi Cường Tử hôn mê đến sáng ngày thứ hai, cũng là khi Ngô lão gia tử thả chim Tinh Vệ ra, Chu Lâm Nhã mang theo lão mù mất què chân đến biệt thự Ly Hồ.

Người được Chu Lâm Nhã gọi là bác Sở mới vào cửa đã híp mắt vuốt ve con chó Caucasus mà Ngô lão gia tử thích ở cạnh mình, tầm mắt của ông lão trong giây lát nóng rực, hô hấp có chút khó nhọc.

Làm như cảm thụ được cái gì, Ngô lão gia tử cũng mở to mắt, nhìn về phía lão già lưng còng què chân mất mù kia. Khí thể trong lúc đó phát ra, đồ sộ khổng lồ như núi cao!

- Nhạn Đãng Sơn Ngô Việt?

Cùng lúc đó lão què cũng bộc phát khí thể ngập trời, lực lượng ngang bằng với tất cả khí thể ngay lúc này của Ngô lão gia tử.

Ngô lão gia tử khẽ gật đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú lão già què chân hỏi:

- Tả thủ đạo đệ nhất thiên hạ Sở Khiếu Thiên?

Lão già què chân cười cười, thu lại khí thể mạnh mẽ.

- Đều đã là lão khom già rồi, còn đấu cái gì mà đấu?

Ngô lão gia tử cũng cười ha ha, khí thể toàn thân biến mất, lại trở lại thành một lão già run rẩy. Ông lão đứng lên khỏi ghế, đến bên cạnh Sở Khiếu Thiên, tỉ mỉ đánh giá, thoáng cười nói:

- Ba mươi năm trước nhìn thoáng qua nhau ở Kinh Hồng, không ngờ ông còn chưa chết.

Sở Khiếu Thiên cũng cười nói:

- Tôi nhớ không lầm ông lớn hơn năm tuổi so với tôi, ông còn chưa chết tôi sao cam lòng chết?

Ngô lão gia tử cười nói:

- Già mà không chết là kẻ hèn mọn, bao nhiêu người trẻ ngóng trông chúng ta chết sớm một chút, ông cần phải chú ý, đừng để danh tiếng cả đời bị hủy hoại trong chốc lát.

Sở Khiếu Thiên:

- Cũng đúng, cũng đúng.

Ánh mắt Ngô lão gia tử biến đổi, đưa tay chậm rãi vươn ra, như muốn cùng Sở Khiếu Thiên nắm tay, bộ dạng rất bình thường. Thần sắc của Sở Khiếu Thiên trịnh trọng, chậm rãi giơ tay ra bắt.

- Bác Sở!

Chu Lâm Nhã nhẹ giọng gọi.

Thân thể Sở Khiếu Thiên khẽ giật mình, lập tức thoải mái thu lại tay cười nói:

- Một đám khộm già, vẫn còn muốn tranh cường hão thắng, chúng ta nên kiềm chế lòng mình, để bọn trẻ so bì đi.

Ngô lão gia tử nhìn thoáng qua Chu Lâm Nhã, thần sắc lập tức cả kinh.

- Người nhà họ Chu?

Sở Khiếu Thiên khẽ gật đầu.

- Được rồi, không so thì không so, trong mắt người ta, chúng ta quả thật chẳng có gì để khoe khoang.

Ngô lão gia tử ảm đạm nói.

Sở Khiếu Thiên:

- Sao có thể, đồ đệ của ông là Tào Phá Dịch chính là xếp thứ tư trên Địa Bảng, tôi rất hâm mộ mà.

Ngô lão gia tử:

- Con của người Sở Ly Hỏa đứng thứ nhất.

Sở Khiếu Thiên:

- Còn kém xa, Tả thủ đao của hắn mà gặp phải Bá Đao của Tào Phá Dịch, chỉ sợ ba trăm chiêu cũng không tiếp nổi, vẫn là lão ca người cao hơn một bậc.

Ngô lão gia tử:

- Lão ca người quá khiêm nhường, Phá Dịch không phải đối thủ của Sở Ly Hỏa.

Đôi mi thanh tú của Chu Lâm Nhã có chút nhíu lại, có chút lo lắng nói:

- Bác Sở, cứu người quan trọng hơn.

Hà Thủ Ô đã thành hình ngàn năm, dưới sự tỉ mỉ phối chế của hai lão quái vật, sắc thành một chén được, do Chu Lâm Nhã đích thân dứt cho Cường Tử, khi Chu Lâm Nhã khẽ hé đôi môi đỏ mọng trực tiếp mớm thuốc. Sở Khiếu Thiên ho khan vài tiếng thật mạnh, Chu Lâm Nhã khẽ khựng lại, sau đó không dừng lại động tác. Sở Khiếu Thiên thở dài, tự nhủ thôi vậy, xoay người đi ra ngoài phòng.

Nhưng mà Hà Thủ Ô ngàn năm cũng không làm Cường Tử tỉnh dậy.

Bảy ngày rồi, mạch Cường Tử giống như còn hỗn loạn, nhưng khí tức vững vàng, ngay cả tổn hại của nội tạng cũng đã bình thường trở lại, nhưng hắn vẫn lâu vào giấc ngủ sâu, Sở Khiếu Thiên dưới sự thỉnh cầu của Chu Lâm Nhã dùng nội công thâm hậu điều hòa kinh mạch, cũng chẳng có tác dụng gì.

Bùi Nhược ngày nào cũng đến thăm Cường Tử, mỗi lần đều mang theo hi vọng cực lớn mà đến rồi lại thất vọng rời đi. Tiêu Lôi mỗi lần chứng kiến ánh mắt không cam chịu của Bùi Dạ thì đều cảm thấy đau lòng. Chính ông tự mình đi quán ăn lớn Cật Hát Đồ hai lần, muốn đem tin tức Cường Tử bị thương cho Mạc Dịch, nếu có thể thì đón ông đến, nhưng hai lần đều không thấy Mạc Dịch. Quán ăn lớn Cật Hát Đồ dường như đã đóng cửa từ rất lâu rồi.

Chu Bách Tước ở trong phòng của Cường Tử, trừ khi ăn cơm thì một tác cũng không rời. Lần này Cường Tử gặp nguy hiểm, mặc dù anh ta không có trách nhiệm gì, nhưng thông qua nửa năm ở chung này thì anh ta và Cường Tử có một loại cảm tình khó nói, trong vòng nửa năm anh ta thấy Cường Tử dưới sự dạy dỗ

của chính mình từng bước tiến bộ trưởng thành, nội tâm cảm thấy vui vẻ. Hiện tại Cường Tử lâm vào hôn mê, trong lòng anh ta cực kỳ đè nén, còn có đau thương.

Một người đàn ông làm bằng sắt, khi đêm khuya không người thì lắc lắc cánh tay Cường Tử, đau lòng mà rơi lệ.

Trong cơ thể Cường Tử hai cỗ thực lực như nước với lửa không ngừng công kích lẫn nhau, giống như hai con mãnh thú tuyệt thế ở trong thân thể Cường Tử cắn xé. Tâm pháp vô tình có được của Cường Tử và tâm pháp do Ngô lão gia tử truyền cho giống như hai kẻ thù truyền kiếp ngàn năm không chết không thôi, liên tục đánh nhau.

Vốn hai loại tâm pháp bình an vô sự nhưng do sau khi Cường Tử bị thương rất cực búng nổ thành một cuộc chiến.

Mà Chu Lâm Nhã tặng Hà Thủ Ô ngàn năm giống như liều thuốc trợ tim, ổn định lại sinh mạng của Cường Tử. Giống như một đại cao thủ, sinh sống ở trong cơ thể Cường Tử mở ra chiến trường to lớn, kéo hai luồng tâm pháp - nội lực bất đồng vào trong chiến trường đó đánh nhau, tránh chạm tới tâm mạch của Cường Tử.

Trải qua bảy ngày giao thủ, hai luồng nội lực khổng lồ vẫn như cũ, người này không làm gì được người kia mà người chịu tội lại là Cường Tử. Dù trước đó có Hà Thủ Ô ngàn năm kéo dài tính mạng, sau lại có công lực cường hãn của Sở Khiếu Thiên phụ trợ, nhưng hai luồng công lực vẫn như cũ khiến kinh mạch đứt từng khúc, dù cho có tỉnh lại thì cũng là phế nhân.

Được lực của Hà Thủ Ô ngàn năm sau khi giúp tâm mạch của Cường Tử đẩy hai luồng nội lực ra ngoài dần dần suy yếu nếu sau đây không có công lực của Sở Khiếu Thiên trợ giúp được lực bảo vệ tâm mạch, chỉ sợ Cường Tử này đã chết không cứu được nữa rồi.

Chu Lâm Nhã và Bùi Nhược cuối cùng chạm mặt nhau, hai người cố ý tránh mặt nhau vẫn không có tránh được.

Trong phòng ngủ của Cường Tử, Chu Lâm Nhã nhìn khuôn mặt tiều tụy của Bùi Nhược.

- Bùi Nhược.

Bùi Nhược kinh hoàng cũng ngẩng đầu lên nhìn Chu Lâm Nhã rồi lập tức cúi đầu, không được tự nhiên.

- Dạ?

Chu Lâm Nhã:

- Bùi Nhược, em thích Lâm Cường?

Thân thể Bùi Nhược run rẩy, lập tức ngẩng đầu, dừng cảm nhìn về phía mắt của Chu Lâm Nhã, kiên định gật đầu, rất thành thật không chút nghi ngờ.

Sắc mặt Chu Lâm Nhã tái nhợt một chút rồi lập tức khôi phục lại trấn định.

- Bùi Nhược, em đã từng nghĩ kỹ chưa? Lâm Cường không thích hợp với em, em ấy và em không phải là người trong cùng một thế giới.

Bùi Nhược gật đầu sau đó lại lắc đầu.

- Em biết, không sao cả.

Chu Lâm Nhã cười cười, không nói thêm gì nữa, cô khuyên người khác đừng làm thiêu thân lao vào lửa, nhưng còn chính mình? Lẽ nào Lâm Cường và mình lại là người trong cùng một thế giới sao? Gia cảnh nhà cô hiển hách, cho dù lộ một góc cửa tầng băng ngầm cũng đủ ép một tên vô danh tiểu tốt như Cường Tử chết không toàn thây.

Nhưng Chu Lâm Nhã, chẳng nhẽ không phải là con thiêu thân lao vào lửa kia sao?

41. Chương 41: Tào Phá Địch

Cường Tử cứ nằm trên giường không nhúc nhích, sắc mặt của hắn hồng hào, hoàn toàn không giống như người bệnh không còn năng lực hoạt động, thậm chí là đã mất đi ý thức. Hô hấp của hắn vững vàng, mạch đập bình thường, tim đập trong lồng ngực cũng không có gì dị thường, nhìn qua là người bình thường, nhưng nằm tới mười ngày, không ăn không uống, dựa vào truyền dịch để duy trì tính mạng làm người ta lo lắng.

Rạng sáng bốn giờ ngày thứ mười, một đại hán lưng hùm vai gấu từ trên trời rơi xuống như thiên thần, oanh một tiếng rơi xuống sân của biệt thự Ly Hồ, đá cẩm thạch ở trong sân phát ra những tiếng rầm rắc không ngớt, trong nháy mắt xuất hiện những vết rạn chần chịt như mạng nhện.

Đại hán này cao gần hai mét, tầm vóc dũng mãnh, cực kỳ hùng tráng, mái tóc dài bay bay sau gáy, có một cảm giác phóng khoáng, kích động nói không lên lời.

Y vừa tiếp đất thì con chó Caucacus của Ngô lão gia tử phần nộ sủa to rồi nhào tới. Con chó Caucacus tên là Phá Lỗ sủa to rồi nhe răng cắn vào cổ của gã đàn ông cao to. Gã đàn ông cao to nhăn mày nói:

- Súc sinh sao mà hung hãn thế!

Cánh tay của y khẽ vung lên, cũng không thấy rõ tốc độ nhanh ra sao, tuy nhiên bàn tay cũng đúng lúc nắm lấy cổ họng của con chó Caucacus đang mở to mồm muốn cắn mình. Đại hán này rất cao, sau khi nắm được cổ của Phá Lỗ thì gờ tay ra, Phá Lỗ to như mảnh hổ kêu lên thảm thiết, bốn chân đá loạn xạ nhưng không chạm được vào thân thể của tráng hán, dần dần tiếng kêu của con chó càng ngày càng nhỏ, rõ ràng là hít thở không được.

Lúc này một tiếng quát vang lên, một bóng người từ lầu ba nhảy xuống, theo đó một cỗ sát khí lạnh lùng bổ xuống.

- Ác nhân từ đâu đến, dừng tay!

Người này vừa đáp xuống đất, dựa thể lao về phía tráng hán, động tác liên tục. Tráng hán ném Phá Lỗ ra bên cạnh, con chó sủa to vài tiếng chạy núp vào trong góc lạnh run, cũng không dám nhúc nhích gì nữa. Tráng hán thấy người tới động tác gọn gàng, không chút dư thừa, dùng tư thế tiếp đất chính xác nhất động tác ra quyền nhanh gọn nhất, ánh mắt vụt sáng.

Người từ trên lầu nhảy xuống chính là Chu Bách Tước, khi trong sân có âm thanh náo động thì anh ta cũng chạy ra, đầu tiên là thông báo cho Tiêu Lôi biết chạy đến phòng Cường Tử thủ hộ, lúc này mới nhảy từ lầu ba xuống.

Chu Bách Tước khi đáp xuống đất đã biết được tráng hán này tuyệt đối là cao thủ, bởi vì anh ta cảm thấy trên người tráng hán có khí thế như thủy triều tỏa ra. Anh ta không dám khinh thường, khi ra tay dùng ngay tuyệt chiêu, một quyền đánh vào ngực tráng hán.

Tráng hán hơi nghiêng người, vừa thò tay ra là đã nắm được bả vai của Chu Bách Tước. Chu Bách Tước không những không lùi lại mà còn tiến lên, xoay mình rồi đánh vào khuỷu tay của tráng hán, chỉ nghe một quát to từ miệng của Chu Bách Tước phát ra, một cỗ kinh khí cường đại như vỡ đê Hoàng Hà đột nhiên bộc phát.

- Phích Sơn Kháo!

Một chiêu này của Chu Bách Tước dồn lực đợi thế rồi đánh ra, không để lại chỗ trống nào cả. Anh ta không hiểu ra làm sao mà trong sân lại xuất hiện tráng hán, cảm giác được một khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Tráng hán thấy Chu Bách Tước định đánh vào ngực mình, lông mày nhíu lại, quát nhẹ một tiếng tới tốt lắm! Thân hình lùi lại một bước, sau đó nghiêng người, rõ ràng muốn cứng đối cứng đụng vào Chu Bách Tước.

Oanh một tiếng vang lớn! Giống như tiếng sấm rền nổ vang giữa không trung vậy!

Chu Bách Tước lấy làm kiêu ngạo Bát cực quyền với tuyệt chiêu Phích sơn kháo, dùng hết toàn lực đánh vào bả vai của tráng hán, không khí đều bị nội kinh của hai người chấn động, dồn nén, cuối cùng nổ mạnh!

Dùng mắt thường cũng có thể thấy khí xoáy tụ từ nơi hai người giao thủ thoát ra ngoài, không khí cuộn cuộn như sóng biển mà làm người khác thấy giạt mình.

Chu Bách Tước mạnh mẽ phun ra một miệng đầy máu tươi, sau khi kêu rên một tiếng thì bị một lực từ vai trắng hán đẩy ra xa bảy tám mét, ụp một tiếng rơi xuống đất, lăn một vòng lớn trên mặt đất rồi phun ra một ngụm to toàn máu tươi. Nhưng trắng hán nọ lại lùi lại hai ba bước, lắc vai ổn định cơ thể.

Trắng hán bước một bước dài đến bên cạnh Chu Bách Tước, tự tay điểm vài huyệt đạo của Chu Bách Tước.

Chu Bách Tước lạnh lùng nhìn trắng hán, xương cốt toàn thân đều như bị gãy nát, đau nhức tận xương tủy. Thực lực của trắng hán này rất mạnh, thật sự là bình sinh anh ta hiếm thấy, Phích Sơn Khảo của mình có thể làm gãy một cây to một người ôm nhưng lại chỉ làm trắng hán này lui có hai bước, ngược lại chính mình bị thương không nhẹ.

Sau khi trắng hán điểm vài huyệt đạo của Chu Bách Tước thì khẽ cười nói:

- Bất cực quyền, Phích sơn khảo, kinh lực dây cung kéo căng, phát ra như sấm sét, quả nhiên là danh bất hư truyền. Tôi điểm huyệt đạo của anh, bằng không khí huyết của anh sẽ sôi trào, chỉ sợ nội tạng khó giữ được, một chiêu này của anh uy lực không nhỏ, tôi không thể không chú ý ứng phó, thật sự xin lỗi anh!

Chu Bách Tước ngây ra một lúc, ông nghĩ tới mấy huyệt mà trắng hán đã điểm, xác thực là có tác dụng thuận nội khí, có công hiệu thôi cung hoạt huyết, điều này làm Chu Bách Tước không khỏi kinh ngạc, trắng hán này rốt cục là địch hay bạn?

Trắng hán thấy ánh mắt đầy nghi hoặc của Chu Bách Tước, lập tức cười ha ha nói:

- Người như anh sao lại lỗ mãng như thế, không hỏi địch hay bạn đã xông lên hạ sát chiêu, lỗ mãng!

Chu Bách Tước vừa muốn hỏi thêm thì đã nhìn thấy Ngô lão gia tử ngồi cạnh con chó Caucasus đang bị dọa, nhẹ nhàng vuốt ve đầu chú chó, làm như vậy dường như là đang trấn an nó. Lão gia tử run rẩy đứng lên, đi từ từ đến bên cạnh Chu Bách Tước, cười cười vỗ vỗ đất trên người nói:

- Công phu của anh tăng lên không ít, tôi dám đánh cược một năm trước anh chỉ có thể đánh hán lui được có nửa bước.

Chu Bách Tước hoảng sợ, tu vi của mình đúng là nửa năm trước có chỗ đột phá, công lực tăng ít nhất gấp đôi.

Trắng hán bỗng bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, chân thành dập đầu lạy ba cái.

- Sư phụ.

Ngô lão gia tử híp mắt khẽ hừ nhẹ một tiếng, coi như trả lời. Chu Bách Tước biến sắc, sư phụ? Chu Bách Tước biết rõ Ngô lão gia tử nhất định không phải người thường, cũng đoán lão gia tử chắc chắn đã từng có thời gian huy hoàng, lại không thể tưởng tượng được lão lại có một đồ đệ biến thái như vậy.

Thực lực của trắng hán này thực sự quá cường hãn, Chu Bách Tước đối với tu vi của mình cực kỳ hiểu rõ, anh ta biết mình vừa nãy đem hết toàn lực đánh ra, ngay cả sư phụ của anh ta cao thủ ở trên Nhân Bảng Lý Diệu Tử cũng không dám xem thường, cho dù xuất toàn lực cũng sẽ không dễ dàng làm mình lùi lại bảy tám mét.

Ngô lão gia tử nói khẽ bên tai Chu Bách Tước:

- Anh rất không tồi, sau này rảnh thì theo tôi luyện công phu hai tay, còn có thể tăng cao thêm một chút.

Thấy sắc mặt của Chu Bách Tước lộ vẻ sâu thẳm, Ngô lão gia tử khẽ cười:

- Tào Phá Địch đứng thứ tư Địa Bảng bị anh một chiêu lùi hai bước, anh còn cảm thấy khả năng của mình không tốt chỗ nào?

Chu Bách Tước cực kỳ hoảng sợ.

- Tào Phá Địch! Trong truyền thuyết không phải, không phải là đã....

Ngô lão gia tử ra hiệu Tào Phá Địch đứng lên, sau đó nói với Chu Bách Tước:

- Truyền thuyết bình thường đều không đáng tin, ha ha.

Lão xoay người nhìn về phía Tào Phá Địch, dáng người thấp bé còng xuống so với Tào Phá Địch thân hình như Thiết Thập cao hai mét tạo lên sự đối lập rõ nét.

- Đồ mang đến rồi chưa?

Tào Phá Địch nhẹ gật đầu:

- Thừa sư phụ, đã mang đến rồi.

Nói xong thì cẩn thận nâng một vật từ trong chiếc túi đằng sau ra, hết sức trịnh trọng giao vào tay Ngô lão gia tử. Ngô lão gia tử tiện tay nhận lấy, kẹp vào dưới nách rồi xoay người rời đi.

- Trước tiên con vào nhà đợi một lát, ta đi nấu thuốc đã, Ái chà...thằng nhóc kia đã lãng phí một cây hà thủ ô ngàn năm, không biết cây nhân sâm ngàn năm này có bị hấn lãng phí không nữa.

Nhìn theo bóng lưng của lão già đang còng xuống, sắc mặt của Tào Phá Địch cung kính, chỉ là đứng trong sân nhưng không có đi vào.

Chu Bách Tước ổn định tâm trạng một chút, tay run rẩy, cử động nửa thân thể không được thoải mái, muốn nói cái gì đó nhưng lại không biết mở miệng thế nào. Đột nhiên nhớ ra gì đó, chạy đi tìm hai cái ghế nhỏ, đưa cho Tào Phá Địch một cái, sau đó chính mình ngồi xuống, Tào Phá Địch cười cười, nhận ghế rồi ngồi xuống theo Chu Bách Tước.

- Anh...

Tào Phá Địch cười nói:

- Tôi là Tào Phá Địch, cực kì chính xác đấy.

Sắc mặt của Chu Bách Tước đỏ lên, lại có chút nhần nhó.

- Trong truyền thuyết...

Tào Phá Địch:

- Tôi không chết.

- À...

Tào Phá Địch cười ha ha nói:

- Bát Cực Quyền của anh là Lý Diệu Tử dạy?

Chu Bách Tước nhẹ gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Tào Phá Địch:

- Mười năm trước ở Nhật Bản, tôi và ông ta từng gặp mặt một lần, là một hán tử có tâm huyết.

Chu Bách Tước nghĩ lại những chuyện cũ theo như lời của sư phụ mình, đối với người trong truyền thuyết này càng kính ngưỡng. Nhìn sang Tào Phá Địch đang ngồi trên một cái ghế nhỏ, có một loại ảo giác về núi cao không dám nhìn.

Chu Bách Tước:

- Anh mang đến chính là nhân sâm ngàn năm?

Nhịn nửa ngày, Chu Bách Tước mới thốt ra được một câu như vậy.

Tào Phá Địch nhẹ gật đầu.

Chu Bách Tước:

- Anh không muốn biết là cứu ai sao? Dù sao đó cũng là trân bảo giá trị liên thành mà.

Tào Phá Định khẽ cười nói:

- Mặc kệ cứu ai, chỉ cần là lấy để cứu mạng, đây mới là chỗ có cần dùng của nhân sâm ngàn năm.

Chu Bách Tước hỏi thêm:

- Nếu là người xấu thì sao?

Tào Phá Định hỏi lại:

- Người xấu là gì?

Chu Bách Tước nhất thời nghẹn lời.

Tào Phá Định:

- Một cây thảo được mà thôi, cũng không quý bằng mạng người.

42. Chương 42: Phích Sơn Khảo

Ngô lão gia tử dùng trọn một ngày mới nấu ra hết được toàn bộ dược tính của cây nhân sâm ngàn năm, bưng một chén thuốc nồng nặc đi lên lầu. Tào Phá Định đứng lên đi theo sau Ngô lão gia tử, ngoan ngoãn như đứa trẻ vậy. Chu Bách Tước và y nói chuyện cả ngày, chiêm được rất nhiều thứ có lợi. Sau khi Tiêu Lôi xuống lầu gặp mặt Tào Phá Định trở về đứng bên cạnh Cường Tử.

Hôm nay Bùi Nhược lại tới nữa, nghe nói có người mang đến cho Cường Tử một cây nhân sâm ngàn năm, trong con ngươi hiện ra vài phần vui mừng khó tả, sau đó liền lên lầu trông coi bên cạnh Cường Tử, cả ngày không có ra khỏi cửa. Thành tích của nàng vô cùng tốt, chương trình học của Nhất Trung thì đã sớm tự học hết, ngược lại cũng không lo thành tích tụt hạng, thêm nữa có Chu Lâm Nhã thay nàng bao che, cũng không lo lắng phiền toái bị kỷ luật.

Có lẽ là Chu Lâm Nhã có gì bất tiện, chỉ là ba ngày đến thăm một lần, sau đó không ở lại mà đi ngay.

Thấy Ngô lão gia tử đi lên, Bùi Nhược nhẹ nhàng nhận chén thuốc từ trong tay Ngô lão gia tử, mọi người thấy vẻ mặt của cô nàng tiêu tụy nhưng không mất đi vẻ kiên nghị đều thở dài đi ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Bùi Nhược mớm từng ngụm thuốc nhỏ cho Cường Tử uống, động tác ôn nhu.

Một chén thuốc nhỏ đều nuốt hết vào trong người Cường Tử, Bùi Nhược giúp Cường Tử nằm lại lên giường, đắp chăn cho hắt. Sau đó lẳng lặng ngồi ở mép giường, cầm lấy một quyển sách giáo khoa ngồi bắt đầu đọc, cầm bút không ngừng tính toán trên giấy.

Thời gian trôi qua hơn một giờ, Bùi Nhược giơ tay lên nhìn đồng hồ màu trắng trên tay mình rồi cau mày, đã sắp tới năm giờ chiều, cô nàng phải về nhà rồi, nếu không người nhà của cô nàng sẽ lo lắng. Cô nàng là con ngoan, từ nhỏ tới lớn đều như thế, đối với chuyện giữa nàng và Cường Tử, người nhà của hắt ngược lại chẳng có phản cảm gì lắm, dù sao trước nay mình vẫn là đứa con ưu tú, cô nàng tin tưởng sự lựa chọn của mình trên đường đời cũng sẽ không đi nhầm.

Bùi Nhược dọn dẹp xong đồ đạc của mình rồi đứng lên, khi đứng bên cạnh Cường Tử cô nàng có thể cảm thấy an tâm, ở trong trường nàng không cách nào làm lòng mình yên ổn được, quay đầu nhìn lại cánh cửa đang đóng chặt, sắc mặt của Bùi Nhược ửng đỏ, nhắm mắt hôn như chuồn chuồn lướt trên mặt nước trên mặt Cường Tử, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu, cả mặt liền đỏ như hoa đào.

Bùi Nhược xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng mở cửa ra. Cô nàng không để ý thấy ngay khoảnh khắc cô nàng xoay người thì thân thể của Cường Tử thoáng run rẩy trong giây lát.

Dược lực của nhân sâm ngàn năm như một trận lửa lớn, bên trong cơ thể của Cường Tử như đồng cỏ bị đốt cháy.

Kinh mạch đã được Hà Thủ Ô ngàn năm và công lực của Sở Khiếu Thiên tu sửa cải tạo không kém phần hoàn hảo, đang tiếp nhận sự rèn luyện của được lực như liệt hỏa.

Dược lực màu đỏ thẫm đang chạy qua không những kỳ kinh bát mạch của Cường Tử mà còn cả nội tạng, được lực mãnh liệt giống như thánh hóa trong khi rèn tuyệt thể thần binh, để kinh mạch của Cường Tử vừa mới được chữa trị càng thiêu đốt càng hoàn mỹ.

Thân thể là lò lửa, dược lực của nhân sâm ngàn năm là lửa, nội tạng là đan dược.

Thân thể của Cường Tử kịch liệt run rẩy như bị điện giật, thân thể của hắn không bị khống chế ở trên giường run rẩy, bất chi bất giác chần chập trên người hắn bị rơi xuống mặt đất, thân thể của Cường Tử trần truồng bởi vì hàng ngày bị Ngô lão gia tử thôi cung hoạt huyết, cho nên hắn không có mặc quần áo.

Trên thân thể trần truồng của hắn toàn bộ đều là những giọt mồ hôi to như hạt đậu, ga giường đều ướt đầm, cơ thể toàn thân như sóng biển trên biển, rõ ràng tự mình cử động, cơ thể lồi lên rồi sau đó trở lại như cũ, rồi lại lồi lên.

Chỉ thấy tóc của Cường Tử điên cuồng dài ra, tóc húi cua ban đầu sau có vài phút ngắn ngủi mà dài thêm hai ba tấc, càng quý dị hơn là, cả đầu tóc đen của Cường Tử biến thành trắng bạc, giống như tác phẩm nghệ thuật đặc sắc, cực kỳ chói mắt. Tóc còn đang không ngừng dài thêm, những sợi tóc mềm mại trên cơ thể không gió mà tự bay, nhảy múa cuồng loạn.

Màu đỏ ửng trên mặt hắn càng ngày càng đậm, sắc mặt của Cường Tử dần dần như khối sắt nung đỏ, đỏ đến mức làm người khác sợ hãi. Liệt hỏa đốt nội tạng, đốt tứ chi bách hài, Cường Tử nhịn không được thống khổ rên rỉ ra tiếng.

Rầm một tiếng, cửa phòng ngủ bị mở ra, Chu Bách Tước và Chu Lô người trước người sau vọt vào, chứng kiến Cường Tử ở trên giường khác thường thì hai người đều kinh ngạc há to miệng, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Ngô lão gia tử sau đó vào phóng, chứng kiến bộ dạng của Cường Tử cũng cực kỳ kinh ngạc. Lão chỉ xem xét một hồi đã kêu lên:

- Phá Định, giúp hắn đả thông kinh mạch, dược hiệu quá mãnh liệt, lại không có người giúp hắn bảo hộ kinh mạch, chỉ sợ cơ thể hắn sẽ phát nổ mà chết.

Chu Bách Tước quá sợ hãi muốn tiến lên, một bàn tay to lớn từ phía sau giữ chặt anh ta lại.

- Để ta đến đi.

Tào Phá Định khẽ nói. Sau đó nhảy lên trên giường, dùng tay vịn Cường Tử ngồi dậy. Bàn tay vừa mới tiếp xúc thân thể của Cường Tử, Tào Phá Định không nhịn được khẽ thở nhẹ một tiếng, thật nóng. Y là tuyệt thể cao thủ đứng thứ tư của Địa Bảng mà khi y tiếp xúc thân thể của Cường Tử mà còn cảm giác được nóng vô cùng, vậy thì trong cơ thể Cường Tử còn nóng đến mức nào nữa.

Tào Phá Định nhíu mày, đem nội lực của mình từ từ liên tục không ngừng đưa vào trong cơ thể của Cường Tử, dưới sự chỉ điểm của Ngô lão gia tử không ngừng giúp Cường Tử đả thông kinh mạch bị ngăn trở lại bởi dược hỏa, sắc mặt của Cường Tử càng ngày càng đỏ, mắt thấy có thể nổ ra huyết.

Tào Phá Định không dám ép nội lực quá mạnh mẽ vào trong cơ thể của Cường Tử, như vậy chỉ làm áp lực trong cơ thể Cường Tử tăng thêm, thúc đẩy Cường Tử càng nhanh chết hơn mà thôi. Nội lực hùng hậu hóa thành từng dòng nhỏ, không ngừng dạo chơi trong kinh mạch của Cường Tử, làm dược hỏa thuận lợi vận hành trong kinh mạch.

Một giờ sau, thân thể Cường Tử run run rồi bình thường trở lại, mái tóc màu trắng bạc dài đến thắt lưng cũng đình chỉ không dài ra tiếp, nhưng nhiệt độ thân thể của Cường Tử không có hạ. Tiêu Lô và Chu Bách Tước thực sợ nhiệt độ cứ duy trì cao như vậy thì nóng hồng đầu óc của Cường Tử, nhưng đã đến thời khắc này, hai người đứng là bó tay vô dụng.

Ngô lão gia tử không ngừng ra lệnh, chỉ đạo hướng đi của nội lực Tào Phá Định trong cơ thể Cường Tử, lấy tu vi của Tào Phá Định, trải qua một giờ đưa vào nội lực không gián đoạn, trên trán cũng dần dần đầy mồ hôi.

Lại thêm một giờ nữa trôi qua, thân thể cực nóng của Cường Tử mới chậm rãi hạ xuống, sắc mặt đỏ như máu của hắn cũng dần khôi phục lại như bình thường, sau đó biến thành trắng như giấy, tương phản trước sau quá to lớn làm cho người ta líu lười.

Đột nhiên!

Một luồng lực phản ngược lại cực lớn làm Tào Phá Dịch bay ra ngoài, oanh một tiếng, lưng Tào Phá Dịch đụng trên vách tường, vách tường kiên cố trong nháy mắt rạn nứt ra, người khác nhìn thấy mà giật mình.

Khỏe miệng Tào Phá Dịch chảy ra máu tươi, y đưa tay lau đi rồi đứng lên từ trong vách tường bị đổ, sắc mặt của y hết sức khó coi, như có gì đó không thể tưởng tượng nổi vậy.

Trong giây lát.

Toàn thân Cường Tử không ngừng phát ra tiếng nổ, từng đợt pháo giòn vang liên tiếp vang lên, cuối cùng liên tiếp với nhau thành một khối, âm thanh lép bép như pháo que vậy. Sau đó thân thể Cường Tử trước con mắt kinh ngạc của mọi người mà lớn lên.

Chiều cao của Cường Tử vốn khoảng một thước bảy, không nói là quá thấp nhưng cũng chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, nhưng bây giờ tất cả xương toàn thân của hắn giống như sau khi bị gãy mà điên cuồng sinh trưởng, chỉ trong thoáng chốc thân thể của hắn dài ra khoảng một thước tám, mười tấc nói dài cũng không dài lắm, nhưng tình cảnh hiện tại lại quỷ dị khó nói là lời.

Sắc mặt của Ngô lão gia tử trắng bệch, ông nhú chặt lông mày không ngừng thì thào rên rỉ.

- Đây là có chuyện gì? Được hiệu quả mạnh mẽ rồi chăng? Trong cơ thể của hắn hỗn loạn muốn nổ tung ra rồi? Đây rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Đến cả ông lão cũng không rõ rốt cục xảy ra chuyện gì, những người khác càng không hiểu ra sao, khi mọi người đang lo lắng, Bùi Nhược bỗng từ ngoài cửa chạy vào.

Cô nàng thở hồng hộc, cả đầu đều là mồ hôi dính đầy người, sắc mặt nàng ửng đỏ, hiển nhiên là vừa chạy vội vàng trở lại, cô nàng vừa vào cửa đã thấy sự biến hóa của Cường Tử ở trên giường, Bùi Nhược che miệng nhìn không được kêu lên, nàng không chế không nổi muốn tiến lên xem Cường Tử thì bị Chu Bách Tước giữ chặt.

Nước mắt cứ rơi!

Tròn năm phút đồng hồ, tiếng giòn vang trong thân thể Cường Tử mới ngừng lại, thân thể Cường Tử bỗng tản mát ra một hồi hào quang màu trắng thánh khiết, dù không phải là rất mãnh liệt nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó một tiếng nổ đécc tai vang lên, thân thể Cường Tử bỗng run run, sau đó thẳng tắp nằm xuống, sau khi ngã sấp xuống thì hắn một lần nữa lâm vào hôn mê.

Tào Phá Dịch từ từ đi tới, muốn kiểm tra qua xem Cường Tử rốt cục xảy ra chuyện gì, y vừa mới đi đến bên cạnh Cường Tử thì bỗng nhiên thân thể bị đánh bay.

- Không tốt! Mau tránh ra!

Khi Tào Phá Dịch hét lên, Ngô lão gia tử bắt được Bùi Nhược đang từ cửa đang muốn tiến vào, sau đó Tào Phá Dịch một cước đá Chu Bách Tước và Tiêu Lôi ra ngoài, chính y thì canh giữ ngoài cửa ra vào, một đôi mắt hổ gắt gao nhìn chăm chú Cường Tử đang ở trên giường chột ngồi dậy.

Hào quang trên thân thể Cường Tử dần tán đi, hắn nhắm mắt lại rồi chậm rãi quay đầu lại, dùng mũi ngửi ngửi về phía Tào Phá Dịch đang ở ngoài cửa, dường như đang tìm mùi gì đó, sau đó trên mặt thể hiện vẻ mặt mê mang như đẹp như kiên nghị, cứ nhắm mắt như vậy, cứ nhắm mắt như vậy, Cường Tử từ trên giường nhảy xuống, chỉ trong chớp lát đã đến trước mặt Tào Phá Dịch.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu ngoài cửa sổ.

Tào Phá Dịch lại không phản ứng chút nào, Cường Tử đứng trước mặt y cơ hồ dán mặt vào nhau.

Thân pháp nhanh như thời gian trôi, nhanh hơn so với Chu Bách Tước không chỉ một lần, phải biết rằng dù thực lực của Chu Bách Tước không bằng Tào Phá Địch nhưng đến cả Tào Phá Địch cũng không ngăn được Chu Bách Tước đến gần y, có thể biết được tốc độ kinh người đến mức nào.

Cường Tử vẫn nhắm mắt như cũ, khuôn mặt của hắn vẫn giữ lại bộ dạng lúc trước, có hai phần thay đổi, khuôn mặt thanh tú trở nên gần như hoàn mỹ, bảy phần dương cương ba phần ôn nhu.

Bỗng nhiên Tào Phá Địch cảm thấy một tia cực kì nguy hiểm, đây là khí tức uy hiếp tính mạng chân chính, khi y tăng toàn bộ công lực lên, Cường Tử quát to một tiếng mạnh mẽ.

- Bát Cực Quyền, Phích Sơn Khảo.

43. Chương 43: So Tài Với Địa Bảng

Uỳnh!

Một tiếng vang thật lớn, thân hình cường tráng dũng mãnh của Tào Phá Địch bị ghim thật sâu vào trong vách tường, trong con ngươi của y giạt mình khó tin nổi, trên mặt y đều là nét kinh dị không hiểu. Phích Sơn Khảo của Chu Bách Tước, đã gần đến đỉnh cao, cho dù cao thủ như Lý Diệu Tử thuộc Nhân Bảng dùng cũng không kém bao nhiêu, chỉ làm y lùi lại hai bước.

Lâm Cường nhắm mắt lại, thẳng eo, tóc bạc không gió mà bay, khoả thân, đứng chấp tay, có cảm giác quỷ dị không nói nên lời, nói không rõ được phong thái xao động.

Lâm Cường chấp hai tay ra sau lưng, trên mặt không chút biểu tình, bình thản như giấy trắng, kiến trúc của biệt thự Ly Hồ cực kỳ chắc chắn, vách tường đều được làm dày thêm. Trong một chiêu hắn đá Tào Phá Địch đặt toàn bộ tinh thần phòng bị bật vào tường, biểu hiện trên mặt lại không hiện vui buồn, như giếng nước yên tĩnh không chút gợn nước.

Tào Phá Địch nhẹ run, sau khi cử động tay chân một chút rồi từ trong tường đi ra, đứng cách Lâm Cường hai mét, ánh mắt nghiêm nghị, chỉ thấy thân thể y có chút rung động, một cỗ khí thế vô hình mãnh liệt phát ra, giữa lúc đó tóc đen lay động phát ra khí thế ngang ngược lâm liệt.

- Bát Cực Quyền, quả nhiên không tồi.

Tào Phá Địch bị một chiêu của Lâm Cường làm nôn ra máu, ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài.

Điểm nhẹ chân, nhảy từ trên xuống như chớp giạt rền vang, cánh tay phải trong giây lát thô to gấp đôi. Đánh về phía ngực của Lâm Cường, một chiêu này dồn hết tất cả sức lực phát ra, uy lực kinh người, quyền phong gào thét làm tóc bạc của Lâm Cường bay phấp phới.

Lâm Cường nhướn mày, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nghiêng người, đánh một quyền về phía Tào Phá Địch thế tới như vũ bão, Lâm Cường cúi người, nắm tay cách bụng Tào Phá Địch nắm ly thì bỗng nhiên lực bên trong nắm đấm bùng phát. Tiếng trầm đục vang lên, sự mạnh mẽ của một chiêu này đến cả Tào Phá Địch cũng ngăn không nổi, sau một tiếng ầm vang thì bụi đất cuốn cuộn, Tào Phá Địch kêu lên một tiếng đau đớn bị đá lún vào vách tường một lần nữa.

Dưới lầu, trong phòng khách, Chu Bách Tước và mọi người không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt mà nhìn, nhìn Lâm Cường mà bọn họ đã từng quen thuộc như nhìn thấy ma vậy, giờ đây sao trở nên lạ lẫm như thế.

Chiêu thứ hai.

Hai lần làm cho Tào Phá Địch đứng thứ tư trên Địa Bảng bị đánh văng vào vách tường, nếu trận chiến này lan ra ngoài, chỉ sợ sẽ khuấy động lên sóng to gió lớn. Một thiếu niên mười bảy tuổi, vừa tu luyện võ công vốn vẹn nửa năm, không ngờ đánh cho cao thủ đứng thứ tư trên Địa Bảng không còn sức trả đòn.

Tào Phá Định lắc người một cái, rơi hết bụi đất trên người xuống, một lần nữa từ trong vách tường đi ra, trong bụng nhói đau, sức mạnh của một quyền này của Lâm Cường vượt quá tưởng tượng của y.

Ngô lão gia tử nhíu mày, nhìn chăm chú Lâm Cường nói:

- Thân pháp nhanh như tia chớp, nhưng cước bộ không đúng bài bản chút nào, độ mạnh yếu của ra quyền vẫn chưa thể tùy tâm tùy ý, bằng không với tốc độ của hắn một đòn toàn lực vừa này chỉ sợ Phá Định cũng không tiếp nổi.

Chu Bách Tước:

- Lão gia tử, Cường Tử rốt cục sao vậy?

Tiêu Lôi:

- Hắn sao không mở mắt ?

Ngô lão gia tử giận dữ nói:

- Nếu ta đoán không sai thì bây giờ Cường Tử vẫn còn đang ngủ say.

Sắc mặt mấy người họ đều biến thành sợ hãi.

Bùi Nhược kêu lên:

- Lão gia tử, cháu cầu xin ông, ông hãy cứu lấy Lâm Cường đi! Cậu ta bây giờ làm cháu sợ hãi, cháu không muốn cậu ta xảy ra chuyện gì.

Ngô lão gia tử lắc đầu nói:

- Hiện tại hắn đánh nhau, hoàn toàn là do chân khí trong cơ thể chỉ huy thân thể của hắn chiến đấu chứ không phải hắn cố ý. Hiện tại phải nghĩ biện pháp làm hắn tỉnh dậy, bằng không chỉ sợ...

Câu kế tiếp Ngô lão gia tử không có nói ra, nhưng trong nội tâm của mọi người đều sợ hãi. Nếu như Tào Phá Định không thể ngăn được Cường Tử thì nếu hắn cứ thế xông ra chỉ sợ dẫn đến mọi hồi đại họa.

Tào Phá Định nhổ một ngụm tanh hôi trong miệng ra, ánh mắt càng thêm sáng ngời, y vốn là một người không chịu thua, gặp mạnh càng mạnh, bản thân y không am hiểu đánh nhau bằng quyền cước, nếu trong tay mà có đao thì...

Tào Phá Định than nhẹ một tiếng, bá đao Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ, không biết hiện tại rơi vào tay ai.

Một tiếng quát nhẹ.

Một lần nữa Tào Phá Định nhảy lên, một chiêu quyền pháp bình thường tung ra, đánh thẳng vào mặt Lâm Cường. Lâm Cường mắt vẫn nhắm, khuôn mặt hơi nghiêng sang bên, lỗ tai bỗng khẽ nhúc nhích. Sau đó lại trong tích tắc tránh thoát được nắm đấm của Tào Phá Định, thân thể lui về phía sau. Sau một tiếng va chạm lưng đâm vào tường, thân thể ngừng lại.

Tào Phá Định mắt thấy cơ hội đã xuất hiện, sắp sửa trôi qua, dồn tất cả nội lực ở nắm tay phải, nhưng đầu tiên đánh một quyền ở tay trái thẳng về phía Lâm Cường. Lâm Cường nghe thấy tiếng gió lập tức xê dịch, vừa cúi đầu tránh được tay trái của Tào Phá Định, lại không ngờ được một quyền này của Tào Phá Định là hư chiêu, tay trái vận sức chờ phát động, Lâm Cường vừa cúi đầu thì quyền phải của Tào Phá Định đánh từ dưới lên trên trúng ngay vào ngực của Cường Tử, lực của cú đấm cực mạnh đánh Lâm Cường bay thẳng ra xa.

Dưới chân của Tào Phá Định vừa động, lực giẫm cực mạnh đạp lên sàn nhà bằng gạch vỡ vụn từng mảnh, thân thể Lâm Cường văng vèo giữa không trung. Một quyền của Tào Phá Định hung hãn như vậy mà không tạo thành thương tổn thực chất nào cả, chỉ thấy lông mày của Lâm Cường nhíu lại, vầng trán dần hiện ra một vòng cay độc khó chịu.

Từ đầu đến cuối hắn đều nhắm mắt, hoàn toàn dựa vào lỗ tai nghe tiếng gió để đoán vị trí, cho nên mới trúng kế dụ địch của Tào Phá Định, Tào Phá Định nói về công phu quyền cước cũng không được coi là

thượng thừa. Sau khi trải qua hai loại dược thảo hiếm quý tuyệt thế tẩm bổ rèn luyện, thân thể hiện tại của Lâm Cường cường hãn đến mức chắc chắn làm cho người khác lú lờ.

Chỉ trong thoáng chốc, Tào Phá Địch lại một lần nữa vọt tới trước người Lâm Cường. Trước vẫn phải xuất ra hư chiêu sau đó tay phải đâm ra một quyền như độc xà hổ tín đánh thẳng vào đại huyệt ở ngực Lâm Cường, chỉ muốn trong thời gian ngắn nhất chế trụ Lâm Cường. Sau khi Lâm Cường chịu thiệt thòi một lần, dù rằng hai mắt vẫn nhắm chặt nhưng hấn đường như có thể biết được chiêu thức của Tào Phá Địch, rõ ràng chẳng quan tâm hư chiêu của Tào Phá Địch, một quyền đánh thẳng vào quyền tay phải của Tào Phá Địch.

Uỳnh!

Hai người đồng thời bay về phía sau, Tào Phá Địch đâm vào vách tường một lần nữa, vết rạn cực lớn trên vách tường dần lan ra. Lâm Cường đụng vào một cánh cửa phòng trên lầu, đánh nát cửa phòng rồi bay vào trong phòng. Tào Phá Địch lắc vai, một chưởng đánh bay nửa cánh cửa phòng, đuổi theo bóng hình của Lâm Cường.

Thân ảnh của hai người trên đó biến mất vào trong phòng, vài người dưới lầu không nhìn thấy, trong lòng lo lắng nhưng không dám tùy tiện xông lên. Chu Bách Tước mấy lần muốn đi lên trên hỗ trợ đều bị Ngô lão gia tử giữ chặt. Thực lực hiện giờ của Cường Tử nếu như trong tay Tào Phá Địch có đao thì có lẽ còn có thể chế trụ, hiện tại xem chừng có khó khăn rất lớn, Chu Bách Tước nếu mà đi lên chỉ là tăng thêm thương vong không cần thiết.

Hiện tại tâm trí Cường Tử vẫn chưa tỉnh lại, hoàn toàn dựa vào chân khí trong cơ thể vận chuyển, điều khiển cơ thể chiến đấu. Điều này làm cho hấn không nhận ra ai, chọc phải hấn chắc chắn sẽ không lưu tình.

Mọi người đang lo lắng sau một tiếng nổ vang lên cực lớn, thân hình của Tào Phá Địch chặt vật lui ra khỏi phòng, nhìn dáng vẻ của y rõ ràng là bị Lâm Cường đánh bay.

Tào Phá Địch ở giữa không trung ổn định lại thân hình, rơi xuống bên cạnh Ngô lão gia tử.

- Sư phụ, thân thể thiếu niên này mạnh mẽ cứng chắc, con điểm huyệt đạo của hấn nhưng không ngờ cũng không thể khống chế nổi hấn.

Ngô lão gia tử nhẹ gật đầu nói:

- Thôi, tỷ nữa hai ta cũng lên, chỉ là nếu việc này truyền ra ngoài, gương mặt già này của ta không có chỗ nào chui vào nữa.

Lúc này Lâm Cường nhảy từ chỗ Tào Phá Địch phá nát xuống dưới, đứng cách mọi người ba bốn thước, thân thể của hấn sau khi trải qua cải tạo thì cao gầy khỏe mạnh, cơ bắp nhìn rất đẹp, da thịt đều là màu lúa mì, chỗ lộ ra cũng mềm mại, tóc dài bay bay, thần thái ngạo lạnh.

Ngô lão gia tử đang muốn liên thủ với Tào Phá Địch khống chế Lâm Cường đang mất ý thức thì một ánh sáng đen từ ngoài biệt thự bắn vào. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, ánh sáng đen này như tia chớp bắn thẳng vào huyệt thái dương của Lâm Cường.

44. Chương 44: Hai Vị Cao Thủ Địa Bàng

Một tia sáng đen, mang theo sát khí lạnh băng như xé rách không gian bất chợt xuất hiện, tất cả mọi người chưa kịp phản ứng gì đã bắn thẳng đến thân thể Cường Tử. Bùi Nhược chỉ cảm thấy hoa mắt sau đó chứng kiến ánh sáng đen bắn thẳng vào thái dương Cường Tử, cô nàng hét to lên một tiếng rồi nhào về phía Cường Tử lại bị Ngô lão gia tử giữ chặt lại.

Khi ánh sáng đen vừa xuất hiện, ánh mắt Tào Phá Địch trong giây lát nóng lên, thật giống như một người đói lâu ngày, ngửi được một con gà nướng hoàn hảo tuyệt ngon của mình, y hét lớn một tiếng, xông về phía Cường Tử.

Một tiếng nổ lan ra xung quanh, ánh sáng đen dờn hắt lại trước huyết thái dương của Cường Tử ba tấc, ánh sáng đen tán đi thì mọi người mới nhìn thấy, hóa ra là một thanh đao khổng lồ hình dạng kì lạ dài đến hai thước.

Lâm Cường một tay nắm chặt lưỡi đao, dùng trường đao thế đao như chẻ tre bị lại giữa không trung, một dòng máu từ trong lòng bàn tay của hắn nhỏ xuống, sau đó càng nhiều giọt máu không ngừng từ trong lòng bàn tay chảy ra. Sức mạnh của một chiêu đao này làm bị thương bàn tay Cường Tử.

Tào Phá Dịch bắt đầu đánh tới, mang theo một luồng khí tức cuồng nhiệt lao tới, một tay nắm lấy trường đao bị Cường Tử nắm chặt. Trong lòng Cường Tử nhận thấy, bàn tay vừa chuyển, quét trường đao xem như gây đánh vào đầu của Tào Phá Dịch.

Ánh mắt Tào Phá Dịch sáng ngời, cười lớn một tiếng ha ha, một tay bắt được một đầu khác của trường đao, vận nhẹ một cái cướp được đao trong tay Cường Tử.

Đao vừa trong tay, khí thế của Tào Phá Dịch trong nháy mắt có sự biến đổi.

Như núi cao sừng sững bất động, như vãn hải nặng nề hùng hậu.

Hai bóng người lóe lên tiến vào phòng, trước sau đứng lại, vừa vận chặn lấy đường lui của Cường Tử. Người đứng trước mặc áo xanh, nhưng cách ăn mặc giống thời dân quốc. Ông tay áo trắng tinh được xắn lên, lộ ra cánh tay khéo léo, thân hình anh ta cao lớn, nhưng có vẻ gầy yếu hơn so với Tào Phá Dịch, tinh thần lại càng lộ rõ.

Anh ta có một mái tóc ngắn, dáng đứng thẳng, khuôn mặt thon gầy càng có vẻ tinh thần sáng láng, trong cặp ngươi sáng như tuyết lại có vẻ sắc lạnh, nhìn chằm chằm Cường Tử. Cường Tử bị Tào Phá Dịch cướp đi trường đao trong tay, chẳng lộ ra vẻ gì cả, đứng thẳng bất động như đang suy tư điều gì. Hắn lộ phía sau lưng trước mặt người áo xanh, hoàn toàn không cảm giác được nguy hiểm cực lớn.

Một gã đàn ông to khỏe mặc áo gió màu đen đứng cách khoảng một mét sau lưng người áo xanh,, nhìn bóng lưng Cường Tử nội kinh trên người dâng trào, lúc nào cũng có thể chuẩn bị ra tay.

Tào Phá Dịch giơ đao ở trong tay lên, kim lòng không được cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve binh khí thất lạc mười năm của mình, đao này chính là thanh đao Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ, là thanh ma đao đẩy Phong Đao vào trong ma đạo.

Người áo xanh chính là đại thúc lôi thôi sửa xe đạp, đổi một bộ trường sam phiêu dật lại có vẻ phong tử trác tuyệt, khí thế nghiêm nghị, người mặc áo gió đen phía sau anh ta chính là Phong Đao, được anh ta thu làm đệ tử.

Tào Phá Dịch vuốt ve trùi mền bá đao của mình, ánh mắt nhu hòa.

Ngô lão gia tử híp mắt, nhìn chăm chú người áo xanh hỏi:

- Anh là ai?

Người áo xanh xoay người cung kính bái Ngô lão gia tử một lạy, ngữ khí thành thật nói:

- Vãn bối Sở Ly Hỏa, bái kiến Ngô lão tiên bối.

Ánh mắt Ngô lão gia tử sáng ngời nói:

- Con của Sở Khiếu Thiên, quả nhiên khí thế phi phàm.

Sở Ly Hỏa nói:

- Tiên bối khen lầm rồi.

Chỉ tay vào Cường Tử hỏi:

- Người này là ai vậy? Sao lại có khí tức hung hãn như vậy? Chẳng lẽ là người trong yêu giáo?

Tiêu Lôi vội la lên:

- Không phải, nó là cháu ta, anh đừng có ra tay làm bị thương nó.

Bùi Nhược bị Ngô lão gia tử giữ chặt, cố hết sức muốn chạy sang lay tỉnh Cường Tử, nhưng căn bản giấy không thoát được cánh tay lão gia tử.

Sở Ly Hỏa cả kinh nói:

- Hắn...là Cường Tử?

Tiêu Lôi nhẹ gật đầu nói:

- Chính là Cường Tử, người cũng quen Cường Tử sao?

Mắt Sở Ly Hỏa trừng thật lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Ngô lão gia tử, Ngô lão gia tử nhẹ gật đầu, ý bảo Tiêu Lôi nói không sai.

Sở Ly Hỏa:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Cường Tử sao lại biến thành như vậy?

Hiện tại Cường Tử đang khoả thân, tóc trắng dài đến eo, nhẹ nhàng bay phất phơ, yêu di nói không lên lời, cũng khó trách Sở Ly Hỏa vừa thấy mặt đã muốn dùng sát chiêu. Phải biết rằng người trong yêu giáo trong người là kẻ thù chung của cả võ lâm, mặc kệ từ nơi nào ra đều giết không tha.

Ngô lão gia tử thở dài:

- Vài ngày trước hắn bị trọng thương, sau khi sử dụng hai vị dược vật trân quý thì biến thành dáng vẻ như bây giờ. Hắn hiện tại đang hôn mê sâu, giao thủ chiến đấu hoàn toàn là nội lực chi phối thân thể, không có ý thức.

Sở Ly Hỏa sợ hãi quá mức, anh ta chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, thật sự không thể nào giải thích nổi.

- Lẽ nào không có cách nào lay tỉnh hắn sao?

Ngô lão gia tử nói:

- Một mình Phá Địch không khống chế nổi hắn. Ta vừa muốn vút đi mặt mũi mà liên thủ với Phá Địch bắt hắn. Sau đó nghĩ cách làm thần trí của hắn tỉnh lại, thì anh tới rồi.

Sở Ly Hỏa quay đầu nhìn Tào Phá Địch cả kinh nói:

- Bá Đạo Tào Phá Địch? Trách không được! Mười năm không gặp người thay đổi không ít. Ta thoáng chốc nhận không ra.

Thực ra lời đồn trong thế gian nói rằng Bá Đạo Tào Phá Địch vào mười năm trước đã chết ở Đông Doanh, mà ngay cả binh khí sống chết không rời của y Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ cũng lưu lạc bên ngoài. Cho nên tất cả mọi người đều tin vào tin đồn, thời khắc này Tào Phá Địch lần nữa xuất hiện trên giang hồ. Đương nhiên Sở Ly Hỏa không nhận ra y. Hai người năm đó ở Đông Doanh cũng chỉ có duyên gặp qua một lần, cũng không có thâm giao hay giúp đỡ gì nhau. Đối với võ công và nhân phẩm của đối phương cũng cực kỳ tôn sùng.

Tào Phá Địch sau khi thu đao sau lưng, gật đầu cười nói với Sở Ly Hỏa:

- Mười năm không gặp, phong thái huynh vẫn như xưa.

Sở Ly Hỏa than thầm một tiếng hổ thẹn, cố nhân tạm biệt rõ ràng không nhận ra, suýt nữa ra tay làm bị thương Cường Tử, điều này làm trong lòng anh ta cực kỳ bất an.

Tào Phá Địch nói:

- Sở huynh tạm thời chờ trong chốc lát, đệ trước chế trụ thiếu niên này đã. Nếu lần này không lay tỉnh được tinh thần của hắn, chỉ sợ tẩu hỏa nhập ma không cứu nổi. Một khi nhập ma đạo, chỉ sợ thành cái hại to lớn.

Phong dao nghe thấy thần bí nam tử trước mắt này chính là Cường Tử, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Trải qua mấy ngày được Sở Ly Hỏa dạy bảo, lệ khí trong lòng gã đã dần nhạt đi. Thấy Cường Tử bị chính mình hại thành dạng này, trong lòng cũng phải hổ thẹn.

Sở Ly Hỏa nghe Ngô lão gia tử nói Tào Phá Địch cũng không chế trụ nổi Cường Tử, phải liên thủ với đồ đệ, vốn định tự mình ra tay liên thủ với Tào Phá Địch. Dù sao tu vi của Ngô lão gia tử sâu dày hơn nữa cũng đã là người gần chín mươi rồi. Tuy nhiên giờ đây thấy Tào Phá Địch cầm dao trong tay khí phách phóng khoáng, ngược lại không tiện nhúng tay, thầm nghĩ trong lòng như thế cũng được, tạm thời xem tình thế.

Anh ta nhận ủy thác của người khác, chăm sóc bảo vệ cho Cường Tử. Hôm nay Cường Tử biến thành dạng này coi như là thất tín với người ta, tính tình anh ta ngay thẳng chân thành, coi trọng nhất là nghĩa khí. Người phó thác chẳng những là bạn của anh ta, cũng coi như một nửa sư phụ của anh ta, một nửa tu vi của mình bây giờ cũng là do người kia chỉ điểm.

Mắt thấy hiện tại Cường Tử nửa người nửa quỷ, như thần như ma, lòng Sở Ly Hỏa cũng như đao cắt.

Tào Phá Địch giơ ngang thanh Bá Dao trong tay, cảm thụ một chút khí tức của binh khí của mình, khẽ mỉm cười nói:

- Tạm biệt mười năm, anh bạn già, lần nữa cùng ta đối địch nào!

Y vung tay lên, Bá Dao trong giây lát bộc lộ ra một cỗ khí tức cực kỳ bá đạo hung hãn, rõ ràng như hóa thành thực chất, Tào Phá Địch quát nhẹ một tiếng, vung đao lên.

Tóc dài của Cường Tử bị Bá Dao làm cho bay lên, nội kinh trong cơ thể hắn đối mặt với áp lực tự động vận chuyển, trong nháy mắt vây kín toàn thân.

Bá Dao của Tào Phá Địch như một tia chớp đen, trong nháy mắt bổ tới trước người Cường Tử, bởi vì sợ làm bị thương Cường Tử, Tào Phá Địch trở ngược thân đao, dùng sống đao bổ về phía Cường Tử.

Cường Tử xê dịch cước bộ dưới chân, thân thể nghiêng đi với một góc độ không thể tưởng tượng nổi, giống như sợi dây thừng nhưng lại không ngã. Hắn dùng chân làm trọng tâm, thân thể trượt đi giống như com-pa, né khỏi một đao của Tào Phá Địch.

Đạo pháp của Tào Phá Địch giỏi cỡ nào chỉ có Ngô lão gia tử và Sở Ly Hỏa biết. Mười năm trước ở Đông Doanh, một thanh Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ, chém chết vô số yêu ma quỷ quái, làm người Đông Doanh nghe tiếng gió thổi mà cũng sợ mất mật. Dù Tào Phá Địch sợ làm bị thương Cường Tử, một đao này cũng chưa dốc hết toàn lực, tuy nhiên nó cũng có uy thế không nói được lên lời.

Cường Tử dù tránh khỏi lưỡi đao sắc bén nhưng đao khí lạnh lẽo vẫn làm cho hắn bị thương, một đám tóc trắng bị đao khí cắt đứt, rơi lả tả xuống đất. Một tiếng sượt ngang vang khẽ, khuôn mặt tuần mỹ đầy tà ý của Cường Tử cũng bị cắt một nhát, vài giọt máu đỏ tươi rơi xuống.

Tào Phá Địch một đao vừa ra xong, bước chân lập tức mở rộng, một thanh bá đao dài hai thước trong tay y nhẹ nhàng như không. Y xoay mũi đao một vòng, một đao bổ xuống, gần như dùng mắt thường cũng có thể thấy đao khí quét xuống huyết đạo trước ngực Cường Tử.

Thân hình Cường Tử vừa né, sử dụng thân pháp Bạch câu quá khích, so với Chu Bách Tước còn phải hơn một tầng. Sau khi để cho đao khí đi qua, một quyền của Cường Tử nện vào bá đao của Tào Phá Địch. Cú đánh cực mạnh đánh lui cả người lẫn đao của Tào Phá Địch về phía sau. Cường Tử xoay người, thi triển ra chiêu thức của Hình Ý Quyền liên miên không dứt, một quyền nhanh hơn quyền trước đó, mạnh hơn một quyền trước đó. Tào Phá Địch dùng Bá Dao ngăn lại thế công của Cường Tử, rõ ràng từng bước bị Cường Tử ép lui về phía sau.

Ngô lão gia tử biết rõ Tào Phá Địch là sợ làm bị thương Cường Tử cho nên mới có vẻ sợ đầu sợ đuôi, lão hít một hơi nói:

- Ly Hỏa, anh cũng lên đi, mau chóng khống chế hắn.

Sở Ly Hỏa lên tiếng, phi thân lên, đánh ra một chưởng nhẹ nhàng sau lưng Cường Tử.

45. Chương 45: Không Quay Đầu, Không Lưu Luyến

Một chưởng của Sở Ly Hỏa cách không phát ra, cách Cường Tử khoảng năm mét bỗng nhiên lực bên trong bùng phát ra. Trên thế gian này cho dù võ công của bạn mạnh thế nào, chưởng phong có thể làm bị thương người khác cách năm mét cũng chỉ là trong truyền thuyết. Tối thiểu Sở Ly Hỏa không có bản lãnh như vậy, anh ta sau khi đánh ra một chưởng thân hình xông lên phía trước gần hai mét, sau đó đánh ra một chưởng nữa, hai chưởng cách nhau khoảng hai mét, khi chưởng thứ ba đánh ra, ba luồng nội lực hợp nhất thì chưởng phong đã mạnh mẽ tới mức làm người ta biến sắc.

Người vẫn còn cách lưng Cường Tử xa hơn một thước nhưng kinh phong của tam chưởng hợp nhất đã gào thét đến sau lưng Cường Tử, nội lực vô cùng hùng hậu như thân long rống giận, trúng ngay sau lưng Cường Tử!

Sau một tiếng va chạm, Cường Tử phun ra một búng máu, mặt vốn không còn tí huyết sắc nào càng thêm trắng bệch, con mắt của hắn vẫn đóng chặt như cũ, lông mày nhăn tít, như đang cực lực chống chịu đau đớn khủng khiếp.

Bùi Nhược thấy Cường Tử nôn ra máu, giống như bị điện muốn xông lên xem hắn thế nào. Ngô lão gia tử nắm chặt cổ tay của cô nàng, như kim sắt. Mặc kệ cô nàng dùng tay đâm chân đá, mặc kệ cô nàng điên cuồng vùng vẫy, chỉ không ngừng thở dài.

- Thả cháu ra! Các người không được đánh cậu ta nữa!

Chát!

Một âm thanh giòn tan vang lên.

Bùi Nhược lặng đi, Ngô lão gia tử cũng lặng đi.

Không biết từ lúc nào Chu Lâm Nhã đã đứng bên cạnh Ngô lão gia tử, cô vẫn giữ tư thế gờ tay, trên mặt Bùi Nhược một dấu tay hồng hồng dần dần hiện rõ.

Chu Lâm Nhã không biết xuất hiện từ khi nào, với tư vị của Ngô lão gia tử rõ ràng không cảm giác được cô ta đã đến, Ngô lão gia tử quan sát Chu Lâm Nhã. Cô ta cũng không phải là một võ giả có tư vị cao thâm, hôm nay lặng yên không một tiếng động xuất hiện, có lẽ chính mình quá sức chăm chú vào ba người Cường Tử, Tào Phá Định và Sở Ly Hỏa, lão gia tử tự an ủi mình như vậy.

Trên mặt Chu Lâm Nhã cũng không có lửa giận, cũng không áy náy, cô gờ tay tát Bùi Nhược một cái, nhưng không có biểu hiện ra một chút xao động gì, bình tĩnh giống như nước hồ thu không gió thổi, không chút gợn sóng.

Bùi Nhược theo phản xạ gờ tay lên vuốt vuốt mặt mình, gương mặt mềm mại trắng nõn vừa nóng vừa đau. Cô nàng ngẩng đầu lên nhìn Chu Lâm Nhã, trong lúc nhất thời không biết nói gì, con người cũng bình tĩnh lại.

- Bùi Nhược, ngẩng lại xem em đang làm gì?

Ánh mắt vô tội của Bùi Nhược làm người ta đau lòng nhưng sắc mặt Chu Lâm Nhã vẫn bình thản như cũ.

- khóc la kêu gào, điên điên khùng khùng, hoa chân múa tay, không nói đạo lý là đang lo lắng cho hắn sao? Hiện tại em xông lên có thể làm cái gì? Ngăn cản bọn họ không chế Lâm Cường hay ngăn cản Lâm Cường đả thương bọn họ? Em thấy như vậy là quan tâm đối với Lâm Cường sao? Vô tri, ngu ngốc!

Ngữ khí của Chu Lâm Nhã lạnh lẽo như gió bắc, làm toàn thân Bùi Nhược rét lạnh, đến cả trái tim cũng kết thành băng rồi. Cô nàng vốn là một người cố chấp, cố chấp như một nhành cỏ lau bên hồ, kệ cho gió đông tây nam bắc, cuồng phong thét gào, dù bay theo gió thì vẫn cố chấp đứng thẳng, không để bị bẻ gãy.

Từ nhỏ cô nàng sống trong sự cố chấp của mình, cũng có thể nói là sống trong sự kiêu ngạo của mình, gia đình cô nàng cũng không có bối cảnh như núi cao biển rộng cao không chạm được sâu không thể dò gì, chỉ

là một hộ gia đình dân chúng bình thường không thể bình thường hơn. Cha mẹ của cô nàng không phải là học giả có tri thức uyên bác, cũng không phải là nghệ sĩ có danh tiếng. Cha là công nhân, lương một tháng hơn hai nghìn đồng vừa vặn đủ một gia đình dùng một tháng. Mẹ cô nàng là y tá, là loại người thành thật, gia đình bệnh nhân kín đáo đưa cho bà phong bì mấy trăm đồng bà cũng không dám nhận.

Chính trong một gia đình bình thường như vậy, Bùi Nhược tin rằng mình dựa vào chấp nhất của mình, bằng vào cố gắng của mình có thể thoát khỏi vòng lẩn quẩn cuộc sống của người bình thường. Cô nàng cố gắng chạy, khi người khác đang đi hoặc dậm chân tại chỗ thì cô nàng đã cưỡi ngựa chạy xa rồi. Về mặt học tập là như vậy, thi đấu thể dục cũng vậy, cô nàng chưa bao giờ tụt lại phía sau người khác.

Cô nàng ngoan ngoãn từ hồi còn nhỏ, chưa từng nghịch lại bất kể ý kiến nào của cha mẹ, cha mẹ của cô nàng cũng biết con gái của mình kiêu ngạo ra sao, kiêu ngạo đến mức không còn một chút dấu hiệu nào.

Chu Lâm Nhã vả trên mặt nàng một bạt tai, là lần đầu tiên bị đánh trong suốt cuộc đời mười bảy năm của cô này. Cô nàng cảm thấy vô cùng tức giận, một chút không cam lòng, một chút kinh ngạc, còn có chút rối bời, nhưng cô nàng cố chấp không khóc ra. Giống như lần đầu tiên bố mẹ nàng khuyên nàng không nên yêu sớm, cố gắng học tập thật tốt, cô nàng ngẩng cao đầu nói con đường con lựa chọn, bản thân con sẽ tiếp tục bước tới.

Chu Lâm Nhã cũng là người kiêu ngạo, như Bùi Nhược là một cây cỏ nhỏ không ngừng vươn lên con đường phía trước sáng tỏ, Chu Lâm Nhã kia là một bông mẫu đơn đã nở rộ, mang theo khí thế cao quý làm người ta không dám nhìn thẳng.

Bùi Nhược đưa tay lên sờ mặt mình, sửa sang lại trang phục, sau đó bình tĩnh đứng nhìn Cường Tử lại một lần nữa bị đao của Tào Phá Dịch bức lui, sau đó bị một chưởng của Sở Ly Hỏa vỗ trên ngực, nôn ra một ngụm máu lớn bay ra ngoài, ngã xuống đất thật mạnh. Ánh mắt của cô nàng thanh khiết, biểu hiện trên mặt là bình thản, không nói lời nào, không làm loạn, trông có vẻ tâm bình khí hòa.

Nhưng tay của cô nàng lại nắm chặt quần, khe khẽ run rẩy, không phải phẫn nộ, không phải tủi nhục mà là đè nén lo lắng và sợ hãi.

- Cảm ơn cô, cô Chu.

Chu Lâm Nhã nhìn Bùi Nhược với ánh mắt tán thưởng, con bé cố chấp này khi lần đầu tiên cô tiếp xúc có thể cảm thấy được, sự kiêu ngạo, rụt rè của con bé, cũng là sự tán thưởng từ đáy lòng cô.

Nếu như nói hiện tại Cường Tử nhắm mắt chiến đấu, giống như con rối, giống hệt nhập ma, vậy lúc Bùi Nhược kêu gào thét lo muốn đi cứu Cường Tử, chẳng phải nhập ma thì là gì? Cố chấp của cô nàng, oán sâu như thế.

Chu Lâm Nhã dùng một bạt tai đánh tỉnh cô nàng, chỉ là muốn cứu cô nàng. Vừa đúng lúc Tào Phá Dịch vùng đao mỗi một đao đều là xuất toàn lực ứng phó, Sở Ly Hỏa xuất mỗi một chưởng cũng không chừa lại sức lực, đánh người cũng là cứu người.

Cường Tử toàn bộ dựa vào chân khí chống đỡ, nội kinh khuấy động trương phình trong cơ thể chẳng qua là do hai loại được tính tuyệt thể trần bảo phát ra. Hơn nữa hai loại tâm pháp hoàn toàn không giống nhau sau khi ở trong cơ thể hấn hấp thụ lẫn nhau dung hợp tạo thành một trận cuồng phong. Chưởng nát bá đao của Tào Phá Dịch cũng chẳng qua là nỗ lực giương hết dãi mà thôi. Thực lực bản thân hấn không bằng Tào Phá Dịch, cộng thêm Tào Phá Dịch ra tay hết sức cố kỵ, mới từng bước bị đánh lui.

Mà hai đại cao thủ của Địa Bảng liên thủ, ngay cả cao thủ Thiên Bảng cũng không thể không cẩn thận ứng phó, huống chi là người mới mới tu luyện võ thuật không quá nửa năm?

Bằng vào trợ giúp của Sở Ly Hỏa, Tào Phá Dịch cuối cùng cũng dùng đao khí phong bế được mấy huyết đạo của Cường Tử, Cường Tử giống như cọc gỗ ngã oạch xuống đất, làm bụi trên đất bay mù mịt.

Trong khoảnh khắc thấy Cường Tử ngã xuống đất Chu Lâm Nhã nhìn thấy thân thể Bùi Nhược không tự chủ được run rẩy bầy, trên khuôn mặt trắng bệch tuy rằng không biểu hiện ra sự kinh hoàng, nhưng trong con ngươi của cô nàng đều làm cho tim người ta đau đến vỡ nát. Chu Lâm Nhã thấy Cường Tử ngã xuống đất, thở dài một hơi, nhẹ nhàng buông nắm tay đang nắm chặt ra, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

Ngô lão gia tử bước nhanh qua, Chu Bách Tước và Tiêu Lôi đỡ Cường Tử dậy, Cường Tử lại phun mạnh ra một ngụm máu, phun hết lên trên người hai người. Tiêu Lôi lấy khăn tay lau miệng cho Cường Tử, khuôn mặt Cường Tử trông giống như tờ giấy, không có chút huyết sắc nào, mặt không có chút biểu tình nào, vẻ mặt bình thản.

Ngô lão gia tử bắt lấy cổ tay Cường Tử, ngưng thần bắt mạch.

Một lát sau, lông mày Ngô lão gia tử hơi giãn ra một chút.

- Khí tích tụ trong cơ thể đã tiêu trừ, nếu không phải về sau Ly Hỏa và Phá Địch ra tay nặng hơn, chỉ sợ khí đã tích tụ càng ngày càng trướng phình ra., Cuối cùng làm lục phủ ngũ tạng của hân không chịu nổi áp lực mà vỡ vụn, nôn ra vài ngụm máu là tốt rồi.

Tiêu Lôi hỏi:

- Vậy có phải nói Cường Tử đã đỡ hơn rồi phải không?

Ngô lão gia tử lắc đầu nói:

- Dù chỗ tắc nghẽn đã được khai thông nhưng nội kinh trong cơ thể hân hỗn loạn, giống như một mãnh thú mất khống chế chạy loạn lung tung, các người mang hân lên trên giường đi, ta muốn dùng thuốc lưu thông khí huyết, lưu thông máu.

Chu Lâm Nhã cúi ngọc phật mà cô đeo ở trên cổ ra, đưa cho Bùi Nhược, ngọc phật này chỉ to bằng ngón cái, trong suốt sáng long lanh, ánh sáng xanh trong dào dạt.

- Đây là ngọc Phật Tàng Đông Ngọc Khoa Tự, của phật sống Quả Đức Nhật Trân Đạt Nga, tự thân nó phát ra ánh sáng, truyền thuyết nói là dị bảo do hoa sen sinh ra, có thể an thần bổ não, đi đi, đeo cho Cường Tử.

Tay Bùi Nhược run rẩy nhưng vẫn nhận lấy ngọc Phật của Chu Lâm Nhã, nhìn thoáng qua Chu Lâm Nhã, nói:

- Cảm ơn cô.

Sau đó chạy thật nhanh về phía Cường Tử.

Chu Lâm Nhã sửa sang lại tóc ở giữa trán, trên khuôn mặt xinh đẹp lóe lên vẻ đau khổ trong giây lát, ánh mắt mê ly của cô nhìn Bùi Nhược cố chấp không sợ gì bím tóc đuôi ngựa lắc lư trong khi đang chạy, lại nhìn Cường Tử đang hôn mê bất tỉnh lẫn nữa, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, quay người rời đi, không quay đầu, không lưu luyến.

46. Chương 46: Báo Săn Mồi

Khắp nơi trong biệt thự đã bị ba người Cường Tử, Tào Phá Địch và Sở Ly Hỏa tàn phá tan hoang, trông rất giống một vẻ đẹp mang phong cách bạo lực. Đương nhiên, loại vẻ đẹp này không có người yêu thích, trừ phi là kẻ điên.

Ngô lão gia tử hít một hơi thật sâu, sau đó thở dài ra, liên tục ba giờ dùng nội kinh dẫn thông kinh mạch cho Cường Tử, cho dù là người cường tráng như Tào Phá Địch, Sở Ly Hoa cũng mỗi một không chịu nổi, huống chi là một ông già gần chín chục tuổi.

Ngô lão gia tử mở to mắt, vươn tay đập chặn lông cho Cường Tử, do Tào Phá Địch dìu từ trên giường xuống. Nét mặt mỗi trên mặt hân rất sâu, nhưng nếp nhăn trên trán cũng dần giãn ra.

- Được rồi, nội khí của thằng nhãi chết tiệt kia đã bình thường, kinh mạch thông suốt, đã không còn trở ngại gì cả, chắc rằng sau khi ngủ no giấc thì sẽ nhảy nhót sung sướng được rồi. Thân thể biến thái như vậy lão già như ta là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đôi mắt Bùi Nhược đỏ đỏ ngồi ở mép giường, kéo một tay Cường Tử để lên mặt mình, trong con ngươi đều là mềm mại như nước. Ngô lão gia tử nhìn ngọc Phật được Bùi Nhược cẩn thận đeo lên cổ Cường Tử, thở dài tự nhủ:

- Dĩ thân ôn ngọc (ngọc ấm trao thân: ý chỉ dùng ngọc làm vật đính ước), thằng nhãi này thiếu người ta khoản nợ quá lớn rồi.

Thân thể Bùi Nhược khẽ run lên, như có điều gì suy nghĩ.

Vài người ra khỏi phòng, chỉ để lại một mình Bùi Nhược trong phòng. Cô gái nhỏ nắm tay Cường Tử, nắm thật chặt, dường như sợ khi buông lỏng tay thì hắn sẽ như gió rời đi.

Tiêu Lôi nhẹ nhàng thở ra, ông vỗ bả vai Chu Bách Tước nói:

- Tôi đi ra ngoài một chuyến, anh ở nhà trông coi Cường Tử.

Chu Bách Tước nhẹ gật đầu, trên mặt có vài phần tiều tụy khó che giấu được.

Tiêu Lôi gọi điện thoại, giọng điệu rất bình thản nhưng trong ánh mắt ông bất chợt lộ ra một ánh hào quang hung hãn, âm hàn lạnh lẽo.

Sau khi dập máy, Tiêu Lôi lái xe ra khỏi biệt thự, ông muốn đi quán ăn lớn Cật Hát Đổ, đi xem lần nữa huynh của ông là Mạc Dịch còn ở đấy không. Đã nhiều ngày như vậy, quán ăn lớn Cật Hát Đổ vẫn không có mở cửa buôn bán, việc này làm trong nội tâm của Tiêu Lôi phải lo lắng, nhưng, ông dường như không vội vã, lái xe đi rất chậm.

Ông tới trước một siêu thị, mua không ít đồ ném vào trong xe. Sau đó tiếp tục lái xe không nhanh không chậm, tốc độ xe không quá năm mươi cây số giờ, lấy ra một cái kính râm đeo lên, châm thêm một điếu thuốc, lái xe cực kỳ ổn định.

Quán ăn lớn Cật Hát Đổ nằm trong một chợ mua bán thức ăn, là sự kết hợp giữa vùng quê và thành phố là. Từ biệt thự Ly Hồ đến chợ bán thức ăn cần lái xe hơn một giờ nhưng với tốc độ hiện tại của Tiêu Lôi chỉ sợ hai giờ có thể đến được cũng đã là tốt lắm rồi.

Nếu đi đường cao tốc vừa nhanh lại bằng phẳng nhưng Tiêu Lôi lại chọn con đường nhỏ, cố ý vượt qua một cái khúc quanh lớn, sau khi lái xuyên qua một cái thôn, lại đi qua một con đường thôn nhỏ rất dài, còn phải lái xuyên qua một cư xá rồi mới đến chợ bán thức ăn. Đường không dễ đi, xe của Tiêu Lôi do đi đường nhỏ nên cả xe toàn là bùn đất.

Con đường này phải đi qua một lâm trường rất lớn, trên trăm mẫu đất dùng để trồng cây, ngày thường chỉ có vài công nhân ở đó. Hai bên đường nhỏ là rừng Dương Liễu dài tít tắp, còn có các loại hoàng dương lá to, hoàng dương lá nhỏ trồng thành từng cụm, con đường hoá thành xanh mướt một màu của cây xanh.

Tâm trạng Tiêu Lôi rất tốt, ám ảnh từ khi Cường Tử bị thương đến nỗi điên hơi vơi đi một chút, cảm xúc buồn bực giảm đi rất nhiều. Điều trong lòng đang lo lắng chính là huynh của ông Mạc Dịch, ba năm qua Mạc Dịch không có đóng cửa quán ngày nào, hiện tại mất tích lâu như vậy, Tiêu Lôi thực sự rất lo lắng.

Ông là một người đàn ông có bề ngoài đầy phong độ, rất đàn ông nhưng không mất đi vẻ ngọt ngào, mặc dù không có học vấn gì, nhưng làm người hào sảng chân thành, trời sinh có khí chất người lãnh đạo, bằng không mỹ nữ siêu cấp cỡ yêu tinh như Trần Nhược cũng sẽ không bỏ qua tất cả ôm vào trong lòng mình nỗi nhớ nhung da diết, mỹ nữ cấp bậc cỡ như cô ta muốn đùa cợt một tên gốc còn không phải dễ như trở bàn tay hay sao.

Cường Tử từng nói Lôi Tử thúc chú nói phụ nữ như Trần Nhược sao để ý tới chú chứ? Chú cũng không có học vấn, trông cũng chẳng đẹp trai như con, thật sự là mất bị mù rồi. Phụ nữ như cô ta, dùng chút thủ đoạn không phân biệt tốt xấu gì đó, chẳng nhẽ không làm hại được đàn ông già trẻ của một thôn à.

Bỏ kính xuống khuôn mặt anh tuấn bỗng cười quỷ dị, Tiêu Lôi châm một điếu thuốc, bỏ kính râm xuống, nhìn vào kính chiếu hậu, sau khi rít một hơi thuốc thật dài, phun khói vào gương, khóe miệng của ông lộ ra một nét cười khinh bỉ.

- Vẫn là không chịu nổi, cuối cùng cũng tới rồi.

Hôm nay Tiêu Lôi đi một chiếc Lamborghini Murcielago, ngày đó chính là lái chiếc xe này đến quán ăn lớn Cật Hát Đồ thăm Mạc Dịch, cũng dẫn Cường Tử cũng về, đưa đến trường, dẫn vào lớp cũng là tiến vào một vòng xoáy nước khổng lồ., Độ lớn của xoáy nước này dù nhà anh có thân phận cao quý, gia sản hàng tỉ, hoặc là có tu vi tuyệt đỉnh công sâm tạo hóa nếu không cẩn thận đều sẽ bị cuốn vào sau đó xé toạt ra thành từng mảnh nhỏ, không cần biết anh là ai.

Nhớ đến ngày mà Cường Tử rời khỏi quán ăn lớn Cật Hát Đồ, khóc lóc thảm thiết động lòng trời, nhớ tới khi Cường Tử bị tát một bạt tai rồi lặng lẽ tỉnh táo lại. Tiêu Lôi có cảm giác như đã trải qua cả một đời người, là bản thân đi quá chậm, hay là tiến bộ của Cường Tử quá nhanh? Tại sao hiện tại có ảo giác mình theo không kịp bước đi của nó?

Phía sau Lamborghini Murcielago không biết từ lúc nào xuất hiện ba chiếc xe hiệu Lexus, Toyota có rèm che, cùng chung một màu sắc.

Ba chiếc xe ngay từ đầu đi theo không nhanh không chậm, vừa tiến vào lâm trường trong giây lát tăng tốc độ lên, hiển nhiên là muốn vượt qua xe Tiêu Lôi. Ba chiếc xe này đều là xe mới, còn chưa có giấy phép, khóe môi Tiêu Lôi nhếch lên lộ ra nét cười lạnh lùng, thổi ra một vòng khói lăm lăm:

- Trước có người nói Khương thái công câu cá có người nguyện mắc câu, lão tử nguyện làm mồi câu xem thử ai mắc câu.

Ba chiếc xe chợt tăng tốc, sau khi vượt qua xe của Tiêu Lôi thì cũng không dừng lại, điều này làm cho Tiêu Lôi kinh ngạc thoáng chốc, chẳng nhẽ mình đã đoán sai?

Bỗng nhiên chiếc Lexus ở sau cùng mở cửa nóc xe ra, một người từ trong xe chui ra, cố sức kéo ra một vật gì đó thật dài từ trong xe, Tiêu Lôi vừa nhìn thì hoàn toàn biến sắc!.

Chết mịa, không ngờ là súng phóng hỏa tiễn, thứ đồ vật biến thái có thể bắn xe tăng thành lỗ đấy! Lamborghini không phải xe tăng, cũng không lắp kính chống đạn, hơn nữa đối diện với vũ khí biến thái như vậy, kính chống đạn có tác dụng sao?

Mất thấy người nọ đặt súng phóng hỏa tiễn trên vai, còn nghiêm túc mở ra kính nhắm bắn, da đầu Tiêu Lôi muốn điên rồi, trong lòng tự nhủ câu cá câu cá, câu tới nổ luôn đập nước, thôi xong rồi!

Ông bẻ ngoặt tay lái, một chân giẫm cứng phanh xe.

Tiếng bánh xe trầm đục lách đi trên đường truyền vào lỗ tai Tiêu Lôi, ông còn chưa kịp nhắm mắt đã nhìn thấy đỉnh đầu tên cầm súng phóng hỏa tiễn đối diện phun toé ra một luồng nước màu đỏ, sau đó tên kia ngã ngựa về phía sau, mềm oặt rút trở vào trong xe.

Ba chiếc xe phía trước không ai bảo ai cùng dừng lại, rất nhiều người từ trong xe chui ra, moc vũ khí rangỏi chồm hồm trên mặt đất không ngừng nhìn đông nhìn tây, Tiêu Lôi vuốt cái trán đầy mồ hôi lạnh, lấy đi động gọi một cuộc điện thoại.

- Cá đã lên bờ rồi, mồi thì chút nữa bị nuốt, lần sau các anh còn cà kê như vậy, ông đây con mẹ nó không làm nữa!

Sau khi nói xong Tiêu Lôi đập máy, quay ngược xe lại, rõ ràng cũng không thèm để ý cái đám người đang chui ra khỏi xe cẩn thận đề phòng súng bắn tĩa kia, nghênh ngang rời đi!

Một gã đàn ông to cao lực lưỡng cầm Ak47, núp người đằng sau xe, phun ngay điều xì gà trong miệng xuống măng một câu:

- Bị mắc bẫy rồi! Bị lừa rồi! Có súng bắn tĩa.

Gã ngẩng đầu lên thăm dò, muốn bắn xe của Tiêu Lôi, vừa mới lộ ra từ sau xe, sau một tiếng súng vang lên, nửa đầu của gã bị uy lực của đạn súng bắn tĩa bắn vỡ tung, thân thể té ngựa về phía sau. Một tên đồng bọn đứng lên kéo gã, tiếng súng vang lên lần nữa, người này cũng bị một phát súng vỡ tung đầu.

Trên một gốc cây hòe lâu năm xiêu vẹo phía xa xa, một người trẻ tuổi mặc quân phục màu xanh lá, đội mũ, trong miệng còn đang nhai kẹo cao su nằm sấp, cầm một khẩu súng bắn tĩa Qbu88 5,8ly.

- Ngu như con bò! Biết có súng bắn tĩa còn con mẹ nó thò đầu ra.

Lầu bà lầu bầu.

Người ở đằng xa rơi vào yên lặng, dường như rất kiêng dè sự có mặt của súng bắn tỉa, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Quân nhân trẻ tuổi nằm sấp không nhúc nhích, con mắt vẫn không rời ống nhắm. Một lát sau, có người không kiên trì nổi nhanh như mèo chui vào trong xe, dự định lái xe chạy trốn. Gã vừa ngồi vào vị trí tài xế, một tiếng gió rít qua, một viên đạn bắn tới xuyên qua gáy gã, kính chắn gió bị vỡ rơi đầy đất.

Những người nọ nằm sấp sát trên mặt đất, dùng xe làm đồ che chắn, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Lúc này, từ lâm trường hai bên đường xông ra rất nhiều quân nhân vũ trang đầy đủ, cánh tay chắc khoẻ, mạnh mẽ cường ngạnh, động tác của những người này cực kỳ nhanh nhạy, rất nhanh tiếp cận ba cỗ xe Lexus.

Có người đầu tiên phát hiện quân đội đến gần, lớn tiếng la lên. Gã hoa chân múa tay ý bảo đồng bọn của mình khẩn trương nghĩ biện pháp, lại quên tử thần đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm bọn chúng. Một tiếng súng vang lên, Một phát xuyên đầu không gì để nói.

Hơn mười quân nhân cầm súng bắn tự động, dần dần bao vây xung quanh. Một người bên cạnh xe hô lên một tiếng liều mạng, cầm súng tự động trong tay muốn nổ súng. Một quân nhân khom người đi đầu tiên nâng súng bắn ba phát. Tên đó chưa kịp hô lên đã gục xuống.

Người thanh niên cầm súng bắn tỉa nghiêng đầu phun bã kẹo cao su ra, từ trên cây nhảy xuống, linh hoạt như một con báo săn mồi.

47. Chương 47: Một Hồ Nhân Tốt

Khi Tiêu Lôi đến quán ăn lớn Cật Hát Đỏ, nghênh đón ông vẫn là một ổ khoá sắt rỉ sét loang lổ. Huynh của ông Mạc Dịch như bốc hơi khỏi thế gian này, tan biến không còn hình dạng gì nữa. Điều này khiến cho trong lòng Tiêu Lôi khó chịu giống như bị một khối đá lớn khổng lồ đè lên, nói không nên lời.

Cường Tử gặp chuyện không may đã khiến ông rất tức giận, khi tức giận đến mức cực điểm bỗng dưng bình tĩnh trở lại. Làm ra một kẻ nhỏ, dụ rấn ra khỏi hang. Ông ngồi ở trên bậc thang trước cửa quán ăn lớn Cật Hát Đỏ rút ra một điều thuốc, cố gắng nhìn vào trong nhà, cả căn phòng đầy bụi đất.

Thở dài, Tiêu Lôi phủi bụi chỗ móng, chui vào chiếc Lamborghini Murcielago trị giá một ngàn bốn trăm vạn của mình. Sau khi vừa ngồi vào tiếng chuông điện thoại đã vang lên, Tiêu Lôi lấy ra nhìn, số điện thoại rất quen thuộc.

- Lại tìm tôi làm gì đây?

- Báo cho anh biết kết quả trận lần này, anh tự mình hi sinh vẻ đẹp trai hào nhoáng làm mỗi dụ. Có thành quả ra sao cũng nên chia xé cho anh một chút chứ.

Giọng nói đầu bên kia điện thoại không lớn, còn rất trẻ.

- Trác Thanh Đế! Nếu không có việc gì thì ngậm miệng của anh lại!

Tiêu Lôi quát lên một tiếng.

- Tiêu tổng vĩ đại vô tư của tôi ơi, đừng nóng giận không tốt đâu. Báo cáo cho ngài một tin tức cực tốt. Trong những tên vừa mới bắt được kia, không ngờ có con cá không phải là nhỏ. Mời ra chút tin tức hữu dụng. Ngài sang đây nói chuyện nha?

Tiêu Lôi:

- Anh ở chỗ nào?

- Người có phẩm hàm giống như tôi đây, tất nhiên ở chỗ có phẩm hàm của mình. Tự ngài tìm đi nhé.

Tiêu Lôi:

- Tôi mài cái miệng của anh!

Phía bên kia cúp điện thoại, trước đó còn cười ha ha không kiêng nể gì cả.

Tiêu Lôi khởi động xe, giẫm chân ga một cái phóng đi, chiếc Lamborghini Murcielago sang trọng về ra một đường màu sắc chói mắt, làm thu hút ánh mắt mọi người. Tốc độ xe tăng lên, trong vòng mười giây Tiêu Lôi đã tăng tốc độ xe lên trăm cây số giờ, nghĩ cũng biết cơn giận trong lòng ông lớn đến cỡ nào.

Trước cửa hồ bơi lớn nhất trung tâm thành phố, Tiêu Lôi dừng xe lại. Nhìn chiếc Hummer giấy phép thông thường đậu ở trước cửa ra vào, mắng thầm một câu chó con quả nhiên ở đây. Khoá cửa xe lại bước vào hồ bơi.

Thời tiết oi bức, người trong hồ bơi đen đặc, cho dù không đến bơi lội, nơi này cũng là nơi tốt nhất để hóng mát. Không xuống nước không tốn tiền, có rất nhiều ông già bà lão tự chuẩn bị bàn ghế tự cùng nhau tụ tập trong một góc không gây cản trở. Mỗi một đám người nói chuyện cười đùa với nhau, còn không ít người đang vui vẻ chơi bài đánh bài.

Đối với một số người già, người quản lý hồ bơi không dám nổi giận không dám nói đến. Vài năm trước kia anh ta nhìn thấy mấy người già ở trong hồ bơi nói dốt tán phét không kiêng nể gì cả, cái gì mà cảm thán nhớ lại các loại tranh giành đánh nhau cùng năm tháng trước kia hết người này đến người khác, dẫn tới một số người đẹp theo một không ngừng nhũ mảy. Người quản lý này tức giận phải bảo vệ đuổi cổ mấy người già, dùng từ ngữ không cung kính còn giơ tay đánh một ông già. Kết quả một người giàu có không rõ từ mặt nước chui lên hay từ núi cao nào xuống vẫn luôn đóng vai trò hỗ trợ mấy lão già trong đó, móc điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại.

Chưa đến hai mươi phút, năm chiếc xe quân đội kéo theo hơn một trăm chiến sĩ vũ trang đầy đủ xông vào. Đầu tiên là phong toả cả hồ bơi, sau đó nhốt tất cả các cấp quản lý hồ bơi vào trong phòng họp, hòng súng đen ngòm chĩa vào bọn họ. Những bảo vệ quen thói chó cạy vào người thoáng chốc đều kinh sợ, chưa bao giờ cảm nhận qua khí tức nguy hiểm của súng thật đạn thật. Mặt đối mặt với quân đội chính quy đẳng đẳng sát khí, bọn họ cả rúm cũng không dám phóng, bị cưỡng chế ôm đầu ngồi xổm lạnh run ở góc tường.

Người quản lý hồ bơi vừa cúi đầu vừa thở dài, còn thiếu quỳ xuống dập đầu tạ tội. Trung úy trẻ tuổi dẫn quân đội tới căn bản cũng không áp bức anh ta, chỉ lạnh lùng nói đánh người thì phải trả giá. Không phải thích đánh người sao, tôi đánh với anh.

Trong đại sảnh rộng rãi, bảo vệ đánh người kia bị chiến sĩ đẩy mạnh vào giữa đại sảnh. Trung úy trẻ tuổi cởi áo quân trang ram giơ ngón tay ngoắc nói:

- Lại đây đánh với tôi, anh không dám động tay tôi cũng sẽ không nhẹ tay. Là đàn ông thì đến đây liều mạng một lần. Anh có thể làm tôi ngã xuống, tôi bảo đảm chuyện hôm nay dừng ở đây, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bảo vệ cúi đầu khom lưng nói:

- Anh trai tôi sai rồi, ngài tạm tha cho tôi một lần này nha.

Trung úy cười nói:

- Khó mà làm được, tôi tha cho anh, ai tha cho tôi. Việc hôm nay không giải quyết không được rồi, thượng cấp của tôi có huân chương chiến công do nhà nước trao tặng muốn cởi quân phục của tôi, bảo tôi cút về nhà làm ruộng. Anh nói tôi một người thành phố ngay cả một con gà ruộng vườn đều không có, tôi trồng xuống đất cọng lông à? Cho nên anh vẫn nên đối mặt thôi người anh em à, hoặc là làm tôi ngã, hoặc là để tôi làm hết sức thành thật!

Bảo vệ lo sợ, vừa xoay người muốn chạy đã nhìn thấy mười mấy cây súng bán tự động gần như cùng một lúc giơ lên, chốt bảo hiểm kéo ra. Bảo vệ này xem chừng là trời không có lối, đất không có đường, liều mạng thì liều mạng thôi. Rất đáng thất vọng trước đó đã tiêu luôn trong quần, sau đó cả mặt giận dữ đau thương xông lên dùng một bộ quyền pháp con rùa đen.

Vừa mới bắt đầu đánh nhau, trưởng cục công an đã đích thân mang người chạy đến hiện trường, quản lý hồ bơi giống như cháu nội đi ra nghênh đón, vừa quệt nước mũi, vừa quệt nước mắt khóc lóc kể lể. Cục trưởng nhìn trung úy trẻ tuổi trong đại sảnh, lại nhìn sang bốn người già quay xung quanh một cái bàn nhỏ trên đặt một bình Đại Hồng Bào xem cuộc vui.

Thuận theo đó chậm thật chậm sang, chào hỏi với mấy lão già. Lão già gọi điện thoại mới vừa này khoát tay nói dứt đi, đừng làm phiền ông đây xem đánh võ. Cục trưởng ngay cả nói cũng không dám nói, quay đầu lui về phía sau. Khi đi được một nửa một ông già vẫy tay nói với ông ta:

- Quay lại! Quay lại!

Cục trưởng đại nhân vội vã hấp tấp chạy trở lại, cúi người hỏi:

- Lão thủ trưởng ngài có điều gì dặn dò.

Lão già giơ hai ngón tay quơ quơ nói:

- Rút thuốc ra đây!

Đại cục trưởng lần lượt kính dâng thuốc xong, đặt nửa gói Đại Trung Hoa ở bên cạnh lão già mới vừa gọi điện thoại kia, lão già vẫy tay nói đi đi! Yên tâm, sẽ không gây chuyện khó xử cho đại cục trưởng ông. Cục trưởng lúc này mới lau mồ hôi túa ra đầy cả trán lui ra ngoài, vẫy tay dẫn theo mười mấy chú cảnh sát lên xe cảnh sát rời khỏi nơi này, ném lại phía sau mấy người quản lý kêu cha gọi mẹ.

Không đến hai phút, bảo vệ kia đã bị đánh thành đầu heo đúng bản chất, bảo đảm mẹ heo cũng không nhận ra anh ta. Trung úy cả mồ hôi cũng chưa rơi ra một giọt, vừa ngoắc tay vừa nói với mười mấy bảo vệ ở đó, mấy người các anh cùng lên đi, đến làm chết tôi đi!

Mười mấy người bảo vệ bị hòng súng của các chiến sĩ như lang như hổ ở đằng sau buộc phải tiến lên. Trung úy vịn cổ vang lên tiếng răng rắc, giống như con chó sói nhìn một đàn dê nhai nhép, trong ánh mắt đều là đùi dê nướng, lòng dê nướng.

Năm phút trôi qua, mười mấy bảo vệ toàn bị bị quật ngã ra đất, trung úy mặc lại chiếc áo chiến sĩ đưa sang nói:

- Ái chà! Các anh em lực lượng võ trang địa phương vẫn còn phải được nâng cao trình độ. Xem ra chúng ta cần phải phát triển truyền thống tốt đẹp hỗ trợ lẫn nhau. Định kỳ phái người chỉ đạo trình độ nghiệp vụ cho các anh em bảo vệ a, Giúp đỡ lẫn nhau cùng chung tiến bộ.

Trung úy đi ngang qua mấy lão già giậm chân một tiếng chào theo nghi thức nhà binh, đứng nghiêm ngắc đầu hóp bụng ưỡn ngực. Một lão già cách ăn mặc giống người bán khoai lang nướng nói:

- Được rồi, có ý nghĩa được rồi. Bỏ qua cho người ta nói chúng ta một đám lão già tuổi đã cao mà còn chưa chết này phá hư sự đoàn kết yên ổn. Con thỏ nhai nhép dứt đi, quay đầu đến nhà của tôi đi, tôi cho anh xem thử tấm ảnh cũ của tôi năm đó.

Trung úy giơ tay lại chào theo nghi thức nhà binh, trong ánh mắt sáng rực, miệng không giữ nổi niềm vui, nhin không được cười khúc khích.

Cuối cùng mọi việc được xem như, mười mấy bảo vệ vây đánh một người sĩ quan quân đội, tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, ảnh hưởng đặc biệt ác liệt. Mười mấy bảo vệ này bị đuổi việc. Công ty bảo vệ có liên quan bị cưỡng chế ngừng kinh doanh sửa chữa sai sót, sau này không còn dám kinh doanh nữa.

Tiêu Lô nhìn xung quanh đại sảnh không có thấy bóng người khiến cho mình chán ghét kia, cũng không gọi điện thoại, đi thẳng về phía bể bơi.

Bên cạnh rào chắn ở tầng hai, quả nhiên nhìn thấy một người mặc chiếc quần tác chiến đã phai màu, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, cơ ngực căng phồng còn nở nang hơn cả một tiểu cô nương tròn mười lăm, mười sáu tuổi. Thằng nhai này để tóc húi cua rất ngắn, đeo một cặp kính râm cỡ lớn, dáng vẻ phóng khoáng còn có chút mềm mại. Bởi vậy anh ta đang không kiêng nể gì cả giơ một ống nhòm quân đội nhìn chằm chằm về phía bể bơi, không ngừng chép miệng.

Tiêu Lôì cau mày đi sang, đến gần cái con gia súc dùng ốm nhòm quan sát mỹ nữ mặc đồ tắm tựa ở trên rào chắn, chiêm một điều thuốc nói:

- Tên trứng thối nhà anh không thể kiềm chế chút sao?

Quân nhân trẻ tuổi để ống nhòm xuống, dùng một tay chùi nước miếng chảy ra, giơ tay đoạt lấy điều thuốc lá ngậm trong mồm Tiêu Lôì, nhét vào trong miệng mình ra sức hít một hơi thật dài.

- Cả ngày ở trong doanh trại, chim bay trên trời đều là con trống. Có một ngày tôi ở trong nhà cầu nhìn thấy hai con ruồi xanh đang làm tình. Cầm kính lúp nhìn kỹ một chút, rõ ràng hai con đều có thằng nhỏ. Anh nói có tử nhục hay không?

Tiêu Lôì lại đốt một điều thuốc, không để ý tới tên súc vật nói năng bậy bạ này.

- Anh bảo tôi đến không phải cho tôi xem các em gái mặc đồ tắm chứ.

Quân nhân trẻ tuổi cười khúc khích nói:

- Lần trước kéo các anh cả doanh trại đánh một trận ở đây, tôi nhận ra nơi này thật đúng là phong thủy tốt tươi à. Miễn phí xem bộ sưu tập ảnh di động, sướng méo cả miệng a.

Tiêu Lôì dõi theo anh ta nói:

- Thằng cháu Trác Thanh Đế có việc gì hay không. Không có việc gì tôi còn phải về công ty nữa. Ông đây bây giờ cũng là giai cấp tư sản một phút đồng hồ có thể để ra vài ngàn đồng đô la, không có thời gian hao phí với anh.

Quân nhân tên gọi Trác Thanh Đế tháo kính râm xuống, trên khuôn mặt phóng khoáng đến mức quái dị lộ ra nét cười xấu xa. Nhổ kẹo cao trong không còn mùi vị ở trong miệng ra, phun đúng vào trong miệng thùng rác cách đó không xa. Anh ta móc từ trong túi quần ra một xấp giấy đưa cho Tiêu Lôì.

- Nhìn xem cái này.

Tiêu Lôì nhận lấy đọc qua một lượt.

- Điều tra tư liệu Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực.

48. Chương 48: Đánh Đuổi Kẻ Giàu Phân Chia Ruộng Đất

Lúc Tiêu Lôì trở lại biệt thự Ly Hồ vừa đẩy cửa ra đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi. Trong nhà Chu Bách Tước hai tay ôm ngực cười một cách ngây ngô, Ngô lão gia ngồi chồm hổm trên mặt đất hút thuốc chân mày giãn ra, Sở Ly Hỏa và Tào Phá Định hai cao thủ tiếng tăm lẫy lừng kinh ngạc trợn mắt ngồi trên mặt đất nhìn vào bức tường sụp xuống một nửa.

Cô gái nhỏ Bùi Nhược thì ngồi ở bàn ăn, tay cầm chiếc khăn vừa khóc vừa cười, nước mắt ngấn nước mắt dài chảy không ngừng. Ánh mắt cô ta vừa hạnh phúc vừa ôn nhu, nước mắt trong suốt sáng long lanh.

Một tên tiểu tử tóc bạc trắng dài ngang lưng ngồi trước bàn ăn một cách ngầu ngẩn.

Cường Tử mặc quần áo mới đó là bộ đồ thể thao màu đen trên chân còn mang đôi giày thể thao màu đen, sắc mặt trắng nhợt cũng đã có chút ửng hồng. Mái tóc dài bạc trắng dài ngang eo của hắn xõa trên áo thể thao màu đen càng thêm yêu dị.

Lang thôn hổ yết! Phong quyển tàn vân!

(Sói nuốt hổ ngôn! Gió cuốn mây tan!)

Trên mặt bàn bày biện năm sáu món ăn nào là gà xé phay, thịt rô ti, thịt xào nấm, gỏi trộn... Đều là những món ăn gia đình không có gì đặc biệt nhưng ăn với cơm thì rất ngon. Cường Tử ôm nôi cơm lớn như cái chậu

rửa mặt trong lòng như sợ chó dữ tranh miếng ăn vậy, hắn nuốt thật nhanh khéo miệng dính đầy những hạt cơm trắng.

Mũi Tiêu Lô cay cay, mắt ngấn lệ muốn chảy ra nhưng ông cố nén, sau đó đưa tay dụi dụi mắt cố gắng mỉm cười đi vào nhà. Mọi người thấy Tiêu Lô đã trở về đều cười chào ông, nụ cười thật thoải mái.

Tiêu Lô kéo ghế ngồi cạnh Cường Tử, quay đầu qua nhìn nhìn nồi cơm đã bị hắn tiêu diệt hết một nửa, quanh miệng dính đầy dầu mỡ và cơm trắng.

Cường Tử ngẩn đầu nhìn Tiêu Lô cười hì hì, hắn chỉ chào “Lôi Tử thúc” một tiếng rồi lại tiếp tục cắm đầu vào ăn. Tiêu Lô thấy thế hoảng sợ giơ tay ra sức đoạt lại nồi cơm.

- Con mới khỏe, ăn nhiều như thế sẽ không tốt, con chỉ nên ăn nhẹ thôi, dễ tiêu.

Cường Tử dùng vẻ mặt ủy khuất quay đầu lại nhìn Bùi Nhược, lại nhìn Ngô lão gia và Chu Bách Tước đang cười tùm tùm nhìn hắn. Tiêu Lô trừng mắt nhìn Chu Bách Tước hỏi:

- Sao mọi người không ngăn nó lại thế?

Chu Bách Tước nhún vai ra ý bảo anh ta không làm gì được.

Cường Tử chớp mắt làm bộ dạng đáng thương nói:

- Lôi Tử thúc, bọn họ nói cháu hơn mười ngày rồi không được ăn uống gì cho nên con mới đói như thế, chú để con ăn đi.

Tiêu Lô nói:

- Muốn ăn thì khi con khỏe hơn một chút đã, chú cam đoan sẽ không ngăn cản nhưng hiện giờ thì không được, thân thể con mới khá hơn đã ăn nhiều như thế rồi, định không muốn sống nữa sao?

Cường Tử còn muốn nói thêm Bùi Nhược đỏ mặt kéo quần áo của hắn nhẹ nhàng nói:

- Lâm Cường, cậu đừng ăn nữa, mình cũng thấy đợi thân thể cậu thích ứng đã khi đó mình sẽ mời cậu ăn cơm có được không?

Hai mắt Cường Tử sáng ngời nói:

- Được rồi, không ăn không ăn nữa.

Nói xong đưa lưỡi ra liếm quanh miệng, nước thức ăn cùng hạt cơm đều bị hắn liếm sạch sẽ, hắn làm được đúng thật giỏi. Hắn ợ lên một cái sau đó thoải mái dựa ra sau, cười với Tiêu Lô khiến Tiêu Lô nổi da gà.

- Con nhìn chú chăm chú làm gì?

Cường Tử:

- Chú Lô, con muốn hút thuốc, sau khi ăn xong hút một điếu thật sự rất khoái lạc, lời này chính chú đã nói cho con biết.

Tiêu Lô vỗ vỗ trán nghiêm túc nói:

- Con là người chưa đủ tuổi mà, pháp luật quy định không được phép hút thuốc.

Cường Tử xem thường liếc ông một cái liền đưa tay vào túi áo khoát Tiêu Lô lấy ra hộp thuốc lá, hắn khoát tay nói:

- Xem ra chỉ có mình động thủ thì mới cơm no áo ấm được, thế hệ cách mạng trước kia nói đúng là không sai chút nào.

Tiêu Lô bất đắc dĩ nhìn hắn châm thuốc rồi hít một hơi về mặt hiện ra phong cách cùng độ tuổi không tương xứng chút nào, hắn đưa tay vuốt vuốt mái tóc ra sau nhìn Tiêu Lô nói:

- Lôi Tử thúc, ngủ một giấc thay đổi hình dạng, vóc dáng cao hơn, chú có cảm thấy con đẹp trai vô địch thiên hạ rồi không?

Tiêu Lô không thèm nhìn hắn.

Cường Tử đứng bên cạnh hất hất vào Tiêu Lôi, tiến đến nói nhỏ:

- Vừa nãy con đi nhà cầu có xem qua, cả cái kia cũng lớn hơn, thật thần kỳ, con lắc qua lắc lại nó liền đứng lên thật hùng dũng.

Tiêu Lôi liếc hần nói:

- Hùng dũng cái đầu nhà ngươi, ta sớm biết ngươi một chút đức hạnh cũng không thay đổi như vậy thì lúc trước khi ngươi còn đang chìm trong cuộc sống thực vật liền đánh cho ngươi một chưởng cho rồi, nhìn ngươi dũng mãnh cái rắm ấy.

Cường Tử cười hắc hắc nói:

- Đại nạn không chết tất có phúc, mùa xuân đã đến với cháu của ngài rồi.

Tiêu Lôi:

-

Tào Phá Định vượt bá đao Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ trong tay, tuy lời Cường Tử nói rất nhỏ nhưng y là cao thủ nên nghe rất rõ. Một gã đàn ông chân chính đã từng đối mặt với một trăm tám mươi cao thủ Đông Doanh về mặt không biến sắc này bị màn đen che phủ. Anh ta ngẩn đầu nhìn Sở Ly Hỏa đang nhìn chăm chú vết nứt trên tường khoe miệng y không ngừng giãn ra, ngen lại không cười thành tiếng.

Hai người liếc nhìn nhau hiểu ý cười cười, thấy Cường Tử đã không có chuyện gì Tào Phá Định hướng ra ngoài chép miệng nói đi tản bộ không?

Sở Ly Hỏa ngẫm hiểu cười ha hả, anh ta thả người từ trên vách tường nhảy xuống nhìn Phong Dao cười nói:

- Có mang tiền theo không? Hôm nay sư phụ anh không ra tiệm, trong túi cũng chỉ có bảy đồng năm hào.

Phong Dao xấu hổ cười cười vụng về móc trong túi áo khoát màu đen trị giá mấy ngàn lấy ra một đồng tiền lẻ, đếm qua đếm lại chỉ được ba mươi ba đồng, gã gãi gãi đầu dùng ánh mắt vô tội nhìn Sở Ly Hỏa.

Tào Phá Định cười ha hả nói:

- Nghèo kiệt xác, tối nay tôi mời quý vị đi uống chút bia cùng thịt nướng sau đó tìm một nơi không người tản bộ cho thư thái.

Y nói tản bộ thì Phong Dao hiểu được y có ý gì, người đứng đầu và đứng thứ tư Địa Bảng mười năm rồi không gặp nếu không luận bàn một chút võ thuật chắc mắc nghẹn không chịu được. Bên ngoài sắc trời đã tối, mùa hè mọi người đều ngủ muộn, tìm một nơi ăn uống chút rượu sau đó tìm một nơi yên tĩnh không người đánh nhau một trận sáng khoái thì thật không có gì sướng bằng.

Nói xong Tào Phá Định đến bên sư phụ hần là Ngô lão gia nói:

- Sư phụ, người có đi không?

Tay Ngô lão gia đang cầm điều thuốc đã hút xong tiện tay ném một phát vào ngay gạt tàn đằng xa, dụi dụi mắt nói:

- Ta có chút mệt mỏi nên ngủ thôi.

Về mặt Tào Phá Định có chút thất vọng cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Từ nhỏ sư phụ đã đối với gã cực kỳ nghiêm khắc, động một chút là đánh chửi cơ bản không nói cười nhưng cũng chính vì thế mới bồi dưỡng gã thành một trong mười cao thủ Địa Bảng vang danh ở Đông Doanh mười bước giết một người.

Lão gia tử run rẩy đi ra ngoài, đi đến cửa dừng bước quay đầu lại nói:

- Lão Tổng trước cửa kia nói với ta buổi tối đi uống ít bia, ngồi hóng gió mát sau đó cởi hết đồ về giường nằm ngủ thì rất thoải mái ta không biết có đúng không.

Ánh mắt Tào Phá Định sáng ngời, tiến lên hai bước nói:

- Đúng đúng ạ, sư phụ hãy thử xem.

Ngô lão gia híp mắt hỏi:

- Người mang theo bao nhiêu tiền?

Tào Phá Định móc từ trong túi quần ra mặt biển sắc, sau đó tìm tất cả khắp nơi trên người cuối cùng mặt trắng bệch nói với lão gia tử:

- Bị....rơi mất rồi.

Ngô lão gia tử trừng mắt nói:

- Tên phá gia chi tử này, từ nhỏ ta đã không dám cho người tiền rồi, cho bao nhiêu ném đi bấy nhiêu, vậy mà còn mời ta uống rượu, người cố ý đùa cợt ta hả?

Tào Phá Định bối rối, liên tục khoát tay nói:

- Không phải, thật không phải sự phụ.

Cao thủ cũng ở trong tình trạng đáng thương thật đúng khiến người ngoài mở rộng tầm mắt.

Sở Li Hỏa đến bên cạnh vỗ vỗ vai y:

- Được rồi, đi theo tôi, nơi tôi ở không lớn nhưng thanh tịnh, tôi xào chút đồ nhắm bấy nhiêu tiền mua bia cũng đủ rồi.

Cường Tử đứng lên nhảy qua chỗ Sở Li Hỏa nói:

- Đại thúc, chú có thể xào rau sao? Thêm cho con một phần được không?

Sở Li Hỏa cười nói:

- Không được, con ăn quá nhiều.

Tiêu Lô tươi cười:

- Hay để tôi mời, tôi biết một nơi có bán thịt dê xiên que rất ngon.

Cường Tử hoan hô nói:

- Ông chủ giàu có đã ra mặt, đi thôi, già trẻ lớn bé gì chén sạch.

Bùi Nhược nhìn bộ dạng vui vẻ của hắn đưa tay che miệng cười khanh khách, nước mắt chảy ra, một tay để trên bàn một tay chống cằm hai mắt lấp lánh.

Cường Tử chạy tới cầm tay cô nàng nói:

- Mỹ nữ, hãy đi ăn cơm cùng ta nha?

Bùi Nặc nói:

- Khách sạn năm sao hả?

Cường Tử lắc đầu.

Bùi Nặc nói:

- Uống rượu đồ ăn thịt bò sao?

Cường Tử lại lắc đầu.

Bùi Nặc nói:

- Vậy là cùng ăn pizza.

Cường Tử nói:

- Ăn thịt dê xiên que, uống rượu.

Bùi Nặc hỏi:

- Là cậu mời sao?

Cường Tử nói:

- Đương nhiên là không phải, cậu đi không?

Bùi Nặc gật đầu:

- Đi, của ông chủ giàu có, xem như thực hiện chủ nghĩa cộng sản, đánh đuổi nhà giàu phân chia ruộng đất.

Cô bé vung vẩy bàn tay,, hết sức tươi cười.

Tiêu Lôi cười vang, Chu Bách Tước cười, Ngô lão gia tử cười, tất cả mọi người đều cười, cười đến nỗi nước mắt chảy ra ngoài. Hơn mười ngày bị đè nén mà phát ra, dù trong biệt thự bị ba người Cường Tử, Tào Phá Địch, Sở Li Hỏa phá hủy nhiều nhưng trong lòng Tiêu Lôi cũng cảm thấy sung sướng, ngọt ngào như ăn táo tàu vừa ngọt vừa giòn vậy.

Tiêu Lôi mở cửa chiếc Lamborghini- Murcielago, Chu Bách Tước mở cửa chiếc Audi A8, bảy người ngồi trong hai chiếc xe chạy bay đến quán đã định trước.

49. Chương 49: Đến Đây Đi, Bảo Bối!

Tiêu Lôi cùng mọi người đến một chỗ cũng không gần lắm, lái xe vốn vẹn bốn mươi phút mới đến, nó nằm bên cạnh con sông đào bao quanh thành phố, dưới cầu vượt. Quán này có hơn mười bàn, tuy rằng còn sớm nhưng khách đã đến đông nghịt rồi, chỉ còn hai chiếc bàn trống. Bên ngoài con sông đậu vài chiếc xe hơi, một chiếc LandRover, một chiếc Porsche, một chiếc Maybach, một chiếc Lenno.

Xe tuy không nhiều nhưng giá trị bốn chiếc xe này cộng lại hoàn toàn có thể mua được một xí nghiệp loại nhỏ khoảng một trăm tám mươi nhân viên. Nếu tính luôn chiếc của Tiêu Lôi và Chu Bách Tước thì sáu chiếc xe này có thể đủ cho ba mươi gia đình sống tốt đến cả đời.

Mọi người cũng không thể chọn lựa thêm, dù sao cũng chỉ còn lại hai bàn này, bảy người ngồi vào vừa y, Tiêu Lôi nhìn ông chủ thịt nướng mỡ hôi đầm đìa gọi lớn:

- Lý Ca, xong rồi thì đến đây một lúc, tôi mang vài bằng hữu đến ném thử tay nghề của anh đây.

Ông chủ bụng rất to, ngẩng đầu nhìn Tiêu Lôi cười hô hô:

- Lôi Tử tới rồi à, mời mọi người ngồi tôi phải mang cho khách trước đã.

Tiêu Lôi nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Không vội, anh cứ làm việc đi.

Ngô lão gia nhìn ông chủ đang bận rộn, những người bên cạnh ông chủ đều làm việc tất bật, ai cũng để tay trần. Kể cả ông chủ mà Tiêu Lôi gọi Lý Ca đều xăm trên mình những hình báo, bò cạp nhưng không có con rồng nào, khóe miệng lão gia tử héch lên có chút khinh thường.

Bùi Nhược thấy mấy người đàn ông nướng thịt này ai cũng có bộ dạng hung hãn liền nhích lại gần Cường Tử có chút sợ hãi. Cô nàng lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên đến nơi như thế này ngồi ăn nên trong thâm tâm có chút sợ hãi. Nhất là nhìn bàn bên cạnh những gã đàn ông vén tay áo lên, bụng rất to nhìn cô nàng bằng ánh mắt khác lạ.

Một ông chú dáng vẻ thâm hại còn để mái tóc bỏ luống định làm còi thổi vang, bàn tay to đang đặt trên môi thì bị người đàn ông trung niên nhả nhặn bên cạnh gã hất ra. Người đàn ông nhả nhặn cũng là người duy nhất không mặc áo khoát, bên trong còn mặc một chiếc sơ mi trắng, càng có vẻ khác biệt so với những người trên chiếc bàn kia.

Gã liếc nhìn ông chú dáng vẻ thâm hại, khẽ nói một câu:

- Cáp Mô, ngồi yên một chút đi, đừng mới đến đã vạch áo cho người xem lưng.

Người đàn ông dáng vẻ thâm hại bị gọi là Cáp Mô ngượng ngùng cười cười, cầm lên xâu thận dê lên ăn ngấu nghiến ngon lành, cũng không nhìn bọn người Cường Tử lần nào nữa chỉ nói thầm:

- Ăn gì bổ vậy, lát nữa gọi thêm mười xiên nữa.

Ngược lại có một thanh niên còn rất trẻ khoảng chừng hai mươi ba hai bốn gì đó, tướng mạo anh tuấn có phần ôn nhu uống một ngụm bia đưa mắt nhìn thoáng qua Bùi Nhược, ánh mắt là lạ.

Cường Tử cảm thấy tầm mắt của người trẻ tuổi kia nhìn sang, có lẽ anh ta thấy hắn có mái tóc dài bạc trắng rất chói mắt, người đó lại nhìn hắn một lần nữa sau đó lại cúi đầu uống rượu không có biểu hiện gì không lễ phép cả. Cường Tử cười khê một tiếng nói thầm một câu “thích không dám làm, đồ bỏ đi”.

Hắn nói rất nhỏ, hai bàn cách nhau không gần, tiếng người ăn uống nói chuyện ồn ào Cường Tử khẳng định tên kia không nghe thấy. Nhưng khi hắn vừa dứt lời, người thanh niên trẻ tuổi kia ngẩng đầu lên ánh mắt hiện lên tia nhìn lạnh lẽo, khóe miệng lơ đãng hếch lên.

Người đàn ông nhả nhặn vỗ nhẹ vào vai người thanh niên trẻ tuổi, nhỏ giọng nói:

- Báo Tử, nhiều một việc không bằng bớt đi một việc.

Người thanh niên được gọi là Báo Tử liếc nhìn người đàn ông nhả nhặn với ánh mắt vô tội ủy khuất. Người đàn ông hiền lành cười cười đưa cho Báo Tử điều thuốc nói:

- Trong mấy người đó ít ra có hai người là cao thủ rồi, nếu có gì xảy ra ngay cả ta cũng chưa chắc đánh lại. Cậu nhịn đi, những người này lai lịch không rõ ràng không nên trêu chọc.

Báo Tử kinh ngạc nhìn người đàn ông nhả nhặn nói:

- Bát Bách thúc chắc chứ?

Người đàn ông hiền lành được gọi là Bát Bách thúc xoa đầu Báo Tử nói:

- Cậu để tôi nói bao nhiêu lần nữa đừng gọi là Bát Bách thúc nữa.

Báo Tử vuốt đầu ủy khuất nói:

- Vậy cháu phải gọi là gì, người trong thôn đều gọi vậy cả.

Chú Bát Bách vỗ vỗ đầu gã nói:

- Tôi đã nói với cậu rồi sau này gọi tôi là Triệu tổng.

Tên này cười xì một tiếng, híp đôi mắt thành hạt động xanh nói:

- Con mèo nhỏ à, có nghe thấy không đó, phải gọi là Triệu Tổng nha. Lúc này không phải ở Kháo Sơn Truân nữa. Không được gọi Bát Bách thúc như thế là tầm thường phải không Bát Bách thúc.

Anh ta vừa nói vừa cười nhìn người đàn ông nhả nhặn, vẻ mặt nịnh nọt, Bát Bách thúc đành bất đắc dĩ thở dài:

- Đúng là bùn nhão thì không thể xây tường được.

Báo Tử cười khúc khích, ngồi cùng bàn có một tên con trai to lớn vẫn đang cúi đầu ăn cơm, cậu ta cao chừng hai thước hai, nặng ít nhất phải hai trăm năm sáu chục cân, lúc này cũng cười ra ngáy ngô hai tiếng sau đó lại tiếp tục cúi đầu ăn.

Ngô lão gia tử híp mắt như có điều suy nghĩ.

Những lời của bọn họ Cường Tử cũng nghe thấy, hắn ngẩng đầu nhìn Sở Ly Hóa và Tào Phá Định, trong lòng tự nhủ cao thủ bọn họ nói là hai người này, còn Ngô lão gia, Chu thúc, Lôi Tử thúc và hắn nữa chi, bọn chúng đúng là không có mắt nhìn mà. Hắc hắc, con mẹ nó, mắt chó nên nhìn người cũng thấp trong lòng hắn không khỏi nổi lên lòng háo thắng.

- Cái tên giả gái để tóc dài còn nhuộm trắng kia tôi vừa nhìn đã tức giận thật muốn đánh lên mông hắn một trận.

Cáp Mô vừa ăn vừa nói nhỏ, Báo Tử nói với gã:

- Chú Cáp Mô vẫn chỉ có chú cháu ta hợp tính với nhau nhất.

Hai người ngăm hiểu cười hắc hắc, sau đó cùng chén uống một hơi cạn sạch.

Đứt cầu chì!

Cường Tử định đứng lên Sở Ly Hỏa đã kéo hắn xuống, lắc đầu với hắn. Cường Tử tức giận ngồi xuống. Trong lòng tự nhủ nếu đây là chợ bán thức ăn thì hắn đã sớm mang theo chai bia ăn cần hỏi thăm tổ tông của hai tên cháu nội này. Ngồi cạnh mình đều là cao thủ mà phải chịu tức giận này.

Âm thanh hai người kia nói không lớn nhưng tất cả mọi người bên này đều nghe được, sắc mặt Bùi Nhược trắng chột cầm chặt lấy tay Cường Tử không buông, chỉ sợ hắn nhin không được mà tìm người đánh nhau. Cô gái nhỏ không phát hiện được bây giờ mình đã hoàn toàn trôi tuột đi rồi.

Ngô lão gia tử lăm bầm lầu bầu than nhỏ:

- Đông Bắc Hổ, Kim Tiền Báo, một lũ chuột chạy loạn khắp nơi.

Mấy người Cường Tử không hiểu, ngay cả Tào Phá Dịch và Sở Ly Hỏa cũng có chút nghi hoặc liếc nhìn nhau nhưng không tìm được câu trả lời. Ngược lại thần sắc Chu Bách Tước có chút ngưng trọng một thoáng, sắc lập tức thỏa mái châm cho Ngô lão gia một thuốc nhỏ giọng nói:

- Không ngờ nhân vật như vậy mà ngài cũng nhìn ra.

Ngô lão gia rít một hơi thuốc cười cười nói:

- Bây giờ đều chết cả rồi, trước đây đã từng là những hảo hán nổi danh ở ba tỉnh Đông Bắc. Chỉ có điều đời nay không bằng đời trước, hiện tại lúc này con cháu bọn họ không thể nào có được uy phong như ngày xưa nữa, chỉ có thể nói một lũ chuột chạy loạn khắp nơi.

Thần sắc của người đàn ông nhả nhận bàn bên kia cứng lại, tay cầm thuốc run rẩy hạ xuống, lập tức cố gắng che dấu. Hắn dùng ngón tay chấm vào trong ly rượu viết trên mặt bàn mấy chữ.

- Báo Tử, đọc cái này đi.

Người trẻ tuổi tên Báo Tử đọc dòng chữ này mặt mày hớn hởi, gã đứng lên nói với anh chàng cao lớn:

- Báo Tử ca đi hoạt động chút gân cốt, Tiểu Hùng Hùng có đi theo không?

Tên to lớn miệng ngoác ra cười, thịt trong miệng không ngừng rơi ra bên ngoài:

- Em không đi, em ở đây ăn thịt. Anh đi đi.

Sau đó cười chẳng hiểu ý gì.

Báo Tử lườm cậu ta, bưng một ly bia đứng lên, cố ý giả bộ nghiêng ngả đi về phía bọn người Cường Tử bên này. Mới đi nửa đường bị ông chủ quán được Tiêu Lôi gọi Lý Ca mang một bó lớn thịt xiên đi tới, dường như không chú ý ngăn ở phía trước Báo Tử quệt anh ta cả người đầy mỡ.

Báo Tử xém bị xâu thịt nóng đụng trúng liền nhảy né tránh, chén rượu trong tay không rơi ra một giọt.

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, vị đại ca này thật sự xin lỗi tôi vừa định mang xâu thịt đi đây không ngờ ngài lại đứng đây. Do tôi do tôi, hôm nay bàn này để tôi tính đi, tôi sẽ sang bàn quý vị mời một ly xem như tạ lỗi.

Báo Tử bị ông ta ngăn cản muốn đi cũng không được, không đi cũng không phải nhưng không thể không nể mặt ông chủ liền bưng chén rượu trở về. Khi gã quay về Lý Ca liền quay đầu hướng bọn người Tiêu Lôi cười cười ý bảo không cần phải để ý.

Tiêu Lôi nhìn ông ta cười cười sau đó nhìn Cường Tử nói:

- Muốn cho hần bài học không?

Cường Tử gật đầu, Tiêu Lôi nói:

- Không được đánh ở quán để chốc nữa đi theo bọn hần.

Cường Tử cười xấu xa như khen tặng Tiêu Lôi gừng càng già càng cay. Bùi Nhược nhìn Cường Tử đầy lo lắng, Cường Tử nháy mắt với cô nàng nói:

- Yên tâm đi, chàng trai của cậu hiện rất mạnh mẽ, mặt trắng như vậy nhưng đánh tám người cũng chưa thở mạnh đâu. Cậu là học sinh ngoan nếu không dám nhìn thì lát nữa ngồi trong xe chờ chàng trai của cậu thu thập xong đồng rác này sẽ hộ tống cậu về nhà được không?

Bùi Nặc nhỏ giọng nói:

- Cường Tử đừng đánh nhau được không, cậu vừa mới khỏe mà.

Cường Tử định nói thêm chợt cảm thấy sau lưng có một trận gió thổi tới, không quay đầu lại đánh ra một quyền, trong tiếng gió phát ra vang lên một tiếng chói tai, ly bia bị đâm vỡ nát bầy trong lúc đang bay tới, bia rơi xuống. Cường Tử kéo Bùi Nhược né đi, động tác nhanh như thỏ chạy..

Mặt người trẻ tuổi tên gọi Báo Tử trắng bệch, ly rượu trong tay đã không còn anh ta chỉ vào Cường Tử mắng:

- Mẹ kiếp, nể mặt mày mà mày không cần phải không? Có tin đâm chết mày không! .

Ông chủ Lý Ca mặt biến sắc nhìn chăm chú vào Báo Tử, ánh mắt hiện lên tia sát khí. Tiêu Lôi khoát tay ra hiệu với ông ta không cần nhúng tay vào. Lúc này người đàn ông thăm hại gọi là Cáp Mô bỗng nhiên đứng lên vừa hay đứng ở sau lưng Lý Ca, không biết vô tình hay cố tình.

Cường Tử quan sát Bùi Nhược một cách tỉ mỉ từ đầu đến chân, cuối cùng tìm thấy một miếng thủy tinh vỡ rất nhỏ trên áo Bùi Nhược, hần cẩn thận lấy ra, sau đó xoay miếng thủy tinh về phía Báo Tử vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời buổi sáng.

- Anh tên là Báo Tử hả? Anh có biết đã làm bẩn quần áo bạn gái tôi không?

Báo Tử kêu lên một tiếng:

- Con mẹ nó, tao làm bẩn áo bạn gái mày đấy thì sao nào?

Cường Tử cười hắc hắc nói:

- Đến đây đi, comeonbaby!

50. Chương 50: Đông Bắc Hồ, Kim Tiền Báo, Háo Tử

Khảo Sơn Truân là một thôn nhỏ, nhỏ đến nỗi tìm trên bản đồ quốc gia hoàn chỉnh nhất cũng không thể nào thấy được đó là nơi nào. Thậm chí trên bản đồ thành phố cũng không tìm thấy, làng này có không đến một trăm gia đình sinh sống. Làng quanh bờ sông Tùng Hoa lớn lớn nhỏ nhỏ nhiều như lông trâu., Khảo Sơn Truân là cộng đồng xoắn nhỏ tí xiu trong vô số cộng đồng trâu đó.

Trong ngôi làng không đến một trăm gia đình lớn nhỏ đến mức từ trước đến nay không được quan tâm này, có năm người gây tiếng vang lớn trong lịch sử gây ra sự khiếp sợ khắp cả ba tỉnh Đông Bắc. Đông Bắc Hồ, Kim Tiền Báo, ba huynh đệ Háo Tử, năm người này trước giải phóng hoạt động trong Lâm Hải Tuyết Nguyên của ba tỉnh Đông Bắc, đã từng tập hợp được hơn ngàn huynh đệ, chiếm cứ chu vi núi Mã Nãi Tử hoành hành bá đạo.

Đông Bắc Hồ là lão đại, Kim Tiền Báo là lão nhị, ba huynh đệ Háo Tử đều là ba trại chủ, vì ba anh em này không ai phục ai hơn nữa không ai đánh thua ai, chỉ đánh để mỗi người chiếm một ghé trại chủ. Đông Bắc Hồ họ Triệu tên là Triệu Khánh Phúc, tên họ rất tầm thường, nhưng là cao thủ nội gia quyền (chỉ truyền

cho con cháu trong nhà) Hồng Quyền nổi tiếng. Thời kì dân quốc bá đại sư Hồng Quyền Hồng Chính Nam làm thầy, sau hai mươi năm học võ nghệ rời khỏi sư môn chỉ một mình đi vào Đông Bắc, dựa vào bản lãnh của mình đánh khắp ba tỉnh Đông Bắc không gặp đối thủ, về sau ở núi Mã Nãi Tử quen biết Kim Tiền Báo kết bái làm huynh đệ.

Hai người đánh nhau, Kim Tiền Báo Kim Diệu Nhật một chiêu đã thua, nhưng thua tâm phục khẩu phục. Hai huynh đệ liên thủ đánh sơn lên núi Mã Nãi Tử, hai người đã diệt đi uy phong của hơn ba trăm hảo hán chiếm cứ núi Mã Nãi Tử của ba huynh đệ Hảo Tử, ba huynh đệ kia vui lòng chịu thua bá Đông Bắc Hồ làm đại ca, Kim Tiền Báo làm nhị ca.

Đông Bắc Hồ là người có tham vọng lớn, sư phụ gã là Hồng Chính Nam đã từng là lão quyền sư rất nổi tiếng ở bên Thượng Hải. Ngay cả ông trùm xã hội đen bên Thượng Hải là Đỗ Nguyệt Sanh cũng có phần tôn kính Hồng Chính Nam, đã từng ba lần mời Hồng Chính Nam gia nhập bang hội để chăm sóc. Nhưng Hồng Chính Nam bản thân là thủ lĩnh võ thuật chính tông, không thèm ngó tới lời mời thủ lĩnh xã hội đen Đỗ Nguyệt Sanh. Căn bản chưa bao giờ nể mặt Đỗ Nguyệt Sanh tên đại ác bá giẫm chân một cái con sông Hoàng Phố cũng ngừng chảy ở bên Thượng Hải này.

Đỗ Nguyệt Sanh bị cự tuyệt ba lần Đỗ Nguyệt Sanh không những không tỏ ra khó chịu ngược lại càng thêm tôn sùng đối với cách làm người của Hồng Chính Nam. Trong một lần nói chuyện từng nói với Hoàng Kim Vinh:

- Là người thầy dạy võ của cả nước, công phu bậc nhất, nhân phẩm tuyệt vời có thể được xem là bậc thầy trong bậc thầy duy nhất mà tôi tôn sùng là đại tông sư Hồng Quyền Hồng Chính Nam, hận không thể cùng ông ấy kết thành tri kỷ là điều hối hận nhất cuộc đời tôi.

Lúc ấy Hoàng Kim Vinh không nói gì vì Hoàng Kim Vinh, bởi vì một đại tướng đặc lực của Hoàng Kim Vinh làm việc ác nên bị Hồng Chính Nam phê đi đôi tay, chính vì thế Hoàng Kim Vinh vẫn luôn ghi hận trong lòng.

Sau này Nhật Bản chiếm đóng Thượng Hải, Hồng Chính Nam lòng đầy căm phẫn đối với hành vi xâm lược của chủ nghĩa quân phiệt Nhật Bản, tại Nhật Bản khiêu chiến tổ chức Long Hội đã thắng liên tiếp chín trận, đánh cho đáng về kiều ngạo Hắc Long Hội trở thành kinh hãi hoảng loạn. Về sau trên đường từ Hắc Long hội trở về Hồng Chính Nam bị ám sát.

Môn hạ học võ hệ hai mươi năm của Hồng Chính Nam là Triệu Khánh Phúc giận dữ ban đêm lén vào Hồng Khẩu, một lần giết ba mươi bảy võ sĩ Đông Doanh, bị lực quân Nhật Bản liệt vào danh sách một trong những nhân vật nguy hiểm nhất, treo giải thưởng mười vạn đại dương cho ai bắt được.

Sau khi giết người Triệu Khánh Phúc rời xa Đông Bắc kết huynh đệ với bốn người cùng chung chí hướng Kim Tiền Báo và ba huynh đệ Báo Tử này. Về sau đội ngũ càng ngày được mở rộng hơn, cường thịnh nhất có lúc hơn hai ngàn thủ hạ, hơn năm trăm con ngựa, súng ống ngàn cây, được cho là nhóm thổ phỉ nổi tiếng trên con đường hắc đạo.

Đông Bắc Hồ mang theo các huynh đệ hô mưa gọi gió ở Đông Bắc, cướp của người giàu chia cho người nghèo, được xem là những tên trộm có nghĩa khí nhất. Trong một lần phát động phục kích đánh lên tuyến đường vận chuyển của quân Nhật Bản khiến chúng thần hồn nát thần tính. Sau này quân Nhật xuất động cả một sư đoàn tiến hành diệt trừ núi Mã Nãi Sơn. Đông Bắc Hồ cùng các huynh đệ liều chết chống cự, hơn hai ngàn huynh đệ cuối cùng chỉ còn lại chưa tới ba trăm người phá vòng vây thoát được.

Về sau đích thân tướng quân Dương Tinh Vũ ra chỉ thị liên kết những đồng chí Đông Bắc kháng Nhật, tiến hành hợp nhất đội ngũ còn sót lại của năm huynh đệ Đông Bắc Hồ và Kim Tiền Báo. Năm huynh đệ chính thức biến thành một phần tử của Đông Bắc kháng liên, trở thành một trong quân nhân yêu nước chân chính. Sau này năm huynh đệ Đông Bắc Hồ và Kim Tiền Báo đi theo tướng quân Dương Tinh Vũ thi hành nhiệm vụ đã bị bao vây, ngoại trừ lão tam Hắc Tử Thông trong ba huynh đệ Hảo Tử thoát được toàn bộ nghĩa sĩ Đông Bắc kháng liên kể cả tướng quân Dương Tinh Vũ đều gặp nạn.

Hắc Tử Thông sau này không trở lại Đông Bắc kháng liên mà mang theo con trai Triệu Khánh Phúc là Triệu Hồ Báo, con Kim Tiền Báo là Kim Chính còn có con ba đứa con của anh cả anh hai của mình mai danh ẩn tích, từ đó về sau không ra khỏi cửa.

Sau giải phóng con trai Hắc Tử Thông và hai đứa con trai của các anh hấn ỷ bản thân có chút bản lãnh gia truyền làm hại một phương, ỷ thế hiếp người bị chính phủ bắt sau đó bị phán tội tử hình. Lúc trước Hắc Tử Thông ở trong Đông Bắc kháng liên được ban tặng huy hiệu anh hùng Kháng Nhật nên hy vọng chính phủ có thể nương tình mà tha thứ cho hai đứa cháu. Còn con trai ông ta thì ông không xin tha thứ, ông cam lòng để con của mình gánh lấy toàn bộ hành vi tội lỗi.

Chính phủ địa phương xem xét anh em bọn họ đều là anh hùng hi sinh trong kháng chiến chống Nhật nên ba anh em chúng được ngoại lệ giảm xuống thành tù chung thân. Hắc Tử Thông nghe thế im lặng không nói gì từ đó một lần nữa biến mất.

Về sau Triệu Hổ Báo mở một võ quán, trở thành võ sư khá nổi tiếng ở vùng Đông Bắc thời sau giải phóng. Mười năm loạn lạc trôi qua, Triệu Hổ Báo bị xem là một phần tử phản cách mạng, ngồi chồm hổm trong chuồng bò mang đi diễu phố, tội đáng chịu và tội không đáng chịu đều gánh lấy không ít, đến mức không chịu quá mười năm, đến năm đầu sau loạn lạc thì đi đời nhà ma chết trong chuồng heo, xem như một án oan sai không nhỏ.

Sau này người nhà Triệu gia thật sự mai danh ẩn tích không màn thế sự.

Triệu Bát Bách đại danh Triệu Long Tượng, cháu nội Triệu Hổ Báo năm nay ba mươi bảy tuổi.

Báo Tử tên Kim Tiểu Chu chính là con cháu Kim Tiền Báo nay hai mươi ba tuổi.

Cáp Mô, tên lúc đầu là Hắc Mặc là hậu nhân duy nhất của ba huynh đệ Hắc Tử năm nay hai mươi lăm tuổi nhìn tướng mạo thậm hại như bốn mươi tuổi.

Đại Hùng, hai mươi ba tuổi tên thật là Triệu Bá là người Kháo Sơn Truân, tính tình thật thà có hơi ngốc nghếch một chút từ nhỏ được Triệu Long Tượng chiều cổ nên xem Triệu Long Tượng như cha vậy. Triệu Long Tượng bảo đi Đông thì gã nhanh chóng đi về phía Đông, Triệu Long Tượng chỉ Bắc gã ta đi hướng Bắc không một lời thắc mắc, thân thể khỏe mạnh, người cao hai thước hai, nặng hai trăm bảy mươi cân như người khổng lồ.

Kim Tiểu Chu mắng một câu “con mẹ người” đập dưới chân xông vào Cường Tử. Khi cách Cường Tử chừng ba thước tung người lên, giữa không trung bổ nhào xuống như chim ưng bắt thỏ, mang theo tiếng gió thổi rất cả mặt. Một cước này cực nhanh cho dù tốc độ hay là sức mạnh trong đó cũng không thể nào khinh thường được.

Ánh mắt Cường Tử lóe lên, miệng hiện lên nụ cười tà ác có mùi vị xấu xa, Chu Bát Tước chỉ liếc nhìn hấn một cái liền biết tên Báo Tử kia gặp xui xẻo rồi. Mỗi lần khi thi triển những tuyệt chiêu đá đưng quần, móc đưng quần, nắm đưng quần đó, Cường Tử luôn có nụ cười xấu xa kia, cười như vậy sao cần ăn đòn.

Quả nhiên Cường Tử lách mình một cái né người đi, sau khi để cho chân Báo Tử bay qua, hấn giơ tay nắm lấy cổ chân Báo Tử, thân thể mượn nhờ lực đánh của Báo Tử xoay người một vòng. Thân thể cao gần một mét tám của Báo Tử quay đúng một vòng ba trăm sáu mươi độ, nện xuống đất thật mạnh!

Vang lên một tiếng va chạm mạnh, Báo Tử bị Cường Tử nắm lấy cổ chân nện trên mặt đất, lưng của anh ta chạm đất,, ngực của anh ta bị chấn động mạnh hít thở không được gần như ngắt đi. Rõ ràng anh ta khinh địch rồi, anh ta cho rằng tên giả gái đáng vẽ anh tuần xinh xắn, để một mái tóc bạc trắng dài ngang eo này chỉ là loại chân yếu tay mềm, như một cọng cỏ khô, chỉ cần ra hai ba đòn là có thể thu phục được.

Cường Tử chỉ là một chiêu đã thắng kéo một chân Kim Tiểu Chu lên, sau đó giơ một chân lên giẫm vào đưng quần của Kim Tiểu Chu, độ mạnh bao nhiêu không đoán trước được.

Kim Tiểu Chu cảm thấy trước mắt tối sầm, đau đớn từ trong đưng quần len lỏi vào trong tim, đến tận trong não. Từ đưng quần lên đến đầu, đau đến nát tim nát phổi. Anh ta hấn còn may mắn vì chân Cường Tử đã dùng lực rất nhẹ rồi, với lực tay chân hiện giờ của Cường Tử, một cước giẫm nát thẳng nhỏ vẫn còn trong trắng rất là dễ dàng. Cường Tử canh chỉnh độ mạnh vừa đủ, đau nhưng không nát..

Cường Tử buông tay ra lùi lại vài bước, ngoắc ngón tay với Kim Tiểu Chu cong gập người nằm trên mặt đất.

- Đến đây nào anh hùng, không phải muốn đánh tôi sao, còn muốn lấy bạn gái của tôi nữa, tôi ở tại chỗ chờ anh đây.

Kim Tiểu Chu cau mày, đau chết đi sống lại. Anh ta chưa bao giờ bị người ta nặng tay như thế với bảo bối của mình, lúc này mới biết đó là một nhược điểm của đàn ông. Trước kia đánh nhau cũng nhiều những chưa gặp một ác nhân như Cường Tử ra tay tàn độc không chút lưu tình thẳng đến chỗ đó....

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của hắn khiến cho Kim Tiểu Chu không chút sợ sệt. Anh ta cố gắng đứng lên, thân thể có chút lắc lư. Tay muốn giơ ra bùm dưới đũng quần, nhưng cố nén không hành động như thế, mà là đặt bùm chặt trên bụng. . Ánh mắt anh ta lạnh lẽo nhìn chăm chú Cường Tử mắng một câu “thằng cháu nội, tiểu nhân hèn hạ”.

Anh ta vừa mắng xong đã cảm thấy mắt hoa lên Cường Tử như biến mất không thấy đâu. Triệu Bát Bách nghe thấy biết không hay, vừa muốn xông lên đã nhìn thấy một người đàn ông lạng lẽ mặc áo vét đen, bên trong áo sơ mi trắng không biết từ khi nào đến trước mặt anh ta. Người này khoe miệng ngậm điều thuốc cười hà hà với Triệu Bát Bách, biểu lộ trên mặt không chút ác ý nào. Nhưng Triệu Bát Bách biết rõ chỉ cần mình động thủ thì cái tên rất vui vẻ tử tế này sẽ tấn công như vũ bão.

Khi Chu Bách Tước dùng một chiêu Bạch câu quá khích, trong tích tắc đến trước người kẻ được mấy người kia gọi là Bát Bách thúc. Anh ta nhìn ra được, người dẫn đầu mấy người đó là cái tên Bát Bách thúc này, bất giác thì cần bắt vua trước từ cổ chí kim chân lý này không hề sai.

Hai người nay gần như có thân hình tương đương nhau, thậm chí khí chất cũng có vài phần tương tự, tóc húi cua, quần áo sạch sẽ chăm chút từng li từng tí, ánh mắt lạnh lùng, đúng là kỳ phùng địch thủ.

51. Chương 51: Đo Thử Nông Sâu

Kim Tiểu Chu chưa có bất kỳ phản ứng nào đã bị một cước toàn lực của Cường Tử đá bay anh ta ra ngoài, thân thể gặp lại bay đi nhìn chẳng khác gì con tôm lוע.

Tiếng kêu thất thanh vang lên, thân thể của Kim Tiểu Chu bay thẳng ra ngoài năm sáu thước dừng phải thành cầu vượt thân thể mềm nhũn co quắp rơi xuống mặt đất không nhúc nhích nổi. Khóe miệng toàn là máu, xương sườn gãy ít nhất ba chiếc. Lần đầu tiên trong hai mươi ba năm cuộc đời bị đánh bại đến mức thể thảm thế này, trong người đau đớn không thể tả.

Khi bị một cước của Cường Tử đá bay trên không trung trong đầu Kim Tiểu Chu đã có một ý nghĩ.

Chết mịa, gặp phải cao thủ rồi.

Triệu Bát Bách không nhin được nữa cũng không cần để ý tới Chu Bách Tước muốn xông tới trước, Chu Bách Tước đứng cản lại nói một câu:

- Đường này không qua được.

Triệu Bát Bách rống lên một tiếng:

- Đại Hùng cứu Báo Tử.

Sau đó nhanh như chớp phát huy chiêu thức Hồng Quyền.

Hai mắt Chu Bách Tước vụt sáng, sau khi nghiêng người né sang bên tung một chiêu An thân pháo đánh vào trên ngực Triệu Bát Bách. Triệu Bát Bách bị anh ta cản trở chỉ đành phải ra chiêu ứng phó.

Hai người người đánh ta lui, dùng nhanh đối nhanh, gần như chỉ thoáng thấy hai thân ảnh không ngừng di động. Bóng hình quyền cước của cả hai như hình ảnh còn sót lại, tiếng giao thủ không ngừng vang lên. Trong một phút có ít nhất một trăm ba mươi lần vang lên, nghĩ cũng biết được động tác của cả hai nhanh tới cỡ nào. Điều nói võ công thiên hạ không có gì không thể phá, duy chỉ có nhanh là không phá được, cả hai phát huy một chữ nhanh đến từng chút một.

Cáp Mô Hác Mặc vừa muốn động thủ đã thấy ông chủ quán thịt nướng Lý Ca cánh tay xăm hình đầu sói, ánh mắt lạnh băng nhìn anh ta. Anh ta vốn định đứng sau lưng Lý Ca chuẩn bị ra tay trước nắm chắc phần thắng, nào ngờ tình thế ngược lại bị Lý Ca áp chế. Mặc kệ di chuyển đến hướng nào cũng đều không thoát được. Hiện tại lúc này anh ta mới biết ông chủ bán xiên thịt dê nướng bụng bia này, thật không đơn giản chút nào!

Bùi Nhược nhìn chăm chú Cường Tử đánh đấm, trong lòng hồi hộp lo lắng, hai bàn tay nhỏ bé ôm chặt trước ngực, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Ngô lão gia đứng bên cạnh cô nàng, vẻ mặt tươi cười ấm áp nói với cô nàng:

- Nha đầu đừng lo lắng, với bản lĩnh của Cường Tử bây giờ không phải ai cũng có thể thắng nó được, nếu không cố ý để bị đánh thì người có thể đánh ngã được nó cũng không nhiều.

Bùi Nhược nhìn lão gia tử cười, nhưng vẫn là hết sức căng thẳng khó chịu.

Tào Phá Định và Sở Ly Hỏa cười tủm tỉm nhìn hai tiểu bối động thủ, nói về thân phận Chu Bách Tước và Cường Tử đúng là tiểu bối của bọn họ. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu như Cường Tử coi như là đệ tử mới nhập môn của Ngô lão gia tử, vậy thì Tào Phá Định cũng là sư huynh của Cường Tử, nói cách khác là cùng bối phận với Sở Ly Hỏa. Nếu nói Cường Tử là đồ đệ của Chu Bách Tước, Chu Bách Tước là đệ tử của Lý Diệu Tử, nên dù gì Chu Bách Tước cũng phải gọi Tào Phá Định một tiếng là sư thúc.

Nói một cách khác thì Chu Bách Tước cũng phải gọi Cường Tử là sư thúc, gọi Ngô lão gia là sư tổ. Nếu Cường Tử với thân phận là đệ tử của Chu Bách Tước thì phải gọi Tào Phá Định một tiếng sư công gọi Ngô lão gia tử là sư tổ. Đối lại, Cường Tử nếu đã là đồ đệ của Chu Bách Tước, cũng là sư thúc của Chu Bách Tước, Cường Tử vừa là đệ tử vừa là sư thúc của thầy. Chu Bách Tước muốn Cường Tử gọi là sư thúc hay đồ đệ thì phải xem Lý Diệu Tử gọi là sư phụ hay sư huynh....

Úi trời ơi, đau cả đầu, mọi người có đau không?

Cường Tử cười cười nhìn Bùi Nhược đưa tay ra dấu chiến thắng, sau đó hôn gió đầy mùi vị khiêu khích cô nàng khiến mặt cô gái nhỏ Bùi Nặc đỏ bừng bừng.

Cường Tử đang đắc ý chợt cảm thấy mặt đất rung chuyển, âm thanh giống như địa chấn vang lên không ngớt. Hắn quay đầu lại đã nhìn thấy một người có thân hình giống như gấu lớn di chuyển làm trời rung đất chuyển khí thế bức người.

Đại Hùng Triệu Bá giống như một ngọn núi nhỏ đang di động, to lớn che khuất bầu trời.

Cánh tay của cậu ta to hơn so với hai đùi của Cường Tử cộng lại, Cường Tử đứng trước mặt cậu ta chẳng khác nào con khỉ đứng trước con voi to lớn. Khỉ đứng trước mặt voi ngoại trừ chạy đi còn có thể làm gì được?

Đáp án này rất đơn giản, giống như tự nhiên!

Cường Tử hí mắt cười, sao lại có người to lớn như thế? Người đầu to nhất định óc sẽ nhỏ rồi.

Triệu Bá đung đưa hai bả vai rộng lớn như tàu lửa gầm thét áp tới, Cường Tử lách mình ngăn trước mặt cậu ta, giơ tay ra hiệu, ý bảo Triệu Bá dừng lại.

Triển Bá quát:

- Tránh ra, bằng không sẽ đâm chết người.

Vừa hô lên, thịt dê trong miệng đã rơi ra ngoài.

Cường Tử không tránh né, vẫn giơ tay ra.

Triển Bá nhanh chóng phản thân mình lại, quát lớn:

- Tên nhãi nhép, ngươi muốn bị đâm chết hả.

Cường Tử mỉm cười:

- Vị hảo hán này, anh muốn cứu tên Báo Tử kia sao?

Triệu Bá nhìn Kim Tiểu Chu xụi lơ giống như bãi đất bùn nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh nhẹ gật đầu nói:

- Chú Bát Bách bảo tôi cứu Tiểu Chu, tôi phải cứu hần.

Cường Tử gật gật đầu nói:

- Đúng là có nghĩa khí! Tôi luôn khen ngợi những hảo hán giống như anh vậy. Nhưng anh cũng không thể nói cứu là cứu được, như vậy không phải sẽ rất mất mặt tôi đó sao, đúng hay không?

Triệu Bá nghĩ ngợi nói:

- Người có mặt mũi không tôi mặc kệ, chú Bát Bách bảo tôi cứu Tiểu Chu thì tôi cứu Tiểu Chu thôi.

Trong đầu Cường Tử nảy lên ý nghĩ đen tối, hần tự nhủ người này đầu óc chắc không được bình thường.

- Đã như vậy, anh cứu người cũng đúng nhưng trước tiên anh phải thắng tôi đã, không có vấn đề gì chứ?

Cường Tử hỏi.

Triệu Bá gãi gãi đầu thật thà nói:

- Tôi đánh thắng cậu, cậu sẽ để tôi cứu người ư. Bát Bách thúc lại không bảo tôi đánh người chỉ bảo tôi cứu người thôi.

Cường Tử cười hắc hắc, trong lòng hần tự hỏi sao lại có huynh đệ tốt như vậy chứ.

Lúc này Triệu Long Tượng bị Chu Bách Tước quán lấy, hai người đánh ngang tài ngang sức không ai hơn ai. Lúc trước anh ta có nói với Kim Tiểu Chu trong bọn người Cường Tử có hai cao thủ, một trong đó là Chu Bách Tước, còn một người nữa là Tào Phá Địch. Cũng không đúng như Cường Tử đoán hai người là Tào Phá Địch và Sở Ly Hỏa.

Sở Ly Hỏa mặc bộ áo dài màu xanh nhạt, dù nhìn khí chất bất phàm nhưng bắt quá giống một kép hát. Dù sao trong xã hội bây giờ dám mặc như kép hát cũng có thể xem là người làm nghệ thuật.

Triệu Long Tượng thấy Cường Tử ngăn Triệu Bá lại, ngừng tay lại nói to với Triệu Bá:

- Đại Hùng, đánh ngã hần cứu Tiểu Chu.

Lúc này Triệu Long Tượng mới hiểu được để Kim Tiểu Chu đi dò thử nước sâu hay nước cạn thật sự là một sai lầm khủng khiếp! Đối phương không phải là tấm sắt, mà chính là tấm thép dày được tôi luyện lâu ngày, đá thế nào cũng không nhúc nhích.

Triệu Bá đối nhận được chỉ thị của Triệu Long Tượng, liền rống lên giống như tiếng một con gấu vung nắm tay muốn động thủ, Cường Tử xoa tay lần nữa nói:

- Chờ một chút.

Triệu Bá hỏi:

- Không phải cậu vừa nói muốn cứu Kim Tiểu Chu phải đánh thắng cậu ư, bây giờ Bát Bách thúc bảo tôi đánh rồi, sao cậu bảo dừng?

Cường Tử nói:

- Chúng ta đều là người luyện võ nếu như muốn đánh cũng phải có luật lệ, không thể cứ đánh nhau như những tên côn đồ ngoài đường phố được, như vậy hồ then với nhiều người lắm có phải không? Muốn đánh trước tiên phải đưa ra quy tắc, ai cũng không thể vi phạm, thế nào?

Tiêu Lôi thấy Cường Tử nghiêm chỉnh nói luật lệ với Triệu Bá, ông nhìn Triệu Bá với ánh mắt đầy thương hại, trong lòng tự nhủ người khổng lồ thật thà, chúc cậu may mắn.

Cáp Mô muốn di chuyển nhưng đường nào anh ta cũng bị Lý Ca bịt chặt, dù hướng nào cũng không tránh thoát được ánh mắt lạnh băng ấy. Lúc này anh ta cũng hiểu một điều, bốn người bọn họ đi bên nhau không có việc gì lại đi gây chuyện, khi việc xảy mới biết có nhiều nan giải.

Phong Dao lạnh lùng đi tới đứng bên cạnh Lý Ca bình thản nói một câu:

- Giao cho tôi đi.

Lý Ca nhìn anh ta nhẹ nhàng gạt đầu, tay nắm chặt xiên thịt dê nướng còn nóng quay người bước đi, hoàn toàn không bị vấy bẩn. Tay cầm xiên thịt đến bên bàn Tiêu Lôi ngồi xuống, gọi phụ quán mang cho ông ta cốc bia, chia bó xiên thịt lớn ra cho mọi người, thần sắc hết sức thoải mái bắt đầu xem cuộc vui. Những người trên các bàn khác thấy đánh nhau, đã sớm chạy ra xa, những người nhát gan thì đứng một bên ngó xung quanh.

Có mấy người trẻ tuổi khoảng chừng hai mươi, bốn nam hai nữ, dựa vào xe của mình thoải mái khoác vai nhau xem cuộc vui, vẻ mặt hiện ra nét bông đùa. Bốn chiếc xe LandRover, Porsche, Lenno và Maybach là của sáu người bọn họ, sáu người không lấy gì làm quái lạ khi thấy cảnh tượng trước mặt này, dù không nói gì nhưng không khí cũng không nặng nề.

Triệu Bá nghĩ ngợi nói:

- Được rồi, cậu muốn đánh thế nào thì đánh như thế. Tranh thủ thời gian, tôi còn phải đi cứu Tiểu Chu nữa.

Cường Tử nở nụ cười rạng rỡ, gian kế đã thực hiện được.

52. Chương 52: Nhà – Xe – Tiền

Cường Tử giả vờ vén lên nụ cười đầy nghi hoặc, trước ôm quyền nói với Triệu Bá một câu hảo hán thật anh hùng, sau bày ra vẻ mặt trang nghiêm nói:

- Như vậy nha, chúng ta đều là quân tử, thì quyết đấu một lần kiểu quân tử. Ai cũng không được phép chơi xấu, quang minh chính đại đánh một trận!

Triệu Bá gạt đầu:

- Như vậy mới đúng!

Triệu Long Tượng thấy Triệu Bá vẫn còn bị lời của Cường Tử cuốn vào không chơi không được, biết rằng Cường Tử chẳng có ý tốt đẹp gì. Triệu Bá lòng dạ quá tốt đẹp, tâm hồn của cậu ta hoàn toàn không có liên hệ gì với thân thể của cậu ta. Lúc còn ở Khảo Sơn Truân đưa con nít bảy tám tuổi cũng có thể đùa bỡn Triệu Bá, chớ đừng nói chỉ là tên nhàn có vẻ yếu mềm nhưng không phải thứ tốt đẹp này.

Anh ta để tâm nhắc nhở Triệu Bá vài câu, nhưng Chu Bách Tước bắt đầu sử ra Bát cực quyền, quyền trước nối tiếp quyền sau, chiêu trước qua chiêu sau đã đến càng lúc càng nhanh, dần dần ép anh ta chỉ còn lại sức tự bảo vệ lấy mình, không tiếp tục tấn công được nữa. Cũng không thể chia tâm trí ra chú ý hành động của Triệu Bá được nữa.

Cường Tử nói:

- Như vậy đi, chúng ta đều là người tốt, cũng không thích đánh nhau đúng không? Cậu đánh tôi cũng đỡ, tôi đánh cậu cũng đỡ, cũng đều không đúng cả. Phải không!

Triệu Bá:

- Vâng! Mẹ tôi cũng nói, đánh nhau không phải đứa bé ngoan.

Cường Tử nói:

- Mẹ của cậu là người phụ nữ thật vĩ đại, cho nên mới giáo dục ra được đứa bé ngoan như cậu vậy!

Triệu Bá cười vô cùng phúc hậu chân thành, hàm răng trắng đều.

Cường Tử nói:

- Cậu nhìn xem trụ cây cầu lớn kia? Bằng xi măng cốt thép đó nha. Hai ta thử xem sức lực ai lớn hơn, ai có thể đánh lung lay trụ cây cầu này. Để coi ai là người chiến thắng cậu thấy thế nào?

Triệu Bá nhìn trụ cây cầu Cường Tử nói, giơ tay đo thử dáng người chiều cao của Cường Tử, nói với Cường Tử:

- Cậu chịu thiệt thòi rồi, như thế không hay lắm đâu.

Cường Tử nhủ thầm tội quá đi, tôi sao có thể khinh thường người thành thật như anh vậy.

Cường Tử nói:

- Không sao, vừa nãy cậu cũng thấy rõ rồi đó. Báo Tử kia bị tôi một cước đá bay. Sức tôi lớn lắm đó nha, cậu nhất định không mạnh hơn tôi đâu.

Triệu Bá nghĩ ngợi nói:

- Được rồi, căn cứ theo lời cậu nói mà làm. Xem ai đánh lung lay trụ cây cầu kia thì người đó thắng!

Cường Tử nói:

- Tôi làm trước nha.

Cũng không đợi Triệu Bá nói, Cường Tử chạy chậm chậm đến dưới trụ cây cầu, làm bộ vận sức, sau đó hạ người xuống thành thế trung bình tấn đúng bài bản đánh một quyền vào trụ cây cầu. Một quyền này Cường Tử không để dành lại chút sức lực nào. Hắn cũng muốn kiểm tra xem thử đạo này thực lực của mình như thế nào. Thu gọn nắm đấm lại rồi đấm ra, một quyền đánh vào trụ cây cầu. Trụ cây cầu cốt thép xi măng bị quyền này đánh ra thành một cái hố, đá vụn bay tán loạn. Một quyền này của Cường Tử không ngờ đánh ra được một cái hố đường kính mười tấc sâu năm sáu tấc.

Đánh xong một quyền, Cường Tử còn chưa ngừng tay, tiếp tục từng quyền từng quyền đánh vào trụ cây cầu, liên tiếp đánh ra năm quyền, mỗi quyền đều vào cùng một chỗ. Cái hố ban đầu chỉ năm sáu tấc bị đánh liên tiếp mấy quyền thành một cái hố sâu hoắm khoảng chừng hai mươi tấc. Bù Nhược nhìn lưới cứng đờ, ngay cả Tiêu Lôi cũng mắt tròn miệng mở. Lý Ca nhấp một hớp bia nói với Tiêu Lôi:

- Thăng nhỏ này, ngu thiệt chứ!

Sau khi đánh ra năm quyền, Cường Tử giả vờ làm ra vẻ thất vọng tràn trề, nói với Triệu Bá tôi chưa đánh nhúc nhích được, đến lượt cậu rồi. Triệu Bá chạy đến ngay lập tức một quyền đánh vào trên trụ cây cầu, tiếng nện vào trụ cây cầu rền vang mảnh vụn bay tán loạn! Trên trụ cây cầu rắn chắc bị đánh ra một cái hố to nữa. Bọn người Tiêu Lôi thậm chí cảm giác được dưới chân cũng rung lên một cái, không khỏi than thầm một quyền này của Triệu Bá quả thật có uy lực.

Cái hố bị Triệu Bá một quyền đánh ra còn sâu hơn nhiều so với lúc Cường Tử đánh ra hai quyền. Nhưng sau khi Triệu Bá đánh ra một quyền đầu nắm tay bị rách, máu chảy ra rỉ rả. Ngó lão gia tử nhìn Triệu Bá, sau đó trừng mắt liếc Cường Tử, mắng thầm một câu:

- Thăng không oanh liệt.

Thứ Cường Tử dùng là nội kình, mà thứ Triệu Bá dùng chỉ là dựa vào sức lực.

Triệu Bá người thế nào, dùng bốn chữ hồ báo trâu bò, hoàn toàn không quá!

Cường Tử nhìn đầu nắm tay Triệu Bá đã rách da chảy máu, trong lòng không nén được réo gọi Triệu Bá:

- Tốt lắm, không cần đánh nữa. Một quyền của cậu sâu hơn so với hai quyền đánh ra của tôi. Cậu thắng rồi!

Triệu Bá tiện tay lau máu trên nắm tay của mình vào ống quần, nói vô cùng thành thật:

- Không đúng, không đúng. Hai ta so tài không phải là ai đánh sâu hơn ai, là so xem ai có thể đánh lắc lư trụ cây cầu. Cậu không đánh nó nhúc nhích được, tôi thử lại lần nữa!

Cường Tử nói:

- Đừng đánh nữa, coi như ngang tay được chưa? Chúng ta đổi cách so tài khác.

Hắn bây giờ trong lòng thật sự không nhẫn tâm, không ngờ được tên to lớn bự con giống như gấu lớn này không biết dùng nội kinh, hoàn toàn dựa vào sự cứng cáp của thân thể giống siêu nhân của mình.

Triệu Bá xoa tay, dùng đầu lưỡi liếm, phun nước bọt lên vết thương.

- Được thôi! Đổi thì đổi, cái trụ cầu nát này, thực rắn chắc quá mức, đau hết cả tay!

Bùi Nhược ở không đành lòng, móc từ trong túi ra một chiếc khăn tay đi tới đưa cho Triệu Bá nói:

- Anh băng vết thương lại đi, chảy máu cả rồi.

Thân thể Triệu Bá cao hơn hai thước, Bùi Nhược không tới một mét bảy. Hai người so ra thật giống như... Các bạn xem qua phim Kinh Kong và người đẹp chưa?

Vừa nhìn thấy Bùi Dạ đưa khăn tay tới, khuôn mặt Triệu Bá trong nháy mắt đỏ ửng lên. Cậu ta từ nhỏ đã sợ nhất mấy đứa bé gái, đừng nói là nói chuyện, nhìn thấy con gái đã muốn bỏ chạy. Cho nên đừng nghĩ thân thể của anh ta cao lớn như vậy, con nít ở Khảo Sơn Truân cũng không sợ cậu ta, lại còn lúc nào cũng muốn trêu chọc cậu ta.

- Không... Không cần. Cảm ơn!

Triệu Bá dùng hết dũng khí nói chuyện không được tự nhiên, mặt đỏ giống như cái mông của con khỉ lớn.

Bùi Nhược quay đầu liếc trừng trừng Cường Tử, lăm bằm một câu coi thường người thật thà. Cường Tử bị nói thành ra cũng giống như cái mông của con khỉ nhỏ xấu hổ vô cùng.

Bùi Nhược giơ tay ra, kéo bàn tay thô to của Triệu Bá bằng bó, khăn tay của chính cô cũng vừa vặn có thể quấn hết một vòng. Cô nàng chăm chú băng bó cho Triệu Bá, thuận tay cột thành cái nơ hình con bướm. Đoạ Triệu Bá sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhúc nhích một cái cũng không dám, Bùi Nhược trong mắt cậu ta đáng sợ hơn so với mười gã Cường Tử.

Sau khi băng bó xong Bùi Nhược nói với Triệu Bá:

- Đừng để ý hắn, hắn là người xấu.

Sau đó chỉ về phía Cường Tử. Cường Tử vuốt tóc, không biết nói cái gì cho phải.

Ngược lại Triệu Bá nói rất thành thật:

- Cậu ta không phải người xấu, cậu ta nói toàn là đạo lý. Không đánh nhau, đánh trụ cầu, mới đúng là đứa bé ngoan.

Đến lượt Bùi Nhược không còn lời nào để nói, cô nàng tự nhủ cho rằng sau khi quen biết Lâm Cường người gặp phải đều là quái nhân. Cô nàng cúi đầu, chẳng muốn nói thêm gì với gã khổng lồ này, trở lại chỗ ngồi cầm lấy một xiên thịt, ra sức cắn một cái giống như để báo thù, xả tức giận.

Phong Dao nhìn chằm chằm Cáp Mô, Cáp Mô cảm thấy mình gặp phải rắc rối.

Anh ta không dám nhúc nhích. Bốn người ở trong nhóm người nhỏ này của mình, kể ra về mặt công phu, không có gì đáng phải suy ngẫm anh ta là một người kém cỏi nhất. Nhưng nếu như nói về chuyện chạy trốn giữ mạng, hoặc giả nói về bản lãnh trộm chó bắt gà, anh ta là số một. Đánh nhau thật sự, năm người cỡ anh ta cũng không phải đối thủ của Phong Dao. Cho nên Cáp Mô rất biết điều không có động thủ, anh ta cười với Phong Dao, ngoan ngoãn đi trở lại bàn ngồi xuống uống rượu, không nói lời nào.

Phong Dao không ngờ gặp phải một đối thủ như vậy, đứng ở tại chỗ không có ý muốn động thủ, anh ta cũng không biết nên làm cái gì nữa.

Triệu Bá hỏi Cường Tử, cậu nói dùng cách nào so tài đi, đổi thì đổi cái khác. Nhưng phải nhanh lên, Tiểu Chu vẫn đang chờ tới đến cứu. Cường Tử nghĩ ngợi, vốn trong đầu có hơn trăm loại cách trêu chọc Triệu Bá, nhưng bây giờ cũng không nói ra được. Hơn nữa nhìn thấy ánh mắt có thể ăn thịt người của Bùi Nhược, càng phải thu hết chủ ý xấu xa lại.

Hắn nghĩ ngợi nghiêm túc nói:

- Cậu đi cứu hắn đi, tôi không ngăn cản cậu nữa.

Sau đó lui sang một bên, mở đường cho Triệu Bá. Triệu Bá ngậy người thoảng chốc, cảm động liếc nhìn Cường Tử nói:

- Cám ơn! Cậu là đứa bé ngoan!

Ba chữ ‘đứa bé ngoan’ này nói ra làm cho Cường Tử rất cảm động, cảm động muốn mắng con mẹ nó.

Triệu Bá đi sang, như chim ưng bắt gà con, một tay nhắc Kim Tiểu Chu hôn mê chưa tỉnh lên, còn dùng ít sức lực hơn so với bắt một con gà tre. Cậu ta đi thật hùng hổ sinh ra uy thế bức người, cánh tay vung vẩy ngang dọc. Cho nên thật đáng thương cho Kim Tiểu Chu ở trong tay cậu ta lắc lư không ngừng, giống như đang trên thuyền của bọn cướp biển.

Lúc này mọi người nghe thấy một tiếng quát lớn.

- Phích sơn kháo!

Ngô lão gia tử nhắm mắt lại, thốt ra một câu hát cao giọng bài Cam Lộ Tự, sau đó nhấp một hớp bia than nhẹ một câu:

- Thắng bại đã phân.

Sau đó đã nhìn thấy một bóng người bay ngang qua, nện thẳng trên chiếc bàn lớn Cáp Mô đang ngồi. Tên này rất không trượng nghĩa nhảy dựng ra hai mét, né tránh rất xa. Cái bàn bị lật nhào, xiên thịt rượu bia rơi trên đất

Triệu Long Tượng ôm lấy ngực, thở dốc từng hơi thật lớn, cổ sức đứng lên sau đó nói với Chu Bách Tước:

- Không đánh nữa, tôi không phải đối thủ của anh!

Sau đó Triệu Long Tượng xoay người nói với bọn Cường Tử:

- Hôm nay chúng tôi nhận thua, các anh nói điều kiện đi. Thả mấy người chúng tôi đi, việc tôi có thể làm được tuyệt không chối từ.

Tiêu Lôi khen thầm một tiếng:

- Thúc thời, biết tiến thoái, cũng coi như người có chí khí.

Ông vốn định nói các anh đi đi, còn chưa mở miệng đã thấy Cường Tử nói:

- Điều kiện chỉ có một, chỉ sợ anh không đồng ý.

Anh ta nhìn Cường Tử, kẻ kia khuôn mặt trịnh trọng, dường như không giống như đang giỡn chơi.

Triệu Long Tượng thẳng thân người, ngực đau đến mức thấu cả tim gan, còn may xương sườn vẫn ổn. Anh ta biết Chu Bách Tước hạ thủ lưu tình, trong lòng có mấy phần xúc động. Uy lực Phích sơn kháo của Bát cực quyền quá lớn, ngay cả tu vi cỡ như Tào Phá Địch kia cũng phải chấn động, huống chi là kẻ kém rất nhiều cấp bậc như anh ta. Anh ta dồn sức thở dốc một hơi, nhìn Cường Tử nói:

- Cậu nói đi, tôi nghe thử là điều kiện gì!

Cường Tử đi lên trước mấy bước, đứng đối diện với anh ta, giơ tay chỉ Triệu Bá, Cáp Mô, còn có Triệu Long Tượng, hần nói:

- Bốn người các anh, từ nay về sau theo tôi lẫn lộn, làm tiểu đệ của tôi.

Triệu Long Tượng bị bất ngờ ngậy đơ một thoảng, anh ta nhìn Cường Tử. Cường Tử cả mặt trịnh trọng cho việc này, không có một chút ý đùa cợt giỡn chơi. Do dự khoảng chừng ba phút, Triệu Long Tượng hỏi:

- Điều anh nói có thật không?

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Chân thành thật ý!

Triệu Long Tượng ngẫm nghĩ, cuối cùng nghiêng răng nói một câu:

- Nhà, xe, tiền!

Cường Tử xoay người lấy chùm chìa khoá xe chiếc Audi A8 Chu Bách Tước để ở trên bàn lên, sau đó từ trong túi móc ra một tấm thẻ, cùng vứt hết qua cho Triệu Long Tượng.

- Xe thì lái đi, trong thẻ có hai mươi vạn, mật mã là một ba một bốn tám tám. Nhưng còn nhà thì phải đợi anh giúp tôi kiếm lợi nhuận bằng số tiền mua chiếc Audi, tôi đổi thành chìa khoá căn biệt thự cho anh!

Triệu Long Tượng lần này không do dự nữa, nhận lấy chìa khoá và thẻ cho vào trong túi quần, móc ra bút chì viết số điện thoại đưa cho Cường Tử.

- Gọi cho tôi theo số này!

Cường Tử khẽ gật đầu nói:

- Đi thôi, nhớ kỹ tên của tôi. Lâm Cường. Từ hôm nay trở đi, các anh là người của tôi.

Triệu Long Tượng gật đầu, không nói gì, phát tay ý bảo Triệu Bá và Cáp Mô rời đi, Triệu Bá mang theo Báo Tử ra sức chui vào chiếc Audi A8 mấy phút trước còn thuộc về Chu Bách Tước. Triệu Long Tượng lái xe, nghênh ngang rời đi.

Tiêu Lô khóc không ra nước mắt, chiếc xe hơn hai trăm vạn. Đâu có được.

Một người trẻ tuổi dựa vào chiếc LandRover, dáng vẻ rất nhã nhặn. Từ thái độ trong ánh nhìn của nhóm nhỏ sáu người bọn họ đối với gã, rõ ràng xem gã là vị trí chủ chốt. Người trẻ tuổi có đôi mắt thâm thúy này nhìn rất chăm chú Cường Tử, trong ánh mắt đều là khen ngợi, gã mím chặt môi, như có điều suy nghĩ

53. Chương 53: Lý Bát Nhất

Tốc độ chiếc Audi A8 không nhanh, Triệu Long Tượng lái xe rất ổn định. Điều này có liên quan đến tính cách của anh ta, mỗi bước mỗi dấu chân đều là kế hoạch anh ta lập ra cho mình, hoàn toàn không làm điều gì mang tính đột phá. Nhưng hôm nay tất cả điều mình đặt ra từ trước của anh ta đều bị ngã đổ hết, bởi vì một tên thiếu niên tóc dài bạc trắng. Kế hoạch trong vòng năm năm đánh dẹp một mảnh trời riêng ở thành phố này của Triệu Long Tượng đã như trứng vỡ rồi.

Thay vào đó, anh ta có lòng tin nhiều nhất là hai năm, ở trong thành phố quốc tế hoá mới phát triển này, bốn anh em bọn họ sẽ vùng tay vùng chân tự do tự tại, chỉ đồng chỉ tây.

Cáp Mô ở chỗ ghế ngồi phụ lái, châm một điếu thuốc ra sức hút, anh ta cảm thấy mình đang nằm mơ, quay đầu lại giờ tay dùng sức bấm một cái ở trên người Đại Hùng, Đại Hùng ngẩng đầu liếc nhìn anh ta hỏi một câu ồm ồm làm gì vậy? Cáp Mô xác định được mình không phải đang mơ. Anh ta nhìn Triệu Long Tượng, muốn nói lại thôi.

Triệu Long Tượng giơ tay ra hiệu, ý bảo Cáp Mô châm một điếu thuốc cho anh ta.

- Có lời gì cứ nói đi.

Rút một hơi thuốc lá, Triệu Long Tượng nói với Cáp Mô.

Cáp Mô do dự trong thoáng chốc, vẫn là nhịn không được nói ra suy nghĩ của mình.

- Bát Bách thúc, người nợ tín nhiệm được không?

Triệu Long Tượng không có trả lời, mà là hỏi ngược lại:

- Cậu cảm thấy thế nào?

Cáp Mô lau miệng, cẩn thận nhớ lại cảnh tượng giữa những người nợ và bọn họ dưới cây cầu vượt. Xem ra những người đó dường như không có chỗ nào đặc biệt, ngoại trừ thiếu niên mái tóc trắng nổi bật kia. Nếu

như không phải người phía mình khiêu khích trước, ai cũng không ngờ tới những người đó có bản lĩnh vô đối đến như vậy.

Cái tên thiếu niên mái tóc bạc trắng dị thường đáng người thon gầy kia, hết lần này đến lần khác bay tới bay lui ở trong đầu Cáp Mô.

- Bát Bách thúc, bằng không thì chúng ta bán chiếc xe này trốn chạy cho rồi? Vô duyên vô cớ có thể có được tám trăm vạn, còn có một tấm thẻ hai mươi vạn đồng vào trong tay, đủ cho chúng ta sinh sống an nhàn không phải lo nghĩ mấy năm. Theo con thấy vẫn là về Khảo Sơn Truân đi, khiến cho đám người hám lợi kia nhìn xem thử bọn đàn ông chúng ta trở về thế nào. Hầy... Không biết là chúng ta bỏ đi vận may, hay là gặp phải một tên ngu ngốc.

Triệu Long Tượng cười, điều thuốc trong tay anh ta là thuốc mọi người bình thường đều hút, Hồng Hà một gói năm đồng.

- Cáp Mô, đề cậu vừa nói là lời thật lòng phải không?

Cáp Mô cười khổ một tiếng, lắc đầu.

- Con sợ gặp sét đánh.

Cáp Mô nói.

Triệu Long Tượng nói:

- Ủ! Phải ha. Hần nói hần gọi là cái gì?

Hần.

Hần là kẻ nào?

Cáp Mô biết rõ.

- Lâm Cường! Hần nói hần tên Lâm Cường!

Triệu Long Tượng nhẹ gật đầu, anh ta không phải không nhớ ra, anh ta chỉ là muốn biết Cáp Mô có phải cũng nhớ được tên họ của thiếu niên kia hay không. Nếu như Cáp Mô không nhớ kỹ, vậy anh ta có lẽ thật sự nghe Cáp Mô. Tìm một khu chợ đen bán quách chiếc xe này, lấy một trăm mấy mươi vạn nhân dân tệ về Hắc Long Giang. Có hơn một trăm vạn này làm vốn, đoán chừng không dùng đến vài năm mấy người huynh đệ bọn họ có thể theo đó lăn lộn tạo sóng tạo gió.

Nhưng, Cáp Mô nhớ kỹ tên của hần. Cáp Mô là ai? Bản chất con người của Cáp Mô ngoại trừ chính cha mẹ của mình ra, tên họ nhớ được trong đầu chỉ là tên của mấy người huynh đệ bọn họ. Anh ta không xem ai ra gì, ngay cả ông trời anh ta cũng không để ở trong lòng. Bây giờ thêm một cái tên Lâm Cường.

Cáp Mô rút một hơi thuốc lá.

- Bát Bách thúc, hần đúng là người có sự quyết đoán, hay là thẳng ngốc đây nhỉ?

Cáp Mô hỏi không chủ đích.

Triệu Long Tượng quay đầu lại liếc nhìn Kim Tiểu Chu vẫn còn đang hôn mê, anh ta cau mày lại.

- Cáp Mô, cậu nói nếu như tôi và hần ta giao thủ, có mấy phần thắng?

Cáp Mô nghĩ ngợi, do dự một lát nói:

- Bốn thành?

Triệu Long Tượng cười nói:

- Cáp Mô, đừng an ủi tôi, thực ra trong lòng cậu có điều sáng rõ phải không. Nếu như tôi giao thủ với Lâm Cường, ngay cả một phần thắng cũng không có. Tôi tự mình hiểu được điều này. Ngược lại xin lỗi Báo Tử rồi, vốn muốn để cho cậu ta hả giận thuận tay dò thử nông sâu, ai có thể ngờ được với thân thủ của Báo Tử cũng bị người ta đùa bốn đánh thành bao cát.

Cáp Mô thốt lên:

- Chúng ta...

Anh ta dừng lại, vẻ mặt nhản lại như lão già hiện ra vẻ nghiêm túc hẳn lên.

- Lăn lộn theo tên Lâm Cường kia hay sao?

Triệu Long Tượng ngẫm nghĩ nói với Cáp Mô:

- Cáp Mô, vừa hay tôi vẫn luôn suy nghĩ, trước mắt mặc kệ chúng ta có bao nhiêu tiền. Trong túi chúng ta có một tấm thẻ hai mươi vạn, còn có một chiếc xe trị giá hơn hai trăm vạn. Gặp được người vừa mắt, chúng ta sẽ ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái đưa thẻ và xe ra cho hay không.

Cáp Mô xoa đầu nói:

- Đổi lại là con khăng định sẽ không làm chuyện ngu ngốc đến như vậy.

Triệu Long Tượng nhìn Cáp Mô, nói vô cùng nghiêm túc:

- Sau này đừng nói Lâm Cường là tên ngu ngốc nữa. Thực ra trong lòng cậu cũng hiểu rõ. Lâm Cường không ngốc, không những không ngốc, còn là loại người có trí tuệ hơn người. Đừng nhìn tuổi tác hẳn còn nhỏ, nhưng kể cả tâm trí lẫn quyết đoán, mấy người chúng ta cộng lại với nhau cũng không bằng hẳn. Cáp Mô cậu đừng vội phủ nhận. Cậu nghĩ thử xem, Lâm Cường không quá hai mươi tuổi nha, ở trong mấy người bọn họ, hẳn là người nhỏ tuổi nhất. Cậu cũng phát hiện rồi phải không? Ở trong số mấy người đó giống như hẳn mới đúng là người giữ vai trò quan trọng nhất.

Cáp Mô biết rõ Bát Bách thúc của anh ta không có nói sai, anh ta chẳng qua không muốn thừa nhận thôi.

Hai người rơi vào trong im lặng, không có người nào nói chuyện. Cũng không biết trải qua bao lâu, Triệu Bá rất cô đơn ngồi ở ghế ngồi phía sau đột nhiên nói một câu, đã khiến cho hai người tầm mắt đan vào nhau, sau đó hiểu ý nở nụ cười.

Triệu Bá nói:

- Hẳn là đứa trẻ ngoan!

Bảy người bọn Cường Tử, ngồi quanh bên mép bàn, ăn xiên thịt dê nướng, uống bia.

Chiếc xe hơn hai trăm vạn, mắt cũng không chớp đưa cho người ta, phần phong độ này đã khiến cho ông chủ Lý Ca cũng hết sức đau lòng. Nhưng ông ta đã trải qua gió dạn mưa dày, không phải kẻ quê nghèo không có kiến thức. Mười năm trước, lúc ông ta theo đại ca của mình bình định thiên hạ, đó là phong quang bậc nào?

Ông ta từng là khách quen của Thiên Thượng Nhân Gian, sống như một người định cư trong khách sạn Trung Đại Quốc Tế, còn là một chủ tịch câu lạc bộ tài chính, thậm chí còn trắng trợn giấu thư giới thiệu của tỉnh uỷ sửa chữa qua mới đưa đến trường dạy chính trị của tỉnh. Nếu như cứ theo cuộc sống đại ca sắp xếp cho ông ta trước đây tích lũy dần lên, bây giờ ít nhất cũng là cán bộ cấp phòng ban rồi nha, hoặc là giá trị bản thân lên đến hàng tỉ như Tiêu Lôi.

Nhưng tiếc rằng, cuộc sống không có đường quay trở lại.

Lý Ca rót đầy một chén rượu cho Cường Tử, nói:

- Tiểu huynh đệ, ca rất bội phục đệ, nhìn thấy đệ khiến cho ca muốn trở lại cuộc sống mười năm trước. Trên người của đệ có bóng dáng của đại ca, rất tốt.

Cường Tử nói câu cảm ơn, hẳn nói:

- Con còn phải gọi ngài là Lý thúc thúc đó, ngài và Lôi Tử thúc là bằng hữu, con là tiểu bối.

Tiêu Lôi nói:

- Thối lắm. Tôi là chú của anh. Lấy xe của tôi tặng cho người ta ngay cả mí mắt cũng không chớp, thực hào phóng con mẹ nó a.

Cường Tử gãi đầu, cười khúc khích.

Lý Ca nói:

- Đừng nói như vậy, phần quyết đoán này của Cường Tử, người bình thường không có được.

Ngô lão gia tử không nói lời nào, không ăn thịt, chỉ uống rượu, híp mắt ngâm nga một đoạn kinh kịch, tự mình đắm chìm trong hoàn cảnh không biết gọi tên là gì. Như thể thế ngoại cao nhân.

Mấy người đang nói chuyện, một người trẻ tuổi mặc quần áo hàng hiệu, bưng một ly bia thần nhiên đi tới, đầu tiên là cười thân thiện với tất cả.

- Chào các anh, tôi gọi là Lý Bát Nhất, rất ngưỡng mộ các anh, cho nên mạo muội đến chào hỏi.

Cường Tử đứng lên đầu tiên mỉm cười với gã, ngoại trừ Ngô lão gia tử, ngay cả Tào Phá Dịch và Sở Ly Hoả cũng đứng dậy gật đầu chào lại. Đối với người trẻ tuổi tùy tiện xuất hiện này cũng coi như có chút mặt mũi.

Lý Bát Nhất! Tiêu Lôi suy xét qua một lượt trong lòng thoáng chốc, trong đầu chợt nhớ tới một người, hoặc cũng có thể nói là một gia tộc. Ông đối với gia tộc nội tình thâm sâu đến mức người bình thường vốn tưởng tượng không được này, có hiểu biết sơ lược. Nếu như nhớ không lầm, gã Lý Bát Nhất này là một nhân vật lãnh tụ trong thế hệ thanh niên đời nay của gia tộc đó, hình như hắn còn có một em trai, cùng học một trường với Cường Tử.

Tiêu Lôi là người làm ăn, đã từng quan hệ qua lại với người của Lý gia, biết rõ tầm ảnh hưởng lớn đến cỡ nào của gia tộc này. Cho nên ông trước tiên là giơ tay ra, rất chân thành, không làm quá.

Lý Bát Nhất cũng bắt tay ông, rất thân thiết.

Bắt tay là môn phải học, cũng không phải nắm một cái đã coi như xong đơn giản như vậy, một động tác rất thông thường, cũng có thể nhìn ra rất nhiều loại ý nghĩ ẩn bên trong.

Lý Bát Nhất bắt tay với Tiêu Lôi, thời gian rất ngắn, vừa chạm đã rời ra, nhưng Tiêu Lôi ngược lại biết rõ đây cũng chẳng phải đang ứng phó mình, mà là rất xem trọng.

Lý Bát Nhất nói chuyện mấy câu cùng mọi người, không đến nơi đến chốn, một chút đã ngừng lại.

Trước khi đi cố ý bắt tay lần thứ hai với Cường Tử, Cường Tử cảm thấy lòng bàn tay gã rất ấm áp.

Lý Bát Nhất trước khi đi đặt một cái chìa khoá xe ở trên bàn, chỉ khi dừng ở chiếc LandRover dưới chân cầu mới nói với Cường Tử:

- Các anh nhiều người, chúng tôi còn những ba chiếc xe, xe này mạo muội để cho các anh mượn, coi như kết giao bằng hữu được không?

Gã nói là cho mượn, không phải tặng, rất biết dùng lời.

Cường Tử nghĩ ngợi, khẽ cười nói câu cảm ơn, không có từ chối.

54. Chương 54: Chia Ra

Lý Bát Nhất sau khi cáo từ liền đi khỏi, để lại chiếc LandRover, sáu người lái một chiếc MayBach, một chiếc Lenno, một chiếc Porsche phóng đi rất nhanh. Ba chiếc xe thành một chuỗi, có khí thế thiên quân vạn mã.

Cường Tử tiện tay vút chìa khoá Lý Bát Nhất để lại đó cho Chu Bách Tước nói:

- Chu thúc, xe mới của chú.

Chu Bách Tước lắc đầu, đón được chìa khoá xe sau đó đưa ngay cho Tiêu Lôi.

- Hai ta đổi cho nhau.

Anh ta nói nghiêm trang, nhìn sắc mặt Tiêu Lô không vui, anh ta thêm vào một câu.

- Lần này không liên quan tới tôi, xe không có huỷ ở trong tay của tôi.

Cường Tử cười, vui sướng.

Tào Phá Dịch liếc mắt nhìn Sở Ly Hoả, kẻ kia ngầm hiểu ý, cả hai đứng lên nói với mọi người:

- Chúng tôi đi tản bộ, sẽ không trở về đây, chúng ta sau này còn gặp lại.

Phong Dao cũng theo đó đứng lên, bây giờ anh ta là đệ tử của Sở Ly Hoả, tự nhiên phải đi theo sư phụ.

Trong lòng Cường Tử cảm thấy mất mát, đến bây giờ còn chưa kịp, chính xác là chưa nghĩ ra được phải tỏ lòng biết ơn với cả hai như thế nào. Hết sức không cam lòng.

Cao thủ Địa Bàng, điều này trong quan điểm cuộc sống của Cường Tử, là tồn tại giống như thần, bây giờ sống sờ sờ ở trước mặt mình, còn cứu mình, đây coi là gì? Duyên phận hay là vận may?

Cuối cùng Cường Tử đứng lên, bưng lên một ly bia.

- Hai vị thúc thúc, cho phép con gọi một tiếng như vậy. Con cũng không biết mình có tư cách này hay không. Nhưng điều con muốn nói là, đại ân đại đức của các vị, Cường Tử con ghi nhớ kỹ, mãi mãi không quên.

Lời nói hết sức thuần phác, nhưng là lời tự đáy lòng Cường Tử.

Sở Ly Hoả cười, không nói gì, chỉ là bưng một ly bia lên uống một hơi cạn sạch. Anh ta vốn là nhận sự uỷ thác của người khác chăm sóc Cường Tử. Bây giờ Cường Tử gặp hoạ được phúc, kể cả tu vi không kém bao nhiêu so với mình, đoán chừng nhiệm vụ của mình đã coi như là hoàn thành rồi. Anh ta rất yêu mến đối với đứa bé có mấy phần hẹp hòi, mấy phần keo kiệt, còn có mấy phần nhỏ nhặt khác này. Cường Tử keo kiệt là đối với chính mình, điều này Tiêu Lô rất hiểu. Bây giờ Sở Ly Hoả cũng hiểu.

Tào Phá Dịch vỗ bả vai Cường Tử, nhìn thoáng qua hắn đầy ý vị thâm sâu, lại hí hóp nhìn sư phụ nhắm mắt dưỡng thần trên ghế.

- Làm rất tốt, không chừng bao lâu nữa, người sẽ vượt qua cả ta.

Anh ta nói vô cùng chân thành, Cường Tử nhận ra được điều đó.

- Uống bia!

Tào Phá Dịch nói, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Phong Dao cũng bưng một ly bia lên, đến trước mặt Cường Tử nhưng không biết nói cái gì. Cường Tử nhìn ra vẻ xấu hổ của gã, giơ tay cầm một que xiên thịt lên, làm bộ đâm mấy cái trên ngực Phong Dao tiện tay ném cái que đi, bưng chén rượu lên nói:

- Thù tôi báo xong rồi, bây giờ làm bằng hữu nhé!

Phong Dao ngậy người ra trong thoáng chốc, ánh mắt gã đỏ lại càng đỏ hơn, cuối cùng giơ chén lên nốc cạn. Vỗ bả vai Cường Tử, một câu cũng không có nói ra. Nếu như nói có một loại cảm tình là không thanh thẳng được hữu thanh, vậy bây giờ Cường Tử và Phong Dao, chính là loại trạng thái này. Một nụ cười xoá bỏ oán cừu hay không? Cường Tử có lẽ không phán xét được điều này, cho nên hắn dùng phương thức của chính hắn báo thù. Dù báo thù rất không thành công, nhưng hai người đều rất sáng khoái.

Cường Tử bỗng nhìn thoáng qua Bùi Nhược, cười xin lỗi cô nàng. Cô gái nhỏ cũng rất có phong cách bưng một ly bia nhỏ lên cạn sạch, sau đó ho sặc sụa, khuôn mặt nghẹn thành màu hồng. Cô nàng là lần đầu uống bia, từ khi cùng qua lại với Cường Tử, cô ta càng lúc càng phạm nhiều sai lầm.

- Đi thôi, con để cho Chu thúc đưa con về nhà.

Bùi Nhược nói.

Cường Tử cảm kích nhìn cô nàng, khoé miệng nhếch lên vẫn không biết nói cái gì.

Bùi Nhược rất độ lượng vỗ ngực nói:

- Tôi là cô gái lớn có lòng khoan dung, không cần mang ơn tận sâu trong lòng với tôi, thật sự bản khoản thì dùng thân báo đáp đi, tôi cũng đồng ý.

Cường Tử muốn khóc, lại nhịn xuống. Hắn nhìn về phía Tiêu Lôi, vẫn không nói lời nào, Tiêu Lôi đã cầm chìa khoá chiếc Lamborghini Murcielago của mình lên, kéo một tay Bùi Nhược xoay người rời đi.

- Sớm về nhà, cho phép con ngày mai nghỉ ngơi thêm một ngày sau đó cút về trường học cho chú!

Chu Bách Tước cầm chìa khoá chiếc LandRover lên, lắc lắc trước mặt mình thì thầm một câu:

- Có phải muốn tự đưa hay không đây?

Anh ta nhìn thoáng qua Tiêu Lôi nói:

- lát nữa tôi và Cường Tử trở về cùng nhau, chiếc xe ngày mai đổi lại.

Tiêu Lôi lập tức chạy nhanh như bay, đầu cũng không quay lại.

Ngô lão gia tử cũng run rẩy đứng lên, đi theo phía sau Tiêu Lôi, một bước lắc lư ba lần,.

- Y đứng thứ tư Tử Long Thường Sơn tướng quân,

Cái thế anh hùng quan cửu châu.

Gò Trường Bản, cứu A Đầu.

Giết binh Tào người người sâu...

Vẫn là mấy câu hát ca đó, vẫn vang lên rõ ràng như trước. Cường Tử ở phía sau Ngô lão gia tử nhịn không được thốt lên một câu:

- Sư phụ! Chú ý đường không bằng phẳng.

Ngô lão gia tử đưa lưng về phía hắn khoát tay áo nói một câu:

- Cút đi, gia gia ta về nhà đi ngủ đây.

Cường Tử vận lại một câu:

- Không phải gia gia, là sư phụ.

Ngẫm nghĩ Cường Tử lại thốt thêm một câu:

- Sư phụ thầy quen biết người tên gọi Mạc Địch không?

Ngô lão gia tử cười khằng khặc, lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Tiêu Lôi lái xe chở Bùi Nhược và Ngô lão gia tử rời đi, phía đuôi chiếc xe kéo theo một vệt ánh sáng đỏ như máu, loá mắt người khác, thoáng chốc đã lên đường lớn rất tiêu sái rời đi.

Bùi Nhược rất thông minh, cô ta biết rõ Cường Tử đêm nay nhất định muốn đi theo Tào Phá Địch và Sở Ly Hoả. Hai người kia nói là đi dạo, thẳng góc cũng biết rõ lời nói này chẳng có chút ý nghĩa gì. Cường Tử nếu như đêm nay không cùng đi quan sát thậm chí tham dự học hỏi, khằng định ôm hận cả đời.

Bùi Nhược biết rõ nhân vật cấp bậc cỡ như Tào Phá Địch và Sở Ly Hoả đó, đều là hiện hữu giống như mây trôi hạc dạo trên trời, hôm nay nói cười vui vẻ trước mặt bạn, một giây sau nói không chừng biến mất không thấy đâu, cả đời cũng sẽ không gặp lại lần nữa.

Cô nàng dùng cái nhìn cẩn thận và rộng lượng của mình, lần nữa chinh phục Cường Tử.

Đang cảm khái mình có được một người bạn gái tốt, sư phụ tốt người chú tốt, nét cười tràn ngập khuôn mặt Cường Tử, hôm nay hắn uống rất nhiều rượu, nhưng lại không hề say men rượu.

Bỗng dưng, Chu Bách Tước vỗ mạnh cái bàn một cái.

- Đồ trướng thối!

Cường Tử kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy Chu thúc?

Chu Bách Tước nhìn chăm chăm Cường Tử hỏi:

- Con mang tiền theo không?

Cường Tử:...

Lý Ca ha hả cười lớn.

- Bỏ đi bỏ đi, đêm nay dọn quán đẩy xe về nhà tôi nói với mẹ vợ gặp phải bọn người xấu đánh nhau với tôi, không đưa tiền còn chạy mất. Cùng lắm thì ngủ thêm lần nữa ở sô pha. Bà ta không vui đâu!

Nói xong khoát tay, lắc lư đẩy xe hàng đi về hướng nhà mình, ông ta thật sự uống hơi nhiều rồi.

Cường Tử đẩy tay Chu Bách Tước ra nói:

- Chu thúc chú biết rõ, hai mươi vạn kia của con, vốn là dự định dùng để sư phụ con dưỡng già. Bây giờ sư phụ con không biết đi đường nào rồi, con trước dùng tiền này chiêu binh mã, sau này kiếm được món lớn hơn lại hiếu kính với sư phụ. Bây giờ một xu cũng không kiếm đâu ra.

Chu Bách Tước thở dài nói không quen biết nhau nha, sau đó móc ra từ trong túi mấy trăm đồng, cổ nén đau lòng hai mắt nhìn tiền đặt ở trên bàn, đứng lên nói với Sở Ly Hoả và Tào Phá Định:

- Đây tính như mua hai vị cao thủ Địa Bạng hay không? Về sau tôi có việc hai vị cũng theo lời gọi mà đến hay không?

Tào Phá Định và Sở Ly Hoả cùng lúc lắc đầu nói:

- Không tính.

Chu Bách Tước lái xe, chiếc LandRover ngồi năm người cũng không chật chội, điều kiện đầu tiên là Tào Phá Định ngồi ở vị trí phụ lái. Lái một mạch theo con sông bao quanh thành phố, ra vào vùng nội ngoại thành, lúc ba giờ sáng khi đến một sườn núi nhỏ gần đường ray xe lửa Kinh Cửu thì dừng lại, mười mấy dặm trước sau nơi này hoàn toàn không có người ở, là chỗ rất tốt.

Bởi vậy, ở thời điểm ba giờ sáng trời vẫn còn tối, ở trên đường ray xe lửa Kinh Cửu gần sườn núi nhỏ, một đoàn xe lửa vượt qua trên tuyến đường sắt, trong mấy người không có đi ngủ trên xe lửa đó, một đứa bé gái ba tuổi đứng lúc đu đeo ở bên song cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy một cảnh tượng như thế này.

Ba người, một người đàn ông trong số đó rất to lớn chiều cao trên hai mét, múa may một thanh đao khổng lồ dài hơn hai mét, sức lực dâng trào chém trên chặt dưới. Đao pháp của gã giống như cuồng phong nổi lên, giống như núi lở biển dậy, từng đao từng đao như chớp loé rạch nát bầu trời đêm, khiến cho tinh thần người khác bị đoạt mất.

Một gã đàn ông mặc áo dài màu xanh thân thể cũng rất cường tráng, tay trái múa may một thanh đoản đao, chiêu thức liên miên không dứt giống như thủy ngân chảy, giống như thác nước đổ, áo khoác màu xanh bay múa ánh đao chói mắt, tư thế tự nhiên, thanh đao bay múa sau đó cả con người hoá thành một màn ánh sáng, ngay cả ánh trăng cũng trở nên ảm đạm.

Còn có một người, dáng người thon gầy cao lớn, mặc một bộ quần áo màu đen nhưng lại có một mái tóc bạc trắng dài tới eo, ở trong gió đêm bay bay phiêu định, như tiên bị đẩy xuống phàm trần, như kẻ tu đạo phi thăng, tư thái tự nhiên khí thế siêu phàm thoát tục. Thân pháp của hắn cực kỳ nhanh nhẹn, lướt qua lướt lại giữa gã đàn ông khoác áo xanh và gã đàn ông to lớn, như nghệ sĩ múa ống tay áo.

Đứa bé gái ở trên đoàn tàu chạy như bay thấy được cảnh tượng này, thoáng chốc đã khắc sâu vào trong lòng của cô bé, từ đó về sau cả đời không sao xua được. Ba người dưới ánh trăng này, như sương mờ, tựa như thần thoại, lại hết như truyền thuyết.

Đứa bé gái giờ tay lay tỉnh cha mẹ của mình, chỉ về phía ngoài cửa sổ giọng nói con nít non nớt:

- Ba ba má má, con nhìn thấy ba người bay qua mặt trăng!

Ba má đứa bé gái dụi đôi mắt buồn ngủ vẫn còn mơ màng, liếc nhìn về phía cửa sổ, xoa nhẹ vài cái trên đầu đứa bé gái tỏ vẻ cưng chiều nói:

- Con gái, con nhất định là hoa mắt rồi. Ốp! Mẹ ôm cho mà ngủ.

Đứa bé gái dạ một tiếng, lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ, cái gì cũng nhìn không thấy nữa rồi.

- Mẹ ơi, con muốn sờ mi mi.

55. Chương 55: Nói Coi, Tôi Hại Ai Nào?!

Khi Cường Tử và Chu Bách Tước trở về biệt thự Ly Hồ, đã là tám giờ sáng, hai người ăn sáng ở lầu Tiểu Phúc Tiên, giò cháo quẩy sữa đậu nành chánh tông, dưa chuột xanh tươi mọng nước, củ cải trắng như tuyết ngọt như đường, cho thêm dưa chua ngâm vào, ăn rất sướng.

Lúc đang ăn sáng Cường Tử nhìn thấy một người quen, Lý Nham, chính là anh chàng đẹp trai từng có tiếp xúc qua trong cuộc thi đấu chạy trăm mét ở đại hội thể dục thể thao.

Hình dáng bên ngoài của Cường Tử bây giờ thay đổi quá lớn, Lý Nham tuy rằng cũng nhìn thấy hắn, cũng hoàn toàn không ngờ được tên đầu tóc dài bạc trắng yêu dị này là bạn học của mình. Thậm chí còn khinh bỉ trừng mắt với hắn một cái, Cường Tử từ khẩu hình của cậu ta đọc ra được hai chữ. Giả gái! Cường Tử chẳng muốn giải thích gì cả, cho nên cũng không có chào hỏi.

Lý Nham sau khi ăn xong bữa sáng vừa muốn cưỡi xe đi đến trường, một chiếc BMW 7S rất sang trọng dừng ở bên cạnh cậu ta. Sau khi cửa sổ xe buông xuống Cường Tử nhìn thấy một người trẻ tuổi rất anh tuấn nói chuyện với Lý Nham, hai người dường như rất quen thuộc, biểu hiện trên mặt Lý Nham nhìn người này rất là sùng kính và thân mật. Cường Tử quen biết người lái xe này, Lý Bát Nhất.

Lý Nham, Lý Bát Nhất.

Cường Tử mỉm môi nhìn, cười ra chiều hiểu rõ.

Lý Bát Nhất đương nhiên nhận ra xe của mình, trước cửa lầu Tiểu Phúc Tiên dừng một chiếc LandRover gã sẽ xem như nhìn không thấy chắc. Gã không có tiến đến chào hỏi, nói rõ đây là một người rất biết cư xử, tối thiểu nhất biết không thể nóng vội.

Chu Bách Tước nói LandRover vẫn tốt, chạy rất thoải mái, tuy rằng có chút không quen tay khi lái xe. Cảm giác chỗ ngồi bên dưới mông là chỗ đã từng ngồi qua của người khác, thứ sờ vào trong tay cũng là thứ người khác sờ qua, khó có thể đón nhận. Anh ta nói như vậy, Cường Tử liền khẳng định Chu Bách Tước trăm phần trăm là gã đàn ông làm dáng như một cô gái còn trinh.

Cường Tử đề nghị anh ta bán chiếc LandRover đi, đổi chiếc khác để lái. Chu Bách Tước suy nghĩ cẩn thận ngược lại không đồng ý, anh ta vẫn luôn nhớ rõ chiếc Lamborghini Murcielago đầy phong cách kia của Tiêu Lôi.

Sau khi vào biệt thự Cường Tử nói đi tắm rửa trước, sau đó đã chui vào phòng tắm. Sau khi cởi hết đồ soi mình trên cái gương trong phòng tắm, Cường Tử nhận ra mình rất đẹp, muốn chỗ nào có chỗ ấy, đẹp trai mê người. Hắn dùng tay đo thử độ dài vật dưới háng, cười rất vui vẻ. Nếu như nói thân thể Cường Tử trước kia miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, vậy bây giờ đã là hàng thuộc vào loại cao cấp. Tuy nói bây giờ khúc đồ vật dưới háng hắn kia không coi là vật lớn đến mức lật cả trời, tuy nhiên Cường Tử sáng sớm đi nhà vệ sinh âm thầm so thử với Chu Bách Tước, vẫn phải hết sức tự hào.

Tắm rửa bằng nước sạch, làm sao có thể diễn tả chỉ bằng một chữ sướng được.

Tiêu Lôi đã đi đến công ty, Chu Bách Tước trở về phòng nằm nghỉ, Cường Tử cũng không quấy rầy. Tối hôm qua ông tuy rằng không uống quá nhiều rượu, cũng không uống quá mức, rất nhiều chỉ tiết nhỏ nhất,

ông cũng không bỏ qua. Khi ăn cơm Tiêu Lôi cởi bộ áo vét phía trên ra, một tấm giấy rơi trên mặt đất, Cường Tử nhặt lên đưa cho ông đồng thời cũng lướt mắt nhìn một chút.

Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực.

Cường Tử cảm thấy mình nên có một chiếc điện thoại di động.

Lấy ra cái hộp giày để ở dưới giường, mở ra xem thử, ở trong đã không còn một xu nào. Điều này làm cho Cường Tử không biết nên nói gì, tuy nhiên may mắn vẫn còn một đôi giày, chính là đôi giày thể thao Cường Tử cải tạo qua. Giày thể thao có thể dẫn phát hoàn mỹ toàn bộ sự dẻo dai và sức bật cơ chân của con người. Hơn nữa có thể bảo vệ xương khớp chân, rất thích hợp rất thực dụng.

Xuống lầu mượn điện thoại của Chu Bách Tước, Cường Tử nằm ở trên giường gọi điện thoại.

- Cường ca, là anh sao?

Người nhận điện thoại là Triệu Long Tượng.

- Triệu thúc, đừng gọi con là Cường ca, giảm thọ mất. Con còn muốn sống thêm mấy năm nữa. Cuộc sống tươi đẹp ăn không ngồi chờ chết này còn chưa có hưởng thụ đủ mà. Sau này hãy gọi con là Cường Tử, đừng từ chối, chú biết con không quan tâm điều này.

Triệu Long Tượng nói:

- Được được! Cường Tử, có chuyện gì muốn chúng tôi làm phải không?

Triệu Long Tượng không có nói chuyện phiếm gì cả, nói thẳng vào chủ đề chính luôn.

Cường Tử nói:

- Lát nữa chú bảo Cáp Mô ca đến biệt thự Ly Hồ một chuyến, có một thứ đồ con giao cho anh ta, các chú giúp con bán. Nói thẳng nói thật chính là cộng hết tài sản của con cũng chỉ có hai mươi vạn, Cho hết các chú, con ngay cả tiền mua thuốc hút sáng sớm ngày mai cũng không có, cho nên phải đập nồi bán sắt vụn kiếm chút tiền tiêu xài.

Triệu Long Tượng trả lời, không có giả dối nói cậu cần tiền xài thì trước cầm lấy hai mươi vạn đồng này về đi. Anh ta biết rõ mình nói cũng chỉ là vô ích, con người như Cường Tử kia, đưa hai mươi vạn đồng ra sẽ không hối hận, cho dù coi như là toàn bộ tài sản của chính hắn. Hơn nữa, Triệu Long Tượng cũng không tin Cường Tử chỉ có hai mươi vạn kia.

Thực ra anh ta sai rồi.

- Còn có chuyện gì khác sao?

Triệu Long Tượng hỏi.

Cường Tử hỏi:

- Thương thế Báo Tử ca đỡ hơn chưa?

Triệu Long Tượng nói:

- Đã tỉnh dậy rồi, xương sườn gãy mất mấy cây, chúng tôi bây giờ đang ở bệnh viện trung tâm thành phố.

Cường Tử nói:

- Có thời gian rảnh con sẽ đi thăm Báo Tử ca, tới trước mặt xin lỗi.

Triệu Long Tượng nói:

- Không cần, Cường Tử, nếu như cậu đã quyết định thu nhận chúng tôi, cũng đừng xem chúng tôi là người ngoài. Chúng tôi cầm tiền làm việc cho cậu, cậu có việc gì cứ nói thẳng, không cần cảm thấy có lỗi. Thật đấy.

Cường Tử đỏ mặt lên, may mắn gọi điện thoại nhìn không được biểu hiện trên khuôn mặt.

Cường Tử nói:

- Được rồi, vậy con sẽ nói thẳng. Các chú hãy giúp con tra một chỗ tên gọi là Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực, chỗ cụ thể, không cần gấp gáp, cố tra ra người đứng ở đằng sau.

Sau khi có được câu trả lời khẳng định chắc chắn của Triệu Long Tượng, Cường Tử cúp điện thoại. Vừa mới tắm rửa nên thân thể rất nhẹ nhàng, Cường Tử dứt khoát cởi sạch quần áo khoả thân nằm ở trên giường, châm một điếu thuốc.

Văn phòng trinh thám?

Hắn ngâm nga một câu, không biết văn phòng trinh thám có phải thật giống như cái dạng kia ở trong phim ảnh hay không, chính là giúp kẻ có tiền điều tra bà vợ của mình có phải có việc làm mờ ám bên ngoài đơn giản như thế hay không nhỉ. Hình như còn có thu nhập từng bó tiền lớn, còn có thể dựa theo đó làm ra các loại việc xảo trá vơ vét tài sản khác hay không. Đúng vậy, không biết sau này mình cũng làm ra một cái được không?

Cường Tử cười vô cùng tà ác.

Rất nhanh Cáp Mô đã tới, nhanh tới mức vượt quá sự dự đoán của Cường Tử. Dựa theo sự ước đoán của Cường Tử, khi Cáp Mô tìm được đến chỗ của mình ở biệt thự Ly Hồ, ít nhất cũng phải mất một giờ đồng hồ. Đối với một người địa phương khác tới, Cường Tử đưa ra lời ước đoán như vậy cũng không phải xem thường anh ta, trái lại còn nhận định anh ta rất cao

Phải biết rằng thành phố này tuy rằng không coi như một thành phố lớn tầm cỡ quốc tế gì, nhưng dầu gì cũng là thành phố với năm trăm vạn dân, tìm một căn biệt thự cũng coi như là tìm kim giữa biển rộng, cũng không phải tùy tiện đã có thể tìm được. Hơn nữa khu biệt thự cấp bậc như biệt thự Ly Hồ, ở thành phố này không có đến hai mươi cái, thì cũng có hơn mười lăm cái.

Bốn mươi phút, có người hầu lên gõ cửa, nói cho Cường Tử biết bên ngoài có người tìm.

Cường Tử vừa mở cửa sổ ra muốn cảm thụ chốc lát cảm giác mát mẻ gió thổi con gà con, đành phải mặc lại quần áo đi xuống lầu. Trong tay xách theo đôi giày thể thao bị mình chà đạp rất nghệ thuật kia.

Cáp Mô ngồi xổm ở trước cửa chính biệt thự Ly Hồ hút thuốc, anh ta để mái tóc bồng bóng khiến cho người phát ra hết sự chán ghét từ tận đáy lòng. Đầu bồng bóng cũng không có tội, kẻ có tội là Cáp Mô trưởng thành vẫn còn để đầu bồng bóng như thế kia. Tuổi tác anh ta quả thật cũng không lớn, nhỏ hơn rất nhiều so với Tiêu Lôi, nhưng khuôn mặt của anh ta, đã từng thành công dụ dỗ khiến cho vô số bọn con nít mẫu giáo thuần khiết gọi anh ta là gia gia tốt. Mà các cô giữ trẻ, thì ngay lập tức bảo vệ lũ trẻ ở phía sau lưng, hơn nữa lấy điện thoại cầm tay ra lúc nào cũng có thể chuẩn bị báo cảnh sát.

Thật không biết là ông bố tạo ra oan nghiệt gì mới có thể sinh ra loại con cái hại gia đình phải xin lỗi với nhân dân cả nước như anh ta. Nếu như, chỉ là giả thuyết thôi, có một ngày Cáp Mô kết hôn, nhà lương thiện kia để gả được con gái cho hắn nhất định sẽ cho người khắc một khối bài vị khổng lồ, bên trên khắc bốn chữ to.

Đại Công Vô Tư!

Con cóc là kẻ vô tội, Hác Mặc mới là kẻ có tội.

Lúc Cường Tử đi ra ngoài, đã nhìn thấy một mình Cáp Mô, không nhìn thấy người nào khác. Cáp Mô liếc nhìn Cường Tử đi ra, vội vã đứng dậy phủi bụi đất trên người, muốn gọi Cường ca lại hết sức ngượng ngùng, muốn bắt tay nhưng cũng không dám.

Cường Tử cười, rất chân thành gọi một tiếng Cáp Mô ca.

Hác Mặc trong nháy mắt cảm thấy mình vô cùng có mặt mũi.

- Anh tới thực nhanh quá, tôi cho rằng anh cần phải thêm chút thời gian nữa mới có thể tìm được chỗ này.

Cường Tử thành thật nói.

Hác Mặc lắc mái đầu của mình, dùng tay sửa sang lại rất phong cách.

- Tôi thuê xe taxi tới.

Cường Tử...

Hách Mặc:

- Bát Bách thúc nói ngài có thứ giao cho tôi, bảo tôi giúp ngài bán phải không? Chuyện này coi như ngài tìm đúng người rồi, không phải tôi khoác lác, chỉ cần là đồ cổ, Hách Mặc tôi đều có thể liếc mắt vài lần thấy được ngay. Mặc kệ là đồ sứ, tranh chữ, hay là châu ngọc, cho dù là đồ đồng xanh tôi cũng có thể nhìn ra chỗ hay đẹp, ngài sai tôi làm được bất cứ điều gì cho ngài hay không?

Cường Tử tiện tay đưa hộp giày trong tay tới, nét cười xấu xa ngập cả mặt.

Trong lòng Hách Mặc chấn động, tự nhủ trong lòng quả nhiên là người có đại khí phách, cho dù vẫn chưa biết niên đại cổ vật này là gì, nhưng chứa ở trong một cái hộp giày tùy tiện giao cho người khác. Phần quyết đoán này cũng không phải nhà sưu tầm cổ vật bình thường có thể có. Nhìn Cường Tử ngày hôm qua ra tay hào phóng như vậy, vung tay ra chiếc xe hơn hai trăm vạn, nghĩ rằng hôm nay thứ đồ muốn đưa ra nhất định sẽ không quá thua kém nhiều.

Hách Mặc đầu tiên là lau tay trên người, sau đó trịnh trọng đón lấy hộp giày kia sang, ánh mắt nghiêm túc.

Anh ta chậm rãi mở hộp giày ra, chờ mong chạm phải một món trân bảo tuyệt đẹp thế gian hiếm thấy.

Mở hộp giày ra, một mùi hương mềm mại nhưng không mất đi tính kích thích, cay xè lại mang theo mùi vị chua loét chui vào trong lỗ mũi của Hách Mặc. Mùi vị này quen thuộc như vậy, đã khiến Hách Mặc có loại xúc động muốn khóc.

Một tiếng va chạm của đồ vật, Hách Mặc đóng chiếc hộp lại.

Anh ta dùng ánh mắt rất cùng chung chí hướng nhìn Cường Tử, tự nhủ tiểu tử quả nhiên là nhân tài đời sau mới nổi trội hơn thầy. Lão tử ta thối chân ba mươi năm, không ngờ cũng chống đỡ không nổi xâm lấn của mùi vị này! Thứ này nếu như đặt ở đường phố đông đúc, hoàn toàn có thể phải phải đến chuyên gia vũ khí sinh học của cục an toàn quốc gia. Cái này nếu đặt ở Iraq, Hoa Kỳ cũng sẽ không bởi vì tìm không thấy vũ khí mang tính sát thương quy mô lớn mà bị người đời lên án. Cái này nếu như đặt ở Afghanistan, Bin Laden sẽ cười nước mắt chảy đầy mặt, có vật này trong tay, đã đến lúc tiêu diệt nước Mỹ rồi!

Hách Mặc giả bộ điềm nhiên như không việc gì kẹp cái hộp ở dưới nách, nhìn bốn bề vắng lặng không một người nào, anh ta thấp giọng hỏi Cường Tử.

- Nói đi, ngài bảo tôi đi hại người nào?

56. Chương 56: Bay Giữa Không Trung

Bốn giờ sáng ngày hôm sau trời còn chưa sáng rõ, Cường xoay người nhảy xuống giường, vươn vai cảm nhận cơ thể của mình thoáng chốc, nhẹ nhàng khoẻ mạnh, thoải mái không nói nên lời.

Tâm pháp Cách đấu thuật trong đầu một hình ảnh cũng tìm không thấy, điều này làm cho Cường cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Hắn cũng không biết nguồn sức mạnh nào đã xóa hết tâm pháp Cách đấu thuật trong não hắn. Tâm pháp Cách đấu thuật rất thực dụng, Cường Tử rất thích, bây giờ đầu hắn trống tuếch, đúng là có chút không thích ứng.

Không những tâm pháp Cách đấu thuật, mà tâm pháp Ngô lão gia tử dạy một chữ cũng không nhớ, thật bất lực.

Hắn không miễn cưỡng cầu cạnh bản thân, nếu đã không nghĩ ra thì bỏ qua, mới đầu tâm pháp Cách đấu thuật tự nhiên đến, bây giờ lại tự nhiên mất đi, cũng không coi là tổn thất. Não của Cường giống như bị tẩy sạch vậy, trống rỗng, bất kỳ loại tâm pháp võ thuật nào cũng không nhớ, ngược lại những loại khoa học công nghệ gì đó lại nhớ ra, đây không thể không nói là việc đáng giá ăn mừng.

Đối với Cường Tử hiện tại những loại khoa học công nghệ này còn hữu ích hơn là tâm pháp võ công, bởi vì hắn rất cần rất cần tiền. Trước đây khi không có thực lực toàn núp dưới cánh tay của Tiêu Lôi và Chu Bách Tước để sống, cho dù Cường không nhắc với Tiêu Lôi tại làm sao mình bị ba bị tập kích hết lần này đến lần khác, cũng không thể nói hắn không để tâm, mà ngược lại, hắn rất để tâm. Lúc nào cũng nghĩ vì sao lại có những việc này phát sinh quanh mình.

Hiện tại hắn có thực lực nhất định, còn có trợ thủ của riêng mình, nên hắn rất cần tiền.

Tiêu Lôi làm kinh doanh, trên thương trường kinh doanh cạnh tranh với đối thủ là việc rất bình thường, có một hai kẻ thù là chuyện không tránh khỏi. Nhưng hắn không cảm thấy tranh chấp trên thương trường sẽ liên quan đến hắn, hơn nữa còn là tình thế dở sống dở chết.

Hơn nữa, mỗi lần xảy ra việc gì, Tiêu Lôi thường gọi điện cho những gã đàn ông to cao mạnh mẽ mặc vét đen, từ trước tới nay vẫn luôn xuất hiện thần bí sau đó biến mất cũng thần bí. Chỉ cần sai khi những người này xuất hiện, những việc động trời đều biến mất vô hình. Ví dụ, có lần hắn cùng Chu Bách Tước bị tập kích, bao gồm một cặp sát thủ chết trong đám cháy, nhưng về sau Cường cố gắng để ý, chuyện này giống như chưa bao giờ xảy ra, việc này nói lên điều gì?

Tiêu Lôi không nói, hắn không hỏi không có nghĩa hắn không tò mò.

Cường đã kéo giãn cơ thể cao lớn mạnh mẽ hoàn mỹ ra một chút, nhìn mái đầu tóc dài bạc trắng rủ xuống sau đầu của mình, xuôi thẳng bay phất phơ, nhìn có vẻ đẹp rất phong cách rất cổ điển. Do dự một hồi, cuối cùng hắn cũng không nở cất đi.

Nhảy thẳng từ cửa sổ tầng ba xuống, nhẹ nhàng rơi xuống giống như con báo đốm không phát ra tiếng động. Nhẹ nhõm phóng người ra sân, giống như chiếc lá rụng, mái tóc dài thả bay theo gió như tiên.

Trời vừa tờ mờ sáng, Chu Bách Tước không có ở đó, Cường Tử thờ mạnh từ trong lỗ mũi ra, trong lòng nghĩ quả nhiên Chu thúc lười biếng. Hắn nhìn sang phòng của Ngô lão gia tử, đèn vẫn sáng, trong phòng dường như không có ai.

Cường thoát lộn người từ cổng biệt thự ra ngoài, không cần dùng tay mà giậm chân một cái đã nhảy thẳng ra ngoài. Buổi sáng không khí trong lành, hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác sảng khoái mát lạnh trong thoáng chốc xuyên suốt từ mũi xuống đến phổi, cảm giác dễ chịu không nói lên lời. Từ rất lâu rồi chưa được hưởng thụ không khí trong lành mát mẻ của buổi sáng, từ sau khi hôn mê bất tỉnh hắn đã dừng luyện công buổi sáng, cũng nên luyện lại thôi.

Cường Tử lựa chọn con đường mà lần đầu tiên hắn luyện công buổi sáng với Chu Bách Tước, dài năm trăm thước, không biết hiện tại chạy hết tốc độ đến cuối con đường mất bao nhiêu thời gian, hắn cũng muốn biết tốc độ chạy của mình hiện giờ ra sao.

Tốc độ, bây giờ chính là mấu chốt giành lấy chiến thắng trước đối thủ của Cường Tử.

Võ công có thể nhớ được trong đầu hiện giờ, ngược lại là một số động tác khá cơ bản mà Chu Bách Tước dạy hắn, là công phu vẫn thường hay dùng. Bát cực quyền, Hình ý quyền. hai loại quyền pháp, hắn chỉ nhớ chiêu thức. cũng không phải pháp môn tu luyện nào cả. Hai loại quyền pháp này có liên quan trực tiếp đến tốc độ của bản thân người luyện, có thể nói tốc độ càng nhanh, uy lực của quyền pháp càng lớn.

Bát Cực quyền cần luyện tập thể lực từ nhỏ, Cường Tử bây giờ mới tập đã coi là muộn, nhưng may hắn có một thể lực khác người, mặc dù tập muộn, nhưng điểm khởi đầu rất cao. Bát Cực quyền yêu cầu rất hà khắc tổ chất thân thể. Từ nhỏ đã phải luyện thân thể giống như tấm sắt, cơ thể càng mạnh mẽ uy lực của Bát cực quyền càng lớn.

Bát cực quyền của Chu Bách Tước mặc dù đạt được uy lực không hề nhỏ, nhưng lại khó tiến bộ, vì bị hạn chế bởi tổ chất thân thể bản thân anh ta.

Nếu bây giờ Cường Tử giao đấu với Chu Bách Tước, chỉ đánh bằng Bát cực quyền, nếu so về kinh nghiệm và khả năng vận dụng chiêu thức thuần thục, khẳng định Cường Tử hơn một bậc, hoàn toàn giành lấy thắng lợi không có gì đáng để suy nghĩ. Bởi vì, thứ nhất, thân thể của Cường Tử to cao hơn Chu Bách Tước, nên uy lực phát ra cũng lớn. Thứ hai, hiện tại tốc độ của Cường nhanh hơn Chu Bách Thúc, nhanh mới chính là ưu điểm lớn nhất của Cường Tử.

Đến Hình như quyền, Cường hiện tại vận dụng rất linh hoạt, căn bản không cần phải suy nghĩ, ra tay muốn sao được vậy, đã đến được một cảnh giới nhất định. Trận bệnh nặng lần này, không phải mang lại tai họa đến cho Cường Tử, mà lại là lợi ích lớn.

Cường Tử cử động cơ thể, vặn eo, duỗi chân, sau đó hít một hơi thật dài. Dưới chân điểm một cái, cơ thể bật ra như đạn pháo bay ra khỏi hòng súng.

Nhanh, nhanh đến cuối đường rồi.

Con mắt người bình thường căn bản không theo kịp tốc độ bước chân của Cường Tử, chỉ có thể cảm thấy một bóng đen giống như cơn lốc xoáy thổi qua, có thể lơ mơ nhìn thấy rõ mái tóc dài bạc trắng bay phất phơ sau đầu của Cường, lại không nhìn rõ động tác của hắn.

Một bóng ảnh màu đen còn sót lại, trong một tích tắc đã đến phía bên kia con đường nhỏ. Cường quay đầu nhìn lại, sau khi tính ra thời gian bản thân cũng hết sức ngạc nhiên, vượt qua rất nhiều so với mong muốn.

Nhìn sang cây cối bên cạnh, trong lòng có chút xúc động

Nhún chân xuống phóng thẳng lên trời, cơ thể của hắn giống như dính thêm quả pháo hoa bắn lên trời, mỗi bước nhảy cao năm sáu thước, điều này chỉ có thể có ở trong phim, nhưng sự thật đã xảy ra.

Cường nhẹ nhàng đứng trên cành cây liễu, cảm giác này thật sự rất tốt, cành cây thô to như cánh tay mẹ hiền đỡ lấy cơ thể Cường, mặc dù cong xuống một chút còn xa mới đạt đến mức đó. Cường dùng sức bật lên, không chế cơ thể của mình càng thêm nhẹ nhàng. Nhánh cây dần dần nâng lên, trở về với trạng thái ban đầu, Cường đứng lên trên chẳng khác mấy so với lá cây rụng xuống bên trên!

Phát hiện đáng ngạc nhiên nha!

Sau khi Cường phát hiện kinh công của mình rõ ràng đã có được cảnh giới như vậy, quả thực phần khởi dâng trào.

Trong ngực hào khí sôi sục, Cường kêu nhỏ một tiếng, từ trên cành cây phi thân lên, hạ xuống trên một cành cây cách đó không xa, sau đó lại nhảy lên lần nữa.

Một bóng hình còn phải nhẹ nhàng linh hoạt hơn sơ với khi, nhảy vọt lên trên từng cành cây ở bên đường, thân hình càng lúc càng ổn định, tốc độ càng ngày càng nhanh. Cảm giác nhảy lên từng cành cây, khiến cho Cường cảm thấy hào hứng lan toả khắp người.

Trước đây khi xem phim, người Cường Tử hâm mộ nhất chính là Sở Hương Soái tự do tự tại, lưu tình khắp chốn. Hiện tại chính hắn cũng đến được kinh công trâu bò như vậy, sao lại không vui được? Nghĩ lại mà xem, về sau những việc vụn vặt như nhảy lên lầu ngó vào cửa sổ, không phải dễ như trở bàn tay, trở tay có thể làm được hay sao?

Cường càng ngày càng thích loại niềm vui bay giữa không trung này, hắn chắp hai tay sau lưng, hai chân lần lượt thay nhau đạp xuống trên cành cây xoạt ra bật lên thật cao, giống người phi thăng thành tiên, như khi thành tinh.

Dần dần, Cường Tử càng đi càng xa, chỉ trong vài cú nhảy đã bỏ biệt thự Ly Hồ lại sau lưng, biệt thự Ly Hồ được xây dựng dựa vào núi. Mặc dù núi không tráng lệ hùng vĩ, nhưng lịch sự tao nhã, núi này không cao, cũng không có thạch đá nhấp nhô, có cũng chỉ là dải cỏ xanh, những loại hoa dại không tên càng điểm thêm vẻ đẹp khiến lòng người muốn thưởng thức, tâm trạng sáng khoái lạ thường.

Về cơ bản ngọn núi này có thể không gọi là núi, cũng có thể coi là quả đồi đặc biệt. Trải qua việc trang trí tỉ mỉ, vốn dĩ đồng đất giống như phế liệu chất đồng, bây giờ cây cối tốt tươi xanh giống như thiên đường. Phía bên kia ngọn đồi, là hồ nước nhân tạo của biệt thự Ly Hồ, ngọn núi này đa phần là đất đá chất đồng, cũng là khi thi công hồ nhân tạo chất đồng thành như bây giờ.

Hồ nhân tạo không rộng, chỉ mấy ngàn thước, cũng may là nước sạch, không phải nước bẩn.

Trong thời gian ngắn Cường Tử sử dụng toàn lực đã đến được đỉnh núi, kiến trúc cao nhất trên ngọn núi là ngôi đình nghỉ mát hình bát giác, bên ngoài ngôi đình trồng một vườn đào, hiện tại chính là mùa đào chín, nhưng trên cây đã sớm không còn một quả nào.

Trên bốn cây trụ của đình nghỉ mát, chia ra khắc hai câu đối khác nhau, là danh ngôn của tài tử Đường Dần triều minh.

Đào hoa ỏ lí Đào Hoa Am, Đào Hoa Am hạ Đào Hoa Tiên.

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,

Hựu trích đào hoa hoán tửu tiên.

Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiên toạ,

Tửu tuý hoàn lai hoa hạ miên.

Bán tỉnh bán tuý nhật phục nhật,

Hoa lạc hoa khai niên phục niên.

Câu đối này tương đối quen thuộc với Cường Tử, biết rõ trên cột khắc không hết bài, đằng sau vẫn còn mười hai câu nữa. Trước đây khi Cường xem Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương là lần đầu nghe bài thơ này, sau đó ghi nhớ đến tiệm sách tìm còng cả lưng mới được. Tuy nhiên cũng vì bộ Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương này, làm cho Cường Tử muốn thoát cũng không thoát được biệt danh khiến hấn đau đầu- Tiểu Cường.

Cường Tử ngồi trên nóc đình nghỉ mát, cảm thụ gió tám phía thổi đến, trong lòng yên tĩnh khoáng đạt.

Trong giây lát, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm khiến cho thần kinh của Cường căng thẳng! Hấn dường như theo phản xạ nhảy từ nóc đình nghỉ mát xuống, vừa nhảy xuống đất đã nhìn thấy chỗ vừa ngồi vỡ nát ra thành những mảnh vụn. Đầu gỗ và ngói màu lưu ly của nóc đình nghỉ mát bị bắn hiện ra một lỗ ánh sáng xuyên qua!

57. Chương 57: Bắn Tia (Thượng)

Cường Tử nghĩ đến đầu tiên hai từ, bắn tia!

Mặc dù Cường Tử chưa có trải qua việc thế này, nhưng hấn không phải thành ngốc. Xem qua không ít trên phim điện ảnh của Mỹ, cho nên hấn biết rõ mình vừa mới thoát khỏi cái chết hoàn toàn là do may mắn. Đây hoàn toàn là cảm giác nhận thấy nguy hiểm sẽ không được người không được nhưng lại cứu sống chính hấn mấy lần , nếu không hiện tại hấn đã là xác chết lạnh như băng rồi.

Cường Tử uốn người giống như một con mèo lao vào trong rừng cây đào. Những cây đào trong vườn đào không phải gốc nào cũng lớn bằng nhau, khi ghép cây yêu cầu cây đẹp chứ không yêu cầu tuổi của cây. Dù cành lá rất xum xuê nhưng không thể hoàn toàn che hết thân người Cường Tử. Hấn giống như một con khỉ nhanh nhẹn, nhảy nhót không ngừng nghỉ trong các lùm cây.

Phản ứng đầu tiên là bảo vệ tính mạng, khả năng phản ứng của hấn bây giờ, hoàn toàn vượt xa so với trước kia.

Nhưng rừng cây đào quá nhỏ, tốc độ của hấn lại nhanh dường như không cần mất nhiều thời gian hấn đã thoát ra ngoài. Nhưng nếu cứ trốn mãi trong vườn đào mà không thoát ra, sớm muộn sẽ bị súng bắn tia nhắm trúng. Bây giờ là rạng sáng bốn giờ, trên ngọn núi đất này chỉ có một mình hấn, gọi trời không thấu hỏi đất không hay nên đừng hi vọng kỳ tích xuất hiện có người tới cứu mình.

Hấn vừa chạy vừa nghĩ, xem ra lúc mình nhảy lên những cành cây lên núi, thật là may mắn. Nếu cứ đi theo con đường mòn nhỏ chạy lên, e rằng đến nửa đường đã bị người ta cho một nhát súng đoạt mạng. Hấn nghĩ đến Tiêu Lôi thường chơi một trò chơi, hình như gọi là Counter Strike gì gì đó, bên trong đó bị một phát súng máu tươi chảy đầy đầu, nếu là xuất hiện trên người mình nghĩ thôi mà đã thấy sợ

Hiện tại hấn đã biết mình bị bao nhiêu con mắt theo dõi, sáng sớm ra ngoài tập thể dục cũng bị súng bắn tia giống như lời đồn thổi bắn trúng. Thật không hiểu được cái thằng đó có phải không ngủ cả một đêm

đợi hần lộ mặt ra hay không. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mình ở trong phòng ngủ, giường bên cạnh cửa sổ, cần gì phải đợi lúc mình ra ngoài mới ra tay sát hại?

Chẳng lẽ trong căn biệt thự của Tiêu Lôi có bí mật gì khiến cho tên bắn tĩa kia kiêng dè? Nhưng chính hần lại không phát hiện ra bên trong biệt thự Ly Hồ có chỗ đặc biệt nào cả. Ngoại trừ Ngô lão gia tử lúc bình thường cũng không thấy qua cao thủ nào xuất hiện, những việc này càng nghĩ càng rối rắm.

Mình chỉ là một tên học sinh cấp ba, lại chơi bắn đột kích với mình như vậy.

Hần chìa ngón giữa lên trời, ta đi với ông, mẹ cái lão trời này.

Hần trốn trái né phải tiến lên phía trước không theo quy tắc gì, mắt nhìn thấy chỗ sáng nhất, đấy chính là điểm cuối cùng của rừng đào, nếu bây giờ ra ngoài sẽ là bia cho người ta chơi bắn súng. Làm thế nào bây giờ? Mình nên làm gì đây? Hần liên tục đặt ra hai câu hỏi cho mình cuối cùng nói với lòng mình, phải thật bình tĩnh, lúc này đây tuyệt đối không được hoảng loạn.

Trong lúc chạy trốn Cường Tử chợt dừng bước chân thay đổi phương hướng lui ngược về sau gượng người đứng lại. Khi hần vừa mới dừng lại, tiếng súng vang lên, một cành đào cách trước mặt hần chưa tới mười ly bị đạn bắn gãy. Viên đạn chui vào trong lòng đất, bắn văng ra một đám khói bụi.

Hần bị dọa trong nháy mắt mồ hôi lạnh túa hết cả ra, da gà nổi lên khắp người, tóc đều dựng đứng. Nếu hần không kịp dừng lại, viên đạn kia chắc chắn có thể bắn xuyên từ phía sau vào trong đầu và đi ra từ trán của hần. Cảm giác đã cứu mạng hần lần thứ hai trong ngày hôm nay.

Hần không dám dừng bước, chạy bắn loạn lách trái né phải trong rừng diện tích rất nhỏ này.

Tên bắn tĩa chưa từng nghĩ đến bắn những hai lần mà không trúng, lần thứ nhất nếu nói là do Cường Tử may mắn, vậy lần thứ hai cũng bị Cường Tử né được, chính là do bản thân gã vô dụng. Tên bắn tĩa trong lòng dấy lên một ngọn lửa giận, đây là lần đầu tiên từ khi gã hành nghề cho đến nay bắn hai phát súng đều không trúng mục tiêu.

Nhưng một tay bắn tĩa xuất sắc như gã, quan trọng nhất là giữ được tâm lý ổn định, tuyệt đối không được nôn nóng, bằng không đối với một tay bắn tĩa, kẻ nộp mạng chính là mình.

Gã có thể trốn trong đất hoang ba ngày hai đêm không ăn không uống, nằm sấp không nhúc nhích đợi mục tiêu xuất hiện. Những chỗ thịt lộ ra trên người gã đều seoi lồi lõm vô cùng thâm thẳm. Thậm chí ngay cả lúc một con rắn đã kê bột tử* kịch độc trườn qua trên người gã, lông mày của gã cũng không nhăn lấy một cái. Không phải do hần trấn định, mà do gã biết làm thế nào mới sống được.

*Đã kê bột tử (hay còn gọi là rắn hoa cỏ nhỏ) là loại rắn cực độc có bảy màu, cổ thường có bốn đến năm màu, màu sắc càng nhiều thì càng độc. Loại rắn này thường thấy ở các tỉnh giáp biên giới Việt Nam – Trung Quốc, sinh sống rải rác khắp Việt Nam thường bị nhầm với rắn hổ đất.

Đói lả, mệt mỏi, cô độc, đây là những từ chuyên dùng để mô tả cuộc sống không thuộc về mình của những tay bắn tĩa. Trong phim trong tạp chí, hay tiểu thuyết mọi người đều nhìn thấy ánh sáng chói lọi, nhưng không nhìn thấy để thành công họ cũng phải trả giá rất nhiều.

Lần đầu ở Siberia, gã mất đi hai ngón chân. Lúc ở trên mặt tuyết hần phải nằm sấp mười chín tiếng mới đợi được mục tiêu xuất hiện, mà lúc này có một con chó hoang bất ngờ chạy ngang qua, cắn nát một chiếc giày của hần lòi đi. Gã không xê dịch một xúu xiu nào, có lẽ vì đôi mắt của gã quá mức lạnh lẽo, con chó hoang đấy quay đầu bỏ chạy khi nhìn thấy đôi mắt của gã, suýt nữa hỏng đại sự của gã.

Vẫn may, không ai chú ý đến con chó hoang đó, cũng không ai chú ý đến người mất một chiếc giày đang nằm trên mặt tuyết là gã.

Lần đó gã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, một phát súng lấy được một mạng người.

Nhưng vì tổn thương do giá rét, gã cắt đi hai ngón chân của mình.

Trong rừng ở Campuchia, gã bị bán đứng cùng một số đồng bọn khác được thuê, bị đội du kích Campuchia hơn một trăm người bao vây. Lần đó căn bản không có ngón từ nào có thể miêu tả lại cảnh tượng chiến đấu gay go ác liệt đó. Bọn gã bị truy đuổi ngày ngày. Tất cả đồng bọn đều mất đi lòng tin, có người bắt đầu

một mình chạy tìm chỗ trốn, có người bị dọa đến nỗi không kiểm soát được đại tiểu tiện. Còn có một cô gái không chịu được áp lực nổ súng tự sát.

Nhưng hần thì không, gã giống như con chó sói hoang cô đơn mà kiêu ngạo. Gã trong tình thế có lợi hết lần này đến lần khác phục kích kẻ địch, một mình gã bảo vệ cả đội lính đánh thuê rút lui. Trong bảy ngày, gã bắn chết ba mươi sáu thành viên đội du kích, cuối cùng ép lui được bước chân thần chết.

Sau lần đó gã có biệt danh vang dội.

Chiến Lang!

Sau đó trải qua nhiều lần tắm trong mưa máu gió tanh, trải qua nhiều lần vào sống ra chết. Biệt danh của gã được giới lính đánh thuê khắp Châu Á gọi là Truyền Kỳ, thậm chí lừng lẫy tiếng tăm trên thế giới. Trong kho dữ liệu của cục tình báo trung ương Mỹ đánh giá về gã như thế này.

Một tay bắn súng tía đủ tiêu chuẩn, cũng là tay bắn tía chuyên nghiệp nhất ở trong phạm vi Châu Á thậm chí cả thế giới. Tính nhẫn nại và cách bắn súng của gã đều xuất chúng ngang nhau, khiến cho người khác phòng bị mà như không phòng bị.

Tên thật của gã là Thôi Triết Hân, quân nhân xuất ngũ Hàn Quốc, đã từng đeo quân hàm Trung úy là tay súng bắn tía, thành viên đội tác chiến đặc biệt trong Thái Cực Hồ.

Gã đến Trung Quốc lần này, vẫn là vì giết người. Khi mà người giới thiệu của Văn phòng trinh thám Chung Cực gửi cho gã tư liệu về mục tiêu cần sát hại. Phản ứng đầu tiên của gã là cự tuyệt nhiệm vụ lần này. Một cậu thiếu niên mười bảy tuổi, một cậu học sinh cấp ba, căn bản không đáng để gã ra tay. Nên biết giá trị của gã không chỉ đáng giá hai mươi vạn đô la, gã có sự kiêu ngạo của mình.

Nhưng ngay khi người giới thiệu cho gã xem đoạn video mục tiêu giao đấu với người khác dưới chân cầu vượt, mắt của hần vụt sáng lên.

Tốc độ có được của cậu thiếu niên này hơn hẳn những người bình thường khác.

Trong thoáng chốc đã đến bên cạnh đối thủ, khi đối thủ chưa kịp nhận ra, đá bay đối thủ chiều cao và trọng lượng hơn mình ra xa. Loại tốc độ và sức dẻo dai này, đúng là khiêu chiến cực lớn với tay bắn tía đạt tiêu chuẩn.

Có được một mục tiêu với tốc độ nhanh như vậy, chết dưới súng của mình, nghĩ mà xem cũng coi là đáng giá chơi đùa một phen, cho nên Thôi Triết Hân đã nhận nhiệm vụ này.

Khi gã đến khu biệt thự Ly Hồ, lựa chọn thứ nhất là mai phục ở cửa sổ phòng Cường Tử. Nhưng sự sáng suốt nhạy cảm của một tay bắn tía xuất sắc đã khiến gã nhận ra sự nguy hiểm cực lớn ẩn nấp bên trong căn biệt thự. Cho dù một phát súng gã có thể thành công nhưng không thể an toàn thoát thân.

Cho nên gã lựa chọn chờ đợi, trong tài liệu văn phòng trinh thám Chung Cực cung cấp, giới thiệu sơ qua mục tiêu có thói quen đi tập thể dục buổi sáng, Thôi Triết Hân ngay lúc đó đã quyết định, đây là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Nhưng điều đã khiến cho gã ngạc nhiên là, cậu thiếu niên có mái tóc dài bạc trắng này, không ngờ có thể có tốc độ nghịch lý đến như vậy. Hần trơ mắt nhìn cậu thiếu niên này bay vun vút từ cây này sang cây khác, y hệt nhàn nhã đi dạo. Gã căn bản không thể bắt giữ được đối phương!

May mà, cơ hội vẫn xuất hiện.

Khi hần chìa súng thẳng vào đầu Cường Tử, gã thậm chí còn dự đoán đến cảnh tượng đầu bị bắn vỡ máu thịt văng tung toé. Điều này làm cho gã có cảm giác phấn khích trước nay chưa từng có! Một cậu thiếu niên thiên tài, một cậu thiếu niên kỳ quái, chuẩn bị nộp mạng dưới khẩu súng của gã!

Nhưng đáng tiếc, cậu thiếu niên này không ngờ giống như cảm thấy được điều sẽ xảy đến né sang một bên!

Thôi Triết Hân tâm trạng hơi nóng nảy một hồi sau đó nhanh chóng ổn định lại. Gã biết rõ chỗ dựa duy nhất của Cường Tử là cánh rừng đào diện tích rất nhỏ kia, dù cho thằng Cường không ra khỏi rừng cây, chỉ cần cho gã một chút thời gian, dù chỉ là cơ hội vồn vện vừa đúng một giây, gã cũng tin mình sẽ không thất thủ lần nữa!

Cường Tử không còn đường nào để chạy!

Rừng cây vẫn là quá nhỏ, Cường Tử bay trên những thân cây gần mười phút, chạy đi chạy lại ba vòng trong rừng cây, hắn đã cảm nhận được hòng súng của đối phương đang chĩa vào đầu nó, chỉ đợi thời cơ một phát súng kết thúc đời mình

Hắn không muốn chết, ai cũng không muốn chết. Nhưng bây giờ vận mệnh không nằm trong tay Cường Tử, mà là ở trong tay đối phương. Mặc dù Cường Tử có thực lực có thể so được với cao thủ Địa Bàng, có tốc độ tự cho rằng mình hơn người, làm gì được một tay bắn tỉa không cho đối thủ có cơ hội trả đòn ở trong bóng tối kia, điều này khiến cho Cường thấy sợ hãi và ức chế trước đây chưa từng có.

Nếu cứ thế này mà chết, mới là chết không nhắm mắt.

Cường Tử ngẫm nghĩ.

Đầu óc của hắn không ngừng chuyển động thật mau, nghĩ làm thế nào mới có thể thoát khỏi tình thế nguy hiểm này?

Khi hắn vừa phân tâm, đột nhiên bị sẩy chân, thân thể mất kiểm soát ngã chúi về phía trước hai bước. Lẽ ra tình huống này không thể xảy ra, hoàn toàn là bởi vì phân tâm mới tạo thành sơ hở. Cường Tử đang ở bên rìa rừng cây, trong hai bước hắn không khống chế được thân hình, vừa vụng về cơ thể hắn đúng tầm ngắm của súng bắn tỉa.

Khoé môi của Thôi Triết Hân khẽ nhếch lên, chính là bây giờ!

Tiếng súng vang lên!

Pằng

Một viên đạn xoay tròn bắn ra khỏi hòng súng, sau khi cắt phá không khí đột nhiên xuất hiện! Giống như xé rách không gian, đây là khoảnh khắc của sự vĩnh cửu.

Viên đạn bay xuyên thẳng vào kính ngắm bắn của Thôi Triết Hân, bắn vào mắt phải của hắn, sau đó chui vào trong đầu vọt ra đằng sau.

58. Chương 58: Bắn Tỉa (Hạ)

Mũ lính có vành độ lệch trên đầu, che đi cái đầu húi cua của anh ta, còn che khuất một con mắt của anh ta. Nhưng dùng để ngắm bắn, một con mắt cũng đủ rồi. Trong miệng anh ta nhai kẹo cao su nhấm nháp chút hương vị cuối cùng còn sót lại. .

Anh ta buông súng bắn tỉa trong tay xuống, ngã người ra sau nằm xuống bụi cỏ, mũ rơi xuống lộ ra đôi mắt sáng như ánh sao. Đôi mắt của hắn rất đẹp, con người đen láy khiến cho phụ nữ chìm đắm. Trong ánh mắt của hắn có sự kiên định, cổ chấp, trí tuệ và còn cả sự bất cần đời.

Anh ta nhổ một cây cỏ ngậm trong miệng nở nụ cười tà ác.

Thái Cực Hồ? Chiến Lang?

Ha ha, đây chẳng qua là một câu chuyện tiểu lâm đối với anh ta mà thôi. Anh ta không phải đã chuẩn bị sẵn từ trước xuất hiện ở đây để bảo vệ Cường Tử, anh ta đến tìm Tiêu Lôi có việc cần bàn bạc. Nhưng trong tích tắc vừa mới bước xuống xe trước cổng ngôi biệt thự, tai của anh ta giật giật, một âm thanh vang vọng từ xa truyền đến nhỏ như gió thoảng nghe không rõ, nhưng lại kích thích thần kinh anh ta.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên anh ta nhận định đây chính là tiếng súng, hơn nữa là tiếng súng bắn tỉa.

Anh ta nhìn sang ngọn đồi, khoé miệng co giật, chết tiệt, đến nhanh vậy! Anh ta xoay người lúi từ trong chiếc Hummer ra một cái túi du lịch loại lớn, xách nó trong tay nhanh chóng di chuyển kín đáo về nơi có tiếng súng vang lên. Anh ta vừa vừa di chuyển, vừa mở túi du lịch ra, lôi ra một khẩu súng bắn tỉa phát

sáng lập loè cầm chắc trong tay. Anh ta đã dùng khẩu súng này được năm năm, quen thuộc hết như cánh tay của mình vậy.

Anh ta cúi người xuống thấp bước chân nhanh, động tác di chuyển kín đáo không những không khó nhìn, ngược lại rất thoải mái như mây bay nước chảy, Thân hình anh ta cao lớn, trong lúc khom lưng như một con mèo tiến lên không ngờ lại có một sức hấp dẫn mê người. .

Khi anh ta xuất hiện ở vị trí hợp lý nhất, vừa may Cường Tử tránh né được phát súng thứ hai. Cũng đúng phát súng ấy, anh ta tìm được vị trí ẩn núp của tay bắn tỉa. Anh ta cúi sát người xuống, mượn nhờ đám cỏ tươi tốt chậm rãi di chuyển, bụi cỏ đong đưa tự nhiên giống như bị gió thổi qua, căn bản không có điểm sơ hở nào.

Anh ta nằm xuống, mở kính ngắm bắn, điều chỉnh lại súng.

Đã xác định vị trí ổn thoả, hiện tại cần kiên nhẫn tìm vị trí tay bắn tỉa ẩn núp.

Anh ta nhẹ nhàng kéo mũ xuống che một con mắt, bởi vì mặt trời vừa lên vừa vắn chiếu vào góc này, khiến cho lúc anh ta nhắm bắn có chút chướng ngại. Nhờ vào sự che khuất của cái mũ, anh ta nhìn vào kính ngắm thay cho ống nhòm bắt đầu dò tìm mục tiêu.

Khi anh ta nhìn thấy cây cỏ bên cạnh tảng đá nhúc nhích không được tự nhiên, là anh ta đã biết mình đã tìm được vị trí của đối thủ. Lý do cây cỏ ấy chuyển động, là vì tay bắn tỉa kia đang điều chỉnh góc độ súng nhắm bắn Cường Tử đang di chuyển. Nếu như động tác tay bắn tỉa kia nhẹ hơn chút nữa, có khi hẳn rất khó phát hiện ra.

Khóe miệng của anh ta hơi nhếch lên.

- Cũng coi như là tay bắn tỉa đạt tiêu chuẩn.

Anh ta lẩm bẩm một mình

Anh ta như đang vuốt ve nhẹ nhàng người phụ nữ yêu thương của mình, tách cỏ dại đang che trước mặt ra. Động tác bàn tay nhẹ nhàng thông thả nhưng vững chắc như đá tảng, theo hướng gió thổi đến, không có mấy may sơ hở nào.

Anh ta cảm giác được đối phương đã muốn chuẩn bị ra tay, bên trong trái tim dường như có sợi dây liên lạc với đối phương, hẳn có thể cảm nhận được sự hung hãn của tay bắn tỉa kia.

Tiếng súng vang lên!

Bắn xuyên qua đầu không chút nghi ngờ!

Anh ta ngã mình ngã ra sau nằm xuống, nhìn lên bầu trời xanh bao la

Anh ta, tên là Trác Thanh Đế!

Một lát sau, Cường Tử ngồi xuống bên cạnh Trác Thanh Đế, không nhìn sang anh ta. Móc ra một điều thuốc từ trong túi đưa cho Trác Thanh Đế, sau khi tự mình đốt lên nằm xuống bãi cỏ bên cạnh Trác Thanh Đế, vừa vắn có thể nhìn thấy mặt trời mới mọc.

Trác Thanh Đế châm điều thuốc, nghiêng đầu nhìn sang phía cậu thiếu niên trên mặt mang theo vài phần ngây thơ. Trên mặt Cường Tử không biểu lộ sự quá khích, phần nộ, thất vọng và nỗi buồn đều không có, chỉ có khuôn mặt thản nhiên như nước, không buồn không vui. Có nhìn thế nào đi chăng nữa cũng không giống người vừa trải qua một vụ ám sát. Trên khuôn mặt của cậu thiếu niên này, Trác Thanh Đế nhìn thấy sự điềm tĩnh không thuộc về lứa tuổi này.

- Cậu không sợ sao?

Trác Thanh Đế hít một hơi thuốc hồi, anh ta chuyển ánh mắt quá liếc nhìn Cường Tử chăm chú nhìn ánh mặt trời nóng đỏ, không chối mắt.

Cường Tử thở ra một miệng khói thuốc, rất dài, dùng nhiều sức, dường như không khí trong phổi cũng được đưa ra ngoài.

- Sợ, sao lại không sợ được.

Trác Thanh Đế:

- Về mặt của cậu vô cùng trấn định, vượt qua khỏi dự đoán của tôi.

Cường Tử:

- Không chỉ có chú, mà đến cả cháu cũng không thể tin được mình điềm tĩnh như vậy. Giống như cháu sinh ra để cho người ta đùa giết, cũng đã hết sức quen thuộc rồi.

Lời nói buồn bã.

Trác Thanh Đế:

- Cậu oán giận à.

Cường Tử cười nói:

- Oán giận, tản sáng đã sai người cầm súng bắn tĩa đi theo chơi đùa giống săn chó, chú có oán giận không? Điều chủ yếu là cháu căn bản không hiểu lý do tại sao? Tại sao?"

Hai câu sau cùng chính là câu hỏi của hắn.

Trác Thanh Đế thở dài.

- Thực ra cậu vô tội, tôi chỉ có thể nói như vậy, sự việc đã xảy ra đến bây giờ không ai có thể nói mình vô tội, trừ cậu. Nhưng tôi cũng không thể nói cho cậu biết, có một số việc cậu không nên biết rõ.

Cường Tử hừ một tiếng, hắn liếc sang súng bắn tĩa bên cạnh Trác Thanh Đế.

- Ý của chú là dù cháu có chết đi cũng chỉ có thể chết không nhắm mắt? Nếu như là chú, chú nghĩ sao? Liệu chú có thấy uất ức không?"

Cường Tử liên tiếp đặt câu hỏi

Trác Thanh Đế vứt tàn thuốc, chậm rãi nhai ngọn cỏ trong miệng. mặt trời lên rất nhanh, không được bao lâu đã từ màu đỏ tươi chuyển sang màu vàng kim. Năm phút trước vẫn có thể nhìn thẳng vào mặt trời, nhưng bây giờ nó làm mắt con người sinh ra đau nhức.

- Cố đợi đi, sự việc sắp được phơi bày ra rồi. Điều cậu muốn biết hoặc không muốn biết, tương lai đều sẽ từng luồng nhét vào đầu cháu, coi như cháu muốn cự tuyệt cũng không thể cự tuyệt được. Điều đó có lẽ sẽ khó chịu hơn. Có câu nói thế nào nhỉ? Hồ đồ cũng khó, đúng, chính là câu hồ đồ cũng khó.

Cường nhẹ nhàng nói một từ :

- Thối!

Trác Thanh Đế cười ha ha, anh ta đứng dậy xách súng bắn tĩa của mình lên, theo hướng ánh sáng mặt trời chậm rãi xuống núi. Ánh mắt trời chiếu trên người anh ta, nhìn từ góc độ đứng của Cường Tử trông có vẻ như xung quanh người anh ta bao phủ một lớp kim quang nhàn nhạt. Có chút khí thể thần bí, có chút phong độ vĩ đại.

Cường Tử nhìn theo bóng dáng anh ta, hết sức hoảng hốt.

Người này, là ai?

- Hây!

Cường hô một tiếng.

- Chú tên là gì?

- Trác Thanh Đế! Quân nhân xuất sắc nhất thế kỷ này, tay súng bắn tĩa cừ nhất!"

Trác Thanh Đế ngang ngược càn rỡ nói.

Cường Tử nhếch miệng, tên này cũng là kẻ tuyệt vời nha.

Cường Tử:

- Cháu có thể cầu xin chú một việc được không?"

Trác Thanh Đế dừng lại nhưng không quay đầu lại

- Nói đi,

Cường Tử đứng lên, phủ đất trên người

- Cháu có một tiểu đệ, cậu ta rất thích hợp sử dụng súng, chú có thể dạy cậu ta không?"

Trác Thanh Đế có chút tò mò hỏi:

- Cậu ta dùng qua súng chưa?

- Chắc là chưa.

- Vậy tại sao nói cậu ta thích hợp sử dụng súng? Đừng có nói cậu dựa vào cảm giác, chưa dùng qua súng có thể cảm giác ra cái thói tha gì."

Cường Tử gãi gãi đầu, xấu hổ nói:

- Con mẹ nó đúng là cảm giác, chú còn bảo cháu nói sao nữa?

Trác Thanh Đế cười ha ha.

- Thú vị đấy. Tiểu đệ cậu tên gì? Không phải cũng là tiểu tử chưa mọc đủ lông đầy chứ.

Cường Tử:

- Kim Tiểu Chu, cậu ta tên là Kim Tiểu Chu, hơn hai mươi tuổi.

Trác Thanh Đế cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn thẳng Cường Tử, vẻ mặt kẻ kia nhìn rất trịnh trọng.

- Tôi là quân nhân, không phải xã hội đen.

Cường Tử:

- Cháu biết, chú có thể cho cậu ta nhập ngũ, thân thủ cậu ta rất tốt, có thể đánh nhau!

Trác Thanh Đế nghĩ một lúc rồi nói:

- Nói sau đi, việc này không phải tôi nói thôi là xong, tôi cũng không có cách nào đồng ý với cậu.

Anh ta nhìn vẻ mặt có đôi chút thất vọng của Cường Tử, cười nói:

- Tôi là Đảng viên, có giác ngộ, có nguyên tắc, có tinh thần giai cấp!"

Cường Tử.....

Trác Thanh Đế vác súng tiếp tục đi, bước đi thong thả ổn định.

- Chủ nhật này tôi sẽ đi ra bãi tập bắn ngoài thành phía tây, là con lừa hay là ngựa thồ ra đến sẽ biết thôi.

Cường nở nụ cười, hẩn nhìn theo bóng của Trác Thanh Đế gật đầu.

- Cháu bảo đảm chú sẽ không thất vọng!

Cường Tử hô to.

Điện thoại của Chu Bạch Tuyết vẫn còn trong tay Cường Tử, hẩn lúi ra bấm số điện thoại của Triệu Long Tượng. Chuông vừa kêu lên một tiếng đã có người nghe máy, điều này khiến Cường rất vui, Triệu Long Tượng là người thú vị.

- Cường Tử, có chuyện gì?

Triệu Long Tượng dường như không bao giờ nói những chuyện nhảm nhí, cũng không nói những lời khách sáo, trong khái niệm của anh ta là trực tiếp đi vào vấn đề, không vòng vo, gọn gàng linh hoạt. Thực ra đến bây giờ Cường vẫn hoài nghi, tại sao con người như Triệu Long Tượng này lại bị mình thu mua chuộc.

Thật sự là bởi vì con xe Audi A8 cộng thêm cái thẻ hai mươi vạn kia hay sao? Hắn biết người huynh đệ như Triệu Long Tượng này này, còn có giá trị nhiều hơn như vậy.

Là hạn đi giã phải cực chó? Hay là bọn người Triệu Long Tượng mắt bị mù?

Cường Tử do dự một chút, vẫn quyết là nói thẳng.

- Báo Tử ca tỉnh lại chưa?”

- Ủ, đã tỉnh, hiện tại đang ăn.

Cường Tử:

- Chú chuyển điện thoại cho Báo Tử ca. Tôi có chuyện muốn nói với cậu ta”

- A lô...

Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Báo Tử Kim Tiểu Chu, có chút cam chịu, như có lửa giận giấu trong lòng không trút ra được. Cường Tử thậm chí có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đang nghiến răng nghiến lợi của Kim Tiểu Chu kia. Hắn còn có thể khẳng định Báo Tử nhất định đang hỏi thăm tám đời tổ tiên nhà mình.

- Báo Tử ca, là tôi Cường Tử đây, tôi biết trong lòng anh đang oán hận, nhưng tôi không có gì phải nói xin lỗi cả. Những lời khác tôi cũng không nói nhiều, Triệu ca chọn theo tôi, Aanh suy nghĩ xem có quyết định như vậy hay không. Tôi đợi câu trả lời của anh.

Đầu bên kia điện thoại rơi vào im lặng chốc lát, Cường Tử cũng không nóng vội hỏi tiếp, hắn đang đợi, hắn tin tưởng vào phán đoán của mình.

- Có chuyện gì anh nói đi, quyết định của Bát Bách thúc chính là quyết định của tôi.

Khóe miệng Cường Tử cong lên.

- Hôm nay thứ hai, hi vọng đến chủ nhật anh có thể xuất viện. Bãi tập bắn ngoài thành phía tây, tôi đã tìm được một cao thủ dạy anh dùng súng. Không phải là súng đồ chơi mà là súng bắn tĩa! Nếu như sức khỏe anh thật sự không tốt, tôi cũng không miễn cưỡng.

- Được, không thành vấn đề!

59. Chương 59: Trở Lại Trường

Cường trở về biệt thự Ly Hồ, hắn không biểu hiện gì ra ngoài, hắn cũng không định nói sự việc vừa xảy ra cho Tiêu Lôi và Chu Bách Tước biết. Đến cổng hắn nhìn thấy một chiếc Hummer biển số rất bình thường, rõ ràng là đeo biển số dân sự.

Cường Tử nhìn chiếc xe, nở nụ cười gian ác.

Hắn mò vào trong túi quần chỉ có một chùm chìa khóa, móc ra đi đến bên cạnh chiếc xe Hummer. Trước hết nhìn bốn phía xung quanh không có ai, sau đó nhanh chóng dùng chìa khóa khắc lên xe một hàng chữ rất thâm ảo, khắc xong nhanh chóng rút lui.

Rửa mặt, ăn sáng.

- Chu thúc, chú lái chiếc xe nào đưa con đi học?

- Chu Bách Tước nghĩ ngợi nói:

- Là Land Rover, tôi nghĩ chiếc xe đấy thực sự rất đẹp, sang trọng.

Cường nhìn lên trên lầu, cửa phòng ngủ của Tiêu Lôi đóng chặt, hẳn nghĩ đến Trác Thanh Đế tên chơi sủng bắn tĩa xuất thần nhập hoá cực kỳ có phong cách kia nhất định đang ở bên trong phòng. Nghĩ lại trò đùa tàn ác của mình, Cường Tử liền cười.

Sáu giờ sáng, Cường Tử đồng hành cùng Chu Bạch Tuyết tài xế riêng của hắn, đến cổng trường Nhất Trung. Đã hơn nửa tháng rồi chưa đến trường, mặc dù thời gian cũng không dài lắm, nhưng Cường Tử lại sinh ra một loại ảo giác vật còn người mất.

Lúc này, Trác Thanh Đế đã ra khỏi biệt thự Ly Hồ, một tích tắc trước khi mở cửa xe mặt hắn bỗng nhiên xanh lại, một tiếng gào thét kìm nén không được vang tận mây xanh.

- Cường Tử! Con rùa đen nhà người!

Trên cửa xe khắc một hàng chữ.

- Tôi là Trác Thanh Đế, có thể làm ấm giường, tìm người nuôi!

Chu Bạch Tuyết dừng xe, lôi ra một quyển sách bắt đầu đọc không để ý tới Cường Tử

Cường Tử xuống xe, ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy đại thúc trung niên rất thảm hại, ngồi xổm ở trước cửa trường học hút thuốc. Kiểu tóc của người này bắt mắt, tướng mạo bạo lực, khiến cho mỗi học sinh đi ngang qua bước chân cũng đều tăng lên, nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của anh ta.

Đá lông nheo với một tiểu mỹ nhân rất tinh khiết, kết quả tự rước lấy một câu chửi. Cáp Mô cũng không giận, chỗ nào cũng là niềm vui. Anh ta không thực sự có hứng thú với những cô bé học sinh nhỏ nhắn trẻ trung này, đương nhiên, anh ta cũng không phải hoàn toàn không hứng thú. Nhưng anh ta thích nhất vẫn là loại phụ nữ chín muồi ngực to mông to nhưng eo phải nhỏ, chín đến mức véo một cái có thể chảy ra một loại nước đào ngọt như mật.

Nếu như anh ta nhìn thấy Chu Lâm Nhã, chỉ sợ sẽ giật nảy mình.

Cường Tử nhìn thấy Cáp Mô đã muốn cười, vị tráng sĩ này mãi mãi thu hút tầm mắt người ta như vậy. Nghe nói mới được thả ra từ cục cảnh sát, bị giam một ngày. Nguyên nhân cụ thể hình như là hăng hái làm việc nghĩa, bắt được một tên cướp túi xách của một thiếu phụ, giúp thiếu phụ kéo phần tử phạm tội đến đồn công an.

Kết quả đến đồn công an, tên tội phạm kia một mực khai nhận lão cóc là đồng phạm, vốn thiếu phụ trợ mắt đứng nhìn Cáp Mô giúp mình đoạt lại túi xách nhìn kỹ đánh giá tỉ mỉ Cáp Mô lại lần nữa. từ ngữ cũng bắt đầu trở lên không rõ ràng. Cô ta thật sự không dám khẳng định Cáp Mô là người tốt hay không. Bởi vì dáng vẻ của Cáp Mô... Thành thực mà nói khuôn mặt của Cáp Mô khi thành thật thừa nhận mình là người tốt, lại càng khiến cô ta thêm kinh hãi.

Răng vàng, miệng thối, lại còn mặt rỗ, lại còn có rất nhiều mụn trứng cá. Anh nói thử xem một gã đàn ông già hơn ba mươi tuổi, không làm gì tại sao lại mọc nhiều mụn trứng cá như vậy? Giả nai tơ cũng đâu cần phải giả bộ như vậy.

Chú cảnh sát vẫn là người công bằng nhất, trải qua cuộc điều tra thận trọng cuối cùng kết luận Cáp Mô vô tội được thả. Nhưng chú cảnh sát vẫn rất có trách nhiệm về vụ án của Cáp Mô, chụp ảnh, lấy vân tay, cẩn thận tỉ mỉ.

Cáp Mô cảm động muốn mắng cô gái kia, lần đầu tiên làm việc tốt. Sao ông trời không có mắt như vậy chứ? Ông đây nếu như không nhìn thấy thiếu phụ kia mang giày cao gót cổ sức truy đuổi tên côn đồ kia, cái mông uốn éo rung động đến tâm can, bộ ngực trắng nõn nà rung đập mãnh liệt như làn sóng trong cặp áo ngực làm lay động trông mắt người ta, thì ông đây đã không có hăng hái chạy đuổi tên trộm kia rồi!

Nhưng Cáp Mô cũng không trách cô ta, đáng người cô ta thật không có điều gì để chê. Vòng eo nhỏ kia, vừa đủ để véo một cái, cái mông kia vừa tròn lại vừa to, bộ ngực kia thật khiến người khác phải lão đảo muốn ngã.

Cường Tử đi qua, vỗ một cái vào bả vai Cáp Mô.

- Cáp Mô ca, sao anh lại ở đây?

Cáp Mô đang chăm chú ngắm nhìn cơ thể cao đẹp, vòng eo yếu điệu, cái mông lồi cuốn của cô thiếu nữ bị thằng Cường vỗ một cái giật mình.

Anh ta cười có chút ngượng ngùng, vẻ mặt có chút nhần nhó. May mà về cơ bản sắc mặt anh ta đã rất khó có thể nhận ra tia màu đỏ, sẽ không bị ai phát hiện.

- Cường Tử à, tôi tặng cho cậu cái này.

Cáp Mô đưa một cái túi xách cho Cường Tử, vừa nãy còn vứt ở dưới chân anh ta. Túi là túi xách thể thao nhái hiệu Adidas rất bình thường, loại mấy chục đồng một cái. Trong những quán bán túi xách vỉa hè, thậm chí ở chợ dưới quê đều có thể mua được. Mặc dù là hàng nhái, nhưng thông thường đều rất bền.

Cường Tử theo phản xạ đón lấy cái túi xách, cảm thấy nặng

- Đây là?

Cường Tử hỏi

Cáp Mô nhếch miệng cười, lộ ra hai cái răng cửa cực kỳ điệu dàng, hút thuốc nhiều thành những mảng màu vàng dính chặt lấy răng, cũng coi như không có địch thủ.

- Tiền! Ba mươi lăm vạn!”

Cường Tử sửng sốt, trong lúc nhất thời hắn không kịp có phản ứng gì.

Cáp Mô lắc đầu, rất hào phóng tự nhiên.

- Đôi giày anh bảo tôi bán, tôi đã bán rồi, rất thuận lợi.

Cường Tử thật sự quá ngạc nhiên, hắn không ngờ được Cáp Mô bán nhanh như vậy. Đôi giày kia cho dù thiết kế có chỗ sáng tạo đột phá, nhưng cuối cùng bất quá nó cũng chỉ là đôi giày thể thao mà thôi. Ba mươi lăm vạn đồng, đùa giỡn quá mức ấy chứ. Cường Tử chưa thích ứng kịp, đầu óc hắn còn lơ mơ, có cảm giác hạnh phúc.

- Bán cho ai rồi?

Cường nhỏ giọng hỏi.

Cáp Mô cười:

- XX kia, công ty đồ thể thao lớn nhất nước ta. Tổng công ty của họ ở ngay trong thành phố này, tìm ra không khó.

Cường Tử hỏi:

- Anh cứ đi thẳng vào như vậy, rồi bán sao?

Cáp Mô nói:

- Không vậy thì còn có thể thế nào nữa? Tôi xách hộp giày đi thẳng vào. Nói với bảo vệ cửa tôi muốn tìm lão tổng của hắn, cháu trai lại còn bài đặt, ông đây lòi đôi giày bóng loáng đó ra, hắn liền kinh ngạc.

Cường Tử:

- Cứ như vậy hắn dẫn anh đi gặp lão tổng?

Cáp Mô:

- Không phải, dẫn tôi đến bộ phận bảo hành, hắn cho rằng đôi giày đó của tôi có vấn đề về chất lượng. Vốn dĩ bộ phận bảo hành không quản lý việc này. Chủ yếu là mùi đôi giày đó quá khủng khiếp, bảo vệ không chống được nên đưa tôi sang đây.

Cường Tử đỏ mặt

- Về sau thì sao?

Cáp Mô:

- Về sau tôi lôi đôi giày đó ra, sau đó ta thao thao bất tuyệt nói điểm tốt về đôi giày này ra. Mắt tên quản lý kia sáng lên, không nói câu nào, lập tức dẫn thẳng tôi đến gặp tổng giám đốc của họ. Về sau rất thuận lợi, tôi bán giày cho bọn họ. Cậu nói muốn mười lăm vạn, nhưng tôi nghĩ ngơi, làm buồn bán sao lại không nói thách. Tôi nói thách lên gấp đôi, ba mươi vạn. Tên tổng giám đốc kia vung cây bút to lên nói, ba mươi lăm vạn, tôi mua đứt nó!

Cáp Mô nhìn vào mắt Cường Tử, có chút hối hận nói:

- Như vậy là còn rẻ.

Cường cười ha ha, cười sung sướng.

- Không ít không ít, vượt qua dự tính của tôi nhiều rồi.

Cường Tử mở túi ra, trước con mắt của bao nhiêu người ở cửa trường học, cũng không cảm thấy có gì không ổn. Hắn lôi năm xấp tiền lớn từ trong túi du lịch ra, một vạn một xấp nhét vào cặp của mình, sau đó trả lại túi du lịch đó cho Cáp Mô.

- Cáp Mô ca, số còn lại anh hãy cầm lấy đi, hãy coi như là tiền viện phí cho Báo Tử ca. Thay tôi chuyển lời xin lỗi tới anh ấy. Về sau đều là anh em rồi, tôi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, Báo Tử ca đại nhân đại lượng không so đo chuyện nhỏ.

Cáp Mô đơ người ra, anh ta chưa từng thấy qua người cầm tiền không tham tiền như vậy.

Anh ta nhận lấy cũng không phải, không nhận cũng không phải.

Cường Tử cười rạng rỡ như ánh mặt trời, hắn nói:

Cáp Mô ca, cầm lấy đi. Tôi biết bốn người các anh theo Triệu ca đều không phải người tầm thường, tương lai rất có thể thành công nổi bật rất nhanh. Bây giờ coi như tôi đầu tư, nể mặt tôi thì giúp tôi. Tương lai khi gây dựng sự nghiệp, số tiền này coi như cổ phần của tôi góp vào.

Cuối cùng Cáp Mô cũng nhận lấy tiền.

- Bát Bạch thúc nói không sai, Cường Tử, anh cũng không phải là người tầm thường.

Cường Tử cười khúc khích:

- Không phải người tầm thường còn có thể là gì? Hai cái tai, hai đôi mắt, một cái mũi một cái miệng. Không có gì chò nào khác biệt. Nếu như quả thật muốn tìm ra điểm đặc biệt, vậy thì điểm đặc biệt đó là tôi đặc biệt đẹp trai, chỉ kém hơn so với Cáp Mô ca chút chút thôi.

Cáp Mô cười ha ha, rất điệu dàng.

- Cường Tử, người anh em này của tôi, tôi kết giao.

Cường Tử gật đầu, cười chân tình.

- Đúng rồi Cáp Mô ca, khi về anh gọi đại Hùng đến tìm tôi có việc. Tôi tìm cho cậu ta người thầy, dạy hắn luyện tập Bát cực quyền, với tố chất cơ thể của cậu ta, không luyện Bát cực quyền hơi lãng phí.

Cáp Mô:

- Đồng ý! Không vấn đề, tôi làm chủ thay cho Đại Hùng.

Cường vẫy vẫy tay tiễn Cáp Mô, đưa mắt nhìn anh ta gọi một chiếc taxi đi xa. Trên miệng vẫn nở nụ cười, Cáp Mô, Đại Hùng, Báo Tử, Bát Bạch thúc, bốn người tài giỏi, vận mệnh của mình thật là giảm được đồng phân chó thiệt lớn.

Bỗng dưng nghe thấy âm thanh quen thuộc gọi hắn, nghe như tiếng chim hoàng anh hót rất êm tai.

- Cường Tử! Cậu tới rồi à!

Cường Tử hí mắt cười vui vẻ, hắn xoay người mở rộng hai tay, hếch cằm lên nói câu vô liêm xỉ:

- Đến đây nào bảo bối, để cho chồng ôm cái.

60. Chương 60: Giúp Đỡ Kẻ Nghèo Khó

Bùi Nhược chạy chậm đến trước mặt Cường Tử, nụ cười của cô nàng giống như bầu trời đầy nắng như tiên tử hạ phàm. Trên khuôn mặt cô gái nhỏ tràn đầy sự hài lòng và hạnh phúc, cũng có thể do tiếng gọi bảo bối đến đây của Cường Tử. Từ khi xác định có quan hệ yêu đương với Cường Tử, thần kinh trên khuôn mặt của cô gái nhỏ Bùi Nhược càng ngày càng phát triển...

Cuối cùng cô gái nhỏ Bùi Nhược không dám ở trước mặt mọi người nhào vào vòng tay Cường Tử, dù sao điều này yêu cầu phải có dũng khí rất lớn. Trong hoàn cảnh không có ai, Bùi Nhược biết mình sẽ không cự tuyệt Cường Tử, bởi vì cô nàng biết mình đã bắt đầu mê đắm cảm giác được ôm này, rất thoải mái, như được chở che.

(nguyên gốc: cang loan nghĩa đen là bến cảng, nghĩa bóng để chỉ sự che chở.)

Hai người đi sóng vai nhau vào trường, mặc kệ là ai cũng có thể nhận ra quan hệ của hai người này thật sự không bình thường. Nhưng Bùi Nhược không thêm để ý những chuyện này, những ánh mắt đi trên đường đều bỏ qua hết.

- Tên kia là ai? Hẳn cho rằng mình là Nhiếp Phong hay là Bộ Kinh Vân, để một túm tóc rác rưởi trên đầu thế kia?!

- Mẹ! Cháu nội tóc trắng cả đầu bên kia là ai, chưa gặp bao giờ”

- Ê! Mày nhìn bên kia, có thằng để đầu tóc trắng như một con bò kia.

- Mẹ nó! Thật là phong cách mới mẻ a! Nhuộm ở tiệm tóc nào vậy? Tao cũng muốn nhuộm cái.

- Mày nhìn xem, thằng đẹp trai bên kia kia, tóc hẳn thật đẹp.

- Ô! Anh đẹp trai ơi! Bạn nhìn đi, đẹp trai quá à!

- Thật nam tính, học sinh nam này mới đến sao? Bạn nhìn xem cậu ta với Bùi Nhược đi thật sát nhau, hình như có quan hệ rất thân.

- Bùi Nhược nào? Bùi Nhược không phải đang yêu Lâm Cường à? Nhanh vậy đã dứt tình ly biệt rồi sao, thế nhưng cũng khó trách. Tên Lâm Cường kia còn kém xa anh chàng đẹp trai này. Nếu như là mình mình cũng chọn anh ấy!

- Thì vậy, mặc dù Lâm Cường có thành tích học tập tốt, khuôn mặt cũng coi được. Nhưng hơi thấp, mày nhìn xem anh chàng đẹp trai kia ít nhất cũng một mét tám, dáng người thật đẹp.

Bùi Nhược quay đầu trừng mắt nhìn mấy đứa háo sắc và những tên con trai ngu ngốc kia, cô nàng rất tức giận. Thứ nhất giận vì mấy lũ kia nói cô yêu tay đôi, lẳng lơ, thứ hai tức giận bởi vì bọn chúng nói xấu Cường Tử. Cường Tử dù có đẹp trai hơn so với trước kia cô nàng cũng không thấy có điểm gì khác nhau.

Cô nàng luôn ở bên cạnh quan sát Cường Tử, cho nên không có biểu hiện gì quá kinh ngạc với vẻ bên ngoài của Cường Tử. Chuyện đáng ngạc nhiên hơn so với việc này cô nàng cũng trải qua rồi, cho nên biểu hiện không kinh ngạc giống như đám bạn học sinh kia.

Đại đa số các bạn học sinh đều rất có hứng thú với mái tóc dài ngang eo bạc trắng của Cường, có người nói là đồ giả, nhuộm lông con lợn thành màu trắng. Có người nói cơ thể hẳn chắc là mắc bệnh gì đó, nhìn xem tóc cũng đổi màu kia. Lại còn có người nói, hẳn có phải người ngoại quốc không, vừa nhìn đã thấy giống con lai.

Một bộ quần áo thể dục màu đen, đôi giày thể thao màu đen, dáng người cao gầy đẹp trai mạnh mẽ, thân thể thon dài, mái tóc dài bạc trắng bay phấp phùng tự nhiên sau gáy, dùng một sợi dây thun buộc lên, bỗng bệch nhẹ nhàng rất có phong cách. Cường Tử bây giờ, cho dù nhìn từ góc độ nào cũng thấy loại phong thái của công tử thể gia nhà giàu có thời đại phong kiến trước kia, cực kỳ nổi bật.

Sắc mặt của Cường Tử dường như không có gì thay đổi, chỉ là trắng hơn so với trước, nhưng lại không mất đi vẻ đẹp nam tính. Sống mũi cao, môi mỏng, cằm nhọn, khuôn mặt hoàn hảo. Không giả tạo, tâm tư không phức tạp, cũng không phải da trắng do bệnh cũng không phải trắng giống như con gái.

Cường Tử vừa bước vào trường đã trở thành tiêu điểm, tiểu mỹ nhân tuyệt thế Bùi Nhược đi bên cạnh càng làm nổi bật hơn. Điều này làm cho Bùi Nhược có chút gì đó chịu thiệt thòi, dù sao con gái cũng yêu cái đẹp. Nhưng bạn trai của mình lại xuất sắc như vậy, Bùi Nhược càng cảm thấy tự hào hơn, bất tri bất giác nàng đã uốn bộ ngực nhỏ của mình lên, đi với dáng vẻ đắc ý.

Đến gần phòng học, Cường Tử quay sang nói với Bùi Nhược:

- Em vào phòng học trước đi, anh đến chỗ cô Chu báo danh, còn phải đi gặp thầy Trương và phó hiệu trưởng Trần. Dẫu sao lâu lắm chưa đến trường, nếu không đến gặp các thầy là không lễ phép.

Bùi Nhược muốn nói lại thôi, như đang có điều gì đó muốn nói với Cường Tử, mấp máy môi nhưng rồi lại thôi.

Cường Tử phát hiện thấy nàng có điều gì đó bất thường, khẽ cười rồi hỏi Bùi Nhược:

- Có phải có điều gì muốn nói với anh?

Bùi Nhược cắn môi, ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt Cường Tử nói:

- Cô Chu được điều đi trường khác rồi!

- Cái gì!

Cường Tử ngây người ra

- Cậu nói lại lần nữa!

Cường không tin nên hỏi tới

Sắc mặt Bùi Nhược có chút thay đổi, cô nàng có chút để bụng phản ứng kịch liệt của Cường Tử.

- Cô Chu đã được điều đi, điều về trên tỉnh . Điều đến trường đại học làm giảng viên.

Một hơi nói xong, Bùi Nhược quay đầu đi vào lớp, để lại Cường Tử vẫn còn ngây ra như ngỗng.

- Vì sao, vì sao lại điều đi nơi khác? Vì sao không đợi em?

Cường lẩm bẩm một mình

- Đúng vậy, cuộc sống nơi đây không thuộc về cô, sân khấu này... quá nhỏ.

Cường Tử lắc đầu, cố gắng bình tĩnh trở lại. Hắn thực sự không thể nghĩ được, vừa quay lại trường tin tức đầu tiên nghe khiến cho bản thân buồn đến vậy. Hắn tuy rằng vẫn luôn nhắc nhở mình không được có bất kỳ tình cảm đặc biệt nào với cô Chu, nhưng sự việc này không kiểm soát nổi. Nhưng nghĩ tới trước kia qua lại với Chu Lâm Nhã, về sau hoặc có thể sẽ không có cơ hội gặp lại, trong lòng hắn hết sức đau đớn, như có một cây đinh đâm vào vậy.

Hắn biết rõ nghĩ như vậy là có lỗi với Bùi Nhược, nhưng thứ tình cảm này, không phải ai cũng làm chủ được.

Không biết làm cách nào đi đến được cửa văn phòng phó hiệu trưởng, khi giơ tay lên gõ cửa Cường Tử mới từ trong buồn bã tận đáy lòng tỉnh lại. Đứng trước cửa văn phòng phó hiệu trưởng Trần, hắn hít thở thật sâu một lần. Tự nói với lòng mình, cũng có lẽ là nói cho Chu Lâm Nhã, cô đợi đây đừng có chạy!

- Mời vào.

Cường Tử đẩy cửa đi vào, chào một tiếng thầy Trần.

Phó hiệu trưởng Trần ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Cường Tử một lát.

- Xin hỏi, em là?

Cường Tử vuốt tóc nói:

- Thầy Trần, em là Lâm Cường, thầy không nhận ra em nữa ạ.

- Lâm Cường... đúng thật là em rồi, mấy hôm em không đến trường, sao lại thay đổi nhiều như vậy.

Phó hiệu trưởng Trần đứng lên đi đến bên cạnh Cường Tử, tỉ mỉ quan sát. Cũng không trách thầy ấy ngạc nhiên như vậy. Dù sao Cường thay đổi quá nhiều, điều này là chuyện không dễ giải thích.

Cường Tử:

- Ốm nặng một trận, khỏi bệnh thành ra thế này, em cũng không biết vì sao. Ngay cả bác sĩ cũng nói điều này y học cũng rất khó giải thích. Em càng không giải thích được.

Cường Tử đã nói dối, việc của hắn không nên giải thích thì tốt hơn, càng giải thích càng khó tin. Mặc dù thầy Trần rất tốt, nhưng chưa đến mức có thể biết hết bí mật của hắn.

- Ủ, đẹp trai.

Thầy Trần quan sát một lúc lâu, cuối cùng cũng chốt được một câu.

Cường Tử nói có chút không tự nhiên

- Thầy nói vậy em thấy mắc cỡ lắm, em thấy không khác biệt là mấy, chỉ là tóc đặc biệt hơn trước, em không nhổ cắt đi. Đây không phải đến nhờ cậy thầy, nhưng thầy xem có thể bỏ qua cho em, để em giữ lại mái tóc này?

Dù sao trong trường cấp ba, kiểu tóc này vẫn thuộc về loại đáng làm cho người ta sợ hãi.

Thầy Trần suy nghĩ rồi nói:

- Tình huống của em là đặc biệt, thôi thì cứ giữ lại đi.

Cường Tử rất cảm động, sau khi ra khỏi văn phòng phó hiệu trưởng Trần, Cường Tử lại đi tìm thầy Trương. Lưng của thầy Trương dường như càng lúc càng còng hơn, con mắt vốn tinh nhanh nhưng giờ đã kém hơn, hẳn là do mệt nhọc. Dù sao thầy cũng hơn bảy mươi tuổi rồi, ý chí chiến đấu tràn đầy, nhưng sức khỏe đã yếu đi.

Nói chuyện mấy câu với thầy Trương, Cường Tử cũng khuyên thầy nên nghỉ ngơi nhiều, đừng vất vả quá. Sau đó tạm biệt thầy tính vào lớp học, trong lòng hắn vẫn rất khó chịu, việc điều Chu Lâm Nhã sang trường khác đối với hắn mà nói là đã kích thích thần kinh không hề nhỏ, có một thứ tình cảm không sao xóa đi được. Có rất nhiều học sinh đều có thứ tình cảm mơ hồ như vậy đối với giáo viên của mình, chỉ có điều mọi người đều biết đây là thứ tình cảm nông nổi của tuổi trẻ, nhưng thứ tình cảm này của Cường Tử lại sâu tận xương tủy.

Không thể phủ nhận chính là, sức ảnh hưởng của Chu Lâm Nhã ở Nhất Trung quá lớn, cô chuyển đi đã khiến nhiều học sinh nam nhiều đêm mất ngủ. Thậm chí có nhiều học sinh nữ cảm thấy chán nản buồn bã. Chu Lâm Nhã sinh ra đã có một loại cảm giác thân thiện, còn có một loại khí chất cao quý thanh lịch, sức ảnh hưởng của cô lớn hơn so với hiệu trưởng, thậm chí so với bất kỳ giáo viên nào trong trường.

Cường Tử sau khi ra khỏi phòng thầy Trương liền đi vào nhà vệ sinh, đi tiểu tiện xong nghe thấy sau lưng có tiếng huyết sáo, rất sắc nét, rất chói tai.

- Ui cha! Mỹ nhân nào đến vậy, sao lại vào phòng vệ sinh nam? Ai da, lại còn đứng đi tiểu kia, mẹ nó thật là lạ nha!

- Hầy, thằng con hoang mày là nam hay nữ? Đi nhầm cửa rồi?

Giọng nói nghe rất quen thuộc, cảm giác rất thân thiết, Cường quay đầu nhìn lại, quả nhiên là người quen.

Tóc vàng, tóc lori, học sinh hư A,B,C đều ở đây, không thiếu tên nào.

Cường Tử nở nụ cười, cười vô cùng rạng rỡ.

- Không nhận ra đệ sao mấy vị đại ca? Tiểu đệ là Lâm Cường, lâu rồi không gặp, thật nhớ mọi người quá đi.

- Lâm. Lâm Cường!

- Lâm.

Cường Tử giờ tay ra hiệu trước mặt bọn hắn

- Sao vậy mấy vị đại ca? Lại ra đây giúp đỡ kẻ nghèo khó à? Hôm nay có mang tiền theo không?

61. Chương 61: Đại Thế Gia

Trên một con đường hẹp ánh sáng mịt mờ, dưới ánh đèn đường mờ lung chiếu rọi hai bóng người bị kéo ra rất dài. Tốc độ phát triển của thành phố này thật nhanh, mặc dù mỗi ngày đều có những thay đổi mới, nhưng không thể phủ nhận rằng những chỗ âm u nay càng thêm âm u.

Ví dụ con phố nhỏ này, mặt đường bị hư tổn, mấy năm về trước đi lại đã khó, nhưng vì thành phố xây dựng đổi mới, liên quan đến vấn đề quy hoạch của thành phố, ai cũng không dám bảo đảm bỏ tiền ra sửa đường sau đó thành phố xây dựng đổi mới sẽ phá hủy lần nữa hay không. Cho nên đã xấu này càng xấu, đã gập gềnh nay càng gập gềnh.

Trong rất nhiều thành phố lớn ở phía bắc, nếu nói về tốc độ phát triển, nói về sự giúp đỡ của chính phủ về sản xuất công nghiệp, không có nghi ngờ gì thành phố này chắc chắn vượt trội. Khu công nghiệp tiến bộ hơn một bậc, thu hút hơn năm mươi doanh nghiệp trong tổng số năm trăm tập đoàn mạnh nhất toàn cầu đầu tư tại thành phố này. Cùng lúc với giải quyết được vấn đề tìm việc làm của người dân nơi đây, cũng dẫn theo trị an nơi đây càng ngày càng tồi tệ.

Khu phố này vốn dĩ thuộc về khu vực thành phố cũ, toàn bộ kiến trúc già cỗi không biết lúc nào thì phải dỡ bỏ. Đa số người dân ban đầu ở đây đã rời đi và chuyển vào khu thành phố mới. Nhà ở đây phần lớn giành cho công nhân nơi khác đến làm việc trong khu công nghiệp đến thuê ở. Người của mười mấy khu tỉnh thành tự trị từ nam chí bắc đều tập trung tại đây, hỗn loạn mất trật tự.

Công trình kiến trúc ở đây cơ bản đã hơn ba mươi năm, nhà cửa đều cũ nát. Ánh đèn vàng mờ đã làm hết trách nhiệm chiếu sáng của mình, dù phạm vi chiếu sáng càng ngày càng nhỏ nhưng vẫn kiêu ngạo đứng thẳng như từ trước tới nay.

Hai cái bóng một trước một sau, bước rất chậm như đang đi dạo.

Người phía trước thân hình cao to, phải một thước tám trở lên, cộng thêm vóc dáng cân đối, tiêu chuẩn hoàn hảo. Hắn đang tuổi trung niên, vẻ mặt phong độ có loại tố chất khiến các cô gái si mê. Thường nói nam nhi bốn mươi một mùa hoa, đến độ tuổi bốn mươi mới trưởng thành, mới là lúc có sức hấp dẫn lớn nhất. Trên người này toát lên chí khí thực sự có ý nghĩa.

Bước đi ổn định, không nhanh không chậm, bóng đằng sau theo sát hắn trông có vẻ còn rất trẻ, thân hình nam thanh niên này gầy hơn so với người đàn ông trung niên, toàn thân được bao bọc bởi cái áo gió màu đen rộng rãi, tướng mạo người trẻ tuổi rất giống phụ nữ, đôi mắt sáng ngời lạ kỳ.

Đi phía trước là Tả thủ đạo Sở Ly Hỏa đứng đầu Địa Bảng, theo sau là đệ tử mới nhận của anh ta Phong Dao. Phong Dao người này rất thần bí, lai lịch không rõ, không biết chút gì. Từ sau khi Sở Ly Hỏa thu nhận gã làm đồ đệ đã an tâm yên ổn hơn rồi, chưa bao giờ nhiều lời, chỉ đi theo Sở Ly Hỏa học tập cẩn thận, đến nỗi từng cử chỉ lời nói của Sở Ly Hỏa đều nhớ rõ.

- Phong Dao, anh nghĩ kỹ chưa?

Sở Ly Hỏa đi phía trước, thản nhiên hỏi.

Bước chân Phong Dao dừng lại chút, lập tức bước theo kịp.

- Vâng, nghĩ kỹ rồi.

Sở Ly Hỏa nói:

- Nếu đi theo tôi sẽ lưu lạc trời nam đất bắc, sẽ không ổn định yên bình. Nói không chừng có lẽ không tốt bằng anh tự tu hành, có thể còn bị nguy hiểm đến tính mạng.

Phong Dao:

- Sư phụ, con đã hạ quyết tâm. Về sau dù đi đến chân trời góc biển con vẫn đi theo thầy.

Sở Ly Hỏa cười:

- Ha ha, tùy anh, thật ra chỉ cần trong lòng anh thật sự bình tâm, mặc kệ anh ở chốn nào đều giống nhau. Theo tôi cũng tốt, không theo tôi cũng tốt, đều không có gì khác biệt.

Phong Dao:

- Chính bởi vì trong lòng con không yên, cho nên lúc nào cũng cần phải đi theo bên cạnh sư phụ.

Sở Ly Hỏa gật đầu, vừa muốn nói về mặt bỗng dừng biến sắc.

- Thần thánh phương nào?

Sở Ly Hỏa nhẹ nhàng hỏi một câu, giọng nói không lớn nhưng lại xuyên thấu hết thảy mọi vật.

Ba người nhanh như cắt giống như trong phim ảnh, xuất hiện ở đầu phố nhỏ vừa nãy còn không hề có một vật gì. Ba người đứng thành hình tam giác, đứng phía trước hai người Sở Ly Hỏa và Phong Dao. Ba người này đều mặc đồ đen, thần sắc nghiêm nghị. Bọn họ xuất hiện không hề có dấu vết, giống như chui từ dưới đất lên.

Sắc mặt Phong Dao thay đổi, lông mày lộ ra có chút e ngại. Nhưng sau khi quan sát kỹ ba người kia, mới nhẹ nhàng thở dài, như vứt bỏ được cái gì đó nặng nề đi.

Ba người này đứng nguyên ở đó, không có cử động nào bất thường. Nhưng Sở Ly Hỏa có thể cảm giác được một luồng áo lực nặng nề như núi cao, thổi quần áo của anh ta bay lên phát phơ. Khí thế này giống như hóa thành thật chất, chỉ có cao thủ tuyệt thế mới tản phát ra được.

Sở Ly Hỏa đứng sừng sững bất động, dáng vẻ cao ngạo khí thế ngút trời y hệt một chiếc thuyền trong cơn sóng dữ, trong lúc sóng lay gió giật lại ổn định giống như khối đá. Ánh mắt của Sở Ly Hỏa nhìn chăm chú ba người trước mặt, ánh mắt bình tĩnh.

Phong Dao ngược lại sắp kiên trì không được nữa rồi, hắn chỉ cảm thấy trong khoang ngực mình như sắp nổ tung, từng luồng nối tiếp từng luồng hơi thở sôi trào bên trong cơ thể, dường như đang liều chết chống cự áp lực khủng khiếp của đối phương. Nhưng tu vi nội lực của hắn vẫn còn quá thấp thì làm gì được, căn bản không thể chống nổi áp lực gần như hoá thành thực chất.

Phong Dao nghiêng rằng kiên trì, cơ thể của hắn bắt đầu run rẩy, hai chân không đứng vững mà run lên. Gã cảm nhận hai vai giống như bị một tảng đá nặng vạn tấn đè lên, cơ thể dường như không giữ vững được.

- Không tệ, đứng đầu Địa Bảng quả nhiên danh bất hư truyền.

Đột nhiên toàn bộ khí thế tiêu tán, hết thảy quay về như trước.

Một người đứng giữa ba người mở miệng nói. Giọng hắn ôn hòa hiền dịu, không nhanh không chậm, rành mạch. Mặc dù đứng cách nhau rất xa, Phong Dao không nhìn rõ đánh vẻ của hắn, nhưng dựa vào giọng nói có thể phán đoán tuổi tác không lớn lắm, không chênh lệch lắm so với tuổi của Sở Ly Hỏa.

Sở Ly Hỏa cười nói:

- Đó chỉ là nói quá mà thôi.

Người áo đen nói:

- Sớm đã nghe qua danh tiếng của Sở tiên sinh, tay cầm đao, vung lên cắt đầu người. Năm đó múa một thanh Tả thủ đao vẩy vùng ở Đông Doanh đánh dẹp tất cả, tôi ngưỡng mộ đã lâu chỉ tiếc là hôm nay mới

được gặp. Không thể không nói là một chuyện hối tiếc rất lớn của cuộc đời. Nhưng không sao, cuối cùng đã gặp được, cũng đáng bỏ công một chuyến.

Người áo đen bỗng nhiên thay đổi giọng điệu.

- Nhưng, hôm nay ba người chúng tôi, cũng không phải là đến để thăm hỏi Sở tiên sinh.

Phong Đào thần kinh căng thẳng, trong lòng lo lắng không yên. Ba người này vừa lộ mặt đã ra oai phủ đầu, loại khí thế hư vô mờ mịt này cũng vừa đủ có thể khiến người ta kinh sợ, Phong Đào biết được tu vi của mình, nếu như so sánh với ba người này, qua thật chênh lệch giống như hạt vừng quả dưa hấu, con đom đóm với ánh trăng.

Bây giờ nghe được ý nghĩa trong lời nói của tên cầm đầu kia, mục tiêu của bọn chúng hình như là mình!

Phong Đào dụng hết tinh thần đề phòng, lúc nào cũng trong tư thế rút lui.

Sắc mặt Sở Ly Hỏa thản nhiên nói:

- Xin lỗi, ta đang ở đây, không đến lượt các người.

Trong lòng Phong Đào rúng động, hẩn nhìn chăm chú bóng lưng đồ sộ của Sở Ly Hỏa, con mắt ướt ướt.

Người áo đen cầm đầu khẽ cười nói:

- Nếu như Sở tiên sinh không ngăn cản, ta cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ. Chuyện hôm nay hoàn toàn không có liên quan gì đến hận thù. Ba người chúng tôi phụng mệnh đến đây, vẫn mong rằng tiên sinh đừng đổ trách.

Sở Ly Hỏa cười nhạt:

- Ra tay đi, không cần nề tình.

Người cầm đầu chỉ tay vào Phong Đào nói:

- Tiểu thư nhà ta muốn tính mạng của tên này. Thứ cho tôi nói thẳng, Sở tiên sinh tuy rằng tu vi cao thâm nhưng không ngăn được ba bọn tôi. Dựa theo tôi được biết, người này không có quan hệ gì với Sở tiên sinh, để hai bên tránh bị tổn thương, chỉ bằng giao hẩn cho bọn ta.

Sở Ly Hỏa không nói lời nào, chỉ lắc lắc đầu.

Phong Đào đến phía sau Sở Ly Hỏa nhẹ nhàng nói:

- Sư phụ, hãy để cho con đi theo bọn họ. Thầy từng nói, mọi chuyện xảy ra đều có nhân quả. Lỗi trước kia con phạm phải, bây giờ phải trả giá rồi.

Người áo đen cầm đầu nói:

- Có thể nói ra những lời này, đủ biết người cũng không phải tên đại gian đại ác. Đi theo ta, nói không chừng sẽ được tiểu thư nhà ta khoan dung.

Phong Đào đang định lên tiếng, Sở Ly Hỏa xua tay chặn hẩn lại.

- Người trong lời nói của anh, có phải là Chu gia hay không.

Người áo đen cầm đầu khẽ gật đầu.

- Đúng, tôi tin anh cũng biết, Chu gia không làm việc ác. Cho nên xin Sở tiên sinh nên xử sao cho hợp lý.

Sở Ly Hỏa nói:

- Thế này đi, nếu anh tin lời tôi nói, quay về báo lại cho đại tiểu thư Chu gia. Người mà tiểu thư cần bây giờ đã được Sở Ly Hỏa thu nhận làm đồ đệ. Từ giờ về sau tuyệt đối không gây thêm tội ác nào nữa. Nếu như về sau phát hiện hẩn làm ra việc trời đất khó dung gì, Sở Ly Hỏa sẽ tự tới trước cửa thỉnh tội.

Người áo đen do dự chốc lát nói:

- Tôi tin tưởng vào nhân phẩm của tiên sinh, cũng tin tưởng tiên sinh biết tác phong làm việc của Chu gia tôi. Như vậy đi, ta về xin chỉ thị của tiểu thư, dù kết quả ra sao, ba ngày sau ta lại đến bái kiến ngài. Đến lúc đấy hi vọng có thể có cơ hội chiêm ngưỡng phong phạm Tả thủ đạo đệ nhất thiên hạ của Sở tiên sinh.

Sở Ly Hỏa chấp hai tay nói cảm ơn.

Người áo đen chấp hai tay nói hẹn gặp lại, sau đó xoay người rời đi, không lưu lại vết tích gì. Bóng lưng ba người dần dần biến mất trong bóng tối, Phong Dao suy nghĩ xuất thần nhìn về hướng ba bóng người đó biến mất.

Sở Ly Hỏa xoay người thở dài, nhìn Phong Dao nói:

- Ai dà....Tên đồ đệ này, thu nhận anh tôi không có gì để nói. Không ngờ còn liên lụy đến Chu gia, nhưng cũng phải nói Cường Tử dường như có quan hệ rất mật thiết với Chu gia. Tên tiểu tử này, thật là đi đâu cũng đập phải phân chó cả.

Phong Dao:

- Chu gia nào? Rất lợi hại sao?

Sở Ly Hỏa lườm hần nói:

- Trong mắt bọn người Chu gia, cái tên đứng đầu Địa Bảng như tôi đây chỉ là một kẻ buôn bán nhỏ mà thôi, căn bản không đáng để nhắc đến. Đừng nói là tôi, ngay cả cao thủ Thiên Bảng cũng không có gì đáng giá đáng nhìn vào trong mắt Chu gia. Chu gia, mới là đại thế gia chân chính.

62. Chương 62: Bạo Sát!

Sở Ly Hỏa nói:

- Chu gia, cho dù khắp thiên hạ mà nói cũng được coi như đại thế gia đứng vào hàng đầu tiên. Những người thường nói mình là cái gì mà Hào Môn Chi Hậu (con cháu đời sau của các gia đình giàu có), cái gì là danh môn chính phái, quả thực không đáng đứng cùng hàng so với Chu gia.

Anh ta nói:

- Thực lực Chu gia rốt cục thâm sâu cỡ nào, không ai có thể suy đoán được. Tôi nhớ rất nhiều năm trước, lúc ấy tôi còn không có tư cách để leo lên Địa Bảng, hình như khi đó đang đứng thứ chín ở Nhân Bảng. Cao thủ đứng đầu Địa Bảng lúc đó gọi là Phích lịch thủ Hoắc Hành, quyền pháp của ông ta có thể xưng là thiên hạ vô địch, ra quyền đúng như tia chớp làm cho người ta khó lòng phòng bị được. Ngay cả cao thủ Thiên Bảng, nếu như cận chiến với ông ta, chỉ sợ thắng bại cũng không thể biết trước.

Phong Dao lú lười nói:

- Lợi hại như vậy sao?

Sở Ly Hỏa nói:

- Lợi hại hơn nữa có tác dụng gì, kẻ kia tính cách thô bạo làm việc toàn bằng cảm tính, tại Chiết Giang đã làm một việc đại ác, giết sạch một môn phái nhỏ trong võ lâm, còn gian ô một thiếu nữ. Về sau bị người của Chu gia tìm tới, chỉ là con cháu của Chu gia, bỏ đi ưu điểm của mình đánh nhau cận chiến với Hoắc Hành. Ba quyền đánh nát tim Hoắc Hành sau đó ngang nhiên rời đi, đó gọi là uy phong cỡ nào!

Sở Ly Hỏa nói chốt lại câu cuối cùng:

- So với Chu gia, bọn giàu có lắm tiền nhiều của kia mặc dù gia tài bạc triệu, phú khả địch quốc. Nhưng vẫn như một đứa bé mới sinh, không cách nào so sánh với nhau. Chờ anh sau này trải qua sẽ thấy, xã hội này phức tạp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của anh.

Phong Dao tin tưởng điểm này, kế thừa văn minh năm nghìn năm cũng không vì khoa học kỹ thuật tiến bộ mà có chỗ suy yếu, chỉ có điều có rất nhiều hào môn thế gia lui lại đứng ở phía sau, không lộ mặt ra mà thôi. Thật muốn phát động, chỉ sợ sức mạnh của một thế gia cũng đủ để phá vỡ mọi suy nghĩ của mọi người.

Hai người vừa đi vừa nói, xác thực là không có mục đích gì. Sở Ly Hỏa đã đóng cửa hàng sửa xe, tính vào chốn giang hồ tu luyện lần nữa. Anh ta vốn cho rằng mình đã tâm như nước ngừng chảy, cố gắng truy cầu cuộc sống bình thường phẳng lặng, ngược lại tình cảm trong lòng như thiêu đốt càng thêm mãnh liệt. Từ sau cuộc tỉ thí với Bá đạo Tào Phá Định, phần lửa nóng này như bộc phát thành một ngọn lửa, hơn nữa còn nhanh chóng bốc cháy lan ra cả đồng cỏ.

Sở Ly Hỏa quyết định chậm rãi bước trên con đường đầy gió bụi, một lần nữa làm quen một chút với giang hồ mình đã từng chiếm cứ lấy một chỗ nhỏ. Đến độ tuổi này, anh ta đã gần như không còn cảm thấy gì nữa nhưng năng lực bùng nổ vượt ra khỏi tầm tay không cách nào thu hồi, tâm trạng một khi buông lỏng thật giống tuấn mã thoát khỏi dây cương, nhát cũng không nhát lại được.

Vốn dĩ Sở Ly Hỏa tính mang Phong Dao đi về phía Nam, đi Hàng Châu gặp một người bạn cũ. Hai người cũng không cần để ý tốc độ, chỉ chọn đi bộ. Dù lần đi Hàng Châu này đường xá xa xôi, bất quá coi như có tâm trạng du sơn ngoạn thủy nhìn ngắm cõi đời cảnh xưa người cũ, muốn đến nơi đâu thì đến nơi ấy. Người Chu Gia đã nói ba ngày sau có thể lại đến, như vậy nhất định tránh không thoát. Sở Ly Hỏa không còn muốn trốn, anh ta bây giờ làm thầy người khác, cũng không thể để mặc cho người khác lúc nào thích cũng có thể cắt đi đầu đồ đệ mình.

Bởi trong lòng có điều lo nghĩ như vậy, ngược lại càng không cần phải nóng vội.

Không sao, những năm Phong Dao làm sát thủ cũng có một chút tiếng tăm, bằng không đường đường là cao thủ Đệ Nhất Địa Bảng chỉ sợ cũng không có tâm tình nhàn rỗi đi xuống phía nam dạo chơi.

Chốn này vẫn chưa ra khỏi thành phố này, nhưng cũng đã cách khu thành mới rất xa. Nhắm tính đi bộ một ngày cũng đi năm sáu chục dặm, nếu là người bình thường chỉ sợ đã hết sức hết hơi, nhưng hai người bọn họ vẫn nhàn nhã tự nhiên.

Sở Ly Hỏa vẫn luôn phía trước, Phong Dao theo sát sau.

Phong Dao vừa muốn tiếp tục thỉnh giáo Sở Ly Hỏa về chuyện thế gia đời trước, chợt phát hiện Sở Ly Hỏa dừng bước. Gã ngay người một lúc, Sở Ly Hỏa vượt lên một bước chắn trước mặt gã, trầm giọng nói một câu:

- Cẩn thận, sát khí rất nặng!

Một ánh sáng trắng, như tia chớp đánh xống giữa bầu trời đêm, nhanh chóng không gì sánh bằng chém về hướng Sở Ly Hỏa! Tới đột ngột không hề báo trước, ánh sáng trắng lạnh căm căm này mang theo một luồng sát khí.

Sở Ly Hỏa hừ lạnh một tiếng, đưa tay hất thẳng vào màn ánh sáng đang bay đến trước mặt mình, nhẹ nhàng hất luồng ánh sáng kia văng qua một bên.

Một âm thanh nhẹ vang lên, một thanh trường đao sắc bén cắm vào mặt đất, vẫn còn không ngừng lắc lư.

Phong Dao vừa nhìn thấy chuôi của trường đao, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch mất đi huyết sắc, thân thể cũng theo đó mà run rẩy, trong lòng dường như sợ hãi vô cùng. Sở Ly Hỏa quay đầu nhìn gã, thở dài hỏi:

- Đồng môn?

Phong Dao nghiêng răng nhẹ gật đầu.

Sở Ly Hỏa lại hỏi:

- Đông Doanh?

Sắc mặt Phong Dao biến đổi lần nữa, ánh mắt của gã trở nên lập lờ, dây đứt trong lòng.

- Thực xin lỗi sư phụ, con đã không nói cho thầy biết.

Sở Ly Hỏa khẽ gật đầu nói:

- Anh không nói tôi cũng có thể đoán được. Nếu như đã đến rồi, hôm nay hãy giải quyết nỗi buồn phiền này đi.

Giọng điệu của anh ta lạnh nhạt, tâm tình không có chút lay động tí xúu nào. Nhưng trong giọng nói lạnh nhạt đó Phong Dao nghe ra sự tự tin cực lớn! Đây cũng là khí thế cao thủ xếp thứ nhất Địa Bảng, gặp nguy không hoảng loạn, gặp nguy biến không sợ hãi!

Trong chốc lát, trong tích tắc bảy người cùng hiện thân, xuất hiện không xa trước mặt hai người bọn Sở Ly Hỏa. Bảy người này thân thể gần như đều cao như nhau, cách ăn mặc cũng như nhau. Đều là quần áo toàn thân màu đen, bên ngoài mặc một chiếc áo gió đen rộng thùng thình, vạt áo bay trong không trung trông vô cùng quỷ dị nói không nên lời.

Trong bóng đêm thâm trầm, chợt xuất hiện bảy người mặc quần áo màu đen từ trên xuống dưới, mang theo một luồng khí lạnh căm, thật giống như quỷ sứ từ địa ngục tới đòi mạng.

- Trì Diên Cương! Người dám cấu kết với người ngoài phản bội lại dân tộc Đại Hoà chúng ta. Hôm nay chúng ta sẽ mang đầu ngươi về Thần Xã chịu tội, tiếp nhận phán xét của Thiên Chiêu Đại Thần!

Một hắc y nhân bước lên một bước chỉ vào Phong Dao quát lên.

Sở Ly Hỏa hừ một tiếng, nhớ đến lời của Cường Tử, nói thầm một câu:

- Thối lắm!

Ngón tay hắc y nhân chỉ Sở Ly Hỏa nói:

- Ngươi chính là người mười năm trước đã thua Thánh Thổ của chúng ta, tham sống sợ chết phải trốn chui trốn nhủi Sở Ly Hỏa? Nghe nói Tả thủ đao của ngươi cũng không tệ, không biết có thể đỡ nổi mấy chiêu của ta?

Sở Ly Hỏa mỉm cười nói:

- Đảo lộn thị phi đổi trắng thay đen vẫn là bản lĩnh đứng đầu thế giới, không biết các người ngoại trừ khoác lác còn dựa vào cái gì để sống? Thiên Chiêu Đại Thần? Chỉ là cứt chó mà thôi. Lúc ta tại Đông Doanh giết trung thần của hắn như thế nào không thấy hắn xuất hiện?

Hắc y nhân giận dữ hét lên:

- Trúng thối! Dám vu oan cho đại thần, hôm nay ta sẽ đem ngươi cắt thành khối vụn cho chó ăn!

Sở Ly Hỏa nói:

- Đừng nói là tại Trung Nguyên của ta, ngay cả vùng đất Đông Doanh của các người, ta cũng giết chết không tha, hôm nay để các người chết ở nơi này, coi như là vì các người vì cái đồ cứt chó Đại Thần kia mà tận trung!

Người mặc áo đen giận dữ, vung tay lên nói:

- Cùng tiến lên, loạn đoan phân thây!

Sở Ly Hỏa hừ một tiếng từ trong mũi đầy khinh thường.

Bảy người xếp thành hình quạt cùng xông tới, động tác vô cùng nhanh nhẹn. Sau khi binh khí va chạm nhau một lúc, bảy người rút trường đao Đông Doanh hẹp dài từ phía sau ra.

Tiếng gió phàn phật vang lên, một chùm ám khí trong tay hắc y nhân bay ra, dưới ánh trăng mờ lung toả ra ánh sáng màu xanh biếc. Phong Dao đứng bên cạnh Sở Ly Hỏa kinh sợ hô to:

- Cần thận có độc!

Sở Ly Hỏa làm sao có thể nhìn không ra ám khí có độc? Anh ta bước tới giờ tay nhắc Phong Dao lên ném ra phía sau. Còn đủ thì giờ nói câu xem vì sự giết yêu trừ ma như thế nào đây! Khí thế của anh ta phát ra

trong giây lát, tựa như hồng thủy tuôn ra ngoài. Luồng khí thể ngập trời này lan ra, thân hình bảy người kia chợt chậm dần lại, rõ ràng là bị ảnh hưởng.

Thân hình Sở Ly Hỏa vừa nhúc nhích, giống như một Hắc Long bay lên trời. Bay vọt né hết ám khí đánh về hướng một tên mặc áo đen, tay phải nắm thành quyền, nện xuống thật mạnh!

Hắc y nhân thấy một chiêu này của Sở Ly Hỏa uy thế quá lớn, không dám đỡ chỉ có thể né tránh. Khó khăn lắm mới thoát được một quyền này, sau mới phát hiện quyền phong của một chiêu này lướt qua mặt của y làm y đau nhức!

Một hắc y nhân hô to:

- Sở Ly Hỏa! Rút đao của ngươi ra!

Sở Ly Hỏa ngang nhiên nói:

- Các ngươi không xứng!

Nói xong bay là trên mặt đất, thoáng một cái đã đến trước mặt một hắc y nhân. Ngồi mặc áo đen kia quen thói hồng hách trước giờ, chưa bao giờ có người dám có chỗ bất kính với môn phái y, lại càng không có người dám ra tay với y. Chính vì thế hắn xem nhẹ tình huống hiện tại, như lời Sở Ly Hỏa nói, đừng nói là tại Trung Nguyên, dù ngay tại mảnh đất của bọn họ, Sở Ly Hỏa cũng quyết giết không tha!

Y bị khí thể cả Sở Ly Hỏa làm cho kinh sợ, động tác tránh né chậm mất một nhịp, bị một quyền của Sở Ly Hỏa đánh trên ngực!

Tu vi của cao thủ Địa Bảng kẻ nào dám khinh thường?

Chỉ cần một quyền, đã đánh xuyên qua ngực hắc y nhân kia!

Xuyên qua cơ thể!

Quả tim không ngờ còn chưa vỡ nát ra, cả quả tim bị một quyền của Sở Ly Hỏa trực tiếp đánh văng thẳng ra bên ngoài cơ thể! Quả tim đỏ hồng thậm chí còn đập lên hai cái mới rơi xuống đất, lăn hai vòng trên mặt đất phủ lên một tầng bụi đất, cuối cùng không còn sức sống!

Một quyền bá đạo như thế sao!

Phong Dao tên là Trì Điền Cương, gã tuy rằng cũng là người Đông Doanh, nhưng thời khắc này không có chút địch ý nào với Sở Ly Hỏa. Một quyền mạnh mẽ của Sở Ly Hỏa hoàn toàn chinh phục nội tâm của gã, bản thân hắn có chỗ mẫu thuẫn với sư môn, lúc này hoàn toàn thần phục sức hấp dẫn chỉ Sở Ly Hỏa mới có.

Tận mắt thấy kẻ thù bị Sở Ly Hỏa một quyền giết chết, nội tâm hắn sinh ra niềm vui sướng từ tận đáy lòng!

63. Chương 63: Sức Mạnh Của Sở Ly Hỏa

Sở Ly Hỏa một đòn giết người, khí thể lạnh căm căm!

Sáu Đông Doanh võ giả còn lại bao vây xung quanh Sở Ly Hỏa, dù rằng bọn chúng không biểu hiện nổi sợ hãi ra bên ngoài, nhưng trên mặt mỗi người vô cùng ngưng trọng. Bảy người bọn chúng ở Đông Doanh tiếng tăm lẫy lừng được xưng là Đồ Thần Thất Bộ Chúng, ở trong giới võ thuật Đông Doanh được người ta xưng là Tử Thần sắp tới. Mỗi một lần bảy tên xuất hiện, nơi đó nhất định máu chảy thành sông.

Tính tình bảy tên đều hung tàn, người bị bọn chúng nhìn đến căn bản đều sẽ rơi vào tình cảnh khá thảm, tất cả đều rơi vào cảnh muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Mà bảy tên này ngang ngược giết người chỉ để làm trò tiêu khiển, hung ác vô cùng.

Thực lực bọn chúng mạnh mẽ, đây mới là bản chất hung ác, nếu bảy người bọn chúng đều là bọn khoe mẽ bề ngoài làm sao có thể ai thấy cũng sợ ở Đông Doanh?

Nhưng, mới vừa đối mặt, hình ảnh lúc vui đùa với phụ nữ cùng lúc rời khỏi bảy tên, thì có một tên bị một quyền của Sở Ly Hỏa giết chết.

Trên mặt sáu người còn lại đều lộ ra vẻ mặt âm hiểm, từng đôi mắt tàn nhẫn nhìn chăm chăm vào Sở Ly Hỏa.

Sở Ly Hỏa sau khi giết xong một người ngược lại không hề truy kích, đứng chấp tay, ngạo mạn nhìn những người còn lại.

- Chẳng qua chỉ có thể.

Sở Ly Hỏa thản nhiên nói, trong giọng nói chứa sự khinh thường rất rõ ràng.

Một hắc y nhân mắng một tiếng, giương tay ném ra một chùm ám khí cực độc, sau đó lao đến, ánh đao lập lòe nhằm thẳng vào cổ Sở Ly Hỏa. Năm người còn lại cũng cùng lúc cử động, có ba người liên tục bắn ra ám khí phối hợp cùng hắc y nhân xông tới trước, hai hắc y nhân còn lại một bọc trái một bọc phải đánh tới. Ba người ba đao che kín toàn bộ đường lui của Sở Ly Hỏa!

Bóng hình Sở Ly Hỏa vụt biến mất, hình ảnh còn sót lại từ từ tan đi. Bóng người vụt loé lên lại hiện ra trong làn ám khí như bão táp mưa rào, né tránh hết vô số ám khí bắn tới. Tu vi cao thủ đệ nhất Địa Bạng, há để cho một chùm ám khí như thế chặn được?

Cách hắc y nhân trước mặt còn không xa tới năm bước, Sở Ly Hỏa đánh ra một chưởng. Một luồng nội lực hùng hậu rống giận tổng ra ngoài, giống như rồng thét! Sau một chưởng thân pháp Sở Ly Hỏa không ngừng, sau khi đuổi kịp chưởng phong trước đó của mình, chưởng thứ hai nhanh chóng đánh ra. Nội lực hai chưởng hợp lại làm một, khí thế tăng nhanh đến chóng mặt!

Một cơn bão táp dường như có thật mang theo khí thế bức người, như rồng rống giận điên cuồng gào thét mà lao đến!

Hắc y nhân trước mặt Sở Ly Hỏa chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt, cả trời đất như biến sắc! Nội lực điên cuồng lao đến trước mặt, y thực sự rất muốn né nhưng không còn kịp rồi. Vốn khi Sở Ly Hỏa đánh ra chưởng đầu tiên, hắc y nhân này còn xì mũi coi thường, ở khoảng cách ngoài năm bước như thể công lực của người dù có mạnh mẽ thế nào cũng không có khả năng gây tổn hại, nào ngờ Sở Ly Hỏa nhập hai chưởng lại làm một, mượn thân pháp nhanh nhẹn ép chưởng phong tới.

Hắc y nhân cũng tập trung toàn bộ nội lực vào đôi cánh tay, cắn răng quát to một tiếng sau đó tổng hết toàn bộ nội lực bên trong ra ngoài!

Chạm nhau thật mạnh!

Mạnh yếu đã phân!

Nội lực hai chưởng của Sở Ly Hỏa hợp lại làm một lớn đến mức nào, hắc y nhân thực lực bản thân vốn đã thua xa Sở Ly Hỏa sao có khả năng ngăn cản. Năm tay của y vừa chạm vào chưởng của Sở Ly Hỏa, đã cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng!

Âm thanh xương vỡ răng rắc không dứt bên tai, cánh tay của hắc y nhân bắt đầu từ năm tay đứt gãy từng khúc!

Xương tay, xương bàn tay, xương cổ tay, xương cánh tay, cẳng tay liên tục gãy nát, trong nháy mắt đã đến cả vai hắc y nhân!

Từng khúc xương dù lớn hay nhỏ đều vỡ vụn thành bột!

Hắc y nhân dường như không có cảm giác đau đớn khi bị chưởng của Sở Ly Hỏa đánh ra ngoài. Sau khi bay ngược về phía sau xa bảy tám thước mới rơi xuống đất thật mạnh. Y làm theo phản xạ muốn đứng dậy, muốn dùng hai cánh tay chống xuống đất bò dậy nhưng kết quả là hai cánh tay như sợi mì, một chút sức lực cũng không còn!

Hai cánh tay của y, thật giống như hai đồng thịt nát.

- A!

Hắc y nhân không cam lòng kêu rên một tiếng, ngay tức khắc cứng đờ, ngực đau đớn khó thở lúc này mới chết hẳn.

Lúc này hai hắc y nhân sau lưng Sở Ly Hỏa xông tới, hai thanh trường như rắn độc ra khỏi hang toả ra sát khí đậm thẳng đến sau lưng Sở Ly Hỏa!

Sở Ly Hỏa ngẩng mặt lên trời cười ngạo nghễ!

Anh ta xoay người hai bàn tay cùng lúc vươn ra, kẹp cứng lấy hai lưỡi đao sắc bén có thể cắt vàng xẻ đá!

Mũi đao sắc bén của hai thanh trường đao kẹp ở trong bàn tay Sở Ly Hỏa, không thể nào tiến thêm!

Một đôi thiết thủ, có thể so với kim cương.

Trong ánh mắt hai hắc y nhân cũng dần lộ ra nét sợ hãi, bọn họ thấy ánh mắt Sở Ly Hỏa tựa như thấy ác ma đến từ địa ngục!

Một người cơ bắp cứng chắc thế nào đi nữa, sao có thể ngăn được trường đao Đông Doanh nổi tiếng sắc bén? Đây căn bản là chuyện không thể xảy ra, lại xuất hiện sờ sờ trước bọn hắc y nhân. Từ ngày bảy người bọn chúng ra ngoài đến này giết người vô số, sinh ra tính tình tàn bạo, chưa bao giờ cảm giác được cái chết đến gần. Bảy người bọn chúng tuy rằng về tu vi tại Đông Doanh thấp nhất cũng là trung đẳng, nhưng sư phụ Vũ Bộ Tàng của bọn chúng là cao thủ Kim Bảng ở Đông Doanh, là người hiện giờ giống như ngôi sao sáng trong giới võ thuật Đông Doanh.

Cho nên bảy tên này dù có làm điều tàn ác cỡ nào đi nữa, thì tại Đông Doanh cũng không có ai thật sự dám ra tay giết chết bọn chúng, do đó tạo thành tính tình kiêu ngạo tàn bạo của bảy tên. Hiện tại Sở Ly Hỏa dùng sức của một người trong nháy mắt giết liền hai người, lại dùng hai tay không ngăn được trường đao sắc bén, đây là uy thế bậc nào?

Nổi hoảng sợ bao trọn hết trái tim hai người, không thể thu lại.

Hai người sợ tới mức đồng thời thu đao, thân thể cũng theo đó lùi về phía sau. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy nổi hoảng sợ thật nồng đậm trong ánh mắt đối phương. Chuyện như thế này hai người chưa bao giờ gặp qua, thậm chí chưa bao giờ tưởng tượng qua. Bây giờ đối mặt với nhân vật giống như thiên thần này, trong lòng sinh ra nỗi khiếp đảm vô cùng.

Sở Ly Hỏa cười ngạo nghễ một tiếng, cả người tiến lên, trong thoáng chốc đã đuổi đến trước mặt hắc y nhân. Trong ánh mắt người mặc áo đen này chỉ chợt thấy khuôn mặt của Sở Ly Hỏa đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, muốn né tránh cũng né không kịp nữa rồi.

Khóe miệng Sở Ly Hỏa nhếch lên nở một nụ cười, nhẹ nhàng thoải mái tự nhiên.

- Cút!

Sở Ly Hỏa hô nhẹ một tiếng, theo đó vang lên một âm thanh buồn thảm!

Hắc y nhân này bị một chưởng của Sở Ly Hỏa đánh vào giữa ngực, âm thanh chói chói vang lên, sau lưng hắc y nhân bị nội lực của Sở Ly Hỏa đánh xuyên qua nát bấy, hóa thành một đàn bướm bướm bay đầy trời. Những mảnh vụn màu đen bay đầy trong không khí, nhìn vô cùng quỷ dị.

Hắc y nhân như một con diều đứt dây bay ngược về phía sau, một chưởng này uy lực cực lớn. Không giống một quyền đánh chết hắc y nhân đầu tiên của Sở Ly Hỏa, đánh bay thẳng trái tim hắc y nhân ra khỏi cơ thể, bá đạo độc ác. Sức mạnh của một chưởng này vô cùng hùng hậu giống như cả ngọn núi di động đánh vào ngực hắc y nhân.

Hắc y nhân bay ra ngoài hơn mười mét, rơi xuống đất!

Y há miệng, nhổ ra một ngụm máu tươi, sau đó nhin không được nôn mửa liên tục. Từng ngụm từng ngụm máu tươi tiếp nối nhau, sau là từng đoạn từng đoạn nội tạng bị đánh thành một đồng nát bấy! Đã không

còn phân biệt được tim, gan, lá lách, phổi hay thận, không phân biệt được ruột non, ruột già. Từng nhúm từng nhúm thịt nát từ miệng y cũng theo đó mà nôn ra, rất nhanh sau đó bụng của hắn teo lại!

Thảm thiết, máu tanh.

Sở Ly Hỏa sau một chưởng đánh chết người kia, cơ thể nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh một hắc y nhân khác. Hắc y nhân này sợ hãi liên tục lui về sau thật nhanh, không dám giao đấu cùng Sở Ly Hỏa.

Sở Ly Hỏa khẽ cười nói:

- Quát tháo Trên đất Trung Nguyên, vậy mà lại chỉ có chút bản lĩnh vậy thôi sao?

Hắn nhón gót chân, tốc độ tăng lên. Cả hai một tiến một lùi, chỉ trong khoảng hai nhịp thở đã sát lại gần nhau. Hắc y nhân sợ hãi đến cực điểm! Y kêu lên một tiếng, bổ trường đao trong tay xuống, mũi đao mang theo một vòng sáng liên mạch không đứt! Một đao này là một đao uy lực nhất tích tụ của đời đến nay mới sử ra, cũng bởi vì sợ hãi mà uy lực phát ra đạt đến mức tận cùng.

Sở Ly Hỏa cười khẽ một tiếng, cong ngón tay búng ra.

Một tiếng gãy vỡ giòn tan, thanh trường đao kia vốn đã sắc bén hơn nữa còn được nhấn già Đông Doanh sử dụng phát ra uy lực vô cùng, không ngờ lại bị một ngón tay của Sở Ly Hỏa búng bay ra ngoài!

Trường đao bị nội kình đánh trúng, bay đi ra rất xa. Sở Ly Hỏa cong ngón tay lại lần nữa, búng nhẹ một cái ngay giữa mặt hắc y nhân. Một đòn này uy lực không có gì đáng nói, nhưng lại quỷ dị vô cùng, khiến cho người ta lú lẫm!

Ngón tay anh ta búng nhẹ trên ót người mặc áo đen, một tiếng ré giòn tan vang lên.

Xuyên thủng!

Trên trán người mặc áo đen như bị một viên đạn bắn trúng xuyên thủng!

Một luồng kiếm bằng máu bay từ sau ót hắc y nhân vẩy ra, được nội kình chỉ dẫn bắn thẳng ra giống như một thanh ám khí bằng máu bay sượt qua! Ám khí bằng máu thể như tia chớp lướt qua nhanh vô cùng, lại đánh thẳng đến ngực một hắc y nhân khác. Một đòn này ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Kiếm bằng máu đi cực nhanh, trong giây lát con mắt hắc y nhân tròn to bên trong đều là sợ hãi tột đỉnh!

Hắc y nhân chỉ kịp đưa ngang trường đao trong tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Rắc!

Lại một âm thanh giòn tan vang lên, trường đao nhấn già Đông Doanh chế tạo bằng thép, không ngờ bị một luồng kiếm bằng máu đánh trúng gãy lìa!

Hai tên mặc áo đen đứng xa xa gan mật muốn vỡ nát, một tên trong đó bất ngờ quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa điên cuồng kêu réo:

- Sư phụ! Sư phụ! Mau tới cứu con!

Thanh âm của y run rẩy, bước chân nghiêng ngả, rõ ràng đã sợ đến cực hạn.

Bảy người bọn chúng, tiếng gầm hung ác đã nhiều, nhưng chẳng bằng được Sở Ly Hỏa. Bảy người bọn chúng tàn ác, tội ác chất chồng, làm sao so được với Sở Ly Hỏa.

Như thế nào là hung ác? Há chỉ là làm nhiều việc ác gây họa hại một phương ít ỏi như vậy.

Một tiếng va đập, hai thứ gì đó tròn vo như hai quả dưa hấu không biết từ đâu vút tới. Rơi đúng ngay ở trước mặt hắc y nhân đang xoay người muốn chạy, hai cái gì đó đen như mực, máu me nhầy nhụa lăn tròn trên mặt đất, vừa vịn ngăn được bước chân chạy trốn của hắc y nhân đó.

Hắc y nhân cúi đầu nhìn không ngờ là hai cái đầu người!

64. Chương 64: Trung Hoa Chấp Pháp

Hai cái đầu người máu me nhầy nhụa, quỷ dị xuất hiện dưới chân hắc y nhân, y sợ tới mức bước chân của y lao đảo suýt nữa ngã sấp xuống, một chân giậm lên một cái đầu người. Hai cái đầu người đều giương hai mắt nhìn, trên gương mặt dính đầy bùn đất, nước mắt như máu từ trong hốc mắt chảy ra, làm cho người ta sợ hãi.

Chết không nhắm mắt?

- Sư... Sư phụ...

Hắc y nhân đang xoay người chạy khi cúi đầu nhìn xuống phát hiện đầu người không ngừng nhấp nhô dưới đất, một cái trong đó dĩ nhiên là của sư phụ y! Vũ Bộ Tàng uy danh hiển hách được coi là ngôi sao sáng trong giới võ thuật ở Đông Doanh!

Giới võ thuật Đông Doanh tương tự như giới võ thuật Trung Hoa, cũng có ba bảng.

Trung Hoa có ba bảng Thiên – Địa Nhân, Đông Doanh có ba bảng Kim – Ngân – Đồng.

Đồng Bảng của Đông Doanh tương đương với Nhân Bảng của Trung Hoa, Ngân bảng tương đương với Địa bảng, còn Kim Bảng có thể so cùng Thiên bảng. Sư phụ của bảy tên này chính là người đứng đầu Hắc Long Đạo Trường của Nhật Bản, Vũ Bộ Tàng ở trong giới võ thuật Đông Doanh cũng được xem là thiên hạ đệ nhất đao. Vũ Bộ Tàng xếp hàng thứ chín trên Thiên Bảng nhưng danh tiếng trong dân chúng bình thường hơn xa so với các cao thủ khác.

Cao thủ Kim Bảng đều là những người không lộ diện rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng. Nhưng tên Vũ Bộ Tàng ngược lại vô cùng cao ngạo. Chẳng những là hội trưởng danh dự của hiệp hội các hội võ sĩ Đông Doanh, còn làm người nhà của Hắc Long Đạo Trường, hay là thầy dạy kiếm thuật cho Thiên Hoàng Đông Doanh hiện nay.

Vũ Bộ Tàng vẫn luôn là nhân vật tiêu biểu tranh cường cùng Trung Hoa, thường xuyên kêu gọi xóa bỏ võ thuật Trung Hoa. Mười năm trước chính ông ta đánh nhau một trận với Bá Đao Tào Phá Dịch, khiến cho Tào Phá Dịch bị trọng thương, chính là người đoạt đi bá đao Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ của Tào Phá Dịch, vẫn luôn tự hào giấu kỹ ở trong Hắc Long Đạo Trường. Vẫn thường xuyên cầm ra để khoe khoang trước mặt chúng đệ tử vị trí mười năm trước mình uy danh cỡ nào. Tuy nhiên dựa theo thực lực, Bá Đao Tào Phá Dịch thật sự không phải là đối thủ của ông ta.

Nếu như bàn về thực lực, mạnh mẽ như Sở Ly Hỏa cũng khó thể địch nổi Vũ Bộ Tàng!

Nhưng, khiến hắc y nhân kinh ngạc chính là ở điều này!

Một tồn tại siêu nhiên đứng thứ chín Kim Bảng, một cao thủ tuyệt thế tự xưng là đao thuật đệ nhất thiên hạ ở Đông Doanh, một nguyên lão có danh hiệu thầy của Thiên Hoàng, lại bị người ta cắt đầu, chết không toàn thân!

Đường đường đứng thứ chín Kim Bảng, cứ như thế mà chết đi?

Cơ thể hắc y nhân lay động hai cái, rồi quỳ rạp xuống đất, không ngừng đập đầu với đầu Vũ Bộ Tàng.

- Sư phụ... Vì sao người lại chết! Sư phụ!

Hắc y nhân khác nhìn kỹ một lượt cũng quỳ rạp xuống đất, gào khóc. Y nhìn thoáng qua cái đầu người bên cạnh, cơ thể run lên dữ dội, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

- Là... Là Khuyển Trùng tiền bối!

Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ, nhân vật cấp nguyên lão lưu phái Y Hạ, địa vị ở lưu phái Y Hạ chỉ xếp thứ hai sau tông chủ Y Hạ. Đứng thứ bảy Kim Bảng! Thực lực còn cao hơn sư phụ Vũ Bộ Tàng của y!

Vũ Bộ Tàng, Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ, hai cao thủ Kim Bảng cao cao tại thượng, không ngờ chết một cách quỷ dị trên mảnh đất Trung Hoa này. Hắc y nhân nhớ khi bọn chúng tới, Vũ Bộ Tàng ở bên thuyền trông về bờ tây phía xa khí thế vẫn ngút trời, dù đã gần sáu mươi năm trôi qua mà tham vọng vẫn bùng cháy như ngày nào.

- Lần đi này, ta nhất định phải khơi lên một trận gió tanh mưa máu, ta phải báo thù tội khinh nhờn trên Thánh Thổ của người kia mười năm trước!

Lời nói vẫn còn luẩn quẩn bên tai, vậy mà người đã chết rồi. Hắc y nhân nhớ đến lúc sư phụ y nói những lời đó, khí thế bức người. Bấy sư huynh đệ bọn chúng đứng sau lưng sư phụ còn cảm thấy được khát vọng trong lòng người, trong lòng cũng thấy rạo rực biết bao. Bọn họ vẫn luôn tin sư phụ bọn họ có năng lực đó, bởi vì cao thủ Kim Bảng ở Đông Doanh chính là thần!

Thần là cái gì? Thần chính là bậc toàn năng tối cao bất khả chiến bại!

Kim Bảng chỉ thần giậm chân tại nơi nào, nhất định sẽ làm dậy lên cơn sóng gió động trời, nhấn chìm toàn bộ những người Trung Quốc tự cho rằng đứng kia trong cơn nước lũ. Chà đạp cái gọi là thần thoại võ thuật Trung Quốc, giết sạch võ giả Trung Quốc!

Vũ Bộ Tàng, Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ, hai đại cao thủ Kim Bảng cùng vào đất Trung Nguyên, điều này đủ để chấn động toàn giới võ thuật.

Dù Vũ Bộ Tàng và Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ cùng ở Kim Bảng, một người đứng ở vị trí thứ thứ chín, một người vị trí thứ bảy, hơn kém không nhiều gần như là cùng một vị trí. Nhưng chỉ có Vũ Bộ Tàng biết rõ chính mình, thực lực của Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ mạnh mẽ hơn đâu chỉ một bậc!

Năm đó dưới chân núi Phú Sĩ, khi người đứng thứ tư Thiên Bảng từ Trung Hoa kia vào Đông Doanh. Cảnh tượng lúc ấy đáng sợ như thế nào! Ông ta có thể trong một trăm chiêu đánh bại Bá Đạo Tào Phá Dịch, giết chết một cao thủ chỉ giờ tay lên cũng đủ để giết chết cao thủ Nhân Bảng chỉ trong vòng một chiêu, lại không thể ngăn được một quyền của cao thủ đứng thứ tư Thiên Bảng. Một quyền tựa như không hề có lực, nhưng lại tựa như phá vỡ ranh giới sinh tử, giác ngộ được đỉnh cao của đạo trời.

Nếu không phải có Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ giúp đỡ ông ta, hai người hợp lực mới đỡ được một quyền kia, chỉ sợ về sau sẽ không có ông thầy của Thiên Hoàng kia. Mà sức mạnh của quyền kia hầu như đều được Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ đỡ lấy, mà ông ta bắt quả chỉ gánh chịu ba phần công lực trong đó mà thôi.

Sau đó, ông ta mới hiểu được rằng ngoài trời còn có trời, mãi đến mười năm sau nghe nói tuyệt thế cao thủ kia đã không may qua đời rồi, ông ta mới dám giẫm bước chân vào lãnh thổ Trung Nguyên.

Đương nhiên, ông ta cũng không biết cao thủ tuyệt thế vô song kia chỉ xếp thứ tư ở Thiên Bảng, nếu như biết được điều đó, chỉ sợ cho ông ta mười lá gan ông ta cũng không dám bước chân đến Lôi Trì một bước.

Mà bây giờ, đứng thứ chín Kim Bảng hăng hái, đứng thứ bảy Kim Bảng trầm ổn nham hiểm, vậy mà cả hai cùng chết tại Trung Hoa!

Sở Ly Hỏa bước nhanh tới, mạnh mẽ như rồng đi hổ bước đến trước mặt hắc y nhân bị đánh gãy trường đao kia. Trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi tột cùng đối phương anh ta đột nhiên xuất ra một chuồng, ẩn ở trên đỉnh đầu của y, chấn vỡ đầu người kia thành từng mảnh!

Giơ tay giết người, vậy vùng cả giang sơn.

Hay cho đệ nhất Địa Bảng Sở Ly Hỏa!

Phong Dao xem đến ngây dại, thoáng qua như một giấc mơ. Đối với cái chết của đồng môn, gã không có lấy một phần bi thương. Khi gã lên mang bá đao Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ ra ngoài chạy thật xa tới Trung Hoa, gã thề không đội trời chung với sư môn của mình, giết đến không còn một ai! Nhưng thực lực của gã quá kém, căn bản là không cách nào lay chuyển được căn cơ trăm năm của Hắc Long Đạo Trường, cho nên gã chỉ có thể trốn, trốn thật xa.

Mà vào thời khắc này, gã rốt cục đã biết, đi theo bên cạnh Sở Ly Hỏa là lựa chọn sáng suốt cỡ nào!

Em gái của Phong Dao từ nhỏ đã sống nương tựa vào gã, khi cô bé mới vừa tròn mười bốn tuổi, chính bị lão súc sinh gần đất xa trời Vũ Bộ Tàng gieo tai họa. Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn muội mình bị làm nhục, hãm hiếp xong thì bị giết chết, trong lòng không ngừng nhỏ máu nhưng lại không thể làm được gì!

Gã còn phải giả bộ như thể rất trung thành và tận tâm! Đây là điều khiến cho người ta đau lòng cỡ nào.

Gã khinh bỉ chính bản thân mình, hận không thể chết cùng em gái mình!

Nhưng, ánh mắt em gái gã trước khi chết, ánh mắt đau buồn bất lực kia khiến cho trái tim gã vỡ nát. Điều đó đã khiến Phong Dao biết mình nhất định phải sống sót, sống để thay em gái mình báo thù!

Hiện tại, cái đầu tên súc sinh tội ác tày trời Vũ Bộ Tàng đang ở ngay trước mắt, ánh mắt của gã mở trừng trừng, toàn bộ tâm trí đều trống rỗng!

Gã bước hai bước tới trước người hắc y nhân, cúi đầu xác định một cách cẩn thận cái đầu này.

Chết?

Chết thế này ư?

Vậy ta đây sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Trong nháy mắt Phong Dao cảm thấy thế giới thật trống rỗng, không hề còn một lý do nào để sống tiếp. Gã đã từng vì chấn hưng gia tộc mà sống tiếp, vì bảo vệ em gái mà sống. Nhưng tiếc rằng sự suy sụp của gia tộc là điều không thể ngăn cản, muội muội chết thảm cũng vì gã không có tài cán gì. Về sau gã vì báo thù mà sống, nhưng bây giờ kẻ thù đã chết, cuộc sống của gã đã không còn ý nghĩa gì nữa.

- Vũ Bộ Tàng!

Phong Dao nói thầm, nghiêng rằng nói từng từ.

- Người vì sao lại chết?

Bóng hình Sở Ly Hỏa đứng bên cạnh Phong Dao, thấy Phong Dao chán nản, sau đó lạnh lùng nhìn chăm chú đầu người trên mặt đất.

- Vũ Bộ Tàng?

Sở Ly Hỏa sao có thể không biết Vũ Bộ Tàng này? Mười năm trước ở dưới núi Phú Sĩ, anh ta cũng là người trong cuộc!

Thực lực có thể so với cao thủ Thiên Bảng Vũ Bộ Tàng thực sự đã chết?

Hai hắc y nhân đập đầu như bằm tỏi, không ngừng kêu khóc, rõ ràng đã quên chạy trốn, quên đại sát thần Sở Ly Hỏa đang ở trước mặt mình. Giờ khắc này suy nghĩ của bọn chúng trống rỗng. Bọn chúng cũng như Phong Dao cũng cảm thấy sống không còn ý nghĩa gì nữa, bọn chúng cũng không biết ngày sau nên đi con đường nào nữa.

Một bóng người đen kịt như mực, cách đó không xa không biết xuất hiện từ khi nào.

Một bộ quần áo đen tung bay, đang đứng chấp tay.

Mặt mày như núi, thân hình như chim bay.

Chỉ đứng yên mà thôi lại như thể đội trời đạp đất.

Trong tay y không có kiếm, cả người y như một thanh tuyết thể thần binh đứng giữa trời đất, đội trời đạp đất! Tóc hắc màu đen bay theo gió, như sóng như làn nước, cả người đều toát lên vẻ oai hùng thuần khiết, có khí tức của trời đất căn bản không phải con người có thể chống lại.

Sở Ly Hỏa biến sắc, cả người tựa như bị một luồng khí thể vô hình áp bức, dù rằng anh ta vẫn hành động tự do, nhưng lại có cảm giác hai tay hai chân của mình, thậm chí cả tư duy đều bị cứng lại!

Đây là uy thế cỡ nào?

- Người là ai?

Sở Ly Hỏa vận công để ổn định tinh thần, đối mặt với hắc y nhân đột nhiên xuất hiện này, anh ta lại có một cổ cảm xúc muốn tôn thờ!

Một bộ áo đen, tóc cũng như mực.

Ánh mắt của y điềm tĩnh, không vui không buồn, lạnh nhạt như thể không quan tâm, trong mắt mọi chuyện như thể không liên quan gì đến mình, mọi chuyện đều theo tự nhiên mà làm. Chúng sinh chính là chúng sinh, ta cũng chính là chúng sinh. Thiên hạ vẫn là thiên hạ, cũng là thiên hạ của ta.

- Trung Hoa Chấp Pháp

Bốn chữ nhẹ thốt ra từ miệng hắc y nhân, không có một chút tình cảm, nhẹ như nước, giống như những đám sương mù.

Bốn chữ mà như sét đánh giữa trời quang nổ vang bên tai Sở Ly Hỏa!

65. Chương 65: Chơi Đến Xương Vỡ Gân Đứt

Cường Tử ngồi ở trên khán đài lớn của nhà thể dục, dựa lưng vào bức tường xây thật dày. Hắn ngậm một điều thuốc, thuốc rất tốt rất mắc, Hoàng Hạc Lâu tốt nhất hơn chín mươi đồng một bao. Tuy rằng nhìn không ra có chỗ nào đáng giá, nhưng Cường Tử hút rất nhẹ nhàng khí thể, rất thoải mái tự nhiên.

Hắn hít mắt nhìn mấy cậu bé ngoài ôm đầu ngồi xổm ở trước mặt mình, mỉm cười.

Tóc vàng, tóc Lori, học sinh xấu A,B,C...

Mấy bốp tiền đặt bên chân Cường Tử, đều rất căng phồng. Còn có mấy chiếc điện thoại di động, mấy hộp thuốc lá, đồng hồ, bật lửa, thậm chí còn có một bao Durex chưa có mở.

Cường Tử cầm một cái bốp tiền lên, mở ra nhìn vào.

- Chu choa, thật đúng là không ít.

Hắn thì thầm.

Trong bốp tiền này vừa đúng hai ngàn đồng, thật là thu nhập rất khấm khá nha!

- Xem ra trong mấy ngày mình không ở trường, các cậu sống rất tươi tốt a.

Hắn nhìn chăm chú tóc Lori khẽ cười.

Về mặt tóc Lori oan ức, buồn bã, bất lực. Cậu ta đau lòng liếc nhìn bốp tiền của mình, nuốt nước bọt khó khăn. Không còn gì nữa rồi, cái gì cũng bị mất. Tiền phí bảo kê mấy ngày nay thu được, còn có tiền tiêu vật gia đình cho, còn có một ngàn đồng lừa gạt được từ một bà giàu có. Đều mất trắng cả rồi.

Gấp đá bỏ biển a!

Trời xanh à! Ngọc hoàng thượng đế à! Cho sét đánh chết cái tên ác bá Lâm Cường này đi, oa!

Cũng không ngoại lệ, trên mặt mấy người bọn tóc Lori đều bị đánh trăm hoa khoe sắc đua nở, muôn hồng nghìn tía, giống như một cảnh tượng nắng xuân rực rỡ làm người ta yêu thích. Hoặc chỉ có Cường Tử yêu thích.

Bọn chúng cảm thấy rất may mắn, bởi vì lần này Cường Tử không có đá đùng quần.

Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên đứng ở sau lưng Cường Tử, về mặt biểu lộ ra bên ngoài phải gọi là đặc sắc không bút nào diễn tả hết được. Bây giờ trong mắt bọn họ, Cường Tử chính là thần nha!

Hơn mười ngày không thấy, không nói tới biến đổi bên ngoài, mà ngay cả thực lực cũng tăng trưởng khủng bố đến mức không thể biết được. Hai người bọn họ tận mắt thấy một thiếu niên đáng vẻ đẹp trai tóc dài bay múa, dùng liên tiếp mấy cái bạt tai khiến cho người ta hoa cả mắt tát cho từng người bọn tóc vàng bay ra khỏi nhà vệ sinh thật xa.

Vang dội!

Quá mức vang dội!

Tát cho từng cái miệng rộng ngoác ra, khí thể hoành tráng. Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên chưa bao giờ thấy qua, hoá ra tát miệng người ta cũng có phong cách như vậy, có khí thể như vậy.

Bước lên, tát bay một cái miệng.

Bước lên bước nữa, tát bay một cái miệng.

Cả hai xem đến mức ngu người, mãi đến khi Cường Tử cười ngoác hai người họ, hô lên tên tuổi cả hai, bọn họ cũng chưa có nhận ra được cậu con trai xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này lại là Lâm Cường!

Cường Tử hút một hơi thuốc, chọn lấy một cái điện thoại di động bày ra ở trước mặt trong có vẻ thuận mắt, rút sim ra sau đó bẻ nát, cong ngón tay bắn vào trong thùng rác cách đó rất xa, Đây là một chiếc Nokia hàng thật phiên bản mới nhất, giá trị hơn ba ngàn đô la. Nhưng Cường Tử không quen thuộc đối với điện thoại di động, bởi vì trong mấy chiếc điện thoại ở chỗ đó, còn có một chiếc Nokia N9x giá trị hơn năm ngàn nhân dân tệ.

Cường Tử không thích loại phức tạp, cho nên không đếm xỉa tới công năng của điện thoại có thể xưng là máy tính trong lòng bàn tay kia.

Cầm chiếc điện thoại bỏ vào trong túi, Cường Tử vứt mẫu thuốc lá đi.

- Mấy người các anh, sau này còn thu phí bảo kê không?

- Không thu! Không thu nữa!

- Không dám, chúng tôi có cho cũng không dám nữa!

- Đánh chết cũng không thu nữa!

Cường Tử đưa mắt nhìn trừng trừng mấy tên trước mặt này mắng:

- Thúi lắm! Con mẹ đứa nào bảo tụi mày không thu nữa?

Mấy người bọn tóc vàng sững sờ, nhìn Cường Tử không biết nên gọi là gì này, trên mặt đều là nỗi hoảng sợ phát ra từ tận đáy lòng. Trong mắt bọn chúng, Cường Tử hiện tại chính là ác ma thoát ra từ địa ngục đi ra làm hại chúng sinh.

Chẳng những mấy người bọn tóc vàng sững sờ, mà ngay cả Lý Vạn Thanh cùng Chu Hạo Nhiên cũng không biết Cường Tử có ý gì. Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy Lâm Cường trở về lần này có cái gì đó khiến cho người ta nhìn không thấu được.

- Thu! Nhất định phải thu!

Cường Tử dữ tợn nói.

- Chẳng những phải thu, còn phải càng thu càng nhiều, càng thu càng lớn!

Nhìn mấy tên tiểu lưu manh mặt mũi bầm dập trước mặt, Cường Tử cố cười hết sức dịu dàng, mấy tên đó sợ tới mức vội vàng cúi đầu, không dám thở mạnh.

- Hử!

Cường Tử phát ra một tiếng hừ lạnh cực kỳ khinh bỉ từng trong lỗ mũi, dọa cho mấy tên kia run rẩy.

- Phí bảo kê vẫn phải thu, nhưng phải sửa đổi mục tiêu.

Cường Tử duỗi lưng ra, lắc cổ, tư thế thật lười biếng.

- Trước kia, tụi mày thu phí bảo vệ, kẻ nào dễ bắt nạt thì thu kẻ đó, kẻ nào là học sinh ngoan thì thu kẻ đó. Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, biết rõ là tại sao không?

Hắn nhìn chằm chằm mấy tên kia đặt câu hỏi, mấy tên kia lắc đầu liên tục.

- Đây là con mẹ tụi mày không biết cách sống!

- Từ hôm nay trở đi, tụi mày lẫn lộn cùng tao.

Cường Tử ra thông báo về số mệnh của mấy người, những lời này khiến cho bọn tóc vàng ngọ ngậy như ngồi trên bàn chông.

- Tôi biết rõ các cậu ở Nhất Trung, quả thật vẫn chưa được coi là người xấu chân chính. Chẳng qua là tiểu lưu manh hạng bét, chỉ là thứ vứt sọt rác không có tổ chức không có kỷ luật mà thôi. Còn kém rất xa so với hai người anh em ở sau lưng tôi, con mẹ nó thật khiến cho tôi tức giận.

Cường Tử biểu lộ ra một bộ mặt buồn bã không cam lòng.

Hắn nói không sai, kể về mức bá đạo ở Nhất Trung, Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên quả thực phải mạnh hơn nhiều so với mấy người bọn tóc vàng. Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên thật giống như tân tiên trong giới tu đạo, tuy rằng lúc bình thường không tụ tập cùng mọi người gây náo loạn, nhưng bởi vì thực lực bản thân kinh người cho nên cũng có thể coi là đứng đầu một cõi. Bọn họ nếu như vung tay lên, triệu tập một trăm tám mươi người không có cái gì gọi là quá khó khăn.

Ở Nhất Trung, chỉ có đám người Hàn Băng lớn một – ba của cấp ba mới áp chế được Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên. Hàn Băng đã là học sinh lớp một – ba, ông nội của cậu ta nghe nói là một vị đại nhân vật trong thành phố, dám chân một cái cho dù đất không chấn động ba lần cũng sẽ làm cho giới chính khách rơi khỏi nóc nhà. Cho dù thể lực chỉ vồn vồn nằm trong thành phố này, nhưng cũng coi như là thể lực mạnh nhất một phương có thể một tay che trời.

Hàn gia bọn họ ở thành phố này, chính là loại cây lớn nhưng không phải gánh chịu gió lớn. Nói không người nào dám đụng đến có hơi quá đáng, tuy nhiên quả thật có dây mơ rễ má khiến cho người bình thường không thể không cúi đầu.

Tên Hàn Băng này, khi ở cấp hai mới bắt đầu hiển lộ bản thân triệu tập thủ hạ triệu tập xã đoàn. Bây giờ Băng Hàn Đường của cậu ta tuy rằng chẳng qua là một tổ chức nhỏ bé tụ tập một đám học sinh, vẫn còn khác biệt rất lớn với một xã đoàn chân chính. Nhưng quy mô đã bước đầu hình thành, học sinh đi theo làm tay sai cho Hàn Băng, ít nhất cũng có ba trăm người.

- Bắt đầu từ ngày mai, các cậu phải đi thu phí bảo vệ của người Băng Hàn Đường, càng nhiều càng tốt, càng nhiều lợi ích.

Cường Tử hô hào ra lệnh.

Những lời này suýt tí nữa hù chết bọn người tóc vàng.

Băng Hàn Đường sao?

Băng Hàn Đường là gã khổng lồ ở Nhất Trung, Hàn Băng chính là hoàng đế!

Trước kia mấy người bọn tóc vàng cũng mời mọc, móc nối, lôi kéo quan hệ muốn gia nhập Băng Hàn Đường, dù sao một khi gia nhập vào Băng Hàn Đường mới được coi là diều võ giương oai không kiêng nể gì ở Nhất Trung. Nhưng bởi vì mấy người bọn chúng không có tài năng gì, Hàn Băng luôn xem thường bọn chúng, cho nên vẫn chưa được như mong muốn.

Hiện tại Cường Tử bảo bọn chúng đi theo thu phí bảo kê người Băng Hàn Đường, vậy so với đi vào trong hang có con cộp đang mở miệng nhe răng có gì khác nhau?

Lý Vạn Thanh nhin không được nói:

- Cường Tử, tại sao muốn thi phí bảo kê Băng Hàn Đường vậy, bọn chúng cũng không trêu vào ta. Từ trước tới nay nước sông không phạm nước giếng, chủ động tìm phiền phức không tốt!

Chu Hạo Nhiên cũng nói theo:

- Đúng đấy, Cường Tử, Băng Hàn Đường không phải thứ dễ chọc vào, ba trăm người đó nha. Cậu cho dù có thể đánh nhau, cũng không thể một hơi diệt hơn ba trăm người đâu. Mình và Lý Vạn Thanh vẫn ủng hộ quyết định của cậu, nhưng điều này là chúng ta vô duyên vô cớ làm cho mình có thêm kẻ địch.

Cường Tử cười, nhặt hết bóp tiền trên mặt đất lên đưa cho Chu Hạo Nhiên.

- Tiền này cậu nhận lấy, coi như kinh phí hoạt động sau này. Yên tâm đi Háo Tử, tôi nếu như đã quyết định như vậy, thì khẳng định có lý do hơn nữa không sợ bọn chúng. Ha ha, một cái Băng Hàn Đường nhỏ nhoi không đủ để lo lắng, chỉ là đá kê chân mà thôi.

Cường Tử nói với Lý Vạn Thanh:

- Vạn Thanh, từ ngày mai cậu bắt đầu nhận người, chọn người có sức khỏe tố chất tốt, có thể đánh đấm. Nhưng có một thứ vẫn phải giữ vững, đó chính là trung thành! Người đi theo Lâm Cường tôi, tôi sẽ thật lòng đối xử tốt với họ, uống rượu tốt, ăn đồ ngon. Nhưng nếu như có lòng phản trắc, tôi thật không ngại treo ngược lên róc da lóc thịt!

Chu Hạo Nhiên theo đó nhận lấy bóp tiền, nhin không được cười khổ.

- Cường Tử cậu đang tính toán làm cái gì vậy?

Lý Vạn Thanh hỏi.

Cường Tử cười, châm thêm một điếu thuốc, thổi ra khói thuốc.

- Không làm gì cả. Nhất Trọng thật lộn xộn, các thầy cô quản không được, học sinh tốt chịu ức hiếp. Người chính nghĩa như tớ đây tự nhiên không thể ngồi nhìn không đếm xỉa gì tới, ai bảo trời sinh ra ta một tấm lòng hiệp nghĩa a. Hãy bắt đầu từ Băng Hàn Đường, bầu trời của Nhất Trọng, cũng nên biến đổi.

- Vạn Thanh, muốn học võ công không?

Cường Tử ném ra mồi câu, hẳn biết rõ câu trả lời, Lý Vạn Thanh tuyệt đối sẽ không từ chối.

- Muốn!

Quả nhiên, Lý Vạn Thanh không hề do dự đã cho ra câu trả lời.

- Cậu thì sao? Háo Tử?

Chu Hạo Nhiên sững sốt thoáng chốc, cậu ta xoa tóc nói:

- Cậu xem tớ như vậy, có thể luyện võ không? Tớ chính là chịu đòn rất giỏi, người khác đánh tới mười quyền cũng không việc gì. Tớ đánh người khác một quyền đã là lời lắm rồi. Luyện võ công tôi được gì không?

- Con gà có khác, chỉ cần nói muốn hay không thôi!

Cường Tử liếc nhìn Chu Hạo Nhiên nói.

- Muốn!

Cường Tử nắm bả vai của hai người, cười giống như một con tiểu hồ ly vừa mới trộm được một con gà mập mạp, nụ cười khiến cho cả hai sồn gai ốc.

- Muốn thì được rồi, bắt đầu từ ngày mai, sau khi tan học tớ tìm người dạy các cậu luyện võ. Vạn Thanh, người cậu tìm được cũng luyện chung. Tớ không tin, dùng một năm nữa đời, tớ vẫn không luyện ra được một đội quân oai hùng!

Cường Tử nhìn bọn người tóc vàng, đá những thứ đặt trên mặt đất cho bọn chúng.

- Cút đi, nhớ là lời của tớ, bắt đầu từ ngày mai thu phí người của Băng Hàn Đường, định ra số lượng cho các cậu. Không yêu cầu quá nhiều, hai ngàn đồng thì được. Thiếu một đồng, tớ ban thưởng cho từng người các cậu một cái miệng thật rộng. Bảo đảm đúng như lời nói, sẽ không đáng gầy!

Bọn tóc vàng sợ tới mức lạnh run cầm cập, muốn cầu tình nhưng không dám nói ra, chỉ có thể trở mắt nhìn Cường Tử khoác bả vai Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên càng đi càng xa.

Mấy tên đó chịu không nổi nữa ngược mặt lên trời thở dài.

- Chúng ta trêu vào ai chọc vào ai vậy nè, ông trời ơi ngài mở mắt trông xuống mà coi.

Nếu như không có nhìn lầm, lần trước khi ở Tiểu Phúc Tiên ăn sáng, người thiếu niên ngồi ở trong xe Lý Bát Nhất chính là Hàn Băng. Nếu như bạn đã muốn chơi, tôi sẽ đi theo chơi thật vui, chơi tới bến, chơi đến

xương vỡ gân đứt! Chỉ có điều sợ rằng cuộc sống tươi đẹp ăn xong ngồi chờ chết ông đây luôn hy vọng một đi không trở lại.

Cường Tử tự nói trong lòng, lời này hẳn tự nhiên sẽ không nói ra.

66. Chương 66: Thiên Uy

Áo đen nhẹ nhàng phiêu động, tóc dài như mực. Trong gió đêm bóng người hắc y nhân đứng chấp tay cao ngất. Thân hình của y tuy rằng không cao lớn cũng không cường tráng, thậm chí trông có vẻ hết sức giống phong cách của người có trí thức, nhưng vô cùng đồ sộ. Dáng vẻ bên ngoài của y không thể nói là đẹp đẽ, không thể nói cường tráng, nhưng so ra người anh tuấn, đẹp trai hơn hẳn, cũng rơi vào số ít.

Lông mày như dãy núi, đôi mắt sáng như mặt trăng mặt trời.

Trung Hoa Chấn Pháp!

Bốn chữ như tiếng sét đánh giữa trời quang làm Sở Ly Hoả đổ mồ hôi lạnh cả người, trong võ lâm bốn chữ này có thể so với ma chú!

Hắc y nhân sải từng bước một, chỉ là từng bước mà thôi, khoảng cách vài chục mét loáng cái đã qua. Y chấp hai tay sau lưng như nhàn nhã dạo chơi đến trước người hai gã Đồ Lục Thất Bộ Chúng cuối cùng, như thần ở trên cao xa rời với, quan sát chúng sinh.

- Ta không giết các ngươi, mang theo hai cái đầu người quay về Đông Doanh đi thôi. Sau khi trở về nói cho võ giả Đông Doanh biết, kỳ hạn mười năm sắp đến, không cần phải vi phạm ước định lúc trước. Trước thời khắc đó, ai còn dám một mình đặt một bước chân vào lãnh thổ Trung Hoa của ta, mặc kệ người hay thần, giết không tha.

Giọng điệu của y nhàn nhạt phẳng lặng, hai gã thất bộ chúng còn lại nằm sát dưới đất không dậy nổi cũng không dám ngẩng đầu. Đây là một loại khí thế đầy uy lực, nhìn không thấy sờ không được lại nặng giống như ngọn núi. Nét mặt hắc y nhân lạnh nhạt, bình tĩnh như nước, như thần như Phật.

Hắc y nhân phất tay, một cỗ uy thế vô hình chém ra cuốn hai gã thất bộ chúng lăn về phía sau, hai gã ngay cả thở cũng không dám xác xơ như lá bèo trôi nổi. Hai cái đầu người máu me bê bết cùng lúc bay lên, rơi xuống dưới chân hai gã. Hai gã rũ đầu xuống không dám nhìn mặt hắc y nhân, cầm đầu người ở trên đất lên xoay người chạy trốn như bay.

Chuyến đi đến Trung Nguyên, chắc chắn lưu lại trong lòng hai người bọn chúng dấu ấn thật sâu!

Sở Ly Hoả giũ quần áo quỳ xuống, cung kính dập đầu một cái.

- Sở Ly Hoả đứng đầu Địa Bảng, khẩu kiến Chấn Pháp.

Với danh hiệu đệ nhất Địa Bảng, không ngờ phải quỳ xuống dập đầu. Hơn nữa hắc y nhân thần nhiên nhận lấy, biểu lộ trên mặt không có mảy may biến hoá.

- Sở Ly Hoả, anh đã ở Địa Bảng mười năm, nếu không xảy ra việc ngoài ý muốn sẽ vào Thiên Bảng, phúc hoạ y như nhau, tự quyết định lấy.

Trung Hoa Chấn Pháp bình đạm nói ra.

- Không quên gốc gác, không kể sinh tử.

Sở Ly Hoả ngẩng đầu, nhìn Trung Hoa Chấn Pháp giả nói rất kiên cường.

Khoé môi Trung Hoa Chấn Pháp giả cong lên một đường nhỏ không dễ thấy được, như thổi làn gió xuân vào băng tuyết. Tuy rằng loé lên tức thì khiến lòng người ảm áp, một vẻ mặt như có như không khiến cho trong lòng ngọt ngào như kẹo mạch nha.

- Rất tốt, đứng lên đi.

Sở Ly Hoả đứng lên, thần sắc khô phục lại bình tĩnh.

Trung Hoa Chấp Pháp giả hơi nghiêng người, ánh mắt chuyển về phía Phong Dao.

- Người Đông Doanh?

Y nhàn nhạt hỏi.

Trong lòng Phong Dao run lên, tâm tình chợt như căng phồng mãnh liệt như con thuyền trước sóng to gió lớn. Anh ta tìm lòng không được cũng quỳ xuống, thân thể cúi sát dùng đầu cụng đất. Thân thể không ngừng run rẩy, thật giống như con chuột bạch sợ hãi.

Đây mới là uy thế áp lực chân chính, cho dù Trung Hoa Chấp Pháp giả chỉ là hỏi anh ta một câu thật bình lặng, nhưng đã có một loại khí thế nặng như núi cao áp chế Phong Dao không còn chút sức lực phản kháng. Với lại trong lòng Phong Dao chỉ có lòng thờ phụng chí thành, không hề có mong muốn phản kháng.

- Đúng! Tôi tên là Trì Điền Cương (Ikeda Gyangu), nam tộc nhân còn lại của gia tộc Trì Điền Đông Doanh.

Trung Hoa Chấp Pháp giả cúi đầu nhìn anh ta, mục quang trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Có từng ở Trung Quốc của ta làm ác không?

Trung Hoa Chấp Pháp giả hỏi.

Thân thể Phong Dao chấn động, gã không dám nói dối, có sao thành thật trả lời vậy.

- Có.

- Có từng giết người không?

Trung Hoa Chấp Pháp giả hỏi tiếp.

Sở Ly Hoả vừa muốn xen vào, chỉ một cái liếc mắt Trung Hoa Chấp Pháp giả ép mong muốn của anh ta quay trở lại. Sở Ly Hoả chỉ cảm thấy miệng khô khan, cổ họng như lửa, không dám nói chuyện.

- Không có!

Phong Dao trả lời có sao nói vậy.

- Tự phế tay phải, chuyện cũ bỏ qua.

Tám chữ, mặc dù giọng điệu lạnh nhạt như nước nhưng không khác gì tiếng sấm động trời trong tai Phong Dao!

Sở Ly Hoả cắn răng, tiến lên một bước khom người nói:

- Chấp Pháp, Trì Điền Cương đã hoàn toàn hối lỗi, bây giờ được tôi thu làm đệ tử, đã không còn có lòng hại người, hẳn cũng là người mạng khổ, thân thể đáng thương. Xin chấp pháp cho một lối thoát.

Trung Hoa Chấp Pháp giả khẽ nhíu lông mày, cũng không nói chuyện.

Phong Dao cắn nát môi, ngẩng đầu ánh mắt nghiêm nghị nói:

- Sư phụ, con đã phạm sai lầm, thì phải đổi mặt. Thầy cũng từng nói, đại trượng phu phải dũng cảm đổi mặt chính mình, đổi mặt quá khứ tương lai, cũng không thể khi người khác phạm lỗi với mình mà ghi hận ở trong lòng. Sự trừng phạt đã đến ngay trước mắt cũng không muốn trốn tránh làm gì nữa. Trì Điền Cương đã chết, như nay chỉ còn Phong Dao. Cánh tay trái này, xem như đầu của Trì Điền Cương thôi!

Nói xong, Phong Dao từ trong ngực rút ra một thanh đoản đao hàn quang lập lòe, dùng tay trái cầm đao. Gã kéo tay áo phải của mình lên, nắm chặt tay phải, cũng theo đó hết sức run rẩy. Cho dù có dũng khí, thật phải vung đao chém xuống cánh tay của mình, hơn nữa còn là tay phải, đối với một người học võ mà nói, không khác gì một đòn tấn công phá hủy tất cả. Thử hỏi ai có thể thần nhiên? Ai có thể không sợ hãi?

Tay trái Phong Dao cầm đao, gân xanh nổi rõ, không ngừng run rẩy. Trên trán của gã trong nháy mắt toát ra một tầng mồ hôi dày đặc, sau đó lăn xuống dưới cằm. Ánh mắt của gã sâu thẳm, trong ánh mắt tràn đầy tia máu. Cắn răng nhìn chằm chằm cánh tay phải của mình, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nếu như chặt rồi, một thân công phu phé hết bảy tám phần.

Phong Dao bỗng nhìn về phía Trung Hoa Chấp Pháp giả, cười sâu thẳm.

- Trước khi chặt tay, có thể hỏi một vấn đề không?

Trung Hoa Chấp Pháp giả nhẹ gật đầu, nhưng không có lên tiếng, con ngươi trong tròng mắt lạnh lùng của y nhìn thẳng Phong Dao, như giếng nước không rợn sóng.

- Ông giết Vô Bộ Tàng, Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ (Saiwai Inudzuka), dùng mấy chiêu?

Thời điểm này rồi, gã bắt ngờ lại muốn hỏi một vấn đề như thế này.

- Một chiêu.

Trung Hoa Chấp Pháp giả nói.

Một tia tâm tình rung động cũng không có.

Phong Dao thoải mái.

- Nếu như thế, tôi đã chặt đứt cánh tay thì như thế nào? Cả đời học võ chẳng qua là tìm trăng trong nước, ở trước mắt của Ông Vũ Bộ Tàng, Khuyển Trùng đều chẳng qua là con kiến. Thôi đi, thôi đi, thôi đi.

Nói liên tục ba lần thôi đi, ánh mắt Phong Dao sắc lạnh, vung đao xuống.

Cả cổ tay phải đứt lìa!

Máu thoáng chốc bùng lên văng ra, Phong Dao ngã ngối trên mặt đất, màu sắc trên mặt hoàn toàn không thấy được, giống như cương thi. Gã dùng tay trái giữ lấy cổ tay đứt, mồ hôi to như hạt đậu lớn không ngừng từ trên trán nhỏ giọt xuống.

Cắn nát hết khoe môi vẫn ngang ngạnh chống đỡ, không nói lời nào.

Thân thể của gã run rẩy hết sức kịch liệt, một cánh tay phải rơi trên mặt đất, dính đầy bùn đất. Phong Dao cúi đầu nhìn cánh tay phải của mình, nhìn máu thịt vừa mới từ trên người của mình tách rời ra, trong lòng trăm cay nghìn đắng.

Cả đời học võ, theo đuổi chẳng qua là báo cừu rửa hận. Hôm nay cừu nhân đã chết, công phu đã phé, thật sự cái gì cũng bị mất.

Trong ánh mắt Sở Ly Hoả cũng không đành lòng, hần bước nhanh đến cúi xuống chiếc áo bào, quần chặt cổ tay bị đứt của Phong Dao, sau đó trên cánh tay Phong Dao xử lý một chút, cầm máu cho gã. Trên người Sở Ly Hoả có thuốc trị thương, xử lý bên ngoài vết thương thông thường không thành vấn đề, nhưng đối mặt vết thương lớn cổ tay đứt máu chảy như suối phun, rõ ràng những thuốc ngoại thương kia không có hiệu quả.

Trung Hoa Chấp Pháp giả chậm rãi đi tới, giơ tay xoa qua chỗ cổ tay đứt của Phong Dao, đây là một cánh tay thon dài trắng nõn sạch sẽ, xoa qua miệng vết thương nhưng không dính một giọt máu. Nhưng chỗ cổ tay đứt ngược lại dùng chảy máu một cách thần kỳ, máu trên vết thương bắt đầu đông lại, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ!

Phong Dao cảm kích liếc nhìn Trung Hoa Chấp Pháp giả.

Trung Hoa Chấp Pháp giả ngồi thẳng người lên, liếc nhìn Phong Dao sau đó thản nhiên nói.

- Rất tốt, có dũng khí. Phá rồi lại lập, tuyệt kỹ người đứng đầu Địa Bảng là tả thủ đao, không biết cũng có thể ở trong tay người chói sáng giống thế hay không!

Phong Dao kinh ngạc nhìn thoáng qua Trung Hoa Chấp Pháp giả, sau đó lại nhìn thoáng qua Sở Ly Hoả. Về mặt gã ngưng trọng, như có điều suy nghĩ. Trung Hoa Chấp Pháp giả thản nhiên xoay người rời đi, cũng không dừng lại một khắc nào.

Bước chân của y không lớn, cũng rất chậm chạp, nhưng chỉ sải một bước ra bóng người đã ở rất xa, thân ảnh cũng gần như mờ dần.

Sở Ly Hoả bỗng nhiên hô:

- Chấp Pháp, truyền thuyết cổ xưa liệu có thật không?!

Bóng người Trung Hoa Chấp Pháp giả dường như dừng lại một thoáng, lập tức biến mất.

Một thanh âm phiêu diêu khó có thể nghe được truyền vào trong đầu Sở Ly Hoả, dường như thẳng vào suy nghĩ.

- Trong lòng của người nếu đã có chấp niệm, tại sao còn để ý thật giả? Nơm nớp lo sợ do do dự dự mười năm, một khi tình ngộ chẳng lẽ còn nhìn không ra sao?

Sở Ly Hoả biến sắc, hướng về phía Trung Hoa Chấp Pháp giả vừa đi xa lạy một cái thật dài.

Trước đó anh ta quỳ, chẳng qua là bởi vì quy củ của võ lâm cổ xưa truyền lại, Trung Hoa Chấp Pháp giả là người duy trì đại địa Trung Hoa, phán xét nghiêm minh, người giang hồ gặp phải lễ kính bái. Đó là sự phụ anh ta cũng là sự phụ anh ta Sở Khiếu Thiên năm đó uống rượu cầu nhau cầu nhau lắm bầm nói ra, Sở Ly Hoả cao lớn có mặt tại đây xì mũi coi thường, một truyền thuyết mà thôi, cha anh ta lại ghi khắc như là tổ huấn.

- Đừng không tin, Hoa Hạ mệnh mông, Trung Hoa Chấp Pháp, giết hết thấy bọn đạo tặc tham lam, chém hết tất cả hạng người mưu đồ làm loạn. Cái mà Trung Hoa Chấp Pháp thay mặt chính là hai chữ, Thiên Uy!

Lúc trước cha anh ta nói như thế, Sở Ly Hoả mặc dù không tin nhưng khắc sâu trong trí nhớ.

Bây giờ một lạy này của anh ta, là do xuất phát từ tận đáy lòng.

67. Chương 67: Tự Cầu Cho Mình Nhiều Phúc

Cường Tử khi về đến biệt thự Ly Hồ, nhận được điện thoại của Triệu Long Tượng.

- Cường Tử, điều tra ra một điểm, đều là những tin tức căn bản, không có tác dụng. Tôi nói một chút câu xem xem có thể lựa ra cái gì có tác dụng hay không.

- Ủ! Triệu ca anh nói đi.

- Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực thành lập năm hai ngàn lẻ ba, người đứng tên hợp pháp trên giấy phép kinh doanh tên gọi là Trịnh Kiến Huy, ngoại hiệu Trịnh Lão Hổ, vốn là người khu tây thành, năm nay ba mươi hai tuổi.

Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực bây giờ là văn phòng trinh thám lớn nhất thành phố này, trên giấy tờ có sáu mươi nhân viên chính thức. Trịnh Lão Hổ người này ở trong xã hội đen thành phố có sức ảnh hưởng nhất định, là lão đại xứng đáng với tên gọi của khu tây thành phố. Toà nhà Văn Phòng Trinh Thám Chung Cực này là công cụ đặc biệt thu thập bí mật riêng tư của người nổi tiếng để tổng tiền của Trịnh Lão Hổ, bây giờ còn nhận một số vụ bắt cóc, vợ vét tài sản, thậm chí nhiệm vụ ám sát.

Trịnh Lão Hổ bình thường không ở văn phòng Trinh Thám Chung Cực, văn phòng do một người phụ trách tên gọi Trần Chí Hưng. Trần Chí Hưng là phó giám đốc văn phòng, người ta còn gọi Trần Dạ Xoa, là tâm phúc của Trịnh Lão Hổ, năm nay ba mươi một tuổi. Ở trong xã hội đều là nhân vật tâm ngoan thủ lạt (gom lợi vào mình).

- Trịnh Lão Hồ gần đây và tập đoàn Cửu Nhật hình như đang bàn bạc một cuộc làm ăn cỡ lớn, thường xuyên ra vào toà nhà của tập đoàn Cửu Nhật

Cường Tử nghe chăm chú từng li từng tí giới thiệu của Triệu Long Tượng, một từ cũng không bỏ qua. Hắn rất may mắn có thể tìm được Triệu Long Tượng người như vậy giúp đỡ, có thể trong thời gian ngắn như thế thu thập được nhiều tin tức hữu dụng như vậy, hoàn toàn không phải một người bình thường có thể làm được. Triệu Long Tượng là một người nghiêm cẩn, việc anh ta muốn làm thì tập trung sức lực làm cho thật tốt, điểm này trước đây Cường Tử cũng cảm thấy được, bây giờ càng thêm xác thật Triệu Long Tượng tuyệt đối là một người có tài.

Kỳ thật chính Cường Tử đã đoán được nhiều lắm, từ một số việc nhỏ cỡ lông gà cộng tởi, một số dấu vết để lại cũng suy luận ra được. Mặc dù có chút đoán mò, nhưng Cường Tử biết suy luận của chính hắn không sai, bây giờ trải qua cân nhắc tin tức do Triệu Long Tượng cung cấp, phán đoán của chính hắn càng lúc càng rõ ràng hơn.

- Khỏe cực Triệu ca, Báo Tử ca vẫn khỏe chứ?

Cường Tử hỏi.

- Ừ! Rất khỏe, khôi phục vô cùng nhanh. Việc cậu sắp xếp hắn có thể làm thật tốt, điểm này cậu yên tâm. Báo Tử ca hiểu rõ, việc hắn nhận từ người khác cho dù còn một hơi thở cũng sẽ không bỏ dỡ.

- Ừ, tôi biết rõ tính tình Báo Tử ca, tôi có thể cảm giác ra được. Chủ nhật đừng quên đi bãi tập bắn súng phía tây thành, tiềm lực Báo Tử ca không thể nói hết, điểm này không thể nghi ngờ. Còn có một việc, tôi tìm đồ đệ cho Cáp Mô ca, tên gọi Chu Hạo Nhiên, là đồng học của tôi, ngày mai tôi sắp xếp hắn và Cáp Mô ca gặp mặt. Chốc lát nữa chú đưa Đại Hùng đến biệt thự Lý Hồ, nói Cáp Mô đi theo cậu ta nha.

Triệu Long Tượng:

- Ừ! Cáp Mô nói cho tôi biết rồi, tôi thay mặt Đại Hùng cảm ơn cậu, Cường Tử. Đại Hùng thằng nhỏ này từ nhỏ đã đi theo bên cạnh tôi, tôi vẫn luôn chưa chăm sóc được tốt cho nó, bây giờ anh giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, tôi từ tận đáy lòng cảm ơn cậu.

Khiến Triệu Long Tượng người như vậy nói ra hai chữ cảm ơn này, Cường Tử rất vui sướng.

Triệu Long Tượng một người như thế nào, Cường Tử không biết, cũng không muốn dò xét, hắn chỉ biết là Triệu Long Tượng bây giờ là người giúp đỡ mình, nghi người thì không dùng.

Chu Bách Tước rất buồn bực, buồn bực muốn chửi thề.

Chín người đứng trước mặt anh ta, tám đứa con nít một thằng đầu đất.

Trong chín người này bao gồm cả Lý Vạn Thanh trong đó, có tám người là do Lý Vạn Thanh dẫn đến. Cường Tử đã sai anh ta tìm học sinh có tiềm lực tố chất thân thể tốt nhất, Lý Vạn Thanh chấp hành làm ngay giống như thánh chỉ. Cậu ta lục soát xung quanh mình một chút, bình thường xung quanh cậu ta người có thể đánh nhau không ít, anh ta chọn đi chọn lại được bảy người.

Một người khác, là Triệu Bá.

Chiều cao hai thước mốt, cân nặng một trăm bảy mươi cân. Thật giống như một ngọn núi thịt biết chuyển động, một con mãnh thú hình người. Thân thể của cậu ta chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là khổng lồ!

Thân thể so với Tào Phá Định còn cứng cáp hơn, còn phải biến thái hơn!

Thân thể Triệu Bá chẳng những cao lớn, hơn nữa còn cứng chắc.

Chu Bách Tước nhìn chăm chú Triệu Bá, ngẩng đầu ngưỡng mộ.

Chắc là Tarzan?

Sai rồi, là loại thú máy móc hình người.

Thân trên của Triệu Bá chỉ mặc một chiếc áo vét, cơ ngực phình to còn muốn cao hơn bộ ngực của phụ nữ. Chỗ không giống chính là ngực của cậu ta còn cứng hơn cả sắt, mà phụ nữ chỉ có thể nhận ra khi... hà hà. Cậu ta dù cao, cân nặng cũng rất lớn, nhưng thân thể cũng cực tốt! Lưng hùm vai gấu bốn chữ này đúng là đặc biệt dùng để hình dung Triệu Bá, hoàn toàn chính xác.

Cậu ta chỉ cần đứng như vậy, một luồng áp lực đã khiến người bình thường thở cũng không dám thở mạnh.

Điều kiện thân thể Lý Vạn Thanh đã được coi là rất tốt rồi, nhưng so với Triệu Bá cậu ta như đứa bé học lớp hai tiểu học.

Bảy người đi theo đứng ở bên cạnh Lý Vạn Thanh, vẻ mặt đều là kinh ngạc, nhìn Triệu Bá giống như nhìn quái vật, tầm mắt đều né tránh không dám tiếp xúc ánh mắt Triệu Bá. Triệu Bá rất thật thà, cậu ta luôn cười rất hiền hậu, nhưng khi người khác trông thấy, nụ cười của cậu ta không thấy có chút xiu ý tốt nào đáng tin cậy.

- Thằng kia là người sao?

Một học sinh nói nhỏ với đứa bạn đi theo bên cạnh, đức bạn của cậu ta thở dài một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu Triệu Bá tên kia ngàn vạn lần không thể đắc tội. Bằng không Triệu Bá phát cuồng, tám người bên phía mình cùng lên cũng chưa được phần thắng gì.

Lý Vạn Thanh trừng mắt liếc học sinh nói chuyện, kẻ kia xấu hổ rụt cổ, không dám nói chuyện nữa.

Thân thể học sinh này tố chất đã vô cùng tốt, chiều cao hơn một mét tám, một thân cơ bắp cũng coi như là đồ sộ, mười bảy mười tám tuổi có thể có điều kiện thân thể như cậu ta tuyệt đối được coi là cường đại, nhưng ở trước mặt Triệu Bá không có gì khác biệt với một con chó bông.

Chu Bách Tước thăm mắng một câu.

- Cường Tử tôi nguyên rửa cậu...

Chu Bách Tước nghĩ, không có cái gì có thể nguyên rửa. Đối với Cường Tử tên tiểu tử này, lời nguyên rửa gì cũng sẽ không có ứng nghiệm, da mặt con bê kia so với xe tăng bọc thép T-52 của Soviet còn dày hơn. Lời nguyên rửa đối với hắn còn không bằng thả rắm thổi trực tiếp vào mặt hắn còn thực tế hơn, Cường Tử cái thằng vô lại này, đã có thể xưng là tiểu vô địch.

- Các cậu sau này đều dự định đi theo tôi lẫn lộn?

Chu Bách Tước híp mắt ngậm thuốc, áo vét giày da tuần tú lịch sử.

Triệu Bá cười thật thà:

- Bát Bách thúc nói bảo tôi về sau theo ngài học công phu, ngài chính là sư phụ của tôi. Bát Tước thúc nói sư phụ giống như là cha, tôn kính cha già của mình thế nào thì tôn kính sư phụ giống như vậy. Phải nghe lời, phải chịu khổ.

Cậu ta cười ha hả, gọi Chu Bách Tước là sư phụ.

Bỗng nhiên, Triệu Bá vỗ đầu, chợt nhớ ra cái gì đó kêu lên một tiếng quỳ rạp xuống đất, cung cung kính kính dập đầu lạy ba cái với Chu Bách Tước, chạm đất thành tiếng.

- Bát Bách thúc nói phải dập đầu với sư phụ, chắc chắn là đúng rồi.

Chu Bách Tước trộm lau mồ hôi, tự nhủ người này thật tốt quá a, thằng cháu khốn nạn kia không biết có nghe lời như vậy không nữa? Chẳng qua ngấm lại về sau anh chàng to xác này là đồ đệ của mình, điều kiện thân thể cậu ta luyện tập Bát cực quyền, quả thực chính là giống như một ổ cấm tìm được dây cấm phù hợp. Chu Bách Tước trong lòng có chút đắc ý.

Triệu Bá dập đầu xong, đứng lên thành thành thật thật ngó ngó ngẩn ngẩn, nhìn Chu Bách Tước cười khúc khích.

- Lý ca, người này là ai vậy? Thể chất này cũng có thể dạy chúng ta công phu hay sao?

Học sinh chiều cao trên một thước tám kia, tổ chất thân thể rất cứng cáp che miệng nói với Lý Vạn Thanh, cậu ta là sợ hãi khí phách của Triệu Bá, ngược lại không có ý cung kính gì với Chu Bách Tước ra vẻ nhã nhặn kia. Dù sao nói về thân thể, Chu Bách Tước cũng không bằng cậu ta.

Chu Bách Tước thân thể tầm thước, tướng mạo nhã nhặn, trắng trẻo, cũng khó trách cậu ta có chỗ khó hiểu.

Lý Vạn Thanh trừng mắt liếc cậu ta một cái, nói cam miệng!

Học sinh này không phục hừ một tiếng, nhìn Chu Bách Tước, vẻ mặt không cho rằng đúng.

Chu Bách Tước phát hiện mình thích học sinh này, rất thích.

Anh ta ngoắc ngón tay, hỏi:

- Cậu tên gì?

- Vương Đại Bưu!

Chu Bách Tước nhẹ gật đầu, khoé miệng cong lên lộ ra một nụ cười.

- Vương Đại Bưu ra khỏi hàng!

Chu Bách Tước quát lên một tiếng, dọa Vương Đại Bưu nhảy dựng. Chỉ là hoảng sợ nhảy dựng mà thôi, Vương Đại Bưu vẻ mặt hằm hằm đứng ra, chiều cao hơn một mét tám đối với Triệu Bá chỉ như con nít mới sinh, nhưng đối với Chu Bách Tước lại vô cùng có ưu thế.

Ánh mắt khinh thường, khiêu khích rõ ràng không che giấu.

Lý Vạn Thanh lo lắng nhìn Chu Bách Tước, anh ta sợ Chu Bách Tước tức giận. Dù sao Cường Tử sắp xếp để Chu Bách Tước làm sư phụ bọn họ, đã nói rõ Chu Bách Tước khẳng định là cao thủ có thực lực rất mạnh. Đối với Cường Tử, Lý Vạn Thanh bây giờ đã tin vào một cách mù quáng. Anh ta sợ Chu Bách Tước tức giận phát tay áo bỏ đi, như vậy cậu ta làm sao ăn nói với Cường Tử.

Chu Bách Tước cũng không cười, bộ dạng anh ta cười rất quỷ dị, bởi vì nụ cười này, giống như nụ cười thường xuyên biểu hiện trên mặt khi đá đùng quần của Cường Tử.

- Đánh tôi đi, cho cậu một cơ hội.

Chu Bách Tước nói.

Vương Đại Bưu sững sốt một chút, lập tức nhìn với ánh mắt khinh bỉ đáng người Chu Bách Tước, ánh mắt khinh thường.

- Một.

- Hai.

- Ba.

Chu Bách Tước đếm đến ba, Vương Đại Bưu chưa hề động thủ.

- Cho cậu cơ hội rồi.

Chu Bách Tước nói.

Ừnh!

Sau một tiếng vang vọng, thân thể cứng cáp cân nặng gần hai trăm cân của Vương Đại Bưu bị Chu Bách Tước đánh bay như một trái pháo ra ngoài ba thước, động mạnh xuống đất! Vương Đại Bưu ngay cả suy nghĩ cũng không suy nghĩ được đã ngay lập tức hôn mê!

Chu Bách Tước khê cong khoé miệng, cười tủm tỉm nói một câu.

- Con thỏ nhai nhép khốn khiếp không có bản lĩnh còn thách thức. Hàng loại hai! Bắt đầu từ hôm nay các cậu rơi vào trong tay tôi, tự cầu cho mình nhiều may mắn đi.

68. Chương 68: Chủ Định Nơi U Minh

- Cường ca, phí bảo kê thu được hôm nay mời đại ca xem qua.

Tóc Lori hai tay nâng một xấp tiền to, khom người cung kính đưa cho Cường Tử. Tóc vàng và mấy học sinh xấu A,B,C,D đi theo phía sau cậu ta. Bây giờ mấy tiểu tử này, đã coi Cường Tử giống như bố già để hiếu kính rồi. Mấy người bọn chúng nghiêng răng nghiêng lợi đưa ra quyết định, sau đó thật sự cướp được mấy nhân vật vây cánh bên ngoài của Băng Hàn Đường, bây giờ vận mệnh bọn họ thật sự đã nắm ở trong tay Cường Tử.

Đã không có đường lui, chỉ có thể chạy thực mạng theo đằng sau Cường Tử.

Ở Nhất Trung, người đắc tội Băng Hàn Đường tương đương với bị trường đuổi học. Đương nhiên nếu như bạn có thể nhịn được hằng ngày bị một đám người vây đánh, hoặc là mỗi ngày bị người trối ném vào trong hầm cầu, liên tục mười ngày nửa tháng thậm chí một tháng không gián đoạn, còn có thể cứng rắn như không hề có chuyện gì xảy ra, mặt không đổi sắc tim không đập loạn tiếp tục đến trường, vậy cũng được.

Mấy người bọn tóc Lori tuy rằng không được coi là học sinh tốt, ngay cả học sinh hư cũng không có xấu đến mức như vậy, nhưng mấy người bọn chúng tuyệt đối không muốn bị đuổi học! Cho nên sau này nếu như muốn từ lần lộn ở Nhất Trung có được chứng nhận tốt nghiệp, những ngày sau nhất định phải đoàn kết chặt chẽ lấy tên tuổi của Cường Tử làm chỗ dựa. Tuyên thệ thuần phục giờ cao ngạo cỡ vĩ đại Cường Tử vô địch. Bởi vậy Cường Tử tráo trở không để ý bọn chúng, vậy bọn chúng chỉ có thể về nhà với thương tích đầy mình.

Cường Tử vẫy tay, ra hiệu Chu Hạo Nhiên nhận lấy tiền qua đây. Chu Hạo Nhiên gật đầu sau đó cười khúc khích, dí ngón tay điểm một cái giữa đầu tóc Lori cười mắng:

- Thằng cháu nội này thật con mẹ nó không phải con người, ngay cả một hào tiền lẻ anh cũng muốn! Thật không có nhân tính! Đều này cũng không có gì đáng nói, kỳ quái hơn là tính thêm một hào này cũng không đủ hai ngàn. Các cậu còn có mặt mũi hay không a, người xấu phải góp nhặt như vậy à!

Cường Tử liếc mắt nhìn tóc Lori, dọa kẻ kia rụt cổ lại.

- Một ngàn chín trăm chín mươi đồng một hào.

Chu Hạo Nhiên nói ra con số chuẩn xác.

Tóc Lori cúi đầu khom lưng nói:

- Cường ca, chúng tôi cướp bảy người, mới cướp được hơn một ngàn bốn trăm, còn lại vẫn là mấy người chúng tôi gom góp lấy. Cường ca ngài hiểu cho chúng tôi lần này nha, tôi bảo đảm về sau đủ mức vượt mức hoàn thành nhiệm vụ ngài bố trí!

Cường Tử cười, nụ cười này khiến cho tóc Lori sởn gai óc.

Cường Tử giơ tay cầm tiền trong tay Chu Hạo Nhiên đưa sang, lại từ trong bóp của mình móc ra một xấp tiền một ngàn đồng đưa hết cho Bát Thần Nam.

- Cầm lấy đi, mua thuốc cho mấy người các anh hút.

Bát Thần Nam sững sốt, mấy người phía sau hắn cũng sững sốt.

- Cho... Cho chúng tôi?

Bát Thần Nam hết sức không thể tưởng tượng được, gã dè dặt nhìn sắc mặt Cường Tử, muốn từ trên mặt Cường Tử nhìn ra âm mưu gì. Nhưng gã cam chịu thất vọng rồi, nếu như gã nhìn đúng quần Cường Tử có thể thấy được rất nhiều lông mu, xem sắc mặt đừng nói âm mưu, lông cũng không thấy được một cọng. Cường Tử chính là người mặt trắng không có màu sắc a.

Cường Tử cười vô cùng hiền từ, rất hiền lành.

- Lăn lộn theo tôi, nghe lời, trung thành, làm việc dùng hết sức không phạm sai lầm, tôi còn phải ban thưởng. Con người này của tôi đúng sai phân rõ, nên thưởng thì thưởng, nên phạt liền phạt. Hôm nay các cậu tuy rằng chưa có hoàn toàn hạn mức nhiệm vụ tôi giao cho, nhưng tôi biết rõ các cậu đã tận hết sức rồi. Điều này rất tốt, tôi phải thưởng!

Cường Tử đưa tiền sang, quơ trước mặt tóc Lori.

- Cầm lấy!

Tóc Lori trong lòng run sợ nhận lấy tiền đưa đến, quay đầu lại nhìn mấy người đồng bọn của mình, những người khác cũng vẻ mặt ngơ ngác, có vẻ chiêu giả ân này của Cường Tử cũng không nhận được hiệu quả như mong muốn. Kỳ thật điều này cũng không trách bọn mấy người tóc Lori hoài nghi dụng ý của Cường Tử, chủ yếu là trước đó Cường Tử quả thật làm bọn họ sợ.

Cường Tử cười nói:

- Tôi biết rõ các cậu bây giờ chỉ là sợ tôi, không phải thật lòng ủng hộ tôi. Không hề gì, bây giờ tôi định đề ra một mục tiêu, chỉ cần các cậu sau này tận tâm và trung thành đi theo tôi, gắng sức làm việc, tôi đảm bảo trong vòng ba năm để cho các cậu nở mày nở mặt lăn lộn ở thành phố này, ngay cả cha mẹ các cậu cũng theo đó mà hạnh diện.

Hắn dừng một chút tiếp tục nói:

- Tôi biết rõ trong lòng các cậu có rất nhiều nghi vấn, không tin lời nói của tôi. Như vậy đi, các cậu nhìn thử, không cần đến ba năm thì cần một tháng, một tháng rất nhanh sẽ qua đi. Trong vòng một tháng Băng Hàn Đường nếu như không bị tôi nhổ tận gốc rễ, tôi Lâm Cường tự động nghỉ học từ nay về sau thấy các cậu sẽ lập tức quỳ dập đầu nhận lỗi! Đừng dùng ánh mắt thiên cận như vậy, một cái Băng Hàn Đường nhổ nhoi, tôi thật không để vào trong mắt.

Cường Tử phát tay, ý bảo bọn mấy người tóc Lori đi.

- Đi thôi, về sau, khi lăn lộn, mặc kệ sau này gặp được ai, các cậu hãy báo ra tên tuổi của tôi, cho dù là Băng Băng đứng ở trước mặt các cậu cũng đừng nhận bà con họ hàng. Người dám chống đối với Lâm Cường tôi, các cậu chỉ cần vất khô con mẹ nó, đừng sợ xảy ra chuyện, xảy ra chuyện gì tôi gánh!

Mấy câu nói đó của Cường Tử khí phách lạnh căm căm.

Mấy người bọn tóc Lori bị hắn kích động nóng ran, tâm tình không tự chủ được đều có mấy phần kích động như được bơm căng lên vậy. Đáng vẻ Cường Tử đứng ở trên bục giảng nói chuyện, có chút khí thế thoải mái tự nhiên như dùng tay chỉ trở vậy, khí thế con bà nó phải gọi là kích thích.

- Cường ca, bằng không ta cũng thành lập bang hội đi nha? Sau này chúng tôi cũng coi như người có tổ chức, đi ra ngoài lăn lộn nói với người ta chúng tôi là người bang hội gì gì đó, là người của Cường ca! Vậy có rất nhiều khí thế nha!

Tóc Lori nịnh nọt.

- Hả?

Cường Tử nghĩ ngợi, quả thật điều này cần phải có.

- Cũng tốt, các cậu nghĩ xem, bang hội chúng ta nên gọi là gì?

- Hồng Hưng Xã!

- Trúc Liên Bang!

- Thập Tam - K!

- Tân Đông Hưng!

- Biến đi!

Cường Tử mắng một câu.

- Nói các cậu không có gì đáng giá, thật đúng là con mẹ nó không có gì đáng giá, nghĩ cái gì hay hơn đi!

Chu Hạo Nhiên ngẫm nghĩ nói:

- Bằng không gọi là Hoa Long Đường?

Cậu ta giải thích:

- Ta là con cháu Hoa Hạ, gọi là Hoa Long Đường Đại Khí, cũng khí phách!

Lý Vạn Thanh nói:

- Hoa Long Đường tốt thì tốt, nhưng cảm giác thế nào cũng giống như tên mì ăn liền a?

Chu Hạo Nhiên nghĩ ngợi, đúng như vậy thật.

Lý Vạn Thanh:

- Bằng không gọi là Hồng Môn đi, trong phim ảnh đều nói Hồng Môn Hồng Môn, nghe cũng cảm giác được chính đạo, hoàn toàn giống như là người trong chính đạo, không giống như của xã hội đen.

Chu Hạo Nhiên lườm hắn một cái nói:

- Hồng Môn, sao không gọi là Thiếu Lâm Tự luôn đi? Càng là chính phái!

Lý Vạn Thanh:

- Cũng đúng, tôi phong anh làm phương trượng nhé.

Chu Hạo Nhiên:

- Tôi phong anh là sư thái!

Tóc Lori:...

Cường Tử trờng mắt lườm hai kẻ dở hơi này, tự nhủ quả nhiên bần nhão không xây được tường.

Học sinh hư A nhìn Cường Tử, làm ra bộ dạng sùng bái nói:

- Bằng không gọi là Cường Ca Đẳng?

Học sinh hư B:

- Bang hội của Cường ca, tự nhiên phải mang một chữ cường, nhưng Cường Ca Đẳng lại quá tầm thường. Phải bạo lực, phải khí phách. Không bằng gọi là Cường Bạo Xã?

Cường Tử:...

Khoát tay áo, Cường Tử ngăn chặn mấy người quấy rối mồm miệng loạn bậy.

- Tổ chức chúng ta, phải nhiệt tình giống như có lửa! Có sức hướng vào lòng người. sức đoàn kết cực mạnh, phải làm cho người ta vừa nghe đã cảm thấy tổ chức này rất chính quy, không phải đám ô hợp.

Chu Hạo Nhiên nói ra câu cuối cùng.

- Vậy thì gọi là Liên minh chấp pháp Trung Hoa đi, sau này chúng ta chính là người thi hành pháp luật của xã hội, tiêu diệt hết thấy kẻ chống đối Trung Hoa chúng ta, tiêu diệt hết thấy kẻ dám làm xằng làm bậy ở đại địa Hoa Hạ chúng ta. Mặc kệ là người Trung Quốc hay là người nước ngoài, chỉ cần dám ở trên đất Trung Nguyên làm ác, chúng ta phải trừng phạt hắn!

Không biết tại sao, trong đầu Cường Tử bỗng nhiên toát ra Trung Hoa Chấp Pháp bốn chữ này, rất đột ngột nhưng lại mãnh liệt dị thường thế không thể đỡ, khiến cho Cường Tử trong nháy mắt đã si mê với bốn chữ này không thể kiềm chế.

Cường Tử bỗng nghiêm túc nói, sắc mặt của hắn rất trang trọng, nghiêm trang.

Lý Vạn Thanh:

- Tốt! Tên này thật khí phách!

Chu Hạo Nhiên:

- Liệu to quá hay không? Chúng ta không có bản lĩnh kia thì sao?

Cường Tử nói:

- Bây giờ không có, sau này nhất định có!

Mấy người bọn tóc Lori lẩm nhẩm Liên minh chấp pháp Trung Hoa sáu chữ này, cho dù cảm thấy quái lạ, nhưng trong lòng lại không tự chủ được sinh ra tâm tình phấn khởi vô hạn! Sáu chữ này thật giống như có ma lực khiến trong lòng mấy người bọn chúng nóng ran càng ngày càng thêm nóng rực, như liệt hỏa hừng hực cháy lan ra đồng cỏ. Liên minh chấp pháp Trung Hoa! Cái tên khiến cho lòng người bơm căng lên nhiều lần.

Không biết tại sao, quyết định hết sức ngẫu thơ như vậy, lại khiêu lên ngọn lửa nhiệt tình cháy lên trong lòng của vài thiếu niên. Mỗi người khi nghe thấy cái tên Liên minh chấp pháp Trung Hoa này, tâm thần đều hơi bị rung động!

Trung Hoa, chấp pháp!

Cường Tử nhìn mấy người thuộc hạ, bọn họ cũng còn trẻ như vậy, nhỏ yếu như vậy, nông cạn như vậy. Nhưng Cường Tử tin rằng, ở tương lai không lâu, mấy người bọn họ nhất định sẽ không phụ Trung Hoa Chấp Pháp bốn chữ này, không phụ lương tâm như là một người trong nước của mình!

Hắn cũng không biết, ở trên đại địa Hoa Hạ lỏng lẻo, thật sự tồn tại một người như vậy, tồn tại một tồn tại mạnh mẽ duy trì trật tự thế giới bóng tối Trung Hoa!

Người này tượng trưng không chỉ là ý nghĩa tôn nghiêm, công chính, nghiêm túc nông cạn trên mặt chữ, càng là một loại thiên uy khiến người khó có thể tưởng tượng nổi! Loại thiên uy này, là truyền thừa lịch sử văn minh của Hoa Hạ năm ngàn năm qua, là truyền thừa sự tự tin cường đại của dân tộc Trung Hoa!

Kẻ phạm tội người Hán, cho dù xa cũng phải tru diệt!

Những lời này lưu truyền đến nay, cũng không phải một lời nói suông!

Cường Tử nghĩ đến bốn chữ Trung Hoa Chấp Pháp này, nhưng có vẻ hắn vẫn chưa thể tiếp xúc đến bề mặt của việc này, hắn không biết mình dường như đã cảm ứng được trong cõi u minh nên nghĩ đến bốn chữ này, điều này thay cho hành trình gian nan, nặng nề cỡ nào. Hắn trong lúc nhất thời trở nên hăng hái, dường như báo hiệu trước điều gì đó.

69. Chương 69: Thầm Than Một Tiếng Nguy Hiểm Thật!

Tóc Lori và tóc vàng sống ở một cư xá, hai người học cùng một lớp từ khi mới tới nhà trẻ, nói là bạn bè sống chết mặc một chiếc quần đến lớn hoàn toàn không đủ để diễn tả. Bắt đầu từ khi thứ đồ vướng mắc giữa hai chân chưa có lông, hai người khom lưng trong căn phòng tối nhỏ bé cùng nhau nghiên cứu phim võ thuật, trải qua nhiều năm lắng đọng đã thăng hoa đến cảnh giới cấp thần chỉ nhìn màn ảnh không mở tiếng cũng có thể nghe được chân thật sống động.

Tóc vàng từ trong một tiệm băng đĩa tạm bợ ở chợ đêm lục lọi được hai bộ phim hay kinh điển, bên trong có một đoạn tình tiết tuyệt hay người dọn vệ sinh đến cửa phục vụ kết quả bị nữ chủ đẩy vào, Tóc vàng vẫn luôn nhớ đến chỗ đó. Hôm nay rốt cuộc quyết định tìm đến nhà tóc Lori hai người cùng nhau nghiên cứu kỹ lưỡng.

Tóc Lori yêu mến các em gái nhỏ trong trắng, mà tóc vàng lại chung tình với phụ nữ trưởng thành, tuy rằng nói không cùng đường không thể cùng mưu việc, nhưng có câu đi lòng vòng cũng về chỗ cũ, cho nên cũng không có xung đột gì quá lớn.

Cư xá hai người sống thuộc về khu vực liên quan đến công trình cải tạo nhà cũ, trên mình căn lầu cũ nát đã vẽ lên một vòng tròn màu đỏ thật to, bên trong là một chữ 'Phá' dữ tợn khủng bố.

Bây giờ gia đình sống ở cư xá này của bọn họ đã chuyển đi bảy phương tám hướng rồi, trong căn lầu kia chỉ còn lại không tới mười hộ gia đình. Sở dĩ nhà bọn tóc vàng và tóc Lori chưa có chuyển đi, là bởi vì cậu của tóc Lori đang công tác trong vùng, có chút móc nối cửa sau, nhà bọn họ trông chờ thị trường cởi mở hơn mua thêm được vài mét vuông.

Thành phố này tốc độ phát triển quá nhanh, giá nhà tăng càng nhanh. Năm trước mỗi thước vuông mới không quá bốn ngàn đại dương, bây giờ đã tăng hơn gấp đôi!

Nhiều hơn tám ngàn đồng một mét vuông chính là con số thực tế, tương đương với nửa năm tiền lương. Đã có cánh cửa này nếu như không lợi dụng, quả thực là trời đánh tránh không hết tội.

Cha mẹ tóc vàng và tóc Lori đều là tiểu thị dân sớm chín chiều năm, có thể kiếm ngót nghét một vạn đồng đã cười không ngậm miệng được. Hai nhà quan hệ cũng không tệ, cho nên bố mẹ tóc Lori kéo bố mẹ Tóc vàng cùng nhau ở lại chỗ này, nếu không phải hai nhà đều có con trai, hai nhà sớm đã định thành người thân một nhà rồi.

Hai người khoác vai dọc đường cười ha hả tiến vào cư xá, bảo vệ cửa đã đi đâu mất rồi. Công ty bất động sản không cần phải phí thời gian trong cư xá chỉ còn lại hơn mấy chục hộ dân.

Vừa mới đi vào cư xá không bao xa, tóc vàng bỗng nhiên giật bắn người.

- Tổ cảm thấy hôm nay quái quái thế nào ấy, hình như sắp xảy ra chuyện gì.

Tóc vàng nói.

- Nghi thần nghi quỷ, nhanh vào trong nhà có thể có việc gì?! Đi nhanh đi, tổ cũng chờ không được nữa rồi.

Tóc Lori nhớ mong cái đĩa CD trong tay.

Tóc vàng nhẹ gạt đầu, không thể không rụt cổ lại.

- Đi nhanh lên đi, đêm nay đến nhà của tổ ăn cơm, mẹ của tổ gọi điện thoại bảo tổ kêu cậu cùng đến, bà chừng cá trám cổ.

- Ủ! Tay nghề của dì tốt hơn nhiều so với mẹ tổ, tổ trước tới giờ vẫn thềm cá dì làm.

Hai người trò chuyện với nhau đi về phía trước, trong bóng tối có người cười khê, thanh âm không lớn lại làm cho người ta sởn gai ốc.

- Còn muốn ăn cá? Tao bảo đảm qua đêm nay hai tụi mày ngay cả cháo cũng nuốt không trôi xuống cổ!

Tóc vàng và tóc Lori dừng bước chân, hai người cùng nghe được giọng nói âm trầm kia, khiến cho người ta không rét mà run.

- Ai!

- Ra đây!

Hai người cũng không phải thiện nam tín nữ gì, việc đầu tiên là thủ thế phòng bị.

Một bóng người đen như mực từ phía sau một gốc cây đại thụ di chuyển ra, trong tay vuốt ve một con dao bổ dừa dài gần nửa mét. Thân hình của y rất gầy, thân hình cũng rất cao. Khuôn mặt không thể nói anh tuấn, ngược lại nét mặt có chút âm lạnh xảo trá. Người này dùng sống dao gõ vào lòng bàn tay của mình, từng bước một thong thả đi ra, bộ dạng rất kiêu ngạo lười nhác.

- Tóc vàng, tóc Lori phải không?

Người cầm dao bổ dừa hỏi một cách đoạ nạt.

Tóc vàng và tóc Lori nhìn thấy trong tay đối phương có dao, dừng khí trước đó mất đi ba phần.

- Anh là ai?

Tóc vàng hỏi.

- Đường để ý tao là ai, hai thằng mày biết tao tại làm sao tìm bọn mày không? Bọn mày loại hàng hai này, không ngờ cướp tiền trên thân người của Băng Hàn Đường, đủ cứng cổ nha!

Người này tự mình nói ra đáp án, sau đó nhìn tóc vàng và tóc Lori, ánh mắt của hắn thật giống như nhìn chăm chú hai con dê đợi làm thịt, rất hống hách.

Tóc vàng và tóc Lori vừa nghe là người của Băng Hàn Đường, nỗi sợ hãi trong lòng càng lớn. Hai người nhìn nhau thoáng chốc, từ trong ánh mắt của kẻ kia đều thấy được hoảng loạn.

- Làm sao đây?

Tóc vàng thấp giọng hỏi.

- Mẹ ép phải liều mạng! Tớ tin rằng Cường ca sẽ báo thù cho ta, cùng lắm thì chịu một dao!

Tóc vàng nghe tóc Lori nghiêng răng nói, cậu ta cũng hung hăng gật đầu.

- Cường ca sẽ báo thù cho chúng ta!

Hai người nghĩ đến Lâm Cường, trong lòng chợt sinh ra vài phần dũng khí.

- Cháu nội, Băng Hàn Đường chỉ là thói tha, lão tử cướp đây thì thế nào? Mày cần tao à!

Tóc Lori tiến lên một bước, chỉ vào tên cầm dao cao giọng mắng.

- Muốn chết!

Người trong bóng tối hung hăng mắng một câu.

- Chém chết bọn chúng!

Người này vung tay lên, từ trong bóng tối xông ra mười mấy người, trong tay đều cầm đủ thứ đồ, có cả gậy gỗ vót nhọn, khí thế hùng hổ.

Tóc vàng và tóc Lori liếc nhìn nhau, hai người đều không hẹn mà cùng lúc lấy hết dũng khí hô to một tiếng khuyến khích chính mình, sau đó xông vào đám đông. Điều này nếu như là trước kia là việc tuyệt đối không có khả năng xảy ra, cả hai không có chạy trốn chết đã rất không bình thường, bây giờ ngược lại chủ động xông lên quả thực chính là hành động vĩ đại nhất từ lúc sinh ra đến nay!

Một tiếng thịt da chạm nhau vang vọng, một tiểu tử cầm dao bị dũng khí hai người bọn tóc vàng dọa cứng đờ, động tác trên tay chậm hơn rất nhiều, bị Tóc vàng một cước đá trúng chỗ... Tiếp theo... Hắn đau đớn lập tức cúi gập người lại, giống như một con tôm càng xanh mới ra khỏi nồi.

Một cước này cực có phong phạm của Cường Tử a.

Sau một chiêu đắc thủ tóc vàng tự mình cũng sững sốt, nhìn bộ dạng kinh hãi kia của đối thủ bị mình đá trúng điểm yếu, cậu ta mới phát hiện ra mình cũng rất biết đánh lộn, rất có phong phạm cao thủ.

Tiền bối vĩ đại nói cho chúng ta biết, khiêm tốn khiến người ta tiến bộ, kiêu ngạo khiến người ta bị đánh.

Thật không lừa tôi nha.

Tóc vàng vừa một cước quật ngã một đối thủ, đã bị một người khác đánh một gậy ở trên lưng, sức của đòn này đánh cả người cậu ta lảo đảo, chúi về phía trước hai bước mới đứng vững thân hình, vừa mới đứng thẳng lưng lên đã bị người khác một cước đạp ở trên ngực. Cậu ta ngay cả la hét cũng không kịp thốt lên nằm vật trên mặt đất, mắt nhìn rất nhiều người múa may xông tới bao vây xung quanh.

Tóc vàng nhắm mắt lại, chấp nhận số mạng!

Thanh âm binh binh bang bang không dứt bên tai, tóc vàng ôm đầu co lại thành một khối, đợi nửa ngày cũng không có cảm thấy được cái gì không ổn trên thân thể, cậu ta hết sức kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, rất kỳ quái tại sao những người này xuống tay nhẹ như vậy, mình thế nào cũng không cảm thấy đau chứ?

Cậu ta trợn trừng hai mắt, đã nhìn thấy tóc Lori dùng hết sức nắm đầu một người nện đầu gối rất mạnh vào mặt kẻ đó, động tác kia phải gọi là tàn nhẫn.

Tóc vàng xấu hổ, tóc Lori hôm nay làm sao vô địch như vậy được chứ?

Tóc Lori bị ma nhập rồi?

Cậu ta quét mắt bốn phía một vòng, lúc này mới thấy dị thường!

Ban đầu người của Băng Hàn Đường khí thế hung hăng, trong thời gian nhắm mắt mở mắt của mình ngay cả một phút cũng chưa đến, đã biến thành cháu nội con rùa đen rụt đầu.

Mười mấy bóng người cứng cáp, động tác như mãnh hổ hạ sơn, như giao long rời bến! Gần như là một chọi một gần mười mấy người Băng Hàn Đường lại, sau đó giống như bão tố nổi lên nghiêng vai đâm thẳng trên người đối phương!

Ưu thế áp đảo a.

Một tráng hán chiều cao gần hai mét, xách cổ áo một người thuộc Băng Hàn Đường lên, thẳng tay xách hai chân đối phương rời khỏi mặt đất vài chục tấc! Điều này cần có lực cánh tay lớn cỡ nào nha, quả thật như thiên thần.

Tráng hán nhắc người của Băng Hàn Đường qua đỉnh đầu, sau khi xoay tại chỗ một vòng vút ra ngoài.

Một tiếng vang dội!

Người Băng Hàn Đường đó đâm vào trên vách một toà lâu, ngay lập tức ngất đi.

Sau đó chỉ thấy tráng hán kia thật giống như một con sư tử xông vào một bầy dê, trong nháy mắt xuất hiện giờ tay nhắc chân giải quyết hết người của Băng Hàn Đường trước mặt mình. Mười tráng hán khác cũng cứng cáp giống vậy, giống như chém dưa xắt rau phóng cước đập người Băng Hàn Đường xuống đất, trong nháy mắt người ngã ngựa đổ, cục diện cực kỳ rung động.

Tên tay chân Băng Hàn Đường bước ra đầu tiên kia, dao trong tay đã sớm chẳng biết đi đâu. Y bị một quyền của một tráng hán đánh trúng cằm, cổ bị đánh lệch hẳn về phía sau, hai cái răng cửa rất xinh xắn thoát ly khỏi tổ chức, nghênh ngang rời đi.

Sau đó người này bị tráng hán một cước đạp lăn trên đất, theo đó bị đánh một trận tơi bời.

Tóc Lori tới kéo Tóc vàng lên, vỗ bụi trên người cho cậu ta, cười phải gọi là rất sung sướng.

- Tổ đã nói Cường ca sẽ không mặc kệ chúng ta. Xem kìa! Vạn Thanh tới cứu chúng ta rồi!

Tóc Lori chỉ vào Lý Vạn Thanh đang đại phát thần uy cách đó không xa.

Tóc vàng dụi con mắt, cẩn thận nhận diện một chút, lúc này mới phát hiện mười mấy tráng hán kia đều là người thường thường đi theo lẫn lộn bên cạnh Lý Vạn Thanh, mình đã từng nhìn thấy đám người này đã muốn tránh né thật xa. Những kẻ này ở Nhất Trung chính là tồn tại cấp bậc đại hiệp, trêu vào không được nha. Bây giờ đại hiệp đến hành hiệp trượng nghĩa thấy chuyện bất bình quát lên một tiếng, tóc vàng có loại xúc động muốn khóc.

Sau khi không chế được người của Băng Hàn Đường, Lý Vạn Thanh sải bước đi nhanh sang.

- Làm đúng không sai! Không làm cho Cường ca xấu hổ!

Cậu ta vỗ bả vai Tóc vàng nói.

- Cường ca... Cường ca bảo cậu đến cứu chúng tớ sao?

Tóc vàng cảm kích nhìn Lý Vạn Thanh.

- Ủ! Cường ca nói rồi, cậu ta để cho các cậu cướp đoạt tiền của Băng Hàn Đường, cháu chắt cái bang kia khẳng định sẽ trả thù các cậu. Cậu ta bảo tôi dẫn người âm thầm bảo vệ hai người các cậu, không thể để cho huynh đệ Liên minh chấp pháp Trung Hoa ta bị khi dễ!

Nghe Lý Vạn Thanh nói xong, tóc vàng thấy tóc Lori không ngờ khóc, cậu ta còn chưa phát hiện được, mình cũng khóc rồi.

- Cảm ơn Lý ca, cảm ơn Cường ca!

Lý Vạn Thanh vung tay lên nói:

- Cảm cộng lòng nè! Đều là huynh đệ một nhà!

- Chẳng qua hai cậu mới vừa rồi mà tỏ vẻ kinh sợ, tớ khẳng định sẽ không ra tay cứu các cậu.

Lý Vạn Thanh vừa cười vừa nói.

Tóc vàng và tóc Lori cùng lúc quay mặt nhìn nhau, thâm than một tiếng nguy hiểm thật.

70. Chương 70: Dạ Xoa Đòi Mạng

Quán bar Violet Eye nằm trên một con đường.

Quán bar này cũng không lớn, vị trí con đường có quán bar cũng không coi là nơi tốt, kể cả về mặt trang trí, mùi vị, phục vụ cũng không bằng Royal, 1972, Wild Rose mấy quán bar hàng đầu này. Nhưng quán Violet Eye này cũng có không khí đặc biệt của mình, tụ tập một nhóm khách hàng cố định rất lớn.

Ở Violet Eye, chỉ cần anh đề ra yêu cầu, quán bar nỗ lực hết sức làm hài lòng!

Đây là đường lối kinh doanh của Violet Eye.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả yêu cầu quán bar đều có thể thoả mãn, cũng sẽ không thật sự có người đề ra yêu cầu quá đáng, dù sao đây chỉ chẳng qua là mảnh lối thôi! Nhưng người đã từng ra vào quán bar Violet Eye, đều sẽ bị quán bar lưu lại thành công, không thể không nói triết lý kinh doanh của quán bar này rất có trình độ, quản lý còn là một người có tài.

Đã từng có người nói tìm cho tôi năm cô, lão tử muốn phi sáu lần!

Rất nhanh, năm cô gái được tìm đến, theo cùng tráng sĩ đó tiến vào phòng riêng. Sau đó làm người ta mở rộng tầm mắt chính là, quản lý quán bar đích thân gọi điện thoại báo cảnh sát...

Chuyện này chẳng những không khiến cho kinh doanh của quán bar chịu ảnh hưởng, ngược lại hấp dẫn càng nhiều người đến quán bar tiêu tiền. Không thể không nói về chọi này, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Bây giờ là đúng mười một giờ ba mươi phút tối, một chiếc Bentley dừng trước cửa Violet Eye, từ trên xe bước xuống một thanh niên phong độ.

Dáng người cao gầy mảnh mai, ăn mặc rất tùy ý, ngược lại có một loại khí thế kẻ bề trên mới có.

Trong lúc nhìn ra xung quanh sinh ra uy thế lạnh căm căm, làm cho người ta kim lòng không được nhìn chăm chăm hẳn, cũng không dám tới gần.

Mấy mỹ nhân đánh phấn ăn mặc trang điểm rất đẹp mắt, đang đưa thân mình nói chuyện với nhau ở cửa ra vào. Có vẻ trong đó còn có một em gái nhỏ tuổi tác chưa qua mười lăm mười sáu, cũng về mặt trang điểm khiến người ta không lạnh mà run, màu son đỏ giống như một con chuột già vừa mới gặm thuốc tươi đẹp rạng rỡ như vậy. Cô nàng rất đẹp, không thể phủ nhận. Con mắt rất lớn, khuôn mặt rất được, làn da cũng rất trắng nõn, còn có hai cái má lún đồng tiền xinh xinh.

Gã đàn ông trẻ tuổi từ trên xe bước xuống, liền bị ánh mắt của em gái dõi theo.

Khoẻ miệng của cô nàng khoe ra quá mức giống như có thể nuốt xuống cái trứng nào đó trương to như thế, còn làm ra vẻ dùng hai cánh tay bưng lấy mặt giả bộ làm ra một vẻ mặt muôn phần kinh ngạc, lông mày nhìn rất đẹp xoắn thành một đường, giống như hai con tinh trùng.

- Oa! Anh chàng đẹp trai quá!

Cô nàng rống lên, không che giấu chút nào.

Mấy cô gái xinh đẹp đứng cùng cô nàng đều xoay đầu nhìn ra cửa, lập tức hai mắt cũng đều toả sáng, Không thể phủ nhận, gã đàn ông tuổi trẻ này đi tới chỗ nào đều là tâm điểm của sự chú ý, bởi vì hắn đủ xuất sắc. Bất kể là thân thể, tướng mạo bề ngoài, hay là năng lực đều là chói mắt như vậy, trong cuộc sống của hắn tự hào nhất chính là hai chữ, quý tộc.

Có người nói ở Trung Quốc không có quý tộc, đều là nhà giàu mới phát lên.

Có người nói giàu qua ba đời mới có thể bồi dưỡng ra khí chất quý tộc, không có kết tủa sâu dày là không có khả năng trở thành quý tộc.

Quý tộc thì sao?

Vô nghĩa, khi người Trung Quốc là quý tộc, quý Tây Dương còn đang ăn sống nuốt tươi ở trong rừng! Cho dù là Châu Âu hay là Châu Mỹ, cái gọi là quý tộc chẳng qua là cố làm ra vẻ ẻo lả mà thôi, một đám ngu ngốc còn tự cho là rất cao nhã, giả dối!

Lời này xuất phát từ gã đàn ông tự cho rằng là quý tộc chân chính, nhưng không thể nghi ngờ, về mặt tu dưỡng của hắn, tối thiểu nhất phần đáng về trước mặt người ngoài tuyệt đối được xưng tụng lịch lãm trang nhã. Học thức của hắn uyên bác, gia cảnh của hắn hiển hách, năng lực của hắn bất phàm. Đương nhiên còn có một điểm, hắn cho rằng cũng là tố chất cần phải có của quý tộc, đó chính là lòng dạ ác độc.

Lý Bát Nhất.

Em gái nhỏ không để ý mấy cô gái xinh đẹp khuyên ngăn, dùng hết dũng khí chạy tới ở trước mặt Lý Bát Nhất. Hai tay giữ ở trước ngực phụng phỗng giả vờ sùng bái, mắt chớp chớp toát ra bên ngoài đều là ngời sao nhỏ trái tim hồng.

- Chàng đẹp trai, có thể làm quen một chút không? Em gọi là La Tiểu Ly.

Xung quanh khu tây thành ai mà không biết La Tiểu Ly?

Cháu gái bên ngoài của Trịnh Lão Hổ.

Bị một tiểu nha đầu còn chưa phát triển xong ngăn cản, đây là lần đầu tiên.

Lý Bát Nhất dừng lại bước chân, ánh mắt đùa bỡn nhìn về mặt ngưỡng mộ của La Tiểu Ly.

- La Tiểu Ly à? Em gái nhỏ còn kém lắm.

Giọng của hắn khi nói chuyện rất êm tai, rất ôn hoà.

Đây là thứ nghĩ đến trong đầu La Tiểu Ly.

- Ủ! Quả nhiên...

Lý Bát Nhất ôn hoà nói nửa câu, khơi lên vẻ thèm thuồng của La Tiểu Ly.

- Quả nhiên? Cái gì mà quả nhiên? Anh cũng nhận ra em sao?

La Tiểu Ly nũng nịu nháy mắt đôi mắt mở to hỏi, cô nàng vui kinh khủng, cô nàng cho rằng tên tuổi của mình chàng đẹp trai này cũng nghe qua rồi.

- Quả nhiên rất ngu ngốc.

Lý Bát Nhất lạnh lùng ném ra nửa câu nói sau, vén La Tiểu Ly ra đi thẳng vào cửa chính Violet Eye, cũng không quay đầu lại. Khoé miệng của hắn khinh miệt, ánh mắt lạnh như băng, khiến cho trong lòng La Tiểu Ly hết như rơi xuống một trận bão tuyết, lại châm lên ngọn lửa hoang dã lan ra trên đồng cỏ. Lạnh tê tâm liệt phổi, đốt đau nhức tận đáy lòng.

La Tiểu Ly cảm thấy mình bị vũ nhục, giống như bị một đám ăn mày vây quanh bám víu vào bộ váy công chúa trên người cô nàng, sau đó dùng tay sờ mó cặp ngực xinh xắn trắng trẻo của cô nàng.

Lý Bát Nhất hôm nay rất không lịch sử, dựa theo tiêu chuẩn quý tộc Phương Tây, biểu hiện của hắn rất giống nông dân.

Tuy nhiên ý niệm về quý tộc của Lý Bát Nhất, chính là như thế.

Người không hiểu nói hắn cuồng vọng, người hiểu nói hắn ương ngạnh.

Hắn có tư cách này.

La Tiểu Ly đậm chân, chợt xoay người chỉ bóng lưng Lý Bát Nhất hô:

- Anh nếu như không quay lại xin lỗi tôi, tôi bảo đảm khiến anh chết không toàn thây!

Lý Bát Nhất dừng bước chân lại, quay đầu mỉm cười rạng rỡ giống như ánh mặt trời với La Tiểu Ly.

- Tốt, anh đợi em đến chơi chết anh.

Giọng điệu hắn rất du côn, thật giống như một tên vô lại.

Không biết tại sao, Lý Bát Nhất hôm nay tâm trạng rất bức bối.

Mấy cô gái xinh đẹp đi sang giữ chặt La Tiểu Ly đang muốn xông tới liều mạng, tất cả đều không ngừng trấn an cô nàng, tính khí bà nội nhỏ này mấy người các cô đều biết rõ, mọi người trong nhà đều nhường nhịn cô ta. Ở bên ngoài bởi vì Trịnh Lão Hổ cũng đều nhường nhịn cô nàng, bây giờ rốt cuộc gặp được một người không nhường cô nàng, cô nàng làm sao có thể chịu được?

Nhưng tiếc rằng, La Tiểu Ly chắc chắn không thể báo được thù. Bởi vì chỗ dựa của cô nàng, cậu của cô nàng Trịnh Kiến Huy, lão đại khu tây thành người giang hồ xưng là Trịnh Lão Hổ, đang ở Violet Eye trong căn phòng riêng khom lưng cúi đầu với gã đàn ông trẻ tuổi vừa mới sỉ nhục đứa cháu gái bên ngoài của ông ta, bộ dạng như là tay sai.

Chớ nói Trịnh Lão Hổ ở trong mắt người khác là con cạp, ở Lý gia chẳng qua là một con chó. Cho dù Trịnh Lão Hổ thật sự là một con mãnh hổ xuống núi, Lý Bát Nhất này chính là thợ săn có đủ mọi loại biện pháp thủ đoạn nho nhỏ tra tấn con cạp này thành con mèo con. Cho nên ý định báo thù của La Tiểu Ly không có kết quả tốt, mà Trịnh Lão Hổ nhất định không phải con cạp, chẳng qua là một con chó.

Chính là tay sai của Lý gia.

Lý Bát Nhất vừa đi vào cửa căn phòng riêng, người trong phòng đồng loạt đứng lên. Mặc kệ trước đó bọn họ đang làm gì, như Trịnh Lão Hổ cầm mi-rô hát vang trời vang đất phun nhổ mọi hướng, như Trần Dạ Xoa bóp cặp mông phụ nữ xinh đẹp ở trong nhà vệ sinh phòng riêng xoa xoa nắn nắn, hay hoặc là như một thiếu niên thanh tú trên mặt còn mang nét ngây thơ bưng lấy một quyển tư trị thông giám ở trong tiếng nhạc hỗn loạn an thần đọc sách. Trong tích tắc Lý Bát Nhất tiến vào cửa, tất cả mọi người cung kính đứng nghiêm, cúi đầu.

- Thái tử!

Tất cả mọi người đều cung kính gọi một tiếng.

Thái tử à?

Lý Bát Nhất không hài lòng lắm với tên của mình, bởi vì bát nhất hai chữ này là cha của hắn đích thân đặt cho, cả đời cũng không thể sửa đổi. Hắn không cách nào giãy thoát khỏi gông xiềng của lão già cả đời uy nghiêm kia. Ngược lại có thể tự mình đặt cho mình một cái tên khác cho rằng vang dội.

Lý Thập Chu.

Hắn đặt cho mình một cái tên như vậy, nhưng tất cả mọi người trong vòng thân cận đều cung kính gọi hắn một tiếng Thái tử gia.

Lý Bát Nhất chính mình nói qua:

- Thái Tử Đẳng danh xưng này, thật giống như một con thuyền cực đại, bị những yếu tố không thể kháng cự như sóng thần đập phá mà chìm xuống đáy biển cam chịu số phận vĩnh viễn chìm mãi không thể phục

hồi xoay thân. Mà ta, chính là người kéo chiếc chiến thuyền lớn này lần nữa lên khỏi mặt biển, hơn nữa khiến nó giương buồm đi xa thế không thể đỡ!

Hắn nói:

- Thần cần sát thần, Phật cần sát Phật!

Ngang ngược càng rõ, khí thôn sơn hà.

Từ ngày đó trở đi, tất cả người nghe qua câu nói này, đều cố ý quên đi Lý Bát Nhất cái tên này, mà khắc trong tâm khảm ba chữ Lý Thập Chu đó như vết đao búa khắc sâu, không dám quên một chút nào.

Tập đoàn Thập Chu là công ty lớn nhất thành phố này, cho dù cả khu vực có hơn năm mươi công ty ở trong Global 500, nhưng ở thành phố này, tập đoàn Thập Chu chính là chiếc tàu đứng đầu điều khiển kia. Tòa nhà Đông Đỉnh Quốc Tế, kiến trúc mang tính tiêu chuẩn của thành phố này, chính là tập đoàn Thập Chu bỏ vốn xây dựng. Tuy nhiên tập đoàn Thập Chu cũng không ở trong cao ốc văn phòng Đông Đỉnh Quốc Tế, mà là ở Cộng đồng doanh nghiệp Liễu Tây Uyển ngoại ô thành phố. Không cần hoài nghi, Cộng đồng doanh nghiệp Liễu Tây Uyển chiếm diện tích ba ngàn mẫu, đều là đất đai của tập đoàn Thập Chu.

Thân thể trần truồng nằm sấp trên bồn tắm nhà vệ sinh, hai bộ ngực no đủ phập phồng đặt ở trên bồn tắm bị ép đến biến hình. Vênh lên cặp mông tròn lẳn trắng phau phau, đầy đặn trơn láng. Giữa hai chân còn có không ít chất lỏng sánh lỏng lách theo hai bên đùi chảy xuống, ở trên đùi trắng non mềm tham lam chảy ngang qua. Trong tích tắc cô gái kiều diễm có một đôi chân thon dài mượt mà sắp được đưa lên đến đỉnh cao của tình dục, lại cảm giác vật cứng nóng bỏng trong đường hầm rút ra nhanh chóng, ném nàng nửa vời ở giữa không trung.

Nàng mang theo u oán quay đầu nhìn có chút hờn giận về phía gã đàn ông trước đó không ngừng đưa đẩy ở trên người mình, lắc lư cặp mông mượt mà dưới bờ eo nhỏ nhắn, muốn khúc lửa nóng kia lần nữa dẫn vào trong đường hầm nước chảy dầm dề. Nhưng, nàng quay đầu trong nháy mắt nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của gã đàn ông anh tuấn nhưng còn rất trẻ

Lý Bát Nhất nhíu lông mày nhìn lướt qua Trần Dạ Xoa, vầng trán có chút nóng giận.

Răng rắc!

Dưới cái nhìn soi mói trong ánh mắt Lý Bát Nhất, Trần Dạ Xoa không chút do dự vặn gãy cổ cô gái kiều diễm.

Dạ Xoa đòi mạng, há lý nào còn sống hay sao?

71. Chương 71: Tai Vách Mạch Rừng

Trần Chí Hưng người đời tặng cho ngoại hiệu Dạ Xoa, ném thi thể dần dần lạnh như băng vào bồn tắm, sau đó mở cửa nhà vệ sinh, bước rón rén ra ngoài.

Gã ngay cả thở mạnh cũng không dám, vẻ mặt khúm núm như đầy tớ.

Một cái nhìn của Lý Thập Chu, khiến cho gã cảm thấy nhịp tim dừng hẳn lại, dường như có một thanh kiếm bén cắm vào trên lồng ngực của mình, rút thế nào cũng không ra được.

Gã run rẩy, từ thân đến tim run rẩy.

Đối với Thái tử gia, gã ngay cả hận cũng không dám, dù là Lý Thập Chu ở nhà của gã đẻ em gái mười bảy tuổi của gã lên chiếc giường lớn kia của chính em gã, cho dù là em gái của gã gào thét kêu cha gọi mẹ bị thương rung trời động đất, dù là em gái của gã là người thân duy nhất trên thế giới này của gã, gã cũng không sinh ra hận ý.

Nếu như không có Lý Thập Chu, gã và em gái của gã Trần Tử Ngư sớm đã chết đói đầu đường.

Báo ân, hết thấy tất cả đều chỉ để báo ân.

Lý Thập Chu muốn gã chết, gã sẽ không chút do dự chết đi. Mà Lý Thập Chu không hề muốn gã chết, ngược lại cho tiền gã, cho quyền gã, cho gã hết thấy mọi thứ một người đàn ông mơ ước tha thiết.

Thái Tử gia muốn em gái của gã, có lẽ là phúc khí của em gái nha.

Sau này cũng sẽ không chịu đói chịu khát nữa, cũng sẽ không ngủ trên đường phố nữa.

Em gái gã khóc một ngày một đêm, khóc đến nước trong con ngươi cạn khô không còn lấp lánh nữa. Về sau không biết tại làm sao đột nhiên nghĩ thông suốt, từ trên giường đứng lên ăn sạch sẽ ba tô mì tôm, sau đó cởi bỏ dây buộc tóc đuôi ngựa thả xuống một mái tóc như thác chảy, đánh phấn trang điểm xinh đẹp bắt đầu những ngày vào quán bar uống rượu thâu đêm vào khách sạn sống cuộc đời mơ ước, từ đó đôi môi nàng đỏ mọng như máu, cũng giết người như gươm.

Thiếu đi một thiếu nữ thuần khiết hàng năm lấy tiền học bổng, nhiều thêm một nữ dạ xoa ai thấy cũng sợ.

Cô ta vốn cho rằng người mình gặp được năm mười ba tuổi đó là quý nhân, cho mình đọc sách, cho mình hy vọng. Ai biết cũng chẳng qua là lưu manh ra vẻ đạo mạo mà thôi, nếu đã muốn thân thể của mình, cũng đừng nghĩ tùy tiện lừa gạt mình! Nàng thề, Lý Thập Chu cũng được, Lý Bát Nhất cũng tốt, lão nương xem người là phé thải rồi!

Nàng vui vẻ không?

Mặc hàng hiệu, chạy xe thể thao, ở khách sạn năm sao, một cái túi xách cũng đủ tiền một gia đình bậc trung sống năm năm.

Nàng không vui vẻ sao?

Trần Chí Hưng không biết được, em gái tên gọi Tử Ngư của gã đã rơi vào ma vực, không thể tự kiểm chế.

Gã từng hỏi Tử Ngư.

- Em vui vẻ không em gái? Nếu như em không vui vẻ, anh mang em trốn! Chạy trốn đến chân trời góc bể, chạy trốn tới đại sa mạc. Chỉ cần em nói em không vui vẻ, anh sẽ mang em trốn đi!

- Trốn? Có thể trốn đến nơi nào?

Trần Tử Ngư vẻ mặt khinh miệt. Nàng ngậm thuốc, uống một ngụm rượu đỏ.

- Người không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá?

Nàng tự nói với mình.

- Tôi vui vẻ không?

Nàng hay hỏi chính mình.

Cười một tiếng, nàng nói:

- Trần Chí Hưng em chửi con mẹ anh, đừng giả bộ làm ra bộ mặt từ bi trắc ẩn. Lão nương lúc uyển chuyển hầu hạ dưới háng Thái Tử gia anh làm gì chứ hả? Anh ngay cả liếc trộm nhìn con mẹ nó cũng không dám đúng không? Đừng cho rằng thằng nhỏ của mình to đã coi là đàn ông, lão nương từ nay về sau hàng đêm chơi bởi, anh quản được không? Hửn Lý Bát Nhất cũng không quản được tôi! Anh bằng cái gì? Bằng vào anh là anh trai của tôi à? Kéo trứng con mẹ nhà anh, lúc Lý Bát Nhất trên người tôi làm tình sao anh không nói chuyện?

Trần Chí Hưng cười khổ không nói gì.

Gã chịu thua nàng, gã mãi mãi không dám quên.

Nhưng đối với Lý Thập Chu, gã vẫn trung thành tận tâm, càng trung thành hơn Trịnh Kiến Huy. Ở trong Trần Chí Hưng, Trịnh Kiến Huy chẳng qua là con chó biết lắc đuôi cũng biết cắn người mà thôi, mà mình là con sói điên cuồng dưới trướng Thái Tử gia!

Lý Thập Chu ngồi xuống, bên cạnh thiếu niên cầm quyền tư trị thông giám kia.

Thiếu niên này mi thanh mục tú, dù tuổi còn trẻ nhưng có một phong độ của người trí thức sâu dày. Lòng mày của cậu ta hơi nhíu lại, dường như có chút không kiên nhẫn. Đặc biệt là lúc Trần Chí Hưng vận gậy cổ cô gái kia, cậu ta hừ một tiếng thật mạnh trong lỗ mũi tỏ vẻ không hài lòng.

Giết người, bọn người hạ đẳng mới sẽ tự mình trực tiếp động thủ.

Người lao động bằng trí óc không chế người khác, người lao động bằng sức lực bị người khác khống chế.

Thượng binh phạt mưu. (dùng mưu hơn dùng binh)

Những lời này là phương châm của cậu ta.

Cậu ta năm nay mười bảy tuổi, tên của cậu ta là Hàn Băng.

- Thái tử, có việc gì sao?

Cậu ta là người duy nhất thấy ra được Lý Thập Chu có tâm sự, đây cũng là nguyên do cậu ta một đứa nhóc chơi chơi mười bảy tuổi ngược lại xếp trên Trịnh Kiến Huy. Điều cậu ta nhìn thấy, là thứ Lý Thập Chu nhìn thấy. Điều cậu ta nghĩ đến, là chuyện Lý Thập Chu nghĩ. Mỗi một bước suy nghĩ của cậu, đều tuân tự theo bước chân của Lý Thập Chu, hoặc là hơi chút rút lại phía sau, hoặc là cùng bước.

Cậu ta thích nhất đứng ở góc độ của Lý Thập Chu nhìn vấn đề, làm không biết mệt.

Lý Thập Chu âm ừ trong cổ không nói gì, dường như có chút mệt mỏi. Hàn Băng để sách trong tay xuống, duỗi ra một đôi tay thon dài trắng nõn bóp nơi bả vai của Lý Thập Chu, động tác nhu hoà như nước, độ mạnh cũng vừa đủ. Tay của cậu ta nhìn rất đẹp, so với tay của phụ nữ còn phải đẹp hơn. Ngón tay rất dài, khớp xương không thô to như tay đàn ông, rất nhắn mịn, rất mềm mại.

Lý Thập Chu rên rỉ một tiếng thoái mái rất nhỏ, nhắm mắt lại dựa trên ghế salon, dường như rất nhanh đã rơi vào ngủ mê mệt. Nhưng mấy người trong phòng riêng cũng biết, thời điểm này, chính là thời điểm não của Lý Thập Chu tinh khiết nhất.

Trịnh Kiến Huy, Trần Chí Hưng, Phương Lạc, Tiểu Hiểu, Lý Á Uy, thêm một Hàn Băng. Mấy người trong phòng riêng đều được cho là kẻ chỉ đứng dưới Lý Thập Chu, dù những người này không phải lá bài tẩy của hắn, nhưng cũng đủ được gọi là hai chữ thân tín.

Một khắc nhắm mắt dưỡng thần, mở trừng hai mắt nhìn lướt qua mấy tên thuộc hạ cung kính đứng ở trước mình ngoại trừ Hàn Băng một thoáng, lông mày Lý Thập Chu giãn ra một chút.

- Anh có cháu gái bên ngoại tên gọi La Tiểu Ly phải không?

Hắn hỏi Trịnh Kiến Huy.

- Vâng!

Trịnh Kiến Huy bộ dạng khúm núm, thật giống như một cô gái trong đám nữ giới tự xưng Táp Gia tuyệt chủng trước đó trăm năm.

- Trở về nói cho cô ta biết, tối mai trước mười giờ tắm rửa sạch sẽ vĩnh viễn lên đời ta ở nhà. Tiểu nha đầu dám nói ta không được chết tử tế, ta ngược lại muốn nhìn xem cô ta nhẫn nại bao nhiêu lớn!

Hôm nay Lý Thập Chu, tâm trạng thật không tốt.

Hàn Băng nhíu lông mày, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không có nói gì, chỉ là thu hồi đôi tay đang mát xa cho Lý Thập Chu. Con người sáng ngời của hắn có luồng bi thương loé lên tức thì, lại đau tận xương cốt.

- Thái tử, Tiểu Ly vẫn còn con nít, ngài xem có cần tôi bố trí cho ngài người khác... hay không.

Trịnh Kiến Huy trong nháy mắt sắc mặt đã biến thành trắng bệch, hai chân của gã không tự chủ được run lên nhẹ, tuy rằng gã cố gắng khống chế, nhưng vẫn không thể tránh được con mắt của tất cả mọi người trong phòng riêng.

Ngoại trừ Hàn Băng, những người khác đều hết sức há hê, đặc biệt là Trần Chí Hưng, trên mặt không che dấu được hết sức hưng phấn. Tên Trịnh Kiến Huy này thật tế chưa từng khiến người ta yêu mến, mọi người

đều không có hảo cảm gì với đại lưu manh cáo mượn oai hùm kia. Lại nói cháu gái bên ngoại kia của hần nổi tiếng là Tiểu La Ly (ớt cay), vô cùng thích chơi bời. Nghe nói tuy rằng chơi bời rất lớn rất điên, nhưng đến nay vẫn là một xử nữ. Chẳng qua cũng chỉ có thể xử nữ đến trước mười giờ tối mai, không biết tiểu nha đầu kia nếu như sau khi biết kết cục của mình đếm từng phút đồng hồ kỷ niệm cuộc đời xử nữ của mình, có phải cũng kích thích lắm không.

Bởi vì Trần Chí Hưng thấy được lần nữa việc em gái của mình ở Trịnh Kiến Huy, ngược lại có chút đặc ý. Mặc kệ nói thế nào, Trịnh Kiến Huy giống như bao cỏ vắn luôn ép ở trên đầu mình, điều này khiến cho gã rất khó chịu.

- Hử?

Lý Thập Chu từ trong lỗ mũi thoát ra một âm điệu.

- Dạ! Tôi quay về nói cho nó biết!

Cuối cùng Trịnh Kiến Huy không dám nói không, chỉ có thể cúi đầu đồng ý.

- Lặp lại một lần lời của ta.

Lý Thập Chu thản nhiên nói.

- Tối mai trước mười giờ rửa sạch mình mấy vãnh cái mông chờ ta, tiểu nha đầu dám nói ta chết không tử tế, ta ngược lại muốn xem thử nàng có tính kiên nhẫn lớn cỡ nào!

Không thể phủ nhận, trí nhớ Trịnh Kiến Huy thật sự không tệ.

Ông ta bây giờ muốn quát chết La Tiểu Ly. Con nha đầu chết tiệt này rốt cuộc thế nào đắc tội Thái tử rồi?

Làm vậy a, đều là bản thân làm vậy a.

Đứa cháu gái từ nhỏ theo mình lớn lên, cha mẹ chết sớm là tự tay mình cưu mang nuôi lớn. Hôm nay bị Thái tử khâm định ôm trên giường, rốt cuộc hết cách xoay chuyển. La Tiểu Ly là mảnh đất cắm dùi nhất trong lòng đại lưu manh lòng đen mặt dày này, Ông ta từng nói ai dám động La Tiểu Ly một cọng tóc gáy, ông ta sẽ diệt cửu tộc kẻ đó! Đáng tiếc, những lời này ở trước mặt Lý Thập Chu còn không bằng một cái rắm.

- Ủ!

Lý Thập Chu ừ một tiếng, nhắm mắt lại lần nữa.

- Thái tử, tên Lâm Cường kia muốn chơi lớn, hần bản tiếng, trong vòng một tháng diệt sạch Băng Hàn Đường của em, ha ha ha. Ngài nói đùa vui không?

Hàn Băng một tay che miệng cười khê, duỗi ra bàn tay còn lại, dùng ngón tay mềm mại thay Lý Thập Chu thư giãn đầu lông mày nhú chặt, động tác nhu hoà chậm rãi giống như một vị tiểu thư khuê các.

Cậu ta nhìn ra tính không kiên nhẫn của Lý Thập Chu, tuy rằng cậu ta không đoán được là nguyên do gì.

- Chớ xem thường tên Lâm Cường kia, đến bây giờ vẫn còn sống thật tốt, không biết là hần ta bản lãnh giỏi, hay là chúng ta vô dụng.

Lý Thập Chu nhắm mắt lại, hần dường như rất hưởng thụ sự vuốt ve của Hàn Băng.

Cục diện này mấy người tuy rằng thấy không kỳ quái, nhưng vẫn là có người nhin không được nổi da gà, Một tiếng động lớn, Trịnh Kiến Huy không duy trì nổi quỳ xuống.

- Thái tử, là tôi vô dụng! Xin Thái tử cho tôi cơ hội một lần nữa, tôi bảo đảm bắt thấy tên Lâm Cường kia vạn đoạn! Còn có tên Tiêu Lôi kia, tôi bảo đảm!

Lý Thập Chu mở trừng hai mắt, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú trên mặt Trịnh Kiến Huy, thật giống như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, hàn khí bức người!

- Bảo đảm sao?

Lý Thập Chu lạnh lùng lặp lại.

Hàn Bằng cười khanh khách, che miệng, không ngờ lại có ba phần yêu kiều.

- Lão Hồ ca, bỏ đi thôi, về sau việc của Lâm Cường kia vẫn là giao cho tiểu đệ làm đi. Người của anh làm việc không khiến cho người ta bớt lo lắng. Nghe nói lần trước tiêu mất năm mươi vạn mướn một sát thủ chuyên nghiệp, về sau đã lạy người ta làm sư phụ không biết có phải có việc như vậy hay không đây?

Hàn Bằng khẽ cười nói, giọng nói của cậu ta cũng yếu ớt mềm mại, như liễu rủ.

Trịnh Kiến Huy vụng trộm trừng mắt nhìn cậu ta, trong lòng mắng:

- Tiểu đệ con mẹ nhà mày! Một thằng lưỡng tính không có trứng, tao rút tám đời tổ tông mày!

Ông ta không dám lên tiếng, tuyệt đối không dám.

Lý Thập Chu móc ra một hộp thuốc, Hàn Bằng nhận lấy rút ra một cây, đặt trong miệng của mình châm lửa sau đó đưa cho Lý Thập Chu, kẻ kia cũng theo đó đón lấy hút một hơi.

- Tiểu Bằng, chớ xem thường tên Lâm Cường kia, hẳn phải lợi hại hơn so với trong tính toán. Tình huống có biến hoá cũng trách không được Lão Hồ thất thủ, bỏ đi, sau này giao cho em nha.

- Tạ Thái tử gia.

Ánh mắt Hàn Bằng mập mờ nhìn thoáng qua Trịnh Kiến Huy, âm điệu ôn nhu mỵ mỵ, làm cho người ta nghe rất thoải mái. Nếu như đổi lại một thiếu nữ nói ra như vậy, tuyệt đối khiến cho lòng người vui vẻ thoải mái, nhưng cậu ta chỉ là thằng con trai.

- Cảm ơn Thái tử.

Trịnh Kiến Huy cũng cúi đầu nói ra.

Lý Thập Chu phát tay.

- Đứng lên đi, đừng quỳ, đừng gọi ta một tiếng Thái tử thì thật sự cho rằng ta là Thái tử, điều ta xem trọng là hàm nghĩa hai chữ thái tử này, không phải thật sự muốn làm thái tử khoác hoàng bào gì đó! Ở trong nước, hai chữ này bây giờ đang là từ cấm! Sau này ở trước mặt người ngoài vẫn là không nên nhắc đến, ta không sợ phiền phức, mà là không có thời gian xử lý phiền phức không cần thiết.

- Dạ!

Mấy người đều lên tiếng, thật giống như Lý Thập Chu chính là cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng.

Tình cảnh quỷ dị, làm cho người ta không rét mà run.

- Chí hưng, đi thăm dò, tên Lâm Cường kia tại sao bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, xem thử có phải có thứ đáng giá chú ý gì đó hay không.

Lý Thập Chu nói.

Trần Chí Hưng lên tiếng, cung kính đến cực điểm.

Trong lỗ thông gió của nóc phòng riêng, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh chớp loé hai cái, khoé miệng cong lên một nét cười âm thầm. Đây là một người thân thể rất gầy nhỏ, không biết y như thế nào ẩn thân ở trong đường ống thông gió ba mươi tám vuông. Đừng nói là người, chỗ như cái móng to này cho dù là một con chuột to móng cũng rất khó quay đầu. Y nhìn chăm chú người phía dưới một cách tỉ mỉ, sau khi nhớ kỹ khuôn mặt từng người chậm rãi mềm mại từ trong đường ống thông gió lùi ra ngoài, lặng yên không một tiếng động.

Trên một con đường nhỏ đen tối bên ngoài quán bar, một bóng người nhanh chóng sau một cái chớp mắt biến mất ngay lập tức, thật giống như chưa bao giờ xuất hiện qua, cho dù có người nhìn thấy cũng chẳng qua là cho rằng mắt của mình hoa lên thoáng chốc mà thôi.

72. Chương 72: Danh Từ Chìm Vào Quên Lãng

Hắn có hai tên trợ thủ đắc lực, một người tên là Lý Vạn Thanh, một người tên gọi Chu Hạo Nhiên. Bắt đầu từ hôm nay tính đến đúng một năm sau, đến ngày này sang năm em không hy vọng ở trong sân trường Nhất Trung nhìn thấy hai người này xuất hiện, mặc kệ các người dùng biện pháp gì, tôi chỉ muốn kết quả này, các người hiểu rõ chưa?

Hàn Băng dựa ở trong ghế sofa mềm mại, lồm cồm cả thân thể của mình vào, nằm hết sức thoải mái, bộ dạng ôn nhu yếu ớt còn giống phụ nữ hơn cả phụ nữ. Đầu lông mày hắn nhúu khể, cánh mũi cao thẳng bởi vì miệng nhếch lên mà có hai đường nếp nhăn mờ mờ, bộ dạng rất dí dỏm. Nếu như hắn là một đứa con gái, bộ dạng lười biếng này đủ để làm loạn chúng sinh.

Nhưng tiếc rằng, hắn không phải.

Đây là một một xưởng phế liệu, rất rõ ràng, với danh nghĩa một đám người xấu, bọn chúng tự nhiên muốn có một chỗ tụ hội. Mặc dù phim truyền hình hay là trong tiểu thuyết trên mạng, người xấu đều là ở kho hàng hoặc là nơi nào đại loại như xưởng phế liệu tụ hội. Ngay cả Trí Bạch trong truyền thuyết cũng không ngoại lệ...

Hàn Băng nép mình trong sofa, lười biếng giống như một con mèo con bị người ta mới vừa cắt tia lông, híp mắt quét một vòng các tiểu đệ thủ hạ, từng người bọn chúng cảm như hén, thở mạnh cũng không dám.

Một đám phế vật a, trong lòng Hàn Băng cảm thán một tiếng.

Lúc trước không phải dùng bút máy chọc mù hai mắt học sinh không nghe lời mà thôi sao, quá khứ đã qua lâu như vậy, những tiểu đệ không nên thân này vẫn là sợ muốn chết, thực con mẹ nó hoàn toàn không phải đàn ông.

- Yên tâm đi lão đại, ngày mai em sẽ khiến cho tên Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên kia biến mất khỏi Nhất Trung!

Học sinh tên gọi Mạnh Lộ nói chuyện rất nịnh nọt, gã đáng người không cao lớn, ngược lại rất cứng cáp, cơ bắp toàn thân có chút bộ dạng đàn ông, trên thực tế thần tượng của gã là Arnold Schwarzenegger (diễn viên chính trong phim kẻ huỷ diệt), vẫn luôn cố gắng bắt chước.

- Bằng vào người?

Hàn Băng hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, sự khinh thường trong giọng nói khiến cho Mạnh Lộ cảm thấy rất khó chịu đựng.

- Nếu như ta nhớ không nhầm, nửa năm trước người bị Lý Vạn Thanh kia ở sân tập thể dục hung hăng đánh cho một trận, lúc ấy còn khóc la đến xin ta báo thù cho người phải không nhỉ?

Một chút mặt mũi hắn cũng không lưu lại cho Mạnh Lộ, tên quý nhát gan tự quảng cáo rùm beng có cơ bắp toàn thân giống Schwarzenegger trên đất nước này, lần trước bị đánh khóc cha gọi mẹ. Nếu không phải lúc ấy tên Lâm Cường kia xuất hiện trong trường học, Lý Thập Chu nói cho hắn biết tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, hắn thật sự tính rằng thay Mạnh Lộ ra mặt một lần. Cho dù Mạnh Lộ phế vật bao nhiêu, đầu gối cũng là tiểu đệ của mình.

Mạnh Lộ cười gượng, không dám phủ nhận cái lại, Hàn Băng nói rất đúng sự thật, cho dù không phải sự thật gã cũng không dám chống đối. Cầm một cây bút máy cắm ở trên tròng mắt học sinh khác, bút máy đang ở trong hốc mắt rung động, máu chảy lênh láng. Cảnh tượng lúc đó gã cả đời cũng không dám quên, đến bây giờ gần như mỗi đêm đều có thể mơ thấy ác mộng!

Gã mơ thấy cây bút kia, cắm vào trên con mắt của mình.

- Được rồi, không phải ta nâng cao uy phong của kẻ khác, chủ yếu là các người không có chí khí, chuyện gì cũng trông cậy vào ta đi giải quyết, Bằng Hàn Đường chúng ta nếu như vẫn tiếp tục như vậy, cách diệt vong cũng không xa nữa.

Hàn Băng móc ra một cái cắt móng tay, rất cẩn thận chỉnh sửa móng tay của mình. Móng tay của hắn, được sơn một màu tím rất yêu dị. Móng tay ngón áp út để đặc biệt dài, ngón tay như hoa lan nổi bật hẳn lên làm cho lòng người kinh ngạc.

- Trương Thần, Trương Chấn hai người các người ngày mai đi cùng Mạnh Lộ, mang theo nhiều người, đừng khinh địch!

Hàn Băng nói thản nhiên.

- Tên Lý Vạn Thanh kia có chút bản lĩnh, nghe nói đánh nhau rất được, không biết liệu có thể đánh được với một trăm người hay không nhỉ?

Hắn cười, cảm thấy tự hào với chính suy nghĩ tà ác của mình.

Không biết hậu môn cái tên trắng hán Lý Vạn Thanh kia nếu như bị thứ đồ thô cứng đút vào, có phải cũng đau đớn bình thường khi bị xé rách hay không nhỉ?

Vừa nghĩ tới bản thân khi lần đầu tiên bị Thái tử gia như sấm chớp gió giạt tàn phá, lòng của hắn không chịu nổi bắt đầu nóng rang. Nghĩ đến cái đêm kì diệu kia, khung cảnh kỳ diệu kia, hô hấp của hắn không kìm lại được thở ra nặng nhọc, lão nhị dưới háng cũng dần dần ngẩng đầu, từng chút nâng đậy quần jean lên.

Mỗi một lần nhớ lại tình cảnh cùng Lý Thập Chu hai người bọn họ ở quay cuồng trên giường, hắn đều có thể hưng phấn khác thường.

Hắn yêu thích cảm giác đó, cảm giác được thâm nhập, hắn yêu mến loại sung mãn đó.

- Bắt lấy hai người bọn chúng, mang đến chỗ này, ta muốn đích thân chiêu đãi hai người bọn chúng.

Không biết tại sao, Hàn Băng bỗng cải biến mệnh lệnh trước đó. Không người nào chú ý đến mặt hắn đột nhiên trở nên đặc biệt hồng thắm cả ra ngoài da mặt, như trên gương mặt kiêu diễm của một cô gái bay lên hai đám mây hồng.

Hàn Băng hô hấp đã đến mức vừa dồn dập vừa nặng nhọc, hắn có chút khó có thể chịu đựng. Vận vẹo thân dưới mấy cái trên ghế sa lông không yên được, lửa nóng trong lòng càng phát ra mãnh liệt.

Lát nữa gọi điện cho Thái tử gia, không biết bây giờ anh ấy có ai đang bồi tiếp bên cạnh, trong lòng Hàn Băng nghĩ như vậy.

Vừa nghĩ tới Lý Thập Chu, đôi mắt Hàn Băng thật giống như có thể chảy ra nước sinh ra một tầng hơi nước, mặt càng thêm nóng hơn. Nhưng vừa nghĩ đến Lý Thập Chu bây giờ ôm một cô gái nào đó lăn lộn ở trên một cái giường sang trọng kia, hắn liền tức giận.

Trương Thần và Trương Chấn là hai anh em, sinh đôi. Trương Thần ra đời sớm hơn Trương Chấn hai phút, vẫn luôn tự cho mình là đại ca hơn nữa còn đắc ý, Trương Chấn luôn xì mũi coi thường, y nói:

- Sớm ra thì chết sớm, đại ca dùng vào cái móng, lão tử không thêm chấp!

Hai anh em ai cũng không nhịn ai, xem nhau không vừa mắt, tuy nhiên về vấn đề đối đãi với Mạnh Lộ, hai người đặc biệt nhất trí. Đó chính là cả hai đều vô cùng khinh bỉ, xem thường gã từ tận đáy lòng.

- Lão đại, hay là sai Mạnh Lộ làm chuyện khác đi, giao Lý Vạn Thanh cho tụi em.

Trương Thần nói.

Trương Chấn nhẹ gật đầu, liếc trắng trợn Mạnh Lộ, vẻ mặt vô cùng khinh thường.

- Chúng mày xem thường ta à?!

Mạnh Lộ trừng mắt với hai anh em bọn họ, hung hăng dữ tợn hỏi.

- Đúng vậy!

Hai người đồng thanh một lời nói, chém đinh chặt sắt!

Tầm mắt đan xen lẫn nhau, nụ cười hiểu ý rất hiếm thấy của hai anh em.

Tâm tình Hàn Băng rất khác thường, hẩn dẫn lòng không được. Một mỗi nhìn một bày thủ hạ, trước mặt có ba bốn chục gã tâm phúc, lại không có một người nhìn thuận mắt ngay cả có thể theo mình cũng không có.

Hắn vừa mới gửi tin nhắn cho Lý Thập Chu, thử thăm dò một câu rất dè dặt.

- Thái tử gia, thời tiết chuyển lạnh rồi, đắp mền kỹ nha.

Lý Thập Chu trả lời một tin.

- Có người giường ấm.

Đầu lông mày Hàn Băng chau lại, tâm tình bức bối.

Một đám phế vật, một người thuận mắt cũng không có!

Sau khi từ quán bar Violet Eye trở về, hắn rất khó bình tĩnh lại. Trần Chí Hưng khi ở trong nhà vệ sinh phòng riêng quán bar đề cô gái kia điên cuồng rút ra đẩy vào, hắn cũng không thích biểu hiện ra vẻ ngoài an định như thế kia, đặc biệt là khi Trần Chí Hưng vặn gậy cổ cô gái kia, thứ đồ kia trong đũng quần của hắn cũng ỉu xiu. Hắn khi mất xa cho Lý Thập Chu, mấy lần vụng trộm biểu đạt dục vọng của mình, đều bị Lý Thập Chu cự tuyệt như có như không, điều này khiến cho hắn rất khó chấp nhận.

- Cút! Đều cút cho ta!

Hàn Băng bỗng nhiên từ trên ghế sa lông nhảy dựng lên, đứng thẳng người quát. Lòng ngực hắn không ngừng phập phồng, lửa giận khó thể che giấu.

- Ngày mai giải quyết sạch hai thằng kia cho ta! Nếu như thất thủ đừng trách ta trở mặt không nhận người!

Hắn một lần nữa thay đổi mệnh lệnh của mình, tâm trạng không tốt có thể thấy rõ.

- Tên Lâm Cường kia không phải nói trong vòng một tháng xoá tên Băng Hàn Đường của ta khỏi Nhất Trung sao? Ta muốn các người trong vòng một tuần dọn dẹp sạch sẽ thủ hạ của hắn! Chừa lại một mình hắn, ta xem hắn lấy cái gì đấu với ta!

Hàn Băng nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Ba mươi mấy người đều sợ cúi đầu xuống, đi cũng không dám, dừng lại cũng không dám, hết sức do dự không biết làm thế nào mới tốt. Hai huynh đệ Trương Thần và Trương Chấn cũng không dám nói chuyện, Mạnh Lộ càng là sợ hãi chân run rẩy.

- Cút!

Hàn Băng lại hô một câu.

Một tiếng nổ vang, hai cánh cửa chính xưởng rất chắc chắn bị đánh rơi, từng cánh cửa bắn ra hai bên trái phải. Phải biết rằng cửa chính xưởng là được làm từ sắt, trọng lượng mỗi một phiến đều khoảng chừng sáu bảy mươi cân! Đánh hai cánh cửa chính trực tiếp bay đi, trục cửa bị đụng gãy, cái này cần có sức mạnh đến cỡ nào?

- Thực xin lỗi, mày không có thời gian một tuần dọn dẹp thủ hạ của tao, bởi vì đêm nay tại mày đều sẽ bị dọn dẹp, tao đảm bảo.

Một giọng nói lười nhác ôn hoà vang lên ở người cửa, giọng nói này rất êm tai, có chút khàn khàn nhưng rõ ràng và trong suốt, nghe vào trong lỗ tai thanh thanh nhàn nhàn lại đi thẳng vào đáy lòng. Thực khó có thể tưởng tượng đàn ông như thế nào mới có thể có giọng nói mê người như thế này.

Cửa chính chia ra bay sang trái phải, người trong xưởng xe đều giật nảy mình, bao gồm cả Hàn Băng tất cả mọi người đều kim lòng không được run rẩy thoáng chốc, dù sao lần đánh nhau này quá đột ngột.

Một bóng người từ ngoài cửa chính dần dần xuất hiện, ở trong tầm mắt của mọi người dần dần rõ ràng. Một bộ quần áo giản dị màu đen, giày thể thao màu đen. Thân hình thon gọn cao ngất, trông có vẻ vô cùng thon gầy nhưng không phải gầy yếu, trái lại có một loại phong thái rất xinh xắn.

Cả đầu tóc bạc dài đến eo nhẹ nhàng tung bay, như liễu rủ trong gió xuân tháng ba, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái. Một cặp người sáng rõ thâm thúy, thật giống như hai ánh sao lộng lẫy giữa bầu trời đêm, khiến cho lòng người được bươm căng lên.

Đây là một đứa con trai rất đẹp, cho dù là nét mặt tuấn mỹ tìm không thấy một tí vết nào, hay là dáng người thon dài làm cho người ta cảm thán kêu trời bất công, đều hoàn mỹ như thế.

Y đang mỉm cười, tà khí đầy mặt.

- Tôi không mời mà đến, thật là hết sức mạo phạm rồi.

Y cười, ngẩng nhìn bốn phía, ngạo mạn thiên hạ.

- Không cần phải hoan nghênh, bởi vì tôi tới là muốn khiến cho Băng Hàn Đường ba chữ này từ nay về sau chìm sâu, trước khi mặt trời lên Băng Hàn Đường sẽ thành là danh từ chìm vào quên lãng, tôi đảm bảo.

Lâm Cường!

73. Chương 73: Đánh Lén Ban Đêm

- Lâm Cường!

Hàn Băng phun ra hai chữ này từ trong lỗ mũi, con mắt trợn trừng lên, tròn trịa giống như một con cóc thấy được thiên nga, tâm trạng trương phồng lên.

Gã cũng không phải muốn tán tỉnh thiên nga muối muối, chỉ duy nhất có một cái cổ dài một đôi cánh lớn về làm áp trại phu nhân, gã quả thật muốn ăn thịt thiên nga, ặc, muốn ăn thịt Lâm Cường.

Con cóc muốn ăn thịt thiên nga, tuy nhiên đáng tiếc, gã không phải con cóc, Lâm Cường cũng không phải thiên nga.

Cường Tử nét cười đầy mặt, ngẩng nhìn Hàn Băng giả gái rất đáng kinh tởm, hấn dùng sức đánh một cái cho tỉnh, người này chẳng lẽ là một thái giám cuối cùng trên thế giới? Bộ dạng thế nào nữ tính như vậy?

Đây là định nghĩa của Cường Tử đối với vẻ bề ngoài Hàn Băng, lúc ở Tiểu Phúc Tiên ăn sáng hắn đã nhớ kỹ khuôn mặt này, lúc ấy không có phát hiện khuôn mặt này khiến cho người ta chán ghét như vậy, bây giờ chợt phát hiện nhìn thoáng qua nhiều hơn nữa có thể gây ra co thắt dạ dày, may mắn là sớm ăn cơm tối, tiêu hoá hết rồi...

Băng không ói ra rất đáng tiếc nha, trong lòng Cường Tử cảm thán.

- Anh kêu tôi?

Cường Tử nhìn Hàn Băng hỏi, vẻ mặt hiền hoà, hấn như không phải tới quấy rối, mà là đến kết thân.

(Ồn lạnh, bản thân tôi cũng cảm thấy lạnh, tôi viết chương trước nổi da gà toàn thân, các bạn đừng có mắng tôi à nha!)

Sắc mặt Hàn Băng trở nên trắng bệch, trong ánh mắt đều là lửa giận, gã không thể tưởng được, thật sự không thể tưởng được Lâm Cường thế nào có thể tìm được chỗ này. Bí mật của chỗ này, ngay cả Hàn Băng Đường chỉ chưa quá ba bốn mươi người biết rõ mà thôi, những người này đều là thân tín của gã. Gã không tin ai có lá gan đó dám để lộ ra chỗ này. Gã càng không thể tưởng được là Lâm Cường dám đến chỗ này, hơn nữa là đến chỉ có một mình!

Hàn Băng cắn răng nói một câu, ánh mắt của gã âm lạnh có thể làm cho tầm mắt kết băng.

- Rất tốt, phong độ!

Gã nói xong bốn chữ này, hai huynh đệ Trương Thần, Trương Chấn cùng lúc cảm giác được một cỗ hàn ý thấu xương, cũng biết là nên cho kẻ ngu ngốc không tự lượng sức mình một thân một mình xuất hiện ở chỗ

tụ tập bí mật của Băng Hàn Đường một chút nhan sắc dễ nhìn. Nếu như để cho người này ngهنh ngang đi vào, lại ngهنh ngang rời đi, vậy truyền đi ra ngoài bọn họ cũng không còn mặt mũi nào nữa.

Ba mươi mấy người đối phó một người, nếu như còn để cho lời người này nói ra ngoài biến thành hiện thực, vậy là ý gì? Ý là ba mươi mấy người này toàn bộ đều là phế vật!

Nhưng, bây giờ có một cảnh tượng bị bọn họ xem nhẹ, hai cánh cửa sắt to hợp lại với nhau nặng cũng trăm cân trở lên, làm sao bay ra? Mấy cây trục cửa đường kính hơn mười tấc kia đồng loạt gãy lìa, cần có bao nhiêu sức lực?

Bị xem nhẹ, thường thường là thứ trí mạng.

Về mặt Hàn Băng có chút nhần nhỏ, trên mặt thanh tú của cậu xuất hiện biểu tình dữ tợn, thật giống như lần đầu bị Lý Thập Chu thúc ngoáy, chẳng qua lúc ấy là đau, bây giờ là phần nộ.

- Hôm nay cho phép các người giết người!

Hàn Băng hung dữ nói với thuộc hạ của mình, gã biết những tiểu đệ này đều chưa có đầy đủ dũng khí làm như thế, nhưng gã có thể làm ra ví dụ. Chỉ cần Lâm Cường bị vây đánh, chỉ cần Lâm Cường ngã xuống đất không đứng lên được, gã sẽ dạy dỗ cho những thuộc hạ không nên người này, thế nào thu hoạch một mạng sống của con người, vậy là một việc kích động cỡ nào.

Vấn đề là Lâm Cường phải bị đánh bại. Hàn Băng biết rất rõ ràng mười người của mình cũng không phải đối thủ của Lâm Cường, gã từ trước đến nay quảng cáo rùm beng là dùng trí không phải dùng sức. Khi Trần Chí Hưng ra tay giết người gã khinh bỉ vô cùng, bởi vì gã thuỷ chung cho rằng giết người là một việc rất kém cỏi rất không thâm sâu, hành vi của mãng phu. Cho dù Lý Thập Chu đã từng ra lệnh lạnh lẽo như băng bảo gã cắt đứt cổ họng của đối thủ, nhưng gã rất chán ghét loại cảm giác máu tươi kia.

Nhưng hôm nay, gã có tâm trạng giết người.

Trương Thần cười khúc khích, liếm mép.

Giết người sao?

Sẽ rất kích thích a!

Trương Chấn em trai sinh đôi của y có cùng cách nghĩ với y. Mà Mạnh Lộ trước tiên rút vào đằng sau đám người, ẩn nấp bản thân rất tốt, mặc kệ là ai, đều sẽ không để ý vị trí của gã. Mạnh Lộ thích cảm giác được người ta bỏ qua, như vậy gã mới có cơ hội như độc xà ra khỏi hang một kích trí mạng.

Đây là tính cách của gã, gã cũng chưa từng giết người qua như vậy, chẳng qua có một việc gã rất chắc chắn, nếu như đến lúc phải giết người, gã cảm giác mình chắc chắn xuống tay được với cả anh em Trương Thần.

Trương Thần dẫn đầu đứng ở trước mặt đám người, y hất cằm lên dùng tay chỉ mũi Lâm Cường, vẻ mặt rất kiêu ngạo.

- Lâm Cường phải không, mày cho rằng một mình đơn thân độc mã đến nơi này có phải rất trâu bò phải không? Nhưng tao muốn nói cho mày biết là, con trâu và thằn lằn gốc còn kém một chữ, rất rõ ràng mày là cái thứ đẳng sau.

Cường Tử cười ôn hoà với y, dường như mặc kệ.

Điều này thành một tín hiệu, Trương Thần cho rằng Lâm Cường hết sức khiếp đảm. Y biết có những người đầu óc nóng lên thì sẽ làm ra hành động quá khích, đợi đến lúc tỉnh táo mới sợ hãi ra quần.

Y tin rằng Lâm Cường chính là như vậy, một thằn lằn ngu bị nóng đầu mà thôi.

Lâm Cường rất ôn hoà hiền hậu, hần cười, hần không nói lời nào, hần rất hiền lành.

Uỳnh!

Trương Thần cái gì cũng không có nhìn thấy, chỉ cảm thấy trước mắt sau khi hoa lên một cái bị một luồng sức mạnh cực đại chưa bao giờ đón nhận qua đánh trúng người! Y ngay cả cổ cũng chưa kịp lệch ra đã bị

lực cự đại này lập tức đánh bay ra ngoài, thân thể sau khi bị đánh lên giữa không trung lộn nhào hai cái ba trăm sáu mươi độ, lăn đùng xuống đất!

Một kích như lôi đình!

Cường Tử duy trì tư thế bàn chân đá vào trên cổ Trương Thần, tư thế rất phong cách.

- Ngu ngốc!

Trong miệng Cường Tử nói thảm hai chữ, dù thanh âm rất thấp, nhưng mỗi người có mặt đều nghe được rõ ràng.

Nếu như Trương Thần bây giờ tỉnh táo, y cũng khẳng định cho rằng mình là thằng ngốc. Không có việc gì làm hay sao, vừa vịn làm chim đầu đàn? Chim đầu đàn được dùng làm cái gì? Là bị người ta cầm súng đùa bỡn!

May mắn, y hôn mê, hôn mê thật sâu, Bọn cho dù bây giờ đang cầm lấy dao cắt đi lão nhị của y, y cũng không hề hay biết.

Cường Tử thả chân xuống chậm rãi, chóng nạnh quét mắt nhìn đám người miệng há to mắt tròn trờn. Cảm giác rất hài lòng, quả thực đã khiến Cường Tử điên cuồng! Từ sau khi tỉnh lại, Cường Tử phát hiện mình chỉ cần vận kinh phát công, toàn thân trên xuống dưới ngoại trừ lão nhị không cứng, không có chỗ nào không cứng! Một cú quét chân này, đừng nói là cổ Trương Thần, dù là cột điện bằng xi măng, Cường Tử cũng có thể một cước đá gãy! Nếu không phải Cường Tử cước hạ lưu tình, Trương Thần chỉ sợ sớm đã ứng với lời của miệng của Trương Chấn em trai của y.

- Ra sớm để chết sớm!

Cường Tử mấy ngày nay khi luyện công, phát hiện nội kinh của mình rất đặc thù, có thể thoải mái vận hành đến tứ chi bách hài, khiến cho thân thể trở nên cứng như sắt thép. Trong lúc đối địch, quả thực chính là một dạng nút bấm biến thái. Hơn nữa Cường Tử còn có một phát hiện, đó chính là mỗi lần sau khi toàn lực vận công thân thể sẽ mềm xuống, giống như sợi mì, mà chỉ có lão nhị không mềm!

Đây là chuyện biết bao thần kỳ, Cường Tử cảm thấy mình phát đạt rồi. Hắn nghĩ, mình hẳn là nên tìm cơ hội luyện thành kim cương đặng đứng thần công cho tiểu đệ đệ khi bắn xong, khiến cho quả đầu trọc trơn bóng kia thực hiện biến chất a!

Nhưng tiếc rằng, hắn mơ tưởng mà thôi.

Trương Chấn sưng sốt, choáng váng, ngây người, sau đó phẫn nộ.

- Mẹ nó...

Một chữ kinh điển nhất còn chưa có mắng ra, trước mắt của y tối sầm, vẻ mặt tươi cười đầy tà khí của Cường Tử dán ở trước mặt của mình, gần trong gang tấc.

Nửa quyền đã gục!

Nắm tay cách bụng Trương Chấn năm tấc bất ngờ tổng ra sức mạnh bên trong, sức mạnh cự đại giống như một quả lựu đạn nổ vang trong bụng Trương Chấn, lập tức đánh Trương Chấn thành một con tôm luộc cong queo bay về phía sau. Sau khi bay được năm mét dừng ở trên tường, lăn đùng xuống đất.

Lần nữa chấn động lòng người!

Sau lần ra tay này Cường Tử không có dừng tay, mà tấn công không có gì khác biệt, đối xử như nhau!

Tất cả mọi người hoàn toàn điên rồi, bọn chúng chửi bậy, kêu thảm dùng hết toàn lực tránh né. Không ai là đối thủ của Cường Tử, ai cũng ngăn không được một đám từ tay của hắn!

Có người bắt đầu muốn chạy trốn ra ngoài qua cửa chính, có người choáng váng đứng nguyên tại chỗ lạnh run, có người tiểu trong quần, có người lợi hại hơn nữa, còn lòi cả phân.

Sắc mặt Hàn Băng trắng bệch, cảnh tượng trước mặt quỷ dị như thế nhưng vô cùng động lòng người, ba mươi mấy người, bị một người vây đánh!

Khắp nơi đều là bóng người Lâm Cường, không ai có thể chạy, không ai phản kháng!

Dồn sức vào nắm đấm đủ mười phần, đánh bại lần lượt từng đối thủ một, tất cả mọi người ở trước mặt Cường Tử chẳng qua là bao cát bày ra đủ tư thế để cho hắn chà đạp mà thôi, thậm chí ngay cả bao cát cũng không bằng, tối thiểu bao cát sẽ không khổng chế được mà đại tiểu tiện.

Ba mươi mấy người, bao gồm Mạnh Lộ núp mình ở phía sau kẻ khác chuẩn bị phát ra một kích chí mạng, trong vòng năm phút đồng hồ bị Cường Tử một hơi nắm chặt, không còn đường thoát!

Cường Tử cong nắm tay gọn gàng trơn tru, ném đối thủ cuối cùng ra đất, sau đó rất thoải mái tự nhiên sửa sang quần áo một chút, tuy rằng quần áo của hắn một chút cũng không nhăn. Hắn chậm rãi bước đến trước mặt Hàn Băng dừng ở khoảng cách chưa đến một mét, mỉm cười rất thân thiện.

- Tao bây giờ đang nghĩ, là lột sạch quần áo của mày trói ở trên cột đèn đợi ngày mai sau khi mặt trời lên cao để cho người ta ngắm nghía miễn phí, hay là lột sạch quần áo của mày chặt bỏ tay chân của mày ném vào trong hầm cầu làm bạn với giòi bọ hết quãng đời còn lại?

Hắn như đang trưng cầu ý kiến, hầu như không độc ác.

Hàn Băng run rẩy, gã nắm chặt nắm tay, móng tay được sơn bằng sơn móng tay màu tím đậm thật sâu vào bàn tay của mình. Gã cũng không cảm giác đau đớn, cái đang có chỉ là khiếp sợ còn có tử nhục mãnh liệt gấp trăm lần so với khiếp sợ!

Tự cho là vô cùng mưu trí, các bước làm việc tính toán tường tận. Tự cho là cao cao tại thượng, nắm sinh tử của người khác.

Ngược lại chẳng qua là trò cười.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy âm mưu quỷ kế đều chẳng qua là trò hề mà thôi.

Uỳnh!

Cường Tử một quyền nện ở trên bụng Hàn Băng, thân thể Hàn Băng lập tức cong gập lại, gã chịu không nổi há miệng, phun một tiếng ối mưa liên tục.

- Thấy được không? Nắm chắc sinh tử của đối thủ, là đơn giản như thế đó.

Cường Tử dán ở bên tai gã nhẹ giọng nói chuyện, ánh mắt đùa bỡn.

Ruột gan Hàn Băng co thắt một hồi, tuy rằng một quyền này của Cường Tử chỉ dùng một phần sức, nhưng cũng đủ khiến gã khó thể nào chịu được. Gã cảm thấy ruột gan mình nứt ra rồi, ruột đứt rồi, nội tạng đều hỗn loạn, mà trên thực tế, cũng không có nghiêm trọng như vậy, ruột hắn quả thật là nứt ra một vết.

- Mày không phải thích cảm giác khổng chế sinh tử của người khác sao? Thế nào, bây giờ cũng tới nhận lãnh một chút cảm giác bị người khác khổng chế là gì nha.

Cường Tử vẫn ghé miệng vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói chuyện.

Uỳnh!

Quyền thứ hai!

Hàn Băng bị sức mạnh phát ra trên nắm đấm lập tức bị đánh bay, gã vụn vụn thân thể té lăn trên đất, co giật không ngừng.

Cường Tử bước sang, ngồi xổm bên cạnh Hàn Băng, hắn nhìn Hàn Băng tuy rằng đau khổ nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ nhìn vào khuôn mặt của mình, khoé miệng cong lên lộ ra một nét vui vẻ khinh thường.

- Cảm giác như thế nào? Sướng không?

Bốp!

Tiếng tát tai rõ rệt, nổ vang ở trên mặt Hàn Băng.

- Sướng không?

Cường Tử hỏi.

- Tao bây giờ mới hiểu được, hai bạn học cùng lớp với tao thành tích học tập tốt như vậy tại làm sao có thể nghỉ học, sau đó cũng không hề thấy mặt qua lần nào, hoá ra bị mày đâm mù mắt phải không?

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bạt tai liên tục không ngừng quạt trên mặt Hàn Băng, nỗi đau bỏng rát kia so với sự tủi nhục trong lòng không đáng nhắc tới, khoé miệng của gã đều là máu, mũi cũng bị đánh lệch. Ban đầu tầm mắt Hàn Băng còn lập loè, điều thay thế là càng lúc càng hoảng sợ sâu sắc, gã hoảng loạn, sợ hãi, chưa bao giờ như thế này, in sâu trong lòng.

Cường Tử chưa có dùng nội kình, cho nên tay của hắn cũng rất đau, mỗi một bạt tai tát xuống, trên tay của hắn liền truyền đến một hồi đau đớn thấu tim, nhưng so với nỗi đau trong nội tâm, không đáng nhắc tới!

Hai học sinh giỏi, có tiền đồ tốt đẹp cỡ nào, có lẽ hai người họ sẽ trở thành khoa học gia, giáo sư, thầy thuốc, thậm chí quan viên chính phủ về sau tạo phúc một phương. Cũng bởi vì thấy được Hàn Băng cưỡng ép một bạn học sinh nữ, bị chọc mù hai mắt ngay lập tức! Gia đình của bọn họ cũng nhận được uy hiếp, thậm chí ngay cả tiền thuốc men cũng không có một đồng!

Một tiếng vang vọng, Cường Tử một cước đá vào giữa hai chân Hàn Băng, hai quả thận viên yếu ớt vang lên một tiếng nứt ra, cái cây xúc phạm người khác kia cũng giống như thứ đồ bị người ta xúc phạm kia, đứt gãy giống như vậy!

Một tên rác rưởi lưỡng tính khiến cho người ta chán ghét, giữ lại làm cái gì?!

Cường Tử kéo một chân Hàn Băng lên, giống như kéo chó chết kéo gã đi, khuôn mặt Hàn Băng vốn thanh tú lau nền xi măng, vết máu lưu lại một đường!

Hắn không do dự chút nào, xuống tay cũng không có một chút lưu tình, đối phó kẻ ác, chỉ đành ác hơn!

74. Chương 74: Nhân Tình

Kim Tiểu Chu dựa vào chiếc Audi A8, hút một điếu lại rút ra thêm một điếu, anh ta nhìn chằm chằm xuống xe cũ nát không xa trước mặt, tầm mắt lập loè, như có điều suy nghĩ.

Hải cánh cửa lớn nặng hơn cả trăm cân, hướng hồ còn có ít nhất bốn cây trục cửa đường kính hơn mười tấc, nhưng Cường Tử trông có vẻ chẳng mất tí sức nào một cước đạp lên, hai cánh cửa chính ngược lại giống như bị uy lực của năm trăm kí thuốc nổ TNT nổ tan văng đi, đồng loạt chia ra bay sang trái phải!

Kim Tiểu Chu rút thuốc, trong đầu của anh ta đều là uy lực một cước kia của Cường Tử, không ngừng tua lại. Anh ta bây giờ rốt cuộc xác định được một việc, ngày đó Cường Tử giao thủ với anh ta, dường như một cước đá trên người của anh ta không có dùng hết sức, bằng không mình không chỉ nhẹ nhàng gãy mất mấy cây xương sườn như vậy.

Kim Tiểu Chu thở phào, vứt mẫu thuốc ở trên đất dùng sức đạp lên, có những việc sau khi nghĩ thông suốt mới phát hiện kỳ thật chẳng có gì cả, oán niệm trong lòng anh ta đối với việc Bát Bách thúc đầu nhập vào đũa nhóc còn chưa trưởng thành này, đã giảm đi, như tan thành mây khói.

Bát Bách thúc thường nói, đừng trông mặt mà bắt hình dong, đừng khi dễ người trẻ tuổi như vậy, hoá ra mình căn bản đã không có cần thận suy xét qua, bây giờ mới biết cảnh giới của mình còn kém rất nhiều mức độ so với Bát Bách thúc.

Bát Bách thức ở trong lòng anh ta là thần, mà bây giờ, thiếu niên tên gọi Lâm Cường này tự nhiên cũng đã xếp trên vị trí của Bát Bách thức trong suy nghĩ của anh ta, dù rằng anh ta cũng không tôn trọng Cường Tử, mà là coi trọng. Chỉ là anh ta cũng không biết, trong lòng Chu Bách thức của anh ta, Cường Tử đã chiếm mất vị trí đệ nhất, hơn nữa tạm thời tuyệt đối sẽ không lung lay.

Vị trí đệ nhất này cũng không phải ba người Cáp Mô, Đại Hùng và anh ta tranh giành được, ở trên bảng viết chữ hai chữ thân tình của Triệu Long Tượng ba người bọn họ tuyệt đối chiếm cứ lấy vị trí quan trọng nhất. Mà Lâm Cường tuy rằng chiếm ở vị trí đệ nhất, có lẽ vẫn chưa thể chân chính dung nhập thế giới nội tâm của Triệu Long Tượng. Nam nhân này là một loại sinh vật rất kỳ quái, tranh cường hão thắng, có lúc vì một muội muội xinh đẹp, một câu nói, cũng có thể đâm người khác ba dao. Mà có lúc vì thân tình hoặc là nghĩa khí, cũng sẽ không do dự tiện tay vứt bỏ phụ nữ giống như một mẫu thuốc lá.

Có người từng nói, tôi đánh khắp giang sơn, lại mất đi mỹ nhân, hối hận không được như trước đây.

Người như vậy là kiêu hùng cũng là kẻ đáng thương, trước khi anh ta chưa có đánh khắp giang sơn tuyệt đối sẽ không có giác ngộ như vậy, sở dĩ biết sau hiểu sau, chẳng qua là sau khi anh ta bình định giang sơn không có việc gì để làm, mất đi mục tiêu theo đuổi cả cuộc đời mà thôi.

Thân tình thứ nhất, nghĩa khí thứ hai, đây chính là Triệu Long Tượng. Người như vậy có lẽ sẽ không có đại thành tựu, nhưng tuyệt đối là chiến hữu đáng tin cậy.

Trong mắt Triệu Long Tượng, Cường Tử là một gốc đại thụ, một gốc đại thụ có thể tạm thời khiến cho bốn người này của mình sống yên phận, có thể che gió che mưa. Nhưng điều kiện đầu tiên là, chính mình cần phải đưa ra tiền đặt cọc mới có thể đứng ở phía dưới gốc đại thụ này.

Giác ngộ của Kim Tiểu Chu thấp hơn so với Triệu Long Tượng, nhưng anh ta rất thông minh, Triệu Long Tượng chăm chỉ mà ổn định, mà anh ta là rất có thiên phú. Chiếu theo thuyết pháp nhà Phật, Triệu Long Tượng loại người này là dần dần ngộ được, cần cù chăm chỉ không lười biếng, mà anh ta là ngộ liền tức khắc, chỉ cần có một cơ hội.

Cường Tử một cước mở môn vào thăm hỏi không gì sánh kịp này, chính là cơ hội đồn ngộ của Kim Tiểu Chu.

Từ khi vào đến khi ra, Cường Tử chỉ dùng không đến mười phút, Kim Tiểu Chu hút ba điều thuốc.

Nhìn thấy Cường Tử kéo Hàn Băng giống như kéo chó chết tử trong xương xe đi ra, Kim Tiểu Chu nhếch miệng.

- Vô sỉ.

Anh ta nói thầm một tiếng.

Trong khái niệm của anh ta, hành động vĩ đại một mình đánh ba mươi người của Cường Tử, thực ra chẳng qua là trò xỏ lá thôi. Vô sỉ thật giống như một binh sĩ đặc chủng tay cầm AK47 một mình đấu ba mươi mấy đứa con nít nhà trẻ, dù là ba mươi mấy đứa con nít này đều là lớp lớn, sắp bước vào cấp một.

Cường Tử cười, rất tà ác.

- Anh nói xem để đối phó thái giám chết bầm không việc gì ác không làm khi dễ đàn ông áp bức phụ nữ ép buộc bán dâm này, cần dùng thủ đoạn cực kỳ đáng sợ gì mới coi như không phụ lòng trời đất chứng giám?

- Thiếu một lần nữa!

Kim Tiểu Chu trả lời lạnh nhạt.

- Trả lời đúng!

Cường Tử cười nói.

- Hai ta thực hợp ý, bằng không chém đầu gà đốt vàng mã kết bái làm huynh đệ khác họ, hay là cha già mất đi nhiều năm trước của tôi nhất thời hồ đồ sinh hạ ở Đông Bắc một đại ca cho tôi không có nói chó tôi biết? Tôi thấy anh thân thiết như thế nào ấy?

Cường Tử rất vô sỉ.

Kim Tiểu Chu thở đau cả lòng ngực, mẹ nó, tiểu tử này thế nào da mặt dày như vậy?

Cường Tử:

- Hôm qua ở bãi tập bắn như thế nào? Lúc tới cố giữ cho mình bình tĩnh quên hồi động viên anh. Tôi mỗi lần trước khi đánh nhau đều sợ hãi run rẩy, cái tật xấu này xem ra không đổi được.

Kim Tiểu Chu đón lấy Hàn Băng giống như lợn chết trong tay Cường Tử đưa sang, mở nắp cốp xe phía sau chiếc Audi A8 lên, tiện tay ném Hàn Băng vào, sau đó đóng sầm một tiếng, cũng lười nhìn bộ dạng thê thảm kia của Hàn Băng một cái.

- Vắn tốt, sư phụ nói tôi rất có thiên phú.

- Sư phụ?

Cường Tử tuy rằng đoán trước được Kim Tiểu Chu chắc chắn sẽ không để cho mình thất vọng, Trác Thanh Đế cũng sẽ không. Nhưng chưa hề đoán trước được sự tình không ngờ phát triển vượt quá mức tưởng tượng. Kết quả quá trình đều rất hoàn mỹ, bỗng nhiên nhận sư phụ?

- Chúc mừng!

Sau khi Cường Tử kịp phản ứng nói hai chữ này rất chân thành.

Kim Tiểu Chu cười, anh ta vốn vóc dáng cực đẹp đẽ, chỉ là quá mức u ám, nụ cười như hiện giờ có chút nhần nhố lại rất toả nắng, rất không tầm thường. Có lẽ là tâm tình biến đổi, đã khiến cho tâm trạng của anh ta theo đó trở nên lạc quan.

- Cảm ơn cậu, Cường Tử!

Phát ra từ tận tim gan.

- Tôi là thần núi, quả nhiên thần cơ diệu toán, đã biết rõ Trác Thanh Đế khẳng định sẽ không bỏ qua một người trẻ tuổi có tiềm lực khiến trước mắt chú ấy chói lòe. Tôi không biết tại sao anh khiến trước mắt chú ấy chói lòe, nhưng tôi biết rõ chắc chắn chú ấy muốn bảo anh nhập ngũ, đúng không? Nếu không đúng thì đánh què giò tôi đi. Trác Thanh Đế một người nhỏ mọn cũng là một hổ nhân.

Cường Tử dựa vào cửa xe, châm một điếu thuốc hút.

- Ủ, sư phụ nói như vậy, thầy nói thầy sắp xếp được, lệnh gọi nhập ngũ đặc biệt.

Cường Tử cười, rất vui vẻ.

- Cố gắng lên Báo Tử ca! Tiền đồ vô lượng!

- Không... tôi cự tuyệt rồi.

Kim Tiểu Chu cần thuốc Cường Tử đưa sang, nhét vào trong miệng của mình, trong miệng anh ta không có thuốc, cũng không ngại miệng Cường Tử bắn.

Cường Tử kinh ngạc nhìn Kim Tiểu Chu, hết sức cảm tức, hận không biết làm sao.

- Tại sao? Giải thích cho tôi.

Sắc mặt của hắn hết sức lạnh lùng, cơ hội như vậy sẽ không phải người nào cũng có được, nếu như tới rồi phải nắm chắc, hắn không cho rằng Kim Tiểu Chu là kẻ ngu ngốc đần độn không biết nắm chắc cơ hội, bằng không cũng sẽ không thiếu nợ Trác Thanh Đế một nhân tình lớn bằng trời.

Kim Tiểu Chu nhìn khuôn mặt hết sức giận dữ của Cường Tử, anh ta cười.

- Một năm, sau thời gian một năm tôi phải đi theo sư phụ. Tôi không muốn thiếu nợ nhân tình của cậu, một năm này tôi sẽ dùng hết sức giúp cậu làm việc, tuy nhiên thời gian một năm không đủ để trả lại nhân tình to lớn bằng trời của cậu. Tối thiểu tôi sẽ yên tâm thoải mái hơn. Cường Tử, đừng khuyên tôi, tôi Kim Tiểu Chu đưa ra quyết định, chín con trâu cũng kéo không trở lại được!

- Cút trứng con bà nó! Ngày mai phải tìm Trác Thanh Đế báo danh cho tôi!

- Không đi!

- Hai con đường, hoặc là ngày đi phải đi tìm Trác Thanh Đế, thành thật đầu quân làm lính của chú ấy, bỏ đi cái mình người dạng chó quay về đây nhìn bọn người Bát Bách thúc. Hoặc là thu dọn chăn mền lăn về nhà cũ ở Đông Bắc của anh, dùng nhiều thêm một ngày tôi bảo đảm tuyệt đối không ngừng ngại đánh gãy hai khúc xương sườn của anh!

- Không!

- Anh kẻ ngu ngốc!

Cường Tử hung hăng mắng một câu.

Nhân tình, thứ rất kỳ diệu, Cường Tử không biết nói gì. Trong lòng của hắn nhớ kỹ nhân tình còn thiếu người ta, lại xem nhẹ nhân tình người khác cho rằng thiếu hắn.

- Tuy cậu nói thế nào, trong vòng một năm cậu đuổi tôi cũng không đi, không tin cậu thử xem.

Kim Tiểu Chu cũng là một tay vô lại, rất biết dựa theo thời thế.

- Ba tháng! Nhiều một ngày cũng không được!

Cường Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Một năm!

Chém đinh chặt sắt.

- Nửa năm!

Kim Tiểu Chu trầm mặc, chống cự không tiếng động.

- Anh có tin tôi trong vòng nửa năm có thể ở thành phố này thích làm gì làm thậm chí thống nhất giang hồ thiên thu vạn tải hay không?

Cường Tử hỏi.

Kim Tiểu Chu rít một hơi thuốc lá, ngẩng đầu đánh giá thật cẩn thận một chút Cường Tử trước mặt. Trên khuôn mặt đẹp đẽ của kẻ kia đều là trịnh trọng với việc đó.

- Được rồi, nửa năm.

Kim Tiểu Chu nói chắc.

Cường Tử nhẹ nhàng thở ra, vì tên ngốc này không biết quý trọng cơ hội, bước chân càng nặng thêm. Đồ phá hoại, đây không phải ép mình làm ác sao.

Thở phào một cái, Cường Tử không muốn khiến cho không khí bị đè nén, hắn nhìn khuôn mặt có chút áy náy nhưng kiên định dị thường của Kim Tiểu Chu cười, dẫn người sang hỏi rất bí ối Kim Tiểu Chu cách đó không xa:

- Sự phụ keo kiệt kia của anh khẳng định không có tặng anh lễ vật gặp mặt phải không?

Kim Tiểu Chu lại càng hoảng sợ, ra sức rụt thân thể lại, anh ta bỗng cảm thấy Cường Tử khoảng khắc này đáng vẻ hệt như Cáp Mô thúc vậy, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại công hiệu giống nhau, hèn mọn bí ối đến cực điểm.

- Cậu muốn làm gì!

Kim Tiểu Chu run rẩy hỏi.

- Cắt!

Cường Tử nhìn phản ứng thái quá của Kim Tiểu Chu, có chút tức giận.

- Thay sư phụ vô lương tâm không có phẩm giá của anh tặng món quà cho anh, hắn bây giờ không chừng ở chỗ nào đó nguyên rửa tội chết không toàn thây. Vì anh tôi chẳng những mạo hiểm nguy cơ bị bắn chết bảo Cáp Mô ca đích thân động thủ làm cho, chính là trong túi du lịch đặt ở ghế phía sau khi tôi lên xe.

- Vật gì đó?

- Tự mình xem đi!

Kim Tiểu Chu không biết tại làm sao, một luồng cảm giác bất tường không biết do đâu tới bao trùm lên trái tim. Anh ta không chờ đợi được kéo mở cửa xe, mở túi du lịch ra nhìn vào, nháy mắt sau đó đỡ đầu, rất bất ngờ, anh ta choáng váng.

Trong túi có một cây súng, súng bắn tỉa, súng của Trác Thanh Đế.

75. Chương 75: Chân Lý

Đừng lo lắng, tôi cũng không tin Trác Thanh Đế kia sẽ không biết xấu hổ muốn thu hồi khẩu súng này. Hơn nữa sau nửa năm anh chính là con em chiến sĩ quân đội danh chính ngôn thuận, khẩu súng này coi như là hắn kẻ làm sư phụ phát trước vũ khí cho anh trang bị. Cầm chơi nửa năm, tuy nhiên đừng đùa quá lớn, dù sao thứ này không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Cường Tử nói có lý tự nhiên.

- Ngày mai tôi sẽ đưa về!

Kim Tiểu Chu thật sự sợ hãi, đây không phải việc đùa giỡn, Cường Tử có phải thẳng ngu hay không anh ta không biết. Anh ta thật không biết Cáp Mô thúc thật sự ngu ngốc hay không mà lại làm ra việc như vậy. Trước đây cũng không cảm thấy Cáp Mô thúc là kẻ ngu ngốc không có đầu óc, thế nào hôm nay phạm vào sai lầm thấp kém như vậy!

- Ha ha, tuy anh. Dù sao đồ tôi cho anh rồi, bố trí thế nào anh nói thử coi.

- Thật là anh sai Cáp Mô thúc trộm đến phải không?

Kim Tiểu Chu chưa từ bỏ ý định, anh ta cũng không muốn bị gã sư phụ biến thái một quyền có thể đánh nát bao cát kia đè xuống đánh. Đó là lấy mạng người ta!

- Ài... Con người này của anh lá gan thật nhỏ, vậy cũng gọi Báo Tử, không bằng gọi là Háo Tử (chuột nhà) được rồi. Súng này quả thật là trộm tới, chẳng qua anh cho rằng nếu như Trác Thanh Đế không bằng lòng, bằng vào Cáp Mô ca có thể làm được thần không hay quỷ không biết trộm tới bảo bối yêu thích gần như vật bất ly thân của chú ấy hay không?

Cường Tử nói ra:

- Trộm thì không giả, chỉ chẳng qua không thể tặng cho anh thôi. Đêm nay mượn dùng, ngày mai khẳng định phải trả về.

Kim Tiểu Chu thở một hơi thật dài, anh ta nói:

- Cường Tử con chó đẻ nhà cậu, làm tôi sợ chết khiếp!

Cường Tử:

- Không tôn kính cán bộ lãnh đạo kéo ra ngoài búng đến chết con gà con.

Kim Tiểu Chu:

- Cậu chỉ là cán bộ lãnh đạo cộng lòng!

Cường Tử:

- Là ai phát cho bốn người các anh tiền lương?

Kim Tiểu Chu:...

Cường Tử vứt thuốc lá xuống, mở cửa xe chui vào.

- Đi thôi, nếu như vết thương trong ngực không ảnh hưởng gì đến việc bắn súng, đêm nay hãy giúp tôi đi bắn người, cũng coi như đập núi đuổi hổ ra đánh rồi.

- Bắn ai?

Cường Tử:

- Lái xe, đến chỗ tự nhiên nói cho anh biết.

Kim Tiểu Chu buồn bực, anh ta cảm thấy mình lên phải thuyền bọn cướp, hay là con mẹ nó có loại cướp biển đi không trở lại kia, một khi lên thuyền vạn kiếp bất phục.

Anh ta tức giận, anh ta phát điên, anh ta nghĩ tới trở ngại, anh ta dùng tay vuốt tóc từ dưới lên.

Audi A8 khởi động bình ổn, Kim Tiểu Chu ngồi ở vị trí tài xế đã bình tĩnh trở lại. Anh ta nghĩ ngợi, kỳ thật không có sao. Chính mình nếu như đã quyết tâm giúp con bê này làm việc, còn có cái gì trừ ra mà không làm cho được? Giết người, cho dù đột ngột trong một lúc khó có thể tiếp nhận, nhưng vẫn không phải không xuống tay được.

Dựa theo chỉ điểm của Cường Tử, Kim Tiểu Chu lái xe xuyên ngõ hẻm sang đường lớn, anh ta không biết trong hồ lô Cường Tử chứa thuốc gì, chẳng qua nếu như trong lòng đã nghĩ thông suốt rồi, còn quản cái khi gió gì xuân được mê được thuốc tránh thai!

Chiếc xe dừng ở đối diện khách sạn Jinmao International, Cường Tử gọi điện thoại.

- Cáp Mô, anh xác định được vị trí của hắn chưa?

- Yên tâm đi Cường Tử, tôi bây giờ mắt nhìn không nháy một cái theo dõi hắn, thực kích thích con mẹ nó. Cháu nội kia không ngờ chơi threesome, đã đại chiến hơn nửa canh giờ, cũng coi như là đáng mặt đàn ông, còn kém một chút so với ông đây.

- Vị trí cụ thể?

- Lầu mười một phòng không không hai, tầm nhìn rất tốt, chính là cửa sổ lớn nhất của căn phòng.

- Ủ, khổ cực Cáp Mô ca, hôm nào giới thiệu một cô gái trẻ mông lớn cho anh.

- Thật nha?!!!

- Giả!

- Cường Tử tôi khinh bỉ cậu, khinh bỉ cậu phát ra từ tận ruột gan.

Cường Tử cười cúp điện thoại, nói với Kim Tiểu Chu:

- Đi thôi, vua súng tương lai.

Sở dĩ hắn coi Kim Tiểu Chu là vua súng, là vì lúc nửa đường hắn hỏi một chút Kim Tiểu Chu là thể nào động lòng Trác Thanh Đế tên biến thái chết tiệt gần như giọt nước không chui lọt kia. Kim Tiểu Chu học bộ dạng gãi tóc của Cường Tử, cười hết sức xin lỗi.

- Sau khi tôi và sư phụ gặp mặt, việc đầu tiên của ông ta là cho tôi một khẩu súng, sau đó chỉ vào bia ngắm bắn cách năm mươi mét nói với tôi: 'Trong súng có hai mươi viên đạn, bắn hết toàn bộ.' tôi cũng không nghĩ gì, dù sao cũng chưa từng tiếp xúc qua súng, sợ dọa người cái gì, lập tức bắn liên tiếp mười hai phát súng vào bia ngắm bắn.

Cường Tử nói xen vào:

- Khăng định từng phát trúng mục tiêu nha? Cho dù không phải chắc cũng không cách hồng tâm quá bao nhiêu, bằng không tên kia sẽ không dễ dàng tiếp nhận anh như vậy.

Sắc mặt Kim Tiểu Chu có chút bẽn lễn nói:

- Không phải, toàn bộ bắn không trúng bia, một viên đạn cũng không có bắn trúng bia.

Cường Tử kinh ngạc, buồn bã.

- Cũng được à?

- Biết thế nào được, sư phụ nghe xong báo bia, chỉ hừ một tiếng xoay người rời đi, cũng không nói với tôi tiếng nào.

- Vậy về sau thế nào thu anh làm đồ đệ?

- Có lẽ là chưa từ bỏ ý định a, về sau sư phụ chạy đến bên cạnh bia ngắm nhìn. Tôi đi theo phía sau lưng của ông ta, không dám thở mạnh. Mười hai viên đạn đều bắn trên tường cách bia nhắm bắn xa hơn một mét.

- Mười hai viên đạn rơi đúng một điểm, không sai chút nào.

Kim Tiểu Chu có chút tự hào, quét sạch vẻ xấu hổ vừa nãy.

Cường Tử hít vào một hơi khí lạnh.

- Ý của anh có phải là nói? Anh bắn mười hai phát súng, cùng bắn đúng vào một chỗ phải không?

- Ừ!

- Trời xanh à, thổ địa ơi, Ngọc hoàng đại đế kia, sét đánh bể con gà của thằng này đi.

Cường Tử đỏ kị rất trắng trợn.

- Anh chính là vua súng trong truyền thuyết à, khi còn bé xem phim truyền hình Hong Kong có một bộ phim thế này. Trong đó diễn viên kia thuộc dạng trâu bò giống anh, từng phát súng bắn không trúng bia nhưng lại trúng cùng một chỗ, bắn ra một cái lỗ ở trên tường, viên đạn đều ở trong lỗ.

- Đúng lắm, tôi cũng vậy.

Kim Tiểu Chu tức muốn giết người không đền mạng.

Leo lên mái nhà toà nhà đối diện khách sạn Jinmao International, toàn nhà này chỉ có mười hai tầng, nhưng vừa đúng tầm. Cường Tử duỗi ngón tay chỉ khách sạn vàng xanh rực rỡ đối diện, tuy rằng bây giờ đã hai giờ rạng sáng, nhưng nơi này đang lúc trò hay lên đài.

- Tầng mười một, cánh cửa lớn nhất kia.

Cường Tử nói.

Kim Tiểu Chu cũng không nói gì nhiều, mở cái túi du lịch lấy súng bắn tỉa chuyên dùng của Trác Thanh Đế ra, mở cái giá đỡ súng đặt ở trên tường bao quanh mái nhà, điều chỉnh thử giá đỡ súng. Động tác của anh ta gọn gàng, không chút nào như là lính mới vừa mới tiếp xúc súng ống một ngày, càng giống như một cao thủ lão luyện đúc kết qua vô số tháng năm.

Kim Tiểu Chu rất ổn trọng, anh ta biết mình bây giờ nâng không thẳng bằng súng bắn tỉa mười ký, cho nên mới phải mở cái giá ra. Nếu như là Trác Thanh Đế, khẳng định không cần phải làm như vậy.

Dùng kính ngắm bắn ngắm thử, cửa sổ đối diện không có kéo màn lên, vừa xem đã rõ.

Một nam hai nữ, ba thân thể trắng bóng ở trên giường lớn quay cuồng kịch động. Gã đàn ông kia rất trẻ, hẳn khoảng chừng hai mươi hai tuổi. Thân thể hắn rất tốt, mảnh mai rất đẹp, khúc eo dưới háng cũng coi như là vốn liếng hùng hậu. Khắc này đang sôi sục ý chí chiến đấu phi nước đại lên xuống trên hai cổ xác thịt phụ nữ trắng nõn nà, bầu không khí hấp dẫn đến cực điểm.

Một cô gái tóc quăn màu vàng, nằm sấp ở trên giường lớn vênh thật cao cặp mông tròn trĩnh trắng như tuyết, từng cái từng cái cố gắng nghiêng hợp với cuộc tấn công của gã đàn ông nửa quỳ ở phía sau lưng cô ta, thanh âm phàn phạch không dứt bên tai. Thế lực gã đàn ông này rõ ràng rất tốt, Cáp Mô nói hắn

chiến đấu hăng hái đã hơn nửa giờ, bây giờ còn uy vũ như thế, không thể không khiến cho người ta lau mắt mà nhìn.

Một cô gái khác rũ mái tóc dài, quỳ gối phía sau người kia, dùng bộ ngực no đủ của mình không ngừng xoa nắn phía sau gã đàn ông, đồng thời duỗi ra cái lưỡi màu hồng ngọt ngào, không ngừng chơi đùa sau lưng gã đàn ông. Thân thể cô gái này rất đẹp, vòng eo nhỏ nhắn cỡ một ôm tay, cặp mông đầy đặn rất tròn, bởi vì thân thể duỗi dài vuốt ve phía sau gã đàn ông, cho nên đường cong thân thể cô ta hiện ra vô cùng rõ ràng.

Sau lưng gợn gò bồng bóng láng, đường cong vòng eo lộ ra, đùi đẹp thon dài trắng phau, còn có cặp mông mềm mại đầy đặn. Cảnh tượng này, làm cho người ta xị máu.

Hai tay của cô ta quàng trên eo của gã đàn ông, dường như đang trợ giúp gã đàn ông dùng súng áp sát. Thân thể cô ta thẳng tắp cũng dựa theo động tác gã đàn ông lắc lư trước sau, nhưng lại không có một chút cứng đờ, mềm mại không xương.

Cô gái dưới người gã đàn ông rõ ràng sắp sửa lần nữa lên đến đỉnh, bắt đầu không ngừng lắc lư thân thể dữ dội, lớn tiếng rên la.

Kim Tiểu Chu phát hiện mình rất có định lực, không dựng cứng lên.

- Giết gã đàn ông kia?

Anh ta hỏi Cường Tử.

Khoảng cách rất gần, tầm mắt vừa chuẩn, anh ta nắm chắc một phát súng đoạt mạng.

- Ai cũng không giết, nhìn xem bên cạnh gã đàn ông kia có thứ gì bị đánh nát có thể dọa lão đại của hắc nhảy dựng, thì bắn cái đó.

Cường Tử châm một điếu thuốc, ngẩng đầu trông bầu trời đêm bị ngọn đèn làm nổi bật càng thêm thâm sâu nói, giọng điệu rất bình thản.

- Hả?

Kim Tiểu Chu trong lúc nhất thời không hiểu được, con mắt rời đi khỏi kính nhắm bắn nhìn Cường Tử.

- Bắn đi, tôi nói rồi, đập núi chấn hổ mà thôi, không phải vạn bất đắc dĩ, tôi không muốn giết người.

Cường Tử nói.

- Ủ!

Kim Tiểu Chu phát hiện mình có chút yêu thích Cường Tử này, có lẽ cùng hắc chém đầu gà đốt vàng mã bái làm huynh đệ cũng không phải việc có hại lắm, bây giờ xem ra miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Pằng!

Mặt gương thủy tinh vẽ sơn thủy trên tường phía sau giường lớn bị một phát súng bắn nát. Thủy tinh vỡ vụn thành mảnh rơi xuống giống như trời mưa, nơi rơi xuống đều là trên người nam nữ trên giường sắp đi vào cao trào.

Sau khi tiếng súng vang lên Cường Tử vứt bỏ mẫu thuốc lá dùng chân đạp, phun ra một ngụm khói thuốc thật dài.

- Đi thôi, làm chuyện xấu thì nên tranh thủ thời gian, lúc nhỏ sau khi nện bể cửa kính nhà người ta đứng ngu ngốc dương dương đắc ý, sau khi bị bắt đánh cho một trận tơi bời mới có được chân lý. Huống chi là người ta đang cứng ngắc sắp bắn ra đạn bị dọa phải rút về, không bị bệnh liệt dương coi như đại cát đại lợi.

Hắn nói.

Kim Tiểu Chu khoé miệng co giật, sâu thẳm trong lòng cho rằng là đúng a

76. Chương 76: Mê Muội, Đồn Ngộ

- Mệt không?

Cường Tử ngồi vị trí phụ lái, chếch người sang bên hỏi Kim Tiểu Chu.

Kim Tiểu Chu lắc đầu, khốn nạn? Chớ trêu, nghĩ tới một phát súng vừa rồi của mình có khả năng rất lớn khiến cho gã đàn ông rất có thực lực từ cường thành liệt anh ta có thể khốn nạn không? Trong não của anh ta xuất hiện một bức vẽ khuôn mặt, phía trước nam nhân kia nằm sấp một hàng mỹ nữ eo nhỏ mỏng bự. Vẻn cái mỏng chờ hấn sủng hạnh. Nếu như nam nhân kia vắt hết óc dùng tất cả biện pháp vẫn là không lên được, còn không phải là bất lực không gì bằng hay sao?

Kim Tiểu Chu nhộn nhạo.

Anh ta chảy nước miếng.

- Còn làm gì nữa, cậu nói đi.

Kim Tiểu Chu chùi nước miếng, mời cho Cường Tử điều thuốc.

- Dù sao cũng phải xử lý thứ phía trong bóp xe, làm người phải đến nơi đến chốn.

Cường Tử nói ra.

Kim Tiểu Chu:

- Ý của cậu là... Tìm một chỗ phân thân? Sau đó đào cái hố chôn?

Cường Tử:

- Anh thật ác độc, đây là tội ác trần trụi rõ ràng! Tôi bây giờ thật muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, tự tay đưa anh cái tên ma quỷ khoác da người này vào tù giam giữ nhận giáo dục! Bây giờ là xã hội pháp chế, tư tưởng của anh đã đi đến bờ vực sụp đổ, đã đi đến mặt đối lập với nhân dân, đây là chuyện rất nguy hiểm. Nếu như không ngăn lại nữa, anh đúng là có khả năng trở thành tên đồ tể gây nguy hại cho xã hội cho nhân loại.

- Oẹ!

Khói thuốc trong miệng Kim Tiểu Chu bị phun ra ngoài, anh ta thực không phải cố ý.

Anh ta phát hiện ra mình bị thương, nội thương rồi.

- Đi, đi Đông Đỉnh Quốc Tế.

Cường Tử điểm đến thì dừng, hấn cũng không muốn ép Kim Tiểu Chu khiến cho anh ta đập nổi dìm thuyền liều mạng cùng mình.

- Đông Đỉnh Quốc Tế? Đi làm cái gì?

Cường Tử cười nói:

- Chuyển phát tốc hành!

Rạng sáng hai giờ bốn mươi lăm phút, Kim Tiểu Chu lái chiếc Audi A8 dừng ở trên bãi đỗ xe rộng lớn trước cửa toà nhà Đông Đỉnh Quốc Tế. Khí phách của Đông Đỉnh Quốc Tế không chỉ có ở chỗ nó vốn là toà nhà cao nhất, còn ở chỗ bãi đậu xe trước cửa của nó trên vạn thước vuông vô cùng rộng rãi. Vùng đất trung tâm gần như tắc đất tắc vàng, đây không thể nghi ngờ là một việc rất rộng rãi trượng nghĩa.

Đất trống diện tích lớn như vậy, trung tâm thành phố chỉ có hai mảnh, một mảnh là quảng trường Văn Hoá, một cái khác chính là bãi đỗ xe của toà nhà Đông Đỉnh Quốc Tế.

Cường Tử lấy điện thoại di động bấm số.

- A lô! Xin cho hỏi có phải văn phòng trình thám Chung Cực đây phải không?

- Xin hỏi ngài có chuyện gì?

- A, là như thế này, tôi là người công ty chuyển phát nhanh Bao Nhĩ Mãn Ý*, bây giờ có một phần bưu kiện đặc biệt lớn vừa đến. Bởi vì là vật phẩm đặc biệt hơn nữa là khẩn cấp, chúng tôi không dám chậm trễ, hàng vừa đến đã tranh thủ thời gian đưa tới, xin ngài xuống lầu ký nhận, cảm ơn.

(Bao nhĩ mãn ý: Bao hết sự hài lòng của bạn)

- Bao Nhĩ Mãn Ý? Chưa nghe nói qua tên công ty các người nha? Là hàng hoá gì?

- Công ty của chúng tôi năm nay mới thành lập, là công ty lớn chính thức đăng ký tài chính lên đến mười tỷ đô la Mỹ, có cửa hàng kinh doanh khắp cả nước, điểm ở trên sàn giao dịch chứng khoán đạt tám mươi mốt phần ba mươi tư là một con số rất đáng kinh ngạc. Chỉ cần ngài đề nghị yêu cầu, sẽ không có hàng hoá chúng tôi vận chuyển không được. Kể cả thuốc phiện, súng ống đạn dược, xe hơi xe tăng máy bay bom nguyên tử, người sống người chết cũng không có vấn đề gì...

- Câm miệng! Chờ dưới lầu!

Cường Tử cúp điện thoại, cười ác độc.

Kim Tiểu Chu nhếch mép, trong lòng tự nhủ quả nhiên không phải người.

Cường Tử xuống xe ném Hàn Băng nửa sống nửa chết ra khỏi cốp xe, sau đó cởi hết quần áo của Hàn Băng dùng ống quần trói tay chân với nhau, Hàn Băng nhìn từ trên xuống thật giống như một con tôm hùm lớn lột da. Cường Tử móc ra một cây viết, ở trên lưng Hàn Băng viết một hàng chữ.

- Bao Nhĩ Mãn Ý, xin ký nhận.

Còn viết lên ngày tháng năm, một tờ giấy trang trọng.

Sau cùng Cường Tử ngồi xổm xuống, gờ tay dán ở trên đầu Hàn Băng dùng nội kinh mãnh liệt ép vào! Hàn Băng đã lâm vào hôn mê theo đó cũng hự một tiếng, thân thể co rút hẳn lại, rõ ràng cực kỳ đau đớn.

Cường Tử phá huỷ triệt để cấu tạo bộ não của Hàn Băng, dù cho trị liệu tốt cũng chẳng qua là một tên ngu ngốc. Không phải hán ngoan độc, mà là chàng trai trông rất đẹp dễ này, lòng dạ thật sự như rắn độc rết nhiều chân. Cường Tử không muốn giết người, cũng không muốn để cho tên đó làm điều ác nữa. người như vậy, dù là tàn phế, tê liệt, chỉ cần đầu óc còn dùng được chính là một khối u ác tính!

Không cần dùng quá nhiều thời gian, Cường Tử lên xe khoát tay ý bảo Kim Tiểu Chu lái xe. Kim Tiểu Chu nhìn Cường Tử như nhìn quái vật, vẻ mặt khinh bỉ.

- Anh làm gì thế?

Cường Tử bị anh ta làm cho sợ hãi!

- Anh thật ác độc, đây là tộc ác trần trụi rõ ràng! Tôi bây giờ thật muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, tự tay đưa anh cái tên ma quỷ khoác da người này vào ngục giam giữ nhận lấy giáo dục! Bây giờ là xã hội pháp chế, tư tưởng của anh đã đi đến bờ vực sụp đổ, đã đi đến mặt đối lập với nhân dân. Đây là chuyện rất nguy hiểm, nếu như không ngăn lại nữa, anh đúng là có khả năng trở thành tên đồ tể gây nguy hại cho xã hội cho nhân loại.

Kim Tiểu Chu thuật lại nguyên văn, vẻ mặt kiêu ngạo, thật khó tin anh có thể nói ra một chữ cũng không sai, trí nhớ rõ ràng đáng nể.

Cường Tử không có lý đến Kim Tiểu Chu, trong lòng của hắn rất loạn.

Cuộc sống bây giờ, đã hoàn toàn không phải mình đã từng yêu cầu xa vời như vậy. Lý tưởng ban đầu của hắn rất đơn giản, học tập thật giỏi, tương lai phụng dưỡng sư phụ lão Mạc què của hắn một cuộc sống xa xỉ, để cho sư phụ của hắn trải qua nửa đời sau thư thả thoải mái. Tương lai không xảy ra bất ngờ gì hắn đốt vàng mã để tang cho sư phụ, dưỡng già rồi vào quan tài, tìm một miếng đất phong thủy chôn cất thật tốt, đây chính là lý tưởng lớn nhất.

Điều hắn từng nghĩ là loại cuộc sống tốt đẹp ngồi ăn không đến già không lo cái ăn cái mặc còn có chút tiền dư để tiêu. Có một cô gái xinh xắn sẵn lòng theo mình cả một đời, có xinh đẹp hay không không sao cả, chỉ cần chân tình với mình, có thể giống mình hiểu kính sợ phục.

Nếu như điều kiện cho phép, hắn muốn dẫn sư phụ, mang theo người phụ nữ của mình từng bước đi khắp nơi cả nước, xem thử sông lớn núi thiêng xem thử sa mạc Qua Bích (sa mạc Gobi), cũng coi như không uống đời này.

Lúc trước hắn ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ, giấc mộng lớn nhất chẳng qua là một ngày kia bản thân có tiền đồ có thể một mình đắm đương một phía, là mang tấm ván nhỏ đặt rau ở trước cửa cho sư phụ ngồi lên xem hắn xào rau, không cần tự mình kéo lê cái chân tàn bận rộn ra vào lần nào nữa. Đợi khi kết thúc buôn bán một ngày, hai thầy trò ngâm một bình trà lùi mười tiền một cân, đặt lên bàn chờ đánh đến tối tầm trời đất. Lúc ăn cơm không cần tính toán đủ hay không đủ tiền mua thức ăn ngày mai, không cần nhớ phí điện nước.

Nhưng tiếc rằng, hết thấy điều đó đều cách hắn càng đi càng xa.

Bây giờ hắn có năng lực, có thực lực, còn có một cô gái xinh xắn sẵn lòng theo hắn cả đời ngắm nhìn ánh sao rực rỡ, chẳng những xinh đẹp không gì sánh bằng còn sẽ chân thành chân ý hiểu kính sư phụ của hắn. Bởi vì hắn biết rõ, ở trong lòng nha đầu kia, sư phụ của hắn chính là sư phụ của mình.

Nếu như hắn muốn, hắn có thể bằng vào thứ trong đầu của mình tủy tiện kiếm được trăm tám mươi vạn, thậm chí nhiều hơn. Nếu như hắn muốn, hắn có thể kéo dựng một tên làm xàng làm bậy nào đó làm ra chuyện lớn náo loạn thành phố. Nếu như hắn muốn, hắn có thể một bước lên trời trải qua những ngày truy lạc có tiền có nhà có xe có thời gian rảnh bao các em gái.

Mà ngoại trừ một điều sau cùng, hai điều trước hắn đều đang làm.

Chính vì hắn cảm thấy không được thư thái!

Hắn hốt hoảng, không thực tế, cảm giác hàng ngày đều cẩn thận cất bước thật là khó khăn.

Con người đôi khi rẻ mặc muốn chửi thề, khiến cho bản thân rẻ rúng cũng là xem thường chính mình.

Là cái gì biến đổi mình? Hay là tự mình biến đổi?

Cường Tử không biết, mình tại làm sao có thể cuốn vào trong cuộc sống không thuộc về mình. Hắn sợ, sợ chết.

Hít một hơi thật sâu, Cường Tử nhìn bầu trời ngoài cửa sổ xe, ánh sao rực rỡ vẫn như thơ như vẽ, vẫn là cùng một bầu trời trước đây khi mình ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ nhìn thấy. Khi đó ảo tưởng có một ngày nào đó trở nên nổi bật tùy ý múa may chỉ điểm giang sơn, ảo tưởng mỹ nhân hồng hồng xanh xanh tựa ngực ôm hông giọng điệu thỏ thẻ, thoải mái nhưng quá ngu ngốc.

Bây giờ mình có năng lực này, ngược lại bối rối.

Rốt cuộc người kia, tại làm sao muốn đưa mình vào chỗ chết?

Mình vẫn là giống với lúc đầu không có tiền đồ à, trước mỗi lần đánh nhau đều sợ tay chân lạnh băng toàn thân run rẩy. Điều duy nhất không giống chính là, ban đầu đánh nhau quên cả sống chết, bây giờ dù rằng trước khi đánh nhau không còn run lên không kiểm soát được. Cho nên hắn không có một khắc nào dám lười biếng, gắng sức đến trường, hết lòng luyện công.

Cường Tử thở ra một hơi, tầm mắt say mê.

- Nghĩ cái gì đó?

Kim Tiểu Chu thấy bộ dạng của Cường Tử có chút kỳ lạ, nén không được hỏi một câu.

- Báo Tử Ca, anh nói thử con người tại làm sao có nhiều mối bận khoăn như vậy? Sợ nghèo, sợ mệt mỏi, sợ chết, sợ lấy không được vợ, sợ điều này sợ không quyết đoán điều kia, có ý gì?

Kim Tiểu Chu ngậy ra một lúc, nhất thời không hiểu được tại làm sao Cường Tử có thể hỏi vấn đề như vậy.

Gãi đầu, Kim Tiểu Chu nở nụ cười.

- Nghĩ nhiều như vậy làm gì, tao chỉ biết sống một ngày xứng với lương tâm của mình một ngày. Đừng đến già mới hối tiếc, thấy cả đời này ngay cả yên tâm thoải mái bốn chữ đó đều làm không được.

- Sống một ngày xứng đáng lương tâm của mình một ngày?

Cường Tử hỏi.

- Ủ! Bát Bá thúc nói qua, con người sống chỉ cần xứng với lương tâm của mình, cho dù đến già chưa có làm được việc gì gọi là lớn lao. Ông ta nói, một người nam nhân có thể ngang ngược có thể không việc gì ác không làm, có thể vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn tàn sát trăm vạn người lại có làm sao không? Tuy nhiên! Chính là không thể dấn dáp với người thân của mình, vậy tức là thành công cũng không phải đàn ông.

- Xứng với lương tâm của mình?

Cường Tử nói nhỏ.

- Đúng vậy, xứng với lương tâm của mình!

77. Chương 77: Tờ Giấy Này Cháy Rất To

Cường Tử đoán quả không sai, những ngày tiếp theo trôi qua sóng yên gió lặng. Cách cái đêm hắc một thân một mình diệt Băng Hàn Đường phé đi Băng Hàn đánh bại đối thủ tự cho rằng che giấu cực tốt kia đã qua được hơn một tháng rồi, yên bình giống như chưa có phát sinh qua chuyện gì.

Nhất Trung bây giờ, liên minh thực thi pháp luật Trung Hoa một nhà thống trị, không thể lay chuyển.

Băng Hàn Đường mặc dù nói là ba trăm thành viên, ở Nhất Trung hô mưa gọi gió muốn làm gì thì làm. Nhưng sau khi Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên thay mặt cho Liên minh chấp pháp Trung Hoa đưa ra tuyên bố xoá tên Băng Hàn Đường, chẳng những không có người Băng Hàn Đường đến báo thù, ngược lại có không ít thành viên của Băng Hàn Đường tới tìm nơi nương tựa.

Hết thấy những điều đó cũng không có vượt quá dự liệu của Cường Tử, một phát súng kia của Kim Tiểu Chu, cũng đủ chao đảo lòng người.

Nhất là viên đạn quân dụng kia, hoàn toàn có thể khiến cho đối thủ khiếp sợ đến tột đỉnh. Kinh nghiệm sống của đối thủ quyết định nhược điểm của hắn, hắn cũng không phải thật sự đao thương bất nhập thủy hỏa bất xâm. Nếu muốn tra được nguồn gốc viên đạn này đối với hắn dễ như trở bàn tay, Trác Thanh Đế lộ ra rõ ràng chẳng qua là bùa hộ thân Cường Tử cố ý dìm xuống làm kẻ chịu tội thay.

Trác Thanh Đế lại làm sao có thể chỉ là một gã Trung uý đơn giản như vậy? Chỉ sợ là ngay cả đối thủ tự cho rằng thâm thủy sâu xa kia, khi tra ra được Trác Thanh Đế cũng sẽ đau đầu không ngừng nha.

Cường Tử suy nghĩ hiềm độc, nếu quả thật có một ngày đối phương chó cùng rứt giậu, Trác Thanh Đế liệu có phải là đối tượng đầu tiên bị tấn công hay không? Bây giờ tầm mắt của hắn bị thành công chuyển dời, cho dù thiếu Trác Thanh Đế thêm một cái nhân tình nữa, nhân tình Cường Tử thiếu, sẽ không quên.

Liên minh chấp pháp Trung Hoa giao cho Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên phụ trách, có bọn tóc vàng và tóc Lori giúp đỡ mình cũng đã không cần phải hỏi đến mọi chuyện. Ba học sinh hư bị dọa đuổi học, cũng không có lộ mặt qua ở Nhất Trung nữa. Lời của Cường Tử được nói ra trước mặt của bọn họ, nội trong một tháng san bằng Băng Hàn Đường. Tin tức hôm đó đã truyền đến lỗ tai Băng Hàn, chính là tin mật báo của các vị nhân huynh này.

Cường Tử không có làm khó bọn chúng, chỉ chẳng qua để cho người ta nói bọn chúng vài câu. Dù sao mục đích đã đạt được, người như vậy lợi dụng một lần chính là vật siêu đáng giá.

Cường Tử nói:

- Sau này làm người thực tế dễ chịu, biết sai liền cải thiện to lớn. Tay sai nằm vùng bại hoại như vậy ta thấy nhiều lắm, vẫn thật không ngại đưa ra ý kiến bắt được kẻ nào thì treo ngược kẻ đó lên đánh. Tự chọn lấy cho mình a!

Cường Tử còn viết hai câu nói đó đưa cho bọn chúng bị dọa một tháng cũng không dám đi ra khỏi cửa nhà, trên một tờ giấy không lớn một hàng chữ rồng bay phượng múa viết bằng bút máy, rất có phong cách quý phái.

- Chớ coi việc tốt là nhỏ mà không làm. Chớ coi việc ác nhỏ mà làm nó.

Không biết câu nói danh ngôn cổ trên ngàn ngàn năm này, liệu có thể khiến cho hần hiểu được vấn đề thật sự vẫn còn chỗ bàn bạc hay không.

Lúc trước Lưu Bị Lưu hoàng thúc dùng những lời này giáo dục con của ông ta Lưu Thiện hậu chủ đời sau của nước Thục, dường như không có làm ra nổi tác dụng gì. Tiếng khóc than đầm lệ của cha già dạy bảo rất mực đối với con trai của mình đều không có hiệu quả, tự cho là không nên sinh ra học sinh hư béo mập như vậy, Cường Tử càng không trông cậy vào lời nói ba xạo thay đổi tính cách một con người.

Chó thì phải ăn cục, câu danh ngôn này càng thật tế hơn.

Liên minh chấp pháp Trung Hoa không thu phí bảo vệ, không làm xằng làm bậy. Tổ chức như vậy ở trong mắt thành viên Băng Hàn Đường xem thấy quả thực chính là tà ma ngoại đạo, mà ở trong mắt các học sinh khác, Liên minh chấp pháp Trung Hoa là ngọn núi để dựa vào, là nhà!

Trước kia có học sinh xấu bên ngoài trường đến cửa để soi mói, dù rằng Băng Hàn Đường cũng từng ra mặt giải quyết, nhưng là giới hạn ở những người giao nạp đủ mức phí bảo kê. Mà Liên minh chấp pháp Trung Hoa thì bằng không, chỉ cần học sinh Nhất Trung đứng về phía có lý lẽ, bọn họ sẽ giúp đỡ không ràng buộc!

Bây giờ người bận rộn nhất không phải Cường Tử mà là Chu Bách Tước.

Hơn một tháng trở lại đây, học sinh đi theo Chu Bách Tước luyện quyền đã không dưới năm mươi người. Năm mươi người này là Lý Vạn Thanh chọn lựa rất kỹ càng, chẳng những đủ xuất sắc mà còn trung thành như một. Đây mới là kế thừa chân chính, lực lượng chân chính.

Không ai đau đớn bằng con chuột nhỏ Chu Hạo Nhiên, bởi vì Cường Tử kín đáo đưa anh ta cho con chuột già Cáp Mô. Với phong cách xử sự của Cáp Mô, Cường Tử dùng rằng cửa ngõ cũng biết được khẳng định những ngày qua của Chu Hạo Nhiên khẳng định thê thảm vô cùng, có thể còn sống là tốt rồi. Cường Tử an ủi cậu ta như vậy, Chu Hạo Nhiên muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Sở Lưu Hương, con bà nó, chỉ lưu lại con cóc chết đầu bồ luống, chỉ định một mục đích như vậy cho mình.

Cáp Mô nói với Chu Hạo Nhiên:

- Lúc nào cậu có thể cùng Sở Lưu Hương ở trên một nhánh cây nhảy dây cùng nhau, ông đây sẽ phê chuẩn cho cậu chứng chỉ bước chân vào giang hồ, một ngày không đạt được đến đó thì theo lão tử chết chôn xuống đất, cả đời không đạt được cũng không liên quan. Dù sao tao không ngại cậu không giặt sạch sẽ hết bít tất quần lót cho tôi, cùng lắm thì ông đây tự mình làm lấy...

Tôi là một thằng mập nhé!

Chu Hạo Nhiên ngửa mặt lên trời thét dài!

Trải qua hơn một tháng nay Cường Tử rất thoải mái, hàng ngày đúng giờ đến trường tan học, sáng sớm hàng ngày đúng bốn giờ rời giường luyện công buổi sáng. Sau bữa cơm chiều thì ra sân biệt thự Ly Hồ luyện tập quyền pháp. Hần cảm thấy Bất cực quyền cùng Hình Ý quyền cũng không không phải phù hợp lắm với mình, Ngô lão gia tử bây giờ đã bỏ mặc hần, Chu Bách Tước đã giúp không được gì, cho nên Cường Tử chỉ có thể tự mình mò mẫm.

Liên minh chấp pháp Trung Hoa bây giờ đã có hơn một trăm thành viên, dựa theo yêu cầu của Cường Tử, Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên hai người chia hơn một trăm người này thành hai tổ. Hồ Tổ và Cáp Tổ. Hồ Tổ đưa cho Lý Vạn Thanh lãnh đạo, thành viên đều là người theo Chu Bách Tước học công phu, kể về thực lực đều là thanh niên vai u thịt bắp có thể một người đánh ba! Đây là thực lực bình thường tuyệt đối không dễ dàng thấy được, cho dù vào trong xã hội cũng có thể có chỗ đứng vững vàng.

Cáp Tổ, tên như ý nghĩa, thực ra chính là tổ tình báo. Thuộc về Chu Hạo Nhiên phụ trách. Bây giờ Liên minh chấp pháp Trung Hoa vừa mới bước đi bước đầu tiên, còn không có hành động gì quá lớn, cho nên

nhệm vụ trước mắt của Cáp Tổ rất nhẹ nhàng. Điểm quan trọng đặt ở Nhất Trung, phàm là đám khi dễ kẻ yếu, khi dễ bình đẳng nam nữ, lừa gạt hãm hại đều không qua được con mắt thành viên Cáp Tổ.

Một khi xác nhận việc có thật, Cáp Tổ truyền tin tức cho Hồ Tổ, do Lý Vạn Thanh bố trí người phụ trách giải quyết.

Chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đều đủ, Liên minh chấp pháp Trung Hoa dần dần hoàn thiện còn có tiếng tốt ở bên ngoài. Ban đầu những bọn côn đồ trong xã hội kia cũng không dám đến Nhất Trung giương nanh múa vuốt nữa. Trong đám con gái bắt đầu lưu truyền một loại mốt mới, đó chính là xem bạn trai của ai là thành viên của Liên minh chấp pháp Trung Hoa, bởi vì điều đó đại biểu chính là có cảm giác an toàn!

Kim Tiểu Chu mỗi ngày trong tuần đều phải đến bãi tập bắn ngoại thành phía tây đón nhận huấn luyện của Trác Thanh Đế, dù mỗi lần đều tránh không được Trác Thanh Đế tay đâm chân đá, nhưng Báo Tử lại tươi cười mặt mày hơn hớn, khinh thường mấy thứ đó.

Chẳng qua nói đi nói lại, anh ta bây giờ đã có thể không cần dựa vào giá súng trường, chỉ dựa vào lực cánh tay nâng súng bắn tia nặng mười mấy cân trôi qua nửa giờ đồng hồ không mấy may động đậy, hơn nữa có thể trong lúc di động mười phát súng bảy lần trong đó bắn trúng hồng tâm trở lên. Tài năng khiến người ta đau trứng này khiến cho Cường Tử không ngớt hâm mộ. Hắn cũng cùng Kim Tiểu Chu từng đi bãi tập bắn ngoại thành phía tây, cầm súng ngắn làm bộ cho có vẻ bắn liên tiếp hai mươi viên đạn, đợi sau khi người báo bia hô lên bằng không hai chữ kia hắn rất hưng phấn chạy đi xem, cho là mình cũng có thể làm ra tiêu chuẩn như Kim Tiểu Chu vậy, viên đạn đều ở cùng một cái lỗ.

Trác Thanh Đế cũng rất tò mò đi theo nhìn, sau khi xem xong cười độc địa nói với Cường Tử:

- Cậu rất có tài năng trời cho, so với Kim Tiểu Chu gấp trăm lần!

Anh ta cầm lên tám bia của anh ta so với Cường Tử giả ngu không phơi bày việc đó, Cường Tử cũng vui vẻ như anh ta vậy, hai người đều lòng ôm thâm hại lại ngầm hiểu lẫn nhau, giống như nhất lang nhất bá (một con sói và một con linh cẩu).

Cường Tử nói:

- Cháu tìm không thấy lỗ thủng viên đạn mình bắn ra ở đâu?

Trác Thanh Đế cười dùng khoe miệng trẻ ra nói:

- Đều ở trong đất, dưới lòng bàn chân.

Trùng hợp a, lỗ đạn hai mươi viên đạn bắn ra tạo thành một bức tranh vẽ rất thật, trượt trên đỉnh đầu cục phân kia thấy thế nào giống thế ấy.

Cường Tử nói:

- Nghề nghiệp thì phải chuyên tay, cháu đối với loại đồ rất phức tạp này không có hứng thú, vẫn là võ thuật Trung Hoa mới thực tế, bác đại tinh thâm, đánh người phải dựa vào nắm tay, đó mới là vương đạo.

Trác Thanh Đế nói:

- Như vậy thì, cậu dùng quả đấm của cậu đánh tôi, tôi dùng súng của tôi bắn cậu. Bảo đảm công bình công chính không lừa gạt nhau, một quyền đổi một viên đạn, tuyệt không dùng mảnh lời gian trá đánh nhau!

Cường Tử thật thà chân thành lấy hành động nói ra sự thật, một chiêu Bạch câu quá khích bỏ trốn mất dạng.

Tiêu Lô những ngày này dường như rất thần bí, luôn đi sớm về khuya. Ông cùng Cường Tử đi mấy lần đến quán ăn lớn Cật Hát Đồ, vẫn chưa có tìm được sư huynh Mạc Dịch của ông. Cường Tử trong lòng rồi lên có một số vướng mắc, đề trên phổi, hô hấp khó khăn. Chính hắn thực ra cũng đi qua mấy lần, không có một ngoại lệ đều là ổ sắt khoá chặt cửa. Chuyến đi vừa rồi Cường Tử phát hiện trên cửa chính dán một tờ giấy niêm phong, còn viết chữ tháo dỡ thật to.

Cường Tử tức giận xé giấy niêm phong, mua cây bút lông lớn và mực nước. Ở trên cửa quán ăn lớn Cật Hát Đồ viết mấy chữ to, vô cùng dữ tợn.

Ai tháo nơi này, tao tháo nhà kẻ đó!

Đây chẳng qua là một loại hành vi vô lại thôi, Cường Tử thực ra biết mình không ngăn cản được kết cục quán ăn lớn Cật Hát Đồ tiêu vong, chỉ là trong lòng không nỡ, quán ăn lớn Cật Hát Đồ nếu như tháo dỡ rồi, hồn của hắn liền bay mất hai phần.

Tiêu Lôi nói:

- Đừng lo lắng, chú hiểu sự phụ của con. Trên thế giới này chưa có ai có thể thương tổn ông ta, chỉ cần ông ấy sẵn lòng ngược lại là có thể đùa bỡn bất cứ kẻ nào ở trong lòng bàn tay.

Cường Tử không tin, đánh chết cũng không tin.

Một người què, một người què vừa bặn vừa lừa còn có thói miệng, có thể trâu bò như vậy sao?

Nhưng hắn ép bản thân phải tin.

Rốt cuộc, ngày thứ ba sau khi Cường Tử ở trên cửa quán ăn lớn Cật Hát Đồ lưu lại tin nhắn, khi Cường Tử đi xem lần nữa phát hiện bất ngờ có người trả lời.

- Lão tử xuất môn du lịch, trèo lên Thái Sơn chơi Tây Hồ, bây giờ dự định đi Tây Tạng bái lạy Bồ Tát cầu lão nhân gia ban thưởng nha hoàn làm vợ ta, không cần nhớ mong.

Kí tên Mạc Dịch.

Cường Tử nở nụ cười, cười phải gọi là rất có phong cách.

Hắn ở mặt dưới tiếp tục viết một hàng chữ, vừa ghi vừa cười.

- Đi đi, tốt nhất lừa gạt Quan Âm tỷ tỷ ngồi sen du hí chân chính về nhà chơi, làm ra Bồ Tát nhỏ để cho ta chơi với con trẻ cũng coi như một việc vui nhất của đời người.

Cường Tử đi rồi, không biết là ai ở phía dưới nhắn tiếp.

- Vị đại ca kia, Tây Tạng rất nguy hiểm, hay là đi Cao lão trang nha.

- Làm gì xếp hàng tìm Quan Âm a, đại mỹ nữ trên trời có, trên trời có nhân gian cũng có!

- Đúng!

Thật là cháy rất to!

78. Chương 78: Rối Loạn

Toà nhà Đông Đỉnh Quốc Tế, Văn Phòng Trình Thám Chung Cực.

Bốp!

Một chiếc chén trà sứ Thanh Hoa tinh mỹ bị ném thành phần vụn, mảnh vụn văng tung toé khắp mọi nơi. Dù rằng cái chén trà sứ Thanh Hoa này chẳng qua là chế phẩm hiện đại, nhưng là tác phẩm của đại tông sư gốm sứ Cảnh Đức Trấn, mặc dù không phải giá trị liên thành nhưng cũng có thể dễ dàng đổi lấy một chiếc xe hơi loại nhỏ. Loại chén trà này chỉ sản xuất một bộ cũng chỉ có năm cái, sau khi ném một cái bốn cái chén khác đã không còn đáng giá như thế nữa. Nhưng nếu như ném vỡ ba cái, nói không chừng chắc chắn năm sau sẽ trở thành vật báu vô giá.

- Tra tới tra lui, bọn mày tra ra cho tao kết quả như vậy hả?

Trình Kiến Huy đứng ở phía sau bàn ông chủ rộng lớn của mình, vung một xấp tài liệu vào mặt một gã đàn ông trung niên đứng ở trước mặt, sau đó tiện tay ném chén trà trong tay ra ngoài.

Sứ Thanh Hoa vỡ vụn, cả đất bị thương.

- Ông chủ, có thể tra được điều tra cả rồi, thật sự không nghĩ được có chỗ nào trêu vào Trác gia. Ngài đã biết, Trác gia... không thể trêu vào a!

- Con mẹ mày, thôi tha!

Trịnh Kiến Huy quơ lấy điện thoại trên bàn đập tới, gã đàn ông kia do dự một chút, không dám trốn tránh. Điện thoại nện ngay giữa trán của anh ta, lực ném cực mạnh làm anh ta lão đảo, suýt nữa ngã quỵ. Máu mũi từng giọt chảy ra, theo gương mặt của anh ta chảy dài một đường xuống dưới cằm, nhuộm đỏ áo sơ mi trắng của anh ta.

Anh ta không có chùi, để máu chảy ròng.

- Ông chủ, ngài bớt giận, chuyện bây giờ phát triển thành như vậy đã vượt ra khỏi năng lực ứng phó của chúng ta rồi, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên dừng tay thôi.

Người trung niên nhíu mày, dòng máu nhỏ vào trong mắt, tầm mắt không thấy rõ. Nhìn Trịnh Kiến Huy cũng trở thành màu đỏ, hết sức dữ tợn. Anh ta biết mình nói thêm gì đi nữa, chỉ sợ Trịnh Kiến Huy phải giết người. Tình hình Trịnh lão hồ người cả văn phòng đều biết rõ lòng dạ, nhìn chỗ tốt không nhìn chỗ xấu, không cho phép có người chất vấn nghi ngờ uy tín của ông ta.

Nhưng, anh ta cần phải nói, sự tình bây giờ phát triển vượt ra ngoài dự đoán quá nhiều, đừng nó là văn phòng trinh thám Chung Cực, cho dù là chủ tịch đứng sau lưng ông chủ đứng ra, chỉ sợ cũng sẽ nghĩ lại.

Trác gia, một tên Trác Thanh Đế đã khó giải quyết, huống chi gã anh trai của hắn tiếng tăm lẫy lừng ở phương bắc, như điều hâu chiến đấu trên trời cao, thế không thể đỡ, đúng lúc đang như mặt trời buổi ban trưa, ai dám đắc tội? Chớ nói đến cái văn phòng trinh thám nhỏ nhoi, cho dù ông trùm xã hội đen Đông Bắc Hách Liên Xuân Mộ cũng phải nhường y ba phần.

Hách Liên Xuân Mộ là ai?

Bạo chúa cả ba tỉnh phía đông! Nhân vật giậm chân một cái Tùng Hoa Giang, Hắc Long Giang đều sẽ cùng khô cạn.

Sở dĩ xã hội đen Liên Bang Nga mấy năm trước hành sự trở nên ngang ngược hơn, cũng không dám khinh dễ xâm nhập một bước ba tỉnh Đông Bắc, cũng là bởi vì có một người tên gọi Hách Liên vương gia là giang hồ mãng phu sơn dã được tôn xưng là một người giữ quan ải vạn người không thể mở.

Hách Liên Xuân Mộ, đại nhân vật chân chính, một tay che trời. Mà người trẻ tuổi gọi là Trác Thanh Chiến kia, là người gần mười năm trở lại đây ở trước mặt Hách Liên vương gia vẫn có thể nói cười không rơi vào thế hạ phong. Hơi thở tà ác trên người Hách Liên vương gia, đủ để dọa một người bình thường quỳ bái, đó là bá khí, sát khí chân chính, để đạt được mong muốn trong lòng tàn sát trăm vạn người cũng sẽ không tiếc!

Mà Trác Thanh Chiến cũng là một tên hậu bối duy nhất được Hách Liên Xuân Mộ không tiếc lời ca ngợi.

Sinh con phải như Trác Thanh Chiến, Hách Liên vương gia từng sau một ly rượu nhạt cảm thán như vậy. Một người khoẻ mạnh uống ba cân Thiệu đạo tử mà còn chưa ngã, sau một ly lại có thể nói lời say như thế nào được?

Người trung niên gọi là Lý Mặc, phó quản lý văn phòng trinh thám Chung Cực, cũng là thân tín của Trịnh Kiến Huy, lúc trước khi Trịnh Kiến Huy không ở đây chính anh ta bày kế liên tiếp đánh lén Cường Tử, kế sách bày ra thực ra rất đầy đủ rất kỹ càng, không thể nói hoàn mỹ nhưng cũng coi như tuân theo pháp luật, nhưng kết cục lại khiến người ta không có lời nào để nói.

Lý Thập Chu, Lý thái tử khi làm tình cùng phụ nữ bị người ta bắn một phát súng nồng nặc mùi vị cảnh cáo, nếu như phát súng kia là nhắm vào đầu, ngực, bụng, thậm chí thẳng nhỏ của Lý Thập Chu cũng không hề lo lắng trật mục tiêu.

Phản ứng Lý Thập Chu ngay lúc đó là nhảy xuống giường, trước tiên chui vào dưới giường.

Một người tự phong là Thái tử, việc hết sức nhục nhã như vậy nếu như hắn có thể nhịn được, cũng sẽ không tự phong làm Thái tử.

Ở thời Hán có một nước Dạ Lang, không biết Lý thái tử có biết hay không.

Sau khi hấn xác định đối phương cũng không phải muốn mạng của mình, từ dưới giường chui ra, rất tự nhiên một chút cũng cảm thấy lúng túng trong lòng, lúc ấy cũng chưa có cảm thấy giận dữ lắm, sợ nhọc lắm, bởi vì lúc ấy tâm cảnh của hấn rối tinh rối mù! Lặng lẽ không nói gì mặc quần áo vào, trông vào quần dài, ngoại trừ chui vào gầm giường có chút hổ thẹn, biểu hiện của hấn trấn định tự nhiên.

Hấn cười khẽ ngựa gầy Dương Châu một đêm hai con trên giường dám trả giá một vạn đại dương, thần sắc tự nhiên rời đi.

Hấn đổi phòng, sau khi kéo bức màn lên nhốt mình vào phòng tắm mới phát hiện mình đã mồ hôi đầm đìa! Hấn run run hai tay muốn châm một điếu thuốc, lại đánh không được lửa. Hấn nổi điên đập vỡ cái gương của phòng tắm, mảnh vỡ trong bồn tắm thậm chí mảnh vỡ trên nắm tay của mình, máu chảy ra đông cứng lại hấn mới tỉnh táo lại.

Tử vong cách mình gần như thế, gần trong gang tấc. Nếu như đối phương là muốn giết mình, hấn không chút nghi ngờ mình đã nằm trong vũng máu trở thành một cỗ thi thể lạnh ngắt, còn có đại kế tương lai tiền đồ huy hoàng cũng chỉ vô nghĩa như cục chó!

Rốt cuộc sau khi châm một điếu thuốc Lý Bát Nhất tự gọi Lý Thập Chu, ánh mắt âm lạnh.

Lấy điện thoại di động gọi điện thoại, chỉ nói mười chữ.

- Bây giờ trở về, theo tao một tắc không rời.

Người đầu bên kia điện thoại ôm một cô gái Nhật Bản trong lòng ngực sờ soạng từ trên xuống dưới, sau khi nghe thấy sự lạnh lẽo trong giọng nói của Lý Bát Nhất ngậy ra một lúc. Dạ một tiếng liền cúp điện thoại, hấn vỗ cái móng ngựa của cô gái nhớ nhặng trong lòng ngực kia, cười mắng một câu con điếm, lão tử phải quay về tiếp tục làm tay sai, bây giờ nắm lấy thời gian còn có thể năm lần bắn trúng, qua hôm nay muốn để cho lão tử sung sướng hạnh phúc cũng không có cơ hội, ta chờ không được nữa, đến đây!

Xoay người đề cô gái yếu ớt không xương mím cười dịu dàng dưới cơ thể, hấn một mặt thúc mạnh một mặt cảm thán.

- Con gái Nhật Bản các người thật là tốt a, sai làm cái gì cũng làm thật nghe lời muốn chửi thề, lão tử hôm nay sẽ đại phát thần uy làm một lần một đêm bắn ra bảy lần, nói không chừng sau khi trở về muốn làm như vậy nữa cũng không còn cơ hội. Không phải đến lúc nguy hiểm cận kề, hấn sẽ gọi ta trở về làm kẻ chết thay hay sao?

Cô gái Nhật Bản phía dưới cũng không biết hấn lắm bầm lều bầu đang nói cái gì, giả bộ ra vẻ như rất hưởng thụ rên rỉ ư ử. Ngược lại khế cau chặt lông mày, người đàn ông này thật sự đã là lần thứ năm đánh thứ đồ như gốc cây đường như sẽ không bị mềm kia vào trong cơ thể của cô ta, trải qua bốn giờ ma sát còn có sung sướng tí chút nào, đều là khô rất đau đến tê dại.

Lý Thập Chu gọi xong cuộc điện thoại thở phào một hơi, hấn sau khi nghiêm túc suy nghĩ lại một chút rút ra được một cái kết luận, đó chính là bản thân vẫn là nhân từ nương tay, bằng không như thế nào sẽ xuất hiện chuyện bất ngờ như vậy? Quay số điện thoại lần nữa, sai Trần Chí Hưng mang người đến. Hấn sửa sang lại quần áo một chút sau đó tự mình băng bó nắm tay, máu tươi đã đông lại, thần nhiên đi về gian phòng còn vớt lại hai ả phụ nữ sợ hãi người kia.

Lúc trở lại, hấn đã che giấu mình rất tốt. Văng trán thoải mái thần nhiên như không, dường như chẳng có thứ gì từng phát sinh qua. Khi trở về phòng, hai con ngựa gầy kia đã mặc quần áo vào rồi, dịu dàng ngồi ở trên ghế sa lon, như biết rõ hấn sẽ trở lại ra vẻ rất chính tề, không hề thần sắc sợ hãi bối rối thét lên trước kia nữa, nhìn có vẻ rõ ràng còn phải trấn định hơn so với hấn.

Phản định lực này cả đêm một vạn, cũng đáng giá!

Lý Bát Nhất cầm ra năm xấp tiền lớn mới tinh ném ở trên bàn trà, cười ôn hoà.

- Để cho hai người bị sợ hãi rồi, tiền này cầm đi mua quần áo, coi như ta đền bù tổn thất đối với cả hai.

Cô gái tuổi tác lớn hơn một chút nhìn gương mặt Lý Bát Nhất cười khổ một tiếng, nhìn thẳng vào đôi mắt của hấn hỏi:

- Tiên sinh, tiền này có thể mua hai cái mạng sao?

Lý Bát Nhất không ngờ được cô gái này thông minh như vậy, trong ánh mắt hắn có cổ âm lạnh loé lên tức thì.

- Sao muốn nói gì? Cô không biết đây là đang đe dọa tôi sao?

Hắn lấy ra điều thuốc, cô gái đang nói chuyện kia rất dịu dàng châm thuốc cho hắn.

- Tiên sinh, ngài biết rõ, hai chúng tôi đều là người nói quy tắc, hắn điều thấy, không nên thấy coi như là bày ra trước mắt chúng tôi cũng nhìn không thấy. Giống như vậy, điều không nên nói chúng tôi cũng sẽ không nói, một chữ cũng sẽ không, chỉ để mục ruỗng ở trong bụng.

Tuổi tác nhỏ hơn một chút, nhìn cũng chẳng qua đứa bé gái mười sáu mười bảy tuổi đôi mắt hồng hồng, cô ta không dám nói lời nào, chỉ là cúi đầu nhìn góc áo của mình, ánh mắt hỗn loạn.

Đúng tuổi thanh xuân, mới vào cấp ba, hôm trước vừa mới hạ quyết tâm lấy tuổi thanh xuân đánh cuộc lần đầu, ngày hôm sau gặp phải loại chuyện này, khiến cô ta làm sao không sợ hãi? Nói thật, cô ta chẳng qua còn là đứa con nít mà thôi. Cô ta có thể coi cái gọi là mạng trinh tiết không bằng tờ giấy, cầm lấy vài xấp tiền lớn mới là việc thực tế nhất. Nhưng chuyện đối mặt bây giờ, đã không phải là tách ra hai chân phối hợp với cái miệng nhô lên liền có thể giải quyết.

Nếu như có thể giữ được tính mạng, cô ta cảm thấy bản thân có thể sinh con cho người đàn ông này cũng được.

Cuối cùng, Lý Bát Nhất không dám mạo hiểm, hắn giao hai nữ nhân này cho Trần Chí Hưng xử lý, kết cục chỉ có một.

Hắn sợ, thật sự sợ.

Một phát súng kia mặc dù không bắn trúng hắn, cũng đã phá thân vàng của hắn. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, địa vị Lý đại thái tử kia sẽ rớt xuống ngàn trượng!

Trần Chí Hưng bây giờ ngồi ở trên ghế salon của văn phòng Trịnh Kiến Huy, giống như xem kịch nhìn Trịnh Kiến Huy không ngừng phát tiết lửa giận. Trong mắt hắn, Trịnh Kiến Huy tức giận nóng tính như vậy đơn giản là đang diễn trò, biểu diễn sự trung thành, biểu diễn cho mình xem, cũng biểu diễn cho Thái tử gia xem.

Gã thật sự cảm thấy đáng thương thay cho Lý Mặc, bán mạng cho loại bại hoại như Trịnh Kiến Huy này, không đáng.

Rốt cuộc, sau khi nhìn thấy ánh mắt Trịnh Kiến Huy nhìn thoáng qua mình như có như không, Trần Chí Hưng cười đứng lên khỏi ghế salon, lấy ra khăn tay đưa cho Lý Mặc cười nói:

- Bỏ đi Trịnh ca, chuyện này không trách Lý Mặc.

Làm người hoà giải, ai không đồng ý? Cơ hội lời kéo đưa đến tới cửa, ông đây không muốn mới là ngu ngốc!

79. Chương 79: Lân Tổ

Tĩnh Hội, trong khu vườn ở Thuý Vi Sơn Trang.

Chu Lâm Nhã ngồi trên một chiếc ghế mây, trên chiếc kỷ trà bằng trúc trước mặt sủi bọt một tách trà nóng, trà là tim sen thượng phẩm, cũng ngon lắm, ngon đến một hai lá trà cũng đủ bằng tiền sinh hoạt của một hộ gia đình thường thường bậc trung. Hương trà lượn lờ quanh, bông bành chập chờn. Trên đầu gối của cô đặt một bức thư để mở, tầm mắt lại dừng ở chén trà trên kỷ trà, thần sắc có chút hoảng hốt.

- Đại tiểu thư, việc cô dặn dò đã làm xong rồi.

- Ừ.

Chu Lâm Nhã dường như có chút không an lòng, thuận tay cầm lấy điện thoại, nghĩ ngợi lại buông xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút mất mát.

- Bên phía Sở Ly Hoà đã nói rồi, Phong Dao nếu như đã tự đoạn cánh tay phải cũng sẽ không truy cứu nữa. Sau này nếu như là phát hiện làm điều ác lần nữa tất nhiên nghiêm trị không tha, quyết định của Chấp Pháp giả, cho dù là chúng ta cũng không cách thay đổi.

- Ừ!

- Còn có chính là, ngài sai tôi chú ý Lý gia ở thành phố Đông Đỉnh, tôi đã góp nhặt toàn bộ tư liệu, ngài muốn xem qua một chút hay không?

Khom người đứng ở trước mặt Chu Lâm Nhã là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nét mặt của anh ta vô cùng cung kính, ánh mắt luôn nhìn mặt đất, trong tay của anh ta cầm một xấp tài liệu rất dày, rõ ràng từng cọng cây ngọn cỏ của Lý gia cũng điều tra không có bỏ qua.

- Nghe nói đã lôi Trác gia vào theo rồi?

Cô không có trả lời, mà là hỏi vấn đề khác. Thực ra gia tộc như Lý gia ở Đông Đỉnh này, vẫn thật đúng là không nhìn vào trong mắt của cô. Nếu không có liên quan đến hắn, cô làm sao có thể chú ý đối với một gia tộc địa phương như vậy.

Chu Lâm Nhã nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hương trà xông vào mũi.

- Đúng rồi, Lâm Cường kia...

Nhắc đến cái tên này, người trung niên ngưng một chút. Anh ta len lén quan sát thoáng qua thần sắc đại tiểu thư, sau khi nhìn thấy cô dường như không có biến động gì lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra tiếp tục nói:

- Không đơn giản!

Chu Lâm Nhã trong lòng cười khế, đương nhiên không đơn giản, nếu là đơn giản lại làm sao sẽ khiến cho mình nóng ruột nóng gan?

Trên mặt của cô nổi hẳn lên một vệt đỏ ửng, diễm lệ như hoa đào, rung động lòng người.

- Lý gia ở trước mặt Trác gia, hoàn toàn không đáng để nhắc tới, đại tiểu thư không cần phải lo lắng Lâm Cường. Có người Trác gia chống lưng, đừng nói một tên tiểu tử đời thứ ba Lý gia, cho dù là lão già gia chủ của Lý gia cũng không phải nể mặt. Người thanh niên đời thứ ba Lý gia tên gọi Lý Bát Nhất kia, quả thật quá cuồng vọng rồi. Cho hắn chút giáo huấn, cho hắn biết rõ cân lượng của mình cũng tốt.

Người trung niên nói.

- Nghe nói Trác Thanh Chiến muốn đi Đông Đỉnh phải không?

Chu Lâm Nhã cúi đầu uống trà, sau khi che giấu đi lửa nóng trên mặt của mình hỏi rõ ràng nhẹ nhàng, dường như không có ai liên quan đến mình.

- Chỉ là tin đồn, vẫn chưa có chứng thực.

- Nghĩ cách, nói cho Trác Thanh Chiến biết không nên đi Đông Đỉnh.

Chu Lâm Nhã nói.

- Tại sao?

Sau khi hỏi người trung niên kinh ngạc một chút, anh ta ý thức được sự thất thố của mình. Mặc kệ đại tiểu thư ra quyết định gì, cũng không phải điều mình có thể chất vấn.

- Ha ha, bởi vì hắn cần tôi luyện.

Chu Lâm Nhã nói ra, không có một chút biến động tâm tình.

- Ý của ngài là?

- Lâm Cường bây giờ cần một đối thủ, với thực lực tự thân bây giờ của hắn, còn có sức mạnh ở sau lưng hắn, hắn cũng coi như là kỳ phùng địch thủ của tên Lý Nhất kia. Ủ, không đúng, Lâm Cường hắn là cao hơn một bậc, dù sao thực lực tự thân của hắn chính là một bảo đảm. Một đối thủ đồng cấp nhưng không dễ tìm, so tài cùng đối thủ như vậy mới có thể khiến hắn lớn mau hơn. Hắn chuẩn bị thực lực, nhưng lại vẫn chưa thể phát huy hoàn toàn ra ưu thế của mình, đây không phải điều người khác nói cho hắn biết làm như thế nào hắn có thể nắm giữ, hắn cần phải tự mình nhận thức.

Chu Lâm Nhã đặt bức thư trên đầu gối lên kỹ trà, đứng lên đến bên ban công nhìn xem mặt trời lặn. Người trung niên ngẩng đầu nhìn bóng lưng của cô, liếc nhìn đường cong lá lướn nhưng không dám khinh nhờn.

- Chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể lớn dần lên. Trốn dưới đôi cánh của người khác mặc dù an ổn, nhưng chỉ có thể mãi mãi là đứa bé chưa trưởng thành.

Người trung niên chỉ liếc nhìn cúi thấp đầu, trong lòng không có bất kỳ tạp niệm nào. Bóng lưng của Chu Lâm Nhã gần như hoàn mỹ, cái cổ thon dài trắng nõn, lưng eo thẳng thớm còn có váy dài xiu xiu chập chờn dưới bờ eo, có thể khiến cho tâm thần bất kỳ người đàn ông nào ảnh hưởng. Anh ta gần như là nhìn xem Chu Lâm Nhã lớn lên, ở trong lòng của anh ta, Chu Lâm Nhã vẫn là tiểu nha đầu đuổi theo sau mông anh ta đòi ăn kẹo, điều anh ta cho cô, vĩnh viễn chỉ có yêu thương.

Từ một tiểu nha đầu lòng thông nước mũi lớn lên là một người con gái gần như hoàn mỹ, quá trình này anh ta luôn tận mắt thấy, hơn nữa cảm giác vui mừng sau sắc.

- Không thông qua tôi luyện, sẽ không lớn lên được hắn hoi, hắn bây giờ thực lực tự thân đã không coi là thấp, khiêm khuyết chỉ là kinh nghiệm. Ta nghĩ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Lý Bát Nhất kiên trì không được bao nhiêu thời gian nữa, một tên tự cao tự đại mà thôi, ếch ngồi đáy giếng, không thành được đại khí.

- Đại tiểu thư, Trác Thanh Chiến chỗ kia tôi tận sức lực, ngài cũng biết rõ tính tình người kia, quả thật không tốt.

- Ủ, ta biết rõ, cái tên kia... Coi như, tùy hắn đi, không chắc là một chuyện xấu.

- Hiểu rõ, đại tiểu thư tôi lui xuống trước, có tình hình gì tôi lại đến nói cho ngài biết nữa.

- Trần thúc thúc, cảm ơn.

- Đại tiểu thư ngài quá khách khí, đây đều là việc trong bốn phận của tôi.

- Trần thúc thúc tạm biệt.

- Đại tiểu thư tạm biệt.

Mắt đưa tiễn người trung niên đi xuống lầu, thân hình của anh ta cũng không cứng cáp to lớn, còn có lưng còng không tương xứng với tuổi tác. Bóng lưng anh ta xuống lầu khiến người ta lo lắng, Chu Lâm Nhã cảm thấy Chu gia thiếu nợ anh ta, thiếu nợ vô cùng nhiều. Bóng lưng anh ta hơi còng xuống ở trong mắt Chu Lâm Nhã lại giống như một triền núi nguy nga.

- Cường Tử, cố gắng lên nha, tôi chờ cậu!

Chu Lâm Nhã thì thảo tự nói với mình, trong ánh mắt có một tầng hơi nước hiện rõ.

Biệt thự Ly Hồ, trong phòng của Tiêu Lôi.

Tiêu Lôi:

- Nếu như sự tình đã kết thúc rồi, ta hy vọng các người công bố ra ngoài, an toàn của Cường Tử như vậy cũng sẽ có đảm bảo! Cường Tử dưới tình hình không biết rõ làm kẻ chết thay gần một năm, bây giờ cũng nên giải thoát rồi nhĩ!

Một người đàn ông tay chân khéo léo mặc vét đen tùy ý ngồi ở trên ghế salon, cười ôn hoà.

- Tiêu Lôi, đừng xúc động như vậy, Cường Tử không phải rất tốt sao?

- Rất tốt? Trong khoảng thời gian này nó trải qua nhưng ngày chưa bao giờ gặp qua! Bị người ta tấn công không giải thích được, gần như chết cũng không biết bởi vì sao! Cường Tử chưa hề hỏi qua tôi, nó càng không hỏi, trong lòng tôi càng cảm thấy áy náy, tôi thiếu nợ nó! Các anh, các anh cũng thiếu nợ nó! Nói rộng hơn, đất nước này thiếu nợ nó!

- Anh yên tâm đi, chúng tôi đã xin xỏ qua với cấp trên rồi, sau này sẽ có một cái tổ đặc công phụ trách an toàn của nó, cũng sẽ không xảy ra những việc bất ngờ trước kia nữa, tôi bảo đảm!

- Có ý gì? Các anh còn muốn để cho Cường Tử tiếp tục làm kẻ chết thay?

Tiêu Lôi rất kích động, lồng ngực của ông ta phập phồng không ngừng, rõ ràng đang kìm nén cơn tức giận cực đại. Nếu như nói kẻ chết thay đó là bản thân đến làm, ông ta cũng sẽ không phản ứng cảm xúc lớn như vậy, dù sao bản thân tiếp xúc đến mức độ đã khiến cho ông ta không làm chủ mình. Mà Cường Tử không giống như vậy, hẳn hoàn toàn không biết gì cả, hẳn vẫn là một đứa bé!

- Tiêu Lôi, anh hẳn là hiểu rõ, bây giờ người kia tuy rằng nhận được nhiều thành công hơn, nhưng chỗ người đó ẩn chứa giá trị rất lớn chúng ta vẫn chưa có hoàn toàn mở mang ra ngoài, hẳn quan trọng đến cỡ nào anh hẳn biết rõ, đây không phải việc của một người hai người, cũng không phải việc một xí nghiệp một thành phố, mà là việc lớn của quốc gia! Ở trước mặt lợi ích quốc gia, bất kỳ kẻ nào đều phải sẵn sàng chuẩn bị hy sinh! Anh không ngoại lệ, tôi không ngoại lệ, Cường Tử cũng không ngoại lệ!

- Tôi không đồng ý! Cường Tử căn bản chính là người vô tội!

- Ai không vô tội?

Người đàn ông mặc vét đen đứng lên, ông ta vỗ bờ vai Tiêu Lôi, châm một điếu thuốc ra sức hút một hơi. Ông ta nhìn ngoài cửa sổ, trên đường phố xa xa người đến kẻ đi, thật là đông đúc.

- Người kia chẳng lẽ không phải người vô tội? Năng lực của hắn là thứ mỗi người đều tha thiết mơ ước, nhưng mang đến cho hắn cái gì? Là tiền tài mỹ nữ hay là quyền lợi tài phú? Cũng không phải! Tai họa! Nhưng hắn từng có oán hận qua chưa? Bấy năm trước hắn một mình tha hương nơi nước lạ, dùng thời gian bấy năm mới có được một tất cả tư liệu quý giá nhất, khó khăn nguy hiểm trong lúc đó gặp phải bao nhiêu? Bấy năm a, bấy năm trước hắn còn là đứa bé chưa đến mười tuổi. Điều hắn phải trả giá, chẳng lẽ không phải càng nhiều sao?

Rõ ràng, người đàn ông mặc vét đen cũng có chút kích động, lời nói của Tiêu Lôi xúc động dây tơ lòng của ông ta.

- Mỗi người đều lựa chọn quyền lợi phương thức cuộc sống của mình, nhưng lại có mấy người chân chính có thể trải qua những ngày thoải mái? Cuộc đời việc không như ý có đến tám chín phần mười, đây là đạo lý đời đời không thay đổi! Khó khăn Cường Tử bây giờ đối mặt không nhiều, nhưng so với người kia mà nói, hắn đã rất hạnh phúc rồi! Có rất nhiều người quan tâm và bảo vệ, thậm chí còn có sự chú ý của cả nước, đây đã là cách biệt một trời một vực rồi!

Tiêu Lôi không nói lời nào, ông liếc nhìn người đàn ông trước mặt mảnh khoé thông thiên này, lòng có chỗ xúc động.

- Tiêu Lôi, yên tâm đi, có người Lân Tổ che chở Cường Tử, sau này cũng sẽ không xảy ra nguy hiểm như trước đây nữa. Tìn tưởng tôi một lần, cho tôi một chút thời gian nữa, chờ chúng tôi giải mã tin tức người kia ngàn cay vạn đắng đưa đến, sẽ trả lại cuộc sống bình thường cho Cường Tử.

- Bao lâu?

Tiêu Lôi hít vào trong phổi một ngụm thuốc lá cuối cùng, giơ mắt nhìn người đàn ông trước mặt hỏi.

- Sẽ không lâu lắm, đầu óc của hắn chịu phải sự hư hại rất nghiêm trọng, bây giờ người rất nhiều ngành đang phối hợp toàn lực trị liệu, đã có đột phá rất lớn, tin rằng không lâu hắn đã có thể khôi phục lại.

- Ủ, vừa nãy anh nói Lân Tổ là làm thế nào?

Tiêu Lôi hỏi.

- Ha ha, Lân Tổ a! Đây là chiếu cố lớn lắm, anh phải biết rõ, dù là lãnh đạo cấp bậc phó thủ tướng, cũng không có đãi ngộ cỡ này! Anh phải biết rõ, Lân Tổ nhưng chỉ tồn tại đứng sau Long Tổ!

Long Tổ, Tiêu Lôi từng nghe nói qua trong nhật nhào, đó là tồn tại thần bí đặc biệt bảo vệ nhân vật số một, đặc công cấp cao nhất trong cả nước. Mà Lân Tổ nếu như chỉ đứng sau Long Tổ, nghĩ đến cũng đủ khủng bố rồi.

80. Chương 80: Đã Tới Muộn

Cường Tử ngồi ở chỗ của mình, cúi đầu im lặng làm bài thi, bài thi này là do thầy Trương đưa đến, là đề thi đại học năm ngoái, Cường Tử đã nghiêm túc làm hơn nửa giờ. Cô giáo lúc lên lớp cũng đi tới bên cạnh hắt cúi đầu coi thử, sau đó cười hài lòng gật đầu, không có quấy rầy hắt, xoay người yên lặng rời đi.

Cô là cô giáo lịch sử, Cường Tử làm ngược lại là bài thi số học.

Có như vậy có thể thấy Cường Tử đã được lòng rất nhiều thầy cô, hắt đã được xếp vào học sinh hạt giống của Nhất Trung, là mầm non tương lai đạt thủ khoa trong kỳ thi đại học của Nhất Trung.

Bùi Nhược cúi đầu đọc sách, một mớ tóc đen từ trên trán rủ xuống, trên cái mũi xinh xắn của cô nàng nhú lại hai đường nếp nhăn nhỏ bé đáng yêu, vô cùng dí dỏm. Cô nàng thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Cường Tử, trong ánh mắt đều là không muốn xa rời.

Lúc này, cửa phòng học bị gõ mạnh, âm thanh rất lớn, ở trong phòng học cũng vì vậy mà vô cùng vang dội.

Cô giáo dạy lịch sử nhú mày, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, vô ý theo đó nhìn thoáng qua Lâm Cường, thấy hắt còn đang cúi đầu làm bài, dường như cũng không hề bị quấy rầy, điều này khiến cho lửa giận trong lòng cô giảm xuống vài phần.

Sau khi mở cửa cô ngáy ra một lúc, bởi vì kẻ đứng trước cửa là mấy người mặc đồng phục cảnh sát.

- Chào cô, chúng tôi là đội cảnh sát hình sự thành phố, xin hỏi Lâm Cường là học sinh lớp này.

Người cảnh sát nói chuyện khoảng chừng ba mươi tuổi, dưới cằm để râu ria dày, bản mặt chữ điền, con mắt rất sáng, làm cho người ta cảm giác thô lỗ nhưng không mất khôn khéo. Thân thể của anh ta có hơi mập mạp, bụng hơi phồng lên nâng đồng phục cảnh sát lên giống một cái trống, chỉ có điều nhìn trên xuống cũng không quá mập mạp. Chỉ là có điều mờ ám gì đó trong ánh mắt người này lộ lên rồi biết mất, đã khiến cho cô giáo dạy lịch sử cảm thấy có chút không thoải mái.

- Có chuyện gì không?

Cô giáo lịch sử hỏi, cô không cho rằng học sinh Lâm Cường và cục công an có điểm chung gì, học sinh tốt như vậy ở trong mắt của cô, là loại con nít ngoan ngoãn biết nghe lời. Làm thầy cô ai cũng có một khuyết điểm, mặc kệ học sinh của mình là tốt hay xấu, người làm giáo viên đều cưng chiều bọn học sinh giống như gà mái mẹ che chở thằng nhãi gà con. Thầy cô có lẽ sẽ mắng người, sẽ chằm chọc, thậm chí sẽ đánh người, nhưng phần lớn thầy cô đối với học sinh, đều có một loại quan tâm yêu thương của tình mẹ con.

Người cảnh sát trung niên lộ ra nụ cười rất chỉnh chu, nhìn có vẻ không chân thực nhưng tìm mãi không ra chỗ xấu xa nào.

- Là như thế này, Lâm Cường tình nghi có liên quan đến một vụ án gây thương tích dẫn đến tàn tật, chúng tôi muốn mời cậu ta về giúp đỡ điều tra.

Anh ta dùng thanh âm bản thân cho rằng đã rất hiền lành, sở dĩ hôm nay anh ta biểu hiện ra mặt tốt đẹp, là bởi vì cô giáo khoảng chừng hai mươi tuổi trước mặt này, toàn thân đều có một loại hấp dẫn của phụ nữ thành thực. Ngực nở nang, vòng eo mảnh khảnh, còn có quần dài màu trắng bao lấy đôi chân đường cong lả lướt, cái mông cao vút, không chỗ nào không biểu hiện rằng đây là một trái đào ngọt mộng nước chín tới, đợi chờ anh ta ngắt lấy.

Nếu như là ngày thường, anh ra đã sớm đập cửa xông vào.

- Không thể nào!

Cô giáo lịch sử Tôn Văn Văn hét to, không nhận thức được xúi xiu nào sự thất thố của mình. Trong đám học sinh luôn là người duyên dáng xinh đẹp, sức hấp dẫn cá nhân chỉ đứng sau Chu Lâm Nhã. Cô giáo Tôn quên mất sự khiêm tốn và kiềm hãm bản thân vẫn luôn kiêu ngạo của mình. Giọng của cô rất sắc bén, thật giống như một ả đàn bà chanh chua.

Bởi vì xúc động, bộ ngực cao ngất của cô không ngừng run rẩy, sóng gió mãnh liệt.

Cô không có ý thức được mình tại làm sao kích động như vậy, có lẽ là do đụng chạm đến chỗ khuất sâu trong tận đáy lòng cô.

Người cảnh sát trung niên nuốt mạnh đám nước bọt, ra sức điều khiển tầm mắt của mình rời đi khỏi bộ ngực của Tôn Văn Văn.

- Có người báo cho cảnh sát chúng tôi, trải qua thu thập bằng chứng sơ bộ đã xác thực Lâm Cường có liên quan trực tiếp đến vụ án gây thương tích này, xin cô phối hợp làm việc cùng chúng tôi.

Anh ta nghiêm trang, ra vẻ đạo mạo.

Khi nói ra hai chữ phối hợp, anh ta nhìn không được nhìn phía dưới bụng Tôn Văn Văn, quần dài vừa người bao trọn rất hoàn mỹ đường cong chỗ kia, đường cong lộ ra.

- Tôi không tin!

Tôn Văn Văn chặn ở trước cửa phòng học, cô tuyệt đối sẽ không tin rằng học sinh Lâm Cường và vụ án gây thương tích gì đó có liên quan. Ở trong ấn tượng của cô, Lâm Cường là loại học sinh tốt có cuộc sống gian khổ cũng không phai mờ nhiệt tình học tập của em ấy, toàn tâm học tập thật tốt có phẩm chất cao quý trở thành học sinh giỏi tiềm lực vô hạn đáng để kiêu ngạo của Nhất Trung!

Tuy nhiên nếu như là cô biết rõ người đứng đầu Liên minh chấp pháp Trung Hoa gần đây thanh danh càng ngày càng vang dội ở Nhất Trung, chính là Lâm Cường học sinh tốt kiểu mẫu trong suy nghĩ của cô, không biết cô sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Người cảnh sát trung niên nhìn không được nữa, nếu không phải cô gái lớn này thật sự thuận mắt, anh ta đã chẳng phải phí lời. Cục lãnh đạo thành phố đích thân đưa ra mệnh lệnh, nghe nói nhân vật đứng thứ ba trong thành phố Hàn Sừ Điền nghiêng răng nghiêng lợi nói muốn phân thây cái tên tiểu tử gọi là Lâm Cường này thành vạn đoạn, điều này khiến cho anh ta có chút kinh ngạc, một thằng trộm cướp vặt mà thôi, cũng đáng được huy động nhân lực như vậy? Ngay sau đó anh ta biết được con trai bảo bối Hàn Sừ Điền bị người ta đánh thành người sống đời thực vật, có khả năng cả đời về sau cũng không tỉnh lại nữa anh ta rất cuộc hiểu được.

Mặc kệ cái tên tiểu tử gọi là Lâm Cường này tại sao thù ghét ra tay tàn ác như vậy, anh ta chỉ biết là tiểu tử này muốn rước lấy xui xẻo, hồng bét!

Nội trong thành phố Đông Đỉnh ai mà không biết, Hàn Sừ Điền là ngoại trừ danh tiếng không nói đạo lý bao che cho con, chẳng những bao che người trong nhà còn bao che người ở bên cạnh ông ta. Có câu nói như thế này, chỉ cần nhận được sự tán thành của Hàn Sừ Điền, vậy có thể hoành hành ngang ngược ở Đông Đỉnh.

Lời này rõ ràng hết sức quá đáng, Hàn Sừ Điền mặc dù có chút ngang ngược, nhưng nói chúng là vẫn coi như một người cán bộ đủ điều kiện. Dân chúng bây giờ ai còn quan tâm hay không tham, chỉ nhìn anh làm được việc thực sự cho dân hay không.

Người cảnh sát trung niên tên gọi Trương Kiến, phó đội trưởng đội bốn cục hình cảnh thành phố, chỗ dựa của phó cục trưởng anh ta chính là bám vào dưới bóng cây to Hàn Sừ Điền này. Phó cục trưởng đại nhân làm sao dám không hết lòng hết sức? Cho nên ông ta trực tiếp gọi điện thoại cho Trương Kiến, cần phải bắt được thiếu niên tên gọi Lâm Cường kia! Không thể để cho người khác đoạt được công lao.

Thực ra Trương Kiến cũng rất lấy làm lạ, nghe nói thiếu gia kia của Hàn gia là bị người ta đánh cho tàn phế vào một tháng trước, như thế nào qua lâu như vậy mới có hành động?

Không riêng gì anh ta, bên trong thành phố rất nhiều người cũng đang suy đoán, bộ dạng người có thể khiến cho Hàn Sừ Điền nín nhịn là đại nhân vật mãnh khoẻ thông thiên ra sao a. Để biết rõ tính cách Hàn Sừ Điền phải dùng bốn chữ đã có thể hình dung, đó chính là có thù tất báo!

Thực ra rất đơn giản, sở dĩ Hàn Sừ Điền qua lâu như vậy mới ra tay, ông ta là có chỗ cố kỵ. Trước đó không lâu cán bộ chuyên trách giám sát kỷ luật phía trên vừa hay đến thành phố Đông Đỉnh làm một cuộc điều tra, chờ suốt một tháng tổ công tác mới kết thúc công tác về tỉnh. Hàn Sừ Điền chính là lãnh đạo thành phố phụ trách tiếp đãi, trong một tháng đó ông ta nhẫn nhịn đau khổ đưa con yêu dấu biến thành người sống đời thực vật còn phải mang khuôn mặt đầy nét tươi cười ứng phó người bên trên, đồng thời dồn hết oán khí lên người thiếu niên tên gọi Lâm Cường kia, sâu tận xương tuỷ!

Bởi vì tổ công tác là bí mật đến, cũng không có đưa thông báo cho những người không liên quan bên trong thành phố biết, cho nên ngoại trừ vài nhân viên quan trọng, có rất ít người biết rõ người chuyên trách giám sát đến. Chính bởi vì như vậy, mới có sự ngờ vực vô căn cứ của mọi người, con trai bị người ta đánh thành người sống đời thực vật mà ông ta không có phản ứng gì vậy đó hẳn phải là người Hàn Sừ Điền trêu không được, nên không dám có hành động gì.

Điều này làm cho Hàn Sừ Điền tức giận gần như ngắt đi, hấn sử dụng tất cả thủ đoạn có thể dùng đến mới khống chế được những lời này, may mắn không có truyền đến lỗ tai tổ công tác, bằng không lại xảy ra phiền phức lớn. Thực ra tổ công tác biết rồi cũng không có gì, ông ta là người bị hại. Nhưng nếu như biết rõ, bắt cứ người nào đều không nhin được tra hỏi, nói con trai ông ta lúc bình thường làm chuyện này chuyện kia ông ta cũng không phải thật sự hoàn toàn không biết gì cả, lại nói một khi sự việc đúng trình tự, việc báo thù của ông ta sẽ không cách nào lộ ra.

Trương Chấn nhìn Tôn Văn Văn có chút cổ tình gây sự, có chút căm tức. Nếu như trước mặt là đàn ông, hoặc là một cô gái đáng vẻ bình thường, anh ta đã sớm tát một cái đẩy ra đi vào bắt người. Nhưng một cô gái xinh đẹp nũng nịu như thế này tức giận đứng ở trước mặt hắn, cảnh sắc trước ngực lại là đồ sộ đẹp mắt như thế, anh ta thật sự không muốn phá huỷ hình tượng của mình trong suy nghĩ của cô.

- Đồng chí, mời cô phối hợp làm việc cùng chúng tôi, cũng xin cô tin tưởng tính chấp pháp công chính của chúng tôi. Chúng tôi sẽ không bắt sai một người tốt, cũng sẽ không bỏ qua một kẻ xấu, đây là công việc của chúng tôi, xin cô không được ngăn trở.

Trương Kiến lời lẽ chính nghĩa, chỉ cần nhìn qua tầm mắt có chút lu mờ của Tôn Văn Văn, anh ta rút cuộc kìm chế không được ánh mắt của mình, phong cảnh có chút thật sự quá mức mê người.

- Tốt lắm, tôi muốn xem giấy chứng nhận của các anh!

Tôn Văn Văn gơ bàn tay trắng nõn nà ra, vẻ mặt tức giận.

Trương Kiến vừa muốn nổi giận, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tôn Văn Văn đã bại trận rút lui. Anh ta từ trong túi áo khoác của mình móc ra giấy chứng nhận cảnh sát đưa cho Tôn Văn Văn nói:

- Đồng chí, cô như vậy chỉ có thể chậm trễ tiến độ phá án của chúng tôi, nếu Lâm Cường thật sự là vô tội, vậy sau khi theo chúng tôi về điều tra rất nhanh sẽ trở lại, cô hẳn nên tin tưởng học sinh của mình không phải sao?

Tôn Văn Văn xem qua giấy chứng nhận cảnh sát Trương Kiến đưa sang, trong lòng cô không ngừng tính toán, như thế nào mới có thể khiến cho mấy tên gây phiền nhiễu này rời khỏi, đánh chết cô cũng không tin Lâm Cường là loại con nít hư hỏng kia.

Cô như một con gà mái mẹ bao che khuyết điểm cố gắng suy nghĩ cách bảo vệ thằng nhai gà con của mình.

- Như vậy đi, tôi gọi điện kêu lãnh đạo trường tới, anh cùng bọn họ nói chuyện, nếu lãnh đạo trường đồng ý anh mang Lâm Cường đi, tôi không có gì phản đối.

Trương Kiến nghĩ điều này cũng không xấu, anh ta nhẹ gật đầu nói:

- Được rồi, nhưng xin cô chú ý thời gian, vụ án rất trọng đại, chúng tôi không có quá nhiều thời gian chờ cô.

- Vâng!

Tôn Văn Văn tránh chân, xoay người vào phòng học, cách một tiếng đóng cửa phòng học lại, giả vờ nghiêm trọng nhưng vẫn kịp chặn tên sấm soi trước ngực cô ngoài cửa, trêu Trương Kiến cười khở một tiếng. Cô liếc nhìn Lâm Cường, kẻ kia đang ngồi ở trên ghế thu dọn túi sách, rõ ràng bài thi này đã làm xong rồi, khoảng trên dưới bốn mươi phút đồng hồ? Tôn Văn Văn chấn động một chút. Đây chính là bài thi đại học, mà hắn mới chẳng qua là một học sinh đầu cấp ba.

Cô muốn hỏi Lâm Cường rốt cuộc có chuyện như vậy hay không, tin tức Hàn Băng bị người ta đánh bị thương cô cũng nghe nói qua, có lúc cũng nghĩ đến xiu xiu, chỉ là cô thế nào cũng không nghĩ ra có dính dáng đến Lâm Cường.

Cô nhìn Lâm Cường, vừa hay tầm mắt của kẻ kia nhìn đến, cô kim lòng không được sắc mặt ửng hồng, tầm mắt có chút lập loè. Lâm Cường vẽ mặt ôn hoà vui vẻ, hắn hơi ngẩng cằm lên, nét cười nhàn nhạt cả khuôn mặt. Nét cười nhẹ nhàng bao trùm khuôn mặt xinh xắn, một bộ mặt thần nhiên tĩnh lặng gặp biến không sợ hãi thấy nguy không loạn. Trong lúc nhất thời Tôn Văn Văn phát hiện tim mình đập nhanh hơn, suy nghĩ càng hỗn loạn.

- Cô giáo Tôn, em vẫn phải đi theo các chú ấy thôi, không cần ảnh hưởng các bạn học tập.

Cường Tử đứng lên khẽ cười, nét mặt của hắn rất thoải mái tự nhiên.

- Em tin tưởng pháp luật chắc chắn công bằng, cho nên cô không cần lo lắng cho em.

Hắn nói quanh mình chính đại, trong lòng ngược lại đang mắng thầm.

- Chúng mày muộn như vậy mới đến?

81. Chương 81: Xin Mời Chờ Đợi

Thật ra khi Tôn Văn Văn và mấy gã cảnh sát kia nói chuyện Cường Tử đã gửi tin nhắn ngắn cho Trác Thanh Đế, nội dung tin nhắn rất đơn giản, rải rác mười chữ.

- Tôi sắp vào tù oan, nhớ đưa cơm cho tôi.

Hắn có thể tưởng tượng được khi Trác Thanh Đế nhận được tin nhắn biểu tình trên mặt chắc chắn rất tuyệt diệu, tên kia không chừng thế nào cũng nhảy chân mắng chửi hỏi thăm tổ tông mười tám đời của mình, đoán chừng sẵn lòng đào mồ cuốc mả. Nhưng Cường Tử cũng không có cách nào khác. Trong mối quan hệ của hắn bây giờ có thể dựa vào đó để tiếp xúc với chính phủ chỉ duy nhất một người chính là trung uỷ đội trưởng được xưng tay súng bắn tỉa giỏi nhất thế kỷ này.

Sự thật lại là như thế đấy, Trác Thanh Đế ngay khi nhìn thấy đoạn tin nhắn Cường Tử gửi đến gần như nhịn không được ném vỡ tan điện thoại di động của mình. Cuối cùng còn không cam lòng, mắng một câu trời ạ tám đời tổ tông nhà cậu, thở phù phù chui vào trong chiếc Hummer của mình, chạy cả con đường nổi lên bão táp rời khỏi quân doanh. Trên cửa xe của hắn có đường sơn màu sắc rõ ràng không pha trộn với thân xe, đó là do Trác Thanh Đế không thích đi chỗ sửa chữa xe hơi cạo chữ phun sơn, vừa nhìn thấy chỗ bắt mắt đó anh ta liền tức giận, phân khô nhiều ngày không ra được.

Xe mới ra quân doanh đã ngừng lại, Trác Thanh Đế gian trá cười, lăm bầm lăm bầu nói:

- Nếu như các anh đã đến rồi sao tôi phải đi làm, ông đây không đi lợi vũng bùn này.

Anh ta lấy điện thoại di động ra gọi điện, sau đó xoay tay lái đánh xe trở về, trong miệng còn ngâm nga một bài hát cũ gọi là Cửu Muội, bộ dáng dăm dăng đến cực điểm.

Người nghe điện thoại không kịp tắt điện thoại, chỉ nghe thấy trong loa truyền ra một hồi gào khóc tru tréo.

- Cữu muội cữu muội em gái đáng yêu, cữu muội cữu muội nụ hoa nở hồng, cữu muội cữu muội ta bỏ rơi cữu muội...

Còn chưa lên đến âm cao, cuồng hống bề rồi.

Người đàn ông trung niên mặc áo vét đen nghe điện thoại cười khỏ một tiếng, quay đầu cười nói với mấy người mặc vét đen giống như vậy:

- Người này, thật không biết thế nào trà trộn vào trong đội ngũ cách mạng.

Mấy người đều gật đầu, biểu lộ vẻ mặt tôi cũng cho rằng như thế.

- Lân Tam Lân Ngũ, hai người các anh đi xử lý một chút, khi cần thiết ra chút dấu hiệu cho Hàn Sừ Điền kia, để cho ông ta biết Cường Tử là người ông ta không thể trêu vào!

Người đàn ông trung niên mặc vét đen châm một điếu thuốc, ánh mắt sáng ngời.

- Nếu như Cường Tử chưa có bị làm hại trong tay đối phương, ngược lại bị làm hại trong tay người mình, vậy chúng ta cũng đừng mặc bộ quần áo này. Cường Tử nếu như xảy ra chuyện bất ngờ gì, Tiêu Lôi chỉ sợ sẽ rút gân tôi lột da tôi còn còn phải nghiền xương thành tro. Tôi cũng không muốn chết không toàn thân ngay cả danh hiệu liệt sĩ cũng không lập được, vậy thì mất tóc rồi.

Đám người cười vang, hai người trẻ tuổi bị ông ta điểm danh đứng lên đi ra ngoài, trong đó người đàn ông trẻ tuổi tên gọi Lân Ngũ cười nói:

- Thủ lĩnh, thực ra chúng tôi trông ngóng ngày đó lắm!

Nói xong tăng tốc thật nhanh, gần như trong nháy mắt đã xông ra khỏi phòng, bỏ lại cả phòng người cười ngả nghiêng ngả ngửa.

Người đàn ông trung niên cúi đầu đánh giá mình một cái, nếp áo vét trắng thơm đẹp trai đường đường.

Ông ta nhìn bóng lưng Lân Ngũ cười mắng:

- Cút đi trứng con mẹ ngươi, nhân phẩm lão tử có kém như vậy sao? Cẩn thận tôi sau này cho anh một giày vào thẳng nhỏ, tê liệt cả nửa người bên dưới của anh!

Lân Ngũ ở ngoài cửa giờ ngón giữa, cười đùa nói:

- Ông cũng quá độc ác, tôi vẫn là con trai còn trinh chính xác nha.

Hai người Lân Tam và Lân Ngũ lên một chiếc Audi A6 biển số rất bình thường, Lân Ngũ lái xe nghênh ngang rời đi. Hai người bọn họ đi rồi một cô gái trẻ đôi mắt to sáng ngời, mặc một bộ đồng phục thời trang màu đen, hình dáng quá mức lung linh trang điểm vô cùng tinh tế, cô ta rất cao, ít nhất ngoài một thước bảy, đối với con gái mà nói chiều cao như vậy đã coi như là nổi bật. Hơn nữa một bộ mặt tinh xảo hoàn mỹ, đủ để mang lại tai họa cho sinh linh.

- Thủ lĩnh, để cho chúng tôi cả một tổ đến bảo vệ một thằng con nít rắm thối, có phải là có chút quá mức cần thiết rồi hay không? Tôi thế nào cũng cảm thấy khó chịu đó? Ngài phải phát chút tiền thưởng trấn an một chút tâm hồn yếu ớt của tôi.

- Cữu Nhi, cô ngoại trừ muốn được tiền thưởng, còn có thể làm gì khác không?

Một gã đại hán to lớn lắc lư thân cao chừng hai thước đi đến trước mặt cô gái trẻ, nói ngon ngọt.

Cô gái trẻ được gọi là Cữu Nhi chớp lông mi cong hình lá liễu hoàn mỹ, trừng mắt nhìn đáng đàn ông có chút theo phong cách số đông trước mặt ngoắc ngón tay.

- Nếu không hai ta đi ra ngoài thử xem, anh đích thân nhận định một chút tôi còn có thể làm gì khác hay không? Sẽ rất ngạc nhiên nha, bảo đảm khiến cho anh muốn sướng muốn chết muốn ngừng không được!

Tráng hán lại càng hoảng sợ, liên tục khoát tay nói:

- Thôi đi, tôi cũng vẫn là con trai còn trinh, tôi cũng không muốn còn chưa mở bao đã phải vượt qua kỳ đảm bảo chất lượng để cho người ta vứt vào thùng rác, cô tìm người khác đi.

Anh ta vừa nói vừa lui liên tiếp về sau, sự cam chịu trên mặt càng thêm sợ hãi biểu tình không thể giả được.

Cửu Nhi ánh nhìn khiêu khích gã đàn ông mảnh mẽ, uốn éo vòng eo mảnh khảnh nói:

- Đến đi mà Lục ca ca, cùng Cửu Nhi chơi với nhau nhé.

- Không cần!

Lân Lục đứng đẩy bả vai rộng lớn chạy trốn chết, tiếng cười lớn lần nữa vang lên.

Cửu Nhi thất vọng nhìn bóng lưng Lân Lục, cảm thán thở dài nói:

- Tôi thế nào vẫn chưa gặp được một người đàn ông khiến cho tôi trầm luân đây? Thế giới này thật đáng thương, hồng nhan luôn bạc mệnh, buồn bã đến chết tôi rồi.

Nam nhân trung niên cười ha hả nói:

- Việc trong tay các anh chị đều làm xong rồi? Từng người một đều có thời gian rồi đánh rắm phải không? Bây giờ lại là thời gian làm việc, lão tử có quyền giữ lại tiền thưởng của các anh chị!

- Cắt!

- Tàn bạo!

- Giết!

- Không nhân tính!

Một mảnh oán khí sôi trào.

Cửu Nhi thè đầu lưỡi mềm mại màu hồng, xoay người muốn đi. Người đàn ông trung niên gọi cô ta lại nói:

- Chị không phải xem thường tên con nít rắm thối kia sao? Bắt đầu từ ngày mai chị hai mươi bốn giờ đồng hồ âm thầm bảo vệ hắn, nhưng hắn là tên con nít rắm thối, nói không chừng còn chưa có cai sữa, chị nên chiếu cố thật tốt cho hắn a!

Người đàn ông trung niên thành khẩn nói, biểu tình trên mặt lại có chút đắc ý.

Cửu Nhi lườm ông ta một cái nói:

- Quan lớn một cấp đề chết người, tôi ngoại trừ khinh bỉ ngài không có lời để nghe nào khác.

- Lân Cửu!

Người đàn ông trung niên bỗng nhiên đề cao giọng hô.

- Có!

Cửu Nhi theo đó đứng nghiêm, vẻ mặt trang nghiêm.

- Chấp hành nhiệm vụ!

- Vâng!

Người đàn ông trung niên phát tay ý bảo Cửu Nhi đi, sau đó ông ta xoay người vào phòng làm việc của mình, vừa đi giọng nói vừa biến thành lầm rầm:

- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, lão hồ không phát uy cô cho tôi là con chuột già a.

Sau khi phó hiệu trưởng Trần và thầy giáo Trương nhận được điện thoại của Tôn Văn Văn chạy tới trước cửa phòng học lớp một – hai cấp ba trước tiên, đối mặt hai người cùng giới tính Trương Kiến rốt cuộc khỏi phục tâm cao khí ngạo, cũng không hề yếu thế trước mặt Tôn Văn Văn nữa, về mặt giải quyết việc công tuyệt đối không vị nể làm rối kỷ cương.

Thầy giáo Trương khuyên can mãi cũng không khiến cho Trương Kiến nhả ra, phó hiệu trưởng Trần thậm chí trích dẫn ra lời của phó thị trưởng tập trung vào giáo dục cũng không khiến cho Trương Kiến bỏ cuộc. Mặc kệ nói như thế nào, Cường Tử bây giờ đối với Nhất Trung tương tự ở mức độ bảo vệ động vật, còn là giống loài lâm nguy, chết một con liền tuyệt chủng.

Phó hiệu trưởng Trần kéo Trương Kiến đi văn phòng nói chuyện, tuy nhiên Trương Kiến nóng lạnh gì cũng không lay chuyển được, một mực chắc chắn hôm nay nhất định phải dẫn Cường Tử đi, không có lựa chọn thứ hai.

Thừa dịp phó hiệu trưởng Trần ngăn mấy người bọn Trương Kiến, thầy giáo Trương vội trộm gọi điện thoại, gọi điện thoại cho một vị đại nhân vật của chính quyền thành phố. Người này là học sinh của ông ta, từ trước đến nay vẫn luôn hết mực kính trọng ông ta.

Sau khi điện thoại được nhắc lên đối phương nghe thầy giáo Trương nói xong, trầm mặc một hồi nói:

- Thầy giáo, việc này thầy vẫn là đừng day vào, việc này rất phức tạp, em hết sức bảo vệ cậu ta, chỉ có thể làm được nhiều như vậy.

Thầy giáo Trương trong nháy mắt bị nếp nhăn che phủ cả khuôn mặt, ánh mắt có chút thê lương, ông ta dường như thoáng cái già đi thêm mười mấy tuổi. Vốn thân thể đã run rẩy càng lúc càng không kìm được, bộ dạng dường như lúc nào cũng có thể ngã sấp xuống. Ông ta nói cái gì cũng sẽ không tin tưởng, một học sinh chính mình coi trọng nhất, cũng có thể con buôn như vậy.

Một cánh tay ấm áp kiên định đỡ lấy thầy giáo Trương, giọng nói ôn hòa vang lên bên tai thầy giáo Trương.

- Thầy giáo Trương, thầy đừng lo lắng, nếu như thầy tin tưởng em, hãy để cho em đi theo bọn họ. Thế giới này vẫn rất công bằng, chúng ta đều chắc chắn tin tưởng tính nghiêm minh của pháp luật, không phải sao?

Không biết khi nào, Lâm Cường ra khỏi phòng học, hần đỡ lấy thầy giáo Trương dường như lúc nào cũng có thể sụp xuống, trong lòng chua xót. Liên tục đến vị thầy giáo già đức cao vọng trọng không kể đến bản thân của mình kính dâng hết cả đời cho sự nghiệp giáo dục này, trong lòng Cường Tử thật sự rất cần rất.

- Em rất nhanh sẽ trở lại, đêm nay em đi nhà thầy ăn cơm, thầy có chào đón hay không?

Cường Tử gãi tóc, miệng cười toe toét nói.

- Chào đón... Chào đón! Về nhà thầy sẽ sai bà vợ chết bầm kia mua đồ ăn trước! Không, thầy bây giờ gọi điện thoại về nhà sau cô làm cả bàn món ăn thật ngon, chúng ta đợi con về!

Cường Tử lộ ra nét cười phúc hậu tràn cả ra ngoài, quay đầu liếc nhìn Bùi Nhược theo sát sau lưng trong ánh mắt đều là lo lắng nhưng kiên trì không có biểu hiện ra ngoài, còn có cô giáo lịch sử Tôn Văn Văn sắc mặt rất khó coi trong đôi mắt có làn nước đang ngập ngụa. Hần ngậm miệng cười, vẻ mặt thản nhiên như không.

- Cô giáo Tôn và Bùi Nhược cũng đi nha, chúng ta cùng nhau ăn cơm!

- Ủ!

Bùi Nhược và Tôn Văn Văn cùng nhau gật mạnh đầu, không biết tại làm sao, Tôn Văn Văn không hề phát hiện mình hôm nay căn bản không giống như chính mình, chưa bao giờ ở bên ngoài ăn qua một bữa cơm. Vô có tính thích sạch sẽ không ngờ có thể đồng ý việc này, đây quả thật là sự việc trước nay chưa bao giờ có. Chỉ chẳng qua bây giờ tâm trạng cô rối loạn, theo đó cũng xem nhẹ vấn đề này.

- Thầy phó hiệu trưởng, em đi theo bọn họ là được, em tin rằng các chú cảnh sát sẽ không hàm oan người tốt.

Biểu tình Cường Tử có chút nghiền ngẫm nhìn Trương Kiến nói.

- Cái này...

Phó hiệu trưởng Trần do dự một chút, vẫn gật đầu. Ông ta thở dài, lập tức quay người rời đi, ông ta bây giờ cần phải sắp xếp thật tốt một chút quan hệ của mình, xem xem có thể thật mau bảo vệ Cường Tử ra ngoài hay không. Đứa nhỏ này, chịu khổ nhiều lắm. Phó hiệu trưởng Trần lâm bầm lâu lâu, không tự chủ được bước đi nhanh hơn.

Trương Kiến nhìn người thiếu niên thân hình cao ngất tướng mạo tuấn mỹ, có mái tóc dài bạc trắng kỳ dị trước mặt này, ánh mắt âm lạnh. Anh ta giả vờ cười nói:

- Cậu là Lâm Cường?

- Là cháu.

- Ủ! Đi theo chúng tôi một chuyến nhé. Cậu yên tâm, chẳng qua là điều tra theo thông lệ, sau khi loại trừ hiềm nghi về cậu sẽ để cho cậu về nhà. Chúng tôi tuyệt đối sẽ không hàm oan ai!

Khi nói ra mấy chữ cuối cùng này, anh ta nhạt nhẽo nghiêng răng nghiêng lợi.

Cường Tử nhếch miệng, ánh mắt khinh thường nhìn đối phương, dùng âm thanh vừa vắn chỉ có một mình Trương Kiến có thể nghe thấy nói:

- Tôi bây giờ đi theo ông, có tin chưa đến cục công an ông sẽ phải đưa tôi trở về hay không?

- Cậu nói sao!

Trương Kiến biến sắc, trông thật dữ tợn.

- Không có gì, anh cảnh sát à chúng ta đi thôi.

Cường Tử khôi phục vẻ mặt, dường như bộ dạng rất phối hợp. Hắn còn dang rộng tay ra làm bộ làm tịch, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Trương Kiến nói:

- Làm đi, có cần dựa theo trình tự công lại hay không a?

Trương Kiến móc còng ra khoá vào cổ tay Cường Tử, cho đến khi không thể chặt hơn nữa mới buông tay. Anh ta nhìn chăm chú đôi mắt Cường Tử, cũng nhỏ giọng nói bên tai Cường Tử:

- Tiểu tử, đừng ngông cuồng! Đến nơi tao để cho mày biết cái gì là cầu sống không được cầu chết không xong! Rơi vào trong tay gia gia ta, coi như trên phần mộ tổ tiên của mày bốc lên thêm một nhúm khói xanh!

Cường Tử tươi cười:

- Mong chờ mỗi mắt.

Trương Kiến biến sắc, ngẩn đầu nhìn khuôn mặt u oán của Tôn Văn Văn, còn có Bùi Nhược kiên cường đi theo cổ vũ, hai cô gái này đều là hàng tốt a! Trong lòng anh ta cảm thán nói, lập tức tầm mắt nhìn Cường Tử càng thêm không thiện cảm, có cô gái như vậy nhớ thương, mày dù chết cũng nhắm mắt!

Suy nghĩ của Trương Kiến rất hung dữ.

Áp giải Cường Tử ra khỏi trường học, nhét Cường Tử vào trong xe cảnh sát. Trương Kiến lập tức khôi phục diện mạo như trước, anh ta dữ tợn nhìn Cường Tử nói:

- Thăng ranh thói tha, mày có phải cảm thấy bản thân có người chống lưng rất tốt phải không? Tao từng điều tra, mày chẳng qua ỷ vào tay Tiêu Lô có chút đỉnh tiền thu nhận nuôi dưỡng mày kia phải không? Mày cho rằng lần này ông ta có thể cứu mày sao? Mày đừng có hy vọng a! Lão tử cũng có điểm bội phục mày, một đứa cô nhi được con buôn thu dưỡng dám đánh công tử của Hàn thị trưởng thành người sống đời thực vật, mày đợi chết không toàn thân đi!

Cường Tử vẫn mỉm cười như cũ, dường như không để vào trong mắt cái còng tay khoá cứng ngắt trên hai cổ tay.

- Xin mời chờ đợi!

Hắn nói.

82. Chương 82: Mày Rốt Cuộc Đắc Tội Bao Nhiêu Người?

Xe cảnh sát gầm thét trên đường cái, suốt đường chạy như bay. Trương Kiến ngồi ở ghế phụ lái thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn Cường Tử hai mắt nhắm lại, vẻ mặt thản nhiên như nước của kẻ ngồi sau khiến Trương

Kiến không thể không có điểm nghi thần nghi quỷ, lẽ nào tên tiểu tử này thật sự có nội tình sâu xa? Bằng không như thế nào bộ dạng một điểm cũng không quan tâm, hay là đang cố làm ra vẻ trấn định?

Trương Kiến không có nói gì, dường như sự tình không phải đơn giản như mình tưởng tượng vậy, nhưng vẫn mãi tra thêm không ra có chỗ gì không bình thường, chính mình đích thân xác định, Tiêu Lôi kia chẳng qua là gã doanh nhân rất giàu có, không có bối cảnh lớn. Nhưng biểu hiện của tên Lâm Cường này quá trầm ổn, khoé miệng hơi nhếch lên dường như tuyên bố sự tự tin của mình.

Xảy ra việc khác lạ ắt có yêu quỷ xuất hiện, Trương Kiến nói với chính mình rất nhiều lần dừng hành động thiếu suy nghĩ.

Trương Kiến châm một điếu thuốc, anh ta phát hiện mình đối với tên tiểu tử choai choai có chút cảm thấy hứng thú.

- Tiểu tử, hỏi mày câu hỏi nhé!

Anh ta thổi ra một vòng khói, híp mắt hỏi Cường Tử.

Cường Tử không nói chuyện, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không gờ lên.

- Đây... Con mẹ mày vẫn còn rất dai, chẳng nhóc thối tha.

- Tích đức trên miệng, chú ý đi đường ban đêm bị người ta xé miệng, được không bù mất.

Cường Tử nhắm mắt nói, có điểm bí hiểm khó dò như vậy.

- Đây, mày có ý gì!

Cường Tử nói thềm một câu cũng không nói chuyện gì nữa, khiến cho Trương Kiến suýt nữa phát điên, bị một đứa con nít uy hiếp anh ta lại là lần thứ nhất gặp phải, trước kia luôn là mình uy hiếp người khác, thật đúng là không quen. Nhưng, đối phương rõ ràng chẳng qua là một đứa nhóc choai choai mà thôi, tại làm sao khi nói ra câu nói đó trong lòng của mình đột ngột rung sợ? Có phải sợ hãi không?

Trương Kiến không hề suy nghĩ sâu.

Để che đậy mình, Trương Kiến trừng mắt hung tợn liếc nhìn Cường Tử, theo đó ngậm miệng không có tiếp tục mắng người.

Khi chiếc xe đi trên đường chưa đến mười phút, một chiếc Porsche vượt qua từ sau dừng ở trước mặt xe cảnh sát, chặn ngang xe cảnh sát lại. Trương Kiến mắng một câu, nói với mấy tên thuộc hạ cẩn thận một chút, tự mình xuống xe, tay vịn ở trên eo, túm chặt lấy khẩu súng lục dắt ở trên túi quần.

Chiếc Porsche mở cửa xe ra, một người thanh niên mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc từ trên xe bước ra. Gã mang theo một chiếc kính mát rất lớn, sắc màu sặc sỡ che ở nửa phía trên khuôn mặt, chẳng qua xem bộ dạng hẳn còn rất trẻ tuổi, hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Sắc mặt của gã trắng rõ, làm cho người ta có một loại cảm giác nhả nhặn.

Vóc dáng không coi là cao, khoảng một thước bảy lăm, vừa vặn cao hơn so với Trương Kiến một chút, đành phải cúi nhìn.

Trương Kiến không thích người cao hơn so với mình, càng không thích cảm giác được người ta cúi xuống nhìn.

- Cảnh sát Trương à, chào anh.

- Anh là ai? Biết rõ anh đang làm cái gì không? Anh đang cản trở cảnh sát chấp hành công vụ! Tránh xe của anh ra!

Trương Kiến nghiêm mặt nói, không biết tại làm sao, người thanh niên này khiến cho mình cảm thấy rất đè nén, có chút khó thở. Người thanh niên trước mặt tuy rằng cười, nhưng Trương Kiến lại cảm thấy một cổ hơi thở lạnh căm căm.

- Tôi là ai không quan trọng, ha ha, xem ra tôi không có tìm nhầm người.

Người thanh niên đi tới, từ trong túi móc ra một hộp Trung Hoa đưa cho Trương Kiến một điếu, Trương Kiến theo đó nhận lấy, muốn đặt ở bên miệng lại có chút do dự. Người thanh niên đánh bật lửa, giúp Trương Kiến châm thuốc, nhẹ nhàng cười.

- Mời, cảnh sát Trương, chúng ta mượn vài bước chân nói chuyện.

- Anh rốt cuộc là ai!

Trương Kiến không nhúc nhích, anh ta phát hiện mình ở trước mặt người thanh niên này ở vào thế yếu, cho nên cố ý khó khăn hơn.

Người thanh niên cười nói:

- Cảnh sát Trương quá cẩn thận rồi, tôi không có ác ý. Cái này là danh thiếp của tôi, anh xem qua.

Trương Kiến nhận lấy nhìn thử, danh thiếp rất đơn giản.

- Quản lý phòng tài nguyên nhân lực tập đoàn Thập Chu - Phương Lạc.

Trương Kiến lại hít sâu một hơi, tập đoàn Thập Chu!

Ánh mắt của anh ta lập tức cung kính hơn, thân thể cũng không tự chủ được khom người xuống. Anh ta chủ động giơ hai tay ra nóng hết cả mặt, sắc mặt biến đổi so với tuyệt kỹ của nghệ nhân kịch Tứ Xuyên còn nhanh hơn.

- Chào ngài chào ngài, Phương quản lý, nghe tên đã lâu nghe tên đã lâu rồi.

- Ha ha, cảnh sát Trương xin mượn vài bước nói chuyện.

Phương Lạc nói thêm một lần nữa, Trương Kiến gật đầu đi sát theo ở phía sau đuôi Phương Lạc ngồi vào chiếc xe thể thao Porsche của gã. Phương Lạc châm một điếu thuốc, từ trong túi móc ra một món đồ đưa cho Trương Kiến.

- Đây là một chút quà nhỏ Lý tổng của chúng tôi tặng cho cảnh sát Trương, thứ không đáng tiền, anh đừng chú ý.

Trương Kiến nhận lấy nhìn thử, là một chuỗi chìa khoá. Anh ta kinh ngạc ngẩng đầu, liếc nhìn Phương Lạc vui vẻ dạt dào lại lộ ra một luồng hơi thở lạnh căm căm.

- Đây là?

- Một căn nhà ba phòng hơn hai trăm mét vuông ở Phỉ Thuý Nhất Phẩm, là của anh.

Trương Kiến sợ hãi run rẩy, theo đó đưa chìa khoá trả lại cho Phương Lạc.

- Cái này không được, quá... quá quý trọng rồi!

Cư xá Phỉ Thuý Nhất Phẩm ở khu vực trung tâm thành phố, mỗi thước vuông ít nhất hơn một vạn đô la, hai trăm thước vuông, đối với anh ta là chữ số trên trời.

- Anh hãy nên thu lấy, thứ Lý tổng tặng, còn có thể lấy về sao?

Phương Lạc như là đang khuyên bảo, lại như là đang uy hiếp.

Trong lòng Trương Kiến không ngừng tính toán, ông chủ tịch Lý Bát Nhất của tập đoàn Thập Chu và mình tuyệt đối là người thuộc hai cấp độ khác nhau, như thế nào có thể vô duyên vô cớ tặng cho mình một căn nhà đáng giá hai trăm vạn? Tuyệt đối có vấn đề! Cái chìa khoá này không thể nhận!

- Thật ra cũng không có gì, trong xe của anh có phải giải một tên thiếu niên tên gọi Lâm Cường hay không?

- Vâng...

Lại là Lâm Cường! Thiếu niên này rốt cuộc có kẻ nào chống lưng phía sau, tại làm sao ngay cả Lý tổng tập đoàn Thập Chu cũng liên quan đến đây? Lý Bát Nhất tập đoàn Thập Chu, đừng nói một tên cảnh sát nhỏ như anh ta, ngay cả thị trưởng cũng phải khuôn mặt tươi cười chào đón.

- Ý của Lý tổng chúng tôi, là không muốn để cho tên Lâm Cường này vào cục công an.

- Phương tổng, ngài biết rõ, tôi một tên cảnh sát quèn, không có quyền tuý tiện thả người. Lại nói tên Lâm Cường này có lệnh bắt giữ Hàn thị trưởng đích thân đưa xuống, tôi thật sự là ngài thông cảm một chút.

- Ha ha...

Phương Lạc cười lên, gã vỗ bả vai Trương Kiến nói:

- Cảnh sát Trương anh hiểu lầm rồi, tôi cũng có nói bảo anh thả người đâu, mà là nói không muốn để cho Lâm Cường vào cục công an.

Xem ra Trương Kiến vẫn là không hiểu, Phương Lạc thầm mắng ngu ngốc, đành phải tiếp tục chỉ rõ.

- Tôi xem chiếc xe cảnh sát kia của các anh bắt đầu có chút lâu năm rồi a, có phải phanh không dùng được nữa rồi hay không?

- Không có, xe cảnh sát đều có định kỳ bảo trì, phanh xe dùng rất tốt...

Trương Kiến bỗng dừng ngừng lại lời nói, không tự chủ được há to miệng, vẻ mặt anh ta kinh ngạc mà lại bình tĩnh đại ngộ nhìn Phương Lạc, trong ánh mắt đều là khiếp sợ.

- Ý của anh không phải là...

Trong lòng Trương Kiến run sợ hỏi.

Phương Lạc nhẹ gật đầu, nhét chìa khoá vào trong túi áo của Trương Kiến, vỗ bả vai của anh ta nói:

- Vâng, chính là ý này, cảnh sát Trương hẳn biết rõ tập đoàn Thập Chu chúng tôi có nhiều nội tình sâu dày, chuyện tập đoàn Thập Chu muốn làm, ai cũng ngăn trở không được, điểm này anh hẳn tin tưởng nha?

- Tôi tin tôi tin...

Trương Kiến liên tục gật đầu, sau lưng tập đoàn Thập Chu là Lý gia, điều này sớm đã không phải bí mật gì rồi.

- Vâng, làm thật tốt, nghe nói đại đội trưởng đội cảnh sát hình sự không bao lâu nữa sẽ về hưu. Có thời gian tôi đi tiễn ông ta rồi đi. Dù sao quan hệ cũ rồi, từ nay về sau phải trông cậy cảnh sát Trương chiếu cố thật nhiều rồi, ha ha.

Phương Lạc cười sảng khoái, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Trương Kiến. Lần này Trương Kiến không hề vờ ngớ ngẩn, thoáng cái nghe ra ý trong lời nói, ý ở ngoài lời kia dường như là nói để cho anh tiếp nhận thay chức vụ đại đội trưởng? Trương Kiến nghĩ đến đây nhin không được có chút cảm giác chóng mặt. Anh ra dùng tay run run cầm thuốc, kéo một ngụm rất lớn mới trấn định lại.

- Một lời đã định!

Anh ta nói.

- Một lời đã định!

Phương Lạc cười đắc ý, gã biết rõ cái tên mập mạp này sẽ không cự tuyệt mình. Tính người đúng là tham lam, thành công khởi lên dã tâm của Trương Kiến, hẳn đâu có lý do gì không đồng ý?

Tiến Trương Kiến ra xuống xe, Phương Lạc sau khi nói một câu sẽ còn gặp lại, khởi động chiếc Porsche nghênh ngang rời đi. Trương Kiến còn đứng ở nguyên chỗ không ngừng vẫy vẫy tay, đưa mắt nhìn mãi đến khi chiếc Porsche biến mất trong tầm mắt, mới thoả mãn lên xe cảnh sát.

- Tiểu Trương, tiểu Vương, tiểu Trần ba người các anh một hồi đến ngã tư phía trước xuống xe, tôi tự mình đưa tên tiểu tử này về cục.

Cường Tử sau khi nghe được câu nói này, vẫn không có cử động như cũ, chỉ là khoé miệng cong lên một đường vòng cung.

- Đội trưởng, chúng tôi xuống xe làm cái gì a?

- Thích làm cái gì thì làm cái đó! Đánh bi-a, ca hát, gọi đầu, tùy các anh, hôm nay hết thấy chi phí tính cho tôi.

- Ái chà... Đội trưởng, điều này không được a.
- Có cái gì được hay không được, anh quyết định hay tôi quyết định.
- Đương nhiên là ngài, đương nhiên là ngài...
- Hừm lái xe! Ngã tư phía trước các anh xuống xe.
- Vâng, đội trưởng.

Xe cảnh sát một lần nữa khởi động, vài tên cảnh sát thỉnh thoảng dò xét liếc nhìn Cường Tử, trong lòng đều là cùng một ý niệm, tên tiểu tử này coi như là xui xẻo rồi. Đội trưởng sai mấy người chúng ta đi, còn không phải để cho không phải vướng bận chúng ta, tự giải quyết cho tốt a.

Chiếc xe khởi động trơn tru, vừa tăng tốc xe lên, một chiếc Audi A6 từ bên cạnh mãnh mẽ xông đến, sau một tiếng phanh xe chói tai truyền ra xe cảnh sát đột ngột dừng lại, vất cả mấy vị cảnh sát đều theo quán tính đụng vào đồ vật trước mặt mình, nguyên một đám vừa mắng chửi thề vừa xoa đầu, nhưng ai cũng chưa hề phát hiện, Cường Tử ngồi ở ghế phía sau gần sát hai cảnh sát, may mắn vẫn chưa hề nhúc nhích.

- Tao chửi con mẹ nó! Con mẹ nó là ai nữa đây! Tên tiểu tử Lâm Cường này rốt cuộc đắc tội bao nhiêu người!

Trương Kiến nhện không được mắng chửi thùng thùng, trán của anh ta va trên tấm kiếng chắn gió, lập tức phồng ra một cái túi lớn, đau dữ dội. Anh ta vừa xoa, vừa hô:

- Xuống đi, xem thử là ai con mẹ nó không có mắt, ngay cả xe cảnh sát cũng dám đụng! Tao chửi! Đứng giờ chán sống rồi à!

Vài tên cảnh sát cũng nổi giận đầy bụng, lần lượt xoa đầu bước xuống xe, hướng về phía chiếc Audi A6 biển số rất bình thường kia vây quanh, khí thế hùng hổ.

83. Chương 83: Trượng Nghĩa Nha!

Lân Ngũ từ trong chiếc Audi A6 bước xuống, trực tiếp đi về phía xe cảnh sát, túm lấy cổ áo của viên cảnh sát đang hùng hùng hổ hổ ngăn cản mình, sau đó rất nhanh nhẹn ném qua vai, cực kỳ điêu luyện. Y chỉ dùng một tay, trong tay kia còn cầm một cái điện thoại di động.

Quệt quệt khóe môi, Lân Ngũ khoát tay về phía hai gã cảnh sát còn lại ý bảo bọn họ câm miệng, sau đó tiến đến cạnh xe cảnh sát mở cửa xe, khuôn mặt anh tuấn rất thản nhiên không chút biểu cảm, rất lạnh nhạt rất tàn ác. Cường Tử mở mắt nhìn y, nhũu mày sau đó lập tức thả lỏng, cái người mặc vét đen này hẳn thấy không chỉ một lần, ấn tượng rất sâu.

Cường Tử cười khê, lại tiếp tục nhắm mắt, giống như lão tăng nhập định.

Trương Kiến theo bản năng rút người về phía sau, kéo dài khoảng cách giữa mình với Lân Ngũ xa một chút. Đòn ném qua vai vừa rồi thật sự quá đẹp, đẹp đến mức khiến cho Trương Kiến có chút kinh hãi. Kẻ dám ra tay với cảnh sát, không phải rất ngu thì cũng là rất trâu bò. Xem dáng vẻ của đối phương thấy thế nào cũng không giống như điều đầu.

- Các anh là ai?

Trương Kiến không chế bất an trong lòng, cố lấy giọng bình tĩnh hỏi.

Lân Ngũ không trả lời vấn đề của gã mà là đưa điện thoại trong tay đã được nối thông cho gã, lạnh lùng nói:

- Nghe!

Trương Kiến không muốn tiếp nhưng lại không dám.

Cầm lấy di động áp vào bên tai mình, gã cẩn thận a lô một tiếng.

- Nơi đây là văn phòng tỉnh ủy của Lưu bí thư, Lâm Cường mà các anh bắt hôm nay giao lại cho đồng chí đã đưa điện thoại cho anh, vụ án của Lâm Cường đã chuyển giao, phía Đông Đình sẽ không nhúng tay nữa.

Thanh âm của đối phương rất ôn hòa, không hề có một chút gì là giận dữ, giống như âm thanh được phát ra từ máy tính vậy, trong giọng điệu ra vẻ như kẻ bề trên. Trương Kiến đối với giọng điệu loại này quá quen thuộc, giọng này là giọng của cấp trên.

- Ta...

- Chấp hành đi.

Người ở đầu dây bên kia nói xong ba chữ cuối cùng lập tức cúp điện thoại, cũng không cho gã cơ hội để hỏi. Trương Kiến rất buồn bực, không phải chỉ là một học sinh xuất sắc thôi sao, vì lẽ gì lại khiến cho nhiều đại nhân vật như vậy ra mặt? Trước thì có tập đoàn Thập Chu bối cảnh sâu dày ra mặt, hiện tại lại là Lưu bí thư văn phòng tỉnh ủy trực tiếp gọi điện thoại tới, cuộc đời thật sự là quá kích thích, kích thích đến mức trái tim của gã đập có chút lộn xộn.

- Tôi làm sao có thể tin được anh?

Trương Kiến cảm thấy mình phải quyết tâm tới cùng, ngôi nhà hơn hai trăm vạn, còn có cái ghế Đại đội trưởng đội hình cảnh, hai cái điều kiện này đủ để hấp dẫn gã khiến gã bí quá hoá liều.

- Tôi không cần anh phải tin, tôi chỉ báo cho anh biết mà thôi.

Lân Ngũ mặt không biểu tình, lập tức quay đầu nhìn Lâm Cường hỏi:

- Cậu là Lâm Cường?

- Nói nhảm!

Cường Tử nhếch miệng, ghét nhất bị người ép hỏi kiểu này.

Lân Ngũ: ...

- Hiện tại theo chúng tôi đi thôi, vụ án của cậu đã chuyển giao cho chúng tôi xử lý.

Cường Tử giương hai tay của mình lên, còng tay lấp lánh dưới ánh nắng xuyên qua cửa xe có vẻ hết sức chói mắt. Lân Ngũ nhíu mày, y thấy dường như còng tay đã xiết chặt đến cực hạn, chỉ cần xiết thêm một chút có thể sẽ chảy máu. Y trừng mắt liếc nhìn Trương Kiến, móc từ trong túi ra một cái chìa khóa muốn mở còng tay cho Cường Tử. Trương Kiến nhất quyết đưa tay rút khẩu súng dắt trên thắt lưng ra, còn chưa có nâng lên lại cảm giác trên tay không còn gì cả.

Gã cúi đầu nhìn nhìn, không có gì hết.

Lân Ngũ mất mười giây đồng hồ để tháo khẩu súng thành một đồng linh kiện, sau đó lại mất mười giây đồng hồ để ráp lại thành một khẩu súng chĩa vào cái trán của Trương Kiến bóp cò.

Cách một tiếng, Trương Kiến sau một tiếng kêu gào nước tiểu cũng rất phối hợp mà chảy ra quần. Trước khi gã ngất đi, Lân Ngũ đã ấn một viên đạn vào mặt của gã.

- Người không có tư cách rút súng trước mặt ta.

Lân Ngũ lạnh lùng nói, quay đầu lại định mở còng tay cho Cường Tử, thế nhưng y lại phát hiện thiếu niên một đầu tóc dài màu trắng quái gở này không biết từ lúc nào đã tự mở còng tay, ngón giữa đang xoay còng tay đùa nghịch, vẻ mặt bốn cợt.

Cường Tử cười cười, đem còng tay đặt ở bên cạnh Trương Kiến giờ đã ngất đi, tự mình mở cửa xe nhảy xuống. Lắc lắc đầu, Cường Tử cảm giác thế giới thực kỳ diệu, nơi nơi đều là chuyện vui.

Lân Ngũ đứng ở bên cạnh hắn nói:

- Đi thôi!

- Đi đâu?

- Cậu muốn đi đâu?
- Tối nay thầy giáo Trương mời tôi đến nhà ông ấy ăn cơm, bây giờ còn sớm, tôi muốn mua một chút quà.
- Tùy cậu.
- Cho tôi mượn vài trăm ngàn, tôi không mang tiền.

Lân Ngũ: ...

Gã cảnh sát bị Lân Ngũ túm lấy cổ áo ném xuống đất có chút ngậy ngốc. Gã cùng với hai đồng chí khác của mình chỉ biết trợn mắt há mồm ngậy ngốc nhìn người thanh niên một bộ vét đen cùng với Lâm Cường lên chiếc xe Audi A6 của mình, chiếc xe Audi phun khói, ngang nhiên rời đi.

Ba gã cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải nói làm sao.

Sau khi Lân Ngũ mang Cường Tử đi, Trương Kiến cứng ngắc người ngồi trên ghế, dùng sức vỗ vỗ mặt của mình, bành bạch vang lên, đau nha!

Không phải là nằm mơ, nhưng mà tình cảnh vừa rồi thật là khác thường.

Gã không biết sủng của mình như thế nào bị đối phương lấy đi, một chút cảm giác cũng không có. Nhưng mà gã lại trở mắt nhìn sủng của mình chỉ trong hai mươi giây bị người ta biến thành một đồng sắt vụn rồi lại biến trở về thành vũ khí giết người, sau đó cái lỗ đen ngòm kia lại đi lên trán của mình, gã ngoại trừ lựa chọn làm bộ bị sợ ngất ra thật sự không có lựa chọn nào khác. Ngược lại một ít mùi khai, mùi nước tiểu gay mũi lại là sự thật trăm phần trăm không hề sai.

Trương Kiến thật sự nghĩ muốn độn thổ, gã cũng không ngờ cái chỗ đóng mở phía dưới của mình không còn gì để nói, muốn chảy nước là chảy nước, một chút cũng không giữ thể diện cho mình, cũng giống như không thể tin vào trọng tài vậy, xem ra cần phải đi kiểm tra tuyến tiền liệt rồi.

Nhìn nhìn khẩu súng nằm trên ghế, lại còn còng tay của mình, gã buồn bực muốn phát điên, gã vò vò tóc, thật muốn đập đầu vào tường...

Phải ăn nói thế nào bây giờ!

Đang lúc rầu rĩ, chuông di động vang lên, Trương Kiến cũng không thèm nhìn đã bấm nút nghe.

- Gì vậy, không biết tôi đang làm nhiệm vụ sao?

Cơn tức của gã rất lớn, chỉ dựa vào màu sắc nước tiểu lúc này là có thể khẳng định.

- Là tôi! Anh ăn nói với tôi như thế sao?
- Cục... Cục trưởng! Tôi không ngờ là ngài, ngài có... có yêu cầu điều gì?
- Yêu cầu cái rắm! Người đã bắt rồi chưa?
- Đã bắt rồi...
- Thả ngay lập tức cho tôi!
- Sao?
- Sao cái gì, nghe không rõ tôi nói gì sao? Lập tức thả người cho tôi. Vừa rồi ở tỉnh trực tiếp điện thoại cho tôi, còn chất vấn tôi làm cục trưởng kiểu gì nữa. Vụ án chưa rõ ràng đã bắt người, anh làm cảnh sát kiểu gì vậy?
- Cục trưởng...
- Thả người cho tôi, tôi không hiểu anh có còn muốn mặc cảnh phục này nữa hay không?

Trương Kiến: ...

Cường Tử thoải mái ngồi dựa vào ghế sau của xe Audi, hát ngêu ngao, rất thích ý. Lân Tam ngồi ở vị trí kế bên tài xế, quay đầu lại nhìn hắn một cái lập tức cười khở, tự nhủ “Quả nhiên không giống người thường mà.”

Cường Tử ngồi thẳng người, khều Lân Ngũ đang lái xe.

- Chuyện gì?

Lân Ngũ hỏi.

- Cho tôi mượn ít tiền, không phải mới vừa nói sao? Trí nhớ của anh thật là không tốt.

Trên đầu Lân Ngũ xuất hiện vô số đường màu đen ngang dọc, thằng nhóc này sao lại có đức hạnh như thế chứ, chẳng hề quen biết mà lại mượn tiền, cho rằng ta đây là tỷ phú sao.

- Mượn bao nhiêu?

- Năm trăm.

- Không có!

- Không tin!

- Thật sự không có!

- Lấy ví của anh cho tôi xem một chút!

Bộ dạng ngang ngược của Cường Tử làm cho Lân Ngũ suyt chút nữa muốn hộc máu, y trừng mắt liếc nhìn thằng nhỏ này.

- Chỉ có ba trăm, thêm một đồng nữa cũng không có.

Cường Tử cười hì hì, chìa tay ra nói:

- Ba trăm thì ba trăm, mua cái trắng còn phải trả giá nữa là.

Lân Ngũ: ...

Cường Tử nhìn ba tờ giấy một trăm đồng mới tinh trong tay, không cười nữa, đổi thành bộ dáng nhú mày ra vẻ đáng thương, nhìn về hướng Lân Tam nói:

- Ba trăm đồng, ngay cả một chai rượu ngon cũng không mua được, tôi có mặt mũi gì mà đến nhà chào thấy giáo đây.

Trong lòng Lân Tam xuất hiện dự cảm không hay, vội vàng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghiêm nghị nhìn tấm ảnh khổng lồ trên biển quảng cáo ở bên ngoài, trên tấm ảnh còn có một hàng chữ: Nội y Đình Mỹ, làm phụ nữ thật tuyệt!

- Vị đại ca này, có tiền không? Giang hồ cứu nhau lúc nguy cấp, cho ta mượn hai trăm đồng được không?

Cường Tử không biết xấu hổ đưa mặt gần sát đến trước mặt Lân Tam. Lân Tam giật mình, theo phản xạ giữ chặt cái ví nói:

- Không có, chỉ ba trăm thôi!

- Ha ha, ba trăm thì ba trăm vậy, ngài thật là nghĩa khí nha, tôi mượn hai trăm ngài cho ba trăm, cảm ơn nhé.

Cường Tử cười vô cùng sáng khoái.

Sáu trăm đồng, thật sự quá dễ dàng nha, mặc vết đen đeo caravat quả nhiên đều là ông chủ giàu có, xem ra sau này gặp những người có lối ăn mặc như vậy mình phải thân cận hơn một chút mới được.

- Hai vị đại ca, trượng nghĩa a!

Hắn lửa cháy đổ thêm dầu, không có chút nào để ý ánh mắt dữ tợn của hai người.

Lân Ngũ cười hắc hắc, trong lòng tự nhủ tam ca người hôm nay sao lại ngu ngốc như vậy chứ.

Lân Tam nghiêng răng nghiêng lợi móc ra ba trăm đồng tiền vung cho Cường Tử, khuôn mặt ghen thành màu gan heo. Y giận dữ trừng mắt nhìn Cường Tử, hận không thể một phát cắn đứt cái mũi đáng ghét của

hắn. Buồn bực nhìn ngoài cửa sổ xe, Lân Tam nghĩ ngợi bỗng vỗ tay một cái, lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

- A lô, Cửu Nhi à, tình hình hiện tại có thay đổi, cần em tới hỗ trợ chúng ta một chuyến, ừ, lập tức.

Ngắt điện thoại, Lân Tam nở nụ cười, điệu bộ chẳng khác gì Cường Tử.

Lân Ngũ âm thầm đưa lên ngón tay cái, khen một tiếng:

- Hay, quả nhiên rất hay!

84. Chương 84: Sao Lại Vô Sĩ Đền Thế?

Cường Tử bảo Lân Ngũ dừng xe ở trung tâm mua sắm Ngọc Lan, sau đó đường hoàng đi vào từ cửa chính. Bộ dạng đường bệ của Cường Tử làm cho Lân Tam và Lân Ngũ phải chào thua. Trong túi quần chỉ có sáu trăm đồng lẻ mua được mà lại dám đi vào trung tâm mua sắm Ngọc Lan, trung tâm thương mại lớn nhất và cũng đắt đỏ nhất Đông Đỉnh.

Ở trong này có những nhãn hiệu nổi tiếng trong và ngoài nước với giá cả làm cho người ta phải lú lẫm, ở đây căn bản không phải là nơi dân chúng bình thường có thể vào để mua sắm. Trước kia Cường Tử đã tới nơi này, lúc trước Tiêu Lôi đã dẫn hắn đến định mua cho hắn vài bộ quần áo, nhưng hắn từ chối, đây là lần thứ hai hắn đặt chân tới.

Lân Cửu dáng vẻ lười biếng dựa vào xe của mình nhìn Lân Tam và Lân Ngũ giống như hai gã thư đồng đi phía sau lưng Cường Tử, khóe miệng cô ta nhếch lên cười vui vẻ, Lâm Cường này, xem ra có chút thú vị.

Mặc một bộ đồng phục màu đen, áo sơ mi bó sát làm cho vòng eo thon nhỏ được hiển lộ rất rõ ràng. Bởi vì vòng eo thật sự quá nhỏ cho nên ngược lại làm cho bầu ngực cao vút càng thêm nổi bật. Hai cái nút áo ở phía trên căng ra quá mức giống như không chịu nổi gánh nặng, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bung ra.

Cô gái có dáng người nhỏ nhắn sẽ làm cho người ta nghĩ về vòng eo thon thả, lại còn có bờ mông cong cong đủ khiến cho người ta phải mất hồn, không nhất thiết phải có bộ ngực mê người nữa. Nhưng nếu một người mà có đủ cả ba thứ trên lại còn có thêm một khuôn mặt như thiên sứ thì chỉ có thể nói là do tạo hóa quá không công bằng. Lân Cửu chính là một phụ nữ như vậy, khuôn mặt hoàn mỹ gần như không tìm thấy một chút khuyết điểm nào, hoàn mỹ đến mức khiến cho người ta phải ganh ghét. Mà thân hình của nàng cũng vô cùng nóng bỏng khiến cho tất cả đàn ông đều phải chảy nước miếng.

Nếu như nói có thêm một mái tóc dài mượt mà nữa thì Lân Ngũ thật sự chính là vật hiếm có trên thế gian. Bởi vì khuôn mặt và dáng người của cô rất xứng với mái tóc dài. Thế nhưng có chút đáng tiếc là cô lại để tóc ngắn, tóc chỉ mới qua khỏi tai rất nhẹ nhàng thoải mái, làm giảm xuống ba phần mềm mại đáng yêu, nhưng lại tăng thêm vài phần hiên ngang.

Đàn ông qua lại đều không tránh khỏi phải quay đầu nhìn Lân Cửu chăm chăm, đây là một cô gái khiến cho người ta đã gặp qua là không thể quên được, có thể nói là một thảm họa. Thật không biết là ông bố tạo ra tội nghiệt cỡ nào mới có thể sinh ra được một đứa con gái chỉ cười một cái đã hại dân hại nước như vậy, sự hiện hữu của cô làm cho cảnh vật trở nên đẹp nhất trong mắt của những người đàn ông.

Ba người đi theo phía sau Cường Tử. Lân Cửu từ tốn đi theo, tuyệt đối không hề sốt ruột. Dáng đi của cô rất đẹp, như cành dương trong gió nhưng không có chút gì là lả lơi. Vòng eo thon nhỏ lác qua lác lại một cách tự nhiên, bờ mông tròn trịa đong đưa, tuy nhiên nó lại không có chút gì là có vẻ phóng đãng, ngay cả phụ nữ cũng cảm thấy bước đi của cô quá mức nổi bật, làm cho tâm trí của người ta cũng phải lác lư theo vòng eo đong đưa động lòng người.

Lân Cửu cố ý, khóe miệng của cô mang theo một chút vui vẻ, rung động lòng người.

Đây là sự quyến rũ của một người phụ nữ, nó có thể khiến cho một vị quân vương không kể đến lợi ích của quốc gia mà nhóm lửa lừa gạt các lộ chư hầu chỉ vì mong có được một nụ cười của giai nhân, có thể khiến cho một hào kiệt xưng bá một phương vì hồng nhan, vì tức tối trong lòng mà xông ra cửa ải để đến nỗi mất ải cả đời mang ô nhục, có thể khiến cho một đại bá chủ trở về sau đó sa vào thanh sắc không còn lòng dạ lâm triều thế cho nên bị đối thủ từng nằm gai nếm mật chỉ cần ba nghìn quân Việt đã nuốt chửng cả nước Ngô.

Nói hại nước hại dân cũng tốt, nói mang họa đến cho sinh linh cũng được, phụ nữ mãi mãi chính là cửa ải khó vượt qua nhất của các anh hùng, hào kiệt, mà cũng là chướng ngại ở trong lòng của họ.

Huống chi là dân chúng bình thường?

Cường Tử lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Ngũ ngay gần cả người, qua một phút nước miếng của hắn đã chảy xuống cằm tích tích rơi xuống đôi giày dưới chân, làm loang lổ một đóm.

Nhìn cái cằm của Cường Tử lại nghĩ tới Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, Mạnh Hạo Nhiên...

Ướt cả bàn tay a!

Thực ra hắn đã nhìn thấy Lâm Cửu từ sớm rồi. Khi xe dừng lại hắn nhìn thấy một bóng lưng tuyệt mỹ đang đứng dựa vào chiếc xe Audi TT mới nhất, trong lòng âm thầm so sánh, bóng lưng của cô gái này có thể so với Chu Lâm Nhã! Sau khi hắn thật sự đối mặt với đại mỹ nữ đứng ở trước mặt mình thì hắn mới rút cuộc biết cái gì là vô địch thiên hạ.

Vẻ đẹp của Chu Lâm Nhã đã khắc sâu vào tâm trí của Cường Tử đến tận xương, đến chết mới thôi.

Mà vẻ đẹp của Lâm Cửu đã khiến cho Cường Tử rung động đến tột đỉnh.

Bùi Nhục như hoa lài tao nhã mà thanh cao. Tôn Văn Văn như đoá hoa tường vi thơm ngát. Chu Lâm Nhã xinh đẹp cao quý như đoá mẫu đơn. Còn Lâm Cửu lại chính là hoa hồng, mang theo một thân đầy gai nhọn làm cho người ta đau rơi máu chảy nhưng vẫn có biết bao đàn ông cam nguyện vượt mọi chông gai dù chết cũng vẫn không sờn. Bốn chữ - xinh đẹp chết người.

Lâm Cửu nhìn bộ dáng của Cường Tử, cau mày. Đã từng thấy người háo sắc nhưng lại chưa thấy ai háo sắc lộ liễu đến như vậy.

- Cửu Nhi, em tới rồi.

Lâm Ngũ cười hì hì nói, vẻ mặt lấy lòng.

- Ngũ ca, bảo em đến làm gì vậy? Chẳng lẽ là...

Lâm Cửu nhìn thoáng qua Cường Tử, muốn nói lại thôi.

- Đúng đúng đúng, hiện giờ Lâm Cường muốn đi mua quà cho thầy giáo, cái này bọn anh không am hiểu, cho nên mới gọi em tới. Ở phương diện này em là chuyên gia mà, bọn anh thì không được.

Lâm Cửu trừng mắt nhìn Lâm Ngũ, ánh mắt kia có thể ăn thịt người.

Cô vốn không đồng ý với mệnh lệnh của thượng cấp ban ra là cả Lâm tổ đều phải theo bảo vệ cái gã Lâm Cường này, một thằng nhóc còn đang đến trường cũng đáng cho cả tổ bọn họ phải lãng phí thời gian? Phải biết rằng Lâm tổ bọn họ có nhiều cơ mật, ngay cả nguyên thủ quốc gia của một nước nhỏ cũng không có tư cách hưởng thụ vận dụng cả Lâm tổ để bảo vệ!

Một gã nhóc con to xác vẫn còn chưa mọc râu thế mà lại làm cho cả Lâm tổ đi theo phía sau hắn tới tới lui lui. Lâm Ngũ tinh thông tất cả các loại súng ống, Lâm Tam dũng mãnh bá đạo khi đánh cận chiến vậy mà lại theo hắn đi dạo trung tâm mua sắm!

Lâm Cửu vốn cũng thầm khen Cường Tử có chút phong độ của một kẻ có tài khi hắn vừa xuống xe, nhưng khi Cường Tử bày ra bộ dáng háo sắc khi nhìn thấy cô ẩn tượng tốt đẹp lập tức bay sạch không còn một chút gì.

- Ồ.

Cường Tử hắng giọng một cái, sau khi lau nước miếng dính trên khóe môi cố gắng làm cho mình khôi phục thần thái, sau đó nở một nụ cười mà hẳn tự cho là rất ôn hòa, vươn tay.

- Xin chào, tôi là Lâm Cường.

Lân Cửu nhìn thấy Cường Tử vươn tay ra, do dự một chút vẫn đưa tay ra bắt tay hẳn một cái, vừa mới tiếp xúc Lân Cửu lại một lần nữa cau mày, cố gắng đè nén xúc động muốn đập một cái vào cái gã thối tha trước mắt này giả bộ như nghiêm trang mà lại vụng trộm ngất một cái trên mu bàn tay của mình. Cô tự nói với mình phải hết sức nhẫn nại, không thể động thủ trước công chúng được.

Thật mềm thật mịn nha!

Trong lòng Cường Tử cảm thán nói thầm, so với tay của Trần Nhược bí thư của Tiểu Lôi còn muốn mềm hơn, còn muốn mịn hơn, còn muốn có xúc cảm hơn!

Vốn định mân mê thêm chút nữa, nhưng tiếc rằng, sắc mặt của Lân Cửu lạnh như băng đã khiến cho Cường Tử dự cảm có nguy hiểm, hẳn ngưng ngừng cười thu tay lại, về mặt ra về đạo mạo.

- À... Cửu Nhi này, em có mang tiền không?

Lân Ngũ dè dặt hỏi.

Lân Cửu nhú mày, đôi mắt to xinh đẹp nhìn Lân Ngũ, như tia X quang muốn rọi thấu nhân tâm thậm chí nhìn xuyên qua cả xương cốt, khiến cho Lân Ngũ lạnh cả da đầu.

- Chuyện gì?

- À... Tam ca bị bệnh trĩ, tụi anh ra ngoài vội vàng đều không mang theo tiền, em có thể cho anh mượn trước một ít tiền được không?

Cái này gọi là gà con nhúc nhích phải không? A mà không, là linh cơ vừa động.

Lân Tam nghe Lân ngũ nói những lời như thế, tròn mắt trợn trừng. Lân Ngũ ra dấu tay ở sau lưng, hươ hươ ý bảo Lân Tam đừng nói gì hết. Lân Tam nén xuống vài lần mới áp chế được lửa giận.

- Đáng ghét! Cần bao nhiêu?

- À... Bảy trăm! Bảy trăm là đủ rồi, lần trước cũng cần nhiều như vậy phải không tam ca?

Lân Ngũ làm bộ nghiêm trang quay đầu lại hỏi Lân Tam, lén lút không ngừng nháy mắt, vừa như cầu xin tha thứ vừa như khẩn cầu. Lân Tam thầm thở dài một tiếng, thôi coi như ta hồng nhan bạc mệnh gặp người không quen. Y thở dài nói:

- Đúng vậy, bảy trăm.

Cường Tử vừa nghe bảy trăm, ánh mắt sáng ngời.

Thật có tiền nha!

Lân Cửu từ trong túi áo móc ra cái ví, lấy một ngàn đồng đưa cho Lân Ngũ nói:

- Nhớ trả lại em!

- Được được được, yên tâm đi, anh đưa tam ca đi bệnh viện trước, em đi dạo cùng Lâm Cường nha.

Nói xong, Lân Ngũ kéo Lân Tam chạy mất, Lân Cửu nhìn bóng lưng hai người lăm lăm nói:

- Không đúng, có vấn đề.

- Đương nhiên là có vấn đề rồi, chị có thấy ai bị bệnh trĩ chạy còn nhanh hơn thỏ không?

Cường Tử cười nói.

Lân Cửu dậm mạnh chân, nói:

- Chờ đó!

Cường Tử nở nụ cười, trong lòng tự nhủ lẽ nào đặc công đều ngu ngốc như vậy? Chỉ số thông minh của cả bọn thấp giống như trẻ em nhà trẻ vậy, người như vậy mà làm đặc công, chẳng phải là đem đại sự của quốc gia ra đùa giỡn hay sao.

- Chị, đừng nóng giận, tức giận khiến trong lòng người ta bức bối, đối với sức khỏe thật sự không tốt, sẽ làm cho nội tiết mất cân bằng, ảnh hưởng đến sự trao đổi chất khiến hệ tiêu hóa không tốt, đi phân cứng...

- Người câm miệng!

- A, trông chị vẫn còn rất tức giận?

- Câm miệng!

- A, bộ dáng chị tức giận nhìn thật là đẹp, nếu như chị cười còn hấp dẫn hơn nhiều so với hiện giờ.

- Câm miệng!

- A, chị, có muốn uống cái gì hay không? Môi của chị khô hết cả rồi.

- Câm miệng! ! ! ! !

- A, uống nước hay là ăn cái gì đó?

...

Lân Cửu hít sâu lần thứ nhất, khi hít vào bộ ngực có vẻ càng thêm cao ngất, đã khiến cho tầm mắt của Cường Tử run run, thật giống như sau khi đi tiểu nhanh chóng kết thúc khiến cho người ta mất hồn khẽ run rẩy.

- Được rồi, hiện tại nói cho tôi biết cậu định mua cái gì?

- Không biết, chị đi theo giúp em lựa chọn được không?

- Tôi không phải chị của cậu!

- Đây... chị nói tặng cho người già, a không... là cô, quà nào mới tốt?

- ...

- Chị, chúng ta qua bên kia xem một chút nha? A, khu nội y bên kia không nên đi.

- ...

- Chị, theo chị thì tặng khăn quàng cổ có được không?

- Chị, chị đi quá nhanh, em theo không kịp làm sao chọn quà đây!

- Chị, cái váy kia thật là đẹp, chị mặc vào nhất định rất xinh đẹp!

- Chị, chị xem bộ y phục này rất hợp với chị!

- Chị, không được vào cái cửa kia, đó là nhà vệ sinh nam!

85. Chương 85: Không Giải Thích

Cuối cùng Cường Tử chọn một cái khăn quàng cổ Hermes, sáu trăm đồng đại dương mà hắn có được từ chỗ Lân Tam và Lân Ngũ vẫn còn không đủ. May mà trong túi quần của hắn còn có xấp tiền năm mươi ngàn đó là tiền bán giày Cáp Mô Ca để lại vẫn chưa động tới. Tiền này là chuẩn bị cho lão sư phụ què của hắn, vẫn chưa có cơ hội đưa được. Cường Tử nói chung không giữ được tiền trong tay, trong khoảng thời gian ngắn ít nhất cũng đã chi hết năm sáu chục ngàn, kết quả cuối cùng cũng vẫn là tay trắng, giống như cánh chim biến mất dạng ở phía chân trời.

Cường Tử chất chiu đối với chi tiêu của bản thân đến mức gần như hà khắc, ngoại trừ mua thuốc hút ra thì gần như không tốn một xu. Vốn với thân phận của hắn hiện giờ căn bản là hắn không cần phải bỏ tiền ra để mua thuốc hút. Sau khi Chu Hạo Nhiên tiếp quản Băng Hàn Đường cũng giữ lại tên giữ tài sản của đối phương, trên thực tế Băng Hàn Đường có hơn một trăm mấy mươi vạn tiền giấy khiến cho người ta phải sợ hãi lạnh khắp toàn thân. Ngoại trừ Cường Tử ra ai cũng không biết quan hệ giữa Hàn Băng và Lý Bát Nhất, cho nên Chu Hạo Nhiên đối với việc Hàn Băng bảo Lý Bát Nhất tùy tiện lấy ra một ít con số lẻ trong tài khoản ngân hàng của y vứt cho Băng Hàn Đường cũng làm cho cậu ta lú lẫm.

Băng Hàn Đường dù gì cũng chỉ là một tiểu xã đoàn bên trong trường Nhất Trung mà thôi, hơn một trăm mấy mươi vạn kinh phí hoạt động thật sự quá nhiều so với thực lực của Băng Hàn Đường.

Băng Hàn Đường chẳng qua cũng chỉ là một món đồ chơi nhằm chán đối với Hàn Băng mà thôi, thực ra gã cũng căn bản không có nghĩ tới việc làm cho Băng Hàn Đường lớn mạnh, vốn gã dự định sau khi tốt nghiệp sẽ giải tán Băng Hàn Đường, kết quả là để lại cho Cường Tử hưởng lợi.

Lúc Chu Hạo Nhiên đưa tiền cho Cường Tử, Cường Tử cũng chỉ lấy năm mươi ngàn, phần này thuộc về mình nên hắn yên tâm cầm. Còn lại định dùng làm kinh phí cho Liên minh chấp pháp Trung Hoa, hiện giờ chưa cần dùng thì cứ để đó sau này sẽ có chỗ để dùng tới. Bất kể là Chu Hạo Nhiên nài ép như thế nào, Cường Tử cũng không lấy thêm một đồng.

Hiện tại Liên minh chấp pháp Trung Hoa có hơn một trăm thành viên, không nhiều cũng không ít, không chế một trong số đó cũng dư sức.

Nhìn thấy Cường Tử hết sức chân thành và nghiêm túc chọn quà, Lâm Cửu thật sự không thể nào nghĩ rằng hắn hiện tại và cái người nhìn mình chảy nước miếng, vụng trộm nắm tay mình lại cùng một người. Cùng là một người, tại sao lại khác nhau lớn đến như vậy?

Lâm Cửu tập trung nhìn chăm chăm vào Cường Tử, như muốn khám phá hắn.

Cường Tử chọn khăn quàng cổ xong rồi, đưa thẻ cho cô gái bán hàng quét thẻ, bất ngờ ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Cửu đang nhìn mình chăm chú, hắn khẽ cười cười, không nói gì. Mặt Lâm Cửu nóng lên, không nghĩ tới mặt đột nhiên lại đỏ ửng, cô cúi đầu, không biết tại sao tim lại đập rộn lên.

Hắn nói cảm ơn với cô gái bán hàng vẫn luôn nhìn mình. Trên gương mặt có nhiều tàn nhang của cô gái chợt đỏ và có chút căng thẳng. Người ở trước mặt chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mà thôi, tại sao ánh mắt lại làm cho người ta mê đắm đến như vậy? Cô gái bán hàng đã hơn hai mươi tuổi lần đầu tiên có bộ dạng say mê người khác như thế, nhưng tiếc thay định mệnh lại ngăn ngủ chỉ như sao băng thoáng qua mà thôi.

Đỏ mặt đưa túi xách cho Cường Tử, không dám nhìn ánh mắt của hắn nữa.

Cường Tử cười cười, xoay người rời đi.

Khi bước qua bên cạnh Lâm Cửu, Cường Tử dừng bước lại nhìn vào mắt cô ấy chân thành nói câu cảm ơn.

- Cảm ơn chị đã giúp em chọn quà, đây là lần đầu tiên em tặng quà cho vợ thầy giáo của em, lần đầu tiên gặp mặt, không có chị, em thật sự không biết phải mua cái gì mới tốt.

Hắn cũng sẽ có lúc nói chuyện một cách nghiêm túc à?

Lâm Cửu khôi phục biểu tình lạnh nhạt, dù trong nội tâm thấy Lâm Cường này có chỗ làm cho người ta không nắm bắt được, bất quá cô là một người từng trải cho nên vẫn không xếp Cường Tử vào nhóm người chững chạc. Trong tư liệu cho thấy thiếu niên này có thân thủ không tệ, nghe nói chỉ cần nắm cú đâm đã làm cho cái trụ của cầu vượt bị lõm thành một cái hố sâu hơn mười tấc đường kính ba mươi phân, mà ngay cả Lâm Tam cũng cảm thán không thôi. Nhưng trong mắt của Lâm Cửu, Cường Tử cũng chỉ là một đứa bé.

Cảm giác này thật không tốt, Lâm Cửu nói với lòng mình, bản chất của nghề nghiệp nói cho cô biết phải luôn đối mặt với từng đối thủ, kể cả người được bảo vệ. Nhưng rõ ràng là Cường Tử khiến cho cô không có cảm giác uy hiếp, cho dù Cường Tử đã lợi dụng cơ hội mà sở mó cô.

Cô đã bỏ qua một vấn đề, đó là một khi một người phụ nữ xem một nam nhân đã không còn nhỏ tuổi nữa coi như trẻ con, chỉ có thể nói rõ là tình mẹ của cô ấy đã hiện ra. Mà một khi tình mẹ của người phụ nữ đã

biểu hiện ra ngoài, kết quả không cần nói cũng đủ biết.

Cố tình không để ý tới Cường Tử nữa, Lâm Cửu xoay người rời đi. Cường Tử vuốt tóc ngượng ngùng cười cười, một mực cứ đi theo phía sau Lâm Cửu. Hắn đi rất từ tốn, trước sau vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Lâm Cửu, chính xác đến từng ly, nếu như có ai đó chú ý, nhất định sẽ giật mình.

Khoảng cách giữa hai người rất mập mờ, nói gần thì không gần, nói xa thì không xa. Cường Tử tay cầm túi xách thật giống như một người tình ôn hòa giỏi chiều chuộng đang cùng với bạn gái đi mua sắm vậy, khiến cho các cô nhân viên bán hàng cảm thán Lâm Cửu với sắc mặt lạnh như băng đang ở trong phúc mà không biết, đồng thời cũng sinh lòng ghen tỵ, giống như ăn phải bồ đào chua vậy.

Ra khỏi trung tâm Ngọc Lan, Lâm Cường vẫn theo sát phía sau Lâm Cửu, bóng dáng chập chờn của người trước mặt đã khiến cho Cường Tử thần hồn điên đảo, ánh mắt của hắn mê đắm, chẳng khác nào quỷ đói.

Lần đầu tiên Lâm Cửu phát hiện mình đi đứng không được tự nhiên như vậy, cảm thấy có một đôi mắt mê đắm không chút gì kiêng kỵ quét khắp cả người mình, không bỏ sót một chỗ nào. Cô cố gắng kiềm chế không cho cái eo đong đưa, lại phát hiện càng thêm không được tự nhiên.

Cường Tử thấy Lâm Cửu xấu hổ, chép miệng cố gắng hết sức mới thu hồi lại tầm mắt đang nhìn chăm chăm vào cặp mông của Lâm Cửu. Chép chép miệng, thật tuyệt vời. Ngay khi tầm mắt của Cường Tử rời khỏi, Lâm Cửu âm thầm thở phào một cái, lặng lẽ buông nắm tay đang nắm chặt ra. Nếu hắn còn xem thêm nữa dù chỉ là một giây thôi, cô không dám đảm bảo liệu bản thân có nhận được ý muốn bắn chết cái gã khốn kiếp này ngay tại chỗ hay không.

- Đi đâu? !

Giọng điệu của Lâm Cửu lạnh như băng hỏi.

- Không cần, tự em đi.

- Gì?

Lâm Cửu có chút kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng thở ra, rốt cục có thể thoát khỏi gã khốn này, bị ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm quả thực đúng là khổ sở, chỉ có điều chính cô ta cũng không nhận ra, trong nội tâm lại có chút mất mát.

Cường Tử thông dong xoay người, lưu lại trong mắt của Lâm Cửu một mái tóc dài phiêu dật.

Trò chơi mập mờ, chỉ chớp lát đã ngừng lại.

Nhìn Chu Bách Tước dựa vào bên cạnh xe Land Rover cách đó không xa, Cường Tử hiểu ý cười cười. Cường Tử đã sớm phát hiện Land Rover luôn chạy theo sau xe của cảnh sát. Hắn thực bội phục tính nhẫn nại của Chu Bách Tước, nếu như mình bị người bắt cóc không lẽ anh ta cũng luôn bình thản lái xe theo ở phía sau chẳng quan tâm hay sao?

Chu Bách Tước lớn tiếng huýt sáo làm cho các cô gái đi ngang qua vui sướng một hồi.

- Chú Chu, đang nhìn gì vậy?

Chu Bách Tước đang nhìn chăm chú từ đầu đến chân bình phẩm dáng người của cô người mẫu trên tấm biển quảng cáo, lần đầu tiên trên mặt có chút đỏ. Anh ta cười cười xấu hổ.

- Không nhìn gì cả, vì sao lại không ngồi xe của đại mỹ nữ kia?

Chu Bách Tước che dấu xấu hổ của mình, cố ý ngắt lời nói.

Theo tầm mắt của Chu Bách Tước, Cường Tử phát hiện dáng người lung linh như nước của cô người mẫu nào đó trên tấm biển quảng cáo nội y, hắn chặc chặc tán thán nói:

- Quả nhiên rất được, so với cô gái nào đó mặc vét ra dáng thanh cao đẹp hơn rất nhiều, chú xem dáng người của cô người mẫu này, chỗ nên lồi sẽ lồi, chỗ nên vênh lên sẽ vênh lên, ôm ở trên giường lớn tuyệt đối là mất hồn nha.

Tiếng nói của hắn không lớn, chỉ vừa vặn làm cho Lâm Cửu nghe rõ ràng.

Cường Tử tưởng tượng đến biểu tình xấu hổ trên mặt của Lâm Cửu, hân cười hì hì. Không phá hết áo giáp phòng thủ của cô thành từng mảnh nhỏ cô cũng không biết lưu manh là gì đâu!

Chu Bách Tước liếc trừng Cường Tử, anh ta biết Cường Tử cố ý.

- Đi đâu?

Anh ta cũng hỏi một câu như của Lâm Cửu.

- Đi đón thầy Trương, cô Tôn và tiện nội (vợ nhà) cùng ăn một bữa cơm.

- Tiện nội? ! ...

Chu Bách Tước hết chỗ nói rồi, có câu nói năm nay rất nóng vốn được lấy ra từ trong một cuốn tiểu thuyết mạng nào đó có một tổng quản đại nội làm cho người ta ruột gan đứt từng khúc. Nói như vậy, đúng là vô địch đề tiện.

Trên xe Chu Bách Tước hỏi:

- Hai người mặc vét là ai vậy? Có vẻ rất kiêu ngạo, một người còn ném được cao thủ qua vai.

Trong lòng Cường Tử tự nhủ chú vẫn còn chưa thấy kĩ năng lắp ráp súng cũng cao siêu không kém nha.

- Không biết, là bạn của Lôi Tử thúc.

Cường Tử nói.

Chu Bách Tước không hỏi lại, anh ta biết Cường Tử không muốn nói. Tiêu Lôi không muốn Cường Tử tiếp xúc quá sâu biết quá nhiều, Cường Tử cũng giả bộ như mình cũng không biết gì cả.

Khi tới trường học, Bùi Nhược, Tôn Văn Văn đều ở văn phòng của thầy giáo Trương. Khi Cường Tử gõ cửa đi vào nhìn qua cửa căn phòng ngập nỗi lo lắng lại thấy ấm áp trong lòng, Cường Tử ngay thời khắc này lại một lần nữa cảm thấy ấm áp, một loại ấm áp đã khiến hắn mê luyến thật sâu. Trước kia hắn đã từng cảm nhận được ấm áp loại này từ trên người sư phụ hắn là Mạc Dịch, từ Tiêu Lôi, Chu Bách Tước, Bùi Nhược, Chu Lâm Nhã, hiện tại lại một lần nữa cảm nhận được.

Không biết tại sao, nhìn sự lo lắng và vui mừng trên mặt Bùi Nhược, sự lo lắng và thanh thản trên mặt Tôn Văn Văn, sự tiêu tụy và an lòng trên mặt thầy Trương, Cường Tử có loại xúc động muốn khóc.

- Em đã trở về.

Cường Tử nói.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Thầy giáo Trương có phần nói năng lộn xộn, là một thầy giáo già cả đời hiến dâng tâm huyết, trong hốc mắt có vài giọt lệ già nua dao động.

Tôn Văn Văn muốn nói chuyện, nhưng khi nhìn thấy Bùi Nhược bất chấp tất cả nhào qua ôm lấy Cường Tử lại kiềm lại được, cô chỉ cười cười, giơ tay lên sửa sang mái tóc trên trán có chút rối, cười vô cùng đẹp mắt.

- Thầy Trương, vợ thầy đã nấu cơm xong rồi chứ? Em đói bụng rồi.

Cường Tử vỗ vỗ phía sau lưng Bùi Nhược, cảm giác thật mềm mại.

- Ừ, đã làm xong đã làm xong, mới vừa rồi còn gọi điện thoại hỏi thầy sao vẫn chưa về nhà, thầy về nhà liền đây.

- Vâng, về nhà thôi!

Cường Tử cười nói.

Không thể không nói, tay nghề của vợ thầy Trương gần như không có gì để nói, chỉ nhìn món ăn trên bàn thôi cũng khiến cho Cường Tử muốn mở rộng bao tử, kết quả những người khác còn chưa giơ lên đũa, chỉ thấy người nào đó sau khi đã vén tay áo lên nắm cả cái bàn ăn như gió cuốn, cũng không để ý nước canh dính trên miệng.

Ngay khi Bùi Nhược dịu dàng đưa tay định lau miệng cho Cường Tử, lại ngừng ở giữa chừng. Bởi vì cô chợt phát hiện có một bàn tay trắng nõn mềm mại vô cùng xinh đẹp cũng cầm một cái khăn tay sạch sẽ màu hồng nhạt cũng đang dừng giữa chừng.

Tôn Văn Văn.

Cô gái ưa sạch sẽ, rõ ràng trong lúc vô thức đã lấy ra khăn của mình định lau dầu mỡ trên miệng của Lâm Cường!

Không khí xấu hổ tràn ngập trên bàn cơm, hai cô gái một lớn một nhỏ nhìn nhau không biết phải làm sao. Cả hai không ai bảo ai rút tay trở về, cúi đầu về mặt đỏ ửng, xinh đẹp như hoa đào.

Thầy giáo Trương giả bộ như không thấy, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, chưa từng vui sướng như thế này. Trên gương mặt đầy nếp nhăn của vị thầy giáo già có một loại vui vẻ kín đáo.

Chu Bách Tước cúi đầu dùng bữa, khéo miệng không ngừng cọ giạt. Vợ thầy Trương nhìn người này lại nhìn người kia, sau đó đứng dậy cười nói:

- Còn món thịt hầm, ta đi xem có được hay chưa, mọi người ăn nhiều một chút đi.

- Con giúp bác!

- Con giúp bác!

Bùi Nhược và Tôn Văn Văn cả hai không ai bảo ai đứng lên, đồng thanh nói. Hai người sau khi nói xong một lần nữa nhìn thoáng qua đối phương, lập tức sắc mặt càng đỏ hơn. Một thì kiều diễm lộ rõ, một thì đỏ như lửa.

Con bê kia đưa tay lau dầu mỡ trên miệng một cái, nói một câu:

- Ăn cơm ăn cơm, tay nghề của sư nương tốt như vậy nếu như con không tích cực ăn, con sẽ thấy thực có lỗi với cái mồm!

Không tìm không phổi.

Hai mỹ nữ lần này không ai bảo ai trừng mắt liếc nhìn Cường Tử, đồng thời đứng dậy một trái một phải nắm lấy cánh tay của vợ thầy Trương đi vào phòng bếp, không thêm để ý tới cái người vô tâm vô phể giống như quỷ chết đói đầu thai kia.

Ba người phụ nữ cười cười nói nói vào phòng bếp, Cường Tử lúc này mới ngẩng đầu. Nhìn thầy giáo Trương và Chu Bách Tước hai người cùng lúc quăng tới ánh mắt hâm mộ, Cường Tử cười cười xấu hổ nói:

- Em cái gì đều không làm, không giải thích!

Điều này coi như không giải thích à?

Ngay cả thầy giáo Trương cũng không thể không khinh bỉ Cường Tử.

86. Chương 86: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Toà nhà trụ sở của tập đoàn Cửu Nhật, tầng thứ hai mươi mốt, văn phòng của tổng giám đốc.

- Tùng Bản Quân, mọi việc đã sắp xếp xong cả rồi chứ?

- Xin ngài yên tâm, đã sắp xếp xong cả rồi.

Trả lời câu hỏi là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, dáng dấp không cao bụng phệ, chân ngắn lại còn bị vòng kiềng. Tóc của ông ta rất ngắn, lúc nào cũng đứng sững. Con mắt ti hí, sắc mặt nhợt nhạt, mang một cặp kính mắt viền vàng. Rất giống một người đàn ông Nhật Bản.

Ông ta chính là tổng giám đốc của tập đoàn Cửu Nhật ở Trung Quốc, tập đoàn Cửu Nhật đầu tư ở Trung Quốc gần năm trăm triệu đô la Mỹ, là tập đoàn nộp thuế nhiều nhất ở Đông Đĩnh.

Tùng Bản khom người trả lời, thái độ rất cung kính với người thanh niên đang ngồi trên ghế chủ tịch. Tay của ông ta đặt ở phía sau, ở Trung Quốc cái tư thế này giống như là chào vĩnh biệt người chết.

Gã thanh niên ngồi trên chiếc ghế rộng lớn sắc mặt trắng nõn giống như bị bệnh, rất nữ tính. Trên khuôn mặt nơi duy nhất có thần chính là đôi mắt của gã, lạnh lẽo khiếp người. Gã có thân phận hiển hách, tại Nhật Bản gã có một danh xưng – Tỉ phú trẻ tuổi nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, cha của gã, chính là Tiểu Dã Hạnh Nam, người sáng lập tập đoàn Cửu Nhật, đã bị gã dùng một ly độc được tự tay đưa vào địa ngục, gia sản hàng tỉ hiển nhiên cũng rơi vào trong tay của gã. Gã tên là Tiểu Dã Tam Mộc, tổng tài của tập đoàn Cửu Nhật, gã còn có một thân phận khác, cao thủ bậc thầy trẻ tuổi nhất của Hắc Long Đạo.

Sư phụ của gã là Võ Bộ Tàng, lúc gã mười chín tuổi được Võ Bộ Tàng khen ngợi nói gã trước hai mươi lăm tuổi sẽ bước lên Kim Bảng, trở thành cao thủ Kim Bảng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Nhật Bản. Năm nay gã hai mươi ba tuổi, gã không biết sư phụ Võ Bộ Tàng của gã tiên đoán có chính xác hay không, gã vốn định sau khi đến Trung Quốc sẽ tìm cơ hội luận bàn với sư phụ của gã tại đỉnh Hoa Sơn, nếu như thua thì cũng không có gì. Nhưng nếu thắng gã cũng không cho rằng việc cất lấy đầu của Võ Bộ Tàng mà leo lên Kim bảng là chuyện hèn hạ gì, trong quan niệm của gã, giết cha cũng đã giết vậy thì giết sư phụ cũng vậy mà thôi.

Nhưng tiếc rằng, Võ Bộ Tàng đã chết.

Nói thật, Võ Bộ Tàng chết đi khiến cho gã xúc động rất nhiều. Gã vốn cho là mình đã có thực lực cao nhất Kim bảng, trở thành một trong mười cao thủ của Nhật Bản, điều này làm tăng thêm kinh nghiệm trong vốn sống của gã. Thế nhưng mạnh mẽ như Võ Bộ Tàng và Khuyển Trùng Hạnh Chi Trợ cũng chết tại cái nơi đất đai rộng lớn sung túc này, điều này không khỏi làm cho gã khiếp sợ sự thâm sâu của võ thuật Trung Quốc. Hai cao thủ Kim Bảng, cái ngày bước lên mảnh đất này thì đã đầu một nơi thân một nẻo, chỉ còn có một cái đầu máu me nhầy nhụa về tới quê hương của mình. Điều này sao có thể không khiến cho người ta thương cảm chứ?

Võ Bộ Tàng chết đi Tiểu Dã Tam Mộc cũng rất đau xót, gã đau xót vì Võ Bộ Tàng sao lại không chết trong tay của mình, làm đá lót đường cho mình tiến tới?

Tiểu Dã Tam Mộc dáng người rất cao, rất gầy, coi như đã thuộc loại rất nổi bật trong số các thanh niên ở Nhật Bản. Gã cao hơn một thước tám, nặng một trăm mười cân, nhìn xem như rất gầy yếu, nhả nhận nhu nhược, thế nhưng phía sau sự biểu hiện giả dối này là một thân thể cường hãn tàn nhẫn độc ác kinh người. Thân thể của gã khi kiểm tra sơ qua ở Nhật Bản, độ cứng chắc của cơ thể có thể so với kim loại!

Bên trong vẻ bề ngoài gầy yếu như thế là sự tàn ác đến cực độ.

Lần này tới Trung Quốc, gã có hai việc muốn làm.

Thứ nhất, đưa cao thủ trong giới võ thuật Nhật Bản vào Trung Quốc, đợi mười năm sau sẽ có chỗ dùng. Chuyện này không quá khó nhưng cũng không phải dễ. Trong số Đồ Lục Thất Bộ chỉ còn lại hai người may mắn còn sống trở về, đã từng mang về một câu nói như vậy:

- Kỳ hạn mười năm sắp đến, mong rằng các người tuân thủ ước định trước kia. Trong khoảng thời gian này nếu như có người dám tự ý đặt chân đến đất đai Trung Hoa của ta dù chỉ một bước, bất kể là người hay thần, giết không tha!

Những lời này đã gây sóng to gió lớn trong nước Nhật Bản, đã kích động giới võ thuật Nhật Bản, đã khiến cho vô số võ giả hết sức nổi giận! Những lời này quá khí phách, dù người hay thần, giết không tha! Bấy chữ này, mang theo biết bao khí thế! Điều này làm cho võ giả Nhật Bản cảm thấy rất căm phẫn, bọn họ cho rằng đây là đang khiêu chiến địa vị đệ nhất thế giới của võ thuật Nhật Bản! Bọn họ mạnh mẽ yêu cầu tổ chức lại tiến vào Trung Quốc, tìm kiếm cái gã cuồng vọng nọ mà cho gã một trận.

Sự khinh miệt đối với Trung Quốc thông qua sự kiện lần này đẩy lên đến đỉnh điểm, rất nhiều cao thủ trong giới võ thuật Nhật Bản ẩn nhẫn không bùng phát giờ cũng tức giận hết cả rồi, họ cao giọng tuyên bố muốn

đích thân đi Trung Quốc, gặp cái gã không biết trời cao đất rộng là gì kia.

Tiểu Dã Tam Mộc rất hưng phấn, gã thấy được cơ hội trong cơn sóng gió này, có thể có lợi.

Chỉ cần lên lút đưa những người này đến Trung Quốc, đây là một lực lượng to lớn đến mức nào chứ! Sẽ khuấy động Trung Quốc đến long trời lở đất, mây gió vần vũ!

Chuyện thứ hai, chính là muốn tìm được một đồ vật, định làm lễ vật cho sư phụ mới của gã. Nếu như món đồ này tới tay của ông ấy, có lẽ sư phụ mới của gã sẽ vui vẻ, nói không chừng sẽ đem bản lĩnh thần bí nhất mà truyền cho gã.

Món đồ này, có một cái tên rất cổ xưa, gọi là Trạm Lô.

Trạm Lô Kiếm!

Lúc bá sư, sư phụ của gã đã từng nói ông ta hết sức xem trọng thần khí trong truyền thuyết này, đã từng nói với năm đệ tử của ông ta, chỉ cần có người nào tìm được Trạm Lô bảo kiếm cho ông ta, ông ta sẽ truyền thụ Đông pháp ngạo quyết cho người đó.

Đông pháp ngạo quyết, là pháp điển tối cao của lưu phái Giáp Hạ.

Nếu như người nào kế thừa Đông pháp ngạo quyết thì cũng có nghĩa là người ấy đã kế thừa được cả thực lực của Giáp Hạ! Đây là lợi ích vô cùng hấp dẫn, Tiểu Dã Tam Mộc cho là mình chẳng có lý do gì để bỏ qua phần đại lễ này cả.

Một thanh kiếm Trạm Lô mà thôi, đào ba thước đất cũng phải tìm cho được!

Tiểu Dã Tam Mộc nhìn Tùng Bản, người này đã từng là trợ thủ đắc lực cho cha mình, là người đàn ông mà hai mươi năm qua mình vẫn kêu là chú. Là người mà trong một buổi tối mình vừa giẫm lên đầu của ông ta một tay còn nắm cả vòng eo của con gái ông ta. Là người mà mình đưa ra lựa chọn hoặc là chết hoặc là làm chó hết sức làm việc cho ta. Gã biết rõ người như vậy không thể nào trung thành được, nhưng không thể không nói, năng lực của Tùng Bản quả thực hơn người.

Con gái của ông ta quả thực làm cho người mất hồn nha, dù cho có phần phản kháng quá mức. Lúc trước khi mình áp lên người tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không chống cự kịch liệt đến như thế. Còn nhớ cái nơi mà mình xé nát quần áo của tỷ tỷ chính là phòng tang lễ của lão cha, thật sự rất kích thích. Nếu mà lão già ở trên trời có linh thiêng, cũng sẽ xem đến chảy nước miếng.

Khóe miệng Tiểu Dã Tam Mộc héch lên, cười rất dịu dàng.

- Chú Tùng Bản, lần này vất vả chú rồi, không biết nhóm người thứ nhất khi nào có thể tới?

Gã thay đổi xưng hô, bởi vì gã chợt nhớ tới con gái của người ta mà mình đã ngủ cùng, cũng coi như mình là nửa con rể a. Nghĩ thế khiến cho Tiểu Dã cảm thấy rất vui vẻ, nhưng tiếc thay cô gái kia đã đi rồi.

- Tổng tài tiên sinh, xin ngài vẫn cứ trực tiếp bảo ta là Tùng Bản, tiếng gọi chú này ta không dám nhận, ta không có tư cách này.

- Sao?

Tiểu Dã từ trên ghế đứng lên, dạo bước đến bên người Tùng Bản, khom người đưa tay vỗ vỗ bờ vai của Tùng Bản.

- Chú Tùng Bản, chú là bậc cha chú bên cạnh cha. Lúc cha tranh đấu giành thiên hạ thì chú vẫn đi theo bên cạnh cha, vì tập đoàn Cửu Nhật như ngày hôm nay mà lập không ít công lao, con sẽ không quên. Gọi người là chú, là biểu thị sự tôn kính chú, con sẽ không quên sự cống hiến của chú đối với tập đoàn Cửu Nhật.

Giọng điệu của gã rất chí thành, có điều ánh mắt đầy vẻ đùa cợt.

Thân thể Tùng Bản run rẩy, ông ta cúi đầu nói:

- Tổng tài tiên sinh, tập đoàn Cửu Nhật có thành tựu như ngày hôm nay là do gia tộc Tiểu Dã đã không ngừng phấn đấu. Tôi chỉ là may mắn tham dự trong đó, cũng không làm ra chuyện gì to lớn. Ngài nói như vậy khiến cho tôi vô cùng xấu hổ.

- Ha ha ha ha ...

Tiểu Dã Tam Mộc không kiêng nể gì cười ha ha, gã hất cằm lên nói:

- Chú Tùng Bản, chú nhận được như vậy khiến ta thật cao hứng, tập đoàn Cửu Nhật cần chính là những nhân tài không cần kể công như chú vậy. Chú yên tâm đi, chỉ cần con ngày nào còn cai quản tập đoàn Cửu Nhật thì sẽ tuyệt đối không bạc đãi chú.

- Vạn phần cảm tạ tổng tài tiên sinh ưu ái, tôi sẽ cố gắng hơn nữa để báo đáp ơn của ngài.

Ăn nói khép nép, khúm núm.

Tiểu Dã Tam Mộc ngồi trở lại trên ghế, từ trong ngăn kéo lấy ra một miếng xì gà được sản xuất từ rất lâu, dùng cái kim chuyên dụng tinh xảo cắt đứt chỗ cuối của miếng xì gà, sau đó châm lửa đốt xì gà hít một hơi. Tiểu Dã nhú mày, quả nhiên vẫn là không chịu nổi cái mùi thuốc lá loại này a.

Gã chỉ hút một hơi xì gà sau đó đã ném nó vào thùng rác, gã vẫn không thể nào hiểu được tại sao cha của gã lại ưa thích cái thứ này. Trong ấn tượng khi còn bé của gã, cha của gã luôn ngậm miếng xì gà thô to trong miệng ôm mình mà chơi đùa, dùng bộ râu thô cứng cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của gã.

Nghĩ đến những thứ này, gã đã cảm thấy căm tức.

Bất quá chỉ là gia sản mà thôi, tại sao phải để ta cướp đoạt? Lúc trước cho ta là tốt rồi, sẽ không đến mức phải đền táng mạng. Nghĩ đến cha bị chính mình tự tay độc chết, gã vẫn cảm thấy có một sự bi thương. Gã vẫn tự nói với lòng, cha à, con vẫn yêu cha, thật sự yêu cha.

Dù là tự tay con hạ độc, dù là con bóp lấy miệng của cha rót độc được vào, con cũng vẫn yêu cha.

Tâm tình của gã có chút bức bối, cho nên hẳn là nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện. Người khách vừa mới đến tặng cho mình một cô bé, chỉ mới mười bốn tuổi lại vô cùng quyến rũ, vừa nghĩ tới vòng eo nhỏ nhắn vạm vỡ như rắn kia gã đã cảm thấy trong bụng có một luồng hơi nóng bốc lên. Bức bối, quả nhiên vẫn phải cần tới phụ nữ để tiêu trừ, nhưng xì gà, xác thực là không thích hợp với mình rồi.

- Chú Tùng Bản, về chuyện vận chuyển nhân viên, chú và Trịnh tiên sinh trao đổi cho thật tốt, sau đó báo cáo kết quả cuộc trao đổi cho con biết là được, con còn có việc, xin lỗi không tiếp được.

Nhàn nhã đứng lên, cài lại cúc áo vét.

Tiểu Dã Tam Mộc cười cười với Trịnh Kiến Huy vẫn luôn im lặng ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon:

- Trịnh tiên sinh, hoan nghênh ngài đến, về việc vận chuyển nhân viên vẫn cần ngài hết sức phối hợp, tôi đại diện cho tập đoàn Cửu Nhật tỏ lòng biết ơn đối với sự trợ giúp của ngài. Mặt khác, rất cảm ơn món quà ngài tặng cho tôi, tôi rất thích.

Tiểu Dã hơi cúi người nói với Trịnh Kiến Huy:

- Xin lỗi, tôi đi hưởng thụ quà, xin lỗi không tiếp được.

Trịnh Kiến Huy vội vàng đứng lên, cũng khom người nói:

- Không cần phải khách sáo, nếu ngài yêu thích tôi sẽ tìm thêm thứ tốt đưa tới. Chuyện vận chuyển nhân viên đến bờ cứ giao cho tôi là được, xin yên tâm.

- Cảm ơn!

Tiểu Dã Tam Mộc thoải mái tự nhiên rời đi, thế nhưng Trịnh Kiến Huy lại phát hiện bước chân của gã hết sức vội vàng, không thềm che dấu.

Trịnh Kiến Huy cười cười, trong nội tâm thầm nghĩ.

Chỉ cần người vui vẻ, không lo không có cách nào khống chế người.

Ba nam nhân, ba quốc gia khác nhau, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

87. Chương 87: Bị Mất

Ra khỏi nhà thầy giáo Trương, Cường Tử miễn cưỡng từ giã hai vị lão nhân hiền lành, trong lòng cảm xúc lẫn lộn. Trong lòng của hắn vợ của thầy Trương thật giống như hình ảnh của người bà mà mình luôn mong muốn, hiền lành từ ái khiến cho lòng người ấm áp dễ chịu. Hắn cảm thấy cần phải nói tiếng cảm ơn đối với ông trời mà trước giờ hắn luôn khinh bỉ, trước kia ta mắng ông, chứ ông là kẻ phá hoại là ta không đúng. Cảm ơn ông đã cho ta nhiều người quan tâm ta như vậy, có cơ hội xuống đây làm khách ta mời ông đi xem khắp nhân gian.

Trong khi Chu Bách Tước thoải mái quay đầu xe dừng trước mặt của ba người bọn Bùi Nhược, Tôn Văn Văn, Cường Tử chợt phát hiện bản thân nên học lái xe. Không lẽ thì sẽ không gạt được các cô gái nhỏ, không biết lái xe thì càng không thể đề cập tới việc lừa gạt. Nhìn bộ dáng Chu Bách Tước thoải mái tự nhiên ngồi trên ghế lái xe, trong lòng Cường Tử ngứa ngáy nhột nhột.

Hai mỹ nữ chọn ngồi ở phía sau, Cường Tử đành phải ngồi ở ghế phụ lái bên cạnh Chu Bách Tước. Thật ra Cường Tử rất muốn chen vào ngồi ở phía sau cùng với Bùi Nhược và Tôn Văn Văn, tốt nhất là ngồi giữa hai người, nhưng do dự mãi cuối cùng vẫn không dám.

Trước tiên đưa Tôn Văn Văn về nhà. Cô gái ưa sạch sẽ này đối với những chuyện mình làm hôm nay cảm thấy kinh ngạc. Cô chưa bao giờ ngồi xe của người khác, xe đạp cũng không. Cũng vì thói quen này mà khi cô đến trường bị người khác nói cô giả thanh cao, giả hồn nhiên. Chuyện ngày hôm nay làm cho chính cô ta đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nếu như cô chịu suy nghĩ kĩ hơn về việc cô vô thức vươn tay ra định lau miệng cho Cường Tử thì càng không thể tưởng tượng nổi. Đương nhiên, cô lựa chọn tránh né, không thêm nghĩ nữa.

Nhà của Tôn Văn Văn cũng không xa, cô chỉ ở một mình.

Dưới nhà, Cường Tử ngượng ngùng gỡ gỡ tóc của mình, nói với Tôn Văn Văn:

- Cô Tôn, đã để cô phải lo lắng, thật xin lỗi, như vậy đi, trong tuần sau khi thi môn lịch sử em sẽ đạt điểm cao nhất coi như báo đáp ân tình của cô nha?

Tôn Văn Văn hiện giờ cảm thấy Cường Tử đúng là một kẻ ngốc. Cô u oán nhìn thoáng qua Cường Tử, lại nhìn sang Bùi Nhược ngồi ở ghế sau cố ý nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hai người bọn họ, trên mặt không khỏi ửng hồng, rất nóng.

- Được, vậy đi!

Cô cảm thấy mình trả lời cũng rất ngốc.

Cường Tử có chút xấu hổ, không biết nói cái gì. Hắn biểu hiện có chút bối rối khiến trong nội tâm Tôn Văn Văn có chút đắc ý, dù sao đối với sức hấp dẫn của bản thân cô vẫn có một chút tự tin.

- Có muốn đi lên ngồi một lát hay không?

Lời này vừa nói ra, Tôn Văn Văn lập tức biết mình phạm sai lầm. Không khí giữa hai người bắt đầu có chút mập mờ, Cường Tử mặt đỏ rần, quan tâm nhiều quá không đơn giản nha.

- À...

Cường Tử quay đầu lại nhìn thoáng qua Bùi Nhược và Chu Bách Tước ở trong xe, cô nàng cố ý không nhìn, vẻ mặt háo sắc của hắn hiện ra, chỉ còn thiếu huyết khí.

- Đã muộn, nếu lần sau có cơ hội em sẽ đến chào cô Tôn nhé, chúc cô ngủ ngon.

Nói xong Cường Tử bước vội vào trong xe, sau khi ngồi xuống thở mạnh một hơi, giống như một con ác quỷ sống dưới mặt đất từ rất lâu rồi vừa mới được thông khí. Ở trước mặt một đại mỹ nữ đủ hại nước hại dân, nhất là cô ấy còn mời mình vào phòng ngủ của cô ấy ngồi một chút, rõ ràng bản thân mình để chống lại sức hấp dẫn ấy thật sự vô cùng khó khăn a.

Tôn Văn Văn đưa mắt nhìn chiếc Land Rover rời đi, thở ra một hơi thật dài, cô khó nén được nữa bật cười, mình bị làm sao vậy? Vì sao tâm tình lại hoảng loạn như vậy? Khi Cường Tử nói không vào rõ ràng là cô thở dài một hơi, lại còn có ba phần mất mát.

Cường Tử hít thật sâu, hần vừa bình phục lại cũng cảm giác được trong xe không khí là lạ. Chu Bách Tước vừa cười vừa khởi động xe, định châm một điếu thuốc nhưng quay đầu nhìn Bùi Nhược, vội ngừng lại.

- Có sát khí nha

Anh ta vừa cười vừa nói.

Cường Tử cũng cảm thấy ánh mắt Bùi Nhược thật sắc bén nha, đủ để cắt vàng phá ngọc, cho dù da mặt của Cường Tử có thể nói là được bảo vệ vững vàng cũng chắc chắn bị đánh bại bởi cái nhìn này.

Bùi Nhược hừ một tiếng, xoay người nhìn xem ánh sáng loang lổ ngoài cửa xe, không để ý tới cái gã đại háo sắc này.

- Cô Tôn rất tốt phải không?

Cường Tử tìm từ đáp lại.

- Đúng vậy, cô Tôn thật tốt lắm, người xinh đẹp lại trưởng thành ôn nhu, còn khéo hiểu lòng người, tốt hơn nhiều so với em.

Bùi Dạ vô cùng ghen tuông, Cường Tử cảm thấy mình ngăn chặn không được.

- Em biết anh không phải có ý này...

- Vậy anh có ý gì?

Bùi Nhược quay sang, bất ngờ nở nụ cười.

Việc chắc chắn không hay!

Ngay cả Chu Bách Tước còn đoán trước được, anh ta đưa tay lên xoay chuyển kính chiếu hậu một chút, quyết định lựa chọn lảng tránh việc nhìn thấy kết cục nhất định sẽ vô cùng thâm hiểm của Cường Tử.

- Ý của anh là cô Tôn là người rất tốt, không có ý gì khác...

- Phải không?

...

- A!

Một tiếng kêu rên vang lên trong xe Land Rover, bàn tay nhỏ bé luôn nhẹ nhàng dùng sức ngắt một cái trên đùi Cường Tử, một tiếng kêu thảm vang lên.

Sau khi đưa Bùi Nhược về đến nhà, hai người đứng ở đầu hành lang, Cường Tử vẫn còn nhe răng nhếch miệng lấy tay xoa cái đùi đã gần như chết điếng, đoán chừng nếu không chết thì cũng không còn là của hắn nữa.

Cô gái nhỏ không biết tại sao nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Cường Tử bèn đỏ mặt. Da của cô rất đẹp, làn da trắng nõn mềm mại lộ ra chút hồng hào, vốn đã đẹp dễ như hoa đào, hiện tại đỏ mặt lại càng thêm xinh đẹp không gì sánh được. Có câu dưới đèn xem mỹ nhân đẹp còn hơn cả hoa, Bùi Dạ hiện tại đúng là như thế. Cái người háo sắc nào đó nhìn thấy vậy bèn bày ra khuôn mặt mê mẩn, trong lúc nhất thời như ngây như dại.

- Còn đau không?

Bùi Dạ nhẹ giọng hỏi.

- Không đau không đau! Rất thoải mái.

Cường Tử nói năng lộn xộn.

Bùi Dạ cười cười, thật sự giống như một đóa hoa đào nở rộ.

- Thật sự không đau? Vốn còn định xoa cho anh.
- Đau! Đau chết mất!
- Ha ha, lừa anh thôi. Em không thèm xoa ...cái chỗ kia cho anh.

Cái chỗ kia? Cái chỗ nào vậy?

Rất mập mờ.

- Nhưng anh thật sự đau quá a, chân rất đau.
- Như vậy sao...

Bùi Nhược chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, bỗng kiễng mũi chân chạm lên môi Cường Tử một chút như chuồn chuồn lướt nước, nhanh chóng rút về.

- Còn đau không?

Mẹ nó mặc kệ, đây không phải bức mình sao.

- Như vậy chưa đủ lực a, phải là như vậy!

Cường Tử như chó dữ chụp mỗi chế trụ vòng eo nhỏ nhỏ của Bùi Nhược, cực kỳ bá đạo xoay ngang cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô gái nhỏ, bừa bãi tận lực. Hắn thô lỗ, không có một chút kỹ xảo mạnh mẽ đem đầu lưỡi tiến vào trong cái miệng anh đào của Bùi Nhược, cái miệng đầy hương thơm ngọt ngào.

Bùi Nhược bị bất ngờ, giơ tay đập vào ngực Cường Tử vài cái, rồi lập tức buông lỏng cơ thể ôm chặt lấy eo của Cường Tử, không được linh hoạt nhưng nhiệt tình phối hợp với sự lỗ mãng của Cường Tử.

Cô nàng cảm giác mình sẽ bị Cường Tử hòa tan, toàn thân không hề có một chút sức lực, dần dần sức nặng của toàn thân đều đặt ở trên lồng ngực của Cường Tử, cho đến khi hai người đều cơ hồ hít thở không thông mới dừng nụ hôn này lại. Sau khi hai người tách môi ra hơi thở đều có chút nặng nề, Bùi Dạ thì mặt càng đỏ như lửa.

Như thế này giống như là bị yêu chú của đối phương, trong mắt hai người đều là tình ý đậm nồng. Trong lúc mê đắm Bùi Nhược chợt phát giác bàn tay của gã súc sinh nào đó rõ ràng đặt ở trên bộ ngực của mình lại còn khe xoa nắn hai cái sau đó xem như không có việc gì. Bùi Nhược nghiêng răng giẫm một cái thật mạnh lên chân của Cường Tử, không chút lưu tình.

- Đồ lưu manh!

Bùi Dạ thấp giọng mắng một câu xoay người bỏ chạy cũng không quay đầu lại lao thẳng lên lầu, chỉ là cái câu mắng đồ lưu manh này chỉ có chút ít tức giận, mà đối với Cường Tử mà nói không khác gì là tán dương và động viên, đồng nghĩa với việc nói là lần sau nên tiếp tục.

Cường Tử cảm giác mình một chút cũng không oan uổng, dù đùi bị ngắt đến đau điếng, chân bị giẫm sưng lên, chính là ta cũng chiếm tiện nghi không phải sao? Cái gã bại hoại này đưa tay ngắt trong không khí hai cái, sau đó dùng sức huơ cánh tay một chút, kêu một tiếng nhảy lên chạy về xe Land Rover, cảm giác đôi tay, cảm giác đôi tay rất chân thật, phải gọi là mềm mại nhẵn nhụi, phải gọi là mê mẩn!

Ngồi vào trong xe, Cường Tử châm một điếu thuốc.

- Chú Chu, đừng về nhà.
- Sao? Định làm gì?
- Tìm nơi nào đó dạy con lái xe!
- Được, đi thôi!

Trên một con đường vừa mới xây còn chưa chính thức thông xe, Chu Bách Tước khoanh tay nhìn xem Land Rover loạng choạng giống như một con vịt say rượu tập tễnh tiến về phía trước, khóe miệng của anh ta nhếch lên vui vẻ. Thành công chiếm đoạt được hai hộp hoàng hạc lâu 1976, trao đổi lần này coi như đáng giá.

- Vặn chìa khoá, thả lỏng bàn đạp thắng, chuyển sang từ từ giẫm chân ga, tiến tới phía trước nào con trai!

Đây là chỉ điểm duy nhất mà Cường Tử phải mất hai cây thuốc trị giá hơn một ngàn nhân dân tệ đổi lấy, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa Chu Bách Tước đêm nay ngủ đái dầm liên tục trong mười năm, trong lòng tức giận, vì các em như hoa như ngọc, găng sức!

Vặn chìa khoá khởi động xe, buông lỏng bàn đạp thắng, chuyển sang từ từ giẫm chân ga!

Cường Tử lẩm bẩm giống như đọc thuộc lòng khẩu quyết, rốt cục sau khi đã hiểu rõ trình tự Cường Tử xoa xoa đôi bàn tay, đến đây đi các người đẹp, ta tới đây!

Nhìn con đường trống trải trước mặt, Cường Tử khẽ quát một tiếng.

Xe giống như một con chó hoang thoát khỏi dây xích lao ra ngoài, thế như chẻ tre.

Sáng sớm bảy giờ, khi đèn đường đã tắt, Chu Bách Tước cầm lấy áo vét của mình, đưa tay nhìn đồng hồ một chút, anh ta xoa đôi mắt nhập nhèm còn ngái ngủ, dựa vào đèn đường ngủ lúc nào không hay, hiện tại thức dậy thấy đau lưng. Anh ta móc từ trong túi ra châm một điếu thuốc, chợt phát hiện có cái gì đó không đúng.

Bật đứng lên, áo vét rơi trên mặt đất. Chu Bách Tước há miệng, thuốc cũng rơi mất. Anh ta không thể tưởng tượng nổi nhìn đường cái trước mặt, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ hoảng sợ đến không thở nổi.

Mẹ ơi, xe đâu? Người đâu?

88. Chương 88: Xử Trí Như Thế Nào Đây?

Chu Bách Tước lấy điện thoại ra đang tính gọi cho Cường Tử, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy một chiếc Land Rover quẹo từ bên đường qua, lượn một vòng thật đẹp, khí phách của Landrover được phơi bày một cách triệt để. Chu Bách Tước kinh ngạc, tiếp đây lại nở nụ cười.

Thằng nhãi con chết tiệt này.

Chu Bách Tước nhỏ giọng mắng một câu.

Chiếc xe dừng lại ngay ngắn trước mặt Chu Bách Tước, Cường Tử mở cửa nhảy khỏi xe, miệng ngậm một cái túi nhựa, căng phồng chẳng biết là thứ gì. Mỗi tay bưng một cái chén nóng hổi.

Ra hiệu bảo Chu Bách Tước nhận lấy một chén, Cường Tử bỏ cái túi nhựa trong miệng xuống, nhìn Chu Bách Tước cười hì hì...

Chu Bách Tước cầm lấy một chén nhìn nhìn, là một chén hoành thánh đầy ắp, hơi nóng lượn lờ, hương thơm xông cả vào mũi. Cả hai ngồi xuống thêm gạch ở lề đường, Cường Tử mở túi nhựa ra, một luồng hơi nóng bốc lên. Lấy từ trong túi ra hai đôi đũa tre tiện lợi, Cường Tử cười nói:

- Chú Chu, sao nè, ngẫu không? Không rơi giọt nào.

Cường Tử vẻ mặt hơi đắc ý.

Chuyện cũng là do Lý Bát Nhất tự cho mình thông minh đi tặng một chiếc Land Rover, chú tưởng ông đây không biết tâm tư của chú chắc? Tự cho rằng bản thân giỏi che giấu, chẳng qua là vẽ rắn thêm chân mà thôi. Nếu chú không biểu xe thì biết phải bắt đầu điều tra ai là người đứng sau giả thần giả quỷ từ đâu đây! Không biết từ đâu nhảy ra học theo người ta, ông đây biểu xe thì đổi lại được bốn người tài, còn chú biểu xe thì chỉ có thể đổi lại vận rủi mà thôi.

Chu Bách Tước nhếch môi, nhìn nhìn bánh quẩy vàng rộm nóng hổi trong túi nhựa, từng cây bánh quẩy đang nằm rất chỉnh tề trong túi.

- Mua ở Tiểu Phúc Tiên đây à?
- Dạ, vừa ra lò đây, phải đợi một lúc.

Cường Tử đáp.

Chu Bách Tước ừ một tiếng, gấp lấy một cái bánh quẩy cắn một miếng thật to, bánh quẩy chiên vừa đủ lửa, ngoài giòn trong mềm, thơm lừng cả miệng.

Vừa cắn một cái, Chu Bách Tước vốn bụng đang đói meo liền bị kích thích triệt để, cúi đầu ăn một hơi. Cũng may là Cường Tử mua nhiều, cả hai như ăn đua người này một cái người kia một cái liên tục nhét vào miệng, ai cũng chẳng buồn mở lời nói chuyện, chỉ có ăn thôi. Rất nhanh chóng, ba mươi cái bánh quẩy cùng hai tô hoành thánh bị tiêu diệt sạch sẽ, hai người không hên mà cùng lấy tay vỗ bụng, thoải mái.

Chu Bách Tước đưa cho Cường Tử một điều thuốc, cả hai tựa lưng vào cột đèn giao thông hút thuốc, khói thuốc dưới không khí buổi sớm trở nên thật dày đặc, trong làn khói phì phèo cả hai đều cảm nhận sâu sắc chân lý câu nói khoái hoạt tựa thần tiên khi hút một điều thuốc sau bữa ăn.

Thấy tơ máu trong mắt Cường Tử, Chu Bách Tước hỏi:

- Cả đêm không ngủ à?
- Dạ.

Cường Tử hít một hơi thật sâu, không khí trong lành buổi sáng và khói thuốc cùng hít cả vào phổi, rất sảng khoái.

- Lên cao tốc chưa?

Chu Bách Tước đột ngột hỏi vậy, có chút lạ lùng kỳ quặc.

Cường Tử gãi gãi đầu, cười hi hi.

- Ủm! Lên rồi!
- Cái chày gỗ này, sống đủ rồi hả?

Cường Tử chỉ cười hi hi, không nói thêm. Trong lòng thầm nghĩ nếu tôi nói cho chú nghe tôi tiêu hết hai tiếng đồng hồ chạy tới Thiên Tân rồi quay về, chắc chú sẽ bảo tôi chán sống muốn tìm đường chết quá?

Từ Đông Đỉnh đến Thiên Tân, hai trăm bốn mươi cây số.

Đối với một người lần đầu sờ vào xe, tốc độ như vậy không thể không nói là điên cuồng. Cho dù là người lái xe cả đời, phần đông cũng không phát cuồng phát điên như vậy.

- Ăn no chưa?

Cường Tử hỏi.

- Ủ, tám phần.
- Con cũng vậy, hi hi, sớm biết mua nhiều tí.

Nhìn nhìn chiếc đồng hồ của Chu Lâm Nhã tặng trên tay, bảy giờ hai mươi phút, thêm mười phút phút nữa là đến giờ vào lớp rồi. Cường Tử vứt đầu thuốc đi, đứng dậy vỗ vỗ bụi trên mình:

- Đi thôi Chu thúc, đưa con đến trường.

Chu Bách Tước nhìn Cường Tử có vẻ hơi mệt mỏi, hiểu ý cười cười.

Cường Tử sau khi lên xe liền nhắm mắt lại ngủ, đến lúc chiếc Land Rover dừng ngay trước cổng trường thì hần mở mắt ra, chẳng cần Chu Bách Tước phải gọi. Cả đêm gần như gắng sức để luyện lái xe, còn mệt hơn là so với đánh quyền nữa. Cường Tử nhảy từ trên xe xuống, lấy từ trong túi áo ra một cái thẻ đưa cho Chu Bách Tước.

- Chu thúc, trong thẻ có mười vạn, mua chiếc Trung Hoa hạng xoàn, chắc cũng đủ rồi?

- Hở?

- Sư phụ con đi Tây Tạng rồi, đoán chừng cũng sắp về rồi. Ông ấy là người có tật, chú biết mà. Con tính tặng ông ấy một chiếc xe, loại tốt quá thì mua không nổi, sư phụ con cũng chắc chắn không nhận. Con nghĩ kỹ rồi, xe Trung Hoa chất lượng không tồi, thương hiệu cũng nổi tiếng, hẳn là đúng theo sở thích của sư phụ. Chú giúp con đi mua một chiếc nhé, nếu không đủ tiền thì chú bù vào trước hộ con, về sau con có tiền sẽ trả lại cho chú.

- Được rồi, cậu vào học đi.

Cường Tử ngại ngần gãi gãi tóc nói:

- Phiên chú rồi, chú Chu.

- Cút đi!

Lúc lên lớp tiết lịch sử, Cường Tử luôn cảm giác ánh mắt của cao giáo Tôn nhìn mình có vẻ kì quái. Ánh mắt Tôn Văn Văn chốc chốc lại quét qua khuôn mặt của Cường Tử. Những ánh nhìn đó đều không thoát khỏi được sự nhạy cảm của Cường Tử, sau đó cả hai đều ái ngại quay đầu đi giả vờ như không có chuyện gì. Cảm giác này thật kỳ lạ, giống hệt như thiếu nam với thiếu nữ ngây thơ đang giờ lên lớp mà lén lút truyền giấy cho nhau vậy, cảm giác mới lạ mà kích thích, có chút cảm giác yêu đương lén lút.

Sau khi Chu Lâm Nhã đi, giáo viên ngữ văn mới thay thế là một cô giáo có tuổi đã sắp nghỉ hưu. Nghe nói bà ta là giáo sư bậc nhất quốc gia, đã từng phát biểu nhiều bài liên quan đến phương diện cải cách nền giáo dục, được uỷ ban giáo dục quan tâm đến. Cường Tử rất chăm chú nghe giảng, so sánh với Chu Lâm Nhã một chút thì phát hiện phương thức giảng dạy của hai người lại tương đồng một cách kỳ lạ, đều là lấy phương pháp dẫn dắt và hướng dẫn là chính, ít khi có ngôn ngữ cứng ngắt như vệt.

Hắn không biết rằng, lúc Chu Lâm Nhã lên cấp ba, vị giáo sư già có khuôn mặt nhân từ đang đứng trên bục giảng ấy chính là chủ nhiệm lúc bấy giờ của Chu Lâm Nhã. Cũng chính là vào tiết học của vị cô giáo Lý này, Chu Lâm Nhã đã nhận được tấm thư tình thứ một trăm, kết quả là sau khi cô giáo phát hiện liền ra lệnh cưỡng chế bắt viết giấy kiểm điểm. Kỳ thật Chu Lâm Nhã rất ư là vô tội, nếu lúc bấy giờ cô không đem lá thư tình đó gấp thành chiếc máy bay giấy, cũng sẽ không bị cô giáo Lý phát hiện ra.

Lúc tan học Cường Tử vừa mới bước ra cổng trường, tức thì bị một chiếc xe hơi hiệu Trung Hoa màu trắng bạc mới toanh thu hút. Dáng vẻ phóng khoáng, thân xe hình giọt nước, trong dòng xe bình dân thì xe Trung Hoa chẳng nghi ngờ gì chính là người dẫn đầu rồi.

Cường Tử hưng phấn chạy sang, đứng trước mũi xe tỉ mỉ quan sát, không muốn bỏ qua một chi tiết nhỏ nào. Đây là món lễ vật mà hắn dùng hết toàn bộ gia tài tích lũy mới mua được, là món quà để tặng cho ông sư phụ què, người mà cứ hề buồn buồn thì tặng cho hắn bạt tai ấy.

- Đang chạy thử, không tới chín vạn, vẫn còn dư chút đỉnh.

Chu Bách Tước trả lại thẻ cho Cường Tử, Cường Tử cầm lấy không cần suy nghĩ. Còn phải xin giấy phép cũng tốn tiền, hẳn cũng không phải dạng ông chủ nhà giàu chơi sang, không cần thiết phải giả mù sa mưa tỏ ra hào phóng.

Ngồi vào trong xe, Cường Tử vừa khởi động xe vừa nói với Chu Bách Tước:

- Con đi trước, Chu thúc theo sau con.

Xe Trung Hoa khởi động bình ổn, động tác của Cường Tử thuần thục điêu luyện, gần như không có chút nào giống một tay mơ. Chu Bách Tước hí mắt nhìn chiếc xe Trung Hoa được lái ra đường cái, trong lòng có chút cảm thán. Cái thằng nhóc này, sao lúc nào cũng lạc quan đến vậy? Chỉ cần có mục tiêu, liền gắng sức liều mà làm, rốt cục là tại làm sao?

Cường Tử lái chiếc xe Trung Hoa một cách cẩn thận, khống chế tốc độ vào khoảng bốn mươi cây số giờ, luyện tập một đêm không những thành thạo nắm được kỹ thuật lái xe, mà còn nắm được khá nhiều biến báo giao thông, trong thành phố hạn chế tốc độ dưới bốn mươi cây số giờ, tuy rằng không phải ai cũng tuân thủ luật lệ, nhưng Cường Tử cảm thấy vẫn là làm theo quy định vẫn hơn, vì sự an toàn của người khác cũng là vì bản thân mình.

Lúc lái xe đến khu đông dân, Cường Tử lại lần nữa giảm tốc độ chậm lại, lên xuống cần số rất thành thực, giống hệt như một tài xế già đã lái xe hơn mười mấy năm rồi. Trong khi chờ đèn đỏ trên đường, Cường Tử trông thấy một cảnh tượng khiến hắn không tài nào nén được cơn giận.

Một chiếc Lexus IX300 dừng đã dừng đưa chạy vượt đèn đỏ, cứ như một tên say rượu xiêu vẹo chạy lên cả vỉa hè, thân xe loạng choạng tới lui khiến người đi đường đều lần lượt né tránh, chớp mắt người ngã ngựa đổ. Bên lề đường có một gánh hàng rong bán hạt dẻ rang đường, do đang đứng giờ tan sở nên bán rất chạy, không ít người vây quanh quầy hàng mua thức ăn.

Mắt thấy chiếc Lexus loạng choạng chạy về phía đám đông ấy, dường như tài xế trong xe căn bản không hề trông thấy đám đông ở đấy. Lúc này những người vây quanh gian hàng, ít nhất cũng có mười mấy người, vỉa hè vốn dĩ không lớn lắm này bị chiếm hết một nửa, đừng nói là chiếc Lexus, cho dù là một chiếc xe máy cũng khó lòng lách qua được. Thế mà Lexus kia không có chút nào là muốn giảm tốc, đâm thẳng vào.

Lúc có người phát hiện chiếc Lexus sắp nhào tới, kinh hãi la to một tiếng kêu gọi mọi người tránh ra, trong nháy mắt đám người như gà bay chó nhảy lần lượt bỏ chạy tán loạn. Đến lúc người bán hạt dẻ rang đường kịp nhận ra thì chiếc Lexus đã đâm tới rồi. Xe đẩy bán hạt dẻ bị đâm lật nhào, những hạt dẻ nóng hổi trong nồi sắt phơi đầy dưới đất, người bán hàng rong không tránh kịp bị chiếc xe quệt trúng, cả người theo đó té nhào xuống đất, vai bị kéo một đường dài, máu tươi chảy ra ròng ròng.

Sau khi đụng lật nhào quầy hàng, chiếc Lexus lại lái ra xa thêm khoảng mười thước mới ngừng lại. Một thiếu nữ ăn mặc sành điệu, kẻ mắt đen kiểu smoky, khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi nhảy xuống từ ghế tài xế, chau mày dò xét chiếc Lexus, khi cô ta phát hiện trên cửa xe bị kéo lê một đường, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ đó trào lên cơn giận dữ.

Giẫm đôi giày cao gót cao trên mười tấc, thiếu nữ vừa đi vừa móc từ trong chiếc áo cá tính của mình ra một hộp thuốc đốt một điếu, bước thẳng đến trước mặt người chủ quầy hàng bán hạt dẻ. Lúc này, chủ quầy bán hàng bị thương đang được người khác đỡ dậy, còn chưa kịp tỉnh táo lại sau cơn hoảng loạn.

Bốp!

Thiếu nữ chẳng hé nửa lời, trực tiếp tát một tát lên mặt chủ quầy.

Người bán hàng trung thực nửa đời người, thật sự chưa từng nghĩ đến sẽ có cô gái ngang tàng như vậy, đụng ngã xe đẩy của mình, làm mình bị thương, thế mà chẳng nói chẳng rằng còn đến đánh người! nhìn dáng vẻ thì cô bé này còn nhỏ hơn con gái ông ta một hai tuổi, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ, nhưng lại lạnh như băng tuyết.

- Cô sao lại đánh người?!

Chủ quầy hàng theo phản xạ tự nhiên bùm mặt lại, ông ta thật sự không ngờ tới. Những người trẻ bây giờ, sao lại có thể ngang tàng đến vậy? Từ nông thôn lên thành thị làm việc, thấy nhiều quá nhiều người kiêu căng ngạo mạn, khiến cho một người vốn hết sức nhu nhược như ông ta phải nhịn nhục chịu đựng. Quầy hàng bị đâm đổ, vết thương trên vai còn chảy máu, lại bị một đứa con nít tuổi gần bằng con gái mình tát một bạt tai, ông ta cũng không dám mắng lại.

- Ông làm trầy xe của tôi, đáng đánh!

Đám người bắt đầu tập trung, những người ban nãy né tránh xe cũng tụ lại thành vòng tròn, người đi đường đỡ ông chủ quầy cũng biết điều tránh sang một bên, giữ khoảng cách với ông ta. Đám người nhỏ to bàn luận, có một đứa nhóc trông thấy cô gái xinh đẹp đánh người, không ngờ lại còn huýt sáo vang dội.

- Là cô đâm ngã xe đẩy của tôi, sao lại trách tôi quệt hư xe của cô?

Chủ bán hàng bùm mặt nói hết sức ầm ục.

- Bỏn tiểu thư lại thấy chiếc xe rác rưởi của ông làm trầy chiếc Lexus của tôi, ai bảo ông chiếm đường? Ông không biết rằng trên vỉa hè không cho phép bán hàng rong sao? Ông có tin tôi gọi điện thoại báo cảnh sát đến bắt ông ngồi tù không? Bớt nói nhảm đi! Đèn tiền!

Vỉa hè chẳng lẽ là để cho xe chạy hay sao?

89. Chương 89: Trung Hoa, Cứng Rắn!

Thiếu nữ kéo một hơi thuốc, có chút thiếu kiên nhẫn nhìn ông chủ bán hàng rong đang không ngừng giải thích mình không có chiếm đường, mà là do người mua hạt dẻ nhiều quá cho nên vỉa hè có hơi chật chội một chút, cô ta phun ra một ngụm khói thuốc nói:

- Ở đâu ra mà lảm lời như thế, làm sai thì phải nhận, quẹt hư xe bốn tiểu thư còn muốn cãi lý ư? Có tin ta kêu người đến đập bể quầy hàng của ông không hả?

Ông chủ quầy ngầy người ra, ông ta nhìn nhìn cách ăn mặc quái dị của thiếu nữ, cổ áo cô gái này rất rộng nên để lộ ra một mảng trắng nõn, trên ngực cô ta có xăm một con bướm, rất ư kiểu diêm quái dị. Cô ta mặc một chiếc áo rất dài, vừa hay che đến hông. Còn phần dưới thì không nhìn thấy mặc gì, dưới cái áo thì là đôi chân trắng muốt nõn nà.

Tuy tuổi cô ta còn trẻ, rõ ràng còn chưa hết tuổi dậy thì. vóc dáng không cao cũng chưa tới một thước sáu, khá gầy, nhưng không thể không nói rằng thân hình khá đẹp. Chiếc áo dài rộng rãi chẳng những không che lấp hết thân người, trái lại còn để lộ đường cong quyến rũ, đôi chân dưới áo khá là đẹp, nhất là lúc nhìn vào có cảm giác sai lầm rằng phía dưới cô ta chẳng mặc gì cả. điều này khiến ông chủ quầy cảm thấy có chút cảm giác tội ác, con gái con đũa, sao có thể ăn mặc như vậy chứ?

- Không phải lỗi của tôi, tại sao tôi phải đền tiền cho cô?

Thiếu nữ giương giương cái cằm, vứt bỏ nửa điếu thuốc còn lại.

- Ý của ông là lỗi của tôi sao?

- Cái cô gái nhỏ này phải nói đạo lý chứ, là cô lái xe va trúng, sao biến thành tôi quẹt xe của cô? Hơn nữa nha, xe của cô đắt tiền như vậy, tôi cũng không đền nổi đâu.

- Ở đâu ra mà nhiều lời thế hả, ông nói xem một tên nhà quê như ông sao không ngoan ngoãn ở dưới quê mà trồng trọt đi, chạy lên thành phố làm quái gì? Hôm nay bốn cô nương tâm trạng không tốt! Bảo ông đền thì ông phải đền, còn nói thêm chữ nào tôi gọi điện thoại kêu người đến đập quán ông bây giờ, còn phải bắt ông bỏ tù.

Chủ quầy hàng vốn dĩ đang bị ép vào tình cảnh éo le, bị tính ngang tàng của cô gái làm cho sợ phát khiếp. Ông ta quay ra quét nhìn đám người tụ tập ngày một đông, muốn từ trong đó tìm ai đấy giúp mình làm chứng mình không có lỗi. Nhưng ông ta thất vọng rồi, không ai sẵn lòng đứng ra nói giúp ông ta cả, người nào cũng chọn cách né tránh khi ánh mắt ông ta quét tới mình, quay đầu nhìn hướng khác.

- Mọi người phân xử giúp với, tôi là người nhà quê, nhưng người nhà quê cũng phải nói đạo lý chứ, không phải không hiểu quy tắc. Là lỗi của tôi thì tôi nhận, sẽ báo đáp. Cha tôi từ nhỏ đã dạy bảo như vậy, tôi cũng dạy con tôi như vậy. Nhưng không phải lỗi của tôi, làm sao bắt tôi nhận lỗi, đây chẳng phải trái với lương tâm ư?

Thiếu nữ hơi mất kiên nhẫn nhìn đám đông náo loạn, những lời cuối cùng của chủ quầy đã lay động được một số người, đã có người bắt đầu nhỏ giọng nói cô ta không phải.

- Ý ông là chắc chắn không bồi thường chứ gì?

Thiếu nữ cảm thấy bản thân mình nói chuyện với lão nhà quê thế này thật mất tư cách.

- Thật sự không phải lỗi của tôi.

- Được, ông đợi đó nha.

Thiếu nữ quay người rời đi, cô ta móc điện thoại ra, rõ ràng muốn gọi điện thoại.

Cô ta vừa quay người muốn trở vào xe đợi người, liền thấy một chiếc xe hiệu Trung Hoa màu xám bạc chưa có biển số, dùng một cái hất đầu ngoạn mục để thân xe dừng chắn ngang đường Lexus. Sau đó cô gái kinh ngạc há hốc mồm, dường như nuốt phải quả trứng rất to.

Thân xe Trung Hoa sau khi lắc lư, bắt đầu chậm rãi lui xe ra sau, lùi đến khoảng cách cách chiếc Lexus tầm mười thước thì dừng lại. Sau một giây yên lặng, âm thanh lốp xe chuyển bánh rất tai truyền đến tai đám đông. Ngay lúc mọi người dời tầm mắt qua nhìn, bỗng thấy chiếc xe Trung Hoa gia tăng tốc độ, cứ như một viên đạn pháo ra khỏi nòng bay tới.

Âm thanh va chạm cực mạnh, đầu xe của chiếc xe Trung Hoa hung hăng đâm sầm vào bên hông chiếc Lexus, làm cho chiếc Lexus có giá trị gấp ít nhất sáu lần chiếc xe hiệu Trung Hoa văng đi hai ba thước, đầu xe của chiếc Trung Hoa móp vào trong thành một cái hõm sâu, nhưng chiếc Lexus còn thảm hơn, nguyên cả phần hông bị lõm hết vào trong, cửa xe rớt hẳn ra ngoài.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chiếc xe Trung Hoa bắt đầu lui ra sau, sau khi dừng ở cự ly tầm mười thước thì lại bắt đầu khởi động lần nữa, làm việc nghĩa thì không được chùn bước, chiếc xe đâm thẳng vào hông chiếc Lexus lần nữa. Mọi người ai nấy đều kinh hãi hô toáng lên, chiếc Lexus lại bị đâm văng ra vài thước, đụng tới vạch lề đường rồi, khó mà lui tiếp được nữa.

Chiếc xe Trung Hoa lại lui về sau lần nữa, dừng lại, khởi động gia tốc, xông tới thật nhanh!

Lần thứ ba bị va chạm khiến cho chiếc Lexus bị đụng lật ngửa ra đất, chiếc Lexus rơi tả cứ như một con rùa bị người ta lật úp lại, đụng đưa tới lui trông thật đáng thương.

Cô bé gái cảm thấy bản thân như muốn nổi khùng, thật sự muốn phát điên lên rồi.

Hôm nay là lần đầu tiên mình tự lái xe ra ngoài mà, sao lại gặp phải chuyện xui xẻo thế này! Trước là một tên bán hàng rong không có mắt quẹt trầy chiếc Lexus dùng trình tiết đổi được, đây là phần thưởng mà mình hầu hạ Lý Bát Nhất suốt mấy ngày liền mới có được. Ban đầu do đắc tội với Lý Bát Nhất mà cô ta bị tuyên án phải ngủ với hắn, kết quả không biết xảy ra chuyện gì mà đêm hôm đó sau khi bản thân tắm rửa sạch sẽ nằm chờ trên giường, hắn lại không đến.

Cô ta không biết rằng ái nam Hàn Băng của Lý Bát Nhất đã bị Cường Tử phế rồi, Băng Hàn Đường hô mưa gọi gió ở Nhất Trung đã bị Cường Tử một tay diệt sạch. Đương nhiên, đối với Lý Bát Nhất mà nói thì đây cũng chẳng coi là gì, chuyện Hàn Băng tuy rằng đã chọc giận y, nhưng cũng không tới mức khiến y mất đi hứng thú khai trương mở cửa một cô gái vẫn còn trinh trắng, nhất là một em gái trinh trắng nhỏ bé nổi tiếng và xinh đẹp như vậy.

Điều khiến Lý Bát Nhất phẫn nộ là, không ngờ bản thân suýt chút nữa mất mạng.

Viên đạn đó, làm y phát điên triệt để.

Y phát hiện bản thân trước giờ đã đánh giá quá thấp đối thủ của mình, một Cường Tử trong mắt y vốn dĩ là một cái thẻ đổi tiền cũng coi như là con chó tất phải chết, lại lần nữa cho hắn nổi khiếp sợ. Căn cứ vào viên đạn đó, y rất dễ tra ra nguồn gốc của khẩu súng, dù sao đạn bắn tĩa trong nước ngoại trừ quân đội ra, những nơi khác hầu như tuyệt đối không thể có được.

Trác Thanh Đế, khi tư liệu của người này được đặt lên bàn làm việc của Lý Bát Nhất, cuối cùng y đã ý thức được bản thân quá cuồng vọng. Nếu ban đầu không phải muốn gạt thêm ít món hời từ tay người Nhật, sớm loại trừ Lâm Cường, cũng sẽ không dính vào nhiều chuyện phiền não như vậy.

Trác Thanh Đế không đáng sợ, một gã trung úy mà thôi, ở Lý Gia nhà hắn, đừng nói là đời trước ông nội của y Lý Hướng Đông, ngay cả đời tiếp theo cũng đã trở thành thiếu tướng, một đại tá hai thiếu tá. Thậm chí y có lòng tin, nếu bản thân tòng quân thì hiện giờ chỉ ít đã thành sĩ quan cấp tá. Trung úy trong mắt y, kỳ thật không đáng nhắc tới.

Điều đáng chú ý chính là, Trác, chính là cái họ này.

Trác gia, là đại gia đình theo cách mạng thật thụ a.

Trước thời kỳ Trường Chinh đã là con cháu Hồng Quân đi theo bên cạnh lãnh tụ, sau đó dưới sự bồi dưỡng của lãnh tụ đã trở thành một đoàn trưởng có tiếng trong chiến tranh kháng Nhật. Phải biết rằng lúc bấy giờ chỉ có ba chính biên sư trong bộ đội, chỉ có mấy mươi đoàn trưởng mà thôi! Còn lão già của Trác gia gã, chính là vị đoàn trưởng trẻ tuổi nhất lúc bấy giờ, cũng là một trong vài người đoàn trưởng còn sót lại sau

khi trải qua tám năm kháng chiến và ba năm chiến tranh giải phóng, là một người mang quân hàm thượng tướng thật thụ.

Đời thứ hai và thứ ba của Lý Gia, đã có hai trung tướng, ba thiếu tướng. Thật sự là một gia đình tướng quân!

Phần lý lịch này, thời nay còn mấy người có thể so sánh được?

Trong mắt Lý Bát Nhất, những tư liệu này cũng chưa hẳn là đáng sợ, điều đáng sợ là nhân vật lãnh đạo đời thứ tư của Trác gia, không tòng quân trái lại càng đáng sợ hơn. Trác Thanh Chiến! Kẻ hồ báo dám một mình lên phía bắc, ở Đông Bắc, một mình khiêu khích Hách Liên vương gia!

Lý Bát Nhất tự xưng là Thái Tử, nhưng hẳn cũng tự hiểu rằng, trong mắt của đại thế gia chân chính, hẳn chẳng qua là một nhân vật hạng xoàng, cho nên hẳn mới trùng chấn Thái Tử Đăng, hẳn muốn Lý gia có thể huy hoàng vô song vào đời của mình.

Nhưng hiện tại thực lực chưa đủ, hoàn toàn không thể đắc tội được với Trác gia.

Cho nên y chọn cách nhẫn nhịn, nhẫn nhịn một cách ức chế và tức tối, cũng tự nhiên quên mất đi cô bé gái xinh xắn đã tắm rửa sạch sẽ nằm phơi mông trên giường chờ mình tới sủng hạnh.

Qua mười mấy hôm mới chợt nhớ ra cô bé xinh xắn đấy, cuối cùng thì Lý Bát Nhất cũng tìm được chỗ trúт cơn giận, cô bé xinh xắn đáng thương bị Lý Bát Nhất hành hạ suốt ba ngày trời, hoàn toàn tới tả.

Để làm phần thưởng cho sự ngoan ngoãn của cô ta, Lý Bát Nhất đã tặng cho cô ta một chiếc Lexus. Ngay ngày đầu tiên lái ra ngoài, lại gặp phải chuyện khiến người ta tức điên thế này, làm sao cô ta có thể không giận dữ, không phát điên được chứ?

Một thiếu niên thân hình cao ngất thon dài, tướng mạo thanh tú tuấn mỹ, có một mái tóc màu bạc sông dài, bước ra khỏi chiếc xe Trung Hoa. Chau mày nhìn nhìn chiếc xe của mình, toàn bộ đầu xe đã bị biến dạng, nắp xe đã bong ra, động cơ đang bốc khói.

Gã thiếu niên rút ra một điều thuốc từ trong túi áo, tiến đến phía cô bé xinh xắn sắp nổ tung kia, mái tóc dài của hắn bỗng bành trong gió, cả người toát lên vẻ anh tuấn phong độ.

Thiếu niên trực tiếp tiến đến trước mắt bé gái xinh xắn, phun ngậm khói thuốc lên gương mặt tức đến đỏ bừng của bé gái xinh xắn, cô ta cảm thấy bản thân sắp nổ tung, giận dữ bừng bừng nhìn chằm chằm gã thanh niên nếu bình thường nhìn thấy cô ta chắc chắn đã xông tới bắt chuyện, dường như muốn há miệng thật rộng nuốt chửng đối phương.

- Anh...

Cô ta vừa hé được một chữ, liền thấy đối phương giơ cao tay, sau đó quơ mạnh tới.

- Bốp.

Một bạt tai vang dội được tát lên mặt bé gái xinh xắn, tức thì khiến cho gương mặt nõn nà của cô ta xuất hiện một dấu tay đỏ đỏ nhàn nhạt.

Thiếu niên nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng như băng.

- Sao cô lại đụng hư xe của tôi?

Thiếu niên hỏi, lời lẽ thẳng thắn.

- Anh đánh người!

Bé gái xinh xắn bị dọa làm cho sợ hãi, cô ta không ngờ đối phương lại dám động thủ đánh người. Trên mặt lửa bừng bừng khiến cô ta cảm thấy mình sắp chết ngất đi, thoáng chốc túi nhục đến mức nước mắt chảy ra từ khoe mắt.

- Cô đụng hư xe của tôi, đáng đánh!

Người lái xe dừng lật ngửa chiếc Lexus đương nhiên là Cường Tử, sau khi hất tát cho bé gái xinh xắn một bạt tai liền nhìn chăm chăm vào đối phương, sự lạnh lùng trong mắt hắn làm cho bé gái xinh xắn cảm thấy sợ hãi.

- Là anh dừng xe của tôi, sao giờ lại nói là tôi dừng xe của anh?

Bé gái xinh xắn phát hiện bản thân mình không ngờ lại không dám lớn tiếng nói chuyện, trước mặt gã thiếu niên này cô ta không tài nào nghịch chuyển tình thế.

- Bỏn thiếu gia lại trông thấy chiếc xe rác rưởi của cô đụng hư chiếc đại Trung Hoa của tôi, ai bảo cô chiếm đường? Cô không biết là trên lề đường không được đậu xe hả? Cô có tin giờ ta gọi điện thoại báo công an đến bắt cô ngồi tù không? Bớt nhiều lời đi, đền tiền!

90. Chương 90: Chim Trắng Chim Đen

La Tiểu Ly bị Cường Tử tán một cái làm cho nổi uất ức vốn đã ghen ngào có dịp bộc phát, nói ra thì chẳng qua cô ta chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, cho dù ương ngạnh ngang ngược cũng chẳng qua là tính khí trẻ con. Xưa nay cô ta chưa bao giờ nghĩ mình đánh người là sai, chỉ cho rằng bản thân chịu uất ức là không được. Đó giờ chưa bao giờ cô ta bị ai ức hiếp, chưa bao giờ bị ai đánh qua, nhưng hai từ xưa nay đó cũng phải có ngoại lệ, cũng như mấy hôm nay cô ta đã mất đi lần đầu tiên của mình quá nhiều.

Mấy ngày trước cô ta đã chào vĩnh biệt thời trinh nữ của mình, tuy không tình nguyện cũng không cam lòng nhưng bất lực không biết làm gì hơn, tính ngang tàng không nói đạo lý của cô ta đều được xây dựng dựa trên hậu đài là Trịnh Lão Hồ, khi hậu đài này không còn có tác dụng nữa, cô ta còn có thể ngang ngược thối tha gì?

Mấy hôm đó lần đầu tiên cô ta bị người ta đặt ngửa lên giường dạng rộng hai chân như con rùa, bị ép gọi một người con trai hơn mình vài tuổi là bố, một mặc bị chà đạp đến vỡ cả tâm can một mặt vẫn phải không ngừng gọi một tiếng bố ơi con muốn. Lần đầu tiên cô ta cảm thấy bản thân mình thật rẻ mạt, rẻ đến mức lột bỏ quần áo ném vào giữa đám ăn mày dạng rộng hai chân cũng sẽ không có gã ăn mày nào chịu đụng vào cô. Chỉ cần nghĩ đến việc lúc đó bản thân mình xấu hổ đến thế nào là cô ta đã muốn nôn, sau khi trở về nhà việc đầu tiên cô ta làm là đánh răng dữ dội, đánh đến nổi chảy cả máu mà vẫn còn mùi hôi thối.

Lần đầu tiên cô ta đã mất quá nhiều, mất đến nổi tê liệt.

Hôm nay, lại một lần nữa cô ta mất đi lần đầu tiên, lần đầu tiên bị người đàn ông đánh. Lúc Cường Tử bạt tai lên mặt cô ta, cô ta cảm thấy bản thân mình như cởi bỏ hết quần áo giữa chốn đông người không còn chút tự tôn, nhưng ngay cả mong muốn phản kháng cô ta cũng không có. Người thanh niên này đủ mạnh, đủ tà ác, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô ta khiến cô ta cảm thấy được nỗi khiếp sợ chưa từng có, nỗi khiếp sợ vào tận xương tủy.

- Sao anh đánh tôi? Không ai được đánh tôi cả?

Cô ta thều thào, dường như đang giãy giụa.

- Bốp!

Bạt tai thứ hai vẫn sắc bén đánh lên mặt La Tiểu Ly chưa kịp chuẩn bị, vẫn là mạnh mẽ, vẫn đau tận tâm can.

- Không ai có thể đánh cô không phải vì người ta không dám đánh cô, mà do người ta không thèm đánh. Chỉ là thứ chó ý thể người mà thôi, ti tiện dùng cơ thể của mình để đổi lấy kích thích, ngay cả gà cũng chẳng bằng. Cũng là tôi không ngại bản thân những người khác ai thèm động tay đến cô? Còn tưởng rằng bản thân rất thanh cao thuần khiết ư? Cô thấy chó đại ngoài đường chưa? Nó làm tình trước mặt biết bao cặp mắt, là trò cười của mọi người, còn cô, chó hoang cũng chẳng bằng!

Lời nói của Cường Tử rất thô lỗ, cũng giống như một gã hoang dã không chút giáo dục vậy, nói năng chẳng kiêng nể gì cả.

Hắn biết cô bé này, hôm đó ở bên ngoài quán bar Violet Eye, lúc bảo Cáp Mô ca mò vào trong nghe lén hắn có trông thấy cô gái này, lúc ban đầu cũng vì cô ta xinh đẹp mà bản thân đã chú ý đến cô ta.

Lúc Cáp Mô quay trở lại, nói rõ tình hình cho hắn nghe, hắn cũng từng cảm thấy bi ai cho cô bé này, cũng từng nghĩ bản thân có nên ưỡn ngực mà giải cứu cho cô gái nhỏ đang trong biển lửa. Cuối cùng khi Cáp Mô ca đưa tư liệu điều tra của La Tiểu Ly cho hắn xem, hắn mới phát hiện bản thân mình thật quá ngây thơ, cháu gái của Trịnh Lão Hồ cái gì chưa chơi qua? Nếu không phải cô ta sợ đau, sẽ để lại lớp màn trình diễn cho Lý Bát Nhất sao? Mười bốn tuổi đã dụ dỗ một gã đại gia ba mươi tuổi, đến cuối cùng do sợ đau nên một chân đá người đàn ông đó xuống giường, loại này mà là thiện nam tín nữ gì?

Hôm nay gặp được La Tiểu Ly chỉ là việc ngoài ý muốn, nhưng Cường Tử lại phát hiện ra có một cơ hội ở đây.

Lời nói của Cường Tử cũng giống như một cây chủy thủ, trong sự lạnh lùng còn có kịch độc, nó trực tiếp ghim sâu vào tâm can của La Tiểu Ly. Tất cả tôn nghiêm của cô ta đều bị những lời nói này xé tan tành không chút thương xót.

Cô ta run rẩy cả người, sức lực toàn thân đều bị rút ra khỏi người, dường như cơ thể không còn chống đỡ nổi lắc lư muốn ngã. Xưa nay cô ta chưa từng tự ti đến thế này, xưa nay chưa bao giờ bất lực đến thế này.

Chó hoang cũng không bằng!

Tựa như mũi dao sắc bén, tựa như kịch độc dữ dội.

- Tôi không phải như vậy!

Cô ta ôm lấy mặt mình rống lên, âm thanh rất lớn nhưng trắng bệch vô lực.

- Cô như thế nào? Cô nói tôi nghe xem.

Cường Tử nhìn vào cô ả, giọng điệu lạnh lùng.

- Bị người ta chơi hết mấy ngày liền, bố thí cho cô chiếc xe rách vậy mà còn dám lái đi khắp nơi, cô không phải tiện nhân thì là gì? Có xe có tiền có đàn ông bao nuôi cô thì cao quý hơn người khác không ai bì nổi chắc? Chẳng lẽ cô không cảm thấy mình còn dơ hơn cả phân chó sao?

Từng chữ xuyên tim.

Chu Bách Tước dừng xe một bên, anh ta không xuống xe mà chỉ mỗi một điều thuốc và hạ kính xe xuống xem Cường Tử gây náo loạn, anh ta cũng chẳng cảm thấy Cường Tử quá đáng, trái lại ông ta cảm thấy như vậy rất khí phách rất có lực, điều duy nhất khiến ông ta cảm thấy bức rứt chính là chiếc xe Trung Hoa mới mua chưa đến một ngày này, chẳng còn hình dạng ban đầu.

Gây nghiệt mà!

Chu Bách Tước lăm bằm một mình.

Cường Tử nhìn La Tiểu Ly khóc đến sắp ngất đi, cúi đầu nói bên tai cô ta:

- Gọi người đến đi, gọi ông cậu Trịnh Lão Hồ của cô dẫn người đến rút gân lóc da của tôi đi, hay là gọi tay người tình Lý Bát Nhất đến làm cho tôi chết đi sống lại đi. Gọi đi, không gọi điện thoại không cầu xin đàn ông giúp đỡ thì cô còn làm được gì? Hay là cô cởi bỏ quần áo quyến rũ tôi thử xem, nói không chừng tôi cũng cảm lòng không được mà đề cô xuống đất ngay tại chỗ. Tôi đoán cô cũng không có dũng khí này đâu, vẫn là gọi điện thoại đi.

Ngữ khí hắn đột nhiên chậm dần xuống, nghe như đang khuyên nhủ thật chất là nhục mạ.

Những lời lẽ này cứ như bom nổ vậy, nổ tan nát La Tiểu Ly.

Là con người là ai cũng có giới hạn của mình, lòng tự tôn của cô ta hết lần này đến lần khác bị Cường Tử chà đạp không kiêng nể, cuối cùng cô ta cũng biết gã đàn ông trước mặt này vốn chẳng phải là người, hắn

ta là ác quỷ! Cái gì gã cũng biết, lời nói của gã cứ như con dao cứa nát tan tành sự tôn nghiêm của cô ta, gã nhìn từ trên xuống mà trêu tức chế giễu, còn sắc hơn cả dao nữa!

La Tiểu Ly quét mắt liếc nhìn đám người vây quanh, những người này đều như đang xem kịch nhìn vào cô, cứ như đang nhìn một con chó cái đang đợi giao phối trên đường. Cô cắn môi để bản thân mình trấn tĩnh trở lại, gọi điện thoại, tại sao không gọi chứ?

Cường Tử gật đầu lên nhìn vào mặt Cường Tử, đưa tay lau lau nước mắt trên mặt.

- Là người ép ta đấy nhá!

- Ủ, cô nói đúng, là tôi ép cô, không phải má cô ép cô. Rồi sao?

La Tiểu Ly không nói thêm, nhanh chóng rút điện thoại ra. Lúc cô ta gọi điện trong đầu chỉ có một ý nghĩ, cô ta muốn người đàn ông trước mặt phải chết! Để cơn ác mộng của mình nhanh chóng kết thúc, sau này sẽ không phải trông thấy gã đàn ông này nữa.

Cường Tử thấy cô ta gọi điện thoại thì cười, cười một cách rất thoải mái.

- Tốt lắm, như vậy mới phải, nên triệt để lợi dụng nguồn vốn liếng trong tay để làm việc thì mới có thể làm ít công to, vốn liếng của cô chính là nhiều đàn ông, rất nhiều, nhiều vô cùng, đúng không.

Hắn lại lần nữa nhục mạ La Tiểu Ly, khiến cho La Tiểu Ly vốn thương tích đầy mình lại lần nữa bị sỉ nhục nâng cao thêm một bậc.

Cô ta chỉ có thể chờ, chờ cậu cô ta Trịnh Kiến Huy đến, ác mộng của cô sẽ kết thúc ngay lập tức. Cô tin rằng người cậu coi mình như hòn ngọc quý trên tay kia, tuyệt đối sẽ không để mình bị người khác sỉ nhục như vậy. Cậu sẽ đích thân giết chết gã đàn ông như ác quỷ này, đem gã tiễn thẳng xuống địa ngục!

Cường Tử cười cười xoay người bước đi vài bước, đi đến bên người bán hạt dẻ rang bèn nở nụ cười ấm áp.

- Sao rồi?

Hắn nhìn cánh tay ông chủ đang chảy máu, đôi mày cau lại.

Ông chủ không biết phải diễn tả tâm trạng mình như thế nào, thế giới nội tâm của ông ta trước giờ chưa từng sóng gió mãnh liệt như vậy. Cảnh tượng diễn ra trước mắt, còn chấn động hơn bất kỳ một bộ phim màn ảnh lớn nào.

- Tôi...tôi không sao, nhóc con, tốt nhất là cậu mau chóng rời khỏi đi, cô ta thật sự gọi điện thoại kêu người đến thì người thua thiệt sẽ là cậu đấy. Cảm ơn cậu, thật lòng cảm ơn cậu, cậu mau đi đi, xe của cậu tôi cho dù đập nổi bán sắt vụn cũng sẽ dành tiền sửa lại cho cậu, người nông thôn không nói càn bao giờ! Chỉ là phải đợi...phải đợi đấy...

- Sợ con thua thiệt?

Cường Tử hỏi, ánh mắt nóng của người bán hàng rong rất chân thành.

- Cô gái này chắc chắn không đơn giản, nói không chừng còn có liên quan với tội xã hội đen, một đứa con nít như cậu làm sao ứng phó nổi, mau đi đi.

Cường Tử vẫy vẫy tay với Chu Bách Tước đang ngồi trong xe đậu bên đường:

- Chu thúc, phiền chú đưa ông chú này đi bệnh viện, tiện thể giúp con hỏi thăm công ty bảo hiểm xem tình huống như hôm nay thì có được bồi thường không nhé? Nếu không thì thiệt thòi lớn rồi.

Chu Bách Tước ngậm điều thuốc bước xuống xe, tiến đến bên cạnh Cường Tử, cúi đầu nhìn vết thương của ông chủ bán hàng rong, không bị tổn thương vào xương, dường như hôm là khỏi thôi. Ông ta liếc Cường Tử một cái nói:

- Chơi đùa phá sản!

Cường Tử cười hắc hắc, gỡ gỡ tóc. Nào còn khí thế không thuận theo không buông tha vênh vào ngạo mạn như lúc này nữa.

- Con cũng đau lòng, giờ chẳng phải đang nhờ chú hỏi giúp công ty bảo hiểm đó sao?
- Cậu nói xem công ty bảo hiểm có đền cho cậu không?

Chu Bách Tước hỏi.

- Chẳng biết nữa, có khi gặp vận may đập nhằm phân chó cũng không biết được.
- Quên nói cho cậu biết, xe của cậu tôi chưa tổn một đồng bảo hiểm nào cả.

Chu Bách Tước để lại một câu khiến cho Cường Tử tim đau thắt đau trứng cũng đau, kéo theo ông chủ quán cứ liên tục cự tuyệt lên chiếc Land Rover, đạp chân ga nghênh ngang rời đi.

Cường Tử gơ ngón tay giữa theo cái mông của chiếc Land Rover, Cường Tử biết mình bị kịch rồi.

Mỗi một điếu thuốc, ngồi trên quây hàng bị đâm dõ, Cường Tử cong người nhặt hai hạt dẻ từ dưới đất lên, tách vỏ đưa vào mồm, sau khi nhâm nhi mùi thơm tràn miệng. Ánh mắt Cường Tử sáng lên, khom người nhặt một nắm hạt dẻ dưới đất, banh đùi ngồi trên chiếc xe hàng ăn một cách say sưa. Hút thuốc lá, ăn một hạt dẻ, sao cảm thấy thoải mái đến nhường này nhỉ?

Đến đi, đến đây hết đi, không dễ gì có được cơ hội lần này, hôm nay tiểu gia tôi sẽ ép các người ra ngoài một phen, bất luận là đứng bên phía tôi hay là đứng bên phía đối thủ, tôi cũng phải xem xem có bao nhiêu người không ghìem nổi kiên nhẫn nhảy ra giương nanh múa vuốt, muốn giương cờ giống trống hay là phân định thắng thua, là lừa hay là ngựa cứ kéo hết ra đây chơi.

Có câu danh ngôn Đặng đại gia từng nói, bất luận là mèo đen hay là mèo trắng, cứ bắt được chuột thì là mèo tốt. Cường Tử đổi lại một chút, bất luận chim trắng hay chim đen, đứng về phía ta thì là chim tốt!

91. Chương 91: Âm Đấu, Minh Đấu

Trên đường đến bệnh viện Chu Bách Tước gọi điện thoại cho Tiêu Lôi, nói sơ qua chuyện vừa mới xảy ra một lượt, chờ sau khi anh ta nói xong Tiêu Lôi nói:

- Yên tâm đi, bây giờ thành phố Đông Đỉnh đã không còn ai có thể khiến Cường Tử chịu thiệt, cho dù chính nó muốn cũng không được. Tôi lát nữa sẽ sang đây, không phải chỉ là cọp giấy thôi sao, cũng không cần nhờ vả ai. Một mình tôi cũng có thể một hồi lửa thiêu trụi con hổ giấy kia không chừa cọng lông.

Tiêu Lôi có một biệt danh gọi là Thất Gia, tên gọi này không biết từ đâu mà có, bọn người trong các băng đảng xã hội đen Đông Đỉnh đều biết rất rõ câu nói này thà chọc Hổ không chọc Thất Gia. Trịnh Lão Hồ hoàn toàn xứng đáng làm lão đại khu tây thành phố, Thất Gia khu đông thành phố chưa bao giờ thua sút. Cường Tử đã từng nói, là con la hay là con ngựa phải lòi ra ngoài chạy đua, hổ thật hay hổ giả phải đánh nhau mới biết được.

Sau khi cúp điện thoại Chu Bách Tước biết rằng không cần lo lắng cho Cường Tử, thật ra anh ta cũng biết, thực lực bản thân Cường Tử ở mức nào, cho dù là hổ thật cũng đánh không chừa, còn muốn rút gân lột da mua rượu uống. Sở dĩ anh ta gọi điện thoại cho Tiêu Lôi, là bởi vì anh ta sợ những thứ ẩn nấp đâu đó mượn cơ hội nhảy ra hạ độc thủ. Lý lịch của Tiêu Lôi anh ta cũng chỉ biết chút ít thôi, sâu đến mức nào anh ta cũng không rõ lắm, nhưng anh ta biết rõ tuyệt đối không phải một con hổ chiếm cứ nửa thành phố có thể so sánh được.

Tiêu Lôi rất thần bí, thần bí đến khiến cho người ta không biết đâu mà lần.

- Đau không?

Chu Bách Tước hỏi người bán hàng rong ngồi không yên ở ghế phụ lái.

- ... Đau!

- Rất mau sẽ đến bệnh viện thôi, đến khi chích thuốc tê khâu miệng vết thương cho anh sẽ không đau nữa, nhin xú đi.

- Vâng, tôi là đàn ông, không sợ đau! Chỉ là, cậu bé xinh xắn giúp tôi kia tự ở lại nơi đó, sẽ không chịu thiệt gì chứ?

Chu Bách Tước rất có hảo cảm đối với gã đàn ông nhà quê phúc hậu thật thà này, anh ta một tay giữ tay lái tay kia móc từ trong túi ra một gói thuốc, ra hiệu hỏi một câu với người bán hàng rong kia:

- Hút thuốc không?

Người bán hàng rong nhìn gói thuốc lá Trung Hoa màu đỏ, không dám nhận.

- Hút đi, hút thuốc có thể xoa dịu đau đớn, điều này là kinh nghiệm của tôi, có tin hay không là tùy anh.

Do dự một chút, người bán hàng rong nhận lấy điếu thuốc châm lên một điếu, sau khi hít thật sâu một hơi thấy rằng miệng vết thương quả nhiên không còn đau như lúc nãy nữa. Tự ông ta hỏi tại sao chưa bao giờ chú ý qua thuốc lá còn có tác dụng giảm đau, lẽ nào bên trong thuốc lá cao cấp có ma túy?

- Một mình cậu bé thật sự không có việc gì hết sao? Tôi vẫn là có chút không yên tâm nha.

Chu Bách Tước cũng châm một điếu thuốc nói:

- Yên tâm đi, số mạng của thằng nhóc kia tốt lắm lắm, lão Diêm vương cũng không chịu thu nhận nó. Anh biết nó là ai không?

Chu Bách Tước hỏi.

- Sao mà biết được, chẳng lẽ là con trai cục trưởng? Cha của nó tên là Lý Cương phải không?

Chu Bách Tước ói máu, gã đàn ông này thật quá ảo tưởng.

- Cậu ta bây giờ là tên tiểu ác bá, tương lai...sẽ là tên đại ác bá đội trời đạp đất làm gì thì làm!

Chu Bách Tước nói.

Cường Tử nhìn đồng hồ trên cổ tay của chính hắn đến bây giờ vẫn chưa biết là nhãn hiệu gì, đã qua mười phút, tốc độ của con cộp kia đúng là chậm, đợi thiệt là nhàm chán quá.

Nãy giờ ăn rất nhiều hạt dẻ, khi tan học vốn đói bụng, kết quả bây giờ có chút no.

Cuối cùng, Cường Tử rút cuộc cũng nhìn thấy bốn năm chiếc xe tải Jinbei dừng thành một hàng bên đường, ánh mắt hắn sáng rực lên. Rất có khí thế nha, từ nhỏ xem ti vi đã biết người xấu đều phải ngồi xe Jinbei ra ngoài làm việc xấu, bây giờ mới tận mắt thấy được một lần.

Chỉ một thoáng bảy tám mươi người từ trong xe nhảy xuống, từng người ra sức hò hét loạn xạ. Một chiếc Ferrari dừng lại ở sau cùng, cửa xe mở ra thân hình mập lùn của Trịnh Lão Hồ lắc lư bước xuống. Sau khi xuống xe trước tiên là quét mắt liếc nhìn xung quanh, bộ dạng thật giống như chiếu cố kẻ dưới vậy.

Sau khi Trịnh Lão Hồ tới, bọn người từ trên xe jinbei bước xuống mới chậm rãi đi theo phía sau, đám người hùng hùng hổ hổ xông tới, khí thế rất đáng sợ.

Đám người quan sát xung quanh trong vòng ba mươi giây đồng hồ đều tránh ra thật xa, e sợ mình trở thành kẻ bị đánh lầm, dù sao bảy tám chục gã đàn ông trong tay mang theo hung khí vẫn là rất có sức chấn nhiếp rất lớn. Sau khi đám đông tản ra đáng vẻ thảm thương của La Tiểu Ly lộ rõ ra, cô ả đứng vẫn còn đang rung cầm cập, hai tay ôm lấy bắp vai cũng không làm cho chính cô ả ấm áp hơn, cơn lạnh trong lòng càng khó chịu hơn so với cơn lạnh trên người.

Trịnh Lão Hồ nhìn thoáng qua đã thấy bộ dạng tủi nhục của cháu gái mình, ông ta cũng cảm giác có một cơn tức giận từ trong bụng dâng lên. Ông ta từng nói qua, không cần quan tâm là kẻ nào chỉ cần dám chạm một đầu ngón tay vào La Tiểu Ly, ông ta sẽ diệt chín họ kẻ đó. Lời này ở trước mặt Lý Bát Nhất không bằng một cái đánh rắm, nhưng ở trước mặt người bình thường vẫn là một quả bom rất lớn.

Trịnh Lão Hồ không hề để ý đến Lâm Cường đang ngồi trên xe đẩy hàng lật ngửa hút thuốc ăn hạt dẻ cách La Tiểu Ly khoảng mười mấy mét, trong mắt ông ta chỉ còn là đứa cháu gái từ nhỏ đến lớn chưa hề chịu

một chút thiệt thòi nào của mình, ông ta cố quên đi thiệt thòi quá lớn lần đầu tiên của đứa cháu gái mình mà chính ông ta cũng không ngăn cản được mấy ngày trước.

- Cậu ơi!

Sau khi nhìn thấy Trịnh Lão Hồ, La Tiểu Ly thật giống như nhìn thấy được cứu tinh, thấy được gốc rơm lơ lửng trong nước. Nàng bắt chắp hết thấy nhào thẳng vào trong vòng tay Trịnh Lão Hồ. Trịnh Lão Hồ làm người gian trá thô bạo cũng chỉ có khi đối mặt cháu gái của mình trong ánh mắt mới có chút dịu dàng của tình người, La Tiểu Ly mềm mại trong lòng của ông ta, là điểm yếu chết người của ông ta.

Ôm La Tiểu Ly vào trong ngực, khẽ khàng vuốt ve đầu tóc xoã tung của con bé.

- Đừng khóc, nói cho cậu biết là kẻ nào không muốn sống khi dễ con, cậu hả giận cho con!

La Tiểu Ly ngẩng mặt lên, rốt cuộc trong lòng cô ả đã có chỗ dựa vào yên ổn hơn nhiều, áp lực và nỗi sợ hãi Cường Tử gây ra cho cô ả tạm thời được xoa dịu vài phần. Quả thật có mấy phần tủi thân trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ả, rất động lòng người.

- Ai đánh con! Là ai!

Ngay khi Trịnh Lão Hồ nhìn thấy dấu tay hiện rõ trên gương mặt của La Tiểu Ly, ông ta giận điên rồi! Một cái tát này, không phải chỉ là đánh trên mặt La Tiểu Ly, cũng giống như chính là đánh trên mặt Trịnh Kiến Huy ông ta.

Chưa từng có người dám ngạo mạn như thế, Trịnh Lão Hồ cảm thấy trên mặt của mình cũng đau đốn bỏng rát.

- Là ai!

Ông ta hét âm lên.

La Tiểu Ly bị ông ta dọa hoảng sợ, giơ tay chỉ thẳng Cường Tử không xa đó nói:

- Cậu ơi, chính là hắn! Hắn đánh con hai cái tát, con muốn cậu giết hắn!

Trịnh Lão Hồ nhìn theo ngón tay La Tiểu Ly, thấy được gã thiếu niên tóc bạc đã khiến cho hắn phát điên vô số lần.

- Lâm Cường!

Trịnh Lão Hồ rít khẽ thật hung dữ cái tên họ kia, biểu tình trên mặt trong nháy mắt dữ tợn hẳn lên.

Cường Tử ngồi ở trên xe đẩy hàng vẫy tay với Trịnh Lão Hồ, nhả ra một ngụm khói thuốc nói:

- Mèo con, cha nuôi đợi con đã lâu rồi.

Trịnh Lão Hồ đẩy La Tiểu Ly ra, bước từng bước đi về phía Lâm Cường, cơ thịt trên mặt của ông gom hết lại một chỗ, xem ra sát khí thật đáng sợ. Thân thể của ông ta ghì không được run rẩy nhẹ nhẹ, đó là bởi vì giận dữ, giận dữ phát ra từ tận trong tim gan.

Chính là thiếu niên này, đã khiến ông ta hổ thẹn với mọi người ở trước mặt Thái tử gia.

Bảy tám chục gã tay chân đi theo sau lưng Trịnh Lão Hồ, sát khí ngập trời.

- Là mày! Hôm nay ông đây phải lột sống mày!

Trịnh Lão Hồ hung dữ rống lên.

Cường Tử cười một tiếng khúc khích.

- Thằng con như ngu dốt, lộ ra hết rồi nha!

Trịnh Lão Hồ ngậy ra một lúc, lập tức cả giận nói:

- Sớm muộn gì cũng phải làm thịt mày, bây giờ tự mày nhảy ra đây thì đừng trách tao không khách khí. Chồng đối với Trịnh Lão Hồ tao đây, mày sẽ chết rất khó coi!

- Nào phải nói nhiều lời nhảm như vậy, sợ người ta không biết con là nhân vật phản diện phải không? Nên làm gì thì làm đó đi, lải nhải cầu nhàu như con đàn bà.

- Giết hắn!

Trịnh Lão Hồ cũng không nhịn được nữa, vung tay lên hô.

Trịnh Lão Hồ đã mất đi lý trí, ông ta bị đè nén lửa giận rất lâu rồi cuộc không kiên nhẫn gì nữa phát tiết phun hết ra ngoài. Dù rằng Lý Bát Nhất báo cho ông ta biết một thời gian ngắn sắp tới không cần phải ra tay với Lâm Cường, người Nhật Bản bên kia đã thấy có chỗ gì đó không đúng, rất có thể tất cả nỗ lực hơn nửa năm qua đều rất không đáng giá, có lẽ bọn họ bị quét dọn sạch rồi. Thêm nữa liên đới đến Trác gia, Lý Bát Nhất cũng đành phải cắn răng buồn bực lần đầu tiên chịu thiệt thòi.

Nhưng Trịnh Kiến Huy thì khác, Lý Bát Nhất có thể nhịn, hắn Trịnh Kiến Huy không thể nhịn được. Nếu quả thật là lầm lẫn, vậy Lâm Cường kẻ này sẽ không cần cố kỵ, cho dù hắn là người của Tiêu Lôi Thất Gia khu đông thành cũng vậy không ngăn cản được suy nghĩ muốn giết người của Trịnh Kiến Huy. Nếu như không có lầm lẫn, vậy Lâm Cường càng phải giết!

Ra tay trong bóng tối mà mình nhiều lần lại bị đánh bại trong tay thằng ranh còn chưa mọc râu này, bây giờ sự việc bày ra giữa ban ngày ông ta ngược lại không còn cố kỵ gì, Lần đầu đánh nhau quá tay mà thôi, Trịnh Kiến Huy có vạn loại phương pháp giải vây cho chính mình. Tùy tiện tìm một thằng đàn em gánh tội thay việc nhỏ như vậy ông ta không phải làm lần đầu, quen đã quen tay rất dễ làm.

Trịnh Kiến Huy ở thời khắc này nhận ra mình rất có tài, cái mẹ gì âm mưu quỷ kế ám toán đấu trí, còn không bằng lão tử đánh đấm loạn xạ ngẫu mới là đúng nhất, mặc kệ phương pháp gì, có thể giải quyết vấn đề chính là phương pháp tốt. Ông ta đánh giá sơ qua, Lâm Cường kia tuy rằng có thể đánh nhau, nhưng ông ta không cho rằng thằng ranh thối tha kia có thể một mình đấu với bảy tám chục người. Trận này của mình phần thắng tính ra chiếm đến chín mươi chín phần trăm, tại sao lại vẫn còn phải chần chừ?

Cường Tử nhìn đám người đờng đờng sát khí, nhếch miệng.

Ám đấu bố nuôi không biết làm sao, mình đấu với con thì được?

92. Chương 92: Không Thể Chịu Tử Nhục

- Thế nào?

Một lão già mặc quân phục trung tướng đứng ở bên ngoài bức tường thủy tinh lớn của phòng nghiên cứu, nhìn chăm chú các chuyên gia bận rộn trong phòng nghiên cứu. Sắc mặt mỗi người đều vô cùng ngưng trọng, không khí rất nghiêm túc. Một thiếu niên toàn thân lơ lửng ở trên giường bệnh chế tạo đặc biệt trong phòng thí nghiệm, dường như đang ngủ.

- Thủ trưởng, tình hình trước mắt không lạc quan lắm, thuốc anh ta dùng phá hủy gần như hoàn toàn đại não của anh ta, lúc quay về còn duy trì tỉnh táo lúc được lúc mất, sau khi nói xong tình hình hắn đã hôn mê. Bây giờ xem lại hiển thị của sóng điện não, tư tưởng của anh ta càng lúc càng hỗn loạn, lúc nào cũng có khả năng phát điên. Tôi cho rằng...

Một người trung niên mặc áo khoác trắng, sắc mặt rất ngưng trọng báo cáo với trung tướng.

Trung tướng là một lão già tướng mạo rất bác ái, dù tuổi đã vào tầm sáu mươi nhưng dáng người vẫn thẳng thớm. Tóc ông bạc trắng cả đầu, nếp nhăn trên trán cho thấy tang thương và thăng trầm đã từng trải qua trong đời của ông. Ánh mắt của ông sâu thẳm, giơ tay lên vuốt lông mày của mình, khiến tâm tình rạo rực của mình bình lặng xuống. Ông trải qua sóng to gió lớn, đối mặt với thiếu niên lâm vào hôn mê nằm ở trên giường bệnh cũng nén không được đau đớn trong lòng.

Không nghe thấy người trung niên nói nữa, trung tướng nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, lẳng lặng chờ người trung niên nói tiếp.

- Tôi cho rằng anh ta dựa vào nghị lực khổng lồ hơn người bình thường mới kiên trì được sau khi quay về còn có thể bảo trì vài phần tỉnh táo, một khi hoàn thành sứ mạng của mình sẽ bị chỗ thuốc đó khống chế. Tư liệu anh ta mang về chúng tôi đang nghiên cứu, mong sao có thể nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc chống lại dị biến này, chỉ là bây giờ tiến độ chậm chạp. Không biết... Không biết anh ta có thể kiên trì đến lúc đó hay không.

Nói chuyện đến đây, trong đôi mắt học giả trung niên cũng không che giấu lo nghĩ và bi thương thật sâu được nữa, kiên cường như anh ta cũng chảy xuống một hàng nước mắt. Một tên thiếu niên mười tuổi đơn độc tha hương nơi nước lạ bảy năm, trải qua gian khổ hoàn thành nhiệm vụ tổ quốc giao cho cậu ta cuối cùng mang một phần hoài bão đem đáp án hoàn hảo về đến tổ quốc, lại mất đi bản thân mình, có lẽ còn có thể thành một con quái vật không còn suy nghĩ nữa. Đây là một việc tàn nhẫn cỡ nào, đã khiến cho mỗi người nhìn thấy thiếu niên này đều cảm giác được sự vụn vỡ trong trái tim của mình. Đó là một loại bi ai và không cam lòng sâu tận đáy lòng, mỗi người đều không muốn nhìn thấy thiếu niên này từ từ mất đi.

- Bất kể như thế nào, mặc kệ trả cái giá lớn đến bao nhiêu, cũng phải nỗ lực đến cuối cùng để chữa trị lành lặn, dù là còn có một phần hy vọng chúng ta cũng không thể buông bỏ. Anh ta cống hiến rất lớn cho quốc gia này, quốc gia không thể trở mặt nhìn anh ta gánh chịu thương tổn.

Trung tướng nói xong lời nói này, cảm thấy trong hốc mắt của mình cũng có nhiệt lệ đang chực trào.

- Nhìn lại mà xem từ khi anh ta ở Nhật Bản mang tư liệu quay về, anh ta vì không lưu lại một chút tin tức được sinh hoá này cho người Nhật Bản, anh ta chẳng những phá huỷ cơ sở dữ liệu máy tính đối phương, huỷ diệt hết thấy tư liệu nghiên cứu có liên quan, còn phá huỷ phòng nghiên cứu. Sau cùng nuốt một lọ thuốc duy nhất còn lại vào trong bụng của mình, cũng chính là để tận tay mang về cho tổ quốc tư liệu nghiên cứu trực tiếp nhất, anh ta để hoàn thành sứ mạng của mình thậm chí không tiếc dùng bản thân để làm vật thí nghiệm, hy sinh bỏ đi tính mạng của mình cũng không tiếc. Ở thời khắc đó, tôi nghĩ anh ta đã biết rõ, một khi dùng loại thuốc đó sẽ có khả năng rất lớn mất đi bản thân của mình thậm chí biến thành quái vật tàn bạo chỉ biết giết chóc, cuối cùng đi về hướng bị huỷ diệt, nhưng anh ta làm việc nghĩa không chùn bước.

- Đã nhiều năm như vậy rồi, lòng thêm muốn của người Nhật Bản đối với đất nước Trung Quốc chúng ta không những chưa hề biến mất, ngược lại càng thêm sâu hơn nữa. Loại thuốc sinh hoá này một khi nghiên cứu chế tạo thành công trang bị cho bộ đội, không chỉ là đối với Trung quốc, chính là đối với thế giới đều sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn, sẽ tạo thành tai hoạ thảm khốc.

Trung tướng cảm khái nói, ông ta nhìn chăm chú thiếu niên trên giường bệnh, lông mày thiếu niên nhíu chặt và thịt da trên khuôn mặt thỉnh thoảng co rúm, đã khiến tim trung tướng như bị đao cắt.

- Thủ trưởng, loại thuốc sinh hoá này vẫn còn ở vào giai đoạn nghiên cứu chế tạo sơ cấp, hiện tại sau khi uống vào tác dụng phụ rất lớn, người dùng qua loại thuốc này tuy rằng thể chất bản thân sẽ tăng lên gấp nhiều lần, thân thể thậm chí so được với kim loại, không có cảm giác đau, cường độ cơ thể có thể đạt tới gấp trăm lần người bình thường hoặc là hơn thế nữa, trở thành binh khí hình người gần như tuyệt vời. Nhưng cũng có tỷ lệ rất lớn biến thành quái vật không có suy nghĩ chỉ biết giết chóc tàn bạo không thể tự điều khiển, loại quái vật này một khi mất đi sự khống chế, nếu như không nhanh chóng tiêu diệt sẽ tạo thành phá hoại khổng lồ. Dù sao đó vẫn là một loại sinh vật biến thái hoá tiền cũng không thể giết chết, bất kể nhanh đến đâu, sức chịu đựng hay là sức mạnh chất chứa bên trong không phải người bình thường có thể so sánh được.

- Đây là một cuộc nghiên cứu hàng đầu vẫn chưa hoàn thiện lắm, cũng một cuộc nghiên cứu vi phạm chủ nghĩa nhân đạo nhất, nhưng xem lại tin tức từ anh ta mang về, chính phủ Nhật Bản dường như bây giờ đã không thể chờ đợi được muốn tiến hành thử nghiệm sử dụng loại thuốc hoá sinh này. Dường như muốn nhanh chóng thành lập một cánh bộ đội tác chiến đặc chủng có sức phá hoại cực đại có thể xem là binh lính chiến đấu vô địch. Như vậy một đội quân cho dù số người ít hơn, chỉ cần có thể xâm nhập vào bên trong quân địch, vậy sẽ tạo thành sức phá hoại kinh người cho đối phương. Ngẫm mà xem, binh khí hình người như thế này nếu như mục tiêu chỉ định là các chỉ huy cao cấp bên ta, biện pháp phòng vệ như thế nào mới có thể đủ để ngăn cản được?

- Đây cũng là nguyên nhân tại sao anh ta không ngại bản thân bị lộ, không tiếc cái giá hy sinh bản thân để sử dụng thuốc.

Học giả trung niên nói ra suy nghĩ của mình, anh ta cảm thấy đáng kinh ngạc và đáng giận với dã tâm như thế.

- Đúng vậy, nếu quả thật có được một đội quân tác chiến đặc biệt như thế, vậy có thể tạo thành đòn tấn công mang tính huỷ diệt với hệ thống chỉ huy của đối phương. Người như thế một khi tiến vào hậu phương của chúng ta, hậu quả không dám nghĩ đến.

Tướng quân lần nữa tập trung ánh mắt của mình lên người thiếu niên trên giường, giọng nói của ông ta rất nặng nề.

- Thời khắc cuối cùng trước khi anh ta về nước, anh ta chắc hiểu rõ, một khi chính mình thành loại quái vật không có suy nghĩ kia, tổ quốc của mình khi không còn cách giải cứu anh ta sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào, anh ta khẳng định là biết rõ. Nhưng ngay cả như vậy, anh ta vẫn đưa ra quyết định như vậy. Nếu như chúng ta phụ anh ta, trở mặt nhìn anh ta bị huỷ diệt, vậy chúng ta còn có mặt mũi nào nói mình là người Trung Quốc nữa? Còn mặt mũi nào để sống nữa? Nếu như thật là như vậy, chúng ta không bằng heo chó!

Tướng quân có chút kích động, thiếu niên này làm cho ông ta xúc động quá lớn.

- Ủy ban quân đội đã ra mệnh lệnh cứng rắn, mặc kệ trả giá như thế nào, cũng phải cứu anh ta trở về, để cho anh ta khoẻ trở lại. Tổ quốc muốn trả lại cho anh ta một cuộc sống hưởng thụ tự do và sung sướng, trả lại cho anh ta một cuộc sống thuộc về mình!

- Vâng!

Học giả trung niên kính một lễ, trong nội tâm khuấy động mãnh liệt.

Tướng quân tuổi đã cao nhìn thiếu niên tiếp nhận trị liệu bên trong cửa sổ thủy tinh, trông đôi mắt của ông đã ướt đẫm. Chậm rãi giơ tay lên, sau khi làm một nghi lễ chào kiểu quân đội trang trọng đối với thiếu niên tương lai xa vời không nắm bắt được kia, tướng quân chậm rãi đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Sau khi tiễn tướng quân rời đi, học giả trung niên mở cửa phòng thí nghiệm đi vào, cầm bệnh án bên giường bệnh lên nhìn qua bản ghi chép tỉ mỉ kỹ càng, thiếu niên này dùng một loại tinh thần không sợ chết không buông bỏ đánh động lòng từng người trong phòng thí nghiệm, cũng khiến cho từng người cũng cảm giác được áp lực nặng nề trên bờ vai của mình.

Tướng quân ngồi ở ghế sau của chiếc xe nhắm mắt dưỡng thần, tinh thần của ông không tốt, bệnh mất ngủ của ông ta vài ngày gần đây nghiêm trọng hơn, bất kể là động tĩnh cái đảo quốc muốn rục rịch động đậy phía bên kia Đông Hải hay là vận mệnh người thiếu niên kia trong phòng thí nghiệm, đều không lúc nào không khuấy động trong lòng của ông ta.

- Lân Tổ đều phái đi hết rồi chưa?

Tướng quân hỏi người quân nhân còn trẻ tuổi ngồi kế bên tài xế, người quân nhân trẻ tuổi này xem ra không quá ba mươi tuổi, để đầu tóc rất ngắn, tinh thần sáng láng nổi bật tướng mạo anh tuấn.

- Phái đi cả rồi, Trần Đông Thanh phụ trách chỉ huy.

- Ủ!

Tướng quân ừ một tiếng, lại một lần nữa rơi vào yên lặng. Sau nửa giờ, khi chiếc xe sắp chạy nhanh vào sân lớn của doanh trại quân đội tướng quân chậm rãi mở to mắt, nói với quân nhân trẻ tuổi ngồi ở kế bên tài xế:

- Nói cho Trần Đông Thanh biết, đừng để cho thiếu niên thay thế người khác mà bị nguy hiểm rình rập kia chịu một chút thương tổn nào, cậu ta là vì tổ quốc hy sinh bản thân. Thiếu niên kia dù rằng cái gì cũng không biết rõ, nhưng quốc gia không thể để cho cậu ta chịu tử nhục. Bất kể là ai, muốn tổn thương người vì quốc gia này cống hiến, đều phải trả ra một cái giá nặng nề.

Giọng nói của tướng quân rất nghiêm túc, quân nhân trẻ tuổi chào theo nghi thức quân đội.

- Vâng, tôi sẽ nói lời của ngài cho Trần Đông Thanh biết rõ.

- Ủ, nghe nói thiếu niên kia cũng là người rất biết suy nghĩ, thời gian trước dường như cũng đã trải qua một lần lột xác, từ một cái kén bình thường biến thành một con bướm bướm tung cánh bay cao. Còn thành lập tổ chức nhỏ gọi là Liên minh chấp pháp Trung Hoa. Tốt! Có khí phách, dám nghĩ dám làm cứ duy trì như vậy là được. Hy vọng vận may của tên tiểu tử kia cũng có thể mang chút ít cho anh ta, nếu như thời gian có thể chảy ngược lại, quyết định mười năm trước cũng có lẽ tôi sẽ phản đối. Bị kịch không thể lặp đi lặp lại nhiều lần, đừng khiến số mạng của tên tiểu tử kia khiến người ta đau lòng nữa. Đúng rồi, tên tiểu tử kia tên gọi là gì?

- Thủ trưởng, cậu ta tên là Lâm Cường, năm nay mười bảy tuổi... càng trưởng thành càng giống người kia.

- Tiêu Lô còn khoẻ chứ, ông ta trong lòng cũng rất khổ a.

- Đúng vậy, dù sao Lâm Cường là đồ đệ Mạc Dịch, thật giống như cháu ruột của Tiêu Lô. Để cho Lâm Cường thần xui quỷ khiến cuốn vào trong chuyện này, có thể suy ra được nỗi đau khổ trong lòng Tiêu Lô.

Tướng quân nhíu mày, lẩm bầm nói:

- Mạc dịch, không biết chân của lão còn tốt hay không.

93. Chương 93: Yêu Ma

Trong phòng thí nghiệm vẫn bận rộn như trước, tất cả mọi người kìm lại tâm trạng của mình ở tình trạng tốt nhất. Thiếu niên nằm trên giường bệnh trước mặt bọn họ, là động lực bọn họ đem hết toàn lực làm việc.

Buổi trưa thiếu niên có tỉnh táo lại, nhưng vì thời gian quá ngắn, các học giả ngay cả vui mừng kinh ngạc cũng chưa kịp anh ta lại chìm vào trong cơn mê, dường như một mỗi đến cực điểm. Trải qua sự bàn bạc của các học giả, bọn họ cho rằng lần tỉnh táo này tuy rằng ngắn ngủi, có lẽ nói rõ phương pháp trị liệu bây giờ đang chính xác.

Kết luận này khiến cho tất cả mọi người đều hết sức xúc động, dù sao đây là tiến triển lớn nhất từ sau khi thiếu niên bị đưa đến nơi này. Trong khoảng khắc thiếu niên tỉnh táo lại sóng điện não của anh ta vô cùng ổn định, thật giống như người bình thường. Máy ghi chép ghi lại thời khắc đó, điều này khiến cho mỗi người đều muốn hoan hô nhảy cẫng lên như chim sẻ.

Nhưng buổi chiều, bỗng nhiên tình hình xảy ra biến hoá!

Các loại số liệu sau một hồi ba động rơi vào yên lặng, dấu hiệu sinh mạng thiếu niên đang dần dần biến mất, điều này khiến trong lòng mỗi người cũng bắt đầu sợ hãi cuốn cuộn.

Mọi người đều bận rộn hẳn lên, trong phòng thí nghiệm này tập hợp tất cả học giả chuyên gia tốt nhất, gần như bao gồm tất cả các ngành. Bọn họ đều là người nổi bật ở các lĩnh vực của mình, đều là tinh anh. Mỗi người đều đã trải qua rất nhiều sự kiện trọng đại, đều là người có tố chất tâm lý rất tốt, nhưng thời điểm thiếu niên trên giường bệnh kia xảy ra dị thường, vẫn là kim chế không được có chút hoảng loạn.

- Chuyện gì xảy ra?!

Người phụ trách phòng thí nghiệm sau khi nghe thấy tiếng chuông cảnh báo, thì học giả trung niên đi theo bên cạnh tướng quân buổi trưa xông vào. Anh ta dù rằng tuổi tác không phải lớn nhất nơi này, nhưng lại là người quyền uy nhất trong những người này.

- Bỗng nhiên xuất hiện biểu hiện khác thường, các dạng dấu hiệu sinh lý đều đang suy kiệt!

- Xuất hiện từ khi nào?

- Mới vừa rồi!

Anh ta vịn người vào thành giường cau mày, nhìn qua số liệu hiện thị trên các loại dụng cụ, không khỏi có chút bối rối. Anh ta cúi xuống kéo mi mắt thiếu niên lên nhìn xem, chỉ thấy tròng trắng.

- Nhịp tim?

- Mười bốn!

- Hả!

Vịn người vào thành giường cau mày lại chặt hơn.

Những thứ khác không cần hỏi đến nữa, nhịp tim chậm như vậy, xem như đã dừng hẳn.

Buông ngón tay từ trên mi mắt thiếu niên ra, người phụ trách vừa muốn ngồi thẳng lên, chợt thấy được mi mắt thiếu niên bỗng nhúc nhích, có một thứ nhấp nháy màu đỏ rất quỷ dị vụt loé lên đã lập tức không thấy nữa, ông ta cho rằng mình hoa mắt, cúi đầu xuống nâng mi mắt thiếu niên lên lần nữa.

- Tôi.

Một thanh âm yếu ớt nhưng rõ ràng truyền vào trong lỗ tai người phụ trách, dọa anh ta nhảy dựng! Tay của anh ta không thể ngừng run rẩy thoáng chốc, lập tức ngẩng đầu lên nhìn một lượt người vây quanh ở bên giường bệnh. Trên mặt của mọi người đều mang theo vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, rất nhiều người há to miệng biểu lộ bộ dạng rất kinh ngạc.

- Viện trưởng, tôi nghe thấy cậu ta nói chuyện!

- Tôi cũng nghe thấy!

- Tôi nhìn thấy miệng của cậu ta nhúc nhích!

Xem ra không phải cảm giác sai lầm, không phải nghe nhầm! Người phụ trách chứng thực âm thanh mình nghe được từ những người ở đó, thanh âm kia tuy rằng yếu ớt, nhưng rõ ràng vô cùng.

- Tôi

Môi thiếu niên lần nữa bỗng nhúc nhích, phát ra âm tiết đó.

Người phụ trách áp người của mình thấp xuống hơn nữa, gần như là ghé sát bên miệng thiếu niên thăm dò rất cẩn thận. Hơn nửa năm, đây là thanh âm đầu tiên thiếu niên trải qua đau khổ này phát ra, dù rằng yếu ớt khàn khàn nhưng trong lỗ tai người phụ trách không khác gì với âm thanh tự nhiên!

- Anh muốn nói cái gì? Chúng tôi đều ở bên cạnh anh!

- Tôi

Vẫn là cái chữ này, mỗi người đều nghe rõ ràng.

Người vây quanh bên trên giường bệnh đều lộ vẻ vui mừng, ánh mắt bọn họ đan xen lẫn nhau, đều có sự vui sướng khó thể nào che giấu được ở bên trong. Dù rằng số liệu trên máy đo dấu hiệu sinh mạng của thiếu niên còn đang dần dần biến mất, nhưng ba chữ tôi này lại nói rõ thiếu niên có khả năng lúc nào cũng có thể tỉnh táo lại.

- Tốt lắm! Tốt lắm!

- Chuyện gì?

Các dạng số liệu bắt đầu chậm chạp khôi phục bình thường, kỳ tích phải chăng xuất hiện rồi!

- Trời xanh không phụ người có lòng, xem ra phương án trị liệu của chúng ta chính xác!

- Trời ạ! Tốc độ khôi phục càng lúc càng nhanh!

- Kỳ tích, thật là kỳ tích!

Người phụ trách run rẩy xúc động, anh ta ghé sát vào môi của thiếu niên, muốn nghe rõ ràng anh ta muốn biểu đạt cái gì.

- Mạng

Rốt cuộc, thiếu niên phát ra một âm tiết không giống như trước

- Cái gì? Cậu ta đang nói cái gì?

- Các anh nghe rõ sao?

- Không được nói chuyện!

Người phụ trách nhú mào, bảo mọi người an tĩnh trở lại.

- Tôi

Lần này thiếu niên vẫn nói ra từ tôi như cũ, tất cả bắt đầu nhìn lẫn nhau, rồi rít suy đoán thiếu niên muốn biểu đạt cái gì. Người phụ trách đợi một lát, không còn nghe được thanh âm thiếu niên phát ra nữa. Ông ta có chút thất vọng lắc đầu, chậm rãi ngồi thẳng lên nói:

- Xem ra anh ta vẫn đang ở vào giai đoạn hôn mê sâu, lời nói mới rồi chẳng qua trong tiềm thức muốn biểu đạt gì đó, nhưng, anh ta liên tục nói mấy chữ tôi, một chữ mạng, là có ý gì?

Anh ta vừa đứng thẳng, bỗng nhiên nhìn thấy lần nữa một loại ánh sáng rực rỡ trong khe hở mí mắt nhắm lại của thiếu niên, quang mang màu hồng quý dị lập loè, lần này quang mang màu đỏ như máu ở trong con ngươi của thiếu niên thời gian dừng lại lâu hơn trước, rất nhiều người đều thấy được.

- Đó là cái gì?

Có người không thể kìm lòng được hỏi. Không người nào có thể trả lời y.

Bỗng nhiên, quang mang màu đỏ như máu trong mắt thiếu niên càng lúc càng thịnh, cả hốc mắt đều biến thành màu đỏ! Đó là một loại sắc màu diễm lệ tươi như máu, ở trong con ngươi của thiếu niên không ngừng bùng phát!

- Mạng tôi

Lần này thiếu niên phát ra hai chữ, thanh âm cũng lớn hơn rất nhiều, tất cả gần như đều nghe được rõ ràng rành mạch.

- Mạng tôi?

- Có ý gì?

Ngay khi tất cả đều đang kinh ngạc, thiếu niên chợt không hề có dấu hiệu trong giây lát từ trên giường bệnh ngồi dậy, quang mang màu đỏ trong mắt của anh ta trở nên nóng bỏng vô cùng, từ không khe hở mí mắt đóng chặt sáng loè. So với khi này, ánh mắt của anh ta thật giống như ánh nhìn của ma quỷ.

Răng rắc!

Đai cố định cột ở trên người thiếu niên bị nửa thân trên của thiếu niên ngồi dậy bức đứt! Điều này khiến cho mỗi người đều thất kinh! Phải biết rằng loại đai cố định này là dùng chất liệu đặc biệt chế tạo, cho dù là một chiếc xe hơi Dongfeng bị buộc lại, cũng tuyệt đối không thể kéo đứt! Chỉ là ngồi dậy mà thôi, đã bức đứt đai cố định cứng cáp như thế, sức mạnh cơ bắp của anh ta rốt cuộc biến thái đến mức độ khủng bố gì!

Tất cả mọi người theo phản xạ lùi lại, phản ứng dị thường của thiếu niên dọa bọn họ nhảy dựng.

Đôi mắt thiếu niên đã mở ra, quang mang màu đỏ như máu càng thêm dày đặc, làm cho người ta nhìn không rét mà run!

- Mạng tôi là của tôi, không do trời!

Thiếu niên rốt cuộc nói ra câu nói hoàn chỉnh này, tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ, nghi hoặc trong lòng bọn họ cũng cõi bỏ, nhưng, khí phách và hơi lạnh như băng thấu xương bên trong lời nói kia, đã khiến mỗi người đều bị ảnh hưởng kinh hãi!

Rắc!

Một âm thanh bị bóp nghẹt, đai cổ định cột ở chân trái thiếu niên cũng bị anh ta bức đứt, thiếu niên chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn đai cổ định trên chân trái của mình, dường như có chút cau mày. Anh ta giơ tay đặt ở trước mặt của mình, từ từ đánh giá tỉ mỉ một lát tay của mình, sau đó vươn tay nắm lấy đai cổ định trên chân trái, chậm chạp kéo lên.

Rắc!

Đứt đoạn rơi xuống!

- Là ai? Muốn giam cầm ta?

Thâm âm thiếu niên có chút mê mang vang lên.

Người phụ trách phản ứng đầu tiên, anh ta lớn tiếng hô một câu:

- Ra ngoài hết! Đóng cửa phòng thí nghiệm! Nhấn nút cảnh báo thông báo cho bảo vệ biết, phòng vệ cấp một!

Anh ta xông qua, mở rộng hai cánh tay ôm lấy thiếu niên còn ngồi ở trên giường bệnh, dùng hết sức lực toàn thân của mình. Anh ta hô hoán đám người sưng sờ ở phía sau:

- Nhanh! Hãy ra khỏi đây!

Mọi người rút cuộc phản ứng được rồi, có mấy người học giả tuổi tác tương đối trẻ hơn liếc nhìn nhau, nhìn trong ánh mắt nhau cùng có một quyết định dứt khoát. Mấy người bọn họ gần như đồng thời hô một tiếng, đẩy những người khác ra khỏi phòng thí nghiệm, sau đó đóng chặt cửa phòng từ bên trong. Vài người sau khi làm xong những việc đó xoay qua muốn đi giúp đỡ người phụ trách khổng chế thiếu niên, nhưng bọn họ phát hiện đã chậm rồi.

Thiếu niên đứng ở mép giường, một tay chộp cứng cổ người phụ trách, giơ người phụ trách lên cao cao, cặp người màu đỏ như máu của thiếu niên nhìn thẳng vào con mắt của người phụ trách, giống như ma quỷ.

- Là người? Muốn giam cầm ta?

Thanh âm thiếu niên rất khàn, lạnh như băng thấu qua xương, không có một tia cảm tình.

Yết hầu người phụ trách bị bóp nghẹt, ngay cả giọng nói cũng không phát ra được, hai tay của ông ta nắm chặt cánh tay của thiếu niên, hai chân đá lung tung. Mấy người ở trước cửa ra vào bị cảnh tượng này dọa sợ, nhưng vẫn không có lùi bước, bọn họ cùng nhau xông đến muốn cứu người phụ trách ra, vừa mới xông đến bên cạnh thiếu niên, nhìn thấy gương mặt không kiên nhẫn của thiếu niên chậm rãi xoay qua đối mặt với bọn họ.

- Kiến hôi.

Thiếu niên nhẹ nhàng nói hai chữ cánh tay theo đó vung lên đồng thời quét mấy người ra ngoài, vài người bay ngang ra ngoài, chia nhau đụng vào các loại máy móc té lăn trên đất. Thiếu niên một lần nữa xoay đầu nhìn người phụ trách, trong con người có chút nghi hoặc.

- Không phải người, người không có tư cách này!

Anh ta nói.

Buồng bàn tay giống như kìm sắt ra, người phụ trách huych một tiếng rơi trên mặt đất. Anh ta che cần cổ của mình thở ra từng hơi từng hơi, ngực phập phồng kịch liệt. Anh ta nhìn thấy thiếu niên vẫn còn mê mang quét mắt một vòng xung quanh, đi thẳng về phía cửa.

Học giả tuổi tác trẻ nhất bò dậy ôm lấy một chân của anh ta, lại bị thiếu niên kéo về phía trước. Thiếu niên cúi đầu nhìn y, xoay eo dùng một tay nhắc y lên dùng ở giữa không trung, nhìn vào đôi mắt của học giả trẻ tuổi hỏi từng chữ từng câu:

- Người có thể nói cho ta biết, ta là ai không?

- Người là...

Cổ họng học giả bị kẹp cứng, cũng khó có thể phát ra âm thanh.

- Xem ra người cũng không biết, bỏ đi.

Vứt học giả trên mặt đất, thiếu quét mắt nhìn mọi người một cái, hơi ngẩng cằm lên hỏi:

- Nếu như nghĩ không ra, vậy phải nhớ cho kỹ rồi. Từ hôm nay trở đi ta gọi là Yêu Ma, đây chính là tên của ta!

Uỳnh!

Sau một tiếng vang cực lớn, cửa an toàn nặng nề của phòng thí nghiệm bị thiếu niên tuấn tú tự xưng là Yêu Ma một quyền đánh bay, anh ta sải bước nhảy ra ngoài, thân thể loã lồ mảnh mai đứng thẳng, trước nay chưa từng thấy!

94. Chương 94: Trào Phúng

Khi chiến tranh nổ ra, từ trước đến nay xông lên trước nhất đều là anh hùng hoặc là dũng sĩ, đây là một loại phẩm chất khiến người khác có thể phát ra sự tôn kính từ tận đáy lòng. Khi kéo bè kéo lũ đánh nhau, từ trước đến nay xông lên trước nhất đều là hàng loại hai hoặc là thằng ngốc, đây là một loại phẩm chất khiến cho người ta có thể phát ra cười chế nhạo từ ruột gan.

Cường Tử vung tay, một cái tát vang dội đánh tên tay chân xông lên trước nhất văng đi ra ngoài xa ba bốn thước, một mình người anh em này cầm đầu ra ngoài, lộn nhào trên mặt đất lăn đi ba bốn mét mới dừng lại. Một đòn này tuy rằng rất nặng nhưng vẫn không đến mức khiến cho y hôn mê ngay lập tức, chỉ là nguyên nhân y dừng lại không phải chủ động mà là bởi vì yếu tố không thể đỡ được, y đụng vào lề đường. Tiện đây xin nói một câu, rằng cửa của y đụng vào lề đường, cho nên, y hôn mê.

Cường Tử vung tay phát nữa, một bạt tai đánh văng dũng sĩ xông đến thứ hai thành kẻ nối gót theo sau dũng sĩ thứ nhất, hôn mê.

Cường Tử vung tay nữa

Cường Tử lại vung tay nữa

Cường Tử lại vung tay lần nữa

Cường Tử lại vung tay thêm lần nữa

Tới tới lui lui chỉ có một chiêu này, chiêu bạt tai của Cường Tử tát ra lò hoả thuần thanh đăng phong tạo cực. Trên tay dùng nội kình, bằng không chỉ sợ một đôi tay ngọc thon thả dịu dàng của Cường Tử cũng phồng lên thành trái cà. Cuộc đánh nhau này mây gió vẫn vũ vô cùng tàn ác, ngược lại tính chất giết chóc một người chơi với bảy tám chục người khiến quần chúng quan sát xung quanh rơi cảm xuống tới mặt đất, còn có hai bộ rằng giả không được sạch sẽ cho lắm.

Ai cũng không hề ngờ được một người thiếu niên xinh xắn lịch sự trông có vẻ gầy yếu, ra tay có thể sắc bén bá đạo không gì sánh nổi như vậy. Mỗi người đều bị một màn xảy ra trước mắt này sốc đến mức không thể nói thêm được gì, cảnh tượng thật quý dị. Bảy tám chục đại hán trong tay mang theo hung khí sát khí toả ra lạnh căm căm, bị một thiếu niên không có binh khí tàn sát không còn một mảnh.

Trịnh Kiến Huy choáng váng, ông ta hoàn toàn giống như kẻ ngốc, chẳng qua kẻ về mức độ ngốc ông ta xếp vị trí thứ hai. La Tiểu Ly còn ngốc hơn ông ta, cô ta há to mồm mở trừng hai mắt nhìn, ngay cả thở cũng hầu như ngừng lại. Cô ta chỉ cảm giác nhịp tim của mình dừng lại vào lúc này, trong lồng ngực hoàn toàn yên tĩnh, đầu óc của cô ta cũng yên tĩnh giống như vậy.

Đây là sự thật ư?

Thiếu niên có mái tóc bạc trắng trước mắt bay múa, trong lúc nhàn nhã dạo chơi giờ tay nhắc chân tiêu diệt bảy tám chục chục đại hán sát khí đằng đằng!

Cường Tử ra tay nhanh như chớp, từng tên tay chân xuất hiện ở trước mặt hắn đều bị hắn cho một bạt tai thoát nhìn chẳng phí chút sức lực nào tát bay, không có một người nào có thể sau một cái bạt tai còn có thể đứng lên. Thoạt nhìn tay vung ra nhẹ hều nhưng sức lực chứa đựng bên trong cực lớn, Cường Tử vận dụng sức lực chứa đựng bên trong bàn tay vào trong từng cái tát tai. Tay đến mặt đối phương mới bỗng nhiên phát lực, từng cái bạt tai giống như lựu đạn nổ vang bên mặt các đại hán, căn bản ngăn đỡ không được.

Người nằm đầy đất có một nửa đầu đến méo mó vụn vụn lăn qua lật lại, một nửa hoàn toàn hôn mê không bị đánh gãy xương.

Một, hai, ba, bốn,...bảy mươi chín.

Cường Tử một bên quạt một bên đếm, sau khi một tên đại hán cuối cùng bị đánh ngã ở dưới chân mình hắn cười, cười như Trư Bát Giới rực rỡ dưới ánh mặt trời...

Thực ra vài người cuối cùng chạy đến, bọn họ oan uổng nhất, chẳng những chẳng phải trang hảo hán xông lên trước, dùng mách lưỡi đứng ở cuối cùng cũng không tránh được rủi ro, bọn chúng có tên gọi chung là Vô Tội, Cường Tử đuổi theo bọn chúng quất bạt tai.

- Một cái bạt tai một vạn đồng, có ý kiến gì không?

Cường Tử chậm rãi bước đi đến trước người Trịnh Kiến Huy, nhẹ nhàng lắc cổ tay, liên tục làm một động tác quả thật tay có chút mỏi.

Trịnh Kiến Huy theo phản xạ lui về sau mấy bước, khí phách, hào khí, dũng khí, sán khí, cước khí mới rồi của ông ta đều không còn, nỗi sợ và bất an mãnh liệt đầy dẫy nội tâm của ông ta. Rõ ràng, tư liệu điều tra về Cường Tử ở chỗ văn phòng trinh thám Chung Cực ông ta từ trước tới nay chưa hề nghiêm túc xem qua. Một người năm quyền có thể đánh ra một cái hồ sâu hơn mười tấc trên trụ cầu vượt, há có thể đơn giản vậy sao?

Nhìn nụ cười tà ác trên khuôn mặt xinh trai của Cường Tử, Trịnh Kiến Huy biết rõ hôm nay mình bại rồi, bại triệt để hoàn toàn bại không hề còn đường lui. Ông ta chưa bao giờ nghĩ tới có người có thể một mình đánh bảy tám chục người, nếu như có ông ta chỉ biết được một người, người đó gọi là Hoàng Phi Hồng. Bây giờ nhiều hơn một thiếu niên gọi là Lâm Cường, ông ta khẳng định sẽ hết mực nhớ kỹ, trọn đời không quên.

Một là đối phương căn bản ra tay chính là trêu tức, chút xíu cũng không hề nhìn thẳng ông ta.

La Tiểu Ly không hề nhúc nhích, bởi vì cô ta sợ choáng váng. Bây giờ tối thiểu nhất cô ta xác nhận được một việc, đó chính là nếu như thiếu niên trước mặt này ra sức tát hai cái tát trên mặt của mình giống với sức lực vừa rồi tát trên mặt những đại hán kia, cô ta đã tàn phế rồi. Nhưng nghĩ cũng biết, vừa rồi thiếu niên này xuống tay vẫn còn khá nhẹ.

Cường Tử không thích đánh phụ nữ, thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới một ngày kia mình sẽ động tay đánh phụ nữ. Trong tư tưởng của Cường Tử phụ nữ chỉ có hai loại, xinh đẹp và đặc biệt xinh đẹp. Mà ngay cả khuôn mặt đậu hũ mười hai cân kia của khuê nữ mập mạp của lão Vương bán đậu hũ gần nhà hắn, Cường Tử cũng có thể phát hiện vẻ đẹp đáng giá thưởng thức từ trong đó, hắn còn có người phụ nữ như thế nào không thể đón nhận nữa?

Chính là mới vừa rồi, định nghĩa phụ nữ trong tư tưởng của Cường Tử thay đổi, vẫn là hai loại, một loại là đáng yêu, một loại là đáng hận. Rất rõ ràng, Bùi Nhược, Tôn Văn Văn, Chu Lâm Nhã thậm chí Trần Nhược Lan Cửu đã từng bị hắn giận gần như muốn mắng té tát, cũng là đáng yêu. Mà Tiểu La Ly này, là đáng hận. Đối với kẻ đáng hận, mặc kệ đàn ông hay phụ nữ, Cường Tử đều không ngại một bạt tai tát bay, không mặc cả.

Nhìn thấy sắc mặt Trịnh Kiến Huy hoảng sợ không biết gọi tên là gì, Cường Tử mỉm cười rất hoà ái.

- Con người của tôi thích nói nhất là đạo lý, cũng thực tế nhất. Cá nhân cho rằng việc trên thế giới này chia thành hai loại, một loại là tiền có thể giải quyết, một loại là tiền không thể giải quyết. Rõ ràng dễ thấy là chuyện hôm nay tiền khẳng định có thể giải quyết.

Cường Tử đi lên phía trước hai bước, áp lực sinh ra trong hai bước đã khiến Trịnh Kiến Huy nghĩ đến việc xoay người chạy trốn, nhưng ông ta vẫn kìm lại được.

- Con người của tôi rất dễ nói chuyện, buôn bán bao giờ cũng thật thà không gian dối mách lới, một bạt tai một vạn đồng, một mức giá. Bấy mười chín cái bạt tai bấy mười chín vạn, thiếu một xu cũng không được. Nếu như ông không đồng ý, tôi không ngại cởi sạch quần áo ông ném vào vườn bách thú Sư Hổ Sơn làm đồ chơi cho sư tử cạp để cho người ta vây xung quanh xem, nếu như ông cho rằng tôi làm không được ông cũng có thể thử chút.

- Mày ác lắm! Làm người đừng quá đáng, phạm việc gì cũng nên lưu lại đường lui!

Trịnh Kiến Huy tự làm cho mình tỉnh táo, gắng sức làm cho mình tỉnh táo, ở trước mặt thiếu niên này ông ta thua một lần một lần lại một lần, nhưng ông ta không muốn thua luôn mặt mũi của mình.

- Tôi không ác, tôi rất trung thực phúc hậu. Ông cũng nhìn thấy, tôi không có động thủ trước. Là người của ông dùng khuôn mặt thịt béo da dày của bọn chúng lần lượt đánh nhau với bàn tay trắng trẻo mịn màng của tôi, đánh vỡ hết xương tay của tôi. Bấy mười chín vạn này coi như là tiền thuốc men viện phí để tôi đi bệnh viện khám ngoại khoa, không nhiều đâu.

- Được! Bấy mười chín vạn. Được lắm, tao cho mày! Hôm nay mày cầm tiền này, tao không tin mày ngày mai có mạng tiêu!

- Việc này không nhọc đến ngài quan tâm, muốn tiền không muốn mạng từ trước đến nay là phương châm của tôi. Hầy! Nhìn bộ dạng của ông rất không vui dường như có chút không cam lòng đúng không? Tốt như vậy, tôi cho ông một cơ hội nữa. Ông bây giờ gọi điện thoại, có thể gọi đến bao nhiêu người thì gọi đến bấy nhiêu người, tôi không ngại một ngày phát nhanh tiền vào hàng ngũ triệu phú đâu.

- Mày nói đó! Chờ đấy!

- Ủ! Được.

Cường Tử thật thà xoay người đi trở về chỗ cũ, đặt mông ngồi ở trên xe đẩy tay lật nhào kia khom lưng nhặt hạt dẻ ăn lần nữa. Trải qua thời gian thoáng chốc này, hạt dẻ đã lạnh rồi, lại càng ngọt.

Cạy mạnh một quả hạt dẻ ném vào trong miệng, Cường Tử liếc qua Trịnh Kiến Huy móc ra điện thoại di động gọi điện thoại. Trong lòng cười nhạt, đến bây giờ cảnh sát cũng chưa đến, rõ ràng Trịnh Kiến Huy trước đó đã đánh tiếng trước, bằng không sẽ không đánh lâu như vậy vẫn chưa có một gã mặc đồng phục đi ra ngắm ngía. Nơi này là khu đông thành phố, Trịnh Kiến Huy cho dù không ở trên địa bàn của mình xem ra cũng có thực lực nhất định, nếu như ở khu thành tây, ông ta còn không lật cả trời lên à?

Cha nuôi ta hôm nay sẽ bức con đến chỗ chết, xem thử có thể bức ra được cái gì.

Sau khi Trịnh Kiến Huy gọi xong điện thoại, lá gan rõ ràng cứng hơn vài phần, ông ta đến bên cạnh La Tiểu Ly giơ tay ôm bả vai gây yếu của cô ta vào trong lòng ngực của mình, ý bảo La Tiểu Ly không cần phải lo lắng.

- Yên tâm đi, có cậu ở đây, sẽ không để cho con bị khi dễ.

Ông ta nói, chỉ là lời này, bất kể là người nói ra, hay là người nghe, đều có thể cảm giác được sự lo lắng bên trong không đủ. La Tiểu Ly ngẩng đầu, đôi mắt to rất xinh đẹp vụt sáng hai cái, bên trong đều là sương mù.

- Cậu ơi, con sợ lắm. con xem hay là thôi đi. Hần...

La Tiểu Ly liếc nhìn Cường Tử, ánh mắt kẻ kia đùa bỡn khiến cho trong lòng cô ta run rẩy lần nữa.

- Hần là tên ma quỷ!

- Hừ! Mặc kệ hắn là cái gì, hôm nay nếu không để cho con trút ra hết được sự căm tức này, người làm cậu ta đây sẽ không gọi là Trịnh Lão Hổ!

- Cậu ơi, chúng ta về nhà đi, con muốn về nhà.

- Chờ một chút nữa!

- Không nên cậu ơi, con không cần trút giận, con bây giờ chỉ muốn về nhà!

- Cậu nói chờ chút nữa!

Trịnh Kiến Huy rít gào một câu, dọa La Tiểu Ly run cầm cập. Nhận ra được mình thất thố Trịnh Kiến Huy ôm sát bả vai La Tiểu Ly nói:

- Tin tưởng cậu, ở Đông Đình, cậu của con chưa từng có việc không giải quyết được!

Cường Tử nghe được câu nói này cười phì một tiếng, không biết khoác lác đến cảnh giới này liệu có thể báo cho kỷ lục thế giới Guinness hay không. Chưa từng có việc không giải quyết được? Hắc cười, hạt dẻ trong miệng đều phun ra ngoài, đám người xem xung quanh cười vang một trận. Tiếng cười đó lại cũng không phải cho Cường Tử, mà là Trịnh Kiến Huy mạnh miệng nói khoác.

Nghe thấy mọi người cười vang, sắc mặt Trịnh Kiến Huy tái nhợt, lập tức xìu xuống.

95. Chương 95: Xem Kịch

Một hồi còi cảnh sát vang lên từ xa đến gần tiếp cận phía này rất nhanh, Cường Tử cười khế, lừa đèn đến đường cùng.

Vài chiếc xe cảnh sát nhấp nháy ánh đèn tuyệt đẹp chiếu vào trong con mắt người ta, sau khi dừng ở bên đường rất đông cảnh sát từ trên xe bước xuống, trông giống như rất uy vũ đường đường làm nhiệm vụ.

Vóc dáng người cảnh sát đi đầu không cao, hơi có chút béo, bụng có chút nhô ra đỡ bộ đồng phục cảnh sát lên. Bộ dáng y rất có phúc khí, như một vị phật đi lạc. Nhưng người quen biết y đều biết rõ, người này không phải phật, mà là ác ma.

Người này bước chân lúc bước đi không lớn, nhưng có một cỗ khí thế khiến trẻ sơ sinh sợ hãi. Đi theo phía sau y không chỉ là cảnh sát, mà còn là hơn chục cảnh sát có vũ trang!

Từ rất xa y đã nhìn thấy Trịnh Kiến Huy đứng ở trên vỉa hè, liếc qua số người nằm trên mặt đất, trên mặt sở trưởng tên gọi Vương Bưư mặt co giật một chút, lập tức treo lên nét cười, đi về hướng Trịnh Kiến Huy.

- Trịnh tổng, chuyện gì gấp gáp như vậy a?

- Vương sở trưởng, ha ha, hôm nay tôi bị mất mặt, chỉ đành phải làm phiền anh.

- Trịnh tổng hôm nay như thế nào khách khí như vậy, huynh đệ chúng ta còn phải nói cái gì phiền hay không phiền sao. Có thể giúp đỡ tôi khẳng định phải giúp, chúng ta quan hệ gì nào.

Nụ cười trên mặt Vương Bưư mặc dù giả tạo, tuy nhiên vẫn khiến cho Trịnh Kiến Huy hết sức xúc động. Bình thường bởi vì chức vụ Vương Bưư này không cao, chính ông ta cũng chưa từng liên lạc qua. Bây giờ xem ra thường thường chức vụ thấp mới là thực dụng, những người địa vị cao kia cùng một bộ mặt. Việc gì cũng bày ra một bộ dạng giải quyết việc chung, không phun máu khẳng định không giúp đỡ.

- Tiểu tử kia! Đánh cháu gái của tôi, còn đánh người của tôi, Vương sở trưởng nơi này là khu vực cai quản của anh, bọn tội phạm như vậy có cần phải bắt trời để pháp luật xử lý hay không?

Nhìn theo ngón tay Trịnh Kiến Huy, Vương Bưư đã thấy được Cường Tử lười nhác ngồi ở trên xe đẩy ăn hạt dẻ. Vương Bưư trong thoáng chốc kim nén không để khoé miệng nhếch lên, trên mặt có nét cười khiến cho Trịnh Kiến Huy cảm giác rất hổ thẹn.

- Chớ xem thường tiểu tử kia, một mình hắn đánh hết thủ hạ của tôi đưa đến đây, là người biết võ nghệ. Vương sở trưởng, anh lưu manh giữa ban ngày đánh nhau đả thương người như vậy có cần phải giáo dục nghiêm khắc hay không?

- Điều đó là chắc chắn rồi

Vương Bưư nói xong đánh giá Cường Tử lần nữa, trong lòng của y cũng có chút chấn động. Nếu như lời Trịnh Kiến Huy nói là thật, một mình thiếu niên này đã đánh ngã mấy chục tên tay chân, vậy thiếu niên

này phải xem xét lại cẩn thận. Y không tin lời nói của Trịnh Kiến Huy cho lắm, đó là một kẻ sống chết vì mặt mũi, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không cầu đến mình, tuy rằng cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc, nhưng xem thử Cường Tử xác thật chỉ có một người ở đây, y cũng yên tâm rồi.

- Bắt hẩn lại!

- Vâng!

Vương Bư chỉ Cường Tử, mấy người cảnh sát sau lưng y lên tiếng muốn đi tới bắt người. Khi mấy tên cảnh sát đó sắp đi đến trước người Cường Tử, chợt từ đầu đường truyền đến vài âm thanh lốp xe phanh gấp sắc nhọn, một chiếc Hummer xoay vòng vòng chần nhiep lòng người lao tới, mang theo một cỗ khí phách đập vào mặt!

Chiếc Hummer dùng một loại dáng vẻ bá đạo nhất chần nhiep lòng người, mọi người còn chưa kịp thở ra một hơi, việc càn chần nhiep lòng người xảy ra. Ít nhất năm chiếc xe quân đội đi theo phía sau chiếc Hummer từ chỗ rẽ xuất hiện, xe quân đội xếp thành một hàng dọc tốc độ xe rất nhanh, không có chút xú nào bị chiếc Hummer lung lay.

Chiếc Hummrt dừng ở bên đường, từ trên xe nhảy xuống một quân nhân trẻ tuổi mặc quân phục thiếu tá. Vóc dáng anh ta tương đối cao khoảng chừng một thước tám, thân hình nhanh nhay quân trang toàn thân thẳng đứng, khí vũ hiên ngang!

Sau khi Trác Thanh Đế vừa mới tấn thăng làm thiếu tá từ trên chiếc Hummer bước xuống, vẫy tay về phía sau. Chỉ thấy trên năm chiếc xe quân đội giống như bánh bao phần phật một cái nhảy xuống trên trăm quân nhân võ trang đầy đủ! Những quân nhân này động tác mau lẹ nhanh chóng, bản thân đều vô cùng gan dạ cứng cáp, xem có vẻ toát ra một thứ sĩ khí khiến cho người ta run sợ.

Đây mới là tinh binh trăm lần luyện tập chân chính, quân đội tinh nhuệ chân chính.

Trên trăm quân nhân thoáng cái dưới sự dẫn đầu của các trưởng đội của mình thành tiểu đội phân nhau ra đuổi quần chúng xem xung quanh đi, nòng súng đen ngòm lạnh như băng khiến người ta không rét mà run. Không có bất kỳ chỗ để nói chuyện nào, trên trăm quân nhân xua tan quần chúng xem xung quanh, không cho phép bất kỳ ai tiếp cận trong vòng phạm vi ba trăm mét, nếu không sẽ dựa theo tội gây cản trở người chấp hành nhiệm vụ xử trí.

Không ai dám nghi ngờ tính nghiêm túc của quân đội, tất cả mọi người đều biết rõ xảy ra chuyện lớn rồi, nhưng cho dù tò mò lớn hơn nữa cũng không dám chống đối với quân đội, đó thuần túy là tìm sự không may cho chính mình.

Quân nhân mang theo sát khí bao vây khu vực này thành đất cấm, bất kể người nào đều không cho phép đến gần trong vòng ba trăm mét quanh khu vực này.

Trịnh Kiến Huy và Vương Bư nhìn quân nhân từng đội từng đội đuổi tan quần chúng, sau đó bao vây bọn họ lại. Trước mặt quân nhân súng vác vai, đạn lên nòng, cho dù là cảnh sát võ trang mang theo vũ khí cũng rơi xuống hạ phong. Mỗi người đều biến đổi sắc mặt, ở trước mặt quân đội, không ai có thể có thực lực phản kháng.

Trác Thanh Đế khẽ cười đi đến chính giữa hai nhóm người, một bên là đám người Trịnh Kiến Huy Vương Bư, một bên là Cường Tử. Trác Thanh Đế nhìn xem người này lại nhìn sang người kia, vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái.

- Vâng lệnh vạch khu vực ba trăm mét này thành đất dùng cho quân sự, trước lúc bảy giờ tối dùng khu vực này để diễn tập quân sự, tất cả mọi người không phận sự đều phải tránh xa, nếu không hết thấy hậu quả tạo thành tự gánh lấy.

Trác Thanh Đế thoạt nhìn hữu khí nói không tổn sức.

- Vị đồng chí này, nơi này là nội thành nhé, như thế nào có thể hoá thành khu vực diễn tập quân sự vậy?

Vương Bư tiến lên vài bước, về bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười nói.

- Cái này anh có thể gọi điện cho cố vấn thủ trưởng quân khu, tôi chỉ là vâng lệnh hành sự, tình hình cụ thể tôi không biết. Biết số điện thoại thủ trưởng quân khu không? Nếu không biết tôi nói cho anh biết nhé?

Vương Bư bị Trác Thanh Đế hỏi đến sững sờ, lông mi y kìm không được kích động vài lần, nén xuống không dám phát tác. Trên thắt lưng của y cũng có súng, súng lục loại ngắn, cũng là vũ khí giết người. Nhưng trong mắt một trăm tám mươi quân nhân giờ súng bán tự động, cây súng này của mình thật không có gì khác so với đạn thun.

Huống chi, cho dù y có một cây ống phóng hỏa tiễn y cũng không dám dùng.

- Nếu không có điều gì dị nghị mời phối hợp hành động với chúng tôi, chúng tôi sẽ xem như có quan hệ qua lại giữa các đơn vị tổ ý cảm ơn.

Vương Bư nhìn vẻ mặt trêu tức trên mặt của Trác Thanh Đế hận đến mức chân răng cũng ngứa ngáy, nhưng y không phải ngu ngốc dễ gạt đầu óc nóng lên sẽ làm việc không kể hậu quả. Cho nên y chỉ có thể quay đầu hướng Trịnh Kiến Huy ra về xin lỗi cười nói:

- Trịnh tổng, ông cũng thấy rõ rồi, hôm nay việc này không phải tôi không giúp đỡ, chỉ là...

Trịnh Kiến Huy quen biết Trác Thanh Đế, trên bàn làm việc của ông ta bây giờ vẫn còn bày tấm ảnh của Trác Thanh Đế. Dù ngày đó trước mặt Trác Thanh Đế và Lý Mặc ông ta biểu thị trong cơn cuồng loạn, nhưng ông ta cũng biết Trác Thanh Đế người này có thực lực bao nhiêu lớn, tuyệt đối không phải người ông ta có thể đắc tội đến được. Việc trong xa hội đen ông ta có nắm chắc được, ở thành phố Đông Đình muốn làm gì thì làm, nếu như là quân chức thông thường ông ta có rất nhiều loại biện pháp để đối phó. Nhưng tiếc rằng chính là, Trác Thanh Đế không phải là quân chức bình thường, hắn là một người hai mươi sáu tuổi đã thăng làm thiếu tá ngôi sao quân khu tiền đồ vô lượng, còn có một anh trai Trác Thanh Chiến như mặt trời ban trưa ở trong xã hội đen Đông Bắc.

- Không liên quan Vương sở trưởng, chuyện ngày hôm nay xem ra không thể giải quyết. Nếu như quân đội muốn trưng dụng miếng đất này, việc của chúng ta cũng không có ý nghĩa ở trước mặt quân sự, sau này hãy nói a.

- Ủ, vậy thì được, Trịnh tổng tôi đi trước một bước rồi, về sau có chỗ dùng được tôi anh hãy nói giúp.

Trịnh Kiến Huy vừa muốn nói chuyện tiếng chuông điện thoại vang lên, ông ta cầm ra nhìn thử thì ra là Lý Bát Nhất gọi đến, không dám không nhắc máy.

- Ủi, Lý tổng.

- Trịnh Kiến Huy chó đẻ nhà anh! Anh đang làm cái gì!

Lý Bát Nhất lửa giận bùng bùng, có thể khiến cho Lý Bát Nhất tức đến như vậy, Trịnh Kiến Huy nhin không được có chút run rẩy.

- Tôi...

- Tôi cái gì tôi! Tôi không có nói cho anh biết sao? Chuyện này đã nói từ trước, tắt thì tắt mở thì mở, lời nói của tôi ở trong lỗ tai anh còn không bằng một cái rắm phải không?

- Lý tổng...

- Trong vòng nửa giờ đến gặp tôi, tôi thật muốn nhìn thử anh con cọp này là thật muốn lật trời sao!

- Vâng!

Trịnh Kiến Huy cúp điện thoại không hài lòng, trong bụng sôi sục như bị một ngọn lửa kỳ dị thiêu đốt. Ông ta cũng lười nói mấy câu khách sáo với Vương Bư, kéo La Tiểu Ly xoay người rời đi.

Một tiếng hô vang, hơn mười họng súng bán tự động đen ngòm giờ lên, chĩa vào bọn họ.

- Thật xin lỗi, tất cả đồ vật thuộc khu vực này bây giờ cũng đổi thành do quân đội quản lý, thượng cấp của tôi ra lệnh cho tôi là trừ dân chúng hết thấy thứ gì khác đều không được nhúc nhích, cho nên các anh không thể đi.

- Chúng tôi cũng là dân chúng a, phải không đồng chí thiếu tá?

Vương Bưư linh cảm đến sự việc không hay lập tức ăn nói khép nép hỏi, trên mặt treo nét cười nịnh nọt.

- Xin lỗi, xét từ khía cạnh thành phần, chỉ có cô ta là dân chúng bình thường, ngoại trừ cô ta ai cũng không thể đi.

Trác Thanh Đế chỉ La Tiểu Ly.

- Tôi cũng là bình dân nha!

Trịnh Kiến Huy vội vàng nói.

- Anh? Anh là đại biểu khu thành tây, tính chất không phải quần chúng.

Không để ý đến Trịnh Kiến Huy và Vương Bưư miệng căm mắt ngố, Trác Thanh Đế nói với binh lính thủ hạ:

- Bây giờ tôi ra mệnh lệnh tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ở bên trong khu vực này một khi có người có ý định phá hư buổi diễn tập quân sự, bắn!

- Vâng!

Trả lời vang vọng đều tăm tắp.

- Nội dung diễn tập hôm nay là...

Trác Thanh Đế dừng một chút, chỉ Cường Tử giống như hần không liên quan cười tủm tỉm đứng xem kịch cách đó không xa.

- Người này là giáo viên huấn luyện chiến đấu quân khu thủ trưởng mời đến, hôm nay do anh ta lên lớp chương trình dạy học chiến đấu lớp thứ nhất của đám nhóc này các anh, đều phải mở to hai mắt nhìn thật kỹ cho tôi, cái gì là chiến đấu cận chiến chân chính!

- Vâng!

Cường Tử cảm thấy mình yếu chết đi được cái vẻ mặt âm khí này của Trác Thanh Đế.

- Đồng ý cố gắng hết sức.

Hần nói.

- Tôi bảo đảm hết lòng hết sức làm được thật tốt thật đẹp, có thể ra mười phần sức lực tuyệt đối không ra chín phần. Có thể vì uy vũ con em binh sĩ đứng lớp khóa thứ nhất tôi coi như là có cái để kiêu ngạo, các anh coi như xem đánh võ chữ phiến (- hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) là được, khẳng định diễn chân thật hơn so với trong ti vi.

Có binh sĩ khẽ cười, lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

Trác Thanh Đế giơ tay lên chỉ Vương Bưư và Trịnh Kiến Huy.

- Giáo viên huấn luyện Lâm, hai vị này là tôi mời đến để trợ giúp luyện tập. Xin anh hết thảy không cần phải hạ thủ lưu tình, bằng không hai vị này tham gia huấn luyện cũng sẽ không vui vẻ. Điều tôi muốn là một lớp dạy học chiến đấu cận chiến thực thụ, anh cũng không thể ẩn giấu của riêng nha.

Trác Thanh Đế quét mắt nhìn một thoáng qua người phía sau Vương Bưư nói:

- Người không quan hệ nhanh chóng rời đi, như thế nào còn chưa đi?

Vài tiếng hô vang, trong vòng mấy giây đồng hồ người sau lưng Vương Bưư chớp mắt không còn một ai.

Trong con ngươi Vương Bưư loé ra vài phần âm tàn, y nhìn chăm chú Trác Thanh Đế vẻ mặt bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Như vậy không được đâu thiếu tá, anh nên biết đánh cảnh sát là tội danh gì!

- Bắt đầu đi, Lâm giáo luyện!

Trác Thanh Đế làm như không nhìn thấy, đi thẳng trở lại nhảy lên chiếc Hummer của mình, châm một điếu thuốc khoanh chân ngồi xuống.

- Lão tử hôm nay là đến xem kịch, anh uy hiếp tôi có được cọng lông à?

Nói với chính mình.

96. Chương 96: Cách Hoang Phí Của Người Keo Kiệt

- Tám mươi!

- Tám mươi mốt!

- Tám mươi hai!

- Tám mươi ba!

Trác Thanh Đế che mắt, coi như không nhìn thấy.

Cường Tử trước sau như một, sau một cái bạt tai tát Trịnh Kiến Huy bay ra lập tức đuổi theo, sức lực một cái tát của hắn nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có thể vừa vặn đánh bay Trịnh Kiến Huy mặt mũi bầm dập không ngất xỉu được, Trịnh Kiến Huy hoảng hồn. Vương Bư đứng ở một bên xem Trịnh Kiến Huy bị một gã thiếu niên tóc dài ngang eo bạc trắng cả đầu trước mặt áp bức phát điên, dở khóc dở cười.

Nói Cường Tử cố chấp, cũng không phải bởi vì hắn chỉ đề một mình Trịnh Kiến Huy đánh mà không để ý tới Vương Bư. Sở dĩ nói hắn cố chấp, là bởi vì con bê tơ này tát mười bốn cái tát đều tát ở phía bên trái mặt Trịnh Kiến Huy, mặt bên phải một cái cũng không chạm tới. Sau mười bốn cái tát, mặt bên trái và mặt bên phải Trịnh Kiến Huy... Thật giống như anh em khác họ, tìm không thấy một điểm giống nhau.

Nếu như có người nói má trái và má phải của ông ta có quan hệ huyết thống, đoán chừng khẳng định không ai tin.

Cái má trái kia à, thật giống như một đoá hoa cúc chói nở rộ. Má trái kia à, vẫn trắng nõn nà như cũ.

Quả nhiên, chuyện gì cũng phải sau khi so sánh mới ra chân tướng.

Cường Tử ngồi xổm ở trên đất nhìn Trịnh Kiến Huy bị đánh giống như một con cua nước lớn đã hoàn toàn không còn khí thế, cười khúc khích.

- Thật rất xin lỗi, sắp phá nhanh đến trăm vạn. Trịnh tổng trưởng nghĩa a, ông đứng là Tổng Giang, Cập Thời Vũ Hô Bảo Nghĩa Thuần Nhị Hoá. (Tên hiệu của Tổng Giang trong truyện Thủy hử của La Quán Trung.)

- Tôi cho anh tiền, không cần đánh nữa...

- Tiền ông khẳng định phải cho, nhưng đánh hay không đánh ông không quản được. Như vậy đi, ông có thể tìm ngoại viện a, thật sự chịu không thấu có thể tìm bạn đồng hành của ông giúp ông chịu chốc lát, đánh ai cũng được, tôi vẫn thật không ngại cảm giác tay không quen.

Trịnh Kiến Huy nghe được lời này của Cường Tử, thật giống như một người rơi xuống nước nắm được một cây rơm rạ cuối cùng dường như nhìn thấy được ánh sáng vô hạn. Ông ta cố sức ngẩng đầu nhìn Vương Bư, trên mặt đều là chờ mong.

- Vương sở trưởng, giúp dùm tôi...

Vương Bư cười ngượng ngùng nói:

- Như vậy đi Trịnh tổng, ông tiếp tục bị đánh đi, tiền tôi ra được không?

Trịnh Kiến Huy...

Ha ha ha ha!

Trác Thanh Đế nhin không được ôm bụng cười lớn, điều thuốc cũng rơi trên mặt đất. Bọn binh sĩ ghì súng gần như nhin không được, trên từng khuôn mặt dùng hết toàn lực bảo trì sự nghiêm túc, cơ thịt run run khiến cả người nhộn nhạo.

Cường Tử buông tay ra nói:

- Không còn cách nào, tôi chỉ quản người vung tiền ra, tiền này ai ra đều được, chẳng qua bị đánh chỉ có thể là một người. Hai người xem cách nào đi.

Cường Tử dùng ánh mắt đồng tình nhìn Trịnh Kiến Huy.

- Tuy nhiên ông có thể giấu lại những biện pháp khác nha, ông xem, gia đình Vương sở trường bây giờ đã ra một vạn đồng tiền một cái bạt tai để cho tôi tát ông rồi. Ông không muốn ra chút gì sao?

Cường Tử theo đà tận dụng, ra vẻ để cho Trịnh Kiến Huy suy nghĩ.

- Ái chà...

Trịnh Kiến Huy có chút cảm tức, Vương Bưu này, đây không phải đẩy mình vào trong hổ lửa sao, ta sử dụng mi ra tiền? Cái lão tử có là tiền? Lão tử có rất nhiều tiền... Đúng vậy, ta có tiền!

- Lâm Cường, Lâm thiếu gia! Tôi ra hai vạn, hai vạn một cái bạt tai, anh tát hẳn được không?

Về mặt Trịnh Kiến Huy nịnh nọt nói, má trái sưng phù đã bịt kín con mắt, mắt hí thành một khe nhỏ. Nói thật bộ dạng bây giờ của ông ta, heo cũng ghét bỏ khuôn mặt béo của ông ta.

- Sao?

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời, khoe miệng cong lên một nét cười, ánh mắt hẩn quan tâm quay đầu liếc nhìn Vương Bưu, nét cười trên khoe miệng kia khiến cho nhịp tim Vương Bưu bỗng nhiên tăng tốc đập nhanh. Y nhìn ánh mắt thiếu thiện cảm của Cường Tử kìm không được run rẩy, cơn lạnh buốt tự nhiên sinh ra trong nháy mắt tràn ngập toàn thân.

- Lâm... Lâm thiếu gia, tôi ra hai vạn một

- Lâm thiếu gian, tôi ra ba vạn!

- Ba vạn một!

- Bốn vạn!

- Bốn vạn một!

Cường Tử trừng mắt liếc Vương Bưu, tự nhủ đứa cháu nội này thật không tức thời.

- Như vậy đi, hai người tát nhau đi, tôi không tát nữa. Ai tát đẹp mắt tát vang dội, tôi sẽ thu tiền người đó.

Cực kỳ vô sỉ.

Nếu như bây giờ Vương Bưu và Trịnh Kiến Huy còn có chút lý trí, lời nói này của Cường Tử bọn họ khẳng định cho rằng là đầu óc cháy hỏng rồi. Nhưng bây giờ hai người đều đã đỏ con mắt, cũng không phân biệt được ý vị khiêu khích trong lời Cường Tử.

Hai người giương nanh múa vuốt vừa muốn động thủ, Trác Thanh Đế từ trên xe nhảy xuống nói:

- Được rồi, bây giờ rồi, tan lớp đi.

Cường Tử quay đầu lại trừng mắt liếc anh ta một cái, tự nhủ phần thưởng sắp đến tay lão tử còn bị hớ thế này. Phần thưởng phần thưởng, đánh xong còn phải thưởng.

- Bỏ đi, thanh toán tiền đi, hôm nay đến đây kết thúc.

Cường Tử rất không bằng lòng.

Trịnh Kiến Huy vội vàng móc một tấm thẻ từ trong bóp ra đưa cho Cường Tử nói:

- Lâm thiếu gia, trong thẻ có một trăm vạn, đủ rồi nha?

- Ủ, chẳng những đủ rồi, còn vượt quá ba vạn. Con người của tôi rất giữ chữ tín, làm sao có thể chiếm tiện nghi của ông sao?

Nhìn nụ cười tà ác tràn ra cả khuôn mặt của Cường Tử, trong lòng Trịnh Kiến Huy bay lên một nỗi dự cảm không hay.

Chát! Chát! Chát!

Sau ba cái tát tai cực kỳ vang dội, Trịnh Kiến Huy rốt cuộc ngắt đi trong hạnh phúc.

Vương Bư lau mồ hôi trên ót, dè dặt nói với Cường Tử:

- Lâm thiếu gia, chuyện hôm nay ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, ngày mai tôi ở Hậu Đức Lâu mời ngài ăn cơm rau dưa bồi tội với ngài, ngài xem có thể cho chút thể diện hay không?

- Thể diện thì không cần, tát mặt tôi khá thích.

Chát!

Đánh không hề lo lắng, Cường Tử xoa tay, nhìn Vương Bư nằm ở trên đất dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn mình nói:

- Vừa rồi ngài nói thay Trịnh tổng ra tiền đứng không, tôi không để chỉ mình ông ta chịu thiệt, khẳng định cũng không thể khiến cho ngài không phải chịu thiệt, làm người muốn tử tế, một vạn đồng, cầm ra đi.

- Tôi...

Trong bóp Vương Bư cũng có thẻ, không chỉ một tấm. Nhưng không có một tấm thẻ nào trong đó vừa đúng một vạn đồng, một tấm ít nhất cũng có ba mươi vạn. Y không dám đưa, hai mươi chín cái tát tát qua tát lại, mặt của y cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Trịnh Kiến Huy. Sau đó bỗng nhiên linh cơ vừa động Vương Bư cười nịnh nọt nói:

- Trong tấm thẻ tôi vừa hay có một vạn, một phen cũng không thừa.

Nói xong Vương Bư từ trong bóp tùy tiện móc ra một tấm thẻ đưa cho Cường Tử, cung kính.

- Minh hay là đi máy ATM ngân hàng tra thử số dư nha, con người này của tôi sợ chiếm tiện nghi của người ta. Trong thẻ nếu như thật thừa ra đến mấy vạn, trong lòng tôi sẽ rất áy náy.

- Sẽ không! Vừa vạn một vạn, một phen cũng không thừa!

- Thật không?

- Dạ! Lâm thiếu gia tôi bảo chứng, lấy nhân cách của tôi đảm bảo!

- Vậy vẫn là đi tra thử đi...

Vương Bư: ...

Trác Thanh Đế rút thẻ từ trong tay Vương Bư ra, vẫy vẫy tay nói:

- Cảm ơn Vương sở trưởng toàn lực duy trì đối với lần diễn tập quân sự này, tôi sẽ thông báo cho đơn vị các anh, đợi qua mấy ngày tôi tìm người làm một lá cờ lụa viết lên bốn chữ lớn 'Nhất tâm vi công' đưa qua chỗ của các anh, hiệu triệu tất cả đều phải học tập giống như anh.

- Không cần! Không cần!

Trác Thanh Đế ghé sát bên tai Cường Tử nói:

- Có chừng có mực, còn có việc nói với cậu.

Cường Tử nhẹ gật đầu, sau đó trợn tròn mắt nhìn Trác Thanh Đế rất không khách sáo cất thẻ của Vương Bư vào trong bóp của mình. Cường Tử hận cả hàm đều ngứa ngáy, tiền mồ hôi nước mắt lão tử một chết một sống kiếm được, bị mất trắng như thế này ư.

- Coi như là phí sửa chữa xe cho tôi đi, dù sao chỉ một vạn, cậu cũng không quan tâm phải không?

Trác Thanh Đế cười khúc khích nói.

Cường Tử nói:

- Anh có thể đưa tấm biên lai cho tôi không?

Trác Thanh Đế: ...

Bên trong một chiếc Audi A6 bên đường, hai người Tiêu Lô và Trần Đông Thanh chia nhau ngồi ở vị trí tài xế và phụ lái. Sau khi liếc nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng nhau cười khở một tiếng. Một trận xích mích nói nhỏ cũng không nhỏ, rõ ràng dùng phương thức khôi hài này kết thúc, thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

- Anh nói Cường Tử tên tiểu tử này cần phải chúng ta bảo vệ sao?

Trần Đông Thanh vuốt mặt, vừa nghĩ đến cách tát bạt tai không gì sánh kịp đẳng phong tạo cực kia của Cường Tử, ông ta cũng cảm thấy trên mặt mình rất không tự nhiên. Tiêu Lô liếc nhìn ông ta, đưa cho ông ta một điều thuốc nói:

- Tôi làm sao thấy được tiểu tử này bây giờ càng lúc càng tà ác, tôi bây giờ cũng có chút sợ hãi đi sai đường. Hẳn làm hư việc giống như trời sinh ra đưa tay bắt lấy, một chút cũng không cần phải trải qua tôi luyện.

- Anh nói Cường Tử tại làm sao kiếm tiền chăm chỉ như vậy? Hẳn một người học sinh cấp ba muốn nhiều tiền như vậy có thể dùng vào cái gì? Hơn nữa theo tôi được biết hẳn là loại keo kiệt mua xong vợ còn phải lấy người ta kèm cắt móng, mua củ cải còn phải trộm người ta một khúc dưa chuột. Bản thân hẳn giống như không nở tiêu tiền cho mình, mua thuốc cũng không mua một hộp năm đồng trở lên.

Tiêu Lô cười khở một tiếng nói:

- Hẳn keo kiệt với chính mình, nhưng không keo kiệt với người khác. Tìm thấy mấy người cần giúp đỡ tiện tay vung ra hai mươi vạn cho người ta, còn tặng chiếc Audi A8 của tôi luôn rồi. Mấy ngày trước tôi biết chính hẳn mê mê thứ gì, hình như là một chiếc điện thoại rất tiên tiến, bảo người bán biệt danh gọi là Cấp Mô làm cho xí nghiệp điện thoại XX, bán lại qua tay tám mươi vạn bỏ vào trong gương để quỳ tiền tại nạn lũ lụt phía nam. Mỗi tháng hẳn đều mua một xe đồ ăn đi một chuyến đến viện dưỡng lão, cùng những lão già kia đánh cờ nói chuyện phiếm. Ở Nhất Trung giải quyết Hàn Băng Đường lấy tới hơn một trăm vạn, Cường Tử bảo tiểu đệ của hắn từ trong đó lấy ra một trăm vạn chia làm hai ngàn một phần, tặng cho từng nhà từng hộ mẹ goá con cô người già trong thành phố. Buổi trưa Chu Bách Tước gọi điện thoại cho tôi nói Cường Tử muốn mua xe, toàn bộ gia sản của hắn cũng chưa đến mười vạn tiêu chín vạn mua chiếc Trung Hoa cho sư phụ hắn. Xe mới nha, chưa đến một ngày để cho đụng giống như Bin Laden đánh bom, người nói hẳn là keo kiệt hay là hào phóng?

Trần Đông Thanh trầm mặc một lát, phun ra hai luồng khói dày đặc từ trong lỗ mũi. Ông ta thở dài nói:

- Hẳn là một đứa bé tốt, đứa bé tốt rất xấu xa.

Tiêu Lô nhẹ gật đầu, hai người lâm vào trầm mặc.

Cách đó không xa trên lầu hai một quán cơm nhỏ, ba người Triệu Long Tượng, Cấp Mô, Kim Tiểu Chu đang ăn cơm tối, tuy rằng bây giờ ở trong tay Triệu Long Tượng là năm mươi vạn tiền Cường Tử cho, nhưng ba người bất kể ăn uống ở đâu rất tiết kiệm, chưa hề tiêu xài lãng phí một phân tiền. Năm mươi vạn nói nhiều không nhiều nói ít không ít, ba người đủ để vượt qua một khoảng thời gian sinh sống tương đối xa xỉ. Nhưng bất kể là Cấp Mô hay là Kim Tiểu Chu đều không có dị nghị đối với cách làm như vậy của Triệu Long Tượng, ba người đều là người chân chính biết rõ tiền là thứ tốt.

Người trên đường cái đã bị quân đội xua tan, ba người ngồi ở vị trí gần cửa sổ lầu hai thấy rất rõ ràng hành động vĩ đại của Cường Tử. Ba người không có nói chuyện với nhau, không hẹn mà cùng lúc bỏ đũa trong tay xuống nhìn ngoài cửa sổ. Đợi Cường Tử khởi động xe Tunghua sau đó thông thả rời khỏi, Triệu Long Tượng thu hồi tầm mắt hít một hơi thật sâu sau đó thở ra từ trong cổ họng.

- Ông chủ! Mang cho bình rượu!

Cáp Mô quát một tiếng, Kim Tiểu Chu dụi mắt nói hai chữ:

- Sáng khoái!

Trước đây đã nói không uống rượu, bây giờ Triệu Long Tượng lại không ngăn cản Cáp Mô, bởi vì anh ta bất ngờ nhận ra nếu như bây giờ không uống chút rượu, thật sự có lỗi với kịch hay vừa mới xảy ra!

97. Chương 97: Từ Trời Rơi Xuống

Thời gian trôi qua rất nhanh, Cường Tử dưới sự bảo vệ âm thầm của cả Lân Tổ rất thuận lợi vượt qua một đoạn thời gian cuối cùng của cấp ba, sau khi phiếu kết quả cuộc thi được đưa xuống hai người phó hiệu trưởng Trần và thầy giáo Trương rất là vui vẻ không biết làm sao. Tất cả môn học điểm tuyệt đối, thành tích này nếu như công bố ra ngoài, chỉ sợ kẻ đến trường học Nhất Trung sẵn trộm cũng có thể xếp hàng từ thành phố Đông Đinh đến Thiên Tân.

Đứng đầu cả khối cấp ba không có gì gây cản, điều này khiến cho đại danh của Cường Tử ở Nhất Trung càng được truyền đi xôn xao.

Cường Tử có lẽ không biết trong mười mấy ngày này, Lân Tổ tổng cộng thay hắn giải quyết chín lần ám sát, mười một lần theo dõi, ba mươi hai lần rình rập. Hắn càng không thể tưởng được chính là, nguyên nhân bản thân ngay cái ngày rời khỏi quán ăn lớn Cật Hát Đồ ngồi trên xe Tiêu Lôi, dẫn theo rất nhiều việc khiến cho mình khó có thể tin như vậy. Hết thầy điều chỉ vì một nguyên nhân, ngày hôm đó thanh niên nên ngồi ở trên xe Tiêu Lôi và hắn có dáng vẻ bên ngoài giống nhau đến bảy tám phần, do kế hoạch Tiêu Lôi đoán anh ta một ngày trước đó tạm thời bị huỷ bỏ nên đã thay đổi đường đi.

Mà Cường Tử ngồi trên xe của Tiêu Lôi thần xui quỷ khiến trở thành tám khiên, thành kẻ chết thay, ngay lúc người Nhật Bản phái người ngăn đón giết Tiêu Lôi và Cường Tử, để che giấu tai mắt người ta không có sử dụng sát thủ chuyên nghiệp mà là nguy trang thành một trận đánh nhau trong xã hội đen, kẻ sách không có sai sót nhưng không ngờ được Cường Tử có thể ở bệnh viện gặp được chuyện ngược đời như vậy.

Cục an ninh sau khi biết rõ sự việc xảy ra, theo đó tương kế tựu kế cố ý để lộ ra Cường Tử chính là người thiếu niên từ Nhật Bản trở về kia. Tất cả lý lịch quá khứ liên quan tới Cường Tử ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ thậm chí cuộc sống trước đây đều bị cục an ninh xoá sạch, người tiếp xúc qua Cường Tử đều bị các ngành có liên quan đưa cho thông báo nghiêm túc. Từng người đều phải ký họ tên của mình trên một tờ thoả thuận, nếu như vi phạm lời đã cam kết sẽ nhận lấy chế tài pháp luật nghiêm khắc nhất, đây là một tờ giấy rất lớn! Nhưng ở trước mặt thần khí quốc gia, tờ giấy lớn này quả thật cũng không tính là việc lớn kinh thiên động địa gì.

Về sau giáo sư Nhật Bản đến Nhất Trung dự thính, kỳ thực cũng là các ngành có liên quan của Nhật Bản sắp xếp. Biểu hiện của Cường Tử ở trên lớp học khiến cho bọn họ có chút nghi hoặc, nhưng bởi vì dáng vẻ bên ngoài gần như còn có liên quan đặc biệt đến người thiếu niên đã mất đi tin tức kia vẫn khiến cho bọn họ ra quyết định cuối cùng tin tưởng người này là thiếu niên kia. Thiếu niên kia nếu như đã mất đi trí nhớ, nói cách khác tin tức tuyệt mật hắn từ Nhật Bản mang về còn chưa có bị cục an ninh Trung Quốc có được, vậy bọn họ vẫn còn cơ hội.

Sư phụ của Cường Tử Mạc Dịch, cũng chính là mất tích vào lúc đó. Lão được cục an ninh sắp xếp đi du lịch bên ngoài, hết thầy lộ phí đều được chi trả.

Về sau cục an ninh làm ra tình cảnh giả có vô số người đang bảo vệ bí mật bên cạnh hắn. Điều này tuy rằng nhìn qua rất giả, nhưng trước sức hấp dẫn cực lớn người Nhật Bản vẫn là không còn cách nào không động lòng. Thiếu niên mất trí nhớ, phía Trung Quốc có liên quan để đền bù anh ta sắp xếp cho anh ta một cuộc sống bình thường, lại bảo vệ nghiêm mật hơn. Tuy rằng kết quả điều tra có chỗ sai lầm cực lớn, nhưng phía Nhật Bản không thể không chọn cách tin tưởng.

Thân phận Tiêu Lôi đặc công Nhật Bản đã điều tra rõ ràng, thiếu niên trong thời gian bảy năm ở Nhật Bản vẫn luôn là Tiêu Lôi dùng danh nghĩa tài trợ anh ta đến trường tiếp xúc. Đương nhiên, đó cũng là cục an ninh cố ý để lộ ra ngoài. Có đôi khi đấu tranh là tàn khốc như vậy, mạng người rẻ như con chó.

Tổng hợp tin tức các phía có được, về phía Nhật Bản rút ra kết luận thà rằng tin chứ không thể không tin.

Mà trong khoảng thời gian này cao tăng của cục an ninh ngược lại khẩn trương luống cuống tay chân, nguyên nhân chỉ có một, thiếu niên kia mất tích. Khi thiếu niên đi ra khỏi cửa chính phòng thí nghiệm, anh ta để lại một câu nói khiến tất cả mọi người tim đập dồn ‘Từ hôm nay trở đi ta tên gọi là Yêu Ma, mạng ta do ta không do trời!’

Những lời này có thể nói rõ cái gì? Trí nhớ anh ta mờ ảo, lại cũng không có mất đi!

Yêu Ma, trong hai chữ này mang theo oán khí lớn đến đâu!

Cả cục an ninh vận dụng toàn bộ sức lực làm việc, gần như tất cả mọi người đều tiến vào trạng thái cố gắng đến mạng cũng không cần. Yêu Ma rời khỏi có thể nổi lên cơn sóng ngập trời vẫn còn không biết bao nhiêu, nhưng mỗi người đều biết rõ tính nguy hại có được ở bản thân anh ta. Thân thể của anh ta đã trải qua sự cải tạo của thuốc sinh hoá, sức mạnh cơ bắp có thể so với sắp thép. Điểm này từ điều tra viên của cục an ninh khi nhìn thấy hư hỏng cực lớn trên cánh cửa phòng thí nghiệm có thể chứng thực, cửa an toàn độ dày vượt quá hai mươi mét bị xuyên thủng!

Yêu Ma trước khi rời khỏi cướp một bộ quần áo của nhân viên an ninh, vụn súng lục của viên an ninh thành méo mó.

Dưới làn gió yên sóng lặng trên bề mặt, là nước xiết gợn sóng uy thế bậc nào!

Về phía Nhật Bản ban đầu sinh ra hoài nghi đối với thân phận Cường Tử, nhưng vừa vặn khi bọn họ có lẽ đã xác nhận Cường Tử là Yêu Ma giả, Cường Tử bởi vì duyên cớ Phong Dao lâm vào hôn mê, sau khi tỉnh lại thực lực tăng trưởng gấp mấy lần. Loại tình hình quái dị này được Nhật Bản nhận định là tác dụng của thuốc sinh hoá! Chỉ có thể nói may mắn của Cường Tử không tốt, không trách được người khác. Kể từ sau lúc đó, kế hoạch chế định của phía Nhật Bản nhằm vào Cường Tử định rồi sửa, sửa rồi lại định. Từ bắt cóc, ám sát, thậm chí mua chuộc không ngừng được đem ra nghiên cứu.

Nói Cường Tử mấy ngày qua nước sôi lửa bỏng cũng đúng, nói thích ý tự tại cũng đúng, dù sao hẳn ra vẻ không có tim không có phổi hưởng thụ từng ngày, vẫn hằng ngày bốn giờ thức dậy luyện công buổi sáng, đúng giờ đến trường tan học, một chút cũng không sai lệch.

Trước khi tan học ngày thứ sáu, Bùi Nhược dè dặt vẻ mặt đỏ ửng gom đến bên cạnh Cường Tử, mặt đỏ ửng không dám nhìn mặt Cường Tử, bộ dạng cúi đầu nhún nhó khiến cho Cường Tử hết sức kinh ngạc.

- Tiểu Nhược Nhược, có việc nói với chồng à?

Cường Tử vô sỉ hỏi.

- Ủ...

Cường Tử một mặt thu dọn sách vở, một mặt cười nói:

- Xem em như vậy phải chăng là trải qua một phen do dự rồi cuộc đồng ý anh rồi phải không?

Bùi Nhược mở trừng hai mắt không hiểu hỏi

- Đồng ý anh cái gì?

- Anh không phải nói qua với em rồi sao? Lúc nào đó hai ta tìm một phòng trọ làm việc đại sự cả đời nha. Em nhìn hai ta cũng trưởng thành rồi, sớm muộn cũng phải có một ngày kia không phải sao? Em không ngại giao thân thể bằng thanh ngọc khiết giữ gìn mười tám năm của anh cho em. Em nói em vẫn còn lẫn lộn trong lòng không nghĩ ra sao?

- Vô sỉ!

- Vô sỉ là thằng anh của anh, anh gọi vô lại.

Cường Tử cười đùa.

Bùi Nhược lườm hắt một cái, xoay người muốn đi, Cường Tử vội vàng một tay giữ chặt cô nàng liên tục dỗ dành lừa gạt.

- Quả nhiên là không thể làm kinh doanh ở cửa nhà, em nhìn anh lấy hết tâm thân báo đáp em, em làm sao còn tức giận vậy?

Bùi Nhược:

- Miệng lưỡi trơn tru không thèm nghe anh nói nữa!

Cường Tử gơ hai tay lên làm ra dáng đầu hàng nói:

- Anh không nói càng không được, anh chính là trung thành gương mẫu với em mà thôi.

- Hôm nay là sinh nhật của em, em nói với ba mẹ của em muốn mời anh đến nhà anh làm khách, đi hay không đi anh xem rồi làm nhé!

Bùi Nhược nói xong quay đầu bước đi, bỏ hai tay sau lưng nhảy cẫng tưng rời đi, bím tóc đuôi ngựa sau đầu hất lên chọc lét trái tim Cường Tử, đây gọi là bị cù cho ngứa.

- Đi! Vợ xấu sớm muộn gì cũng phải gặp cha mẹ chồng, anh bất cứ giá nào cũng đến! Ngâm trà ngon đợi chồng của em đến hỏi làm vợ nha!

Sau khi Bùi Nhược đi rồi Cường Tử bắt đầu lo lắng, lo đến mức kéo từng đám từng đám tóc ra khỏi da đầu. Nha đầu chết tiệt này không cho mình một chút chuẩn bị đã trực tiếp ném ra một quả bom lớn này, không đi khăng định không được, nhưng đi nên mua những thứ gì đây? Tay không đến thăm khăng định không được, mua cái gì vừa không keo kiệt vừa không khiến cho người ta nhìn có vẻ tầm thường đây?

Từ sau khi Cường Tử biết rõ bên cạnh mình có người đang âm thầm bảo vệ, hẳn không còn để cho Chu Bách Tước đi theo mình đến trường học nữa, mà là bảo anh ta giành nhiều thời gian dạy Bát cực quyền cho Triệu Bá, tên tiểu tử kia có thể là một lá bài rất có phân lượng trong tay Cường Tử. Chiếc Trung Hoa đã sửa xong rồi, hàng ngày tự mình lái xe đến trường tan học, Cường Tử không có bằng lái xe vẫn ngay thẳng lái xe.

Ngồi vào trong chiếc Trung Hoa, Cường Tử vắt hết óc nghĩ rồi cuộc phải mua những thứ gì, đầu nghĩ cũng muốn nổ cũng không nghĩ ý gì hay, lần đầu tiên gặp nhạc phụ nhạc mẫu nói chung không thể mất mặt. Cường Tử bây giờ có tiền, một trăm vạn ới ra từ Trịnh Kiến Huy nhảy vào trong bóp, tồn tại của tấm thẻ này đã khiến cho lòng tự tôn của Cường Tử căng phồng liên tiếp mấy ngày, đi đường đều thẳng sống lưng, một bộ mặt ông chủ lắm tiền.

Nhưng nếu như mua một cây thuốc lá Trung Hoa mua thêm một chai thuốc xoa bóp, liệu có phải tầm thường lắm không?

Thật sự nghĩ không ra Cường Tử linh cơ vừa động vội gọi điện thoại cho Cáp Mô, tráng sĩ kia mặc dầu não lớn đến mức nhìn không thấy, nhưng có ý kiến rất hay.

- Này, Cáp Mô ca, giúp một việc đi.

- Cường Tử à, chuyện gì nói đi, chỉ cần Cáp Mô ca của người có thể làm được, vào trong nước, bước lên lửa, lên núi đao xuống biển lửa tuyệt đối không một chút nhú mày!

Cường Tử cười khổ nói:

- Bây giờ là tôi muốn lên núi đao xuống biển lửa, anh giúp tôi ra chủ ý.

Cáp Mô sau khi hỏi rõ việc gì yên lặng một lát, rõ ràng là đang trầm tư.

- Như vậy nha, cậu hãy mua chút trái cây tươi theo mùa là được, mặt khác chọn bộ quần áo cao cấp cho Bùi Nhược, nên xứng với khí chất của cô ta. Không cần quá quý giá, nhưng tuyệt đối không thể keo kiệt.

- Vậy mua chút hoa quả có phải keo kiệt hay không a?

- Sẽ không, biểu hiện quan trọng hơn, đừng to tiếng hét lớn khiến người ta nhìn vào thấy khó chịu. Hầu hết người lớn đặc biệt chú ý biểu hiện không trầm ổn của kẻ nhỏ, biểu hiện tốt chút cái gì cũng có lợi hơn.

- Thật vậy à?

- Với kinh nghiệm cuộc sống ba mươi năm của tôi xem vô số phụ nữ ra mắt cha mẹ chồng như chuyện thường ngày dùng cơm rồi, khẳng định không sai được. Cậu nghĩ đi, nếu như là chú ý cậu đến cửa thăm hỏi cha mẹ mua lễ vật gì, khẳng định cũng không sinh ra Bùi Nhược củ cải trắng non tinh khiết mơn mớn như vậy phải không? Tin tưởng tôi!

Cường Tử có thể tưởng tượng lúc này có thể Cáp Mô ca khẳng định ở bên kia điện thoại đang vò hết cả đầu lên, anh ta xem qua vô số phụ nữ là thật, chẳng qua bình thường đều là ngồi xổm ở bên đường cái một bên hút thuốc một bên xem, huyết sáo mắng chửi hai câu là sở thích của anh ta.

Chủ ý của Cáp Mô khẳng định không thể đáng tin cậy, Cường Tử rút cuộc vẫn phải quyết định tự mình nghĩ cách. Lái xe vào siêu thị mua chút ít hoa quả tươi, sau đó đến Dật Tiên Trà Đạo tốn hơn hai ngàn đồng mua một chiếc ấm tử sa, mua hai lạng trà xuân Long Tĩnh. Sau đó lại đến trung tâm thương mại Ngọc Lan chọn quần áo cho Bùi Nhược, mua khăn hiệu Hermes gam màu nóng cho mẫu thân Bùi Nhược. Mua hết tổng cộng tốn hơn một vạn đồng, Cường Tử lần đầu tiên phun phí như vậy, khi quét thẻ quả nhiên cảm giác rất sướng.

Giờ đồng hồ Chu Lâm Nhã tặng trên tay lên, đã gần đến sáu giờ, Bùi Nhược nói tám giờ mở tiệc, Cường Tử cũng không muốn đến muộn. Khi ở cửa hàng Ngọc Lan chọn quần áo cho Bùi Nhược, nhân viên bán hàng rất xinh đẹp nhìn chăm chú đồng hồ Cường Tử thấp giọng kinh hô một câu:

- Trời ạ, chiếc Patek Philippe 5002 kia không phải mỗi năm chỉ sản xuất hai chiếc thôi à?

Cường Tử lúc ấy không để ý, chiếc đồng hồ này quá mức phức tạp, Cường Tử vẫn cho rằng không bằng đồng hồ điện tử mười một đồng trên cổ tay Chu Bách Tước. Khi hần mỉm cười rời đi, nghe thấy nhân viên kia đang thấp giọng nói chuyện với đồng nghiệp:

- Thật sự đúng vậy nha! Tôi thấy rõ ràng, thật sự là Patek Philippe 5002, đây đúng là đồng hồ giá trên trời mỗi chiếc trăm ngàn đô la Mỹ trở lên a!

Cường Tử bị dọa nhảy dựng, suýt nữa ngã sấp xuống.

Lái xe trên đường, Cường Tử thỉnh thoảng đánh giá đồng hồ trên cổ tay của mình có thể mua được bất kỳ một căn biệt thự xa hoa nhất nào của thành phố Đông Đỉnh này, hần cảm thấy có chút như lọt vào trong sương mù. Trên cổ còn treo mặt dây chuyền Chu Lâm Nhã tặng, Cường Tử vươn tay vuốt phẳng một cái, mát rượi trơn láng. Dung nhan tuyệt thế một cái nháy mắt một nụ cười cũng đủ rung động lòng người kia, không biết bây giờ đang ở nơi nào.

Ngôi nhà của Bùi Nhược rất vắng lặng, là một cư xá mới xây, cách nội thành rất xa chính giữa là một miếng đất trống rộng lớn.

Xe Cường Tử vừa mới chuyển lên đường nhỏ, xuyên qua mảnh đất trống đó đến nhà Bùi Nhược, vừa nghĩ tới muốn thấy được nhạc phụ nhạc phụ tương lai Cường Tử cũng rất khẩn trương, dù sao cũng là lần đầu tiên trong đời. Pear Alexander nha.

Bùm!

Một vật thể màu đen rất lớn đột nhiên từ trên trời rơi xuống đập ở trên mũi trước của chiếc Trung Hoa, mũi trước của chiếc xe tức thì trúng xuống!

98. Chương 98: Có Thể Không Giết Người Nữa, Nhưng Phải Giết Mày Trước

Chiếc Trung Hoa chạy bình ổn, tốc độ xe không nhanh lắm, kẻ gan dạ lần đầu tiên chạm vào xe đã dấm ở trên cao tốc Đông Tân mở hết tốc độ hơn hai trăm cây số giờ bây giờ nắm chặt tay lái, mồ hôi ướt đầm.

Lần đầu tiên gặp mặt nên xưng hô như thế nào với bố mẹ Bùi Nhược? Thúc thúc, a di? Bá phụ bá mẫu? Đại gia đại mã? Đại thúc đại thẩm? Hay là trực tiếp gọi cha gọi mẹ? Gọi cha mẹ thẳng thừng như vậy, liệu có chút quá nhanh hay không?

Cường Tử lo lắng, hần buồn bực, hần phát điên, hần lấy đầu đập vào tay lái, hần vò đầu từng tùm từng tùm...

Mất thấy nhà Bùi Nhược càng ngày càng gần, Cường Tử càng ngày càng lo lắng.

Bùm!

Một sức mạnh khổng lồ nện thẳng lên mũi xe Trung Hoa, sức mạnh khổng lồ trong vật thể từ trên trời rơi xuống nện nát mũi xe. Như cự thạch mười tấn nện nện trên mũi xe trước, nện mũi xe lõm thẳng vào. Sức tấn công khủng khiếp khiến cho chiếc xe đang đi dừng ngay lại, đuôi xe cũng bị chấn bật bên một cái.

Cường Tử bị dọa làm cho sợ hãi, một chân đạp phanh xe lại, chiếc xe rít lên một tiếng dừng lại.

Cường Tử ổn định thân hình không có vì quán tính phanh gấp của chiếc xe đập vào trên kính chắn gió, thứ ở trên mũi xe trước không có một chút di động, vũng vàng dừng trên xe.

Cường Tử định thần nhìn ra bên ngoài chiếc xe, mượn ánh sáng ngọn đèn đường thành phố xa xa, hần thấy rõ thứ trên mũi xe trước, thời khắc này toàn thân Cường Tử toát ra một tầng mồ hôi lạnh! Tốc độ nhịp tim đập trong nháy mắt tăng lên, ánh mắt của hần mở lớn cực đại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Trên chiếc Trung Hoa của hần, ngồi xồm một người!

Một người đàn ông toàn thân áo đen, đôi mắt mở trừng, một đôi mắt sáng như ánh sao như mắt của con báo, nhìn chăm chú Cường Tử trong xe. Trên người của anh ta tán phát ra một cỗ khí tức giống như dã thú, đây là nguy hiểm mang theo cái chết. Cường Tử từ trong ánh mắt của anh ta, thấy được sự khát máu và tàn bạo, là một loại ánh mắt làm cho người ta không rét mà run.

Một cặp người màu đỏ như máu, dưới bóng đêm loé ra sắc màu yêu dị. Đó là một cặp người của dã thú, khiến cho người nào nhìn thấy cặp người đó đều có thể kinh tâm lạnh người. Cặp người này dường như ẩn chứa một loại yêu lực thu lấy hồn phách của người ta, bị đôi mắt đó nhìn trừng trừng chỉ có một cảm giác, đó chúng là tử vong.

Cường Tử lần đầu tiên cảm giác được cách cái chết gần như thế này, gần trong gang tấc. Nếu như thứ đó tạm thời gọi nó là con người này vừa mới trực tiếp từ trần xe rơi xuống, Cường Tử không xác định mình bây giờ còn sống.

Đôi mắt kia, quá yêu dị.

Tinh thần Cường Tử ngưng tụ trong nháy mắt, hần hết sức chăm chú nhìn người ngồi xồm trên mũi xe trước, lặng lẽ vận nội kinh khắp toàn thân, lúc nào cũng có thể chuẩn bị xuất ra một đòn!

Cặp người màu đỏ như máu kia tạo ra sức ép thực sự quá lớn với Cường Tử, chỉ đối mặt như vậy, Cường Tử cũng đã cảm giác được trên ngực bị đè một tảng đá lớn ngàn cân lên thật khó chịu, tức ngực, hít thở không thông, loại cảm giác này khiến cho Cường Tử rất không thoải mái. Hần thậm chí còn phát ra từng đợt từng đợt xung động, muốn nện nát kính chắn gió trước mặt một cước đá bay người trên mũi xe trước xuống. Nhưng Cường Tử cứng rắn ngăn chặn mong muốn đang không ngừng được bơm căng trong lòng, bởi vì hần phát hiện mình bất kể nhúc nhích như thế nào, đều ở trong tầm mắt đôi phương, tuyệt đối ở vào hoàn cảnh xấu.

Đây là một loại cảm giác chưa bao giờ có qua, Cường Tử cho dù khi đối mặt Tào Phá Địch, Sở Ly Hoả cũng không có cảm giác bị đè nén như vậy, ngay cả khi đối mặt Ngô lão gia tử bùng phát ra khí thế mạnh mẽ, Cường Tử cũng chưa từng bị động như vậy.

Người áo đen ngồi xổm trước mũi xe vẫn không nhúc nhích này, tạo cho Cường Tử áp lực cực lớn.

Đây là khí thế, nhìn không thấy sờ không được nhưng tồn tại thật sự rõ ràng.

Cặp đồng tử màu đỏ như máu kia dường như có thể xuyên thủng hết thấy, nuốt trọn hết thấy!

Hai người, một người ngồi ở trong xe một người ngồi xổm trên mũi xe trước, ai cũng không nhúc nhích, ngưng thần nhìn đối phương như thế. Không khí nhất thời ngưng đọng lại, dường như không khí đều dừng lưu động.

Đề nén, khí thế giống núi cao bao phủ khu đất xung quanh chiếc xe này, Cường Tử và người áo đen mặc dù chưa có giao thủ, nhưng khí thế so kè với nhau ngược lại đã đánh nhau hừng hực khí thế. Cây kim so với cọng rau, tiên phạt cùng ác ma, lực lượng ngang nhau!

Một con bồ câu lơ đãng bay qua, sự xuất hiện của nó lập tức xáo trộn loại khí thế cân bằng này! Bồ câu vừa mới tiến vào bên trong năm mét chu vi quanh xe đã ngã thẳng từ giữa không trung xuống, chỗ Cường Tử và người áo đen đối kháng sinh ra áp lực căn bản không phải sinh mạng yếu ớt như nó có khả năng ngăn cản.

Rầm một tiếng, trong nháy mắt kính chắn gió trước mặt Cường Tử vỡ vụn!

Người áo đen dường như không thể nhận ra được nữa phát động tấn công trước, thân thể ngồi xổm một tay khê chống trước mũi xe, hai đùi khép lại trực tiếp nện trên kính chắn gió! Sức mạnh cực đại đánh thẳng vào kính chắn gió thành bột mịn, cặp chân giống như tia chớp kia đá thẳng vào mặt Cường Tử!

Cường Tử ngồi trong xe song quyền đồng loạt xuất ra đánh trên bàn chân người áo đen, sức chấn động cực đại nổ vang dưới bàn chân người áo đen! Hai người va chạm thẳng vào nhau lần đầu tiên sinh ra khối không khí khổng lồ lan ra, chấn hư hết thấy mọi thứ trong xe!

Người áo đen mượn lực lộn về phía sau, Cường Tử thì lộn ngay từ trong xe ra ngoài, theo sát sau lưng người áo đen. Động tác hai người đều như tia chớp, sau khi vừa rơi xuống đất chớp mắt giao thủ mấy mươi lần, tiếng vang lớp lớp dồn dập liên tiếp bên tai không dứt. Mỗi một lần giao thủ đều khiến cho rung động trong lòng Cường Tử tăng lên, hắn thấy đối phương có được một cơ bắp cứng chắc không thua mình chút nào!

Cường Tử có hai dạng tự phụ nhất, một là thân thể cứng chắc như sắt thép. Hai là tốc độ khiến người ta lú lẫm. Nhưng trước mặt Cường Tử đang có hai dạng tự mình vẫn lấy làm kiêu ngạo này, đối phương rõ ràng không chút nào rơi vào thế hạ phong! Bất kể là mức độ cứng cỏi của thân thể hay là tốc độ thân pháp, hai người rõ ràng ai cũng không chiếm được thượng phong!

Uỳnh!

Hai người đều không tránh né, chia nhau một quyền đánh trên ngực của đối phương, sức mạnh cực đại đánh hai người cùng lúc bay về phía sau, với sự trợ giúp điều kiện thân thể biến thái, hai người đều không có bị thương. Trong nháy mắt sau khi giao thủ vài chục lần với sự trợ giúp lẫn đối kích này, hai người tạm thời ngừng lại đánh giá toàn diện nghiêm túc lẫn nhau.

- Anh là ai?

Cường Tử nhẹ nhàng hít sâu hai lần, cảm giác đề nén trong lồng ngực theo đó tiêu trừ.

- Yêu Ma!

Người áo đen có một cặp ngươi đỏ như máu yêu dị trả lời lạnh như băng. Hai người cách nhau không xa dò xét lẫn nhau, Cường Tử lúc này mới nhìn rõ đối phương không ngờ là thiếu niên tuổi tác không kém mình bao nhiêu. Bất kể chiều cao hay là hình thể đều vô cùng tương tự, càng làm cho người ta chấn kinh chính là người đàn ông trẻ tuổi này tự gọi mình là Yêu Ma, lại có một khuôn mặt mười phần gần giống với mình.

Chấn động!

Chưa bao giờ có chấn động!

Tuy nhiên nhìn kỹ hai người vẫn có một chút khác biệt, nhưng bóng đêm đã che đậy, điểm khác biệt này giảm thiểu xuống rất thấp. Người áo đen trừ không có một cái đầu tóc dài bạc trắng yêu dị như Cường Tử, nhìn thật kỹ quả thật chính là một Lâm Cường khác!

Nhìn đối phương có chút tư thái như kẻ bề trên nhìn kẻ dưới, Cường Tử làm cho mình tỉnh táo lại. Cái tên tự xưng Yêu Ma trên mặt không có một tia biểu tình, giống như một mặt nạ tình xảo không có mùi vị con người. Da trên cơ thể anh ta quá trắng nõn dường như bệnh nặng mới khỏi, môi mỏng có chút nhếch lên, nhìn Cường Tử, trên mặt của anh ta chỉ có lạnh lẽo.

- Giả thần giả quỷ!

Cường Tử hừ một tiếng, nhìn chăm chú con người máu của đối phương không chút nào rơi vào thế hạ phong.

- Nói đi, ai phái anh tới giết tôi?

- Không có người sai tôi giết cậu.

Giọng nói Yêu Ma lạnh như băng rét thấu xương, không chút tình cảm.

- Là tôi tự mình muốn giết cậu.

Lông mày Cường Tử chau lại, con người đứng ở trước mặt này, thật giống như một thanh dao bén tuốt khỏi vỏ, sắc bén lạnh như băng, không còn tính người.

- Tại sao?

Cường Tử hỏi.

- Anh rất mạnh, là người mạnh nhất mấy ngày gần đây tôi mới gặp được. Tôi cần phải thông qua giết anh để kiểm nghiệm thực lực của mình. Tôi đối với thực lực chính mình bây giờ vẫn không thể xác định được, chỉ có thể giết người.

- Chúng ta quen nhau?

Cường Tử lại hỏi.

- Không

- Làm sao anh có thể biết được tôi rất mạnh? Đừng nói anh nhìn ra, đó là nói nhảm!

- Đúng vậy, chính là nhìn ra.

Giọng nói của y lạnh lạnh, sắc mặt trắng nhợt, thật giống như một con ác quỷ từ dưới đất chui ra.

- Cặp mắt của tôi có thể nhìn thấu thực lực con người, vừa nãy tôi may mắn nhìn thấy anh, đã biết rõ anh rất mạnh, có tư cách làm đối thủ của tôi.

Cường Tử ngậy ra một thoáng, đây là năng lực gì?

- Anh tại sao muốn nghiệm chứng thực lực của mình? Để nghiệm chứng bản thân mà giết người. Anh không biết là tàn nhẫn sao?

- Tàn nhẫn?

Yêu Ma khi nghe thấy hai chữ này cau mày, dường như có chút mê mang.

- Cái gì gọi là tàn nhẫn?

Anh ta hỏi, trong giọng nói rõ ràng lộ ra vài phần thành khẩn.

Cường Tử không còn lời để nói, người này đến cùng phải là người hay không? Cách ăn ở của lão tử khi nào biến thành kém như vậy rồi? Lần đầu tiên đến thăm nhạc phụ nhạc mẫu trên nửa đường cũng có thể gặp được một kẻ diên thực lực khủng bố như vậy, còn để cho người ta sống nữa hay không?

- Anh có nghĩ tới hay không, người anh giết cũng còn quyền được sống, ai cũng không có tư cách tùy tiện lấy đi tánh mạng của người khác. Người chết ở trong tay anh có gia đình của mình, hẳn có lẽ là một đứa con có hiếu vẫn phải nuôi dưỡng cha mẹ, hẳn có lẽ là người cha hiền vẫn phải dưỡng dục con cái! Hẳn chết

trong tay anh, sẽ có bao nhiêu người đau thương gần chết? Cha mẹ già người đầu bạc khóc kẻ đầu xanh, con cái bì bõm học nói đi lại tập tễnh, vợ con của hần bạn bè của hần, đều cảm thấy bị ai thấu xương! Bởi vì mong muốn riêng của anh, anh huỷ diệt cuộc sống sờ sờ rất nhiều gia đình! Khiến cho bao nhiêu người thống khổ! Đây là tàn nhẫn!

- Đừng nói nữa!

Yêu Ma hét lớn một tiếng, hai tay của anh ta ôm đầu của mình loạng choạng tuyệt vọng, dường như cực kỳ thống khổ. Thân thể của anh ta không ngừng run rẩy, dường như đang chịu đựng đau đớn cực đại. Sắc mặt biến thành càng thêm trắng bệch, chỉ là quang mang màu đỏ của con người cũng trở nên càng thêm dày đặc. Ở trong bóng đêm thật giống như hai ngọn đèn màu đỏ, chấn nhiếp hồn phách người ta.

Không biết qua bao lâu, Yêu Ma dần dần bình ổn trở lại. Anh ta dùng lực vuốt đầu của mình, khôi phục thần sắc lạnh như băng nhìn chăm chú Cường Tử, một cặp người máu kia càng thêm yêu dị sâu đậm.

- Mà nói rất đúng, đây quả thật là rất tàn nhẫn. Tao cam đoan sau này không tùy tiện giết người nữa.

Yêu Ma nói:

- Nhưng, hôm nay tao cần phải giết mày!

Nói xong câu đó, động tác Yêu Ma mạnh mẽ hơn. Chân anh ta điểm một cái, thân thể thật giống như một con hùng ưng màu đen thể như tia chớp đánh tới, mang theo một cỗ sát khí rét lạnh thấu xương!

99. Chương 99: Cần Gì Biết Mày Là Ai!

Uỳnh!

Hai người một lần nữa đánh thẳng vào nhau không hề tránh né, sức mạnh trong đòn tấn công khổng lồ đánh vào lồng ngực đối phương thật giống như nhấn nút một quả bom nổ vang ở trên ngực của nhau!

Lần nữa kéo giãn khoảng cách xa ra, Cường Tử không chọn cách đỡ đòn mà là chủ động xông tới. Một chiêu Bạch câu quá khích trong chớp mắt đã đến trước người đối phương, hần đỡ được một quyền từ trên nện xuống của Yêu Ma, lập tức tay trái ra quyền cách bụng Yêu Ma năm tấc đột nhiên phát ra sức mạnh chứa đựng bên trong, một chiêu An thân pháo đánh thẳng vào bụng Yêu Ma!

Thân thể Yêu Ma oằn xuống lui về phía sau, dưới chân kéo lê hai đường rãnh thật sâu trên mặt đất.

- Quả nhiên rất mạnh!

Sau khi dừng lại được thân hình Yêu Ma ngồi thẳng lên, nhìn chăm chú Cường Tử giọng nói lạnh như băng.

- Nếu như có thể giết mày, sẽ chứng minh tao đã có đủ thực lực báo thù, về sau cũng không cần tùy tiện giết người nữa. Mày chuẩn bị cho tốt, tao phải dùng toàn lực rồi.

Cường Tử nhếch miệng, nhẹ nhàng lăm bầm hai chữ.

- Giả vờ!

Nói thật bây giờ trong lòng Cường Tử như sóng lay gió giạt, cái tên lạnh như băng không tính người phía trước mặt này không ngờ có một bộ mặt đáng vẻ bên ngoài mười phần tương tự như mình, mà ngay cả thân thể cũng như ra cùng một khuôn. Nếu như đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, cuộc sống này thật là quá thú vị muốn chửi thề.

Khoảng khắc thấy rõ đáng vẻ Yêu Ma, trong lòng Cường Tử loé sáng mãnh liệt, dường như có một loại cảm giác thoải mái như giải được vấn đề khó giải quần lấy mình bấy lâu, nhưng hần vẫn còn chưa kịp bắt lấy đã mất đi dấu vết không tìm thấy lại được.

Yêu Ma hít thật sâu một hơi, phun ra hai chữ lạnh như băng.

- Chết đi!

Sau khi Yêu Ma rống ra hai chữ này, bỗng nhiên phát động thể công. Tốc độ của anh ta không ngờ lại tăng lên gấp đôi! Cường Tử chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, lần nữa đã mất đi tung tích Yêu Ma! Một cổ dự cảm không lành xuất hiện ở trong lòng Cường Tử, hắn gần như theo phản xạ thu người phòng ngự tất cả mọi chỗ yếu hại trên cơ thể.

Nhưng tiếc rằng, vẫn là chậm một chút.

Tốc độ Yêu Ma quá nhanh, đã vượt qua cực hạn của thân thể con người trong nhận thức của người bình thường. Loại tốc độ này căn bản không thể nào một con người có thể có được, chỉ một cái nháy mắt, hắn đã xuất hiện ở sau lưng Cường Tử!

Cường Tử tuy rằng miễn cưỡng thu người lại phòng ngự, nhưng vẫn chậm nửa nhịp. Hai tay của hắn còn chưa có thủ ở trước ngực, một cước cực mạnh của Yêu Ma đã đá vào ngực của hắn. Sức mạnh bên trong một cước này rất lớn, vượt rất xa thực lực biểu hiện trước đó của Yêu Ma.

Chẳng những tốc độ tăng cao gấp đôi, sức mạnh cũng như thế!

Cường Tử đón nhận một đòn trước đó của Yêu Ma đã có sự chuẩn bị nên còn có thể bảo trì không bị thương, nhưng trúng một cước gần như không có phòng bị này hắn liệu có khả năng chịu đựng được hay không?

Trong ngực thật là khó thở, Cường Tử ngăn không được phun một ngụm máu ra ngoài.

Bị Yêu Ma đập trúng một cước sức mạnh khủng khiếp này, xương sườn chưa có gãy nát đã là may mắn rồi. Cường Tử miễn cưỡng tăng thêm nội lực bảo vệ tâm mạch và xương sườn, bằng không một cước này gần như có thể khiến hắn mất đi khả năng chiến đấu!

Cường Tử phun một ngụm máu ra, té lăn thảng ra xa bảy tám thước.

Sau khi hắn rơi nằm sấp trên mặt đất lực quán tính cực đại vẫn khiến hắn lăn lộn ra thêm xa vài thước mới dừng lại được. Cường Tử hít vào một hơi vừa muốn đứng lên, Yêu Ma như hình với bóng trong nháy mắt đã đến trước mắt của hắn!

Giơ một chân đá vào một bên cổ Cường Tử, sau âm thanh tiếng xương gãy giòn tan vang lên, cổ Cường Tử bị lệch bị Yêu Ma một cước đá bay lần nữa! Quá nhanh rồi, mắt thường gần như theo không kịp tốc độ Yêu Ma.

Phun ra một ngụm máu lần nữa, Cường Tử khó nhọc đứng lên. Cổ của hắn lệch về một bên, xương cổ gánh chịu tổn thương rất nặng. Nếu không phải thân thể của hắn thật sự quá mức mạnh mẽ cứng chắc, một cước này đã đá gãy cổ của hắn rồi.

Yêu Ma lúc này không lập tức đuổi theo, con ngươi màu đỏ như máu của anh ta chăm chú lạnh lùng nhìn Cường Tử, trong ánh mắt không nhìn ra suy nghĩ đang là gì.

- Sao có thể như vậy? Tại sao mày vẫn còn chưa chết?

Cường Tử phun vọt một ngụm máu, giơ tay lên dùng sức bẻ cổ của mình, âm thanh tiếng xương được vặn trở lại, hắn cứng rắn bẻ xương cổ sái khớp trở lại vị trí cũ!

- Mày cảm thấy tao nên chết không?

Cường Tử chùi máu ở khoé miệng, ánh mắt đầy vẻ trêu tức Yêu Ma. Ánh mắt khinh thường giống như là không phải hắn đang bị đánh, ngược lại giống hệt như Yêu Ma bị đánh.

- Chết như thế, lão tử còn có tư cách tên là Tiểu Cường không?!

Yêu Ma nhíu mày, cúi đầu nhìn hai tay của mình.

- Vẫn là quá yếu, hai đòn không ngờ giết không chết mày, muốn đi đến Nhật Bản cũng giết không được nó a.

- Mày nói sao?

Cường Tử nghe thấy Yêu Ma nói ra hai chữ Nhật Bản, trong lòng đập lên một cái.

- Mày muốn đi Nhật Bản giết ai?

- Mày không cần biết, sức phòng ngự của mày rất mạnh, nhưng mày không phải đối thủ của tao. Tồi nay mày vẫn phải chết, không có lựa chọn nào khác.

-Mày có thù hằn gì với người Nhật Bản?

- Không có liên quan tới mày.

- Có liên quan với người Nhật Bản, thì có liên quan đến lão tử!

Cường Tử nhe răng cười nói:

- Bởi vì lão tử cũng có thù với người Nhật Bản, có đại thù!

Yêu Ma ngậy ra một lúc, quang mang như máu trong con người của anh ta lập loè vài cái, như đang suy xét lời nói của Cường Tử.

- Điều này không có liên quan đến tao, tao phải giết mày.

- Con mẹ mày thối lắm! Có thù với người Nhật Bản mày lại ở trong nước giết người! Mày có phải đàn ông hay không? Có phải là người Trung Quốc hay không? Lão tử thật muốn vặn đầu mày xuống!

- Nếu mày có thực lực, lúc nào cũng có thể.

Yêu Ma nói lạnh lùng.

Cường Tử mở miệng, ánh mắt thoáng chốc lạnh lùng hằn lên.

- Được rồi, xem ra không đánh mày phục, mày không biết mình có bao nhiêu bản lĩnh! Vốn lão tử muốn che giấu thực lực để ứng phó phiền phức không cần thiết, xem ra hôm nay chỉ có thể cho mày xem qua một chút.

- Hả!

Yêu Ma nghe thấy lời Cường Tử có chút nghi hoặc.

- Nếu như tao đánh thắng mày, mày sau này phải đi theo tao, hai ta cùng giết người Nhật Bản như thế nào?

- Mày không thắng được tao!

- Đừng ngắt lời mẹ mày, nói được hay không!

- Người Nhật Bản tao muốn giết không giống với người mày muốn giết.

Yêu Ma nói.

Cường Tử:

- Lão tử mặc kệ người mày muốn giết và người tao muốn giết giống nhau hay không, lão tử muốn biết mày có phải muốn giết người Nhật Bản hay không!

- Đúng!

- Tốt lắm, nếu mày thua, thì đi theo tao, tao dẫn mày đi giết! Mày dám không? Sợ à?

- Được!

Yêu Ma ngưng thần nhìn khuôn mặt Cường Tử, vết máu trên mặt kẻ kia khủng bố dữ tợn.

- Tao đồng ý với mày!

Anh ta nói.

Cường Tử nở nụ cười, rất ngạo nghễ.

- Nếu đã như thế, vậy phải đánh mày tâm phục khẩu phục!

Cường Tử nói xong đứng thẳng người lên, một cỗ uy thế khổng lồ từ bên trong cơ thể của hắn phát ra, căng phồng to lớn! Cỗ khí thể này thật giống như một luồng gió từ rồng thổi ra, thổi mái tóc bạc trắng của Cường Tử bay phấp phới!

Khí thể gần như hoá thành thực chất khiến cho Yêu Ma kinh hãi, anh ta thật không nghĩ đến Cường Tử không ngờ còn che giấu thực lực!

Khớp xương Cường Tử vang động từng đợt, thương tổn vừa mới gánh chịu trong nháy mắt đã gần như được trị khỏi. Thân thể của hắn quả thật cứng chắc mạnh mẽ, nhưng càng mãnh mẽ hơn là khả năng khôi phục của hắn.

Cường Tử cảm thụ được thực lực đã được mình tận lực áp chế dâng trào lên, một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời lan khắp toàn thân. Hắn nhìn chăm chú con người màu đỏ như máu của Yêu Ma nói từng chữ từng câu:

- Mày nên cảm ơn tao, bởi vì hôm nay trở đi tao sẽ dạy mày giết người Nhật Bản như thế nào.

Vừa nói xong, Cường Tử đã cử động rồi.

Thân pháp của hắn nhìn không thấy nhanh đến bao nhiêu, từng bước một tiếp cận Yêu Ma, tiến độ ổn trọng, mỗi một bước đều có tiếng kêu vang. Thân hình thon gầy của Cường Tử, ở thời khắc này như hoá thành người khổng lồ uy vũ, trông có vẻ khí thế ngập trời!

Trước mặt Cường Tử, lần đầu tiên Yêu Ma cảm giác được bị động và áp lực. Áp lực này chưa bao giờ có qua khiến cho trong lòng hắn sinh ra mấy phần khủng hoảng, cảm giác này khi hắn thức tỉnh đến nay lần đầu tiên xuất hiện, tuy rằng không phải mãnh liệt gì cho lắm lại khiến cho hắn rất khó thích ứng. Để chống cự loại áp lực hoang tráng này, Yêu Ma quyết định ra tay trước!

Vẫn là tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, Yêu Ma vừa động đã xuất hiện trước mặt Cường Tử. Hắn một quyền đánh tới mặt Cường Tử, động tác nhanh đến mức không tưởng tượng nổi!

Xuyên thủng!

Đỉnh đầu Cường Tử bất ngờ bị Yêu Ma một quyền xuyên thủng!

Yêu Ma ngậy ngấn cả người, anh ta thật không ngờ đối phương bất ngờ không có một chút lực phản kháng. Cảm giác đánh trên đỉnh đầu đối phương không ngờ là nhẹ nhàng như vậy, thoải mái đến mức trống rỗng, chẳng có thứ gì!

Đúng vậy, chính là trống rỗng!

Yêu Ma trở mắt nhìn tròng trờng đầu bị mình đánh nát dần dần biến mất, sau cùng thân thể Cường Tử đều theo đó biến mất không thấy gì nữa. Thật giống như ảo ảnh không thể tưởng tượng nổi!

Ảo giác?

Yêu Ma tự nhủ.

Bỗng nhiên, cảm giác lạnh lẽo sau lưng khiến cho thần kinh Yêu Ma trong nháy mắt căng lên, một nỗi bất an mãnh liệt từ trong lòng dâng lên. Anh ta xoay người rất nhanh sau đó điểm một cái dưới chân nghiêng về một bên, tốc độ nhanh như thiểm điện.

- Quá chậm!

Thanh âm Cường Tử vang lên ở sau lưng anh ta, âm thanh va chạm thật mạnh, một quyền thể như bôn lôi của Cường Tử nện vào sau lưng Yêu Ma, đánh bay thẳng Yêu Ma ra ngoài.

- Đây không phải ảo giác, mà là ảnh còn lưu lại bởi tốc độ cực hạn của lão tử!

Cường Tử cười toan một tiếng, theo sát kẻ kia.

- Một miếng trả một miếng, mày mới vừa rồi như thế nào đánh lão tử, lão tử sẽ như thế đánh trả lại cho mày!

Thân thể Yêu Ma vừa rơi xuống đất, Cường Tử như hình với bóng đã đến trước người của anh ta, một cước như roi đá Yêu Ma bên cạnh vừa mới đứng lên bay ra ngoài, Yêu Ma bị sức mạnh cực đại đánh bay, ở giữa không trung thân hình Cường Tử đã đuổi theo tới, hai tay giơ qua khỏi đầu cong eo hai khuỷu tay nện xuống như sấm sét rền vang! Trúng giữa ngực Yêu Ma!

Uỳnh!

Thân thể Yêu Ma bị trực tiếp nện vào trong đất, một hố to hình người xuất hiện ở trên mặt đất, sức mạnh trong đòn tấn công cực mạnh đánh cả thân thể Yêu Ma vào trong đất.

Không chừa một chút cơ hội cho Yêu Ma, Cường Tử một cước giẫm trên ngực Yêu Ma, hấn ra sức giẫm vào trong đất mấy phân. Yêu Ma đã lún sâu vào trong đất ba bốn mươi tấc, bị một cước này càng thêm lún sâu, chui vào trong lòng đất đến hơn nửa thước!

Yêu Ma nâng hai tay lên nắm chặt cổ chân Cường Tử, muốn ném Cường Tử ra xa, Cường Tử sau một tiếng cười lạnh dưới chân bỗng nhiên gia tăng thêm sức lực, một lần nữa hung hăng giẫm đạp trên ngực Yêu Ma!

Một tiếng nổ lớn, một cơn bụi mù cực đại kích động, một cước này khiến sức phản kháng của Yêu Ma không còn một chút xíu nào nữa. Thân thể của anh ta bắt đầu buông lỏng, khí thể lúc đầu không ai bì nổi đã không còn sót lại chút gì!

Sau khi Cường Tử thu hồi chân, thân thể Yêu Ma đã lún vào trong đất một thước!

Đây là uy thế bậc nào!

Cường Tử lạnh lùng nhìn Yêu Ma trong con ngươi quang mang màu hồng đỏ đã dần dần yếu ớt, sắc mặt Yêu Ma giống như tờ giấy trắng bệch, hô hấp yếu ớt. Thân thể của anh ta đã mềm nhũn ra, thật giống như một con tôm hùm lớn đã lột da nằm ở trong hố đất, một chút cũng không nhúc nhích. Cường Tử nhìn sự khủng hoảng trong ánh mắt của anh ta, khoé miệng cong lên một vòng vui vẻ.

- Dù mày là ma hay là thần, cũng bị đánh chẳng tha!

100. Chương 100: Đổ Thấm Như Máu

Liệt thân thể Yêu Ma xui lơ từ trong hố đất ra ngoài, Cường Tử đặt móng ngời xuống đất, mồ hôi rơi xuống như mưa. Mồ trong túi quần móc ra thuốc lá, sau khi châm lên hút một hơi hần ho khan kịch liệt, thân thể cũng co rút run rẩy. Cường Tử còng người xuống thân mình không ngừng ho khan, khi ngẩng đầu lên trên cằm đã chảy đầy máu tươi.

Đặt mình ngã trên mặt đất, Cường Tử nhét điều thuốc dính máu vào trong miệng, lần nữa hít vào một ngụm, sau khi phả nhẹ ra một màn khói thuốc cười khổ một tiếng.

- Quả nhiên vẫn không thể tùy tiện sử dụng sức mạnh cực hạn a, nội thương dường như rất nghiêm trọng nha.

Hắn tự nói với mình, ánh mắt liếc xéo qua con ngươi mất đi ánh sáng của Yêu Ma, hần hé miệng cười toe toét hai cái, vừa cười thì máu từ trong miệng đã chảy ra ngoài.

Tuy rằng trả một cái giá rất lớn, chẳng qua thu hoạch cũng là không nhỏ. Cường Tử có chút tự tin đối với sức mạnh cực hạn của mình, ngay cả Sở Ly Hoả cũng không chắc chắn có thể chống đỡ được. Cường Tử tiến bộ cực nhanh vượt qua bất kỳ suy đoán của bất kỳ người nào, mọi người đều biết rõ hắn là thiên tài, còn là một thiên tài khắc khổ luyện tập không dám lơ lửng. Nhưng ai cũng không thể ngờ được hắn bất ngờ đã đạt đến mức độ cao như vậy, đã bước vào hàng ngũ có tên trong danh sách của Thiên Bảng, tuy rằng rất ngắn hạn.

Cường Tử biết rõ Yêu Ma là vì khinh địch mới bị mình đánh bại, nếu như song phương ngay từ đầu dùng hết toàn lực, thắng bại không phải nhanh như vậy có thể phân rõ. Tên Yêu Ma này bảy tám phần tương tự mình, thực lực hẳn trên cả Tào Phá Địch, đây là một phần đại lễ, Cường Tử nói gì cũng phải nắm lấy.

Tiếng một chiếc xe hơi gầm thét từ xa đến gần, hai chiếc Audi A6 dừng ở bên cạnh chiếc Trung Hoa đã hoàn toàn thay đổi kia của Cường Tử. Từ trên chiếc Audi A6 ba người nhanh chóng nhảy xuống chạy về phía Cường Tử, động tác nhanh chóng. Cầm đầu là Trần Đông Thanh, đi theo đằng sau là Lâm Tam và Lâm Ngũ.

Trần Đông Thanh chạy đến bên cạnh Cường Tử ngồi xổm xuống, nhú mào vứt bỏ điều thuốc trong miệng của Cường Tử.

- Lâm Tam Lâm Ngũ, ẵm hai người bọn họ lên xe.

- Vâng!

Lâm Tam nâng Cường Tử dậy muốn ôm hắn lên, Cường Tử cười khoát tay, nụ cười của hắn trông có vẻ thê lương thế nào ấy, trên hàm răng trắng như tuyết đều là máu, trắng đỏ lẫn lộn với nhau. Máu trên khoe miệng như một dòng suối nhỏ, không ngừng chảy ra.

- Mang anh ta đi, tôi không thể đi với các anh.

- Tại sao!

Gân xanh trên trán Trần Đông Thanh đều nổi hẳn lên, rõ ràng cực kỳ tức giận.

- Lâm Cửu! Lâm Cửu thế nào không ở bên cạnh anh?

Khoe miệng của ông ta co giật, đó là lửa giận không hề che giấu.

Bởi vì Yêu Ma rời khỏi, phần lớn thành viên Lâm Tổ bị điều trở về khẩn cấp hỗ trợ tìm kiếm, trước khi đi ông đặc biệt dặn dò Lâm Cửu phải âm thầm bảo vệ Cường Tử một tác cũng không rời, bây giờ là thời điểm hỗn loạn nhất, tuyệt đối không thể để cho Cường Tử xảy ra vấn đề vào lúc này.

- Không cần trách cứ cô ta, được chưa? Là tôi sai cô ta đi giúp tôi bảo vệ một người rất quan trọng đối với tôi rồi.

- Mặc kệ nguyên nhân gì, cô ta là tự ý rời nhiệm vụ! Phải dựa theo quân pháp, tuyệt không thể vị nể!

Cường Tử giữ chặt cánh tay Trần Đông Thanh, bây giờ trên mặt của hắn không có một tia huyết sắc.

- Tôi phải gọi ông một tiếng thúc thúc a, giống với Lôi Tử Thúc, Chu Thúc, tuy nhiên đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nhưng tôi biết rõ nếu như không có ông, tôi nói không chừng đã chết bao nhiêu lần rồi. Phần tình nghĩa này tôi sẽ nhớ kỹ, về sau tôi sẽ báo đáp ông. Tôi bây giờ có một câu muốn nói, mặc kệ ông xử trí Lâm Cửu như thế nào cũng được. Trước ...

Cường Tử thở dốc một hơi, nhìn về mặt Trần Đông Thanh khuôn mặt trắng trẻo nói ra bốn chữ.

- Trước giết ta trước!

- Cậu!

- Ha ha không cần phải trách cứ Lâm Cửu, tôi cùng cô ta đánh một trận, đã nói ai thua về sau kẻ đó sẽ do người kia định đoạt, kết quả tôi thắng rồi, cô ta chỉ có thể nghe tôi.

Cường Tử nói không kịp thở, mới vừa nãy cùng Yêu Ma giao thủ, sức lực tiêu hao rất lớn. Tuy rằng sức mạnh cực hạn uy lực kinh người, nhưng tác dụng phụ cũng càng kinh người. Vốn vẹn trong chốc lát như vậy, nội lực của Cường Tử gần như không còn lại tí gì.

- Thủ lĩnh!

Lâm Ngũ bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên, trong giọng nói đều là run rẩy kích động.

- Chuyện gì?

- Ông qua đây xem thử đi, tôi không dám xác định.

Nghe thấy lời của Lân Ngũ, Trần Đông Thanh đã để cho Lân Tâm đỡ lấy Cường Tử, muốn xoay người đi xem Lân Ngũ phát hiện cái gì. Nghe sự kích động trong giọng nói Lân Ngũ, chẳng lẽ người áo đen giao thủ với Cường Tử có thể không phải là Yêu Ma. Đầu tiên là Lân Cửu tự ý rời nhiệm vụ, bây giờ Lân Ngũ lại giống như háo sắc hô to, Trần Đông Thanh cảm thấy xấu hổ thay người thuộc hạ của mình.

- Không cần nhìn, hắn nói hắn tên là Yêu Ma, tôi nghĩ...

Cường Tử ngưng một chút, nhìn sắc mặt Trần Đông Thanh nói:

- Tôi chính là kẻ chết thay của anh ta phải không?

Một câu nói toạc thiên cơ!

- Cậu...

Trần Đông Thanh nhìn Cường Tử, trên mặt của ông ta không che giấu được tràn đầy kinh ngạc.

- Đừng nhìn chằm chằm vào tôi, tôi cũng không phải ngu ngốc.

Trần Đông Thanh nhìn có vẻ thăm dò liếc Cường Tử, lập tức bước nhanh đi đến bên cạnh Yêu Ma, ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận tỉ mỉ, cho dù là có chuẩn bị tâm lý, ông ta vẫn là không khỏi hít vào một hơi.

- Thật sự là anh ta!

- Cậu đánh bại anh ta?

Lân Tam đỡ Cường Tử, không thể tưởng tượng nổi hỏi.

Cường Tử cảm giác khí lực toàn thân đều đã hết sạch, hắn đề hết sức nặng cơ thể lên bả vai của Lân Tâm, gắng sức phục hồi thể lực cho chính mình. Loại cảm giác bên trong cơ thể hư nhược trống rỗng này không khoẻ lắm, Cường Tử cảm thấy rằng loại cảm giác này rất gần gũi với cái chết.

- Không phải tôi chẳng lẽ là anh?

Cường Tử liếc nhìn Lân Tam, gối đầu trên bờ vai Lân Tam, mệt mỏi đến cực điểm.

- Tôi bị thương, nội thương.

Cường Tử nói.

- Tôi nhìn thấy rồi, bây giờ phải mau chóng trị liệu cho cậu, nếu không sẽ có điều xấu xảy đến.

- Tôi muốn đi khám bác sĩ.

Cường Tử nói.

- Được, bây giờ dẫn cậu đi khám bác sĩ.

Lân Tam nói.

- Tôi không mang tiền... Cho tôi mượn mấy trăm đồng khám bác sĩ được không?

Lân Tam:...

Trần Đông Thanh sau khi xác nhận người nằm trên mặt đất chính là Yêu Ma, đứng lên nói với Lân Tam Lân Ngũ:

- Bây giờ cả cùng cần chữa trị, lập tức quay về sai Lân Nhị kiểm tra cho bọn họ! Còn nữa, báo cho Lân Cửu quay về gặp tôi!

- Lân Cửu không thể trở về!

Cường Tử nâng tinh thần lên lớn tiếng nói một câu.

- Tại sao?

- Tôi đã nói rồi, cô ta đang giúp tôi bảo vệ một người rất quan trọng đối với tôi. Người của tôi xác định phải đối đầu đã tập trung mục tiêu trên người các cô ấy. Người của tôi cũng đang bảo vệ người khác, tôi cần có Lân Cửu!

- Được rồi, tôi đồng ý với cậu!

- Cảm ơn!

Cường Tử chân thành nói một câu cảm ơn, sau đó hẩn nhẹ nhàng giẫy khỏi cánh tay đang dịu dờ của Lân Tam.

- Tôi không thể đi với các anh, tôi còn có chuyện rất quan trọng phải làm!

- Người đã bị thương thành như thế này, còn có thể làm cái gì?

Lân Ngũ ôm Yêu Ma lên, vừa đi vừa thay đổi nói với Cường Tử.

- Đưa tôi đi nhà Bùi Nhược, tôi đồng ý đến sinh nhật của cô ta.

Cường Tử mỉm cười nói, biểu tình trên mặt chân thật đáng tin.

- Không được! Cậu không cần mạng nữa sao!

Trần Đông Thanh nổi giận.

- Thân thể của chính tôi tôi hiểu rõ, không có việc gì.

Trần Đông Thanh vừa muốn nói chuyện, Cường Tử giơ tay lên lắc trước mặt ông ta nói:

- Vô dụng thôi, tôi phải đi. Việc đồng ý với phụ nữ của mình nếu như làm không được, heo chó không bằng.

- Thủ lĩnh, tôi đưa hẩn đi a?

Lân Tam do dự một thoáng, xin ý kiến Trần Đông Thanh.

- Được rồi, anh đi đi, không được kéo dài thời gian, hãy mau dẫn cậu ta quay về chữa trị.

Lân Tam nhẹ gạt đầu, đỡ lấy Cường Tử đi về chiếc Audi đậu ở bên đường.

- Cảm ơn.

Cường Tử nói.

- Không có việc gì, tôi chỉ thấy cậu nói rất đúng, làm đàn ông không thể thất tín với người ta, càng huống chi là phụ nữ của mình.

- Còn có chuyện anh phải giúp tôi.

- Chuyện gì cậu nói đi?

- Mọc áo trên người anh cho tôi mặc một lát, tôi không thể đem cái bộ dạng này đi gặp cha mẹ của cô ta.

Lân Tam ngây ngẩn cả người, anh ta nhìn Cường Tử, thiếu niên này toàn thân đầy vết thương phía dưới cần cổ đều là vết máu, khoe miệng không ngờ vẫn nở nụ cười nhàn nhạt.

Ở dưới lầu nhà Bùi Nhược, Cường Tử dùng khăn tay lau vết máu trên cằm, mặc lên áo sơ mi màu đen của Lân Tam, sau khi chỉnh sửa đầu tóc có chút rối bởi cười với Lân Tam, sắc mặt của hẩn trắng giống như tờ giấy.

- Như thế nào?

- Rất tốt, đẹp trai đến mức kinh ngạc.

Khi Lân Tam nói ra lời nói này cảm thấy lồng ngực của mình giống như đè một tảng đá lớn, nụ cười trên mặt Cường Tử làm cho anh ta chấn động rất lớn, đây là một loại cảm xúc không thể nào biểu đạt, khiến cho trong lòng anh ta rất đè nén.

Cường Tử từ trên chỗ ngồi phía sau cầm lên khăn lụa và quần áo chưa có bị hỏng, đây là Lâm Tam giúp hắn cầm từ trên chiếc Trung Hoa sang.

- Đáng tiếc, hoa quả mấy chục đồng.

Cường Tử khẽ cười nói, tập tễnh xuống xe, đứng ở dưới lầu Cường Tử hít thở thật sâu một hơi không khí trong lành ban đêm, cố gắng giữ thân hình thẳng thớm, sải bước đi vào.

Lâm Tam nhìn bóng lưng Cường Tử lặng lẽ ngẩn người, như có điều suy nghĩ.

- Anh thế nào giờ mới đến nha, tất cả chờ anh nửa ngày rồi.

Sau khi mở cửa phòng Bùi Nhược nhìn thấy Cường Tử, vẻ mặt tung tăng như chim sẻ.

- Nửa đường dừng lại mua đồ.

- Là Lâm Cường à, mau vào đi.

Mẹ của Bùi Nhược là một người đàn bà trung niên rất có nét quyến rũ, năm tháng chưa từng lưu lại dấu vết trên khuôn mặt của cô, cô chăm sóc rất tốt, so với Bùi Nhược nhìn càng giống như là một cặp chị em.

Cường Tử cố gắng cùng cha mẹ Bùi Nhược trò chuyện thêm một lúc, nói chuyện hợp tính, lời hay ý đẹp. Tìm cơ hội hắn vụng trộm nói với Bùi Nhược:

- Không dẫn anh đi khuê phòng của em xem thử à? Anh rất hiếu kỳ khuê phòng của bà vợ tương lai của anh như thế nào.

Bùi Nhược trừng mắt liếc hắn một cái, đứng dậy kéo hắn vào phòng của mình. Mẹ Bùi Nhược nhìn bóng lưng hai đứa hiểu ý cười với chồng của mình nói:

- Là một đứa bé tốt.

Phụ thân của Bùi Nhược mang mắt kiếng đang đọc báo kỳ thật vụng trộm dò xét Cường Tử, nâng cằm lên cười nói:

- Đương nhiên rồi, nha đầu nhà ta nhìn trúng tiểu tử này còn có thể sai sao? Có phong phạm của tôi năm đó!

Mẹ Bùi Nhược trừng mắt liếc ông ta một cái, đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị cơm tối.

- Có ngâm trà cho anh không?

- Có!

- Ngoan ngoan dâng trà cho chồng.

- Đáng ghét! Chờ đấy.

Bùi Nhược xoay người đi ra ngoài bưng trà, Cường Tử gơ tay ngắt một cái trên cái mông vung cao của Bùi Nhược, cô gái nhỏ bị trêu la nhỏ một tiếng quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong mắt kính đều là tình cảm mờ mờ nước.

Ngửi hương trà, Cường Tử thưởng thức một ngụm nho nhỏ, uống vào ấm áp tinh khiết.

- Khắc!

Không kìm nén được Cường Tử ho khan một tiếng, trong lồng ngực đau tê liệt tận phổi, đang nhìn trà xanh trong ly kia, đỏ thắm như máu!

101. Chương 101: Cơn Giận Của Lân Cửu (thượng) !

Xoạt!

Một cây dao sắc bén nhỏ hẹp dài xuyên qua cổ một võ giả Đông Doanh, máu tươi phun ra. Máu phun ra như một cơn mưa nhỏ, xối lên người Lân Cửu, cô ta chỉ tiện tay lau chùi khuôn mặt, lửa giận trong ánh mắt như ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đều là vì những tên heo nhật bản này không dám ra tay với hần, lại muốn ra tay với phụ nữ của hần! Thứ bại hoại hèn hạ vô sỉ! nếu không phải do bọn chúng bắt cóc cô ta, làm sao mình không ở bên cạnh hần? nếu có mình ở bên cạnh hần, thì làm sao hần có thể bị thương nặng được!

Trên bộ váy đồng phục màu đen, cho dù là chiếc áo tinh tế hay là chiếc váy dài thẳng đều thấm đẫm máu tươi. Trên đôi giày da chế thủ công máu chảy ra thành giọt, sau mỗi một bước chân đều để lại một dấu chân màu đỏ, nhìn thấy mà giật mình!

Mười chín người, còn chưa đủ!

Lông mày của Lân Cửu nhíu lại một chỗ, đôi mắt xinh đẹp của cô tràn ngập sát ý, lạnh lẽo thấu xương.

Lúc nhận được điện thoại của Trần Đông Thanh, Lân Cửu bảo vệ bên cạnh Tôn Văn Văn vừa mới giải quyết xong vài tên đặc công Nhật Bản. Sau khi tiêu diệt đối phương không gây ra âm thanh nào, lúc Lân Cửu đang xử lý mấy cái xác thì nhận được điện thoại.

Sau khi biết được Cường Tử bị trọng thương, cô không giải thích cũng không nói chuyện, chỉ thần nhiên cúp điện thoại, rút ra Huyết Dao từ sau khi gia nhập Lân Tổ chưa lần nào sử dụng qua trên thắt lưng, một mình giết vào tập đoàn Cửu Nhật!

Nàng hận!

Hận bản thân không có thuật phân thân, hận Cường Tử quá cố chấp!

Vì một Tôn Văn Văn không liên quan gì đến mình, tự mình rời khỏi hần!

Vào một buổi tối mấy hôm trước, ở dưới khung tập bóng rổ Nhất Trung, Cường Tử cười khúc khích nhìn vẻ đẹp hút hồn của Lân Cửu trong cảnh đêm, khoe miệng nhếch lên cười thô lỗ khiến Lân Cửu hận đến nghiến răng.

- Mỗi ngày đi theo phía sau em, có mệt không?

Miệng Cường Tử ngậm một ngọn cỏ, cười rất nham nhở.

Lân Cửu không nói lời nào, cô cảm hận nhìn chăm chăm vào con bê đã kêu mình ra đây, cơn tức trong lòng sôi trào. Bóng đêm mê người, êm đềm tĩnh lặng, màn đêm thật đẹp để giết người. Lân Cửu hận không thể thừa cơ sát một cái quắt chết con bê cười dâm tặc này.

- Chị nói đi chị là một phụ nữ của mỗi nhà, cả ngày đi theo bên cạnh gã con trai như em, không cảm thấy có điều bất tiện sao?

Điều khiến Lân Cửu buồn bực là, thuật theo dõi ẩn nấp tự mình lấy làm kiêu ngạo nhưng trong mắt Cường Tử lại không đáng một xu nào! Cho dù cô ẩn nấp ở chỗ nào, tên háo sắc này đều có thể phát hiện ra ngay lần đầu tiên, lập tức cho cô một nụ hôn gió hoặc một ánh mắt khiêu khích, loại vẻ mặt đắc chí của tiểu nhân này khiến Lân Cửu phát điên.

- Giờ em cũng không dám đi nhà vệ sinh nam, sợ những thằng đó làm bẩn đôi mắt của chị. Mấy ngày nay em luôn đi nhà vệ sinh nữ lúc không có người để giải quyết đại sự đời mình, chỉ vì chị coi như em đã tận tình tận nghĩa rồi. Chị nói đi chị không cảm ơn em còn trợn to mắt với em, thật không có đạo lý.

Cường Tử tiếp tục giọng điệu trêu ghẹo, đáng vẻ hần thật trơ trẽn, có chút phong thái của bọn ăn chơi trác táng.

- Nếu cậu còn nói thêm một lời, tôi sẽ cắt đứt lưỡi của cậu!

Cuối cùng Lân Cửu cũng không nhịn được nữa, hung hăng nói.

- Ái chà..... quả nhiên lòng dạ đàn bà độc ác nhất, người ta ngưỡng mộ chị, nhân dịp đêm thanh gió mát ánh trăng sáng hẹn chị ra nói chuyện tình yêu, sao chị lại không hiểu chuyện?

Người đề tiện thì vô số, quả nhiên đều có chân lý.

Lân Cửu không nói lời nào, cô động thủ.

Một con dao bá đạo cực kỳ sắc bén bổ xuống cổ Cường Tử, dọa hấn sợ hãi nhảy dựng lên lui về sau ba thước.

- Ai da da, mưu sát chống à.

Lân Cửu kiềm không được cơn giận, ra tay trút giận. Cường Tử vừa dứt lời thân hình của cô loé lên đã bổ nhào tới, thân pháp uyển chuyển đẹp tuyệt vời. Khiến Cường Tử không thể không há to mắt nhìn chăm chú đáng vẻ xinh đẹp thướt tha của Lân Cửu, ngọn cỏ khô trong miệng rớt xuống rất có phong cách.

Một cước sắc bén quét về hướng Cường Tử, Cường Tử vừa ngồi chồm hổm người xuống né, thò tay chụp vào hông Lân Cửu một cái sau đó nhanh chóng chạy đi, một chiêu Bạch câu quá khịch đã chạy đi thật xa.

- Đủ độ nhún! Đủ mềm mại!

Cường Tử cười nhám nhỡ.

- Đi chết đi!

Lân Cửu bị Cường Tử trêu chọc má đỏ ửng lên, giống như một đoá hao đào nở rộ. Lần này cô tức giận thật sự, thời khắc cái tay xấu xa của Cường Tử sờ lên hông cô ta, đã động đến sát ý của cô. Trước nay chưa từng bị ai trêu chọc như vậy, lúc trước có người đã từng khinh nhờn như thế không bị cô đánh gãy chân thì cũng bị vịn gãy cánh tay, hơn nữa những người đó chỉ là cưỡi lừa trêu chọc mà thôi, cô đã vô cùng tức giận rồi, Càng huống chi bị Cường Tử sờ vào.....

Nhấc chân lên, Lân Cửu nhanh như chớp xông vọt tới. Bay lên cao một cước bổ xuống, một cú đá này giống như một tia chớp từ trong màn đêm giáng xuống, chói loà khiến người ta khiếp sợ. Cường Tử không chút nghi ngờ nếu cú đá này bổ vào mặt hấn, vậy khuôn mặt anh tuấn phong lưu phóng khoáng mà hấn định sau này dựa vào đó để kiếm cơm sẽ bị hủy hoại.

Một hơi lặn mười tám vòng trên mặt đất thật không nhả nhận, Cường Tử khó khăn lắm mới tránh được cú đá của Lân Cửu. Cường Tử ngồi chồm hổm trên mặt đất gơ tay chùi mồ hôi, lẩm bầm nói:

- Quả nhiên không nên sờ vào hông cạp, nhất là hông cạp cái.

Ánh mắt tức giận của Lân Cửu nếu như có thể giết người, bây giờ Cường Tử đã trở thành một con gián nướng rồi. mạng Cường có cứng đến mấy, cũng không thể mạnh bằng lửa Tam Muội Chân Hoả thiêu đốt.

Bị Cường Tử liên tục tránh được ba chiêu, trong lòng Lân Cửu càng thêm kích động, cô rất tự tin vào bản lĩnh của mình, ở trong Lân Tổ cho dù là Lân Ngũ chuyển có sở trường đánh cận chiến, cũng đều không dám đấu một mình với cô. Nhưng ba đòn tấn công trong cơn thịnh nộ, tuy ra tay nhân nhượng, nhưng không thể nói là không chính xác mạnh mẽ lại đều bị hấn ung dung tránh được.

Tuy cách né tránh của Cường Tử không mấy lịch sự, nhưng ít ra cũng né tránh được.

- Tôi xem cậu có tránh được nữa không!

Lân Cửu nghiêng rằng nói, khoanh tay móc khẩu súng lục Desert Eagle ngay cả đàn ông cũng thăm hăm mộ từ trong ngực ra. Khẩu súng ngắn kích cỡ lớn hơn so với bàn tay thon thả mềm mại của cô càng có vẻ vô cùng khí phách. Khẩu súng màu trắng bạc loé ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng, vô cùng sát khí!

Họng súng chĩa vào Cường Tử đang ngồi trên mặt đất, Lân Cửu đang chờ Cường Tử nhảy lên né tránh lần nữa nhưng phát hiện con bê non này không chút động đậy! Cường Tử giống như một con chó Nhật ngồi trên mặt đất, đôi mắt tròng lên giống như dãi bỏ nhìn chăm chăm vào ngực Lân Cửu! Vì móc khẩu súng, cúc áo của Lân Cửu tuột ra. Hai chiếc cúc áo trên cùng của chiếc áo sơ mi tuột ra, để lộ khe ngực thật sâu khiến người ta nhìn sướng con mắt.

- Một khẩu súng to như vậy, đừng nói là cô giấu ở trong đó nhé!

Cường Tử chăm chú nhìn bộ ngực Lân Cửu, chảy cả nước miếng.

To!

To vượt mức bình thường!

To khiến cho lòng người rung động, gan rung động, phổi rung động, dạ dày rung động, cái kia cũng rung.

- Đi chết đi!

Cuối cùng Lân Cửu đã phát hiện, cái tên biến thái này vốn không đáng để thông cảm, lúc này mình còn hạ thủ lưu tình thực sự là tự chuốc lấy nhục, không còn lời lẽ nào để nói với con bê con này nữa, một phát súng bắn vỡ đầu hẳn mới đúng lẽ.

Ái chà..... Lân Cửu rất trong trắng, không ngờ là muốn bắn một phát súng vào đáy quần.

Lân Cửu vừa định ra tay chợt hoa hết cả mắt, còn chưa kịp nổ súng cảm giác cánh tay của mình đang bị ai đó giữ chặt lấy, vòng eo nhỏ nhắn cũng bị một ma thủ ôm chặt.

Cường Tử một tay giữ chặt tay Lân Cửu, một tay ôm ngang vòng eo của Lân Cửu, khí khái hào hùng.

- Đừng tức giận như vậy được không? Như vậy đi, chúng ta so tài, nếu em thua để mặc chị xử lý, cho dù bị chị lôi ra Ngộ môn búng vào cái kia đến chết em cũng không oán hận. Nhưng nếu chị thua thì phải chấp nhận một điều kiện của em, chỉ một điều kiện thôi không nhiều hơn!

Lân Cửu vùng vẫy vài lần, lực tay Cường Tử rất mạnh, cũng không biết là do cô giãy không ra, hay là hơi ấm từ trên bàn tay Cường Tử truyền áng khiến cô có một chút quyến luyến không muốn xa rời.

Nhìn Cường Tử nghiêm trang gần ngay trước mặt, cơn giận của Lân Cửu cũng tan biến đi một nửa.

- So tài cái gì?

Cô không muốn tỏ ra yếu thế.

- Tùy chị thôi, chỉ cần không đọ súng, em chiều chị tối cùng.

- Hừ, tự đại vô liêm sỉ, cậu cho rằng mình giỏi lắm sao?

- Thắng chị không thành vấn đề.

.....Cuối cùng hai người họ đã đọ năm trận, Cường Tử đã thắng ba trận thua một trận, trận cuối cùng không cần thiết phải đọ nữa, có câu nói đánh ba ván thắng hai là được.

Trận thứ nhất là tốc độ, lúc đó nói thật Lân Cửu không ngờ sở trường của mình chẳng qua là tự chuốc lấy nhục ở trước mặt Cường Tử. So tài chạy trăm mét rất đơn giản. Cường Tử chạy nhanh hơn cô chỉ có hai giây.

Trận thứ hai, đánh nhau. Bằng vào chiêu số vô lại và cộng thêm thủ đoạn vô sỉ của Cường Tử, Lân Cửu hoàn toàn không còn sức đánh trả. Nơi con bê này xuất chiêu đều nhắm vào ngực và mông, khiến Lân Cửu than thầm rốt cuộc hẳn có phải là con người không.

Trận thứ ba ba Lân Cửu thắng, cô nói so tài hóa trang, Cường Tử thắng thán nhận thua. Như thế có thể thấy được Lân Cửu cũng không phải người thật thà, sau khi thua hai trận bắt đầu dùng trí tuệ vĩ đại của phụ nữ.

Trận thứ tư hai người họ thương lượng cả buổi trời, Lân Cửu kiên quyết đòi đọ xem ai mặc váy xinh hơn, Cường Tử thì đọ xem ai cỡi quần áo nhanh hơn. Lân Cửu nói đọ cân nặng, Cường Tử nói đọ thân cao. Lân Cửu nói đọ vòng ba, Cường Tử nói đọ xem ai tóc dài.....cuối cùng hai người họ quyết định oán tù tì, kết quả Cường Tử thắng.

- Giúp ta bảo vệ một người, là phụ nữ, phụ nữ xinh đẹp.

Sau khi thắng Cường Tử châm một điếu thuốc, nhìn bầu trời đêm, nghiền ngẫm, vẻ mặt thâm trầm. Lân Cửu cảm thấy không quen với vẻ mặt này của hắn, nhưng lại có một chút si mê bởi vẻ trầm tĩnh thê lương của hắn.

- Không được! tôi được lệnh là phải bảo vệ cậu, một tắc không rời!
- Chị cho rằng chị mạnh hơn em? Chị cũng không phải là đối thủ của em, còn bảo vệ em cái nỗi gì?

Lân Cửu.....

- Em có một người huynh đệ tên là Cáp Mô, anh ta đã điều tra dùm em có người muốn ra tay với phụ nữ bên cạnh em, rất chính xác. Tính đi tính lại tính cả chị thì em mới quen biết có ba bốn người phụ nữ, mục tiêu không nhiều cho nên phòng thủ cũng dễ.

Cường Tử giả vờ sâu lắng, nhưng vẫn còn rất giả tạo.

Lân Cửu lườm hắt một cái, cô biết hắt nói không sai, tuy hắt là tên rất hèn hạ, nhưng sức mạnh của hắt cũng không tệ lắm.

- Tôn Văn Văn, là cô giáo dạy lịch sử của em. Thực ra cũng không liên quan gì đến em, tệ hại nhất chính là hôm đó lúc cảnh sát đến bắt em, cô ấy lại ưỡn ngực đứng ra.

Khi nói tới bốn chữ ưỡn ngực đứng ra, Cường Tử liếc nhìn chỗ cổ áo của Lân Cửu, rất ngay cao, rất tròn trịa.

- Coi như giúp em, em có thể tự bảo vệ mình, cô giáo Tôn thì không. Cô ấy chẳng qua chỉ là người bình thường, rơi vào cạm bẫy kỳ thật rất là vô tội. Nếu bởi vì em mà bị liên lụy, em sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Phụ nữ, bất luận là người phụ nữ như thế nào, vẫn là cần đàn ông đến bảo vệ. Nhưng đáng tiếc là tiết mục anh hùng đến cứu mỹ nhân em diễn không được, đành phải nhờ chị quan tâm một chút. Tiếp theo em phải cẩn thận diễn cảnh Dương Đại Lang để ra sức gây sự chú ý của địch, chỉ có điều Dương lão đại đối phó là cường hào Khiết Đan, còn em đối phó là mấy tên càn rỡ Nhật Bản!

- Bất luận người phụ nữ như thế nào, vẫn phải cần đàn ông đến bảo vệ.

Lân Cửu suy ngẫm câu nói này, lúc trước khi nghe đàn ông nói câu này cô sẽ xì mũi coi thường, mà hôm nay lại khiến lòng cô rung động.

Chỉ vì câu nói này, cô nhận lời cầu xin của Cường Tử. vừa không thể tưởng tượng nổi, vừa không giải thích được.

- Cũng phải tự bảo vệ lấy mình, nếu chị có chuyện gì em phải làm đàn ông độc thân.

Nói xong câu nói có ý nghĩa sâu xa này, Lân Cửu chưa kịp có chút cảm động, thì nghe Cường vội nói :

- Úi úi úi thật là khổ quá đen, lão tử ta sao có thể làm người độc thân, ta phải làm Hoàng Thượng! bảy mươi hai phi tần tam cung lục viện cho ta mặc sức thưởng thức, còn phải có không ít giang hồ nữ hiệp chạy đến cho ta ôm ấp. Tốt nhất là có thể mỗi ngày tay ôm tay ấp lăn lộn trên giường lớn.

102. Chương 102: Cơn Giận Của Lân Cửu (trung)

- Chị có biết không? Em luôn mong có một người chị.

Cường Tử dựa vào khung bóng rổ, nhả ra một luồng khói dài. Ánh mắt của hắt có chút say mê, nhìn qua bóng đêm vô tận trên bầu trời, giống như giữa bầu trời sâu thẳm có cái gì thu hút hắt. Bầu trời đêm vẫn bình lặng sao sáng lấp lánh, vẫn như trước giờ không có gì thay đổi.

Lân Cửu không nói gì, cô tựa vào bên kia khung bóng rổ, bắt trước Cường Tử ngẩng đầu nhìn sao sang chói lọi.

- Mẹ em chết từ khi nào tôi cũng không nhớ rõ, cũng không ai nói cho em biết. Trong nhà em kể cả một bức ảnh của mẹ cũng không có, nghĩ nát cả óc cũng không hình dung ra được hình dáng mẹ như thế nào. Từ khi em bắt đầu hiểu chuyện, cha tôi chưa bao giờ quản thúc em. Cuộc đời của ông ấy gắn liền trên mặt bàn, một bàn rượu một bàn cờ bạc, trong trí ức của em ông ấy trừ đi tiểu đi đại tiện ra chưa di chuyển đi đâu

khác. Về sau không phụ lòng kỳ vọng của mọi người ông ấy chết trên bàn mặt chược, bởi vì ông ấy được một ván bài đẹp, quá kích động đau tim mà chết. Cũng không thể trách do ông quá kích động, cả đời ông ấy chưa từng có ván bài đẹp. Những người đánh mặt chược gần nửa đời người với ông ấy không ai để ý đến ông ấy, chỉ gọi em từ trường học trở về đến để vác cái sắt lạnh như băng đó đi.

Cường Tử hít một hơi thuốc, cười giễu cợt.

- Em luôn suy nghĩ, nếu lúc đó có người có lòng tốt gọi xe cấp cứu đến, có thể ông ấy đã không chết. Lúc em đến thì ông ấy đã nằm úp trên bàn, trong tay còn nắm chặt con tằm vạn mà chính mình nặn ra, nắm chặt đến nỗi em dùng hết sức lực cũng không mở tay ông ấy ra được, cuối cùng không còn cách nào lúc hỏa táng vẫn còn nắm quân bài đó. Năm đó em mười bốn tuổi, bán ngôi nhà cũ ngày xưa của em để lo ma chay cho ông ta, ngôi nhà năm phòng bán được ba ngàn đồng, giá tiền bán chỉ bằng một phần mười. Không còn cách nào khác, ai kêu em tuổi còn nhỏ mà còn là trẻ mồ côi.

- Thực ra ông ấy cũng không tệ lắm, mặc dù chưa từng quan tâm em ăn uống tiểu tiện đại tiện và giờ giấc ngủ, nhưng tiền học phí mỗi năm vẫn đưa em không thiếu một xu. Sau mỗi lần uống rượu say ông ấy đều sẽ nói: ‘Con trai à, con là thằng nhóc không có cái gì tốt nhưng được cái dễ nuôi. Đợi sau này cha được ván bài đẹp thắng nhiều tiền, mua cho con một cái cặp sách mới mua một hộp bút chì mới. Con thi lấy hạng nhất về cho ba xem xem nó như thế nào? Ba tự tin về dòng giống của mình, lấy hạng nhất là không thành vấn đề, con thông minh giống ba, haha!’

- Ông ấy đã bắt được ván bài đẹp rồi, kết quả tiền không thắng về được. Thực ra, hôm ông ấy chết em thật sự đã đoạt hạng nhất toàn trường, không cần cặp sách mới, không cần hộp bút chì mới, em vẫn đạt hạng nhất. Lúc đó em muốn chứng minh cho ông ấy biết, thật ra em còn thông minh hơn ông ấy.

- Tên Nhị béo hàng xóm cùng lớp với ta, điều kiện gia đình nhà cậu ta tốt, luôn luôn ăn thịt. lúc đó em suy nghĩ, nếu ngày nào mình cũng có thịt ăn, mình cũng đổi tên gọi là Nhị béo cũng được. Nhị béo có người chị, em không biết tên gọi là gì, bố mẹ chị ấy gọi chị là Đại Nha, Nhị béo gọi chị là Đường lão nha, chỉ nhớ chị ấy có một đôi mắt rất to và rất sáng, thích để đầu tóc ngắn.

Cường Tử liếc nhìn Lân Cửu, khẽ mỉm cười.

- Giống như mái tóc của chị, nhìn rất đẹp.

Ngoảnh lại thấy ánh mắt Cường Tử đang nhìn mình, Lân Cửu giả vờ lảng tránh đi, như có chút bối rối.

- Em nhớ mỗi lần khi em nấp ở cửa sổ nhìn lén gia đình họ ăn cơm, chị của Nhị béo luôn là người phát hiện thấy em sau đó cười với em. Nụ cười của chị ấy luôn khiến em có cảm giác ấp áp, một khi thấy chị cười bụng ta hầu như không còn đói như trước nữa. Chị ấy có một chiếc răng khểnh, khi cười lộ ra rất đẹp.

Lân Cửu xấu hổ quay đầu đi, bặm chặt miệng lại, bởi vì bên trong cái miệng xinh xắn đỏ hồng của cô, cũng có một chiếc răng khểnh nhỏ nhắn xinh xắn.

- Mỗi lần ăn cơm chị ấy đều trộm giấu lại một ít, đợi lúc người nhà chị không có ai đặt cơm ở trên cửa sổ nhà em. Sau đó nhẹ nhàng gõ ba cái, chị ấy từng nói, gõ ba cái ý nói là: ‘đã đến giờ ăn cơm.’ Ha ha, em giống như những kẻ tù tội, còn chị ấy, chính là người duy nhất đưa cơm đến cho em ăn.

- Sau đó mẹ chị ấy phát hiện sao thức ăn luôn bị ít đi, nghĩ rằng có tên ăn mày vào nhà trộm ăn. Lặng lẽ nấp vào một chỗ chuẩn bị bắt trộm, kết quả chính là bắt được đứa con gái của mình. Nhà chị ấy mổ lợn, ba chị ấy sợ máu, chị nghĩ đi mẹ chị ấy là người hung hãn như nào?

Cường Tử hỏi.

Lân Cửu vẫn không để ý đến hắn, khoé miệng khẽ nhếch lên khó mà phát hiện ra cô đang mỉm cười. Đôi mắt cô thật mê hoặc người, nhất là lúc cười, giống như một vầng trăng lưỡi liềm.

- Mẹ chị ấy hỏi chị ấy, con mới vừa ăn cơm xong còn muốn mang cơm đi đâu? Chị ấy không trả lời, chỉ giấu đồ ăn đằng sau lưng, nhưng vẫn không nói. EM nấp ở phía cửa sổ nhà mình nhìn sang, em nhìn thấy mà nóng ruột, nóng ruột giống như thiêu như đốt. Sau đó mẹ chị ấy định véo lỗ tai chị ấy, em nóng ruột quá liền phóng từ cửa sổ chạy ra, bị tụt cả chân. Em liều mạng đập cửa nhà chị ấy, em hô đừng đánh chị ấy đừng đánh chị của cháu! Chị ấy lấy đồ ăn là mang cho cháu ăn!

- Ta ra sức đập cửa chính nhà chị, tiếng đập rầm rầm. Sau đó em nghe tiếng chị khóc, khóc xé ruột xé gan. Em nghĩ mẹ chị ấy đánh chị rồi, em liền cuống lên, nhặt một cục gạch ném vào trong sân, rầm một tiếng vỡ nát kính nhà chị ấy.

Lân Cửu không dám quay đầu lại, để che giấu cảm xúc của mình.

- Sau đó mẹ chị ấy liền kéo cửa ra, trong tay cầm một con dao mổ lợn. lúc đó em luống cuống, chị chưa tiếng kêu sắc bén lúc mẹ chị ấy giết lợn đâu, dao đỏ tiến vào máu trắng bắn ra,À không, nhầm, phải là dao sáng tiến vào máu đỏ bắn ra.

Phì một tiếng, Lân Cửu bị hấn chọc cười, mượn cơ hội lau đi những giọt nước mắt của mình, giả vờ như mới bật cười.

- Mẹ chị ấy một tay cầm dao, tay còn lại tóm lấy em kéo vào trong nhà. Chị không biết đâu, mẹ chị ấy mạnh như nào đâu... không phải em mắng chửi người khác, ý của em là nói mẹ chị ấy rất mạnh... Thôi đi, chị hiểu là được rồi. Lúc đó em có suy nghĩ, tiêu rồi tiêu rồi, nhất định mổ mình ra như mổ lợn, lột da rút gân lóc xương cắt miếng, ngày hôm sau sẽ đem bày ra chợ bán cho người ta mua về hầm ăn. Em liền bật khóc, vừa hô vừa gào khóc âm lên, hình như còn cắn mẹ chị ấy một cái, tay mẹ chị ấy rất thô, Em cắn không thấm vào đâu.

- Sau đó chị ấy chạy tới kéo em ra nói, Tiểu Cường đừng như vậy, mẹ chị định nấu cho em một bát thịt kho tàu. Mẹ chị có ý tốt, em không được cắn mẹ chị.

- Lúc chị ấy nói đôi mắt còn đỏ hoe, nhưng trên nét mặt lại cười.

- Mẹ chị ấy thở dài, lắc lắc đầu rồi đi vào nhà bếp nấu cho em một bát thịt kho tàu to. Chị không biết đâu, trước kia em chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình được ăn một bát thịt to như vậy!

- Nói thật, lúc đó em chảy cả nước miếng, chảy đầy bàn.

- Hai tay chị ấy chống cằm như thế này xem em ăn thịt, chị không biết bộ dạng em lúc đó đâu, ăn ngon lành không ngừng đến mỡ chảy chảy ra từ miệng, ăn một hơi hết sạch một bát thịt to đầy! Chị ấy cứ nhìn em ăn, vừa nhìn vừa cười, chị ấy cười để lộ ra chiếc răng khểnh đó, đó là nụ cười đẹp nhất mà mà cả cuộc đời này em từng thấy, khoảnh khắc đó mãi mãi khắc ghi, giống như đã đóng dấu vào trong lòng em.

- Ăn xong chị ấy dùng chiếc khăn tay trắng bạch lau miệng cho em, chiếc khăn trắng bạch đã bị lau bẩn hết. Em nhớ khăn tay chị ấy đặc biệt thơm, em ngửi thấy rất dễ chịu, em tham lam ngửi, giống như định ngửi cái khăn đó vào trong lỗ mũi.

- Về sau chị ấy và Nhị béo còn có em cùng nhau đến lớp, năm đó chị ấy học lớp sau, em học lớp hai. Sau đó em dùng tiền kiếm được trong hai tháng nhặt đồng nát muốn tặng chị một chiếc khăn tay đắt tiền nhất. Em nghĩ phải đắt nhất mới xứng với chị ấy.

- Nhưng tiếc rằng.....

Cường Tử hút xong điếu thuốc, gơ tay cầm tàn thuốc vứt đi, ánh mắt lóe lên nhiều nỗi niềm phức tạp, tuy ngắn ngủi nhưng lại sâu sắc như vậy. Giây phút đó khiến một người dễ xúc động như Lân Cửu tim đau nhói, đau đến tận xương tủy.

- Nhưng tiếc rằng, đến cuối cùng vẫn không thể tặng chiếc khăn tay cho chị ấy.

- Tại sao?

Lần đầu Lân Cửu nói chen vào, Cường Tử nói rất lâu, cô ta luôn làm một người nghe rất chăm chú.

- Chết mất rồi, còn có thể như thế nào nữa.

Cường Tử cười cười, vẽ mặt đau khổ. Lại châm một điếu thuốc nữa, ngẩng đầu nhìn lên ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm. Nét mặt của hắn rất bình thản, như không có một chút sóng gió nào. Nhưng Lân Cửu lại cảm nhận được đau khổ trong lòng hắn, nỗi đau khổ đó khiến cô đau lòng, có lúc nỗi khổ kim nén trong lòng mới là nỗi đau khổ thật sự. nhìn vẻ mặt nôn nóng thắc mắc và sự ngạc nhiên của Lân Cửu, Cường Tử nhún vai nói:

- Bệnh ung thư máu, đến khi tóc chị ấy rụng hết em mới biết được, lúc ấy em còn suy nghĩ tại sao chị ấy không cùng em đi học? Hay là ghét mình nên không thèm để ý đến mình? Em thì nghĩ nhanh chóng kiếm tiền mua chiếc khăn tay cho chị ấy, nói câu xin lỗi, để ý đến em có được không.

- Trước lúc chị ấy chết em mới thấy mặt chị ấy một lần cuối cùng, là Nhị béo lên nói cho em biết. Chị ấy không cho Nhị béo nói, em biết chị ấy sợ em nhìn thấy bộ dạng đầu không có tóc của chị ấy. Nhưng chị đâu biết rằng trong lòng em cho dù chị..... không có tóc, nhưng chị vẫn đẹp nhất.

- Em không khóc, mãi cho đến tang lễ chị ấy em vẫn không khóc.

- Chỉ lên lút đem thiêu chiếc khăn đi, không biết chị ấy có nhận được chưa. Đã nhiều năm rồi, cũng không báo mộng cho em biết một tiếng, thật là vô tình, chiếc khăn đó rất đắt.

- Sau khi kết thúc tang lễ mọi người đều đi hết em mới lên lên chạy tới nhìn chị ấy, tấm hình chị trên bia mộ vẫn có tóc, rất ngắn rất dày, rất đẹp.

- Em nói, người chết thì chết đi, tại sao còn mang chị ta theo?

- Chị chết rồi, ai làm chị em đây?

- Ai ?

- Ai?

Cường Tử không kìm nén được gào lên, hướng lên ngôi sao óng ánh nhất trên bầu trời. Hình như là đang trút ra hết mọi thứ, hình như là cũng đang thổ lộ ra hết. Nước mắt chảy ra, chảy xuống gò má Cường Tử.

- Mẹ chết rồi, ba thì bỏ mặc, chỉ yêu cầu có một người chị như chị của Nhị béo. Kết quả mới vừa cảm nhận được hạnh phúc có chị, thì chị ấy lạnh lùng ra đi rồi, kể cả một chút hy vọng cũng không cho em.

- Ha ha, con người em chính là khắc tinh, ai gần gũi em thì khắc mệnh. Khắc chết từng người một, trước là mẹ kế tiếp là ba, sau đó là người chị yêu thương lo lắng em nửa năm. Sau khi chị ấy chết đi, em liên tục nằm mơ thấy chị ấy mấy đêm, mơ thấy một chiếc khăn trắng bay trên bầu trời, bay không ngừng. Em chạy đuổi theo, nhưng vẫn không bắt được.

Nước mắt làm ướt hết miếng thuốc, Cường Tử đau khổ kéo một hơi.

Một chiếc khăn trắng tinh không chút tì vết phát hương thơm nhẹ nhẹ đưa sang quơ nhẹ nhẹ ở ngay trước mặt Cường Tử.

- Có phải đàn ông không? Còn khóc nữa!

Đôi mắt Lân Cừ đỏ hoe, hai dòng nước mắt trong suốt, nội dung trong quy tắc điều lệnh của đặc công sau khi gặp Cường Tử cô đều phạm vào hết, yêu cầu cơ bản là lúc thi hành nhiệm vụ không được lẫn lộn tình cảm cá nhân. Trước kia cô ta chưa bao giờ nghĩ qua mình sẽ bị câu chuyện bình thường của một người đàn ông mà khiến cô phải khóc, cô ta cho rằng người phụ nữ dễ nước mắt là người mềm yếu bị thương nhất, cô ta tin chắc mình là một người phụ nữ kiên cường mạnh mẽ.

- Không có lời nào định nói với chị sao? Chị cho em thêm một cơ hội, quá thời gian đừng hối hận.

Cô nói.

Cường Tử nhận lấy chiếc khăn, đặt ở mũi ra sức ngửi, sau đó ra sức lau mặt, lau mắt, lau mũi, làm chiếc khăn lau bẩn như cái giẻ lau nhà.

- Làm chị em được không?

Cường Tử nói.

- Được!

103. Chương 103: Cơn Giận Của Lân Cửu (hạ)

Trong hành lang của tòa nhà tập đoàn Cửu Nhật, vô số thi thể nằm ngổn ngang vẫn còn chưa lạnh ở đó. Từng võ giả Đông Doanh mặc áo nhẵn giả màu đen bị cùng một thanh đao sắc nhọn lấy đi sinh mạng, một đao mất mạng lạnh lùng vô tình. Trên hàng lang khắp nơi đều là vết máu tươi, những vết máu này men theo bậc cầu thang chảy xuống dưới tạo thành một dòng chảy nhỏ, trông chẳng khác gì một thác nước thu nhỏ.

Ba mươi một người, chưa đủ! Vẫn còn chưa đủ!

Lại một Nhẫn giả nữa bị thanh Huyết Nhận trong tay Lân Cửu cắt đứt cổ họng. Y chết rồi, nhưng nỗi sợ hãi trong mắt y, bởi vì đồng tử co rút lại mà được phóng to lên hết cỡ. In hình trong đôi mắt đó, Lân Cửu là một thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp như tiên nữ nhưng khắp người cô lại thấm đẫm máu, lúc này trông cô chẳng khác gì một La Sát vừa mới thoát khỏi địa ngục, giết người không chớp mắt.

Lân Cửu bước từng bước lên bậc thang. Tòa nhà có tổng cộng ba mươi ba tầng thì cô đã đi qua được mười tầng, giết chết ba mươi một người, càng lúc càng có thêm những vũng máu loang lổ trên sàn nhà.

Tiểu Dã Tam Mộc đứng trước màn hình quan sát, khoanh tay trước ngực, mắt nhìn chăm chú vào thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều nhưng lại ngùn ngụt sát khí trên màn hình. Trong mắt của gã là một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, không có cách nào để che giấu được, dường như ngọn lửa này sắp phóng ra ngoài. Người phụ nữ trên màn hình quả thực rất xinh đẹp và mỹ miều, cô đẹp đến mức khiến cho người đối diện phải ngừng thở, nhưng tại sao cô ta lại có thể lạnh lùng, giết người tàn bạo như vậy.

Nhìn thấy từng tên thuộc hạ của mình bị Lân Cửu giết chết một cách không thương tiếc, hô hấp của Tiểu Dã Tam Mộc càng ngày càng gấp. Sự chuyển động của vòng eo khi Lân Cửu giết người, khiến cho gã nhớ đến một xà nữ mà mấy hôm trước Trịnh kiến Huy đã tặng cho gã. Mặc dù ả này mới có mười bốn tuổi, nhưng cơ thể lại rất phồng phao, đầy đặn khiến cho người gã nóng lên, không sao mà kìm lòng được. ả xà nữ này có thể dễ dàng làm ra một động tác với độ khó vô cùng cao, thậm chí gã còn có thể, uốn cong cơ thể của con bé này thành một vòng tròn rồi mới tiến hành ân ái. Để cho đầu của ả này nằm dưới mông của gã, thỉnh thoảng gã lại rút ra đút vào giữa hai cái lỗ xinh xắn.

Động tác giết người của Lân Cửu vô cùng lạnh lùng và tàn khốc, nhưng cơ thể của cô lại rất hoàn mỹ, thậm chí là mỗi một cử động, mỗi một động tác cũng đều vô cùng bắt mắt. Vòng eo con kiến, đôi mông căng tròn, cặp đùi trắng, thon dài thẳng tắp, tất cả những thứ này đều khiến Tiểu Dã Tam Mộc cảm thấy hưng phấn.

Máu, thuốc phiện và đàn bà.

Ba thứ này chính là ba thứ dễ khiến đàn ông si mê nhất.

- Để cho cô ta lên, ta muốn đích thân tiếp đón cô ta!

Tiểu Dã Tam Mộc hạ lệnh, một hàng những người mặc áo đen đứng sau lưng y liền khom người gập đầu. Trong tập đoàn Cửu Nhật này, Tiểu Dã tam Mộc chính là Hoàng đế, cho nên lời của gã chính là thánh chỉ. Gã không cho phép bất kỳ ai được phép nghi ngờ quyền uy tuyệt đối của gã.

- Để cho cô đi lên đây, ta rất muốn xem, dưới lớp áo đen kia, liệu làn da, cơ thể của cô có lạnh lùng vô cảm như khuôn mặt này không?

Lân Cửu kéo lê thanh Huyết Nhận vừa dài vừa nhỏ dưới sàn nhà, bước từng bước về phía cầu thang. Những tên Nhẫn Giả đứng canh giữ ở những góc cầu thang dường như đều đã nhận được mệnh lệnh, trong nháy mắt tất cả đều đã lui hết xuống, không còn bất cứ ai hay bất cứ trở ngại nào cản trở bước đi của cô.

Lân Cửu cau mày, trong ánh mắt ánh lên một tia sát khí.

- Để cho ta đi lên ư?

Vậy thì ta sẽ cho người được toại nguyện!

Lân Cửu bước nhanh hơn, ba mươi một mạng người vẫn không thể nào bù đắp được những tổn thương mà hẳn phải chịu đựng. Trong mắt của Lân Cửu, sinh mạng của người Nhật Bản còn không quý giá bằng một sợi tóc của cô, cho dù người đó có là Thiên hoàng của Nhật Bản thì cũng vậy thôi!

- Chủ tịch!

Một chàng thanh niên trẻ tuổi đứng phía sau Tiểu Dã Tam Mộc khẽ lên tiếng.

- Ủ?

- Hãy để cho tôi đi tiếp đón cô ta trước, đợi đến khi cô ta đã thấm mệt, đến lúc đó ngài hãy từ từ mà chơi đùa với cô ta?

Người thanh niên này mặc một bộ quần áo của Nhãn Giả màu bạc, đeo một mặt nạ bạc chỉ để lộ ra có hai con mắt u ám. Lòng mày của y rất thô và rậm, nhưng hai con mắt lại nhỏ, so với tổng thể của khuôn mặt thì hai con mắt này chẳng khác gì hai khe hở nhỏ ở trên sống mũi.

Dáng người của y cũng không cao, chắc cũng chỉ khoảng một thước sáu, thậm chí còn thấp hơn Lân Cửu nửa cái đầu. Nhưng người này đứng ở đó, trông chẳng khác gì một con sói đang đói ngấu nghiến, nhãn nại nằm mai phục chờ đợi con mồi xuất hiện, khắp người y tỏa ra một luồng khí tức nguy hiểm.

- Cũng được, đi đi! Không được làm hỏng con mồi của ta đó!

- Ngài yên tâm đi! Tôi sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người của cô ta đâu.

- Được!

Tiểu Dã Tam Mộc nhẹ nhàng gạt đầu, một cơ thể hoàn mỹ đến như vậy, nhất định là không được có bất cứ một dấu vết gì, mà giả sử có thì cũng phải do gã đích thân, tự tay để lại.

Người đàn ông mặc bộ quần áo Nhãn Giả màu bạc này tên là Nại Lương, cao thủ kiệt xuất đời thứ ba của lưu phái Giáp Hạ.

Nại Lương nhẹ nhàng cử động bả vai rồi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Kỹ thuật độn thổ và ẩn nấp ám sát của y, đến ngay cả chủ môn lưu phái Giáp Hạ Điền Chính Hùng cũng phải khen ngợi không ngớt.

Sau khi bước lên tầng hai mươi mốt, người đàn ông mặc bộ quần áo nhãn giả màu bạc đã thu hút được sự chú ý của Lân Cửu. Cô không tiếp tục bước tiếp lên cầu thang nữa mà chuyển hướng bước vào đại sảnh của tầng thứ hai mươi mốt.

Nhìn thấy Lân Cửu đã bị dụ tới, khuôn mặt đằng sau tấm mặt nạ của Nại Lương liền lộ ra một nụ cười đầy thâm ý. Người con gái này thật là mạnh mẽ và kiên cường, nó đã khơi dậy sự hứng thú của y. Nhưng chỉ là, từ phản ứng của Tiểu Dã Tam Mộc, y có thể nhìn ra ngay được ý đồ của gã đối với người con gái này, cho nên y chỉ còn biết không chế ham muốn của bản thân, nếu như đã không thể cùng với người con gái này lên giường thì đánh nhau một trận cũng không tồi.

- Vì sao cô lại muốn đến nơi đây?

Nại Lương lên tiếng hỏi cô.

Lân Cửu không đáp lại, chỉ tiếp tục tiến về phía trước, thu hẹp khoảng cách giữa cô và Nại Lương. Khi mà khoảng cách của hai người càng ngày càng được rút ngắn thì Nại Lương lại càng cảm nhận rõ ràng áp lực mà Lân Cửu dành cho y. Đó chính là sát ý đang được hiện thực hóa bằng hành động.

Không biết vì sao, một người từ trước tới giờ luôn tự phụ như Nại Lương, trong lúc này đây tâm trạng lại trở nên bất an như vậy. Vốn dĩ khi mới bắt đầu, y chính là người có ý định muốn chơi đùa với người con gái này, nhưng bây giờ y lại bắt đầu cảm thấy bực bội.

- Nếu như cô còn dám tiến về phía trước một bước nữa thì ta sẽ giết chết cô!

Nại Lương lạnh lùng lên tiếng cảnh cáo. Y không muốn bản thân trở nên yếu thế trước mặt một ai đó, mà đặc biệt là phụ nữ. Trong mắt của y, phụ nữ dù có đẹp đến mấy đi chăng nữa thì cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi, y tuyệt đối không cho phép phụ nữ được mạnh mẽ, giỏi giang hơn y!

Lân Cửu vẫn không nói gì, con ngươi của cô hiện lên những tia máu màu đỏ chần chịt. Đó chính là sát ý ngập trời, lúc này trông cô như sắp bước vào ma đạo.

Giơ thanh Huyết Nhận trong tay lên, Lân Cửu đột nhiên hét lớn lên một tiếng rồi phi người qua chỗ y. Mũi đao dính đầy máu tươi vẽ một đường cong tuyệt mỹ vào không trung. Đao của cô rất sắc nhọn.

Giống như một tia chớp màu máu lóe lên, xé toạc bầu không khí hướng thẳng vào cổ họng của Nại Lương.

Nại Lương thấy vậy khẽ mắng chửi một câu “Nữ nhân này quả là một con mụ điên. Nói ra tay là ta tay luôn, đến một câu cũng không nói. Đây mà là Nhật Bản thì Nại lương ta đã sớm cho ăn một cái bạt tai rồi.”

Bộ áo nhẵn giả màu bạc tung lên một đường vô cùng quỷ dị, Nại Lương dùng một động tác uốn người vượt xa sức tưởng tượng của con người để né tránh nhát đao đang bổ xuống Lân Cửu. Từ trước đến giờ, y luôn tự hào với đời về tốc độ cũng như sự dẻo dai của cơ thể mình, y có thể ẩn nấp trong chiếc ngăn kéo cả một ngày mà không nhúc nhích động đậy, cũng có thể bắt được con chó săn chạy nhanh nhất.

Lân Cửu ý thức được chuyện bản thân cô đã gặp phải đối thủ xứng tầm. Bởi vì thân pháp của đối phương khiến cho cô cảm thấy bất an, trong lòng thấp thỏm lo âu. Cơ thể dẻo dai, tốc độ chớp nhoáng đó, cô không thể nào bằng y được.

Thoát một cái, Nại Lương đã đứng ở đằng sau Lân Cửu, một tay cầm đao định bổ vào sau gáy của Lân Cửu. Nhưng Lân Cửu không hề xoay người quay đầu lại, ngược lại, cô chuyển tay cầm đao rồi vung mạnh lên. Thanh Huyết Nhận tỏa ra một luồng sát khí rồi lại vẽ lên một vệt sáng vào trong không trung. Phản ứng nhanh như vậy đã nằm ngoài dự đoán của Nại Lương, y lại uốn éo vặn người một lần nữa để né tránh nhát đao này, ngay sau khi thoát hiểm, y lập tức nhún người bật lên cao.

Sau khi Lân Cửu lướt thanh đao ngang qua thì cơ thể của Nại Lương đã ở trên không cách xa khỏi mặt đất rồi. Lân Cửu xoay người, đá móc một cái hướng vào cằm của nại Lương. Gót giày cao vẫn còn dính ít máu tươi, lúc này với một gót giày vừa cao như vậy thì nó đã trở thành một vũ khí giết người vô cùng lợi hại! Nếu như bị cô đá trúng thì không còn nghi ngờ gì nữa, gót giày kia sẽ đâm thủng cằm của Nại Lương.

Liên tục bị tấn công mà chưa phản kháng lại được lần nào, Nại Lương đã bắt đầu tức giận. Nhất thời y quên đi mất lời hứa với Tiểu Dã Tam Mộc là không được để lại bất cứ dấu vết gì trên người của Lân Cửu. Cho nên tay phải của y giống như một thanh đao sắc nhọn nhắm thẳng vào cổ chân của Lân Cửu mà giáng xuống.

Chân của Lân Cửu đã không thể thu về được rồi, nhưng ngay từ đầu bản thân cô cũng không có ý định thu chân về.

Cho dù chương này của đối phương có thể giáng đúng vào chân cô thì cô cũng đã dùng chân đạp thủng cằm của y trước rồi. Gót giày cao nhọn hiện tại đã trở thành một vũ khí giết người đầy uy lực. Đây chính xác là một cuộc đánh lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều bị thương), nhưng về cơ bản Lân Cửu cũng không muốn để cho người này được tiếp tục sống, cho dù sau khi giết chết y, bản thân cô sẽ bị thương thì cũng không có gì phải nuối tiếc.

Nại Lương ý thức được rằng chương đánh này của bản thân cũng không thể nào ngăn cản được đối phương cho nên y đành phải cắn chặt răng thu tay về, sau đó thì cố gắng vặn người giống như một cái bánh quai chèo, khó khăn chật vật lắm mới y mới có thể thoát được cú đá này của Lân Cửu.

Mặc dù đã né tránh được nhưng cơ hội thì đã mất, Nại Lương có muốn hành động lại thì Lân Cửu đã quay người đi rồi. Thanh Huyết Đao vung ra, mùi máu tươi tỏa ra, lại một lần nữa chém xuống, trực tiếp hướng vào đầu của Nại Lương!

Cơ thể mềm dẻo của Nại Lương đã vượt qua sức tưởng tượng và dự đoán của Lân Cửu. Cô thực sự không ngờ được rằng y lại có thể uốn cong cơ thể về đằng sau, rồi đưa đầu chui qua háng của chính hắn để né tránh nhát đao này. Đúng lúc Lân Cửu đang có chút kinh ngạc thì Nại Lương đã nhanh trí nắm bắt lấy cơ hội ngàn năm hiếm có này. Giữ nguyên tư thế biến thái này, hai tay của Nại Lương chống xuống đất, hai chân giống như chiếc lò xo bị nén lại bật ra, đập trúng vào ngực của Lân Cửu.

Lân Cửu phải lùi lại một chút, nhưng mũi chân của Nại Lương vẫn cứ chạm vào ngực của cô. Bộ ngực mềm căng lập tức cảm nhận được sự đau đớn. Lòng mày Lân Cửu càng cau chặt hơn.

Tức giận, tức giận càng phình to hơn đã khiến cho những tia máu trong con ngươi của Lân Cửu càng trở nên đỏ và dày hơn. Cô cắn chặt răng nhất định không lùi xuống. Sau khi dùng tay bắt được cổ chân của

Nại Lương cô liền kéo thẳng lên, rung cả người bé nhỏ của Nại Lương rồi ném vào không trung.

Vung dao chém vào phía eo của Nại Lương, cô muốn chém đứt đôi người cái tên Nhật Bản đáng ghét này. Nhất đao này của Lân Cửu khiến cho Nại Lương lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là cái chết cận kề. Trong thời khắc quan trọng y không thể không dốc toàn bộ tinh thần và sức lực. Trên không trung y mạnh mẽ vận người, cơ thể của y giống như một chiếc lo xo bị nén tới cực hạn rồi mạnh mẽ bật ra, dễ dàng biến đổi vị trí ở giữa không trung.

Sau khi chém hụt nhất đao đó, Lân Cửu lại tiếp tục đuổi theo, tiếp tục vung dao lên chém về phía Nại Lương. Nại Lương vừa tiếp đất thì hai ngón tai của y bật “tách” một tiếng, ngay lập tức một đám khói trắng bốc lên, y liền biến mất trong đám khói đó và cũng biến mất khỏi tầm nhìn của Lân Cửu.

Lân Cửu biết rằng đây chính là thuật độn thổ của nhấn giả, cô quay người lại và lia ngang thanh dao trong vô thức, nhưng sau lưng cô lại không hề có bóng dáng của Nại Lương. Đột nhiên! Lân Cửu cảm thấy cổ chân của bản thân đang bị ai đó nắm chặt, cô không cúi đầu xuống nhìn mà nhanh chóng đâm một nhát xuống.

Nại Lương ẩn mình dưới đất rồi đưa tay lên nắm chặt lấy cổ chân của Lân Cửu mà lắc. Dùng sức thật mạnh ném Lân Cửu ra ngoài. Sau khi Lân Cửu ngã xuống đất thì Nại Lương liền hiện thân, sau đó dùng chân đâm mạnh lên ngực của Lân Cửu.

Ánh mắt Lân Cửu lay động, không hề có ý trốn tránh hay sợ hãi gì hết.

Lân Cửu hứng đặng một cước cực mạnh của Nại Lương trên ngực, cắn chặt răng dùng dao đâm thẳng vào bụng của Nại Lương.

Nại Lương không ngờ rằng cô gái này lại có thể mạnh mẽ và hung dữ như vậy. Lực mà y dồn vào một một cước này tự tin rằng có thể giã nát một viên đá! Nhưng cô gái này lại gồng mình lên chịu đựng, thậm chí ngay sau đó lại còn có thể phản công lại. Hơn nữa chọn thời cơ phản công vô cùng chính xác. Chính thời điểm mà Nại Lương vừa mới cảm thấy đắc ý thì thanh Huyết Nhận giống như một con rắn độc đâm thẳng vào bụng của y.

- Chết đi!

Lân Cửu tức giận hét lên một tiếng

104. Chương 104: Đủ Rồi

Thanh dao Huyết Nhận dài và sắc trực tiếp đâm thủng bụng của Nại Lương. Lân Cửu căn bản là không để ý đến chuyện một cước cực mạnh của Nại Lương. Thanh Huyết Nhận sắc nhọn giống như đâm vào một khối đậu phụ. Cửu Lân đưa tay ra nắm lấy cổ chân của Nại Lương đang giẫm lên ngực mình mà kéo sang một bên, còn tay phải thì nắm chặt lấy thanh Huyết Nhận xoắn một cái thật mạnh trong bụng Nại Lương.

Nại Lương hét to lên một tiếng, y đã bị Lân Cửu kéo cả người lảo đảo, thân thể vừa lắc lư cơn đau trong bụng càng thêm đau đến tận tim gan. Chỉ một phút chủ quan, lơ là và mất cảnh giác y đã tạo cơ hội cho Lân Cửu chiếm được thế thượng phong. Thanh dao lạnh lùng tàn khốc đó căn bản là không có ý định chừa cho y một con đường sống.

Nại Lương lùi nhanh về phía sau, muốn rút thanh dao sắc nhọn trong tay của Lân Cửu vẫn đang vận ở bụng mình ra. Nhưng đáng tiếc, y nhanh, Lân Cửu còn nhanh hơn, khi mà y cố gắng lùi về sau thì cũng là lúc Lân Cửu từ mặt đất đứng phắt dậy, đẩy thanh dao trong tay mình tiến vào sâu hơn. Hai người từ đầu đến cuối vẫn luôn duy trì khoảng cách như vậy, thanh dao Huyết Nhận tàn nhẫn đó chuyển động không ngừng trong bụng của Nại Lương.

A!

Nại Lương lại gào thét lên một lần nữa, lần đầu tiên y cảm nhận được sự đau đớn và nỗi bất lực khôn cùng. Đây chính là một kiểu giày vò, tra tấn dã man nhất mà từ trước tới giờ. Thậm chí y còn nghe thấy được âm thanh chuyển động của thanh Huyết Nhận trong bụng của bản thân. Những âm thanh nhỏ, sát sát khe vang lên, lúc này đây nó chính là những âm thanh khủng bố, dã man nhất trên thế giới mà Nại Lương được nghe.

Y còn có thể cảm nhận được rõ ràng từng khúc ruột của bản thân đang bị thanh đao sắc nhọn kia cắt vụn thành từng đoạn. Cảm giác khủng bố, sợ hãi không sao mà dứt được khiến cho y nhanh chóng sụp đổ hoàn toàn.

Sắc mặt của y trắng bệch như tuyết, khuôn mặt cắt không còn một giọt máu. Còn khóe miệng của y thì không ngừng giật giật, những hạt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng vã ra như tắm, chảy từ trên trán chảy xuống. Thứ duy nhất mà mắt y có thể nhìn thấy bây giờ chính là khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại đầy vết máu và biểu cảm dữ tợn của cô. Trên khuôn mặt có dung nhan mỹ miều, xinh đẹp như hoa đang cắn chặt môi. Đôi mắt to tròn như hạt mơ đang mở to nhìn y trừng trừng, trong con ngươi đó chỉ toàn là sát khí lạnh như băng.

Nại Lương đã hối hận, hối hận vì sao bản thân lại tự đi tìm chỗ chết.

Vốn dĩ y có thể đứng ngoài cuộc, khoanh tay đứng thưởng thức vở kịch xuân cung sinh động. Thậm chí nếu như may mắn y còn có thể nhìn thấy màn du hí cuối cùng của Tiểu Dã Tam Mộc. Lúc đó biết đâu y còn có thể nhìn thấy người con gái bây giờ đang đứng trước mặt y, tay cầm chắc thanh Huyết Nhận sắc nhọn, lạnh lùng mà đâm thẳng vào bụng của y và không ngừng khua khoắn nó trong bụng y, bị Tiểu Dã Tam Mộc đè xuống và chà đạp. Nếu như may mắn hơn một chút nữa, y còn có thể vui vẻ một đêm với cô gái này. Nhưng hiện tại, tất cả đều đã vượt khỏi tầm tay và dự đoán ban đầu của y.

Hai người họ, một người cứ lùi một người cứ tiến, chuyển động với tốc độ nhanh trong đại sảnh của tầng thứ hai mươi mốt. Đã không biết bao nhiêu lần biến hoá phương hướng, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể nào thoát khỏi sự bám sát của Lân Cửu giống như âm hồn bất tán. Lúc này đây, người con gái có dung mạo như hoa, nhưng lòng dạ lại như rắn rết này giống như một La Sát dưới địa ngục đang truy hồn đoạt mạng. Còn Nại Lương thì đã gần như tuyệt vọng.

Trong vô thức, y đã đưa tay ra bóp chặt lấy cổ của Lân Cửu. Trong giây phút cận kề với cái chết, Nại Lương trở thành một con người vô cùng đáng sợ. Nếu như y chết thì nhất định là chết không cam tâm, chết mà không nhắm được mắt. nhưng nếu y chết như thế này thì lại không thể nào lỗi đối phương cùng xuống địa ngục với mình được, chết như vậy thì y càng không thể nào nhắm mắt xuôi tay được.

Nại Lương quyết định không lùi về sau nữa. Đôi bàn tay vì cố dùng sức bóp chặt lấy cổ của Lân Cửu mà các khớp xương trở nên trắng bệch. Ánh mắt của y mở to trừng trừng lên cứ như là y đang muốn ăn thịt người vậy, khi biết bản thân đã không còn đường sống nữa rồi, khóe miệng của y chợt lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

- Con đàn bá ác ma như ngươi, chết đi!

Nại Lương quát lớn.

Đúng là Lân Cửu đã gặp chút khó khăn về hô hấp nhưng đôi mắt to tròn xinh đẹp kia không có bất cứ một nỗi sợ hãi nào, ngược lại đôi môi đỏ mọng màu máu lại hiện lên một nụ cười vui vẻ. Đó chính là nụ cười thể hiện sự khinh bỉ và khinh thường.

- Chết đi!

Lân Cửu hét to lên một tiếng, cả hai tay nắm chặt lấy thanh đao đâm mạnh vào sâu hơn.

Thanh Huyết Nhận sắc lạnh giống như đang cắt một miếng đậu phụ, từ bụng của Nại Lương bắt đầu hướng lên trên rồi bổ ra ngoài, tạo thành một cái lỗ thủng rất lớn, chia hẳn nửa người trên của Nại Lương thành hai mảnh.

Thanh Huyết Nhận đi đến cổ của Nại Lương thì hất ra bên ngoài, nửa người trên của y giống như một quả dưa hấu bị bổ làm đôi và tách sang hai bên.

Màu máu tươi thắm gần như là đen lại, giống như những hạt mưa trút xuống. Máu me be bết, nội tạng đứt vụn đổ rầm một cái xuống đất. Gan, phổi, tràng vị và nội số thứ nội tạng khác hòa lẫn vào trong máu thành một đồng bầy nhầy ở trên mặt đất, còn có cả một ít nội tạng nữa vẫn còn treo lủng lẳng trong bụng của Nại Lương, lắc qua lắc lại.

Trái tim của y vẫn còn treo ở nửa người bên trái, nó vẫn đập không ngừng, dường như nó vẫn không cam tâm.

Cổ Nại Lương nghiêng vẹo sang một bên, mất đi sự chống đỡ, cái đầu không giữ được sự thăng bằng, chúc xuống và gục lên vai của y. Khuôn mặt của y vẫn là biểu cảm không thể tưởng tượng nổi, cái miệng vẫn cứ đang mấp máy mà không thể phát ra được âm thanh gì. Đầu lưỡi của y thè ra ngoài giống như một người treo cổ mà chết, trông vô cùng gớm ghiếc, không thể miêu tả hết sự khủng bố bằng lời.

Lân Cửu nhắc chân lên đạp vào cơ thể dường như đã bị bỏ thành hai mảnh của Nại Lương, đưa tay lên lau khuôn mặt đã bị máu bắn lên, lưỡi thè ra liếm môi rồi phun ra một ngụm nước bọt màu hồng, rồi như bị kích thích cô lại giơ cao thanh đao lên đâm mạnh một nhát xuống.

Xoạt một tiếng!

Người của Nại Lương bị thanh đao trong tay Lân Cửu bổ từ giữa bổ ra, hai nửa tách sang hai bên, rầm một tiếng đổ ầm xuống sàn, chân phải nối liền với chân trái thành một đường thẳng, hoàn thành động tác có độ khó cao nhất trong cuộc đời của y. Từ xưa đến nay, y luôn vênh mặt với đời, tự phụ về sự mềm dẻo đến kinh người của bản thân, có thể dễ dàng làm ra những động tác vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, nhưng hiện tại cuối cùng thì y cũng đã làm được một động tác với độ khó vô cùng cao, thậm chí trước đó chưa bao giờ y dám nghĩ đến. Thử hỏi ai là có thể nối liền hai chân lại với nhau, tạo thành một đường thẳng cơ chứ? Nhưng Nại Lương lại có thể, y còn có thể đồng thời chia vai trái và vai phải cùng một lúc rơi xuống đất theo hai hướng khác nhau.

Tiểu Dã Tam Mộc nhìn chăm chăm vào màn hình quan sát, hai con người của gã trợn tròn, vàng trán của gã thì như tỏa ra một luồng sát khí lạnh lẽo.

- Các người xuống hết, bắt cô ta lên đây cho ta!

- Rõ!

Mười mấy thủ hạ đứng sau lưng Tiểu Dã Tam Mộc đồng thanh đáp lại, xoay người bước ra khỏi phòng quan sát. Mười mấy người này ở Nhật Bản đều là những cao thủ nổi tiếng, không có một ai là có tu vi dưới Nại Lương cả. Nếu như sở trường của Nại Lương là ẩn nấp và truy đuổi thì luận về giao đấu kịch liệt và bản lĩnh giết người, thì trong đám thuộc hạ của Tiểu Dã Tam Mộc, y không đáng để nhắc đến.

Thoắt một cái, mười mấy người này đã biến khỏi tầm mắt của Tiểu Dã Tam Mộc, còn gã thì vẫn đứng đó nhìn vào màn hình bằng khuôn mặt lạnh lùng.

Khoanh hai tay trước ngực và nhìn chăm chú vào người con gái đang bước từng bước về phía cầu thang, tiếp tục lên lầu ở trong màn hình, trong lòng của gã chợt xuất hiện một sự dă kích khó diễn tả bằng lời.

Rốt cuộc thì cái gì đã giúp cô ta giữ vững tinh thần, quật cường chiến đấu mà không tiếc tính mạng của bản thân?

Người con gái trên màn hình đưa một tay ôm lấy ngực, bước chân đã chậm lại. Thân hình tuyệt mỹ khẽ cong lại, dường như cô đã bước đến giới hạn của sự chịu đựng, cơ thể đã thấm mệt, mỗi một bước đi của cô đều toát lên sự gồng mình, cố gắng, nó chính là nỗi đau khổ mà cô phải trả giá. Nhưng cô không hề tỏ ra do dự chút nào hết, cô vẫn kiên định tiếp tục bước tiếp về phía cầu thang.

Tiểu Dã Tam Mộc nghĩ mãi mà không ra tại sao một người con gái xinh đẹp như vậy lại có thể mạnh mẽ kiên cường đến như vậy. Trong suy nghĩ vốn có của y, phụ nữ chỉ là một món đồ chơi mà thôi, phụ nữ càng đẹp thì càng thú vị. Nhưng phụ nữ một khi liên quan đến chết chóc và máu tanh vậy thì món đồ chơi này sẽ thay đổi hương vị.

Tiểu Dã Tam Mộc rất thích nhìn thấy máu chảy, cũng rất thích phụ nữ nhưng gã lại không thích phụ nữ có suy nghĩ riêng. Người phụ nữ mà gã muốn nhất định phải tôn sùng, coi gã là ông trời, coi gã là duy nhất,

gã không cho phép phụ nữ được mạnh mẽ.

Nhưng ở người con gái này, Tiểu Dã Tam Mộc lại có thể nhìn ra một sự mạnh mẽ, kiên cường không chịu khuất phục.

Lân Cửu cảm thấy ngực mình càng ngày càng đau, vết thương mà Nại Lương để lại càng ngày càng khiến cô khó thở. Một cú đấm của Nại Lương đã dùng thêm nội công, tạo thành thương tổn bên trong không phải chỉ là ngoại thương đơn giản..

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía đầu cầu thang cách đó không xa, ánh mắt vẫn kiên định.

Ở sau lưng cô chính là những dấu chân dính đầy máu tươi, đồng thời tỏa ra một mùi máu tanh nồng. Thi thể không toàn thân của Nại Lương đã bị cô vứt lại ở đằng sau lưng, đám nội tạng nát vụn, hòa lẫn vào trong máu quả thực là rất thê thảm.

Dung nhan nghiêng nước nghiêng thành đối lập hoàn toàn với một khung cảnh khắp nơi đều là xác chết, máu me vung vãi và nồng nặc mùi máu tanh, khiến cho người ta không rét mà run.

Ba mươi hai người, vẫn là chưa đủ!

Những tổn thương mà hắn phải chịu đựng, nhất định phải được đền bù bằng một trăm tính mạng của những tên hèn mọn này.

Hai nhẫn giả mặc áo đen bám chặt hai tay hai chân lên trên trần nhà, trông chẳng khác gì hai con thằn lằn màu đen khổng lồ. Ánh đèn trong hành lang lập lòe lập lòe, rất mờ hồ, ai cũng không thể nào chú ý đến hai người đang mặc áo đen ở trên trần nhà. Hai người này giữ vững trạng thái giống như đã chết, đến hít thở cũng không dám hít thở mạnh, luôn khống chế ở mức thấp nhất. Cơ thể của hai người này lớn hơn loài thằn lằn rất nhiều lần nhưng kỹ thuật ngụy trang của họ thì còn hoàn mỹ hơn loài này rất nhiều lần.

Hai nhẫn giả dán mình lên trần nhà, yên lặng nhẩn nại đợi chờ Lân Cửu bước vào trong phạm vi hai người họ mai phục. Một khi Lân Cửu đến bên dưới bọn họ,, ở vào khoảng cách như thế này đột ngột tấn công từ trên cao xuống, nhất định Lân Cửu sẽ không có khả năng sống sót.

Một lúc sau, bóng dáng của Lân Cửu đã đổ dài in hình trên tường, cô bước thong thả bước vào trong hành lang, cô chỉ cần bước thêm vài bước nữa là rơi vào phạm vi tập kích của hai nhẫn giả mặc áo đen. Có lẽ lúc này đây cô đã thấm mệt, cho nên đã không đủ tỉnh táo để phát hiện ra hai nhẫn giả ở phía trên đầu mình, cô vẫn cứ bước từng bước tiến về phía trước.

Khi Lân Cửu bước đến đúng chỗ hai nhẫn Giả phục kích, hai người họ liền đưa mắt nhìn nhau. Sau đó cả hai cùng gật gật đầu ra hiệu đã hiểu, họ từ từ rút thanh trường đao ở sau lưng ra, không để phát ra bất cứ tiếng động nào.

Nhìn thấy Lân Cửu tiến lại mà không có đề phòng gì, hai người này dường như hai con thằn lằn đã phát hiện ra con mồi thè lưỡi ra thật nhanh. Đột nhiên, từ trên cao giáng xuống hai thanh đao sáng chói mang theo hai luồng sát khí nồng nặc.

Ẩn nấp hoàn mỹ, đánh úp hoàn mỹ, lần đánh lén này đúng là lần đánh lén thành công nhất từ lúc chào đời đến nay của hai nhẫn giả này. Thậm chí hai người họ còn đã mừng tượng ra cảnh hai thanh trường đao trong tay họ sẽ chém cô gái phía dưới thành ba mảnh. Bọn họ đều lànhăn hiả cấp thấp, không có đủ tư cách bước vào phòng giám sát đứng sau lưng Tiểu Dã Tam Mộc, cho nên cũng không biết rằng mệnh lệnh hiện tại của cấp trên là gì. Thứ duy nhất mà họ biết được chính là thủ lĩnh của họ - Nại Lương vừa mới chết, hơn nữa lại còn chết bằng một cách thức vô cùng tàn khốc và thảm thương.

Khi người còn gái này vừa mới bước đến chỗ họ thì đã tạo cho họ bị kích động quá lớn. Từ trước đến giờ bọn chúng chưa bao giờ nghĩ đồng đội của mình sẽ có ngày từng người một chết trong tay một phụ nữ. Hơn nữa, điều mà họ không thể nào tưởng tượng được rằng thủ lĩnh của bọn chúng Nại Lương lại có thể bị người ta dùng một đao chém thành hai mảnh. Cho nên chúng phải giết chết cô gái này, để trấn áp nỗi sợ hãi và rung động trong nội tâm của mình càng phải giết chết cô gái này. Cô gái này nếu như không chết thì nhất định sẽ trở thành một nỗi ác mộng khó phai mờ trong suốt cuộc đời họ.

Hai bóng đen từ trên cao rơi xuống, cùng với hai thanh trường đao nhẫn giả vô cùng sắc nhọn.

Phập! phập!

Hai tiếng trầm đục vang lên!

Hai nhẫn giả mặc áo đen giống như một con chó chết cùng lúc bị một lực vô cùng lớn xuyên qua người đẩy bay ra ngoài. Khi mà hai người này rơi xuống đất thì họ còn chưa kịp giãy dụa đã bị giết chết rồi. Bọn chúng chết mà không ngờ được rằng sẽ có người ra tay trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, dùng một ưu thế trời long đất lở trong nháy mắt đánh bay họ ra ngoài.

Một chàng thanh niên trẻ tuổi, hắt nhẹ mái tóc dài bạc trắng của mình, nhẹ nhàng rơi xuống đứng bên cạnh Lâm Cửu. Mặt của hắn rất trắng, đôi mắt hiện lên chút mệt mỏi. Hắn nhẹ nhàng đưa tay ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lâm Cửu, rồi ghé sát vào tai cô mà thì thầm.

- Đủ rồi, Cửu Nhi, em đưa chị về nhà!

105. Chương 105: Hoàn Cảnh Nguy Hiểm Của Lâm Ngũ

Cường Tử một tay ôm lấy vòng eo của Lâm Cửu, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô:

- Đủ rồi, Cửu Nhi, em đưa chị về nhà!

Khi mà âm thanh quen thuộc vang lên bên tai cô, người của Lâm Cửu chợt run lên. Cô cắn chặt lấy môi mình, không nói câu gì.

Trong thời khắc này, một cảm giác mê muội khiến cô khắc cốt ghi tâm.

- Cậu không sao chứ?

Lâm Cửu cố ngăn cơn xúc động muốn khóc của mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào đôi mắt của Cường Tử. Từ đôi mắt có chút mệt mỏi này, cô nhìn thấy mình trong đó, trong mắt của đối phương chỉ có mình cô, cô là tất cả.

Cường Tử khẽ cười lắc đầu, nụ cười nhàn nhạt trên mặt hắn nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy ấm áp.

- Yên tâm đi, mạng của em lớn lắm, không dễ dàng chết như vậy đâu.

Lâm Cửu gật gật đầu khẽ mỉm cười. Cô dựa đầu vào vai Cường Tử, mặc cho hắn ôm lấy eo mình và dịu dàng bước đi xuống lầu. Cô nép người vào ngực hắn, lúc này đây cô có thể cảm nhận được nhịp tim đập của Cường Tử, nó khiến cô cảm thấy ấm áp và an tâm. Những giọt máu tanh dính trên người cô đã dần khô cứng lại nhưng trái tim băng giá trước đó giờ đây đã dần dần ấm trở lại.

Cái tên vô lại mặt dày mày dạn này cứ luôn bắt cô phải làm chị của hắn, luôn mang lại cho người khác cảm giác ấm áp.

Đi đến chỗ rẽ ở đầu cầu thang, Cường Tử đột nhiên dừng lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên. Hắn nhìn chăm chú vào chiếc camera được gắn ở trên trần nhà góc đầu cầu thang mà khẽ cười. Đôi lông mày hình kiếm quỳ rũ của hắn khẽ nhướn lên, sau đó hắn liền đưa tay lên phía trước cameras và làm một động tác khiến cho Tiểu Dã Tam Mộc phải nổi điên.

Cường Tử đã giơ ngón tay giữa lên lắc lắc vài cái trước cameras.

Sau đó hắn thay đổi dùng hai ngón tay trỏ và ngón giữa làm một chiếc súng lục chìa thẳng về phía camera bắn súng, rồi miệng khẽ phát ra âm thanh.

- Pằng!

Tiếng súng vang lên.

Thu tay về đặt ở bên miệng thổi thổi, khóe miệng của Cường Tử khê cong lên tạo thành một nụ cười thâm hiểm.

Ngay khi Cường Tử làm động tác bắn súng chĩa thẳng về phía cameras, miệng lại khê kêu lên một tiếng “pằng”, Tiểu Dã Tam Mộc thực sự cảm nhận được sát ý từ động tác tay đó.

- Pằng!

Trong khi Tiểu Dã Tam Mộc đang tức sôi máu lên vì động tác kiêu khích của Cường Tử, gã định thông qua bộ đàm hạ lệnh giết chết không tha, đúng lúc mà miệng của Cường Tử kêu lên một tiếng “pằng” chiếc bình hoa đặt trên bàn phía trước mặt gã đột nhiên vỡ nát.

Bình hoa đột nhiên vỡ nát khiến cho tất cả mọi người ở trong phòng giám sát đều giật nảy người lên. Bọn họ vẫn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra lại nghe thấy một âm thanh giòn tan vang lên lần nữa.

- Pằng!

Một người ở sau lưng Tiểu Dã tam Mộc cung kính dâng lên cho gã một cốc trà, y đang ngẩng đầu lên nhìn xem chiếc bình hoa đặt trên chiếc bàn trước mặt tại sao đột nhiên vỡ nát như vậy thì chợt cảm thấy trên tay nhẹ bẫng, theo sau đó truyền ra tiếng vang . Cốc trà trên tay y vỡ vụn một cách không sao giải thích được! Nước trà nóng bắn hết lên người y, cũng bắn sang cả quần của Tiểu Dã tam Mộc.

A!

Tên thuộc hạ bung trà không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sợ bắn người vội vàng lùi về sau, rụt cổ lại và chạy thẳng ra ngoài.

- Quay lại!

Tiểu Dã tam Mộc gào lớn lên một câu, giọng của gã rất lạnh, rất tức giận.

Là gã đang nói chuyện thông qua máy bộ đàm.

Hơn mười thuộc hạ được cử đi lúc trước vừa mới đến tầng hai mươi, đã triển khai xong trận địa bao vây cả phía trước và phía sau hai người Cường Tử và Lâm Cửu. Tên cầm đầu đã giơ tay lên chuẩn bị phát xuống ra hiệu tấn công, còn mười mấy người khác thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất ra một đòn như sấm chớp.

Đúng lúc này thì giọng Tiểu Dã Tam Mộc hỗn hển vang lên trong máy bộ đàm.

- Quay lại?

Quay lại? Tại sao?

Tên cầm đầu nhìn Cường Tử và Lâm Cửu, mặc dù vừa nãy Cường Tử đã thể hiện thực lực rất mạnh mẽ, dùng tốc độ khiến người khác phải á khẩu trong giết chết hai nhần nĩa. Nhưng y lại không cho rằng dưới sự bao vây của hơn mười cao thủ đệ nhất của Nhật bản thì hắn có thể bình an ra khỏi nơi đây. Dù sao thì chuyện Cường Tử giết chết hai nhần giả trong thời gian chỉ tính bằng giây nhưng hai người này cũng chỉ là nhần giả cấp thấp mà thôi.

Lúc này mà thả họ đi, đây tuyệt đối không phải là phong cách làm việc của Tiểu Dã Tam Mộc.

Nhìn đám người áo đen bao vây xung quanh mình, Cường Tử nheo mắt lại nhìn thẳng vào cameras, hắn lại giơ ba ngón tay lên, sau đó miệng bắt đầu đếm ngược.

- Ba!

- Hai!

Khi ngón tay cuối của hắn cụp lại, Tiểu Dã Tam Mộc thực sự sắp phát điên lên rồi. Trên trán của gã gân xanh nổi lên, những mạch máu ở cổ cũng nổi hết lên, từng đường gân xanh dữ tợn khủng bố.

- Quay về hết!

Tiểu Dã Tam Mộc đâm mạnh xuống bàn quất lớn vào chiếc mi-cro. Bởi vì quá tức giận và sợ hãi mất của gã nổi hân lên tia máu.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng võ giả Đông Doanh cầm đầu vẫn phải chọn cách phục tùng mệnh lệnh. Y khoát khoát tay, mười mấy người đồng loạt lui về phía sau, giống như chúng chưa bao giờ qua. Trong hành lang trở nên yên lặng và trống vắng đến lạ thường, cả trước và sau không còn trở ngại nào nữa.

Không biết từ lúc nào Lâm Cửu đã gục đầu vào vai Cường Tử ngủ thiếp đi. Chiếc mũi xinh đẹp lúc lên lúc xuống trông thật đáng yêu hai đầu lông mày của cô chau lại, dường như trong giấc mơ đã xảy ra một chuyện gì đó khiến cô không thể nào an lòng được. Cường Tử đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, theo đó vuốt lên mái tóc ngắn của cô, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Cường Tử khẽ gật đầu với chiếc cameras, nói một câu “Rùa con ngoan lắm”, sau đó thì bế bổng Lâm Cửu ở trước ngực sải bước xuống lầu rồi đi.

Tiểu Dã Tam Mộc nhìn chằm chằm vào lưng Cường Tử dần dần mờ đi rồi biến mất khỏi màn hình quan sát, khóe miệng của gã không ngừng co giật, ngọn lửa đang bùng cháy giữ dội trong mắt gã như sắp phóng ra ngoài.

Hai phát súng đó đã khiến cho gã tan nát linh hồn.

Hai phát súng này nếu như thực sự nhằm vào đầu của gã mà bóp cò thì không còn nghi ngờ gì nữa, đầu của gã sẽ nát bét như một quả dưa hấu. Phát súng thứ nhất bắn ở trước mặt gã, phát thứ hai thì bắn ở sau lưng gã. Nếu như ba ngón tay giơ lên của Cường Tử đều cụp hết xuống vậy thì không cần phải bàn cãi gì thêm, phát súng thứ ba nhất định sẽ nhằm vào đầu của gã.

Từ trước đến giờ chưa bao giờ bị người ta ép buộc trần trụi như vậy, bản thân lại bất lực, không làm gì được.

Thời khắc mà hai viên đạn bắn vào trong phòng này, toàn thân của gã có cảm giác không còn chút sức lực nào cả, gã không phải là một tên tiểu tử nhai nhép, cũng chẳng phải là một đứa ngu, cho nên gã biết rằng đã bị súng bắn tía ngấm trúng gã căn bản cũng không có vốn liếng gì bỏ ra để mà phản kháng lại. Một là ngoan ngoãn làm theo lời của đối phương hoặc là chết! Thậm chí gã có còn thể khẳng định cho dù sau khi mình ngoan ngoãn nghe lời đối phương cũng sẽ không do dự một phát súng bắn vỡ đầu của gã. Nếu như đổi lại là gã thì gã cũng sẽ không bao giờ từ bỏ một cơ hội tốt như vậy, nhưng đối phương lại không làm như vậy. Trong suốt quá trình không giống một cuộc ám sát, nó giống như một trò đùa ác ý.

Mình chính là món đồ chơi, bị đối thủ lấy sinh mạng hèn mọn đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Lần đầu tiên trong đời Tiểu Dã Tam Mộc cảm thấy bản thân mình không phải là một người mạnh mẽ, mà chỉ là một con kiến hôi tham sống sợ chết.

Bất kể là ai, khi mạng sống của mình không thể nắm giữ được ở trong tay đều sợ hãi. Tiểu Dã Tam Mộc là một kẻ mạnh, trong tay của gã nắm giữ sinh mạng của không biết bao nhiêu người, nhưng gã khó mà có thể vượt ra khỏi cái gọi là sinh tử, coi nhẹ cái chết.

Trái lại, từ xưa đến nay càng là người cường đại, càng là những người có dã tâm thì lại càng sợ chết, đừng nói là tên Tiểu Dã Tam Mộc những bọn tép tôm nhai nhép không có đủ tư cách để so sánh với những nhân vật kinh thái tuyệt đỉnh trong dòng sông dài lịch sử, mà ngay cả những người vĩ nhân đầu đội trời chân đạp đất cũng không có ai thoát khỏi hai chữ sinh tử.

Mặc kệ là Tần Hoàng Hán Vũ hay là Đường tông Tống tổ, mà ngay cả Thành Cát Tư Hãn một đời kiêu ngạo cũng phải khổ sở đi tìm thuốc trường sinh bất tử. Càng là những người có địa vị cao, lại càng muốn sống lâu hơn một chút. Cho dù chỉ là sống thêm được vài ba năm thì cũng là tốt lắm rồi. Vài ba năm thì không thể được cho nên một năm rưỡi cũng là đủ rồi, nhưng đáng tiếc. đây chỉ là giấc mộng của những kẻ ngốc mà thôi.

Hàng nghìn năm trước, Từ Phúc dẫn theo ba ngàn đứa trẻ gồm cả nam và nữ đến Đông Doanh, nhưng cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết được. Người Nhật Bản hiện tại có phải là đời sau của ba nghìn đứa trẻ ngày trước hay không thì không ai biết được, nhưng bề ngoài của họ lại có vài phần tương đồng.

Người Nhật Bản có phải là một chủng tộc của người Trung Quốc?

Tuyệt đối không phải!

Đời sau của rồng có thể là rắn nhưng tuyệt đối không thể là giun đất.

Cường Tử ôm Lân Cửu bước từng bước ra khỏi tòa nhà của tập đoàn Cửu Nhật. Bên ngoài tòa nhà này có rất nhiều bảo vệ, những người này đều là người mà tập đoàn Cửu Nhật mang từ Nhật Bản đến cho nên lòng trung thành của họ với tập đoàn Cửu Nhật là tuyệt đối. Bọn họ đã nhận được mệnh lệnh của cấp trên truyền xuống, không được ngăn cản chàng thanh niên có mái tóc bạc trắng bay múa rời đi.

Mặc dù bọn họ đều không hiểu được vì sao cấp trên lại đưa ra mệnh lệnh này, họ đều cảm thấy kỳ lạ nhưng không có một ai dám làm trái.

Cường Tử bước ra khỏi cửa chính, một chiếc LandRover đậu sẵn ở lối ra vào.

Chu Bách Tước châm một điếu thuốc, hạ cửa kính ô tô xuống, khi anh ta nhìn thấy Cường Tử đang vững bước ra ngoài anh ta liền thở phào nhẹ nhõm. Trong màn đêm yên tĩnh và trong lành, khói thuốc trở nên đậm đà rõ rệt. Hơi thở nhen nén ở trong ngực khiến Chu Bách Tước không thoải mái. Bóng của Cường Tử vừa xuất hiện ttảng đá lớn đè nặng ở trong ngực của anh ta dường như mới được đặt xuống.

Bước lên xe, đặt Lân Cửu ngồi ở ghế sau, Cường Tử ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cướp lấy điếu thuốc trong miệng của Chu Bách Tước. Sau khi hít lấy một hơi thật sâu, Cường Tử lại ho ra máu một lần nữa. Buộc phải dốc hết toàn lực chiến đấu một trận với Yêu Ma hiện tại hẳn không có thể biểu hiện ra bộ dạng mạnh mẽ được.

- Đi thôi Chu thúc, hiện tại chúng ta vẫn chưa thể lơ là, mất cảnh giác được, đợi đến khi bước vào đến cửa nhà thì mới coi là an toàn.

Ngay cả khi Cường Tử không nói ra thì Chu Bách Tước cũng hiểu được, trên đường đi mới chính là khoảng thời gian nguy hiểm nhất.

Chu Bách Tước gạt đầu, nhấn chân rờ ga, chiếc LandRover rít gào lên một tiếng rồi phóng vèo ra ngoài, trông nó chẳng khác gì một con mãnh hổ đang oai nghiêm hùng hổ bước xuống núi.

Lân Ngũ dựa người vào lan can trên tầng thượng của tòa nhà cao tầng, thu lại súng bắn tỉa. Anh ta chăm chú nhìn theo chiếc LandRover trên đường rồi nói qua bộ đàm:

- Thủ lĩnh, cậu ta đã đưa Cửu Nhi quay về rồi, trên đường trông chờ vào các vị.

- Ủ, anh cũng quay về thôi!

- Rồi!

Sau khi thu dọn xong súng bắn tỉa, Lân Ngũ đang chuẩn bị bước xuống sân thượng thì đột nhiên anh ta lại cảm thấy vô cùng bất an. Đúng lúc vừa mới nằm sắp ngay xuống mặt đất một viên đạn sượt qua sau gáy của anh ta rơi xuống đất, tóe lửa.

Lăn một vòng nắp ở sau bức tường bao quanh sân thượng, Lân Ngũ nhỏ nước bọt mà mắng:

- Mẹ kiếp, đúng là không thể tưởng tượng được, đối phương lại còn có cả súng bắn tỉa nữa, hơn nữa nhanh như vậy đã tìm được vị trí của mình.

Hiện tại anh ta đang rơi vào hoàn cảnh bị động, không còn cách gì để đứng dậy mà phản kích. Kéo dài thêm nữa người của đối phương xông tới bản thân nhất định sẽ chết. Trán của Lân Ngũ mồ hôi túa ra như mưa, anh ta cố gắng khống chế bản thân, lấy lại tinh thần, hiện tại nhất định phải nghĩ ra cách thoát khỏi tình huống nguy hiểm này.

Dựa vào bức tường bao quanh sân thượng, những giọt mồ hôi trên trán của Lân Ngũ càng ngày càng nhiều.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng Lân Ngũ vẫn chưa nghĩ ra cách để bản thân có thể an toàn rút khỏi nơi đây hoặc là phản công. Sự kiên nhẫn của đối phương rõ ràng vô cùng tốt, chúng cũng biết rằng bản thân không cần phải khẩn trương, chỉ cần tập trung vào vị trí của Lân Ngũ, đợi người khác đến chạy tới thì Lân Ngũ chính là cá nằm trên thớt, tùy cho chúng chém giết.

Sau vài phút, chuyện mà Lân ngũ lo lắng nhất cũng đã xảy ra.

Tiếng bước chân rất khê từ phía cầu thang truyền đến, rõ ràng sát thủ của đối phương đã đến rồi.

106. Chương 106: Sát Ý Của Trác Thanh Đế

Lân Ngũ nằm sát người xuống đất, chậm chậm đưa tay ra nắm lấy khẩu súng bắn tia hướng nòng súng về phía hành lang. Tiếng bước chân càng ngày càng rõ, Lân Ngũ nghiêng tai lắng nghe, anh ta muốn đoán xem có mấy người đi đến.

Tiếng bước chân dừng lại ở đầu hàng lang, Lân Ngũ nắm chặt lấy khẩu súng bắn tia trong tay, chĩa nòng súng về phía đầu hàng lang. Một khi có người lộ đầu ra anh ta nắm chắc một phát súng lấy mạng. Yên lặng chờ đợi được một lúc, dường như đối phương cũng đang cố gắng giữ yên lặng, cũng không hề nóng nảy xông lên, điều này khiến cho Lân Ngũ ít nhiều cảm thấy lo lắng.

Súng bắn tia của người Nhật Bản cũng không còn phát ra tiếng động, Lân Ngũ chợt phát hiện ra rằng bản thân mình đang rơi vào tình huống hai mặt đều có địch. Anh ta tự cười chế giễu bản thân, sớm biết thế này đã bảo Lân Tam cùng lên đây với anh ta, như vậy sẽ không đến mức bị động như thế này. Trong lúc anh ta đang tính toán xem thoát thân bằng cách nào, nhưng đôi mắt của anh ta vẫn cứ nhìn chăm chú về phía đầu hành lang không hề chớp mắt.

Lạch cạch một tiếng, có một món đồ ném từ phía đầu hàng lang rơi xuống bên người Lân Ngũ. Theo phản xạ, Lân Ngũ quay người tránh đi lát sau mới phát hiện chỉ là một hộp thuốc lá. Điều này khiến cho Lân Ngũ sợ đến toát mồ hôi lạnh. May mà nó chỉ là một hộp thuốc, nếu như là một quả lựu đạn thì ...

Lân ngũ quan sát hộp thuốc lá, là loại xịn, Đại Trung Hoa.

- Tiểu Ngũ Tử, nắm sắp đủ chưa, đủ rồi thì đứng dậy đi theo anh đánh chó!

Một cái giọng điệu bất cần đời vang lên ở phía đầu hàng lang, âm thanh không lớn nhưng trong màn đêm yên tĩnh lại vang lên vô cùng rõ ràng. Nghe thấy giọng nói này, Lân Ngũ mới dám thở phào nhẹ nhõm. Anh ta đưa tay nhặt hộp thuốc lá bị vứt ở bên cạnh mình lên nhìn xem. Quả nhiên là có thuốc, anh ta liền rút ra một điếu đốt lên. Lân Ngũ dùng sức hít lấy một hơi.

- Nếu mà còn dám gọi ta là Tiểu Ngũ Tử một lần nữa thì ta sẽ cầm súng lên mà bắn nát con gà của ngươi, để cho ngươi cả đời này đều phải đi tiểu ngồi, vĩnh biệt khoảng thời gian đẹp đẽ đứng thẳng mà đi, thẳng tắp chủng nhà ngươi.

Lân Ngũ tức giận mắng một câu.

- Cái thằng không ra gì này, anh đã có ý tốt đến cứu chú khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, chú đã không cảm ơn ân đức của ta, lấy thân báo đáp thì thôi, đằng này chú lại còn, mẹ kiếp chú lại còn không biết liêm sỉ dám lấy oán trả ân, sớm biết thế này thì ta sẽ không bao giờ giúp chú giải quyết cái tên tiểu tử đang vác súng trường và nhắm thẳng vào đầu của chú, để cho chú tiếp tục nằm sấp xuống đất làm một con rùa rụt cổ.

- Lão tử cần ngươi phải lo à? Đúng xem vào việc người khác!

- Vừa nãy ta ném cho chú hộp Đại Trung Hoa, chú có tin là ngay ta bây giờ có thể thưởng cho chú một quả lựu đạn không? Mới tịch thu được từ tên người tên tiểu quỷ kia, ta còn thật không ngại mượn hoa dâng phật đâu.

- Trác Thanh Đế, ta chờ cả tám đời tổ tông nhà ngươi!

Lân Ngũ nhảy phốc dậy, nâng khẩu súng rồi chạy về phía hành lang, vừa mới chạy được mấy bước đã nghe thấy tiếng lạch cạch ở đằng sau, quay người lại nhìn quả nhiên đó là một quả lựu đạn thật trăm phần trăm, nhưng vẫn còn may, chốt bảo hiểm chưa kéo ra.

Quay đầu lại nhặt lấy quả lựu đạn đó lên đeo vào thắt lưng, Lân Ngũ vừa đi vừa mắng:

- Trác Thanh Đế, ta đây chúc phúc ngươi từ hôm nay trở đi, cuộc đời cứ mỗi lần khi lên giường súng không thể giường đúng lúc, ngay cả khi giường được cũng không quá ba giây đã xụi.

- Em của chú mới biết ta có thể giường được hay không, cô ấy có kinh nghiệm thực tế rồi.

Trác Thanh Đế ngậm lấy điều thuốc dựa vào hàng lang, ngẩng đầu nhìn Lân Ngũ đang hùng hùng hổ hổ bước xuống. Khẩu súng bắn tĩa mà y thường dùng được dựng ngay ở bên cạnh, giống như thanh bảo đao nửa bước không rời của đao khách.

- Ta không có em gái!

Lân Ngũ vác súng bước đến bên cạnh Trác Thanh Đế, ném quả lựu đạn cho Trác Thanh Đế. Kẽ kia đón lấy nhìn Lân Ngũ hỏi:

- Sợ chết không?

- Cái gì cũng sợ, nhưng không sợ chết.

Lân Ngũ nói.

- Ủ! Rất tốt.

Trác Thanh Đế phun điều thuốc trong miệng ra, cách một tiếng kéo chốt an toàn của quả lựu đạn ra. Lân Ngũ sợ tới mức theo phản xạ nằm sấp xuống đất, hai tay ôm chặt lấy đầu.

Phốc.

Quả lựu đạn bật lên một ngọn lửa, Trác Thanh Đế móc ra hộp thuốc ở trong túi châm thêm một điều nữa, phun khói thuốc thành một vòng tròn nhắc khẩu súng bắn tĩa ở bên cạnh bước đi, không thèm nhìn Lân Ngũ.

- Sợ! Sợ cái con gà!

Trác Thanh Đế vừa đi vừa nói.

Lân Ngũ ngẩng đầu lên nhìn, mặt đỏ ửng lên.

- Không biết là thằng con cháu của loài rùa rụt cổ nào đã thiết kế như vậy, phải kéo ra ngoài bắn trong một giờ.

Lân Ngũ phủ bụi đất bám trên người, đi theo sau Trác Thanh Đế bước xuống lầu.

- Không biết ai đã thiết kế, dù sao là của Cường Tử tặng cho tôi. Nếu như muốn hận thì bây giờ tìm hấn tính sổ cắt toàn bộ con chim non chưa mọc đủ lông lớn vẫn chưa hết cỡ kia đi.

- Không đi! Ta chúc cho con chim của cậu ta sớm ngày vỗ cánh bay cao. Ta cũng không muốn nói câu nào với tên nhóc họ nhà rùa đó nữa. Mẹ kiếp, lần nào gặp hấn là y như rằng ta lại chuẩn bị phá sản! Hấn cho rằng lão tử đây là công tử con nhà giàu chắc.

Thấy Trác Thanh Đế không nói thêm gì, Lân Ngũ khều anh ta hỏi:

- Đi đâu vậy?

- Không phải nói với chú rồi hay sao, đi đánh chó.

Bước xuống lầu, Trác Thanh Đế ngồi ngay vào trong chiếc Hummer của mình, đặt khẩu súng bắn tĩa vào chỗ ghế phụ lái Lân Ngũ đang chuẩn bị ngồi xuống, nhếch mép mà nói với anh ta:

- Cút ra ghế sau, bạn tri âm của lão tử ta mới có tư cách ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế!

- Xem như ngươi giỏi!

Lân Ngũ tức giận mắng một câu hậm hực ngồi vào ghế phía sau.

Xoẹt một tiếng, âm thanh bóm đất của bánh xe chiếc Hummer vang lên, chiếc xe thật giống như một con sói hoang thoát khỏi cương nhảy chồm ra ngoài, khiến cho Lân Ngũ vẫn chưa ngồi vững vào ghế suýt nữa đụng cái ót vào cái túi lớn.

Tốc độ xe rất nhanh, hơn nữa chạy trên đường nhỏ, ngoặc trái quẹo phải hai ba vòng xuất hiện ở một cái ngã tư, Trác Thanh Đế dừng xe nói với Lân Ngũ:

- Xuống xe, tìm chỗ đánh chó!

Lân Ngũ hiểu được ý của anh ta, cũng không có nói nhiều ôm khẩu súng bắn tỉa của mình bước xuống xe. Trác Thanh Đế lại nhấn ga, phóng vút đi, rất nhanh sau đó đã biến mất khỏi tầm mắt của Lân Ngũ. Lân Ngũ tự hỏi mình một câu: Trong gia đình của Trác Thanh Đế sau ba trăm năm nữa, tất cả họ hàng người thân liệu có mấy người là nữ, sau đó giống như một đàn báo linh hoạt bò lên một góc cổ thụ xiêu vẹo trong công viên.

Vừa tìm được vị trí thích hợp đã nhìn thấy chiếc Land Rover của Chu Bách Tước xông tới từ phía đường lớn. Lân Ngũ ngạc nhiên tự hỏi sao giờ mới đến, nhìn tiếp về phía sau chiếc Land Rover quả nhiên có một đoàn xe hơi đuổi theo. Hai bên cách nhau mấy trăm mét, tốc độ rất nhanh.

Khóe miệng của Lân Ngũ nhếch lên, Lân Ngũ biết Cường Tử dự tính thế nào rồi.

Theo lý thuyết chiếc Land Rover không thể nào ở đằng sau mình, sợ dĩ xảy ra chuyện này chỉ có thể là đám người Cường Tử cố ý thả chậm tốc độ đợi đám chó săn ở đằng sau đuổi kịp. Mà mình, chính là người phụ trách đánh chó.

Pằng! Một tiếng súng vang lên, Lân Ngũ bắn trúng bánh xe trước của chiếc xe đi đầu, chiếc Mitsubishi, sau khi bị bắn lộn ngược lại. Bởi vì chạy tốc độ quá nhanh phải lộn vài vòng trên mặt đường mới dừng lại được. Chiếc thứ hai ở đằng sau không kịp né tránh nên đã đụng vào chiếc xe ở đi đầu. Chiếc thứ hai tông một lực cực mạnh vào đuôi xe đi trước cũng lật ngửa lên, cả đầu xe đều bị đụng nát bấy.

Pằng!

Phát súng thứ hai, chiếc xe thứ ba lặp lại vết xe đổ của chiếc thứ nhất, sau khi lớp xe bị bắn vỡ lái xe đã ngay lập tức giảm tốc độ nhưng vẫn phải bị lật nhào theo quán tính. Lân Ngũ nhìn thấy đằng sau vẫn còn năm sáu chiếc xe nữa, anh ta tiện tay hạ gục một chiếc xe tiếp theo thì không nổ súng nữa, mà để cho mấy chiếc xe ở đằng sau phóng qua.

Những tên Nhật Bản ở trong hai con xe đã bị Lân Ngũ chặn lại không có tên nào bị thương cả, chúng chỉ đang kêu gào rít rít và bò lổm ngổm chui ra ngoài. Mỗi một tên trong tay đều có vũ khí, thậm chí Lân Ngũ còn có thể nhìn thấy trên vai của một tên trong số đó đang vác một khẩu hỏa tiễn. Điều này khiến cho y bị xúc động và muốn chửi mắng: “ Mẹ kiếp, vũ khí của đối phương làm sao mà có thể mang vào được trong nước vậy, mấy anh em ở bộ hải phòng đều ngủ gật rồi hay sao?”

Pằng!

Đầu tiên, Lân Ngũ nổ súng bắn ngã tên Nhật Bản đang khiêng khẩu hỏa tiễn. Tên này chính là pháo đài di động, nếu như đầu tiên mà không trừ khử y thì nhất định sẽ khó mà biết trước được hậu quả sau này. Lân Ngũ không muốn để cho cái cây nghiêng ngả mà bản thân đang ngồi vắt vẻo ở trên trở thành bia ngắm bắn của bọn chúng.

Bất luận đám người Trác Thanh đế và Cường Tử có kế hoạch gì đi chăng nữa thì bản thân anh ta vẫn phải hoàn thành tốt vai diễn của mình. Mặc dù có một vài chỗ y vẫn chưa hiểu rõ nhưng hiện tại thì anh ta không có thời gian để mà cầu nhau. Từ trong xe lần lượt chui ra mười mấy tên Nhật Bản. những tên ngồi trong chiếc xe thứ nhất và chiếc xe thứ hai còn có thể cử động được thì đều lần lượt bò lồm ngồm ra ngoài. Bốn chiếc xe này tổng cộng có hơn hai mươi người, đủ để anh ta bận luôn chân luôn tay.

Bộ phim điện ảnh mà Lân Ngũ thích xem nhất chính là bộ phim “Giải cứu binh nhì Ryan”, trong phim có một cao thủ bắn tỉa của Mỹ, người này có kỹ thuật bắn thuộc loại siêu đẳng, khiến cho thần sầu quỷ khốc, và hấn cũng chính là mục tiêu hướng tới của anh ta. Nhưng anh ta lại không cho rằng cái tên người Mỹ mà lòng tên người vẫn chưa tiến hóa hết kia có thể tài giỏi và có bản lĩnh hơn người Trung Quốc. Năm đó trong trận đánh ở Triều Tiên, các chiến sĩ quân tình nguyện cũng đã bắt không ít binh lính Ryan chơi đùa.

Luận về thể lực thì đúng là có chút chênh lệch đáng kể nhưng nếu luận về chỉ số IQ thì chỉ có thể là chúng ta đã bắt nạt những đứa trẻ.

Gần như mỗi người một khẩu súng, Lâm Ngũ sẽ có một trận đánh cao hứng và thú vị đây.

Không giết người, những bộ phận mà y nhắm bắn chỉ là đùi, cánh tay hoặc là mông. Mấy người này đều là những tên tai sai, cứ cho bọn chúng chỉ là đám tiểu lâu la, nhưng nếu như bắt chúng về thì cũng có thể hỏi ra được không ít chuyện. Nếu như Trác Thanh Đế đã sắp xếp bản thân ở đây phụ trách đánh lén nửa đường, vậy thì nhất định là gã cũng đã sắp xếp xong xuôi viện binh. Cho nên Lâm Ngũ không cần phải lo lắng chuyện một mình sẽ phải áp giải hơn 20 người này quay về. Anh ta không cho rằng Trác Thanh Đế có thể vô liêm sỉ để bản thân một mình ở đây và giải quyết sạch sẽ đám người này.

Không lo nghĩ mấy chuyện vớ vẩn nữa, Lâm Ngũ tập trung bắn ngã tất cả những tên Nhật Bản có thể cầm súng được. Lúc này đây anh ta mới có thể xả được cục tức trước đó, khi mà anh ta bị khống chế ở trên sân thượng sau bức tường bao quanh. Bất luận nói như thế nào thì những chuyện xảy ra trước đó đối với anh ta mà nói thì đều trở thành nỗi nhục nhã, vết nhơ trong cuộc đời của anh ta.

Trong khi Lâm Ngũ nhẹ nhàng bắn ngã từng tên Nhật Bản thì Trác Thanh Đế cũng đã đến điểm ngắm bắn thứ hai. Gã dừng xe ở bên đường, không cần tìm công sự che chắn mà trực tiếp vác súng ra đứng ở giữa đường, oai nghiêm và khí phách giống như một vị môn thần.

Chiếc xe Land Rover từ phía đối diện phóng vào một cái lướt qua người gã. Vai trò làm mờ mắt của Cường Tử và Chu Bách Tước đã hoàn thành một cách xuất sắc. bốn con xe Mitsubishi bám riết ở đằng sau cũng đang phóng như điên, lúc nào cũng chăm chăm cơ hội, chỉ trực đâm vào đuôi xe của con Land Rover.

Đợi con Land Rover chạy qua, Trác Thanh Đế liền đứng ở một con đường nhỏ cách con đường quốc lộ mà đoàn xe Mitsubishi đang chạy khoảng 20-30m, vác lấy khẩu súng bắn tỉa trong tay lên.

Nhìn thẳng, người và súng hòa làm một khối vững chắc như bàn thạch. Khẩu súng bắn tỉa giống như một bộ phận quan trọng trên người của Trác Thanh Đế, phối hợp với gã vô cùng nhịp nhàng. Tuy rằng khẩu súng tùy thân của gã nặng mười mấy cân nhưng gã lại vác lên coi nó nhẹ như không.

Pằng!

Lái xe của con xe thứ nhất đã bị bắn nát đầu. Trên chiếc kính chắn gió bỗng nhiên xuất hiện một lỗ nhỏ, và trên đầu của tên lái xe kia cũng xuất một lỗ nhỏ tương tự. Đằng sau ót của y liền phun máu, bắn tung tóe lên mặt của mấy tên đồng bọn ở phía sau. Xe bỗng nghiêng ngã rồi chồm lên chạy chệch ra khỏi làn đường, đâm vào lan can bảo vệ, rồi dừng lại luôn.

Pằng!

Phát súng thứ hai, lái xe của chiếc xe ở đằng sau cũng bị gã bắn nát đầu.

Trác Thanh Đế vác khẩu súng trên vai, đứng thẳng người, giống như một bức tượng đài về ý chí chiến đấu sôi sục.

Khéo miệng khẽ nhếch lên, trong tầm mắt của gã, mục tiêu chính là lái xe của chiếc xe ở đằng sau, sát khí của gã đang bùng cháy giữ dội.

107. Chương 107: Đùng Bỏ Lỡ Kịch Hay

Lâm Ngũ không giết người, Trác Thanh Đế lại giết người!

Trác Thanh Đế đứng thẳng người trên con đường nhỏ, tay cầm chắc khẩu súng bắn tỉa, giống như một bộ phận không thể thiếu trên người của gã, phối hợp nhịp nhàng, tăng thêm sự ổn định vững chắc và sát khí cho gã.

Mỗi một lần bóp cò là gã lại cướp đi sinh mạng của một người. Lúc này với khẩu súng trường trong tay, Trác Thanh Đế chính là một minh chứng hùng hồn và xác thực cho câu nói: “mạng người ti tiên giống như mạng chó.” Từ trước đến giờ, trong mắt của mọi người, Trác Thanh Đế luôn là một kẻ bất cần đời nhưng lúc này, gã lại giống như Thần Chết, toàn thân tỏa ra một mùi máu tươi tanh tưởi, nồng nặc, nhìn đâu cũng không thấy giống một kẻ bất cần đời, tức giận, cười đùa vô âu vô lo của thường ngày.

Ngón tay của gã rất thon và dài, nói chung là gã có đôi bàn tay rất đẹp. Nếu như gã có hội được đi học đàn thì nhất định gã sẽ có thể gảy hái được hững thành công to lớn. Với một đôi bàn ta sạch sẽ, đẹp đẽ đó thì nhất định gã có thể diễn tấu ra những bản nhạc danh khúc mây trôi nước chảy làm rung động lòng người. Nhưng đáng tiếc, trên thế giới này có quá nhiều cái gọi là giá như, nếu như, mà những thứ đó thì luôn luôn không bao giờ trở thành sự thực.

Lúc này đây Trác Thanh Đế đang dùng súng ống diễn tấu, đó là một bản nhạc mang tên: “bài ca giết người!”

Từng người một, tất cả đều bị bắn vỡ đầu, thậm chí trái tim cũng không trở thành vị trí mà gã lựa chọn. Nếu như bắn vào tim và chết thì đó vẫn có thể coi là một cái chết toàn tâm, nhưng nếu như bị bắn vỡ đầu thì cái xác chết đó sẽ bị coi là một cái xác không toàn thân. Sau ngày hôm nay, cũng không biết trên cầu Nại Hà sẽ có thêm bao nhiêu con quỷ không đầu, và cũng không biết sẽ có thêm bao nhiêu hồn ma với oán khí không thể tiêu tan.

Người Nhật Bản!

Khóe miệng của Trác Thanh Đế khê cong lên, ánh mắt của gã lạnh lùng, khuôn mặt bình tĩnh. Bây giờ thì đã có hơn mười người bị gã dùng súng trường bắn chết, nhưng trong nội tâm của y vẫn không có chút gợn sóng nào hết. Trong tư tưởng và tâm lý của gã, người Nhật Bản về cơ bản là không được coi là người. Trong cái tên “Kinh Ngư” có phải là còn có thêm một chữ ngư nữa thì phải? Chữ nhân đối với người Nhật Bản mà nói có thể là không cần thiết phải để ý đến.

- Hận là bản thân không thể sinh sớm sau mười năm!

Đây chính là câu nói đầu tiên sau khi Trác Thanh Đế uống rượu say và ngửa mặt lên trời mà nói.

Câu nói “hận không thể sinh sớm sáu mươi năm” chắc chứa biết bao nhiêu là oán hận!

Nếu như có thể sinh sớm hơn sáu mươi năm, thì gã có thể biến nhiệt huyết của tuổi trẻ thành viên đạn, dốc sức giết chém, thu hoạch tính mạng ti tiện của kẻ địch. Nếu như có thể sinh trước sáu mươi năm, bảo vệ đất nước bằng kỹ thuật bắn súng độc nhất vô nhị của bản thân, phát huy nhiệt huyết của tuổi thanh xuân, gã sẽ không ngần ngại, không kiêng kỵ mà xung phong đi vào sào huyệt của kẻ địch, giết một trận trời long đất lở.

Đừng nói ta đây vô tình, ta đây luôn đối xử với anh em đồng đội tình thâm nghĩa trọng, còn đối với kẻ thù đặc biệt là những tên hèn hạ bỉ ổi, không biết hối cải, nếu như ta đây hạ thủ lưu tình thì trời đất không dung, không còn mặt mũi đâu mà nhìn anh em đồng đội.

Mong muốn quay trở về những năm tháng huy hoàng trong bài quân ca kia, mong muốn có thể sống lại một lần nữa trong những ngày tháng chiến hỏa loạn lạc. Đáng tiếc, trong thời buổi hòa bình, oán khí trong người gã lại không có chỗ nào để trút giận.

Cơ duyên của ngày hôm nay, chắc chắn sau này khó mà có thể gặp lại được lần nữa, không giết, không ra tay thì còn đợi cái gì nữa?

Lúc này, khẩu súng bắn tỉa đã trở thành khẩu súng máy bán tự động. Đạn trong băng nhanh chóng bị dùng hết. Đối diện với thi thể mà xung quanh có mấy chiếc xe hơi, sau khi Trác Thanh Đế dùng hết đạn, cũng có vài tên Nhật Bản may mắn còn sống, nhưng mấy tên này đã không còn đáng vẻ ương ngạnh bệ vệ như lúc trước nữa, tên nào tên nấy ẩn nấp ở những ụ đất, người không ngừng run rẩy, dường như còn có tên còn tè cả ra quần.

Tốc độ bắn của Trác Thanh đế quá nhanh, cho nên những tên Nhật Bản kia về cơ bản là không kịp tìm công sự che chắn ẩn nấp thì đã bị đạn của gã quét ngã, nằm ngổn ngang trên mặt đất. Từng thi thể bị bắn nát đầu nằm ngổn ngang trên mặt đất, chỉ trong nháy mắt mùi máu tanh đã trở nên nồng nặc, theo chiều

gió lan tỏa ra xung quanh. Trận đánh này xảy ra quá đột ngột, đột ngột đến mức không có một tên người Nhật nào chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để chết.

Còn những tên còn sống thì bị dọa cho đến mức hồn siêu phách lạc, ngay cả chút sức lực đứng dậy cũng không có.

Thời khắc này bọn chúng đã bắt đầu cảm thấy hối hận, hối hận ngày xưa đã đặt chân lên mảnh đất vốn dĩ không thuộc về chúng, và chúng cũng không phải là chủ nhân của mảnh đất này. Sở dĩ con rồng lớn này không thêm để ý đến những hành động, việc làm xằng bậy của bọn chúng, không phải là vì dân tộc này đang kiêng kỵ điều gì mà là họ đang khinh thường.

Dạn bay, khói lan tỏa, gương súng giết người.

Ánh mắt của Trác Thanh Đế lạnh lùng như băng. Gã vút khẩu súng bắn tia trong tay xuống đất, từ eo rút ra một khẩu súng lục, kéo cò và bước lớn về phía đối diện nơi đang có một cảnh tượng hỗn loạn đang diễn ra. Dưới ánh đèn đường, bóng của gã trở nên to lớn và vĩ đại hơn, còn khẩu súng trong tay hắn lại phát ra một thứ ánh sáng u ám và lạnh lẽo.

Vừa đi vừa bắn, tay cầm súng của Trác Thanh Đế đang lặp đi lặp lại một động tác. Cánh tay của gã giống như một cái máy vậy, mỗi một lần ngắm bắn và bóp cò là một lần máu chảy thành sông, kèm theo đó là một luồng sát khí lạnh như băng, có thể nói rằng kỹ thuật bắn súng của gã đã được nâng lên tầm kỹ xảo.

Không giống như súng bắn tia, mục tiêu của gã không còn là đầu nữa, Trác Thanh Đế dùng súng lục bắn chết đám người đó, mỗi một lần gã nhắm bắn vào một tên người Nhật Bản còn sống thì gã đều bắn liên hồi. Đầu súng bắn ra những tia lửa giống như một con rồng đang điên cuồng phun lửa, sáng lóa và chớp nhoáng.

Một tên người Nhật vừa mới khôi phục được chút sức lực, y muốn đứng dậy nhưng sau khi đùi của y phun ra máu vì một viên đạn vừa bắn xuyên qua thì cả người nghiêng ngả qua một bên nhưng y vẫn chưa tiếp xúc với mặt đất thì y lại bị trúng hai viên đạn nữa ở trước ngực. Với lực bắn lớn như vậy, hai viên đạn này đã thay đổi phương ngã của y, thay vì ngã úp mặt xuống đất thì giờ đây y đã ngã ngửa, và đúng vào thời khắc mà y nằm vật ra đất thì cổ của y lại bị một viên đạn nữa xuyên qua.

Từ đằng sau cổ của y, những tia máu hình kiếm phun tung tóe ra khắp nơi. Sau khi viên đạn xuyên qua cổ của y thì rơi xuống mặt đất và tạo ra một đám lửa.

Khi mà Trác Thanh Đế bước đến bên cạnh chiếc xe Mitsubishi thì khu vực này ngoài gã ra không còn một ai sống sót. Bắn hết đạn trong băng, Trác Thanh Đế đưa mắt nhìn quanh khắp nơi một vòng, những thi thể nằm la liệt trên mặt đất đều bị cụt tay đứt chân nhưng khuôn mặt của gã vẫn cứ lạnh lùng giống như mặt giếng cổ không một gợn sóng.

Lời điện thoại ở trong túi ra và gọi điện.

- Sắp đến chưa?
- Mười phút nữa là đến.
- Ủ, đảm bảo vệ giữ cửa, chúng ta đã xử lý xong rồi, còn lại thì trông cả vào mấy người đó!
- Yên tâm đi, Cường ca mà đã ra tay, chú còn chưa yên tâm hay sao?
- Ta khinh!

Trác Thanh Đế cúp điện thoại thì quay người đi về. Sau khi thu dọn xong khẩu súng bắn tia của mình, gã bước nhanh về phía chiếc Hammer của mình. Gã lại gọi một cuộc điện thoại nữa với dãy số cực ngắn và bảo mật cũng rất cao.

- Sau mười phút nữa là đến đích rồi.

Gã chỉ nói một câu rồi cúp luôn điện thoại, sau khi chiếc Hummer được nhấn ga thì nó liền quay mạnh đầu, chạy thẳng về phía mà nó vừa mới bỏ đi.

Sau khi Lân Ngũ không chế được tên địch cuối cùng thì y cảm thấy đầu của mình có chút lớn hơn. Hơn hai mươi tên Nhật Bản đã bị anh ta làm cho tàn phế đang đứng ở trước mặt anh ta kêu gào, khóc lóc thảm

thiết như chết cha chết mẹ vậy. Hơn nữa tiếng khóc của chúng còn chói tai và khó nghe hơn cả tiếng máy múc đàn bà cãi nhau giữa chợ. Ai cũng nói người Nhật Bản máu lạnh này nọ, nhưng đến khi phải đối mặt với cái chết thì ai ai cũng giống như nhau cả thôi, đều kinh sợ và muốn bỏ chạy.

Tên nào tên nấy ôm đầu quỳ xuống đất, thậm chí có tên còn nước mắt lưng tròng.

Lân Ngũ cảm thấy hơi đau đầu, làm sao mà đến tận bây giờ vẫn chưa thấy mặt mũi tên viện binh nào thế vậy?

Đúng lúc này thì từ phía đằng xa lóe lên một luồng ánh sáng chói mắt, rồi tiếng xe chạy ầm ầm, chiếc dừng ngay trước mặt anh ta. Nhìn thấy Trác Thanh Đế quay lại, Lân Ngũ cũng cảm thấy có chút dễ chịu hơn, dù sao thì hai người vẫn cứ dễ làm việc hơn một người.

- Làm sao lại chỉ có mình người quay trở lại thế? Không có viện binh à?

Lân Ngũ giáng một cái tát đốp vào mặt tên Nhật Bản đang ngẩng đầu lên đưa mắt lăm lăm lét nhìn anh ta. Chuyện mà khiến anh ta cảm thấy căm tức nhất chính là đám người đang quỳ ở dưới đất kia, bề ngoài thì kêu gào khóc lóc như muốn long trời lở đất nhưng thực ra trong lòng bọn chúng đều là quỷ đội lốt người.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Trác Thanh Đế, đến khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của đối phương thì anh ta lại cảm thấy có gì đó không ổn đang diễn ra. Một cảm giác bất an đang dâng trào mãnh liệt trong lòng anh ta, Lân Ngũ không thể không đứng thẳng người lên chăm chú nhìn Trác Thanh Đế, anh ta muốn biết rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra mà khiến cho anh ta dự cảm thấy điều bất thường này.

Trác Thanh Đế xuống xe không nói một lời nào, vừa đi vừa lấy khẩu súng ngắn ở sau thắt lưng ra. Gã lên nòng kéo cò, khi mà Lân Ngũ vẫn chưa hết kinh ngạc thì gã đã chĩa súng vào một tên Nhật Bản gần đó nhất. Tên này đang lấy hai tay ôm chặt đầu, quỳ thụp dưới đất. Trác Thanh Đế đã bóp cò.

Pằng!

Những tia máu màu đỏ đậm từ đầu của tên Nhật Bản này bắn tung tóe ra ngoài. Tên này ngay cả cơ hội kêu lên một tiếng trước khi chết cũng không có, lập tức ngã ra đằng sau. Trác Thanh Đế vẫn cứ bước tiếp, vừa đi vừa nổ súng. Trong khoảnh thời gian khi mà Lân Ngũ vẫn chưa hết bàng hoàng, kinh ngạc thì đã có năm tên người Nhật ở gần nhất đã bị bắn vỡ đầu.

Chuyện này khiến cho tất cả những tên Nhật Bản còn lại cảm thấy hoang mang, luống cuống. Bọn chúng bắt đầu kéo lên đôi chân đã bị Lân Ngũ phét trước đó mà chạy trốn. Giống như ong vỡ tổ, những tên Nhật Bản còn lại bắt đầu chạy trốn khỏi cuộc chơi sinh tử.

Khẩu súng trong tay của Trác Thanh Đế không ngừng nhả ra lửa, phun ra khói, mỗi một viên đạn được bắn ra thì đều không hề bị uống phí. Viên đạn sau khi bay ra khỏi nòng súng thì còn nhanh và chuẩn xác hơn cả những mũi phi tiêu lạnh lùng của Tiểu lý Phi đao. Hai mươi viên đạn trong băng đã nhanh chóng được Trác Thanh Đế sử dụng.

Lân Ngũ đứng trơ mắt ếch ra nhìn hai mươi tên tù binh của mình, trong thời gian một phút ngắn ngủi đã biến thành hai mươi xác chết, nằm ngổn ngang trên mặt đất. Anh ta không thể nào ngờ được rằng, Trác Thanh Đế lại có thể làm ra một chuyện quá kích động như vậy. Đây chính là một điều lệ mà bất cứ người lính nào cũng không được phép làm.

Khi mà tên người Nhật cuối cùng chết dưới tay của Trác Thanh Đế thì Lân Ngũ liền quay lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lùng của Trác Thanh Đế. Trước khi Trác Thanh Đế làm ra chuyện vừa rồi thì một luồng sát khí tỏa ra từ người gã khiến cho toàn thân y lạnh như băng, giống như anh ta vừa mới bị rơi xuống một cái hố băng vậy.

Lân Ngũ cuối cùng thì cũng đã kịp phản ứng lại, y mau mắn chạy lại, nắm lấy áo của Trác Thanh Đế mà quát âm lên:

- Đồ điên! Người có biết người đang làm cái gì không vậy?

Trác Thanh Đế nhẹ nhàng gỡ bàn tay của Lân Ngũ đang túm lấy áo ở trước ngực của gã ra, treo khẩu súng lục ở thắt lưng rồi khẽ cười đáp lại Lân Ngũ. Chỉ khi nụ cười này của gã xuất hiện thì sát khí lạnh lẽo bao vây lấy người gã mới bắt đầu tản đi.

- Biết!

Gã đáp lại một câu cụt lủn.

- Biết? Biết! Nói cho ta biết vì sao ngươi lại làm như vậy! Lẽ nào ngươi không muốn tiếp tục làm một người lính nữa hay sao? Vì một đám tạp chủng, hèn hạ bỉ ổi này mà phải cởi bỏ bộ quân phục trên người, điều này có đáng không? Nếu như không xử lý tốt chuyện này rất có thể ngươi sẽ bị lôi lên toàn án quân sự đó!

Bởi vì quá phần nộ và kích động cho nên biểu cảm lúc này của lân Ngũ có phần dữ tợn. Cả người y đang khễ run lên, phải vất vả lắm y mới có thể không chết được cơn tức giận đang bùng cháy ở trong người, và cả kích động muốn đánh cho Trác Thanh Đế một trận tan tác. Không sai, đám người Nhật này dù có chết thì cũng không đáng tiếc, với những gì mà bọn chúng đã làm ở trong nước thì ngay cả khi bọn chúng chết thì vẫn không thể nào đền hết tội. Nhưng nếu vì chuyện này mà Trác Thanh Đế bị liên lụy thì đây chính là một tổn thất to lớn của quân đội.

Sau khi nhóm Lân đến thành phố Đông Đĩnh mới có cơ hội gặp được vị thiếu tá này, mặc dù quan hệ không thân thiết lắm nhưng tố chất và bản lĩnh dám đương đầu với khó khăn và tư duy tỉnh táo của Trác Thanh Đế đã để lại cho nhóm Lân một ấn tượng sâu đậm. Mặc dù người này có vẻ đề ngoài bất cần đời nhưng mọi người đều có thể nhìn ra rằng con người này là một người có bản lĩnh thực sự.

Anh ta tức giận như vậy, không phải là vì chuyện Trác Thanh Đế giết người mà là vì hành động mất hết lý trí của Trác Thanh đế.

Trác Thanh Đế vỗ vỗ vào vai của Lân Ngũ và nói:

- Ta đảm bảo với chú chuyện mà chú vừa nói sẽ không bao giờ xảy ra, đi thôi!

Trong khi Lân Ngũ vẫn cứ nhìn gã bằng ánh mắt hầm hầm thì Trác Thanh Đế lại rất nhàn hạ, thông dong bước đến bên cạnh chiếc Hummer của mình. Chiếc xe dừng lại bên cạnh Lân Ngũ, sau khi mở cửa cho Lân Ngũ, Trác Thanh Đế cười mà rằng:

- Có lên xe hay không, nếu mà chú không lên thì ta đảm bảo với chú rằng, chú sẽ bỏ qua một vở kịch hay đó!

108. Chương 108: Thần Mã Đầu Là Phù Vân

- Rốt cuộc thì ngươi đang giở trò gì vậy!

Lân Ngũ thở hồng hộc dựa đầu vào ghế, nhìn chăm chú vào Trác Thanh Đế đang thoải mái lái xe, giận dữ mà quát lên.

- Đến nơi thì chú sẽ biết ngay thôi, người trong bộ an ninh quốc gia của các chú không phải là rất thích chơi trò thần bí hay sao? Hôm nay ta cũng sẽ chơi một lần cho chú mở rộng tầm mắt.

- Hừ!

Lân Ngũ hừ lạnh một tiếng, rồi không thèm đáp lại, y thực sự rất muốn xem cái tên Trác Thanh Đế này đang muốn là gì. Thường ngày làm bất cứ chuyện gì, Lân Ngũ cũng đều nắm chắc phần thắng ở trong tay, nhưng đây là lần đầu tiên y cảm thấy mơ hồ và bất lực.

- Thực ra thì chuyện này cũng là quyết định nhất thời mà thôi. Sau khi Cường Tử trao đổi với ta, phân tích một chút thì ta đã tìm Trần Đông Thanh và bàn bạc với ngài ấy. Ngài ấy cảm thấy chuyện này rất mạo hiểm nhưng ngài ấy cũng rất hứng thú. Lúc mà chú và mọi người đi cứu Lân Cửu thì Trần Đông Thanh và ta đã lần lượt báo cáo chuyện này lên cấp trên, và cấp trên cũng đã phê chuẩn rồi.

- Rốt cuộc là chuyện gì mới được?

- Một lát nữa thôi là chú sẽ thấy ngay mà, nhớ kỹ thời khắc lịch sử này đó, Tiểu Ngũ, chú nhất định sẽ cảm thấy hưng phấn cho mà coi, nhưng cũng đừng có cao hứng quá đó

- Đánh cho người quả rầm chó, mau nói cho ta biết!

- Lão tử đây cứ không nói đó, chú định cần anh?

Xe vẫn lao với một tốc độ nhanh, giống y như lúc đến, chẳng mấy chốc mà đã đến được con đường gần tập đoàn Cửu Nhật. Khi mà chiếc xe rẽ vào con đường này, Lâm Ngũ không thể không ngồi thẳng người dậy, tất cả những gì đang diễn ra ở trước mắt khiến cho y cảm thấy thực sự bị chấn động.

Từng đội binh sĩ chỉnh tề xếp thành lối, đứng nghiêm trang ở hai bên đường. Cảnh tượng những binh lính với quân trang vũ khí đầy đủ, bày trận địa sừng sững đã khiến cho y cảm thấy kinh ngạc và đè nén. Cả một con đường lớn đều đã bị phong tỏa, nhưng trong tầm mắt lại không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe quân đội nào cả, điều này đã nói lên rằng những binh lính xếp hàng đứng chờ kia chính là đi bộ đến đây.

Chiếc xe của Trác Thanh Đế sau khi rẽ vào con đường này liền tắt máy. Sau khi y nhảy ra khỏi chiếc xe liền đưa tay lên và nhìn đồng hồ. Thời gian đã trôi qua được tám phút kể từ khi gã gọi điện cho Cường Tử, vậy là còn hai phút nữa thôi, chính là lúc mà gã và đám người Cường Tử chơi lớn một ván.

Một người sĩ quan sau khi nhìn thấy Trác Thanh Đế bước từ trên xe xuống liền chạy tới đứng nghiêm trước mặt gã, và chào gã theo đúng nghi thức của quân đội.

- Báo cáo! Đại đội đặc chủng đã tập hợp xong, tiếp nhận chỉ huy của ngài, bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu, xin chỉ thị của ngài.

- Nghỉ!

Trác Thanh đế chào lại vị sĩ quan này rồi nói. Lâm Ngũ bước xuống xe liền đứng ở sau lưng của gã, không kìm được sự tò mò, y liền đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Những khuôn mặt nghiêm trang của binh lính cùng với tác phong chuyên nghiệp đã khiến cho y bị chấn động mạnh.

Những binh sĩ xếp thành hàng lối đứng nghiêm chỉnh, sẵn sàng đợi lệnh với một tinh thần vô cùng thoải mái. Lâm Ngũ đứng ở đầu hàng nhìn xuống cuối hàng, rồi y phát hiện ra rằng mỗi một người đều đang có ý chí chiến đấu sôi sục, họ vô cùng uy vũ và hùng tráng.

- Trác Thanh Đế, rốt cuộc thì người muốn là gì vậy?

Lâm Ngũ vẫn chưa hiểu ra vấn đề, lại một lần nữa hỏi Trác Thanh Đế.

- Đến bây giờ rồi mà chú vẫn không thể tưởng tượng ra được?

- Không tưởng tượng được!

Trác Thanh Đế không thèm để ý đến y, lại nhìn đồng hồ trên tay, mười phút đã trôi qua.

Chiếc Land Rover mà Chu Bách Tước lái đang phóng qua góc cua bằng một đường lái hoàn mỹ, theo đó tốc độ của xe giảm dần. Nhìn từ gương chiếu hậu, sau khi bị Trác Thanh đế và Lâm Ngũ ngăn cản thì vẫn còn lại hai chiếc xe Mitsubishi vẫn đang ráo riết bám chặt lấy xe của họ. Trên đường đi, hai chiếc xe này đã bị chiếc Land Rover chọc cho phát điên lên, chúng chỉ hận một nỗi không thể xông lên, ngay lập tức đâm nát chiếc xe Land Rover thành từng miếng nhỏ.

Nhìn thấy trước cửa tòa nhà cao tầng ở trước mắt có hai tên vệ sĩ mặc quần áo quân trang đứng nghiêm, nhưng bộ quân trang đó nhất định không phải là quân trang của đội quân anh xem, mà là đội tự vệ.

Đại sứ quán Nhật Bản!

Chu Bách Tước nhe răng ra cười cười hai tiếng rồi nói với Cường Tử:

- Chuẩn bị xong chưa?

Cường Tử khẽ gật đầu đáp lại:

- Xong rồi, dù sao thì cũng không phải chuyện của con.

Bảo vệ đứng gác ở trước cửa đại sứ quán Nhật Bản nghe thấy tiếng bánh xe ma sát vào mặt đường, cả hai không ai bảo ai, cùng một lúc quay đầu về phía mà âm thanh đó phát ra. Chiếc xe Land Rover giảm dần tốc độ, Cường Tử từ chỗ tay lái phụ bước xuống hàng ghế sau, ôm lấy Lâm Cửu đã ngủ say vì quá mệt, kéo cửa xe rồi nhảy xuống xe. Sau khi bước vài bước thì hắn liền mất hút không thấy bóng ở trong một con ngõ đen.

Đội bóng dáng của Cường Tử mất hút trong con ngõ nhỏ thì cũng là lúc hai chiếc xe Mitsubishi theo sát ở đằng sau lúc này như đã thực sự phát điên lên, cũng đã quay lại. Chỉ nhìn thấy hai chiếc xe cách nhau trong gang tấc, tên lái xe người Nhật bản đã đổ cả hai mắt lên. Suốt dọc đường, chiếc Land Rover đã khiêu khích hai chiếc xe này rất nhiều lần, mắt nhìn thấy chiếc xe của mình đã đuổi kịp chiếc Land Rover nhưng chỉ trong nháy mắt khoảng cách đó đã bị kéo ra vài cự ly. Chuyện này cứ lặp đi lặp lại vài lần khiến cho người Nhật Bản luôn cho rằng kỹ thuật lái xe không tồi của mình lúc này cũng phải cảm thấy nhục nhã.

Nhìn thấy chiếc Mitsubishi đã đuổi kịp, Chu Bách Tước đạp chân ga lần nữa và tăng tốc độ, đúng lúc chiếc Mitsubishi khó khăn lắm mới đuổi kịp chuẩn bị đâm mạnh một nhát vào đuôi xe thì lập tức chiếc Land Rover lại vọt lên phía trước, một làn khói đen phụt ra giống như một cái rắm thối khổng lồ phun thẳng vào đầu chiếc Mitsubishi.

Trong lúc mấy tên bảo vệ đứng gác ở trước cửa đại sứ quán Nhật Bản đang đứng trơ mắt ếch ra nhìn thì Chu Bách Tước nhấn ga, lái chiếc Land Rover bay thẳng về phía hai người này. Đúng giây phút chiếc xe chuẩn bị đâm vào trạm gác thì tên bảo vệ người Nhật Bản mới tỉnh lại sau một lúc kinh ngạc và bàng hoàng. Y vội vàng bỏ chạy trong lúc vội vàng đã ngã nhào xuống đất.

Phản ứng của tên bảo vệ còn lại rất nhanh, nhưng y vừa mới giương khẩu súng trong tay thì đã bị con Land Rover thành linh đổi hướng đâm vào người. Cả người của hắn giống như một con diều bị đứt dây bay vèo ra ngoài, trực tiếp đâm vào bức tường bao quanh và hôn mê.

Chu Bách Tước quay ngắt đầu xe lại rồi phi thẳng vào sân bên trong đại sứ quán, trực tiếp tiến vào trong đang mở sẵn cửa. Rầm một tiếng, chiếc Land Rover đâm nát chiếc cửa chính giống như một con tê giác động đực đâm thẳng vào trong phòng. Sau khi đụng đổ một tấm bình phong thì dừng lại, Chu Bách Tước nhanh chóng nhảy ra khỏi chiếc Land Rover, nhắm lấy một địa điểm thích hợp rồi đi ẩn nấp.

Hai chiếc xe Mitsubishi nhìn thấy chiếc xe Land Rover xông thẳng vào trong đại sứ quán, bỗng chốc liền khẩn trương. Hai chiếc xe lần lượt phi thẳng vào trong sân của đại sứ quán. Từ trên trần nhà nhảy xuống hơn mười tên áo đen trong tay cầm chắc vũ khí xông vào bên trong. Tên bảo vệ đứng ở trước cửa may mắn thoát chết vẫn chưa hiểu ra đang xảy ra chuyện gì thì cảnh tượng đang diễn ra trước mắt đã khiến cho y sợ khiếp vía. Hơn mười người áo đen tay cầm vũ khí hùng hùng hổ hổ xông vào trong đại sứ quán, cảnh tượng này đúng là quá kinh người rồi!

Đây chính là một cuộc xâm lược!

Phản ứng đầu tiên của tên bảo vệ chính là nổ súng bắn chết những tên ác nhân này nhưng khi nhìn thấy vũ khí trong tay của đối phương thì y lại bắt đầu do dự. Dù sao thì lúc này, ở đây cũng chỉ có mỗi một mình y, đương đầu với hơn mười tên ác nhân tay cầm vũ khí sắc bén, y chắc chắn là không có một chút phần thắng nào. Lúc này đây, trong lòng y vô cùng rối bời, y liền thay đổi quyết định, một quyết định khiến cho y vô cùng cắn rứt lương tâm và oán hận bản thân. Y rất muốn hiện tại có thể lôi ra một cây bút máy để biến thành một siêu nhân điện quang, đến đánh bại lũ ác nhân.

Đúng lúc y vừa mới kéo còi báo động thì chuyện xảy ra tiếp theo đã khiến cho y càng cảm thấy đơ người, chỉ biết trơ mắt ếch đứng nhìn.

Còi báo động vừa mới kêu lên, bên ngoài đường chợt truyền lại tiếng xe hơi nổ vang, tiếp theo ngay sau đó từng chiếc xe quân đội giống như đã được sắp xếp từ trước đột đột xuất hiện ở con đường trước cửa chính. Những binh lính được trang bị vũ khí đầy đủ đã nhanh chóng khống chế cả một con đường. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đại sứ quán đã bị bao vây kín mít, đến một con ruồi cũng không thể nào thoát được.

Một người có bộ dạng giống như vị sĩ quan cầm một chiếc loa nhỏ, hướng về phía bên trong đại sứ quán và hét lớn lên:

- Những kẻ bắt cóc ở bên trong đại sứ quán nghe cho rõ, chúng ta đã bao vây cẩn mật nơi đây rồi, các người hãy mau chóng tranh thủ thời gian, bỏ vũ khí đầu hàng, sau đó thì hai tay đưa lên ôm chặt đầu từng người một bước ra đây, đừng có cố gắng chống cự mà vô ích. Đại sứ quán chính là đại diện cho chủ quyền thần thánh của nước Nhật Bản, tuyệt đối sẽ không dung tha cho những kẻ xâm phạm!

Sau khi hạ chiếc loa nhỏ xuống, vị sĩ quan này liền hướng mắt vào trong quan sát. Tên vệ binh đáng thương kia đang đứng như trời trồng ở bên trong, hoàn toàn mất đi ý thức. Ngay lúc này đây, y vô cùng sùng bái, ngưỡng mộ đội quân bên ngoài, họ chẳng khác gì những thần binh thiên tướng, đúng là không thể biết được tại sao họ có thể đến được ngay sau khi hắn vừa mới kéo chuông báo động.

- Ta đếm đến ba, nếu như các người vẫn còn ngoan cố không chịu ra ngoài, thì chúng ta sẽ dùng biện pháp mạnh để cưỡng chế.

Quan quân gật đầu với tên vệ binh kia, ngầm ra hiệu rằng y không cần phải sợ hãi, không cần phải gào thét nữa. Tên vệ binh kia bị ánh mắt ám áp của quan quân cảm hóa, thậm chí y còn muốn khóc, trong lòng thì vô cùng cảm động, cuối cùng thì y cũng hiểu được cái gì được gọi là cứu người đúng lúc nguy nan.

Đám người áo đen vừa mới xông vào trong phòng đại sứ quán vẫn chưa tìm được người trong chiếc Land Rover. Còn đại sứ Nhật Bản ở trên lầu, vừa mới bị kinh đông không kịp mặc quần áo cần thân, những cảnh vệ khác thì vừa mới nhảy lên, chuẩn bị ứng phó với tình huống đột ngột phát sinh: bên ngoài đã bị bao vây.

Mấy tên áo đen cầm vũ khí chắc trong tay rồi đưa mắt nhìn nhau. Chúng đang bàn bạc với nhau và mong muốn tìm được đáp án từ trong mắt của người đối diện, nhưng kết quả lại khiến cho tất cả bọn chúng cùng thất vọng.

Về cơ bản là chúng không biết đã xảy ra chuyện gì. Bọn chúng là người Nhật Bản, tại sao giờ phút này lại trở thành những tên ác nhân, tội phạm đi tấn công đại sứ quán Nhật Bản?

Đại sứ Nhật Bản không mặc quần áo được hai tên bảo vệ đưa vào bên trong. Ông ta vội vàng nhìn xuống mười mấy tên ác nhân đáng chết, tay đang lăm lăm vũ khí ở dưới lầu. Ánh mắt của ông ta đang bùng cháy, hận một nỗi là không thể dùng ánh mắt này mà giết người.

Vị sĩ quan kia lại cầm loa lên nói vọng vào bên trong.

- Bây giờ thì ta sẽ bắt đầu đếm, đây chính là cơ hội cuối cùng dành cho các người đó.

- Ba!

- Hành động!

Tên bảo vệ kia lại được một lần đơ não, tại sao vị sĩ quan kia lại đếm như vậy? Chẳng phải là ngài vừa nói là sẽ đếm đến ba hay sao? Tại sao bây giờ chưa gì đã đếm đến ba luôn?

Đoàng!

Một cỗ xe thiết giáp hướng nòng súng về hướng trực tiếp bắn ra lửa. Sau tiếng nổ long trời lở đất vang lên và một chùm ánh sáng chói mắt lóe sáng thì cửa chính của đại sứ quán Nhật Bản đã biến thành một đồng hồ nổ nát.

Năm sáu tên áo đen đứng gần ở cửa ra vào bị uy lực khủng khiếp của quả lửa đạn kia thổi bay ra ngoài. Giờ đây chúng đã biến thành một đám thịt bầy nhầy, máu me be bét rơi ở một nơi rất xa. Làn bắn pháo này dường như đã nằm ngoài dự đoán của rất nhiều người, đương nhiên là trừ những binh lính đang đứng sẵn ở cửa sẵn sàng đợi lệnh. Sau khi bắn quả pháo thứ nhất, vị sĩ quan kia lại phất tay, nòng pháo lại tự động điều chỉnh một chút, một lần nữa phun ra một đám lửa.

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc thì cửa sổ và bức tường ở phía trước đại sứ quán đã bị bắn vỡ, tạo thành một lỗ thủng rất lớn. Gạch đá và thủy tinh vỡ vụn văng ra khắp nơi. Tiếp sau đó thì lại có thêm ba tên áo đen nữa bị bắn chết, những tên còn lại thì bị dọa đến mức kinh hồn bạt vía, cứ đứng như tượng, chỉ để khi tên cầm đầu hét lớn lên thì bọn chúng mới phản ứng lại, mau mắn tìm chỗ ẩn nấp.

Vị sĩ quan kia lại vung tay lên.

Từng đội bộ đội đặc chủng dần sẵn trận địa di chuyển từ từ vào bên trong sân của đại sứ quán, dường như họ không gặp phải bất cứ một sự chống cự nào ở bên ngoài phòng đại sứ quán. Một chiến sĩ khi đi qua người tên bảo vệ kia đã vỗ nhẹ vào vai y và khẽ động viên:

- Người anh em à, cố mà giữ vững tinh thần nha, thần mã đều là phù vân!

109. Chương 109: Lân Tổ Đã Đến Đông Đủ

Trác Thanh Đế lại nhìn đồng hồ một lần nữa, ánh mắt sắc lạnh, đưa tay lên rồi phát mệnh xuống.

- Hành động!

Khi gã hô lên hai tiếng này, âm thanh không quá lớn nhưng lại rất có khí phách.

Vị sĩ quan sau khi nhìn thấy Trác Thanh Đế phát tay thì lập tức truyền mệnh lệnh tấn công xuống dưới. Hàng trăm chiến sĩ bộ đội đặc chủng đã xếp thành những tiểu đội nhỏ, trật tự khí phách bước vào trong tập đoàn Cửu Nhật.

- Quá điên cuồng!

Lân Ngũ khẽ kêu lên.

- Thực ra đây chính là một vở kịch lớn, may mà ta cũng có mặt ở đây!

Lân Ngũ bước lên phía trước, nắm lấy bả vai của Trác Thanh Đế và hỏi:

- Tại sao không nói cho ta biết? Cho ta tham gia vào lần hành động này đi!

Trác Thanh Đế lùi bao thuốc ra rồi đưa cho Lân Ngũ một điếu. Sau khi tự mình châm lửa quay sang nói với Lân Ngũ:

- Nguyên nhân mà ta không nói cho chú biết chỉ có một mà thôi, đó chính là ta cố ý làm vậy.

Lân Ngũ khó khăn lắm mới có thể kìm nén được kích động muốn đâm cho tên này một vài cái, sau khi y dùng tay bóp nát điếu thuốc :

- Điều này thì ta có thể không tính toán với người, nói thẳng đi, ta có thể tham gia vào lần hành động này không.

- Ở đây thì không thể nhưng chú vẫn có thể đến tham gia ở một nơi khác.

- Làm gì?

- Lân Tổ, ngoài chú và Lân Cửu ra thì mọi người đều đã có mặt đông đủ ở khu vực gần tập đoàn Thập Chu rồi. Nếu như bây giờ chú nhanh chóng qua đó thì chắc vẫn còn việc cho chú làm đó. Đừng nói là ta nhỏ mọn nha, xe của ta chú cứ lấy mà dùng!

- Ta hận người!

Khi mà Lân Ngũ nói ra ba chữ kia, Trác Thanh Đế lập tức nổi hết da gà da cóc lên. U oán, mẹ kiếp, quá u oán!

Bắt lấy chùm chìa khóa xe trong tay của Trác Thanh đế, Lân Ngũ bước nhanh đến chỗ chiếc xe , kéo cửa xe và nhảy vào trong. Sau khi nhấn ga chiếc xe Hammer lại nhả ra một luồng khói đen xì rồi phóng đi như một con chó hoang đứt cương. Chiếc xe lao với tốc độ kinh hoàng, nhanh đến mức người nhìn sẽ nghĩ rằng nó là một chiếc xe thể thao được lắp đặt bộ phận đẩy khí. Chỉ trong nháy mắt, người và xe đã biến mất khỏi tầm mắt của Trác Thanh Đế.

Trác Thanh Đế ngậm điều thuốc rồi khẽ nhếch mép lên, đưa tay ra đón lấy một khẩu súng trường bán tự động từ một binh sĩ đứng bên cạnh, rồi dẫn theo vài bộ đội đặc chủng khác hướng về phía tập đoàn Cửu Nhật.

- Đêm nay, lão tử ta sẽ quét sạch hang ổ ở thành phố Đông Đình của các người!

Một tiểu đội bộ đội đặc chủng vừa mới lên vào bên trong tập đoàn Cửu Nhật thì từ những góc khuất lao ra vài tên áo đen tay cầm súng nhỏ tự động. Mấy tên này vừa xuất hiện thì đã bắt đầu nổ súng không cần biết đến mục tiêu, những tiếng nổ vang giòn vang lên, rồi tiếng vỏ đạn rơi lạnh canh xuống mặt đất, những đốm lửa lóe lên.

Tiểu đội trưởng ra hiệu, những binh sĩ trong tiểu đội liền chia nhau ra hành động. Sau khi tiểu đội trưởng vừa mới tìm được chỗ ẩn nấp thì ngay lập tức y đã lên đạn và bóp cò khẩu súng trường bán tự động được sản xuất ở trong nước. Pằng! Pằng! Pằng! Ba tiếng súng vang lên, những viên đạn chính xác như được gắn thêm mắt chui xuyên qua trán và ngực của ba tên áo đen. Trong đó có một tên, tay cầm khẩu súng nhỏ tự động đã được lên đạn nhưng chẳng may ngã xuống đất trước khi viên đạn được bắn đi, khiến cho viên đạn không có mắt bắn luôn vào người của đồng bọn.

Sau khi chia nhau ra, những binh sĩ bộ đội đặc chủng tay cầm chắc vũ khí cũng đã bắt đầu phát huy uy lực. Năm sáu tên áo đen nhìn thấy tình thế đang diễn biến theo chiều hướng xấu nên vội vàng quay người bỏ chạy, bỏ mặc những tên đồng bọn khác đang bị bắn chết ngay tại chỗ. Người đội trưởng phát tay, dẫn theo cấp dưới đuổi theo mấy tên áo đen kia.

Một tiểu đội khác trong lúc tiến vào trong tòa nhà cao tầng chính của tập đoàn Cửu Nhật thì đã gặp phải một sự kháng cự: Mười tên áo đen cầm theo đủ loại vũ khí đứng ngăn cản ở trước cửa chính của tòa nhà. Chúng liên tiếp nã súng về phía đội quân, những viên đạn được liên tiếp bắn ra đã tạo thành một tấm lưới lửa ngăn cản bước tiến của đội quân. Sau khi người đội trưởng phát tay ra hiệu các chiến sĩ bắt đầu tiến vào trạng thái trận đánh phục kích, họ nhanh chóng đi tìm công sự che chắn và bắt đầu xạ kích. Đội trưởng thông qua máy bộ đàm chỉ huy cả đội, một tay súng bắn tỉa yểm hộ ở phía sau đã tìm thấy vị trí của bọn họ.

Pằng! Trán của một tên mặc áo đen đã bị một viên đạn xuyên thủng, dưới tác động của một lực tác động mạnh như vậy, người của y trực tiếp bị bay ra ngoài, nửa đầu còn bị gãy, thi thể không toàn thân rơi một cái rầm xuống đất.

Súng bắn tỉa không ngừng phát huy uy lực, còn tính mạng của mấy tên áo đen kia thì lại không ngừng bị cướp đi. Tên cầm đầu đám người mặc áo đen này nhìn thấy tình huống ngày càng bất lợi cho bọn chúng, và đến lúc này thì bọn chúng cũng đã không thể tiếp tục được nữa, hắn liền lớn tiếng gào lên một tiếng sau đó thì cầm đầu cầm cổ chạy vào bên trong tòa nhà. Dưới sự chỉ huy của người đội trưởng, bộ đội đặc chủng bắt đầu truy kích. Có một tên áo đen chạy khá chậm và thể là y đã lọt vào tầm ngắm của một khẩu súng trường, nhanh chóng nghiêng ngã xiêu vẹo ngã xuống đất. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà hơn mười tên áo đen đã bị những chiến sĩ bộ đội đặc chủng với những khẩu súng bắn tỉa tiêu diệt mất một nửa, mấy tên may mắn còn sót lại thì hoảng sợ cầm đầu cầm cổ chạy vào bên trong.

Tiểu đội duy trì đội hình yểm hộ tiến vào bên trong tòa nhà, tất cả những kháng cự đều bị bọn họ tiêu diệt một cách nhanh gọn và sạch sẽ. Những bộ đội đặc chủng vừa có tổ chức ở tất cả các phương diện thì những trở ngại, chống cự như thế này thực không đáng để họ để ý tới. Một trận đánh nhỏ vẫn cứ tiếp tục diễn ra, toàn bộ bảo vệ người Nhật Bản của tập đoàn Cửu Nhật bắt đầu xông ra ngoài kháng cự lại. Nhưng có lẽ vì quá vội vàng mà sự chống cự của bọn chúng rất khó có thể ngăn cản được bước chân của bộ đội đặc chủng tiến về phía trước.

Trong vòng 20 phút, tòa nhà chính của tập đoàn Cửu Nhật đã bị khống chế hoàn toàn. Tòa nhà ký túc và nhà kho cũng đã bị khống chế, những công nhân viên chức thì vẫn đang chìm trong giấc mộng cũng đã được sắp xếp thỏa đáng.

Trong phòng quan sát, Tiểu Dã Tam Mộc nhìn chăm chú vào màn hình quan sát, đôi mắt của gã đã nổi đầy tia máu đỏ, biểu cảm của gã vô cùng dữ tợn trông chẳng khác gì một con dã thú đang bị đói. Gã cắn chặt môi, cả tim và khoe miệng đều chảy máu.

Đột nhiên xuất hiện!

Lần tấn công này đột ngột như vậy, về cơ bản là gã không hề nghĩ rằng ngày hôm nay sẽ có những xảy ra những chuyện như thế này. Từ trước đến giờ chưa bao giờ gã nghĩ rằng người Trung Quốc lại có thể tiến hành thanh trừ một cách quanh minh chính đại như vậy. Gã không cho rằng người Trung Quốc sẽ có được sự quyết đoán này, nhưng rõ ràng là gã đã sai lầm, hơn nữa lại còn là sai lầm quá lớn. Trong tình huống không có bất cứ sự chuẩn bị nào cả lại bị tấn công đột ngột với một quy mô lớn như vậy, điều này khiến cho một người từ trước đến giờ vẫn luôn tỉnh táo và lý trí như gã cũng phải trở tay không kịp, ruột gan rối bời!

- Tại sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy?

Tiểu Dã Tam Mộc thì thảo nói nhỏ.

- Tại sao lại có thể như vậy được?

Giờ phút này, gã đã không thể nào khống chế được tâm trạng bị dả kích của bản thân mà rào rú lên, khiến cho tất cả những thuộc hạ đứng sau lưng gã cũng phải giật bắn người. Mười mấy tên thuộc hạ thân tín đứng bao quanh lấy người gã, người nào người nấy đều cúi đầu xuống không dám hé răng nói câu gì.

Tùng Bồn bước đến bên cạnh Tiểu Dã Tam Mộc và nói khẽ:

- Tổng tài, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này thì hơn, bây giờ chúng ta đi vẫn còn kịp.

Tiểu Dã Tam Mộc quay phắt người lại, nắm chặt lấy bả vai của Tùng Bồn vừa lắc vừa hỏi:

- Tại sao lại có thể như vậy được? Chúng dựa vào cái gì mà dám xông vào đây cơ chứ?

Tùng Bồn nhẹ nhàng tháo bàn tay của Tiểu Dã tam Mộc, đẩy chiếc kính trên sống mũi của mình và đáp lại:

- Tổng tài, xin ngài hãy bình tĩnh và lý trí! Đối phương rõ ràng là đã có sự chuẩn bị từ trước nên mới dám đến đây, nếu như chúng ta vẫn không đi thì e rằng sẽ không kịp mất.

Về ngoài tình tĩnh và lạnh lùng của Tùng Bồn đã khiến cho Tiểu Dã Tam Mộc lấy lại được bình tĩnh. Gã lùi về sau hai bước rồi quay đầu lại nhìn vào đội bộ đội đặc chủng đang liên tiếp tiến vào trong tòa nhà tập đoàn Cửu Nhật trên màn hình. Sau khi người gã khẽ run lên thì gã liền buông một câu chán nản thở dài rồi.

- Đi thôi, hiện tại thì chúng ta đã bất lực rồi, không thể nào mà có thể xoay chuyển trời đất được nữa.

- Tùng Bồn, ngài hãy ở lại, đem tất cả những tài liệu có thể dùng được hủy đi, ta sẽ đến đón ngài!

- Rõ! Tổng tài!

Tùng Bồn khom người đáp lại, biểu cảm của y vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khác thường, dường như những chuyện đang xảy ra trước mắt không hề có quan hệ gì với y. Nhìn theo bóng lưng của Tiểu Dã Tam Mộc vội vàng rời khỏi, Tùng Bồn ngẩng đầu lên, khóe miệng của y cong lên, tạo thành một nụ cười đầy ẩn ý.

Trận đánh ở đại sứ quán diễn ra được 10 phút thì kết thúc. Mười mấy tên áo đen dường như không thể tạo nên được sự chống cự gì hết liền bị tiêu diệt, chỉ có tên thủ lĩnh và hai tên khác là may mắn thoát được. Quân đội đã dùng súng đến tấn công đại sứ quán Nhật Bản và giải quyết thành công một vụ án lớn quan trọng mà không hề có bất cứ một sự tổn thất hay thương vong nào.

Tất cả những nhân viên người Nhật Bản bên trong đại sứ quán đều vội vàng được sơ tán khẩn cấp, đại sứ quán giờ đây đã do quân đội tiếp quản. Vị sĩ quan phụ trách chỉ huy đứng lại trao đổi với đại sứ Nhật Bản vài câu rồi sắp xếp chỗ ăn ở ổn thỏa cho họ, sau đó liền hạ lệnh cho binh lính tiến vào bên trong đại sứ quán tiến hành điều tra triệt để, đề phòng xảy ra tình huống có cá lọt lưới.

Tại một con ngõ nhỏ tối cách đại sứ quán không xa, sau khi giao Lâm Cửu đang được bế trên tay đưa cho Triệu Long Tường và Kim Tiểu Chu đã đợi sẵn ở đây từ rất lâu rồi, Cường Tử liền quay người chạy như bay ra bên ngoài. Ở trước cửa ngõ, Cáp Mô và Chu Bách Tước đã đứng đó đợi hẵn, ba người cùng lên chiếc Audi A8, Chu Bách Tước lái xe nghênh ngang rời đi, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm đen.

Tại một quán cơm nhỏ kinh doanh suốt hai mươi bốn giờ trong ngày, nơi đây cách tập đoàn Thập Chu không xa, Trần Đông Thanh đứng thẳng người ở trên lầu hai dùng kính viễn vọng chuyên dùng về ban đêm quan sát tập đoàn Thập Chu. Lúc này y tot ra vo cùng nghiêm túc. Đứng ở sau lưng y, ngoài Lân Cửu ra thì tất cả mọi thành viên trong Lân Tổ đều đã đến đông đủ, ngay cả Lân Ngũ vừa mới lái xe Hummer dừng ở một nơi cách đây một cây số rồi phải chạy bộ tới, giờ đây cũng đã đứng ở đằng sau Trần Đông Thanh.

Tất cả mọi người có mặt trong căn phòng đều không nói gì. Lân Nhất ngồi trên ghế, an nhàn xem tài liệu. Gã là một người đàn ông trung niên, năm nay hơn ba mươi tuổi, đầu cắt tóc ngắn kiểu húi cua, tướng mạo bình thường, trên khuôn mặt cũng không có bất cứ một chút kích động nào, nhìn bộ dạng bình tĩnh an nhàn của gã, người nhìn sẽ nghĩ gã là một người đàn ông đã lập gia đình, sau giờ làm đang ngồi ở nhà đọc báo .

Lân Nhị cũng ngồi trên ghế nhưng y lại không có được dáng vẻ bình tĩnh như Lân Nhị. Tướng mạo của Lân Nhất rất bình thường, ngay cả khi trên đường phố, có người ngày nào cũng đụng phải vai của lân Nhất thì gã cũng sẽ không bao giờ để lại ấn tượng đặc biệt cho người này. Nhưng Lân Nhị thì lại khác, y cũng ngồi ở đó, nhưng lại lạnh lùng, trầm tĩnh như một thanh đao sắc nhọn, bất cứ lúc nào cũng có thể tuốt vỏ.

Lân Nhị đang ngồi ăn, trong phòng bày biện cả một chiếc bàn đầy ăn đồ ăn thức uống nhưng ngoài y ra thì không có một ai buồn nhắc đến. Cả một bàn thức ăn đầy ắp dường như là đặc biệt chuẩn bị cho y vậy. Nét mặt của y rất lạnh lùng, trên đôi môi mỏng còn dính đầy dầu mỡ, đôi mắt chăm chú nhìn vào thức ăn thỉnh thoảng lại chột lóe lên.

Trong Lân Tổ, người có chỉ số IQ biến thái nhất chính là Lân Nhất, còn người mà có chỉ số sức lực biến thái nhất lại là Lân Nhị.

Lân Tam người được xưng là đối thủ khó tiếp cận nhất, đến ngay cả Lân Nhị trong vòng ba chiêu cũng không thể nào tiếp cận được người y. Lân Nhị không thích sử dụng súng ống, y chỉ thích sử dụng đao, y có một thanh đao ngắn, mũi đao dài ba xích.

Chỉ có những người đã từng giao đấu với Lân Nhị thì mới biết được sự khủng bố của Lân Nhị, nhưng có một điều đáng tiếc là tất cả những người có cơ hội được giao đấu với lân Nhị, tính đến thời điểm hiện tại thì chưa có một ai được sống sót. Lân Nhị đã ra tay thì không có một ai được sống sót, đây chính là bí mật mà tất cả mọi người trong Lân Tổ đều biết.

Không có một ai biết vì sao Lân Nhị lại thù hận đám người phạm tội kia lớn đến như vậy, chỉ cần y ra tay thì điều này tương đương với chuyện người được nhắm đến bị tuyên án tử hình, cho nên tính đến hiện tại, Lân Nhị chính là một người được giao nhiệm vụ ít nhất trong Lân Tổ, nhưng đồng thời cũng là một người làm việc hiệu quả nhất.

Hiệu suất thành công của y là trăm phần trăm.

Năm đó, một tên đặc công nằm vùng ở trong nước suốt hơn hai mươi năm đã thành công lấy được một phần cơ mật quân sự quan trọng, nhưng đúng cái ngày ông ta quay về nước thì đã bị chết chính trong bồn tắm của căn biệt thự của mình. Ông ta đã bị một đao cắt đứt cổ họng, thậm chí ông ta còn chưa kịp gửi phần tài liệu quan trọng mà khó khăn lắm ông ta mới có thể lấy trộm được. Tên đặc công cấp Thái quyền quyền vương đó đã bị Lân Nhị giết chết bằng một đao.

Lân Tứ là một cô gái có vẻ bề ngoài điềm đạm nho nhã, dung nhan của cô, không thể nói là quá đẹp thậm chí là có chút bình thường nhưng nếu như bạn cẩn thận quan sát, tỉ mỉ tìm hiểu người con gái này thì bạn sẽ phát hiện ra rằng đây chính là một người con gái vô cùng hấp dẫn. Tiện đây xin nói luôn, Lân Tứ chính là chị gái ruột của Lân Cửu, họ cũng chính là cặp chị em duy nhất trong bảy đặc công hạng nhất.

- Đến đây!

Trần Đông Thanh đột nhiên kêu lên một câu, tất cả mọi người trong căn phòng liền đứng ngay dậy, bao gồm cả Lân Nhị chỉ biết cắm đầu vào ăn hay là Lân Nhất chỉ biết cúi đầu đọc tài liệu.

110. Chương 110: Phong Cách Của Cáp Mô

Hơn mười người áo đen sau khi đáp xuống liền nhanh chóng lên vào trong tòa nhà của tập đoàn Thập Chu, họ không đi bằng cửa chính mà là đi từ cửa nhỏ ở đằng sau tòa nhà. Một chàng thanh niên mặc một bộ áo kẻ ca rô, trong đêm tối đeo một chiếc kính con cóc lớn đứng ở trước cửa dẫn đám người này vào trong, rất nhanh sau đó cả đám người đã lên vào được bên trong tòa nhà.

Trần Đông Thanh nhìn thấy đám người đó đột nhập vào bên trong tòa nhà liền bỏ kính viễn vọng chuyên dùng ban đêm xuống, quay người nhìn tất cả mọi người trong Lân Tổ một lượt, khóe miệng của y cong lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ, biểu cảm rất thoải mái.

- Đi thôi, đánh rần động cỏ!

- Lân Nhất, Lân Lục phụ trách tiếp ứng, Lân Ngũ trợ giúp, Lân Nhị anh sẽ phụ trách việc xử lý tất cả những người có tên trong danh sách này. Ba người Lân Tam, Lân Tứ và Lân Bát sẽ phụ trách hủy toàn bộ tài liệu. Tất cả mọi người đã nghe rõ chưa?

- Rồi!

- Đi đi!

- Rồi!

Tám thành viên trong Lân Tổ với dáng người không giống nhau bắt đầu từ cửa sổ tầng hai của quán cơm nhỏ nhảy ra ngoài, động tác vô cùng nhanh gọn. Lân Ngũ là người cuối cùng đi ra, y vác theo khẩu súng bắn tỉa của mình chạy về phía ngược lại với phương hướng của đồng đội. Trước khi đến đây y đã lựa chọn xong điểm ngắm bắn, đó là tháp tín hiệu của đài truyền hình thành phố cách đây không xa. Nơi đó chính là nằm đối diện với tòa nhà của tập đoàn Thập Chu, tầm nhìn vô cùng khoáng đạt.

Hai người Lân Nhất và Lân Lục sau khi ẩn nấp ở một nơi tối cách tòa nhà không xa, hai người cùng trao đổi với nhau bằng ký hiệu tay rồi bắt đầu tách nhau ra. Lân Lục vẫn ở nguyên vị trí cũ mai phục còn Lân Nhất lại chạy sang một hướng khác. Ba người Lân Tam, Lân Tứ và Lân Bát nhanh chóng thoát khỏi tầm nhìn của đám bảo vệ đi tuần tra và lên vào bên trong tòa nhà. Đám bảo vệ không có tố chất cao đó và hệ thống quan sát bên trong tòa nhà, đối với họ mà nói thì không thể nào được coi là những trở ngại lớn.

Lân Nhị và Lân Thất thì lại lần lượt gài giác hút vào chân và tay, trực tiếp từ phía bên cạnh của tòa nhà mà leo lên giống như hai con nhện khổng lồ. Vị trí mà hai người họ lựa chọn chính là một mặt không đón nắng của toàn nhà. Trong bóng tối nếu như không cẩn thận quan sát thì căn bản là sẽ không có ai phát hiện ra bóng dáng của hai người này.

Trần Đông Thanh nhìn thấy thuộc hạ của mình đã vào vị trí hết cả rồi thì y cười cười rồi ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn. Cầm chai rượu trắng vẫn chưa mở nút ở trên bàn, tự rót cho mình một chén rồi khẽ nhấp lấy một ngụm. Thiệu Dao Tử sáu mươi hai độ, cay và đắng.

Lôi điện thoại di động ra và gửi một tin nhắn với nội dung đơn giản.

- Chúng tôi đã yểm hộ sẵn cho anh rồi đó, người hãy đi đại sát tứ phương đi!

Một lát sau thì màn hình điện thoại sáng lên, một tin nhắn được gửi đến.

- Nếu như thành công thì đây có thể coi là một phần công lao. Không biết người mà chưa vào đoàn thì có thể được đưa thăng vào đẳng hay chăng?

Sau khi xem xong tin nhắn Trần Đông Thanh liền cười hi hi, cất điện thoại đi mà không trả lời tin nhắn nữa. Thay vào đó y bưng bình rượu Thiệu Dao Tử mạnh mới chỉ uống được một chút trước đó uống cạn. Vừa mới uống xong nhưng trong lòng y như có một ngọn lửa bùng cháy dữ dội, nhanh chóng lan tỏa ra khắp cơ thể như một ngọn lửa đang lan rộng trên đồng cỏ, đó là một sự thoải mái không nói hết được bằng lời.

Cường Tử cất điện thoại vào trong túi quần và cười cười, hắn xoay người lại nói với hai người Chu Bách Tước và Cáp Mô:

- Chu thúc sẽ phụ trách tiếp ứng, con và Cáp Mô ca sẽ đi vào bên trong, bất luận là có thành công hay không thì nửa giờ sau nhất định con sẽ đi ra.

Cáp Mô nhếch mép cười cười, gã không nói câu gì, chỉ ngênh ngang hất mái tóc mà cả đời cũng sẽ không bao giờ lỗi một của mình, trên khuôn mặt với đôi mắt nhỏ nhưng tinh anh có tầm bao quát, thì nụ cười của gã thật là thoải mái. Những chuyện đột nhập hay lên vào trong như thế này, đối với gã mà nói thì chính là sở trường của gã. Năm xưa người ở trong cửa thông gió trong quán ba Tử La Lan chính là gã. Luận về giao đấu kịch liệt thì bản lĩnh của gã chỉ là một nhân vật bình thường, không đáng để nhắc đến nhưng nếu luận về kỹ xảo trộm đồ thì gã có thể xứng đáng với danh hiệu trạng nguyên, được đeo lụa đỏ cười ngửa đi khắp phố phường.

Chu Bách Tước khẽ gật đầu, cố gắng kìm nén cơn nghiện thuốc lá càng ngày càng lớn của mình kể từ sau khi quen biết Cường tử. Anh ta xoay người bước đi rồi biến mất trong màn đêm. Cường Tử vỗ vào vai của Cáp Mô và nói:

- Vừa này cái tên mặc bộ đồ vết màu đen đã nói rồi, chuyện này nếu như thành công thì sẽ phê chuẩn cho anh vào đảng.

Cáp Mô gãi gãi đầu, cười và lắc đầu:

- Tôi không làm đâu!

- Vì sao?

- Nửa đời của tôi đã thiếu tiền đoàn phí rồi, tôi sợ họ sẽ đòi tôi.

Cường Tử:

- ...

Hai người lần lượt đi thám thính một vòng quanh tòa nhà chính của tập đoàn Thập Chu, nhưng họ lại chuẩn bị lên vào một ngôi nhà ba tầng ở phía đằng sau. Nơi đó đúng là không thể nào sánh với quần thể kiến trúc to lớn hoành tráng hàng trăm mẫu đất của khu Liễu Tây Uyển tập đoàn Thập Chu, trông nó chẳng khác gì một cái vỏ sò đơn độc trên bãi cát dài và rộng. Ngôi nhà này có kiểu kiến trúc cổ xưa, dường như là một ngôi nhà duy nhất vẫn chưa bị dỡ bỏ trong quần thể kiến trúc hiện đại và hoành tráng của khu Liễu Tây Uyển. Nơi đây, ngày xưa chính là ký túc xá của công nhân xây dựng.

Kiến trúc của ngôi nhà này không hoa lệ, hoàn toàn không ăn nhập với phong cách tổng thể của khu Liễu Tây Uyển, nhưng kiến trúc xanh hóa xung quanh ngôi nhà lại vô cùng tốt, những dây thường xuân leo kín một mặt của ngôi nhà đã che mất kiến trúc bình thường của nó. Diện tích của ngôi nhà cũng không lớn lắm, đó chính là kiến trúc đá đỏ đã dần dần bị đào thải. Lúc này, ngôi nhà được bao phủ bằng một màn đêm đen tối như bưng, đến một ngọn đèn dầu cũng không có.

Kiến trúc xanh hóa ở phía trước ngôi nhà nhỏ rất đặc biệt, đó đều là những cây gỗ cao lớn, khiến cho ngôi nhà trở nên bí mật, lấp ló ở phía sau. Một ngôi nhà với kiến trúc như vậy, về màu hè thì nhất định sẽ rất thoáng mát.

Hai người ẩn nấp ở phía sau một lùm cỏ, trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

- Cửa trước có bốn người, cửa sau có hai người, trên mái nhà có hai người, bên cạnh gian phòng nhỏ, trông giống như nhà vệ sinh có ít nhất là bốn người nữa, canh phòng vô cùng cẩn mật.

Cáp Mô híp đôi mắt to màu xanh lá của mình rồi nói khẽ. Về phương diện này, y chính là một chuyên gia mà ai ai cũng không thể phủ nhận được. Gã chỉ cần tùy ý đưa mắt nhìn vài cái là có thể phát hiện được những tên bảo vệ dù đã được huấn luyện cẩn thận. Nơi này thực sự là có chút quỷ dị. Sau Cường Tử đã đi lòng vòng quanh khu Liễu Tây Uyển này vài vòng, thì hẳn chắc chắn khẳng định nơi đây chính là mục tiêu mà không phải là tòa nhà cao tầng đồ sộ kia.

Một ngôi nhà ba tầng không bắt mắt, vô cùng bình thường mà lại được canh phòng bảo vệ cẩn mật, rõ ràng là một chuyện không bình thường.

Sau khi Cáp Mô bước vào khu Liễu Tây Uyển này, gã cũng phát hiện ra sự bất thường của nơi đây. Gã là một người có kinh nghiệm và tài năng trời phú về phương diện này, cho nên gã có thể nhìn thấy sự khác biệt của ngôi nhà này cũng là một chuyện quá bình thường nhưng Cường Tử cũng phát hiện ra điều này, nó khiến cho gã cảm thấy kinh ngạc, gã càng thêm vài phần hứng thú về chàng thanh niên mang tên Cường Tử này.

Lúc trước Cường Tử chỉ cảm thấy nơi này rất khác lạ, dường như bên trong đang có một thứ gì đó không bình thường. Đó chính là một cảm giác thôi thúc sự tò mò của hắn về ngôi nhà này. Hắn hoàn toàn không biết bên trong ngôi nhà này đang cất giấu thứ gì nhưng nhất định ngôi nhà này có bí mật gì đó.

- Có cách nào để lên vào đó hay không?

Cường Tử khẽ hỏi.

Cáp Mô hất mái tóc của mình rồi khẽ cười cười. Dưới ánh trăng bàng bạc, hàm răng của gã trắng sáng vô cùng, đủ tư cách để làm người mẫu quảng cáo cho một hãng kem đánh răng nào đó. Có thể nói rằng, hàm răng này chính là điểm cộng duy nhất trên khuôn mặt của gã.

- Nếu như chỉ có như thế này mà đã có thể làm khó ta, vậy thì ta sẽ không phải là anh Cáp Mô mà người trên giang hồ, người gặp người quý, hoa gặp hoa nở, đã từng đi đến nghìn nhà vạn hộ, nhìn thấy cô số cảnh tượng trên giường, nhân xưng Ngọc Diện Tiểu Phi Long.

Cường Tử cười lạnh một cái, tự nhủ với lòng:

- Một đoạn giới thiệu dài như vậy làm sao có thể nhớ được đây?

- Chú đứng ở đây đợi anh, để anh tạo cơ hội cho chú lên vào trong đó.

- Phía trước hay phía sau?

- Đằng sau có hai người, nhất định là phải đi vào từ cửa sau. Cáp Mô ca của chú, nơi mà anh đây đi qua nhiều nhất chính là đi cửa sau đó, quen việc dễ làm ý mà.

- Làm sao anh có thể vào trong đó được?

- Hi hi, Cường Tử, chú hãy nhìn cho kỹ vào, Cáp Mô ca của chú làm sao để lên vào trong đó, đảm bảo rằng chú sẽ được mở rộng tầm mắt.

Nói xong, Cáp Mô sửa sang lại quần áo, dùng một sợi dây thun cột gọn lại mái tóc dài đến ngang vai của mình. Sau khi cột xong thì mái tóc của gã đã buộc thành một bím tóc đuôi ngựa. Chỉ nhìn qua bím tóc này thôi mà đã khiến cho Cường Tử không sao dám nhìn tiếp và cảm thấy buồn nôn. Sau khi hắn nhìn thấy bím tóc đuôi ngựa của Cáp Mô, không biết vì sao mà hắn lại có một kích động khó mà có thể kìm nén được: muốn đánh cho Cáp Mô một trận tới tơi bời.

Sau khi chuẩn bị xong thì gã khom người lẩn sang bên đó, dừng lại ở một nơi cách cửa sau khoảng 5 m, rồi tiện tay nhặt lấy một viên đá nhỏ, lung lên tung xuống vài lần và dùng lực ném ra ngoài. Tốc độ của viên đá nhỏ này rất nhanh, trực tiếp bắn vào ốt của một tên bảo vệ đang ẩn nấp ở trong bóng tối phía cửa sau. Lực tác động quả nhiên là không nhẹ.

- Á!

Đang ẩn nấp ở trong bóng tối, tên bảo vệ này đột nhiên cảm thấy sau ốt mình đau ghê gớm, y khẽ kêu lên một tiếng. Cường Tử nhìn thấy Cáp Mô trực tiếp đánh lên tên bảo vệ liền sợ đến mức vội vàng đưa tay lên che miệng lại, hậm hực tự mắng lấy một câu: “đồ trứng thối.” Hiện tại hắn chỉ hận một nỗi không thể lột da rút gân Cáp Mô biến hắn thành một con chim bìm bịp nướng, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc, hai mắt mở to hết cỡ.

Tên bảo vệ bị đánh lên liền kêu lên một tiếng trong vô thức rồi quay đầu lại quan sát. Một tay của y đưa lên xoa xoa ốt, tay còn lại thì lôi khẩu súng trong ngực ra. Tên bảo vệ còn lại đang nấp ở phía đối diện cũng vội vàng chui ra, nhanh chóng bước đến bên cạnh tên bảo vệ bị đánh lên. Hai tên cúi đầu xuống, nói khẽ với nhau vài câu thì một người ở lại, còn tên bảo vệ bị đánh lên cầm lấy khẩu súng chậm chậm đi ra xung quanh tìm kiếm.

Đúng lúc tên bảo vệ kia nhấc chân bước ra ngoài quan sát thì Cáp Mô giống như một con báo đang ẩn mình rình mồi, khi thấy con mồi, gã vội vàng nhảy ra nhưng chỉ là không phải gã muốn săn mồi mà là muốn lên vào trong.

Cáp Mô bước tới đứng ở đằng sau tên bảo vệ được cử ở lại mà không phát ra bất cứ tiếng động nào. Thân hình bé nhỏ của gã đã được che khuất hoàn toàn bởi tên bảo vệ đứng ở đằng trước, còn cái tên bảo vệ đi tuần kia thì thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn đồng bọn nhưng về cơ bản là không thể nào phát hiện ra chuyện đằng sau lưng của đồng đội mình lại có một người nữa. Đừng nói là y chứ ngay cả tên bảo vệ kia cũng không hề cảm nhận được rằng đằng sau lưng mình đang có một người, hơn nữa gã lại đứng cách bản thân có 10 cm.

Quan sát thêm một lúc nữa nhưng tên bảo vệ kia cũng không hề phát hiện ra bất cứ thứ gì bất thường, y khẽ mắng vài câu rồi quay người bước về phía ngôi nhà. Còn tên bảo vệ vẫn đứng ở chỗ cũ nhìn thấy không có chuyện gì cũng quay đầu lại bước đi. Còn tên Cáp Mô thì giống như một con giòi ở trong xương mu bàn chân của tên bảo vệ kia, cũng đồng thời quay người lại, giống như một cái bóng của tên kia vậy, theo sát sau lưng. Thậm chí Cáp Mô còn quay đầu lại nhìn về phía Cường Tử đang ẩn nấp mà làm một cái mặt quỷ!

Thật là quá quỷ dị! Cáp Mô nhẹ nhàng theo sau tên bảo vệ đó bước vào trong cửa sau.

Lúc này, quả tim của Cường Tử dường như đã sắp nhảy khỏi cổ họng. Bây giờ nếu như tên bảo vệ đang bước về phía trước kiểm tra kia mà quay người lại, thì nhất định y sẽ nhìn thấy con quỷ Cáp Mô. Cường Tử thực sự không dám nhìn tiếp.

Nhưng vận khí của Cáp Mô lại quá tốt, thời khắc mà gã theo sau tên bảo vệ kia bước vào cửa sau thì gã giống như một con lươn trườn trườn lên vào trong cửa sau, động tác vô cùng nhanh chóng rõ ràng là khiến cho người khác phải lú lẫm lại. Thời khắc mà cánh cửa sau đóng lại và tạo ra một khe hở dường như đã thu hút sự cảnh giác của bảo vệ. Y quay người lại nhìn một cái, thì chính là tên đồng đội lúc này bị đánh lên đang đưa tay lên xoa xoa cái ót đang quay lại.

Suýt nữa thì xảy ra tai nạn.

Nếu chỉ chậm một giây thôi thì Cường Tử thực sự không dám tưởng tượng sẽ xảy ra hậu quả gì nữa.

Cường Tử vô thức đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán. Sau khi hấn lấy lại tinh thần thì khẽ cười cười:

- Cáp Mô ơi là Cáp Mô, anh mà giống như một con cóc sao, rõ ràng anh là một con hồ ly, một con hồ ly lớn dám đổi trắng thay đen!

111. Chương 111: Đào Ngũ

Sau khi Lân Ngũ trốn thoát khỏi đội bảo vệ của đài truyền hình thành phố bằng thời gian ngắn nhất, trong vài phút thì y đã leo lên được tầng cao nhất của tháp tín hiệu đài truyền hình. Khi mà y mang theo khẩu súng bắn tỉa của mình xuất hiện ở vị trí thích hợp nhất thì Lân Ngũ với tốc độ nhanh nhất cũng vừa mới leo lên được vị trí được chỉ định từ trước ở phía bên của tòa nhà.

Theo tình báo thì một mục tiêu của trong đó chính là người sống ở tầng thứ hai mươi chín. Nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì người này sẽ trở thành mục tiêu thứ nhất của Lân Ngũ vào tối nay. Lân Ngũ bỏ một tay ra, rút khỏi giác hút ở bàn tay, lắp một cái móc treo trên tường, sau đó thì đeo dây an toàn, một đầu thì treo vào cái móc treo, một đầu thì thắt vào eo của mình. Sau khi dùng giác hút hút một khối thủy tinh, rồi dùng một chiếc máy cắt kính hình tròn quay lấy một vòng, nhẹ nhàng nhấc lên, trên tấm thủy tinh xuất hiện một lỗ hổng hình tròn.

Sau khi dùng nhựa cao su đặc biệt dính tấm thủy tinh lên trên tường, gã làm như vậy là vì không muốn cho tấm thủy tinh rơi xuống đất và phát ra tiếng động thu hút sự chú ý của đám bảo vệ kia. Lân Ngũ treo người trên chiếc móc treo, dùng đưa dùng đưa rồi chính xác chui qua chiếc lỗ hình tròn đó. Cởi bỏ móc treo, gã nhìn quanh khắp nơi và xác định không có một ai liền rời khỏi vị trí, bắt đầu đề phòng. Lân Ngũ lập tức

cũng chui qua lỗ hổng đó mà vào, hai người trao đổi với nhau một chút sau đó thì gạt đầu, người nào người nấy ngấm chính xác phương hướng mà đi.

Đúng lúc này, Lân Tứ phụ trách phá hoại tài liệu đang lắp đặt thiết bị quấy nhiễu tín hiệu, biến tất cả các thiết bị quan sát của tầng thứ hai mươi chín thành những món đồ trang trí. Trên màn hình giám sát của tầng hai mươi chín luôn duy trì một màn hình, đó chính là một dãy hành lang yên tĩnh, không người qua lại, không có bất cứ một điểm bất thường. Màn hình này sẽ giữ nguyên tình trạng này cho đến khi Lân Tứ dỡ bỏ những thiết bị kia thì màn hình quan sát mới có thể khôi phục lại trạng thái bình thường.

Lân Tứ chính là chuyên gia về phương diện chiến trận điện tử. Mặc dù cô chỉ có lớn hơn Lân Cửu một tuổi rưỡi nhưng từ tố chất tâm lý và kinh nghiệm làm việc đã trưởng thành lên không ít. Lân Cửu là một cô gái có bề ngoài lạnh lùng nhưng lại có một trái tim ấm nóng. Có lẽ cả đời này cô sẽ không yêu bất cứ một người đàn ông nào nhưng một khi cô đã tìm được người mình yêu thì có thể cô sẽ yêu hết mình, thậm chí còn trân trọng đối phương hơn cả bản thân mình.

Nhưng Lân Tứ lại khác, cô là một người con gái có vẻ bề ngoài vô cùng hiền lành, điềm đạm nho nhã, cô có một vẻ đẹp và nét dịu dàng đậm đặc trưng của người con gái Giang Nam, trông cô giống như một ngọn nến sáng giữa màn đêm đen, khiến cho người khác cảm thấy ấm áp. Nhưng lại rất có ít người có thể bước vào trong trái tim của cô, cô giống như một chiếc lọ đã bị niêm phong. Nếu như không thể cảm hóa được trái tim của cô thì nhất định sẽ không có người nào có thể mở được cái lọ này.

Còn món đồ được cất giữ trong chiếc lọ kia chính là điểm yếu của cô. Bất cứ ai cũng không được phép đụng đến nó, đó cũng chính là nơi yếu lòng nhất của cô. Trái tim của cô chính là một chiếc lọ bị niêm phong, còn món đồ được cất giữ bên trong chiếc lọ lại chính là món đồ mà cô trân trọng nhất suốt cả cuộc đời này.

Hiện tại trong chiếc bình này chỉ có hình bóng của một người, người đó không ai khác chính là Lân Cửu.

Lân Cửu chính là nghịch lân của cô.

Ngay từ khi còn nhỏ, hai chị em cô đã sống nương tựa vào nhau, hai người chính là dựa vào tình máu mủ ruột già mà giúp đỡ lẫn nhau vượt qua khó khăn của cuộc sống. Trong khoảng thời gian huấn luyện đặc công, ngay từ khi bắt đầu cô đã bị vị giáo quan từ chối, nhưng chính là em gái cô đã quỳ trước chân của vị giáo quan đó mà dập đầu xuống cầu xin, em gái cô đã dập đầu nhiều và mạnh đến mức nát một viên đá, tất cả chỉ để cầu xin vị giáo quan này cho chị gái mình một cơ hội nữa. Cái trán đỏ thẫm màu máu kia đã được Lân Tứ khắc cốt ghi tâm.

Trong lần thi thứ hai, ba ngày sau đó, cô đã nộp cho vị giáo quan kia một bài thi khiến ông ta hài lòng.

Cô sợ máu, cứ hề nhìn thấy máu là cô sẽ chóng mặt, nhưng cũng chính cái dập đầu của em gái cô đã khiến cho hai con mắt của cô hiện lên những tia máu, không sao mà dịu đi được. Trong thời gian kiểm tra khả năng sinh tồn cô đã uống máu rắn, ăn thịt sống, ăn đất, ăn rồi lại nôn, nôn xong rồi lại ăn, cả miệng dính đầy mùi máu tanh, nhưng cuối cùng thì cô cũng có thể khiến cho vị giáo quan kia nhìn cô bằng con mắt khác.

Cô vẫn còn chứng sợ độ cao nhưng vì em gái của mình, trong ba ngày đợi đến cuộc thi lần thứ hai, buổi tối nào cô cũng dùng một sợi dây thừng treo mình lên hàng rào ở trên ban công tầng cao nhất, mà một khi đã treo mình là sẽ treo suốt cả một đêm. Từ chứng sợ đủ mọi thứ đến khi cuối cùng là tố chất và bản lĩnh chịu đựng gian khổ, cô đã dùng ba ngày mà như ba thế kỷ.

Cô đã từng thề rằng sẽ bảo vệ hạnh phúc của em gái mình, cho nên cô quyết định từ bỏ hạnh phúc của bản thân.

Lúc này, trước khi hành động, Lân Ngũ đã nói với cô rằng em gái của cô Lân Cửu đã được một chàng thành niên tên là Cường Tử đưa về nhà an toàn và lành lặn. Sau khi nghe được tin này, cơn dông tố trong lòng của cô mới dịu xuống được.

Thành thạo lắp đặt thiết bị điện tử làm quấy nhiễu tín hiệu, cô đưa mắt nhìn những số liệu ghi trên màn hình mà không chớp mắt.

Lân Nhị đưa lòng tay dán vào cánh cửa, bàn tay nhẹ nhàng bẻ gãy chiếc khóa cửa. Đây chính là nội công của Thất thương quyền tạo thành. Thất thương quyền là một môn võ công rất khắc nghiệt, từ xưa đến nay,

số người có thể luyện được môn võ công này đến mức thượng thừa cũng chẳng có mấy người nhưng một khi luyện thành công thì trên gian hồ sẽ khó tìm thấy đối thủ.

Một đặc điểm nổi bật của Thất thương quyền chính là, nếu như đánh một chưởng vào thân cây thì bề ngoài cái cây này không có bất cứ một tổn thương nào nhưng thực ra những kinh mạch trong thân cây đều đã bị đánh gãy. Thêm một ví dụ nữa, đặt một tấm đệm phụ lên trên một phiến đá rồi đánh một chưởng vào miếng đệm phụ. Cũng giống như ví dụ ở trên, bề mặt của tấm đệm không có bất cứ dấu hiệu gì hết nhưng phiến đá kia lại bị vỡ vụn, ngay cả tấm đệm phụ kia, bề ngoài thì không sao đâu nhưng bên trong lại nát bét.

Đây chính là nội công, nó khác biệt rất lớn đối với sự mãnh liệt, điên cuồng của Bát cực quyền.

Thất thương quyền có uy lực rất lớn, nhưng lại có một nhược điểm. Đó chính là càng là tu luyện được đến tầng cao thì tâm tính càng trở nên lạnh lùng, mất đi tính người, giống như một tảng băng vĩnh cửu, không có bất cứ ai có thể lại gần được.

Gần như không có bất cứ động tĩnh nào, ba chiếc khóa chìm đều đã bị Lâm Nhị lần lượt phá hỏng. Lâm Nhị ghé sát tai và lắng nghe, trong phòng dường như không có bất cứ động tĩnh gì bất thường. Gã liền quay lại ra kí hiệu cho Lâm Thất. Sau đó thì gã nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, một khe hở nhỏ hiện ra, gã nghiêng mắt ngó vào bên trong phòng. Trong phòng vẫn đang bật TV, nhưng trên màn hình lại chỉ là hình ảnh của một bông hoa tuyết, trên ghế sofa dường như đang có một người nằm ngủ.

Lâm Nhị ra hiệu cho Lâm Thất chuẩn bị, sau đó thì gã lên người vào trong căn phòng trước.

Nhưng vừa mới bước vào trong phòng thì tim của Lâm Nhị liền đập thình thịch.

Hoàn toàn là một phản ứng trong vô thức, Lâm Nhị lùi mạnh về sau, xê dịch cả người cho đến khi cả người dán chặt vào cánh cửa. Một thanh đao sắc lạnh từ trên giáng xuống, dán vào mũi của Lâm Nhị mà bổ xuống. một luồng khí lạnh tỏa ra, thậm chí nó còn xâm nhập vào người của Lâm Nhị. Thanh đao từ trên trời rơi xuống kia nằm trong tay một người đàn ông trung niên. Người đàn ông này vừa nãy hình như giống như một con thần lân dán người trên phía trên cánh cửa, đợi cho đến khi Lâm Nhị lách người lên vào trong phòng thì mới nắm bắt cơ hội mà bổ đao xuống.

Nếu không phải là một người nhiều lần từ cõi chết trở về, nếu không phải Lâm Nhị có được phản ứng nhanh nhạy đối với sát khí thì nhất đao đột ngột đó đã chặt người gã thành hai mảnh rồi.

Né được nhất đao đó, ánh mắt của Lâm Nhị lập tức trở nên lạnh lùng, gã đu người lên trên.

Nhất đao đó của người đàn ông trung niên chém hụt vào không khí, rõ ràng là y đã rất bất ngờ, y không thể nào ngờ được rằng, nhất đao chí mạng của bản thân lại vẫn bị đối phương né tránh thành công. Cho nên nhất đao thứ hai rõ ràng là y ra tay có chút vội vàng.

Y vốn là một người thận trọng, cẩn thận từng ly từng tý một, nếu không thì y vẫn có thể tiếp tục làm gián điệp nằm vùng ở Trung Quốc, chứ không bao giờ chỉ vì một chuyện cỏn con mà bị bại lộ. Nhưng điều đen đủi chính là tình báo quân sự mà y phải khổ sở lắm mới có thể lấy trộm được tuy là đã về đến tay y, chỉ cần đợi đến sáng sớm ngày mai dựa vào sự sắp của đội nằm vùng là có thể vận chuyển từ Trung Quốc về tới Nhật Bản. Chuyện này khiến cho một người vẫn muốn tiếp tục nằm vùng theo kế hoạch như y tăng thêm một phần hứng thú. Dù sao thì cuộc sống của một tên nằm vùng lúc nào cũng phải sống trong cảnh nơm nớp lo sợ, thấp thỏm lo âu, mỗi ngày đều phải sống trong nguy hiểm rình rập như một diễn viên xiếc phải đi trên sợi dây đồng.

Thời khắc mà cánh cửa khẽ hở ra, y đã cảm thấy nguy hiểm tìm đến mình. Đây chính là một biểu hiện tố chất đặc trưng của một đặc công, cho nên y đành phải dán người lên phía trên cánh cửa, đợi chờ cơ hội đột kích.

Cơ hội đến rồi, y cũng đã nắm bắt được nhưng đáng tiếc ...

Lâm Nhị đã dùng một con sao sắc hướng về cổ họng của đối phương. Mặc dù đột kích thất thủ, mất đi cơ hội ưu thế nhưng người đàn ông trung niên này đã nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Y lùi về phía sau, né tránh nhất đao của Lâm Nhị, y vung đao quét ngang chém về phía yết hầu của Lâm Nhị.

Lân Nhị không lùi lại mà tiến lên, đánh một chưởng vào cánh tay cầm đao của đối phương. Sau đó thì tiến sát lại gần người của đối phương đánh tiếp một chưởng nữa vào ngực của người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này như một chiếc Thiết bản kiêu hướng về phía sau, khó khăn lắm mới né tránh được chưởng thứ hai của Lân Nhị. Sau khi y xoay người mạnh một cái, y liền đổi tay vung đao lên, trực tiếp hướng thẳng chĩa mũi đao nhọn về phía ngực của Lân Nhị.

Sau khi Lân Nhị nghiêng người né tránh nhất đao đó của đối phương thì gã đã chớp thời cơ nắm lấy cổ tay của y, tay phải tập trung nội lực đánh một chưởng vào chính ngực của đối phương. Nội lực nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể của y giống như một con rắn độc chui nhanh, luồn lách vào cơ thể. Chỉ trong nháy mắt nọc độc đã lan tỏa ra khắp cơ thể của người đàn ông này.

Nội lực của Thất thương quyền giống như rất nhiều quả bom nhỏ liên kết tạo thành, nó cứ nổ liên tiếp, liên miên không dứt trong cơ thể của người đàn ông kia.

Chỉ sau hai mươi giây ngắn ngủi, nội tạng của người đàn ông trung niên giống như một tòa nhà cao tầng bị đánh sập. Từng vết nứt vết rạn nhỏ li ti nhanh chóng che kín từng bộ phận nội tạng.

Cơ thể của người đàn ông trung niên run rẩy lên từng hồi, ánh mắt không cam tâm nhìn Lân Nhị trừng trừng, rồi một ngụm máu không kìm nén được đã phun mạnh ra ngoài. Máu của y đen thẫm một màu giống như máu bị trúng nọc độc của rắn.

Lân Nhị bước lên đánh một chưởng vào xương cổ của người đàn ông trung niên này, khiến cho đối phương trong thời khắc quan trọng muốn hét lên kêu cứu nhưng đã bị nén lại không sao thốt lên được. Sau khi xương cổ bị vỡ vụn, cổ họng của y không ngừng kêu lên những tiếng kêu ư ử không cam lòng và tiếng rên rỉ khàn khàn, đến phút cuối cùng thì trên mặt của người lai lại xuất hiện những giọt nước mắt.

Hai người giao đấu với nhau, từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc mà chưa đến 1 phút đồng hồ. Người đàn ông trung niên khi mới bắt đầu đã rất tự tin, nhưng đến phút cuối y đã không thể nào kêu gào hét toáng lên để gọi người lên cứu chính là lỗi lầm lớn nhất mà y phạm phải. Từ tự tin chuyển sang đau khổ chỉ cách nhau có mấy chục giây, đây chính là thứ được gọi là khác nhau một trời một vực.

Lân Nhị ngồi xuống lục lợi khắp cơ thể người đàn ông này, một lúc sau cuối cùng thì gã cũng đã tìm được phần tình báo quân sự bị mất cắp ở trong giày lưng của y. Lôi xác của người đàn ông này đặt lên ghế sofa. Trên chiếc ghế sofa, người đàn ông trung niên này đã ngụy trang một cách quá đơn giản, thấy vậy, Lân Nhị đặt y lên ghế, ngụy trang thật khéo sao cho người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng đang nằm ngủ rồi rồi đi. Kéo cánh cửa khe hở rồi lách người đi ra khỏi căn phòng. Sau khi trao đổi với Lân Thất bằng ánh mắt thì gã lại bước về hướng khác nơi mà có con mồi thứ hai.

Lân Thất đi theo sau lưng Lân Nhị nhưng lại không nói một lời nào. Ánh mắt của y rất thanh tịnh, khuôn mặt bình thản không cảm xúc, cun cút đi theo sát Lân Nhị, giống như một chiếc bóng của Lân Nhị vậy, phối hợp hài hòa đến mức yêu dị.

Sau khi Lân Tứ nhận được thông tin mà Lân Thất gửi đến thì cô nhanh chóng đem thiết bị điện tử quấy nhiễu tín hiệu lên tầng ba mươi. Nơi đó vẫn còn hai mục tiêu cần phải tiêu diệt.

Sở dĩ Lân Tổ có thể nắm rõ được vị trí của những mục tiêu này là vì trước khi xuất phát, ở trong một căn phòng của tòa nhà tập đoàn Cửu Nhật, Trác Thanh đế đã gọi đến một cuộc điện thoại. Khi mà bên này bắt đầu hành động thì bên Trác Thanh Đế đã chuẩn bị kết thúc, đúng lúc đó thì một người Nhật Bản tự xưng là Tùng Bốn đã đích thân trao tận tay một phần tài liệu cơ mật cho Trác Thanh Đế, chính vì thế mà mọi chuyện mới diễn ra một cách thuận lợi và dễ dàng như vậy.

Mặc dù, Tiểu Dã Tam Mộc biết rõ rằng Tùng Bốn là một người không đáng tin cậy nhưng gã lại không thể nào ngờ được rằng, trong thời khắc quan trọng, bản thân lại bị Tùng Bốn đâm lén một nhát sau lưng.

Sở dĩ mà gã bố trí tất cả những nhân vật quan trọng của Nhật Bản tập trung ở trong nội bộ của đối tác tập đoàn Thập Chu mà không phải là tập đoàn Cửu Nhật chính là xuất phát từ suy nghĩ an toàn. Nhưng đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, cuối cùng thì Tùng Bốn lại đào ngũ, kế hoạch chu toàn và chặt chẽ của Tiểu Dã Tam Mộc mất hết đi ý nghĩa.

112. Chương 112: Muốn Chiến Thì Chiến

Khi mà Trần Đông Thanh nhận được tin nhắn của Cường Tử, lúc đó là năm giờ sáng. Sau khi uống một chén rượu, anh ta đã không nâng chén thứ hai, ông đã có chút vội vàng. Trên đường phố đã có một vài người dậy sớm bắt đầu đi tập thể dục buổi sáng. Thực ra thì nhiệm vụ đã sớm kết thúc từ lâu và đến lúc này thì mọi chuyện đã không còn bí mật gì đáng nói nữa rồi.

Những người đi tản bộ phần lớn đều là những người già và số lượng không nhiều. Những nhân viên công tác ở bên ngoài nói với họ rằng nơi đây đang quay chụp phim chuyên đề nên mời bọn họ hợp tác một chút, tạm thời hãy tránh đi chỗ khác, ngược lại hành động này đã không khiến cho mấy người già này cảm thấy tức giận.

Tin nhắn chỉ xuất hiện bảy chữ cụt lủn.

“Có cá lớn, tôi bắt thay ông!”

Trần Đông Thanh hưng hăng vung vẩy một cánh tay, dùng bộ đàm hỏi thăm tiến độ hành động của Lâm Tổ, sau khi biết được mọi người đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thì Trần Đông Thanh liền hạ lệnh cho Lâm Tổ lập tức rút lui, đồng thời hạ lệnh cho Lâm Nhất, Lâm Nhị, Lâm Tứ và Lâm Thất đến vị trí chỉ định tiếp ứng cho Cường Tử. Mặc dù ông không biết được Cường Tử đã bắt được con cá to như thế nào nhưng ông biết chắc rằng, lần này nhất định là một lần bội thu.

Trên một con đường nhỏ bên ngoài khu Liễu Tây Uyển, Chu Bách Tước dừng xe ở một nơi khá xa, không ngừng đi qua đi lại. Lúc này, trong lòng của anh ta vô cùng bất an. Anh ta đã ngồi chồm hổm ở trong con hẻm nhỏ này hơn một giờ đồng hồ rồi, nhưng Cường Tử vẫn chưa báo về bất cứ một tin tức gì, điều này khiến cho anh ta vừa yên tâm lại vừa bất an, mâu thuẫn trong lòng anh ta càng ngày càng lớn, nội tâm luôn trong trạng thái bị giằng xé kịch liệt.

Dưới chân anh ta toàn là tàn thuốc lá. Mặc dù đã hút hết thuốc trong bao nhưng tâm trạng của Chu Bách Tước lại càng trở nên bất an, thấp thỏm lo âu. Nếu như trước khi đi mà Cường Tử không bị thương thì anh ta cũng chỉ có lo lắng một chút thôi, nhưng đằng này, trước khi đến đây Cường Tử lại bị nội thương, điều này thực sự khiến cho anh ta đứng ngồi không yên.

Tu vi của Cường Tử sớm đã vượt qua anh ta, đây chính là một sự thật không phải bàn cãi nữa nhưng trong mắt của Chu Bách Tước thì Cường Tử vẫn còn là một cậu bé nghịch ngợm, suốt ngày bám lấy anh ta, cho dù bây giờ hắn có giỏi giang, bản lĩnh đến đâu đi chăng nữa.

Cuối cùng, tiếng bước chân nặng nề từ xa vọng lại khiến cho Chu Bách Tước run lên trong lòng, dường như anh ta đã dự cảm được điều gì đó. Trong con hẻm nhỏ và tối , một bóng người xiêu vẹo bước ra, sau đó một cảnh tượng đập vào mắt khiến cho anh ta cảm thấy lo lắng.

Từ xa, Cáp Mô với cơ thể gầy ốm đang công Cường Tử mà hắn lại còn gục đầu xuống vai của gã, hai người họ đang bước nhanh về phía anh ta. Mái tóc dài màu ánh kim rung lên rung xuống theo những bước chân nặng nhọc của Cáp Mô. Thân thể gầy nhỏ của Cáp Mô phải công một người cường tráng, to lớn như Cường Tử, nhưng bước chân của Cáp Mô vẫn rất vững vàng, nhưng khi nhìn thấy hai chiếc chân của Cường Tử thông lòng , kéo lê trên đất thì nó vẫn khiến cho Chu Bách Tước kinh hãi.

Chu Bách Tước lập tức chạy lên đón, sau khi đỡ Cáp Mô anh ta liền hỏi luôn:

- Sao vậy?

Cáp Mô lắc lắc đầu, cả người đầm đìa mồ hôi.

- Xin đừng hỏi vội, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi nơi đây cái đã!

Chu Bách Tước không nói gì nữa, đỡ lấy Cường Tử ở trên lưng của Cáp Mô. Nhìn thấy khoe miệng của Cường Tử vẫn còn dính máu, tâm trạng của anh ta liền trầm xuống, nhưng lập tức anh ta trấn áp nỗi bất an trong lòng, nhanh chóng dìu Cường Tử đi về phía chiếc Land Rover.

Vừa mới chạy đến phía đầu con hẻm thì một con Audi phanh gấp đột ngột dừng trước mặt hai người. Một cô gái ngồi ở vị trí ghế lái, có mái tóc dài đến ngang vang, khuôn mặt diễm đạm nho nhã liền hạ cửa xe xuống, rồi dứt khoát buông gọn hai chữ.

- Lên xe!

Chu Bách Tước lập tức ngậy người ra, nhưng ngay sau đó liền kéo cửa xe, đặt Cường Tử vào ghế trong rồi anh ta ngồi luôn ở bên cạnh hẳn. Còn Cáp Mô thì kéo cánh cửa bên kia, ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Một cô gái có khuôn mặt diễm đạm nho nhã, khiến cho người đối diện vừa nhìn đã cảm thấy yên lòng, thoải mái. Động tác dứt khoát, chiếc xe phóng vèo ra ngoài. Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi mà chiếc xe đã đi được vài trăm thước. Cáp Mô ghé tai lắng nghe, gã có thể khẳng định được rằng chiếc xe này đã được nguy trang, hơn nữa người nguy trang cho chiếc xe này cũng là một tên cao thủ biến thái.

Quay đầu nhìn cô gái ngồi bên cạnh đang chuyên tâm lái xe, Cáp Mô chợt cảm thấy trái tim rung động.

Cô gái này, nếu như lần đầu tiên nhìn thấy cô thì gã không thể nào nói rằng cô xinh đẹp, nhưng sau lần thứ hai thì trong ánh mắt của Cáp Mô lại không thể nào rời khỏi được, giống như có một thói nam châm hút lấy ánh mắt của gã vậy.

Khuôn mặt của cô gái này rất bình thường, mặt tròn dài, ngoài đôi lông mi cong vút như vầng trăng khuyết ra thì ngũ quan rất bình thường. Nhưng cũng chính vì ngũ quan bình thường, mà sau khi kết hợp lại với nhau lại tạo nên một tổng thể hài hòa khiến cho người đối diện cảm thấy an nhàn. Đây chính là một kiểu si mê không thể nào giải thích được, dường như nó đã khiến cho trái tim của Cáp Mô trong nháy mắt mất đi điểm tựa tinh thần.

Đây là một cảm giác không màng danh lợi, là một cảm giác bình yên.

Cảm nhận được hai mắt của Cáp Mô đang dán vào chặt vào mặt mình, Lân Tứ nghiêng đầu nhìn và nhẹ nhàng cười cười với gã. Hàm răng trắng sáng chính là sức hút tự nhiên, có ma lực nhất, nó đã khiến cho khuôn mặt của Cáp Mô ngay lập tức đỏ ửng lên. Cáp Mô thấy cô cười với gã nên cũng đành phải cười gượng gạo, ngại ngùng đáp lại, nhưng ngay lập tức anh ta đã quay đầu nhìn ra phía ngoài, thế nhưng cũng chẳng được bao lâu thì gã lại quay đầu nhìn Lân Tứ.

Lân Tứ nhìn vào gương chiếu hậu mà quan sát, đánh giá Cường Tử. Đây chính là chàng thanh niên đã khiến cho em gái cô gần đây có những hành động quái dị. Cậu ta có khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú, cơ thể cao lớn cường tráng, mặc dù hẳn đang nhắm mắt lại khuôn mặt vẫn khiến cho người khác cảm thấy rất thoải mái. Chỉ là trên khuôn mặt có thể nói là đẹp không tỳ vết đó lại dính đầy máu, trên khoe miệng còn dính một vệt máu dài, khiến cho người nhìn phải giật mình lắc đầu.

Cáp Mô nhìn thấy cô gái có dung mạo bình thường nhưng lại có một khí chất khiến cho người khác phải sợ hãi kia đang nhìn Cường Tử, gã không thể không thở dài một tiếng mà than rằng:

- Thằng nhóc đó, đúng không phải là người mà!

- Hả?

Lân Tứ không hiểu ừ một tiếng, Chu Bách Tước cũng ngẩng đầu lên nhìn Cáp Mô.

Anh ta hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vừa nãy anh ta đã bắt mạch cho Cường Tử, thì anh ta đã phát hiện ra rằng nội lực trong người của Cường Tử đã mất hết, trong đan điền của hắn cũng như vậy, một chút chân khí cũng không có, anh ta thực sự không thể tưởng tượng ra rốt cuộc đó là một trận đấu như thế nào mà có thể khiến cho hắn không tiếc thế lực của bản thân mình đến như vậy. Mặc dù trong trận chiến với yêu Ma, Cường Tử đã dùng hết sức lực của mình nhưng bản khả năng khôi phục thể lực kinh người của hắn, chỉ sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi thì sức lực của hắn cũng đã hồi phục lại không ít, ứng phó với một trận đấu bình thường thì không có vấn đề gì hết, đây cũng chính là nguyên nhân mà Chu Bách Tước yên tâm để cho Cường Tử lên vào trong tập đoàn Thập Chu.

- Ai!

Cấp Mô thở dài.

- Mọi người nhất định là không thể nào đoán ra được, rốt cuộc thì chúng tôi đã phát hiện ra thứ gì đâu.

Cấp Mô quay đầu lại nhìn khuôn mặt trắng bệch của Cường Tử, trên khuôn mặt toàn là sự đau lòng.

- Sau khi chúng tôi tiến vào bên trong thì phát hiện ra một ngôi nhà có kiến trúc ba tầng rất khả nghi và quái dị. Phán đoán của Cường Tử và tôi giống nhau, cả hai đều cho rằng trong ngôi nhà nhỏ này nhất định là có cất giấu một bí mật gì đó mà không muốn cho người khác biết. Vì muốn giúp Lâm Tổ đột nhập vào tòa nhà chính của tập đoàn Thập Chu chắc chắn có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cho nên chúng tôi đã quyết định lẻn vào trong ngôi nhà nhỏ đó kiểm tra.

Phòng vệ của ngôi nhà đó được canh giữ hết sức cẩn mật. Cửa trước cửa sau, thậm chí là trên mái nhà cũng đều có trạm gác ngầm. Sau khi tôi lẻn vào trong ngôi nhà đó thì đã tạo ra một chút động tĩnh nhỏ thu hút sự chú ý của tên bảo vệ giữ cửa, Cường Tử cũng nhân cơ hội đó mà lẻn vào trong luôn. Ở tầng một, chỗ nào cũng là bảo vệ, nhưng cũng chẳng phát hiện ra thứ gì hoặc là chỗ nào đáng chú ý cho nên hai chúng tôi đã lên tầng hai.

Ở đầu hành lang tầng hai, Cường Tử liền nói với tôi rằng hắn có một dự cảm rất lạ: nơi đây toàn là cao thủ, mà lại là cao thủ tuyệt đối. Hắn bảo tôi hãy cố gắng ẩn mình đừng lộ diện, còn hắn sẽ phụ trách điều tra quan sát. Lúc đầu tôi đã không đồng ý, mọi người không biết đâu, luận về rình coi ... luận về điều tra quan sát thì tôi giỏi hơn hắn rất nhiều, tôi chính là một chuyên gia của chuyên gia trong lĩnh vực này, nhưng Cường Tử lại nói rằng, tôi ở lại thì chỉ gây thêm rắc rối cho hắn mà thôi, nói tôi vướng víu làm vướng chân vướng tay hắn, hắn bảo với tôi rằng đợi đến lúc mấu chốt mới được ra tay.

Sau một hồi nghĩ ngợi, tôi cũng thấy những điều hắn nói là có lý, luận về khả năng đánh nhau kịch liệt thì một mình Cường Tử có thể đấu lại với một đội, chuyện này là hoàn toàn có thể, cho nên tôi đã không tranh cãi với hắn nữa, một mình đi lên tầng ba điều tra.

Đợi đến khi tôi nghe thấy những tiếng động dữ dội, không đúng với cái gọi là ẩn nấp thì tôi liền chạy xuống xem, ôi thôi thằng nhóc này đã đang đánh nhau với người ta rồi.

Không phải là một người mà là rất nhiều người, trên tầng hai cũng có khá nhiều phòng, ít nhất cũng có thể ở được hơn một trăm người.

Người Nhật Bản, mẹ kiếp, toàn là người Nhật Bản!

Lúc mới bắt đầu, tôi nhìn thấy cả một nhóm người bao vây lấy Cường Tử, nhưng ở phía đằng xa lại có hai người đứng đó khoanh tay quan sát và không làm gì cả, điều này khiến cho tôi cảm thấy rằng hai người này mới là nguy hiểm nhất, còn đám người đang bao vây lấy hắn thì tuyệt đối sẽ không bao giờ làm tổn thương được hắn, cho nên tôi đã tiếp tục ẩn nấp.

Điều không thể không nói ở đây chính là cái tên nhãi con Cường Tử này, mẹ kiếp, đúng là quá dai sức mà!

Một mình hắn đã đánh nhau với nhiều người như vậy rồi, hơn nữa hắn lại còn là người đàn áp chúng, thẳng tay tàn sát chúng.

Từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi nhìn thấy sát khí của Cường Tử nặng đến như vậy, mặt của hắn lạnh lùng giống anh ta như một tảng băng, đến tôi nhìn mà tôi còn cảm thấy sợ hãi nữa là.

Cường Tử hạ thủ không lưu tình gì hết, những tên nhãi giả Nhật Bản ở trước mặt hắn đến một hiệp mà còn không kiên trì nổi, dường như mỗi một quyền của Cường Tử tung ra là khiến cho đám người Nhật Bản kia đau đớn, khóc lóc kêu cha gọi mẹ. Hai người không biết đâu, động tác của Cường Tử quá nhanh, những tên nhãi giả Nhật Bản kia, về cơ bản là không thể nào bắt kịp được với tốc độ của hắn.

Tôi cũng biết rằng, những tên giả Nhật Bản kia chính là nhờ vào tốc độ mà lớn lên nhưng trước mặt Cường Tử thì những tên này chẳng khác gì một đám con nít không biết đi thì còn nói gì đến chuyện đấu lại hắn cơ chứ.

Tôi nhìn thấy mấy tên nhẩn giả Nhật Bản dường như chúng là một nhóm thì phải, cùng phối hợp với nhau xông lên bao vây lấy Cường Tử, nhưng cái thằng nhóc này lại không thèm chớp mắt lấy một cái, không nghĩ ngợi gì xông lên đầu lại bọn chúng luôn.

Năm người này nhất định là thường xuyên hợp tác với nhau, nhưng hai bên vừa mới giao qua nhau thì Cường Tử đã bắt được một tên trong số chúng. Hắn liền dùng cánh tay đánh mạnh vào cổ của tên này, rắc một tiếng! Sau đó thì kẹp người tên này ở dưới nách tiếp tục tiến lên phía trước. Đúng lúc đó thì có hai tên nhẩn giả phụ trách đánh lén hắn ở đằng sau đã gần tiến lại được người hắn. Lúc đó tôi giật bắn người lên, dường như là muốn kêu lên để Cường Tử chú ý.

Nhưng cái thằng nhãi con này rõ ràng là không thèm quay đầu lại, trở tay giữa không trung đánh một chưởng về phía ngực của tên nhẩn giả kia, trực tiếp tại thành một cái lỗ lớn. Một lực lớn như vậy đã xuyên qua người của tên nhẩn giả đó rồi mà vẫn có thể đánh bay cả tên nhẩn giả khác ở đằng sau.

Một chưởng giết chết hai người! Lão tử ta coi như là đã được mở rộng tầm mắt rồi, nhưng hai tên Nhật Bản đứng ở xa vẫn cứ khoanh tay đứng yên ở một chỗ cũ, không thèm làm gì hết, mãi cho đến khi Cường Tử phải thở hổn hển đánh vào đầu gối của tên nhẩn giả cuối cùng thì hai người bọn chúng mới chầm chậm bước về phía hắn.

Trong đó có một tên Nhật Bản hỏi Cường Tử là có phải hắn đã từng nói rằng: “Tất cả những người dám tự ý đặt chân lên mảnh đất Hoa Hạ, dù chỉ là một bước, bất luận người đó là người hay là thần thì cũng giết chết không tha.” Cường Tử lắc đầu, nói rằng bản thân chưa bao giờ nói câu này, nhưng hắn cũng không ngại gì nói lại một lần nữa vào ngay hôm nay.

Lúc đó Cường Tử đã mệt muốn chết rồi. Về lý mà nói thì một người phải đối mặt với sự tấn công dồn dập liên tục của hơn một trăm người, nếu đối lại là tôi thì chắc tôi sớm đã bị bọn chúng phanh thây rồi. Lúc đó tôi thực sự rất muốn nhảy ra ngoài và khuyên cậu ấy chạy đi nhưng hắn lại lén lút đưa tay về sau lưng, khoát khoát tay về phía mà tôi đang ẩn nấp, ngầm ra hiệu rằng tôi đừng có hành động thiếu suy nghĩ, cho nên mặc dù rất muốn nhưng tôi vẫn phải ngồi yên nhẩn nhẩn.

Tên Nhật Bản nói rằng bản thân là Đông Doanh Thánh Thổ Ngân Bổng Đệ Tứ gì gì đó, muốn Cường Tử nêu rõ tên tuổi. Nhưng Cường Tử lại cười cười và nói rằng: “Lão tử ta tên là An Lao Điệp, người đã nghe qua chưa?”

Tôi liền nghĩ rằng, nhất định là Cường Tử đang giả danh, tại sao hắn lại có thể lấy một cái tên rác rưởi vớ vẩn như vậy cơ chứ, mẹ kiếp đúng là khó đọc mà!

Lân Tứ nghe đến đây thì liền nhìn qua gương chiếu hậu quan sát Cường Tử đang ngủ say, khóe miệng chợt nhếch lên, một nụ cười nhạt hiện lên.

Tên tiểu tử này... Ha ha.

Cáp Mô tiếp tục:

- Cái tên người Nhật đó nhắc lại là Yêm Lão Đa? Chưa từng nghe qua!

Cường Tử nói rằng: “Cái tên bất hiếu nhà ngươi, bây giờ thì nghe rồi đó!” Sau đó thì hắn chủ động tấn công trước, dùng một tốc độ nhanh như chớp mà đến mắt tôi còn không theo kịp xông về phía tên kia, trong nháy mắt, hắn đã đến trước mặt của tên Nhật Bản đó rồi.

Chu Bách Tước gạt đầu và nói:

- Là Bạch câu quá khích, là ta dạy cho nó.

Chu Bách Tước bị thu hút bởi câu chuyện kể lại quá trình trận đánh của Cáp Mô, đến lúc này, tự nhiên anh ta lại nói lên một câu với giọng đầy tự hào.

- Cái tên Nhật Bản kia rất mạnh, có thể nói gã chính là một kỳ phùng địch thủ của Cường Tử, nhưng tốc độ của gã thì không sao mà sánh được với tốc độ của Cường Tử. Cường Tử tiến lên đánh lén chính là đã chiếm được ưu thế, một chưởng tung ra khiến cho tên đó bay lùi lại về sau mấy mét. Nếu không phải là đằng sau tên đó vẫn còn một tên Nhật Bản nữa tiếp ứng thì e rằng một chưởng đó đã đánh cho tên kia dính luôn vào tường rồi.

Sau thi tên Nhật bản còn lại đỡ lấy cái tên mà đã bị Cường Tử đánh cho một trường thì không hành động gì cả, chỉ là trơ mắt ra tiếp tục nhìn người của mình giao chiến với Cường Tử. hai bọn họ đánh nhau quá nhanh, về cơ bản là tôi không thể nào theo kịp được với tốc độ của bọn họ, chỉ nhìn thấy bóng của hai người họ cứ di chuyển qua lại không ngừng. Ngược lại, cái tên Nhật bản vẫn cứ đứng đó lại không kìm nổi mà lắc đầu một cái, gã còn thở dài.

Hắn tự nhủ với mình một câu bằng tiếng Trung: “ Dừng điểm yếu của bản thân tấn công sở trường của đối phương, không khôn ngoan, thắng bại đã rõ”

Kết quả là, gã vừa nói xong, thì Cường Tử liền hô lên một câu Thiếp Sơn Khảo, rồi dùng lực áp sát tên kia vào tường, sau đó Cường Tử tiến lên, dùng một chưởng đánh mạnh vào cổ của tên đó. Tôi chỉ nghe thấy một tiếng rắc là biết rằng xương cổ của tên Nhật Bản kia đã bị Cường Tử đánh gãy.

Lúc đó Cường Tử đã rất mệt rồi, cứ thở hồng hộc không thôi. Đúng lúc đó thì cái tên Nhật Bản cuối cùng cũng chịu bước lên, tự xưng là : Ta là Đông Nguyệt Tu Nam, Đông Doanh Thanh Thổ Kim Bổng Đệ Lục, xin thỉnh giáo.

Cường Tử nghe xong liền đáp lại: “ Thỉnh giáo cáo beep! Muốn chiến thì chiến thôi!

113. Chương 113: Muốn Chết!

- Đứng thứ sáu Kim Bổng!

Chu Bách Tước kêu khẽ một tiếng.

- Cường Tử thắng?

Chu Bách Tước theo sát đẩy hỏi một câu, biểu tình trên mặt anh ta đầy kinh ngạc, đầy chấn động, không hề tin là sự thật.

Cáp Mô lắc đầu, nhìn Cường Tử nằm ở ghế sau lâm vào hôn mê, thở dài.

- Không hề thắng, nhưng cũng không hề thua.

- Vậy hai người rời khỏi đó bằng cách nào? Đánh nhau ác liệt như vậy khẳng định phải dẫn theo rất nhiều bảo vệ chạy tới, chẳng lẽ những bảo vệ kia không có ngăn cản hai người sao?

Lân Tứ bỗng nhiên xen vào hỏi một câu.

Cáp Mô nói:

- Biết thì sao, kỳ thật vừa mới bắt đầu đánh nhau những bảo vệ kia đã vị kinh động. Tôi lúc ấy đang ẩn núp ở gần đầu hành lang, nhìn thấy những bảo vệ kia cầm súng muốn xông vào. Nhưng bất ngờ từ bên ngoài đi vào một thanh niên lưng đeo một thanh trường kiếm mang dáng vẻ cổ xưa. Khoảng chừng hai ba mươi tuổi, một mình giờ tay nhắc chân đã giết mấy chục bảo vệ không còn một ai!

- Thanh niên kia mặc một bộ quần áo rất đặc biệt, thật giống như loại trong phim cổ trang trên truyền hình. Đặc biệt ánh mắt của y rất sáng, ra tay quyết đoán không lưu tình chút nào. Đặc biệt hơn làm cho người ta chú ý là thanh cổ kiếm đeo sau lưng của y, nhưng từ đầu đến cuối y đều không hề rút kiếm, mà là tay không giết người.

- Sau khi dọn dẹp những bảo vệ đó, thanh niên kia xem ra vốn muốn leo lên tầng hai, không biết tại sao lại đột ngột rời đi. Trước khi đi y ở trên tường dùng ngón tay viết cái gì đó, khi tôi công Cường Tử xuống lầu liếc nhìn lướt qua. Hình như viết là: ‘Hôm nay việc gấp không có duyên gặp mặt, nếu như anh chết tôi khẳng định thay anh báo thù, thần uy của Hoa Hạ không dễ bị xâm phạm!’ Phía dưới lưu lại tên họ, tên là Cừ Thiên.

- Cừ Thiên?

Chu Bách Tước và Lâm Tứ cùng lúc lẩm nhẩm đọc một lần cái tên này.

Tuy rằng Cáp Mô tự thuật rất đơn giản, chỉ là nói đại khái sự tình trải qua một lần, nhưng từ trong mấy câu nói rời rạc của Cáp Mô vẫn có thể nghe ra, thanh niên này có phong thái bậc nào! Từ việc để lại thư ở trên tường của anh ta có thể nhìn ra, người này dường như là ngẫu nhiên gặp được Cường Tử và Cáp Mô, bởi vì có việc gấp gáp gì đó phải rời đi. Nhưng bởi vì không thể gặp mặt Cường Tử hoặc là sống vai giết địch mà trong lòng tiếc nuối, cho nên mới phải lưu lại thư ở trên tường.

Chiếc Audi tuy rằng chạy rất nhanh, nhưng vô cùng ổn định. Kỹ thuật lái xe của Lâm Tứ rất tốt, ngay cả queo cua cũng không có lắc lư quá nhiều. Cường Tử hôn mê ngồi ở ghế sau trông càng giống như rơi vào trạng thái ngủ say, ngoại trừ sắc mặt trắng bệch quá mức khác thường thì nhìn không ra có thương tích lớn gì.

Chu Bách Tước giơ tay vén mái tóc dài bạc trắng rủ xuống của Cường Tử lên, nhìn Cường Tử có vẻ cứng chiều.

- Cao thủ Kim Bảng Đông Doanh đó tại sao không ngăn cản hai người? Một khi giao thủ với đối thủ cấp bậc như vậy muốn thoát thân chắc chắn đặc biệt khó khăn, công phu của cậu giúp không được Cường Tử, cậu ta thế nào dứt ra lui khỏi đó được?

- Hắn làm sao có thể lui được?

Cáp Mô hỏi ngược lại.

Chu Bách Tước gật đầu, cá tính Cường Tử anh ta hiểu rõ.

- Ngay từ đầu cuộc chiến Cường Tử ở vào tình thế xấu toàn diện, dù sao cậu ta đã ác chiến gần một giờ dùng tay không diệt hơn một trăm người, trong đó còn có một cao thủ. Vốn đã coi như cung giương hết cỡ làm sao có thể là đối thủ của tên biến thái kia, hai người vừa giao thủ Cường Tử đã bị một cước của cái gã gọi là Đông Nguyệt Tu Nam kia đá bay ra ngoài, đâm sầm tường lao đảo một lúc mới ổn định được thân hình.

Cho dù thấy Cường Tử đang nằm ở ghế đằng sau, nhưng khi nghe thấy Cáp Mô tự thuật đến chỗ này, Chu Bách Tước vẫn là nhin không được trong lòng trở nên lo lắng, có lẽ Cáp Mô không biết nhân vật đứng trên Kim Bảng là ý nghĩa gì, nhưng Chu Bách Tước biết rõ!

Cao thủ Kim Bảng là thể lực siêu nhiên được tôn sùng tuyệt đối ở Đông Doanh, chính quyền Nhật Bản từ trước đến nay sùng bái những cao thủ tuyệt thế này như Thiên Nhân (người trời) kính trọng hơn tất cả những người khác. Nếu như một môn phái có một cao thủ Kim Bảng tọa trấn, vậy sẽ nhanh chóng đưa môn phái vào trong phạm vi thể lực siêu cấp.

Như Hắc Long Đạo Trường khét tiếng, cũng là bởi vì có cao thủ Kim Bảng ở phía sau màn chủ trì, mới có thể ở trong nước Nhật Bản muốn làm gì thì làm ngay cả chính phủ cũng một mắt nhắm một mắt mở. Thể lực siêu cấp như vậy ở Nhật Bản chính là quái vật khổng lồ, bứt một cọng tóc cũng động đến toàn thân, không đến mức chẳng thể làm gì khác chính phủ cũng sẽ không dám đắc tội.

Mà ở trên Kim Bảng, vị trí càng gần đến vị trí đứng đầu thì thực lực càng khủng bố.

Tu vi của Cường Tử Ngô lão gia tử đã từng nói, hắn sử dụng hết toàn bộ sức mạnh có thể đứng vị trí bất bại, nhưng thực lực cao thủ Thiên Bảng sâu không thể dò, Cường Tử căn cơ nông cạn khẳng định không thể nào chống lại. Hắn mặc dù có tiềm lực vô tận, nhưng trước mắt vẫn rất khó tạo thành uy hiếp thực chất đối với cao thủ Thiên Bảng. Thiên Bảng và Địa Bảng dù chỉ hơn kém nhau một chữ, chênh lệch giữa hai bảng lại cách biệt một trời một vực. Mà cao thủ Kim Bảng Đông Doanh đều có thực lực ngang bằng với Thiên Bảng, cho nên trận đánh này Cường Tử còn có thể sống được trở về đã coi như vạn lần may mắn rồi.

Cường Tử bị một chiêu đánh lui sau khi chùi vết máu trên khoeo miệng lắc đầu lẩm bầm:

- Quả nhiên vẫn là chênh lệch nhau rất nhiều, xem ra hôm nay lão tử là dữ nhiều lành ít rồi.

Sau khi nói xong vọt tới lần nữa, chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là ưu thế tốc độ của mình, nhưng tốc độ này trong mắt cao thủ Kim Bảng ngược lại chẳng có lấy tí xíu ưu thế nào.

- Cường Tử xông qua một lần, bị đồ khôn khiếp dùng khoẻ đánh yếu kia đánh bay một lần. Đến mức vách tường trên lối đi lên tầng hai đều bị Cường Tử va đụng nát hết, vết rạn nứt lan ra từng đường.

Cáp Mô nói:

- Cứ như vậy, Cường Tử ngã một lần lại bò dậy một lần. Không ngừng phun ra máu nhưng vẫn là không chịu dừng lại, vẫn chủ động tấn công như cũ!

- Sau một lần bị đánh ngã tên khôn khiếp Nhật Bản kia lắc đầu nói cái gì chênh lệch quá lớn như hào rộng khó có thể vượt qua, tuổi tác người còn nhỏ có thể có thành tựu như hôm nay coi như đã kinh người. Nhưng ở trước mặt ta người chẳng qua là tôm tép nhãi nhép, hôm nay giết người khiến cho người biết rõ thần uy của dân tộc Đại Hoà ta.

Cáp Mô mắng:

- Anh nói hấn có vô sỉ không, không nói tới việc hấn đợi khi Cường Tử đã tình trạng dốc hết sức lực mới ra tay khiêu chiến, còn con mẹ nó lý lẽ hùng hồn giống như mình rất chính nghĩa, lão tử nếu như có bản lãnh một cái bạt tai tát bay hấn.

- Sau một lần cuối cùng bị đánh ngã, Cường Tử vịn tường chậm chạp đứng lên. Hấn đưa lưng về phía tôi, tôi không nhìn thấy lúc ấy vẻ mặt Cường Tử như thế nào, nhưng tôi dường như có dự cảm biết được Cường Tử hình như muốn hạ quyết tâm làm ra việc lớn lao gì đó. Tôi nhìn thấy thân thể hấn bởi vì đau đớn mà còng xuống giờ lại chậm rãi thẳng lên, sau khi thở một hơi thật dài móc từ trong bóp ra nuốt xuống!

- Hấn nuốt cái gì?

Lân Tứ và Chu Bách Tước hỏi cùng một lúc.

Cáp Mô lắc đầu thở dài:

- Tôi làm sao có thể biết được? Lúc ấy khoảng cách giữa tôi và Cường Tử không gần lắm. Hơn nữa Cường Tử là đưa lưng về phía tôi đứng, tôi chỉ có thể nhìn ra hấn nuốt một thứ gì đó. Mắt tôi rất tốt, có thể bắt kịp hình ảnh tốc độ nhanh. Tôi có thể nhìn thấy lúc ấy Cường Tử móc từ trong bóp ra là một vật gì đó tròn tròn đen sì sì, thứ đó giống một viên thuốc.

Cáp Mô khi nói đến chỗ này trong lòng Chu Bách Tước chợt cả kinh, bởi vì anh ta đột nhiên nhớ ra trước đây Cường Tử đã từng nói chuyện với Ngô lão gia tử. Lúc ấy anh ta nghe được Cường Tử hỏi Ngô lão gia tử, có thể dựa vào ngoại lực trong thời gian rất ngắn tăng cao thực lực bản thân nhiều lần hay không? Ngô lão gia tử nói có, một loại là người có tu vi cao thâm truyền công, trực tiếp nâng cao thực lực người nhận công lực. Một loại khác là dựa vào thuốc, nội trong thời gian ngắn thúc đẩy hết khả năng tiềm lực bản thân ra ngoài.

Lúc ấy Cường Tử hỏi:

- Dựa vào thuốc nâng cao thực lực bản thân, điều này có hậu quả gì không?

Ngô lão gia tử nói:

- Hậu quả nhất định là có, loại thuốc này không hợp với tự nhiên. Ta cũng không hiểu rõ lắm, chỉ là biết sơ qua trong truyền thuyết từ xưa kia. Nghe nói loại thuốc này sở dĩ có thể trong nháy mắt nâng cao gấp nhiều lần thực lực bản thân, đó là bởi vì tác dụng của thuốc được tạo thành dựa trên cách thức thiêu đốt sinh mạng thân thể của người uống thuốc. Nói cách khác, người uống thuốc ứng trước một cái giá rất lớn là sinh mạng của mình để nâng cao thực lực, nếu như không gặp được việc vạn phần hung hiểm, bình thường ai cũng sẽ không lựa chọn uống loại thuốc này.

Ông ta nói:

- Chỉ có đến mức không còn cách nào khác, mới có thể không tiếc tuổi thọ của mình giảm đi nâng cao thực lực. Hơn nữa phương pháp điều chế loại thuốc này rất thần bí, từ xưa đến nay rất ít người có thể có được. Những năm gần đây càng không có nghe nói qua người uống loại thuốc này, đoán chừng cách điều chế đã thất truyền rồi.

- Cậu hỏi điều này làm gì?

Ngô lão gia tử ngồi ở trên ghế mát xa phía dưới chân tường, phơi nắng vuốt ve cái đầu con chó Caucasus tên Phá Lỗ, nhếch mắt nhìn Cường Tử.

- Không có gì, chỉ là nhất thời tò mò.

- Tò mò? Cậu con thỏ nhai nhép này tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đi theo tôi nghe ngóng việc của loại thuốc này. Nói, có phải anh dự định dùng loại đồ vật này để nâng cao thực lực hay không? Tôi phải cảnh cáo anh, thứ kia không được đụng đến!

Cường Tử gãi đầu cười khúc khích:

- Lão gia tử ông cũng nói rồi, loại thuốc kia nói không chừng sớm đã thất truyền rồi. Con mới tiếp xúc vô học vài ngày làm sao có thể biết được cách điều chế thứ kia, chỉ có điều mấy ngày trước ngẫu nhiên nghe nói có loại đồ vật nhất thời hiếu kỳ mới hỏi ông. Hơn nữa thực lực bây giờ của con không coi là đánh cả thiên hạ vô địch thủ, cũng được tính là thiếu niên đầy hứa hẹn gần như vô địch trong lứa tuổi hai mươi rồi phải không? Con không cần phải nuốt loại đồ kia nâng cao thực lực, ông nói có phải hay không?

- Ta chỉ cảnh cáo cậu, loại thuốc kia tuy rằng có thể ép ra hết tiềm lực bản thân, nhưng tổn hại đối với thân thể cũng cực kỳ lớn. Nhưng phạm thứ ngược lại với tự nhiên đều sẽ có tác dụng phụ, không trả giá thì sẽ không vô duyên vô cớ tìm được chỗ tốt.

Cường Tử lúc ấy nói bữa hai câu rồi rời đi, Chu Bách Tước lúc ấy cũng không để ý. Nhưng bây giờ khi nghe Cáp Mô nói đến chỗ này, anh ta bỗng nhiên hiểu rõ, Cường Tử khẳng định là không biết lúc nào có được cách điều chế loại thuốc kia, hơn nữa đã chế tạo ra loại thuốc giết địch một ngàn tự tổn thất tám phần kia, lúc ấy Cường Tử nuốt xuống, là tinh chất nguyên thần mạng sống của mình!

- Sau khi nuốt thứ giống viên thuốc kia, Cường Tử hình như lập tức trở nên mạnh mẽ!

Giống như là đang ấn chứng suy đoán Chu Bách Tước, Cáp Mô nói tiếp. Những lời này khiến cho trong lòng Chu Bách Tước rung lên bần bật! Đốt cháy mạng sống để làm cái giá, đối với một thiếu niên mới mười bảy tuổi thay thế cho cái gì?

- Sau đó hai người đánh ngang nhau, người Nhật Bản kia cũng không thể dễ dàng đánh ngã Cường Tử nữa. Hai người ở tầng hai đánh long trời lở đất vách tường bị đổ xuống từng cái lỗ lớn. Hai người bọn họ giống như người máy trong Kể huỷ diệt đánh xuyên qua căn phòng, bức tường trước mặt hai người bọn họ giống như là đậu hủ! Sau cùng hai người dồn hết sức dùng toàn lực ra một đòn cuối cùng, người Nhật Bản kia tạm thời không thể cử động, mà Cường Tử hôn mê mất rồi, tôi thấy cơ hội khó được vội vác hấn trở ra.

- Cường Tử nuốt thứ kia thật thần kỳ con mẹ nó a, đợi Cường Tử tỉnh lại để lão tử nhất định phải đi theo hấn xin một hai viên để ở bên cạnh, gặp phải nguy hiểm nuốt vào trong miệng có thể biến thân thành người Siêu Xay Da, ngẫm nghĩ cũng phong độ con mẹ nó. Chỉ là Cường Tử ngay từ đầu tại sao không nuốt luôn đi? Nếu như không phải đợi đến kiên trì hết nổi mới nuốt xuống, chẳng lẽ là muốn tạo ra bất ngờ?

- Thú vị lắm!

Chu Bách Tước bỗng rống giận một tiếng.

- Anh biết cái gì? Hấn đây là đang muốn chết!

114. Chương 114: Nhìn Không Thấu

- Cường Tử nuốt thứ kia thật thần kỳ con mẹ nó a, đợi Cường Tử tỉnh lại để lão tử nhất định phải đi theo hấn có một cân hai cân để ở bên cạnh, gặp phải nguy hiểm nuốt vào trong miệng có thể biến thân thành người Siêu Xay Da, ngẫm nghĩ cũng phong độ con mẹ nó a. Chỉ là Cường Tử ngay từ đầu tại sao không nuốt nhỉ? Nếu như không phải đợi đến kiên trì hết nổi mới nuốt xuống, chẳng lẽ là muốn tạo ra bất ngờ?

- Thú vị lắm!

Chu Bách Tước bỗng rống giận một tiếng.

- Anh biết cái gì? Hắn đây là đang muốn chết!

Cáp Mô bị tiếng quát của Chu Bách Tước dọa nhảy dựng, từ trong mắt có thể thấy người của Chu Bách Tước anh ta dường như cũng nhìn ra được điều gì đó. Anh ta sợ hãi về dữ tợn trên mặt và lửa giận trong ánh mắt Chu Bách Tước, cười gượng không có nói nữa.

- Chu thúc... chú không cần suy nghĩ nghiêm trọng như vậy.

Không biết khi nào, Cường Tử đã tỉnh. Hắn vẫn vô lực nằm ở chỗ ngồi đằng sau chỉ là trong con người mở to có cái nhìn lay động, nói rõ hắn thật sự không có vẻ nghiêm trọng giống như Chu Bách Tước suy đoán.

- Cậu đã tỉnh? Con thỏ nhai nhép nhà cậu!

Chu Bách Tước hết sức lo lắng nhìn sắc mặt Cường Tử, lập tức ngoác miệng mắng.

- Tỉnh được một lát rồi, nghe Cáp Mô ca nói sự tích huy hoàng của con với giống như những giáo sư trên bục giảng kia, nghe trong lòng nhiệt huyết sôi trào a. Con cũng hoài nghi Cáp Mô ca nói đại hiệp kia có phải là con hay không, con từ khi nào có uy phong bốn phương tám hướng như này rồi? Chú khoan hãy nói, Chu thúc, trận đánh vừa này, con vẫn chưa có dùng chiêu đá đũng quần!

- Thuốc cậu nuốt ai đưa cho cậu, bây giờ chúng ta phải đi tìm hắn, xem thử có cách gì cứu chữa hay không.

- Không có người cho, con tự mình làm ra.

- Chính cậu?

- Chu thúc chú quên con từng nói qua việc lúc con nằm viện với chú rồi sao?

- À... thuốc kia cũng là dựa theo những thứ kia nghĩ ra sao?

- Đúng vậy, đã sớm làm ra vài viên, chỉ là luôn lo lắng có tác dụng phụ không dám dùng. Cũng không có gặp phải kiếp nạn gì không vượt qua được, có thể không dùng thì không dùng. Con hỏi Ngô lão gia tử cũng là có ý này, sợ thật sự có tổn thương gì đối với thân thể. Chỉ có điều dụng phải tên Đông Nguyệt Tu Nam thật sự rất mạnh, con đánh không lại hắn cũng không muốn chết, đành phải liều mạng một lần đánh cuộc xem mình ăn ở thể nào.

Chu Bách Tước hỏi:

- Vậy cậu bây giờ cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào không khỏe hay không?

Cường Tử nhếch miệng cười, vết máu ở khoe miệng đã khô rồi.

- Đau, thực sự đau lắm. Toàn thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào không đau, tay chân dường như không phải của con nữa. Vừa này con còn đang nghĩ, trận đánh hôm nay chịu thiệt rồi, sau này tiểu gia ta tìm chúng đòi lại.

Một mình hắn giết hơn một trăm mạng người, máu tanh khắp nơi trên mặt đất, lại còn nói đánh trận này thiệt thòi!

- Bây giờ chúng ta đi chỗ nào?

Cường Tử hỏi.

Chu Bách Tước do dự một thoáng, lập tức liếc nhìn Lâm Tứ vẫn đang lái xe. Dường như cảm thấy được lời hỏi thăm trong ánh mắt Chu Bách Tước ném sang, Lâm Tứ vừa lái xe vừa nói:

- Về trụ sở của chúng tôi, Yêu Ma cũng ở chỗ đó. Trước đó Trần trưởng quan đã dự định để cho cậu cùng tiếp nhận chữa trị của Lâm Nhất với anh ta, chỉ có điều tên kia bướng bỉnh vô cùng, cậu không đến anh ta cũng không tiếp nhận chữa trị. Bây giờ nhiệm vụ của chúng ta đã kết thúc, bộ an ninh quốc gia và phòng công an tỉnh đã tham gia. Tập đoàn Cửu Nhật và tập đoàn Thập Chu căn bản coi như xong rồi, công việc kế tiếp không phải chuyện của chúng ta. Cậu có thể vừa tiếp nhận chữa trị vừa nghỉ ngơi, cống hiến của cậu với đất nước sẽ được nhớ kỹ, chắc chắn sẽ có ban thưởng cho cậu.

Giọng điệu quan quyền đầy miệng, nói chuyện giống như loại thanh âm máy tự động tiếp nhận công việc, bình đạm giống người chẳng liên quan gì.

- Ban thường cộng lòng...

Cường Tử nhỏ giọng nói thềm một câu.

- Chữa trị không cần, tiểu gia bây giờ chỉ muốn ngủ.

- Không được, cậu cần phải đi. Cậu không đi kẻ dám tự gọi mình là Yêu Ma kia cũng sẽ không tiếp nhận chữa trị. Cho dù cậu không chữa trị, anh ta cũng cần chữa trị.

- Anh ta chữa trị hay không chữa trị có liên quan cái thối tha gì đến tôi? Tôi quản làm gì?

Cường Tử hỏi một câu, làm Lâm Tứ nghẹn cứng.

Nói xong nhắm mắt lại không nói gì thêm, Chu Bách Tước cũng bị khẩu khí của Lâm Tứ làm cho hết sức tức giận. giống như Cường Tử căn bản không quan trọng, giống như nếu không phải bởi vì Yêu Ma gì kia Cường Tử ngay cả quyền lợi tiếp nhận chữa trị cũng không có, quả thật khinh người quá đáng.

Lâm Tứ dường như không hề cảm thấy được sự không hài lòng trong giọng nói của Cường Tử và ánh mắt không thiện cảm của Chu Bách Tước cùng với Cáp Mô ném sang cô ta, vẫn nói như không có gì xảy ra:

- Anh ta rất quan trọng đối với đất nước, không thể xuất hiện chuyện gì không hay. Cho nên mời cậu phối hợp công việc với chúng tôi, để cho Yêu Ma mau chóng tiếp nhận chữa trị. Thêm nữa thương thế của anh ta là do cậu đánh, cậu phải có nghĩa vụ làm như vậy.

Cường Tử nín cả thở, tự nhủ thế nào còn có phụ nữ không nói lý lẽ như vậy. Hắn tức giận cho nên theo đó mở to hai mắt gắng sức nhìn đôi mắt của Lâm Tứ, thấy không phải gái đẹp hắn càng tức giận.

- Nghĩa vụ cộng lòng...

Chu Bách Tước chạm vào Cường Tử, hắn nén nửa phía sau câu nói trở vô. Ban đầu hắn muốn chọc tức phụ nữ không có nữ tính này. Nếu Chu Bách Tước đã ra hiệu hắn bình tĩnh thì cũng nên bỏ qua, thêm nữa Cường Tử từ trước đến nay không bao giờ phân cao thấp với phụ nữ, đối với phụ nữ hắn nhường nhịn ba phần.

- Hừ!

Cường Tử toàn thân không có một chút khí lực, tuy rằng thuốc hắn điều chế không phải trả giá bằng sức sống, không có tác dụng phụ lớn như thuốc trong truyền thuyết kia. Nhưng thứ này cũng không thể coi là thuốc mát gan bổ phổi, không có hiệu quả gì đối với thận suy khí huyết hư. Thuốc Cường Tử tự điều chế coi như còn tốt, chỉ là sau khi tan hết sẽ yếu nhược hai ba ngày. Sức khỏe của hắn sau hai ba ngày này sẽ giống như trải qua quá trình rần lột da, chậm rãi khôi phục thể lực và chữa trị vết thương ngoài da.

Nội thương tạo ra sau trận đấu với Yêu Ma cũng tăng thêm rất nhiều, tuy nhiên vẫn còn ở trong phạm vi có thể khống chế. Sau khi trở về bảo Ngô lão gia tử sắc cho một chén thuốc bắc khó uống nhưng rất tốt, không cần đến mấy ngày đã có thể khôi phục hoàn toàn.

Bây giờ trong đan điền hắn thật giống như một đập chứa nước cạn khô, trong đập nước tất cả nước đều bị hắn rút khô. Đập nước khô cạn cần có phần nước bổ sung rất lớn, mà an tâm tĩnh dưỡng và rèn luyện là biện pháp khôi phục thích hợp tốt nhất. Hơn nữa thuốc của Ngô lão gia tử sắc, Cường Tử cũng không lo lắng có gì xảy ra với thân thể của mình.

Sức mạnh thân thể của mình hắn hiểu rất rõ, nếu như đối lại võ giả bình thường, liên tục ác chiến như vậy sớm đã hết sạch chân nguyên kiệt sức mà chết. Mà hắn chỉ cần phải tĩnh dưỡng thật tốt một thời gia sẽ không có trở ngại xa trời cách đất gì. Lại nói võ giả bình thường nếu như giao thủ cùng cao thủ Kim Bảng Đông Doanh, liên tục gánh chịu trọng kích chỉ sợ gân mạch cũng đã sớm đứt từng khúc rồi.

Nói thật, ngày đó cùng Tiêu Lôi về biệt thự Ly Hồ gặp phải đánh lén đi bệnh viện, là bước ngoặt lớn đầu tiên trong cuộc đời Cường Tử, lúc trước hắn chưa bao giờ ảo tưởng qua một ngày kia chính mình sẽ biến thành người như vậy. Bây giờ sự tình hắn tiếp xúc trước đó hắn nằm mơ cũng sẽ không mơ đến.

- Chu thúc, gọi điện thoại cho Triệu ca, anh ta và kim Tiểu Chu vốn trông chừng Bùi Nhược, không biết có quay về chưa. Gọi điện cho Lý Vạn Thành lần nữa, anh ta cùng Triệu Bá trông chừng cô giáo Tôn, con vẫn có chút không yên tâm.

- Ủ!

Chu Bách Tước đáp một tiếng, lấy điện thoại di động vừa muốn bấm số điện thoại.

- Hỏi thử Triệu ca, Lân Cửu thế nào.

Cường Tử giọng điệu bình đạm thêm vào một câu, dường như là nói rất tùy ý.

Nghe được câu này thân thể Lân Tứ đang lái xe run rẩy nhẹ nhàng, lập tức bị cô ta giấu đi. Ngoại trừ Cáp Mô ra cũng không có ai nhìn thấy chi tiết này, mà Cáp Mô cũng không có để ý lắm.

Sau khi đã gọi điện thoại Chu Bách Tước nói với Cường Tử:

- Triệu Long Tượng và Kim Tiểu Chu đã trở về Nhất Trung, Lân Cửu giao cho Trần Đông Thanh, cô ta chỉ là quá mệt mỏi không có việc gì lớn. Phía bên Vạn Thanh và Triệu Bá cũng không có việc gì. Việc hôm nay náo động như vậy, đoán chừng đối phương không có thời gian động tay chân lần nữa.

Sau khi Cường Tử đáp một tiếng nhắm mắt lại, mệt mỏi quá độ và đau nhức toàn thân khiến cho hắn mơ hồ không kéo lên nổi một chút tinh thần. Vừa nãy vì không để cho Chu Bách Tước và Cáp Mô lo lắng mới gắng gượng nói chuyện cười giỡn, bây giờ trong việc lo lắng trong lòng đã cởi bỏ cũng gắng gượng không nổi nữa.

- Chu thúc, chúng ta về nhà đi.

Cường Tử nhắm mắt lại, giọng nói rất thều thào nói một câu.

- Ủ! Chúng ta về nhà!

Chu Bách Tước nói.

- Không được! Các anh phải theo tôi về căn cứ. Yêu Ma anh ta một mực không chịu tiếp nhận chữa trị, anh ta nói ngoại trừ nhìn thấy người đánh bại anh ta, nếu không chắc chắn sẽ không phối hợp. Anh ta bây giờ đã mất đi trí nhớ, có ấn tượng duy nhất chính là người đánh bại anh ta. Anh ta chỉ nhớ được mình có một việc hứa hẹn với người này, những thứ khác đều không để ý.

Không mặt Lân Tứ không có một chút biểu tình nói.

- Cáp Mô ca, dừng xe.

Cường Tử gọi khẽ một câu.

- Ủ!

Cáp Mô không có một chút do dự, ngồi ở ghế phụ lái mạnh mẽ đạp phanh. Chiếc Audi sau một tiếng lốp xe chà sát bén nhọn, ma sát trên đường lớn hơn năm mươi mét mới dừng lại được. Quán tính cực lớn khiến cho Lân Tứ gần như không giữ được thân thể, nếu như không nhờ phản ứng nhanh nhẹn của cô ta đầu của cô ta nhất định đập mạnh trên kính chắn gió.

Cáp Mô có sự chuẩn bị, Chu Bách Tước khi Cường Tử nói chuyện đã đoán được hành động của Cáp Mô, cho nên trước tiên trụ vững thân hành ôm chặt Cường Tử, chỉ có Lân Tứ có vẻ hết sức chật vật.

- Các anh muốn làm cái gì!

Lân Tứ sau khi ổn định thân thể nhanh chóng rút súng lục từ bên hông ra, vừa giơ súng lên đã phát hiện một thanh dao găm lạnh như băng chìa vào cổ họng của cô ta. Cáp Mô nắm dao găm trong tay lắc đầu rất có phong cách, cười giả lả nói với Lân Tứ, thuận tay hạ súng của Lân Tứ xuống.

- Gái đẹp, tuy rằng cô là một người duy nhất không dựa vào bộ ngực lớn mông lớn khiến cho vưu vật của anh đây thần hồn điên đảo. Tuy nhiên đáng tiếc, lão tử vẫn là phải xem trọng tình huynh đệ hơn gái đẹp. Cường Tử rất nghĩa khí đối với tôi chính là huynh đệ với tôi, huynh đệ bảo tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó,

đừng ghi hận tôi, anh trai còn muốn kết giao với cô. Trước hết kết hôn sinh con nuôi con cũng được, cảm tình từ từ vun đắp.

Lân Tứ hung hăng trừng mắt nhìn Cáp Mô, quay đầu nói với Cường Tử:

- Anh đây là đang trở ngại tôi chấp hành nhiệm vụ! Anh nghĩ rõ ràng hậu quả chưa!

Cường Tử không đếm xỉa cô ta, nói với Cáp Mô:

- Bảo cô ta xuống xe, tôi vội về nhà ngủ, chiếc xe này bị trưng dụng.

Cáp Mô đưa dao găm trong tay về phía trước một chút, dao bén lạnh lòng đã dán ở trên cổ trắng nõn của Lân Tứ. Chỉ cần đưa một ly lên phía trước nữa, trên cần cổ thon dài trắng nõn của Lân Tứ sẽ bị cắt ra một vết thương.

- Gái đẹp, thật sự xin lỗi. Tôi là thập lần trăm lần vạn lần vạn lần tôn trọng cô. Chẳng qua tình thế bây giờ cô cũng nhìn ra được, chúng tôi ba thằng đàn ông cần phải về nhà ngủ. Cô nếu như không hứng thú chơi Foursome (làm tình tay bốn) vậy thì đành phải mời cô xuống xe, ngàn vạn lần đừng ghi hận tôi, tôi thật sự muốn tán tỉnh... À không, đuổi cô.

Đưa súng trong tay cho Chu Bách Tước, trên gương mặt bao phủ khe rãnh của Cáp Mô đều làm ra vẻ mê đắm. Lân Tứ trừng mắt nhìn Cường Tử ở ghế sau Cáp Mô, bỗng nhiên cười, nói câu cảm ơn. Sau đó xuống xe gọn gàng linh hoạt, đợi Chu Bách Tước lái chiếc Audi của cô ta đi rồi, cô gái khiến người ta nhìn không thấu này bất ngờ còn vẫy tay.

Bộ đồng phục màu đen, thoải mái tự nhiên vén tóc lên, sải bước đi về phía trước, Lân Tứ dụi dụi không ngờ cũng có một mặt hiên ngang.

115. Chương 115: Đầu Láng

- Bây giờ chúng ta ở chỗ nào?

Lý Bát Nhất ngồi ở trong một chiếc Nissan Sedan biển số bình thường, nhắm mắt lại chợp mắt, khi thuốc lá trên ngón tay đốt sắp hết nóng đến ngón tay mới thoát ra từ trong suy nghĩ hỗn loạn. Lòng mày của hắn nhú chặt, gút lại thành mấy đường khe núi khó thể vượt qua.

- Thái tử, bây giờ đã ra khỏi Đông Đình hơn một trăm cây số. Ngài vẫn là không thay đổi chủ ý sao? Nếu như mượn trợ giúp từ thế lực gia tộc của ngài, có lẽ sự việc còn có đường rẽ còn có lối thoát.

Người lái xe là Phương Lạc, mặc áo sơ mi kẻ sọc hiệu Mark, mang kính mát rất lớn.

- Câm miệng!

Lý Bát Nhất quát.

Về nhà? Đừng nói không có người đứng ra giúp đỡ hắn, ông già còn đang ở trong nhà kia nếu như không phải trước tiên tự tay trói hắn lại đưa đến cục công an, vậy hắn không cần phải nằm đó tự tay đập chết Lý Đoàn Trường đứa em ruột của mình kia! Vì lợi ích quốc gia, vì lợi ích gia tộc, hy sinh hắn một tên Lý Bát Nhất đời thứ ba của gia tộc, đối với Lý gia thật chẳng coi là việc tổn thương gân cốt gì!

Về nhà chỉ có một con đường chết, cho dù cha mẹ hắn chịu sắp xếp ổn thoả cũng không có lo hết được mọi việc, ông già chắc chắn sẽ là người dẫn đầu bước ra làm thiết diện vô tư quân pháp bất vị thân, con đường này ông già hắn không phải chỉ làm một lần hai lần, đối với thân nhân của mình vẫn phải xuống tay tàn nhẫn mới được coi như là chính khách đứng đắn.

Bây giờ còn có hai lựa chọn có thể suy xét, một cái chính là người Nhật Bản cho tới nay vẫn luôn hợp tác vui vẻ với mình, một cái khác là con bài tẩy của mình, con bài tẩy cho tới nay chưa từng lộ ra. Tập đoàn

Thập Chu đã bị người ta dễ dàng huỷ đi, muốn tiếp tục hợp tác tiếp tục hợp tác với người Nhật Bản chỉ có thể lộ ra con bài tẩy của mình.

Thật không cam lòng a!

Hắn khổ tận cam lai dốc sức tám năm mới tạo dựng nên tập đoàn Thập Chu, mạng lưới quan hệ mới vừa tạo dựng nên, hoàn toàn sụp đổ trong nháy mắt. Nếu như là án mạng bình thường, bằng vào quan hệ kinh doanh những năm nay của hắn cũng không khó thu xếp. Nhưng nghĩ cũng nghĩ không ra sẽ bị người ta moi ra được việc của người Nhật Bản, muốn xoay người cũng khó như với tay tới trời.

Lý Bát Nhất vẫn luôn có một phần cố chấp, vẫn muốn cải tạo Thái Tử Đảng huy hoàng trong vòng hai mươi năm, trong một đêm mất đi tất cả cảm giác khiến cho hắn đau tận đáy lòng. Hắn không quay về nhà, cũng không thể xuất hiện tham dự các loại tiệc tùng của các nhân vật nổi tiếng nữa, không thể nghênh ngang ra vào chính quyền thành phố thậm chí là hội đồng nhân dân tỉnh uỷ. Mọi thứ của hắn đều biến thành màu đen, cũng không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Dù rằng Lý Bát Nhất thấu hiểu đạo lý thỏ khôn có ba hang, trước đó rất sớm đã sắp xếp đường lui. Nhưng không phải vạn bất đắc dĩ không đến đường cùng hắn thật sự không muốn rơi vào trong bóng tối, một khi té xuống, vậy trọn đời thoát thân không được.

Bây giờ trốn đi với mình chỉ có một mình Phương Lạc, những người khác còn chưa kịp thông báo cho biết đoán chừng cũng đã bị bắt nhốt. Hắn và Phương Lạc khi trốn đi gọi vài cuộc điện thoại, tuy rằng từng người đều nhận điện thoại nhưng cùng hỏi một câu giống nhau hắn bây giờ đang ở chỗ nào, đây chỉ có thể nói rõ một việc, đó chính là những người này đều đã bị khống chế rồi.

Lý Bát Nhất cũng nghĩ qua, nếu như mình về nhà cầu khóc van xin, nói không chừng ông già sẽ có biện pháp bảo vệ mạng cho mình. Nhưng hắn sợ, việc xác xuất thành công chưa tới bảy phần hắn từ trước đến nay không làm, huống chi ngay cả năm phần cũng không có.

May mà tiền đã có dự trữ một phần trong ngân hàng nước ngoài, mình coi như là mai danh ẩn tích cũng không trở thành ăn khổ chịu mệt. Hơn nữa, một khi hắn lộ ra con bài tẩy trong tay, vậy hắn sẽ có vốn liếng trở thành thế lực mới của cả xã hội đen phương nam, thậm chí trở thành bá chủ một phương!

Cho nên Lý Bát Nhất chỉ có mệt mỏi và đau buồn, không có tuyệt vọng.

- Phương Lạc, ta ở nước ngoài có bao nhiêu tiền?

Những việc này đều qua tay Phương Lạc, Lý Bát Nhất rất may mắn khi xảy ra việc Phương Lạc ở cùng với mình, bằng không nếu Phương Lạc cũng bị bắt, mình thật sự thành kẻ khốn cùng không còn đồng nào.

- Thái tử, khoản tiền gửi của ngài ở nước ngoài tổng cộng là ba phẩy sáu tỷ, chỉ cần có thể ra nước ngoài bằng với trí tuệ của ngài, Đông Sơn tái khởi dễ như trở bàn tay. Ngài đừng quá đau buồn, đại nạn không chết tất có hậu phúc đây là ngàn ngừ, khẳng định có đạo lý!

- Ủ, chỉ mong vậy.

Nghe thấy Phương Lạc báo ra con số, trong lòng Lý Bát Nhất an định một chút. Ba phẩy sáu tỷ, đối với tập đoàn Thập Chu quả thật không coi ra gì, tài sản không đến một phần trăm. Nhưng số tiền kia bây giờ trở nên rất có giá trị, đây là vốn liếng để hắn xoay sở.

Chiếc Nissan Sedan biển số bình thường không mở đèn, Phương Lạc lái xe đã không dám lên cao tốc còn phải chọn đường nhỏ để đi. Lý Bát Nhất từ trong đường ngầm trốn ra bây giờ đã như từ trên mây rơi thẳng xuống đất. Chỉ cần có thể trốn qua hôm nay, chờ đến khi bản thân khổ cực kinh doanh một mảnh địa bàn khác mới có thể an tâm trở lại.

Chiếc xe ở trên đường nhỏ xóc nảy tiến về phía trước, tốc độ cũng không tăng lên, điều này khiến cho trong lòng Lý Bát Nhất hết sức nóng giận.

Phương Lạc cũng vội, chỉ là bây giờ tình hình con đường này gấp gáp cũng không phải cách.

Lý Bát Nhất nhìn phía trước vẫn là loại đường nhỏ này, nếu như tức giận cũng không được gì chỉ đành nhắm mắt lại ngủ một lúc. Cả đêm không ngủ nhưng không có một chút buồn ngủ, trong lòng thật sự không thể

bình tĩnh trở lại.

- Thái tử, phía trước có xe!

- Hả?!

Phương Lạc thấp giọng kêu lên, Lý Bát Nhất như chim sợ cung ngồi thẳng người, rướn cổ lên ngóng về phía trước. Hắn nhìn thấy xa xa trên con đường nhỏ phía trước quả nhiên dừng một chiếc xe, khoảng cách xa nhìn không rõ biển số gì, cũng nhìn không ra là xe gì. Chiếc xe màu đen, cũng không hề cản trở đường đi, chỉ là dừng ở bên đường.

Ở một nơi vắng vẻ như vậy trước không có làng sau không có quán trọ, ngừng một chiếc xe có vẻ rất có giá trị, quả thật có điểm không bình thường.

- Có lẽ là ra đây chơi xe vượt địa hình, chạy qua đi đường bần tâm.

Lý Bát Nhất không biết tại làm sao trong lòng dấy lên loại suy nghĩ này, sau khi nói ra chính mình cũng hết sức hối hận. Đến lúc nào rồi mình không ngờ vẫn có loại suy nghĩ này, lại nói ai sẽ chạy đến loại chốn hoang vu này chơi xe vượt địa hình. Hắn có lẽ không biết, đây là một loại tâm lý may mắn, người đang trong nghịch cảnh thường thường đều sẽ sinh ra tâm lý may mắn như thế này.

- Hiểu rồi!

Phương Lạc lên tiếng, anh ta không có để ý Lý Bát Nhất nói cái gì, tinh thần đều tập trung trên chiếc xe kia. Thần kinh anh ta bây giờ cũng căng thẳng vội vã, cả đêm nay bỏ mạng chạy trốn quả thật mệt mỏi, tâm lý sinh lý đều mệt mỏi. Anh ta là giám đốc phòng tài nguyên nhân lực tập đoàn Thập Chu, cũng là người Lý Bát Nhất tin cậy nhất, bằng không cũng sẽ không giao tài khoản gửi tiền ở nước ngoài cho anh ta.

Anh ta ở trong xã hội đen thành phố Đông Đỉnh cũng là người tiếng tăm lừng lẫy, bởi vì việc Lý Bát Nhất không tiện làm đều giao cho anh ta làm. Cho nên ở trong thành phố Đông Đỉnh đều biết rõ anh ta, thích kết giao bạn bè, tiêu tiền như nước, chính là phong cách làm việc người trong giang hồ yêu thích. Vung tiền như rác hào sảng thêm nữa bởi cảnh hiên hách trong tập đoàn Thập Chu, cho nên Phương Lạc cũng từng là khách quý ở nhiều nơi, bây giờ rốt cuộc biết chán nản có mùi vị gì, mùi vị chờ đợi lo lắng anh ta cũng không muốn thử qua lần nữa.

Phương Lạc cố gắng ổn định lại hai tay nắm chặt bánh lái trong tay, theo đó nhấn chân ga muốn chạy qua bên cạnh chiếc xe màu đen kia.

Khi đến cách đó không xa Phương Lạc nhìn sang, chiếc xe là một chiếc Bentley. Trên biển số cho biết chiếc xe này không phải của nơi này, điều này khiến cho trong lòng Phương Lạc hơi buông lỏng, biển số là MÔNG BXXXX, hẳn là xe Nội Mông Cổ. Phương Lạc cười tự giễu, bây giờ mình thật là thần hồn nát thần tính trông gà hoá cuốc.

Mắt thấy đã đến trước mặt chiếc Bentley màu đen, dùng chưa đến một phút đồng hồ sẽ có thể xông qua, Phương Lạc theo phản xạ liếc nhìn Lý Bát Nhất, vị Thái tử ngày thường cao cao tại thượng như ngồi trên đám mây này cũng vẻ mặt khẩn trương.

Bỗng!

Cửa vị trí lái xe chiếc Bentley mở ra, một người đàn ông to lớn thân cao ngoài một thước tám, mặc bộ áo gió màu đen rất dài từ trên xe bước xuống, chắn ở giữa con đường nhỏ.

Người đàn ông này thân thể vô cùng cao lớn mạnh mẽ, áo gió rộng lớn cũng che chắn không được cơ ngực phồng cao lên. Hai cánh tay thô to làm căng lên tay áo gió, vẻ mặt dữ tợn còn mang một bộ kính râm che khuất nửa khuôn mặt. Chỗ chói mắt nhất của người đàn ông này, phải thuộc về quả đầu lóng lánh dưới ánh sáng mặt trời có thể phát ra ánh sáng kia, dường như trên đỉnh đầu có vẻ đồ án gì đó, dưới ánh mặt trời kim quang lập loè.

(Buổi tối lấy đầu ra ánh sáng mặt trời??)

Gã đàn ông to lớn mặc áo gió đen đứng ở chính giữa đường nhỏ, mặt không chút biểu lộ ra bên ngoài ngẩng đầu giơ tay lên ra hiệu Phương Lạc dừng xe. Hai người Lý Bát Nhất và Phương Lạc vốn hơi có chút an tâm

sau khi nhìn thấy đầu lẳng tâm tình trong nháy mắt căng thẳng trở lại, nhịp đập trái tim tăng mạnh hơn, dường như lúc nào có thể nhảy ra khỏi cuống họng.

- Đâm chết hần xông qua!

Lý Bát Nhất dữ tợn nghiêm mặt hô lớn.

Phương Lạc không do dự, một chân nhấn xuống chân ga tăng thêm tốc độ phóng đi! Chiếc Nissan giống như một con trâu đực giơ lên bốn vó khuấy động ra một mảng bụi đất, hung hăng đâm về phía đầu lẳng ngăn đường đi.

Mắt thấy xe đến trước người đầu lẳng, nhìn thấy gã tướng mạo hung hãn kia một chân đạp về phía sau, duỗi hai tay ra đẩy ở trên nắp động cơ phía trước chiếc Nissan.

Rốp!

Sau một tiếng vang bị bóp nghẹt đầu lẳng bị chiếc Nissan đụng lùi về phía sau khoảng chừng hai mét, nhưng chiếc xe bỗng nhiên bị hần chặn cứng ngắt!

Xuyên qua sức lực hai tay thô to mạnh mẽ, sau âm thanh vãi bị xé rách vang lên tay áo gió bị bấp thịt toàn thân chấn nát!

Hai chân đầu trục đạp đất kéo lê hai đường rãnh sâu ở trên đất, khuôn mặt hần ban đầu trông đã có vẻ hung ác giờ càng thêm làm cho người ta hoảng sợ. Quán tính chiếc Nissan bị ngăn cản bởi sức mạnh khủng khiếp của gã đầu lẳng, hai tay của hần giữ ở trên vị trí bị đè ra hai cái hố to trên mũi xe trước!

Gã đàn ông đầu lẳng sau khi ngăn cản được chiếc xe quát mạnh một tiếng, lần nữa dồn sức không ngờ còn bật ngược chân ga đẩy chiếc Nissan đi lùi về phía sau mấy bước!

Loại sức mạnh này quả thật không phải một con người có thể có được, đây là thần uy!

Chiếc Nissan ở trên đường nhỏ tăng tốc, tốc độ xe đã đạt đến khoảng chừng bảy mươi câu số giờ. Tốc độ như vậy cộng thêm cân nặng riêng của bản thân chiếc xe mang theo sức mạnh lớn bao nhiêu! Ai có thể nghĩ được gã đàn ông đầu lẳng không ngờ có thể ngăn lại chiếc xe bằng hai bàn tay không, thậm chí còn đẩy xe lui về phía sau vài bước!

Người đàn ông đầu lẳng nhếch miệng cười với Phương Lạc đang lái xa, dáng vẻ bên ngoài giống như quỷ dữ địa ngục câu hồn vốn đã rất đáng sợ rồi, vừa ra tay thực lực thể hiện ra ngoài biến thái như thế càng làm Lý Bát Nhất và Phương Lạc nhìn nhau sợ hãi, hai người mở to đôi mắt ai cũng không biết nên làm cái gì.

Gã đàn ông đầu lẳng sau khi ngăn cản chiếc xe hất đầu với Lý Bát Nhất Phương Lạc, ý bảo hai người xuống xe. Phương Lạc móc súng lục từ trên thắt lưng ra muốn bắn, còn chưa kịp chìa thẳng ra đã nhìn thấy gã đàn ông đầu lẳng kia một tay mở ra cái nút áo gió, chỉ thấy hần từ trong ngực móc ra một khẩu súng trường liên thanh, một tay ghì súng chìa thẳng vào hai người trong xe.

Lý Bát Nhất và Phương Lạc đều là người hiểu chuyện, biết rõ khoảng cách gần như vậy đạn súng trường có thể dễ dàng bắn chết cùng lúc hai người. Hai người ngồi trong xe do dự mấy chục giây, cuối cùng vẫn phải chọn cách xuống xe.

Nhìn thấy hai người rút cuộc từ trong xe bước xuống, gã đàn ông đầu lẳng nhếch miệng cười, nụ cười vốn phúc hậu nhưng ở trên mặt của hần lại giống như nụ cười quỷ quái của Dạ Xoa đòi mạng.

Lý Bát Nhất và Phương Lạc đi xuống xe lúc này mới nhìn rõ, hoa văn trên đỉnh đầu gã đàn ông đầu trục chính là thần ưng kim sắc đang vỗ cánh bay lượn!

- Đại ca tôi muốn gặp hai người, gặp xong rồi hai người có thể đi!

Sau khi nhìn thấy hai người xuống xe gã đàn ông đầu lẳng thu lại súng trường, không liếc qua hai người bọn họ một lần nào.

Giọng nói phát ra từ cổ họng của gã đàn ông đầu lẳng và thân thể của hần không hợp nhau lắm, uy vũ tráng kiện không ngờ có một cuống họng nhẹ nhàng trong trẻo.

116. Chương 116: Trác Thanh Chiến

- Đại ca tôi nói không sai a, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, các người thật là bọn người rẻ mặt.

Gã đàn ông đầu lẳng nói thầm một câu, không kiêng nể gì cả. Gã liếc nhìn hai người Lý Bát Nhất và Phương Lạc, một bộ dạng tư thế dè dặt thậm chí hết sức khúm núm, trong tận đáy lòng gã vẫn luôn xem thường đàn ông như vậy.

- Người là Lý Bát Nhất?

Gã đàn ông đầu lẳng chỉ vào Lý Bát Nhất hỏi.

Lý Bát Nhất đang lo sợ bất an trong lòng, suy đoán không ra gã đàn ông đầu lẳng thân phận gì. Thành phố Đông Đinh thậm chí bên trong phạm vi tỉnh này nhân vật xã hội đen có số trên cơ bản hắn cũng biết, dù cho chưa hề lập ra quan hệ cũng đều biết rõ hình dáng như thế nào. Hắn là một người làm việc kiêu ngạo nhưng cũng tính toán suy nghĩ cẩn thận, đối với người có thể bị mình lợi dụng hoặc là có khả năng uy hiếp đến mình hắn đều sẽ có phần ghi chú. Trí nhớ của hắn từ trước đến nay không hề sa sút, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi có một vị hồ nhân đầu lẳng như vậy.

Lý Bát Nhất bị gã đàn ông đầu lẳng điểm danh nhịp tim tăng thêm mãnh liệt, vốn định thề thốt phủ nhận lại nhìn thấy trong ánh mắt có phần ỷ lại còn sót không nhiều của Phương Lạc nhìn về phía mình sau cùng đành lựa chọn đối mặt. Hắn nhẹ gật đầu, cố giữ lấy khí chất quý tộc có phần rụt rè và cố chấp này của mình, nâng cằm lên nói:

- Đúng là tôi!

- Đúng thì là đúng, trả lời cũng chít chít như chuột không giống thằng đàn ông. Lên xe. Đại ca tôi chờ các người trong xe.

- Đại ca anh là ai?

Lý Bát Nhất hỏi.

Gã đàn ông đầu lẳng không để ý câu hỏi của hắn, giơ tay sờ lên sọ não sáng bóng như làm ra từ inox kia của mình hai cái, con kim ưng vô cánh giống như thật trên đỉnh đầu kia hình như có thể bay ra ngoài. Dáng vẻ gã hung ác vô cùng, bảy phần giống quỷ ba phần khác cũng không giống người chút nào, một cặp mắt không lớn nhưng tà ác chỉ nhìn trừng trừng vào Lý Bát Nhất, đã khiến cho trong lòng Lý Bát Nhất cảm thấy rung sợ giống như trải qua mưa gió đi qua sóng cuộn ngập trời.

Vừa mới gom được mấy phần hào khí bị ánh mắt của đầu lẳng nhìn chằm chằm, trong lòng một sợi lông chợt rụng mỗi ép xuống, Thật giống như một gã đàn ông bất lực sau khi uống Viagra khí phách hiên ngang ai ngờ vừa chen chưa vào được đã co giật hai ba cái lập tức bị đánh về nguyên hình trong tiếng rên cầu hồn của nữ nhân, ba phát súng cũng bắn không ra hết được, như sở trường tiến công chớp nhoáng của Hitler.

- Phương Lạc, anh lên xe nhìn thử là thần thánh phương nào ngăn đón đường đi của chúng ta. Ta còn thật không tin còn ai dám bên trong phạm vi thành phố Đông Đinh không biết sống chết khoa tay múa chân với tôi!

Lý Bát Nhất nói với Phương Lạc.

Lời nói này vẫn có thể xem là hăng hái rung động đến tâm can, nhưng tiếc rằng nghe vào trong lỗ tai Phương Lạc toàn bộ đều là lời châm chọc vô tình. Lý Bát Nhất quả thật phong quang vô hạn ở thành phố Đông Đinh, chỉ có điều như hoa đã tàn một đi không quay lại. Vốn định từ chối Lý Bát Nhất, nhưng Phương Lạc biết rõ mình trước mắt vẫn còn phải bám bên cạnh hắn, không còn cách nào khác phải gật đầu vừa muốn kéo mở cửa sau của chiếc Bentley kia ra.

Đột nhiên gã đàn ông đầu lẳng vừa mới đốt một điếu thuốc đặc sản Nội Mông Cổ Đông trùng hạ thảo đứng ngoài ba mét kia đập một cước cực mạnh. Một hộp Đông trùng hạ thảo một trăm bốn mươi đồng có một

cổ mùi hương đặc biệt. Chỉ tiếc khi Phương Lạc ngửi được mùi thuốc này trong lỗ mũi mình, trên ngực của anh ta cũng bị đầu lẳng một cước dồn toàn lực đá trúng văng ra ngoài năm mét!

Bốp!

Gã đàn ông đầu lẳng phát ra uy lực một cước đập bay Phương Lạc, xoay người tát cho Lý Bát Nhất một cái xé trời vạch đất. Độ mạnh cái tát này cũng không lớn lắm, so với một cước đá trên ngực Phương Lạc kia quả thật có thể xem thường không đáng nhắc tới. Nhưng ý nghĩa một cái bạt tai này ngược lại vô cùng quan trọng, Lý thái tử một ngày trước ở thành phố Đông Đỉnh còn tác oai tác phúc như trấm đích thân tới, ngày đầu tiên chạy trốn đã để cho người ta vả miệng, ngược lại một động tác khác của đầu lẳng đặc biệt khiến cho lòng tự tôn của hắn chịu nhục. Đầu lẳng tát cho Lý Bát Nhất một cái, sau đó thu tay về móc ra một mảnh khăn tay trắng nõn chùi tay, vể mặt khinh bỉ.

- Tên hèn hạ như mày, mày cho rằng xe của tao thì người nào có thể ngồi lên? Nếu không phải đại ca tao muốn gặp mày ngay cả mày cũng không có tư cách này, cho mày mặt mũi mày không muốn. Ép con mẹ, vả cái miệng đi cái cùng đàn ông lên giường này của mày còn ô uế tay ông. Thực con mẹ nó không đáng giá!

Gã đàn ông đầu lẳng vể mặt khinh thường.

Hắn ném chiếc khăn tay trắng nõn lau qua tay bên đường, hình như rất đau lòng.

Lý Bát Nhất không nói gì thêm, sau khi xoa dịu khuôn mặt nóng rất ngoan ngoãn kéo mở cửa xe sau của chiếc Bentley ngồi vào. Ánh mắt âm lạnh, hắn nào đã chịu qua tủi nhục như vậy?

- Cảm thấy rất tủi nhục sao?

Lý Bát Nhất còn chưa kịp dò xét người ngồi bên trong xe, chỉ nghe thấy một giọng nói ôn thuận hùng hậu nói bên tai.

Hắn quay đầu nhìn thử, nhìn thấy một khuôn mặt trắng nõn nhả nhận. Người này không thể nói anh tuấn, so sánh về tướng mạo bên ngoài Lý Bát Nhất anh tuấn hơn nhiều so với y, chỉ là không biết tại sao, Lý Bát Nhất lần đầu nhìn thấy khuôn mặt này, rõ ràng sinh ra thần phục và kính ngưỡng hoàn toàn từ tận đáy lòng.

Gã này tuổi không lớn lắm khoảng chừng ba mươi tuổi, sắc mặt tái nhợt ôn hoà. Để một cái đầu húi cua, chiều dài tóc không vượt quá hai đầu ngón tay. Đôi mắt gã rất lớn, trong ánh sáng lộ ra một cổ uy nghiêm. Môi rất mỏng, cũng không giống một người mỏng môi nói nhiều.

Y đang hút thuốc Hồ Luân Bối Nhĩ Một hộp mười tám đồng, cũng là tên thuốc đặc sản của Nội Mông Cổ, so với Đông Trùng Hạ Thảo của gã đàn ông đầu lẳng hút nhiều hơn không chỉ một cấp bậc. Đối với độ mạnh và cay độc của Đông trùng hạ thảo, loại thuốc này thơm và nhẹ hơn mấy phần.

- Anh là ai?

Lý Bát Nhất dè dặt cẩn thận hỏi.

Gã đàn ông cả mặt yên bình tĩnh lặng lạnh nhạt ngồi ở bên cạnh mình này, cho hắn sức uy hiếp quá lớn. Thật giống như một ngọn núi cao khiến cho hắn dừng lại, khiến cho hắn không tự chủ được sinh ra lòng thần phục. Gã đàn ông này không có biểu lộ ra khí phách và sát khí gì, nhưng cảm giác ngồi cùng một chỗ với người này khiến cho Lý Bát Nhất thà rằng đánh nhau cùng gã đàn ông đầu lẳng bên ngoài hơn, Người này quá sâu dày, tuy rằng hình dáng của hắn không còn trẻ, cũng không phải người có địa vị hồng hách độc đoán gì, nhưng chỉ bị y liếc nhìn Lý Bát Nhất đã như ngồi phải kim châm.

Lý Bát Nhất có thể dưới áp lực hỏi ra những lời này, đã vận hết toàn lực.

- Nội Mông Cổ, Trắc Thanh Chiến.

Trả lời vẫn bình đạm như cũ, trong giọng nói không có một tia gợn sóng.

Nội Mông Cổ, Trắc Thanh Chiến!

Sáu chữ này lại giống như một quả bom nổ dưới nước bốc lên một cơn sóng gió động trời ở trong lòng Lý Bát Nhất! Hắn lại làm sao có thể chưa có nghe nói qua tên họ này? Người thanh niên được Đông Bắc Hách

Liên vương gia xưng là kẻ đáng sợ nhất trong gần ba mươi năm trở lại đây, thà rằng bỏ qua địa bàn một tỉnh làm lễ gặp mặt cũng không sẵn lòng làm đối thủ với Trác Thanh Chiến, là một thần thoại ở trong xã hội đen phương bắc!

Lúc trước hắn bị một phát súng của Kim Tiểu Chu gần như bắt lực vẫn chọn cách lặng lẽ không trả thù, thật sự không phải e sợ quân hàm thiếu tá của Trác Thanh Đế, mà là e ngại một người dùng nắm đấm đánh ra một mảnh giang sơn thật lớn ở phương bắc tên gọi Trác Thanh Chiến! Mà ngay cả ông già Lý gia nhà hắn cũng đã từng nói qua như thế này, Trác gia có đứa con tên Thanh Chiến, hận không sinh muộn bốn mươi năm cùng tranh đoạt cao thấp một thời với hắn.

Người trẻ tuổi được ông già nhà hắn xếp vào đối thủ của mình, cho tới bây giờ chỉ có một người này.

Chỉ là ông già nhà hắn cũng chưa có nghĩ qua, nếu như ông ta thật sinh ra muộn bốn mươi năm có thể lẻ loi một mình bắc tiến hay không. Một mình đấu bạo chúa Hách Liên Xuân Mộ ba tỉnh Đông Bắc? Ngay cả Hách Liên Xuân Mộ cũng không muốn không sẵn lòng coi Trác Thanh Chiến là đối thủ, ông ta chẳng lẽ muốn ghi bản mặt của mình lên trên giấy để người ta đấm?

- Trác... đại ca.

Lý Bát Nhất không giấu được nội tâm rung động, run rẩy gọi một câu.

- Đừng gọi tôi là đại ca, người có thể gọi tôi là đại ca không nhiều, anh còn chưa đến mức độ này. Nếu như qua hai mươi năm nữa anh không ngã xuống, có lẽ có thể.

Trác Thanh Chiến dựa vào ghế xe đằng sau, mặc dù không nhìn Lý Bát Nhất, hơn nữa trong lời nói rõ ràng không coi Lý Bát Nhất vào đâu, nhưng Lý Bát Nhất vẫn không dám sinh ra một chút tức giận nào.

- Vâng!

Lý Bát Nhất cung kính đáp.

Trác Thanh Chiến quay kiếng xe xuống để cho gió thổi vào, áp lực trong xe chợt dịu đi vài phần, điều này khiến cho Lý Bát Nhất rất cảm động. Sau khi hít một hơi thuốc lá Trác Thanh Chiến liếc nhìn Lý Bát Nhất, theo đó lắc đầu.

- Lần này tới thành phố Đông Định dự định xem thử ba người, ngoại trừ em trai của tôi và anh ra còn có một tên tiểu tử. Ba người xem hết rồi, tuy rằng trong lòng có chút tiếc nuối cũng coi như không uống một chuyến. Một người trưởng thành chính chắn khiến cho tôi an tâm, một người hống hách độc đoán khiến cho tôi khen ngợi, một người cáo mượn oai hùm để cho tôi tiếc nuối.

Lý Bát Nhất không dám nói chuyện, hắn không dám cắt ngang lời nói của Trác Thanh Chiến. Ba người? Thành phố Đông Định trừ mình và Trác Thanh Đế ra còn có ai có thể có khả năng chui vào pháp nhãn của Trác Thanh Chiến? Một người an tâm, một người khen ngợi, một người tiếc nuối. Nói tới ai?

Phun ta một ngụm khói thuốc thật dài Trác Thanh Chiến tiếp tục nói:

- Lần này tới ban đầu ôm mong đợi không nhỏ, dù rằng kết quả sớm ở trong dự tính vẫn là khó tránh khỏi có chút mất mát. Nghe nói anh đổi tên Thập Chu, tự gọi là Thái Tử phải không?

Y đặt câu hỏi, nhưng không đợi Lý Bát Nhất trả lời, y nói tiếp:

- Đây là một phần đại dũng khí, khi mới đầu nghe nói tôi rất khen ngợi. Tôi cho rằng bọn công tử bột trong kinh thành ngày nay đều bị lão già trong nhà quán giáo mất ý chí chiến đấu hoặc là giấu tài, trong mười năm cũng sẽ không ra một tên Triệu Phù Sinh nữa. Khi nghe được tên tuổi của anh tôi còn ôm vài phần hy vọng, cho rằng bên ngoài thủ đô phải chăng xuất hiện một vị đại năng, bây giờ xem ra chẳng qua là tên hề.

Lý Bát Nhất cúi đầu xuống, trên mặt nóng hừng hực. Ở trong mắt Trác Thanh Chiến, hắn Lý Bát Nhất chỉ chẳng qua là tên hề?

- Yên tâm đi, tới thăm anh không phải muốn xem anh như thế nào. Cuộc đời này tôi làm nhiều việc giúp người hoạn nạn chưa làm qua việc hại người gặp khó khăn, huống chi anh cũng đáng được tôi làm như vậy. Tôi nói như thế anh cũng có lẽ cho rằng tôi tự cao tự đại không coi ai ra gì, đừng ngại, tôi sẽ không nói dối.

- Tôi thăm anh chỉ có điều trước khi tôi tới đã định đường đi, không liếc nhìn tôi hay là trong lòng có chỗ ảo tưởng. Xem ra, thất vọng ngoài ý muốn. Tuy nhiên may mắn lần này lại quen được một người giỏi, mặc dù không có thấy mặt nói mấy câu cũng coi như đáng giá. Tặng anh một câu a, trong vòng nửa năm nếu như anh không chết, có lẽ có thể có thành tựu lớn. Tuy nhiên...

Câu nói kế tiếp Trác Thanh Chiến chưa có nói, nhưng Lý Bát Nhất ngược lại toàn thân lạnh giá như rơi vào hầm băng.

- Đi thôi, anh vẫn còn con bài tẩy kinh doanh mấy năm, nếu như không không lật ra liều mạng một trận nhận thua vậy tôi cũng không cần phải gặp anh. Cả thời thanh niên anh có thể có thành tựu như vậy cũng coi như thành tựu trên vạn người, đừng để cho tiểu tử kia quá dễ dàng cắt cái đầu của anh. Ha ha, chẳng qua nói thật, tôi còn thật sự mong chờ hắn còn có bản lĩnh gì để cho anh sáng mắt lên.

Sau khi nói xong Trác Thanh Chiến khoát tay ra hiệu Lý Bát Nhất xuống xe, từ đầu đến cuối cuộc trò chuyện Lý Bát Nhất chưa hề nói vượt quá mười chữ, ngay cả dừng khí kháng cự cũng không có ngoan ngoãn xuống xe, mồ hôi đầm đìa.

Sau khi gã đàn ông đầu lảng liếc mắt nhìn hắn khoé miệng treo nét cười nhạt, lập tức lên chiếc Bentley nghênh ngang rời đi. Cho đến khi chiếc xe biến mất trong tầm mắt Lý Bát Nhất khom thân người cũng không dám thẳng eo lên. Cuộc nói chuyện với Trác Thanh Chiến tuy rằng không có thanh sắc dữ dội nhưng doạ nạt lá gan của hắn, con bài tẩy bí ẩn nhất ngay cả Phương Lạc cũng chưa từng biết bí mật đó, ở trong mắt người ta chẳng qua là trò hề.

Hắn nói thiếu niên kia là ai?

Lý Bát Nhất hỏi chính mình, dù rằng trong lòng đã có đáp án, nhưng mâu thuẫn không muốn đón nhận.

117. Chương 117: Tiểu Lão Đệ

Việc khiến cho Cường Tử hết sức bất ngờ, hắn ở biệt thự Ly Hồ dưỡng thương trọn vẹn nửa tháng mãi đến sau khi khôi phục hoàn toàn cũng không có người đến tìm hắn. Điều này khiến cho hắn ít nhiều có chút mất mát, dù sao mười mấy ngày nay thời gian gian trôi qua hết sức bình thản, hắn quen sống to gió lớn vẫn thật không thích hợp với sống yên gió lặng.

Chợt Trác Thanh Đế gọi điện qua cho hắn, nói một câu không đầu không đuôi:

- Có người sai tôi tặng cậu một món đồ, tôi đã giao cho Cáp Mô, quay về cậu ta sẽ đưa đến nhà cậu.

- Là ai ôm một quả tim kính ngưỡng hâm mộ tên tuổi còn mang lòng sùng bái với tôi mà chuẩn bị lễ vật a? Thế nào không tự mình sang yết kiến tôi một cái? Đối với người hâm mộ của mình, tôi cho dù là vội đi nữa cũng không thấy phiền đâu.

Cường Tử hỏi rất vô sỉ.

- Cút trứng anh đi, tự mình xem lấy.

Nói xong câu đó Trác Thanh Chiến liền cúp điện thoại, nói chuyện không đâu khiến cả đầu Cường Tử không hiểu ra sao. Hắn không thể nghĩ ra được có ai có thể thông qua Trác Thanh Chiến tặng vật gì cho mình, phạm vi cuộc sống bây giờ của hắn nói nhỏ không nhỏ, nói lớn kỳ thật cũng lớn không đến mức nào. Trong số người quen biết không có ai rảnh rỗi như vậy, người không quen biết ai có thể chạy theo tặng đồ cho hắn?

Khi ở nhà nghỉ ngơi đến ngày thứ ba Cáp Mô đến, Cường Tử nhìn chăm chăm đôi tay rỗng không của anh ta dường như hoàn toàn tuyệt vọng. Không nhìn thấy thứ đồ tốt Trác Thanh Đế gọi điện dặn dò Cáp Mô mang đến, hai bàn tay đều rỗng có thể là thứ đồ đáng giá gì? Bây giờ ánh mắt Cường Tử cao xa hơn rồi, thứ đồ tầm thường hắn khinh thường không nhìn vào trong mắt, quà cáp dưới ba đồng hắn cơ bản sẽ không cảm kích.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Cường Tử, Cáp Mô sau khi dùi mái tóc đầy phong cách của mình móc từ bên trong túi áo ra một tấm giấy không lớn, có kích cỡ bằng tờ một trăm đô la. Hai tay bưng lấy ra vẻ trịnh trọng đưa tới việc này khiến cho tim gan Cường Tử nhảy lung tung, bộ dạng nghiêm trang này của Cáp Mô đã khiến cho trong lòng hắn tràn đầy chờ mong. Nhìn kích thước tờ giấy chẳng lẽ là chi phiếu? Mặt trên còn con mẹ nó là loại chỗ trống để cho mình tùy tiện viết lên chữ số Á Rập? Không biết viết thêm sau số một một trăm con số không, có thể sẽ không bắt giữ không tra hỏi trực tiếp kéo ra ngoài bắn chết giữa đường một tuần lễ hay không.

Chi phiếu a!

Thứ này trong mắt Cường Tử chính là thánh vật thần thánh không thể xâm phạm, tốt hơn so với bình Ngọc Tĩnh trong tay Quan Âm Bồ Tát. Từ nhỏ hắn ôm trong lòng đồ kỳ đối với người nắm chặt từng cục màu hồng nhỏ trong tay ra vào ngân hàng, vẫn luôn cho rằng chi phiếu là thần khí thánh vật ghi đề lên trên sổ tiết kiệm, ở trong lòng hắn gần với dùng bao tải chất đầy bạc trắng vàng thật.

Cường Tử nín thở ôm một quả tim đập loạn, nhận lấy tờ giấy đưa sang rất coi trọng việc này. Chuyện thứ nhất không phải nhìn thử chữ trên tờ giấy này là cái gì, mà là giơ lên trước ánh mặt trời nhìn thử bên trong có hình cái đầu chủ tịch hay không?

Cường Tử phát hiện chỉ là một tờ giấy viết thư bình thường, đành chịu thở dài nói:

- Mình đã nói không có quang phổ chống làm giả, quả nhiên a.

Cáp Mô lườm hắn nói:

- Chữ viết trên giấy chính là thứ chống làm giả, anh chẳng lẽ không thấy được giá trị của tờ giấy này? Ngàn vàng không đổi được nha!

Cường Tử thực ra đã sớm nhìn được chữ viết rồng bay phượng múa trên mặt giấy, số lượng từ không nhiều lắm.

Ta vốn là người điên, ca phượng cười Khổng Khâu. Tay nhắc đao hăng hái, hứng lên cắt đầu người.

Bốn chữ này tặng cho anh, có rãnh đến Nội Mông cổ cười ngựa thả ưng.

.....Trác Thanh Chiến

Cường Tử dù không biết ai là Trác Thanh Chiến, nhưng hắn dần đi nữa cũng biết người này khẳng định có quan hệ với Trác Thanh Đế. Nét chữ trên tờ giấy hùng hồn, cứng cáp như rồng. Không đọc nghĩa chữ chỉ nhìn hình chữ, tạo cho người ta một loại cảm giác khoáng đạt to lớn. Cường Tử không hiểu thư pháp, nhưng hắn có cảm giác của mình.

- Tay nhắc đao hăng hái, hứng lên cắt đầu người.

Cường Tử thì thảo than nhẹ hai câu, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Cáp Mô thấy hắn không có biểu hiện ra bộ dạng kích động gì, điều này làm cho anh ta muốn phát điên. Anh ta tức giận lột chuối tiêu ở trên bàn cắn từng miếng từng miếng ngốn một họng. Chỉ có điều phong thái ăn chuối tiêu được anh ta làm ra thành ăn cà rem thật đúng là không giống người bình thường, nhất là động tác liếm kia, quả thực...

- Cậu tại sao một chút phản ứng cũng không có?

Cáp Mô vừa ăn chuối tiêu, vừa ập a ập ứng... Á lộn, nói không rõ ràng.

- Phản ứng? Anh mong muốn tôi có phản ứng gì?

Cường Tử nằm úp trên giường, sau đó mở hai cái đùi rần chắc ra thật rộng, cùng cặp mông dùng sức hướng lên sau đó kêu ư ử vài tiếng. Ngồi lên sau đó nhìn Cáp Mô nghiêm trang hỏi:

- Như vậy đúng không?

Cáp Mô đường đen đầy trán hỏi:

- Đây là ý gì?

Cường Tử vẫn nghiêm túc như cũ nói:

- Anh không phải muốn tôi có phản ứng này sao? Nhìn biểu tình của anh tôi cho rằng anh bảo tôi sau khi nhìn tờ giấy nào nhất định phải đạt tới cao trào đó. Chẳng lẽ không phải?

Thuận tay ném tờ giấy trong tay lên giường, Cường Tử châm một điếu thuốc hỏi Cáp Mô đang há miệng trừng mắt.

- Trác Thanh Chiến là anh của Trác Thanh Đế phải không?

- Ừ!

- Rất trâu bò đúng không?

- Không phải rất, mà là vô cùng, trâu bò gần như vô đối!

Dáng vẻ sùng bái cả khuôn mặt của Cáp Mô thật giống như nữ sinh nhỏ mặt đầy tàn nhang nhìn thấy Châu Kiệt Luân đứng ở trước mặt mình, thực xin lỗi, hình dung như vậy thực xin lỗi tiểu cô nương. Trên mặt Cáp Mô không có tàn nhang, thứ đồ chỉ có Cáp Mô mới có là...

- Có bao nhiêu trâu bò?

Cáp Mô lẩn sang ngồi ở bên cạnh Cường Tử, trong mắt đều là ngôi sao nhỏ đã khiến cho Cường Tử có chút sợ hãi. Hắn theo phản xạ lui cái mông về sau, sau đó cũng khép hai chân, còn cài hết nút trên áo lại. Bộ dạng này thật giống một cô gái đứng đắn.

Cáp Mô không lý gì đến hắn, cầm lấy tờ giấy trên giường hỏi Cường Tử:

- Nói thế nào đi nữa, thứ này tốt hơn thẻ xanh của Hoa Kỳ à. Có thẻ xanh cậu tiểu bậy trên đường lớn Hoa Kỳ nhiều lắm là bị phạt tiền không đến mức trục xuất về nước, có tờ giấy này cậu đi bất cứ đâu ở Nội Mông Cổ thậm chí có thể đại tiểu tiện bất cứ đâu ở phương bắc cũng không có người nào dám phạt tiền!

- Kiêu ngạo như vậy sao?

Cường Tử hỏi.

- Đương nhiên! Cậu không thể không biết rõ Trác Thanh Chiến là người gì đâu nha?

- Tôi vẫn thật không biết, cũng không muốn biết, tối thiểu nhất bây giờ biết rõ hắn là ca ca của tên hàng hai Trác Thanh Đế kia, chẳng lẽ là hạng loại một sao?

- Hạng loại một... Còn thiếu nhiều đó,

Về mặt Cáp Mô khinh bỉ.

- Anh nghe nói qua bố già Hách Liên Xuân Mộ ba tỉnh Đông Bắc chưa? Chính là đại nhân vật giẫm chân một cái nước sông Hắc Long Giang, Tùng Hoa Giang đều tràn hết ra hai bên bờ, là Đại Kiêu Đông Bắc người giang hồ đều tôn xưng là Hách Liên vương gia! biết không? Mà ngay cả Hách Liên Xuân Mộ cũng coi trọng phần nào Trác Thanh Chiến, hận không thể kết bái làm huynh đệ!

- Nghe Lôi Tử thúc từng nhắc qua, tuy nhiên không thềm để ý đến.

- Cường Tử tôi không thể không nói cậu là hàng loại hai, hạng ba, hạng n! Ngay cả Hách Liên Xuân Mộ cũng không để ý, một cọng lông của cậu có đáng để ý hay không? Đó là thân giữ nhà trong mắt người Đông Bắc nước ta đó. Lúc trước xã hội đen Liên Bang Nga kiêu ngạo bao nhiêu? Không có việc gì chạy đến biên giới đông bắc chúng ta để làm xằng làm bậy, từ sau khi Hách Liên vương gia đến đông bắc không còn một tên mất lam nào dám giương oai ở ba tỉnh Đông Bắc!

- Một người đã đủ giữ quan ải vạn người không thể khai thông, những lời này là lời bàn luận chuẩn xác nhất người giang hồ tặng cho Hách Liên vương gia.

Cáp Mô cảm khái nói.

Cường Tử cười, hắn hỏi:

- Vậy anh nói nếu như tôi đi đông bắc, có thể khiến đám người mắt lam kia không những không dám giương oai ở ba tỉnh phía đông, cho dù là ở Siberia bọn chúng cũng không dám khạc nhổ bừa bãi hay không?

Sau khi Cáp Mô nghiêm túc suy nghĩ nói:

- Bây giờ cậu còn chưa có thực lực kia, tuy nhiên về sau khó nói được.

Cường Tử cười ha ha nói:

- Chính là như vậy đó, không cần phải treo một người suốt ngày ở bên miệng. Để ở trong lòng là được rồi, tương lai nếu tôi thật sự vượt qua hắn, hắn cũng không thể trâu bò nữa. Tăng Quốc Phiên nói qua, công đầu danh tiếng người trời chiếm hết một nửa. Phải rút bớt lại mới đúng. Cáp Mô, anh xem tôi có phải người an phận không?

Cáp Mô: ...

- Đừng nói lời phí phạm nữa, việc bảo anh giúp tôi tra như thế nào rồi? Háo Tử đã đi hai ngày rồi, có tin tức gì không?

- Ngày hôm qua hắn gửi tin tức cho tôi, nói đã đi theo đến Sơn Đông rồi. Khi đến nửa đường hắn nói có chiếc Bentley cản Lý Bát Nhất lại, Lý Bát Nhất vào trong xe ngồi mấy phút liền đi ra, dường như không giống kẻ đồng lõa. Hắn có nhắc đến tài xế lái chiếc Bentley là một người thân cao khoảng chừng một thước tám, đầu lóng thân thể cứng chắc, trên đầu lóng còn có in hình một con chim ưng. Những đặc trưng này khiến cho tôi nhớ đến một người, nếu như thật đúng như lời của hắn, vấn đề này khó nhằn rồi.

- Ai?

- Tôn Diệu Dương, hổ tướng đứng đầu dưới quyền Trác Thanh Chiến. Con sói đơn độc đã từng tiếng tăm lừng lẫy trong xã hội đen Nội Mông, tuy rằng vẫn luôn tự mình lặn lội không thu tay, nhưng ở Nội Mông và Đông Bắc cũng là một gã khiến cho lòng người sợ hãi lạnh buốt. Võ công sức mạnh đáng kinh người, nghe nói còn chưa từng bại lần nào.

- Ý của anh là Lý Bát Nhất có khả năng làm quan hệ gì đó với Trác Thanh Chiến?

Cường Tử cười, hắn cầm tấm giấy trong tay Cáp Mô quơ trước mắt Cáp Mô. Biểu tình trên mặt hết sức đùa bỡn, cười nhưng không cười hỏi Cáp Mô:

- Vậy anh nói đây là ý gì?

- Đây chính là chỗ tôi nghĩ không rõ, hắn Trác Thanh Chiến thân phận địa vị như vậy, tại làm sao có thể có ý ghi tờ giấy cho cậu, nội dung ghi trên đó tôi cũng không hiểu ý là gì.

Cáp Mô gãi đầu của mình, vẻ mặt nghi hoặc.

- Không có ý gì, nói cho tôi biết hắn chào đón tôi đi Nội Mông làm khách mà thôi. Tuy nhiên...

Cường Tử ánh mắt nghiêm nghị, phun ra một ngụm khói thuốc.

- Tuy nhiên ý của hắn là đợi đến khi tôi có tư cách kia mới nói tiếp, nổi hứng cắt đầu người, ha ha, không cắt đầu người làm vế vào cửa, tôi làm sao vào được cửa chính đại thảo nguyên!

Cường Tử bắn rơi đầu mẩu thuốc lá, ngã về sau nằm dài thở một hơi thoải mái.

- Cáp Mô, anh cố gắng sai Háp Tử một mình đi thật không có việc gì chứ? Trong lòng tôi luôn sợ, nếu Háo Tử xảy ra chuyện gì, tôi nên thế nào nói chuyện với người nhà cậu ta? Cậu ta còn là con trai duy nhất nữa.

Cáp Mô lắc đầu thốt lên:

- Cậu cứ yên tâm đi, tiểu tử kia là người tôi gặp qua đã biết chắc chắn có số trời cho làm cướp. Đi theo tôi coi như là đi đúng đường rồi, những ngày này học bản lãnh của lão tử bảy tám phần, nói về theo dõi ẩn núp, tôi còn thật chưa gặp qua người có tố chất trời cho hơn so với anh ta.

- Nhưng cậu ta dù sao còn quá trẻ, kinh nghiệm cũng chưa đủ, nói thật đến địa bàn Lý Bát Nhất khổ tâm kinh doanh, tôi sợ cậu ta chịu thiệt. Vẫn là anh đích thân đi một chuyến đi, dẫn theo Triệu Bá, tôi đã bảo

Chu thúc cũng cùng đi với anh. Tốt nhất bốn người đều bình an trở về, cắt đầu người việc này vẫn là tôi đến hay hơn.

- Chu Bách Tước cũng không cần đi, bây giờ thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa càng ngày càng nhiều, kiến thức cơ bản còn phải trông cậy chú ấy đến dạy. Tôi mang mang theo Đại Hùng đi một chuyến, bằng không anh cũng không yên tâm. Đúng rồi, có chuyện không nói cho anh biết, Bát Bách thúc điều ra năm mươi người có thể đánh nhau từ trong Liên minh chấp pháp Trung Hoa, đã đi trước một bước đến Sơn Đông rồi. Đều là người về mặt xã hội không phải học sinh Nhất Trung, năm mươi người này đều đi theo Chu Bách Tước học một khoảng thời gian công phu, kinh nghiệm và thân thủ cũng không tệ, hôm qua xuất phát, đoán chừng hôm nay có thể hội tụ cùng Háo Tử rồi.

Cáp Mô cầm lấy điều thuốc của Cường Tử nhìn thử, vẫn là một bao Trung Nam Hải bốn đồng. gã nhếch miệng từ trong bóp móc ra một hộp Hoàng Hạc Lâu châm một điếu.

- Vâng! Có Triệu ca hết lòng giúp tôi, tôi vẫn luôn đang nghĩ chưa có dịp nói việc này. Lần trước tôi xin anh ta lâu như vậy mới đồng ý với tôi quản lý Liên minh chấp pháp Trung Hoa, còn muốn thay tôi chăm sóc Bùi Nhược và cô giáo Tôn, vất vả cho anh ta. Cáp Mô ca, trở về thay tôi nói với Triệu ca, phần nhân tình này Cường Tử nhớ kỹ, tương lai báo đáp anh ta.

Cáp Mô cười nói:

- Nói như vậy xa cách mất rồi, Bát Bách thúc, tôi, Kim Tiểu Chu, Triệu Bá. Từ khi nhận chìa khoá chiếc xe kia của cậu, đã xem cậu là người một nhà. Có lẽ từ khi bắt đầu chưa xem cậu là người thân, chỉ là một người có thể lợi dụng, nhưng bây giờ tôi có thể nói, cậu chính là tiểu lão đệ của bốn người chúng tôi, tiểu lão đệ thương yêu nhất!

Tiểu lão đệ, ba chữ, nhiệt huyết sôi trào.

118. Chương 118: Thà Làm Ngọc Vỡ!

- Người rốt cuộc là ai! Tại làm sao đi theo chúng tôi suốt đường!

Tiểu Dã Tam Mộc vẻ mặt dữ tợn quát.

Phía sau của gã chỉ còn lại ba tên thuộc hạ, những người khác đều chết trong cuộc chiến đột phá vây lúc tập đoàn Thập Chu bị bao vây. Những người này đều là tinh anh gã mang từ Nhật Bản đến, cũng là người hầu trung thành tận tâm với gã. Nhìn những thuộc hạ từng người một chết đi để bảo vệ mình, cho dù tâm như rắn độc cũng sẽ khó tránh khỏi xúc động.

Trước mặt gã một người thanh niên mặc áo dài xanh đứng cách đó không xa, vác trên lưng một thanh trường kiếm. Người thanh niên này vẫn luôn đi theo bọn họ từ tập đoàn Thập Chu đến vùng núi này, chu vi mấy mươi dặm xung quanh nơi này đều không thấy người ở. Tiểu Dã Tam Mộc bị thanh niên đi theo quấy nhiễu rất cuộc tính ra tay.

Gã không cho rằng cái tên đi theo phía sau mình này có thực lực một mình uy hiếp được bốn người phía bên mình, nếu như y có thể cũng sẽ không mãi đi theo mà không phải lập tức ra tay. Tiểu Dã Tam Mộc có lòng tin nhất định đối với tu vi của mình, dù sao gã là thanh niên cao thủ kiệt xuất nhất mấy năm gần đây ở Nhật Bản được Võ Bộ Tàng khen ngợi, có thực lực đứng trên Kim Bảng.

Lần này gã tới Trung Quốc coi như là bại trong u mê hồ đồ, thua sạch, không có đường lui. Bây giờ gã cũng không hiểu được tại sao lại bại, gã cũng nghĩ không ra tai nạn của mình là sai lầm của mình hay là nguyên nhân ra bài không theo lẽ thường của đối thủ. Có thể từ trong tập đoàn Thập Chu trốn ra được đã coi như là may mắn vạn lần, tập đoàn Thập Chu rõ ràng là một cái túi lớn được đối thủ sắp đặt bỏ mình vào. Nếu như không phải có mười mấy người tử sĩ gia tộc thân thủ cao cường của gã liều mạng bảo vệ gã phá vây, bây giờ gã đã ngồi ở trong phòng giam lạnh như băng đợi chờ bị xử quyết rồi.

Thanh niên vác kiếm có một cặp ngươi sáng ngời, y không buồn không mừng như giếng nước không gợn sóng, dường như tiếng rít gào của Tiểu Dã Tam Mộc không có một chút ảnh hưởng gì đối với y. Thân thể của y thẳng như cây bút, một bộ áo dài xanh theo gió lớn lắc lư, có chút mùi vị trôi nổi xuất trần.

- Ta là Cừ Thiên.

Thanh niên bình thản nói.

- Cừ Thiên?... Ngươi đi theo ta chỉ muốn giết chúng ta?

Tiểu Dã Tam Mộc nhe răng cười hỏi.

Sau khi gã suy nghĩ không có ấn tượng nào với cái tên này, tình báo của cao thủ Hoa Hạ gã thu tập không ít, tuy rằng nói Hoa Hạ đất rộng nhiều của cải ngoạ hổ tàng long, nhưng gã tự tin một chọi một tự bảo vệ mình, huống chi bên cạnh mình còn có ba tên thuộc hạ. Ba tên thuộc hạ này đều là tử sĩ gia tộc của gã, từ nhỏ đã bị thấm nhuần tư tưởng thề chết hộ vệ chủ nhân gia tộc. Những tử sĩ này rất giống với binh khí hình người không có cảm tình, ngoại trừ chưa chết chính là sống như cái xác không hồn.

- Đúng!

Cừ Thiên trả lời rất đơn giản.

- Tại sao? Bằng vào chính ngươi, ngươi cho rằng có thể giết được chúng ta sao? Cho ngươi lựa chọn, hoặc là bây giờ ngoan ngoãn cúi đầu, hay là muốn chết.

Tiểu Dã Tam Mộc hầu như đã khổng chế không nổi nữa quá to.

Gã tuy rằng đang lúc chạy trốn chết đứng lại ở nơi thích hợp giết người, nhưng gã bây giờ có chút thần hồn nát thần tính không muốn gây thêm nhiều chuyện phiền phức. Gã tới mảnh đất này không phải để dâng mạng sống, còn có một vật bảo bối đợi gã đi tìm, sau đó đổi lấy đồ gã muốn nhất. Đương nhiên, món bảo bối này gã nếu như tìm được, lúc có thực lực gã không ngại lấy về.

Cừ Thiên không nói gì, mà là cúi xuống kiểm đáng vẽ cổ xưa vẫn luôn vác trên lưng từ phía sau lưng của mình xuống. Thanh kiếm này không có vỏ kiếm, chỉ dùng một miếng vải bố màu xanh quấn lấy. Từ hoa văn lộ ra ô sặc trên chuôi kiếm tràn đầy vẽ cổ xưa, còn có thần khí bao bọc không được của thanh kiếm này, con mắt của Tiểu Dã Tam Mộc thoáng chốc đã dựng thẳng.

Cừ Thiên nhẹ nhàng cúi bỏ bao vải bố trên cổ kiếm, động tác nhẹ nhàng thư thái giống như một xử nữ. Tay của hắn trắng nõn và thon dài, sạch sẽ có lực. Sắc mặt trang trọng, thần tình trang nghiêm khi cúi vải bố ra. Thời điểm này điều y đang làm, dường như không phải mở bao gói một thanh kiếm, mà là đang làm đại sự như hoàng đế ở Thái Sơn tế Trời.

Theo vải bố bị Cừ Thiên lột bỏ từng lớp một, quang hoa càng ngày càng dày đặc từ trong vải bố phóng thích ra ngoài. Đó là một loại thần thái khiến cho người ta si mê thậm chí mong muốn quỳ bái, là ánh sáng quý giá chỉ thượng cổ thần khí mới có! Quang mang nhu hoà trong vải bố không ngừng lộ ra, chấn nhiếp lòng người!

Ngay khi Cừ Thiên cúi bỏ một tầng vải bố cuối cùng ra, quang hoa chợt đại thịnh! Một loại khí tức to lớn thương trời xót người từ bị bác ái chợt phóng thích ra ngoài, mà ngay cả Tiểu Dã Tam Mộc cũng cảm giác linh hồn của mình được tinh lọc trong thoáng chốc. Đây là một loại khí tức khiến cho người ta quên mình, chỉ mới nhìn thấy thanh cổ kiếm kia, đã có một loại ảo giác mọi thứ đều đơn giản đều có thể thấu hiểu.

- Đây là!... Đây là!... Đây là Trảm Lô!

Tiểu Dã Tam Mộc mạnh mẽ đi về phía trước mấy bước, cặp mắt mở to nhìn trần trời không rời cổ kiếm nâng trong tay Cừ Thiên. Trong ánh mắt của gã trong một thoáng tràn ngập màu đỏ như máu, tâm tính an bình vừa nảy sinh ra khi bị khí tức cổ kiếm ảnh hưởng ngay khi nhận ra Trảm Lô Kiếm đã bị lòng tham lam thế chỗ.

Trảm Lô Kiếm!

Có Trảm Lô Kiếm chính là có được Ngạo quyết của lưu phái Giáp Hạ, cũng chính là mục tiêu lớn nhất của gã đến Trung Quốc. Có Ngạo quyết gã sẽ trở thành thần thoại võ giả Đông Doanh, sẽ trở thành người trong

số người cường đại nhất giữa trời đất! Phải biết rằng môn chủ Giáp Hạ bởi vì ngộ tính không đủ chỉ tu tập được ba thành Ngạo quyết, cũng đã ngạo thị Đông Doanh hiềm gặp địch thủ. Nếu như tu luyện thành công toàn bộ Ngạo quyết, vậy thời gian sau này còn có ai là kẻ địch chịu nổi ba chiêu của gã?

- Không sai, đây chính là cổ kiếm Trảm Lô người mong muốn khổ tâm suốt ngày đêm mong muốn có được, kiếm nhân đạo, cũng là thiên hạ đệ nhất kiếm!

Cửu Thiên hai tay cầm kiếm ngang nhiên đáp.

- Người không phải vẫn luôn muốn có được Trảm Lô Kiếm sao? Hôm nay ta mang Trảm Lô Kiếm đến tìm người, để cho người xem thử phong thái đệ nhất danh kiếm Hoa Hạ! Ta muốn dùng máu của người, tế chân ý của kiếm nhân đạo Trảm Lô!

Kiếm nhân đạo, cũng không phải không sát sinh!

Dùng nhân đạo trừ gian ác, giết tà vong, tru ác nhân!

- Cho dù người có Trảm Lô Kiếm lại có thể như thế nào? Người sẽ là đối thủ của ta sao? Người phải biết rõ, Trảm Lô Kiếm thay mặt chẳng qua là thần thoại, là truyền thuyết, cũng không có nghĩa là bản thân thanh kiếm có chỗ nào đặc biệt. Người nghĩ rằng ta sẽ sợ một thứ đồ cổ ngàn năm trước trong tay người sao?

Tiểu Dã Tam Mộc ánh mắt tham lam nói.

- Cổ kiếm ngàn năm, thần thái vẫn như trước, tru diệt tà mà vẫn vô cùng sắc bén!

Cửu Thiên hét lên một tiếng, tay hất cầm thần khí, sải bước về phía trước.

- Tốt! Hôm nay ta dùng một thanh bảo kiếm khác của Hoa Hạ các người, đến lãnh giáo một phen cái gì gọi là thiên hạ đệ nhất kiếm Trảm Lô Kiếm có phải lời đồn hư danh hay không! Để xem thử Trảm Lô Kiếm của người sắc bén hay là Uyên Hồng Kiếm của ta lợi hại!

Nghe thấy Uyên Hồng Kiếm ba chữ kia, đầu lông mày Cửu Thiên không thể không nhăn. Các đời Cửu gia bọn họ bảo vệ kiếm trủng, bao nhiêu danh kiếm hiềm có trên đời đều ở trong kiếm trủng yên ổn trải qua vô tận năm tháng. Năm đó Việt Vương Câu Tiễn cất kỹ năm thanh thần khí, đã từng giữ gìn cẩn thận hết ở bên trong kiếm trủng. Thắng Tà Kiếm, Ngư Trảm Kiếm, Cự Khuyết Kiếm, Thuần Quân Kiếm, Trảm Lô Kiếm. Còn có Xích Tiêu Kiếm tượng trưng cho uy nghiêm để vương được tôn sùng vô cùng. Đều ở trong kiếm trủng bình thản, ngăn cách với đời.

Mười năm trước tên võ giả Đông Doanh Mạo Sung Doanh Gia vô sỉ kia lừa gạt mở đại môn kiếm trủng, đánh cắp từ trong kiếm trủng, Uyên Hồng Kiếm, Thuần Quân Kiếm còn có cả Thừa Ảnh Kiếm, do đó dẫn tới lần xung đột trọng đại của võ giả Trung Nguyên và võ giả Đông Doanh mười năm trước. Võ giả song phương đánh nhau không chết không dừng, võ giả Trung Hoa đánh vào trong nước Đông Doanh, đoạt lại Thừa Ảnh Kiếm cùng Thuần Quân Kiếm, mà Uyên Hồng Kiếm Tiểu Dã Tam Mộc cầm đây ngược lại vẫn không có tin tức.

Nghe thấy cái tên Uyên Hồng Kiếm, Cửu Thiên cảm giác tội lỗi gánh vác sứ mạng rất lớn đầu lông mày nhíu lại. Về mặt y bình đẳng như nước cũng theo đó thay đổi, hô hấp có chút nặng nề khó thể nào che giấu rung động trong lòng. Lúc trước chính là phụ thân của y đưa cho võ giả Đông Doanh, dẫn đến ba thanh thần khí thất lạc. Phụ thân Cửu Thiên Cửu Viễn Sơn chạy đến Đông Doanh tìm kiếm, kết quả mười năm trước trong cuộc chiến đại loạn kia không may mất đi. Cửu Thiên thân làm con, khắc phần thâm cừu đại hận này vào trong tâm khảm!

Tiểu Dã Tam Mộc vừa rút từ trên thắt lưng ra, một thanh trường kiếm màu hồng quang hoa chói mắt xuất hiện ở trong tầm mắt của Cửu Thiên. Từ thân sắc lưu động, khí tức sắc bén trên thanh kiếm này Cửu Thiên biết ngay đó chính là Uyên Hồng Kiếm!

Uyên Hồng Kiếm là bội kiếm tuý thân cả đời của Cái Nhiếp, thân kiếm là do Tàn Hồng Kiếm mẫu thân Từ phu nhân chế tạo (trong lịch sử là độc chủ Hân Nguyệt Nhận), là do thiên ngoại thần thiết (thần thiết từ trời rơi xuống) tạo thành, truyền thuyết là 'một thanh kiếm giết rồng', được Mặc gia tặng Kinh Kha sắp đi đâm Tần, Kinh Kha đâm Tần thất bại. Tàn Hồng để Tần Vương đoạt được, Uyên Hồng Kiếm là ở phía trên Tàn Hồng, do thợ rèn kiếm giỏi nhất nước Tần trộn lẫn năm thứ kim loại đúc thành.

(* Bạn nào đọc Tần Thời Minh Nguyệt thì biết nhân vật này [mình cũng thích bộ này lắm])

Hai thanh tuyệt thế thần binh trong truyền thuyết, phải một trận quyết định cao thấp ở trên quê hương Trung Hoa!

Trong cơn mắt của Cừu Thiên dường như có lửa giận đang thiêu đốt, ngay cả tâm pháp tu luyện cũng áp chế không được cơn giận kích động căng phồng lên! Đây là thâm cừu đại hận không chết không dừng, đó là oán niệm hồi hận thần khí Trung Hoa lưu lạc nước khác, đã khiến cho Cừu Thiên cũng không thể giữ vững bình tĩnh được nữa.

Nhìn chăm chú Uyên Hồng Kiếm trong tay Tiểu Dã Tam Mộc, Cừu Thiên lần nữa cất bước về phía trước.

Tiểu Dã Tam Mộc nhe răng cười chào đón, múa may Uyên Hồng Kiếm màu đỏ trong tay hai cái. Đã từng bởi vì là bội kiếm tùy thân của Cái Nhiếp mà tên tuổi được tôn sùng, thời khắc này lại tủi nhục lưu lạc trong tay bọn trộm vặt.

- Điều là danh kiếm Trung Hoa của các ngươi, hôm nay ta cũng muốn xem thử Trảm Lô Kiếm được xưng là thiên hạ đệ nhất lợi hại, hay là thanh Uyên Hồng Kiếm thổi đứt lông tóc trong tay ta lợi hại! Nói về luyện tạo bảo đao các ngươi không được, tuy nhiên kỹ thuật đúc kiếm các ngươi quả thật cũng có chút đỉnh. Ta ngược lại không coi ra gì, cùng lắm khiến cho Uyên Hồng Kiếm và Trảm Lô Kiếm lưỡng bại câu thương, ta cũng không có tổn thất gì. Ngược lại ngươi phải suy ngẫm xem, hai thanh kiếm này nếu như bị huỷ rồi, nội tâm ngươi không có áy náy gì sao?

Tiểu Dã Tam Mộc u ám nói:

- Thà làm ngọc vỡ!

Cừu Thiên ngang nhiên nói.

119. Chương 119: Nhật Chiêu

Trên một quầy hàng bán điểm tâm sớm bên đường, Chu Hạo Nhiên bị Cáp Mô ép buộc khóc không ra nước mắt tên gọi Tiểu Hảo Tử muốn mua một phần bánh rán lớn, thứ này là thức ăn tốt nhất người dân Sơn Đông ưa thích không biết bao nhiêu năm qua vẫn không rời không bỏ, chẳng những mùi hương nồng đậm nóng hổi hấp dẫn khiến cho người ta thèm nhỏ dãi, ăn đã ngon càng đã ghiền.

Bên trong bánh rán rất mỏng quấn thêm hai cây hành tây bản địa Sơn Đông, vừa cắn một miếng mùi hương cay nóng khó chịu đầy cả miệng. Chu Hạo Nhiên bụng đã réo sôi cả đêm ăn như sói nuốt hổ nuốt, ăn quen bánh rán trái cây hương vị Thiên Tân, không giống như hương vị bánh rán Sơn Đông khiến cho hai mắt hắn nhoà lẹ.

Dựa vào thuật truy tung thiên hạ vô song gắng hết sức học được ở chỗ Cáp Mô, Chu Hạo Nhiên không hay không biết đã dẫn thân vào hàng ngũ nhân viên kỹ thuật bậc nhất. Câu kinh điển kịch truyền hình của Cát Đại Gia trong Thiên hạ vô tặc kia, dựa theo đó vẫn cho rằng đại tặc kiêu ngạo.

Điểm tâm sáng nóng hổi luôn dễ dàng thỏa mãn cảm giác người ta, nói trắng ra chính là bụng đói không dễ chịu, một khi trong bụng được lấp đầy đồ ăn mặc kệ ăn ngon hay không ngon. Đặc biệt khi bụng Chu Hạo Nhiên được lấp đầy sau một đêm không nghỉ không ngủ chỉ cần đơn giản dựa vào dấu vết rõ ràng chiếc Nissan lưu lại trên đường đi đuổi theo, hắn không thể không thống khoái ợ ra vài cái thỏa mãn.

Chu Hạo Nhiên nhìn chăm chú một nhà trọ nhỏ cách không xa, híp mắt thành một khe hở không lớn. Thuật truy tung của Cáp Mô có thể gọi là thần cấp, thứ nhỏ nhất trong mắt hắn cũng là manh mối có giá trị. Thiên phú Chu Hạo Nhiên biểu hiện ra ngoài ở khía cạnh này đã khiến Cáp Mô hết sức tự cao thán không bằng, hoá ra chơi khinh công, béo phì cũng có thể giỏi giang.

Ngoài năm mươi mét trước mặt là căn nhà trọ nhỏ kiến trúc ba tầng hết sức quê mùa hết sức xập xệ tên gọi Dạ Lai Hương, mặc dù không đến mức dơ bẩn cũ nát nhưng đối với Lý Bát Nhất quen ra vào khách sạn

quốc tế Trung Đại vẫn là rất khó thể nào tiếp nhận được. Ngay cả Chu Hạo Nhiên cũng bội phục tính co duỗi của người này, có thể co được duỗi được nói ra cũng không quá đáng, khi cái chết uy hiếp đến trước mặt rất nhiều việc hỉ mũi coi thường trước kia cũng có thể trở nên rắc rối.

Cho nên ngay khi Chu Hạo Nhiên nhìn Phương Lạc sáng sớm đích thân đưa một cô gái trang điểm rất đậm giống thuốc lá loại rẻ tiền ra khỏi nhà trọ, hẳn rồi cuộc biết cái gì là bụng đói không kén cơm lại cũng không có điều gì quá lớn khó tiếp nhận. Cô gái này thân thể có vẻ hơi mập mạp không còn đẹp nữa, khoe mắt và trán dùng phấn lót dày đặc cũng che giấu không được nếp nhăn rất nhỏ mới là bất hạnh lớn nhất. Một người đàn ông hàng đêm phàn nàn không có phụ nữ không vui, chạy giữ mạng hơn một ngàn cây số ở nơi hoang dã rồi cuộc áp chế không được ham muốn nổi lên mỗi sáng sớm.

Cô gái này từ lúc học nghề ra làm việc đến nay gần hai mươi năm, lần đầu tiên gặp được thanh niên anh tuấn như vậy còn nhiều tiền ra tay hào phóng một ngàn tiền mặt. Cho nên sung sướng dùng hết tất cả vốn liếng thậm chí còn dùng miệng hầu hạ Phương Lạc cho dù không liếc loại gái này cái nào, tuy rằng vũ khí rộng thoáng giống như cọng dây thun dùng năm năm khiến cho Phương Lạc than lên một tiếng bức tức không nhỏ, chẳng qua vẫn là thành công khiến cho hắn trút ra đạn được tui nhục mấy ngày nay.

Điều này coi như để cho đạn bay ra hay không? Hay là con mẹ hắn không hề ngần ngại bay loạn.

Khi Phương Lạc đưa cô gái kia đi nhìn thấy quầy hàng điểm tâm đối diện nhà trọ, gần cả đêm thúc ngựa quơ roi quả thật có chút mệt mỏi. Sau khi bụng réo sôi một hồi hắn cảm thấy đưa cho Thái tử một phần điểm tâm sớm cũng là cơ hội rất tốt biểu thị lòng trung thành nịnh nọt, mục tiêu trên đường đi của Lý Bát Nhất rõ ràng thẳng đến Sơn Đông, Phương Lạc dù có dằn dặt cũng biết rõ hắn khẳng định có lối thoát sắp xếp ở nơi đó.

Châm một điếu thuốc bước tới quầy hàng bán bánh rán lớn, hắn không có để ý đến một tên béo phì ăn như sói ngón như hổ chỗ quầy hàng có chỗ nào không ổn. Quần áo trên người đối phương ngoại trừ có chút bẩn thỉu quả thật không có chỗ nào đáng để chú ý, để giấy đôi giấy thể thao hiệu Nike mới mua mấy ngày kia đã bị ma sát muốn rách càng sẽ không khiến cho hắn chú ý.

Sau khi Chu Hạo Nhiên nhìn sang Phương Lạc nhét một mẩu bánh rán cuối cùng vào trong miệng, sau đó húp hết gạo cháo ấm nóng vào thanh toán rồi đi. Không liếc nhìn Phương Lạc một cái, tìm cửa hàng tạp hoá gia đình mua bao thuốc. Chu Hạo Nhiên rất thích nuốt may nhả khói giống như trải qua cảm giác thần tiên. Căn tạp hoá này cách nhà trọ Dạ Lai Hương không xa, Chu Hạo Nhiên ngồi xổm ở cửa ra vào hút thuốc bộ dạng giống thiếu niên trốn học.

Chu Hạo Nhiên mới đứng dậy, hai người cao lớn thô kệch giống như là đại hán bản địa Sơn Đông ngồi ở trên chiếc bàn mới ngồi của Chu Hạo Nhiên. Một đại hán bưng chén cháo Chu Hạo Nhiên mới uống gõ vài cái trên mặt bàn la gọi ông chủ tới thu dọn, không động thanh sắc thu tờ giấy rộng cỡ ngón tay vào trong bàn tay.

Khi một tên đại hán uy vũ đi từ bàn bên cạnh sang xin tí lửa hút thuốc, tờ giấy này lại chuyển vào trong tay đối phương. Đại hán đã ăn no nắm tờ giấy trong tay đứng lên đi vào nhà vệ sinh công cộng, sau khi đóng cửa nhà vệ sinh mở tờ giấy trong tay nhìn xong lập tức thiêu huỷ.

- Bắt cô gái kia lại đây.

Sáu chữ.

Đại hán cười khúc khích, nụ cười làm dáng giống như Chu Bách Tước.

Hai mươi phút sau, cô gái tên gọi Tiểu Phương mới đi vào căn nhà trệt nhỏ mình thuê ở cởi bỏ quần áo xoa hạ thể hết sức đau đớn bị mời vào một chiếc xe bánh bao.

Cô ta nhận được sự tôn trọng, bởi vì cô ta được cho phép mặc vào một cái quần lót và áo ngực có chút rộng thùng thình.

Thịt thừa trên bụng của mình và nhũ hoa đã rủ xuống bị bốn nam đại hán to lớn trên xe bánh bao (một loại xe của Trung Quốc) dò xét không kiêng nể gì cả, mặc dù trải qua sóng to gió lớn từng chơi các loại lạ mắt cô ta cũng không khỏi có chút cảm tức và ngượng ngùng.

- Cô tên là gì!

Một đại hán có râu quai nón ánh mắt sắc bén sau khi quơ giấy chứng nhận cảnh sát trong tay trước mặt cô ta hỏi.

- Tiểu Phương!

Tuy rằng loé qua nhưng cô ta vẫn nhìn rõ giấy chứng nhận mình kiêng kỵ nhất, cô ta chọn cúi đầu xuống làm ra biểu tình trong nhẵn nhụi mang theo mấy phần sợ hãi, rất là quen thuộc. Làm cho người ta nhìn cô giữa lúc bất tri bất giác sẽ sinh ra đây là một người phụ nữ đáng hoàng vô ý đi lầm đường nhưng lòng ôm suy nghĩ áy náy, tuy nhiên đáng tiếc, gã đàn ông trước mặt cô ta dường như không để ý lắm đến hành động của cô ta.

- Nói tên thật!

Cảnh sát khuôn mặt râu quai nón trên giấy chứng nhận tên gọi Vương Hồng Vĩ thấp giọng quát hỏi.

- Đỗ Lệ Lệ, người Tứ Xuyên, năm nay ba mươi sáu tuổi, chưa lập gia đình.

Trả lời quen việc thuộc lòng.

Cô ta nhìn thấy một khuôn mặt trắng tuấn mạo có chút dễ coi cảm loại sổ ghi công tác quen thuộc chép lại lời của cô ta, trong lòng hết sức căm tức và đau xót. Làm cực khổ cả đêm lừa lọc khom eo mút lạp xuống thật không dễ dàng gạ được một ngàn đại dương, xem ra có vẻ là giữ không được rồi, đang lo lắng dùng tài năng gì tranh thủ đồng tình hoặc là hối lộ một ít, đối phương đã ném ra vấn đề thứ ba.

- Gã đàn ông hôm qua cùng cô ở nhà trọ Dạ Lai Hương qua đêm là thân phận gì, nói thật.

- Tôi thật không biết, ngài là người biết rõ, chúng tôi làm việc này cũng có luật lệ, không thể tùy tiện thăm dò tên họ khách hàng.

Cô ta lựa chọn ăn ngay nói thật, bởi vì ánh mắt đại hán thật sự quá sắc bén, chưa từng thấy ánh mắt nhắm thẳng lòng người như vậy từ trong ánh mắt công an tuần tra trên đường.

- Nói tất cả tin tức cô biết có liên quan đến gã đàn ông kia, suy nghĩ cẩn thận chi tiết không nên bỏ sót chút gì. Gã đàn ông này là một đào phạm bộ công an truy nã, mạng người trong tay hắn không dưới năm cái. Nếu như cô muốn xử lý khoan dung hãy cố gắng hết sức bản thân có thể, tôi có thể suy xét không truy cứu lỗi lầm của cô.

Lời này kỳ thực sơ hở rất lớn, tuy nhiên để hù dọa một cô gái kiệt sức còn có chút kinh hoảng, vậy là đủ rồi.

- không có chỗ gì đặc biệt, tôi vừa mới vào cửa hắn đã giống như sói đói bỏ nhào tới. Nội y tôi mới mua đều bị xé nát, gần như cả đêm không để cho tôi ngủ, hắn cúi đầu làm việc kia, rất ít nói chuyện.

Phụt

Một tên đầu trọc đang uống nước giữ không được phun ra ngoài, thanh niên phụ trách ghi chép động tác mau chóng né người để cho một ngụm nước vọt qua. Sau khi trừng mắt nhìn đầu trọc tiếp tục ghi chép, đầu trọc sờ soạn đầu của mình cười xin lỗi với hắn.

- Con chim mẹ nó, khẩu vị thật nặng.

Đầu trọc nhỏ giọng mắng thầm một câu, nghe vào trong lỗ tai Đỗ Lệ Lệ khiến cho cô ta xấu hổ muốn chui xuống đất.

- Hắn có hỏi qua cô cái gì nữa hay không?

- Hình như hỏi qua tôi thành phố Nhật Chiêu đi thế nào, tôi nói không biết, tôi không có nói láo, đến bây giờ tôi cũng chưa từng ra ngoài thị trấn xa quá ba mươi dặm. Chỗ quá xa cũng không dám đi, sợ chịu thiệt.

Râu quai nón tự nhủ cô có thể sợ chịu thiệt cái gì, sau đó ngẫm nghĩ nếu như đụng phải bọn ăn cơm chùa cũng coi như là chịu thiệt.

- Nhật Chiêu, hắn còn nói cái gì nữa không?

- Hấn nói sai tôi đêm nay tìm một tỷ muội tuổi tác nhỏ một chút cùng đi, khi đi mang theo một tấm bản đồ Sơn Đông, tôi đồng ý rồi. Cảnh quan tôi bảo đảm đêm nay không đi, ngài hãy xem đến phần không dễ dàng của tôi bỏ qua cho tôi lần này đi. Tôi bảo đảm phối hợp công tác với ngài, biết rõ chuyện gì báo hết cho ngài biết.

Cô gái tên gọi Đỗ Lệ Lệ giọng điệu chân thành nói, trong đó mặc dù có vài phần làm dáng nhưng cũng có thể xem như là thành khẩn.

- Đi! Mua một tấm bản đồ toàn diện nhất mang đến đây. Cô phải hỏi rõ ra hấn muốn đi cụ thể chỗ nào của thành phố Nhật Chiêu, chuyện này làm xong tôi ghi công cho cô!

- Thật sự sai tôi đi?... Tôi đây có được tính hỗ trợ phá án hay không?

- Tính!

- Vậy tiền tôi kiếm được ...

- Cô không nói tôi cái gì cũng không biết, xuống xe đi. Buổi tối giữ vững tinh thần để ngăn vạn lần dừng lộ ra dấu vết. Người này chính là tội phạm cùng hung cực ác, nếu như không phải để một lưới hốt trọn đồng bọn của hấn chúng tôi cũng sẽ không để cho cô đi tiếp xúc nguy hiểm, cô yên tâm đi, chúng tôi luôn ở bên ngoài bảo vệ cô, sẽ không để cho cô chịu phải một chút thương tổn.

- Vâng! Tôi đảm bảo tận hết toàn lực phối hợp ngài làm việc!

- Được cảnh sát bảo đảm mạng lưới nghề nghiệp, tôi đây tính bị ép tiếp khách hay không?

Suy nghĩ của Đỗ Lệ Lệ rất yy đến điều này, lập tức bị râu quai nón mời xuống xe.

Rất nhanh, tin tức này đã truyền đến biệt thự Ly Hồ, Cường Tử ngồi ở trước máy vi tính dùng Baike tìm kiếm bản đồ thành phố Nhật Chiêu của Sơn Đông, nhìn cẩn thận tỉ mỉ vài chục lần rốt cuộc tìm được một chỗ tuy rằng không đáng là bao nhưng khiến cho trong lòng của hấn chấn động. Sau khi dịch chuyển tầm mắt khỏi máy vi tính Cường Tử đốt một liều thuốc, trầm tư sau một lát móc điện thoại ra gọi điện.

- Sai anh ta buổi trưa tới giúp tôi làm một việc, đại khái cần khoảng ba ngày, hai thanh niên chúng ta.

Đầu bên kia điện thoại sau khi trầm mặc thoáng chốc ừ một tiếng, lập tức gác điện thoại.

Lần nữa bấm nhanh một số.

- Triệu ca, bảo người của chúng ta tại chỗ chờ lệnh đừng có theo nữa. Tôi đã biết rõ hấn muốn đi chỗ nào, truy theo nữa cũng không phải những thứ bọn họ có thể ứng phó được. Anh có thể sai Báo Tử Ca chuẩn bị một tí, buổi chiều theo tôi đi một chuyến đến Sơn Đông.

120. Chương 120: Cậ Gà Đi Rồi

- Xem thử dùng thuận tay không?

Cường Tử ngậm thuốc lá hỏi Kim Tiểu Chu mặc một võ phục màu đen, ánh mắt đùa cợt.

Kim Tiểu Chu trước mặt hấn đang chơi một khẩu súng bắn tỉa bán tự động M25 sản xuất tại Hoa Kỳ trong tay, thứ này đáng gọi là vũ khí giết người, cũng không biết Cường Tử là thông qua con đường gì có được. Kim Tiểu Chu liếc mắt nhìn thấy súng con mắt đã trợn trừng tầm mắt không chuyển chỗ khác. Anh ta vuốt ve từng ly từng tí súng bắn tỉa mới tinh giống như vuốt ve phụ nữ yêu thích của mình, động tác nhu hoà từ tốn.

Sau khi điều chỉnh súng ngắm đến trạng thái tốt nhất, Kim Tiểu Chu thích đến mức không thể buông tay được nói với Cường Tử:

- Tôi nói, thứ này anh làm thế nào chôm được?

- Chôm chĩa hay làm thế nào có được anh dừng để ý, cho anh thời gian một tiếng đồng hồ làm quen cây súng này, sau một giờ chúng ta xuất phát có vấn đề gì không?

Cường Tử hỏi.

- Không có, bây giờ tôi đến hậu sơn.

Nhìn Kim Tiểu Chu sải bước có không thể chờ đợi được nhảy thẳng từ cửa sổ phía sau ra ngoài chạy lên ngọn núi đất kia, Cường Tử cười rất thâm ý. Kim Tiểu Chu tài năng tuyệt vời trời cho còn hơn so với Trần Đông Thanh, càng giống một người mê súng gần như nhập ma.

Giơ tay lên nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe kia, bây giờ là giữa trưa mười hai giờ. Xe Chu Bách Tước đã dừng ở cửa ra vào, chiếc Land Rover gây quá nhiều chú ý nên bị bỏ đi, hiện tại xe Chu Bách Tước lái là chiếc Audi A6 thu được từ chỗ Lâm Tứ, thay một biển số mới, rất chói mắt.

Bắt đầu bằng Tê A, con số tiếp sau đó rất nhỏ.

Cường Tử thay đổi tác phong thường có, cũng không biết dùng thủ đoạn gì từ chỗ Trần Đông Thanh cuồn được tấm biển số xe gần như có thể hoành hành không ngán gì ở Sơn Đông.

Chu Bách Tước ngồi xồm trước chiếc Audi A6 nhìn chăm chú biển số xe cười khúc khích, đây là một chiếc Audi A6L có rèm che sản xuất mới nhất năm nay, tính năng rất tuyệt, xa hoa sang trọng. Tuy nhiên thân xe cũng không thể nào gây thích thú cho Chu Bách Tước đã từng lái qua vô số xe tốt như Lamborghini, Ferrari, Audi A8. Điều thật sự khiến cho anh ta mặt mày hơn hớn chính là biển số xe chính phủ có thể nói không cần nhìn đến phép tắc giao thông kia.

Chu Bách Tước xem qua vô số xe, lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi thứ đồ không hợp lẽ thường như vậy.

Trần Đông Thanh mặt mũi bị Cường Tử dùng chiến thuật hết sức vô lại đùa bỡn như bình sứ lại mẻ, giơ tay ném mấy tấm biển số xe bắt đầu bằng Quân A, Quân B, thậm chí Quân C cho Cường Tử cầm đi điều vô dương oai, nào hay tiểu tử đó chỉ nhìn chăm chăm một thứ, sau khi tới tay mặt mày hơn hớn bộ dạng phát tài khiến cho Trần Đông Thanh điên lên hết sức.

Sau một giờ Kim Tiểu Chu đứng giờ vác cây súng bắn tỉa M25 của Mỹ quay về phòng Cường Tử, điều khiến cho anh ta khó chịu là con bê tóc bạc cả đầu đang ngồi xồm ở trên ghế mở webcam QQ (công cụ chat chít giống Skype biểu tượng hình con chim cánh cụt) cùng một cô gái xinh đẹp có thể coi là hoa hậu đại học cấp tỉnh tán tỉnh nhau. Cường Tử không quen nói chuyện đang dùng nhất dương chỉ thần công đâm đâm điểm điểm ở trên bàn phím, cực kỳ có phong cách.

Đoạn phim trên webcame không trôi chảy lắm, nhưng gương mặt kiều diễm ướt át thoắt dạn muốn bắn kia vẫn khiến cho Kim Tiểu Chu hít vào một hơi khí lạnh. Anh ta nghĩ không ra, dựa vào điều kiện của mình mà nói cũng không kém bao nhiêu so với con bê này, nhưng bây giờ đừng nói hoa hậu trường, cho dù là hoa hậu lớp cũng không một ai chủ động yêu thương nhưng nhớ. Chu Bách Tước từng lừa gạt một gốc cải trắng ngon ngọt ở trước cửa rạp chiếu phim nên biết rõ muốn tán tỉnh cô gái trong video này độ khó còn nhiều hơn. Anh ta sinh lòng đổ kị oán hận rút phắt đầu cắm nguồn điện, dùng hành động để kháng nghị tính vô nhân đạo của Cường Tử.

Một người là Bùi Nhược, một người là Tôn Văn Văn.

Hai cô gái này Kim Tiểu Chu đều biết rõ là hồ ly tinh hồng nhan họa thủy có đạo hạnh, bất kỳ một người nào cũng đều có thể khiến cho đàn ông tự cao như Kim Tiểu Chu ngoan ngoãn giao vũ khí đầu hàng. Huống chi nghe nói Cường Tử còn có một vưu vật tuyệt thế có thể gọi là cấp bậc nữ thần khiến cho súng phải hết đạn, mặc dù chưa từng thấy qua nhưng Kim Tiểu Chu biết rõ thực lực cô gái trong truyền thuyết kia hoàn toàn trên Bùi Nhược và Tôn Văn Văn không chỉ một cấp bậc.

Không muốn trở mắt nhìn thấy một gốc cây cải trắng vô tội ngu dốt bị Cường Tử giống như dã thú nhỏ tận gốc rễ, Kim Tiểu Chu chỉ có thể quân pháp bắt vị thân.

- Sao nào? Đổ kị rồi à?

Cường Tử ngồi xồm trên ghế ngậm thuốc lá hí hóp mắt nhìn Kim Tiểu Chu, còn làm ra vẻ mặt chủ nghĩa nhân đạo.

- Đồ kỵ rất trắng trợn.

Kim Tiểu Chu cầm từ trên bàn máy tính lên gói Trung Nam Hải của Cường Tử rút ra một điếu đốt lên, sau khi hít một hơi thật sâu nói.

- Quen tay rồi phải không?

Cường Tử nói lần nữa.

- Như tí sử chỉ (Dễ sai bảo như cánh tay).

Thành ngữ rất chuẩn xác, Cường Tử nở nụ cười.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi!

Cường Tử đứng dậy móc điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho số di động bé gái hoa hậu đại học Cát Lâm vừa mới lừa gạt thành công trong video kia, sau đó khoe khoang không chút giấu diếm quơ điện thoại trước mặt Kim Tiểu Chu.

- Anh đóng video cũng không ngăn được hùng tâm tráng trí quân tử hảo cầu của tôi, đặc biệt là người nhà bé gái đã chủ động cho tôi số điện thoại, cái này coi như là gió xuân thổi củi khô bén lửa. Anh cho dù là Hoàng Thế Nhân, Hồ Hán Tam cũng ngăn không được ngọn lửa cách mạng lan ra khắp đồng cỏ kia.

Sau khi điện thoại vang lên Cường Tử cho Kim Tiểu Chu nhìn thoáng qua tin nhắn đối phương trả lời.

- Bản thân bảo trọng ngàn vạn lần sống thật tốt, nhớ anh đợi anh em sẽ tự tay làm hài lòng anh.

Kim Tiểu Chu hắc tuyến đầy đầu, tự nhủ cô gái này không phải mất trí thì là heo mập ngu ngốc, nhìn thấy rất thanh nhã như thế đã nóng bỏng như thế này rồi sao? Đích thân thoả mãn anh, thoả mãn cái gì?

Cường Tử không hề kích động như Kim Tiểu Chu, cười khúc khích trả lời một tin.

- Anh là đoàn viên thanh niên dự bị, viên đạn bọc đường cũng ăn mòn không được quả tim đỏ hân hoan hướng đến vinh quang của anh.

Kim Tiểu Chu làm bộ muốn ói, không để ý tới vẻ mặt tự mãn của con bê này nữa.

Thực ra anh ta không biết, Cường Tử gửi tin nhắn thứ nhất là “Mời vừa rồi bị năm ba cô gái đẹp phát hiện xem video của em, oán hận cực độ rút nguồn điện nói muốn xử phạt anh. Về sau bớt hái hoa ngắt cỏ hại củ cải trắng mọng nước, anh phải hy sinh đi chơi foursome rồi, anh rất muốn thời khắc này đứng ở bên cạnh là em, chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu.”

Cười thu lại điện thoại, Cường Tử cầm bộ quần áo xuống lầu. Khi Kim Tiểu Chu ngồi vào tay lái phụ chiếc Audi A6, vừa muốn chào hỏi với Chu Bách Tước, bỗng nhiên cảm giác có một hơi thở lạnh lạnh giống như băng lan đến sau lưng mình, sau khi rung mình một cái anh ta quay đầu nhìn, một gã đàn ông trẻ tuổi khuôn mặt rất quen ngồi ở chỗ ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần, giống như lão tăng nhập định.

- Chào anh.

Nếu như đã có thể ngồi vào chiếc xe này, khẳng định là bạn bè của Cường Tử. Kim Tiểu Chu giơ tay ra muốn tỏ vẻ một chút lịch sự ban đầu.

Gã đàn ông ngồi ở phía sau còn phải trẻ hơn vài tuổi so với anh ta sắc mặt tái nhợt âm lạnh chỉ mở to mắt nhìn anh ta một cái, lập tức nhắm mắt lần nữa, một lời không nói. Kim Tiểu Chu hết sức tức giận hết sức xấu hổ thu tay lại, cười hỏi Chu Bách Tước:

- Từ đâu đến vậy?

Chu Bách Tước cười không đáp.

Sau khi Cường Tử ngồi ở bên cạnh gã đàn ông lạnh lùng kia nói câu lên đường, Chu Bách Tước vừa giẫm chân ga khiến cho chiếc Audi A6 thật giống như một con chó hoang thoát khỏi dây xích phóng vọt ra ngoài. Sau khi lên cao tốc Cường Tử gọi điện thoại cho Chu Hạo Nhiên, bảo anh ta mang người Liên minh chấp pháp Trung Hoa đến làng chài nhỏ tên gọi Ngũ Lý Phố gần bờ biển thành phố Nhật Chiêu. Sau khi tìm một lão ngư dân quen thuộc khu vực biển gần đó thì ở nguyên chỗ đợi lệnh. Sau khi Chu Hạo Nhiên trả

lời rồi nói cho Cường Tử biết bọn người Lý Bát Nhất sau khi nghỉ ngơi một ngày hai đêm lại lần nữa xuất phát, theo manh mối có được từ trong miệng tiểu thư kia xem ra bọn họ hình như là muốn ra biển.

Cường Tử nói câu đã biết rõ liền cúp điện thoại, nói với Chu Bách Tước không cần quá vội, sau hai ngày có thể đến nơi là được rồi. Chu Bách Tước mắng một câu con bê nhà người, đoạn đường một ngàn cây số còn phải tìm được một cái làng chài nhỏ tìm không thấy trên bản đồ cấp thành phố, hai ngày có thể tới là được còn đừng vội, người cho rằng lão tử lái là vệ tinh Phong Vân II à.

Tuy nhiên bực tức thì cứ bực tức, cả ngày đêm không có ngừng xe dừng chân ba người bọn Cường Tử Kim Tiểu Chu và Chu Bách Tước thay phiên nhau lái xe đã tiến vào khu vực Sơn Đông. Giữa trưa tìm được quán cơm nhỏ sau khi giải quyết xong cơm trưa, lúc hơn hai giờ chiều đã đến được làng chài nhỏ chưa đến trăm hộ gia đình này.

Tốc độ nhanh như vậy phải quy hết công lao thuộc về tấm biển số xe mở đầu bằng Tể A để cho chiếc Audi A6 vượt qua hơn hai trăm chiếc xe không kiêng nể gì tạo ra bão tố trên cao tốc. Điên cuồng trên cao tốc cũng không tính là cái gì với hành động vĩ đại liên tục vượt qua hơn sáu mươi cái đèn đỏ ở các thị trấn thành phố thôn làng ven đường. Việc không đếm xỉa vi phạm giao thông không thể xem thường này khiến cho một vị cán bộ phòng ban nào đó vỗ bàn chửi mẹ mày sau đó gọi điện thoại chất vấn quân khu Tế Nam vẫn không giải quyết được gì.

Khi chiếc Audi A6 một mẻ dính đầy bụi đường lái vào thôn Ngũ Lý Phố, các dân chài nay đã giàu có hơn cũng không có bao nhiêu kinh ngạc. Xe đậu ở trong sân của họ cũng không thấp hơn so với chiếc Audi A6, thậm chí xe thể thao như Maserati đó đã có ba chiếc. Diện tích thôn không lớn dân cư không nhiều, nhưng đã thành lập một công ty tập đoàn vốn đăng ký tới chín chữ số, chỉ chẳng qua tổng bộ công ty ở khu vực thành phố Nhật Chiêu xa hơn hai trăm cây số.

Các dân chài thật thà phúc hậu ngược lại cũng có sự khôn khéo của mình, số hiệu trên biển số xe tuy rằng phần lớn người không biết có ý nghĩa gì, nhưng có người từng làm việc phụ trách liên lạc vẫn nhận ra tấm biển số xe có thể khiến cho đại nhân vật chính quyền thành phố Nhật Chiêu cũng phải ra mặt nghênh đón kia, cho nên bọn họ chọn né tránh và lặng lẽ quan sát.

Sau khi xuống xe Cường Tử đến ôm nhiệt tình Chu Hạo Nhiên đang chờ trên bờ cát, thật giống như năm đó hội quân ở Tỉnh Cương Sơn từng bước đưa quân đội đến thắng lợi. Chu Hạo Nhiên tuy rằng cũng đã tự cảm thấy tự hào lần đầu hành động một mình không có thất bại của mình, cho rằng một chút tỳ vết nhỏ cũng không như viên ngọc không có khiếm khuyết, Cường Tử lại càng phải tán thưởng thành tích của anh ta hơn.

Thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa phần lớn đều ở thị trấn cách xa mười hai cây số, chỉ có hai người đi theo bên cạnh Chu Hạo Nhiên. Đây là ý của Chu Hạo Nhiên, cậu ta cũng không muốn mang theo năm mươi đại hán mạnh khỏe như hùm vênh vang khắp nơi trong thôn chài. Bây giờ hành động trấn áp hùng hực khí thế như vậy, nếu chẳng may gặp phải bọn dân chài cứng đầu hơn của vậy thì không có lợi, chủ yếu là anh ta không muốn bị Lý Bát Nhất tuy rằng như chim sợ cành cong nhưng vẫn khôn khéo giao hoạt phát hiện.

- Lý Bát Nhất chín giờ sáng hôm nay ở một cái thôn khác cách xa đây mười hai dặm ra biển, có một con thuyền đánh cá tới đón bọn chúng. Thuyền đánh cá này tôi từng tra hỏi, số hiệu phía trên thuyền là giả, không có đăng ký, thật xin lỗi, sau khi bọn chúng ra biển tôi mất dấu vết, để cho anh thất vọng rồi.

Chu Hạo Nhiên áy náy trong lòng.

Tuy rằng vẫn luôn bám sát cái đuôi của Lý Bát Nhất theo dõi hoàn mỹ trên đất liền, nhưng sau khi ra biển cậu ta quả thật ngoài tầm tay.

- Là tôi bảo các anh dừng ở đây để đợi chúng tôi, anh không cần áy náy cọng lông gì cả?

Cường Tử khoát tay ra hiệu Chu Hạo Nhiên không cần giải thích.

- Tìm được dân chài quen thuộc khu vực biển xung quanh đây rồi chưa? Nếu như tôi bây giờ phải ra biển có vấn đề gì hay không?

- Không có vấn đề!

Chu Hạo Nhiên nói.

- Người tôi đã tìm được rồi, thuyền cũng mướn rồi. Chúng ta lúc nào cũng có thể đi.

Cường Tử cười nói:

- Bây giờ cậu mang theo hai người huynh đệ này ở tại đây hưởng thụ ánh mặt trời bãi biển nha, bốn người chúng tôi đi ra biển là được rồi. Không có gì bất ngờ xảy ra, buổi sáng ngày mai sẽ trở về.

Chu Hạo Nhiên muốn nói lại thôi, Cường Tử khoát tay ra hiệu anh ta không cần tranh cãi nữa.

- Mấy ngày này anh khổ cực rồi, nhìn xem, gầy hết rồi, còn được một trăm chín mươi cân hay không?

- Hai trăm lẻ ba, mẹ bà nó tăng thêm hai cân nữa.

Cường Tử:...

121. Chương 121: Đảo Yên Hà

Thuyền đánh cá không coi là cũ kỹ nhưng cũng qua nhiều năm rồi, lão ngư dân lái thuyền nói rất nhiều, chuyện lạ việc xấu nhân tình phong thổ trên biển nói không một mỗi nói rất êm tai, mấy người bọn Cường Tử tựa ở trên thuyền nghe hết sức say sưa.

- Các anh tại sao khi không lại muốn đi đảo Yên Hà! Chỗ đó rất ít người lui tới. Mấy năm gần đây thuyền đánh cá xung quanh đảo Yên Hà ít đi nhiều, đều nói phía trên đảo có thứ không tốt lành, nếu không phải do các anh tôi cũng không dám tới gần. Những năm nay đã có ba con thuyền đắm xung quanh đảo Yên Hà, đều được đóng ở xưởng thuyền nhiều năm kinh nghiệm Đại Phong, đắm không biết tăm tít.

- Đại bá, đây là nhiệm vụ bí mật không thể nói.

Kim Tiểu Chu cười nói với lão ngư dân.

Trước đó bọn họ dùng giấy chứng minh thân phận do Trần Đông Thanh cung cấp nói với lão ngư dân là bọn họ đi chấp hành nhiệm vụ, cho nên lão ngư dân mới chịu đồng ý rồi bến. Dân chài đều rất mê tín, đây là thói quen ngàn năm chưa từng thay đổi, lão ngư dân đồng ý rồi bến đã khiến cho bọn người Cường Tử không thể không có chút cảm động.

- Biết rồi, biết rồi, nhiệm vụ bí mật khẳng định là không thể tùy tiện nói được. Tôi cũng tùy tiện hỏi như vậy thôi, đừng để ý.

Lão ngư dân thật thà phúc hậu cười nói.

Trên mặt Kim Tiểu Chu lộ ra vài phần biểu hiện hối lỗi, lừa gạt một người gia lương thiện như vậy thật sự không có chút nhân đạo nào. Tuy nhiên nếu như không nói như vậy thật đúng là không có người đồng ý rồi bến đi đảo Yên Hà, một cái đảo nhỏ và một cái thị trấn nhỏ diện tích không lớn kia thật là mơ ước của dân quê xung quanh đây.

- Tiểu tử, giúp tôi lái một lát, tôi đi tiểu tiện một chút.

Lão ngư dân nói với Kim Tiểu Chu.

Kim Tiểu Chu lên tiếng đi sang thế vào chỗ lão ngư dân giữ tay lái, thứ này thật ra không có gì khác biệt với tay lái xe hơi, điểm quan trọng vẫn là giữ cho thẳng.

Lão ngư dân có vẻ đã lớn tuổi thân thể hết sức yếu ớt, cước bộ tập tễnh sau khi cười với bọn Cường Tử đi nhà vệ sinh trong khoang thuyền. Sau khi vào khoang thuyền lão ngư dân đóng cửa lại, từ trong khe nhìn bốn người bọn Cường Tử thấp giọng nói chuyện gì đó với nhau, cũng không có chú ý đến ông ta. Ông ta xoay người vào trong nhà cầu sau đó khoá cửa lại, ngừng thở nghe ngóng bên ngoài có động tĩnh gì không.

Sau đó ánh mắt loé lên một tia âm lạnh, lão ngư dân móc điện thoại cầm tay ra soạn một tin nhắn, khi còn thiếu mấy chữ bỗng nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu có người cười khê.

- Lão đại bá, ngài cũng thật không trung thực, nhưng vậy thật không tốt.

Thiếu niên cả đầu tóc bạc kia không biết từ khi nào giống như con nhện áp sát ở trên nóc khoang thuyền, từ trên cao nhìn xuống theo dõi ông ta dường như cười mà không phải cười. Tứ chi của hắn giống như có giác hút bám dính trên nóc khoang thuyền, trong ánh mắt tươi cười giống như có một luồng ánh sáng như sao trời loé lên rồi biến mất.

Cảnh tượng quỷ dị và biểu hiện này khiến cho lão ngư dân sợ đến hồn phi phách tán, trong lòng hoảng hốt làm rơi điện thoại xuống.

Ầm một tiếng!

Cửa nhà cầu bị một quyền đánh ra một lỗ lớn, một bàn tay đập xuyên qua cửa vào nhà cầu vừa vịn chụp được chiếc điện thoại kia, giữa lúc đang rơi xuống.

Lão ngư dân sợ tới mức ngã lên trên bồn cầu một tiếng thật mạnh, trong lúc hoảng loạn mò tìm được một cây súng ngắn phía sau bồn cầu. Đây là một cây năm mươi bốn ly rất thường thấy, uy lực dù không lớn nhưng ở khoảng cách gần bắn xuyên qua đầu một con người vẫn là không thành vấn đề. Cường Tử bám ở trên nóc khoang thuyền cách lão ngư dân không đến hai thước, một phát súng mất mạng không có gì phải suy nghĩ.

Vội vội vàng vàng moi ra được cây súng từ phía sau bồn cầu, vừa mới ngẩng đầu lão ngư dân đã nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời đang ở trước mặt mình khoảng cách chưa đến năm tấc. Ông ta sợ hãi la lên một tiếng hốt hoảng giơ tay nổ súng, giơ tay lên mới phát hiện trong tay mình đã trống không.

Sau khi kéo chốt bảo hiểm khẩu năm mươi bốn ly trong tay kê khẩu súng trên trán lão ngư dân, khê vờn tay xé bộ râu ria giả dán trên cằm ông ta xuống. Lộ ra tướng mạo vốn có là một gã đàn ông trẻ hơn hai mươi tuổi, sắc mặt sợ đến mức trắng bệch.

- Tuy rằng cách dùng súng của lão tử không tốt vẫn thường xuyên cướp cò lung tung, tôi còn thật không tin đặt trên đầu của anh nổ súng vẫn có thể bắn lệch.

Cường Tử vẻ mặt dữ tợn nói.

- Thời gian dài ở bờ biển ngày ngày phơi nắng phơi gió, lão già như ngài còn có thể bảo dưỡng làn da tốt như vậy thật là khó cho ông rồi. Hơn nữa một lão ngư dân trải qua cả một đời cùng biển lớn cộng thêm tuổi tác đã lớn, làm sao có thể ở một mình lên thuyền quả thật không ổn? Phương đại quản lý bộ phận tài nguyên nhân lực tập đoàn Thập Chu, hoá trang kém như vậy muốn man thiên quá hải (dội trời qua biển) thật không biết anh là tự tin hay là ngu ngốc nữa. Ngài lẽ nào quên là chúng ta còn từng có duyên gặp qua một lần?

Người cải trang thành lão ngư dân chính là Phương Lạc, buổi tối mấy ngày trước đây sau khi gã dùng dao găm cắt lấy đầu nhũ hoa của Đỗ Lệ Lệ, cô gái mạng khổ này rốt cuộc chịu không nổi nói tin tức có cảnh sát theo dõi hắn và Lý Bát Nhất ra. Phương Lạc không giết cô ta, gã còn muốn dùng cô ta để câu cá. Lý Bát Nhất và gã cũng không xác định được người đang theo dõi bọn chúng là người bên nào, cho nên Lý Bát Nhất lưu lại gã ở làng chài ven biển giám thị có kẻ đáng nghi xuất hiện hay không.

Sau khi Lý Bát Nhất để cho Phương Lạc hoá trang ẩn núp ở trong Ngũ Lý Phố, dự tính rằng đôi phương sẽ không ở cùng một cái làng chài ra biển, vì khu vực này chỉ có hai làng chài, bọn người Chu Hạo Nhiên mới vừa vào thôn đã thu hút tầm mắt của Phương Lạc.

Phương Lạc không biết Chu Hạo Nhiên, nhưng gã nhìn thấy người bên cạnh Chu Hạo Nhiên cầm giấy chứng nhận cảnh sát thẩm dò dân chài trong làng cái gì đó. Lúc đầu gã cho rằng là cảnh sát phía đến truy tìm bọn họ, Phương Lạc không hề ngờ rằng là người Cường Tử phái đến. Trước đó rất lâu Lý Bát Nhất đã mua được một chiếc thuyền đánh cá bấy giờ thật có ích, Phương Lạc cải trang thành dân chài muốn dẫn hết mấy tên cảnh sát này lên đảo Yên Hà xử lý. Hắn và Lý Bát Nhất ước hẹn nếu như tình hình đặc biệt phải gửi tin nhắn liên lạc, nhưng cho rằng chẳng qua là mấy tên cảnh sát Phương Lạc không có gửi tin nhắn trước đó.

Sau khi bọn Cường Tử xuất hiện Phương Lạc quả thật sợ hãi, nhưng bởi vì Chu Hạo Nhiên một tác cũng không rời khỏi gã, gã cũng không có cơ hội gửi tin nhắn.

Thật ra nếu như gã quang minh chính đại gửi tin nhắn thậm chí gọi điện thoại, lúc đó Chu Hạo Nhiên không có hoài nghi cũng sẽ không cảm thấy có cái gì không ổn về gã. Nhưng tiếc rằng trong lòng Phương Lạc có quỷ cuối cùng không dám làm như vậy.

Bây giờ Phương Lạc càng hận Lý Bát Nhất, bỏ mình một thân một mình ở nơi này đúng là đang bảo mình đi chết đi. Nếu như là người của cảnh sát gã còn không có gì e ngại quá lớn, dù sao không có nguy đến tính mạng, mà bọn người Cường Tử không giống như vậy. Lúc trước chính gã thay Lý Bát Nhất ra mặt bảo Trương Kiến loại bỏ Cường Tử, Cường Tử lúc đó cũng gặp qua mình.

Chĩa súng lục vào trán Phương Lạc, trên mặt Cường Tử biểu lộ sự khinh thường khiến cho trong lòng Phương Lạc sợ hãi.

Giải Phương Lạc ra khỏi cửa nhà cầu, Cường Tử hỏi Chu Bách Tước đang cầm điện thoại của Phương Lạc:

- Nhắn cái gì?

- Lâm Cường đã dẫn người đuổi theo, Thái tử xin sẵn sàng...

Chu Bách Tước thì thầm.

Tinh nhắn chưa có soạn xong, hẳn là xin Thái tử chuẩn bị sẵn sàng.

- Cứ thế gửi qua đi.

Cường Tử nói.

Chu Bách Tước nghi hoặc hỏi:

- Tại làm sao?

Cường Tử cười nói:

- Cũng không thể để cho Phương quản lý khổ tâm oan uổng, người khác cũng không dễ dàng trách tội. Chúng ta đều là người phúc hậu, theo ý người khác để cho bọn họ làm xong việc chuẩn bị nghênh đón chúng ta, chúng ta hãy lên bờ. Gửi đi Chu thúc, con tính toán rồi.

Sau khi Chu Bách Tước do dự một chút cứ theo lời Cường Tử soạn xong đoạn tin nhắn chưa viết xong gửi đi. Đợi một lát đối phương trả lời hai chữ.

- Biết rõ.

- Cách đảo Yên Hà còn xa nữa không?

Cường Tử hỏi.

Chu Bách Tước nhìn thử hải đồ, tính toán theo tỷ lệ một thoáng trả lời:

- Còn khoảng chừng ba mươi cây số, cứ theo tốc độ này chẳng bao lâu có thể lên bờ rồi. Đảo Yên Hà cách bờ biển không phải xa lắm, chẳng qua xung quanh đảo cũng không phải khu vực đánh bắt cá hơn nữa có việc lạ phát sinh, cho nên dân chài xung quanh đây cũng không muốn đến gần khu vực biển kia.

Giải Phương Lạc đến khoang điều khiển, dưới ánh mắt âm lạnh của Cường Tử Phương Lạc đã hoàn toàn mất đi ý thức chống cự. Toàn thân ướt đầm mồ hôi gã chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là như thế nào mới có thể sống sót.

- Trên đảo Yên Hà có phải chính là bài tẩy của Lý Bát Nhất hay không? Trên đảo rốt cuộc có cái gì?

Cường Tử ngồi ở trên ghế hỏi.

- Tôi thật sự không biết, nếu không phải tập đoàn Thập Chu xong rồi tôi đến bây giờ cũng không biết được Thái tử... Lý Bát Nhất có bài tẩy này, tôi cho rằng thế lực của hắn đều ở thành phố Đông Đỉnh.

Phương Lạc thân mình run rẩy trả lời, gã sợ tới mức mặt như giấy vàng, mồ hôi đầm đìa.

- Trên đường gã cũng không hề nhắc qua với người?
- Đến bờ biển hắn mới nói hắn muốn ra biển, nói trên đảo Yên Hà có bài tẩy hắn kinh doanh rất nhiều năm. Hắn nói bảo tôi ở bờ biển đợi tin tức, nếu như nội trong bảy người không có tình hình gì hắn sẽ phái người đến đón tôi lên đảo.
- Xem ra anh cũng chẳng qua là con chốt thí thôi.

Cường Tử trêu chọc nói.

Phương Lạc sắc mặt trắng nhợt cắn mạnh môi.

- Một vấn đề cuối cùng, Lý Bát Nhất tại làm sao phải hợp tác cùng người Nhật Bản?
- Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết hắn vẫn luôn hợp tác buôn lậu với người Nhật Bản. Chuyện bên trong cụ thể ra sao chỉ có Lý Bát Nhất tự mình biết rõ, hắn vẫn luôn không tin nhiệm chúng tôi. Tuy nhiên... bây giờ tôi đoán là bài tẩy trên đảo Yên Hà, khẳng định cũng có liên quan đến người Nhật Bản!

Phương Lạc vò mề muốn làm cho sút luôn, nghiến răng nghiến lợi nói.

Sau khi nghe Phương Lạc nói xong Cường Tử đứng lên nói:

- Lời này tôi tin, bây giờ anh cảm thấy bản thân lúc trước đi theo Lý Bát Nhất là đúng hay là sai?
- Tôi lúc đầu chính là mất bị mù!

Phương Lạc hung dữ nói.

Gã đã dần dần trấn định lại, không hề hi vọng xa vời Lý Bát Nhất có thể cứu mình. Quả thật gã vẫn luôn hiểu rõ cách làm người của Lý Bát Nhất, đó là một con người ngoại trừ một mình hắn ngay cả cha mẹ ruột của mình cũng không tin. Người như vậy đủ tư chất trở thành kẻ hùng, tuy nhiên đáng tiếc là Lý Bát Nhất còn có một nhược điểm trí mạng đó là vô cùng tự phụ.

- Không phải mất bị mù, anh không được trách hắn, chỉ có thể trách bản thân anh tham lam.

Cường Tử nói xong liếc nhìn Phương Lạc, kẻ kia bị một câu nói trúng tim trong nháy mắt ngã phịch xuống.

- Còn xa lắm không?

Cường Tử hỏi Chu Bách Tước.

- Khoảng chừng còn năm cây số nữa.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Không còn nhiều lắm, ở trong nước gió yên sóng lặng bơi lội năm cây số coi như là tập luyện sức khỏe. Điều chỉnh tay lái cố định phương hướng, về phía đảo Yên Hà.

Cường Tử nói xong xoay người nhìn Phương Lạc nói:

- Làm khó anh rồi Phương quản lý, chúng tôi muốn xuống nước tự mình bơi đi rồi. Tôi bây giờ trả quyền điều khiển chiếc thuyền này cho anh, coi như là lời xin lỗi chân thành nhất với anh.

Thân thể Phương Lạc run rẩy mạnh một thoáng, đứng hẳn lên bờ nhào về phía cửa khoang thuyền. Cường Tử một mình dịch chuyển tức tốc ngăn ở phía trước hắn, một quyền nện trên bụng Phương Lạc đánh hết nước ói của hắn ra ngoài. Đau đớn cực lớn đã khiến cho Phương Lạc cong gập thân thể co rút trên boong thuyền, không ngừng run rẩy.

Chu Bách Tước đi tới dùng dây trời buộc lại thật chặt chắc chắn Phương Lạc mất đi sức chống cự trên bánh lái cố định xong phương hướng, sau đó từ trong bóp móc ra một điều thuốc nhét vào trong miệng Phương Lạc châm lửa.

- Hoàng Hạc Lâu, thuốc lá tốt, chậm rãi hưởng thụ đi.

Sau khi nói xong Chu Bách Tước nhảy ngay theo phía sau bốn người Cường Tử vào trong biển rộng màu lam thẳm, làm tung toé lên một mảng bọt nước. Trên mặt biển gần như không hề ba động gì, điều này làm

cho Kim Tiểu Chu kỹ năng bơi lội không phải tốt lắm cũng có thể dễ dàng thích ứng. Súng bắn tỉa của anh ta Cường Tử phụ trách vác lấy, Cường Tử so về kỹ năng bơi lội kể cả thể lực phải hơn xa anh ta.

Bơi lội năm cây số, đặc biệt là ở trong biển rộng mênh mông bát ngát, cũng không phải một việc nhẹ nhàng cho lắm. May mà đảo Yên Hà đã xuất hiện ở trong tầm mắt, không cảm lo lắng bị lạc phương hướng ở trong biển rộng mênh mông.

122. Chương 122: Đảo Bộ

Siện tích Đảo Yên Hà không lớn cũng chỉ cỡ một trăm cái sân bóng đá, thực vật vô cùng rậm rạp bao phủ toàn đảo, có một ngọn đồi cao có thể gọi là núi, không bị người ta chú ý là một vùng đất trũng phía sau ngọn đồi cao.

Đây là một lòng chảo bằng phẳng, không biết là từ lúc nào bằng cái gì có người bắt đầu xây dựng thiết lập cơ sở ở trong lòng chảo bằng phẳng này, lấy vật liệu có sẵn ở đây cho nên quy mô không lớn. Mười mấy gian phòng xếp thành một hàng chữ nhất, còn có một kho hàng, một nhà bếp, một phòng hội nghị. Xung quanh ngọn đồi kia xây lên một đài quan sát rất bí mật, mặt biển bên trong phạm vi trăm dặm xung quanh đây thu hết vào trong tầm mắt.

Tầm mắt trên mặt biển vốn cực kỳ rộng rãi, đứng ở Hà trên đài cao bí ẩn của đảo Yên trông ra khắp xung quanh, bốn phía nếu như có gió thổi động cộng cổ gì vừa nhìn đã thấy. Trong lòng chảo bằng phẳng này đóng một đội ngũ lính đánh thuê hỗn loạn do những người không cùng quốc tịch không cùng chủng tộc tổ chức thành lập. Số người không nhiều lắm, nhưng từng người bản lĩnh rất cao.

Đội ngũ lính đánh thuê tổ chức thành lập không tới trăm người này được bắt đầu được tạo dựng năm năm trước đây, trải qua sự giúp đỡ và cùng nhau huấn luyện từ phía Nhật Bản thực lực lính đánh thuê đã có thể nói xếp hàng đầu Châu Á. Nhưng ở trên thế giới thậm chí trong phạm vi Châu Á cũng chưa có người nghe nói qua một đội ngũ lính đánh thuê như vậy. Bởi vì từ khi tổ chức thành lập đến nay đội ngũ này chưa từng chấp hành nhiệm vụ nào.

Đội ngũ này chính là bài tẩy Lý Bát Nhất hiện tại cho rằng trụ cột của mình, kể ra tổ chức đội ngũ này kéo ra ngoài cũng đủ có thể ở trong một nước thậm chí trong phạm vi Châu Á tạo ra sóng gió hỗn loạn, có bài tẩy như vậy cũng khó trách Lý Bát Nhất sau khi mất đi tập đoàn Thập Chu vẫn không hề chìm xuống.

Giờ đây Lý Bát Nhất đang đứng ở trên đài quan sát xây dựng trên ngọn đồi cao trong bụi cây rậm rạp cầm một cái ống nhòm quân dụng nhìn về hướng xa xa, đội trưởng đội ngũ lính đánh thuê vẫn còn chưa biết tên tuổi này đứng bên cạnh hắn. Đại tá Điền Trung đến từ bộ đội tác chiến đặc chủng đã xuất ngũ thuộc lực lượng quân tự vệ hải quân Nhật Bản

Điền Trung là một gã đàn ông trung niên cứng chắc thân hình cao một thước bảy, đội quân ông ta phục vụ trước đây là bộ đội tác chiến đặc chủng chiến đấu trên đất liền tinh nhuệ nhất Nhật Bản, ở trong nước Nhật Bản được gọi là đội vệ binh Đệ Nhất. Người phục vụ đội ngũ này không những có năng lực xuất chúng, tác chiến độc lập, hơn nữa làm việc theo nhóm rất thuần thục.

Đội ngũ binh lính đánh thuê này có tay súng bắn tỉa xuất ngũ đến từ Việt Nam, bộ đội đặc chủng xuất ngũ đến từ Thái Cực Hồ của Hàn Quốc, đến từ Colombia, thành viên tổ chức độc lập Cobra đến từ Châu Phi, bộ đội đặc chủng xuất ngũ đến từ đội SEALs của Hoa Kỳ, còn có một bộ đội tác chiến đặc chủng bí ẩn nhất đến từ Liên Bang Nga, chỉ nghe mệnh lệnh một mình tổng thống không tiếp nhận từ người khác hoặc là mệnh lệnh của bất kỳ bộ ngành nào gọi là lực lượng Alpha.

Ngay cái năm tổng thống đầu tiên của Liên Bang Nga Boris Yeltsin lật đổ chính quyền Soviet, đã từng nhiều lần hạ đạt mệnh lệnh bắt giữ chủ tịch Soviet với đội quân thuần phục chủ tịch Soviet lúc đó. Nhưng đám binh sĩ chỉ có hơn hai trăm người này cứng đầu cự tuyệt, hơn nữa còn duy trì sự trung lập thời kỳ bất ổn sau đó.

- Lý quân, anh thật sự cho rằng sẽ có người theo dấu vết đến đây sao?

Đại tá Điền Trung đứng ở bên cạnh Lý Bát Nhất hỏi.

Ông ta dù vóc dáng không cao, nhưng kinh nghiệm chỉ huy nhiều năm lãnh đạo bộ đội đặc chủng tác chiến cho ông ta một loại phong cách lãnh đạo tự nhiên trời cho như sinh ra đã là như vậy. Nếu như không có tài năng quân sự xuất chúng, đám thuộc hạ thành viên tính cách bạo lực khác nhau đến từ các nơi trên thế giới của ông ta cũng sẽ không phục tùng ông ta. Trong quân đội thường thường chú trọng nhất là thực lực và độ cứng chắc của nắm đấm, mà người lãnh đạo một đội ngũ lính đánh thuê không được chính phủ chấp thuận, nếu như không có thủ đoạn đủ cứng rắn càng không thể không được một đội ngũ vô cùng hoang dã như thế này.

Sau khi Điền Trung xuất ngũ đã từng tham dự qua việc lập kế hoạch một vụ án bắt cóc lớn nhất từ khi Hàn Quốc lập nước đến nay, thành công từ trong tay chủ tịch tập đoàn sản xuất xe hơi trụ cột của Hàn Quốc tổng tiền với mức tiền chuộc cao đến năm ngàn vạn (50 triệu) đô la Mỹ. Đây là một vụ án bắt cóc lớn nhất kể từ khi Hàn Quốc lập nước đến nay, ở Châu Á cũng có thể được xếp vào năm vụ án lớn nhất.

Ông ta còn lập kế hoạch và thực hiện một vụ án bắt cóc tổng tiền cao tới chín trăm ngàn đô la Hong Kong ở Hong Kong, nhiệm vụ hoàn thành vô cùng hoàn mỹ và thuận lợi, nhưng cũng trong lần nhiệm vụ đó Điền Trung bị đồng bọn hợp tác đến từ Hoa Kỳ bán đứng, suýt nữa chết trong cuộc chiến. Điền Trung tìm được đường sống trong cái chết một lần nữa trở thành một tên lang thang không một xu dính túi, cuối cùng dưới sự giới thiệu bên phía Nhật Bản đạt thành hợp tác với Lý Bát Nhất, hơn nữa trong năm năm vẫn luôn phụ giúp Lý Bát Nhất huấn luyện quản lý đội ngũ lính đánh thuê này.

- Tôi không xác định, nhưng người Trung Quốc của tôi có câu ngạn ngữ kêu là tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền (lái cẩn thận giữ được thuyền vạn năm). Con người của tôi làm việc tính toán hướng đến khía cạnh sẵn sàng cho hoàn cảnh xấu nhất sau đó đưa ra chuẩn bị, đó là thói quen của tôi.

Lý Bát Nhất đặt ống nhòm xuống nói.

- Lý quân, anh là người chủ nghĩa bi quan điển hình.

Điền Trung trêu chọc nói.

Trong mắt ông ta Lý Bát Nhất thành công cũng tốt chán nản cũng tốt, chỉ cần còn có tiền chi trả mức lương xa xỉ của ông ta, vậy ông ta sẽ thừa nhận Lý Bát Nhất là ông chủ của ông ta.

- Thượng tá, không phải tôi bi quan, mà là tôi bây giờ tìm không được lý do gì để lạc quan.

Lý Bát Nhất nhìn chăm chú mặt biển bao la bát ngát trước mặt nói.

- Lý quân, không phải chỉ là mất đi một cái công ty thôi sao? Với tài trí của anh cộng thêm sự trợ giúp của chúng tôi Đông Sơn tái khởi chỉ chẳng qua là vấn đề thời gian. Nếu như anh sẵn lòng tôi thậm chí có thể giúp anh trở thành chúa tể thế giới ngầm lớn nhất trong nước các anh, thậm chí nói chiếm lấy một chỗ trong thế giới ngầm Châu Á cũng còn dư. Anh nên hiểu rõ tôi và chiến sĩ thuộc hạ của tôi chỉ cần anh yêu cầu có thể toàn lực giúp anh hoàn thành điều đó.

Nghe thấy giọng điệu tự tin của Điền Trung, trong lòng Lý Bát Nhất xiết bao nhiêu vui mừng. Cánh đội ngũ lính đánh thuê trước kia hần đầu tư tổng cộng hơn hai tỷ tổ chức xây dựng này, là chỗ dựa lớn nhất của hần. Tuy nhiên sau khi tổ chức xây dựng, đội ngũ này cũng chưa hề có kinh nghiệm thực chiến gì, nhưng phải biết rõ tất cả thành viên tổ chức xây dựng đội ngũ này đều là binh sĩ ưu tú thân kinh bách chiến!

Lý Bát Nhất cũng có sự tự tin này, chỉ cần kéo một cánh quân đội về trong nước, hần nội trong thời gian ngắn nhất trở thành kẻ cầm đầu nửa giang sơn phía nam.

- Qua một thời gian ngắn nữa, đội tin đồn dụ xuống một chút tôi sẽ mang bọn họ quay về đất liền bắt đám người thiếu hụt hai tỷ của tôi đi cải tạo huy hoàng, đến lúc đó tôi sẽ khiến cho tất cả bọn người nhắm vào tôi run rẩy dưới chân của tôi!

Lý Bát Nhất cắn răng hung hăng nói.

- Đó là cái gì?

Điền Trung bỗng chỉ vào một điểm đen xa xa nói.

Lý Bát Nhất vội vàng giơ ống nhòm lên trông về phía ngón tay Điền Trung chỉ đến, ở trên mặt biển xuất hiện một con thuyền đánh cá nhanh chóng tiến vào tầm mắt của hắn. Nhìn thấy có thuyền lái về phía này Lý Bát Nhất hết sức lo lắng, dù sao trải qua hơn một ngàn cây số bỏ chạy giữ mạng trong lòng hắn vẫn là để lại nỗi ám ảnh không nhỏ.

- Chiếc thuyền đánh cá kia là chiếc thuyền tôi lưu lại ở đất liền, tại sao không có tin nhắn của tôi đã tự mình lái về đây?

Lý Bát Nhất hết sức lo lắng hỏi.

Điền Trung không có trả lời hắn, mà là cầm lấy điện thoại ra mệnh lệnh.

- Tất cả mọi người chú ý, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu! Có một con thuyền ý đồ không rõ tiếp cận, lập tức thành lập phòng tuyến, súng bắn tỉa lập tức tiến vào vị trí phòng vệ!

Theo mệnh lệnh của Điền Trung, bên trong lòng chảo các binh lính đánh thuê mặc kệ đang làm việc gì nội trong thời gian ngắn nhất cầm lên vũ khí của mình tiến vào trạng thái chiến đấu. Hai tên súng bắn tỉa đến từ Việt Nam và Hoa Kỳ nâng súng bắn tỉa của mình lên tiến vào cao điểm tiến hành mai phục, thuyền đánh cá ven bờ đối diện đã bị súng bắn tỉa của hai người bọn họ giám sát, bất kể người nào chỉ cần từ phía đó đổ bộ cũng sẽ khó tránh được bị giết bởi súng bắn tỉa trong tay bọn họ.

Nhìn thuộc hạ của mình dùng thời gian cực ngắn hoàn thành phòng ngự và ẩn nấp, khoe miệng Điền Trung lộ ra một nét cười mỉm. Đối với cánh đội ngũ dốc hết tâm huyết của mình huấn luyện trong năm năm nay, ông ta có một loại dự cảm và tự tin khó có thể diễn tả. Ông ta dung nạp toàn bộ tư tưởng của mình vào cánh đội ngũ đánh thuê hỗn hợp này, đổi lại cánh đội ngũ này thật giống như đứa con của ông ta.

- Lý quân, không cần phải lo lắng. Tôi có thể nói cho anh biết, đừng nói là một con thuyền đánh cá. Cho dù là một đoàn bộ đội chính quy nước các anh đổ bộ trong tình hình không có hỏa lực chi viện, tôi cũng có thể nắm chắc diệt hết toàn bộ!

- Vâng! Tôi tin tưởng ông Thượng tá!

Lý Bát Nhất hung hăng vung vẩy cánh tay một cái.

- Chỉ cần địch nhân của tôi đặt chân lên đảo Yên Hà, tôi sẽ khiến cho chúng có đến mà không có về!

Ông ta thấp giọng quát.

- Đúng rồi, Lý quân. Với địa vị người sáng lập cánh quân đội vĩ đại này, anh không cảm thấy đội ngũ mới lập đang muốn giúp anh kiến công lập nghiệp cần có một cái tên sao? Năm năm trở lại đây anh chưa bao giờ ghé qua nơi này, cũng sẽ không hiểu được đội ngũ nơi đây một đám chiến sĩ nhiệt huyết đối với mình chưa hề có phiên hiệu mà cảm thấy tiếc nuối sao. Anh nên biết, phiên hiệu bộ đội chính là linh hồn của cánh đội ngũ này.

Điền Trung đột nhiên hỏi một vấn đề như vậy.

- Cái này... Tôi quả thật chưa từng nghĩ qua, Thượng tá trong lòng ông có tên thích hợp nào không?

- Huyết Anh Đào!

Điền Trung nói ra cái tên trong lòng mình đã sớm nghĩ kỹ.

- Huyết Anh Đào! Được! Thì gọi là Huyết Anh Đào!

Lý Bát Nhất gật đầu nói.

- Lý quân, cảm ơn anh! Anh yên tâm đi, từ hôm nay trở đi chờ chiến Huyết Anh Đào (cờ chiến hình hoa anh đào bằng máu) sẽ tung bay ở phía sau anh, mặc kệ ngón tay của anh trở về bất kỳ hướng nào, các chiến sĩ Huyết Anh Đào đều sẽ làm việc nghĩa không chùn bước xung phong liều chết!

- Báo cáo, dựa theo quan sát trên thuyền đánh cá chỉ có một người, cũng không thấy người mang vũ khí uy hiếp!

Trong bộ đàm truyền đến báo cáo tiểu đội trưởng thuộc hạ của mình.

- Ủ! Không được chủ quan, để thuyền đánh cá cập bờ, một khi phát hiện uy hiếp lập tức nổ súng.

Điền Trung ra mệnh lệnh.

Theo thời gian trôi qua, chiếc thuyền đánh cá năm đó Lý Bát Nhất mua giữ lại ở làng chài để chuẩn bị có lúc nào cần thì dùng kia dần dần rõ ràng hơn. Dù cho không cần ống nhòm cũng có thể trông thấy bóng người điều khiển, từ góc độ quan sát được nhìn trên thuyền đánh cá cũng không có sự hiện diện của người có vũ khí gì.

Chẳng lẽ là Phương Lạc một mình không thể ở làng chài được nữa rồi?

Nhìn rõ Phương Lạc điều khiển thuyền đánh cá cập đến gần ven bờ Lý Bát Nhất trong lòng nghi ngờ nói.

Lúc trước hắn và Phương Lạc đã hẹn rồi, một khi có người truy ra dấu vết đến làng chài ven biển Phương Lạc sẽ gửi tin nhắn thông báo cho mình biết. Bây giờ Phương Lạc một mình lái thuyền quay về rõ ràng hết sức không bình thường, nhưng đã nhanh đến ven bờ trên thuyền cá thật sự nhìn không ra có hiện diện uy hiếp gì.

- Không ổn! Súng bắn tỉa chuẩn bị, nghe mệnh lệnh của tôi xử lý người điều khiển thuyền đánh cá!

- Vâng!

Sau Điền Trung đặt ống nhòm trong tay xuống cau mày hạ mệnh lệnh, trong bộ đàm truyền đến tiếng hô vang của súng bắn tỉa.

- Trước không cần nổ súng, lái thuyền là người của tôi.

Lý Bát Nhất nói với Điền Trung.

- Lý quân, lẽ nào ông không thấy ra có cái gì không đúng hay sao?

Điền Trung hỏi.

- Cái gì?

- Tốc độ! Chiếc thuyền đánh cá này không có chậm lại!

Điền Trung nói.

Lần nữa giơ lên ống nhòm sau đó Điền Trung rút cuộc phát hiện khác lạ, hắn thấy rõ người điều khiển thuyền đánh cá hai tay không ngờ bị trói trên bánh lái.

- Súng bắn tỉa! Bắn hạ người điều khiển kia, đừng cho thuyền đánh cá vào bờ!

Điền Trung quát.

Đoàng! Đoàng!

Súng bắn tỉa mai phục ở hai điểm gần như cùng lúc nổ súng, trên ngực Phương Lạc vẻ mặt kiên quyết cầm bánh lái thuyền cá bùng lên hai luồng huyết vụ! Sức mạnh từ đạn của súng bắn tỉa gần như bắn vỡ ra một cái lỗ lớn trên ngực của gã, nhưng thân thể bị trói chặt gã chỉ nghiêng đầu đi chưa ngã sấp xuống. Bánh lái thuyền cá đã bị khoá cố định phương hướng, vẫn thẳng tắp như trước lao lên bờ!

Ầm Ầm!

Thuyền đánh cá tốc độ không giảm trực tiếp xông lên bãi biển, va chạm với một mỏm đá cực lớn mới dừng lại được!

Tốc độ thuyền cực lớn đã khiến cho nửa thân trước của thuyền đánh cá gần như vỡ nát toàn bộ, trước khi thuyền đánh cá xông lên bãi biển Phương Lạc đã chết tức thì bị đụng nát chết không toàn thây!

123. Chương 123: Lẻ Vào

Khi con thuyền đánh cá dừng lại thì đã hoàn toàn thay đổi, gần một phần ba thân thuyền bị tổn hại. Vạn hạnh trong bất hạnh, cho dù va chạm thảm liệt như thế nhưng không gây ra nổ lớn, khiến cho mấy thành viên binh lính đánh thuê Huyết Anh Đào phục trên cây gần đó nhẹ nhàng thở ra.

Quan sát một lúc không thấy có gì khác thường, Điền Trung lệnh cho các thành viên Huyết Anh Đào phục trên các cây phụ cận lại gần kiểm tra thuyền đánh cá. Năm sáu người cầm vũ khí tự động tiến lại gần cực kỳ cẩn thận, quan sát từ bên ngoài một lát rồi báo cáo với Điền Trung trong thuyền chỉ có một người điều khiển đã chết, không có uy hiếp gì.

Điền Trung do dự một lát rồi nói với Lý Bát:

- Xem ra người của làng chài đã phát hiện ra. Có điều bọn họ buộc người của anh vào thuyền rồi xông lên bờ là có ý gì? Lẽ nào chỉ là thị uy? Nếu vậy thì đối thủ của anh quả thực quá ngây thơ. Đầu tiên không không tổ chức vũ trang đột nhập hòn đảo nhỏ cũng đã lộ ra hành vi ngu ngốc của mình. Lý quân, anh bị đối thủ như vậy đánh bại sao?

- Thượng tá, xin ngài hãy chú ý ngôn từ!

Nghe ra ý ngầm trong lời Điền Trung, Lý Bát Nhất sa sầm mặt.

- Thực xin lỗi, Lý quân, anh hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi không khinh anh, cái này anh cũng biết. Tôi chỉ không rõ rốt cuộc đối thủ của anh có ý đồ gì, thực khó hiểu.

Nhận ra Lý Bát Nhất không hiểu, Điền Trung giải thích.

- Mặc kệ là ý đồ gì, hiện giờ những vấn đề này ông nên suy nghĩ thử xem, tôi xin thỉnh giáo. Tôi tổn hao hai vạn, tổ chức thành lập đội ngũ này và thuê ông, là để giải nạn cho mình!

Lý Bát Nhất quay sang chăm chú nhìn Điền Trung.

Biểu hiện cuồng vọng vừa nãy của Điền Trung khiến cho y rất tức giận, đến người của mình còn không tôn trọng mình, y cảm thấy mình thật muốn đánh cho cái tên vãn tự cho rằng mình là Thượng tá xuất ngũ này.

- Đúng vậy, ông chủ, là tôi quên mất thân phận của mình. Xin ngài thứ lỗi!

Điền Trung lập tức thay đổi thái độ cuồng vọng ban nãy của mình, hạ thấp người nói với Lý Bát Nhất, giọng nói rất thành khẩn, biểu lộ cũng rất trung thực khiến cho Lý Bát Nhất rất vừa lòng. Nhưng trong tích tắc cúi đầu kia, từ trong ánh mắt Điền Trung lóe lên một tia lạnh lẽo, nếu Lý Bát Nhất nhìn thấy có lẽ sẽ có cảm giác gì đó, nhưng tiếc rằng y không thấy.

- Thượng tá, phái người của ông kiểm tra con thuyền này. Nếu không có gì uy hiếp như lời ông nói, thì mời ông chuẩn bị trở lại đất liền trong thời gian ngắn nhất. Ở đây đã không an toàn nữa, tôi muốn đưa bọn họ quay về đất liền.

- Ba giờ sáng ngày mai, tôi cam đoan đội ngũ của tôi sẽ tập hợp đầy đủ.

Điền Trung nói.

- Thượng tá, sửa ông một chút. Không phải đội ngũ của ông, là của tôi!

Nói xong, Lý Bát Nhất quay người bước xuống đài quan sát, để lại cho Điền Trung sau lưng y một cái nhếch mép âm lạnh. Không nói gì thêm, Điền Trung đi xuống theo Lý Bát Nhất. Lúc này đã có thành viên Huyết Anh Đào kiểm tra triệt để con thuyền này, ngoài một cái xác bị nghiền nát thì chẳng thấy gì.

- Ông chủ, tôi thấy đây chỉ là một cảnh cáo.

Điền Trung sửa lại xưng hô với Lý Bát Nhất.

- Bất kể là gì, đêm nay chuẩn bị sẵn sàng. Ngày mai chúng ta sẽ quay về!

- Tất cả nghe theo ngài!

Điền Trung đã thay đổi thái độ, Lý Bát Nhất rất đắc ý. Đối với thủ hạ, y không cho phép có kẻ nào dám nghi ngờ quyền uy của y. Hiện giờ như thế, ban đầu ở tập đoàn Thập Chu cũng là như vậy.

Bên một bờ khác, Cường Tử dẫn đầu lên bờ tìm chỗ ẩn nấp đang quan sát, thuyền đánh cá đụng vào bờ biển đã thành công hấp dẫn được sự chú ý của đối phương, bờ bên này không có ai đề phòng. Dù sao cũng chẳng ai ngờ bọn họ có thể bơi sang bờ bên đây, đây chính là lợi dụng lối tư duy lối mòn của đối phương.

Đưa tay kêu gọi những người khác lên bờ, Cường Tử phi thân lên một thân cây lớn quan sát. Đảo Yên Hà diện tích không lớn được cây cối bao phủ khắp nơi xanh um tươi tốt, tầm nhìn rất ngắn. Trước tiên xác định vị trí căn cứ của đối phương, sau đó Cường Tử nhảy xuống, tập trung với bọn Chu Bách Tước bàn bạc một chút.

- Chu thúc, chú và Báo Tử ca đi tìm chỗ thích hợp phụ trách chi viện, sau lưng của chúng con giao cả cho chú.

Cường Tử nói với Chu Bách Tước và Kim Tiểu Chu.

Chu Bách Tước và Kim Tiểu Chu gật đầu nhẹ, nhất là Kim Tiểu Chu. Anh ta hưng phấn đón lấy khẩu bắn tia M25 của mình từ tay Cường Tử.

Cường Tử quay đầu lại nhìn, không nói gì, ánh mắt lạnh như băng, cười với Yêu Ma.

- Không phải anh muốn giết người Nhật Bản sao? Khẳng định ở đây có không ít người Nhật Bản. Vậy đi, giờ hai ta thì xem thử ai giết nhiều hơn!

Rốt cuộc Kim Tiểu Chu đã hiểu ra tại sao khi trên đường đến đây thấy Yêu Ma lại cảm thấy quen thuộc, vì kẻ này quá giống với Cường Tử. Ngoài việc không có mái tóc dài ngang eo màu bạc như Cường Tử, khuôn mặt của hai người cũng có sáu phần tương tự nhau.

Trên đường đi, Kim Tiểu Chu vẫn cảm thấy cực kỳ hứng thú rất nhiều với Yêu Ma, chỉ có điều cái gã lạnh băng băng này luôn lạnh nhạt không để ý đến anh ta, khiến cho Kim Tiểu Chu cực kỳ oán giận cái hũ nút này, nhưng thực sự không có cách nào.

Yêu ma liếc nhìn Cường Tử, hừ khẽ một tiếng trong mũi coi như trả lời. Hai người cao ráo, hình thể tương đương, chỉ có khuôn mặt là hơi khác. Nhưng tính tình hai người trái ngược nhau quá nhiều, như một trời một đất, một ương ngạnh quái đản, một lặng lẽ lãnh khốc.

- Mọi người tập trung ở đất trũng!

Cường Tử chỉ vào đằng sau đồi cao phía xa xa.

Không đợi hắn nói xong, yêu ma mặc một bộ võ phục màu đen khế nhún chân một cái đã xông ra ngoài. Cường Tử há hốc miệng, còn chưa kịp nói đến quy tắc thì gã đã biến mất trong rừng cây rậm rạp.

- Cái tên này!

Cường Tử hừ một tiếng.

- Báo Tử ca chú ý bên kia một chút, đoán chừng đối phương có không chỉ một tay súng bắn tia, ngàn vạn lần không nên làm hỏng nó, vậy là mình thiệt to, súng này rất đắt.

Cường Tử chỉ về hướng đồi cao nói với Kim Tiểu Chu.

Kim Tiểu Chu trừng mắt với hắn, quan sát hướng đó một lát, nói:

- Chúng ta tới đó đi, ở đó có tầm nhìn tốt.

Dứt lời, anh ta kéo Chu Bách Tước về phía mình đã chọn, bỏ lại Cường Tử trên bờ cát.

- Không mang như vậy, giống như tôi là diễn viên phụ.

Lầm bầm một câu, Cường Tử cũng nhún chân xông ra ngoài. Hắn giống như một con báo săn trắng kiền, xuyên qua bụi cây, nhanh tới mắt thường không kịp nhìn. Lần đầu tiên tiếp xúc thực chiến như vậy, lại giống như một chiến sĩ thân kinh bách chiến, chính xác là giống như một sát thủ thân thủ cao cường.

Động tác của hần linh hoạt, tốc độ cực nhanh, không ngừng nhảy lên các chạc cây mọc lan tràn trong rừng. Yêu Ma đã biến mất chẳng còn thấy bóng, Kim Tiểu Chu và Chu Bách Tước đã chạy về hướng ngược lại.

Sau khi thâm nhập chừng năm trăm thước, Cường Tử hạ tốc độ, giống như một con thằn lằn dán mình lên một thân cây. Hần cảm giác được rõ ràng một bóng người ẩn nấp đằng sau một đám lá cây trên một cây đại thụ bên phải phía trước. Dù là lần đầu tác chiến trong rừng cây, nhưng giác quan cực nhạy của Cường Tử khiến cho hần giống như một kẻ thành thạo lâu năm.

Sự chú ý của đối phương dồn hết về phía thuyền đánh cá đổ bộ lên bờ, rõ ràng không có cảm giác được mối nguy hiểm cực lớn đang ở đằng sau. Gã là một lính đánh thuê đến từ Colombia, đã từng là cận vệ của một tay trùm ma túy. Sau khi chính phủ Colombia tấn công tiêu diệt ma túy cực quyết liệt, ông chủ của hần bị bắn chết trong một trận đuổi giết. Hần may mắn sống sót, bốn năm trước gia nhập Huyết Anh Đào.

Trong số các lính đánh thuê Huyết Anh Đào, thực lực của y thuộc vào bậc trung. Chiến đấu cận thân hay chiến đấu bằng súng ống, đều khá có tiếng.

Cường Tử giống như một con rắn từ trên cây trượt xuống, lại giống một con linh miêu nhẹ nhàng trườn tới gốc đại thụ tên lính đánh thuê đang nấp. Ngẩng đầu, thấy đối phương vẫn chưa chú ý tới mình, khoe miệng hần cong lên một vòng vui vẻ.

Ngắm chuẩn một chạc cây to đằng sau gã lính đánh thuê, Cường Tử nhún chân một cái phóng lên, nhẹ nhàng rơi xuống sau lưng gã như một sợi lông. Gã lính đánh thuê da rám nắng đặc thù của người Châu Mỹ, tóc xoăn xoăn. Thân hình của gã không quá to lớn vẫn đang ngồi xổm trên chạc cây, không nhúc nhích. Nếu không nhờ cảm giác cực nhạy bén với sát khí của Cường Tử, có lẽ sẽ không phát hiện ra gã.

Tiếp theo không có gì đáng nói. Người này bị Cường Tử tập kích từ đằng sau, chưa kịp hô lên tiếng nào đã bị giải quyết gọn gàng. Nhưng hần không hạ sát thủ, chỉ chém vào cổ cho gã ngất đi. Cởi thắt lưng của gã trói gã lại, cởi tất thối của gã nhét vào miệng gã, Cường Tử cười độc ác. Sau khi xử lý xong tên này Cường Tử nhảy xuống khỏi chạc cây, lặng lẽ ẩn nấp tiến lại mục tiêu khác.

Kim Tiểu Chu đã chọn được điểm ngắm tốt ẩn người nấp vào. Chu Bách Tước nằm sấp ở sau lưng anh ta chợp mắt. Nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ Kim Tiểu Chu, hiện giờ không có cái gì dùng đến anh ta đúng là chán đến chết. Kim Tiểu Chu nhờ chạc cây che ánh nắng, bắt đầu tìm kiếm tung tích tay súng bắn tỉa của đối phương.

Cường Tử ngồi xổm trên một cây đại thụ nhìn nhà cửa bên trong vùng đất trũng bên dưới, lòng thầm cảm khái. Không thể không nói Lý Bát Nhất này cũng là kẻ biết tính toán, có thể lập nên một căn cứ có quy mô như vậy trên hải đảo không phải việc một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Lỡ tai hần đeo máy bộ đàm lấy từ trên người một thành viên Huyết Anh Đào, nghe được chỉ lệnh ngắn gọn bằng tiếng Anh trong máy, Cường Tử biết đội ngũ này đã bắt đầu tập kết. Ngoại trừ sắp đặt cảnh giới bên ngoài tất cả mọi người đều phải trở về căn cứ tập hợp, có chuyện quan trọng muốn tuyên bố.

Khi hần đang nghĩ xem dùng cách gì để trà trộn vào, một bóng đen thui đã đi trước một bước bỏ nhào tới căn cứ đối phương.

- Con mẹ nó!

Hần chỉ biết lẩm bẩm chửi gã Yêu Ma hần dẫn không có một chút kỷ luật nào.

Nhún chân, Cường Tử đuổi theo Yêu Ma, hần cũng không muốn chiến đấu chính diện với gần trăm lính đánh thuê huấn luyện tinh nhuệ được trang bị hoàn mỹ.

Tốc độ của Yêu Ma rất nhanh, nhưng rõ ràng vẫn kém Cường Tử một chút.

Giữ chặt lấy yêu ma đã giết đến đỏ mắt, Cường Tử kéo gã trốn ra đằng sau một tảng đá.

- Tại sao lại giữ ta?

Yêu Ma nhìn sang Cường Tử bằng ánh mắt lạnh lùng âm u, giọng điệu rất bất mãn.

- Chẳng lẽ sợ thua ta?

Ánh mắt gã vừa biến đổi, thêm vài phần giảo hoạt, nhưng rất nhanh đã biến mất.

- Thối lắm! Lão tử sợ đánh rắn động cỏ, nếu để cho Lý Bát Nhất chạy ta sẽ đánh anh vào trong đánh lần nữa. Còn nói ta sẽ thua anh sao? Bại tướng dưới tay!

Cường Tử nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Yêu Ma đã tức giận, dù rằng câu nói vừa rồi của tên này có ý đùa cợt. Đối với gã đây đã là chuyện lần đầu tiên, nhưng tiếc rằng Cường Tử không ưa.

- Anh giết bao nhiêu?

Yêu Ma hỏi.

- Anh giết bao nhiêu?

Cường Tử hỏi lại.

- Bấy tên, sau đó chúng quay về đây tập hợp.

Yêu Ma nói.

- Anh thì sao?

- À...bắt tám, không giết ai.

Cường Tử nói.

- Vậy anh thua. – Yêu Ma tổng kết.

- Thú lắm, lão tử nhiều hơn.

- Anh đã nói so xem ai giết nhiều hơn, không phải bắt nhiều hơn.

-...

Cường Tử chỉ vào toà nhà bên dưới:

- Giờ tôi định thế này, tôi sẽ xông vào từ chính diện gây náo loạn, sau đó anh lên vào tìm bắt Lý Bát Nhất. Thế nào?

- Tùy anh!

Yêu Ma khôi phục sắc mặt lạnh như băng, thái độ không quan tâm khiến cho Cường Tử chỉ hận không thể đánh cho gã một trận tơi bời.

124. Chương 124: Giết!

Cường Tử gỡ máy bộ đàm thu được của Huyết Anh Đào xuống, thay máy bộ đàm chòm chĩa được từ chỗ Trần Đông Thanh của mình vào, sau đó khẽ gọi hai tiếng. Sau khi nghe thấy tiếng Kim Tiểu Chu từ trong bộ đàm đáp lại, Cường Tử hỏi:

- Tìm được vị trí tay súng bắn tỉa của đối phương rồi chưa?

- Trước mắt thấy hai người. Một kẻ ẩn nấp trên đồi cao, cách anh một ngàn mét về bên trái, còn chưa thấy các anh. Kẻ kia đã đến vùng trũng bên dưới, tạm thời tôi không nhìn thấy.

- Nói nhảm, nếu thấy chúng tôi đã bắn một phát súng sang đây rồi. Xoá sổ tay súng kia đi, sau đó xuống trợ giúp chúng tôi.

- Đã hiểu!

Cường Tử liếc Yêu Ma một cái:

- Đồng chí Yêu Ma vô tổ chức vô kỷ luật, với cương vị là lãnh đạo của anh, tôi không thể không phê bình và giáo dục anh thật nghiêm khắc. Đầu tiên, yêu cầu anh phải phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, đeo micro lên, sau đó thành thật đứng đây chờ tôi xuống đó quây tung lên mới hành động có được không?

Không đợi Yêu Ma trả lời, từ trong micro chọt vọng ra giọng nói lo lắng của Kim Tiểu Chu.

- Cường Tử, tay súng bắn tĩa kia tôi đã xử lý, nhưng còn hai chiếc thuyền đang tiếp cận nơi này. Làm gì đây?

Cường Tử nghe được lời của Kim Tiểu Chu hơi sửng sốt một chút, lập tức hỏi:

- Có thể thấy rõ cờ trên thuyền không?

- Không có cờ gì cả, xem ra giống thuyền đánh cá.

- Mặc kệ, người để Chu thúc giám thị, lập tức đến trợ giúp.

- Đã hiểu!

Cường Tử ngồi xuống, cẩn thận suy nghĩ một lát, thực sự không nghĩ ra được còn có ai phát hiện được nơi này. Chẳng lẽ mình bị đám người Lân Tổ theo dõi? Đây là khả năng lớn nhất có thể nghĩ ra được vào lúc này, nhưng trước khi lên đường, không phải Trần Đông Thanh đã nhận lệnh đi bảo vệ món đồ cổ của ai đó rồi sao? Lẽ nào bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ quay lại?

- Bây giờ tôi sẽ xuống dưới, anh chờ bên dưới loạn lên thì đi bắt Lý Bát Nhất!

Đã không nghĩ ra được, hắn không thêm nghĩ nữa. Nếu người Nhật Bản cải trang tới phá rối hành động của mình, đã đến hiện tại bất kể như thế nào cũng không thể phí công vô ích.

Dứt lời, Cường Tử như một quả đạn pháo xông ra ngoài. Lần này, hắn cố ý khiến cho đối phương chú ý, không cố gắng ẩn mình nữa, tốc độ của hắn nhanh như điện xẹt, chỉ nhảy lên nhảy xuống vài cái đã tới vùng đất trũng.

Thành viên Huyết Anh Đào phòng bị bên đường phát hiện ra hắn, lần lượt có ba người bắt đầu xả súng vào hắn.

Tiếng đạn bắn lên nham thạch và cây cối hỗn loạn vang lên không dứt, Cường Tử phát huy ưu thế tốc độ và sự linh hoạt của mình đến mức cực hạn, tay súng của đối phương không thể nhắm trúng được thân hình của hắn, từng chuỗi đạn bắn ra đều hụt.

Một thành viên Huyết Anh Đào bị tốc độ của Cường Tử chọc giận, đứng lên nâng một khẩu M14 bắt đầu quét. Trong tiếng súng liên thanh, từng tràng đạn gào thét trút xuống. Đằng sau Cường tử, đạn rơi như mưa, liên tục có cây cỏ bị trúng đạn đứt gãy, đạn bắn trúng đá bắn ra từng đợt hoa lửa lập lòe.

Trong vòng hơn ba mươi giây, Cường Tử đã tránh được ít nhất vài chục phát đạn. Tốc độ đó cũng khiến cho người ta lú lút rồi!

Loáng một cái, Cường Tử đã tới bên cạnh một kẻ phục kích, lách mình một cái, hấp dẫn sự chú ý của đối phương, sau đó lách mình tới trước thành viên Huyết Anh Đào này. Đạn súng tự động trong tay đối phương bắn ra sát sạt thân thể Cường Tử. Sau khi đến gần Cường Tử không hề sợ hãi tung một quyền như chớp nhắm vào cằm gã, bỗng nhiên vang lên tiếng xương vỡ!

Thực ra hắn không muốn giết người, cổ vũ Yêu Ma giết người cũng là vì biết điểm yếu đuối đó của mình. Trong lòng hắn vẫn tồn tại mâu thuẫn mãnh liệt với sự giết chóc, nhưng nếu những kẻ cùng hung cực ác này không bị diệt sẽ để lại hậu họa vô cùng, cho nên hắn mới thách Yêu ma thì xem ai giết được nhiều hơn. Chỉ là ngay từ đầu hắn đã không nghĩ tới chuyện thực hiện.

Một quyền mất mạng!

Lần này Cường Tử không hạ thủ lưu tình. Tình huống hiện tại không cho phép hắn lãng phí thời gian.

Kéo thi thể của đối phương chặn lại đợt đạn đằng sau, hắn ném mạnh cái xác trong tay về phía một thành viên khác của Huyết Anh Đào cách đó không xa. Thi thể kia bay lên không trung, về theo một đường huyết

hoa cong cong, rơi trúng thân thể thành viên Huyết Anh Đào nọ. Người này vắng từ sau bụi cỏ đang trứ ẩn sang một bên.

Gã còn chưa đứng vững, Cường Tử đã đuổi theo như cái bóng. Gã kia quay người lại bắn ba phát súng đều bị Cường Tử tránh được, muốn bắn thêm phát nữa đã không còn kịp.

Ầm!

Cường Tử tung một chiêu An thân pháo đập trúng ngực gã, đủ mạnh để nện lõm lồng ngực vào, xương sườn bị gãy đâm vào tim, vào phổi, gã chỉ kịp cảm thấy ngực tắc nghẹn, há mồm phun ra một ngụm máu tươi chết ngay tức khắc.

Thành viên phục kích cuối cùng của Huyết Anh Đào thấy hai đồng đội của mình bị một thiếu niên tóc bạc đánh chết chỉ bằng một đòn, rống lên một tiếng dữ tợn, muốn bắn vào sau lưng của Cường Tử. Trên chiến trường, giao phía sau lưng mình cho địch là một hành vi thiếu lý trí nhất, rõ ràng, gã phải bắt lấy cơ hội này.

Phụt!

Một viên đạn hẹp dài xuyên qua não, kéo theo một dải máu.

Không cần quay đầu lại, Cường Tử biết gã phục kích cuối cùng đã bị Kim Tiểu Chu xử lý. Hắn không dừng chân, tăng tốc vọt về phía khu đất trũng. Kim Tiểu Chu vừa chạy tới, một phát súng bắn chết gã Huyết Anh Đào, kim lòng không được, xoa xoa mồ hôi trán, thậm chí gã thẳng rùa đen rứt đầu Cường Tử, làm sao hắn biết lão tử sẽ xử lý cho hắn.

Lúc này, các thành viên Huyết Anh Đào trong căn cứ đã bị kinh động, dưới sự chỉ huy của tiểu đội trưởng, tất cả đã sẵn sàng chiến đấu. Tay súng bắn tỉa đến từ Việt Nam kín đáo đứng dậy đi tìm địa điểm phục kích. Gã nâng khẩu súng của Nga lên, chuẩn bị từ trên đồi cao xông tới địch nhân.

Bống!

Tại một nơi nào đó ở đồi cao lóe lên một tia sáng, là một tay súng bắn tỉa huấn luyện tinh nhuệ, gã cũng đoán được đối phương cũng là một tay súng bắn tỉa. Tia sáng lóe lên rồi biến mất đó chính là mắt kính nhắm bắn của đối phương phản xạ ánh sáng mặt trời.

Rất nhanh, gã chỉnh súng nhắm thẳng về hướng đó, vừa nhanh vừa ngắn gọn. Cuộc sông lính đánh thuê trường kỳ dạy cho gã vô số kinh nghiệm thực chiến, cho dù mấy năm nay không tham gia chiến đấu, nhưng sau mấy năm tập luyện, kỹ thuật bắn của gã càng thêm chính xác.

Ngắm vào kính, quả nhiên phát hiện một tay súng bắn tỉa khác, khoe miệng tên lính đánh thuê Việt Nam nhếch lên, nhàn nhạt tản ra mùi sát khí.

Gã đang chỉnh kính ngắm bắn để khóa mục tiêu, ngón tay trở đã đặt lên cò súng. Gã nhìn vào kính, thấy phía đối phương lóe ra một đóa kim hoa, còn chưa kịp phản ứng, một viên đạn đã nhắm thẳng vào kính của gã!

Viên đại xuyên qua kính, xộc vào mắt phải!

Sau đó xuyên qua não!

Kim Tiểu Chu hô lên một tiếng, còn chưa đến một giây.

Khi Lý Bát Nhất phát hiện thiếu niên tóc trắng đang xông về phía đồi cao xông xuống với khí thế không gì cản nổi kia, phản ứng đầu tiên của y là trốn. Y lệnh cho Điền Trung xử lý thiếu niên kia rồi quyết định trốn vào một căn phòng trong căn cứ, khiến cho Điền Trung xì mũi coi thường.

Lý Bát Nhất vào phòng, mở một cửa hầm cực kỳ bí mật từ dưới mặt đất, chui vào đó, loáng một cái đã đổi sang bộ quần áo khác, rồi chui ra. Y cầm một khẩu súng ngắn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Cường Tử bị sáu bảy mươi Huyết Anh Đào chặn lại mà vẫn không ngừng tiếp cận căn cứ, mà Huyết Anh Đào cũng bị tay súng bắn tỉa của đối phương áp chế, không thể toàn lực đối phó với Cường Tử.

Lý Bát Nhất hung ác trừng mắt nhìn thiếu niên tóc trắng kia, sau đó mở cửa giữa đi ra ngoài.

Y chọn trốn!

Y vừa lao ra đằng sau hai phút, cánh cửa bí mật kia đã mở ra một lần nữa, một người mặc quần áo ngư dân cúi đầu xông về một hướng khác, trong tay không có vũ khí.

Lý Bát Nhất vào được rừng cây cũng không chậm lại, cầm cổ chạy về phía bãi biển khác của đảo Yên Hà. Lúc này, y phát huy tới đa tốc độ xưa nay chưa từng có, chạy trốn rất nhanh.

Khi sắp ra tới bìa rừng, một bóng đen xuất hiện trước mặt y.

Còn chưa kịp phản ứng, Lý Bát Nhất chỉ thấy ngực mình nghèn lại, sau đó bay ngược lại đằng sau.

Yêu ma mặc một bộ đồ đen ánh mắt lạnh như băng nhìn Lý Bát Nhất vừa bị mình đá xa, từng bước từng bước tiến lại gần. Y cũng quần quai đứng lên, ánh mắt nhìn yêu ma tràn đầy sợ hãi không thể che giấu. Một tay y ôm ngực, một tay cố gắng chống đỡ thân thể của mình, dưới chân đạp đá lung tung bỏ về đằng sau, ánh mắt bối rối thỉnh thoảng nhìn về hướng Yêu ma đang đi tới từng bước.

- Đứng!

Trong nỗi sợ hãi cực độ, Lý Bát Nhất rống lên một tiếng, tiềm lực thân thể bộc phát hết ra, nhảy dựng lên khỏi mặt đất, chạy về phía căn cứ, bước chân hơi lảo đảo.

Hoảng hốt, bóng đen lạnh như băng lại xuất hiện phía trước y. Lý Bát Nhất còn chưa kịp phản ứng lại đã bị đối phương quét một chân qua cổ, đá bay ra ngoài, đập vào một gốc đại thụ rồi rơi xuống đất.

Y khó khăn ngẩng đầu, mở to mắt, đập vào mi mắt là bước chân không ngừng bước lại gần.

Y muốn chạy trốn giữ mạng, y không muốn chết!

Thân thể mềm nhũn như bùn bị kẻ áo đen nhấc lên, con ngươi lạnh băng nhìn thẳng vào mắt y. Lý Bát Nhất há miệng, rất nhiều máu tươi chảy ra, rõ ràng nội tạng đã bị thương.

- Đứng...giết...ta, không...không được....

Ngực của y bị Yêu Ma đâm một chưởng đục thủng, trái tim vẫn đang đập yếu ớt bị một bàn tay lạnh băng tóm lấy. Thậm chí y vẫn cảm nhận được nhiệt độ của bàn tay đó! Thậm chí còn cảm thấy được rõ ràng trái tim bị túm thật chặt!

Nỗi sợ hãi khôn cùng khiến cho Lý Bát Nhất bối rối, hé miệng muốn nói gì đó.

Yêu Ma siết chặt nắm tay, trái tim kia bị bóp nát chỉ trong nháy mắt.

- Vứt đi!

Lạnh lùng phun ra hai tiếng, Yêu Ma ném lại thi thể của y dưới đất. Ánh mắt cuối cùng Lý Bát Nhất nhìn Yêu ma, không hiểu sao, vừa có phần giải thoát, vừa có phần thoải mái.

Yêu ma ngồi xổm xuống, lau lau máu tươi trên tay mình vào quần áo của Lý Bát Nhất, sắc mặt vẫn lạnh như băng, không chút dao động. Nhìn thoáng qua Lý Bát Nhất đã không còn sức sống, gã nhún chân một cái chạy về phía căn cứ, bóng đen như một con phi ưng, vừa khí phách vừa nghiêm nghị.

125. Chương 125: Liên Ngân

Bằng! Bằng! Bằng!

Từ trên đồi cao truyền đến một loạt tiếng súng khiến người ta cảm thấy bất ngờ thậm chí khiếp sợ, Kim Tiểu Chu đầu tiên phán đoán ra đây là tiếng đạn bay ra khỏi nòng súng bắn tỉa, hơn nữa không chỉ có một viên. Hắn có chút kinh ngạc dùng kính viễn vọng tìm kiếm một chút rồi mới phát hiện không biết từ lúc nào điểm chỉ huy trên đồi cao đã bị ba tay súng bắn tỉa khống chế, mà chính mình lại không phát giác ra!

- Chu Bách Tước! Anh làm cái trò gì vậy! Tại sao có người mò đến mà không báo chúng tôi biết!

Kim Tiểu Chu hét lên hết sức giận dữ.

Tự mình yên tâm giao phía sau lại cho Chu Bách Tước, nhưng y lại để nhiều người lên đây thế này, đây là hành vi vô trách nhiệm đối với cả đội, anh ta không nổi giận mới lạ.

- Báo Tử! Tôi cũng không ngờ bọn chúng cũng có người trang bị vũ khí bơi qua biển lên bờ, tôi vẫn giám sát hai chiếc thuyền đó mà!

- Cái gì!

- Hai chiếc thuyền đó còn chưa cập bờ, bọn họ nhất định cũng là nửa đường xuống nhảy xuống nước bơi đến đây, hơn nữa những người này đều là cao thủ, ẩn nấp còn lão luyện hơn chúng ta, không nổ súng tôi thật cũng không phát hiện ra bọn họ!

Kim Tiểu Chu trầm mặc, tình hình đã thoát khỏi tầm tay.

- Cường Tử, có bất ngờ cậu mau chóng ẩn nấp đi! Hiện giờ có súng bắn tia phe thứ ba đã khống chế cục diện, là địch hay là bạn còn chưa thể phân rõ được!

Kim Tiểu Chu nói trong bộ đàm.

- Còn ẩn nấp cái gì, đối phương nếu muốn ra tay với chúng ta thì ba cây súng bắn tia đã sớm bắn nát đầu tôi rồi.

Ngữ khí của Cường tử không có chút tức giận nào, mà phần nhiều là cam chịu.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Kim Tiểu Chu hỏi.

- Nên làm gì thì làm cái đó!

Cường Tử nói xong người đã giống như một con báo sẵn tránh trái phải nhảy vào căn cứ Huyết Anh Đào, hẩn mượn sự che chở của cây cối và nhà cửa để linh hoạt tránh trái né phải, đạn giao nhau trút xuống quanh người hẩn dường như hình thành một dãy phong tỏa dày đặc, Cường Tử phát huy tốc độ của mình đến cực hạn mỗi bước đi đều phải né tránh vô số đạn được!

Nhưng theo uy lực của ba khẩu súng bắn tia không rõ ý định trên đồi cao, lần đạn của thành viên Huyết Anh Đào dần dần bị áp chế xuống. Cho dù nói thế nào, nỗi sợ hãi bốn tay súng bắn tia bao gồm cả Kim Tiểu Chu, tâm lý của thành viên Huyết Anh Đào đã bắt đầu thay đổi, từ sự phần nộ ban đầu đã chuyển biến thành sự khủng hoảng.

Phần lớn mọi người đều chọn việc ẩn nấp chứ không phải lộ ra làm con chim đầu đàn thu hút đạn của các tay súng bắn tia, trong thời đại này không còn người tranh nhau làm liệt sĩ sau khi sợ hãi, quả thực là sau khi chết vẫn tuyệt đối không đạt được danh hiệu liệt sĩ, nhiều nhất là ba tấc đất một cái hố lấp đất chôn thôi.

Điền Trung thấy Lý Bát Nhất đã trốn đi, thực muốn nổ một phát súng từ sau lưng y giết chết y, cuối cùng cắn răng nhịn xuống. Gã mệnh lệnh các thành viên Huyết Anh Đào đã chết bị thương gần nửa ngừng bắn toàn bộ ẩn nấp, còn mình lại chui vào phòng điều khiển chính.

- Xin các ông ngừng nổ súng, tôi là Điền Trung đội trưởng đội lính đánh thuê Huyết Anh Đào, hiện giờ người của tôi đã ngừng bắn, xin các ông phái đại diện đến đàm phán với chúng tôi, tôi nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm rất lớn đấy!

Điền Trung thông qua phát thanh hô lên với người trên đồi cao.

Không hề nghi ngờ, mai phục và trạm gác ngấm mình bố trí trên đồi cao đã bị người ta dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn có một đội bốn tay súng bắn tia đạt tiêu chuẩn luận về thực lực tuyệt đối cao hơn Huyết Anh Đào. Gã cũng không muốn Huyết Anh Đào mà gã khổ sở vất vả lắm mới có thể xây dựng nên bị diệt sạch sẽ. Tuy rằng gã vẫn là chiếm được chủ động nhất định trên địa bàn của mình gã, nhưng cuộc mua bán giết địch một nghìn tự mình mất đi hơn một nghìn, gã không muốn làm.

Lý Bát Nhất có thể không có cảm tình gì với Huyết Anh Đào, trong mắt Lý Bát Nhất Huyết Anh Đào chẳng qua là công cụ để y Đông Sơn tái khởi mà thôi. Mà Điền Trung thì khác, đời ngũ này gã trải qua năm năm dốc hết tâm huyết để xây dựng, huấn luyện này đã giống như là một phần không thể thiếu trên cơ thể hắn.

Pằng!

Sau tiếng hô của gã tiếng súng đạn của đối phương sau thời gian ngắn đã yên tĩnh, nhưng cửa phòng điều khiển lại bị một lực cực lớn đánh thẳng vào văng ra, cả phòng bằng gỗ bị một lực cực mạnh đánh thẳng vào vỡ nát, làm Điền Trung tối sầm cả mặt mũi!

Điền Trung phản ứng nhanh nhẹn ngay sau khi né tránh mấy tấm gỗ khá lớn, đỡ được một chưởng của một cái bóng đen đập tới, sức mạnh trong một chưởng lực này cực lớn đập hắn ngã thụp xuống.

Tuy Điền Trung không nhìn rõ thân hình đối phương nhưng là tổ chất của lính đặc chủng Châu Á vẫn để gã đỡ được đòn công kích của đối phương.

Nhờ thân hình nhún thấp xuống, Điền Trung lăn một vòng liền tránh khỏi phạm vi khống chế của đối phương, rút ngay súng lục từ bên hông của mình ra chuẩn bị nổ súng, ngón tay đã móc vào cò súng còn chưa bóp, đối phương đã như cái bóng xông đến một cước đá bay súng trong tay hắn!

Tốc độ nhanh thật!

Trong lòng Điền Trung chấn động.

Lần nữa chống chọi một cước bổ từ trên xuống của đối phương, Điền Trung khụy một gối xuống đất, sức mạnh cực lớn giống như một ngọn núi lớn ép xuống, Điền Trung dần dần chống đỡ không nổi chân đối phương.

- Người là ai? Dừng tay!

Điền Trung quát.

Sau khi bóng người màu đen dừng lại, Điền Trung mới nhìn rõ dáng vẻ của y, đây là một thiếu niên tuấn mỹ có khuôn mặt tà mị. Trên mặt của đối phương không có bất kỳ biểu hiện nào lạnh lẽo như băng, trong mắt của y có một luồng sát khí khiến người ta không rét mà run, trên khuôn mặt quá trắng gần như không thấy sắc máu, giống như quỷ hút máu vậy.

- Tên ta là Yêu Ma.

Thiếu niên giống như ngọn núi băng ngàn năm không có nhân tính, giọng điệu của y không có lẫn một tia tình cảm nào.

- Nếu không có câu hỏi nào khác, thì người chết đi.

Y nói.

Chân bị Điền Trung kẹp chặt tăng thêm sức lực, “rộp” một tiếng, cái chân kia của Điền Trung không chịu được sức ép cũng quỳ xuống đất. Điền Trung đã toát mồ hôi trán cắn răng nhìn ánh mắt khiến người ta sợ hãi của đối phương, trong lòng toát ra sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

- Dừng... dừng tay! Chúng ta... chúng ta tại sao không thể nói chuyện?

- Người là người Nhật Bản phải không?

Thiếu niên mặc đồ đen lạnh lùng hỏi.

- Đúng vậy! Ta tên là Điền Trung, chỉ cần người dừng tay, ta sẽ cho người một trăm vạn đô la!

- Phải là được rồi.

Sau khi bốn chữ được phun ra từ miệng thiếu niên, y thu hồi chân hai tay đập mạnh từ trên xuống.

Điền Trung chật vật lăn qua một bên, hai tay thiếu niên đập vào máy móc trong phòng điều khiển. “Bùm” một tiếng, máy móc kim loại bị một chưởng núi lở đất nứt này đập nát hoàn toàn bề mặt.

Điền Trung biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của thiếu niên này, phản ứng đầu tiên chính là trốn!

Gã từ trên đất bò lên xoay người chạy, còn chưa chạy ra ngoài ba bước đã nghe thấy một âm thanh âm trầm sau lưng sát bên lỗ tai của hắn nói:

- Có trách thì trách người là người Nhật Bản, chết đi!

“Xoạt”!

Một cánh mảnh mai nhưng vô cùng cứng rắn xuyên thẳng qua cơ thể ra trước ngực Điền Trung.

Điền Trung cúi đầu nhìn nắm tay chui ra trên ngực mình, ánh mắt dại đi. Trong giây phút này hắn thậm chí không cảm thấy đau đớn, mà là một loại sự xuyên thấu trước giờ chưa từng cảm nhận được.

Yêu Ma chậm rãi rút cánh tay mình ra từ trong ngực gã, dòng máu đậm đặc gần như biến thành màu đen dính đầy cánh tay y, máu nhỏ giọt chảy thành sợi xuống đất, nắm tay trắng nõn đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Điền Trung không cam lòng quay đầu nhìn một cái, trong ánh mắt đều là sự bối rối.

“Phụp” một tiếng, thi thể của Điền Trung ngã xuống đất.

Yêu ma nhìn Điền Trung bỏ nhào xuống đất, không có một chút thương cảm cũng không có chút oán hận, sắc mặt y vẫn không buồn không vui như cũ, vẫn lạnh băng như lúc ban đầu.

Cứ như vậy, Điền Trung - một người có hùng tâm tráng trí dùng năm năm huấn luyện ra một đội Huyết Anh Đào, trước nay không nghĩ tới tuân theo Lý Bát Nhất, chết ở nơi khởi điểm lý tưởng của mình. Năm năm, nơi bắt đầu trở thành nơi kết thúc.

Chu Bách Tước biết sự việc đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của phía bên mình, gã vừa định đứng dậy hội họp với đám Cường Tử, cảm ứng ngay được phía sau có người tiếp cận, gần như không cần thời gian phản ứng, Chu Bách Tước nhanh chóng xoay người lại sau đó quét chân về phía sau, một cước này đột ngột phát lực như chẻ tre.

“Bình”

Một đôi cánh tay bắt chéo nhau đỡ lấy chân của anh ta, người phía sau bị sức mạnh bên trong của một cước này đập cho lùi lại mấy bước.

Người bị Chu Bách Tước đánh lui là một tráng hán cao khoảng một thước tám, mặc một bộ quần áo tác chiến màu xanh, dáng vẻ bên ngoài có chút hung hãn.

- Không cần đánh nữa, chúng tôi không phải là kẻ thù của anh!

Người đàn ông to cao tóc húi cua khoát tay nói với Chu Bách Tước.

Lúc này có mấy người đi ra từ sau lưng người đàn ông giao thủ với Chu Bách Tước, đều mặc quần áo tác chiến màu xanh, nhưng trên y phục không có quân hàm cũng không có biểu tượng quân đội, hơn nữa nhìn kiểu dáng cũng không phải là quần áo đồng phục quân đội trong nước.

Đi đầu là một thanh niên khoảng hai lăm hai sáu tuổi, thân người gầy gò, dáng người cũng không cao, khoảng một thước bảy. Trong nhóm người cùng đi đến thể hình của y là nhỏ nhất không đáng chú ý nhất, nhưng chắc chắn rằng người này mới là thủ lĩnh.

- Các anh là ai?

Chu Bách Tước cau mày hỏi.

Người thanh niên đi đầu để tóc húi cua, làn da màu đồng khá khỏe khoắn, đây là đặc trưng rõ rệt của người sống ở vùng biển lâu ngày. Mặc dù thân hình gã không cao to, gầy yếu so với những người xung quanh, nhưng gã có một loại khí thế bề trên bẩm sinh, dường như trời sinh đã là một người lãnh đạo.

Gã mở miệng cười với Chu Bách Tước, lộ ra hai hàm răng trắng đều. Bởi vì cười nên đôi mắt căn bản không to của gã híp lại thành đường thẳng, màu đồng cổ trên mặt không có chút ác ý nào.

- Tôi là Liên Ngân, đến từ Đài Loan.

Gã nói.

126. Chương 126: Không Đề

Liên Ngân?

Chu Bách Tước nhắc lại cái tên này, đột nhiên trong lòng sáng bừng lên!

- Người là công tử của Liên chủ tịch đảng XX của Đài Loan sao?

Chu Bách Tước nhìn thẳng vào mắt người thanh niên hỏi, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Thân thể anh ta giống như một mũi tên nhọn đã được lên dây, lúc nào cũng sẽ bắn ra.

- Là tôi, vị đại ca này anh đừng có ý cho chúng tôi là kẻ địch. Tôi nghĩ giữa chúng ta hẳn là quan hệ chiến hữu, chứ không phải kẻ thù. Lần này chúng ta đến cùng chung một mục đích, phải vậy không?

Giọng của Liên Ngân không lớn, nhưng là từng từ đều rất rõ ràng. Dáng vẻ của gã không được tính là anh tuấn, rất phổ thông. Hẳn là con trai độc nhất của Chủ tịch đảng XX Đài Loan, nhưng rõ ràng không phải là dạng công tử được nuông chiều từ bé. Từ quần áo ướt đầm trên người cũng biết được người này cũng là vượt biển lên bờ, một chàng công tử bao bọc trong nhung lụa chắc chắn không có thể lực và dũng khí như vậy.

- Tại sao các anh đến đây, có mục đích gì?

Chu Bách Tước vẫn cảnh giác như trước hỏi.

- Đừng lo lắng, anh cảm thấy nếu không được chính phủ Trung Quốc cho phép, chúng tôi có khả năng xuất hiện ở đây sao?

Liên Ngân cười lộ ra hàm răng trắng sáng, chỉ nhìn bộ dạng hẳn rất dễ khiến người khác cho rằng gã là một thanh niên ngư dân bình thường.

- Đi thôi, dẫn tôi đi gặp các bạn của anh một chút, tôi nghĩ chúng ta đã cùng chung một mục đích lên trên đảo nhỏ này, thì chúng ta không chừng có cùng rất nhiều sở thích, ví dụ... giết người Nhật Bản gì gì đó.

Nói đến giết người, gã cứ như đang nói đùa vậy.

Thành viên Huyết Anh Đào nắp khắp mọi nơi trong căn cứ địa, khi một thiếu niên mặc đồ đen thân hình thon dài vút một cái đầu nhỏ mẩu rỗng rỗng vào trong sân, lớn giọng nói Điện Trung đã chết rồi, ý chí chiến đấu còn sót lại tí chút và đã tính trong xương cốt của bọn họ nháy mắt bị nghiền nát, phút chốc đã trở nên yên tĩnh.

- Ở đây đã bị chúng tôi khống chế, lập tức buông súng đầu hàng có con đường sống, nếu như các người hoài thực lực chúng tôi có giết sạch được các anh hay không, các anh vẫn có thể tiếp tục chiến đấu. Quyền lựa chọn là của các anh, nhưng liệu sống sót được hay không thì lại không phải việc các anh tự làm chủ được.

Một người đằng sau Liên Ngân nắm một chiếc loa hô.

Kim Tiểu Chu thu lại khẩu bắn tỉa M25 của mình, anh ta biết mình đã không còn bắt buộc phải ẩn nấp nữa rồi. Đối phương đã thần không biết quỷ không hay đổ bộ lên đảo, anh ta tin chỗ mình ẩn nấp sớm đã bị đối phương phát hiện.

Đám người Chu Bách Tước xếp thành một hàng đón Kim Tiểu Chu đi đến, vừa rồi từ trong máy bộ đàm của Chu Bách Tước anh ta đã nghe thấy hội thoại giữa Chu Bách Tước và Liên Ngân. Tuy anh ta không biết Liên Ngân là con trai Chủ tịch đảng XX nhưng anh ta cũng hiểu hiện tại quyền chủ động nằm trong tay người ta. Cảm giác mình mất đi quyền kiểm soát này quả thực không tốt, Kim Tiểu Chu nghĩ đến một vấn đề khác là phải đối mặt thế nào với Cường Tử?

- Tại sao các anh lại được mang vũ khí xuất hiện ở đây?

Chu Bách Tước hỏi lại vấn đề này lần thứ hai.

Liên Ngân cười nói:

- Vừa rồi chẳng phải tôi nói rồi sao? Anh cho rằng chúng tôi có năng lực tránh cảnh sát biển và biên phòng sao? Nếu không có sự cho phép của đại lục, chúng tôi sớm đã bị pháo của thuyền tuần tra nã cho ra bã rồi. Xin anh cứ yên tâm, lần này đến chúng tôi thực không có ác ý gì, chẳng qua là thay phía đại lục làm một việc để các anh có cơ phát uy, nếu không ngoài dự liệu, hiện giờ chiến hạm đại lục đã tập kết xong chạy về hướng đảo Điếu Ngư rồi.

- Ý anh là gì?

Chu Bách Tước hỏi.

- Xem ra sự xuất hiện của các anh có lẽ nằm ngoài dự liệu của quân đội đại lục, nói như vậy là các anh cướp trò hay của chúng tôi à. Những người này trên đảo Yên Hà thực ra sớm đã bị chính phủ các anh phát hiện ra, sở dĩ không lập tức ra tay xử lý là vì giữ lại cái cớ. Thế cục bây giờ anh hẳn đã hiểu, mặc dù anh không phải là người chính phủ cũng biết quan hệ giữa Nhật Bản và chúng ta đang trong giai đoạn rất tốt đẹp.

- Người Nhật Bản đã tăng binh ở gần đảo Điếu Ngư, đây là sự thật, mà bọn chúng lần này không lập tức chiếm lĩnh đảo Điếu Ngư mà lại bố trí một hạm đội cỡ trung ở gần đảo Điếu Ngư, đây là ý gì? Là khiêu khích!

Lúc Liên Ngân nói tới đây vẻ mặt có vẻ dữ tợn.

- Nếu không có một lý do khiến cho người ta thấy hợp tình hợp lý, hạm đội của các anh vô duyên vô cớ phá hủy một hạm đội cỡ trung của đối phương rõ ràng là sẽ gây ra sóng to gió lớn, mà chúng ta đến chính là đưa cho quân đội các anh cái cớ này.

Chu Bách Tước vẫn không hiểu rõ chút nào, anh ta nhìn chằm chằm đôi mắt của Liên Ngân muốn tìm ra sơ hở gì từ bên trong.

Liên Ngân tiếp tục nói:

- Dù sao cũng phải có động tĩnh gì đó, để người ta bất ngờ phát hiện ở trên một cái đảo nhỏ ở gần biển lại cấm cờ của người Nhật Bản, như vậy có phải tạo nên dư luận quốc tế rất có lợi không?

- Hai băng nhóm xã hội đen đánh nhau trên đảo nhỏ bất ngờ phát hiện mưu đồ của người Nhật Bản, anh cảm thấy thế nào?

- A... quả thật không tệ.

Chu Bách Tước rốt cuộc hiểu rõ tại sao Lân Tổ giữ im lặng đối với lần hành động này của bọn họ, hơn nữa lúc Cường Tử đưa ra yêu cầu lại hết sức phối hợp.

Tất cả đều cho rằng sự việc nằm trong tầm tay, trước mặt thần khí Quốc gia lại không đáng để nhắc tới.

- Tại sao để người Đài Loan các anh tham dự vào?

Chu Bách Tước hỏi.

- Cho dù những người Đài Loan khác thấy thế nào, cá nhân tôi thấy tôi vẫn là một phần tử của dân tộc Trung Hoa. Từ ngày tôi chào đời thì điều này chính là sự thật không thay đổi, là vận mệnh không thể thay đổi! Là một người Trung Quốc, sau khi cha tôi và tôi nói về hành động liên thủ giữa đại lục và đảng XX, tôi đã cương quyết yêu cầu việc này do tôi đích thân hoàn thành!

- Lần này chúng tôi công “nồi đen” chia chiến lợi phẩm không đều của hắc bang buôn lậu Đài Loan và hắc bang Nhật Bản. Đúng lúc ấy, một chiếc thuyền dân dụng của Đài Loan chúng tôi đã xuất phát từ trước, sứ mệnh của chiếc thuyền này là tấn công hạm đội của đối phương!

Sốc!

Cú sốc trước nay chưa từng có!

Lúc này trong lòng Chu Bách Tước giống như sóng cuộn biển trào, hần dù gì cũng không ngờ sự việc đến mức nằm ngoài sức tưởng tượng của hần! Đây đã không phải là một việc trong phạm vi ân oán cá nhân mà là một việc lớn đủ để chấn động thế giới!

.....

Một người đàn ông trung niên ăn mặc đồ ngư dân sắc mặt bối rối, lão đảo chạy trên bãi biển một phía khác của đảo Yên Hà, sau khi nhìn bốn phía một hồi, chui vào một động nham thạch không lớn. Qua một lúc, người này từ trong nham động kéo ra một chiếc thuyền nhỏ, cố gắng hết sức kéo về phía biển.

Có lẽ là do vội vã, hoặc là một người lười kéo một chiếc thuyền nhỏ quá tốn sức, bước đi của ngư dân trung niên này rất tập tễnh, tạo ra từng hố cát dưới chân trên bãi cát.

Quay đầu nhìn đồi cao xung quanh tươi tốt của đảo Yên Hà, y nhú mày giống như hai dãy núi. Không biết tại sao tiếng súng dừng lại, điều này khiến trong lòng y dâng lên một dự cảm không lành. Ánh mắt âm lãnh quét một lượt quanh đảo Yên Hà, y mím chặt môi tiếp tục cố gắng kéo chiếc thuyền.

Chỉ cần còn sống, thì không có gì đáng tiếc cả.

Y tự nói với chính mình.

Chiếc thuyền nhỏ rốt cục cũng đến bên bờ, vào lúc không cần đến một phút liền có thể tiếp xúc với biển lớn xanh thẳm, một âm thanh trong trẻo nhu hòa vang lên phía sau lưng người đàn ông trung niên.

- Lý đại thái tử, sao lại ra đi không một lời từ biệt vậy?

Thân hình người đàn ông trung niên cứng đờ, không kìm chế được run rẩy mấy cái. Y quay đầu nhìn lại hết sức khó khăn, vẻ hoảng hốt trong con ngươi khó mà che giấu được.

Một thiếu niên tóc bạc trắng, không biết từ bao giờ xuất hiện ở sau lưng hần, đối phương lười biếng dựa vào một tảng đá bên bờ biển, trong ánh mắt nhìn mình đầy vẻ đùa cợt. Khóe miệng của thiếu niên hơi nhếch lên, cong lên thành một đường khiến lòng người kinh lạnh. Thiếu niên này dường như có sức hấp dẫn, khiến người đàn ông trung niên hóa đá mấy giây.

- Anh đang gọi tôi sao?

Người đàn ông trung niên có chút nghi hoặc hỏi.

Cường tử dựa vào tảng đá, truy tìm không ngủ không nghỉ lại thêm vừa rồi chiến đấu cực kỳ tiêu hao thể lực, hần quả thực cảm thấy có chút mệt mỏi, từ trong túi áo móc ra một hộp Trung Nam Hải, rút một điếu ra đốt lên.

- Lý Bát Nhất, Lý Thập Chu, Lý Thái tử, tại sao anh cứ muốn chạy trốn?

- Anh nhận nhầm người rồi, tôi không biết anh đang nói gì.

Người đàn ông trung niên tiếp tục kéo chiếc thuyền nhỏ, dường như đã trấn định lại.

Cường Tử phì cười.

- Đừng để tôi coi thường anh, nếu lúc trước không phải của anh không quả quyết, có lẽ sẽ không rơi vào bước đường như ngày hôm nay. Lúc đầu tôi ở trên đường phố Đông Đỉnh lái xe đâm vào con ả búp bê xinh đẹp đó của anh, tôi cứ tưởng anh sẽ đứng ra đấu một trận với tôi, nhưng điều khiến tôi tiếc nuối là tại sao anh lại lựa chọn im lặng?

Thân hình người đàn ông trung niên lại cứng đờ, hần hồ hững quay đầu nhìn Cường tử một cái nói:

- Anh nhận nhầm người rồi, tôi không biết anh đang nói cái gì!

Cường Tử dùng sức hít một hơi thuốc lá nói:

- Lý Bát Nhất, kỳ thực anh nhầm rồi. Nếu anh đủ ác sẽ không thất bại thảm hại, chí khí của anh và sự quyết đoán của anh không cân bằng. Anh có chí lớn bùng bùng nhưng lại không có can đảm, nói thật anh là một người lãnh đạo không đạt, mất đi sự che chở của gia tộc anh liền giống như một con chó nhà có tang thôi.

Trong mắt người đàn ông trung niên lóe lên một tia âm lãnh, nhưng lập tức biến mất.

- Tôi đã nói anh nhận nhầm người, tôi là ngư dân, nhưng vì tò mò mới lên đảo Yên Hà, bây giờ tôi muốn về nhà, anh đừng có dây dưa với tôi nữa.

Nói xong, người đàn ông trung niên lại ra sức kéo con thuyền nhỏ.

Cường Tử rời khỏi tảng đá đang dựa, sau khi hút một điếu thuốc cảm thấy thể lực đã hồi phục lại.

- Anh biết không? Là đa nghi hại anh. Anh toàn nghi thần nghi quỷ không tin tưởng bất cứ người nào, cho nên anh rất dễ bị biểu hiện giả dối lừa gạt. Tào A Man của Tam quốc kiêu hùng cũng là một người đa nghi, nhưng mà ông ta đủ ác cho nên thành tựu bá nghiệp một phương. Còn anh? Chẳng qua là tên hề tự cho mình là đúng thôi. Tự cho rằng mình rất giỏi, nhưng không biết nếu anh không phải xuất thân từ Lý gia, có ai coi trọng anh?

Cường Tử chậm rãi đi đến bên người đàn ông trung niên, vừa đi vừa nói.

- Người không có chí thường lập chí, người có chí lập trường chí! (Người không có chí khí lập ra chí khí rồi bỏ, người có chí khí lập ra chí lâu dài rồi theo đó mà làm)

Cường Tử đã đi đến chỗ cách người đàn ông trung niên không xa.

- Đến bước đường này, anh vẫn không dám đối diện. Thỏ khôn có ba hang điều này anh làm rất đúng. Cái tên từ Nhật Bản quay về đó sau khi gặp ông liền biến mất trong tầm mắt tôi, tôi vẫn cho rằng là còn có sát chiêu gì, không ngờ lại là kẻ chết thay. Đáng tiếc, anh tính đi tính lại đều là chiêu giữ lại tính mạng, lại không chọn tử chiến đến cùng. Những người trên đảo Yên Hà này cũng chẳng qua là lá bài giữ mạng mà thôi, không phải là lá bài quyết đấu của anh, có phải không?

- Nói đi nói lại anh chẳng qua là người yếu ớt, người phụ nữ của mình bị tôi tát cho mấy cái trên đường, trợ lực đắc lực của anh quỳ trước mặt tôi, cơ nghiệp anh vất vả lập ra bị tôi phá hủy. Anh vẫn làm con rùa rút cổ! Bây giờ lại còn thế này, ăn mặc người không ra người, quỷ không ra quỷ muốn chạy trốn sao? Từ trong xương cốt anh chính là con mẹ nó một kẻ yếu ớt!

- Đủ rồi!

Người đàn ông trung niên mạnh mẽ xoay người, rút một khẩu súng từ trong người nhắm vào Cường tử. Y giật mắt nạ chế tác tinh vi trên mặt xuống, lộ ra một gương mặt vốn là Lý Bát Nhất, thần sắc dữ tợn. Thân người y run rẩy kịch liệt, khoé môi cắn chặt đã có máu chảy ra từng giọt.

Cường Tử cười, cười đến rạng rỡ như sao sáng.

Lý Bát Nhất dùng khẩu súng trong tay chĩa vào Cường Tử hét:

- Mày là cái gì! Mày dựa vào cái gì mà giáo huấn tao! Nếu không phải vì mày, tao cũng sẽ không rơi vào bước đường thế này! Tao phải giết mày!

Cường Tử hít một hơi thuốc lá phun ra một luồng khói.

- Thế này mới có chút tính cách đàn ông, nào, dùng súng trong tay anh bắn tôi đi. Nhưng súng của anh vừa vang lên, người của tôi sẽ chạy tới. Đến lúc đó anh khó thoát khỏi cái chết. Tự mình nghĩ kỹ, anh có dũng khí cùng sống chết với tôi một phen hay không?

Cường Tử cười, nụ cười đầy vẻ đùa bỡn.

- A!

Lý Bát Nhất ngửa mặt lên trời rống to, biểu tình trên mặt càng lúc càng dữ tợn khủng bố. Y giơ thẳng súng trong tay lên, cánh tay cầm súng không ngừng run rẩy.

- Đi chết đi!

Lý Bát Nhất quát.

Pằng!

Cường Tử vừa phát tay bắn mẩu thuốc trong tay ra, đánh thẳng vào sống mũi của Lý Bát Nhất. Ánh lửa bay lên làm Lý Bát Nhất bối rối hoảng loạn, tay chân khua loạn vuốt mặt của mình.

Bốp!

Cường Tử một cước đạp bay Lý Bát Nhất, sau đó đặt chân ở giữa ngực y, nhìn khắp một lượt khuôn mặt cứng đờ của Lý Bát Nhất.

- Anh vẫn nhu nhược không quả quyết a. Tại sao không nổ súng?

Cường Tử nói thầm.

127. Chương 127: Bữa Tối Lân Hai

Biệt thự Ly Hồ

- Chu thúc, chú nói lại lần nữa đi!

- Tự mình xem tin tức đi!

- Con muốn chú nói lại một lần nữa!

- Hạm đội Nam Hải của ta trải qua hơn hai tiếng đồng hồ chiến đấu quyết liệt, tiêu diệt một nhánh hạm đội Nhật Bản xâm nhập qua lãnh hải của ta, phá hủy mười bảy thuyền địch, bắn hỏng bốn thuyền, có ba thuyền địch bỏ chạy. Tiêu diệt hơn ba nghìn bốn trăm người, bắt tù binh hơn sáu trăm người, đây là lần đầu tiên trong suốt gần ba mươi năm nay quân ta đối diện với sự xâm lược của kẻ thù bên ngoài, binh lính chiến sĩ hải quân con em dân ta biểu hiện tinh thần chiến đấu không hề sợ hãi...

- Ha ha... ha ha...

- Cháu đã nghe bao nhiêu lần rồi, sự việc đều đã qua ba tháng rồi!

- Thỉnh thoảng nhớ tới thì nghe chú nói lại cho vui, nhàn rồi quá mà.

Cường Tử vừa tắm xong, cởi trần ngồi trong phòng khách xem tin tức trên tivi. Chu Bách Tước cầm một quyển tiểu thuyết mạng xem say mê, sau khi bị Cường Tử gián đoạn có vẻ hết sức bức bối.

- Đúng rồi Chu thúc, mấy ngày trước chẳng phải cháu tham dự thi đại học rồi sao. Hôm nay cùng cháu đến trường, cháu đi xem có giấy báo hay chưa.

- Tự đi!

- Con cần bảo vệ! Chú xem bờ vai con yếu ớt, khuôn mặt trắng trẻo, nhìn xem eo con thì bé nhỏ, con là trẻ vị thành niên!

- Vị thành niên cái khỉ, cậu mấy tuổi rồi!

- Mười tám... mới vừa thành niên mà thôi, đôi cánh non nớt còn chưa mọc đủ lông, chú yên tâm để cháu bay một mình sao?

- Cút!

- Không có tính người!

Cường Tử lấy áo sơ mi Tiêu Lôi mua cho hắn ra, nghe nói là hàng hiệu thể giới, gọi là gì Cường Tử không nhớ, cũng chẳng buồn nhớ. Sau khi mặc lên người cầm một chiếc cà vạt màu xanh đậm nhìn xong vút luôn lên sô pha, mặc quần tây trắng thối xỏ giày sáng bóng, sau đó mặc vét đen vào, soi gương sửa sang lại chút đỉnh.

- Ái chà!

Cường Tử kinh hô lên một tiếng.

Chu Bách Tước ngẩng đầu nhìn, lười biếng hỏi một câu:

- Lại làm sao thế?

- Con thực sự là con mẹ nó quá đẹp trai, tại sao con có một loại xúc động dập đầu với chính mình thế nhỉ?

- Cút!

- Ha ha

Cường Tử đi ra khỏi biệt thự Ly Hồ, tự mình lái chiếc Audi A6L lấy được của Lâm tứ ra khỏi công chính biệt thự. Mở cửa sổ để gió thổi vào, mái tóc màu bạc vẫn còn nước đọng bay lất phất theo gió, một loại sáng khoái cực kỳ khiến Cường Tử không kìm được rên rỉ một tiếng. Châm một điếu Trung Nam Hải, sung sướng như thần tiên.

Sau khi đến Nhất Trung đỗ xe xong, Cường Tử tùy ý vén mái tóc bạc ra sau gáy, tóc thẳng mượt dính vào gáy hần, phối với một bộ vét màu đen, vẻ tiêu sái anh tuấn nói không nên lời. Bộ quần áo này là Tiêu Lôi tặng Cường Tử trong ngày sinh nhật mười tám tuổi của Cường Tử, Cường Tử vẫn không nỡ mặc, hôm nay đi xem điểm Cường Tử trong lòng tự tin biết mình sắp rời khỏi sân trường Nhất Trung cho nên mặc quần áo mới để lưu lại cho các bạn học hồi ức đẹp đẽ.

Sau khi vào cổng trường Cường Tử phát hiện sân trường yên tĩnh hơn so với bình thường, sau khi kỳ thi đại học kết thúc đang kỳ nghỉ, chỉ có lớp mười và lớp mười một đi học. Đợi qua mấy ngày nữa kết quả thi có rồi, học sinh mới của Nhất Trung sẽ bước vào ngôi trường tiếng tăm lừng lẫy của thành phố Đông Đỉnh này.

Đông Đỉnh có khu làng Đại học, các trường học nổi tiếng khắp nước đều đều có phân viện ở làng Đại học, trong cả nước, danh tiếng làng Đại học của Đông Đỉnh vô cùng lớn, là một trong số ít những làng Đại học có thực lực có sức cạnh tranh chân chính. Mấy năm trước vì một cơn gió quét qua, khắp nơi trên cả nước đều dấy lên làn sóng xây dựng làng Đại học, thành thị có chút quy mô đều tranh nhau xây dựng, về sau lấy một làng Đại học xây dựng sớm nhất ở phía bắc tuyên bố mắc nợ hai mươi tỉ phá sản tan rã làm mẫu, sau khi bọt bong bóng bị vỡ những làng Đại học vừa xây dựng đổ nối tiếp nhau sụp đổ.

Nói thật, Cường Tử đối với việc thi đỗ vào các trường nổi tiếng như Thanh Hoa, Đại học Bắc Kinh, Phục Đán nắm chắc trong tay, nhưng có một chút lưu luyến gia đình cuối cùng điền trên tờ đơn đăng kí đầu tiên là đỗ Đại học Đông Đỉnh, hai là Đại học tỉnh.

Còn có một nguyên nhân nữa, theo Kim Tiểu Chu vô công dôi nghề gần đây nói, Đại học Đông Đỉnh nhiều nhất không phải là tài tử mà là giai nhân!

Vừa vào cổng trường không đi được bao xa, vốn muốn xem điểm, kết quả bị thầy giáo Trương vừa đi kiểm tra lớp học trở về bắt gặp, ông thầy già bước đi đã tập tễnh kéo Cường Tử đi đến văn phòng của mình, dọc đường cười không khép được miệng.

- Xem điểm à?

Thầy giáo Trương rót đầy hai chén trà, tự tay đưa cho Cường Tử một chén. Cường Tử hết sức khiêm tốn thật thà vội vàng hai tay nhận chén trà, sau khi đặt trên bàn vuốt tóc nói:

- Còn chưa xem, thì chẳng phải bị thầy kéo đến đây sao.

- Bấy trăm mười tám.

Thầy Trương nói ra một con số.

- Dạ?

- Bấy trăm mười tám điểm, thủ khoa khối khoa học tự nhiên tỉnh chúng ta!

- Ái chà... may mắn, may mắn.

- Ha ha, may mắn cái gì, em học hành chăm chỉ thầy nhìn thấy được, đạo trời công bằng, bỏ ra và thu lại là bằng nhau. Nào, nói cho thầy nguyện vọng đầu tiên là trường nào? Đại học Bắc Kinh? Hay Thanh Hoa?

- À,... Đại học Đông Đĩnh.

- Cái gì!

- Thầy Trương...

- Ôi... thôi vậy, kỳ thực học trường nào không hề quan trọng, quan trọng là mục tiêu trò tự phấn đấu là gì. Chỉ cần bản thân nắm chắc, cho dù ở đâu đều sẽ tỏa sáng!

- Cảm ơn thầy, thầy Trương.

- Đúng rồi, có việc vẫn muốn nói, nhưng cô Chu bảo thầy đợi sau khi trò kết thúc kỳ thi đại học mới nói với trò, vốn thầy định giấu hai năm nữa, nhưng hiện giờ trò đã tham gia thi đại học hơn nữa nhận được thành tích ưu tú, hiện giờ cũng là lúc nói cho trò rồi.

Cường Tử đứng bật dậy, có chút kích động không thể che giấu.

- Cô Chu nói gì ạ?

- Cô Chu chẳng phải là điều đến Đại học tỉnh rồi sao? Mấy ngày trước gọi cho thầy nói công việc của cô ấy lại điều động, bây giờ đến Đại học Cát Lâm nhận chức Phó Hiệu trưởng, khả khả, tuổi còn trẻ, tiền đồ rộng lớn mà.

- Đại học Cát Lâm?

- Ủ, chính là Đại học Cát Lâm.

Cường Tử lập tức ngồi không yên nữa, hần sốt ruột giống như con kiến trong chảo lửa đi đi lại lại.

- Nguyện vọng đại học của em không có Đại học Cát Lâm, thế này thì làm thế nào?

Thầy Trương nhìn bộ dạng Cường Tử, khuôn mặt đầy nếp nhăn cười như hoa nở.

- Chính là biết em ngồi không yên, cô Chu có thể nhìn ra được là rất tốt với em, em là học trò cưng của cô ấy, có thể tiếp tục đi học ở trường của cô ấy cũng coi như là hợp tình hợp lý. Thế này đi, thầy giúp em gọi điện đến Đại học Cát Lâm hỏi xem bọn họ có hứng thú tuyển thủ khoa của tỉnh ta không nhé!

- Thật ạ?

- Thầy già thế này còn có thể lừa em sao?

Cường Tử chạy lên ôm lấy thầy Trương hôn một cái lên mặt thầy, khiến cho mặt thầy Trương đầy nước miếng. Bị lấy bộ dạng hưng phấn của Cường Tử, thầy Trương cũng cười ngoác miệng, ông ấy vỗ vai Cường Tử nói:

- Cô thường xuyên nhắc tới em, tối nay đến nhà thầy ăn cơm được không? Coi như là em tạm biệt bà ấy, để bà ấy đỡ thương nhớ em mãi.

- Được!

Ra khỏi văn phòng của thầy Trương, vừa mở cửa liền đâm vào người. Cường Tử từ hiên đi xuống chiếm ưu thế, đối phương lập tức bị hấn đụng phải lão đảo, mắt thấy sắp ngã xuống đất. Cường Tử vội giơ tay ôm lấy eo đối phương, kéo đối phương dậy.

Vừa ôm, Cường Tử cảm thấy trong lòng ấm áp thơm tho, mùi hương cơ thể làm say lòng người xông vào mũi Cường Tử, giống như nha phiến gây tê đại não Cường Tử. Dùng sức khịt khịt mũi, Cường Tử tham lam ngửi thêm mùi hương ngọt ngào này, nhất thời ngây người.

Tay vẫn còn ôm trên eo thon của người ta, chỗ tay tiếp xúc là nhuyễn ngọc ôn hương, eo thon nhỏ Cường Tử ôm vừa vặn trong vòng tay, bàn tay to của Cường Tử nắm lấy hông đối phương, cảm giác mê say trên tay khiến Cường Tử không nhận được bóp mấy cái, đây đơn thuần là hành động vô thức, thuộc về kiến thức cơ bản của kẻ háo sắc.

- Lâm... Lâm Cường?
- Hả, bạn là ai? Biết tôi sao? Gần quá nhìn không rõ.
- Ách... bạn bỏ tôi ra trước đã.
- Thế à, được.
- A.. Sao bạn còn sờ...
- Xin lỗi, có chút yêu thích không nở rời tay.
- Còn không buông tay ra.
- A! Hóa ra là cô Tôn...

Cường Tử sau khi làm bộ sợ hãi, vịn lấy eo Tôn Văn Văn, rất ra vẻ đạo mạo thu hồi tay lại, giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, Cường Tử với bộ dạng nước chảy mây trôi cười cười với Tôn Văn Văn.

- Thật xin lỗi cô Tôn, không đụng đau cô chứ ạ?
- Không... không.
- Cô tìm thầy Trương có việc ạ, vậy em đi trước đây. Tạm biệt cô Tôn.
- Tạm... tạm biệt.

Mặt đỏ như một đóa hoa đào đang nở, Tôn Văn Văn gơ tay ôm đầu, chỗ tiếp xúc nóng bỏng như vậy. Vừa rồi cảm giác đó, quả thực... quả thực khiến người ta không còn chỗ mà tự hình dung ra được. Dáng vẻ này của mình, Tôn Văn Văn quả thực không dám đi vào gặp thầy Trương, đành đứng ở cửa đợi nhiệt độ trên mặt giảm xuống.

Không kiềm được quay đầu liếc nhìn Cường Tử vừa đi lướt qua mình, chỉ thấy tên đó đã đỡ mình vừa rồi ôm eo mình... cánh tay ở dưới một chút đó, đặt bên mũi dùng sức ngửi, vừa ngửi vừa lăm bằm cái gì đó.

- Thơm, quả thực là thơm.

Xoạt!

Nhiệt độ trên mặt của cô Tôn và màu sắc... càng tăng thêm một bậc rồi.

Vội quay đầu không nhìn bóng dáng cái tên đáng ghét ấy nữa, đột nhiên nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng đằng sau:

- Cô Tôn, buổi tối cùng đến nhà thầy Trương ăn cơm được không?
- Hả!

Tôn Văn Văn trong lòng hoảng loạn như con nai đi loạn bị lời của Cường Tử dọa cho sợ hãi, cả người đều không kìm được run lên một chút. Vai nàng không ngừng run nhẹ, hai tay ôm một xấp tài liệu học tập trước ngực, cúi đầu không dám quay lại.

- Không muốn đi sao? Vậy để lần sau đi.

Tôn Văn Văn không nhìn thấy khuôn mặt cười xấu xa của Cường Tử.

- Đi!

Vội xoay người, cô nhìn thấy rồi, nụ cười đó, thật đáng ghét!

128. Chương 128: Đãi Ngộ

- Cường tử, xin lỗi nhé, hôm nay sinh nhật bà ngoại của em không thể cùng anh đến nhà thầy Trương ăn cơm được rồi. Thực xin lỗi, đừng giận được không?

Nghe cô gái nhỏ Bùi Nặc không ngừng xin lỗi trong điện thoại, Cường Tử không khỏi mỉm cười. Cô gái nhỏ này bây giờ coi Cường Tử là trời, dường như từ chối yêu cầu của Cường Tử là vi phạm vào truyền thống tam tòng tứ đức tốt đẹp vậy, sẽ áy náy vô cùng. Cường tử không thể không có chút đặc ý, ai bảo chúng ta là vợ chồng chứ? Có lúc Cường Tử đã nghĩ, nếu tìm cơ hội tốt lừa Bùi Nặc ra ngoài tạo chút không khí lãng mạn. sau đó nhân cơ hội...

- Cô bé ngốc, anh và bà ngoại em ai già hơn?

- Bà ngoại em...

- Thế thì được rồi, hiếu kính người già là truyền thống tốt đẹp của Lâm gia chúng ta, Lâm gia chúng ta đợi cô con dâu là em phát huy truyền thống này. Nhưng em muốn hiếu kính ông bà có chút khó, về sau để dành phần tinh lực này cho anh và các con đi.

- Các con cái gì?

- Con cái chúng ta tương lai, sinh bảy tám đứa, anh tự làm một cái nhà trẻ..

- Hứ!

- Ngoan, thay chồng dập đầu trước bà ngoại, chúc bà năm nào cũng có ngày hôm nay, phúc như Đông hải, thọ tựa Nam sơn. Nói với bà mấy năm nữa đỡ cháu cho chúng ta, bà chính là hiệu trưởng nhà trẻ!

- Ủ!

Bùi Nặc thực sự cung cung kính kính dập đầu hai cái trong bữa tiệc mừng thọ bà ngoại, nàng nói:

- Chúc bà mãi mãi mạnh khỏe, luôn luôn minh mẫn, vạn sự như ý, phúc như Đông hải! Con lạy bà hai cái, một cái cho con, một cái cho Cường tử.

Lúc nói những lời này, trên mặt của cô gái nhỏ đỏ bừng đầy vẻ hạnh phúc, đẹp như hoa.

Bà ngoại phá lệ uống một hớp rượu nhỏ, ăn thêm non nửa bát cơm. Lần trước lúc bà uống rượu, là ngày cô gái nhỏ Bùi Nặc đầy tháng, ba ngậm đắng nuốt cay thủ tiết nửa đời người hạnh phúc rơi nước mắt, uống rượu.

Thầy Trương về nhà trước để chuẩn bị, giúp bà xã bận rộn làm cơm tối. Cường Tử từ trường học ra có chút nhàn hạ buồn chán, nên hẹn bốn người Hạo Nhiên và Lý Vạn Thanh, còn có tóc Lori và tóc vàng ra ngoài, đánh hơn một tiếng bi-a ở phòng bi-a, Cường Tử thắng hết nên cả bốn người không để ý đến hắn, không ai chơi với hắn nữa.

Sau khi mấy người đánh bóng có chút nhàm chán, ngồi nghỉ trên ghế ở sảnh phòng bi-a, vì là khách thường xuyên ông chủ cũng biết mấy cậu thanh niên này đều không phải là dạng tốt đẹp gì, nhưng trước nay chưa từng gây chuyện không trả tiền, đối với những khách thế này ông ta rất thích, cố ý còn tặng mấy chai nước uống.

- Anh Cường, anh thực sự định đến Đại học Cát Lâm sao? Nơi đó nghe nói lạnh đến nỗi đi đá cũng bị đông cứng lại, trong nhà vệ sinh công cộng đều là cột băng giống như cây nhỏ vậy.

Chu Hạo Nhiên hút thuốc hỏi Cường Tử.

- Ủ, Cô Chu ở đó, tôi đến đó có người chăm sóc.

Tóc vàng lắc mái tóc nói:

- Anh Cường, anh cũng mang em đi với, em dù sao cũng không đỗ đại học, em đi theo anh đến Đông Bắc lẫn lộn, nói không chừng có thể tìm một em mỹ nữ Nga để làm áp trại phu nhân ấy chứ.

Tóc Lori:

- Đúng thế anh Cường, dẫn bọn em đi cùng đi, em không cần gái Nga, nghe nói đàn bà Nga có vị thịt dê, tanh lắm. Em chỉ thích gái đông bắc, mạnh mẽ hào phóng, đến lúc đó em cũng tìm một cô vợ hoa khôi trong lớp ở Đại học Cát Lâm, đương nhiên hoa khôi trường em nhất định là không dám theo đuổi rồi, đều để dành cho anh Cường đấy!

Lý Vạn Thanh:

- Nửa năm về một lần, hay là một năm?

Cường Tử vỗ vỗ vai Lý Vạn Thanh nói:

- Vẫn là Vạn Thanh hiểu tôi, các cậu ngoan ngoãn ở nhà học hành ngày ngày tiến bộ cho tôi. Tôi dành một tuần để viết ra những tài liệu học tập, liệt kê những sách các chú cần đọc. Hôm nay là buổi trốn học cuối cùng của các chú, trước khi tốt nghiệp mà còn trốn học mà tôi phát hiện thì sẽ treo ngược lên đánh đấy.

- Đợi lúc các cậu tốt nghiệp cấp ba xong thì đến Đông Bắc tìm tôi, tôi dẫn một mỹ nữ Nga cho các chú đón gió tẩy trần. Anh cũng không làm khó các chú, điểm thi đại học dưới năm trăm năm mươi điểm thì sau này đừng có gặp tôi nữa. Tôi mất mặt lắm. Người Liên minh chấp pháp Trung Hoa anh để lại cho các chú, lời không hay nên nói trước, nếu ai lợi dụng phần vốn liếng này để làm điều xằng bậy, tôi tuyệt đối sẽ ra tay có một đứa diệt một đứa, đến lúc đó đừng nói tôi không coi các cậu là anh em.

Tóc Lori thốt ra một câu:

- Anh Cường, anh yên tâm đi, đánh chết chúng em cũng không làm những việc xấu nữa. Thật, em hoàn lương lâu rồi. Nhưng... cái điểm ấy có thể hạ xuống chút không?

Cường Tử:

- Được, giảm một điểm một vạn đô la, ai gom đủ tiền thì gửi vào tài khoản Liên minh chấp pháp Trung Hoa, tôi đảm bảo không làm khó các cậu.

- Thế thì hay là đừng giảm nữa...

- Bốn người đám Triệu ca còn có Chu thúc đều sẽ cùng tôi đi Đông Bắc, ngoài ra tôi điều năm mươi người những người Liên minh chấp pháp Trung Hoa chiêu mộ trên xã hội. Các chú để ý đến người trong trường học, anh không muốn xã đoàn vất vả thành lập được lại bị tan rã thế này, cũng không muốn để Liên minh chấp pháp Trung Hoa thay đổi, làm được không?

- Được!

Mấy người cùng đồng thanh đáp.

- Ủ! Đều là anh em tốt của tôi!

Nhìn nhìn thời gian, đã sắp tan học rồi, Cường Tử ôm hết từng người một.

- Nếu không có gì thay đổi, tôi sẽ nửa năm về một lần, đến lúc đó chúng ta tụ họp.

- Lại tụ họp!

Ngồi trong xe đợi Tôn Văn Văn tan lớp, Cường Tử châm một điếu thuốc, hắn đang nghĩ làm thế nào để mở lời với Bùi Nhược. Cô gái nhỏ hiện giờ càng ngày càng dựa dẫm vào mình, loại tình cảm này có chút nặng nề trong lòng, thực sự dứt áo ra đi thế này Cường Tử không làm được. Hắn thực sự thích Bùi Nhược, tình cảm giữa hai người đã đến mức độ vua ở đầu Trường Giang, ta ở cuối Trường Giang rồi.

Với thành tích của Bùi Nhược, sau này thi vào bất cứ trường đại học nào cũng không quá khó, chỉ cần chăm chỉ chút thi đỗ thủ khoa tỉnh cũng không phải là nói chơi. Hắn chỉ sợ mình đi rồi, Bùi Nhược sẽ thích ứng không được.

Giữa hai người tuy không có thể non hẹn biển gì, tình cảm này lại thần khiết giống như hoa Tuyết Liên nở rộ trên trời, không có chút tạp chất nào.

Gần đây Cường Tử hút thuốc khá nhiều, lúc nghĩ ngợi hút liên tiếp cả một cây thuốc.

Ba ba ba

Tôn Văn Văn sau khi đi ra nhìn thấy xe Cường Tử, đi đến gõ cửa sổ. Cường Tử ngẩng đầu thấy cô cười, mở cửa xe để Tôn Văn Văn ngồi vào.

Cửa xe vừa mở, một luồng khói thuốc bay ra khiến Tôn Văn Văn nhú mày. Cô là người thích sạch sẽ, cũng không biết tại sao chỉ có lúc ở cùng Cường Tử thì cái nhược điểm này của nàng mới bị bỏ qua. Nếu là người khác hút thuốc trong nhà của cô, cô sớm đã tiễn khách rồi. Chính ngay ở văn phòng, có thầy giáo nghiện thuốc lúc muốn hút cũng phải tránh cô.

- Sao lại hút nhiều thuốc thế này? Không tốt cho sức khỏe đâu!

Tôn Văn Văn nhú mày, chẳng phải vì cô ghét Cường Tử hút thuốc, mà là trách Cường Tử hút quá nhiều thôi.

- Xin lỗi cô Tôn, nghĩ chút việc hút thêm một điếu, sau này em sẽ cố gắng hút ít, ha ha.

Cường Tử mở cả bốn cửa xe ra, đợi sau khi khói thuốc tan hết mới đóng cửa xe lại. Xoay đầu nhìn Tôn Văn Văn về mặt đỏ bừng, Cường Tử không tìm không phổi hỏi:

- Cô Tôn, mặt cô sao đỏ thế? Có phải là cảm thấy không khỏe không?

- Không có gì, lái xe đi.

Xoay đầu nhìn cửa sổ xe che giấu sự ngượng ngịu của mình, Tôn Văn Văn giả bộ điềm nhiên như không nói. Vừa thấy Cường Tử, Tôn Văn Văn liền nhớ đến bàn tay quái quỷ nắm bóp trên eo mình.

Cường Tử lái xe vô cùng vững vàng, không có vẻ tùy tiện lái hai trăm cây số một giờ trên đường cao tốc, thêm vào đó một phần trầm ổn. Tôn Văn Văn thỉnh thoảng dò xét Cường Tử mặc một bộ vét đen, dùng những từ mặt như quan ngọc, mày như viền sơn này để hình dung Cường Tử cũng không quá chút nào.

Luyện công trường kỳ giúp khí lực Cường Tử rất hoàn thiện mạnh mẽ, sức khỏe tốt hơn rất nhiều so với trước đây. Khí tức u ám trên người giảm đi mấy phần, thêm mấy phần dương cương.

Sau khi nhìn trộm mấy cái, Tôn Văn Văn giống như thiếu nữ mười tám đang độ vào xuân, không khỏi lại đỏ mặt. Cô vốn là một phụ nữ độc lập, từ lúc lên cấp hai liền không cần người lớn lo lắng nữa. Học phí đại học là cô làm gia sư tích cóp từng chút từng chút, tuy trong nhà cô không thiếu tiền cha mẹ cũng yêu thương cô nhưng cô vẫn kiên cường dùng thành quả lao động của mình để trả tiền học phí, cố chấp giống như một con chim yến bay trong mưa gió.

Mà lúc này cô lại giống như một cô gái nhỏ lần đầu gặp tương công thời xưa vậy, không chỉ đỏ mặt mà trong lòng cũng như con nai đâm loạn. Cô từ lúc đi học đến đi làm, trên lịch sử ái tình là khoảng không gian trắng xóa. Bởi vì nguyên nhân thích sạch sẽ cô không muốn tiếp xúc đàn ông, tuy người theo đuổi giống như nước chảy qua sông hơn nữa trong đó không thiếu nhà giàu, thành phần tri thức thậm chí ông chủ doanh nghiệp vốn hơn tỉ đồng nhưng về sau đều bị nàng lạnh như băng cự tuyệt ở ngoài ngàn dặm.

Từ chỉ số thông minh mà nói, cô là một người nổi bật. Về chỉ số cảm xúc mà nói, cô là một kẻ ngốc nghếch.

Còn ngốc hơn cả Bùi Nhược.

Hai người có chút ngượng ngùng dọc đường đi không nói chuyện, Tôn Văn Văn từ đầu đến cuối vẫn ngoái đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, cổ xoay có chút tê cứng, Cường Tử thấy nửa mặt hoàn mỹ của cô cứ đỏ hồng lên, rung động lòng người. Hít sâu một hơi làm cho mình trấn tĩnh lại, Cường Tử có chút hận mình tại sao sức miễn dịch với phụ nữ đẹp lại thấp như vậy. Nếu nói giá trị thẳng bằng là một trăm, thì sức đề kháng của Cường Tử với phụ nữ là năm mươi, đối với phụ nữ hơi xinh đẹp thì sức đề kháng là không, đối với mỹ nữ như Tôn Văn Văn mà nói, sức đề kháng của hắn là âm một nghìn.

Phải biết là lúc trước Cường Tử ở chợ thức ăn, có ý gây rối với con gái béo của bà Vương bán đậu phụ. Vừa đến mùa hè, Cường Tử liền mong mỗi thân hình thịt trắng nõn của cô béo đó, đó gọi là mất hồn.

Thầy giáo Trương đang chặt thịt, vợ thầy Trương đang nhào bột, đang chuẩn bị làm bánh sủi cảo.

Sau khi chào hỏi thầy cô Trương, Cường Tử vừa rửa tay chuẩn bị giúp đỡ, vừa nhìn Tôn Văn Văn đang đứng ở một bên không biết làm sao.

- Có thể ăn thịt không?

Cường Tử nhỏ giọng hỏi.

Tôn Văn Văn vô thức gật đầu, thấy vẻ mặt Cường Tử như cười như không, lập tức nhẹ nhàng lắc đầu.

- Cô ơi, có nhân chay không ạ? Gần đây con thích sủi cỏ chay, vừa nghĩ liền chảy nước miếng rồi.

Cường Tử hắng giọng.

- Có!

Về mặt vợ thầy Trương hiền từ từ trong bếp thò ra nói:

- Sợ con không ăn thịt, chuẩn bị ba loại nhân cơ.

Cường Tử hất hất cằm với Tôn Văn Văn:

- Vốn người, ba loại nhân, loại dài ngo nào còn cao hơn cả phỏng vấn Bush chứ hả?

129. Chương 129: Phần Kiều Diễm Đó

Lúc từ nhà thầy Trương ra đã chín giờ tối, gió đêm có chút lạnh. Cường Tử cởi áo của mình khoác lên vai Tôn Văn Văn, hai người nhìn nhau cười. Tôn Văn Văn không từ chối, cô không phải là một người phụ nữ biết làm nũng, cũng không phải là một người phụ nữ biết làm dáng.

- Về nhà chứ?

Cường Tử mở cửa xe, để Tôn Văn Văn ngồi vào trước. Sau đó hấn mới lên xe.

- Muốn đi dạo, em lái xe đến bờ sông Ngưu Hà đi.

Mặt Tôn Văn Văn lại đỏ lên giống như lửa, cô không biết tại sao mình lại nói ra câu đó, rất tự nhiên, cô không cho mình cũng không cho Cường Tử một chút đường lui,. Sau khi nói ra câu này, Tôn Văn Văn cũng thấy khiếp sợ, nhưng lại không hối hận.

- Ừ.

Cường Tử không khỏi căng thẳng một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Xe vẫn lái rất vững vàng, tốc độ vẫn khống chế trong vòng bốn mươi dặm. Trong lòng Cường Tử có chút mâu thuẫn, hấn sợ rất nhanh đến bờ sông, cũng sợ lái không đến.

Xuống xe ở đầu cầu hình vòm, Cường Tử xuống xe trước sau đó mở cửa cho Tôn Văn Văn. Tôn Văn Văn sắc mặt bình tĩnh nhìn Cường Tử một cái, hai tay ôm lấy vai đi lên trên cầu.

Cường Tử duy trì một đoạn khoảng cách phía sau Tôn Văn Văn, không dám sóng bước cùng cô. Lúc Cường Tử to gan, trên thế giới này gần như không có gì có thể dọa được hấn, ngoại trừ phụ nữ. Trên đảo Yên Hà, đối diện với mưa bom bão đạn Cường Tử đều không kinh sợ, bây giờ nỗi sợ hãi từ trong ruột gan mà ra.

- Thực sự tính đến Cát Lâm sao?

Tôn Văn Văn đi đằng trước cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

Hai người đi dọc theo bờ sông đến gần nửa tiếng đồng hồ mới nói chuyện lần đầu.

- Ừ, có người muốn tới thăm.

- Là cô Chu sao?

Tôn Văn Văn ném ra câu hỏi thứ hai.

Cường Tử theo đó dừng bước, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn yếu đuối của Tôn Văn Văn có chút ngơ ngẩn. Hắn trong giờ khắc này đột nhiên rất sợ thừa nhận vấn đề này, nhưng lại vẫn không cự tuyệt nổi. Có lẽ là cảm thấy sự ngưng ngừng của Cường Tử, Tôn Văn Văn xoay đầu cười với hắn nói:

- Cô tùy tiện hỏi thôi, em đừng để ý.

- Vâng!

Cường Tử quay đầu đáp.

- Cái gì?

- Em nhớ cô Chu.

Sau khi Tôn Văn Văn nghe thấy Cường Tử thật thà trả lời, cũng bất giác dừng bước. Cô quay người tựa vào gốc một cây liễu rủ, nhìn ánh mắt Cường Tử có chút u oán.

- Thế còn cô? Nếu em đi Cát Lâm, liệu có nhớ cô không?

- Có!

Cường Tử gật đầu thật mạnh.

Tôn Văn Văn nhoẻn miệng cười, giống như đóa Tường Vi nở rộ. Thân thể cô có một loại mùi thơm đặc biệt, tuy không phải là rất đậm nhưng thấm vào ruột gan, Cường Tử ngây ngất mùi thơm của cô nhất. Khoảng cách của hai người không phải là rất xa, mùi thơm theo làn gió mát khiến người ta tâm mất đi linh hồn xông vào mũi Cường Tử, khiến hắn cảm thấy như sinh ra ảo giác.

- Cô rất vui, thật đấy.

Tôn Văn Văn nói.

- Em thích Bùi Nhược sao?

- Vâng!

- Thích Chu Lâm Nhã?

- ... Vâng

- Thích cô không?

—
- Không thích à?

- Thích.

Tôn Văn Văn cười vô cùng xinh đẹp, dưới ánh trăng cô giống như một vị tiên tử hạ phàm, không nhiễm bụi trần.

- Em nhắm mắt lại, cô tặng em một món quà tạm biệt.

Tôn Văn Văn nói.

- Quà gì vậy?

Cường Tử có chút tò mò hỏi.

- Nhắm mắt lại.

- Vâng.

Cường Tử ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đang đón chờ Tôn Văn Văn sẽ tặng hắn quà gì, đột nhiên cảm thấy mũi ngửi thấy mùi hương của Tôn Văn Văn càng ngày càng rõ ràng, hắn biết đây là Tôn Văn Văn đi đến bên cạnh mình, Cường Tử càng căng thẳng.

Chụt

Một cặp môi mềm mại ướt át xẹt qua môi Cường Tử giống như chuồn chuồn lướt nước, cảm giác này khiến Cường Tử giống như bị điện giật! Hắn ngẩn người ở đó không biết làm sao, hai tay co quắp nắm chặt không biết nên làm thế nào cho tốt. Đây là người con gái thứ hai sau Bùi Nhược hôn hắn, rõ ràng là Cường Tử lý luận khác xa với thực tiễn lại sợ đến mức phát run lên.

- Cô... Cô Tôn...

Cường Tử quên cả mở mắt.

Tôn Văn Văn sau khi thơm lên môi Cường Tử, lại không bị đỏ mặt như lửa giống lúc trước. Cô dường như hoàn thành sứ mệnh trọng đại gì đó thở dài một hơi, lặng lẽ nói lỏng nắm tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Cô với khuôn mặt có chút tái nhợt dựa vào gốc cây, thở từng hơi lớn.

- Cô Tôn...

Cường tử phát giác có chút bất thường mở to mắt, liền thấy mặt Tôn Văn Văn trắng bệch quá mức, sắc mặt của cô rất kém, giống như bệnh nặng mới khỏi vậy.

- Tôi không sao.

Tôn Văn Văn hít thở thật sâu, điều chỉnh nhịp tim của mình. Biểu hiện của Cường Tử bây giờ không nghi ngờ gì là một tên ngốc, hắn ngốc nghếch ngẩn ngơ đứng ở đó, thậm chí còn không dám đi đến gần bên Tôn Văn Văn.

- Có phải cậu cảm thấy tôi có chút không bình thường? Cảm thấy hôm nay tôi rất dễ dãi?

Sắc mặt Tôn Văn có chút huyết sắc, chợt liếc mắt hỏi Cường Tử.

- Không! Thực sự không có!

Cường Tử ngốc nghếch biện bạch.

- Tiểu tử, sợ cái gì? Ha ha, tôi trêu cậu đấy, tôi hôn cậu là vì tôi phát hiện tôi thích cậu rồi. Là một giáo viên, tôi thích học sinh của mình, có phải là có chút vô sỉ không? Cậu đừng vội giúp tôi giải thích, nếu nghĩ không thông thì tối nay tôi cũng sẽ không chủ động hôn cậu. Tôi nhớ trong một quyển sách nào đó đọc được câu này: 'Một người phụ nữ, cả đời này nhất định phải vì một người đàn ông nào đó mà ngây ngốc một lần, nếu không trong lòng sẽ luôn có sự tiếc nuối.'

- Coi như tôi ngây thơ một lần đi, qua mấy ngày nữa cậu đến Cát Lâm gặp cô Chu, cũng sẽ dần dần quên tôi, tối nay coi như một giấc mơ. Bắt đầu vô duyên vô cớ, kết thúc vô duyên vô cớ cũng tốt. Đừng phải lo lắng, cũng không cần phiền não.

- Cô Tôn, em...

- Cậu làm sao...

- Em thích cô! Thật đấy!

Cường Tử có chút đỏ mặt tía tai, bình thường hắn nhanh mồm nhanh miệng bây giờ trở nên ngốc nghếch.

- Thích một người, thì cũng phải biểu hiện gì đó chứ? Cậu dùng cách nào để biểu đạt là cậu thích tôi?

Tôn Văn Văn nhìn thẳng vào mắt Cường Tử hỏi.

- Cái này...

Cường Tử đứng im tại chỗ, không biết làm sao.

- Không thể hiện?

- Có!

Cường Tử bỗng nhiên biểu hiện ra một loại khí khái thấy chết không sờn, đột nhiên bước lớn đến vòng tay ôm lấy eo thon của Tôn Văn Văn, dưới sự kích thích mềm mại không xương đó, Cường Tử mạnh mẽ thu cánh tay, kéo Tôn Văn Văn ôm chặt vào lòng. Sau đó, hắn cúi đầu, bá đạo hôn lên môi Tôn Văn Văn.

Tôn Văn Văn ươm một iếng, gần như mất đi sức lực toàn thân tùy Cường Tử muốn làm gì thì làm, chiếc lưỡi dính hương màu hồng phấn quất với lưỡi Cường Tử, hai người hôn nhau nồng nhiệt mà vô cùng ngốc nghếch, dường như muốn dung hòa thân thể của mình vào thân thể đối phương vậy, hai thân thể như lửa nóng ép chặt lấy nhau, hoàn mỹ vô cùng.

Lúc hai người thở hổn hển tách nhau ra, đều hiểu được sự si mê trong mắt nhau. Một người con gái trưởng thành trong lịch sử yêu đương trống rỗng suốt hai mươi mấy năm, một người đàn ông đáng thương trẻ trung đều bị cảm giác ngọt ngào này hấp dẫn, muốn ngừng mà không được.

Hai người cứ thế ôm nhau dưới ánh trăng, tham lam lắng nghe mùi cơ thể của nhau. Hai ánh nhìn như thể có thể ngưng đọng thời gian, có thể phá vỡ tất cả mọi cố kỵ, bất cứ người nào bất cứ việc gì đều không ngăn được sự kiều diễm này, không ngăn cản được phần nhu tình mật ý này.

Lúc sự nhiệt tình trong ánh mắt đôi bên như lửa thiêu đốt, hai người lại ôm hôn nhau lần nữa. Hai tay Tôn Văn Văn ôm cứng lấy lưng Cường Tử, dường như sợ buông tay sẽ mất đi người đàn ông khiến mình si ngốc trước mặt này, cậu học sinh của mình, đáng để mình ngây ngốc một phen.

- Đưa tôi về nhà!

Lúc Tôn Văn Văn gần như hít thở không thông rời khỏi sự chiếm hữu bá đạo của Cường Tử, thở hổn hển nói nhẹ giọng bên tai Cường Tử.

Bốn chữ này gần như có mê lực không thể tưởng tượng nổi, khiến không khí vốn đã kiều diễm được kéo lên một bậc. Cường Tử không nói gì, hẩn cúi người ôm lấy thân hình đang nóng rực của Tôn Văn Văn vào lòng, hướng về phía chiếc Audi A6.

Hai người đều cố gắng không nghĩ đến việc khác, đều sợ phá vỡ không khí trân quý này.

Dưới ánh đèn tường màu tím nhạt nhà Tôn Văn Văn, lúc đặt Tôn Văn Văn yếu ớt yêu kiều đã mất đi sức lực ngã xuống giường, bàn tay giờ ra cởi cúc áo của Tôn Văn Văn run rẩy như người nghiện lên cơn nghiện thuốc vậy. Tôn Văn Văn nhắm chặt mắt, nghiêng đầu nằm trên giường kẻ Cường Tử ngốc nghếch bận rộn trên người cô mà không làm được gì.

Cường Tử cuối cùng mồ hôi đầy người mới giải phóng được quần áo của Tôn Văn Văn, hẩn không kìm lòng thở dài một hơi.

Đẹp

Tuyệt đẹp

Làn da trắng nõn dưới ánh đèn chiếu rọi hiện ra thánh khiết chói lọi, vòng eo nhỏ nhắn duy mỹ có chút bất an tựa quây, như sự hấp dẫn đoạt hồn nhất thế gian. Đường cong dưới chiếc cổ dài trắng nõn phập phồng, hai đóa anh đào đỏ sáng lạn trên hai cặp tuyết phong động lòng người, đứng thẳng ngạo nghễ.

Cặp chân trắng tuyết hơi vạm vỡ, dài mà thẳng tắp. Màu đen tươi tốt giữa hai chân khiến lòng người ngẩn ngơ. Trong màu hồng phấn thấp thoáng hiện ra khe nhỏ sáng lạng như thủy tinh, giống như động phủ thần tiên có thể tiết ra mật ngọt, khiến ánh mắt Cường Tử không thể động dấy. Cùng với da thịt hoàn mỹ bất an vạm vỡ, trái tim Cường Tử tăng tốc đập cuồng nhiệt.

Khuôn mặt Tôn Văn Văn kiều diễm như hoa đào, cô nhắm chặt mắt khiến người ta hận không thể mọi cách yêu thương.

Lúc Cường Tử giống như triều bá thánh sơn hôn lên điểm đỏ hồng trên nhũ hoa mềm mại, một tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt nhẹ nhàng bật ra từ cổ họng Tôn Văn Văn. Một tiếng rên nhẹ nhàng như được phóng thích, giống như hiệu lệnh xung phong cho Cường Tử, thúc giục dục hỏa vốn đang bị kiềm chế không nổi trong người Cường Tử.

Theo chiếc lưỡi ướt át của Cường Tử chạy dọc theo mỗi tấc da thịt trên thân thể hoàn mỹ của Tôn Văn Văn, Tôn Văn Văn duỗi tay quờ quạng được đầu của Cường tử, ôm chặt vào lòng. Cô dùng sức ôm chặt, giống như muốn để Cường Tử hòa tan trong thân thể mình vậy.

Lúc hai người đều có chút không yên ngưng mắt nhìn nhau, Tôn Văn Văn lần nữa nhắm con ngươi như nước mùa thu. Cô quay đầu, mặt đỏ như lửa.

Nhẹ nhàng tách hai chân mình ra, gơ tay dẫn đến mật động đào nguyên chưa từng có người chiếm hữu, Tôn Văn Văn khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói bên tai Cường Tử:

- Tiến vào đi!

- Tiến vào đi

Ba chữ này lúc này ở trong lỗ tai Cường Tử như âm thanh của trời vậy!

Lúc Cường Tử không dễ dàng động dậy vật nóng như lửa thô lớn bên dưới của mình, gian nan đi vào trong mật đạo nhỏ hẹp ấm nóng của Tôn Văn Văn, Tôn Văn Văn cố nén nỗi đau như xé lòng ôm chặt lấy lưng Cường Tử, lưu lại mấy vệt cào sâu bên trên. Cô cắn chặt môi không kêu ra tiếng, mà chọn lựa lặng lẽ chịu đựng và cố vũ không lời.

- Yêu tôi cho tốt, để tôi không phụ lần hảo sắc này của mình.

Cô nói.

130. Chương 130: Say Tình

Vào buổi sáng sớm khi những tia nắng xuyên qua rèm cửa màu hồng phất phơ vào căn phòng, Tôn Văn Văn nằm nghiêng trên giường chớp mắt nhìn Cường Tử đang say ngủ. Gần như cả đêm điên cuồng không nghỉ khiến Tôn Văn Văn cảm thấy mình như bị xé rách, nhưng một loại hạnh phúc ngọt ngào lại lấp đầy lồng ngực nàng.

Nhìn một bên mặt Cường Tử, lắng nghe hơi thở bình ổn từ chiếc mũi cao thẳng của hắn, Tôn Văn Văn gơ tay nhẹ nhàng vuốt ve thân mật trên trán Cường tử, nàng nhớ đến tối qua lúc Cường Tử làm cách nào cũng không thể dễ dàng tiến vào, mình tách hai chân dùng tay sờ vật nóng bỏng dẫn hắn tiến vào trong thân thể mình, sự bạo dạn và cởi mở lúc đó bây giờ nhớ lại khiến nàng có chút xấu hổ thẹn thùng.

Mặt của nàng còn đỏ hơn cả lúc mặt trời mới mọc, nóng rực lên.

Sờ lên gương mặt mình, Tôn Văn Văn xấu hổ nhắm mắt lại. Nàng đã từng nhiều lần nghĩ, tại sao mình lại có chấp niệm nóng bỏng này với Cường Tử, giống như ăn vào xương tủy không thể nào dứt bỏ. Đến tận bây giờ nàng đều không có cho mình đáp án, nhưng nàng lại không có một chút hối hận nào.

Lúc Cường Tử ngốc nghếch đi vào nơi mềm mại ướt át đó, nàng dán vào bên tai Cường Tử nói:

- Yêu tôi cho tử tế, để tôi không thấy phụ sự hảo sắc lần này của mình.

Một người phụ nữ đều phải si ngốc một lần, vì người đàn ông xứng đáng để mình si ngốc đó.

Lần đầu tiên hòa nhập vào tiếng rên rỉ nàng đang cố nén đau đớn, Cường Tử không kiên trì được bao lâu liền nộ sùng đầu hàng, hắn chỉ dùng hai phút liền cáo biệt cuộc sống xử nam của mình. Lần thứ hai tiến hành sau khi lần thứ nhất kết thúc không đến một phút, Cường Tử thể hiện được khả năng thiên phú về mặt này, Tôn Văn Văn lần đầu hiểu chuyện gần như bị các loại động tác của hắn giày vò chết đi sống lại.

Cường Tử say mê tư thế Tôn Văn Văn quỳ nằm thấp người, hắn ở đằng sau đẩy vào, vòng eo thon nhỏ vừa nắm tay phụ trợ cho cặp mông to tròn vô cùng tinh tế. Vòng eo mềm mại mịn màng và cặp mông đầy đặn tròn đều công tạo thành một bức họa duy mỹ hấp dẫn đến cực hạn, mái tóc dài của Tôn Văn Văn không ngừng đong đưa theo mỗi lần đụng chạm của Cường Tử, chiếc cần cổ thon dài, bờ vai tròn bóng, tấm lưng nhẵn nhụi, thân thể tuyệt mỹ này khiến huyết mạch Cường Tử phun trào.

Cường Tử đỡ eo Tôn Văn Văn, quỳ ở phía sau cặp mông tròn trịa tiêu chuẩn của Tôn Văn Văn, từng lần từng lần điên cuồng đẩy vào, lại rút ra, sau đó lại đẩy vào. Chất lỏng trong mật đạo trơn nhớt tràn ngập

hương thơm trào ra, bị vaath nóng bỏng đỏ ma sát tạo ra từng đợt âm thanh mất hồn. Tiếng nước chập chập và tiếng rên rỉ của Tôn Văn Văn đan xen vào nhau tấu ra một khúc nhạc điệu đáng yêu rung động đến tâm can, khiến người ta say mê chìm đắm.

Thân thể Cường Tử mỗi lần đụng chạm đều kích động ra một trận da thịt dầy đưa trên cặp mông Tôn Văn Văn, cảm giác mỹ diệu khiến cho người ta mê muội đó cổ vũ hân không ngừng cố gắng lại cố gắng. Khe nhỏ hồng hồng lần lượt vận động ma sát điên cuồng có chút sừng tấy, chất lỏng lỏng lạnh thủy tinh đọng trên những tán lông mềm mượt màu đen, phong cảnh cực kỳ mê người.

Nàng không để Cường Tử dùng biện pháp, vào buổi chiều đã chuẩn bị cẩn thận lên lút từ trường học ra hiệu thuốc mua hộp Durex đó đang ở trong túi của nàng, nhưng nàng không làm gián đoạn Cường Tử, nàng không muốn cản trở quá trình tuyệt vời sẽ khiến mình nhớ suốt đời này.

Tôn Văn Văn nhớ lại lúc mình ở trong hiệu thuốc đỏ mặt tía tai rụt rè nhìn bốn phía tìm kiếm thứ mình chưa từng tiếp xúc, người bán hàng cười nhẹ giới thiệu cho nàng các loại nhãn hiệu, nàng tùy tiện chọn một loại trả tiền liền chạy trốn mất dạng giống như làm việc xấu vậy, làm cho những người bán hàng được một bận cười trộm. Nàng xấu hổ không biết trốn vào đâu.

Nàng có bệnh thích sạch sẽ, trên giường của nàng trước nay không cho phép bất cứ kẻ nào nhúng chàm, cho dù là người nhà của nàng cũng không thể dễ dàng ngồi lên giường nàng, người đàn ông duy nhất trong nhà cũng chính là cha nàng đến quyền vào phòng nàng cũng bị tước đoạt. Nếu cái ông già đảm nhiệm việc dạy học ở Đại học Thanh Hoa biết giường của con gái mình không những có một người đàn ông ngồi rồi mà còn tùy ý chà đạp bên trên thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào, chỉ e là sẽ cảm thán một tiếng con gái lớn không thể lưu lại thôi.

Lần thứ ba, Cường Tử nâng gò má xinh đẹp đỏ như quả táo của nàng, tỏ ý muốn nàng dùng miệng để thỏa mãn vật nóng bỏng đó, mắt của nàng gần như có thể rơi lệ ra vậy.

Cuối cùng nàng không từ chối yêu cầu có vẻ quá đáng của Cường Tử, dùng động tác không lưu loát liếm từng chút từng chút, khiến Cường Tử uốn thẳng người, cơ thịt toàn thân đều hạ xuống, từ trong miệng Cường Tử truyền ra tiếng gầm gừ khê giống như dã thú khiến nàng có cảm giác thỏa mãn và tự hào không biết diễn tả thế nào.

Đôi môi tươi tắn đỏ mọng và hàm răng đều đặn như vỏ sò của nàng nhẹ nhàng hoạt động một cách dịu dàng ở trên quả cầu tròn, lông mày như tơ quan sát vẻ mặt Cường Tử, nàng giống như đứa trẻ tò mò không ngừng thay đổi động tác, để tìm được lực đạo và góc độ thích hợp mà Cường Tử thích nhất, động tác dần dần thành thực khiến Cường Tử muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

Cuối cùng nàng từ chối yêu cầu lần thứ tư của Cường Tử, nàng có thể chịu đựng được sự đau đớn cơ thể, nhưng lại lo lắng thân thể Cường Tử quá độ. Cuối cùng hai người ôm nhau ngủ, nhưng lúc Cường Tử phát ra tiếng ngáy nhẹ thì nàng liền mở mắt. Nàng không có chút muốn ngủ nào, cứ nhìn mặt Cường Tử như vậy đến khi trời sáng.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trong lúc ngủ say của Cường Tử, Tôn Văn Văn si mê không chớp mắt. Nhớ đến chiếc đồng hồ báo thức vẫn còn cài đặt thời gian trên đầu giường, sợ đánh thức Cường Tử, nàng nhẹ nhàng thò tay tắt chuông. Từ lúc đi học đến lúc đi làm, một người chưa bao giờ xin nghỉ cũng luôn là người đến trường đầu tiên như nàng lần đầu tiên quyết định nghỉ ngơi thật tốt một ngày.

Sau khi cúi đầu hôn nhẹ lên trán Cường Tử, Tôn Văn Văn cầm chiếc áo sơ mi trắng tinh mà Cường Tử tiện tay ném xuống bên cạnh giường lên, đưa lên mũi hít thật sâu hương vị quen thuộc trên áo, Tôn Văn Văn đột nhiên cười dí dỏm, nàng không mặc nội y, mà mặc chiếc áo trắng của Cường Tử lên người rồi nhẹ nhàng rời giường.

Vào lúc từ trên giường xuống, Tôn Văn Văn không tìm được chau mày một cái, đầu gối cũng bắt giác cong nhẹ rồi mới đứng vững, qua năm tiếng đồng hồ nhào nặn khiến hạ thể của nàng vẫn có sự đau đớn rõ ràng, bước đi cằn khiến nàng cau chặt mày.

Hít sâu hai lượt, xoay đầu nhìn Cường Tử vẫn còn ngủ say. Tôn Văn Văn cười cười, cả mặt đỏ ửng xinh đẹp động lòng người.

Chân trần đi vào trong bếp, nàng quyết định lần đầu tiên làm bữa sáng cho một người đàn ông, cho người đàn ông của chính mình.

Lúc Tôn Văn Văn nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, Cường Tử mở to mắt nhìn bóng lưng nàng khuất trong bếp, bất giác thầm thở dài.

Kỳ thực hắn cũng cả đêm không ngủ, chỉ là sau khi kích tình qua đi, hắn có chút không biết đối diện với người phụ nữ đã trao hết tất cả của nàng cho hắn như thế nào, nàng có chút sợ hãi, sợ mình sẽ phụ tấm chân tình lớn lao này.

Lôi thuốc từ trong áo ra, Cường Tử châm một điếu, không kìm được giơ tay tát vào mặt mình một cái!

- Khốn nạn! Xem mày xử lý việc này thế nào!

Tự làm bầm.

Gối lên cánh tay dựa vào đầu giường, Cường Tử nhìn lên trần nhà ngẩn người suy nghĩ. Đêm qua điên cuồng cả đêm vẫn còn rõ mồn một trước mắt, vừa nhớ đến bộ dạng Tôn Văn Văn như con chim nhỏ nép vào hắn mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm, hắn không nhịn được thấy cắn rứt.

Tôn Văn Văn là một người con gái tốt có tiền đồ tốt đẹp, nếu không điên cuồng với mình, nói không chừng nàng sẽ gặp một người đàn ông tốt xuất sắc hơn mình gấp trăm lần, cho nàng một cuộc sống bình an hạnh phúc.

Cường Tử không biết mình nên đối diện với Tôn Văn Văn, làm sao có thể lo lắng cho tương lai của nàng. Hắn cũng không biết mình đối diện với Bùi Nhược – cô gái thuần khiết sinh đẹp coi hắn như trời đó thế nào,

Cường Tử chui vào góc giường càng nghĩ càng sợ hãi, hắn phát hiện mình căn bản vẫn chưa chuẩn bị tốt để chịu trách nhiệm với người con gái đã trao cho hắn tất cả thể xác lẫn tinh thần. Hắn thậm chí không biết giây tiếp theo mình nên làm gì, hắn thậm chí không dám dậy để đi đối diện với người con gái mặc áo sơ mi của hắn để làm bữa sáng cho hắn.

Cuối cùng, lúc Cường Tử hút xong điếu thuốc thứ hai thì ánh mắt sáng ngời. Hắn ngẩng mạnh đầu giơ tay tát cho mình một cái, còn mạnh hơn cả cái đầu tiên.

- Mẹ nó, Lâm Cường mày chính là thằng ngu! Người con gái của ông, sống là người của ông, chết là quỷ của ông, kiếp sau vẫn phải lăn lộn giường lớn với ông, có cái thói tha gì mà nghĩ không thông.

Sau khi nghĩ có chút rõ ràng, Cường Tử từ giường nhảy lên, tấm chăn mềm mại Tôn Văn Văn yêu thương đập trên người hắn bị bay xuống đất. Hắn trần truồng đứng trên giường dùng sức vươn vai, sau khi căng toàn thân lại thả lỏng xuống, chút mệt mỏi sau cả đêm không ngủ theo đó biến mất, Cường Tử cảm thấy một loại nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Cúi đầu nhìn bảo bối sau khi mai nở tam độ buổi sáng vẫn đứng lúc đứng chỗ vẫn nhất trụ kinh thiên, Cường Tử cười tà ác. Vừa rồi nhìn lên bóng dáng Tôn Văn Văn mặc áo của mình sau đó đi vào bếp, áo sơ mi mặc trên người nàng có chút to dài, đôi chân thẳng dài xinh đẹp dưới chiếc áo sơ mi trùm qua cặp mông tròn ưỡn cong, làm sao mà nhìn lại khiến người ta thần hồn điên đảo.

Chân trần, áo sơ mi trắng, bóng dáng tuyệt mỹ, dáng người đường cong lả lướt, còn có phong vận mê người như gió thổi dương liễu nữa.

Nếu để nàng vừa nấu cơm vừa làm tình cũng thực sự có tình điệu đấy.

Lau lau nước miếng, Cường Tử nhảy từ trên giường xuống.

Rón ra rón rén xuống lầu đi vào bếp.

- Đoán xem ta là ai?

Cường Tử từ phía sau bịt kín mắt Tôn Văn Văn, mái tóc đen thẳng dài của nàng tùy ý buộc ở sau đầu, đường cong mê người sau lớp áo sơ mi như ẩn như hiện, độ dài của áo sơ mi vờ hay trùm qua mông, khiến người ta có sức tưởng tượng vô cùng.

- Lưu Đức Hoa?

...

Beckham?

...

- Tom Cruise?

...

Tôn Văn Văn khẽ thở dài.

- Ôi... đều sai sao? Thế thì chỉ có thể là ông chồng nhỏ rồi.

- Nói lại lần nữa!

- Ông xã!

- Ngoan, nào, nhếch mông lên.

- Đừng mà...

- Đúng, chính là như thế.

- Ân... ân... ân... a...a...

131. Chương 131: Em Yêu Anh

Lúc Cường Tử nhận được thông báo đã trúng tuyển đại học Cát Lâm, tâm trạng của hắn như nước với lửa. Một năm rưỡi trước đây hắn vẫn còn là một kẻ ăn xong ngồi chờ chết ở chợ bán rau, không thể ngờ được sẽ có ngày vào được đại học. Trong suy nghĩ của hắn, sân trường đại học dường như là điều không thể, bây giờ giấc mơ đã thành sự thực hắn lại bắt đầu lo chuyện được mất.

Hưng phấn là điều đương nhiên, mặc dù nằm trong dự liệu hơn nữa lại nhận được thông báo trúng tuyển của một trong hai trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh. Thông báo của đại học Cát Lâm rõ ràng là kém hơn một bậc. Nhưng vì mối quan hệ của Chu Lâm Nhã, vốn dĩ Cường Tử chưa từng nghĩ sẽ vào đại học Thanh Hoa thì hắn cũng không có gì nuối tiếc.

Lo được lo mất, trước đó chủ yếu là vì Bùi Nhược, bây giờ nhiều hơn một người chủ yếu cũng giống như Bùi Nhược. Trong một mức ý nghĩa nào đó Tôn Văn Văn còn quan trọng hơn Bùi Nhược.

Lần đó Cường Tử và Tôn Văn Văn ở trong nhà của cô thực sự giống như một đôi vợ chồng nhỏ trải qua đêm tân hôn. Tôn Văn Văn vô cùng dịu dàng, ngoan ngoãn phục tùng hắn. Hai người làm chuyện yêu đương trong nhà của Tôn Văn Văn. Dường như một lần, một lần lại một lần mãi mãi cũng không thể thỏa mãn được. Bởi vì bọn họ biết điều mà không ai đề cập đến đó là không xác định được tương lai của cả hai như thế nào.

Nếu Cường Tử đi Đông Bắc, vậy thì Tôn Văn Văn phải ở đâu?

Lúc Cường Tử đang đau đầu lắc mái tóc thì cô gái nhỏ Bùi Nhược đã đi đến cửa rồi. Cô nàng cười thanh khiết như một đóa hoa chớm nở, bím tóc đuôi ngựa xoắn thẳng khẽ vung vẩy sau lưng nhanh nhẹn bước lên lầu, đứng trước cửa phòng nhìn tờ thông báo trong tay Cường Tử có vẻ ngây ngô không biết nên làm sao.

- Chồng yêu, chúc mừng anh!

Bùi Nhược gọi hai chữ này “chồng yêu” nặng nề như núi.

Là lời hứa, là lời thề, là tâm niệm khắc vào xương tủy.

Tôn Văn Văn, Bùi Nhược một lớn, một nhỏ, hai người ngu ngốc.

- Bùi Nhược...

Cường Tử nghe thấy Bùi Nhược gọi mình là “chồng yêu” trong lòng hấn căng thẳng. Hấn là một trong ba người trên thế giới này hiểu Bùi Nhược nhất, hấn biết cô gái này là người cố chấp. Phương hướng cô nàng đã lựa chọn ngay cả là núi đao biển lửa cũng không ngăn cản được bước chân của cô nàng.

Chính vì như vậy hấn mới lo lắng cho cô nàng.

- Sao phải tỏ ra đau khổ thế, thi đỗ đại học phải vui vẻ mới đúng chứ. Cậu đã đi trước tớ rất xa rồi, tớ phải cố gắng gấp đôi để không bị cậu làm cho càng ngày càng tụt lại phía sau. Cho nên tớ quyết định, mỗi ngày tăng thêm hai tiếng học tập, giành lấy mọi thứ về tay không cho cậu tiếp tục đắc ý, hừ!

Bùi Nhược lắc lắc nắm tay nhỏ, ra vẻ ý chí chiếu đấu sôi sục.

- Bùi Nhược... em...

- Cậu cậu cậu sao thế, lẽ mề như một đứa con gái vậy, nào cười lên một cái cho tớ xem nào. Tớ nói cho tiểu tử cậu biết, nếu cậu không mời tớ ăn một bữa hoành tráng để chia tay, chắc chắn tớ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

- Ủ, cậu muốn ăn gì tớ sẽ mời cậu ăn cái đó.

- Hotel&Resorts Luxury không được, không được, quá đơn giản. Ái chà, hay là khách sạn quốc tế Đại Trung đi? Cũng không được, quá xoàng. Nhưng cậu đừng có nghĩ sẽ dùng Kentucky Fried Chicken Pizza để đãi tớ. Bây giờ tớ là không ngốc mà dễ dàng thỏa mãn như vậy đâu. Nếu không phải đi quán ăn lớn Cật Hát Đồ, chỗ lớn nhất, mắc nhất, hoành tráng nhất của thành phố Đông Đỉnh chúng ta vẫn chưa đi, cậu phải đi ngay. Nhất định phải ăn cho cậu một lần cháy túi mới hết giận, bằng không tớ sẽ hối hận lắm.

Bề từng ngón tay đếm từng quán ăn xa hoa nhất của Đông Đỉnh, cuối cùng Bùi Nhược bảo là muốn ăn ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ. Không biết, tại sao vui vẻ mà cười ra nước mắt, cô nàng giơ tay lên lau nhưng ở khóe mắt lên vẫn chảy. Cô nàng vẫn cười, cười ha ha, cười ngửa trước ngửa sau.

Cường Tử đi lên ôm chặt Bùi Nhược vào lòng, dùng tất cả sức lực để khống chế không cho cơ thể run rẩy. Cơ thể Bùi Nhược rất lạnh, gương mặt cô nàng cũng rất lạnh, chỉ có nước mắt là nóng.

- Cậu xem, cậu xem, tớ vui cho cậu mà khóc đây này. Vợ yêu ngoan, được rồi, hiểu ý rồi. Cậu có phải là muốn báo đáp thật tốt cho bà vợ của mình, đúng không nào?

- Ủ!

- Vợ biết chồng đi Đông Bắc là vì cô Chu, có cô ấy chăm sóc vậy thì vợ không cần lo lắng cho chồng nữa. Chồng yên tâm đi, vợ của chồng không phải là đứa trẻ, chưa biết chừng sang năm vợ cũng sẽ thi đại học vượt cấp làm một thủ khoa ở Đông Đỉnh chơi đùa với chồng. Đến lúc đó chúng ta có em bé rồi có thể nổi tiếng, bố mẹ của nó lúc trước đều là thủ khoa, thật hãnh diện?

Cường Tử không nói câu nào, chỉ ôm Bùi Nhược thật chặt.

- Chồng yêu, ở đại học em cho phép anh yêu người khác, nhưng trong lòng anh nhất định em phải đứng vị trí thứ nhất biết chưa? Em biết anh biết, đứng thứ nhất hơi quá, thứ ba được không?

- Thứ nhất!

- Anh nói rồi nhé, không được hối hận đấy!

- Không hối hận!

- Ủ, em tin anh, chồng yêu!

- Bùi Nhược...

- Gọi là vợ yêu!

- Vợ yêu, nhiều nhất nửa năm anh sẽ về một lần, anh bảo đảm chỉ cần vừa về tới thì anh sẽ xuất hiện trước mặt em đầu tiên.

- Ủ! Ở đại học không được đánh nhau! Không được trốn học! Không được... tùy tiện để người ta bắt nạt, cũng không được để người khác vượt mặt!... Đã bị người ta cướp một lần rồi, em không muốn anh ở trong lòng em mà lại bay đi mất lần thứ hai.

Nghe thấy lời Bùi Nhược nói, cơ thể Cường Tử chấn động mạnh.

- Bùi Nhược... thực sự xin lỗi.

- Gọi “vợ yêu”.

- Vợ yêu, thực sự xin lỗi.

- Hì hì, em có thể nói không sao không? Em không nói, bởi vì có liên quan! Em tức giận! Rất tức giận, vì thể hiện sự biết lỗi của chồng với vợ, cho nên...

Bùi Nhược dừng lại một chút, Cường Tử cảm giác được cơ thể của cô nàng đang nhẹ run lên.

- Cho nên... muốn em không?

Bùi Nhược áp lên ngực của Cường Tử nỉ non nói.

- Em không muốn hối tiếc lần đầu tiên của mình, đồng ý với em được không?

- Không, vợ yêu, em biết anh muốn có em thế nào nhưng bây giờ không được.

- Tại sao?

Bùi Nhược ngẩng đầu, ánh mắt có sự mất mát và đau xót.

- Anh muốn có một ngày trao nhẫn cho em, để em chính thức trở thành vợ của anh.

Cường Tử cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt ngắn lệ của Bùi Nhược.

- Thật sao?

Bùi Nhược dè dặt hỏi.

Trong lòng Cường Tử bị câu hỏi của Bùi Nhược làm cho đau xót? Chính hắn còn không lo chuyện được mất, Bùi Nhược hà tất? Hắn sợ mất Bùi Nhược, còn Bùi Nhược sao lại không sợ mất hắn? Vì để hắn nhớ mình, cô nàng đã bỏ qua tất cả sự kiêu ngạo của một cô gái, hắn còn không rõ tâm ý của cô nàng hay sao?

Cường Tử biết rõ Bùi Nhược có tình cảm sâu đậm với mình, tình cảm của hắn với Bùi Nhược cũng như vậy. Hai người đều coi trọng tình cảm này biết bao, chân thành như vậy. Cường Tử yêu mến Tôn Văn Văn, thích Chu Lâm Nhã, cũng thích Lâm Cửu. Nhưng nơi mềm nhất trong lòng hắn mãi mãi chính là Bùi Nhược người đã chăm sóc cực nhọc cho hắn trong đêm hôn mê sâu kia, dùng nụ hôn nhẹ nhàng và thanh khiết khiến hắn tỉnh lại.

- Anh đồng ý, anh sẽ dùng một hôn lễ hoàn mỹ nhất đến đón tân nương của anh, Bùi Nhược của anh, em là người vợ anh đã chọn, không ai cướp đi được!

- Ủ, anh yên tâm đi, chồng yêu, em sẽ không cho ai có cơ hội lợi dụng đâu.

Bùi Nhược lại dùng nắm tay nhỏ múa may, nước mắt chảy ngang qua con ngươi trong trẻo.

- Bây giờ dẫn em đi ăn ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ em thực sự rất muốn đi.

- Ủ!

Đến trước cửa khách sạn Cật Hát Đồ, Bùi Nhược thấy trước cửa dán đầu thiệp mời, tiếng cười khanh khách, những thứ này có thể thấy khiến tâm trạng của cô nàng dần vui trở lại.

Trước kia rất lâu rồi, cô nàng đã muốn đến thăm hỏi lão Mạc què người có vị trí mãi mãi không thể rung chuyển được trong lòng Cường Tử. Người đàn ông đó bị Cường Tử mắng là tên đầu bếp vô lương tâm nhất thiên hạ, cũng là người cô nàng thực sự tôn kính và tiếp nhận.

- Vào thế nào đây?

Bùi Nhược nhìn thấy cửa chính đã bị khoá của quán ăn lớn Cật Hát Đồ liền hỏi.

Cường Tử cười cười, tiện tay tháo cái kẹp tóc bên tai Bùi Nhược xuống, chỉ mấy giây đồng hồ là khóa cửa mở ra. Lăn lộn ba năm ở chợ, cái danh Tiểu phi long, phi diên của hắn không phải là hư không. Nhớ khi đó thuốc lá, rượu, thức ăn của sư phụ khoá lại cẩn thận cũng không ngăn được một que sắt trong tay Cường Tử.

Sau khi đi vào phòng cảnh tượng không hẳn như trong tưởng tượng của Bùi Nhược, mặt đất, bàn ghế, bệ cửa sổ, thậm chí phòng bếp đều sạch sẽ. Đồ ăn và bàn ghế xếp ngăn nắp đến cả chiếc gương nhỏ trong phòng tắm cũng không dính một hạt bụi.

Cẩn thận đi quanh phòng một lần, sau khi nhìn đồ đạc trang trọng Bùi Nhược xoay người nói với Cường Tử:

- Sau này anh đi học đại học, em đến quét dọn được không? Nhưng e không biết dùng kẹp tóc để mở khóa, anh dạy em nhé!

Một lần nữa Cường Tử bị Bùi Nhược làm cho cảm động, sống mũi cay cay, hắn xoa xoa đầu Bùi Nhược nói:

- Tiểu ngốc lại không biết mở khóa sao? Nếu lão gia kia về em còn lo ông ấy không biết mở khóa sao? Lão què họ Mạc kia đang ngao du thiên hạ, còn chúng ta phải ở đây quét dọn vệ sinh. Hừ!

- Đáng tiếc, sư phụ ông ấy không ở đây, nếu không có thể đã được ném mấy món cực phẩm mà anh nói là bình thường.

Bùi Nhược thất thần nói.

- Muốn ném thử tay nghề của chồng không? Nói thật bản lĩnh của lão què kia không hơn anh bao nhiêu, nhớ ngày đó Lôi Tử thúc vẫn chưa ăn ra món rau đó là do anh hay sư phụ sào.

- Ừ, muốn! Em giúp anh.

- Vậy được, em đi mua thức ăn đi, anh chuẩn bị một chút.

Lúc hai cánh tay của Bùi Nhược xách đầy thức ăn về khách sạn Đồ Đại, cô nàng thấy một người không giống Cường Tử.

Mặc một bộ quần áo đầy mỡ, Cường Tử ngậm thuốc bện ròn khiến cô nàng dù hàng ngày vẫn nhìn thấy Cường Tử bị đánh đánh mắng mắng nhưng Mạc Dịch lại bị Cường Tử coi ông như cha mình.

Sau khi bày đầy một bàn thức ăn, thấy mặt Cường Tử ám khói, không biết vì sao Bùi Nhược lại khóc đau lòng nát gan như gặp xui xẻo vậy. Cô nàng gục xuống bàn khóc nức nở, bả vai gầy gầy khẽ run run, nước mắt chảy xuống theo kẽ tay cô nàng làm ướt khăn trải bàn.

Bùi Nhược đầm đìa nước mắt nhìn Cường Tử đứng bên cạnh mình với vẻ áy náy.

- Chồng ơi, em yêu anh!

Cô nàng nói.

132. Chương 132: Khoe Của

Mười chiếc Audi 6 và hai chiếc Audi A8 gào thét chạy như bay trên đường cao tốc, tốc độ mỗi chiếc xe được giữ ở khoảng một trăm hai mươi cây số giờ. Mười hai chiếc xe giữ khoảng cách trước sau không nhiều hơn nửa mét. Tầm trưa, lượng xe lưu thông trên đường cao tốc không quá nhiều, cách một đoạn rất dài không nhìn thấy những chiếc xe khác đi qua, cho nên mười hai chiếc Audi có rèm che này chạy như bay khí thế hùng hùng hổ hổ.

Hai chiếc Audi A8 dẫn đầu giống như một tướng quân oai phong lẫm liệt, mười chiếc Audi A6 đi sau khí thế như thiên quân vạn mã, khí phách oai nghiêm.

Mười hai chiếc xe đi thành một hàng thẳng tắp, vì tốc độ xe chạy khá nhanh nên khoảng cách được giữ ở tầm năm mươi thước. Kéo thành một đoàn xe dài khiến những lái xe qua đường liên tiếp tấp vào bên cạnh. Nhất là chiếc xe Audi A6 phía sau liên tục gõ ga càng khiến người ta kinh sợ!

Đuôi biển số xe từ không đến chín, mười dãy số như vậy cũng phải là muốn mua mà mua được.

Người lái chiếc xe Audi A8 đi đầu tiên là một thanh niên trẻ hơn hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú. Cậu ta mặc bộ vét màu đen, cổ tay đeo đồng hồ Rolex bằng. Anh ta đeo một cái kính râm, một tay vịn tay lái, lái xe như một tay cừ khôi.

Ngồi ở ghế phụ lái là một gã đàn ông có dáng vẻ bề ngoài rất thảm hại, còn mặc một bộ đồ của mấy thập niên trước. Trong miệng nhai nhóp nhép một miếng kẹo cao su đã không còn hương vị, còn rên rĩ một đoạn ca khúc kinh điển tên là Thập Bát Mạc. Gã đàn ông thảm hại này thỉnh thoảng lại liếc nhìn cậu thanh niên lái xe, cười nhếch mép để lộ ra chiếc răng vàng chói sáng.

Gã đàn ông vạm vỡ giống như một núi thịt ngồi ở ghế sau, giống như một con Kinh Kong chạy ra từ trong bộ phim điện ảnh của Mỹ. Mặc dù a không cao lớn cũng không mập, bộ vét được đặt may che không hết cơ ngực hùng vĩ và hai đầu vai trên cánh tay của y. Y ngồi không nói một câu sẽ mang một khí thế như bổ núi xẻ đường nhưng khi há mồm cười lại lộ ra bản tính khờ khạo của y.

Một chiếc túi du lịch chuyên dụng bé dài chắc chắn đặt ở bên cạnh gã đàn ông.

Lái xe chính là Kim Tiểu Chu, ngồi ở tay lái phụ chính là Cáp Mô Hác Mặc, ngồi sau đó đương nhiên là tên đại ngọc Đại Hùng Triệu Bá. Trong cái túi du lịch kia đựng một bức thư giới thiệu của quân khu XX và một khẩu súng bắn tỉa M25 do Mỹ chế tạo.

Người lái chiếc xe Audi A8 thứ hai chính là Chu Bách Tước, mặc một bộ vét màu đen, áo sơ mi trắng, tướng mạo nhã nhặn, phụ trang trên người trị giá hai vạn đại dương cũng khiến cho anh ta trông càng hào hoa phong nhã hơn. Anh ta cũng là một tay lái cừ, anh ta chỉ cần một tay lái, còn tay kia kẹp một điều Tiểu Hùng Mao loại tốt nhất, khói bay lờ mờ.

Triệu Long Tượng ngồi ở ghế phụ lái, được đám Kim Tiểu Chu, Cáp Mô gọi là người đàn ông Đông Bắc Bát Bách thúc. Bộ vét mang trên người thì giống nhau, nhưng điều không giống chính là vẻ mặt lạnh như nước của anh ta. Chỉ là nếu bạn cẩn thận quan sát lời nói của y, vẫn có thể thấy từ trong con người của y thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng. Nhìn hai bên đường cao tốc dần thấy cảnh sắc quen thuộc, mặc dù anh ta cố gắng che giấu cũng không che hết được sự kích động dần căng phồng lên trong lòng.

Hai người đàn ông trẻ tuổi ngồi phía sau, một người là Trác Thanh Đế xuất hiện ở trong đội ngũ này khiến người ta hơi bất ngờ. Một người khác là Lâm Cường mái tóc bạc trắng làm bộ như đang ngủ.

Mười chiếc Audi A6 phía sau chở năm mươi thành viên tinh nhuệ đã được tuyển chọn từ trong liên minh chấp pháp Trung Hoa. Năm mươi người này là những người có biểu hiện tốt nhất sau hơn một năm huấn luyện ma quỷ của Chu Bách Tước. Mỗi người đều là những nhân tài toàn diện không những có khả năng tác chiến đơn độc, các kỹ năng khác như sử dụng máy tính, hóa trang, ẩn nấp, truy lùng của họ đang từng bước được cải tiến. Năm mươi người này đều là những nhân tài nổi tiếng xuất sắc trong một số xã đoàn tiếng tăm lừng lẫy ở phương bắc.

Mục tiêu của đoàn xe chính là Ốc Dã ở vùng Đông Bắc ngoài ngàn dặm, nơi Cường Tử sắp tới sẽ sống ở đó bốn năm.

Lúc đoàn xe đến đầu đường cao tốc, mỹ nữ phụ trách trạm thu phí của đường cao tốc không ngừng ghé mắt quan sát mười hai chiếc Audi vẫn luôn duy trì đội hình ngay ngắn khiến người ta ngưỡng mộ. Suy nghĩ đầu tiên của cô là có một vị đại nhân gia lâm Đông Bắc, nhất là chiếc xe đầu tiên, hạ cửa sổ xuống để lộ ta cổ tay anh tuấn đeo chiếc đồng hồ vàng Rolex, càng khiến tim nàng đập rộn ràng.

Nhưng khi cái người có vẻ mặt thảm hại chải mái tóc bổ luống ngồi ở vị trí tay lái phụ nháy mắt ra hiệu cười với cô, nhất là y không ngừng dùng đầu lưỡi liếm cái răng vàng giả trong miệng rồi cục đã khiến cô tỉnh ngộ. Nhân vật lớn chắc là không biết mang theo một tên tùy tùng thảm hại khiến cho cô muốn lấy con dao thọc chết như vậy, chắc có lẽ người này là nhân vật lớn, chỉ là cô chưa bao giờ thấy một nhân vật lớn nào lại ngồi ở chỗ ghế phụ lái.

Mỹ nữ phụ trách thu phí nhận lấy tờ trong tay người thanh niên tuần tú không phải tờ giấy thu phí, mà là giấy thông hành đặc biệt của quân khu XX. Vừa rồi cô còn không dám chắc có một nhân vật lớn giá lâm Đông Bắc? Khi nhìn thấy tờ giấy thông hành này cô biết mình đã sai. Nhân vật trong quân đội luôn khiến cho cô ngưỡng mộ, chỉ có điều cô không đoán ra được vị đại năng có cấp bậc gì.

Cúi chào người thanh niên tuần tú, cô làm vô cùng đúng chức trách.

Nhưng cô vẫn muốn chọc một dao vào tên có vẻ mặt thảm hại đang cố ý khiêu khích mập mờ kia, trong lòng cô sát ý nổi lên cuộn cuộn may được công việc rèn luyện hằng ngày nên không chế được. Lúc xe chạy qua được một đoạn, cô thở dài một hơi, may là áp chế được, chỉ e phải chịu chút nội thương, táo bón còn có thể chịu được, chứ kinh nguyệt không điều hoà thì chắc chắn không tốt đẹp rồi.

Nhìn đoàn xe biến đi trong tầm mắt, cô ngồi cuống mới phát hiện không biết tại sao mình toát mồ hôi trán. Cô nghĩ đến lúc ánh mắt lơ đãng nhìn sang hai thanh niên ngồi ở ghế sau trong chiếc xe Audi A8 thứ hai, một người lạnh lẽo căm căm, một người lạnh nhạt như nước.

Chính ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông trẻ có tuổi hơi lớn kia khiến cô mồ hôi đầm đìa.

Đây là thái tử của gia tộc nào vậy?

Tiểu Vương vừa tốt nghiệp được điều phối về cục giao thông đi đến dừng lại bên cạnh cửa sổ hỏi mỹ nữ lau mồ hôi trong cabin:

- Chị Trần, người này từ đâu đến vậy? Khí khách lớn quá!

- Cút về trạm của cậu đi!

Quát nhẹ tên tiểu tử đứng bên ngoài cửa sổ, vẻ say đắm trong ánh mắt của cô khiến tim Tiểu Vương run bắn lên. Mỹ nữ trong trạm thu phí này có một sự quyến rũ mê người. Chỉ một ánh mắt như vậy đã khiến cho thần hồn của một tên tiểu tử không có kinh nghiệm phải điên đảo.

Đoàn xe đi qua chỉ là xen vào công việc có chút nhàm chán hàng ngày của bọn họ mà thôi, có lẽ sẽ phải ở trong quán trà bàn luận sôi nổi mấy ngày, đoán xem vị đại gia lắm tiền nào đến phương bắc, nhưng qua một thời gian đương nhiên sẽ rơi vào quên lãng. Bọn họ cũng không đoán trước được, mười hai chiếc Audi có rèm che này vào Đông Bắc sẽ làm nổi lên bao sóng gió.

Cường tử lấy trong túi quần ra bao thuốc Trung Hoa xa xỉ mua lần đầu tiên, lấy bao thuốc nhưng không rút ra ngay một điều mà là cẩn thận đếm từng điều trong bao thuốc, sau khi thấy chỉ có mười điều về mặt của hắn có vẻ đau khổ. Tính toán xem một điều bao nhiêu tiền, rút một điều để bên cạnh Trác Thanh Đế, sau đó cho anh ta một ánh mắt khinh khỉnh.

- Không hút! Hút một điều của cậu, tôi sợ cậu lừa tôi.

- Cắt! Có thích hút không?

Cường Tử hừ một tiếng, tự châm một điều rồi hút một hơi thật sâu, về mặt dâm đãng không hề tương xứng với tuổi tác. (câu này viết thuận tay hay sao ấy?)

Trác Thanh Đế gơ tay cầm bao thuốc tự châm cho mình một điều, ra sức hút một hơi.

- Không phải chú nói không hút sao?

Cường Tử cướp lại bao thuốc từ trong tay Trác Thanh Đế, giống như con gà mẹ bảo vệ gà con, về mặt hắn nhìn Trác Thanh Đế khinh bỉ, thù sâu tựa biển.

- Không hút không được? Không hút cậu cũng đâu nghĩ tốt về tôi, chưa biết chừng trong lòng còn mắng tôi ngu, phải rút thuốc ra hút cho nhanh. Tôi nếu như đoán sai cậu, chữ Trác này của tôi chắc phải viết ngược lại!

- Tôi là Du Ba Nha, chú là Chung Tử Kỳ!

Cường Tử gạt đầu thể hiện vẻ mặt điệu bộ tri âm khó cầu.

- Ủ, cậu là Du Bá Nha, cậu sẽ làm “Cầm Thao”, “Thủy Tiên Thao” (chửi súc vật, chửi ông nội mày) càng chửi càng khỏe đúng không? Tôi đây không phải là Chung Tử Kỳ gì cả, tôi đây sống lâu trăm tuổi, sống lâu nghìn đời.

Chu Bách Tước vẫn cười điệu dàng như thực nữ e thẹn, cười mà như không cười khiến rằng Cường Tử ngứa ngáy. Xem ra vẫn là Triệu Bát Bách thực thà nhất. Các bạn xem người ta cười ít nhất cũng cúi đầu chứ.

- Không nói chuyện đả mạt người tầm thường các người nữa, làm bản sự trình trắng của tôi.

Cường Tử trợn trừng mắt lên, sau đó lấy di động ra gọi cho Cáp Mô ở trong xe.

- Anh Cáp Mô, quê nhà của anh ở đâu?

- Kháo Sơn Truân!

- Có bao nhiêu lớn?

- Hơn trăm hộ gia đình, sao?

- Không sao, tôi tính xem cần bao nhiêu lì xì. Anh nói xem tôi mà đứng ở đồi cao trước cổng thôn Kháo Sơn Truân các anh tiện tay ném tiền. Cảnh tượng khắp nơi trên mặt đất toàn là tiền vàng như vậy có phải sẽ rất rung động hay không?

- Thật hả! Cường Tử vẫn là cậu suy nghĩ chu đáo. Cáp Mô ca của cậu áo gấm về nhà, mong chờ hết cả vào cậu. Để sau này đám con bê lúc đầu dám xem thường bốn người chú cháu chúng tôi là ngoại tộc kia biết rằng chính họ mới là chó không có mắt.

- Ủ, chút lòng thành!

Cường Tử cười khì khì, vẻ mặt kiêu ngạo.

- Ôi, anh Cáp Mô, anh nói xem năm, sáu trăm túi lì xì đã đủ chưa?

- Ủ, đủ rồi!

- Bao nhiêu một túi đây? Năm tệ đủ chưa?

Cáp Mô...

Trác Thanh Đế cố gắng nhích người ra chỗ khác, anh ta cảm thấy mình và Cường Tử ngồi chung một xe quả thực là làm nhục nhân cách của anh ta. Bây giờ điều duy nhất anh ta có thể làm là phải tránh xa Cường Tử, bởi vì anh ta sợ con bê trong hình dạng rùa đen rụt cổ này sẽ bắt mình đi tìm năm trăm túi lì xì. Đừng cho rằng Cường Tử không làm ra chuyện như vậy, anh ta rất hiểu Cường Tử.

- Cáp Mô ca, nói với Báo Tử ca tìm một cái chợ thiệt lớn đỗ xe, hôm nay tôi đang có hứng, khuôn sạch cả chợ đưa đến Kháo Sơn Truân làm chút đệm lót cho bốn người các anh vênh mặt về quê, sau đó phát năm trăm bao lì xì, sau nữa mua thêm hai vạn đồng pháo hoa để tối chơi, như vậy được không?

Cường Tử thu được ba phẩy sáu tỷ từ trong tay Lý Bát Nhất, phải khoe của.

133. Chương 133: Áo Gấm Về Quê

Một thôn nhỏ sẽ không xuất hiện ở bất kỳ tấm bản đồ nào dưới chân núi cách huyện La Bắc tỉnh Hắc Long Giang hơn hai mươi cây số về phía bắc, cuộc sống yên tĩnh đến mức chán ngắt bị một chuỗi xe hào hoa đánh vỡ.

Năm năm trước duy nhất chỉ có một nhà có xe trong thôn là Hồng Viễn Huy làm việc trong bưu cục huyện La Bắc, ông ta chỉ một ngàn đồng mua một chiếc jeep 212 đời 89, sở dĩ chọn chiếc xe này là vì đây là chiếc xe cũ duy nhất trên thị trường còn có thể chạy được trên đường núi.

Sau đó đường xá trong thôn được tu sửa lại, người trong thôn đã lần lượt mua thêm xe máy. Ở nơi này xe máy là thứ không được tín nhiệm nhất, người trong thôn hay gọi đùa xe máy là muốn được chết nhanh mua về mà chạy.

Xe ba bánh tự chế ở Sơn Đông được dùng nhiều nhất, dân chúng gọi nó là Tam bánh tử. Sau này một nông dân trong thôn có kiến thức đã mua một chiếc xe vận tải nhỏ chở thổ sản của vùng đi chợ Hạc Cương bán, có thể kiếm không ít tiền. Vì vậy trong thôn đã xuất hiện những nhà giàu mới nổi có tiền gửi ngân hàng hơn cả vạn đồng. Thôn nhỏ mấy trăm năm không có lối thoát chỉ còn là một truyền thuyết, giống như thần khúc khiến người ta vui vẻ.

Thôn trưởng Kháo Sơn Truân Lưu Bách Vạn cố gắng từng bước giảm trên tuyết dắt theo chiếc xe đạp từ Hội ủy của thôn về nhà, ông ta bị một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi rung động cả người.

Sở dĩ Lưu Bách Vạn bỏ con đường lớn cấp thôn cũng muốn vượt qua con đường tuyết đọng sâu hơn ba mươi tấc đi lại khó khăn kia, nguyên do bởi vì rất lâu rất lâu về trước, ông ta là người đầu tiên trong thôn có xe đạp kiêu ngạo không sao hết được. Mặc dù lúc đầu được người dân trong thôn ngưỡng mộ xem là hành động vĩ đại nhưng về sau lại bị coi là xa xỉ phẩm không có gì tốt, nhưng Lưu Bách Vạn vẫn muốn dùng chiếc xe đi con đường nhỏ chưa đầy hai trăm mét.

Con đường lớn cấp thôn là ngọn nguồn giàu có của Kháo Sơn Truân, cho nên chỉ cần tuyết rơi là Lưu Bách Vạn sẽ dẫn hết khoảng chừng hơn ba trăm người trong thôn cùng nhau đi quét tuyết đọng. Tuyết trong sân nhà mình có thể không quét nhưng trên đường to, nhỏ chắc chắn phải quét sạch không còn hạt bụi.

Lúc Lưu Bách Vạn từ trong ủy ban thôn đi ra châm một điếu thuốc đặc sản địa phương theo thói quen, loại lá thuốc bị dân chúng gọi là thuốc phiện này là thứ yêu thích nhất của kẻ nghiện thuốc mấy chục năm nay như ông ta. Ông ta còn cứng đầu cho rằng thứ đóng gói nhiều màu kia là lừa gạt, còn không tốt bằng chiếc xe đạp của ông ta.

Hút vào miệng không có cảm thấy đắng cay, đó còn gọi là thuốc lá nữa không?

Vẫn là thuốc phiện hút một hơi vào trong phổi đã quên đi buồn bực mới là hàng thật, khối thuốc dày đặc giống như là khói bay cuộn cuộn từ trong bếp lò lúc nổi lửa lên, người đã cay hút vào càng cay.

Ông ta kiểm tra cẩn thận lại xem khóa cửa ủy ban thôn có kỹ hay không, sau đó kiểm tra kỹ lưỡng xem cái bút máy vẫn luôn cầm trên túi áo mình có còn hay không. Đây là hai chuyện mà ông ta rời khỏi buổi họp nhất định phải làm, gần như là bắt buộc. Thực ra trong ủy ban thôn thứ đáng tiền nhất chính là cái loa để truyền tin, còn có một cái đài chỉ để xem được chương trình gấu trúc trên đài truyền hình huyện La Bắc. Mà chiếc bút máy kim tinh trong túi áo ông ta có giá trị hơn bảy đồng năm hào.

Lúc ông ta nhìn thấy một chuỗi xe xa hoa hào nhoáng ông ta đã từng nhìn thấy trên ti vi lái từ từ đi vào cổng thôn, điếu thuốc phiện ông ta vẫn ngậm trong miệng đã rơi trên mặt đất phủ đầy tuyết, tắt lửa rồi!

Mười hai chiếc xe Audi có rèm che xếp thành một hàng ở trước cổng thôn, theo sau đó là ba chiếc xe tải Đông Phong từ trên đường lớn chạy trên mặt tuyết vang lên tiếng lộp bộp dừng lại ở khoảng đất trống trước ủy ban thôn. Mười thanh niên trai tráng nhảy xuống từ ba chiếc xe tải này bắt đầu tháo đồ từ trên xe xuống như làm ảo thuật.

Ti vi, tủ lạnh, điều hòa, máy hút bụi, thậm chí còn có cả một cỗ máy chạy bộ được đóng gói phủ đầy bụi được. Còn có vô số đồ ăn vặt, trong đó có Xiangpiaopiao một năm bán ra bảy triệu chai bình trong truyền thuyết. Gạo, mì, dầu ăn, thịt hộp, cá hộp, hòm thuốc lá, hòm rượu, một đồng đồ chơi, một bao quần áo... chất thành từng đống.

Chỉ hơn mười công nhân dùng hơn một giờ đã chuyển sạch đồ của ba chiếc xe tải, tất cả những nông dân trong thôn Kháo Sơn Truân đều bị hấp dẫn kéo đến rung động tột đỉnh cảm giác như được nhìn thấy một bộ phim của Mỹ vậy! Bọn họ trừng to đôi mắt nhìn nhau hỏi đây là cái gì, nhưng ai cũng chỉ nhìn thấy ánh mắt si mê trong đôi mắt của người bên cạnh mình.

Không ai nói chuyện, tất cả mọi người đều chìm trong cảm giác khó hiểu.

Chiếc đạp ngã nhào vào đồng tuyết Lưu Bách Vạn cũng không để ý. Trong tầm mắt của ông ta, tất cả đều là thực phẩm hàng hóa rực rỡ màu sắc, đủ loại không thiếu thứ gì.

Một người phụ nữ bế con, che miệng tròn tròn hai mắt nhìn đồng hàng hóa như núi kia, quên cả mình đang cõ nút áo cho con bú. Đứa trẻ đang bú mắt cũng sáng lên như đã no bụng, còn nấc lên rất có phong độ.

Lúc tất cả mọi người còn không hiểu gì, mười mấy đại hán mặc vét trắng thỏm dứng mãnh bước ra từ mười chiếc xe Audi A6 xếp ở cuối, tách người dân trong thôn ra hai bên trái phải tạo thành hình đuôi én ngăn cách với đồng hàng hóa vật phẩm chất như núi kia. Người dân trong thôn chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ biết lui về sau giữ một khoảng cách an toàn nhìn đám đại hán như những tay anh chị trong phim điện ảnh Hồng Kông kia.

Một đại hán mặc vét khom người mở cửa chiếc xe đi đầu, sau đó nhìn thấy một bàn chân mang bít tất màu đỏ thẫm, đi đôi giày Ytali nhập khẩu thò ra khỏi xe. Theo ngay sau đó một đại thúc vẻ mặt cực kỳ thâm hại đeo mắt kính viền vàng để mái tóc bồ luống bước xuống rất có phong độ.

Đây là một người bộ vét Aramani màu đen cũng có thể là người đàn ông ra vẽ ta đây này mặc đồ vĩa hè, gờ cổ tay có đeo chiếc Rolex vàng xem giờ. Y lắc đầu thoải mái tự nhiên, sau đó cố tình nhe ra dùng đầu lưỡi liếm hai chiếc răng giả bằng vàng xi, phải gọi là lãnh nhách.

Chỉ thấy tên đó đi giữa bốn gã đại hán đến bên cạnh đồng hàng hóa kia, sau đó giẫm lên một cái thùng chứa ti vi đứng vững từ trên cao nhìn xuống. Không biết moi từ chỗ hàng đồ cổ nào ra một cái loa, cũng có thể là nhặt được từ bãi ve chai trên đường phố.

Tránh ra, tránh ra! Một âm thanh không rõ ràng phát ra từ chiếc loa.

- Thu mua phế liệu, tủ lạnh cũ, ti vi cũ, máy giặt cũ...

Triệu Long Tượng trong Audi A8 che mặt, thốt lên một câu oán trách:

- Tôi đã nói cái loa rách nát kia không đáng tin, các cậu lại đòi mua nó cho bằng được.

Cương Tử xấu hổ cười khi khi nói:

- Triệu ca, thứ này dù sao cũng dùng có một lần, mua mới chẳng phải sẽ lãng phí sao?

Sắc mặt của đầu bồ luống không hề đỏ tắt loa đi, hắng giọng nói:

- Các bà con cô bác, Hồ Hán Tam ta đã quay về!

Cáp Mô phải gọi là một người vui tính, cái từ trong kịch này cũng dùng được nữa!

Một bà lão ánh mắt sắc nhọn, bỗng nhảy cẫng lên chỉ Cáp Mô hô lên:

- Là nó, là nó! Là Cáp Mô đã về rồi!

- Hả?

Hơn ba trăm người cùng kêu lên một âm thanh này.

Cáp Mô không để ý, khí thế vẫn dâng trào như cũ.

- Bà con cô bác, Hác Mặc tôi đã quay về rồi! Quay về miếng đất sinh ra tôi nhưng không nuôi tôi, nhưng tôi vẫn yêu quý vùng đất nơi đây! Mọi người thấy có vui mừng không, có hạnh phúc không?

Bà lão nhận ra anh ta đầu tiên lại hô lên một lần nữa:

- Cái quân rùa đen khốn khiếp còn dám quay về! Ăn trộm nửa bao gạo còn có gà của ta, trả cho ta đây!

Cáp Mô vung tay lên, hai đại hán bê một chiếc TV ba mươi chín in đến trước mặt bà lão, dọa cho bà ta phải lui về sau mấy bước.

- Bà tam, chiếc TV này là của bà! Coi như nửa bao gạo và con gà là bà cho cháu.

Cáp Mô hất tóc lên cười toe toét, cố tình nhe răng để nói chuyện, nhưng nói chung cũng có chút phong cách, giọng nói rất giống phim... Hồng Kông.

- Cáp Mô, hai năm trước cậu lấy trộm máy gọi (điện thoại) của tôi.

Cáp Mô vung tay, một đại hán cầm chiếc điện thoại Nokia N82 mới nhét vào tay người kia, sau đó hững hờ quay về hàng.

- Trả lại anh chiếc điện thoại.

- Cái này còn tạm được.

Một người đàn ông kiểu tóc cũng khá giống với Cáp Mô nhận điện thoại nói nhỏ. Thực ra, anh ta nói không sai, thực ra ở Kháo Sơn Truân chiếc N83 trị giá mất ngàn đại dương và điện thoại cũ mềm kia cũng tương đương nhau bởi vì ở đây không có tín hiệu.

- Mấy món trang sức cậu lừa từ trong tay bà tôi đi thì sao?

Một thanh niên hai mươi mấy tuổi gắt cổ quắt.

Cáp Mô lại vẫy tay lần nữa, đại hán áo đen liền cầm hộp đồ trang sức đến trước mặt anh ta.

- Một vòng cổ bằng vàng, một cái nhẫn, một đôi bông tai, một bộ vòng tay. Liệu có đáng với mấy món trang sức của bà cậu chưa? Ngay lúc lão tử cầm đi bán, người ta đánh văng tôi ra ngoài, còn nói tôi ngốc, chưa từng thấy thằng nào ngu như vậy, trên miếng bạc đã gỉ sắt mà cũng dám lấy đi lừa tiền, con mẹ nó!

Cả đám người cười vang, tầm mắt đều hướng về người trẻ tuổi đang đặt chiếc vòng tay ở trên răng cắn kia. Anh ta bị mọi người cười liên đỏ mặt, co rụt cổ lại lui lại đằng sau đám đông.

Cáp Mô cười khà khà nói:

- Thưa bà con, trước kia Hác Mặc tôi nghèo, gây cho mọi người phiền toái. Bây giờ Hác Mặc tôi phát tài rồi, chuyện đầu tiên khi quay về Kháo Sơn Truân là thăm hỏi mọi người, cảm ơn mọi người đại ân đại đức của mọi người ba mươi năm đã không đánh chết tôi! Hôm nay tôi tặng quà cho mọi người, trước kia có ân oán gì xin mọi người đều coi như một cọng lông bỏ quá cho.

Lúc này chính là cảnh diễn trên sân khấu.

Sau khi Cáp Mô phát tay, mời mấy đại hán mặc vét đều lấy lì xì từ trong túi của mình ra, sau đó đồng loạt vung tay tung mấy trăm túi lì xì vào đám người.

Tiền lì xì bay múa đầy trời như đàn bướm đang bay múa, trong mắt của đám đông túi lì xì bay còn đẹp hơn đàn múa bay nhiều. Trên túi lì xì có chữ Hỉ vàng rực thật sự giống như có ma lực vậy, đã khiến ánh mắt của tất cả mọi người nhìn không chớp.

Giống như một đám mây che khuất bầu trời, ánh mắt của mọi người ở Kháo Sơn Truân toàn là mây sắc hồng.

- Đốt pháo!

Cáp Mô đứng trên chiếc hộp chứa ti vi vung tay lên, thực sự có phong độ ông chủ.

Mười mấy công nhân đứng ở một bên chuẩn bị đốt pháo, sau khi Cáp Mô ra lệnh họ bắt đầu châm lửa theo thứ tự. Tiếng pháo nổ “đoàng đoàng” làm rung chuyển lỗ tai mọi người, hơn mười công nhân không ngừng đốt các tràng pháo, đầu óc choáng váng.

Mà ngay lúc người dân Kháo Sơn Truân tỉnh lại đồng loạt xông lên tranh nhau hàng hóa, thì không ai nhìn thấy có một thanh niên tuấn tú đầu tóc bạc trắng đã chạy ra xa từ lúc nào, đốt từng cái từng cái pháo hóa nổ vang trên bầu trời, cảnh tượng vô cùng thích thú.

134. Chương 134: Đất Nước Có Người Giải

Mục tiêu của Cường Tử là đại học Cát Lâm vì giúp đám Cáp Mô và Kim Tiểu Chu hoàn thành nguyện vọng áo gấm về quê, hắn đã cố ý làm lớn một lần, nhà giàu “nổ” một lần, bệch lộ tài năng một lần.

Đội xe Audi vừa vào Đông Bắc đã lọt vào tầm mắt của rất nhiều thế lực, tin tức theo đủ con đường tản mác đi khắp nơi, sau đó lại tập hợp ở trên bàn làm việc của một nhân vật có thể tự xưng là hào kiệt một phương. Ngay cả nhân vật lớn trong chính quyền của tỉnh Hắc Long Giang cũng tỏ vẻ quan tâm, sở dĩ tin tức truyền ra ngoài nhanh như vậy là vì đám Cường Tử đi đường cố tình khuếch trương như vậy.

Một tờ giấy thông hành đặc biệt của quân khu XX không đủ để khắp nơi chú ý như vậy, điều thực sự khiến mọi người tò mò là lúc đoàn xe đi từ Hắc Long Giang về Cát Lâm, trong ba chiếc Bentley có rèm che biển số Nội Mông nghênh đón hoành tráng dàn xe Audi đi vào địa phận Cát Lâm.

Lúc Cường Tử nhìn thấy biển số xe Nội Mông được treo ở đằng trước chiếc Bentley, khóe miệng hắn hiện lên một nét cười bốn cợt. Sở dĩ lần này tiến vào Đông Bắc rầm rộ như vậy còn không phải là để nói cho Đại kiều Nội Mông Cổ đã từng mời mình đi Nội Mông cưỡi ngựa thả ửng trên thảo nguyên biết mình đã thành công lấy được tấm vé vào cửa.

Người đến lần này không phải là gã đầu trọc Tôn Diệu Dương xuất hiện lần trước ở Đông Đỉnh, mà là một người đàn ông để râu quai nón xồm xoàng. Người đàn ông này ăn mặc rất tùy ý có thể thấy đây là người không câu nệ, tiểu tiết thậm chí là người đĩnh đạc, rộng lượng. Nhưng nếu như là người đạt đến một cấp bậc nào đó trong xã hội đen Nội Môn thì nhiều đấy cũng đủ rồi, từ vết sẹo dữ tợn dài hơn mười tấc trên cổ người này cũng có thể đoán ra lai lịch của y.

Khí chất hào sảng, không lười nhác, còn vết sẹo đặc trưng trên cổ người này đây chắc chắn là đại tướng Thẩm Hồ Thiên thủ hạ của Đại kiều Trác Thanh Chiến.

Nếu muốn giết Trác Thanh Chiến, thì phải động đến Thẩm Hồ Thiên trước.

Câu này ở trong xã hội đen Nội Mông, thậm chí nổi tiếng lừng lẫy cả ba tỉnh Đông Bắc, giải thích rất đơn giản như ý câu nói kia, đó chính là ai muốn động đến Trác Thanh Chiến thì phải giết Thẩm Hồ Thiên trước.

Trên cổ của Thẩm Hồ Thiên có vết sẹo như chặt đứt cổ họng như vậy chính là dấu vết để lại năm năm trước lúc y và Trác Thanh Chiến đối diện với ba trăm sát thủ của La Quán Nhật bố già đứng đầu Nội Mông. Lúc đó y và Trác Thanh Chiến đấu lưng vào nhau uy phong lẫm liệt không chịu khuất phục trong vòng vây của ba trăm người, giết chết hơn một trăm bảy mươi người, máu nhuộm đỏ cả thảo nguyên, một cuộc chiến đó đã đưa Trác Thanh Chiến lên vị trí đệ nhất Nội Mông.

Một trợ thủ đắc lực khác của Trác Thanh Chiến là Tôn Diệu Dương dẫn theo tám mươi tử sĩ tinh nhuệ như một bầy sói giết vào nơi trú thân của La Quán Nhật, thu dọn sạch sẽ đại bản doanh của La Quán Nhật có liên quan khăng khít với xã hội đen Russia, ghim La Quán Nhật được người Nội Mông Cổ gọi là gấu bắc cực của thảo nguyên bị phanh thây trên giàn gỗ. Đánh ông trùm xã hội đen tay nhuộm vô số máu tươi này vào mười tám tầng địa ngục vạn kiếp bất phục.

Trận chiến này, Tôn Diệu Dương bị người ta gọi là Tôn Diêm La bởi vì y ra tay vô tình giết người như ngóe.

Trận chiến này, Thẩm Hồ Thiên một thân đâm máu suýt nữa thì chết, cổ gần như bị chặt đứt sĩ khí hiên ngang, nhưng vẫn còn sống!

Trận chiến này, Trác Thanh Chiến từ đó tiếp tục tung hoành thảo nguyên không có địch thủ, với sức một người mà nhổ sạch hàng hồ xã hội đen Russia ở Nội Mông, thành tựu hiển hách một phương.

Sau đó số phận hai người không giống nhau, Tôn Diệu Dương trở thành người phát ngôn của Trác Thanh Chiến, cả Nội Mông thanh danh vô hạn dưới một người mà trên vạn người. Thẩm Hồ Thiên sau khi trợ giúp cho Trác Thanh Chiến vững chắc cơ nghiệp lại lựa chọn im lặng tận tâm làm tròn chức trách thay Trác Thanh Chiến ngăn cản đao kiếm cả ngoài sáng lẫn trong tối.

Năm năm các băng đảng xã hội đen Russia và bộ hạ cũ của La Quán Nhật đến ám sát không dưới trăm lần, mỗi lần đều bị Thẩm Hồ Thiên diệt trừ trong vô hình. Luận về thanh danh y không hề thua kém gì Tôn Diệu Dương, nhưng luận về công lao y hoàn toàn xứng đáng là thủ hạ đệ nhất của Trác Thanh Chiến.

Từ đó những lời như muốn giết Trác Thanh Chiến, phải động đến Thẩm Hồ Thiên dần được lưu truyền, người trong xã hội đen vô cùng ngưỡng mộ người trung thành và tận tâm thậm chí đánh được xưng tụng là một nhân vật hùng như Quan Công tái thế vậy.

Đây là lần thứ hai trong năm năm Thẩm Hổ Thiên không có đi theo bên cạnh Trác Thanh Chiến một tấc không rời. Lần đầu tiên là lúc Trác Thanh Chiến đi Đông Đỉnh. Lúc đó, y tuân lệnh đàm phán với vị đại biểu của Hô Luân Bối Nhĩ đến từ Tân Cương. Nếu nội dung đàm phán lan truyền ra ngoài chỉ sợ cả xã hội đen phương bắc đều rơi vào chấn động.

Lần này y lại một lần nữa vâng lệnh đến Đông Bắc gặp người thiếu niên tên là Lâm Cường, chỉ là đãi ngộ, coi như là hào kiệt nổi danh khắp ba tỉnh Đông Bắc cũng chưa từng có qua, cũng chắc chắn sẽ không có.

Nếu như Thẩm Hổ Thiên không bằng lòng chẳng ai có thể bảo y chạy từ Nội Mông sang để gặp mặt, cho dù là Hách Liên Xuân Mộ cũng chưa thể có được thể diện lớn đến như vậy.

Mười hai chiếc xe Audi có rèm che ngừng lại ở đầu đường cao tốc, Cường Tử sửa sang lại quần áo một chút cùng Trác Thanh Đến xuống xe, đi tự nhiên thoải mái về hướng nhân vật truyền kỳ trông có vẻ hết sức lười thoi kia. Cường Tử đã hiểu quá rõ Trác Thanh Chiến, sao lại không biết phụ tá đắc lực của Trác Thanh Chiến?

Thấy hai người Cường Tử và Trác Thanh Đến sóng vai đi tới, Thẩm Hổ Thiên bắn mẩu thuốc trong tay, hành lễ vô cùng cung kính với Trác Thanh Đến, gọi một tiếng chân thành:

- Nhị gia!

Trác Thanh Đến vội vàng tiến lên giữ chặt cánh tay của Thẩm Hổ Thiên có hơi ngượng ngùng nói:

- Anh Hổ Thiên, anh đừng làm khó em, anh không sợ gọi em như vậy em tổn thọ sao?

Thẩm Hổ Thiên cười ha ha nói:

- Quy tắc không thể bỏ, nếu không những thủ hạ của tôi đã muốn làm gì thì làm. Tôi không làm gương có mắng bọn họ cũng không ích gì.

Trác Thanh Đến cười nói:

- Anh Hổ Thiên đừng đùa nữa, thủ hạ của anh cả đám anh hùng nhiệt huyết, em còn không biết sao? Anh chỉ xuống hố lửa họ cũng nhảy xuống mà không một ai nhăn mày đâu.

Thẩm Hổ Thiên là một người không biết nói lời dễ nghe, với câu nói của Trác Thanh Đến chỉ gật đầu nhẹ nhàng, cũng không xác nhận không chối cãi. Đảo mắt nhìn về mặt đùa cợt của Cường Tử, ánh mắt của y vốn trông hết sức mờ mịt trong nháy mắt bỗng phát ra ánh sáng như sao trời khiến lòng người sợ hãi, đó là tia sắc lạnh khiến lòng người lạnh như băng

- Cậu tên là Lâm Cường?

Thẩm Hổ Thiên xoay người nhìn vào mắt Cường Tử, ra vẻ hỏi là để hỏi vậy thôi. Chỉ là lúc nói ra câu này, có một luồng sức ép gần như hóa thành thật chất nặng như Thái Sơn bao trùm Cường Tử. Đây là một loại sát khí vô hình chỉ có người uống máu sa trường trải qua trăm cuộc chiến không từ mới có được, chỉ một phần áp lực này đến Trác Thanh Đến cũng cảm nhận thấy rõ ràng.

Dưới áp lực này, Cường Tử điềm nhiên giơ tay ra như không có gì.

- Từ thành phố Đông Đỉnh cách hai ngàn dặm, có ba cái tên ở phương bắc tôi luôn khắc ghi trong lòng không dám quên, bằng không tôi sợ còn chưa đi vào cổng trường đại học đã đi đời nhà ma rồi. Hổ Thiên tiên bối là một người trong số đó, nói đại danh vang dội từ xa đã biết đến tên tuyệt đối không hề quá chút nào.

Thẩm Hổ Thiên nhìn Cường Tử đứng một phút đồng hồ, Cường Tử cũng giơ tay như vậy một phút đồng hồ. Về mặt hấn vẫn điềm nhiên vui vẻ không hề để ý, cái tay giơ ra không hề lay động, rất chắc chắn.

Thẩm Hổ Thiên cười ha ha, cũng giơ tay dùng sức nắm chặt bàn tay Cường Tử giơ ra.

Mắt Thanh Đến dường như thấy được không khí gợn sóng lan ra từ cái bắt tay của hai người này. Anh ta lắc đầu không tưởng tượng nổi, nhìn kĩ lại thấy không có gì, chỉ là ảo giác mà thôi.

Còn lúc Thảm Hồ Thiên và Cường Tử bắt tay, một người trong bóng tối cách đó rất xa đã dùng máy quay phim quay lại, rất nhanh sẽ đưa đến trong tay ông trùm xã hội đen Hách Liên Xuân Mộ, Đại kiều ba tỉnh Đông Bắc.

Thảm Hồ Thiên tỏ ra đầy thiện ý, phần thiện ý này Cường Tử có được không hề dễ dàng. Đầu tiên là phải đứng vững trước áp lực sát khí của Thảm Hồ Thiên, sau đó là dùng thân phận văn bối đời Thảm Hồ Thiên bắt tay. Sau đó nữa cả hai bắt tay Cường Tử rõ ràng thực lực mạnh hơn lại rút lui trước thể hiện thể yếu, đã là nể mặt Thảm Hồ Thiên.

Thảm Hồ Thiên thu tay về hạ xuống run rẩy một cách bí ẩn, cảm giác đau đớn truyền vào cánh tay khiến cho y hết sức đau đớn. Nói thực là Trác Thanh Chiến bảo y đích thân đi Đông Bắc một chuyến gặp cậu thanh niên tên là Cường Tử này, quả thực là y thấy có chút không đúng. Mặc dù chính y chỉ là vừa mới có vị trí này, nhưng người trẻ tuổi có tài năng hơn người y từng gặp là rất ít.

Có người điên, có người chết càng có nhiều người liều mình, số lượng người tự tay y cắt đứt không dưới mười đầu ngón tay. Những thanh niên này là hào kiệt một phương của thời đại sau, hoặc là rẽ cỏ vươn mình trời đất, nhưng vì chạm đến giới hạn của y bị y tự tay đưa vào ngục, bước vào vòng luân hồi.

Mặc dù sau khi Trác Thanh Chiến từ Đông Đỉnh trở về rất hứng thú với biểu hiện của Lâm Cường, nhưng Thảm Hồ Thiên y vẫn không có cho là hi vọng gì. Dù sao thời đại này muốn là phượng hoàng bay lên cành vẫn nhiều như nước chảy dưới sông.

Đã nói trăm nghe không bằng một thấy, câu này Cường Tử giải thích rất đúng về Thảm Hồ Thiên.

Trong phòng chữ Thiên có mùi hương cổ xưa, dáng vẻ cổ xưa ở Du Lâm sơn trang, Hách Liên Xuân Mộ đã qua tuổi biết mệnh trời (60 tuổi) nhìn bức ảnh này như có điều gì suy nghĩ. Cơ thể già nua này đã không còn khí phách như trước, nhìn kỹ dáng dấp thanh niên đời sau kia, ông ta thở dài một tiếng.

- Giang sơn thay đổi nhân tài xuất hiện, dẫn ra mưa gió của cả mấy trăm năm.

135. Chương 135: Diễn Kịch

- Còn vài ngày nữa mới khai giảng, ý Chiến gia là bảo cậu đến Nội Môn chơi ba ngày, phải tới đến đón cậu.

Thảm Hồ Thiên dựa vào chiếc Bentley nói, y gọi Thác Thanh Chiến là Chiến gia theo thói quen.

Thảm Hồ Thiên nhận bao thuốc lá Trung Hoa Cường Tử đưa, nhưng chưa hút ngay mà lại rút là một bao thuốc Hồ Luân Bối Nhĩ đặc sản của Nội Môn, y không có hứng thú với bất kỳ loại thuốc nào khác Nhưng y không từ chối Cường Tử, sau khi suy nghĩ một chút vẫn châm điếu thuốc Trung Hoa nhả khói hút.

- Không được, thời cơ chưa đến, đi cũng không làm gì, chỉ bằng đợi thêm.

Cường Tử nhìn bao thuốc Trung Hoa chỉ còn một điếu, vẻ mặt đau đớn lộ rõ.

Thảm Hồ Thiên cười ha ha, quay vào trong xe lầu ra hai điếu Hồ Luân Bối Nhĩ đưa cho Cường Tử nói:

- Quả nhiên giống như Chiến gia nói, là tên tiểu tử kia keo kiệt vô cùng. Tôi chỉ hút của cậu một điếu, trả lại cậu hai điếu không thiệt thòi chút.

Cường Tử nở nụ cười cười rất trắng trợn.

- Không thiệt, không thiệt, nếu không tôi đưa cả hai điếu cuối cùng này cho anh.

Thảm Hồ Thiên nói:

- Đừng, tôi cũng không phải ông chủ giàu có, nghĩ kỹ lần nữa, thực sự không đi Nội Môn một chuyến sao?

Cường Tử nói:

- Vẫn không được, nhiều thì ba năm, chậm thì hai năm, tôi sẽ đến thăm Chiến gia và Hồ Thiên ca.

Thẩm Hổ Thiên cười nói:

- Nếu đã như vậy thì thôi. Mục đích lần này tôi đến chắc cậu cũng hiểu, không nói nhiều thứ khác nữa, tôi chờ cậu trên thảo nguyên.

Thẩm Hổ Thiên nói xong vỗ vỗ vai Cường Tử, ánh mắt có chút khen ngợi.

Quay người lên xe, ba chiếc xe Bentley nghênh ngang dời đi.

Cường Tử cười nói với Trác Thanh Đế:

- Nhìn thấy chưa, vừa đến đã đưa tôi lên trời, quảng cho tôi mặt mũi rất lớn còn có bão táp nguy hiểm càng lớn. Không biết là lời hay dở?

Trác Thanh Đế cười nói:

- Thực sự không định đi dạo một vòng Nội Mông sao?

Cường Tử:

- Tôi muốn đi thật, chỉ sợ cái người anh trâu bò ghê gớm kia ngay cả ly nước cũng không mời mà đóng cửa đuổi khách rồi.

- Hiểu!

Trác Thanh Đế nói.

Cường Tử quay lại nói với Cáp Mô:

- Cáp Mô ca, Báo Tử ca, Đại Hùng, ba người hãy dẫn theo tất cả mọi người đi theo Thẩm Hổ Thiên. Bọn họ có thể đến nhanh vậy, không chắc chắn phải quay lại Nội Mông ngay, có thể giúp được thì giúp, cố gắng đừng dẫn thân vào, hiện tại chúng ta còn yếu lắm.

Cáp Mô cười nói:

- Chờ họ đi xa một trăm dặm tôi sẽ đi theo, không mất được đâu. Đi theo gần quá ngược lại chúng ta không có lý do gì cả. Người ta chưa chắc đã cảm kích.

- Được, anh làm việc tôi yên tâm rồi!

Cường Tử nói.

Đúng như dự đoán của Cường Tử, ba chiếc xe của Thẩm Hổ Thiên vẫn chưa rời khỏi Cát Lâm đã bị theo dõi. Cáp Mô đến rồi đây chính là bộ ngựa bắt ve không ngờ phía sau lại có chim sẻ, sau khi làm rung sợ đối phương lặng yên không một tiếng động dẫn đội quân trở về, cảnh cáo đối phương là được rồi. Đúng như lời của Cường Tử hiện giờ thực lực của họ là người ít lực yếu, cáo mượn oai hùm còn được, nếu thực sự liều mạng chỉ e rằng được không bù mất.

Chu Bách Tước lái chiếc xe Audi A8 đậu trước cổng Đại học Cát Lâm, Cường Tử chưa xuống xe mà cẩn thận quan sát cổng trường. Trong lòng hắn thầm nói một câu “cô Chu em đến rồi”, sau đó bảo Chu Bách Tước lái xe, có thể nào cũng phải tìm được một chỗ đặt chân trước.

Bốn người bước tới trước cửa nơi giới thiệu nhà cửa cho thuê, vừa muốn đi vào đã thấy chiếc Mercedes-Benz S600 dừng ở bên cạnh chiếc Audi A8. Người bước xuống từ chiếc Mercedes-Benz là một người tướng mạo bình thường, nhưng khiến người ta vừa nhìn đã biết là loại người làm ăn buôn bán cực kỳ giàu có. Theo một cách nào đó khí chất con người không phải bẩm sinh có được. Lúc Chu Nguyên Chương làm một tiểu lưu manh và hòa thượng chắc chắn khác với khí chất của một vị hoàng đế sau khi mặc long bào, có tiền và không có tiền khác nhau rất lớn như trời với đất.

Người này có khí thế của kẻ về trên, nhưng nhìn cách bước đi và thân thể hơi nghiêng về phía trước chắc hẳn là người cẩn thận tỉ mỉ. Người như vậy không có làm ra chuyện gì lớn lao, nhưng thường thường lại dễ thành công.

Tuổi khoảng tầm bốn mươi, dáng người tầm trung, so với chiều cao đàn ông Đông Bắc như vậy được coi là lùn, nhưng cơ thể rất rắn chắc. Làn da trắng nõn, trên sống mũi có cặp kính viền vàng, bàn tay trắng nõn

chúng tôi đây là người rất nhàn hạ. Nói một cách khác, chắc không phải là loại người chém giết mà giống như một người làm phụ tá.

Trên người ông ta không có khí phách và dũng khí của một người có sự nghiệp do chính mình gây dựng lên. Khí thế của ông ta là mang dáng vẻ của thư ký, dễ dàng khiến cho người thân cận không làm mất đi thân phận.

- Xin hỏi là Lâm Cường tiên sinh phải không?

Người đàn ông trung niên hơi nghiêng người về phía trước, vẻ mặt hiền lành hỏi.

Cường Tử cố ý ngây ra một lúc sau đó thăm dò bốn phía một vòng mới dò hỏi:

- Ông đang gọi tôi?

Mép người đàn ông trung niên nhếch miệng lên lộ ra vẻ mặt khinh bỉ ngay lập tức biến mất rất nhanh.

- Nếu ngài là Lâm Cường tiên sinh, vậy thì tôi đang gọi là ngài!

Ông ta vẫn duy trì nụ cười vui vẻ, lễ độ, hiền lành.

- Ôi, vậy thì là tìm tôi rồi, chúng ta quen nhau sao? Ông tìm tôi có chuyện gì?

Cường Tử tỏ ra hiền lành hỏi.

- Là thế này, ngài có một người bạn ủy thác cho tôi tặng ngài một món quà. Tôi là người nhận chuyện ủy thác, có chỗ nào mạo muội mong ngài thông cảm.

Người đàn ông trung niên thẳng người lên nói.

- Bạn của tôi?

Cường Tử tỏ ra nghi ngờ xoay người nhìn đám Chu Bách Tước, sau đó nói với người đàn ông trung niên:

- Tôi không có bạn ở Cát Lâm, ông nhận lầm rồi!

- Không đâu, chỉ cần ngài là Lâm Cường tiên sinh thì không sai được.

Người đàn ông trung niên móc chùm chìa khóa từ trong túi quần ra đưa cho Cường Tử.

- Đây là chìa khóa Húc Nhật Nhất Phẩm, có một căn nhà là bạn ngài chuẩn bị cho ngài. Nếu ngài có thời gian hãy ghé qua xem thử, là biệt thự nằm riêng biệt, khung cảnh xung quanh rất đẹp.

- A! là ai mà hào phóng vậy, biệt thự trị giá bao nhiêu?

Cường Tử ngạc nhiên hỏi.

Người đàn ông trung niên nói:

- Không đáng tiền chỉ cần ngài thỏa mãn là được.

Cường Tử cầm chìa khóa trong tay lật đi lật lại nhìn, khóe miệng người đàn ông trung niên lại nhếch lên nét cười khinh bỉ.

- Nếu ngài không có chuyện gì khác, tôi xin phép đi trước, cáo từ!

Người đàn ông trung niên nói.

Cường Tử vội vàng bỏ chiếc chìa khóa vào trong túi nói:

- Đi thôi, tôi không sao. Sau này liên lạc thường xuyên.

Thời khắc người đàn ông xoay người rời đi rồi cuộc cũng không giấu được nụ cười lạnh. Trong ánh mắt của y thoáng hiện lên một loại cảm giác thoải mái và khinh bỉ, bước nhanh vào trong chiếc Mercedes-Benz nhấn chân ga nghênh ngang dời đi.

Đợi sau khi chiếc xe Mercedes-Benz biến mất, Cường Tử cười nói:

- Sao Thanh Đế ca, em diễn là một thằng ngốc đổi lại được sống yên bình còn thêm một tòa biệt thự, lần này cũng coi như được lợi lớn rồi. Nói Hách Liên gia là sư tử, tôi thấy ông ta là lão hồ ly mới đúng.

Trác Thanh Đế trừng mắt lườm hắn một cái nói:

- Ông ta là lão hồ ly thì cậu là tinh tinh.

Người đàn ông trung niên vừa lái xe vừa bấm điện thoại.

- A lô, ông chủ, là tôi, Thường Uy.

- Ủ, làm xong chuyện chưa?

- Làm xong rồi.

Thường Uy trả lời.

Trong điện thoại là một tiếng nói già nua nhưng không mất đi sự phóng khoáng hỏi:

- Thấy tiểu tử đó thế nào?

Thường Uy suy nghĩ, tìm từ một lúc rồi nói:

- Không đáng lo ngại.

Người đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi nói:

- Vậy là được rồi, tôi không muốn lại gặp một Trác Thanh Chiến nữa.

Thường Uy thấp giọng cười nói:

- Khác nhau một trời một vực, ông chủ ngài yên tâm đi chỉ là thằng nhóc choai choai. Ở ba tỉnh Đông Bắc không có chỗ dựa với năng lực của nó thực sự không có tư cách lọt vào mắt của ông chủ đâu.

- Chỉ hy vọng thế, vẫn nên để ý nhiều một chút đừng coi thường.

- Vâng!

Người đàn ông đợi đầu dây điện thoại bên kia cúp mới tắt máy, châm một điếu thuốc Long phượng một trăm hai mươi đồng một bao, y nhả ra một ngụm khói cười tự giễu. Nghĩ đến lúc đáng về hết sức ngu ngốc vừa rồi của Cường Tử, còn có ánh mắt vui mừng lộ rõ ra ngoài lúc nhận chìa khóa, hơn nữa thái độ sau khi nhận chìa khóa vào trong tay vội vàng gấp gáp, y chỉ cần nghĩ thôi đã thấy buồn cười.

- Chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa mà thôi, thực sự không biết tại sao Trác Thanh Chiến lại phải để ý như vậy. Như vậy chắc khác nào phí mất ngôi nhà Nhất Phẩm Cửu Phẩm sao? Chuyện bé xé ra to.

Y lẩm bẩm nói.

Cường Tử đưa cho Chu Bách Tước chiếc chìa khóa trong tay:

- Mới đến đã có người mang quà đến, chúng ta không nhận là không nể mặt người ta. Thế này tốt rồi, chẳng những tiết kiệm được tiền thuê nhà mà còn được ở trong biệt thự lớn. Chú nói xem chuyện bánh từ trên trời rơi xuống này rơi ngay trước mặt con không thể không làm nha? Lẽ nào cách ăn ở của con đã cảm động ông trời rồi sao?

Trác Thanh Đế lẩm bẩm trong lòng:

- Tiện nhân!

Chu Bách Tước nhẹ nhàng gạt đầu, Triệu Bát Bách ngẩng đầu lên nhìn trời, hai người đều nén cười, nhưng không quên làm ra vẻ chấp nhận.

Cường Tử cười xì một tiếng khinh miệt nói:

- Tôi đây vất vả diễn trò để đổi lấy mấy ngày yên bình, các người thật không có nhân tính.

Vì đảm bảo cơ mật nguyên nhân Trác Thanh Tế chuyển tới quân khu Thẩm Dương, anh ta đến tòa nhà Húc Nhật nhất phẩm tham quan một vòng rồi đi ngay không có ở lại nhiều cùng với ba người đám Cường Tử.

Lần này đoáng chừng trong một thời gian dài họ sẽ không gặp lại, cho nên lúc đi không nói mớ gì Cường Tử, mà còn rất thân thiết trang trọng ôm từng người đám Cường Tử, nói câu hẹn gặp lại sau đó quay đầu bước đi.

Sau khi ra khỏi cổng, Trác Thanh Đế gọi điện cho Kim Tiểu Chu, hai người hẹn chỗ gặp nhau rồi cúp máy. Do dự một chút Trác Thanh Đế lại gọi cho đại ca của anh ta là Trác Thanh Chiến.

- Anh, em đến Cát Lâm rồi, ngày mai đến quân khu Thẩm Dương báo danh.

- Ủ, em đã nghĩ kỹ chưa?

Giọng của Trác Thanh Chiến vẫn y như cũ không nóng, không lạnh ôn hòa, dịu dàng.

- Nghĩ kỹ rồi, lần này mà bỏ lỡ, em sẽ hối hận cả đời.

- Vậy là tốt rồi, phải cứng đầu mới thành được. Đàn ông của Trác gia chúng ta phải để ý chút chuyện vụn vặt, nếu không sẽ có lỗi với bản thân lắm.

Trác Thanh Chiến dừng lại một chút.

- Hãy tự cẩn thận, đừng chết.

Sống mũi của Trác Thanh Đế cay cay, day nhẹ con mắt rồi nói:

- Yên tâm đi anh, em phúc lớn mạng lớn, không chết được đâu!

Trác Thanh Đế để điện thoại cùng quyển sách dày cộm trong tay xuống, giơ tay lên vuốt trán. Trong đầu của anh ta hiện lên mình rời khỏi nhà, em trai Trác Thanh Đế dường như một cái đuôi theo mình không lúc nào rời. Mình đi đâu nó đi theo đó, câu chuyện hiện về phảng phất chỉ mới như ngày hôm qua rõ mồn một trước mắt. Trong lòng y có một cảm giác không lành nhưng lại cố gắng không chế nó lại.

- Diệu Dương, cậu đi chuẩn bị một chút, chuyện lần này của em trai tôi, tôi sẽ tham dự đừng để nó gặp chuyện không may.

Tôn Diệu Dương trên đầu có xăm hình một con Kim Ưng giang cánh trả lời, cho thêm chút nước vào ấm trà của Trác Thanh Chiến rồi nói:

- Chiến gia, ngài yên tâm đi. Trên thảo nguyên mấy ngàn dặm này, không kẻ nào có gan dám làm thương nhị gia đâu Đám người mù kia nếu thực sự có gan này, tôi sẽ lấy máu của họ trước tiên.

Trác Thanh Chiến nhẹ nhàng gạt đầu, mở quyển sách trong tay ra, ánh mắt sáng dần.

136. Chương 136: Quá Đáng!

Cường Tử không để cho Chu Bách Tước đưa hắn đi mà hắn tự mình đi bộ đến cổng trường Đại học Cát Lâm. Từ Húc Nhật Nhất Phẩm đi bộ đến Đại học Cát Lâm mất hơn hai tiếng đồng hồ, đi với tốc độ không nhanh không chậm. Cường Tử muốn nhìn phong cảnh, con người hai bên đường. Nhân tiện tìm một quán ăn sáng, hắn chú ý sửa lại ngoại hình của mình sau đó đi thẳng về phía cổng chính.

Cổng chính của Đại học Cát Lâm cũng không rộng lắm chỉ rộng hơn cổng lớn của đại học Phúc Đán ở Thượng Hải một chút. Cường Tử đứng ở cổng nhìn xung quanh một vòng, hắn thực sự giống như một thiếu niên ngây thơ, mang theo gương mặt ngây ngốc khi sắp bước vào cổng trường đại học. Những sinh viên đi qua đều ghé mắt quan sát người thanh niên có mái tóc dài quá dị này. Về mặt của Cường Tử nghiêm túc và câu nệ dễ dàng làm cho hắn như một đứa trẻ thật thà.

Có hai sinh viên còn cố ý đến hỏi hắn có phải là tân sinh viên hay không, Cường Tử gạt đầu, sau đó lại mời mỗi người một điều thuốc Trung Hoa. Hai sinh viên kia được Cường Tử gọi là “tiền bối”, hai năm sinh vẻ mặt như hoa mùa xuân nở hết sức vui vẻ hận là không thể nói hết tất cả cảnh tượng bên trong trường

cho Cường Tử biết. Hai người vốn định kéo Cường Tử đến chỗ đăng ký nhập học của tân sinh viên, nhưng Cường Tử sau khi phát hiện có người quen đã khéo léo từ chối.

Thực ra hẳn lôi kéo làm quen với hai người cũng là muốn đi đường tắt đến chỗ đăng ký giành cho sinh viên mới, kết quả gặp người quen đã làm uống phí hai điều thuốc Trung Hoa khiến cho trong lòng Cường Tử đau đớn nát ruột nát gan. Hắn còn phải khách sáo nói lời cảm ơn liên tục với hai vị tiền bối nhiệt tình này.

Ba cô gái xếp thành một hàng ngang vừa cười vừa nói đi về phía cổng trường, trong tay mỗi người đều ôm một chồng sách giáo khoa, thỉnh thoảng lại trò chuyện gì đó. Cô gái đi phía bên phải có bím tóc đuôi ngựa, trên mặt có mấy nốt tàn nhang, tướng mạo thanh mảnh, mặc quần jean, áo thể thao. Quần áo không phải là đẹp nhưng khiến cho người nhìn cảm giác rất thoải mái.

Cô gái bên phải lại để mái tóc dài, cũng không cột lên mà để tóc bay tự nhiên sau gót. Trong ba người cô gái đi giữa là cao nhất, khoảng tầm một thước bảy mang một đôi giày cao gót, cô gái này mà đứng bên cạnh Cường Tử cao một thước tám cũng không rơi vào thể yếu. Cô gái có vóc dáng cao luôn có một sự kiêu ngạo nếu còn có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì quả thực là hại nước hại dân. May thay cô gái này cao nhưng tướng mạo chỉ bình thường.

Cô gái đi ở giữa kia chính là người quen của Cường Tử, nói là người quen chứ thật ra chỉ mới gặp mặt một lần, còn là nhìn qua webcam nói chuyện. Cường Tử có ấn tượng rất sâu đậm với cô gái này. Đây chính là cô gái tự xưng là hoa hậu đứng đầu tất cả các ngành của Đại học Cát Lâm.

Mặc một chiếc quần jean, đi đôi hài thấp, mặc chiếc áo có kiểu dáng rất đặc biệt, cổ áo có hoa văn làm tôn lên làn da trắng nõn kèm theo khuôn mặt hồng hào thanh tú thoát tục. Chiều cao của cô gái chừng một thước sáu lăm, mặc dù đứng bên cạnh cô bạn một thước bảy kia nhìn cô rất thấp nhưng nếu so về dáng người thì dáng cô vẫn cân đối hơn.

Cô gái cao một thước bảy kia dù là cao gầy nhưng rõ ràng tỉ lệ vòng eo và vòng mông không cân đối. Vòng eo và vòng mông của cô cùng một số đo, điều này khiến cho Cấp Mô ngày đêm mong mỏi đối với phụ nữ eo nhỏ mông to cảm thấy hứng thú, riêng Cường Tử ngay lập tức đánh bay đi không thềm nhìn đến. Cả vóc dáng và khuôn mặt đều nhìn không đẹp bằng mấy bé gái.

Cô gái đi giữa khi nói chuyện với Cường Tử tự xưng là mỹ nữ trong hai trăm nữ sinh của Đại học Cát Lâm có tên là Mộc Văn Đình, cô tự nói ra thành tích học tập cũng giống như hình dáng của cô luôn được người khác yêu mến, bởi vì thành tích của cô không tạo thành sự uy hiếp với bất cứ người nào.

Dùng hai kẹp tóc kẹp gọn lại sau đầu, dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái của cô khiến Cường Tử nhớ đến cô gái dẫn chương trình vui vẻ của đài truyền hình Trung ương. Cường Tử nhìn kỹ lại một chút, hai người quả thực có vài điểm giống nhau. Cường Tử giả vờ thật thà, hiền lành nhưng thực ra là đang tìm kiếm mỹ nữ, nhìn suốt buổi sáng mới cuối cùng cũng có một mỹ nhân khiến trước mặt hắn tỏa sáng.

Cô gái lùn bên cạnh Mộc Văn Đình cười nói đi lên phía trước, vừa đi đến cổng trường thì bỗng dừng bước. Bởi vì cô có cảm giác dương như có đôi mắt của một tên trộm đang nhìn mình, không ngừng nhìn vào cái mông của mình, không kiêng nể gì dường như muốn cởi cả khóa quần của mình xuống.

Mộc Văn Đình cảm tức, lúc này đi qua cô đứng là cô đã nhìn thấy một dáng người và tướng mạo cũng có thể coi là đẹp trai đứng ở cổng trường đang nhìn đồng, ngó tây. Dù chỉ nhìn lướt qua, cảm giác hình như đã từng quen biết khiến cô tò mò, dù sao sân trường đại học cũng là nơi tập trung gia súc nhiều như lông trâu.

Theo đó Mộc Văn Đình hưng hưng trợn mắt nhìn lại ánh mắt không kiêng nể gì kia,, rồi cô lại nhìn thấy cái miệng cười mà như không phải cười chỉ là nhếch môi, kèm theo một khuôn mặt tuần tú.

- Đợ mấy tháng cũng không thấy nữ hiệp cô vào cửa nhà tôi lấy cái đầu trên cô tôi đi, tôi đành phải mặt dày đến cửa tìm. Nhưng qua mấy tháng không gặp thực sự rất nhớ cô. Tôi mới phát hiện ra cô mặc đồ như vật còn xinh đẹp hơn không mặc đấy.

Cuối cùng Cường Tử cũng có một câu khen ngợi từ tận đáy lòng.

Lần trước hẳn và Mộc Văn Đình nói chuyện phiếm gan hẳn khá lớn rõ ràng là vừa mới xuất dục nhìn một tấm chăn bông là đã bắt sóng. Một cái nôi hơi hay một hồng nhan làm chúng sinh điên đảo cũng khiến

Cường Tử chảy máu mũi, khắc sâu ấn tượng.

- Là cậu! nói một lần nữa xem?

Bởi vì cái đầu tóc bạc của Cường Tử quả thực có chút chói mắt cho nên Mộc Văn Đình nhận ra Cường Tử đã nghiên răng nói.

Cảm giác thấy câu nói cuối cùng kia của Cường Tử khiến cho hai cô gái đi cùng mình có chút kinh hãi, Mộc Văn Đình hận là không thể cắt thứ dưới háng của con bê này.

Cường Tử cười trong lòng tự nhủ “tôi mà nói lại một lần nữa thì tôi là chày gỗ rồi”. Hắn giơ tay ra vẽ hào phóng nói:

- Một ngày không gặp tựa cả ba thu, tôi đến tìm cô để nhận chết đây!

- Vậy cậu chết đi!

Mộc Văn Đình định đá mạnh vào háng Cường Tử nhưng chỉ tiếc rằng đối thủ trước mặt cô đã tinh thông chiêu này. Cường Tử thấy bả vai cô lắc lư là đã dự liệu được mục tiêu của đối phương là bảo bối dưới háng mình, cho nên hắn đã né được.

Chộp lấy tay Mộc Văn Đình, Cường Tử không tự chủ được nhéo lên hai bàn chân mềm mại của đối phương. Dù thoát nhìn không để lại dấu vết gì, nhưng từ trước đến giờ cô chưa từng bị ai vô lễ như vậy.

- A !cậu dám sờ tôi!

Mộc Văn Đình sau khi kêu lên đã hối hận.

Trong nháy mắt các học sinh có mặt ở cổng trường Đại học Cát Lâm đã bị tiếng kêu này làm cho hoảng sợ, sờ... Từ ngữ mờ ám quá. Hai cô gái đi cùng Mộc Văn Đình nhìn thấy vậy không biết chuyện gì nhưng cũng vội vàng cứu Mộc Văn Đình ra. Cường Tử vẻ mặt như người bị hại nhìn mọi người xung quanh.

- Các bạn thân yêu đừng làm oan, tôi sai rồi được chưa? Chúng ta quay về được chưa, những ngày này không gặp cô trong lòng tôi tan nát.

Cường Tử vẻ mặt đau khổ vẫn chưa trả lời câu nói của Mộc Văn Đình.

Luận về hành động, Cường Tử có sự tự tin.

Lần trước ở Thị Tần Mộc Văn Đình chiếm ưu thế tuyệt đối, bây giờ trực diện Cường Tử mới biết được mình yếu thế cỡ nào, cảm giác bị người khác đùa giỡn khiến cô phát điên. Vốn tưởng rằng người đàn ông trước mặt mình sẽ mãi không trở lại xấu, nhưng bây giờ trước mắt mọi người rồi cuộc hân cũng đã lật thuyền trong mương.

- Đồ lưu manh!

Mộc Văn Đình hô lên.

Hai cô bạn của cô nhìn nhau không biết phải làm sao, mặc dù chưa từng nghe Mộc Văn Đình nói có bạn trai nhưng vẻ mặt của Cường Tử cũng khiến họ nghi ngờ.

- Em yêu, đừng làm ồn đừng nóng giận được không?

Cường Tử vừa thở dài, vừa năn nỉ, thực sự như một gã đàn ông muốn vợ mình hồi tâm chuyển ý. Người ra vào trước cổng Đại học ngày càng nhiều, ở trong nước có gì lạ thì đều không thiếu người xem, nhất là những thứ liên quan đến tình yêu chắc chắn đều có xu thế bùng nổ ngay trước mắt.

- Người...

Mộc Văn Đình hoảng hồn nhìn mọi người vây xung quanh, rồi cuộc cô cũng đã ý thức được mình đang bất lợi. Vốn dĩ ở Đại học Cát Lâm cô cũng có chút danh tiếng, cô chưa từng luống cuống chân tay với đàn ông. Cô là người mạnh mẽ, đa số nam sinh thường ngày đều bị cô làm cho luống cuống chân tay.

- Em yêu, những ngày không gặp em, một mình đắp chăn khiến anh lạnh tái tê. Anh thề lần sau cùng em đi dạo phố sẽ không kêu một nữa, em có đồng ý tha thứ cho anh không?

Cầm giác Cường Tử bắt đầu lẩn thêm bước nữa, hẩn dùng ánh mắt vô tội nhìn mọi người xung quanh, tranh thủ nhìn cả hai cô bạn của Mộc Văn Đình để tìm sự đồng tình của mọi người ở nơi này. Nhất là những cô gái đang vây quanh, thái độ tha thiết, đau thương của Cường Tử như vậy đều được mọi người thông cảm.

- Này, anh ta thành khẩn như vậy, cô cũng nên tha cho anh ta chứ. Không phải chuyện gì lớn, tôi còn tưởng anh ta bắt cả hai tay chứ?

Một nam sinh lắc lắc đầu hô lên.

Cường Tử dùng ánh mắt cảm động nhìn nam sinh kia, còn anh ta thì lại nhìn hẩn gật gật đầu có ý bảo “Không phải sợ”.

- Thật là, không phải chỉ là đi dạo phố kêu mệt thôi ư? Làm gì đến mức chia tay?

Một cô gái nói thầm, rõ ràng cũng đã bị hành động của Cường Tử lừa.

Mộc Văn Đình tức đến mức môi run lên, sắc mặt hồng biến thành trắng bệch rồi lại hồng. Bị mọi người chỉ trích tằm xàm ba láp, chẳng đâu vào đâu, đến ngay cả hai cô bạn tốt của mình rõ ràng lập trường cũng không kiên định. Điều này khiến cho Mộc Văn Đình càng tức giận muốn nổ não, cô hận là không thể nhào đến cắn chết Cường Tử.

Bỗng nhìn thấy Mộc Văn Đình từ sự tức giận chuyển thành oan uổng, mắt nàng ngấn lệ suýt khóc.

- Sao mà em trách anh được, anh biết là em quá quan tâm anh mà.

Mộc Văn Đình thăm thiết nói.

Sau đó mọi người đang xem lúu lười, cô nhào tới ôm lấy Cường Tử. Cường Tử tiến thoái lưỡng nan, giang hai tay ra ôm Mộc Văn Đình vào lòng, nhưng người vừa vào vòng tay thì Cường Tử đã có một dự cảm xấu.

Mộc Văn Đình nhào vào trong lòng Cường Tử, mọi người còn chưa kịp vỗ tay chúc mừng thì cô đã bí mật đánh một cú vào bụng Cường Tử, sau đó huých đầu gối vào háng Cường Tử.

137. Chương 137: Dạo Phố

Cường Tử cười né tránh khoát tay áo có ý bảo Mộc Văn Đình dừng tay.

- Mỹ nữ, đừng làm loạn nữa, tôi nhận sai rồi? Nhưng tôi không muốn ngày đầu tiên đến trường đã kết oán với hoa hậu giảng đường. Nếu quả thực như vậy, thì bốn năm sinh viên sau này tôi sống không bằng chết rồi?

- Cậu nói gì? Không phải cậu cố ý đến tìm tôi ư?

Mộc Văn Đình lui lại hỏi một câu.

- Phù!

Suýt nữa Cường Tử thổ huyết.

- Tôi nói con gái ấy à, dù cô có đẹp mê người nhưng cô vợ ở nhà của tôi cũng không thua kém gì cô huống hồ còn không chỉ một người. Tôi thực sự không muốn chạy hơn hai ngàn dặm đến để nói chuyện tầm phào. Thứ nhất không có dũng khí đó, thứ hai cũng không cần thiết, thứ ba, tôi còn không nỡ tiêu một đồng. Tôi đường hoàng thi đỗ đại học, nói thật là chẳng có liên quan gì đến cô.

Cường Tử cười nói.

Hẩn nói chuyện rất thẳng thắn, không tình toán trước sau có làm tổn thương lòng tự trọng của Mộc Văn Đình hay không?

Mộc Văn Đình thì ngược lại không hề tức giận, hai mắt cô vụt sáng cẩn thận nhìn Cường Tử thăm dò.

- Nhóc con, không phải lần trước cậu nói với tôi mới lên cấp ba sao?

Cô nhìn mặt Cường Tử chăm chăm hỏi.

- Nhóc con cũng có lúc lớn nhanh như thổi chứ? Cô đừng có coi thường tôi, sự thực đã chứng minh thủ khoa khối khoa học tự nhiên năm ngoài của tỉnh ta chính là tôi, nói về điểm nhập học tôi còn cao hơn sư tỷ đấy.

- Phì! Nói hươu nói vượn gì chứ! Cậu nghĩ rằng tôi tin cậu nói lung tung à? Cậu đang nghi ngờ chỉ số thông minh của tôi phải không?

Mộc Văn Đình xì một tiếng nói khinh miệt.

- Chỉ số thông minh của cô thực ra tôi không cần nghi ngờ, chắc chắn là chẳng cao đến đâu, nhìn ngực cô thì biết.

Sóng trào mãnh liệt

Cường Tử thì trào một câu.

- Cậu nói gì! Ái chà... Đợi chút! Cậu chính là thủ khoa khối khoa học tự nhiên thì vượt cấp trong lời đồn kia, Lâm Cường bỏ Đại học Thanh Hoa mà lại muốn đến Đại học Cát Lâm.

Mộc Văn Đình như chợt nhớ ra điều gì đó bỗng cao giọng hỏi.

Cường Tử cười nói:

- Thì ra ở ngoài tôi cũng có tiếng tăm như vậy, người nổi tiếng quả nhiên là mệ chết đi được.

Cường Tử cười khoát tay rồi nói tạm biệt.

- Tôi phải đi báo danh rồi, chuyện bên lề sau này hãy nói, tôi nhớ tên cô là được rồi.

Cường Tử nghênh ngang đi vào cổng trường Đại học Cát Lâm, để lại sau lưng bóng hình Mộc Văn Đình đang tức muốn phát điên.

Đây là chuyện nhỏ xen vào, Cường Tử không đoán trước được cô gái trong webcame kia quả thật là sinh viên Đại học Cát Lâm, cũng không nghĩ rằng trong muôn người trên thế giới lại có ngày đụng phải cô. Hắn không ngờ cái gì mà có duyên với không duyên thật mờ mịt đó, cái này không thực tế cũng không cần thiết phải nghĩ nhiều. Thực sự muốn để hắn nghĩ còn không bằng nghĩ tới Tôn Văn Văn một mực si ngốc gần gũi xác thịt với mình, nghĩ tới Bùi Nhược để mái tóc đuôi ngựa cho đến khi đeo nhẫn kết hôn mới chịu để buông mái tóc xuống kia. Còn có tỷ tỷ Lâm Cửu vì mình thà rằng cầm dao giết người cũng muốn trút giận cho mình.

Hắn có rất nhiều cô gái để nhớ, bất kỳ một nha đầu nào tình cờ gặp được trong biển người mênh mông đều đáng để hắn nhớ tới. Nói thật là Cường Tử phát hiện những cô gái kia vì mình mà chịu thiệt nhiều nhất, mỗi một cô gái có được từ hắn thứ gì đều phải trả giá không ít. Không biết có phải kiếp trước hắn làm thái giám đức cao vọng trọng hay không mà kiếp này cuộc đời hắn có phúc như vậy. Hắn chỉ biết mình phải công một khoản nợ nặng nề, đó là khoản nợ đào hoa.

Nếu như phụ bạc bất kỳ người nào đó đều là nghiệp chướng nặng nề.

Hiện tại Cường Tử có một cô gái khiến hắn ngày đêm nghĩ ngợi và muốn gặp, nhớ nhung và hi vọng.

Đã đi vào cổng trường Đại học Cát Lâm, Chu Lâm Nhã còn xa không?

Cường Tử theo đúng quy tắc báo danh ở chỗ giành cho tân sinh viên. Ngoại trừ mái tóc bạc vô vùng chói mắt của hắn khiến cho các giáo sư sinh viên kể cả đám sư tỷ Hội học sinh phụ trách tiếp đón tân sinh viên bu quanh, biểu hiện của hắn không phải thất bại nhưng thực sự cũng không được đẹp mắt cho lắm.

Sư tỷ của Hội sinh viên là một cô gái đáng vẻ bên ngoài bình thường, thân hình cũng bình thường, mang theo một đôi mắt rất tinh nhanh và khéo léo Nhìn chắc cũng tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, là một cô gái rất dễ nhìn.

- Chị ơi, còn chuyện gì nữa không?

Sau khi làm xong các thủ tục, Cường Tử hỏi.

Sau khi biết Cường Tử chính là người thiếu niên trong lời đồn đại đang gây xôn xao ở Đại học Cát Lâm, vị sư tỷ vốn dĩ bởi vì mái tóc bạc trắng của Cường Tử cảm thấy hấn như một kẻ bất lương phải dụi mắt nhìn lại lần nữa. Dù sao mười tám tuổi thi đại học vượt cấp hơn nữa còn lấy được thành tích thủ khoa khối khoa học tự nhiên của tỉnh cũng không thể chỉ dựa vào cái dáng vẻ đẹp trai giống Tây Môn Khánh mà có thể làm được.

- Còn một chuyện, cậu đi đến ký túc xá tìm giáo viên quản lý đăng lý chỗ ở, sẽ có người phụ trách bố trí chỗ ở ký túc xá cho cậu.

Cô gái khóa trên vô cùng tài trí vừa cười vừa nói.

- À, chuyện này không cần, em không ở ký túc.

Cường Tử cười cười, vẻ mặt sáng như ánh mặt trời.

Cô sinh viên đeo kính bị Cường Tử làm cho hơi ngượng đỏ mặt, bất giác cúi đầu xuống.

- Vậy thì không còn chuyện gì nữa, nhớ kỹ thứ hai tham gia buổi lễ chào đón tân sinh viên!

- Vâng, cảm ơn chị. Còn có một chuyện em muốn hỏi một chút, văn phòng của Phó hiệu trưởng Chu ở chỗ nào?

- Phó hiệu trưởng Chu?

- Chu Lâm Nhã.

- A, chúng tôi quen gọi là cô Chu, cậu vừa nói Phó hiệu trưởng Chu tôi nhất thời không quen. Cô Chu đi Bắc Kinh tham gia đại hội giáo dục của Bộ mời rồi, gần đây cô không hay ở trường, chờ cô ấy trở về cậu đến thăm hỏi cũng được.

- Vậy cảm ơn sư tỷ nhé !

Cường Tử có chút thất vọng không thể che dấu được, rồi hấn cười thoải mái dời đi. Nếu đã đến đây rồi, ngày gặp mặt đầu còn xa thế nào được nữa?

Sau khi đăng kí xong không cần đến ký túc xá. Cường Tử có cảm giác không còn việc gì thích thú để làm nữa. Hấn quyết định quay về Húc Nhật Nhất Phẩm, mấy ngày nay bận rộn việc bọn Cáp Mô áo gấm về quê làm gián đoạn việc luyện công của hấn, nên cần luyện bù trở lại. Hơn nữa, không có gì bất ngờ trước buổi tối đám Cáp Mô sẽ quay về. Năm mươi thành viên của Liên minh chấp pháp Trung Hoa cũng cần được sắp xếp nơi chốn.

Ra khỏi chỗ tiếp nhận tân sinh viên Cường Tử đã nhìn thấy mỹ nữ bị hấn đùa giỡn ở cổng trường rõ ràng là đang chờ hấn. Sở dĩ hấn xác định như vậy là vì ánh mắt của mỹ nữ này theo dõi hấn rất sát xao.

- Cậu đúng là Lâm Cường?

Mộc Văn Đình ôm sách trong ngực hỏi, ngữ khí rất không thân thiện.

- Tôi nói này mỹ nữ, tôi vẫn chưa đến mức một ngày không gặp mà tựa ba thu. Hơn một tiếng trước mới chia tay, nhớ tôi nhanh vậy sao?

Cường Tử lại mặt dày nói.

- Tôi nhớ cậu! tôi nhớ cậu chết đi được!

Mộc Văn Đình hung dữ nói.

- Đây bà chị, tôi hẹn mỹ nữ ở nhà lẩn lộn trên giường, nếu không có chuyện gì xin cô nhường đường cho tôi được không?

Cường Tử héch cằm lên, còn dùng ánh mắt đùa giỡn nhìn Mộc Văn Đình.

- Cậu! hừ!

Mộc Văn Đình thờ phỉ phò quay người đi thẳng, như thể cô đứng ở chỗ này hơn một tiếng đồng hồ chính là để bị Cường Tử chọc cười hai câu.

Cường Tử nhìn bóng lưng thướt tha của Mộc Văn Đình, rướn cổ gào lên một câu.

- Em à, có gan thì đi trước đi, đầu thối ngốc!

Mộc Văn Đình dừng bước, quay lại hung hăng lườm hấn một cái.

- Cậu rống lại lần nữa cho ta xem nào?

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Thật không biết nghe lời gì cả, bảo cô đừng quay đầu lại cô lại quay! Khó trị quá, sau này có cơ hội tôi phải dạy cô tam tòng tứ đức mới được.

Cường Tử nói thầm một câu, sau đó cao giọng hỏi:

- Nhưng thực ra tôi muốn hỏi tên tuổi của bà chị, có thể cho đứa em nhỏ này biết được không?

- Thứ hai có buổi lễ chào đón tân sinh viên, tôi là người dẫn chương trình! Đến lúc đó cậu sẽ biết.

Vốn thấy hình tượng Cường Tử cũng khá tốt, Mộc Văn Đình định bố trí một tiết mục cho hấn, cô cắn răng nói. Lúc này, trong lòng cô lại sinh ra vài phần suy nghĩ tà ác, một kịch bản lồ bịch tự nhiên nảy sinh trong lòng, cô hết sức khâm phục trí tuệ của mình đồng thời cũng bớt giận. Cô nhẹ nhàng quay người lại, ôm sách của mình rồi tung tăng rời đi như con chim sẻ. Từ điểm này có thể thấy cô là một cô gái rất ngây thơ rất dễ thỏa mãn, chỉ vì một suy nghĩ tà ác vừa mới xuất hiện trong đầu của mình mà khiến cơn giận ban nãy tiêu tan. Có thể có lòng dạ độc ác bao nhiêu lớn?

Cường Tử bị thái độ của cô thay đổi làm cho không hiểu gì, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn còn chưa biết được tên cô gái này, quy hết về do tuổi tác nó vậy, như vậy dễ hiểu hơn nhiều.

Trên đường về Húc Nhật Nhất Phẩm Cường Tử rẽ vào siêu thị, vốn là muốn đuổi theo một cô gái có vòng eo đẹp và cặp mông lớn, sau khi người ta đi vào khu vực chuyên bán nội y, Cường Tử cũng không biết xấu hổ cứ đi đằng sau dán mắt vào cô ta. Cường Tử không phải chưa từng đi dạo qua trong khu vực bán nội y dành cho phụ nữ hơn nữa mỗi lần như vậy hấn đều rất bình tĩnh. Nhưng hiện tại, tình huống này rõ ràng là không thích hợp để tiếp tục theo đến cùng.

Đứng từ xa nhìn hai bờ mông mập tròn ẩn hiện trong khu nội y, Cường Tử nuốt nước bọt ừng ực Hấn thầm nói may mắn Cáp Mô ca không ở đây chứ nếu không hấn cũng sẽ chia sẻ cho anh ta. Cái mông đẹp kinh hãi thế tục kia thực khiến ông đây thèm thuồng, nhất là lúc cô ta xoay eo lên trước để lộ ta chiếc quần chữ Đỉnh càng khiến hấn và Cáp Mô thèm thuồng. Nói đến chiếc quần chữ Đỉnh này mặc dù phụ nữ ai cũng có thể mặc nhưng không có một bờ mông đẹp thì không thể khoe hết được vẻ đẹp của nó.

Tiện thể đi lòng vòng Cường Tử chọn mua cho đám Chu Bách Tước mỗi người một món quà nhỏ, sau đó quyết định về nhà.

Mua cho Chu Bách Tước là một chiếc đồng hồ điện tử có hình bé gái trong phim hoạt hình, cô bé dưới chín tuổi mới được ra mắt năm nay. Mua cho Triệu Bát Bách một bộ dao cạo râu tự động, có thể sạc điện giá ba mươi đồng. Nhưng Cường Tử hoàn toàn tin tưởng Chu Bách Tước cho rằng bản thân anh ta chiếm được thứ tốt. Mua cho Triệu Bá một bộ đồ ngủ bằng bông số lớn. Lúc ngủ Cường Tử rất ghen tị trắng trợn với cánh tay để trần khoe cơ bắp của Triệu Bá cho nên quyết định mua để che nó lại.

Kim Tiểu Chu đi theo Trác Thanh Đế đến quân khu Thẩm Dương trình diện, Cường Tử không mua quà cho cậu ta vì hấn muốn mua bánh sinh nhật làm quà, không đến một tháng nữa đã là sinh nhật của Kim Tiểu Chu tình cờ nghe thấy Cáp Mô nhắc đến hấn đã nhớ ở trong lòng.

Mua xong những thứ đó, Cường Tử lại thấy cô gái mặc quần chữ Đỉnh xuất hiện trước mặt mình, hấn cảm thấy ông trời quả là ưu ái cho mình, đồng thời hấn thấy mình cần phải đi dạo phố nhiều lần nữa.

138. Chương 138: Kẻ Điên Khùng? Hiệp Nữ?

Có lẽ là bởi vì bóng cô gái lưng xinh đẹp phía trước nên không biết từ lúc nào Cường Tử đã ôm theo cả đồng hồ đi theo cô ta. Cuối cùng hẳn cảm giác được nếu cứ đi theo như vậy, sẽ có người báo cảnh sát cho nên hẳn mới có chút lưu luyến cẩn thận quay người chuyển đường.

Dù trong tay cầm đồ, nhưng hẳn vẫn không muốn gọi xe mà muốn đi xe bus. Đi đường mất ba tiếng đồng hồ, điều này với người bình thường mà nói là một sự vận động không hề nhỏ, nhưng đối với Cường Tử mà nói nó chỉ như đĩa thức ăn nhỏ không thấm vào đâu.

Nhớ đến sở thích của Chu Bách Tước có chi thêm mấy tệ mua chiếc đồng hồ điện tử quả thực cũng không đáng gì. Cường Tử rẽ vào cửa hàng bán hình bên đường mua hai cuốn phim của Maria Ozawa kinh điển. Nói thực là để một chủ quán bán đĩa phim này cho một khách mới như hẳn quả thực là chuyện khó khăn không nhỏ, nhưng trong chuyện này Cường Tử lại có một khả năng đặc biệt khiến người ta không chê được gì.

Nhét hai chiếc đĩa vào túi áo vét, Cường Tử suy nghĩ xem có thể giao dịch gì được với Chu Bách Tước? Hiện giờ thực lực của Chu Bách Tước đã không bằng Cường Tử, điều duy nhất khiến Cường Tử cảm thấy hứng thú chính là Bách biến thần hành của Chu Bách Tước còn có cách tiến hóa nào nữa.

Thuận đường về, người đi đường càng lúc càng ít. Cường Tử cũng không vội quay về Húc Nhật Nhất Phẩm, cho nên hẳn không đi đường thẳng mà đi tà tà nhìn ngắm phong cảnh, con người, nhà cửa, nhìn xem phố phường nơi đây có gì khác biệt. Cường Tử vừa đi vừa thưởng ngoạn rất vui vẻ.

Một chiếc taxi sau khi vượt trước mặt Cường Tử đã dừng lại đầu con hẻm nhỏ, sau đó là cô gái có bờ mông tròn trịa vòng eo nhỏ nhắn kia mang theo rất nhiều đồ bước từ trên xe xuống, lách lư đi vào trong con hẻm nhỏ.

Cường Tử thấy cô gái kia lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình, khóe miệng hẳn nhếch lên thì thào một câu “thú vị”.

Người xa lạ mà gặp đến hai lần là khéo trùng hợp, gặp được ba lần là duyên phận.

Cường Tử đứng ở đầu đường không đi, hẳn để đồ xuống đất rồi lấy một điếu thuốc ra hút. Hẳn tựa vào một bức tường đã bong tróc, nhìn chăm chú bóng lưng cô gái kia dường như đang suy nghĩ điều gì.

Lúc ba tên thanh niên ăn mặc theo phong cách Hàn Quốc từ đầu tới đuôi từ hai chiếc taxi bước xuống xe bám theo đuôi cô gái kia, Cường Tử nhả ra một ngụm khói thật dài. Hẳn hít mắt chăm chú nhìn ba tên côn đồ ăn mặc vô cùng đúng điệu này đuổi theo sau cô gái kia, dường như hẳn đã sớm dự liệu được màn kịch như giếng nước không sóng này.

Lúc ba tên côn đồ đi nhanh dồn cô gái kia vào góc tường, Cường Tử hừ ra một tiếng khinh thường từ trong tận lỗ mũi.

Lúc một trong ba tên côn đồ sờ soạng mặt cô gái, cô ta quơ tay ra sức phản kháng, ánh mắt của Cường Tử càng thêm phần khinh thường.

Cuối cùng, một tên côn đồ làm chuyện đồi bại. Y nắm lấy vạt áo cô gái kéo mạnh. Cường Tử trừng mắt, vốn hẳn định thưởng thức cảnh nhà dột đón xuân mới. Kết quả là tên côn đồ kia không xé rách quần áo của cô Cường Tử giận dữ hung hăng giậm chân.

Giận thiệt tình nha.

Cô gái có vòng eo con ong kia giãy dụa mạnh mẽ, cổ áo của cô càng lúc càng hở to, lộ ra khoảng da thịt trắng mịn. Ba tên lưu manh không kẻ nào bảo kẻ nào mà nuốt nước miếng. Hai kẻ đi lên không chế tay cô gái, tên côn đồ còn lại đi lên nghe rằng cười đứng trước mặt cô gái, giờ một tay lên vuốt mặt cô.

Cường Tử vút mẩu thuốc trong tay đi, hẳn muốn châm một điếu nữa để tiếp tục xem màn kịch kia. Hẳn như thể không nhìn thấy cô gái đang bắt lực phản kháng kia, ngược lại hẳn còn theo dõi rất say sưa.

Tiếng “bốp bốp” vang lên, Cường Tử vỗ tay xúc động.

Cuối cùng áo của cô gái kia cũng bị rách toang, nội y màu tím nhạt lộ giữa ban ngày. Nội y cũng bị xé lệch sang một bên, bộ ngực xinh đẹp trở nên sinh động. Ba tên lưu manh nuốt nước bọt ừng ực, trừng mắt nhìn.

Ở góc độ của Cường Tử mặc dù không nhìn rõ tướng mạo của cô gái, nhưng nhìn qua bóng dáng cô gái này đã thấy vô cùng đẹp mắt. Chỗ áo rách lộ ra vòng eo thon, bộ ngực lấp ló càng thêm chói mắt. Kiểu rung động như sóng biển này càng khiến người ta mất hồn.

Cường Tử ra sức hít một hơi thuốc, híp mắt nhìn cảnh này tỏ vẻ rất thờ ơ.

Một tên côn đồ rất cuộc cũng đã không nhịn được thò tay sờ bộ ngực trắng nõn kia, nổi hoảng sợ hiện lên trong con mắt của cô gái kia. Không biết cô lấy được sức mạnh ở đâu mà vùng được ra khỏi tay hai tên kia hung hăng tát cho tên lưu manh một cái.

Bất ngờ, tên lưu manh cầm đầu bị cô gái tát cho một cái đến mức lạng người đi.

- Bốp!

Tên côn đồ vùng tay lấy lại một cái bạt tai.

- Á điếm thối tha! Đê tiện! cho mày thể diện mà mày không cần.

Một tên côn đồ hung dữ mắng lên.

Y nhìn khuôn mặt cô gái in năm đầu ngón tay của mình, sắc mặt y càng dữ tợn thêm. Một tay y đẩy cô gái vào tường, một ra sức chà sát sờ soạng ngực cô gái.

Cô gái bị một tên côn đồ đánh vào mông nước mắt lưng tròng, cô như buông bỏ kháng cự nhận lấy số mạng, chỉ đành dựa vào tường bị người ta nắm lấy tay tách ra, vạt áo trước ngực mở rộng bị người ta ra sức sờ mó. Ba tên tiểu lưu manh cười dữ tợn, cười khà khà như tiếng mèo rên trong đêm, nghe đến chói tai.

Có lẽ ánh mắt u oán của cô gái nhìn về phía Cường Tử khiến trong lòng hắn rung động, hắn thở dài vứt mẫu thuốc lá đang hút dở trong tay xuống, vỗ hai cái phui bụi đất trên người vì dựa vào trên tường, chậm rãi đi về chỗ khí thế đang ngất trời kia.

Thấy Cường Tử đi tới, cô gái bị làm nhục thở phào nhẹ nhõm.

Cường Tử vừa đi, vừa nghĩ không biết nên nói gì, nghĩ đi nghĩ lại tìm hết tất cả các lời kịch đã xem trên truyền hình, rõ ràng là không thích hợp với bản thân hắn.

Hô dừng tay? Người ta đang sờ mó nhiệt tình thế, thật vô nhân đạo!

Hô đang làm gì đấy? Không phải là bày ra cảnh phụ nữ bị xâm sở ngay trước mặt ư? Cái này chẳng khác nào một câu nói nhảm.

Hô đường này là ta mở, cây này là ta trồng ư?

- Cứu, cứu tôi với!

Nhìn thấy Cường Tử như nhìn thấy cọng rơm còn sót lại cuối cùng, cô gái chín mọng đến có thể nặng ra nước bắt đầu lớn tiếng kêu. Ánh mắt của cô càng loé sáng mãnh liệt hơn, cô cố dùng sức đẩy tên côn đồ đang không ngừng sờ nắn bộ ngực của mình ra, nhưng một cô gái sao có thể đấu lại được ba thằng đàn ông. Mặc dù đẩy được một tên ra nhưng vẫn bị hai tên khác khống chế.

Tên côn đồ cầm đầu ra hiệu hai tên đồng bọn khống chế chắc cô gái, y xoay người đi từng bước về phía Cường Tử, vẻ mặt khinh thường.

- Người anh em có ý gì thế?

Y hỏi với giọng âm trầm.

Cường Tử sau khi vuốt mặt liền có biểu hiện của một kẻ hèn mọn, bĩ ối.

- Đại ca đừng hiểu lầm, tôi không có ý ngăn cản anh, tôi chỉ muốn... cùng góp phần nào nhiệt thôi.

Cường Tử nói với vẻ vô liêm sỉ.

- Ủ? ha ha ha! Thì ra cũng là huynh đệ! Nào, nào, nào! Chúng ta cùng nhau nếm ả này, mẹ kiếp còn là một con đàn bà đẹp, thứ này tuyệt lắm.

Sau khi nghe Cường Tử nói xong, tên côn đồ sững sốt sau khi tỉnh táo mới cười gian nói.

- Khi khi, cảm ơn đại ca, cảm ơn đại ca.

Về mặt của Cường Tử cười giống hệt mấy tên côn đồ kia.

- Nếu đã là huynh đệ, cậu cũng là một người biết điều, đại ca ta đang phải nén đau bỏ những thứ yêu thích, cậu đến nổ phát đầu tiên thế nào?

Tên côn đồ ra vẻ hào phóng nói.

Cường Tử được sủng ái mà phát sợ:

- Thế sao được, các đại ca là làm trước đi, các anh ăn thịt, em ăn canh là được rồi, em cuối cùng!

- Đừng, nào nào người anh em đừng khách sáo, chúng ta ai cũng thế mà, cậu trước đi!

Tên côn đồ giữ chặt Cường Tử khách sáo nói.

Cường Tử tươi cười:

- Đừng, em không quen làm mà có nhiều người nhìn như vậy, các anh trước đi, em đợi các anh đi rồi tự sướng một mình là được rồi.

- Ui a! còn xanh non lắm, chuyện này không nên e thẹn, càng nhiều người xem càng kích thích.

Tên côn đồ nói.

Cường Tử nói:

- Em quen làm một mình rồi, nhiều người như vậy ngược làm không nổi.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tên côn đồ hỏi.

- Cách tốt nhất!

Cường Tử nói:

- Em đánh ngã các anh rồi làm việc với cô ta, thế có được không?

Vừa nói xong Cường Tử dồn sức đâm thẳng một cái vào bụng tên côn đồ, đánh cho y bất tỉnh. Hai tên khác còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Cường Tử một quyền đánh ngã xuống đất, tốc độ của bọn chúng có nhanh thêm gấp mười lần đi nữa cũng không phải là đối thủ của Cường Tử.

- A!

Sau khi thấy Cường Tử xử lý ba tên lưu manh, cô gái xinh đẹp ôm ngực hô lên một tiếng. ả giống như con thỏ bạch sợ hãi, núp vào góc tường nhìn rất đáng yêu.

Ả đỏ bừng mặt, hệt như một quả đào chín có thể tiết ra mật ngọt, ánh nắng mùa xuân nửa che nửa hở càng thêm nổi bật, toàn thân cô gái hai mươi sáu, hai mươi bảy này tỏa ra một ma lực. Làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, con mắt sáng ngời, còn có cằm cổ cao trắng nõn, thì ra cô không chỉ có đáng về xinh đẹp mà khuôn mặt cũng rất ưa nhìn.

Cường Tử nhìn cô ta không nói gì, khóe miệng cười đầy thâm ý.

Cô gái run rẩy đi lên trước mặt khom người thật thấp trước Cường Tử, nói cảm ơn với giọng rất chân thành.

Chính vào giờ phút này chuyện khác lạ xảy ra!

Cô gái khom người không biết lấy từ đâu ra một thanh dao găm, mạnh mẽ đâm vào bụng Cường Tử!

Khoảng cách hai người vốn đã quá gần, cô ta đột nhiên đâm lén dường như chỉ một giây đồng hồ là mũi dao găm này sẽ đâm vào cơ thể Cường Tử.

Lúc thanh dao găm xoẹt qua quần áo Cường Tử, một bàn tay sạch sẽ thon dài nhưng to lớn vững vàng giữ chặt bàn tay lạnh như băng của cô ta, vững như bàn thạch. Thanh dao găm kia chỉ còn một ly nữa là đâm vào da thịt của Cường Tử, nhưng Cường tử giơ tay ra nhanh nhẹn đã nắm được tay cô ta giữ cứng thanh dao găm lại.

Dường như Cường Tử đã đoán được hàng động của cô ta, khoe miệng hân hoan nhếch lên khinh thường.

Nhẹ nhàng thả ra, thanh dao găm lạnh như băng như bàn tay của cô gái rơi xuống mặt đất. Cường Tử hơi dùng lực, cánh tay của cô ta đã bị vịn lại sau lưng.

Cô gái bị Cường Tử ôm vào khuỷu tay, bộ ngực trắng nõn lộ ra hết một nửa của cô ta áp sát vào lồng ngực Cường Tử. Sau khi bị khổng chế ánh mắt của cô ta không giấu được sự bối rối loé lên ngay lập tức sau đó trở nên kiên định, âm thầm.

Hai người dán mặt vào nhau, chóp mũi đụng chóp mũi.

- Chạy hơn hai ngàn cây số Từ Đông Đình đến Trường Xuân chỉ vì muốn lấy mạng tôi, tôi thật không biết nên nói cô là kẻ điên khùng hay là một hiệp nữ có tình có nghĩa, tôi nên xử lý cô thế nào đây? Trần Tử Ngư!

Cường Tử nói tự nhiên.

139. Chương 139: Mỹ Nữ, Anh Hùng Bắt Đầu Màn Kịch Chém Giết!

Cường Tử nhìn Trần Tử Ngư bị mình vạch trần lộ ra một chút chán chường, hân cười cười. Nụ cười của hân đã không còn sự khinh bỉ như trước, không có sự nhạo báng, cũng không có sự thương cảm.

- Mày giết tao đi!

Trần Tử Ngư dựa lưng vào tường trượt chầm chậm ngồi xổm trên mặt đất, cô giữ chặt vạt áo mở rộng của mình, đây là biểu hiện của nội tâm yếu ớt. Nhưng cô lại ngẩng đầu lên nhìn Cường Tử chầm chậm không hề lùi bước, đây là sự kháng cự duy nhất có thể làm được.

Mặc dù cô thất bại nhưng vẫn kiêu ngạo như trước, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình là kẻ yếu, kể từ ngày hôm đó cô không còn nghĩ mình là con gái.

- Vì Lý Bát Nhất?

Cường Tử chậm điều thuốc hồi.

Hân ngồi kế trên mặt đất kế bên Trần Tử Ngư, dựa vào tường rồi hít một hơi thật sâu, sau khi khói tràn vào phổi, hân có một cảm giác vô cùng mệt mỏi, cảm giác này hân đã rất quen nhưng nó lại phát ra một cách lạ lẫm, dường như vừa mới trải qua một cuộc đại chiến sinh tử vô nghĩa vậy.

Nhả ra một ngụm khói, hân lại ngồi dựa vào tường. Thanh dao găm để cạnh chân, Trần Tử Ngư chỉ cần thò tay ra là lấy được. Nhưng Cường Tử lại không phòng bị, dường như trận chiến vừa này chưa hề xảy ra vậy.

- Hân? Không xứng!

Trần Tử Ngư liếc nhìn Cường Tử, lấy điều thuốc Cường Tử đang ngậm cho vào miệng mình hút một hơi. Vẻ đẹp của cô không phải là khiến người ta mê mẩn nhưng lại có một loại chính chắn khiến cho người ta có một cảm giác rất cuốn hút. Tuổi của cô và Chu Lâm Nhã xấp xỉ nhau, nhưng khí chất của hai người thì hoàn toàn khác biệt.

Một người như hoa mẫu đơn cao quý, còn người kia chỉ như bông cúc dại.

Nhưng hai người có một thứ giống nhau, đó là ánh mắt khiến cả thế gian tang thương.

- Vì anh của cô?

Cường Tử lại châm một liều thuốc nữa hỏi.

- Cậu thật không định giết tôi sao? Chắc cậu không phải là người không thể ra tay giết người, người mà cậu giết còn nhiều hơn cả Lý Bát Nhất và Trần Chí Hưng. Đừng làm bộ từ bi giả mù sa mưa nữa, trong mắt tôi không diệt trừ hậu hoạn đó chính là một kẻ ngốc!

Trần Tử Ngư không trả lời Cường Tử mà hỏi lại hần một câu.

- Anh của cô chết như thế nào?

Cường Tử không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi lại một lần nữa.

Ánh mắt của Trần Tử Ngư như cứng lại, sắc mặt chợt thay đổi sau một cái chớp mắt có vẻ tai ngột hơn. Cô cầm lấy liều thuốc tay run rẩy, liền cười tự giễu.

- Thì ra cậu cũng không biết anh ta chết thế nào, ha ha! Xem ra trong mắt cậu, anh ấy chỉ là kẻ lưu manh không đáng nhắc tới. Trần Chí Hưng cả đời tự cho là mình đúng, nếu như anh ta biết được có kết cục như vậy, không biết liệu có cảm thấy bị thương và không cam lòng hay không?

Cô hút mạnh một hơi.

Trần Tử Ngư đã quen hút thuốc dành cho nữ, khói thuốc cay độc của Hô Luân Bối Nhĩ không chịu nổi, khói thuốc đi vào cổ như ma túy ổn định lòng người khiến cô dần bình tĩnh trở lại.

- Hôm đó, anh tôi bị quân đội chết vào buổi tối, trúng hơn mười viên đạn banh ngực, cuối cùng rơi xuống đất chết không toàn thây. Tôi đến hiện trường cuối cùng, còn nhặt được một ngón tay mang đi chôn cất. Tôi không biết có phải của anh ấy không, nhưng không sao tôi chỉ là làm phận sự của một người em gái.

- Vậy à, thật đáng tiếc.

Cường Tử thở dài nói.

- Đáng tiếc cái gì? Cậu đừng nói là anh ta không đáng chết nhé, loại người như anh ta thực ra là đáng chết cả trăm lần. Tôi báo thù cho anh ta là vì tôi là em gái của anh ta. Mặc dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng quan hệ huyết thống là sự thật không thể không công nhận. Cậu cũng không cần phải tỏ vẻ thương tiếc, anh ấy không phải người tốt, cậu cũng không.

Trần Tử Ngư nói.

- Cô hiểu lắm rồi.

Cường Tử cười cười nói:

- Tôi nói đáng tiếc không phải là tiếc cho cái chết của Trần Chí Hưng.

Tốc độ hút thuốc của hần nhanh hơn nhiều so với Trần Tử Ngư không quen với mùi thuốc của đàn ông, rồi hần vút mẩu thuốc tàn trong tay. Cường Tử phải phải mông đống lên, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, vẫn chói mắt.

- Tôi nói đáng tiếc, là tiếc tại sao không phải là tôi giết anh ta. Nếu như có một cơ hội nữa, tôi nhất định sẽ tự tay giết chết anh ta, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Cường Tử nói:

- Cô đi đi, cô không sai, cô chỉ là một cô gái tỏ ra mạnh mẽ, mà sai là những người đàn ông chúng tôi. Hãy nhớ, sau khi trở về Đông Đỉnh, thay tôi đốt cho anh cô chút tiền giấy, người đã chết, cái gì cũng coi như xong.

Đến chỗ mình vừa nãy đứng xen màn kịch hay, cầm lấy những thứ thuộc về mình, Cường Tử đi không thoải mái tự nhiên, ngược lại có chút cô đơn khiến trong lòng người chưa xót. Một cuộc chiến nếu như liên lụy

đến một cô gái không hề liên quan, mà cô gái đó không thể không trả một cái giá cho cuộc chiến này, đó chỉ có thể nói đây là khoản vô dụng và đáng thương của những thằng đàn ông.

Nếu như có thể khỏe mạnh, bình an sống tiếp, dù cả đời có làm thường binh thường cũng được. Chỉ cần bản thân và người nhà cảm thấy hạnh phúc thì tiền có ít một chút cũng không sao.

Lời này, khiến cho người có dã tâm tỉnh ngộ.

Nhưng tiếc rằng, Trần Chí Hưng đến chết mà vẫn không giác ngộ, điều em gái Trần Tử Ngư của gã muốn thực ra rất đơn giản.

- Cậu không giết tôi, anh sẽ hối hận!

Trần Tử Ngư đứng lên hét về phía bóng lưng mệt mỏi của Cường Tử, ra sức mà hét. Làm như thể sợ hãi trong lòng được giải tỏa hoặc là cô đang rất hoang mang.

Cường Tử không quay đầu lại cũng không dừng bước chân mà chỉ khoát tay áo.

- Tôi sẽ vẫn còn đến giết cậu!

Trần Tử Ngư gào lên.

Nhìn bóng Cường Tử mỗi lúc một xa, Trần Tử Ngư cảm giác như mình mất mát thứ gì đó. Sau khi bóng Cường Tử biến mất hoàn toàn, cô ngồi chồm hổm xuống đất, ôm đầu gối mà khóc thảm thiết, cảm giác tim mình đau tê tái.

Khóc, đôi khi cũng là một chuyện xa xỉ.

Con gái khóc, mỗi lần rơi lệ đều có một ý nghĩa.

Một bóng người đàn ông hao gầy, trẻ trung xuất hiện trước mặt Trần Tử Ngư. Mặc dù anh ta còn rất trẻ như Cường Tử nhưng khuôn mặt lại có nét thang thương không thuộc về độ tuổi này. Đây là một sự kiện quyết đã trải qua sinh tử, một loại âm trầm khiến người ta phát lạnh.

Không khom người, không nhìn cô mà để một chiếc khăn lên người Trần Tử Ngư.

Nhìn về phía bóng Cường Tử mất hút, y đứng thất thần.

- Tôi nói rồi, cô không giết nổi hần đâu, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu trò diễn này không nên là cô làm chủ. Cô cho rằng hần là diễn viên mà cô bố trí, còn cô là đạo diễn, đợi đến lúc kết thúc mới phát hiện ra thì vị trí này đã đảo lộn rồi.

Lý Nham.

Chàng trai đã từng tưởng là thắng hần ở điểm xuất phát chạy nhưng cuối cùng lại thua lúc đến đích trong đại hội thể thao ở Nhất Trung.

Em trai của Lý Bát Nhất.

Trần Tử Ngư không cầm chiếc khăn này, cô thẳng đầu lên nhìn Lý Nham, không còn nhìn thấy vẻ thanh tú của y nữa. Trên khuôn mặt này chỉ có một biểu hiện khiến con tim thù hận của cô đập nhanh hơn.

- Cô xem thường đối thủ của mình, cho nên người bị lừa gạt chính là cô.

Lý Nham ngồi xổm xuống đất, hai tay lằng cằng cầm Trần Tử Ngư lên nói.

- Phụ nữ, không nên bị rơi vào cảnh đao kiếm chém giết. Cô luôn có cảm giác mình không bằng đàn ông đúng không? Ha ha, đó là vì trước kia cô đã có một người anh trai dù rằng không có đạo đứng nhưng luôn nhường nhịn cô. Nếu không có anh ta, lẽ nào cô thực sự cho rằng mình có tài cán sao?

Trần Tử Ngư không nói gì, cô giãy khỏi hai tay của Lý Nham. Bị đứa trẻ kém cả mười tuổi này chỉ trích mình, cô có cảm giác chán ghét.

- Ha ha, đúng vậy, anh cô là kẻ bất lực, trơ mắt nhìn em gái mình bị kẻ khác lăng nhục cũng không làm gì được. Người như vậy cho dù có một khúc thịt dưới háng cũng không coi là đàn ông, cô chắc chắn là cho rằng như vậy.

- Nhưng, anh ta lại là anh trai của cô, anh ta không muốn cô chết cho nên mới thỏa hiệp. Vì để bù đắp cho cô mà anh ta làm rất nhiều chuyện, chỉ có điều không nói cho cô biết mà thôi.

Lý Nham thu tay lại nói.

- Về Đông Đỉnh đi, chỗ này không phải là nơi cô nên đến. Đây là cuộc chiến của những người đàn ông, không thích hợp cho đàn bà mít ướt. Về tìm lấy một người đàn ông tốt mà lấy, sinh con, nuôi con cho chồng, sống tốt, cô thực sự cho rằng Lâm Cường sẽ nương tay tiếp sao? Nếu cô thực sự nghĩ như vậy thì cô chỉ có thể là kẻ ngốc, căn bản cô không thể diễn nổi vở kịch này.

- Cậu cho rằng cậu là ai?

Trần Tử Ngư lau khô nước mắt nhìn đôi mắt Lý Nham hỏi.

- Cậu chỉ là kẻ sống theo thời theo thế dưới đôi cánh của gia tộc có hai đời tổ tông mấy chục tuổi bảo vệ mà thôi, cậu có tư cách gì mà giáo huấn tôi? Lúc tôi giết người, cậu còn đang học cấp hai đấy, bây giờ miệng đã hết mùi sữa chưa? Đừng giả bộ thâm trầm, cậu vẫn chưa có bản lĩnh và kinh nghiệm đấy đâu.

Phản ứng của Trần Tử Ngư vô cùng sắc bén.

Bốp!

Trần Tử Ngư bị Lý Nham hung hăng tát một cái.

- Tôi không thích đánh phụ nữ, nhưng không ngại đánh đứa phụ nữ không tự biết lấy mình.

Lý Nham vuốt vuốt tay, vì dùng quá sức nên tay y cũng ran rát.

- Trước kia có người dám đánh cô như vậy chưa? Cô cho rằng cô đủ độc ác khiến người ta phải sợ cô ư? Nếu không phải có anh trai cô đứng sau che chắn, cô sớm đã bị bắt hiếp giết đi từ lâu rồi. Tỉnh lại đi! Muốn báo thù thì phải tỉnh lại một chút!

Lý Nham chậm rãi đứng lên, móc bao thuốc từ trong túi quần ra châm một điếu. Đây là thuốc mà anh trai Lý Bát Nhất của y thích nhất.

- Khụ, khụ, khụ...

Từ trước đến giờ Lý Nham chưa từng hút thuốc mà bị ho khan. Khói thuốc xông thẳng vào yết hầu khiến hần khó mà thích ứng được. Y lựa chọn con đường mà anh trai y chưa đi hết, nhưng lại không thích ứng được với cuộc sống của anh trai mình.

- Thiếu gia, chúng ta về đi?

Một người đàn ông trung niên không biết xuất hiện phía sau Lý Nham từ bao giờ, y khom người từ tốn nói với Lý Nham.

Lý Mặc, phó tổng giám đốc văn phòng trinh thám Chung Cực.

Cũng là họ bên ngoại của Lý Gia Đông Đỉnh.

- Ủ, sắp xếp xong xuôi chưa?

Lý Nham hỏi.

- Đã xong hết rồi, cậu từng nói, kẻ địch bước đến nửa đường có thể đánh, đây là đạo lý để giành lấy chiến thắng. Chúng ta thừa lúc y trở tay không kịp mà đánh mới có hiệu quả tốt. Nếu may mắn, có lẽ có thể quyết định bằng một trận chiến.

- Mong là vậy, nói thực trước kia tôi không nghĩ gì đến sẽ cùng hần đứng ở hai mặt đối lập nhau không chết không thôi. Hần là người khiến tôi khâm phục từ tận trong nội tâm, tôi vẫn muốn trở thành bằng hữu của hần, nhưng tiếc rằng... Đã không thể trở thành vậy thì làm kẻ địch thôi.

Lý Nham nói với giọng âm ảm.

Y lập tức xoay người đi không thèm ném xĩa đến Trần Tử Ngư bị đánh đến sưng cả mặt vẫn còn ngồi chồm hổm trên mặt đất. Lý Mặc nhắm mắt đi theo đuôi Lý Nham thực giống như một con chó biết nghe lời vậy.

140. Chương 140: Không Thể Chết

Cường Tử gửi tin nhắn cho Chu Bách Tước, sau đó bỏ điện thoại vào túi quần. Hắn nhìn cảnh quan xung quanh cười khó hiểu, phân biệt phương hướng một chút, sau đó Cường Tử đi về phía con đường nhỏ vắng vẻ.

Giống như hầu hết những khu biệt thự ở các thành phố lớn đều nằm cách biệt với những nơi náo nhiệt. Không biết là cố gắng đi tìm sự thanh tịnh hay là vì ngắm nhìn sự tôn quý và tránh đi khói bụi của nhân gian. Biệt thự Ly Hồ như thế, Húc Nhật Nhất Phẩm cũng như vậy.

Có mấy con đường để Cường Tử quay về Húc Nhật Nhất Phẩm, hắn chọn con đường yên tĩnh nhất để đi.

Mặc dù vẫn chưa quen ở đây, nhưng Cường Tử sớm không còn quá trẻ để biết nên phải nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh mới. Hắn đi mất hai tiếng đồng hồ, cầm một tấm bản đồ thành phố Trường Xuân, cẩn thận đánh dấu rõ ràng mỗi con đường nhỏ.

Lúc đi thì có vẻ chậm nhưng lúc về đã nhanh hơn.

Dường như đang sợ cái gì đó?

Hoặc là có mưu đồ gì khác?

.....

Trên thảo nguyên Nội Mông rộng lớn như đại dương, từng cơn gió thổi lên đồng cỏ đã bị dê bò gặm nhấm nhỏ. Những người dân du mục đã dần thích ứng với việc nuôi nhốt súc vật không còn sinh sống trên lưng ngựa, nhưng không thể phủ nhận thời đại này hán tử thảo nguyên biết cưỡi ngựa chắc chắn sẽ ít hơn người biết lái xe.

Trác Thanh Đến đi cả đêm đến quân khu Thẩm Dương để nhận lệnh lập tức dẫn theo một chiến đội viên đặc biệt và Kim Tiểu Chu đến thảo nguyên không có gì đặc biệt này. Nơi này thuộc về Tích Lâm Quách Lạc Minh, hiện là đồng cỏ nuôi súc vật màu mỡ thứ hai của Nội Mông, nhưng dê bò vẫn không thể béo mập bằng trước kia.

Nhóm Trác Thanh Đến cách sáu mươi dặm đã bắt đầu hành quân đi bộ, một đoàn mười mấy người duy trì trật tự. Ngoài trừ một binh lính đi đầu dò đường thỉnh thoảng quay lại vẫy tay, tất cả mọi người còn lại dường như không có bất kỳ trao đổi nào.

Mười chiến sĩ bộ đội đặc chủng đi theo sau Trác Thanh Đến, chính là thành viên đại đội Đông Bắc Hồ tiếng tăm lừng lẫy quân khu 39 Thẩm Dương. Chính là những chiến sĩ ưu tú trong quân đoàn 39 có lịch sử huy hoàng, còn bây giờ những quân nhân Trác Thanh Đến tiếp nhận chỉ huy này là ưu tú của ưu tú, tinh nhuệ của tinh nhuệ.

Quần áo của họ đều rất đơn giản, ngoài vũ khí, đạn dược và một chút lương thực dường như không còn hành lý nào khác. Kim Tiểu Chu thay một bộ đồ tác chiến màu xanh lá cây theo sát phía sau Trác Thanh Đến, đến giờ hành quân gấp gáp sau mười dặm cũng không phải là điều gì khiến anh ta khó thích ứng.

Hướng chi, trên vai anh ta còn vác theo một khẩu súng bắn tỉa M25 nặng hơn vũ khí của các chiến sĩ khác rất nhiều. Nhưng nghị lực và sự chịu đựng của lính mới biểu hiện ra ngoài khiến cho bọn lính cũ sau lưng anh ta tán thưởng thật lòng.

Lúc sắp đến nơi chỉ định, Trác Thanh Đến giơ tay lên ta hiệu có ý bảo đội quân dừng lại. Các đội viên tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ rất chuyên nghiệp đã nhanh chóng chuẩn bị súng ống chỉnh tề, sau đó tự tìm cho mình nơi bí mật ẩn nấp. Từ khi tay của Trác Thanh Đến giơ lên đến khi tất cả mọi người đã biến mất, tổng cộng chưa đến hai mươi giây đồng hồ.

Trác Thanh Đến gạt đầu hài lòng, bình tĩnh nhuệ không cần nhiều, đây là chân lý mà anh ta luôn tôn thờ. Anh ta không phải là loại nhân tài chỉ huy mười vạn hoặc trên trăm vạn đại quân, anh ta không có khả

năng bày mưu tính kế và nhìn nhận toàn cục. Anh ta chỉ là một phần tử nắm bắt cơ hội hiển hình, cho anh ta một đại đội sẽ bộc lộ được tài chỉ huy bằng với cả một đại quân hoàn chỉnh.

Nhìn đồng hồ một chút, còn kém thời gian dự tính hơn hai mươi một tiếng đồng hồ. Nếu chậm một chút nữa, chỉ e phòng vệ bên đó sẽ tăng cấp, bọn họ sẽ không thể tiếp cận thuận lợi được. Trên quy mô quốc gia, đây là lần hành động đầu tiên mà quy mô không lớn lắm, nhưng đối với một người quân nhân mà nói đây có thể gọi là một lần hành động đáng sợ.

Có người tòng quân cả đời cũng chưa từng tham gia vào cuộc chiến sinh tử nào, đây là một cơ hội mà tất cả các quân nhân đều trông đợi. Thời hòa bình, rất nhiều quân nhân đều có một nỗi xấu hổ và xót xa là kiến thức học được không dùng vào việc gì. Nhưng một khi lên chiến trường rồi, bọn họ sẽ bùng nổ ý chí và nhiệt huyết chiến đấu.

Trác Thanh Đế ngồi xổm trên mặt đất, chăm chú nhìn vào ngọn đèn dầu yếu ớt phía xa, trong con người của anh ta thâm thúy như biển, trấn định như núi.

Sau khi làm theo hiệu lệnh của Trác Thanh Đế, Kim Tiểu Chu đã đi tìm một hướng ẩn náu, anh ta tìm được một điểm ngắm bắn mai phục khá tốt. Lần đầu tiên tham gia vào quân đội đã bị Trác Thanh Đế kéo vào nhập cuộc, đây là một lần kỳ ngộ và khiêu chiến. Nếu lần này hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, vậy thì con đường từ nay về sau của anh ta trong quân đội sẽ tiến xa hơn rất nhiều.

Lúc trước thủ trưởng ở quân khu Thẩm Dương cũng không đồng ý cho người không có kinh nghiệm tác chiến tham gia vào hành động lần này, cho dù xuất phát từ sự tính thành công hay lo lắng cho sự an toàn thì quả thực Kim Tiểu Chu cũng khiến người ta rất nghi ngờ. Là Trác Thanh Đế đề nghị, thỉnh cầu muốn kiểm nghiệm khả năng thực chiến của Kim Tiểu Chu có tư cách tham gia cuộc chiến đả kích quân quân này hay không.

Một vị đại nhân vật trong quân khu rất ưu ái Trác Thanh Đế cho nên đã phá lệ đồng ý với yêu cầu của anh ta.

Kim Tiểu Chu tham gia vào một tổ có ba người, diễn tập quy mô nhỏ đối kháng giữa hai tổ.

Kết quả khiến người ta bất ngờ chính là, hai thành viên đột kích khác cùng đội với Kim Tiểu Chu không có thấy qua mặt mũi của đối phương, ba gã đối phương bao gồm cả một tên bắn tỉa nổi danh, hai gã đội viên đột kích đều bị Kim Tiểu Chu hạ gục và tuyên bố xóa sổ.

Kim Tiểu Chu thắng trong xảo trá.

Phương án tác chiến của anh ta vượt xa quy tắc thông thường, dùng y phục và súng bắn tỉa của mình để làm một màn kịch vô cùng hoàn mỹ, còn anh ta dùng chính khẩu súng ngắn và một thanh dao găm quân dụng để ám sát đối phương. Súng bắn tỉa đối phương sau khi phát hiện ra điểm ngắm bắn bố trí giả của anh ta, ngay lúc khẩu súng bắn tỉa của y vang lên thì Kim Tiểu Chu như một con báo săn ẩn nấp kín đáo không một tiến động vồ về phía tay súng bắn tỉa kia.

Anh ta dùng dao găm cắt đứt chỉ là tượng trưng yết hầu của đối phương, sau đó dùng máy bộ đàm của tay súng bắn tỉa đối phương phát tín hiệu cho hai đội viên đột kích của đối phương nói tay súng bắn tỉa của đối phương đã giải quyết xong, có thể tiến hành lệnh đột kích.

Sau đó anh ta dùng súng bắn tỉa của đối phương giải quyết hết hai đội viên đột kích lộ người ra chỉ trong ba giây đồng hồ với hai phát súng.

Lợi dụng địa hình trong sân huấn luyện nhỏ để tiến hành ngụy trang, ẩn nấp, ám sát và đột kích. Các động tác gọn gàng, không một chút vướng bận nào.

Cả một cuộc chiến chỉ dùng hai mươi phút đã khiến đám quan lớn toàn quân khu mở rộng tầm mắt.

Trong trận chiến này Kim Tiểu Chu thắng ở chỗ đánh bất ngờ và lợi dụng sự khinh địch của ba gã thành viên đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ.

Các nhân vật trong quân khu sau khi xem xong cảnh diễn tập này đều đứng lên, trừng mắt với đại đội trưởng đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ, nói một câu: Xấu hổ! Sau đó xuống khỏi đài quan sát đi thẳng ra sân. Thủ trưởng qua tuổi lục tuần đứng lại bên cạnh Trác Thanh Đế, vỗ vỗ bả vai anh ta nói:

- Hậu sinh khả úy, hay lắm!

Sau khi đại nhân vật rời khỏi bãi huấn luyện, đại đội trưởng đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ đã chạy thẳng đến bên cạnh ba đệ tử đắc ý nhất của mình, mắng một câu:

- Ba người các cậu làm trò cười cho người ta, xấu mặt chưa?

- Người mất mặt không chỉ là tôi, còn có người của Đông Bắc Hồ ta! Để cho một lính mới xử lý gọn gàng, còn mặt mũi nào nói mình là người Đông Bắc Hồ nữa?

Nghe ông ta nói như có ý đá ba đội viên này ra khỏi Đông Bắc Hồ, điều này khiến ba hán tử xương cốt cứng chắc suýt nữa bật khóc không dám phản bác. Nếu cứ như vậy mà rời khỏi Đông Bắc Hồ, vậy thì ba người họ sẽ phải mang theo nỗi sỉ nhục suốt cuộc đời.

- Lần này ba các cậu đi theo thiếu tá Trác Thanh Đế hoàn thành nhiệm vụ, nếu như không lấy được thắng lợi mỹ mãn thì rút ra khỏi Đông Bắc Hồ về nhà an tâm mà trồng trọt với vợ đi!

Đại đội trưởng buông lại một câu rồi bỏ đi.

Ba gã đội viên đầu tiên là hối hận sau đó là vui mừng, tâm trạng thay đổi rất nhanh.

Cuối cùng Kim Tiểu Chu cũng lấy được sự tín nhiệm của các đội viên ở Đông Bắc Hồ. Nếu muốn được người khác tôn trọng, vậy thì nhất định phải thể hiện khả năng thực chiến, dựa vào bản lĩnh của chính mình để nói chuyện! Nếu sợ hãi, dù là cháu nội của chủ tịch nước cũng sẽ không ai để ý đến anh.

Năng lực Kim Tiểu Chu thể hiện, dù là cách đánh thường quy của bộ đội cũng khó khiến người ra tiếp nhận. Nhưng anh ta thắng, toàn thắng, đó mới là quan trọng.

Cho nên biểu hiện thắng lợi của anh ta được tôn trọng, cũng đã thực sự lấy được một vé đường hoàng vào quân đội.

Xuất phát từ quân khu Thẩm Dương, suốt quãng đường Kim Tiểu Chu liên lạc với các đội viên bằng ám ngữ và ám hiệu tay. Khả năng trí nhớ của anh ta càng khiến người khác phải lau mắt mà nhìn. Chỉ một ngày trên đường, dường như anh ta đã nắm chắc tất cả các thuật ngữ tác chiến, ám ngữ, ám hiệu tay đây là những thứ cơ bản phối hợp với tổ.

Kim Tiểu Chu là một người rất lơ mơ, cũng là một người rất lười, nhưng đây không phải là bản chất của anh ta. Lúc anh ta chấp nhận một việc gì đó sẽ thích ứng nhanh hơn người người rất nhiều.

Trác Thanh Đế sở dĩ mãnh liệt yêu cầu mang theo Kim Tiểu Chu chưa đủ tư cách để tham gia vào nhiệm vụ lần này, cũng là vì y biết rõ Kim Tiểu Chu là một người cố chấp, một khi xác định được phương hướng thì có chết cũng không quay đầu lại.

Quan trọng nhất là, qua thời gian Trác Thanh Đế đích thân dạy dỗ, Kim Tiểu Chu đã có đầy đủ tố chất của một tay bắn tỉa, hơn nữa khả năng tùy cơ ứng biến của Kim Tiểu Chu đã khiến Trác Thanh Đế tin chắc rằng nhiệm vụ lần này anh ta có thể phát huy thế mạnh của mình. Không sợ chết, giỏi lợi dụng tất cả, trong nghịch cảnh có thể tìm cơ hội thắng lợi đó là chỗ đáng quý của Kim Tiểu Chu.

.....

Hai đội viên lặng lẽ đi quan sát và xác nhận an toàn lập tức một người quay lại báo cáo tình hình với Trác Thanh Đế. Lần này Trác Thanh Đế mang theo mười hai đội viên Đông Bắc Hồ. Thêm cả anh ta và Kim Tiểu Chu, thực lực đủ để đối phó với một đơn vị tiểu đội bình thường, mà mục tiêu lần này tuy rằng nguy hiểm nhưng số lượng người cũng không quá nhiều, cho nên các đội viên trông có vẻ không quá căng thẳng.

Nhưng đội viên Đông Bắc Hồ đều tôn thờ một đạo lý, đó là lúc sắp lên đường làm nhiệm vụ lần này đội trưởng đi lên nói một câu.

Ông ta nói:

- Không tập trung một trăm phần trăm chấp hành nhiệm vụ, kết cục chỉ có là cái chết. Trên chiến trường không có cơ hội cho anh hối hận, anh cũng đừng cho kẻ địch cơ hội hối hận. Đây không phải là nhà nhà qua

lại, anh đến, tôi ở, đao thật, súng thật tương đương với máu đỏ, óc trắng. Máu sau khi đã chảy ra dừng mong còn được trở về. Vì nhớ đến vợ ở nhà phải sống tốt, sau đó là giết địch.

Ông ta nói:

- Dừng để người nhà phải nhận giấy báo tử của mình, thứ đó nếu chúng ta có chọn, tốt nhất là chia cho người nhà của kẻ địch.

Cho nên đội viên của Đông Bắc Hồ rất thư thái, cũng rất tập trung.

Chiến trường là tàn khốc, không phải người chết thì là ta chết!

Vì ở nhà còn có mẹ già tóc bạc chờ mong, vì người phụ nữ từng đêm mong chờ, ta không thể chết được.

141. Chương 141: Sau Lưng

Thành viên đội dò đường trở về lặng lẽ báo cáo với Trác Thanh Đế:

- Khu dân cư phía trước ước chừng có khoảng ba mươi hộ dân, theo như tin tức tình báo khu dân cư này đã bị phần tử khủng bố khống chế, tất cả mọi người đều đang phục vụ tổ chức khủng bố. Vừa này quan sát phát hiện bên ngoài khu dân cư có bốn trạm gác ngấm, còn có hai đội tuần tra lưu động, muốn tiếp cận rất khó.

Trác Thanh Đế nhẹ gật đầu nói:

- Chú ý giữ bí mật, mục tiêu còn chưa xuất hiện, chờ lệnh của tôi mới được hành động.

- Rõ!

Thành viên đội tiềm kích lên tiếng sau đó trở về tiềm phục.

Mười ba người ẩn nấp ở các vị trí khác nhau, không nhúc nhích. Trong bụi cỏ cao lưng chừng, tất cả mọi người giống như hoá đá, duy trì một tư thế hết sức chăm chú chờ đợi bắt đầu hành động.

Vài ngày trước Thẩm Hồ Thiên đi Hồ Luân Bối Nhĩ mật đàm với một người thay mặt cho Đại kiều đến từ Tân Cương, nội dung có liên quan đến tổ chức phản động chuẩn bị phát động một lần phản động quy mô tương đối lớn ở Nội Mông Cổ lần này, dùng để phối hợp cuộc vận động phản quốc sắp phát động ở Tây Tạng.

Trác Thanh Chiến sau khi nhận được tin tức trước tiên thông báo cho cấp lãnh đạo quân khu có liên quan biết, sau khi trải qua bàn bạc giữa đôi bên xác định một phương án hành động.

Do người của Trác Thanh Chiến giả mạo phần tử phản động Nội Mông đón đầu thành viên đến từ Tân Cương và tổ chức phản động, quảng một mẻ lưới hốt gọn tất cả! Bởi vì tầm nhìn chỗ này không có gì che chắn, không thích hợp quân đội hành động. Cho nên nhiệm vụ lần này do đại đội tác chiến đặc biệt Hồ Đông Bắc phụ trách, thực thi tấn công chính xác.

Mà Trác Thanh Đế thì kiên quyết phản đối một điểm, đó chính là người giả mạo phần tử phản quốc Nội Mông Cổ phải do anh ta đích thân làm.

Cách thời gian ước định căn cứ đối phương vẫn còn đúng hai mươi phút, Trác Thanh Đế dẫn đầu thành viên đội tác chiến đặc biệt sớm tiến vào khu vực tiến hành mai phục, cố gắng để được một mẻ tóm gọn người phía Tân Cương và phần tử khủng bố, cần phải giải quyết cuộc chiến trong thời gian nhanh nhất, sau đó lại do người của Trác Thanh Đế giả mạo thành viên phản động, dẫn đến phần tử phản quốc Nội Mông Cổ.

Tin tức là do phía bên Tân Cương truyền đến, Đại kiều kia ở Tân Cương hô mưa gọi gió như Hách Liên ở Đông Bắc cũng là một người phối hợp lần hành động này. Hơn nữa thành viên tổ chức phản động cũng đã sớm tìm đến vị Đại Kiều này tìm sự hợp tác trước tiên, kết quả không ngờ vị Đại kiều này tuy rằng thân trong xã hội đen nhưng có một trái tim yêu nước thông qua con đường khác tìm đến Trác Thanh Chiến.

Mà Trác gia và tổ chức phản động có cừu hận khó mà nói cho hết được. Mười lăm năm trước ở Tây Tạng tổ chức phản động chuẩn bị phát động một cuộc phản động quy mô rất lớn, nhằm ngay lúc một vị Trung tướng chú của Trác Thanh Đế là chỉ huy cao nhất quân đội đóng ở Tây Tạng, sau khi nghe ngóng được âm mưu tổ chức phản động quyết định chọn cách trấn áp, ít nhất ba trăm bảy chục thành viên tổ chức phản động toi mạng trong lần trấn áp đó, vì vậy mà chuốc lấy một mối đại cừu sinh tử.

Lúc trước tổ chức Đồ Đông thậm chí bỏ ra cái giá năm trăm vạn đô la Mỹ (5 triệu USD) mua cái đầu của vị Trung tướng Trác gia này, nhưng vẫn không thể như mong muốn. Mà trước đó ba năm, tổ chức phản động xâm nhập vào đại thảo nguyên Nội Mông Cổ, lại là nhân vật thanh niên kiệt xuất hơn người đời sau của Trác gia Trác Thanh Chiến, chém giết một hơi hơn bảy mươi thành viên tổ chức phản động, do đó thành viên tổ chức phản động ở Nội Mông Cổ gần như bị chém tận giết tuyệt, cừu hận nâng thêm một bậc nữa.

Cũng chính vì xuất phát từ nguyên nhân này, vốn Đại kiều Tân Cương không có một chút qua lại với Trác Thanh Chiến mới có thể nghĩ đến anh ta trước tiên. Thông qua rất nhiều con đường bí mật liên hệ với Trác Thanh Chiến, sau đó song phương cùng nhau bày cục thế để bắt ba ba trong hũ!

Mà Trác Thanh Đế lần này vừa hay được điều đến đảm nhiệm phó đại đội trưởng đại đội tác chiến đặc biệt Hồ Đông Bắc, sau khi biết được việc này cũng sẵn yêu cầu chủ trì đợt hành động lần này.

Khi Trác Thanh Chiến một mình bắc tiến dốc sức làm ra một mảnh giang sơn to lớn, một vị huynh trưởng trong Trác gia quan hệ tốt nhất với Trác Thanh Đế cũng là con của vị Trung tướng bắn chết ba trăm bảy chục thành viên phản động ở Tây Tạng kia, bị phản tử khủng bố phản động ám sát.

Đó là một thanh niên rất chính trực phúc hậu, sau khi Trác Thanh Chiến đi rồi vẫn luôn quan tâm chăm sóc Trác Thanh Đế rất nhiều.

Người trẻ tuổi tên gọi Trác Thanh Sơn vốn không có lòng làm quan, ở trong một trường tiểu học cũ nát vùng núi xa xôi Tứ Xuyên làm thầy giáo. Cần cù và thật thà như bò, chính trực như từng bách. Mười bảy đứa bé cả trường học xem hắn là trời, là cha!

Cuộc sống hằng ngày giáo dục và ăn uống của mười bảy đứa trẻ, đều là Trác Thanh Sơn một mình gánh vác. Anh ta muốn dạy bọn nhỏ số học, ngữ văn, lịch sử địa lý, còn muốn dạy bọn chúng tiếng Anh và thể dục, tất cả chương trình học đều là một mình anh ta dạy dỗ. Mà sau khi tan học anh ta còn phải làm cơm trưa cho mười bảy đứa nhỏ, đối với bọn nhỏ anh ta bỏ ra gần như toàn bộ nhiệt tình của mình.

Ngay khi người yêu chín năm nhưng nhớ Trác Thanh Sơn trào non lợi suối đến chỗ trường tiểu học kia, buổi tối đó một cô gái bé nhỏ chủ động móc ra nhẫn đính hôn cầu hôn Trác Thanh Sơn, năm thành viên tổ chức phản động tìm được nơi đó, tàn nhẫn giết chết Trác Thanh Sơn và hôn thê chưa cưới của anh ta hơn nữa chặt cả đầu mang đi!

Sáu đứa bé ở trường lúc ấy chỉ có một đứa đi vào trong núi để bắt đom đóm cho vợ chưa cưới của sư phụ đẹp giống như tiên nữ trên trời xuống trần gian kia may mắn thoát khỏi tai nạn, lúc đứa bé quay về vừa hay nhìn thấy thầy giáo nó kính yêu nhất bị người ta một đao chặt đi cái đầu, tỷ tỷ xinh đẹp kia bị người ta xé bỏ quần áo trong lúc phản kháng cũng bị giết chết, chặt đầu ngay sau đó.

Đứa bé non nớt bụm lấy miệng của mình núp ở trong khe núi cả một đêm, cho đến sau khi mặt trời lên cao mới khóc gào chạy bốn mươi dặm sơn đạo về đến nhà nói cho cha mẹ của mình biết việc mới xảy ra. Đứa bé không dám về trường học cũ nát nhìn qua thầy của mình, bởi vì nó tận mắt thấy mấy kẻ ác kia cầm theo đầu lâu của tỷ tỷ xinh đẹp và thầy nghênh ngang rời đi.

Nó dường như thấy được gương mặt trắng bệch kia của thầy, thấy được nước mắt trên mặt của tỷ tỷ xinh đẹp.

Giờ khắc đó bị khắc dấu ấn thật sâu vào trong óc của nó, cả đời cũng không có quên được.

Nó nhớ rõ người cầm một thanh đại đao, một đao chặt đi cái đầu của thầy. Trên mặt người kia có một vết sẹo dữ tợn, rất dài, từ đầu lông mày thẳng đến bên dưới môi. Mặc dù khoảng cách xa nhưng dưới ánh đèn yếu ớt, nó vẫn nhớ kỹ đặc trưng của người đó.

Trung tướng qua tuổi sáu mươi sau khi có được tin tức đứa con duy nhất của mình bị người ta giết hại, ngược lại không có khóc lóc. Ông ta nhốt chính mình trong thư phòng hai ngày hai đêm, sau đó sáng sớm

ngày thứ ba sửa soạn xong quần áo rửa mặt chải lưng lên trở về quân khu, giống như căn bản không có phát sinh qua chuyện này.

Chỉ là bảo mẫu trong nhà khi thu dọn thư phòng cho Trung tướng, ở trong giỏ rác nhìn thấy giấy lộn bị vo thành từng cục từng cục. Trên mỗi một trang giấy đều viết hai chữ Thanh Sơn, trên mặt giấy vết nước mắt loang lổ.

Khi chuyện này xảy ra, Trác Thanh Chiến vừa đến phân khu quân đội thành phố Đông Đỉnh. Bởi vì anh ta và Trác Thanh Sơn quan hệ rất tốt, sợ anh ta không thể nào tiếp nhận chuyện này, người trong nhà vẫn luôn gạt chưa có nói cho anh ta biết.

Trác Thanh Đế và ca ca của anh ta Trác Thanh Chiến không giống nhau, anh ta đi là một con đường lớn quang minh, mà không phải xã hội đen. Anh ta nhập ngũ hơn nửa thành tích xuất sắc, có tiền đồ không thể hạn định. Một khi anh ta biết được chuyện này, người trong nhà lo lắng anh ta sẽ làm ra hành động quá khích gì nữa, Trác gia không thể mất thêm một đứa con.

Mà Trác Thanh Chiến không giống như vậy, hắn là một tên kiêu hùng!

Ngay khi biết được thành viên tổ chức phản động chuẩn bị rút vào Nội Mông Cổ tiến hành hoạt động phá hoại, hắn nghe xong tin tức Tôn Diệu Dương báo cáo chỉ nhẹ gật đầu mà không nói lời nào. Thường trà đọc sách, lạnh nhạt như nước.

Đêm đó, Trác Thanh Chiến dẫn theo Tôn Diệu Dương và Thẩm Hổ Thiên còn có ba mươi thuộc hạ tinh nhuệ. Đi hai trăm dặm đột nhập điểm tập hợp của thành viên phản động, ra tay đánh lên ban đêm, ba mươi người đối mặt bảy mươi thành viên phản động giết tới trời đất tối tăm!

Trác Thanh Chiến một mình chính tay đâm chết hai mươi một thành viên phản động, huyết nhuộm quần áo!

Cắt lấy hơn bảy mươi cái đầu người xếp thành một đống, trước đống đầu người chất cao rút ra ba cây thuốc lá Trung Nam Hải Trác Thanh Sơn yêu thích cắm vào.

Hắn quỳ gập xuống.

- Thanh Sơn, hôm nay tôi dùng bảy mươi cái đầu người huyết tể anh ở trên trời linh thiêng, ngày khác tôi lại chính tay đâm hung phạm tặng cho anh làm nô bộc!

Một trận chiến này ba mươi người tinh nhuệ Trác Thanh Chiến dẫn đi chết hết một nửa, mà ngay cả Tôn Diệu Dương và Thẩm Hổ Thiên đều thương tích trầm trọng! Nhưng giống mười bảy đứa nhỏ vùng núi kia xem Trách Thành Sơn là cha là trời, bọn họ cũng như vậy xem Trác Thanh Chiến là trời! Không ai có một câu oán hận, chỉ có sát ý và lửa giận ngập trời!

Một ngày kia vùng đao chém ba ngàn ác bá, giết hết man di!

Đây là lời của Trác Thanh Chiến ngày hôm đó!

Ngay khi Trác Thanh Đế biết rõ cái chết Thanh Sơn anh trai của Trác Thanh Đế, đã là nửa năm sau chỉ đành ôm hận trong lòng. Anh ta như chú anh ta nhốt mình trong đại viện Trác gia vốn là căn phòng Thanh Sơn từng ở, ba ngày ba đêm không hề đi ra khỏi phòng. Mặc cho mẹ của anh ta ở ngoài cửa khóc lóc cầu xin, anh ta vẫn lặng lẽ như hòn đá nước nhỏ không thấm vào được.

Ba ngày sau anh ta cũng giống như chú của anh ta đi ra khỏi cánh cửa kia, trên mặt đã không nhìn được nét bi thương, chỉ có sự kiên cường và tâm huyết của đàn ông Trác gia.

Trác gia từ trên xuống dưới hai đời hai người bị tổ chức phản động treo giải thưởng ám sát, một người là Trác Chân quan chỉ huy cao nhất đóng quân ở Tây Tạng, một người là Đại kiêu xã hội đen Ứng Kích phương bắc Trác Thanh Chiến.

Mà Trác Thanh Đế, thì thề rằng trong những năm còn sống phải tìm được người chặt đi cái đầu anh trai của anh ta kia, dùng máu của hắn để tế lễ anh linh Thanh Sơn ca!

Đây cũng là nguyên nhân tại vì sao Trác Thanh Đế kiên quyết muốn tham gia hành động lần này, trong lòng của anh ta, cũng có một phần cứng đầu giống như vậy, không chết không nguôi.

Giơ tay nhìn đồng hồ, Trác Thanh Chiến nhẹ nhàng thở ra một hơi không khí căng phồng bị đè nén phía bên trong lồng ngực. Hắn là một người rất có nghị lực và định lực, nhưng cừu hận trước mặt cũng khó tránh khỏi trong lòng khó thể bình tĩnh.

Chính như vị đại nhân vật kia của quân khu Thẩm Dương, trước khi bọn họ xuất phát nói lời kia với Trác Thanh Đế.

- Nếu như anh có thể buông lỏng sát ý trong lòng, thành tựu tương lai không thể hết được. Nhưng tôi biết rõ anh buông không được, anh là một người trọng tình nghĩa. Như vậy cũng tốt, thừa dịp tuổi trẻ phạm chút ít sai lầm không hề gì, sau khi già sẽ hối hận. Nhưng có một dạng anh phải nhớ kỹ, người cừu hận dù có sâu đi nữa cũng không thể mâu thuẫn với lợi ích quốc gia!

- Hết thấy dùng lợi ích quốc gia làm trọng!

Vị đại nhân vật này lúc trước làm tham mưu trưởng thủ hạ của Trác Chấn ở Tây Tạng, chuyện lúc trước ông ta vô cùng hiểu rõ. Thành viên tổ chức phản động oán hận sâu đậm đối với Trác gia anh ta biết rõ hơn bất gì ai khác, cho nên trước đó ông ta từng do dự là có nên để cho Trác Thanh Đế tham gia hành động lần này hay không.

Ông ta không hoài nghi thành tựu tương lai của Trác Thanh Đế sẽ vượt xa bậc cha chú của anh ta, cho nên càng không hy vọng anh ta xuất hiện bất ngờ gì.

Cho nên ông ta dằn dờ Trác Thanh Đế không thể hành động theo cảm tính.

Cho nên Trác Thanh Đế áp chế cứng rắn sát ý kích động trong lòng của mình.

Khi chấp hành nhiệm vụ, nếu bị cừu hận che lấp đôi mắt và tâm linh, không riêng nhiệm vụ sẽ thất bại, càng sẽ mất đi tính mạng của một đội binh sĩ dưới tay mình!

Áp xuống dục vọng khát máu cuồng bạo của mình, Trác Thanh Đế trong máy bộ đàm đã tìm được điểm nhắm bắn tốt nhất nói một câu với Kim Tiểu Chu, sau đó đứng lên sải bước đi nhanh về phía chỗ ngọn đèn phía trước kia.

- Tôi giao sau lưng của mình cho cậu, còn có mười ba mạng người bao gồm cả cậu trong đó.

142. Chương 142: Hang Cọp

Trác Thanh Đế một mình đi tới nơi có ánh đèn xa xa, anh ta từ trong túi quần lấy ra một điều thuốc lá thơm đặc sản Nội Mông châm lửa. Sau khi rít một hơi rất sâu, sau đó âm thầm chuyển đổi vai diễn của mình. Anh ta làm cho nét mặt của mình trông có vẻ hết sức thoải mái còn mang theo một chút bất cần đời, bước đi với dáng vẻ vô cùng giống bọn công tử bột được nuông chiều.

Cùng lúc anh ta đi về phía trước, hai mươi thành viên đội Hồ Đông Bắc ẩn núp kín đáo ở chỗ tối cũng theo đó chậm rãi bí mật tiến về phía trước cách đó một đoạn, dừng lại ở lần ranh có thể không bại lộ đến thời xông vào giải cứu Trác Thanh Đế nội trong thời gian ngắn nhất. Chỗ này là giới hạn cuối cùng có thể tiếp cận, nếu như nhích lên trước nữa vậy thì sẽ chạm mặt ngay với lính gác tuần tra của đối phương.

Còn lại Kim Tiểu Chu, nằm sấp ở chỗ bí mật, như một khối đá cứng vụn nằm!

- Kẻ nào! Đứng lại!

Một cảnh vệ ẩn nấp ở chỗ tối quát nhẹ một tiếng với Trác Thanh Đế. Lập tức kéo chốt bảo vệ súng tự động trong tay ra, nếu như Trác Thanh Đế biểu hiện ra một chút khác lạ hắn ngay lập tức bắn ra viên đạn chết người.

Trác Thanh Đế không nói gì, mà là hai tay giao nhau làm ra một cử chỉ rất quái dị. Sau khi liên tục biến hoá mấy loại ám hiệu bằng tay, anh ta đứng lại tại chỗ không có đi tiếp nữa.

Lính gác từ bóng tối đi ra, tuy rằng Trác Thanh Đế làm ra ám hiệu bí ẩn rất đúng với ám hiệu nội bộ phản động của bọn họ. Nhưng phương thức sống không thể thấy ánh sáng và cảnh giác xây dựng trong nỗi tuyệt vọng nhiều năm như vậy của y không có để cho y lơ đãng phòng bị, y nâng vũ khí tự động loại nhẹ tiên tiến do Liên Bang Nga chế tạo, từng bước một tiếp cận đến gần trước người Trác Thanh Đế.

Chốt bảo vệ súng tự động trong tay y vẫn còn mở, với thân thủ và tốc độ phản ứng của y, nội trong khoảng mấy giây đồng hồ như vậy cũng có thể bắn chết đối phương! Y có tự tin này, bằng không cũng sẽ không còn sống sót sau gần năm năm sống kiểu liều mạng như vậy.

- Anh là ai?

Lính gác hỏi.

Y nhìn chằm chằm thanh niên tuấn mỹ có chút tà dị trước mặt này, không biết tại làm sao trong lòng có một loại cảm giác như lâm đại địch. Nhiều năm như vậy kinh nghiệm cuộc sống trên lưỡi đao đã khiến cho y cảnh giác, nhân vật trước mặt này tuyệt đối là một người nguy hiểm đến cực điểm!

Trác Thanh Đế liếc nhìn lính gác, khoe miệng lộ ra một nét khinh thường.

- Nội Mông Cổ, La Diệu!

Anh ta nói.

La Diệu là con cháu của La Quán Nhật đã từng bá chủ Nội Mông Cổ, cũng là người nhà họ La duy nhất trốn thoát khỏi tay tám mươi tinh nhuệ của Tôn Diệu Dương trong cuộc tắm máu ngày đó. Nhưng không người nào biết được, ngày thứ sáu khi hắn thoát khỏi tai ương trong trận huyết quang kia, hắn đã bị Trầm Hồ Thiên tìm được sau đó chém hai trăm đao đau đến chết đi sống lại.

Vốn Trầm Hồ Thiên muốn chém hai trăm chín mươi đao, đáng tiếc La Diệu không trụ được.

La Diệu huỷ hoại hai mươi chín người phụ nữ, một người mười đao, không quá đáng.

Cái chết của La Diệu là một bí mật, cho nên khi Trác Thanh Đế nói cho anh trai của anh ta biết muốn đích thân tham gia lần hành động này. Trác Thanh Đế đã bảo anh ta dùng cái tên này, người nào cũng biết La Diệu và Trác Thanh Chiến có thù không đội trời chung, thân phận này vừa hợp.

- La Diệu? Chưa nghe nói lần nào!

Lính gác hô hoán một tiếng giơ súng tự động trong tay lên nhắm ngay đầu Trác Thanh Đế, ngón tay của hắn đã đề ở trên cò súng, chỉ cần nhẹ nhàng bóp cò súng, viên đạn sẽ không mấy may lưu tình trong một phần mười giây bắn toác đầu Trác Thanh Đế!

Xoạt!

Một tiếng vang nhỏ!

Cũng không thấy Trác Thanh Đế có động tác gì, một thanh phi đao dài hẹp nhỏ bén trúng tay trái áp lên cò súng của lính gác, chặt đứt gọn gàng ngón giữa và ngón trỏ của hắn!

A!

Lính gác kêu lên một tiếng kinh hãi, trên bàn tay sau một hồi tái tê hắn mới giật mình cảm thấy mình không còn cầm được cây súng!

Cúi đầu nhìn xem, hắn mới phát hiện hai ngón tay của mình đã hoàn toàn tách khỏi cơ thể. Máu tươi dày đặc màu đỏ thẫm theo súng chảy xuống, mà hắn không ngờ không có cảm giác đau đớn!

Trong con người của y loé lên một loại sợ hãi lộ hẳn ra bên ngoài, không thể tưởng nổi! Dưới tình hình không có chút phản ứng nào, y bất ngờ bị người ta cắt đứt hai ngón tay!

Trác Thanh Đế thối ra một làn khói thuốc, khoe miệng khinh miệt nhếch lên.

- Tao ghét nhất người khác dùng súng chĩa vào đầu của tao, gọi ông chủ của mày ra gặp tao, bằng không tao ra tay lần nữa sẽ không phải là cắt ngón tay của mày, mà là cắt cổ họng của mày!

Giọng điệu anh ta lạnh lạnh nói.

Bốp Bốp Bốp!

Một hồi âm thanh vỗ tay từ nơi xa truyền tới, lập tức sau một tiếng cười to có mấy người sải bước đi nhanh đến.

- Ha ha ha! Tuyệt kỹ phi đao của La thiếu gia quả nhiên danh bất hư truyền! Trương Mỗ Nhân hôm nay mở rộng tầm mắt rồi!

Trác Thanh Đế quay đầu chậm rãi híp mắt nhìn xem vài người đi tới trước mặt, cầm đầu là một người Hồi Giáo điển hình tuổi tác khoảng chừng bốn mươi tuổi. Để râu quai nón, một cặp mắt tinh quang bắn ra bốn phía nhìn thẳng vào Trác Thanh Đế. Dáng người hắn ta thon gầy cao lớn, hai tay hai chân đều rất dài, bước chân đi đến thật giống như một con khỉ ngựa lớn bằng mấy mét.

Trương Mỗ Nhân?

Trác Thanh Đế suy nghĩ một thoáng trong đầu, tình báo ở trên đưa xuống Trương Mỗ Nhân này hẳn chính là Trương Định Bang, tên thật gọi là A Hợp Mãi Đề (Amhamed Ahmat), là một trong những người phụ trách thành viên xâm nhập Nội Mông Cổ lần này của tổ chức phản động. Gã A Hợp Mãi Đề này tiếng tăm rất lớn ở nước ngoài, hắn vẫn luôn duy trì liên lạc từ trước tới nay với tổ chức Al-Qaeda. Hắn ta không ngừng cố gắng kết lãnh đạo tổ chức Al-Qaeda Osama bin Laden và lãnh đạo tổ chức phản động với nhau.

Hắn ta ở trong tổ chức phản động có địa vị rất cao, vẫn luôn gánh vác nhiệm vụ quan trọng thu thập tình báo và liên lạc với quân đồng minh. Hơn nữa còn nhận nhiệm vụ phó quân trưởng quân đội thánh chiến phản động - tổ chức quân sự phản động, quân hàm trong tổ chức phản động cho hắn ta là Thượng tướng.

Chẳng qua đáng để nhắc đến là, tuy rằng tổ chức phản động dùng thành viên quân sự không dưới vạn người. Hắn coi như là một cánh quân đội của tổ chức khủng bố có sức uy hiếp cực lớn, nhưng sự quản lý trong đó ngược lại hết sức bất nháo.

Ở trong quân thánh chiến phản động, có hơn một trăm tên tướng quân, hai tên nguyên soái, một tên đại nguyên soái!

Nói cách khác, một người cán bộ cấp thấp trong quân chính quy, ở trong quân thánh chiến tối thiểu nhất cũng là Thiếu tướng.

Chưa có gì hết nghe tên xưng hô này rất có thể hù dọa người khác, nhưng ở trong tổ chức phản động chức vụ này thật giống như quản lý trên đường cái thông thường. Cũng như bạn tùy tiện giới một chậu nước từ lầu hai xuống đường cái, ít nhất có thể xối ướt ba đến năm tên quản lý, còn có một chủ tịch. Đối lại trong nội bộ tổ chức phản động, bạn không thể xem thường bà lao công quét dọn nhà cầu, có lẽ bà ta là một vị Đại tá!

- Anh là ai?

Trác Thanh Đế ngậm thuốc lá ngẩng cằm lên hỏi.

- Bỉ nhân họ Trương, gọi là Trương Định Bang, là đặc biệt đến tìm La thiếu gia hợp tác.

A Hợp Mãi Đề cười giả tạo nói.

Hắn ta xoay người nói với người trung niên thân thể mập mạp:

- Mãi Mãi Đề (Arhamed), anh đến giới thiệu một chút cho chúng tôi.

Người tên gọi là Mãi Mãi Đề, chính là người trong xã hội đen bên phía Tân Cương, chính là người nhận được sự ủy thác của tổ chức phản động tìm kiếm vị Đại kiều xã hội đen đứng đầu ở Tân Cương kia, trao đổi việc phát triển cùng nhau.

Mãi Mãi Đề là một tên mập, trên mặt lộ ra nét cười đặc biệt giả tạo hợp với người buôn bán. Mặt của gã rất lớn, một gương mặt trắng nõn bởi vì cười cho nên trương ra giống như con chó không để ý tới bánh bao. Da mông đầy đặn gấp mười tám lần thật giống một đoá hoa...À không, mười tám bãi phân trâu.

- La thiếu, tôi là Mãi Mãi Đề. Là tôi và hùng ưng bay trên bầu trời Tân Cương Vưu Nỗ Tư (Yukanok) đại nhân tiến hành một cuộc nói chuyện thân mật với nhau, Vưu Nỗ Tư đại nhân vĩ đại giới thiệu ngài cho tôi, hơn nữa ông ta đích thân phái người bắt được liên lạc với ngài. Tin rằng sứ giả Vưu Nỗ Tư đại nhân đã nói qua việc của tôi với ngài, cho nên bây giờ xin ngài buông bỏ địch ý, bởi vì chúng tôi đã đứng ở trên một chiến tuyến.

Mập mập nói tiếng Hoa có chút không nửa này nửa nọ, nhưng vẫn có thể nghe hiểu.

- Hừ!

Trác Thanh Đế hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, rất khinh miệt.

Nhìn tay tên mập Mãi Mãi Đề đưa ra, anh ta cũng không có đáp lại.

Ở trong hồ sơ, La Diệu là một người tự phụ đến cao ngạo. Tính mạng của hắn chung quy luôn giữ được sự tôn trọng chỉ có một mình La Quán Nhật, đối với những kẻ khác bao gồm cả Hách Liên Xuân Mộ ông trùm ba tỉnh phía đông hắn cũng dám nói năng xấc láo. Hắn có một tuyệt kỹ phi đao, nội trong ba mươi thước đều trúng không sai trật phát nào. Càng chưa bao giờ bị đánh bại khi đối đầu với kẻ khác, phụ thân và mẫu thân của hắn chết trong tai nạn xe, từ nhỏ đi theo chú La Quán Nhật lớn lên, trời sinh tính lãnh ngạo thích máu.

Trác Thanh Đế phải biểu lộ ra cá tính của La Diệu, một tài nghệ phi đao kia không khó biểu hiện ra, trước khi đi bộ đội anh ta đã si mê tuyệt kỹ phi đao, khi còn bé xem tiểu thuyết Cổ Long đại hiệp đã mơ ước có ngày trở thành nhân vật kinh thế hãi tục như Tiểu Lý Thám Hoa vậy. Điểm này sau khi vào được bộ đội anh ta lựa chọn súng bắn tỉa cũng có thể nhìn ra, anh ta là một con quái vật si mê tấn công tâm xa.

Mà tính cách loại đồ vật này, thì cần phải dựa vào tài diễn kịch của anh ta, mỗi ánh mắt, mỗi động tác, mỗi biểu hiện nhỏ nhất đều phải biểu lộ ra loại cuồng ngạo kia của La Diệu.

- Tôi đói bụng!

Giọng nói Trác Thanh Đế lạnh lẽo nói ra ba chữ, lập tức sải bước đi nhanh về phía khu dân cư phía trước.

Mãi Mãi Đề xấu hổ thu tay lại nhìn A Hợp Mãi Đề, sau khi tầm mắt hai người đan vào nhau một thoáng vẫn còn có một chút nửa tin nửa ngờ. Đối với cách làm người của La Diệu bọn họ đã điều tra qua, xem biểu hiện vừa nãy của Trác Thanh Đế và biểu thị trên hồ sơ cơ bản trùng khớp. Nhưng làm những hành động này với bọn họ, ngay cả cha mẹ của mình cũng không tin, tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng người lần đầu gặp mặt.

Ra hiệu bằng mắt với Mãi Mãi Đề, A Hợp Mãi Đề cười ha ha làm cử chỉ xin mời.

- La thiếu gia mời vào bên trong, trà sữa nóng ấm và thịt viên nước sốt đã chuẩn bị xong rồi.

Trác Thanh Đế lần nữa khẽ hừ một tiếng, không nói một lời đi về phía lầu vải.

A Hợp Mãi Đề dẫn theo người đi theo phía sau Trác Thanh Đế, hắn ta bí mật ở sau lưng làm một cử chỉ, một tên thành viên phản động lập tức rời khỏi, lặng lẽ chạy về phía một cái lầu khác.

Trác Thanh Đế làm như không thấy hành động mờ ám vừa rồi của bọn chúng.

Ngẩng đầu đi vào lầu, Trác Thanh Đế ngồi xuống trên một chỗ chần mềm thật lớn. A Hợp Mãi Đề nhìn thấy Trác Thanh Đế phản ứng đầu tiên là muốn ngồi xuống vị trí chủ nhân, do dự một chút mới đi về phía bên cạnh. Chi tiết nhỏ này bị anh ta thấy được, điều này khiến cho thân phận Trác Thanh Đế càng thêm chắc chắn một phần.

La Diệu, là tên công tử bột ngoại trừ La Quán Nhật ngay cả ông trời cũng không nhìn trong mắt.

Sau khi ngồi xuống Trác Thanh Đế quét mắt nhìn một thoáng người ở trong lầu, giường mắt nhìn A Hợp Mãi Đề hỏi:

- Còn có ai chưa đến?

A Hợp Mãi Đề phát tay để cho thuộc hạ lui ra ngoài, chỉ để lại Mãi Mãi Đề ngồi xuống.

- Lần này chủ yếu là cùng La thiếu gia nói chuyện về việc hợp tác, một lát nữa sứ giả Vương Nỗ Tư đại nhân cũng sẽ đến. Cuộc gặp gỡ hôm nay chỉ có vài người chúng ta, cho nên xin La thiếu gia yên tâm.

- Ừ!

Trác Thanh Đế phát ra một tiếng khịt từ trong lỗ mũi, anh ta nhìn thức ăn đặt trên bàn, lập tức nhíu lông mày. Từ trong lòng ngực móc ra một thanh dao găm bằng bạc bới lên hai cái trong thức ăn, sắc mặt buồn lúng.

- Ha ha, La thiếu gia anh quá cẩn thận rồi.

Đầu lông mày A Hợp Mãi Đề chau lại, đè nén cơn giận sinh ra trong thoáng chốc rõ ràng không mấy thân thiện hành động này của Trác Thanh Đế. Trên mặt của hắn ta vẫn luôn treo nét cười, thật giống như một vị hán tử Mông Cổ hiếu khách chân chính.

143. Chương 143: Tuyệt Địa!

- La thiếu gia, chuyện của anh tôi ít nhiều cũng nghe nói qua. Đối với cái chết của La gia tôi cũng là rất buồn, La gia là anh hùng hào kiệt tôi kính nể nhất, mất đi tính mạng trong tay bọn côn đồ Trác Thanh Chiến kia thật sự là bất hạnh của thiên hạ. Tôi vì không thể ở thời điểm máu chốt kia xuất hiện ở bên cạnh các ngài đặc biệt biểu lộ sự tiếc nuối lớn nhất của tôi, cũng để tỏ vẻ bi thương cái chết của La gia.

A Hợp Mãi Đề một tay đặt trước ngực khom người một chút nói.

Giọng điệu của gã hết sức đau xót, nhưng trên mặt của gã ngược lại là một bộ mặt đùa cợt.

- Ông có ý gì!

Vừa ăn một miếng thịt dê vo viên Trác Thanh Đế trừng mắt lạnh lẽo hỏi.

Mãi Mãi Đề khẩn cấp ra hiệu bằng mắt cho A Hợp Mãi Đề.

- Ha ha, La thiếu gia anh hiểu lầm rồi. Tôi nghĩ Trương tiên sinh chỉ là đơn thuần muốn biểu đạt một chút nuối tiếc với việc qua đời của La gia. Ông ấy cũng không mảy mai suy nghĩ của anh, chúng ta hợp tác lần này cần phải thật thành thật với nhau, cho nên chúng ta đều nên hết lòng giữ vững lý trí mới có thể hoàn thành mục tiêu chung của chúng ta, đúng không nào?

Trác Thanh Đế hừ một tiếng lạnh lùng, cầm dao găm trong tay lên mặt bàn.

- Mục tiêu của chúng ta không giống nhau, các người muốn phản quốc mà tôi không có dự định đó! Tôi chỉ muốn giết Trác Thanh Chiến, những thứ khác không quan tâm!

- La thiếu gia, điều này chính là mục tiêu chung của chúng ta.

A Hợp Mãi Đề giống như cười ha ha để nhện cơn tức nói:

- Tên tiểu tử họ Trác kia chẳng những là cừu nhân của anh, cũng là cừu nhân của chúng tôi. Huynh đệ chúng tôi chết ở trong tay hắn cũng không ít hơn anh bao nhiêu. Mà bước đầu tiên lần hành động này của chúng tôi, chính là xóa sạch chướng ngại vật ảnh hưởng đến sự phát triển của chúng tôi!

Mãi Mãi Đề nói.

Trác Thanh Đế:

- Những thứ đó tôi mặc kệ, các người cần cái gì tôi có thể hết lòng ủng hộ. Nhưng có một điểm, cái đầu Trác Thanh Chiến cần để lại cho tôi!

- Điều này không thành vấn đề.

A Hợp Mãi Đề nói.

Chợt một người vén màn cửa lều vải đi vào. Gió đêm mát mẻ từ cửa ra vào thổi nhào đến, khiến cho vài người cùng cảm thấy tinh thần chấn động.

- Hừ! Là ai cuồng vọng như vậy!

Một bóng người cứng chắc từ ngoài cửa loáng cái đã vào đến, đây là một người đàn ông cao lớn chiều cao tới một mét chín. Y mặc một áo khoác cổ bằng lông lại mở rộng lồng ngực, trên ngực cơ bắp từng múi gần như muốn bung ra. Sáu khối cơ bụng gọn gàng trên bụng lúc nói chuyện nhúc nhích nhúc nhích, trình diễn ra đầy đủ bùng lên một loại sức mạnh đẹp đẽ.

Tóc của y rất ngắn, có một đôi mắt không lớn nhưng tinh quang chớp loé. Vẻ mặt dữ tợn, khoé miệng cong vênh cũng khiến cho người nhìn ra đây là một gã hung ác dị thường.

Mà nhất là khiến cho người ta không rét run, chính là trên mặt y có một vết sẹo ai nhìn thấy cũng phải giật mình.

Từ đầu lông mày thẳng đến dưới cằm, vô cùng dữ tợn.

Ngay khi người này vừa xuất hiện, trái tim Trác Thanh Đế đập chậm lại một nhịp!

Chính là hắn!

Tên một đao chém rớt đầu anh trai Trác Thanh Sơn của anh ta!

- Tôi tưởng ai, chẳng qua là một tên mặt trắng mà thôi. Một con chó nhà có tang có tư cách gì ở đây lớn lối, tin đại gia ta một đao chém rớt cái đầu của mày xuống hay không!

Gã đàn ông có vết đao trên mặt dữ tợn nói.

Y nhìn chăm chú ánh mắt Trác Thanh Đế, thật giống như một đầu mãnh thú đói khát phát hiện con mồi ngon miệng.

Trác Thanh Đế kìm chế gắt gao sự bành trướng trong lòng mình, trong con ngươi anh ta lửa giận cũng rất khó nén. Cũng khó thể nào không chế hô hấp nặng nề và dao găm nắm chặt, cẩn thận quan sát vẫn có thể khiến cho người ta nhìn thấy sơ hở. May mà La Diệu vốn chính là một người sắc mặt âm tàn ác độc, đối với người mình nhìn không thuận mắt sẽ luôn có sắc mặt như vậy.

- Mày lại là con chó hoang nào từ đâu chạy đến đây sửa bữa?

Uống một ngụm rượu sữa ngựa, Trác Thanh Đế vuốt dao găm trong tay ánh mắt âm lạnh nói.

- Mẹ nó! Mày tin đại gia ta bây giờ thiên mày hay không!

Gã đàn ông vết đao trên mặt đi vài bước về phía trước, tiến sát đến trước cái bàn của Trác Thanh Đế hét lên giận dữ.

Trác Thanh Đế không cam lòng yếu thế, anh ta đứng phắt dậy nhìn trừng trừng đôi mắt gã đàn ông có vết đao trên mặt nói:

- Mày nói thêm một câu nữa, tao cam đoan cắt nát cổ họng của mày!

- Mày muốn chết!

Gã đàn ông có vết đao trên mặt quát, trên người của y toả một luồng sát khí ra xung quanh, khiến cho trong lòng người ta sinh ra nỗi sợ hãi.

Y giơ tay lên muốn một quyền đánh vỡ thái dương của Trác Thanh Đế, mà Trác Thanh Đế giơ tay dao găm trong tay lên tốc độ cực nhanh nhắm ngay cổ họng của y. Hai người ăn miếng trả miếng, một cuộc ác chiến dường như khó thể nào ngăn cản!

A Hợp Mãi Đề ra hiệu bằng mắt với Mãi Mãi Đề, gã lập tức cười đưa tay lên giữ chặt gã đàn ông có vết đao trên mặt nói:

- Hồ Phỉ Tư, vị này chính là khách quý thủ lĩnh mời đến, là bạn tốt của tổ chức chúng ta, anh không nên như vậy mà, đây cũng không phải là cách đãi khách của tổ chức chúng ta.

Trác Thanh Đế hừ mạnh một tiếng từ trong lỗ mũi, ánh mắt vẫn nhìn trừng trừng sắc bén Hồ Phổ Tư như cũ.

Một tên mặt đỏ một tên mặt trắng, hát diễn kịch đều đạt.

Trác Thanh Đế bây giờ biểu hiện cũng không quá tức giận, phải nói là hợp đến từng chút một. Nhưng trong lòng của anh ta dù rằng gắt gao áp chế nhưng vẫn có lửa giận ngập trời đang thiêu đốt, đây là một loại cừu hận gần như không thể nào khống chế!

Anh trai của anh ta, người anh trai thương yêu mình nhất, tốt với mình nhất sau khi Trác Thanh Chiến đi. Chính là bị tên gọi là Hồ Phổ Tư này giết hại, hơn nữa tàn nhẫn cắt mất cái đầu!

Đàn ông nhà họ Trác đều là hán tử tâm huyết, không ai cúi đầu trước kẻ thù!

Nhưng Trác Thanh Đế vẫn dùng hết sức áp chế cơn kích động trong lòng, anh ta biết mình bây giờ tuyệt đối không thể xúc động. Nhiệm vụ lần này không chỉ là tiêu diệt thế lực phản động thâm nhập Nội Mông, chủ yếu nhất là dẫn ra thế lực Nội Mông hợp tác chuẩn bị cùng phản động trong tối kia.

Mấy năm nay Trác Thanh Chiến ở Nội Mông, thật sự nghĩ không ra còn có ai có thực lực và lá gan dám đi con đường phản quốc này. Có như vậy cũng thấy đây là thế lực ẩn núp cực kỳ, hơn nữa đã có thể hợp tác với phản động vậy nói rõ thế lực trong tối này tuyệt đối không thể khinh thường!

Anh ta vẫn giơ tay chìa mũi dao găm về phía cổ họng của Hồ Phổ Tư, trên mặt biểu hiện chuẩn bị ra tay giết người.

- Tất cả đều là người mình, làm gì tổn thương hoà khí như vậy chứ?

A Hợp Mãi Đề cười ha hả từ chỗ ngồi đứng lên, thản nhiên đi đến giữa Hồ Phổ Tư và Trác Thanh Đế. Duỗi ra hai tay chia đôi nắm tay Hồ Phổ Tư và bàn tay cầm dao găm của Trác Thanh Đế. Sức mạnh trên cổ tay gã cực kỳ lớn, Trác Thanh Đế theo bản năng giãy hai cái không ngờ không thể thoát khỏi.

Anh ta kinh ngạc liếc nhìn A Hợp Mãi Đề, nét cười trên khuôn mặt kẻ kia khiến cho anh ta hết sức kinh hãi.

Ngay khi trong lòng Trác Thanh Đế nảy sinh cảnh giác, tình thế biến đổi bất ngờ!

A Hợp Mãi Đề bỗng buông lỏng cánh tay Hồ Phổ Tư ra, Hồ Phổ Tư nhe răng cười một quyền nện tới thái dương của Trác Thanh Đế.

Sự việc xảy ra bất ngờ! Không có một chút dấu hiệu!

Trác Thanh Đế một khắc này do dự một thoáng, phản ứng đầu tiên của anh ta là tự cho rằng mình bị lộ, nhưng lập tức lại sinh ra tâm lý may mắn. Cuộc sắp đặt lần này vô cùng bí mật, ngoại trừ Trác Thanh Đế và hai viên đại tướng thuộc hạ chỉ có bộ phận cao tầng của quân khu biết rõ, về mặt lý thuyết không bao giờ bị lộ bí mật!

Mà anh ta là người vừa từ phía nam điều đến quân khu Trầm Dương, cũng sẽ không có người nhận ra mình!

Nghĩ đến điểm này Trác Thanh Đế không có toàn lực phản kháng, chỉ là lách đầu một chút hướng thân sang bên. Sức mạnh ẩn giấu trong một quyền của Hồ Phổ Tư kinh người gào thét nện trên bả vai của Trác Thanh Đế, sức mạnh trong một quyền này vượt xa tưởng tượng của Trác Thanh Đế! Sức mạnh khủng khiếp trực tiếp nện gãy xương bả vai của anh ta, ngay cả trong khoang ngực của anh ta cũng hít thở khó khăn, suýt nữa đã bất tỉnh!

Trác Thanh Đế mất đi tiên cơ một tay bị A Hợp Mãi Đề giữ cứng, tay trái của anh ta còn chưa giơ lên quyền thứ hai của Hồ Phổ Tư đã đến!

Huych một tiếng!

Một quyền này đánh trực tiếp trên ngực Trác Thanh Đế, đánh lõm lồng ngực của Trác Thanh Đế xuống. Theo đó tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, Trác Thanh Đế biết xương sườn của mình đã gãy rời.

A Hợp Mãi Đề nhìn Trác Thanh Đế mềm oặt té xuống, sau đó y buông tay của mình ra chúi trên y phục. Chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, y chăm chú nhìn đôi mắt của Trác Thanh Đế cười dữ tợn nói:

- Công tử gia của Trác gia, là anh tự mình đi tìm cái chết, không thể trách được người khác!

Trác Thanh Đế gặp phải trọng thương thân thể cuộn tròn té trên mặt đất, anh ta rốt cuộc biết mình vừa nãy mới phạm sai lầm chí mạng! Bởi vì tâm lý may mắn nhất thời, làm cho mất hết tất cả!

Đối phương không có nổ súng, đội viên tác chiến đặc biệt Hồ Đông Bắc mai phục ở phía ngoài căn bản cũng không biết mình bị nhìn thấy! Hơn nữa đáng sợ hơn chính là, đối phương đã sớm biết rõ thân phận của mình, mười ba đồng đội bên ngoài kia bao gồm cả Kim Tiểu Chu cũng đang đối mặt với uy hiếp của cái chết!

Hồ Phổ Tư cười điên dại một cước giẫm trên ngực Trác Thanh Đế nói:

- Nhãi con! Bây giờ biết rõ nắm đầm đại gia lợi hại rồi chứ? Mày không phải muốn báo thù sao? Tao cho mày biết! Cái tên anh trai phế vật kia của mày chính là chết ở trên tay của đại gia tao, còn có chị dâu xinh đẹp kia của mày, cũng là trước để cho đại gia tao chơi xong sau đó một đao chặt đầu!

Trác Thanh Đế không có bị lời của Hồ Phổ Tư chọc giận, tuy rằng anh ta bị trọng thương nhưng vẫn còn năng lực chiến đấu nhất định. Anh ta giả vờ làm ra một biểu lộ đau đớn không chịu nổi còng thân mình xuống, không có lo lắng cho mình mà là suy nghĩ mười ba huynh đệ không biết chút xíu tình hình nào phía ngoài kia.

Làm như đang xác minh dự cảm không hay của Trác Thanh Đế, tiếng súng vang lên dữ dội phía ngoài lều vải.

Mãi Mãi Đề dường như khuôn mặt có chút máu tươi nên khó chịu, gã lặng lẽ lui về sau vài bước, trên mặt khó thể che giấu vẻ chán ghét. A Hợp Mãi Đề liếc nhìn gã lập tức cười nói:

- Mãi Mãi Đề, anh giống như một tên đàn ông sao nhát gan như vậy. Lẽ nào anh không thích mùi vị máu tươi sao? Anh không biết đây là thứ mùi vị rất ngon đó nha.

Gã quệt một chút máu từ trên mặt Trác Thanh Đế nhét vào trong mồm, dường như cực kỳ hưởng thụ hương vị máu tươi.

- Tiểu tử, tao trước không giết mày, trước hết để cho mày nhìn xem những người mà mày mang đến kia chết như thế nào, sau đó tao chậm rãi giết chết mày!

A Hợp Mãi Đề nói một cách tang tóc.

Xoạt!

Sau một tiếng súng vang lên. Trên trán một đội viên đội Hồ Đông Bắc tiềm phục ở chỗ tối nổ bùng lên một đám mưa máu! Dù anh ta che giấu vô cùng tốt, nhưng vẫn bị đối phương phát hiện ra.

- Có tay súng bắn tĩa!

- Là bấy!

Trong máy bộ đàm vang lên tiếng la hoảng của đội viên Hồ Đông Bắc, tất cả mọi người bị tấn công bất thành linh kinh hãi. Nhiệm vụ lần này cực kỳ bí ẩn, bọn họ tuy rằng là xong chuẩn bị ứng phó tình hình đột ngột phát sinh, nhưng vẫn là bị đánh trở tay không kịp!

Nghe thấy tiếng súng quen thuộc, trái tim Kim Tiểu Chu đập lên mạnh mẽ!

Gần như là phản ứng theo phản xạ, anh ta ôm súng lăn về một phía. Ngay lập tức khi thân hình vừa mới di động, một viên đạn xoạt một tiếng chui vào trong mặt đất chỗ anh ta vừa mới nằm sấp!

Tay súng bắn tĩa!

Hơn nữa còn là cao thủ.

Sau khi Kim Tiểu Chu lộn mấy vòng ôm súng lên nhanh chóng lui lại phía xa xa, anh ta giữ vững tốc độ cực nhanh dùng cách chạy không theo quy tắc nào di động nhanh chóng. Trong tình huống bị tay súng bắn tĩa của đối phương khoá cứng, chỉ có không ngừng di động không theo quy tắc nào mới tạm thời giữ được tính mạng!

Kim Tiểu Chu thật sự giống như một con báo linh hoạt, không ngừng chạy xen lẫn trong các bụi cỏ rậm rạp. Cơ bắp toàn thân anh ta bị kéo căng lên, một loại tiềm năng bị hoàn cảnh nguy hiểm cực độ bức ra.

- Tất cả nhanh chóng rút lui, có tay súng bắn tĩa! Giữ vững bước chân đừng theo quy tắc nào!

Kim Tiểu Chu vừa trốn tránh vừa quát trong bộ đàm.

Pằng!

Sau một tiếng súng vang lên lại một đội viên Hồ Đông Bắc bị bắn chết không rõ tại sao, anh ta vừa mới nhanh như mèo muốn thay đổi chỗ ẩn nấp đã bị đối phương một phát súng trúng trái tim lấy mạng!

- Đối phương không chỉ có một tay súng bắn tĩa!

- Tất cả chú ý! Đối phương có hai tay súng bắn tĩa!

Chỉ trong nháy mắt có hai tên đồng đội chết oan chết uổng, điều này làm cho đội viên đại đội tác chiến đặc biệt Hồ Đông Bắc từng người đều như đao cắt qua tim! Nhưng tất cả giữ nguyên sự tỉnh táo, theo mệnh lệnh của tiểu đội trưởng bắt đầu di chuyển có tổ chức rất nhanh về phía sau.

Pằng!

Một bụi cỏ cao bên cạnh Kim Tiểu Chu bị đạn cắt đứt, viên đạn gần trong gang tấc đã khiến Kim Tiểu Chu cảm thấy khí tức chết chóc. Anh ta bỏ nhào vào trong bụi cỏ, lập tức lăn xuống một sườn dốc.

Đây là một chỗ đất trũng không tính là lớn, nhưng vừa vặn giúp Kim Tiểu Chu che giấu thân hình. Không thể không nói có đôi lúc may mắn cũng là một phần thực lực, chỗ đất trũng này cứu mạng Kim Tiểu Chu!

Kim Tiểu Chu điều chỉnh nhanh tư thế trong chỗ trũng, sau đó chậm rãi di chuyển đến ven chỗ trũng dò hòng xuống ra. Dựa theo phương vị nổ súng của đối phương vừa rồi, Kim Tiểu Chu bắt đầu tìm kiếm vị trí tay súng bắn tĩa của đối phương.

Trong tiếng súng vang lên, thêm một đội viên chết tại chỗ dưới đạn của súng bắn tĩa.

- Kim Tiểu Chu! Anh còn sống không?

Tiểu đội trưởng la hét bỏ nhào xuống đất, một viên đạn bay sượt qua lỗ tai hần.

- Tôi đây!

Kim Tiểu Chu quát.

- Diệt tên khốn khiếp kia cho tôi!

Tiểu đội trưởng rống giận.

- Cho tôi chút thời gian!

Kim Tiểu Chu ép chế một cách tuyệt vọng bối rối trong lòng, bảo chính mình cố hết sức ổn định bàn tay hết sức run rẩy. Hô hấp của anh ta rất nặng, mồ hôi chảy vào trong mắt khiến cho tầm mắt trở nên hết sức mờ.

Lại thêm một đội viên hy sinh nữa, âm thanh rống giận của tiểu đội trưởng truyền đến lần nữa.

- Kim Tiểu Chu! Anh nhanh con mẹ nó lên!

- Đừng la! Câm miệng cho lão tử!

Kim Tiểu Chu sau khi rống lên một tiếng hít thở hai lần thật sâu, mồ hôi trong mắt biến mất trên cánh tay. Tay nắm chặt súng bắn tĩa cũng dần dần ổn định lại, anh ta trong lòng nói đi nói lại với chính mình, phải trấn định! Phải trấn định!

A Hợp Mãi Đề nói với Trác Thanh Đế:

- Nghe thấy tiếng súng không? Đó là âm thanh tuyệt vời cỡ nào. Anh hẳn có thể tưởng tượng được đồng bọn của mình đang chết đi từng người một, lẽ nào anh không cảm thấy bị thương sao?

Gã nhìn Trác Thanh Đế, thật giống như nhìn một món đồ chơi thú vị.

- Nói cho tôi biết... là ai!

Trác Thanh Đế mở trừng hai mắt, anh ta nhìn A Hợp Mãi Đề hỏi một cách khó khăn.

144. Chương 144: Đột Biến!

- Anh đoán coi?

A Hợp Mãi Đề cười ha hả hỏi.

Trác Thanh Đế trở mình khó khăn nằm ngang trên mặt đất, sau khi anh ta ho khan kịch liệt hai tiếng ho ra một ngụm máu tươi lớn. Một quyền của Hồ Phổ Tư đánh ở trên lồng ngực anh ta quả thật vô cùng mạnh, Trác Thanh Đế không những gãy mấy cây xương sườn, nội tạng cũng chịu tổn thương.

- Tôn Diệu Dương?

Để máu tuý ý chảy xuống dưới cằm, Trác Thanh Đế nhẹ giọng hỏi.

A Hợp Mãi Đề sắc mặt ngốc trệ một thoáng, lập tức nở nụ cười hung dữ.

- Hôm nay nếu như không giết mày, tao sẽ hối hận cả đời. Trí tuệ của mày khiến cho tao cảm thấy sợ hãi, tao may mắn hôm nay nắm được quyền chủ động ở trong tay. Lê nào người họ Trác tội mày đều thông minh như vậy? Tao muốn biết mày tại sao có thể trực tiếp nghĩ ra hấn?

Trác Thanh Đế cố gắng móc ra từ trong bóp một hộp Hồ Luân Bối Nhĩ đặc sản Nội Mông Cổ, tuy rằng khoe miệng còn treo vết máu, nhưng thần sắc của anh ta thoải mái, thậm chí trên mặt còn có nụ cười nhàn nhạt.

Châm một liều thuốc, Trác Thanh Đế cố làm cho mình nằm thoải mái hơn.

Anh ta nghiêng tai nghe ngóng, tiếng súng bên ngoài vẫn đang vang lên, dường như thế cục bại đã không cách nào xoay chuyển.

- Gọi hấn ra đây đi, tôi tin rằng hấn nhất định ở nơi này. Nếu như không xảy ra chuyện gì bất ngờ, bây giờ hấn đang gọi điện thoại cho anh trai của tôi. Nói tôi gặp phải việc ngoài ý muốn, bảo anh trai tôi chạy gấp tới đây, sau đó khi anh trai tôi trên đường chạy đến đây hoặc là nhìn thấy thi thể của tôi, hấn đột nhiên xuống tay lần nữa giết anh ta tôi, đúng như vậy không?

Bốp bốp bốp bốp!

Một hồi tiếng vỗ tay từ ngoài cửa vang lên, màn lều vải bị vén lên, một người vỗ tay đi vào. Người này vừa vào cửa, ánh mắt Trác Thanh Đế đã đã sáng rực lên.

- Quả nhiên là anh!

Trác Thanh Đế thấp giọng nói.

Về mặt Tôn Diệu Dương tươi cười đi vào lều vải, vừa vỗ tay vừa phóng ra ánh mắt tán thưởng đối với Trác Thanh Đế. Bước chân của hấn không nhanh, dùng một loại tư thái thắng lợi bước vào như đi dạo. Trong nét mặt thoải mái của hấn thậm chí mang theo chút sung sướng, dường như tâm tình rất tốt.

- Tôi đã nói từ trước, nói về thông minh cơ trí nhị gia là người tôi thấy xuất sắc nhất. Đơn thuần giả thuyết suy luận ăn khớp và can đảm, nhị gia anh xứng đáng gọi là Sherlock Holmes.

Tôn Diệu Dương đi đến trước mặt bên người Trác Thanh Đế nói.

Hấn kéo cái ghế dài ngồi xuống, lấy hộp Hồ Luân Bối Nhĩ từ trong tay Trác Thanh Đế sang. Từ trong hộp thuốc lá rút ra một liều thuốc đốt lên, sau khi hít một hơi nhứ đầu lông mày, lập tức vứt bỏ mẫu thuốc.

- Tôi luôn không hiểu, mười mấy đồng một bao thuốc rác rưởi. Chiến gia tại sao thích hút như vậy? Tôi đã từng muốn giống như Trầm Hồ Thiên học Chiến gia chỉ hút một hiệu thuốc như vậy, nhưng tiếc rằng, chưa thành công.

- Có lẽ là vì nguyên nhân về mặt tính cách, tôi không quen hút loại thuốc nhu hoà và không có cái gì cay độc này. Hơn nữa thuốc này quá rẻ rồi, hút không tốt cho cơ thể.

Dùng chân nghiền thuốc thành mảnh vụn, Tôn Diệu Dương làm như đang phát tiết gì đó.

- Tôi nhớ rõ anh trai tôi nói qua, anh là cô nhi. Đã từng có thời gian ngay cả cơm cũng không có mà ăn đoán chừng anh cũng đã quên rồi. Mười tám đồng một bao Hồ Luân Bối Nhĩ anh hút không quen, đó là bởi vì dục vọng của anh đã bành trướng đến mức ngay cả bản thân cũng khó có thể thỏa mãn. Cho nên Trầm Hồ Thiên có thể thanh thần trốn ở phía sau màn, mà anh ngược lại nóng lòng biểu hiện ra bên ngoài bản thân đứng trên người khác.

Trác Thanh Đế rút một hơi thuốc lá nói.

- Anh trai tôi đến đến rồi à?

Anh ta hỏi.

- Ủ, đến rồi, lúc này hắn đang nửa đường rồi. Sáu tay súng bắn tĩa thủ hạ của tôi, hai người ở đây, bốn người ở nửa đường khu chiêng gõ trống đón chào anh ta.

- A đúng rồi, còn có Trầm Hồ Thiên người anh rất tán thưởng nữa. Nội Mông Cổ không phải có câu gọi là muốn động đến Trác Thanh Chiến, trước phải giết Trầm Hồ Thiên sao, cho nên tôi nói trước cho hấn biết anh xảy ra chuyện, tôi không nhẫn tâm động súng với hấn, chỉ đành phải phá hỏng thắng chiếc xe của hấn.

- Hấn rất có thiên phú với việc lái xe, tôi nhớ rõ lúc trước hái người chúng tôi cùng nhau học lái xe, lần đầu từ Hồ Hoà Hạo Đặc (một vùng ở Nội Mông Cổ) chạy đến Bao Đầu (cũng ở Nội Mông Cổ), hấn nhanh hơn tôi một giờ hơn nửa không xảy ra chút xíu sự cố. Tôi ở nửa đường không cẩn thận đụng phải một lão thái thái, đành phải trước đó xử lý xác cho nên chậm. Đáng tiếc trận đấu lần đó, vốn rằng hấn nhiều nhất vượt trước tôi năm phút. Hấn vẫn luôn tin tưởng lời nói dối của tôi chiếc xe vì tránh né người đi đường đụng vào gốc cây, bây giờ nghĩ lại hấn thật sự rất ngu. Tuy nhiên nói thật hấn là huynh đệ tốt, giết hấn... Tôi thật có chút không đành lòng như vậy.

- Hấn có thói quen lái xe nhanh, chắc chắn chạy trên cao tốc không có thấp hơn hai trăm bốn mươi kilomet một giờ. Chiến gia hấn là bảo hấn xuất phát trước cứu anh, nếu như không có gì ngoài dự đoán hấn sẽ đâm vào một chiếc xe vận tải lớn trên con đường đầu tiên ra khỏi thành phố. Đương nhiên, xe vận tải cũng là tôi sắp đặt. Tôi là một người lá gan rất nhỏ, cho nên làm việc thích bảo hiểm gấp đôi.

Tôn Diệu Dương giơ tay lên nhìn đồng hồ vàng trên cổ tay.

- Chiều theo thời gian đã tính, huynh đệ Trầm Hồ Thiên của tôi lúc này đã đến thiên đường rồi.

Tôn Diệu Dương chấp tay trước ngực niệm câu đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát, nam mô a di đà Phật.

Sau đó vẽ mặt hấn rất nghiêm túc đọc thuộc lòng một lần vãng sinh chú của Tịnh Thổ Tông.

- Tôi là một tín đồ đạo Phật thành tâm.

Hấn nói.

- Ở chỗ anh Hồ Thiên xảy ra chuyện, anh trai của tôi nhất định phải xuống xe cứu người. Mà bốn tay súng bắn tĩa khu chiêng gõ trống anh sắp đặt kia, nhất định ra tay ở chỗ đó, đúng không?

Trác Thanh Đế hỏi.

- Rất đúng, tôi thấy nếu như không phải anh không thể không chết, tôi thật muốn cùng anh làm bạn bè. Anh không ngờ hiểu rõ cách làm việc của tôi như thế, thật sự là khó được.

Tôn Diệu Dương nói làm ra vẻ có chút tiếc nuối.

Trác Thanh Đế không để ý diễn xuất khoa trương của hấn, mà là hỏi tiếp một câu.

- Một vấn đề cuối cùng, tại sao muốn làm như vậy? Lẽ nào tình cảm giữa anh và anh trai tôi nhiều năm như vậy đều là giả hay sao? Lẽ nào giao tình cùng nhau vào sinh ra tử cũng là giả hay sao?

- Không phải giả, nhưng tôi cần phải làm như vậy.

Tôn Diệu Dương châm thuốc của mình, rít một hơi thật sâu.

Hắn cúi người kéo khoảng cách gần hơn với Trác Thanh Đế, nhìn chăm chăm con người của Trác Thanh Đế nói:

- Giang sơn của Chiến gia bây giờ đã không coi là nhỏ nữa, cả Nội Mông Cổ đều giẫm dưới chân thậm chí toàn bộ xã hội đen phương bắc đều lui binh nhượng bộ anh ta, mà ngay cả lão cáo già Hách Liên Xuân Mộ kia cũng không dám trêu chọc Chiến gia, đây là uy phong lớn đường nào?!

- Tuy nhiên đáng tiếc, đi theo Chiến gia đã lâu tôi mới phát hiện, thì ra Chiến gia không có dã tâm!

- Anh ta muốn mình làm mỗi một việc, như là một nghĩa vụ! Một loại trách nhiệm!

- Hết thấy việc anh ta làm, không ngờ đều không phải vì bản thân!

- Anh nói, tôi cùng hắn vào sinh ra tử những năm nay, tôi muốn là cái gì? Không sai, tôi là tiểu nhân! Điều tôi muốn là quyền lợi và địa vị, muốn là không nhịn đói nhịn khát không nghèo khổ! Tôi muốn người người kính tôi sợ tôi tôn sùng tôi! Tôi không phải Lôi Phong, tôi không phải Chiến gia đại công vô tư như vậy! Cái tôi muốn chính là địa vị, địa vị chí cao vô thượng!

- Thăng điền.

Trác Thanh Đế nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

- Tuỳ anh nói như thế nào, được làm vua thua làm giặc từ xưa đến nay đạo lý không thay đổi. Hôm nay tôi thành công, giang sơn Chiến gia chính là của tôi. Tôi muốn địa bàn Chiến gia ở trong tay tôi không ngừng mở rộng, tài sản có được càng nhiều địa vị càng cao! Đây mới là lý tưởng của tôi, là mục tiêu của tôi. Tôi phải hoàn thành mục tiêu này, cho nên mặc kệ người nào cản trở phía trước tôi, tôi cũng sẽ không xuống tay lưu tình!

Tôn Diệu Dương hung hăng rít hết mẩu thuốc trong tay, tiện tay vứt bỏ. Tâm tình của hắn phập phồng rất lớn, một chút cũng không có bộ dáng cao nhân thể ngoại lúc vừa mới xuất hiện.

Trong lòng mỗi người đều có bí mật không thể nói ra, bởi vì không thể nói cho nên cảm giác rằng càng lúc càng bị kìm nén. Một khi tìm được một người lắng nghe thích hợp, vậy những bí mật đó sẽ giống như nước lũ vỡ đê dũng mãnh chảy ra không gì có thể ngăn đỡ được.

- Biết tôi tại làm sao nói cho anh biết không?

Tôn Diệu Dương hỏi.

- Tôi phải chết rồi sao?

Trác Thanh Đế hỏi lại.

Tôn Diệu Dương nhẹ gạt đầu. Hắn nói:

- Quả thật tôi rất kính nể đàn ông Trác gia các người, các người đều là đàn ông chân chính. Mà ngay cả Trác Thanh Sơn ở vùng núi Tứ Xuyên dạy học kia cũng như vậy, không có đại dũng khí đại nghị lực là ở lại không được chỗ đó. Đáng tiếc, vì để có được sự ủng hộ của bạn đồng minh, tôi không thể không tiết lộ hắn ra.

Vốn tưởng rằng Trác Thanh Đế sẽ bùng nổ ra lửa giận, Tôn Diệu Dương đã chuẩn bị xong bị anh ta phun nước bọt đầy mặt. Hắn cảm thấy như vậy mới phù hợp tâm tình của Trác Thanh Đế bây giờ, đáng tiếc là, hắn sai rồi.

Trác Thanh Đế chẳng những không có tức giận, ngược lại cười.

- Thật lạc hậu a.

Anh ta cảm khái một câu.

Tôn Diệu Dương hỏi:

- Anh nói sao?

- Tôi nói cái chuyện cũ này tình tiết thật lạc hậu, không có một chút xíu mới mẻ nào. Kể xấu vào thời điểm cuối cùng rồi cuộc tiết lộ ra suy nghĩ bên trong nội tâm của mình, cũng tiết lộ ra bản mặt thật của mình. Trong phim truyền hình đều diễn nát cốt truyện rồi, anh hôm nay diễn sinh động cho tôi lần đầu.

- Đừng nói nhảm với hần! Giết hần thôi!

A Hợp Mãi Đề kêu lên từ phía sau.

Tôn Diệu Dương quay đầu liếc trừng trừng A Hợp Mãi Đề, hần dường như còn có chút chưa thoả mãn. Chậm rãi đứng thẳng người, hần rất quý phái cài lại nút áo vét.

- Cổ hủ thì cổ hủ, tôi thắng rồi!

- Xuống tay đi!

Tôn Diệu Dương nói với Hồ Phổ Tư.

Hồ Phổ Tư nghe được lời của Tôn Diệu Dương không thể chờ đợi nữa đi tới, sau khi cởi bỏ áo của mình, rút một con dao găm trên thắt lưng ngồi xổm trước người Trác Thanh Đế, vẻ mặt y dữ tợn nói:

- Tiểu tử, trách thì trách mày là người của Trác gia, yên tâm chết đi!

Nói xong y giơ mạnh dao găm lên muốn đâm vào tim của Trác Thanh Đế!

- A!

Một tiếng kêu thảm chợt vang lên bên cạnh Hồ Phổ Tư.

Mãi Mãi Đề đâm một con dao sắc bén thân đao dài hơn hai mươi c trong tay vào sau lưng Tôn Diệu Dương, hần từ phía sau ghì chặt cổ họng Tôn Diệu Dương, lão cáo già nắm chặt đao tay hung hăng đâm ra thọt vào vài cái!

Ngay một khắc này, Trác Thanh Đế rướn mạnh đôi chân xoắn ở trên eo Hồ Phổ Tư dùng sức vịn! Thân thể cứng cáp của Hồ Phổ Tư bị anh ta vịn ngã ra đất, Trác Thanh Đế thuận thế giơ tay ghì chặt cổ Hồ Phổ Tư sau đó xoay mạnh! Sau một tiếng rắc, xương cổ Hồ Phổ Tư bị vịn gãy ngay lập tức!

145. Chương 145: Tàn Sát

Chuyện bất ngờ xảy ra!

A Hợp Mãi Đề đánh chết cũng sẽ không ngờ được Mãi Mãi Đề bất ngờ ra tay giết người! Hơn nữa kẻ bị giết còn là người một nhà!

Mãi Mãi Đề ở trong mắt A Hợp Mãi Đề chẳng qua là một tên mập khúm núm nhu nhược hơn nữa ghê tởm máu tanh thậm chí sợ đánh nhau, hần từ khi còn rất nhỏ đã quen biết Mãi Mãi Đề, vô cùng hiểu rõ tính cách nhu nhược sợ phiền phức của Mãi Mãi Đề. Mãi Mãi Đề có chứng sợ máu từ rất nhỏ, vừa nhìn thấy máu đã ngất xỉu.

Dù những năm nay hần vẫn luôn ở nước ngoài hoạt động liên lạc rất ít với Mãi Mãi Đề, nhưng hai người khi còn nhỏ vẫn luôn sinh sống cùng nhau. Khi hần từ ngoài biên giới bí mật về Tân Cương, thật không ngờ được người phụ giúp mình sẽ là người bạn tốt khi còn nhỏ của mình. Nhưng kết quả điều tra của hần rõ ràng Mãi Mãi Đề quả thật là người có danh tiếng đứng đầu xã hội đen Tân Cương, hơn nữa cùng Đại kiều Vưu Nỗ Tư có qua lại chút ít.

Hắn càng không ngờ được thời điểm này, không ngờ Mãi Mãi Đề tên mập hắn vẫn luôn nhìn khinh thường hạ sát thủ từ phía sau.

Người càng bất ngờ hơn hắn là Tôn Diệu Dương.

Trên eo phía sau bị đâm một dao rất hiểm nghèo, hơn nữa con dao cũng chưa có bị rút ra lập tức, ngược lại không ngừng khuấy động ở phần eo của hắn, thật giống như một bàn cối xay thịt không ngừng vận vẹo bên trong cơ thể gã.

Đau đớn cực đại khiến cho Tôn Diệu Dương mất đi thần trí ngẩn ngui, chờ khi thần chí của gã hồi phục lại, hắn phát hiện tính mạng của mình có dấu hiệu đang biến mất nhanh chóng, mắt của gã trở nên càng lúc càng nặng nề, toàn thân đều mất đi sức mạnh!

Mãi Mãi Đề từ phía sau lưng Tôn Diệu Dương lộ thân thể ra cười khê nói với Trác Thanh Đế:

- Anh nói không sai, tình tiết chuyện xưa này quả thật rất lạc hậu. Ngay cả lạc hậu kết cục cũng giống nhau, một chút cũng không khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ. Khi kẻ xấu chuẩn bị vui mừng thắng lợi, người tốt luôn sẽ ở thời điểm mấu chốt nhất chuyển bại thành thắng.

- Tôi là người tốt.

Mãi Mãi Đề cười nói.

- Mãi Mãi Đề! Anh đang làm cái gì vậy?

A Hợp Mãi Đề trong lúc kinh ngạc theo phản xạ lui về phía sau hai bước, va vào một cái ghế mới sức tỉnh lại. Hắn từ trong ngực móc súng chĩa về hướng Mãi Mãi Đề, nhưng còn chưa kịp bắn, hắn bị biến hoá mới xuất hiện làm cho ngây ngẩn, trong một lúc tâm tình khó có thể chấp nhận được.

Mãi Mãi Đề khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn nói:

- Huynh đệ A Hợp Mãi Đề thân ái của tôi à, lẽ nào anh không thấy rằng tôi đang giết người sao?

Y vừa nói, vừa rút từ từ con dao ra, đợi con dao sau khi ra khỏi hai phần ba đâm mạnh vào lần nữa! Y vừa nói chuyện, vừa không ngừng rút ra cắm vào con dao, như thể đang làm một việc rất vui vẻ.

- A! A!

Sức mạnh toàn thân Tôn Diệu Dương biến đâu mất hết, duy chỉ vì đau đớn và sợ hãi còn có thể phát ra âm thanh. Cổ của gã bị Mãi Mãi Đề ghì chặt cứng, Mãi Mãi Đề thân thể mập lùn rất khó khăn không chế được hắn từ phía sau, mà Tôn Diệu Dương thân thể cao lớn lại không hề có sức chống trả!

Đây là một cục diện máu tanh quỷ dị đến cực điểm!

Một tên béo ục ục ịch ịch về mặt hiền lành, trên mặt chất đồng nét cười thật thà phúc hậu, bất kể nhìn như thế nào vẫn đều chẳng qua là một người buôn bán hơi hơi có chút giảo hoạt, hoặc là một đầu bếp thật thà phúc hậu mang theo điểm khéo đưa đẩy. Nhưng chính là một tên béo như vậy, ngược lại đã đâm ra đâm vào ở phía sau eo của Tôn Diệu Dương mười mấy dao!

Y thế mà vẫn mỉm cười vui tươi nói:

- Huynh đệ A Hợp Mãi Đề thân ái của tôi, anh không thấy được tôi đang giết người sao?

Mà ngay cả Trác Thanh Đế cũng bị vẻ mặt đó rung động.

Trác Thanh Đế buông tay thả cổ Hồ Phổ Tư đã vặn gãy ra, sau khi thân thể thư giãn một lúc có chút kiên nhẫn không được. Đau đớn trong lồng ngực xoắn vào tim, bị đánh gãy một cái xương bả vai khiến cho anh ta chỉ có thể dùng một tay hoàn thành lần đánh lên này, rất may không có gì bất ngờ xảy ra. Dù Hồ Phổ Tư bị anh ta vặn gãy cổ, nhưng anh ta tự chịu đựng đau đớn cũng thật kinh người.

Nếu như không có một thân nghị lực, tuyệt đối sẽ không vào thời khắc mấu chốt có thể có phản ứng như vậy.

Anh ta cũng không biết được Mãi Mãi Đề sẽ ra tay với Tôn Diệu Dương!

Tóm lại, phía sau eo Tôn Diệu Dương sau khi đâm tới đâm lui mười mấy cái, Mãi Mãi Đề chậm rãi rút con dao dài hẹp kia ra. Y lau chùi thật cẩn thận máu tươi trên con dao ở trên quần áo của Tôn Diệu Dương, đầu lông mày nhứ sát vào nhau, đây là một loại chán ghét thật sự lộ hẳn ra ngoài, y thậm chí nhìn máu trên con dao không ngừng nôn khan.

- Thực đáng ghét!

Mãi Mãi Đề nói hết sức thống khổ.

- Quả nhiên vẫn còn sợ máu tí chút a, thật không biết giết đủ một trăm người rồi sẽ có điều thay đổi hay không?

Y thấp giọng tự nhủ, giọng nói có chút cam chịu, nhưng nghe vào trong lỗ tai A Hợp Mãi Đề và Trác Thanh Đế, đều tang tóc như vậy.

Mãi Mãi Đề buông nhẹ tay ra, để cho Trác Thanh Đế đã chết hẫng trượt trên mặt đất.

- Huynh đệ A Hợp Mãi Đề thân ái của tôi, xin anh không cần dùng súng chĩa vào tôi được không?

Mãi Mãi Đề giang tay ra, làm ra một bộ dạng rất vô tội nói với A Hợp Mãi Đề.

- Anh là người hiểu rõ tôi, từ nhỏ tôi đã rất nhát gan. Tôi không thích thấy máu, tôi thậm chí đến bây giờ cũng không có tự tay giết mổ qua một con dê! Anh hẳn hiểu rõ tôi bây giờ có bao nhiêu đau khổ a? Huynh đệ của tôi.

- Anh... Anh rốt cuộc là ai?!

A Hợp Mãi Đề dù rằng rất nhiều lần trải qua chuyện giết người, hai tay của chính mình cũng dính đầy máu tươi, nhưng hẳn bây giờ nhìn Mãi Mãi Đề đâm mười mấy dao sau lưng Tôn Diệu Dương điềm nhiên như không, lại còn đang nói cho mình biết ngay cả dê cũng không dám giết. Cảnh tượng này muốn bao nhiêu sợ hãi kinh khiếp thì có bấy nhiêu sợ hãi kinh khiếp!

- Bỏ súng của anh xuống đi, huynh đệ thân ái của tôi. Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, làm sao anh có thể không quen biết tôi?

Kim Tiểu Chu cố gắng bảo mình bình tĩnh trở lại, anh ta điều chỉnh tốt hơi thở của mình, sau đó dán mắt ở trên kính nhắm tiêu cự. Nhịp tim của anh ta vẫn khó có thể khôi phục bình thường, nhưng cánh tay anh ta đã ổn định, ánh mắt bình tĩnh.

Anh ta biết rõ tay súng bắn tỉa đối phương sau khi không giết được mình nhất định sẽ thay đổi địa điểm, mà anh ta bây giờ đang dùng suy nghĩ trong lòng một tay súng bắn tỉa để dự đoán địa điểm vừa thay đổi của đối phương. Họng súng bắn tỉa chậm rãi nhưng ổn định di động, ở trong bụi cỏ rậm rạp đứng đưa theo cây cỏ tự nhiên như vậy.

Cuối cùng, Kim Tiểu Chu phát hiện một tay súng bắn tỉa của đối phương!

Người này mặc một bộ quần áo tác chiến màu đen, phủ phục ở trên sườn núi cao đang tìm kiếm gì đó. Súng bắn tỉa của y để ở bên cạnh, người này giờ ống nhòm trong tay chuyên chú truy tìm mục tiêu. Kim Tiểu Chu biết rõ y là đang truy tìm dấu vết của mình, làm một tay súng bắn tỉa bắn liên tục mấy phát đều không có giết chết mục tiêu điều này không thể nghi ngờ là một việc rất đáng giận.

Song phương cách nhau trong vòng sáu trăm mét, tốc độ gió ảnh hưởng không đáng kể đối với đường đạn!

Kim Tiểu Chu mím môi, hẳn phát hiện môi của mình đã khô nứt ra máu.

Nhắm chuẩn, tập trung!

Tay súng bắn tỉa của đối phương bất ngờ cứng đờ thân thể, dường như là phát hiện vị trí ẩn thân của Kim Tiểu Chu. Y theo phản xạ vươn tay ra bắt súng bắn tỉa của mình, nhưng vào thời khắc này Kim Tiểu Chu đã bóp cò súng!

Xoạt!

Tiếng súng vang lên, giữa trán tay súng bắn tĩa kia trong vòng một giây bị bùng ra một luồng huyết hoa yêu dị!

Một phát súng vỡ đầu!

Sau khi Kim Tiểu Chu một phát súng đặc thủ mau chóng rút thân thể vào trong đất trũng, anh ta biết một phát súng này của mình đã bại lộ mục tiêu. Một tay súng bắn tĩa khác của đối phương tuyệt đối sẽ lập tức khoá cứng phía này, hơn nữa trong bóng đêm quang hoa họng súng phát ra cũng sẽ khiến cho đối phương dễ dàng phát hiện nơi này.

Quả nhiên, một tay súng bắn tĩa khác thuộc hạ của Tôn Diệu Dương phán đoán ra chỗ ẩn thân của Kim Tiểu Chu đầu tiên. Hắn buông ống nhòm trong tay xuống, đổi dùng kính nhắm cự ly trên súng bắn tĩa tìm tòi vị trí cụ thể của Kim Tiểu Chu.

Điều chỉnh kính nhắm cự ly nhìn ban đêm, chỗ đất trũng Kim Tiểu Chu ẩn thân rõ ràng xuất hiện ở trước mắt.

Tâm trạng tay súng bắn tĩa cũng có chút ba động, dù sao dưới tình hình đang chiếm hết ưu thế bị đối phương phản kích bắn chết một đồng đội đây không phải là một dấu hiệu tốt. Sau một phát súng đặc thủ đối phương đã mất dấu, từ điểm này nhìn lại có thể biết được đối phương là một tay súng bắn tĩa trình độ chuyên nghiệp!

Hắn không khỏi có chút khẩn trương, dù sao mình là lính mới giữa đường mới tập luyện dùng súng bắn tĩa thời gian chưa được bao lâu. Lúc trước Tôn Diệu Dương từ biên giới kiếm được vài tay súng bắn tĩa, bởi vì tổng hợp tố chất của y cũng không tệ mới có thể được tuyển chọn. Y vẫn chênh lệch rất lớn so với tay bắn tĩa chân chính.

Mà vừa rồi đồng bọn bị nát đầu, cũng là một trong những người nổi bật nhất trong những người cùng tiếp nhận huấn luyện.

Bỗng nhiên, y từ trong kính ngắm khoảng cách thấy một bóng đen dường như loé lên một cái, lần này cực kỳ nhỏ, nếu không phải t đã hoàn toàn khoá cứng vị trí đối phương y căn bản không thể phát hiện.

Y nắm chặt súng bắn tĩa trong tay, sau đó nhắm chuẩn phía kia.

Quả nhiên, sau vài giây đối phương dường như nóng lòng thoát thân, một bóng đen nhanh như tia chớp nhảy sang một bên! Bóng đen này ở trong màn đêm giống như một con dã thú lẳng không nhảy lên, động tác nhanh đến không thể tưởng tượng nổi!

Pằng!

Tay súng bắn tĩa nổ súng!

Trúng mục tiêu!

Bóng đen bổ nhào xuống mạnh mẽ bị một phát súng của hắn bắn trúng bay ngang ra ngoài, điều này khiến cho trong lòng tay súng bắn tĩa lo lắng cách bắn súng của mình chưa đủ chuẩn xác thoải mái.

Nhưng, y bỗng nhiên cảm giác đội có chỗ nào đó không đúng!

Rõ ràng đã bắn trúng đối phương, nhưng tại làm sao tim của mình sau một thoáng thoải mái lập tức hoảng loạn cả lên? Ngay khi cuối cùng y cũng nghĩ được chỗ nào không đúng, một viên đạn nóng hổi từ ra vùng gần chỗ đất trũng đằng xa kia bắn tới. Y thậm chí thấy được hoả quang lập lòe một cái phía đó, sau đó y bị viên đạn va chạm trên trán sức mạnh trong viên đạn bắn y ngã ngựa xuống đất!

Trước khi sắp chết, y cuối cùng hiểu được.

Bị một phát súng của mình bắn trúng bay ngang ra ngoài, tuyệt đối không phải người. Bởi vì vật kia quá nhẹ, khả năng nhất là một bộ quần áo!

Y đã đoán đúng.

Kim Tiểu Chu thở phào một hơi nằm dài trên bãi cỏ, anh ta giống như một tên yêu nghiệt sinh sống trong bùn đất rất lâu mới chui ra khỏi mặt đất, tham lam mở rộng miệng hô hấp không khí, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

- Báo cáo đội trưởng, tay súng bắn tĩa của đối phương đã diệt xong!

Kim Tiểu Chu sau khi ổn định một chút hô hấp nói trong máy bộ đàm.

- Kim Tiểu Chu anh còn tốt chứ! Tôi biết trước anh có thể làm được!

Tiểu đội trưởng trong lời nói để lộ ra khó thể che giấu được nỗi vui mừng.

- Kim Tiểu Chu phụ trách chi viện, những người khác chú ý, nghe mệnh lệnh của tôi chuẩn bị đột kích giải cứu Trác thiếu tá!

- Rõ!

Theo cái chết của tay súng bắn tĩa đối phương, một nhóm lớn phần tử võ trang từ trong chỗ trú ẩn tràn ra! Những người này đều được võ trang đầy đủ, vũ khí tự động trong tay còn phải tiên tiến hơn so với súng ống của thành viên đội Hồ Đông Bắc! Bọn chúng dùng vũ khí gọn nhẹ mới nhất do Liên Bang Nga sản xuất võ trang cho thành viên tổ chức phản động, hơn nữa không dưới một trăm người!

Những người này đều là tội phạm, bọn chúng đều vác trên người món nợ máu tanh tưởi!

Bây giờ còn lại bảy thành viên đội Hồ Đông Bắc đối mặt nguy hiểm càng lớn hơn so với bị tay súng bắn tĩa bắn lên mới rồi! Vượt qua trăm tên phần tử khủng bố võ trang đến tận rằng còn là bọn giết người không chớp mắt, một trăm so với bảy số lượng gần như không còn chút phần thắng nào cho thành viên đội Hồ Đông Bắc! Cho dù là bọn họ có Kim Tiểu Chu chi viện từ phía sau.

- Đội trưởng, làm thế nào bây giờ?

Một đội viên Hồ Đông Bắc hỏi.

Gã chính là một trong ai người đội viên đột kích bị Kim Tiểu Chu giải quyết gọn trong buổi diễn tập đối kháng ở một tổ đội ba người. Mà tay súng bắn tĩa kia trong ba người bọn họ bởi vì nhiệm vụ khác không cùng tham gia lần hành động này.

- Nhớ khi nãy đại đội trưởng nói với anh như thế nào không?

Tiểu đội trưởng nói.

- Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, hãy rời khỏi Hồ Đông Bắc!

Đội viên này nói.

- Bây giờ cho anh chọn lựa, vì vinh dự không sợ hy sinh, hay là lui về phía sau!

Tiểu đội trưởng hỏi.

- Thà chết không lùi!

- Tốt! Vậy chúng ta hãy giết sạch bọn chúng!

Bảy thành viên đội Hồ Đông Bắc đang còn sót lại lúc đưa ra được quyết định chuẩn bị hy sinh, trên bầu trời xa xa đột nhiên truyền đến một đợt tiếng gầm thét của mấy móc cực lớn!

Hai chiếc máy bay trực thăng võ trang ở trong bóng đêm giống như hai con chim bằng thật lớn, mang theo một cỗ khí phách ép xuống gầm rú khí thế chọc trời.

Sau khi mau chóng tiếp cận chiến trường hai chiếc trực thăng võ trang gần như đồng thời mở ra hệ thống vũ khí!

Theo đó một âm thanh ra lệnh, mấy móc tự động cơ quan pháo rồng giận xả ra bốn con hoả long!

Một mảnh vỏ đạn như mưa bão từ trên trời trút xuống, trong ánh mắt vui mừng phát điên và rung động của thành viên đội Hồ Đông Bắc súng pháo uy lực cực đại quét toàn bộ chiến trường!

Đạn súng pháo cực lớn có thể dễ dàng bắn một người thành hai khúc, ba viên đạn có thể bắn ngã gập một gốc cây đại thụ che trời thành hai đoạn!

Chỉ sau vài phút, hơn một trăm tên thành viên tổ chức phản động gần như chết bị thương sạch sẽ!

146. Chương 146: Phụ Nữ Tự Trói Buộc Mình

A Hợp Mãi Đề giơ tay lên dùng súng chĩa vào Mãi Mãi Đề quát:

- Vứt con dao xuống! Anh rốt cuộc muốn làm cái gì!?

Mãi Mãi Đề cười ha hả tiện tay ném con dao xuống đất, khoát tay áo của mình ý bảo mình rất thành thật. Không thể phủ nhận nét mặt của y cũng rất thành thực, chỉ chẳng qua toàn bộ cảnh tượng giết người vừa nãy với bản mặt hiền lành của y, ai cũng sẽ không tin tưởng y là một người thành thật.

- Tôi là người trung gian của Vụ Nỗ Tư đại nhân và phản động các người, đúng người đúng việc. Huynh đệ A Hợp Mãi Đề thân ái của ta, anh cũng không thể hoài nghi sự chân thành của tôi.

Về mặt y vui vẻ ôn hoà.

- Như vậy đi, tôi cho anh xem một vật. Đây là Vụ Nỗ Tư đại nhân bảo tôi giao cho anh, anh xem xong sẽ tin tưởng tôi.

Tên mập Mãi Mãi Đề bề ngoài hiền lành vẻ mặt chân thành nói.

- Không được làm vậy! Bằng không tôi sẽ nổ súng bắn chết anh!

A Hợp Mãi Đề quát.

- A Hợp Mãi Đề, anh từ khi nào nhát như chuột vậy? Nếu như tôi muốn giết anh, vừa nãy sẽ không động thủ với Tôn Diệu Dương trước, tôi hoàn toàn có thể giết anh trước không phải sao? Tôi quả thật có thứ Vụ Nỗ Tư đại nhân muốn giao cho anh, anh xem qua sẽ biết thôi.

Mãi Mãi Đề nói.

A Hợp Mãi Đề do dự một chút, gã nhìn lướt qua Trác Thanh Đế nằm trên đất mở rộng miệng thở phì phò. Người này mới vừa nãy sau khi nhắc tay thắt cổ giết Hồ Phổ Tư đã như cung cứng đứt dây, bây giờ đã không còn một chút uy hiếp.

- Lấy thứ đó ra tôi xem thử, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

A Hợp Mãi Đề nói.

Trải qua chuyện vừa rồi, gã tuyệt đối sẽ không tin tưởng Mãi Mãi Đề là một người thành thật.

Mãi Mãi Đề gạt đầu thật thà, từ trong túi áo vét lục lợi không ngừng gì đó. Cũng không biết túi của y quá lớn, hay là y muốn tìm thứ gì đó quá nhỏ, lục tìm một lúc lâu cũng không thấy y móc ra cái gì.

Ngay khi A Hợp Mãi Đề đã mất hết kiên nhẫn, ánh mắt Mãi Mãi Đề bỗng nhiên sáng ngời.

- Tìm được rồi, thứ này quá nguy hiểm, tôi cần phải lưu giữ cẩn thận, bằng không sẽ xảy ra tai nạn chết người.

Không riêng gì A Hợp Mãi Đề, mà ngay cả Trác Thanh Đế lo lắng cũng bị Mãi Mãi Đề cố ý đùa bỡn của thu hút ánh mắt tò mò. Hai người đều nhìn chăm chú tên mập xấu xí này, suy đoán Đại kiều Tân Cương Vụ Nỗ Tư kia có thứ gì đưa cho A Hợp Mãi Đề.

Chỉ thấy Mãi Mãi Đề lục tìm từ trong túi quần ra một vật nhỏ vuông vức, có điểm giống cái điều khiển tivi từ xa, nhưng thể tích lại nhỏ hơn nhiều, so với hộp thuốc thơm còn nhỏ thêm xít nữa. Sau khi y móc ra vật đó cảm thán thở dài khoa trương, ra vẻ như trúng được gánh nặng.

- Chính là thứ này, vật này quá nguy hiểm, trong túi của tôi để thứ như thế này khiến cho tôi trái tim như bị treo lên lưng chừng.

A Hợp Mãi Đề nhìn một thoáng, không nhận ra đây là vật gì.

- Đây là cái gì?

Gã nhin không nổi tò mò hỏi.

- Điều khiển từ xa!

Mãi Mãi Đề từ trong kẽ răng rít ra bốn chữ, còn cố làm ra vẻ thần bí. Khuôn mặt y trắng bóc, thở ra nhẹ nhẹ, thật giống như ông chủ cửa hàng bánh bao khiến cho người ta dễ sinh ra lòng gần gũi.

- Điều khiển từ xa?

- Đúng như đã nói, chính là điều khiển từ xa.

- Điều khiển từ xa vật gì, dùng làm cái gì cơ chứ?

A Hợp Mãi Đề nói.

Y thật sự không thể tưởng được Vụ Tư Nỗ tại làm sao có thể đưa cho mình một cái điều khiển từ xa.

- Hừm...

Mãi Mãi Đề nói thần thần bí bí:

- Tôi nói cho anh biết nha, cái điều khiển từ xa này thật không đơn giản.

Y nói với A Hợp Mãi Đề. Lại bất ngờ mở tròng hai mắt với Trác Thanh Đế.

- Đây là một cái điều khiển từ xa có thể kích nổ một trái bom, tôi vừa nhấn, quả bom sẽ phát nổ!

Về mặt A Hợp Mãi Đề ngẩn ra, gã có chút không rõ ý tứ của Mãi Mãi Đề.

- Không tin anh thử xem?

Mãi Mãi Đề đưa điều khiển từ xa cho A Hợp Mãi Đề, nhưng kẻ kia không dám nhận lấy.

- Bỏ đi, để tôi thử cho, anh xem được rồi.

Mãi Mãi Đề thu tay lại, sau đó nhìn A Hợp Mãi Đề nói:

- Tôi vừa nhấn, có một nơi sẽ vang lên một tiếng nổ lớn.

A Hợp Mãi Đề theo phản xạ lui về sau mấy bước, cầm súng trong tay chặt hơn.

Mãi Mãi Đề cười với gã, cả người lẫn vật vô hại.

Ngón tay nhẹ nhàng nhấn xuống.

Khoảng chừng sau một giây chẳng có chuyện gì xảy ra, trong lều vải nổ vang một tiếng!

Bùm!

Máu tươi bay múa, thịt nát bay tán loạn.

A Hợp Mãi Đề bị nổ thành hai khúc!

Mãi Mãi Đề ngồi tựa đầu gối trên mặt đất, khoảng cách giữa hai người vốn cũng không phải xa lắm. Khoảng cách gần như vậy, dù cho uy lực vụ nổ có mạnh không phải lớn lắm, nhưng vẫn có một mảnh lớn thịt nát máu tươi cùng nội tạng nát nhừ rơi trên người Mãi Mãi Đề. Y ôm đầu thật giống như một con chuột béo mọng run lẩy bẩy, y rõ ràng đang sợ hãi thật sự!

Đợi sau khi trận gió lớn yên bình, Mãi Mãi Đề ngẩng đầu nhìn A Hợp Mãi Đề đã thành hai nửa.

- Quả bom ở trong túi áo trên của anh, tôi khi vào cửa bỏ vào, chỉ có lớn hơn hộp diêm chút xíu như vậy thôi...

Y quay đầu nhìn sang Trác Thanh Đế trừng mắt há mồm, vẻ mặt xin lỗi nói:

- Con mẹ nó tổ tông thằng bán bom gạt tôi, hần không nói thứ này uy lực lớn như vậy! Hần nói có thể nổ nát một con gà, mẹ nó hoá ra là nổ nát cả máy bay chiến đấu!

Trác Thanh Đế đóng băng trong một chốc lát, sau đó thở dài một hơi.

- Con mẹ nó ông rốt cuộc là ai?

- Oẹ.

Mãi Mãi Đề không có trả lời câu hỏi của Trác Thanh Đế, bởi vì sau khi y cầm từ trên tóc của mình xuống một đoạn ruột nhỏ nát bấy nhện không được nữa nôn oẹ kịch liệt.

Khi nôn đến không thể ra nổi nữa, Mãi Mãi Đề dùng tay vỗ ngực nói:

- Tôi ghét cái chết, tôi thật sự ngay cả dê cũng không dám giết!

Không lý đến Trác Thanh Đế, y móc trong túi ra điện thoại di động gọi điện.

- Sai chim sắt tới đi nha, nội ứng là ai đã biết được rồi.

Lúc này, chính là khi Kim Tiểu Chu xoá sạch tay súng bắn tĩa thứ hai.

Hai chiếc trực thăng võ trang mang theo một cỗ khí phách... (tính lược ba trăm chữ tiếp theo).

Cường Tử bước đi vô cùng nhanh, ra vẻ hoảng loạn.

Nhưng khi đi thẳng đến Húc Nhật Nhất Phẩm, cảnh tượng hần chờ đợi nhưng không có gì xuất hiện. Cường Tử thở dài, tự nói với mình một câu:

- Lẽ nào đoán sai?

Hần lắc đầu, móc điện thoại ra gửi tin nhắn cho Chu Bách Tước.

- Rút hết về đây đi, bình an vô sự rồi.

Trong đầu lướt qua một lần nữa chuyện hôm nay, hần vẫn cảm thấy mình sơ hở cái gì. Kỳ thật lần đầu nhìn thấy Trần Tử Ngư ở chợ hần đã nhận ra đối phương, khi ở Đông Đình hần để Cáp Mô tra xét triệt để mười mấy thuộc hạ làm việc đắc lực của Lý Bát Nhất, Trần Chí Hưng con chó hoang này thấy kẻ nào cản kẻ đó tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mà em gái của Trần Chí Hưng tên gọi Tử Ngư kia, tự nhiên cũng bị Cáp Mô thuận tay mang đi tra xét. Cáp Mô sở dĩ ra sức tra xét cô gái này như vậy, liên quan đến cặp mông rất tròn ưỡn lên ngao nghễ may mắn được trời cho không thể chia người khác của Trần Tử Ngư. Cáp Mô là ai? Là người sung mãn thấy một cặp mông có thể nổi ý dâm một tuần lễ.

Mà Trần Tử Ngư, thì có một cặp mông nghiêng nước nghiêng thành.

(tôi còn chưa viết mắt to mắt hai mí.)

Vòng eo nhỏ nhắn đẹp lạ lùng, bộ ngực như làn sóng mạnh liệt, hơn nữa một cái mông cực phẩm, Cáp Mô nhìn thấy Trần Tử Ngư lần đầu đã kinh hãi cho là tiên nữ.

Thực ra đối với kẻ yêu thích cái gì thì nghiện ngập cái đó, yêu chân nghiện chân, yêu gió nghiện gái... vậy có thể nói, Cáp Mô yêu mông nghiện mông coi như là bình thường. Đàn ông trên cơ bản đối với ngực của phụ nữ cũng có một loại sùng bái gần như có thể so sánh với vật tổ gia truyền, tiếp theo chính là cặp mông. Tỷ như Cường Tử si mê nhất cảm giác Tôn Văn Văn nằm sấp ở trên mặt đất hần từ phía sau phi ngựa, điều này có thể giới hạn ở thoả mãn ham muốn chinh phục lớn nhất của hần.

Sau thời gian dài theo dõi, từng ly từng tí chuyện xưa cô gái tên gọi Trần Tử Ngư này cũng bị Cáp Mô phanh phui cho ra. Ngay khi Cáp Mô phát hiện cô gái này cũng không phải đơn giản như vẻ trên mặt như vậy, anh ta cảm thấy cần phải nói tốt một chút về cô gái này với Cường Tử.

Một tên côn đồ uống xong một chai rượu đỏ trong quán rượu đánh nát chai rượu còn muốn ngăn cản cô ta lúc nửa đêm bị một cước đá nát trứng. Một người ở trên đường cao tốc Đông Tân xả ra tốc độ hơn hai

trăm cây số trên giờ chạy đến Thiên Tân bởi vì muốn ăn bánh bao Bất Lý thịt chó chính tông, một phụ nữ chơi bạc với ba kẻ chơi bạc lận thuận tay khiên đi trăm vạn bạc trắng phần của mình từ trong tay ba cái đầu đất cũng không khiến cho người ta ghi hận. Có thể đơn giản thế nào đây?

Cáp Mô càng hiểu rõ cô ta, lại càng thêm kinh hãi run sợ.

Anh ta tổng kết lại, cô gái tên gọi Trần Tử Ngư này là một kỹ nữ cực phẩm có thể ôn nhu, có thể âm lạnh, có thể độc ác, có thể ủy mị, cũng là một kẻ điên điên hình không thể giả được!

Bất kể quan sát cô gái này từ góc độ gì, Cáp Mô phát hiện định nghĩa sơ sài đáng thương và đơn giản cũng là cảm giác ngu si nhất của mình.

Anh ta theo dõi cô gái này mấy ngày, anh ta nhìn thấy cô gái này tán tỉnh ve vãn bọn đàn ông da màu, nhưng cũng sẽ không trải ra một bước cuối cùng ném mình ở trên giường của kẻ khác, cô ta thà rằng tự kỷ một mình ở trong đêm dài khiến người ta thấy rõ bản thân giải quyết nhu cầu về mặt sinh lý, cũng không đồng ý để cho tay đàn ông bám víu đỉnh núi trên ngực của cô ta.

Cô ta có thể thuần khiết, có thể nóng bỏng, có thể ôn nhu như nước cũng có thể kiêu sa chỉ riêng mình có.

Cáp Mô đã trộm nhìn qua thân thể cô ta, trắng nõn như ngọc, không một tì vết.

Nghe Cáp Mô nói xong cảm giác của chính mình, Cường Tử trầm mặc một lát nói một câu.

- Một người phụ nữ đáng thương tự mình trói buộc lấy mình, Cáp Mô ca kỳ thật anh lúc đầu ra định nghĩa cho cô ta không có sai.

Mà Cường Tử khi nói xong câu nói này không biết tại sao nghĩ đến Tôn Văn Văn.

Lúc kia Tôn Văn Văn yêu mến Cường Tử ngoài ra còn nảy sinh tâm trạng yêu đương, còn chưa tới mức độ không thể thu lại. Giữa hai người hoặc nhiều hoặc ít có điểm mập mờ như vậy, nhưng nói ngừng lại liền ngừng lại. Nhưng sau ngay khi Tôn Văn Văn cuối cùng thật sự điên cuồng một lần, si ngốc điên cuồng sau khi đẩy lui Cường Tử, Cường Tử đột nhiên cảm thấy, cô ta cũng là một cô gái đáng thương trói buộc chính mình.

147. Chương 147: Tình Cờ Gặp Mặt

Mấy ngày kế tiếp sóng gió trôi qua không có gì kinh ngạc thậm chí có thể nói nhàm chán, dù rằng thay đổi hoàn cảnh nhưng Cường Tử vẫn mỗi ngày rạng sáng bốn giờ rời giường kiên trì rèn luyện như cũ. Một người đường thành một thói quen tốt rất khó, có thể duy trì tiếp tục khó càng thêm khó.

Thành phố Trường Xuân lớn hơn so với Đông Đỉnh, nhưng mật độ dân số lại không bằng Đông Đỉnh. Đây là một thành phố rất sạch sẽ, hơn nữa cũng không giống Cáp Nhĩ Tân lạnh lẽo khiến cho lòng người sợ hãi, là một địa phương rất tốt.

Cho nên Cường Tử rất nhanh tìm được một chỗ tốt muốn gì làm nấy thì triển tốc độ của mình mà không đến mức làm người qua đường kinh ngạc, phải biết rằng ở trong thành phố lớn ngay cả khi rạng sáng bốn giờ cũng có không ít người sẽ ra ngoài ưỡn lưng, đặc biệt đa số là các phụ nữ tuổi tác đã cao. Nếu như bị những lão nhân già hiên lành này nhìn thấy thiếu niên đầu tóc bạc trắng dùng tốc độ của máy bay mỗi tiếng đồng hồ vượt qua trăm cây số, bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Chắc chắn sẽ không đùa bỡn nghĩ đến Batman, Superman những diễn viên ở trên truyền hình phương tây. Đừng tưởng rằng các người già bây giờ đã tách rời thời đại, không biết Batman là ai không biết Superman là ai. Nếu như thật nhìn thấy Cường Tử, từ trên quần áo có thể khẳng định hẳn không phải là hai vị nhân vật trâu bò kể trên. Nguyên nhân có hai, thứ nhất, thứ Cường Tử mặc không phải áo sát thân màu hồng trắng. Thứ hai, hẳn không có quần lót mặc ở bên ngoài.

Cường Tử thấy đất đai khí hậu đều tốt quả thật rất bình thường, là công viên.

Cái công viên này dù không coi là lớn lắm, nhưng nằm ở nơi yên tĩnh.

Sáng sớm mỗi ngày người cao tuổi ưỡn ẹo trên đường lớn cũng không ít, nhưng không ngờ rằng không có một người nào đi dạo trong công viên này, có thể thấy công viên này như thế nào... không được ưa thích.

Cường Tử trước sau như một xoay mình nhảy lưới sắt vào công viên, dù rằng cửa lớn mở nhưng không thể ngăn cản Cường Tử tìm kiếm cảm giác làm việc xấu xa trước kia. Hẳn nhẹ nhàng thật giống như một chiếc lá rụng, xoay mình qua tường rơi xuống đất không một tiếng động.

Hít một hơi thật sâu không khí đặc biệt mát lạnh sáng sớm Đông Bắc, tinh thần Cường Tử khẽ rung động.

Mục tiêu là ngọn núi không cao cách đó không xa, dù ngọn núi này không hùng vĩ, nhưng Cường Tử vẫn thích cảm giác đứng ở trên đỉnh núi, vẫn luôn có chút cảm ngộ quá mức bình thường như vậy.

Hoá thành một dải màu đen, tốc độ Cường Tử nhanh làm cho người ta lú lẫm.

Sau mười phút đồng hồ, Cường Tử đã đến đỉnh núi.

Khoảng cách quá ngắn rồi, gò bó hơn so với lúc đầu ở biệt thự Ly Hồ thành phố Đông Đỉnh. Biệt thự Ly Hồ cách nội thành xa hơn rất nhiều so với Húc Nhật Nhất Phẩm, đằng sau mấy trăm mẫu đất để đó không dùng là cội yên vui để Cường Tử tu luyện. Công viên này rõ ràng không đủ để khiến cho Cường Tử muốn làm gì thì làm, chẳng qua có chút ít còn hơn không.

Lựa một khối đá núi cao hơn một thân người, Cường Tử vận khí một chút sau giáng một chiêu Bát cực quyền đánh thật mạnh vào núi đá. Tầng đá khổng lồ bị Cường Tử đánh lắc lư nhẹ nhưng không có lún xuống, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tầng đá kia có một phần rất lớn chôn dưới đất, đây cũng là nguyên nhân Cường Tử đánh thẳng vào khối đá núi này.

Điều này giống nhau kéo cộng lông dê ra khỏi chủ nghĩa xã hội khoa học có sự kì diệu nhưng khác cách làm.

Nếu như là đặt ở nơi khác, tầng đá kia sớm đã bị đánh ngã khỏi núi.

Liên tục năm lần, lần kế tiếp sắc bén bá đạo hơn so với lần trước đó!

Rốt cục, núi đá sau lần thứ năm bị Cường Tử đánh gánh không nổi sức mạnh gãy vỡ bên trong. Đối với tầng núi đá Cường Tử kỳ thác kỳ vọng kia không có đoán trước được nó sẽ gãy rời, nhìn tầng đá núi cao hơn nửa người lún xuống từ trên núi Cường Tử ngây người một chút.

Đánh nứt một khối đá núi đường kính vượt quá một mét, hẳn dùng bốn ngày.

Đợi khi tầng đá lún xuống rất ra Cường Tử mới nhớ đến một việc, trong lòng của hắn hoảng hốt vội vàng từ trên núi chạy cực nhanh xuống. Dưới sườn núi có một mảnh vườn rau, nghe nói là của tư nhân trồng. Rau trong vườn trồng không nhiều, đều là những rau dưa bình thường. Cường Tử đã từng nhìn thấy qua một lão thái thái ở trong vườn bận bịu, là một người già cả đầu bạc trắng áo quần bình thường.

Bà lão kia không thường đến vườn rau, nhưng mỗi lần đến đều cũng sẽ ở trong vườn nghỉ ngơi nửa ngày. Bà ta bận bịu việc nông thái độ dường như rất chuyên chú, hơn nữa chưa bao giờ để cho người khác tiến vào vườn rau của bà ta.

Nếu như tầng đá núi này lún xuống đó, Cường Tử biết rõ một hồi tâm huyết của lão thái thái xem như là uổng phí hết một nửa.

Độ dốc đằng sau ngọn núi nhỏ rất lớn gần như đứng thẳng, bao trùm miếng vườn rau đó càng rõ ràng khu vườn có chút ý nghĩa này sắp già từ thế giới. Cũng chính bởi vì độ dốc sườn núi phía sau quá lớn, cho nên nửa khối đá núi lún xuống tốc độ rất nhanh không đỡ không ngăn được.

Ở một khắc kia đá núi sắp rơi vào trong vườn rau, Cường Tử đi sau mà đến trước chạy đến phía trước. Sau khi hắn lướt qua núi đá chợt xoay người, một phần hai bàn chân đôi chân giống như mọc rễ cắm trên mặt đất.

Toàn thân bùng phát ra một cỗ khí thế cực đại, Cường Tử vươn mạnh hai tay ra ở dưới đá núi.

Phá!

Cường Tử thấp giọng hô một tiếng.

Hai tay không nháy mắt mở rộng, gồng cơ bắp lên giống như từng đường khe núi. Hai cánh tay ép sát trên tảng đá lăn xuống, một cổ sức mạnh khổng lồ trong nháy mắt đè nặng trên hai cánh tay của hắn.

Hai bàn chân bị đá núi đánh lui về phía sau quá hai mét, Cường Tử mới chặn cứng lại tảng đá núi vượt quá ba trăm cân hơn nữa mang lực quán tính cực lớn!

Hai cánh tay quán chú sức lực, Cường Tử đẩy tảng đá núi qua một bên. Hắn quay đầu nhìn đã thấy vườn rau gần trong gang tấc, hít một hơi thật dài.

Bởi do thời tiết, trong vườn ngoại trừ một căn nhà không lớn còn có thực vật xanh biếc, chỉ trồng mấy luống khoai lang. Nhà kính là dùng trúc và màng nhựa mỏng cấu tạo nên, nếu như tảng đá lăn xuống tới sẽ tạo thành cuộc tấn công phá huỷ nhà kính.

Cường Tử vô ý lau mồ hôi, tuy rằng trên trán ngay cả một giọt mồ hôi đều không có.

Vừa nghĩ tới nếu như rau lão thái thái đầu tóc trắng xoá kia vất vả trồng những năm qua bị huỷ trong sự vô tâm của mình, hắn sẽ có sự cắn rứt rất sâu, nhưng từ bóng lưng còng xuống và chuyên chú của bà lão săn sóc vườn rau cũng biết đây là một người già hiền lành, nếu như huỷ đi thành tựu thậm chí là ký thác của bà già khổ hạnh, đây là đang làm bậy.

Cường Tử không biết bà lão kia tại làm sao phải ở chỗ vắng vẻ như vậy chăm sóc một mảnh vườn, nhưng hắn biết rõ nếu như khu vườn bị huỷ bà lão kia sẽ thương tâm.

- Tiểu tử kia, không cần phải như vậy, khu vườn bị huỷ vẫn có thể dựng lại, bản thân cậu nếu như bị thương, vậy chính là được không bù mất.

Một câu nói hiền từ ôn hoà vang lên ở phía sau lưng Cường Tử, mặc dù không có một điểm khí thế sắc bén hơn nữa vô cùng hiền hậu, nhưng bởi vì tới vô cùng đột ngột vẫn là dọa Cường Tử sợ nhảy dựng.

Cường Tử chợt xoay người, đã nhìn thấy một bà lão khuôn mặt gầy nhưng tinh thần quắc thước. Thân hình bà hơi còng xuống đứng ở nơi đó, trong tay còn cầm một cái cuốc. Vóc dáng bà lão không cao, gầy đét. Bà ta cả đầu tóc trắng được bao gọn ở trong một khối khăn trùm đầu, trên mặt treo một nụ cười hiền lành.

Bà xuất hiện ở chỗ này đột ngột như thế, Cường Tử trước đó thậm chí không có cảm giác được một chút dấu hiệu tồn tại của bà.

Mặc quần áo vải bông, kiểu cách rất già nhưng mặc trên người bà ngược lại có một loại khí chất ung dung. Tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay và trên lưng bàn tay đều có thể thấy được làn da đốm mồi. Trên ống quần bà còn dính chút ít bùn đất, một đôi tay đầy vết chai do làm lụng trên đế giày vải cũng dính đầy sương sớm và bùn đất,

Trên tay của bà dính cơ mang là bùn, hắn là khi nhỏ cổ sương sớm và đất trộn lẫn cùng nhau dính ở trên tay.

Quần áo không thể nói sạch sẽ, trên tay cũng vậy, nhưng Cường Tử lại cảm giác vị lão nhân trước mặt này sạch sẽ đến mức một hạt cũng không nhiễm!

Bà già có một cặp ngươi dường như có thể nhìn trần trụi trần thế, tầm mắt của bà nhìn khuôn mặt Cường Tử, dường như xuyên qua thân thể của Cường Tử chiếu vào não của hắn.

- Thực xin lỗi... Con không biết bà ở đây.

Cường Tử theo phản xạ xoa tóc nói.

Hắn cảm giác được nỗi lo lắng không biết gọi là gì, có chút luống cuống tay chân.

- Không có việc gì, ta cũng là ngẫu nhiên có hứng thú, muốn buổi sáng đi ra hoạt động thư giãn gân cốt. Không ngờ còn có thể gặp được tên tiểu tử có suy nghĩ như vậy, ha ha, xem ra ta hôm nay vận khí không tệ.

Cường Tử không biết nói cái gì, trước mặt bà lão này, hắn rất không thoải mái.

- Đã đến đây thì giúp ta một việc, thân thể lớn tuổi có chút ăn không tiêu, mới loay hoay một lát đã mệt mỏi, cậu giúp ta nhổ cỏ còn thừa lại trong vườn rau được hay không?

Bà lão nói.

- Hả! Được!

Cường Tử trả lời vô cùng sáng khoái.

Hắn vén tay áo lên nhận cái cuốc trong tay bà lão đi vào vườn rau, nhớ đến bùn đất cả tay bà lão hắn mới phát hiện cái cuốc trong tay bà lão chẳng qua là thứ bài trí. Cầm cái cuốc đi vào vườn rau Cường Tử chợt phát hiện thêm một việc, điều này khiến cho trong lòng hắn run lên mạnh liệt. Cái cuốc, không ngờ là sắt đặc đúc thành, ít nhất có ba mươi cân!

Một lão phụ đã hơn thất tuần (bảy chục tuổi), dễ dàng một tay mang một cái cuốc bằng thiết nguyên chất vượt quá ba mươi cân. Cảnh tượng này thế nào thì có chút quỷ dị thế ấy.

Cường Tử vô ý quay đầu lại nhìn thoáng qua bà lão, bà ngồi trên tảng đá Cường Tử đánh xuống núi kia. Đường như cảm thấy được nghi hoặc trong ánh mắt của Cường Tử, bà mỉm cười nói với Cường Tử:

- Cán cuốc này là chồng ta khi còn sống loay hoay ở vườn rau dùng, ta cầm nó, thật giống như lời tay chồng của ta, thói quen thôi.

Vài câu giọng điệu bình thường, lại chấn động nội tâm của Cường Tử đến tột đỉnh!

Đây là một phần cảm tình nặng đến cỡ nào!

- Dạ!

Cường Tử lên tiếng, sau đó cung kính đặt cán cuốc về bên cạnh bà lão. Rất cẩn thận đỡ thân thể bà lão dựa lên tảng đá, động tác của Cường Tử nhẹ nhàng giống như bưng lấy một thứ trân bảo hiếm thấy.

Nhìn thấy Cường Tử đặt cán cuốc ở bên cạnh mình, bà lão hiểu ý cười.

- Cám ơn cậu, tiểu tử.

Bà lão khẽ cười nói.

Cường Tử nhẹ gật đầu, kiểm chế kích động bành trướng trong nội tâm đi trở về vườn rau. Hắn khom lưng nhỏ cổ cẩn thận tỉ mỉ, không mấy may quan tâm bùn đất làm dơ quần áo của hắn.

Bận bịu gần một giờ, Cường Tử nhổ sạch sẽ cỏ trong vườn rau. Hắn nâng người lên nhẹ rướn người một cái, cái trán đã tràn đầy mồ hôi. Có lẽ là bởi vì quá tỉ mỉ quá chuyên chú, hắn cảm giác mệt hơn nhiều so với nửa ngày luyện công.

Bà lão đã ở trong ao nước nhỏ trong vườn rửa tay, bà ta từ trong túi móc ra một mảnh khăn tay đưa cho Cường Tử nói:

- Một lát à? Đi, vào nhà uống nước nghỉ ngơi.

Bà lão nói dường như có ma lực gì, Cường Tử không tự chủ được theo bước chân bà lão vào ngôi nhà nhỏ rất bình thường. Không có tường xung quanh, chỉ có ba gian phòng gạch xanh ngói đỏ.

Bà lão quay nước cho Cường Tử rửa tay, sau đó nói với Cường Tử:

- Cậu trước ngồi một lát, ta đi đổi quần áo.

Cường Tử lên tiếng, lập tức ngồi xuống ở trên ghế nằm.

Chiếc ghế kia rất cũ kỹ nhưng vẫn cứng chắc như trước, chà lau sạch sẽ không một chút bụi bẩn. Một bên ghế nằm đặt một bàn trà, trên bàn trà có một chiếc ấm tử sa, vừa vặn bày ở vị trí có thể vươn tay đến. Nếu như nằm ở trên ghế, giờ tay vừa vặn có thể đến ấm trà.

- Đây là cái ghế chồng của ta thích nhất, ông ta có thói quen ngủ trưa ở trên ghế, tỉnh ngủ vẫn luôn uống một ngụm trà.

Không biết từ khi nào bà lão từ buồng trong đi ra, bà ta thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ. Vẫn là làm bằng vải bông, vẫn là kiểu dáng quần áo vài thập niên trước.

Cường Tử vội vàng từ trên ghế đứng dậy, nhìn ghế nằm đã có chút lâu năm kia, trong lòng hắn không khỏi hoảng loạn.

- Không việc gì, một cái ghế mà thôi. Có người ngồi nó mới là cái ghế, nếu như đặt đấy không có người ngồi, vậy nó ngược lại mất đi giá trị.

Bà lão giơ tay vỗ trên bờ vai Cường Tử, trong giọng nói vô cùng hiền lành.

Cường Tử nghe lời ngồi xuống, lại nơm nớp lo sợ.

Từ chiếc ghế này, hắn lại lần nữa cảm ngộ được cảm tình giữa bà lão và chồng của mình loại bình thường nhất ngược lại nồng đậm đến không bút mực nào diễn tả được.

- Đói bụng không? Ta đi làm cơm.

Bà lão vừa cười vừa nói.

Cường Tử đứng lên, khoát tay nói:

- Không cần, bà ngoại, con cũng cần phải trở về rồi.

Thân thể bà lão cứng lại một chút, lập tức cười.

- Cậu gọi ta một tiếng bà ngoại, cũng phải ăn điểm tâm hãy đi. Ăn cơm ta làm, cũng không phải dễ dàng đâu.

148. Chương 148: Hách Liên

Cường Tử vốn muốn giúp đỡ bà già, kết quả bà già nói một câu:

- Ngồi xuống nói thật, muốn vào nhà bếp cũng được, cậu làm một bữa ăn sáng thật ngon cho tôi ăn, bằng không kéo ra ngoài treo ngược lên đánh.

Điều này làm cho Cường Tử không khỏi có chút do dự, hắn do dự bộ dạng không quyết định được khiến cho lão già cười vui vẻ.

Trong lời nói của bà già mang theo ý tứ tinh nghịch có chút nhỏ hơn tuổi của bà, dù giọng nói nghe qua khá nghiêm khắc, nhưng mặc kệ thế nào nghe cũng lộ ra một loại hiền lành rõ ràng.

Cường Tử không dám nói cái gì, trong lời bà lão có một loại uy nghi hồn nhiên bằng trời.

Hắn xấu hổ xoa tóc muốn nói lại thôi, nói thật luận nấu cơm xào rau Cường Tử đã coi như có được chân truyền. Công phu nấu ăn của sư phụ què Mạc Dịch hắn đã có bảy thành trở lên, Tôn Văn Văn vô cùng thích ăn cơm Cường Tử làm, ngày đó tại nhà của cô ta Cường Tử trổ chút tài mọn đã khiến cho đại mỹ nữ Tôn Văn Văn khen không ngớt miệng.

Đương nhiên, còn có Bùi Nhược cô gái nhỏ có bím tóc đuôi ngựa dự định ngày nào đó kết hôn.

- Thôi thì, tôi thử xem?

Cường Tử dè dặt hỏi.

- Hả?

Lão thái thái dường như hết sức kinh ngạc, bà nghi hoặc liếc nhìn Cường Tử, dường như hết sức nghi ngờ dũng khí và thực lực của thanh niên trước mặt này, bà cũng không cho rằng con nít bây giờ còn có ai sẵn lòng vào nhà bếp bận rộn dọn một bàn thức ăn có thể thưởng thức được.

- Nếu như tôi làm điểm tâm xem như có thể làm cho bà ăn ngon miệng, vậy bà hãy phê chuẩn cho con sau này thường xuyên đến vườn rau xanh trộm chút rau nhé? Nếu như bà ăn không vừa miệng, vậy về sau con làm công miễn phí cho bà, việc trong vườn rau sau này con ôm hết.

Cường Tử ra vẻ do dự thật thà nói.

Kỹ năng diễn xuất của hắn dường như theo thể mà làm, nhưng trong mắt bà lão tuổi đã hơn chín mươi tuổi nhìn thấu thể tục phàm trần, chút đạo hạnh này của hắn rõ ràng vẫn là chưa đủ xanh, không lên được tầng thứ nhất.

- Tiểu tử kia tâm nhãn không ít, có phải là nhìn ra lão bà tử ta không tầm thường muốn giả bộ lôi kéo làm quen?

Bà lão lườm hắn một cái nói.

Cường Tử lại vuốt tóc, cười khúc khích, có chút đỏ mặt.

- Được rồi, khi ta còn ở đây, cậu đi làm cơm, ta đợi, nếu như ăn vào khiến cho ta hài lòng cậu thường lui tới nơi này, khi ta không có ở đây cậu hãy giúp ta chăm sóc rau trong vườn. Nếu như ta ăn không vừa miệng, ta đảm bảo tên tiểu tử dày mặt cậu sẽ hối hận.

Bà lão buông ống tay áo đang vén lên xuống, ngồi xuống thoải mái ở trên cái ghế nằm giống như tuổi tác của bà vậy. Giơ tay cầm lên quai ấm trà, sau khi xốc lên hơi nóng bay ra khỏi nắp, thật giống như trà mới ngâm. Bà lão trong ngôi nhà nhỏ đã bận bịu một lúc ở vườn rau, nước trong ấm trà vẫn còn hơi nóng hơi hồi như cũ, chỉ có thể nói rõ ấm trà này hết sức quý giá.

Sau khi nhấp một ngụm trà bà lão nhắm mắt dưỡng thần, dựa vào ghế nằm chợp mắt.

- Còn không mau đi?

Bà lão thì thầm một tiếng, Cường Tử khẩn trương quay người vào nhà bếp. Lần nữa mức nước rửa tay, Cường Tử rửa sạch sẽ ba lần. Giơ tay ra nhìn không hề tìm được một chút vết bẩn nào, mà ngay cả trong móng tay cũng đều sạch sẽ, Cường Tử lúc này mới hài lòng gật đầu.

Ở trong nhà bếp tìm, nguyên liệu tốt có thể dùng không nhiều. Cường Tử cũng không đi vào vườn rau hái rau, trong lòng cân nhắc một lát xác định một phương án, nghĩ bà lão hẳn có thể đón nhận. Ở trong đầu lần lượt theo trình tự trước sau làm bữa cơm này, sau khi mở to mắt Cường Tử bắt đầu bận bịu làm việc.

Lột một cây hành tây, đánh hai quả trứng gà, trong nhà bếp có giá, có khoai tây, tương ngọt, còn có một mẩu thịt nạc. Thứ có thể dùng nhiều như vậy, Cường Tử tay chân mau lẹ bắt đầu nấu cơm.

Hành tây lột xong, thái sợi, Cường Tử theo sư phụ lão Mạc què, ba năm qua thành tựu lớn nhất chính là kỹ thuật xắt rau rất cao. Sợi hành mỏng như sợi tóc, dài ngắn như nhau.

Sau đó đánh hai quả trứng gà, sau khi khuấy đều đặt qua một bên.

Sau đó Cường Tử bắt đầu xắt khoai tây, kỹ xảo công phu không giống như thái sợi hành, Cường Tử xắt lần này rất thô bạo, về mặt cơ bản độ dài rộng của khoai tây đều khoảng chừng sáu bảy ly. Tuy nhiên xắt sợi khoai tây khá cứng, nhưng độ dài rộng cũng gần bằng nhau vẫn có thể nhìn ra công phu của Cường Tử cực kỳ chắc tay.

Cuối cùng là xắt thịt, thịt chỉ có một miếng rất nhỏ. Cường Tử lựa chọn băm nhuyễn, giống như kích cỡ hạt gạo, sau khi thái xong cũng để qua một bên.

Sau đó Cường Tử bắt đầu và mì (ngâm mì rồi tuốt từng cọng cho rời ra), mì và rất nhuyễn, nhưng phải hết sức kiên nhẫn, cùng loại với loại mình kéo sợi nhỏ kia có thể kéo sợi rất mỏng nhưng không thể để đứt gãy. Nhưng Cường Tử cũng không có tăng thêm thứ gì, có thể được miếng mì mềm như vậy rất khó.

Sau khi chuẩn bị xong Cường Tử bắt đầu chính thức làm cơm, đặt mì và xong trên thớt, bắt đầu bận bịu. Sau chừng mười phút, từng miếng mì như tờ giấy mỏng gần như trong suốt xuất hiện thần kỳ trên mặt thớt, cuộn mì mỏng như vậy nếu như không có tài nghệ tuyệt đối không thể làm được.

Cường Tử cầm lấy một tấm bánh mỏng nhìn, khoé miệng của hắn có chút nhếch lên mang ra một vòng vui vẻ. Dù đã hơn một năm không có làm loại bánh xuân này, khó tránh khỏi có chút cứng tay, nhưng làm vẫn coi như thành công.

Một bà già đầu bạc trắng nhắm mắt lại ngồi ở trên ghế nằm khê đung đưa, hít thở rất đều đều dường như đã ngủ. Thân hình của bà gầy ốm, nhưng trông lại cũng không mỏng manh lắm. Trên người của bà ta dường như có một loại khí chất cao quý trang nhã bẩm sinh, mặc dù khi ở trong vườn rau toàn thân bần bần nhưng vẫn khiến cho người cảm giác không nhiễm một hạt bụi vậy.

Bà nhắm mắt dưỡng thần, vẫn có một loại uy nghi như cũ.

Lúc này một người trung niên mặc một bộ vét, dáng vẻ cân đối mặt mày tuấn lãng đi đến. Từ bộ quần áo Armani giá trị hơn mười vạn đại dương có thể nhìn ra đây là một người đàn ông thành công, thần thái của y khiêm tốn nhưng lại khó có thể che giấu vàng trắn loại phong thái bề trên kia.

Y hơi khom người, ở ngoài cửa đã nhìn thấy bà lão dường như ngủ cho nên bước chân thật khẽ. Nhưng y mới vừa vào cửa, bà lão lập tức mở mắt.

Nhìn thấy người trung niên muốn nói chuyện, bà lão duỗi ngón tay ra ở đặt bên miệng suýt một cái, sau đó hướng về nhà bếp chếp miệng, ý bảo người trung niên không được mở miệng. Đầu lông mày bà nhíu lại, dường như đang trách cứ người trung niên.

Người trung niên quay đầu nhìn về phía nhà bếp, vừa hay nhìn thấy bóng lưng Cường Tử, muốn nói điều gì cuối cùng nén lại. Nhưng trên mặt ngược lại có sự lo lắng và khiếp sợ khó che giấu, bà lão cười với y, ý bảo không hề gì.

Người trung niên đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Cường Tử muốn nói lại thôi, dáng vẻ hết sức lo lắng. Bà lão giơ tay lên khoát nhẹ, ý bảo y đi ra. Người trung niên dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn bà lão, nhưng khi nhìn thấy bà lão nhíu đầu lông mày, y đành phải ngoan ngoãn lui ra khỏi phòng.

Nhìn thấy người trung niên đi ra ngoài bà lão nghiêng đầu nhìn Cường Tử trong nhà bếp, kẻ kia vẫn bận bịu tập trung tinh thần làm điểm tâm. Bà lão nhẹ nhàng thở phào một hơi, lập tức cười sau đó nhắm mắt lại tiếp tục chợp mắt.

Một khắc khi người trung niên đi ra khỏi phòng, khoé miệng Cường Tử nhếch lên, sắc mặt vui vẻ.

Sau khi người trung niên ra khỏi vườn rau đứng lại ở một góc đại thụ, y vẫy tay lập tức có bốn bóng người rất nhanh vọt ra. Bốn người đều mặc vét đen, xem ra thân thủ mềm dẻo đã biết bốn người này đều là cao thủ.

Người trung niên gọi bốn người đến sau đó mắng chửi ngạt trời thối đất một chập, nhưng sợ khiến cho bà già ở trong nhà nghe được y lập tức giảm thấp giọng nói xuống, tuy nhiên từ nguyên nhân phần nộ của y còn có trên mặt hết sức dữ tợn có thể thấy được lửa giận của y có bao nhiêu lớn. Bốn người khúm núm, từng người trong số đó dường như giải thích gì đó, sau khi người trung niên gây ra một lúc hỏi thăm mấy câu, sau đó thở dài một hơi vẫy tay ý bảo bốn người lui ra, chính y dựa trên đại thụ châm một điều thuốc, thỉnh thoảng liếc mắt xem tình hình trong nhà.

Bà già dựa ở trên ghế nằm được một lát đã ngủ thật, cảnh tượng như vậy nếu như để cho người trung niên nhìn thấy chỉ sợ sẽ kinh ngạc tột đỉnh. Có một kẻ lạ ở bên cạnh bà già, mà bà già không ngờ ngủ mất rồi, nếu để cho ông chủ của y biết được, y chỉ sợ chịu không nổi cơn thịnh nộ của ông ta.

Ngay khi bà lão ngủ được một cổ mùi hương thấm vào ruột gan thần nhiên tỉnh dậy, Cường Tử đã bày điểm tâm trên bàn, món ăn rất đơn giản, nhưng vừa mới nhìn đã khiến cho người ta há rộng miệng muốn ăn!

Trên mặt bàn bày một đĩa sợi khoai tây xào, mùi hương nứt mũi nóng hôi hổi. Còn có một chén thịt băm chiên nước sốt, mùi nước sốt xông vào mũi. Một tô canh trứng gà nhỏ, màu sắc tươi sáng mùi hương lượn lờ.

Trong cái mâm lớn có một tấm mì đặc biệt, dày chừng mười ly. Miếng mì này nhìn từ phía trên vô cùng đẹp đẽ, bề ngoài màu hoàng kim không có một chút pha tạp, thật giống như một khối ngọc thuần khiết chạm khắc mà thành, nhìn từ phía trên vô cùng đẹp mắt. Chỉ là mì này dày như thế, xem ra cũng không phải chưng, thật không biết Cường Tử làm như thế nào chín được.

Miếng mì rất dày nhìn từ phía trên có chút giống như loại túi nướng kia của Tân Cương, nhưng còn dày hơn so với túi, có chút nửa này nửa nọ ngược lại mùi thơm vô cùng.

Cường Tử mỉm cười múc một chén canh trứng gà đặt trước mặt cho bà lão, khẽ cười nói:

- Ném chút, xem thử như thế nào?

Bà lão cười hiền lành, dùng thìa đưa một chút canh trứng gà vào trong miệng, sau khi nhấm nuốt nhẹ nhàng hai cái bỗng nhiên trước mắt sáng loà, bà ngẩng đầu lên nhìn Cường Tử vẻ mặt tươi cười, sau khi gật đầu lại uống một ngụm, vào miệng sảng khoái đến tận xương tủy, hương vị rất đặc biệt.

- Cái này? Là cái gì?

Bà lão chỉ miếng mì rất dày hỏi.

Cường Tử cười, giống như làm ảo thuật ở trên miếng mì dày nhẹ nhàng rạch một cái, một tấm mì mỏng như cánh ve sàu trong suốt như ngọc đã được vạch ra, miếng mì này quá mỏng, gần như đã trong suốt. Cường Tử dùng muống nhỏ phết chút ít thịt băm chiên nước sốt trét trên bánh mỏng, sau đó gấp một ít khoai tây đặt ở phía trên, cuốn bánh mỏng lại đưa cho bà lão.

Bà lão khi nhìn thấy rõ ràng bánh mỏng đến kinh ngạc một thoáng, lập tức nở nụ cười thoải mái. Nhận bánh mỏng Cường Tử đưa sang thử cắn một miếng nhỏ, miệng đầy dư hương!

Rõ ràng tay nghề Cường Tử ngoài dự đoán của bà lão, bình thường điểm tâm chỉ uống một chén cháo nhỏ bà không ngờ ăn được năm sáu tấm bánh mỏng, uống hai chén canh trứng gà mới dừng lại. Bà lão mở miệng ăn cực đã sau khi ăn no thở phào một hơi thoải mái, dường như còn có chút vẫn chưa hài lòng.

- Tiểu tử kia, cậu thắng rồi.

Bà lão vừa cười vừa nói.

Cường Tử nở nụ cười thật thà, lập tức tiêu diệt sạch sẽ thức ăn còn thừa trên bàn như gió cuốn mây tan.

- Ta phải đi, về sau vườn rau giúp ta chăm nom nhiều một chút, ta có thời gian sẽ đến.

Bà lão sửa soạn lại quần áo một chút đi vào nhà, sau khi đi được vài bước bà bỗng nhiên quay đầu cười nói:

- Tiểu tử kia, cậu rất thông minh trong cốt cách cũng coi như thiện lương, ngày đầu tiên như vậy có thời gian theo tôi đi chùa Ba Phước Tự nghe một chút lời của Phật cũng có lẽ ngộ được chút gì đó, ta để cho người khác đến nơi này tiếp đón cậu.

Trong mồm Cường Tử còn lấp đầy đồ ăn, hẳn có chút thất thần nhẹ gật đầu, nhưng không có lên tiếng.

Đợi người trung niên đợi dưới đại thụ kia sải bước nghênh đón bà lão, một chiếc Rolls-Royce lái đến đón sau bà lão và người trung niên bước lên đã lái đi ngay, Cường Tử tựa ở trên ghế nằm kia lần nữa ngồi xuống, cẩn thận vuốt phẳng một cái trên vị trí tay phải tùy ý đặt xuống, lập tức cười giảo hoạt.

Trên tay vịn cái ghế khắc hai chữ tên người nhỏ, cong cong vẹo vẹo, hẳn là kiểu chữ của đứa con nít.

Hách Liên.

149. Chương 149: Một Khúc Ca Kinh Ngạc Bốn Phương (thượng)

Cường Tử đi một vòng lớn mới quay về Húc Nhật Nhất Phẩm, việc liên quan đến lão già hẳn dự định tạm thời không nói cho bọn Chu Bách Tước biết, dù sao cũng ngẫu nhiên gặp gỡ, có phải cơ duyên lớn hay không còn phải xem thái độ sau này của lão già.

Tính ra cách lần đầu tiên còn có hơn mười ngày, về mặt thời gian còn rất dư giả. Ngược lại hôm nay là thứ hai, là ngày tổ chức lễ chào đón tân sinh viên nhập học, điều này khiến cho Cường Tử hết sức không yên

lòng. Mấy ngày trước cô gái đại học Cát Lâm quen biết trong video kia, nét cười tà ác đầy mặt trước khi sắp đi khiến cho hắn hết sức lo lắng, hắn cũng cảm thấy kẻ kia không có lòng tốt gì.

Dự cảm này sau khi Cường Tử đến trường đã được chứng thực, Mộc Văn Đình mặc một bộ váy áo rất hợp mốt xuất hiện hào phóng tự nhiên ở trước mặt hắn. Sau khi giao một tờ giấy photo trong tay cho Cường Tử xoay thân rời đi lưu lại mùi hương phiêu lãng nhẹ nhàng như tiên trên váy áo.

Ngay sau khi Cường Tử nhìn thấy nội dung trên tờ giấy hắn không khỏi giận điên nguyên rửa một câu.

- Nha đầu chết tiệt kia ta mong sao cô làm xử nữ cả đời! (ề cả đời)

Điều này có được coi là oán chú hay không?

Nội dung trên giấy rất đơn giản, là một tờ đơn tiết mục trong nghi thức chào đón tân sinh viên. Tiết mục đầu tiên mở màn chính là do Cường Tử lên biểu diễn, đằng sau tiết mục biểu diễn là một dấu ngoặc, bên trong có hai chữ.

- Tự chọn.

Điều này làm cho Cường Tử có loại xúc động muốn đem cô gái còn chưa biết tên này X lại X sau đó XX.

Sắp vị trí đầu tiên, hiển nhiên là muốn khiến cho Cường Tử xấu mặt. Nếu như sắp xếp vào tiết mục kế tiếp, Cường Tử còn có thời gian làm một số chuẩn bị, nhưng là người đầu tiên, Cường Tử hết chỗ nói rồi.

Buổi lễ chào đón tổ chức ở đại lễ đường, sau khi đại biểu tân sinh viên phát biểu chính là tiết mục biểu diễn.

Khi Cường Tử tiến vào đại lễ đường, đã rất nhanh ngồi không còn chỗ trống.

Tuỳ tiện tìm vị trí ngồi xuống, Cường Tử nhìn xung quanh, số mệnh không tốt, toàn là nam.

Người hội sinh viên đang có mặt duy trì trật tự, có một học khóa trên ở phía trước chỉ chỉ tỏ bảo tất cả ngồi xong không được lộn xộn. Cường Tử nhìn y đã mệt, Lục Tiểu Phụng ở trong phim ảnh chỉ chỉ tỏ cuối cùng luyện thành công Linh Tê Nhất Chỉ thiên hạ vô song, y chỉ chỉ tỏ tỏ ngoại trừ thu được vô số ánh mắt khinh bỉ thật không được tích sự gì.

Bên cạnh Cường Tử còn có một chỗ trống, ban đầu ảo tưởng một mỹ nữ mặc váy siêu ngắn có một đôi chân đẹp tốt nhất mặc thêm một chiếc áo hở ngực ngồi xuống, kết quả trông tới trông lui lại là một vị tráng hán có thể so với Lý Vạn Thanh.

Thân thể người này cao lớn hoàn toàn có thể đóng gói Cường Tử lại, cơ bắp u lên toàn thân khiến cho người ta không rét mà run. Hơn nữa tướng mạo y cực kỳ thô bạo, râu ria xồm xoàng cả mặt vô cùng khí phách. Nhưng vừa mở miệng nói chuyện với Cường Tử khiến Cường Tử nhảy dựng, thần kinh của hắn tiếp nhận một lần được tắm rửa sạch sẽ.

- Đây... Vị bạn... bạn học... Tôi có thể ngồi ở chỗ này không?

Mẹ nó, y không ngờ nói chuyện còn đỏ mặt lúng túng!

Trong lòng Cường Tử mắng thầm.

Bạn à xin lỗi cơ ngực của bạn, xin lỗi râu của bạn, xin lỗi chiều cao một thước chín của bạn được không?

- Ái chà... chỗ này có người đặt trước rồi, thôi thì bạn đổi chỗ ngồi được không?

Cường Tử mặt không đỏ tim không nhảy nói.

Mặt đại hán lại hồng thêm một chút, thần sắc y vô cùng nhăn nhó nói:

- Tôi đi mệt rồi, muốn ngồi ở chỗ này thôi... người đặt trước kia... Nơi này cũng cần phải đặt trước sao?

Rõ ràng đại hán không dằn chút nào.

- Khục khục... Bạn ngồi đi, mình nói đùa thôi.

Cường Tử cười thật thà, trong lòng ngược lại muốn nôn mửa.

Người này thể hiện quá mức nha, chẳng những nói chuyện có thể đỏ mặt, ngay cả giọng nói cũng yếu điệu khúm núm giống như con gái. Thật không biết cuống họng anh ta chưa có bể tiếng xong hay là uống quá nhiều sữa bột nhiễm Melamine ảnh hưởng tới hormone. Khuôn mặt râu quai nón không ngờ có giọng nói cũng ảo lá, mẹ nó cấu tạo thân thể thật sự quá thần kỳ quá mâu thuẫn.

- Bạn thật xấu...

Đại hán che miệng vừa cười vừa nói.

Cường Tử trong nháy mắt suy sụp!

Hắn thật muốn đổi chỗ ngồi, kết quả đứng lên quét mắt một vòng phát hiện không còn chỗ nào, tất cả đều có người ngồi. Điều này khiến cho hắn không biết nói gì, ngồi xuống vững vàng nhắm mắt dưỡng thần, giống như lão tăng nhập định. Cường Tử tự bảo với mình, bình tĩnh, đừng xúc động.

- Bạn học, tên của bạn là gì?

Đại hán sau khi ngồi xong dùng cùi chỏ chọc Cường Tử một cái hỏi.

Cường Tử thật sự cảm thấy ngưỡng không giả bộ một cao nhân đặc đạo ngồi một cục nữa, hắn mở to mắt liếc nhìn đại hán. Tại sao muốn nhìn?

Hắn vừa nãy trông mong cái gì? Mỹ nữ, váy ngắn, áo hở ngực.

Bây giờ đến đây, mãnh nam, quần cộc lớn siêu ngắn, tấm lưng lớn hở ngực.

Còn lông đầy chân, rậm hơn cả đầu của Cường Tử.

Vẫn là quần xoắn, Cường Tử nhớ đến lông ở chỗ đó.

- Mình gọi là Lâm Cường, bạn tên gì?

Cường Tử nói lễ độ.

- Mình gọi là Trương Hoa Hoa... A đây là tiểu danh mẹ của mình cho mình. Đại danh của mình gọi là Trương Tiêu Đình, chữ trương trong họ Trương, chữ tiêu trong Linh tiêu bảo điện, chữ đình trong đình đài lầu các.

Khoé miệng Cường Tử co giật một hồi...

Trương Hoa Hoa...

Hắn thật muốn nói:

- Người anh em, mẹ của anh là một vĩ nhân, anh cũng là người hiền triết!

Nhưng tiếc rằng, Cường Tử không dám.

- Kính đã lâu kính đã lâu.

Cường Tử dùng sức nhin cười trong lòng đến lật sóng cận biển, tự làm cho mình trông có vẻ rất vui vẻ...

Bạn Trương Tiêu Đình là đứa bé tốt, mặc dù nói chuyện rất đỏ mặt, nhưng anh ta một khi bắt đầu nói chuyện thì dừng không được, bắt đầu nói từ mình đến nhà trẻ, dừng mười lăm phút cuối cùng nói đến năm thứ nhất tiểu học. Cường Tử tự nhủ anh tại sao không đi viết tiểu thuyết trên mạng, với tài hoa này của anh toàn bộ cuốn sách trăm vạn chữ của người khác anh cũng đã vừa mới viết xong cái tựa. Dựa theo đại thần Thiên Tự năm trăm năm trước công nguyên tính toán, đừng nói làm giàu thật tốt, một cuốn sách của anh có thể đóng cửa trang web.

Vậy được bao nhiêu người vỗ tay tán dương a.

Cường Tử bỗng muốn hỏi y, tên trên mạng của anh có phải gọi là Lôi Vân Phong Bạo hay không?

Trương Tiêu Đình cái miệng không ngừng mở ra khép vào kia có thể so với miệng rộng của sư tử, phun ra mùi giống như hành tây, Cường Tử ngửi ra được rồi, hành tây là hành lớn loại tốt, chỉ duy nhất có ở Sơn Đông.

- Bạn học, bạn là người nơi nào?

Cường Tử hỏi.

- Thanh Đảo!

Cường Tử...

Trương Tiêu Đình:

- Bạn từng đi Thanh Đảo của chúng tôi sao? Đó đúng là chỗ tốt nha, chúng tôi nơi kia là địa linh nhân kiệt, tục ngữ nói trên có thiên đường, dưới nó Thanh Đảo...

Cường Tử...

Trương Tiêu Đình:

- Con người của chúng tôi ở nơi đó đều thật thà phúc hậu, đều giống như tôi. Bạn xem mình cao lớn như thế này, thực ra mình là người hướng nội, cùng người xa lạ nói chuyện mình sẽ đỏ mặt, nếu nói chuyện với con nít có thể càng xấu, mình còn nói lắp!

Cường Tử...

Hắn nguyên rửa trong lòng.

- Bạn miệng lắp không có gì, lão nhị của người bị lắp mới phải đấy!

Trương Tiêu Đình:

- Lâm Cường dáng vẻ của bạn thật là đẹp trai, hình dạng đàn ông Sơn Đông chúng tôi xinh xắn như vậy rất ít. Mình nhìn bạn dường như giống với diễn viên nổi tiếng của Hong Kong, Trương Quốc Vinh đó nha! Khục! Thật giống!

Cường Tử đen cả não, hắn thấp giọng nói thầm:

- Anh mới là Trương Quốc Vinh, cả nhà của anh đều là Trương Quốc Vinh!

150. Chương 150: Một Khúc Ca Kinh Ngạc Bốn Phương (hạ)

Lúc này một nữ sinh viên chen chúc khó khăn đi tới, khi đến bên cạnh Trương Tiêu Đình nhú đầu lông mày, trên mặt ghế ngồi vốn dĩ không lớn thật giống như một con gấu chó ngồi trên bàn, ngay cả lối đi đều chiếm hết.

- Vị bạn học này, xin bạn nhường mộ chút được không? Mình muốn đi qua.

Nữ đồng học lễ độ nói với Trương Tiêu Đình.

Mặt Trương Tiêu Đình một thoáng đã đỏ, thật giống như mông con khi hình chữ thiên, trong hồng lộ ra tím, trong tím lộ ra đen, đặc biệt giống rau chua ngâm giấm.

-Q.. u... a

Sinh viên nữ ở phía trước nhúc nhích, Trương Tiêu Đình chưa nhường lối, mặt cô ta có chút đỏ. Đợi một lát nhìn Trương Tiêu Đình liên tục nói rất nhiều chữ qua, giầy dựa tới lui cũng chịu đứng lên nhường lối, mặt của cô ta thoáng chút đã đỏ đậm, vẫn cho rằng gặp phải người tính toán trong lời đồn.

- Bạn nhường lối được hay không?

Sinh viên nữ thấy y còn nhăn nhó giầy dựa tại chỗ, không khỏi có chút tức giận.

- Q...u...a qua không được a!

Trương Tiêu Đình cuối cùng nói được toàn bộ, Cường Tử cười phì một tiếng.

- Bạn đứng lên cô ta không qua được hay sao?

Cường Tử vừa cười vừa nói.

Trương Tiêu Đình vỗ đầu sực tỉnh, khấn trương đứng lên nhường sinh viên nữ đi qua. Sinh viên nữ nói tiếng cảm ơn, đi qua được một đoạn nhin không được quay đầu liếc nhìn Trương Tiêu Đình, chỉ thấy kẻ kia chăm chú nhìn cặp mông của cô ta nói:

- Mỹ... Mỹ... Mỹ...

Nữ đồng học nói thềm một câu:

- Đồ lưu manh!

Xoay người rời đi.

Lúc này Trương Tiêu Đình mới nói xong:

- Không có gì!

Lúc này chính là đại biểu tân sinh viên đang phát ngôn, Cường Tử nghiêng tai nghe, không có ý mới gì cũng cho nó trôi qua. Nói chuyện trên đài không có gì khác nhau ngàn lần như một, cảm ơn cái này cảm ơn cái kia, cũng không biết anh ta cảm tạ những người đó trừ cha mẹ ai cho anh ta ăn cơm, hay là thêm điểm cho anh ta khi thi đại học.

Nói thật nghe nói chuyện phía trên, thật đúng không bằng nghe Trương Tiêu Đình hồ ngôn loạn ngữ còn hay hơn.

Trương Tiêu Đình:

- Bạn chưa đi qua Sơn Đông của chúng tôi coi như là đáng tiếc, mình nói với bạn nha, hồi trước ở Sơn Đông chúng tôi đúng là xảy ra việc lớn. Trên một cái hải đảo nhỏ bên trong lãnh địa Sơn Đông chúng ta, rõ ràng không biết từ khi nào bị rất nhiều quỷ Nhật Bản lén lút chiếm lấy! Về sau hai bang đảng xã hội đen sống máu với nhau trên hải đạo, khi đó mới phát hiện phía trên đảo không ngờ cấm quốc kỳ Nhật Bản! Bạn nói đáng hận hay không?! Lúc ấy mình nghe nói giận dữ muốn giết... giết...giết...

Cường Tử nghiêng người, một sinh viên nữ từ nơi đó đi qua. Sinh viên nữ cười cảm ơn với Cường Tử, nhìn thấy Trương Tiêu Đình vội vàng đứng lên trong miệng không ngừng nói:

- Ngốc... ngốc... ngốc...

- Có bệnh à!

Sinh viên nữ hung hăng thấp giọng nói một câu, sau đó bước nhanh đi qua.

Trương Tiêu Đình không ngờ có mắt không trông ngời xuống bình thường, lập tức không hề nói lắp.

- Giết đưa đến Nhật Bản, giết đến Tokyo!

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Rất tốt!

- Bạn không biết, cũng bởi vì chuyện này hải quân Nhật Trung khai chiến! Hải quân của nước chúng ta từ sau cuộc hải chiến Giáp Nhọ rút cuộc hãnh diện một lần, thoáng cái xoá sạch một hạm đội hạng trung của lũ quỷ nhỏ! Thật uy vũ!

Trương Tiêu Đình dùng sức khua tay nói.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy giọng nói vô cùng êm ái trên khán đài chính:

- Kế tiếp là thời gian biểu diễn tiết mục văn nghệ, tất cả tiết mục đều là do tân sinh viên chuẩn bị tỉ mỉ tiến hành, tôi tin tưởng chúng ta hôm nay đều sẽ mở rộng tầm mắt bổ công một chuyến, bởi vì tôi thấy giới tân sinh viên nay đều đặc biệt lợi hại!

- Thí dụ như trong giới tân sinh viên này có một bạn học tên gọi Lâm Cường, hẳn vốn là học sinh lớp khối cấp ba. Nhưng sau vượt cấp tham gia kỳ thi đại học, không ngờ lấy được đầu bảng khoa học tự nhiên thành tích huy hoàng như vậy, đây là việc không thể suy nghĩ ngờ nhiều a! Từ trên người anh ta chúng ta chớ thể nhìn ra bản lĩnh của giới tân sinh viên nay cứng cáp đến cỡ nào!

Người nói chuyện trên đài chính là dẫn chương trình Mộc Văn Đình.

Cô ta dưới sự phụ trợ của váy áo hợp thời trang có vẻ càng phát ra vẻ xinh đẹp thoát tục, duyên dáng thanh nhã.

- Tất cả muốn làm quen quen biết một chút với bạn học Lâm Cường hay không?

Mộc Văn Đình ở trên đài hỏi.

Phía dưới vang lên một mảnh tiếng hô.

- Muốn!

Không ngờ nữ sinh chiếm đa số.

Cường Tử thâm nói:

- Mẹ nó, đều là lừa gạt!

- Tốt lắm, bây giờ xin mời bạn học Lâm Cường lên đài để biểu diễn tiết mục đầu tiên cho chúng ta, tiết mục tên là... Giữ bí mật nha. Tiếp theo xin mời đồng học Lâm Cường vì tất cả bày ra tài nghệ của bạn!

Dưới đài một mảng tiếng cười và tiếng vỗ tay, Mộc Văn Đình lượn lơ xuống đài.

Cường Tử đứng lên sửa soạn quần áo một chút, nói với Trương Tiêu Đình cả mặt trợn mắt há mồm nhìn mình.

- Thực xin lỗi, mình xin lỗi không tiếp được trong chốc lát.

Khi đi qua trước sân khấu. Cường Tử cúi người chào hỏi những người lãnh đạo đang ngồi. Sau đó hắn đi đến một nữ đồng học ôm đàn ghi-ta nhẹ giọng hỏi:

- Bạn học, cô chuẩn bị tiết mục gì?

Sinh viên nữ bị hỏi bất thành lời thoáng chốc đã đỏ mặt lên, cô ta có chút ngượng cúi đầu xuống nói:

- Đàn hát bài Trên con đường về quê đó.

- Biết hát bài ca chặt cây không?

Cường Tử mỉm cười hỏi.

- Biết mấy đoạn...

Cô gái có chút không biết làm sao, cô ta theo phản xạ trả lời.

- Hoa nhi thì thế nào?

- Được!

Cô gái đỏ mặt nhẹ gật đầu.

Cường Tử lập tức cười một tay kéo cô gái ngượng ngừng, vừa đi vừa nói:

- Mình đàn, bạn hát, mình hoà thanh với bạn.

Cũng mặc kệ cô gái vẻ mặt kinh ngạc kỳ dị, Cường Tử kéo tay cô gái đi thẳng lên sân khấu. Dưới sự soi mói của trên ngàn ánh mắt hắn thông dong đẩy cái ghế, sau đó nhận đàn ghi-ta từ trong tay cô gái đã ngây ngấn cả người, vẻ mặt ôn hoà vui vẻ hỏi cô gái:

- Có thể bắt đầu được hay chưa?

Cô gái nhìn thấy sự động viên trong vẻ mặt và đôi mắt thanh tịnh của Cường Tử, không biết từ nơi nào dấy lên một cổ dũng khí. Sau khi hít thở thật sâu hai lần cô ta dùng sức gật nhẹ đầu, một bộ tóc dài lập tức bay múa vài cái từ trên xuống dưới.

Cường Tử gẩy nhẹ đàn ghi-ta, tiếng nhạc nhẹ nhàng tao nhã.

- Những bông hoa kia mang tiếng cười kia khiến cho tôi nhớ đến anh.

Sinh mạng của tôi mỗi góc lặng lẽ vắng lặng để tôi mở ra

Tôi từng cho rằng tôi sẽ mãi mãi giữ bên cạnh anh

Hôm nay chúng ta đã rời đi ở biển người mệnh mông

Bọn họ đều già rồi a?!

Bọn họ ở nơi nào nha?!

Chúng ta đã riêng phần mình chạy đến vách núi như thế

A ... muốn nàng.

A... Nàng còn đang mở sao?

A... Đi nha!

Thật sự đã khiến cho Cường Tử bất ngờ chính là, giọng hát cô gái không ngờ êm ái như vậy. Hơi hơi có chút khàn khàn, lại thanh khiết như nước suối. Nhạc nền đàn ghi-ta mượt mà hơn nữa tiếng ca cô gái như âm thanh của thiên nhiên kỳ ảo uyển chuyển, hơn nữa Cường Tử vốn thích hợp với giọng ca hơi chút thanh trầm của bài hát này hoà thanh với cô ta, quả thực chính là sự hưởng thụ của thánh giác! Hai người tuy rằng là tạm thời tổ hợp, nhưng lại không chút nào không lưu loát! Xoay tròn như ý, hồn nhiên thiên thành!

Một khúc ca đã dứt, toàn trường yên lặng sau mười mấy giây cũng không biết là người mạnh mẽ nào đứng lên trước rống lên từ trong cổ họng.

- Hay lắm!

Tiếng vỗ tay như sấm động!

151. Chương 151: Bại Hoàn Toàn

Cường Tử xuống đài trong tiếng vỗ tay, mang theo nụ cười có chút rụt rè, rất là đúng mực, đi thoải mái tự nhiên. Khi hắn xuống đài trả đàn ghi-ta cho cô gái ngần ngại đến ngưỡng ngừng trên mặt có hạt đậu nho nhỏ kia, mỉm cười, nói tiếng cảm ơn, sau đó tạm biệt. Không có sự cố gì đến sau đó, Cường Tử không muốn, cũng không để ý cô gái kia muốn hay không.

Lâm Cường cái tên họ này kỳ thật trước đó đã lưu truyền ra khỏi phạm vi nhỏ bé trường đại học Cát Lâm, sau khi trải qua buổi lễ chào đón tân sinh viên này, hắn nghiêm nhiên thành một người có tên tuổi không lớn không nhỏ, giống như khi trong trường Nhất Trung ở thành phố Đông Đỉnh.

Mộc Văn Đình đứng ở sau cách gà há to mồm kinh ngạc, cô nhìn thấy Cường Tử từ trên đài thoải mái bước xuống. Mang theo chút kiêu ngạo của người thắng lợi, chói mắt như thế.

Cô vốn định làm trò ác độc tự cho rằng không lớn không nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, thành một trò cười không vui vẻ hoặc có lẽ khiến cho Cường Tử mất mặt trước mấy ngàn người, cô nghĩ kỹ từ lúc bắt đầu, dự đoán trước được quá trình, lại thấy được một cái kết cục ngay cả mình cũng không thể không hoa mắt chóng mặt.

Cô không biết tại sao nam sinh này sẽ có biểu hiện xuất chúng như vậy, dù rằng Cường Tử chỉ là gảy một khúc nhạc, nhẹ nhàng và ngâm nga vài câu, nhưng không hề nghi ngờ hẳn mới làm lộ ra được hết chỗ đặc sắc nhất từ đầu đến cuối của bài hát này.

Sau khi Cường Tử xuống đài không có về chỗ ngồi, mà là đi thẳng về phía lối ra khỏi lễ đường. Hẳn đối với trò lơ bịch của Mộc Văn Đình có vẻ như hết sức buồn bực, đây là một hành động không coi là độc ác cũng không thể coi là thân mật. Hẳn là một người thương hương tiếc ngọc, phụ nữ là điểm yếu của hẳn. Huống chi hẳn cũng không phải một con lợn hoang không có mục tiêu, nhìn thấy cái trắng mộng nước đã muốn búng lên.

Ấn tượng đầu tiên vốn rất tốt, cứ như vậy huỷ trong tay Mộc Văn Đình.

Chỉ là sau khi rời khỏi lễ đường Cường Tử đi thẳng về Húc Nhật Nhất Phẩm, không để ý thấy trong góc đằng sau màn sân khấu lễ đường, có một cặp người mê người nhìn hẳn, trong đó có nước mắt lập loè trong suốt như ngọc, nhưng cứng rắn ngăn lại chưa chảy xuống.

Nàng tự nói với mình:

- Thì ra, người thật sự đến đây...

Cường Tử nếu như nhìn thấy, nếu như có thể nghe thấy, hẳn quả quyết sẽ không rời khỏi lễ đường.

Dọc đường đi đến bãi đỗ xe, dù rằng toàn thân quần áo giản dị cộng lại cũng không tới hai trăm đồng, nhưng dung mạo Cường Tử tuấn mỹ, mái tóc trắng suông thẳng, thân thể đẹp đẽ, thêm nữa khí chất đàn ông chân chính từng trải qua máu và lửa mới có được khiến cho không ít cô gái ngây ngẩn chuyển động ánh mắt đuổi theo.

Đặc biệt thời điểm Cường Tử mở cửa chiếc Audi A8 mới tinh, nhẹ nhàng ngồi vào chỗ quen thuộc sau đó lái xe ngênh ngang rời đi, có không ít cô gái hám tiền đã bắt đầu dự định tìm cơ hội thậm chí là sáng tạo cơ hội tiếp cận chàng trai phong cách này. Đúng vậy, Cường Tử là đàn ông, không còn là một đứa bé trẻ dại giống như cây hồng chưa chín.

Mấy cô gái ở trên hành lang trường học tản bộ, các nàng nắm lấy tay nhau ra về thân mật đi cùng nhau. Chỉ là ai lại có thể hiểu rõ trong lòng các nàng kẻ nào sẽ có thể thấy kẻ kia là bạn hữu, lại thấy người khác là kẻ địch. Nhớ rõ có một triết gia nói qua, tình hữu nghị hoàn toàn chưa bao giờ tồn tại giữa hai người phụ nữ.

Lời này ai nói ra? Khẳng định không phải lời của đàn ông.

Trong lúc đó một cô gái nhuộm mái tóc đỏ vô cùng thu hút ánh mắt người khác, mùa hạ sớm đã đi xa cũng không có mang đi cơ hội khoe khoang dáng người. Phần thân trên là một chiếc áo khoác màu xanh da trời cổ áo có rất nhiều hoa, bên trong là một chiếc áo dây hở ngực màu hồng phấn. Áo khoác không có lỗ nút, vòng eo mỏng mảnh ở trong và bộ ngực nguy nga nhìn không sót cái gì. Động lòng người nhất chính là dưới vòng eo của nàng ta chỉ mặc một chiếc váy ngắn màu tím phủ vừa vạt trên cái mông, váy bó sát người bao trọn cái mông của nàng ta lộ ra đường cong, vừa hay là hai cái nửa vòng tròn nở nang.

Chân của nàng rất đẹp, không mập không gầy, vừa vặn có thể dẫn dụ tầm mắt say mê của bọn hão sắc sinh lý bình thường. Thon dài thẳng tắp, nếu như có thể tách ra, tin tưởng rất nhiều con bê non chưa thấy qua thế giới thà rằng sống ít đi năm năm.

Cường Tử và mấy người các cô lướt sát qua nhau, vốn cô gái tóc đỏ nhìn thấy tướng mạo Cường Tử làm cho trong lòng nàng ta đập rộn lên, khi nhìn thấy rõ Cường Tử mặc một bộ quần áo rẻ tiền tự động giảm xuống, mà sau khi nhìn thấy Cường Tử lái chiếc Audi A8 ngênh ngang rời đi, nàng ngay lập tức buồn bã tại sao vừa nãy như thế nào không tạo ra cơ hội làm quen một lần. Tỷ như khiến cho cuốn sách ôm trong lòng mình vô ý rơi xuống, hoặc là không cẩn thận va vào người của hẳn, đây chẳng phải là trò hay sở trường của mình sao, đáng tiếc.

Cô nhìn cái đuôi chiếc Audi A8 biến mất trong tầm mắt, mới có chút không cảm lòng thu hồi tầm mắt. Trong miệng vẫn trò chuyện với mấy người bạn nói với vấn đề không đâu, trong lòng lại đang tính toán như thế nào nghe ngóng một chút anh chàng đẹp trai này là có quan hệ gì.

Sau cây số đầu tiên Cường Tử nhìn lướt qua kính chiếu hậu, sáng sớm khi đến trường học đã có một chiếc Land Rover đi theo phía sau. Hẳn nhanh chiếc Land Rover cũng nhanh, hẳn chậm chiếc Land Rover cũng chậm. Kỹ xảo theo dõi không nói là vụng về, nhưng cũng không tính là xuất sắc. Đối lại người bình thường, khẳng định sẽ không phát hiện chiếc Land Rover theo đuôi.

Quả nhiên, chiếc Land Rover vẫn nhàn nhã đi theo đằng sau chiếc Audi A8. Thật giống như lão già chần chệ đi theo bầy dê của mình, thoạt nhìn không đếm xỉa nhưng dè dặt. Chỉ có điều kẻ chần chệ lại là con dê, mà Cường Tử giống như hổ như sói.

Nhìn kính chiếu hậu Cường Tử tươi cười, châm một điếu thuốc, xem ra đối phương cho mình là chuột. Có đôi khi mọi người luôn luôn có ảo giác như vậy, cho rằng kẻ bị theo dõi đều là chuột, người theo dõi là mèo. Nhưng vào thập kỷ chín mươi của thế kỷ trước, người Hoa Kỳ dùng một bộ phim hoạt hình nói cho mọi người biết, bị trêu chọc, luôn luôn là kẻ tự cho rằng mình là mèo.

Đúng rồi, bộ phim hoạt hình kia gọi là Tom and Jerry.

Có một người Trung Quốc có cái tên càng quen thuộc hơn, gọi là mèo và chuột.

Cường Tử hút thuốc suy nghĩ, là cho đối phương cơ hội lần đầu, hay là để cho đối phương tự mình sáng tạo ra cơ hội? Chuyện lần trước của Trần Tử Ngư chẳng qua là chuyện vặt của đối phương, mà Trần Tử Ngư người phụ nữ này tuyệt đối sẽ không để cho mình ngu ngốc đến lần thứ hai. Cô ta dù xem thường Trần Chí Hưng kẻ không bảo vệ được chính em gái của mình kia, nhưng trong xương tủy phần thân tình máu mủ kia ngược lại dứt bỏ không được.

Mặc kệ nói như thế nào, Trần Chí Hưng chết ở trong tay Cường Tử, không thể nói liên quan trực tiếp ngược lại cũng thoát không khỏi có chút dính dáng. Trần Tử Ngư không có khả năng đi tìm phiền phức với quân đội, cho nên đành phải trông như oan có đầu nợ có chủ tìm đến Lâm Cường.

Trần Tử Ngư là một người phụ nữ có lẽ không dám yêu nhưng tuyệt đối dám hận, phụ nữ như vậy nếu như quyết tâm hung ác giờ lên dao mổ nhắm trúng vào kẻ nào, chỉ có thể nói kẻ ấy bất hạnh. Trần Tử Ngư từng giết người, người chết trực tiếp hoặc gián tiếp ở trên tay cô ta không dưới con số mười, cho nên cô ta không cho rằng giết tên Lâm Cường là việc kinh thế hãi tục gì, đặc biệt là, trong lòng cô ta Lâm Cường là kẻ thù không đội trời chung của cô ta.

Khi mọi người đang xuất hiện mâu thuẫn, đều sẽ tự động lựa chọn đứng về phía thân tình bỏ lý trí qua một bên. Tỷ như hai người đánh nhau, người có lý là bên đánh thắng, bạn cho rằng người nhà phía không có lý kia sẽ hoan hô anh ta sao?

Trần Tử Ngư.

Cường Tử từ trong miệng lẩm bẩm đọc ra ba chữ kia.

Đây là một người phụ nữ khiến cho hẳn không biết nên xử lý như thế nào.

Nếu cô ta là người điều ác gì cũng làm thì thôi, tay nhuộm qua máu người ác Cường Tử vẫn thật không ngại diệt cỏ tận gốc. Nhưng Cáp Mô điều tra qua cô gái này, trên tay cô ta tuy rằng có mạng người, nhưng trong số những người chết ngược lại có bảy người Nhật Bản. Ba người khác là có mưu đồ xấu đối với cô ta, làm điều ác cũng rõ ràng hơn so với bất kỳ ai.

Cường Tử không biết một người anh trai coi như cha hợp tác với người Nhật Bản thậm chí lấy người Nhật Bản, sao lại có một cô em hận người Nhật Bản thấu xương như vậy.

Cũng chính bởi vì như vậy, hẳn không biết nên xử trí cô gái khó giải quyết này như thế nào. Nếu như thật sự chẳng qua là một ả điên, mặc dù không giết nàng Cường Tử cũng sẽ có cách khiến cho cô ta sẽ không dây dưa với mình nữa. Tiếc rằng là, bây giờ Cường Tử vẫn thật không hạ bàn tay này xuống được.

Trên đường đi Cường Tử cố ý trêu mấy lần chiếc Land Rover, đối phương cũng rất phối hợp chớp loé một cái. Điều này khiến cho Cường Tử hết sức hoài nghi tiêu chuẩn dùng người của Trần Tử Ngư, kỹ xảo như vậy cũng lấy ra chơi trò theo dõi, có điểm làm trò cười cho người trong nghề.

Khi sắp ra khỏi khu vực thành phố Cường Tử bỗng nhiên tăng tốc độ, lái xe giống như một con cá chạch thành thạo bơi đùa trong nước. Trong dòng xe cộ qua lại băng qua như vào chỗ không người, các tài xế

kinh hãi hoảng sợ. Chiếc Land Rover đi theo ở đằng sau hết sức khó khăn, có nhiều lần gần như sắp xảy ra sự cố. Điều này làm cho Cường Tử cảm thấy buồn cười, điều này đơn giản giống như con mèo và con chuột đang bắt đầu đổi vai trò cho nhau.

Cuối cùng, Cường Tử sau khi trải qua mấy cái suy nghĩ lộn xộn hoa mỹ trở lại thực dụng, hoàn toàn thoát khỏi sự truy bám của chiếc Land Rover. Hắn dừng xe ở một bãi đỗ xe bên đường dùng một động tác quay ngược đầu xe đẹp đến ngợp cả mắt dùng xe vào một chỗ trống giữa hai chiếc xe, sau đó sửa soạn ung dung chờ đợi chiếc Land Rover.

Hai phút sau, chiếc Land Rover mất đi mục tiêu hết sức hoang mang chạy tiếp. Xem tốc độ xe thì biết đối phương khẳng định đang bực bội, Cường Tử có chút hài hước nhìn xem chiếc Land Rover lướt qua trước mắt, chờ sau khi chiếc xe lái qua được một đoạn hắn mới chậm rì rì đi theo.

Rõ ràng chiếc Land Rover sau khi mất đi mục tiêu chuẩn bị buông bỏ, tốc độ đã giảm xuống lại giống như là phụ nữ đang dạo phố chậm rãi từ từ. Lang thang ở ven khu vực thành phố một lát sau đó bắt đầu chạy về hướng ngoại ô, không ngờ là về phía Húc Nhật Nhất Phẩm.

Cường Tử hết sức kinh ngạc, lẽ nào đối phương theo dõi không thành còn muốn đến trước cửa thăm hỏi?

Vượt hơn cả dự liệu của Cường Tử chính là, ở trên con đường nhỏ dẫn sang Húc Nhật Nhất Phẩm chiếc Land Rover dừng lại bên lề đường. Xem ra dường như biết rõ Cường Tử đi theo ở phía sau, nếu như che giấu nữa, Cường Tử đều cảm thấy có chút nhỏ nhen. Đã rõ đối phương chỉ là muốn cùng hắn tâm sự, Cường Tử có thể sợ cái gì?

Lái chậm rì rì ngang qua chiếc Land Rover dừng lại, Cường Tử nghĩ rằng đối phương là trực tiếp hạ cửa sổ xe xuống dùng súng phóng lựu bắn một phát pháo cho mình, hay là dùng Ak47 bão táp tẩy rửa một lần đây? Hoặc là dùng mỹ nhân kế gì gì đó? Đối với kẻ kia Cường Tử cho rằng hắn có năng lực chống lại, hơn nữa lúc nào cũng có thể chuẩn bị tiếp nhận khiêu chiến.

Để cho mỹ nhân kế càng mãnh liệt hơn không ít a!

Chiếc Audi A8 và chiếc Land Rover dừng lại cùng lúc, Cường Tử châm thêm một điếu thuốc nữa. Hắn đang suy nghĩ mình là thắng thường kéo mở cửa ke đánh đối phương thành trái cà, hay là lịch sử đối đối phương ra tay trước...

Hai chiếc xe, quỷ dị lâm vào lặng lẽ.

Ngay khi Cường Tử châm điếu thuốc thứ ba, khi dự định chậm trễ rồi cuộc khiến đối phương ngồi không yên. Nhìn cửa sổ xe chiếc Land Rover chậm rãi hạ xuống, Cường Tử nhếch khoé miệng lên, liều mạng với lão tử, cũng không hỏi thăm lúc trước nghị lực ta dùng để ngồi chồm hổm ba giờ liền nhìn lén ả béo tắm rửa là cái gì!

Cường Tử ngậm thuốc, khoé môi nhếch lên một nét khinh thường khắc sâu.

Chơi theo dõi, người không được, liều mạng, người cũng không được.

Nắm chắc thắng lợi nha.

Ngay một khắc cửa sổ xe hạ xuống, Cường Tử mở lớn đôi mắt hết cỡ, tàn thuốc ngậm trong miệng rơi xuống tạo thành một vệt lửa đẹp mắt, lách tách toé lên một đốm sao lửa. Cường Tử bị phỏng không ngờ vẫn vô tri vô giác, đôi mắt tròn trĩnh nhìn người ở trong chiếc Land Rover về mặt trong nháy mắt cứng lại!

Một chớp mắt trước đó Cường Tử vẫn cho rằng mình là kẻ thắng, thời khắc cửa sổ chiếc Land Rover hạ xuống, bại rồi, bại đến nỗi thương tích đầy mình.

- Tiểu tử, còn chơi trốn tìm với ta! Có phải ép ta nóng thối lửa lên hay không?

Chu Lâm Nhã.

152. Chương 152: Thỏa Mãn

Chu Lâm Nhã hạ cửa xe xuống, cười tủm tỉm mang theo ba phần hưng dữ nói:

- Tiểu tử kia, còn muốn chơi trốn tìm với cô, có phải muốn bức cô nổi điên?

Cường Tử ngó người, chảy nước miếng tự tát vào mồm.

- Một chị chu từ trên trời rơi xuống.....

Một tiếng sói rú lên, xa xa mấy con chim sẻ trên cây chớp mắt rơi xuống sau đó bay đi, kinh hãi rụng cả lông vũ. Mắt Cường Tử tròn to giống dái bò... á lộn, như quả trứng gà, không giấu được vẻ mặt háo sắc.

- Em hát lại lần nữa cô nghe?

Chu Lâm Nhã tay chống cằm, trên cửa xe dánh vẽ mê hoặc người khác hỏi một câu dễ thương hiền lành. Hai gò má hoàn mỹ của cô ấy cùng đôi má ửng hồng, hai mắt híp lại giống như một vầng trăng. Đường viền khoe miệng làm rung động lòng người, một vành môi xinh đẹp trời sinh của cô trước nay chưa bao giờ bôi son, nhìn giống như một đại yêu tinh gây họa chúng sinh.

Chỉ là Cường Tử thấy kinh hồn bạt vía khi nghe thấy những lời trong câu hỏi của cô

ấy, hần ý thức được ngậm miệng lại dừng tiếng sói rú, lập tức làm ra vẻ ngoan ngoãn hai tay chống cằm làm ra vẻ một đứa trẻ con, làm như hần rất ngây thơ. Thực ra dựa vào lời nói của Cường Tử để hình dung bản thân hần, thật sự hần rất tinh khiết, tinh khiết đồi trụy...

Quả nhiên, linh cảm Cường Tử trở thành sự thật.

Tay còn lại mà Chu Lâm Nhã giấu sau lưng quả nhiên đang nắm vũ khí gây sát thương, không phải là một vũ khí gây sát thương bình thường, là vật nguy hiểm nhưng cũng dễ thương, nằm ngoài sát khí mọi người dự đoán, một bóng, tròn trịa, bên trong chứa đầy nước.....

Sau khi Cường Tử sưng sốt một hồi ngay lập tức trúng đạn, ở trên đảo Yên Hà thành phố Nhật Chiêu tỉnh Sơn Đông tã tránh né vô số viên đạn của địch bây giờ đã tan biến triệt để. Hần trở mắt nhìn quả bóng nước tạo thành một vòng cung đẹp nện lên trán, phù một tiếng, sau khi quả bóng nước vỡ tan thì một trận mưa xối xả trút xuống đầu, chiếc áo Cường Tử mua hai trăm đại dương mặc trên người trở thành chiếc áo mưa, tuy không phù hợp lắm.

Cường Tử phát hiện từ bên ngoài tới bên trong người đều ướt hết, không những là áo ngoài, cả cái quần đùi da bên trong.

Chu Lâm Nhã bắn ra một viên, khí phách lăm liệt!

- Tiểu tử kia, biết thế nào là họa từ cửa miệng chưa?

Cường Tử lau nước trên mặt một cái, sau đó phun một cái phốc, nước trong miệng giống như nước tiểu phun ra... mái tóc bạc trắng của hần ướt sũng dính trên phía sau lưng, bây giờ thì có một chút đáng về nữ nhi rồi.

- Quả bóng này chẳng ra sao, thật không rắn chắc. Để ta giới thiệu một chút cho cô biết, thực ra dùng bao cao su thổi làm quả bóng thú vị hơn, có đủ độ đàn hồi!

Về mặt muốn ăn đấm của Cường Tử, còn giả làm ra vẻ đạo mạo trang nghiêm.

- Vậy sao? Xem ra lúc ở trong trường học đi ra cô đã chuẩn bị sẵn hai hai viên đại pháo cô đúng là có khả năng dự toán trước, nhưng xem ra dùng loại đồ vật này đối phó với em không đáng cấp lắm, lần sau cô cho em một cái to hơn được không?

Chu Lâm Nhã giương tay, lại một quả bóng nước quăng ra, chuẩn xác vô cùng, tiếp đến lại là tiếng gào thét đập vô trán Cường Tử. Lần này Cường Tử có chuẩn bị trước, giơ một tay lên chụp quả bóng nước. Hần cố ý khoe khoang chút bản lĩnh, tay phải đem quả bóng chứa đầy nước nâng vào trong tay, tay trái cong ngón tay búng quả bóng ra!

Nhìn ngón tay mạnh vô cùng nhưng lại không phá vỡ quả bóng, lại làm cho quả bóng trong tay hắn không ngừng xoay tròn. Tay trái Cường Tử liên tục chạm quả cầu, quả cầu trong tay phải Cường Tử xoay càng lúc càng nhanh, quả bóng nước xoay liên tục bắt đầu biến hóa hình dạng, Cường Tử dùng tay trái ấn lên quả bóng, quả bóng xoay tròn liền biến thành hình hồ lô.

Cường Tử nhếch miệng với Chu Lâm Nhã, vênh cái mồm lên khoe khoang.

Chu Lâm Nhã cười phì một tiếng, nghiêng nước nghiêng thành.

Cường Tử lại dùng sức làm quả bóng xoay nhanh hơn, hắn dùng nội kinh từ đan điền đẩy ra đưa vào quả bóng. Dưới tác động của nội công quả bóng bắt đầu tự động biến đổi hình dạng, trong lúc xoay chuyển tạo ra đủ các hình dạng mới lạ. đến lúc cuối khi quả cầu trong tay hắn cố định một hình dáng, Chu Lâm Nhã say mê nhìn mấy giây đồng hồ.

Đó là một trái tim.

Cường Tử ngừng xoay quả cầu nước lại, sau đó cẩn thận cất quả bóng nước đi.

- Cái này không thể phá vỡ, nếu vỡ thì tim cũng vỡ theo.

Hắn nói với ý nghĩa sâu xa.

Chu Lâm Nhã trừng mắt liếc hắn một cái nói:

- Dùng một quả bóng nước thì có thể gạt được cô? Cô nhớ có người nào đó còn nợ cô một bữa cơm. Nợ một năm rồi, bây giờ không biết có nên tính lãi không.

- Được thôi.

Cường Tử móc đồng tiền lẻ từ trong túi ra đếm.

- Ba mươi ba đồng rưỡi, đủ không?

- Đủ rồi!

Chu Lâm Nhã cười ha ha nói.

- Đi xe audi A8, mà trong túi chỉ có ba mươi ba đồng rưỡi, làm sao tán gái.

Cô ta nói giọng châm chọc.

Cường Tử nhếch miệng nói:

- Em hoàn lương rồi, rất lâu rất lâu rồi không có nhìn trộm con gái đẹp tắm, cũng không có tán tỉnh ve vãn gái đẹp.

Về mặt hắn đạo mạo nghiêm trang.

- Bây giờ em thích bị người khác tán....

- Đến nhà em ngồi chơi?

Cường Tử nói.

- Được thôi.

Chu Lâm Nhã đồng ý một cách rất sáng khoái.

Cường Tử áp mặt vào cửa xe nhìn Chu Lâm Nhã:

- Cô giáo Chu cô không sợ vào nhầm hang cọp sao?

- Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?

Hỏi lại bị hỏi ngược lại, ắt có thiên cơ.

Cường Tử đi trước dẫn đường, nhưng hắn nghi ngờ Chu Lâm Nhã sớm đã biết chỗ ở của hắn. Dáng vẻ phong cách bề ngoài cô giáo Chu như một nữ hoàng xinh đẹp, trong lòng Cường Tử muốn có được nhưng lại không dám để lộ. Kêu hắn mặt dày mày dạn mở miệng nói ra những câu nói đùa không ảnh hưởng gì thì còn được, nếu giống như hồi trước kêu hắn nói cô giáo Chu em thích cô, thì có chút khó khăn.

Nếu ở vào một năm trước, Cường Tử sẽ phóng túng không kiêng nể gọi cô giáo Chu em thích cô, mặt Chu Lâm Nhã chỉ biết ửng đỏ sau đó cười cười, coi như không có chuyện đó xảy ra. Nhưng một năm sau gặp lại, nếu Cường Tử thật sự có thể nói bốn chữ này, chính Chu Lâm Nhã cũng không biết sẽ xử lý ra sao.

Thật ra Cường Tử không phải là không dám?

Một năm trước hắn có thể nói ra được, vì lúc đó hắn không có gì phải lo nghĩ. Nhưng bây giờ thì khác, hắn đã có được quá nhiều, trách nhiệm cũng lớn. Không nói đến mấy trăm huynh đệ bị bỏ ở Liên minh chấp pháp Trung Hoa thành phố Đông Đỉnh, không nói tới Bùi Nhược vì lời hứa với mình giữ lại cái đuôi ngựa, cũng không nói tới Tôn Văn Văn có chuyện quan hệ vợ chồng với mình, đơn giản mà nói hắn có thể cho Chu Lâm Nhã một cuộc sống hạnh phúc không, thật giống như khe núi sâu khiến Cường Tử khó có thể vượt qua.

Đôi khi trách nhiệm của một người đàn ông có thể đè cụt xương sống của một nam tử hán cường tráng hơn với bất cứ chuyện gì, hoặc có lẽ vì một bữa cơm no cho cả gia đình, một giấc ngủ ngon. Hoặc có lẽ vì một cục gôm, một trang giấy trắng cho con. Hoặc vì để cho bố mẹ an dưỡng tuổi già vợ con có thêm tiền để tiêu xài, hoặc vì loài người không đoán trước trong xã hội nhưng lại khiến con người tự tìm tới cái chết nguyên một tình yêu cuồng dại không hối hận.

Cường Tử đã có được tình yêu, nên mới biết được giá trị quý báu của tình yêu.

Chu Lâm Nhã là người trong lòng hắn tôn trọng như thần tôn tại sự nhu mì cao quý thánh thiện, hắn ngưỡng mộ, thậm chí trong lòng còn có chút ý nghĩa xấu xa, nhưng sẽ luôn trân trọng yêu quý người mà hắn ngưỡng mộ, tình nguyện không đụng chạm và cũng không chôn vùi loại tình cảm tinh khiết này ở trong tay hắn. Có thể nói, hắn đối với Chu Lâm Nhã, phần nhiều là sùng bái.

Nhưng còn Chu Lâm Nhã thì sao? Trong lòng cô ấy nghĩ gì?

Trong lòng Cường Tử cũng nhiều lần có suy nghĩ rất xấu xa, có phải cô giáo Chu từ sớm đã thầm yêu trộm nhớ hắn hay không? Hắn là chàng trai anh tuấn khôi ngô phóng khoáng, cô là người con gái cao quý trang nhã thùy mị, không nói là thanh mai trúc mã cũng được coi là trai tài gái sắc chứ bộ. Nhưng đây chỉ giới hạn lúc hắn háo sắc, lúc mà hắn còn háo sắc.

Không phải Cường Tử luôn nói, hắn không thích soi gương, vì hắn quá đẹp trai rồi, một khi hắn soi mình vào gương thì hắn sẽ đập đầu xức động.

Tâm lý AQ ai cũng có, người bị đánh luôn có ảo tưởng sẽ có một ngày mình sẽ báo thù thành công, đem cái tên đánh mình đó dẫm hắn dưới chân ngược nhìn trời huyết gió, tốt nhất là hướng lên trời cười nói thêm vài câu ngang ngược nói hai lời nói côn luân hào hùng can đảm.

Cường Tử từng tuyên bố, người không có ảo tưởng là người thực vật, sống như chết. Còn người có ảo tưởng nhưng không dám làm, tốt nhất nên vào bệnh viện tâm thần sống cuộc sống an nhàn.

Cho nên, hắn cho rằng có ảo tưởng thực hiện được mới là vương đạo.

Cuối cùng Cường Tử cũng không thấy xấu hổ khi dùng ba mươi ba đồng rưỡi trong túi mời Chu Lâm Nhã ăn bữa thịnh soạn, thật ra hắn có tiền, ngoài một lần vung một số tiền sáu tỷ cho Chu Bá Tước và Triệu Long Tượng đăng ký một công ty bất động sản ra, Cường Tử vẫn còn hai tỷ đồng để ở trong ngân hàng.

Nhưng, hắn cho rằng dùng số tiền đó mời Chu Lâm Nhã bữa cơm không mấy quang vinh lắm.

Thánh thiện như một nữ thần, làm sao có thể dùng đồng tiền dơ bẩn dính đầy máu được? Đây chính là quan niệm trong lòng Cường Tử, để hắn hồi tâm chuyển ý thật là một chuyện hơi khó.

Cường Tử chọn một buổi sáng tinh mơ ở một khu phố nhỏ bình thường một căn nhà có hai phòng ngủ một nhà bếp lớn tự tay nấu, có chút buồn cười người phụ trách đi chợ là Chu Bá Tước chủ động mời Chu Lâm

Nhã cùng đi mua. Lúc đi cùng nhau, mặt ửng đỏ tay chân bức rút không tự nhiên giống như một nam sinh mới biết yêu.

Đây cũng chưa kể là cái gì, nghe nói nữ thần trong lòng Cường Tử sáng hôm nay sẽ đến Nhất Phẩm. Ngay cả một người bình tĩnh như Triệu Long Tượng cũng gấp rút trở về, càng không nói đến cái tên Cáp Mô ca có mái tóc tự nhận phong lưu phóng khoáng hơn cả Cường Tử kia.

Tự nhận là một con ong mật kiêu ngạo có thể làm cho các đóa hoa tự động dâng hiến mật cho Cáp Mô, lần này tiêu thật rồi. Lần đầu tiên nhìn thấy Chu Lâm Nhã thì hắn đã xác định một điều, hắn đã yêu rồi, khốn thật một tình yêu đơn phương vô sỉ nhất. Chu Lâm Nhã đi đến đâu hắn đi theo đến đó, nhìn trầm trầm không biết xấu hổ, điệu bộ liếc nhìn trộm như thế nào cũng nhìn không giống Cáp Mô, ngược lại giống một con chuột lớn.

Rất tốt, hắn không có chảy nước miếng. Cũng không chăm chú nhìn Chu Lâm Nhã – hoặc nhìn trầm trầm vào mông, mà ra vẻ rất đẳng cấp, ánh mắt lướt nhìn phần cổ áo trang phục trên người Chu Lâm Nhã cũng không quá năm giây, như thế, đủ có thể thấy rõ sức thu hút của Chu Lâm Nhã đối với Cáp Mô.

Còn nhớ không, Cáp Mô là người từng ngồi xổm một đêm trong đồn công an, nguyên nhân truy cứu, không phải cũng vì cái mông sao?

Biểu hiện bình thường nhất phải là Triệu Bá, nếu người đàn ông có dáng người đơn thuần này mà nhìn thấy Chu Lâm Nhã sẽ nổi cơn sóng lớn. Đối với Chu Lâm Nhã chỉ nở nụ cười phúc hậu, sau đó gật đầu tỏ ý rồi co rút vào bộ ghê sô pha mà Cường Tử từng đặt làm theo yêu cầu của cậu ta ngồi xem phim hoạt hình.

Đối với biểu hiện của Triệu Bá như vậy, Cáp Mô cảm thấy xấu mặt. Cho dù nhìn thấy thần tiên tỷ tỷ cũng không chiêm ngưỡng, cũng phải cúi đầu chứ? Chẳng lẽ trong mắt Triệu Bá Chu Lâm Nhã không bằng con dê đánh đầu thắng đó với con sói đánh đầu thua đó sao? Sau khi Cáp Mô quay đầu lại mới phát hiện mình đã nhầm, Triệu Bá bề ngoài ra vẻ giống như đang xem tivi nhưng trong tay cầm một cái gương soi mặt nhỏ nhìn sau lưng Chu Lâm Nhã không ngừng chảy nước miếng.

Bữa cơm tối rất thịnh soạn, Chu Bá Tước đi mua thức ăn với Chu Lâm Nhã về quần áo trên người ướt đầm mồ hôi. Sau khi về đến liền đi vào phòng tắm tắm đúng bốn mươi phút, sau đó thay bộ quần áo và cạo hết râu ria, còn xịt chút nước hoa. Loại nước hoa hàng hiệu của pháp, nhưng chỉ có điều đã quá đắt sáu năm.....

Nhân tiện nói một câu, nước hoa là của Cáp Mô cho anh ta, nghe nói là đồ gia truyền....

Sau bữa cơm tối Cường Tử và Chu Lâm Nhã đi lên sân thượng của ngôi biệt thự, dù hai người vẫn giữ một khoảng cách, nhưng Cường Tử huyết sáo trong đêm trăng thanh gió mát, ngửi mùi thơm trên cơ thể giai nhân, ngược nhìn bầu trời sao sáng lạn. Trong lòng dâng lên giây phút thỏa mãn.

Nếu đời này có thể bình thân an khang, thì không ai muốn lang bạc kỳ hồ?

153. Chương 153: Cải Trang Đi Chơi

Triệu Long Tượng xưa nay làm việc vốn an phận nhưng lại nghiêm túc, phương hướng anh ta đã nhận định cho dù có đầy chông gai cũng sẽ quyết không bỏ dở nửa chừng. Anh ta là một người ở trong bất cứ nghịch cảnh nào cũng sẽ không dừng không lùi bước, chạy không nổi thì đi, đi không nổi thì bò, nếu muốn hắn dừng bước lại không phải là không được, trừ khi anh ta chết. Anh ta có thể làm tổn thương đến người thân của anh ta trong những lúc làm việc.

Cho dù anh ta là một người khởi đầu ở một điểm thấp thì cũng có thể trỗi dậy, có lẽ sẽ đi vài bước đường quanh co hoặc sẽ tổn không ít thời gian, nhưng một khi thuận buồm xuôi gió ai cũng không ngăn cản được anh ta giang tay giang chân làm việc.

Cường Tử đưa cho anh ta số tiền sáu tỷ, số tiền khởi điểm này dĩ nhiên không thấp.

Chu Bách Tước là một nhân tài, giỏi giữ thăng bằng nhưng lại do dự thiếu quyết đoán, là thiên tài giữ gìn sự nghiệp. Nếu đưa cho anh ta số tiền sáu tỷ chắc chắn trong vòng mười năm hẳn có thể khiến số tiền này tăng lên gấp đôi, hoặc có thể nhiều hơn một chút. Anh ta cũng tuyệt đối không đánh cược trong công việc, cái này không liên quan đến lòng can đảm, vì bản tính con người anh ta vốn không phải là người bí quá hóa liều.

Triệu Long Tượng không giống như vậy, đưa cho anh ta số tiền sáu tỷ, có thể trong vòng một hai năm anh ta có thể khiến số tiền này tăng lên gấp đôi thậm chí gấp bốn hoặc sáu lần, cũng có thể khiến số tiền sáu tỷ này trong nháy mắt bốc hơi kể cả một đồng cũng không còn. Nhưng trong công việc anh ta đáng tin cậy còn có chấp thập toàn thập mỹ hơn Chu Bách Tước, nhưng lúc cần phải đánh cược thậm chí đến lúc cần phải dứt bỏ thì tuyệt đối sẽ không một chút do dự.

Lòng can đảm của anh ta chưa chắc lớn hơn Chu Bách Tước, nhưng tính mạnh mẽ đó của anh ta khiến anh ta mạnh mẽ hơn Chu Bá Tước một phần. Cường Tử đem tiền giao cho Triệu Long Tượng và Chu Bách Tước hai người bọn họ chưa hẳn không phải là một ván cược lớn, thắng được thì tất cả đều vui, vì thứ hẳn cược không phải là tiền mà là khả năng nhìn người của hẳn. Nếu là thua, hẳn cũng không cảm thấy tiếc. Từ đầu đến cuối Cường Tử luôn đặt hết lòng tin tưởng Triệu Long Tượng chắc sẽ không làm hẳn thất vọng, có lẽ thứ hẳn cần không phải là một cái kết quả, mà chỉ là một quá trình từ đầu đến cuối.

Triệu Long Tượng thiếu khuyết một cơ hội, Cường Tử cho anh ta. Sau này Triệu Long Tượng trở nên giàu có là điều không thể ngăn cản nổi, nhưng sau này ai còn có thể kìm hãm Triệu Long Tượng đây? Cường Tử cười cười, nhân tâm con người, đôi khi có tác dụng hơn bất cứ khế ước gì.

Triệu Long Tượng Chu Bách Tước cả Cấp Mô ba người này đầu óc choáng váng bận bịu chạy đôn chạy đáo, ngược lại Cường Tử ông chủ đứng phía sau bức màn này lại nhàn rỗi dư thừa thời gian. Ngay cả Triệu Bá cũng có sự theo đuổi cho bản thân, dành một phần ba thời gian mỗi ngày luyện công, một phần ba ngủ, một phần ba xem phim hoạt hình dê và sói, quy trình khiến người khác cảm phần.

Chu Lâm Nhã sau đêm hôm đó đến nay không thấy xuất hiện, Cường Tử từng đi đến phòng làm việc tìm, được biết là phó hiệu trưởng Chu lại đi công tác rồi.

Điều này khiến Cường Tử sinh ra chán nản.

Mộc Văn Đình từng đến tìm hẳn mấy lần, muốn hẳn gia nhập hội sinh viên. Đây là điều mà nhiều tân sinh mơ ước, đương nhiên cũng có một phần ít học sinh xì mũi coi thường. Nhưng không thể phủ nhận là, gia nhập hội sinh viên bất luận là thực tiễn đối với việc học tập hay là sau khi rời khỏi trường, đều có lợi không nhỏ. Cường Tử từ chối không chút luyến tiếc, hẳn cho Mộc Văn Đình lí do là:

- Em cũng đã có chứng minh thư rồi, không còn muốn chơi trò chơi trẻ con.

Mộc Văn Đình tức giận bỏ đi, Cường Tử không buồn cũng không vui, chuyện này hình như vốn không đủ để tác động đến tinh thần của hẳn. Cái tên Cường Tử này có một chút thói quen như vậy, đối với chuyện lần trước bị Mộc Văn Đình chơi khăm không nói là hận đến tận xương tủy cũng khiến hẳn có chút chán ghét. Đối với người con gái có tính cách đánh đá ăn nói độ lượng này, Cường Tử sẽ loại bỏ khỏi trong danh sách những người có thể tin cậy.

Người như vậy, Cường Tử sẽ không đem cái bóng của mình cho giao cô ta.

Lúc Cường Tử đang trong giờ học nhận được cú điện thoại, nhìn thấy số gọi đến từ thành phố Đông Đình. Vốn tưởng là Tiêu Lôi hoặc Bùi Nhược, kết quả nằm ngoài dự đoán đang trong giờ học Cường Tử nhảy vọt dậy, cử chỉ khiến người khác không nói nên lời.

- Thăng nhóc nhỏ, nghe nói đã lên đại học rồi hả? Mẹ mày, cuối cùng lão tử cũng đã làm một chuyện ép buộc có ý nghĩa. Nào nào, thăng nhóc nhỏ gọi ta một tiếng sư phụ nghe coi, lúc trước không để người gọi là không muốn nhận một tên phá gia chi tử như ngươi làm đồ đệ, cứ để người ở chỗ quán cơm của ta sợ cả đời người bất lực, vậy chẳng phải lãng phí tâm huyết của lão tử ta sao? Bây giờ thăng nhóc nhỏ ngươi cũng đã lên đại học rồi, có một đồ đệ có tiền đồ mặt mày lão tử ta cũng được vẻ vang, nào, ngoan ngoan gọi một tiếng sư phụ ta nghe?

Cường Tử ở trước mặt mọi người cả trai lẫn gái trong lớp học còn có cả lão giáo sư đang đeo cặp kính cận lớn tiếng nói:

- Để cái lỗ đít thối tên què ông, trước kia ông không đếm xỉa đến tôi đem tôi vứt cho Lôi Tử thúc rồi một mình đi phong lưu đại giang nam bắc vui sướng, bây giờ muốn tôi gọi ông bằng sư phụ, không có cửa đâu!

Hắn giậm chân chửi đổng khiến cả lớp học kinh ngạc, vẻ mặt không kìm được nổi kích động cộng thêm lời nói bất kính bất cứ ai mới nhìn vào đều cho rằng hắn là đứa bị bỏ rơi.....

- Trừ khi lấy ra một trăm tám mươi vạn bao lì xì cho tôi, sau đó đặt một hai trăm bàn yến tiệc lớn mời tám trăm khách khứa bạn bè ở khách sạn Quốc tế Đại Trung, ở trước mặt mọi người tôi sẽ tuyên bố tôi Lâm Cường là đồ đệ của lão Mạc què, nếu không thì đừng hòng!

Cường Tử lớn tiếng nói.

Lão giáo sư trên bục giảng có chút buồn bực, lão giơ tay lên định ngăn Cường Tử làm xằng làm bậy lại, nhưng vừa tiếp xúc thấy ánh mắt đầy kích động của Cường Tử thấy lại không đành lòng, cũng không biết tại sao ông không nói lời nào.

Giọng điệu Mạc Dịch ở đầu giây điện thoại bên kia bình thản nói:

- Cần tiền thì không có, cần tính mạng cũng không cho, lão tử đã nghèo nửa đời người mới thời gian gần đây mới nhận thức được cuộc sống hạnh phúc ăn uống phóng khoáng của một kẻ có tiền. Lần này trở về trong túi còn được năm trăm đồng, ta cần rằng bao lì xì cho người một nửa, nếu còn dài dòng một đồng cũng không có!

- Không được!

Cường Tử quát lớn.

- Mỗi người một nửa? Con mẹ nó thiếu gáa tôi không cần dùng hai trăm năm mươi đồng của ông!

- Ái chàcoi thường quá.

Mạc Dịch lẩm bẩm nói.

- Như vậy đi, tiền lì xì bỏ qua, đợi người nghỉ hè về Đông Đỉnh ta đích thân xuống bếp nấu một bàn món ăn, mời Lôi Tử đến cùng ăn, nhận người làm đồ đệ được không?

- Không được!

Cường Tử không một chút do dự liền từ chối.

Hắn nói:

- Con mẹ nó ai mà ở không đợi đến trở về Đông Đỉnh, lão Mạc què ông đợi đó, bây giờ tôi kêu người đi đón ông! Đầu gối thiếu gia ta ngứa ngứa, trước bữa tối đêm nay mà không dập đầu vài cái con mẹ nó là tôi không ngủ được!

Cuối cùng lão giáo sư không nhận được nữa, thầy nhẹ nhàng gõ vào bàn trên bục giảng nói:

- Vị sinh viên này, em nói chuyện điện thoại có thể đừng quá kích động như vậy có được không? Em có thể nói chuyện nhỏ nhẹ, đừng làm ảnh hưởng đến mọi người trong lớp có được không?

Thầy thật nhân từ quá.

Cường Tử tỏ vẻ xin lỗi, hắn bùm loa điện thoại lại nói với thầy giáo:

- Thưa thầy em hiểu rồi, bây giờ em đi ra ngoài, rồi nhẹ nhàng vào lại lớp, không cần phải bắn súng đúng không ạ?

Lão giáo sư hiểu ý cười, không biết tại sao hôm nay ông lại tốt tính như vậy. Nếu nhìn thấy các sư tỷ sinh viên khóa trên gọi điện trên lớp học ngay lập tức cầm điện thoại giẫm xuống chân, nhưng cử chỉ lễ lẽ của giáo sư lúc này rất nhẹ nhàng, sợ gây chấn động khiến cả lớp cười méo mồm.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, lão giáo sư tên gọi là Lý Tam Giáp là bạn học cũ với thầy giáo Trương ở trường Nhất Trung thành phố Đông Đỉnh. Hai người họ bây giờ vẫn luôn giữ liên lạc và coi nhau là tri kỷ, có thầy giáo Trương châm ngòi thổi gió nên lòng nhân từ lão Lý Tam Giáp cũng khiến mọi người đỡ khiếp sợ.

Cường Tử treo cái nhân hiệu ở chỗ thầy giáo Trương ba:

Nhất, cô nhi. Nhị, tự học thành tài. Tam, tên vô danh tiểu tốt còn là một thiên tài. Lão nhân cả đời không con, cho nên mới coi mỗi một học sinh như là con mình sinh ra, nhất là quan tâm đặc biệt đối với những học sinh có hoàn cảnh bi thương mà chăm chỉ học hành. Cường Tử bi thương hay không bi thương để qua một bên, nhưng hẳn là người mà thầy giáo Trương dồn nhiều tình cảm và tâm huyết nhất.

Ông lão Lý Tam Giáp phát phát tay ý bảo Cường Tử đi ra ngoài, sau đó tiếp tục tỉ mỉ giảng bài.

Cường Tử sau khi té ra ngoài lại quát lớn trong điện thoại nói:

- Tiền lì xì ông không cần cho, bây giờ đến lượt tiểu thiếu gia tôi bắt nạt lại ông. Mang theo một cái bao tải đến, nếu tôi không đựng đầy tràn một túi tiền vàng bạc cho ông để nửa đời sau của ông muốn làm gì thì làm, thì tiểu thiếu gia tôi không họ Lâm!

- Không họ Lâm cũng tốt, theo họ Mạc của lão tử người cũng không bị thiệt.

Mạc Dịch thần nhiên nói.

- Đừng nóng vội giống như lửa cháy đến mông, lão tử đã đi du ngoạn hết một nửa Trung Quốc mới trở về Đông Đỉnh người để nghỉ thở cái rồi nói. Nhưng người khoan hãy nói, chuyến đi du ngoạn bên ngoài này giúp ta mở rộng được nhiều kiến thức, vốn vĩ xem tivi mới có thể nhìn thấy phong cảnh lần này đều tận mắt nhìn thấy rõ ràng, bây giờ cho dù có ngã dúi ra chết cũng coi như xứng đáng. Chờ đi, chờ khi người nghỉ hè trở về Đông Đỉnh hai thầy trò ta sum họp, đâu phải là không còn gặp được nhau nữa, không đến mức phải...

- Không được!

Cường Tử cố chấp lớn tiếng nói.

- Ông chờ đó, bây giờ con gọi điện thoại kêu người đến rước thầy!

Mạc Dịch cười ha ha nói:

- Làm gì vội vậy, cho dù lão tử ta nhận người làm đồ đệ cũng cũng không có vật báu gia truyền gì cho người, càng không có con gái xinh đẹp như hoa như ngọc để mà gả cho người. Nói thật ra thì chỉ có ngôi nhà ba phòng cũ rách đó là thứ đáng giá, theo lý mà nói thẳng nhóc người bây giờ không đến nỗi nhớ đến ta vì chút gia sản này chứ? Hơn nữa ngôi nhà ba phòng đó đã dỡ bỏ rồi, ta bây giờ không có nhà để về đành phải ngủ ở ngôi biệt thự lớn của Lôi Tử nhà người. Sao ta cứ cảm thấy người gấp rút muốn gặp ta khiến trong lòng ta không được yên? Nếu người không cho một lý do đánh chết ta cũng không gặp.

Mạc Dịch nói xong, đầu giây điện thoại bên kia im lặng một hồi. Một lát sau hình như ông nghe thấy tiếng nước nổ, lúc có lúc không.....

Mạc Dịch im lặng kiên nhẫn chờ, cũng không hối thúc Cường Tử nói chuyện.

Trải qua ba phút, đầu giây điện thoại bên phía Cường Tử mới cất giọng nói khàn khàn nói:

- Sư phụ, trò nhớ thầy.

Sau khi nghe thấy năm chữ này, một lão Mạc què xưa nay thô kệch người lồi thối lếch thếch xúc động, ông dụi dụi khóe mắt, nước mắt từ trong khóe mắt chảy ra.

- Được rồi! Hôm nay dù như thế nào hai thầy trò ta cũng phải gặp mặt!

Ông nói.

Giọng nói cũng có chút khàn khàn.

Lúc này, đầu giây điện thoại bên phía Cường Tử cuối cùng không kìm nén được gào khóc, khóc xé gan xé ruột. Hắn giống như một đứa trẻ bị lạc lang thang trên phố rất lâu cuối cùng mới tìm thấy được bố mẹ, khóc đến nước mắt nước mũi chảy dài chảy dài hoàn toàn không còn phong độ đẹp trai của một thiếu gia, nhìn giống như một thằng ngốc, ngốc như vậy.

- Sư phụ.....người đừng bỏ con, con sợ.

Cường Tử khóc đến khàn cổ nước nở nói.

Mạc Dịch lau nước mắt chửi nói:

- Sợ cái cọng lông! Không có chút tiến triển! Mẹ nó thật không có khí phách đàn ông! Nếu muốn nhận ta là sư phụ, thì đứng thẳng người ưỡn thẳng lưng lên, quỳ gối khóc ở đó còn mặt mũi gọi ta là sư phụ sao? Khốn thật, trước kia đánh người như nào người cũng đều không rơi một giọt nước mắt.

- Ủ....

Cường Tử Ừ tiếng quả nhiên không quỳ nữa, hắn đứng lên ưỡn thẳng lưng.

Bỗng, hắn cảm thấy có chút bất thường

Ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa.

Một Qua Tử thân hình gầy nhom, bước từng bước lảo đảo trên đường đang đi tới về hướng mình. Một tay hắn cầm điện thoại, tay còn lại hắn giơ lên cao ra sức vẫy vẫy.

- Thằng nhóc, lão tử cái trang đi chơi tới đây rồi!

154. Chương 154: Mưa Gió Nổi Lên

Biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm, tất cả tập trung ở sảnh đường.

Lão Mạc què cũng không phải một mình đến Trường Xuân, cùng tới với ông còn có Tiêu Lôi Tiêu thất gia được người ở thành phố Đông Đỉnh gọi là Tiêu Bán Thành, còn có một người khiến cho Cường Tử cảm thấy có chút bất ngờ, không ngờ là ông chủ cửa hàng thịt dê xiên que kia, lúc trước ở chỗ ông ta làm quen với bốn người bạn Triệu Long Tượng, Kim Tiểu Chu.

Vốn ngày đó Cường Tử có dự cảm người trung niên bán thịt dê xiên que tướng mạo xấu xí này chắc chắn không phải bạn bè thông thường đơn giản với Tiêu Lôi như vậy, nhưng chưa bao giờ lần thứ hai qua lại nên cũng dần dần quên lãng vị đã từng được Tiêu Lôi gọi là Lý Ca này. Ấn tượng đầu tiên khi gặp vị Lý Ca này là người có vài phần hào khí, nhưng hôm nay trực tiếp tiếp xúc tỉ mỉ mới biết được, độ khó chịu của người này thậm chí còn hơn Chu Bách Tước.

Ba gã đàn ông trung niên, ngoại trừ lão Mạc què, hai người khác cộng lại phải bằng gã đàn ông tám mươi tuổi, uốn éo trên sofa xem kênh truyền hình thiếu nhi say mê, cảnh tượng trước mắt này nói thế nào cũng có điểm khác người, điều này khiến cho Cường Tử cho rằng ngôi biệt thự này của mình hẳn nên đổi thành nhà trẻ dành cho người cao tuổi.

Triệu Long Tượng ăn xong bữa cơm tối, sau đó dẫn theo Triệu Bá, Cáp Mô rời khỏi nhà ngồi ở trong sân. Chính ngay cả Chu Bách Tước cũng không chọn ngồi uống rượu trên bàn, mà là giao hết không gian thời gian cho bốn người thầy trò Cường Tử cùng với Tiêu Lôi, Lý Ca. Bốn người bạn Triệu Long Tượng không chịu ngồi vào bàn tiệc, cũng không phải có ý chê bai gì mấy người bạn Tiêu Lôi và lão Mạc què, mà cuối cùng ngay cả Lý Ca cũng rời khỏi bàn tiệc. Chạy ra sân cùng bạn Chu Bách Tước Triệu Long Tượng uống bia, trong phòng ăn chỉ còn lại ba người lão Mạc què, Tiêu Lôi và Cường Tử.

Năm người uống rượu nói chuyện phiếm trong sân, Cáp Mô lắc đầu đề nghị chơi mạt chược. Ngay lập tức Lý Ca vỗ tay vang lên miệng hô đồng ý, ông móc ra bốn tiền nhìn sau đó hỏi chơi như thế nào?

Cáp Mô cười cợt nhả:

- Chúng tôi chơi bình thường cũng có lẽ chú theo không được, tôi sợ khả năng đón nhận của chú không nổi.

Lý ca khoát tay áo nói:

- Đừng nói chuyện vô lý, nhớ năm đó lão tử cũng là nhân vật hô mây gọi gió. Không ăn qua thịt heo sao mà biết heo mỡ nhiều hay ít? Nói đi chơi bao nhiêu?

Triệu Bá nói thật thà:

- Bốn người đánh mạt chược a, tôi không chơi được, tôi về phòng khách xem Bé dê vui vẻ đây.

Bạn nói kênh truyền hình Chiết Giang làm cái gì cứ phát sóng từng ngày một bộ hoạt hình Bé dê vui vẻ và bà sói xám đây?

Cáp Mô nói:

- Cũng đúng ý của tôi, hạng người khờ như cậu ngu như con heo, đánh bài còn tinh ranh hơn con khỉ, lần trước thắng tôi ngay cả quần lót cũng cởi, thật không nhân tính.

Chu Bách Tước rùng mình một cái nói:

- Cáp Mô anh ngàn vạn lần đừng đề cập việc quần lót hàng hiệu kia, cả quần cũ của chú, cởi xuống đặt ở trên đất không ngờ không ngã xuống, còn lâu năm hơn so với nước hoa quá hạn sáu năm anh tặng cho tôi a?

Cáp Mô nói:

- Anh thì biết cái gì? Đó là vô thượng thần khí lão tử tổn hao tâm huyết cực lớn hao phí vô số tinh lực tế luyện N năm, pháp bảo phòng thân của ta, ta dám bảo đảm ai dám đá dưới đũng quần của lão tử chính là tự chuốc lấy cực khổ, không thương tổn gân cốt, cũng phải đau chân!

Triệu Long Tượng hừ một tiếng nói:

- Pháp bảo này anh giữ mà dùng đi, chúng ta hôm nay không đánh bạc cởi quần áo, lần trước xông vào mũi của tôi, bây giờ vẫn còn toả ra giống như mùi con heo.

Lý Ca nói:

- Cầu nhàu cái gì a, nói coi chơi bao nhiêu.

Cáp Mô vẩy đầu nói:

- Một tỷ, ăn chót mười tỷ.

Lý Ca quay đầu rời đi, Cáp Mô một tay giữ chặt ông lại hỏi:

- Chú làm gì phải đi?

Lý Ca:

- Tôi đi quán tạp hoá đổi tiền lẻ, tiếp đến lạm phát khá nghiêm trọng, một tờ tiền mặt mệnh giá lớn cũng chỉ đủ đánh một ngày mạt trượt.

Cáp Mô cười:

- Tôi trêu chọc chú chơi thôi mà, chúng ta đánh bài chơi thể này.

Nói xong Cáp Mô quay người vào phòng, không lâu sau bưng ra một cái chậu rửa mặt, vừa chạy vừa vang lên tiếng lắc cắc.

Lý Ca hỏi:

- Vật gì đó?

Chu Bách Tước cười khúc khích nói:

- Anh sợ chết rồi à!

Đội Cáp Mô sau khi trở lại chỗ ngồi Lý Ca dò xét nhìn vào trong chậu rửa mặt một cái, lập tức mặt xanh lè.

- Mẹ nó, các anh đều là người mới tốt nghiệp mẫu giáo à.

Triệu Long Tượng nói:

- Đánh cược lớn tổn thương thân thể, đánh cược nhỏ để lại tình nghĩa, chơi thử cái này, coi như giải trí.

Cáp Mô nhếch miệng vừa cười vừa nói:

- Đến đây nào, một người một vốc to, tự mình lấy nha, thua xong vẫn còn.

Tiền xu đầy cả chậu, mệnh giá lớn nhất không ngờ được chỉ có năm xu.

Cường Tử quý rạp xuống trước người Mạc Dịch, cung kính dập đầu ba cái. Trán dập trên mặt đất vang lên bình bình, một chút sức lực cũng không giữ lại. Khi hất thẳng lưng lên, trán đã sưng đỏ.

- Sư phụ! Uống trà!

Cường Tử quý bưng ngang một chén nước trà, khí nóng lượn lờ.

Tiêu Lô cảm thán một tiếng lập tức cảm giác mũi có chút xót xa, ông đứng lên xoay người một vòng thuận tay kéo cái bàn ra lấy một bình rượu trắng tu ừng ực hết nửa chai. Sau đó lau miệng xách theo chai rượu đi ra ngoài.

- Thầy trò hai người tâm sự đi, tôi ra ngoài chơi với bọn họ một lát.

Tiêu Lô là người trọng tình, đối mặt với khổ cực gian nan ông sẽ không cúi đầu nhận thua rơi lệ, nhưng đối mặt với phần tình cảm khó có thể vứt bỏ giữa thầy trò Mạc Dịch và Cường Tử, Thất gia được xã hội đen chợ Đông Đình tôn sùng bấy giờ nghiêm nhiên thống nhất giang hồ làm ông chủ nửa thành phố, trong nội tâm dấy lên sóng gió cũng nhìn không ra. Vì không để cho mình rơi lệ trước người ta, ông chỉ đành chọn cách lảng tránh.

Ra khỏi cửa phòng ông quay đầu nhìn đôi mắt Mạc Dịch cũng đỏ như vậy, ngăn không được thổn thức một tiếng. Huynh của ông Mạc Dịch là hạng người gì, ngay cả ông cũng chỉ là hiểu được một nửa. Trước kia vừa mới ra khỏi hỗn loạn, Mạc Dịch mang theo bảy người huynh đệ bọn họ quét ngang Ngưu - Quỷ - Xà - Thần, ra tay rất cay độc vô tình Mạc Dịch càng khiến cho người ta kinh tâm động phách. Nhưng khi bọn họ đã đứng vững gót chân ở phía bắc chuẩn bị động tay động chân, huynh ông đột nhiên tự chặt một chân tuyên bố rời khỏi giang hồ.

Đó là trước đây mười năm, Mạc Dịch vốn có ước hẹn gặp mặt cùng Hách Liên Xuân Mộ ngày nay đã nhất thống xã hội đen ba tỉnh Đông Bắc. Lúc chiều sau khi bị một người thần bí đón đi trở về có vẻ rất khác thường, ông sau khi quay về triệu tập tất cả mấy người bọn Tiêu Lô lại chỉ nói một câu:

- Rời khỏi ba tỉnh Đông Bắc.

Các huynh đệ không hiểu chút nào, nếu như là thế lực Hách Liên Xuân Mộ khổng lồ, nhưng vào lúc ấy bảy huynh đệ tuy rằng không có danh vọng gì cũng có thể được xem là tảng đá khá lớn, huynh đệ đồng lòng có thể chặt cả vàng, Hách Liên Xuân Mộ vẫn không đến mức khiến cho Mạc Dịch không đánh mà lui.

Buổi tối Mạc Dịch một mình đi gặp Hách Liên Xuân Mộ, ai cũng không biết giữa hai người tiến hành một cuộc nói chuyện như thế nào. Chỉ là nghe nói về sau Hách Liên Xuân Mộ cung kính khom lưng lấy Mạc Dịch tuổi tác so với mình phải nhỏ hơn không ít, nhưng sau đó xoay người rời đi. Mà ngay cả mẹ của Hách Liên Xuân Mộ, ở Đông Bắc được tôn sùng là Đao Mộc Tú Lão Phật gia, ngày hôm sau đích thân đến thăm Mạc Dịch sau đó tuyên bố nhận Mạc Dịch làm nghĩa tử, lễ gặp mặt ngược lại chỉ cho Mạc Dịch một con dao bếp, điều này khiến cho người có mặt lúc đó đều rất khó hiểu.

Ngược lại Hách Liên Xuân Mộ lúc nhìn thấy con dao bếp kia thở dài một tiếng, một lời cũng không nói.

Dao là một con dao bếp bình thường, hơn nữa đã dùng không ít năm. Mặc dù không có vết rỉ sét ngược lại sớm đã không còn sắc bén, dùng nói giết người, xắt thịt cũng khó khăn.

Mạc Dịch lại cung kính dập đầu đối với con dao bếp, sau đó mang theo con dao bếp trở về thành phố Đông Đỉnh từ đó đóng cửa không ra ngoài.

Sau khi trở về thành phố Đông Đỉnh còn xảy ra một chuyện, đó chính là Mạc Dịch vốn định giải tán các huynh đệ, hơn nữa sắp xếp xong đường ra cho các huynh đệ, nhưng sáu người khác bao gồm cả Tiêu Lôi đều không đồng ý. Trong đó có Lý Ca bán thịt xiên que kia, anh ta xếp hàng thứ ba trong bảy huynh đệ, tính tình táo bạo nhất anh ta ngay lập tức rời đi rồi sau đó đến thủ đô, bắt đầu tạo ra sóng gió trong hỗn loạn cuối cùng ngược lại không biết nguyên nhân gì lặng lẽ quay về Đông Đỉnh, cam long tình nguyện bán thịt xiên que, không hỏi chuyện giang hồ nữa.

Mạc Dịch tự chặt một chân vào cái ngày huynh đệ bất hoà kia, tuyên bố rời khỏi giang hồ. Cuối cùng chỉ còn Tiêu Lôi và lão lục Vương Tú Sơn nghe xong lời nói của Mạc Dịch, huynh đệ bọn họ đều chọn đơn độc bước chân vào chốn giang hồ. Tiêu Lôi lưu lại ở thành phố Đông Đỉnh theo nghề kinh doanh, về sau nữa bởi vì những nguyên nhân khác có liên lạc mật thiết với bộ cơ mật của chính phủ. Vương Tú Sơn đi xa đến Tây Tạng, mười năm chưa từng trở lại Trung Nguyên.

Sau ngày đó Mạc Dịch biến mất bảy năm, sau bảy năm trở lại Đông Đỉnh mở quán ăn lớn Cật Hát Đồ kia. Mà con dao bếp dùng xắt rau kia, cũng là con dao cùn Cường Tử than phiền bao năm nay, chính là con dao Lão Phật gia tặng khi trước.

Khi Mạc Dịch về Đông Đỉnh trong tay xách lấy thiếu niên ăn mặc cầu thả kia, bây giờ đã lớn thành một gã đàn ông đứng mực. Năm đó thiếu niên mười bốn tuổi ấy chỉ biết mình từ đó có chỗ nương tựa, ngược lại cũng không biết sự phụ què của mình mỗi ngày lúc trời tối đều biến mất không thấy đâu một khoảng thời gian. Nó mỗi khi trời tối sau khi úm ở trong ngực sự phụ què ngủ say nồng nàn, Mạc Dịch sẽ nhẹ nhàng đặt nó xuống sau đó khẽ bước chân đi ra khỏi quán ăn nhỏ, biến mất trong bóng đêm mênh mông.

Mạc Dịch trước khi đi Tây Tạng, gặp Vương Tú Sơn.

Hai người mười năm sinh tử, một khi gặp lại nhau, không biết sẽ không biết được ngập ngựa trời đất hay không.

Trong thư phòng hương sắc cổ kính, Đại kiều Đông Bắc Hách Liên Xuân Mộ ngồi ngay ngắn ở trong chiếc ghế bằng gỗ đàn nhấm mắt trầm tư. Đứng trước mặt của ông ta là một tên béo tướng mạo phú quý vẻ mặt hiền lành, tên mập này thân thể cao không quá một mét bảy, cân nặng ngược lại dư giả có hơn hai trăm bốn mươi cân. Thần sắc của y cung kính đứng ở trước bàn làm việc của Hách Liên Xuân Mộ, thời tiết dĩ nhiên lạnh nhưng hán ngược lại không ngừng dùng tay lau mồ hôi trên mặt.

Y có chút khó thở, phía sau lưng mồ hôi đã ướt đầm cả áo.

- Đông Lai, anh cũng nên giảm cân đi nha. Hoạt động một chút đã mồ hôi toàn thân, về sau già rồi anh sẽ biết, bệnh tật toàn thân đó.

Hách Liên Xuân Mộ mở to mắt nhìn thoáng qua gã mập tên gọi Bùi Đông Lai, cười khẽ một tiếng nói.

Chỉ là lông mày nhíu lại cũng biểu lộ ra tâm trạng không thoải mái lúc này của Đại kiều Đông Bắc này.

- Cha của tôi ơi, ngài biết rõ. Tôi xuất mồ hôi là bởi vì mấy năm trước gặp phải nội thương, để cho người ta một chứng xem tí nữa đập chết lưu lại di chứng về sau. Đừng nói mùa hạ, mùa đông người ta lạnh run lấy bấy, tôi đây còn mồ hôi đầm đìa.

Hách Liên Xuân Mộ thở dài nói:

- Làm khó anh rồi.

Ông ngồi thẳng người tháo từ trên giá bút một cây bút lông sói, sau khi chấm mực vẩy trên tờ giấy tuyên ở trên bàn viết liền hai chữ to, bút đi như rồng như rắn, cứng chắc có thần.

Bùi Đông Lai tới lui nhòm ngó, nhìn thấy hai chữ viết trên giấy.

Mạc Dịch.

- Ông ta đã trở lại...

Hách Liên Xuân Mộ thở ra một hơi thật dài tự nói với mình, thuận tay vớt bút lông sồi trên mặt bàn. Văng lên một đoá hoa bằng mực, mực nước lốm đốm đen cũng văng đến trên mình của ông ta.

Bùi Đông Lai dè dặt liếc nhìn Hách Liên Xuân Mộ, không dám nói chuyện.

- Đông Lai, anh nói trong vòng mười năm trở lại đây thanh niên tài tuấn tôi gặp qua ai là người xếp đầu tiên?

Bùi Đông Lai đến đầu tiên nghĩ đến một người, nhưng không có lập tức nói ra mà là sau khi cân nhắc kỹ càng một phen mới hỏi:

- Trác Thanh Chiến chẳng?

Hách Liên Xuân Mộ thở dài:

- Hai Trác Thanh Chiến, cũng còn kém so với Mạc Dịch.

Tim Bùi Đông Lai đập nhanh một hồi trong ngực, lần này mồ hôi càng nhiều. Y không ngừng dùng tay lau mồ hôi không ngừng chảy ra trên trán, không tự chủ được nói thầm:

- Hai Trác Thanh Chiến, cả phương bắc cũng có thể nuốt sạch, Mạc Dịch này là nhân vật như thế nào đây...

155. Chương 155: Chơi Cờ Không Gặp Đối Thủ

Trong vườn rau nhỏ phía sau núi công viên, lão thái thái tóc trắng xoá khom lưng trong nhà kính nhỏ thụ phần hoa cho cà chua. Động tác của bà như hoà, cẩn thận. Cán cuốc đục bằng tinh thiết dụng không xa bên cạnh bà, thật sự thật giống một vị lão nhân hiền lành quan tâm người yêu của mình.

Bà lão qua tuổi chín mươi chậm rãi duỗi eo lưng một cái, nhìn người trung niên bên ngoài nhà kính đi tới đi lui tay chân hết sức luống cuống cười ra chiều hiểu ý. Người trung niên này gọi là Hoắc Anh Cách, con trai của bà phái tới bảo vệ mình. Chỉ là tên tiểu tử này hôm nay dường như tinh thần không tập trung. Ừ, đúng vậy, trong mắt bà lão Hoắc Anh Cách và Cường Tử đều là tên tiểu tử giống nhau.

Bà lão xoay eo mấy cái, sau đó thuận tay cầm lên cán cuốc kia ra khỏi nhà kính.

- Có chuyện gì nói đi.

Khuôn mặt bà lão hiền lành lại khó nén một loại uy nghi khiến cho người ta sùng bái.

Hoắc Anh Cách xoay người chào hỏi với bà lão, sau khi đứng thẳng người lên xoa đôi bàn tay. Làm như là sửa soạn tìm từ nhưng chưa biết mở miệng như thế nào. Y ở trong xã hội đen Đông Bắc có uy danh hiển hách, đối mặt hung hiểm chưa lần nào sợ qua. Đối mặt với bà lão này thật giống như một đứa bé chưa lớn.

Nhìn bộ dạng lo âu của y, bà lão cười nói:

- Chuyện gì còn có thể khó nói thành lời như vậy? Có phải là Tiểu Mộ lại làm khó anh phải không?

- Không phải... Chỉ là, Vương gia bảo tôi báo cho bà biết, ông ta đã trở lại.

Bà lão ngơ ngác một chút, lòng mày xiết chặt hỏi:

- Ai?

- Mạc Dịch.

Bùi Đông Lai cùng Hoắc Anh Cách được xưng là hai đại hộ pháp thuộc hạ của Hách Liên Xuân Mộ, thời khắc này có chút không yên. Bởi vì thời gian đi theo Hách Liên Xuân Mộ khá lâu, y nhiều ít biết được một chút việc liên quan đến Mạc Dịch này. Vẫn còn nhớ rõ thời điểm bắt đầu cuộc đại chiến trước đây mười

năm Hách Liên Xuân Mộ như ngồi trên bàn chông, lúc ấy Hách Liên Xuân Mộ đã có gốc rễ sâu dày ở Đông Bắc không ngờ muốn rút lui khỏi ba tỉnh Đông Bắc để tránh mũi nhọn này!

Y lúc ấy còn chưa lọt vào mắt xanh của Vương gia Hách Liên Xuân Mộ, rất nhiều việc quan trọng bên trong biết nhưng không được cận kề lắm. Chỉ nhớ mang máng Hách Liên vương gia đích thân đưa thiệp mời, mời một mình Mạc Dịch gặp mặt. Về sau nghe nói Mạc Dịch thật sự đơn đao đi gặp, một mình ở Trích Tiên Lâu nói chuyện với Hách Liên Xuân Mộ hai giờ. Y cũng không biết lúc trước Hách Liên Xuân Mộ dùng thủ đoạn gì khiến cho Mạc Dịch cam lòng rời khỏi ba tỉnh Đông Bắc, về sau có nghe nói qua loáng thoáng Mạc Dịch quay về trở thành một người khác hoàn toàn.

Mạc kệ nói thế nào, y là nhân vật đã trải qua thời kỳ Thất Hùng. Hoặc ít hoặc nhiều biết rõ Mạc Dịch mười năm trước đây là nhân vật kinh thế hãi tục như thế nào, mặc dù là sau này y trở thành tâm phúc của Hách Liên Xuân Mộ theo bên cạnh Vương gia gặp Trác Thanh Chiến như mặt trời giữa trưa bây giờ ở phía bắc, y cũng không cách nào nâng Trác Thanh Chiến và Mạc Dịch lên cùng một tầng lớp để mà đối đãi. Dù sao Trác Thanh Chiến đến phương bắc, Hách Liên vương gia chỉ chẳng qua tình rỗng ý giả nói để cho một người cho dù tinh táo cũng không có hành động đáp trả. Mà Mạc Dịch ngược lại bức ông ta ngay cả ba tỉnh phía đông cũng muốn bỏ.

Bà lão nghe thấy cái tên này không khỏi ngơ ngẩn một chút, tay nắm cán cuốc kìm không được có chút run rẩy nhẹ nhẹ. Thần tình bà ngốc trệ sau một lát lập tức khôi phục bình thường, cười tự giấu nói:

- Đến thật tốt, Hách Liên gia thiếu nợ hần, cũng nên trả lại cho người ta.

- Đến thế nào?

Bà lão hỏi.

- Còn có hai người khác cùng đến, thấp bằng nhau. Hần...

Hoắc Anh Cách dừng lại một chút tiếp tục nói:

- Hần hình như rất chán nản, què một chân. Không còn một chút gì phong thái mười năm trước, giống như cũng không còn hừng tâm tráng chí của mười năm trước đây.

Bà lão hừ một tiếng nói:

- Anh biết cái gì? Việc hần làm, cho dù thêm mười tên Hách Liên Xuân Mộ cũng so không được! Què cái chân có thể như thế nào? Theo đó bộ dạng vẫn tự tin, vậy vùng khắp chốn!

Bà lão rõ ràng hết sức xúc động, ngực phập phồng nhẹ nhàng.

Hoắc Anh Cách khom người lên tiếng, không ngờ được địa vị Mạc Dịch ở trong lòng bà lão rõ ràng cao đến như vậy.

- Bỏ đi, hôm nay tâm trạng không tốt, trở về đi.

Bà lão phát tay, mang theo cán cuốc đi ra về hướng cửa nhà kính.

Hoắc Anh Cách vội vàng từ đằng sau đuổi kịp dè dặt nói:

- Bà không có ý định xem thử hần?

Bước chân lão nhân dừng lại hừ lạnh một tiếng hỏi:

- Hách Liên Xuân Mộ đã sai anh đến hỏi ta phải không?

Câu nói này dọa Hoắc Anh Cách hoảng sợ nhảy dựng, trên người không tự chủ được nổi lên một tầng da gà.

- Không phải... Là tôi lẩm mồm.

Hoắc Anh Cách nói.

- Hừ!

Bà lão hừ lạnh một tiếng nói:

- Mạc Định không phải đến tranh địa bàn cùng Hách Liên Xuân Mộ hấn, bằng không mười năm trước đây cũng không đến lượt Hách Liên Xuân Mộ hấn có thể đứng vững được đôi chân ba tỉnh Đông Bắc này. Người ta vừa đến thì phải một số tên tôm tép nhỏ bé đi giám thị, đừng nói rơi xuống tiểu thừa cũng mất đi người của Hách Liên gia.

- Đi nói cho ông chủ của anh biết, đừng chạy đến nơi này của ta thử thăm dò cái gì. Việc trên giang hồ ta đã không sức lực để quản, có rảnh xoay qua xoay lại trong vườn rau vui vẻ thanh nhàn. Nhưng có một điều bảo chủ của anh ghi nhớ, đừng quên năm đó ta thay Hách Liên Thiết Thụ đưa dao bếp cho Mạc Định, đó là gia pháp của Hách Liên gia nhà hấn.

Hoắc Anh Cách sững sờ, lập tức hiểu ra được gì đó.

- Lão Phật gia, còn có chuyện nữa. Lần trước tên thiếu niên vào vườn rau kia, quan hệ rất thân thiết với Mạc Định. Nghe nói ở Húc Nhặt Nhất Phẩm bày một bàn tiệc rượu, dập đầu bái ông ta làm sư phụ.

- Nghe nói?

Bà lão cười lạnh một tiếng nói:

- Các anh cũng phải nghe nói à?

Không để ý tới Hoắc Anh Cách lú lẫm nín lặng, bà lão sải bước đi ra khỏi vườn rau.

Khi đến cửa vào bà lão đứng lại lần nữa, một thanh niên khuôn mặt nhả nhặn có chút tuần dật khom lưng cung kính đứng ở cửa ra vào. Anh ta chỉ có một mình cũng không có mang theo tùy tùng, toàn thân là áo dài làm nổi bật thân hình cao ngất thon gầy.

- Đài Loan Liên Ngân, theo lệnh của gia phụ đến thăm hỏi Lão Phật gia.

Nói xong, thanh niên trang trọng quỳ xuống, theo quy củ dập đầu lạy ba cái.

- A? Con trai của Tiểu Chiến? Nhoáng cái cũng lớn như vậy rồi, đứng lên đi.

Đầu lông mày bà lão giãn ra một chút, bởi vì Liên Ngân xuất hiện điều không vui vừa nãy tan đi vài phần. Ban đầu ở Đài Loan, Hách Liên Thiết Thụ người đàn ông của bà lần đó ngoài ý muốn cứu được một thiếu niên, thì ra cũng chính là phụ thân của Liên Ngân. Qua mấy chục năm người nhà họ Liên vẫn luôn mang ơn nhớ mãi không quên, hàng năm đều bí mật đến Đông Bắc thăm hỏi bà. Năm ngoái phụ thân Liên Ngân đích thân tới, mất không ít rắc rối. Năm nay ông ta sai con mình đến, xem ra là muốn chuyện này truyền ra ngoài.

Liên Ngân đứng lên cung kính khom lưng nói chuyện, ở trong mắt anh ta vị lão nhân tóc trắng xóa này không những là ân nhân cứu mạng của phụ thân y, cũng là một nhân vật truyền kỳ.

- Lão Phật gia, gia phụ sai con dập đầu thăm hỏi bà. Chúc cho Lão Phật gia phúc như đông hải, khang kiện an ninh (khỏe mạnh an bình).

Liên Ngân cúi đầu nói.

- Đừng xa lạ như vậy, Tiểu Chiến đối với ta cũng không có câu nệ như con vậy. Đi, chúng ta về nhà nói chuyện thật lâu.

Một tay bà lão mang theo cán cuốc, tay kia kéo lấy lòng bàn tay của Liên Ngân bàn tay đều là mồ hôi, đi về phía trước, bước chân ổn định. Hoắc Anh Cách thở phào một hơi, khẩn trương chạy vượt lên trước mặt gọi tài xế đến. Vừa này bà lão trong vô hình tạo áp lực quá lớn cho y, thật giống như một ngọn núi cao đè trên lồng ngực của y, khiến y ngay cả hít thở cũng khó khăn. Vẫn còn may Liên Ngân hôm nay đến đây, bằng không thật không biết chẳng may chọc giận Lão Phật gia, chính mình sẽ có kết cục gì.

Liên Ngân không dám cùng bà lão ngồi chung một chiếc xe, phụ thân anh ta trước khi đến dặn dò qua, trên thế giới này trừ một người tên gọi Mạc Định có tư cách ngồi bên cạnh bà lão, những người khác không có tư cách này!

Xe của anh ta đi theo phía sau chiếc Rolls-Royce bà lão ngồi duy trì một khoảng cách ngắn, người lái xe vô cùng vững vàng. Tài xế chiếc Rolls-Royce và Hoắc Anh Cách ngồi ở ghế phụ lái cũng biết, bà lão chỉ cần

ngồi vào xe sẽ rã rời muốn ngủ, điều này là thói quen bao nhiêu năm, cho nên tài xế lái xe phải chọn người kỹ càng khéo léo, xe cũng chọn lựa kỹ càng. Kể cả độ thoải mái khi ngồi xe, chiếc Rolls-Royce do thợ giỏi chế tạo quả thật là xuất sắc nhất trong số đó.

- Tên tiểu tử kia lần này hẳn sẽ đi cùng Mạc Dịch a.

Bà lão dường như tự nói với mình một câu.

Hoắc Anh Cách gấp gáp nói:

- Đúng vậy, Lâm Cường hôm nay không có đến trường học. Đang ở trong phòng khách của Húc Nhật Nhất Phẩm đánh cờ với Mạc Dịch, Mạc Dịch đuổi hẳn đi trường học hẳn cũng không đi.

- Theo dõi rất cẩn thận, không tệ a.

Bà lão nói một câu không đầu không đuôi, lại làm cho Hoắc Anh Cách xấu hổ đỏ mặt.

- Theo dõi thì sao, dù sao người ta cũng không thèm để ý. Nếu thật là để ý, người phải đi mấy tên tôm tép kia cũng không đủ người ta nhét kẽ răng. Đoán chừng tên tiểu tử kia một mình tùy tiện cũng có thể đánh đuổi toàn bộ những người kia của anh, huống chi...

Bà lão dừng lại câu nói, ngược lại nói tiếp:

- Một lát nữa anh đi đón tên tiểu tử kia sang, bảo hắn và tiểu tử họ Liên quen biết một chút. Đều là người có quan hệ lớn lao với ông già Hách Liên Thiết Thụ đã chết, quen nhau một chút cũng là tốt.

- Vậy.. Mạc Dịch thì sao?

Hoắc Anh Cách dè dặt hỏi:

- Nếu như hắn muốn gặp ta, tự mình sẽ đến.

Bà lão sau khi nói xong câu đó nhắm mắt dưỡng thần, không nói lời nào nữa. Chỉ sau một lát đã ngủ mất, nhìn tư thế ngủ hô hấp bình ổn của bà lão, Hoắc Anh Cách lắc đầu, trong lòng ngược lại đang nghĩ cái người quần lâm thiên hạ quát tháo cả phương bắc trước đây mười năm kia, năm đó có may mắn gặp qua một lần phong thái tuyệt thế kia, nhưng bây giờ người và vật không còn.

- Đánh xong ván cờ này rút đi đến trường cho ta!

Mạc Dịch hút một hơi thuốc Đại Trung Hoa Cường Tử cho ông, không thoải mái, nhưng hài lòng. Ở trong miệng ông ta, mùi vị thuốc Trung Hoa này không bằng loại thuốc Đô Bảo thực sự cay độc ở trong lòng ông ta lại ngọt như xi rô kia.

- Không đi!

Cường Tử nâng cằm lên nhìn chăm chú bàn cờ, còn lại một mã một pháo ba tốt, sự phụ Mạc Dịch của hắn bên kia vẫn còn hai con xe, một con mã, một con pháo, hơn nữa sĩ tượng đầy đủ. Chênh lệch quá lớn nha, làm sao mới có thể thắng được một lần đây?

- Người dám! Tại làm sao không đi?

Mạc Dịch quát hỏi.

Cường Tử buông tay ra cao giọng hỏi:

- Chu thúc mấy giờ rồi?

Chu Bách Tước từ trên chạc cây ngồi xem ‘Quỳ hoa bảo điểm’ ... À không, xem ‘Cửu âm chân kinh’... Nhưng thật ra là ‘Tri âm’. Giơ tay lên nhìn nói:

- Sáu giờ mười phút.

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Tan trường rồi... tiếp tục tiếp tục!

Mạc Dịch tròng mắt liếc hần một cái lập tức đi một nước cờ:

- Chiêu tướng! Con thỏ chết thiệt anh còn non vô cùng, ta ngồi một đi vài vòng đi, tự anh nghĩ cách phá thế nào đi.

Nói xong Mạc Dịch đứng lên, cà nhắc một chân đến bên dưới gốc đại thụ Chu Bách Tước ngồi kia.

- Bách Tước, hai ta lên phố đi dạo được không?

Chu Bách Tước từ trên cây nhảy xuống, gãi đầu hỏi:

- Lên phố làm cái gì?

Mạc Dịch cười hề hề thần bí:

- Trên phố lúc này gái đẹp đang nhiều, rất nhiều năm chưa nhìn qua vẻ lả lướt của con gái Đông Bắc rồi. Theo ta lên phố đường mắt đi?

- Hả? Được lắm được lắm!

Chu Bách Tước liên tục gật đầu bảo tốt, hai người cộng lại đã đột phá đại thúc trung niên bảy mươi tuổi, thế mà kẻ vai sát cánh như thế rời khỏi biệt thự, cùng nhau đi bộ về phía nội thành.

Hai người vừa đi không bao lâu, Hoắc Anh Cách lái chiếc Ferrari của y dừng ở cửa ra vào Húc Nhật Nhất Phẩm. Y đi vào cửa chính liếc mắt đã thấy Cường Tử ngồi ở trên ghế đá chăm chú nhìn bàn cờ suy nghĩ rất lâu, không thể nhận ra bao nhiêu phần của thiếu niên đó. Y cho rằng Cường Tử đang nghiên cứu sách dạy đánh cờ, đây là việc cao nhân đặc đạo mới làm.

Cường Tử trong miệng lầm bầm lâu bầu, dường như đang cân nhắc cái gì.

- Thăng què chết tiệt, khi dễ người ta, trù ông ra khỏi cửa đụng phải ngực gái đẹp, để cho người ta tát một cái thật đau.

156. Chương 156: Anh Có Ý Kiến Gì Sao?

Cường Tử đi theo Hoắc Anh Cách đến chỗ ở của Lão Phật gia, một ngôi biệt thự tên Liễu Lục Sơn Trang. Nơi đây dựa theo núi mà xây, hương sắc cổ kính.

Hắn thật không ngờ ở nơi này sẽ gặp được Liên Ngân, kẻ kia cũng giống như vậy tràn đầy nghi hoặc và kinh ngạc khi hắn đến. Trong thư phòng bà lão đốt đàn hương, Liên Ngân và Cường Tử bắt tay hết sức hoảng hốt.

- Nơi nào trong cuộc đời không gặp gỡ, lại gặp ở đây.

Liên Ngân nói.

Cường Tử mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng đúng là nghĩ như vậy.

Lão Phật gia Đoan Mộc Tú cảm thấy bất ngờ, bà dựa vào trên ghế bằng gỗ đàn điều khắc hoa văn nhìn hai hậu sinh bắt tay nhau. Tầm mắt có chút mê loạn, lập tức thoải mái cười.

- Các anh hoá ra quen biết nhau rồi sao?

Bà lão hỏi.

Cường Tử vuốt tóc nói:

- Gặp qua một lần, chẳng qua Liên ca lần trước trợ giúp rất lớn cho con. Nếu như không có anh ấy, việc lần đó sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

Liên Ngân vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Cùng chung chí hướng mà thôi, chưa nói giúp đỡ cái gì.

Cường Tử nói:

- Anh đoán đúng rồi, tôi không dự định nói cảm ơn. Anh cũng không phải thay tôi làm việc gì...

Liên Ngân trên mặt đỏ ửng, trong lòng mắng:

- Con chó mẹ nhà anh, được tiện nghi còn khoe mẽ.

Bà lão khề cười nói:

- Ha ha, tiểu tử kia anh hình như chịu ân huệ của người ta còn không nói tình cảm sao? Điều này thật không tốt, nếu như anh là sói mắt trắng vong ơn phụ nghĩa, ta vẫn thật phải suy xét một chút việc thu hồi quyền lợi tưới nước nhổ cỏ vườn rau kia của ta, làm không tốt còn phải đánh cái mông của anh.

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Bà nội theo như bà nói, con là người như thế phải không?

Nói xong Cường Tử nghiêm trang khom người lạy Liên Ngân:

- Đại ân đại đức suốt đời khó quên, sau khi về nhà tôi nhất định lập cho ngài một cái bài vị trường sinh ở trong nhà, còn phải nói cho con cháu chút chút muôn đời sau của tôi biết, sẽ nói Liên Ngân là ân nhân lớn của nhà chúng ta ngàn vạn lần không thể dứt nhang khói...

- Còn ba hoa nữa ta sai người lột quần đánh anh bây giờ!

Bà lão nghiêm mặt nói, chỉ là trong giọng nói nào có một chút nghiêm khắc.

Lúc trước Mạc Dịch bị bà thu nhận nghĩa tử, bởi vì nguyên nhân khác ban đầu cảm thấy thua thiệt Mạc Dịch bà lão lúc ấy yêu ai yêu cả đường đi, không được mấy phần cưng chiều như đối với Cường Tử. Khi mới ban đầu gặp mặt, một ít điểm tâm kia của Cường Tử quả thật làm xúc động bà lão, chỉ là cũng vẫn chưa tới mức độ như hôm nay. Bà lão được xã hội đen Đông Bắc tôn xưng là Lão Phật gia, không hề chỉ là bởi vì con trai của bà Hách Liên Xuân Mộ là ông trùm ba tỉnh Đông Bắc.

Lão Phật gia nổi tiếng che chở cho con, nếu như Cường Tử thật lọt vào mắt xanh, vậy chỉ sợ người trong xã hội đen ba tỉnh Đông Bắc không còn ai dám động một cọng lông của Cường Tử. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu như không có nhân duyên trước đây của Mạc Dịch, cho dù Cường Tử nắm được cơ hội trước đây, nhưng muốn để cho bà lão nhanh như vậy tiếp nhận hẳn không khác người si nói mộng.

Mà Liên Ngân thời khắc ấy trong lòng cũng sóng cuộn ngập trời!

Trước mặt người thiếu niên tóc bạc có duyên gặp qua một lần hơn nữa cũng coi như từng sống vai chiến đấu này, rõ ràng kêu Lão Phật gia làm bà nội? Hơn nữa bà lão cũng không chối bỏ, phần này quá nặng rồi. Nặng đến khiến cho Liên Ngân cần phải sắp xếp một kế hoạch mới, cũng phải lần nữa xem kỹ một chút tên Lâm Cường này.

Liên Ngân biết rõ chuyện cũ của Cường Tử ở Đông Đỉnh, một học sinh trung học làm ra một xã đoàn tên tuổi rầm rộ chấn động tên gọi là Liên minh chấp pháp Trung Hoa, hơn nữa trong thời gian hơn một năm nhanh chóng lớn mạnh trở thành thực lực số một thành phố Đông Đỉnh, thậm chí ở Đông Bắc đều lơ mơ có xu thế lộ mặt, điều này đã khiến cho anh ta phải lau mắt mà nhìn. Bây giờ Cường Tử gọi Lão Phật gia một tiếng bà nội, đã khiến cho Liên Ngân vốn đã hy vọng vì mục đích này mà chạy đến hầu như đã thất bại.

Bản thân dè dặt biểu hiện cho phù hợp, làm sao không bằng một tên côn đồ cà lơ phất phơ có vẻ không có chút phẩm hạnh nào? Ở trước mặt Lão Phật gia, sự nghiêm túc và câu nệ của mình ngược lại rơi xuống đứng hàng thứ hai, thân thiết không bằng Cường Tử bộ dạng tùy tiện lang thang không ai kiểm hãm.

Liên Ngân trong lòng cảm thán một hơi, tự nhủ sớm biết Lão Phật gia thích dẻo miệng như thế, mình sao phải mệt mỏi giả vờ như vậy.

Bà lão trừng mắt liếc Cường Tử, vẫy tay gọi hắn đến trước mặt nói:

- Cậu vừa nãy gọi ta là ba nội, đây là danh không chính, ngôn không thuận anh mở miệng ngậm miệng đều kêu bà nội bà nội, cũng không sợ bà nội ruột của nhà cậu ghen tị sao?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Đừng nói bà nội ruột của con không ghen tị, còn có cha mẹ ruột của con cũng không có ghen tị. Từ mười bốn tuổi đã không còn một người nào có quan hệ huyết thống với con nữa chạy ra ghen tức con. Con ngược lại nghĩ, đáng tiếc rằng bên dưới và bên trên còn chưa lập quan hệ ngoại giao, đoán chừng thị thực không dễ làm cho nên những năm qua không đến hưởng quả rồi.

Cường Tử nói hời hợt, bà lão lại nhin không được trên mặt biến sắc. Bà vốn tu phật nghe thiền tâm tình đã bình lặng xuống, lại bị vài câu nói của Cường Tử tưởng chừng lời nói trêu chọc dí dỏm lại hết sức chua xót.

- Sau mười bốn tuổi, cậu đi theo sư phụ của cậu rồi à?

Bà lão hỏi.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Ủ, bà làm sao mà biết được? Ặc... cũng đúng, nếu như bà muốn biết, trên đời này xem chừng cũng không có việc gì có thể che giấu được bà.

- Miệng lưỡi trơn tru lắm!

Bà lão khẽ quát một câu.

- Chỗ này kỳ thật còn một tiểu tử nữa ở, nửa năm trước hắn đi dạo cả người bị thương ở ba tỉnh Đông Bắc. Ta và gia tộc của hắn có chút quan hệ sâu xa nhìn không được đón hắn sang đây ở. Bây giờ thương thế tốt rồi, hắn một mực nói muốn đi. Một lát ba người các anh đều làm quen với nhau, đều là tiểu tử có duyên phận với ta, thân cận hơn nhiều.

- Ai vậy ạ?

Cường Tử hỏi.

- Nói cậu cũng không quen, đợi lát nữa ta gọi người đó kêu cậu sang.

Bà lão ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường cao gần một người bày biện tôn trọng ở đó, nói với Cường Tử:

- Ta đói rồi, cậu đi xuống bếp làm cho ta một chén canh trứng gà, làm giống như lần trước đây là được. Từ sau khi ăn lần trước ta vẫn luôn thêm, lớn tuổi rồi ngược lại càng ăn càng không được cái miệng.

Cường Tử cười nói:

- Được, bà chờ một lát, con xào thêm hai món rau khai vị cho bà.

Bà lão phát phát tay ý bảo Cường Tử đi, Cường Tử cười với Liên Ngân sau đó lui ra ngoài. Sau khi đi ra khỏi thư phòng Cường Tử thở phào một cái, trong lòng đoán xem Liên Ngân thế nào xuất hiện ở nơi này. Hắn đến Đông Bắc không có ý đồ to lớn gì, cũng không muốn giống như một con lợn hoang không tự chủ ra ngoài gây chuyện thị phi, đoạt tiền đoạt lương đoạt phụ nữ việc này hắn thật chưa nghĩ qua, yên ổn đạt được văn bằng đại học đến tay khiến cho trong lòng lão Mạc què kia ngọt như mật là ước nguyện ban đầu của hắn.

Chỉ chẳng qua đến nơi này Cường Tử mới phát hiện, mình đã không biết từ lúc nào đi lên một mức độ cao trước nay chưa từng có. Rất nhiều chuyện không phải bạn không nghĩ là nó không đến, đến rồi, mình phải bình đến tướng ngăn nước tới đất chặn.

Đợi Cường Tử đi rồi bà lão ra hiệu bằng tay với Liên Ngân bảo anh ta ngồi xuống bên mình., Liên Ngân vẫn dè dặt như trước. Bà lão vừa cười vừa nói:

- Đừng gò bó, hãy giống như tên tiểu tử kia. Hách Liên Xuân Mộ không từng làm được việc tích sự gì cho nên đến bây giờ cũng chưa có khiến ta ảm được cháu nội. Xem các anh những tiểu tử này trong lòng ta đau đớn, anh gò bó như vậy ngược lại khiến cho ta cũng không được tự nhiên.

Liên Ngân gật đầu cười, trộm thở dài một cái.

Bà lão nói với Hoắc Anh Cách đứng bên cửa:

- Đi gọi ông chủ của anh đến, nói ta có việc nói với hắn.

Khuôn mặt hiền từ với Cường Tử và Liên Ngân, nhưng lại giọng nói nghiêm túc với Hoắc Anh Cách.

Hoắc Anh Cách không dám nói lời nào, khom người rời đi sau đó gọi điện thoại cho Hách Liên Xuân Mộ.

Sau khi Hoắc Anh Cách rời khỏi đột nhiên bà lão thấp giọng hỏi Liên Ngân:

- Phụ thân của anh có phải có lời gì bảo anh truyền lại không?

Liên Ngân ngơ ngác một chút, bỗng nhiên thần sắc nghiêm túc nói:

- Dạ, cha con nói, kỳ hạn mười năm đã đến, ba tỉnh Đông Bắc chỉ sợ sống không được yên ổn nữa, ông ấy bảo con đến xem xem có thể giúp được cái gì hay không?

Bà lão nghe vậy nhẹ gật đầu nói:

- Luận đầu óc, ngoại trừ con nuôi của ta Mạc Dịch, cũng chỉ có phụ thân của anh thông minh đến mức này.

Bà dường như hết sức chán chường, lại phảng phất hết sức chua xót.

- Hoài bão của bọn ta không đổi theo tiếp được, thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào các anh những tiểu tử này. Ta đã già, Hách Liên gia cũng già rồi...

Giọng nói chán nản.

Hách Liên Xuân Mộ đang một mình ở thư phòng tâm tình có chút không tập trung sau khi nhận được điện thoại hỏi thăm hai câu, lập tức cười khổ nói với Bùi Đông Lai:

- Đi thôi, theo tôi về nhà một chuyến. Lão Phật gia bảo tôi về, chỉ sợ muốn thêm người cho nhà chúng ta.

Bùi Đông Lai chưa hiểu rõ, cũng không hỏi gì. Y xoay người đi ra ngoài chuẩn bị xe, không có để ý trong ánh mắt Hách Liên Xuân Mộ có ánh nhìn lạnh lẽo lập lòe dữ dội. Đợi Bùi Đông Lai biến mất trong tầm mắt, Hách Liên Xuân Mộ tự nói với mình:

- Xem ra mình vẫn thật là nhìn không sai hắn, hắn mười năm tới là người trẻ tuổi thứ ba khiến cho ta phải lau mắt mà nhìn. Cả giang sơn có nhân tài xuất hiện, lãnh đạo các nơi nhân nhĩ mấy trăm năm, lẽ nào mình thật sự già rồi?

Cường Tử làm một bàn điểm tâm cực tinh tế, mấy thứ đồ ăn xào nấu bình thường cũng không có gì đặc biệt, toàn bộ hương vị màu sắc thức ăn hoàn toàn dẫn dụ sự thèm ăn của bà lão. Mà sau khi Cường Tử trở lại mới phát hiện, ở trong phòng đã có thêm một người nữa.

Chính là người đó lần trước đã khiến cho Cường Tử rung động một chút, sau khi hắn đặt đồ ăn từ trong tay xuống chạy đến trước mặt người này, thần sắc trang trọng nói một câu:

- Cảm ơn!

- Lần trước nếu không có người hỗ trợ, chỉ sợ là ta đã chết rồi.

Cường Tử chân thành nói.

Đứng trước mặt hắn là một thanh niên, mặc một bộ áo dài tách rời rõ ràng với thời đại. Một bộ tóc dài đen nhánh buộc ở sau ót, khuôn mặt gầy hơi chút hết sức mệt mỏi. Y như bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt có chút khó coi. Chỉ là thân thể của hắn vẫn thẳng thớm như cũ, sống lưng vẫn thẳng cứng.

Sau lưng y vác hai thanh cổ kiếm, đều dùng vải bông bao bọc, hai thanh kiếm một tên Trạ Lô, một tên Thừa Ảnh.

Cửu Thiên!

Cửu Thiên nhìn thấy Cường Tử ánh mắt cũng sáng ngời, trên mặt hắn sắc da khá đen, càng lộ ra một cặp ngươi thân thái sáng láng. Y nhìn thấy Cường Tử hé môi khẽ cười, lộ ra cái miệng trắng nõn có thể dùng

hàm răng để làm quảng cáo kem đánh răng. Dù răng gần sát nhau cười một cái như vậy lại như nắng xuân trong ngày tuyết trắng khiến người ta ấm lòng.

- Không cần khách khí, tiện tay mà thôi.

Cường Tử liếc nhìn Liên Ngân, ý là người xem thử khí độ của người này.

Cừu Thiên nói:

- Lấy một dịch trăm còn không lùi, kể về đảm lược thân thủ, tôi đều không bằng anh.

Cường Tử khoát tay nói:

- Đừng nói như vậy, lần đó nếu như không phải anh giúp đỡ, tôi sớm đã bị đám trứng thối đó vây đánh. Mặc kệ nói như thế nào, anh là ân nhân cứu mạng của tôi!

Cừu Thiên nói:

- Cùng chung mối thù, đừng có nói những thứ này.

Y nói chuyện hết sức e dè, dường như không giỏi lắm về giao tế.

- Như thế nào hai người các anh quen biết nhau?

Bà lão kinh ngạc hỏi một câu.

Cường Tử gật gật nói:

- Có duyên gặp một lần, hơn nữa lần đó quá ngắn rồi.

Bà lão cười nói:

- Tại sao tiểu tử nào có quan hệ với lão bà tử ta đều có qua lại? Chẳng lẽ trong u minh quả thật số trời đã định. Hôm nay ba người các anh tụ lại ở nơi này của ta, cũng là phúc khí của ta.

Cường Tử đỡ bà lão ngồi ở trên bàn ăn, múc cho bà lão một chén nhỏ canh trứng gà mùi hương thơm ngát bốn phía. Vốn bà lão thân thể cường tráng, nhưng bà lại dường như rất hưởng thụ sự vịn đỡ của Cường Tử. Sau khi ngồi xuống bà lão ngửi một thoáng mùi hương canh trứng gà bay ra, lập tức bưng chén nhỏ lên từng ngụm từng ngụm bắt đầu húp.

- Tiểu tử kia, cũng bởi vì ăn nghiệm món canh trứng gà này của cậu làm, tôi cũng đành cho cậu danh phận.

Đúng lúc này Hách Liên Xuân Mộ bước đi mạnh mẽ như rồng đi hổ bước từ bên ngoài đi vào. Ông ta dù rằng tuổi tác đã qua sáu mươi, nhưng uy thế của người bề trên ngược lại bằng thân thể cao gầy nổi bật ra uy thế cao vợi.

- Mẹ.

Hách Liên Xuân Mộ cung kính gọi một tiếng.

- Ủ!

Bà lão lên tiếng, dùng tay chỉ Cường Tử nói:

- Ta dự định thu nó làm cháu nuôi, anh có ý kiến gì không?

Hách Liên Xuân Mộ không ngờ được bà lão trực tiếp như vậy, vốn còn muốn tìm thử cơ hội khiến bà lão áp chế ý niệm này về, bây giờ xem ra đã chậm. Từ chỗ tiếp xúc của Cường Tử và bà lão, đến Mạc Dịch đột nhiên đến Đông Bắc, Hách Liên Xuân Mộ đã dự cảm được bà lão sẽ có hành động này.

- Mẹ, có phải có chút gấp gáp không? Mẹ suy nghĩ thêm tí nữa được không?

Hoàng đế Đông Bắc, Hách Liên Xuân Mộ ở trước mặt bà lão cũng phải cung kính, ngôn ngữ dè dặt.

- Suy nghĩ thêm một chút? Cũng được!

Bà lão thả chén trong tay xuống, lần nữa chỉ Cường Tử nói:

- Tôi dự định thu nó là con nuôi, anh có ý kiến gì không?

Hách Liên Xuân Mộ thân thể run rẩy một chút, lập tức cười khổ một tiếng nói:

- Vẫn là cái trước tốt hơn... Con không có ý kiến...

Bà lão vung tay lên nói:

- Tôi không có ép anh, anh không có ý kiến thì định như vậy nhé. Nên làm cái gì thì làm cái đó đi, nhớ rõ tìm chỗ tốt bày bàn tiệc rượu đón gió cho cháu tôi!

Hách Liên Xuân Mộ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Cường Tử, lập tức nói:

- Nghe theo lời mẹ.

Sau khi tầm mắt của ông ta và Cường Tử chạm nhau lập tức né ra, ông ta biết rõ bây giờ không phải lúc mình bộc lộ tài năng. Cây kim so với cọng rau, không phải lúc a...

157. Chương 157: Thập Diện Mai Phục (1)

Toà nhà Phong Đình Quốc Tế, lầu hai mươi chín trong gian phòng sang trọng.

Lý Nham đứng ở trước cửa sổ bằng thủy tinh loại lớn, chấp tay nhìn dòng xe dòng người như nước chảy không ngớt trên đường cái, hoa mắt chóng mặt cũng hơi có vẻ lộn xộn. Lầu hai mươi chín, nói cao không cao, nói thấp không thấp, vừa vặn có thể bao quát chúng sinh.

Lý Nham từ nhỏ đã thích đứng ở chỗ cao, hẳn thích loại cảm giác nhìn thứ nhỏ bé từ trên núi này. Nhưng mà bản thân của hắn chính là một nghịch lý, từ nhỏ đến lớn dù làm bất kể chuyện gì hắn cũng sẽ không đứng ở trước người khác, có anh trai hắn viên ngọc Lý Bát Nhất ở phía trước, hẳn làm ra vẻ bình phàm mộc mạc.

Chỉ là người chấp chương quản lý gia tộc Lý gia bọn họ trước đây rất lâu đã đoán trước, Lý Bát Nhất cực khổ cả đời cũng không thể đạt tới được mức độ tương lai Lý Nham có thể đạt được.

Qua lại với Lâm Cường đã khiến Lý Nham cho rằng mình tìm kiếm được một người bạn đầu tiên trong cuộc sống mười tám năm của hắn, hắn thậm chí có lẽ sẽ vì đối lấy người bạn này mà xem nhẹ người thân, nhưng kết quả ngược lại khiến hắn có chút không lời để nói. Đối với kết cục sau cùng của Lý Bát Nhất, hắn là một người thân nhiên nhất trong số tất cả thành viên của Lý gia, không có biểu hiện ra ngoài một chút oán giận và bi ai. Ông nội của hắn hoàn toàn cũng bởi vì hắn như thế này càng lo lắng ăn không ngon, ngủ không yên.

Đời thứ ba Lý gia thực ra không thiếu trai tráng, mặc dù không nói cành rậm lá xanh cũng là con cháu đầy đàn. Lý gia Lão Phu Tử nhìn được nhất chính là Lý Nham bình phàm mộc mạc có chút hướng nội này, vẫn cảm giác y bát nho tướng của mình tương lai truyền cho tiểu tử này không sai được. Lâm nguy mà không loạn, gặp biến mà không sợ. Mười chữ này là lời bình tặng cho Lý Nham trong lúc toàn gia già trẻ lớn nhỏ có mặt lúc đại thọ bảy mươi tuổi của ông nội hắn, địa vị hết sức cao ngược lại đủ để cho thấy Lý Nham ở trong lòng ông nội mình.

Lý Bát Nhất lỗ mãng, Lý Nham trầm ổn.

Nhưng ông nội hắn còn nói, Lý Bát Nhất tuy rằng lỗ mãng nhưng tâm đủ cứng rắn, mặc dù vấy vào chỗ bùn bẩn nhưng không có lòng dạ đàn bà. Mà Lý Nham tuy rằng trầm ổn, lại thiếu chút ít quyết đoán.

Ông ta nói:

- Lý Nham từ khi nào có thể cầm lấy dao mổ, vậy càng có thể thành Phật.

Lý Bát Nhất không thể nói có nhiều nỗi đau hơn Lý Nham, nhưng vẫn luôn xem mình là anh trai có chút độc chiếm lấy sự che chở đối với đứa em nhỏ nhất. Lý Nham được ngàn vạn niềm sung ái đặt lên trên than

mình ở Lý gia, điểm này Lý Bát Nhất hâm mộ nhưng cũng không nói là đồ kỵ. Lý Bát Nhất bắt đầu từ cấp hai vẫn luôn kín đáo vụng trộm đưa tiền tiêu vặt cho Lý Nham, ít thì một ngàn, nhiều thì hơn một vạn. Lý Nham không phải một người tiêu tiền phóng khoáng, trừ đi chi tiêu cần thiết chỗ tiết kiệm của mình đã tích cóp được năm mươi mấy vạn. Tiền này hắn dự định để về sau khi tốt nghiệp đại học dùng gây dựng cơ nghiệp, Lý Bát Nhất xảy ra việc sau đó hắn liền tiêu huỷ toàn bộ hơn năm mươi vạn này, một hào cũng không để lại.

Hắn nói:

- Năm mươi vạn không nhiều, tiêu xài tiết kiệm bên dưới nhé.

Lý Nham đứng ở chỗ cao không cảm thấy nơi này lạnh lắm, ngược lại có chút cảm xúc từ trên núi nhìn vật nhỏ phía dưới.

Khe khẽ thở dài, Lý Nham xoay người đi về ngồi xuống trên cái ghế bên cạnh. Từ trên chiếc kỷ trà bên cạnh cầm lên cây tì bà cha hắn tặng cho hắn, động tác nhu hoà thoải mái sau khi lau qua một lần bắt đầu khảy đàn.

Khúc nhạc rất quen thuộc, thập diện mai phục.

Trần Tử Ngư nép mình ở bên ghế salon nhìn thiếu niên rõ ràng vẫn còn mang vẻ non nớt trước mặt này, khảy khúc nhạc này đâu ra đấy rất có phong cách quý phái. Nàng lim dim đôi mắt, dường như muốn từ trong khúc nhạc nghe ra huyền cơ gì.

Mở đầu chậm rãi, khiến cho người ta không tự chủ được tâm tình thư giãn.

Tỳ bà thứ đồ này, bình thường cũng đặc biệt như nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. Một thiếu niên khuôn mặt thanh tú khảy đàn tỳ bà, mặc dù không thể nói quý dị nhưng cũng coi như khó có thể gặp được lần nữa, huống chi trình độ khảy đàn của hắn sớm đã đến mức độ lập ra một trường phái, không riêng gì về mặt xem, nghe, nhìn cảm giác cũng coi như là một loại hưởng thụ khác biệt.

Trần Tử Ngư cuối cùng nhắm mắt lại, ngón tay ở trên đầu gối theo vận luật nhẹ nhàng gõ theo nhịp. Thân thể của cô ta cực kỳ mềm mại đáng yêu, bộ dạng cô rút trên ghế salon chính mình cảm thấy tiếc, khiến người ta sinh ra cảm giác muốn ôm nàng thật chặt vào trong ngực.

Thập diện mai phục, nửa đoạn sau của khúc nhạc mới là quan trọng.

Nhạc khúc leng keng, sát ý triền miên!

Khi tiết tấu khúc nhạc dữ dội càng thêm nhanh, Trần Tử Ngư thân thể cứng đờ, dường như hiểu được cái gì. Cô ta mở to hai mắt đang nhắm ra nhập thần gảy theo bản Thập diện mai phục của Lý Nham, vẻ mặt kẻ kia nghiêm túc mà lãnh ngạo không chút tình cảm!

Sau khi tan học Cường Tử lần nữa đi đến văn phòng của Chu Lâm Nhã, được nói cho biết phó hiệu trưởng Chu Lâm Nhã vẫn chưa có trở về. Hắn có chút cười tự chế giấu mình, từ sau khi cùng Chu Lâm Nhã ăn cơm tối lần trước hai người chia tay đã hơn một tháng rồi, lần thứ hai gặp mặt trễ hẹn không có đến được.

Cường Tử rất mâu thuẫn, Chu Lâm Nhã là nữ thần, hắn không cho là mình bây giờ có thực lực đẩy ngã nữ thần. Galileo từng nói qua hãy cho tôi một điểm tựa, tôi có thể nạy được trái đất. Cường Tử nói đem cái thang cho tôi, tôi có thể lật bỏ vấy của nữ thần! Nhưng thật sự kết thúc phần lý luận chuyển sang bắt đầu phần thực tiễn, Cường Tử không ngoài dự liệu của người khác, kinh sợ.

Nửa đường đi trở về đụng phải Mộc Văn Đình, cũng không biết cô nàng này là đang cố ý chờ hắn hay là hai người mỗi ngày đều có duyên phận gặp mặt. Đáng tiếc là Cường Tử không có hứng thú đối với cô ta, mặc dù Mộc Văn Đình cũng là mỹ nữ quốc sắc thiên hương, bây giờ Cường Tử cả đầu đều là cô giáo Chu bản thân không có chút cảm tình gì đối với cô ta, cho nên càng không sinh ra ý niệm gì.

- Này!

Mộc Văn Đình đuổi theo hắn từ phía sau.

- Anh làm cái gì vừa thấy tôi đã tránh tôi.

Cô hỏi khí thế hùng hổ.

Cường Tử sờ cằm, híp mắt hỏi:

- Cô cho rằng tôi như thế?

- Đương nhiên, bằng không tại làm sao anh vừa nhìn thấy tôi đã đi vòng qua!

Mộc Văn Đình nói thẳng nói thật.

- Vậy thật xin lỗi, nếu như tôi mang đến cảm giác sai sót như vậy cho cô. Vậy tôi xin lỗi, tôi sẽ không nhìn thấy cô liền trốn tránh cô nữa.

Cường Tử chân thành nói.

- Bởi vì tôi căn bản không để ý thấy cô.

Nói xong Cường Tử thoải mái tự nhiên xoay người, tiếp tục bước đi.

- Anh!... Anh đứng lại!

Mộc Văn Đình giậm chân hô.

- Còn có chuyện gì nữa?

Cường Tử không nhẫn nại được, đầu lông mày hấn nhú một cái, cũng không biết tại làm sao, hấn không có một chút kiên nhẫn nào đối với cô gái này.

- Anh thật không có ý định gia nhập hội sinh viên sao? Lẽ nào anh không biết rất nhiều người muốn gia nhập căn bản cũng không có cơ hội sao?

Mộc Văn Đình đuổi theo nói.

- Nếu đã là cơ hội khó được như vậy, vậy tôi tiếp tục phong cách vốn có. Tôi đã từng nói với cô, sau mười tám tuổi tôi không chơi trò gia đình. Hội sinh viên... Tôi sợ cùng khóc rống với bọn họ lắm, một đám người không có việc gì để làm tự cho rằng sớm giả vờ chín chắn làm ra một bộ mặt quân tử khiêm tốn hoặc là yếu điệu thực nữ, tôi không có hứng thú.

Cường Tử buông lỏng tay.

- Anh nói chuyện làm sao khó nghe như vậy?!

Mộc Văn Đình vô cùng khó thể nào tiếp nhận sự mỉa mai trong lời nói của Cường Tử.

- Nếu đã nhận không được tôi, vậy thì càng nên trốn tôi xa ra. Giữa hai ta không có từ trường, tôi tin rằng ai cũng không hấp dẫn được người kia. Đúng không? Bái bai.

Cường Tử nói xong xoay người mà đi, một chút phong độ cũng không có.

Mộc Văn Đình tủi thân muốn khóc, nhưng cuối cùng nhận xuống. Cô dùng sức chần chặt môi, sau đó vừa giậm chân vừa đuổi theo. Bước chân Cường Tử rất nhanh, cô chạy chậm trên đường ngay cả kêu gọi cũng không thể khiến cho Cường Tử thả chậm bước chân.

Bỏ đi sự quỷ dị của cảnh tượng này, một sư tỷ hội sinh viên còn là một mỹ nữ rất dễ nhìn. Dọc đường không kịp thở đuổi theo phía sau lưng Cường Tử, vừa chạy vừa hô. Rất nhiều người đều cho rằng giữa hai người họ phát sinh chuyện xưa ý vị sâu xa gì đó, ví dụ như thiếu nữ xảy chân vô ý mang lấy bấy bi, kết quả đàn ông phụ lòng trừng ra đôi mắt lạnh không chịu trách nhiệm.

Thật là chó má.

Cường Tử kéo mở cửa xe chiếc Audi A8 ngồi vào, tra khoá vào chiếc xe vừa muốn khởi động Mộc Văn Đình một tay kéo mở cánh cửa ghế phụ bên kia chui vào. Cô vừa há miệng thở phò vừa nói:

- Tôi hôm nay không tin không thuyết phục được anh!

- Thuyết phục không được, cô có thể thử nhắm mắt ngủ.

Cường Tử cười tà ác.

- Xuống xe! Tôi phải về nhà.

Hắn tuyệt không thương hương tiếc ngọc.

- Tôi không! Hôm nay anh đi chỗ nào tôi đi chỗ đó, tôi xem anh quăng tôi thế nào?

Mộc Văn Đình một tay giữ chặt tay vịn, một cảnh tượng heo chết không sợ nước sôi...(hình dung mỹ nữ dùng từ chỉ hành động này không biết có được không? Có điểm không ổn...)

- Tôi phải về nhà tắm rửa ngủ nghỉ, cô cũng theo hay sao?

Cường Tử hí mắt hỏi.

- Anh!

Mộc Văn Đình về mặt khí thế chợt yếu ớt, cô ta thật đúng là chưa thấy qua Cường Tử không ngờ vô lại như vậy. Chỉ là cô ta xem nhẹ một việc, kể ra vô lại cô ta dường như là thể mạnh, là cô ta sống chết không xuống xe người ta.

- Theo thì theo! Sợ anh à!

Mộc Văn Đình bỗng nhiên ưỡn ngực nói một câu khiến cho Cường Tử phun máu.

Cường Tử vuốt tóc, cô gái này thật sự không thể nói lý.

- Tôi có thể tiện đường đưa cô về nhà, nhưng mong sao cô đừng nhắc đến việc hội sinh viên nữa.

- Không đề cập đến việc hội sinh viên tôi lên xe anh làm cái gì?... Được! Không đề cập thì không đề cập, hôm nay tôi phí tất cả với anh rồi.

Mộc Văn Đình ưỡn ngực ra nói.

Cường Tử cười khổ một tiếng, lại là một con điên.

Audi A8 dưới sự điều khiển của Cường Tử biểu diễn chuyển hướng quay đầu đẹp mắt đến ngoạn mục ở bãi đỗ xe, sau đó bóp thắng dặt ngang khiến cho bọn học sinh trên đường đều há mồm to chạy ra khỏi cổng trường lên đường cái.

Một nam sinh viên từ phía sau mắng:

- Mẹ nó lái xe sang trọng đến trường nó thật không đủ làm người, còn con mẹ nó chơi trò quay xe, các bé gái chưa hoàn toàn thành cái trắng trong vườn rau nhà nó a!

Một nữ sinh viên đi ngang qua cười phì một tiếng, lập tức đỏ mặt lên nhanh bước chân đi qua.

Trên mặt ghen lại lộ ra mấy cái bánh bao đại thanh xuân nam sinh viên vừa nhìn bộ dạng đáng yêu của cô gái trông mắt thoáng cái đã dựng thẳng. Nói thầm một câu điều tôi yêu nhất là bàn chân gấu, cái trắng cũng là điều tôi yêu nhất, hai cái không thể lấy hết được, vứt bỏ chân gấu mà lấy củ cái trắng a!

- Bạn ơi, mình hỏi bạn một việc nha.

Cô bé đó lấy hết dũng khí đuổi theo.

Dọc đường Mộc Văn Đình không ngừng thét lên, cô bây giờ bắt đầu hiểu rõ ngồi trên xe Cường Tử không chịu xuống là việc ngu xuẩn cỡ nào. Dọc đường Cường Tử nhìn như không trái với pháp luật giao thông, nhưng lái xe thật giống như một con chó hoang thoát khỏi dây cương...

- Nếu như không nói nhà của cô ở chỗ nào, tôi thực mang cô về nhà trước cường gian sau đó gian dâm tiếp sau đó gian nữa.

Cường Tử hung dữ nói.

- Tôi... Tôi sống ở trường a!

- Sặc...

Cường Tử suýt nữa phun máu.

- Sống ở trường cô lên xe tôi không xuống, lôi kéo không thành muốn dùng mỹ nhân kế đối phó với tôi sao? Lão tử đã từng là đoàn viên thanh niên cộng sản, một thân chính khí thủy hỏa bất xâm.

Cường Tử xem ra chơi cũng đủ rồi, hắn cũng không muốn khiến cho Mộc Văn Đình ói mưa khóc lóc như mưa trên xe của mình. Quay đầu xe lái về phía trường học, thắng xe gấp ở trước cửa trường học, quên cài dây an toàn Mộc Văn Đình đụng đầu vào kính chắn gió, lập tức nổi lên một cái bao lớn.

Mộc Văn Đình không biết xuống xe bằng cách nào xoa nắn trên cái trán trơn bóng cái bao lớn duy chỉ mình có kia, hung hăng dùng chân đạp xe Cường Tử.

Cường Tử cười đeo kính râm lên lái xe đi, ai nói có thù tất báo là đặc quyền của phụ nữ? Quân tử báo thù thật đúng là không cần phải mười năm không muộn, không ảnh hưởng toàn cục, sướng.

Xe ra khỏi nội thành, Cường Tử thấy phía trước một chiếc xe tải chở hàng Thập Luân tốc độ nhanh hơn bình thường. Hắn mấy lần muốn vượt qua đều bị đối phương lách trái lách phải ngăn trở lại, trên xe tải Thập Luân chất đầy một xe vật liệu cát đá, tiêu chuẩn chở xe tám tấn kéo lên ít nhất thành hai mươi tám tấn. Một vòng bụi mù, Cường Tử ở phía sau hết sức căm tức.

Tài xế xe tải hiển nhiên là cố ý, lách trái lách phải là không chịu nhường đường.

Đang khi Cường Tử bóp kèn hai cái lửa giận cũng bùng lên chuẩn bị buộc phải vượt qua từ bên cạnh, chiếc xe tải Thập Luân thắng gấp dữ dội!

Lốp xe và đường cái ma sát bốc lên một cỗ sương mù dày đặc, thậm chí cũng toát ra đốm lửa lớn.

Tiếng phanh xe sắt nhọn thật giống như tiếng súng chấp hành án tử hình làm cho người ta không rét mà run, Cường Tử bị đối phương không may có dấu hiệu phanh lại trong nháy mắt mồ hôi lạnh tuôn ra!

158. Chương 158: Thập Diện Mai Phục (2)

Xe vận tải Thập Luân sau khi thắng gấp dữ dội thật giống như một ngọn núi di động bỗng nhiên dừng lại, xe vận tải chuyển chỗ hơn hai mươi vật liệu cát theo lực quán tính vẫn chạy về phía trước thêm một khoảng nữa. Nhưng khoảng cách ấy chắc chắn không đủ để cho người bình thường kịp phản ứng, tài xế chiếc Audi A8 nếu như đổi lại là một người bình thường chỉ sợ đã đâm sầm vào phần đuôi của chiếc xe vận tải.

Nói không phải sợ không khẩn trương không luống cuống tay chân chỉ là vô nghĩa, dù phản ứng của Cường Tử cũng thuộc loại xuất sắc cũng không có kịp thời khống chế chiếc xe được. Cường Tử dùng cả chân tay đạp sát bàn đạp thắng xuống nhưng vẫn đụng vào ở đuôi xe vận tải, tuy nhiên sau khi tốc độ xe giảm xuống đột ngột sức mạnh cú va chạm đã kiềm hãm đến mức con người có thể đón nhận được.

Sau khi túi khí an toàn bắn ra Cường Tử bị chèn ở trên ghế ngồi khó có thể nhúc nhích, trong đầu hắn sau khi vang lên một tiếng ong ong đầu óc mất đi ý thức trong thời gian ngắn. Nếu như không phải thân thể của hắn đủ cứng cáp, một thoáng đó đã có thể khiến cho một gã đàn ông mảnh mẽ bình thường hôn mê sâu. Cường Tử cảm giác đầu của mình giống như bị người từ phía sau đánh cho một gậy, cả đầu rung động ầm ầm. Mà ngay cả trong lòng ngực cũng đón nhận áp lực cực lớn, hô hấp cũng khó khăn hẳn lên.

Sau khi thất thần trong nháy mắt Cường Tử rất nhanh khôi phục lại, khê lật cổ tay một thanh dao găm sắc bén từ trong cổ tay áo trượt ra. Cường Tử dùng dao rạch vỡ túi khí an toàn thân thể mới thư thái trở lại, nếu như không phải hắn nội lực thâm hậu hơn so với người bình thường ngay cả túi khí an toàn cũng chỉ đành để đấy không phá đi được.

Đúng lúc này, xe vận tải nâng bững xe sau lên!

Tám bạc phía sau bững xe chậm rãi nâng lên, vật liệu cát đá bắt đầu từ phía sau xe trút xuống phía dưới.

Cường Tử nghiêng người từ trên ghế tài xế ngã ra trên chỗ ngồi phía sau, không chút nào dừng lại, một quyền vận đủ nội lực mạnh mẽ đánh vào kính chắn gió phía sau của chiếc Audi A8.

Rầm một tiếng, lớp thủy tinh dày bị hấn một quyền đánh nát!

Cường Tử khom người từ trong xe bật mạnh ra ngoài, chân mới rơi xuống đất vật liệu cát đầy nhóc một xe tải Thập Luân đã trút xuống tới!

Vật liệu cát đá giống như một ngọn núi nhỏ chôn toàn bộ chiếc Audi A8 ở bên dưới, chỉ còn lại cái mông xe còn có thể thấy được chút xíu! Tài xế điều khiển chiếc xe vận tải hiển nhiên đã trải qua kế hoạch chặt chẽ, từ căn đường khiêu khích Cường Tử đến phanh gấp khiến Cường Tử trốn tránh không kịp va chạm vào xe vận tải, sau đó lập tức nghiêng trút vật liệu cát đá xuống, động tác một hơi liên tục không chút dừng lại.

Khoé miệng Cường Tử héch lên, ánh mắt âm lãnh.

Nếu như chính hấn chịu phải một số vết thương nhỏ hấn cũng không sao thậm chí không tức giận như thế, chiếc xe hơn hai trăm vạn đồng bị vào đất an nghỉ khiến cho Cường Tử nổi giận phát ra từ phế phủ. Hấn nhìn chằm chằm chiếc xe yêu dấu của mình thật giống như rơi vào ao đầm từng chút từng chút biến mất trong tầm mắt của mình, trong ánh mắt dần dần có một cổ hỏa diễm sôi trào đang thiêu đốt.

Điểm dưới chân một cái, Cường Tử giống như một trái đạn pháo bắn ra. Nhoáng một cái đã đến phía trước xe vận tải, lúc này tài xế còn ở trong xe con chưa kịp xuống. Tài xế rõ ràng không dự liệu được Cường Tử bất ngờ có thể sống sót vui vẻ xuất hiện ở trước mặt mình, dựa theo tư duy theo quán tính chỉ cần là con người gần như tránh không qua được cái bẫy thiết kế tỉ mỉ như vậy.

Nhưng rõ ràng, Cường Tử đã khiến y thất vọng rồi.

Tài xế xe hàng Thập Luân không thể tưởng nổi mở to hai mắt nhìn trừng trừng, vốn được thiết kế thành một cuộc tai nạn giao thông bất ngờ chỉ thành công một nửa. Điều nên làm đều làm rồi, không sai sót. Nhưng kết quả ngược lại vượt qua sự đoán trước của y, thiếu niên cuồng ngạo nhìn còn rất trẻ này không ngờ không bị vùi lấp trong xe, điều này khiến cho trái tim y đập lên mãnh mẽ tăng tốc mỗi lúc một nhanh.

Không chút do dự, tài xế xe vận tải lập tức nhấn mạnh chân ga! Xe vận tải Thập Luân thật giống như một con mãnh thú cổ đại rống giận, mang theo một cổ khí thế không thể ngăn cản hung hăng vọt tới đứng ở trước mặt Cường Tử.

Cường Tử mục quang lạnh lẽo, thân thể nhẹ nhàng nhoáng một cái đã nhảy lên. Thân ở giữa không trung hấn xoay tròn mãnh mẽ, đá ngược về sau lực phát ra cực mạnh cộng thêm tốc độ của xe vận tải Thập Luân, song phương tiếp xúc thật giống như một quả bom hẹn giờ nổ bùng lên!

Toàn bộ kính chắn gió bị Cường Tử một cước đá nát ở giữa không trung!

Thân thể trầm xuống trụ vững, Cường Tử ngồi xổm trước xe chỗ ban đầu là vị trí kính chắn gió. Trong vẻ mặt mồm há to mắt ngốc trệ của tài xế xe tải Cường Tử một tay bắt được cổ áo tài xế, cổ tay vừa dùng sức đã nhấc tài xế từ chỗ ngồi lái lên!

Cân nặng một trăm bảy tám mươi cân dưới cánh tay thoát nhìn có vẻ gầy yếu của Cường Tử bị ném trực tiếp ra ngoài xe! Tài xế ngay cả kháng cự cũng chưa la lên được đã té lăn xuống đất. Một cú ném này của Cường Tử là giận dữ mà phát ra, nội kình trên tay bùng nổ hậu quả là tài xế xe vận tải bị hấn một lần này ngay lập tức ngã xuống ngất đi!

Cường Tử từ trên xe vận tải đang chạy nhảy xuống, theo đó chiếc xe vận tải Thập Luân mất đi khổng chế dụng hết tốc lực vào một cây đại thụ! Lực va đập cực lớn trực tiếp dụng móp đầu xe vận tải Thập Luân, tám chắn bảo hiểm phía trước đều vỡ thành chữ v.

Không để ý tới xe vận tải Thập Luân mất đi tính nguy hiểm, Cường Tử từng bước từng bước đi đến bên cạnh tài xế xe vận tải. Tài xế đã rơi vào hôn mê cho nên tạm thời không nhìn được về mặt lãnh lẽo như

bằng của Cường Tử, nhưng Cường Tử cũng không có dự định khiến cho hắn tiếp tục hôn mê hạnh phúc nữa.

Giơ chân lên giẫm ở trên ngực tài xế, Cường Tử dùng sức nhẹ một chút.

Tài xế nhện không được đau đớn rên la một tiếng ái ui choàng tỉnh lại, y vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Cường Tử. Theo phản xạ rút thân thể về phía sau, y biết rõ mình đã bại lần này.

- Ai bảo anh tới? Trần Tử Ngư hay là Lý gia?

Cường Tử giọng điệu bình thản nói, chỉ là sắc mặt âm trầm của hắn lộ ra lửa giận trong lòng hắn.

- Tôi không biết... Tôi nhận tiền làm việc...

Bị Cường Tử giẫm ở trên ngực, tài xế nói chuyện có chút đứt quãng. Ánh mắt hắn bối rối, thần sắc vội vã, thân thể còn đang run rẩy nhẹ nhẹ, giống như thật bị dọa cho sợ.

Ngay khi Cường Tử vừa muốn hỏi thêm lần nữa, tài xế từ dưới áo rút ngay ra một khẩu súng lục. Nhắm ngay ngực Cường Tử bốp cò!

Hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, Cường Tử nghiêng người bất ngờ tránh ra trong chớp mắt né được viên đạn bắn ra gần trong gang tấc!

Rốp!

Sau khi né tránh viên đạn dưới chân Cường Tử bỗng nhiên phát lực, một chân đá bay tài xế ra xa!

Dựa theo thanh âm đứt gãy của xương cốt, xương sườn trong lồng ngực tài xế ít nhất có bốn cái bị một cước này của Cường Tử đá gãy! Cường Tử theo đến như bóng với hình, lần nữa một cước giẫm trên ngực tài xế. Dưới chân hắn phát ra lực nhẹ, giẫm ở trên xương gãy khiến cho tài xế sau khi khóc thét một tiếng thống khổ suýt nữa hôn mê!

- Là ai!?

Cường Tử hỏi lần nữa.

- Tổ tông nhà mày!

Tài xế mắng một câu máu tràn ra ngoài khoé miệng.

- Giết không được mày là tao không có bản lãnh, muốn đánh muốn giết tùy mày!

Tài xế cắn răng nói ra.

- Thành toàn cho anh!

Cường Tử một chân giẫm ở trên cổ họng của tài xế, một tiếng xương gãy, xương cổ vỡ vụn!

Đúng lúc này, một hồi tiếng gầm thét của máy xe từ phía sau vang lên. Cường Tử quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy bảy tám chiếc xe gắn máy gào thét lao đến.

Tay lái xe gắn máy đội mũ bảo hiểm nhìn không thấy khuôn mặt sau khi vào đủ tầm bắn đồng loạt nổ súng, bọn chúng một tay bắn súng một tay điều khiển xe gắn máy vẫn tốc độ cực nhanh như cũ!

Cường Tử chớp mắt né sang bên cạnh, thân pháp lướt đi cực nhanh thì triển đến cực hạn. Người của hắn thật giống như một con báo đang săn mồi, tránh trái né phải liên tiếp tránh được rất nhiều viên đạn rít gió tới.

Tốc độ của Cường Tử là ưu thế lớn nhất của hắn, một khi để cho hắn sau khi phát huy ưu thế tốc độ ra, cho dù là cao thủ Thiên Bảng cũng chưa chắc có thể theo kịp được. Cho dù có là sát thủ chuyên nghiệp, nhưng tay lái xe gắn máy rõ ràng không có đoán trước được tốc độ Cường Tử không ngờ biến thái như vậy!

Sau khi qua lại vài cái đổi hướng, sau màn chào hỏi của tay lái xe gắn máy Cường Tử đã vọt tới phía trước đội xe gắn máy!

Thân hình vừa chuyển, Cường Tử sau khi vượt qua một chiếc xe gắn máy giờ tay về phía sau chộp trên cổ áo tên tay lái xe này. Một tay vừa dùng lực, Cường Tử đã một tay ném tay lái xe gắn máy bay lên không rơi xuống đất!

Thân hình không dừng lại, sau khi Cường Tử một tay bắt được tay lái xe này, mượn nhờ thân thể xoay tròn mãnh mẽ ném tay lái xe này ra ngoài! Tay lái xe bay ra ngoài đụng vào một chiếc xe máy từ phía sau đến, liên tiếp ba chiếc xe trong chớp mắt tránh không được nhau đều ngã lăn ra đất!

Một tiếng thét dài!

Tóc trắng bồng bênh, Cường Tử như chiến thần xuống trần!

Nhón chân một cái, dồn sức xuống chân đạp ra một cái hố to trên mặt đất. Hấn thật giống như một quả viên đạn pháo ra khỏi nòng, trong thoáng chốc đã đến trước người một tay lái xe ngã xuống vừa mới đứng dậy. Hạ thủ không chút lưu tình, Cường Tử một quyền nện ở trên cổ họng của đối phương ngay lập tức lấy mạng của gã!

Thuận tay tháo xuống mũ bảo hiểm của tay lái xe, Cường Tử ném mạnh mũ bảo hiểm ra. Mũ bảo hiểm xoay tròn thẳng một đường sau khi bay đến một khoảng cách đánh sầm trên đầu một tay lái xe đang điều khiển xe quay lại, lực đánh cực lớn trực tiếp nện tới tay lái xe này từ trên chiếc xe máy rơi xuống!

Tay lái xe này bị sức mạnh chứa bên trong nón bảo hiểm ném tới nện bể bể cú gấp về phía sau, cũng không đứng thẳng dậy nổi nữa.

Thân hình Cường Tử vừa xoay lần nữa di động đến bên cạnh một tay lái xe rơi xuống trên đất, dùng tốc độ và sức mạnh bùng phát ra đối phương căn bản phản ứng không kịp một chân đạp trên ngực của người đó!

Rốp!

Sức mạnh trong một cước bùng phát ra cực mạnh đánh trên ngực của tay lái này ngã sấp xuống, gã thật giống như một con tôm hùm co gập lại bay về phía sau. Xương sườn đứt gãy vô tình đâm vào trái tim của gã sau đó lại xuyên qua từ phía sau lưng, trên xương sườn trắng hếu còn mọc theo nửa trái tim máu thịt bầy nhầy.

Cường Tử phát ra sát khí từng cỗ phát tác ra, căn bản là không để cho đối phương một chút cơ hội. Tay lái xe thứ ba rơi xuống sau khi bị hấn một quyền đánh mạnh vào trên huyệt thái dương ngay lập tức xương đầu nát bét! Ngay cả hô cũng không hô được một tiếng, tay lái xe này tuyệt khí.

Còn lại ba tay lái xe vừa quay đầu xe lại, đã có bốn người chết ở trong tay Cường Tử. Ba gã này liếc mắt nhìn nhau, dường như cũng kinh ngạc giống nhau. Bọn này đến từ băng đảng Phi Xa ở Hong Kong công việc nhận tiền giết người rất ít khi thất thủ, nhưng hôm nay rõ ràng bọn chúng đạp phải một khối đá rắn.

Cường Tử đứng ở giữa đường cái, cả đầu tóc trắng không gió mà bay!

Dáng vẻ kiêu ngạo, khí phách không thể bàn cãi!

Lần này Cường Tử ra tay không có chút lưu tình, bởi vì hắn biết rõ hôm nay loại cục diện này đã không phải là lúc để hắn nhún nhường nữa. Từ tài xế xe vận tải đến tay lái xe gắn máy bây giờ, người muốn hắn chết rõ ràng đã qua sự trừ bị tỉ mỉ, một chiêu không thể đưa hắn đến chỗ chết, sát chiêu đằng sau còn sẽ liên miên không dứt giết đến!

Nếu bây giờ hạ thủ lưu tình, Cường Tử chắc chắn vạn kiếp bất phục!

Một cặp ngươi sáng rõ cùng sát ý đằng đằng nhìn chăm chú vào ba tên sát thủ rõ ràng đang do dự, Cường Tử khoé miệng nhếch lên. Xem ra đối phương muốn chơi một liều kích thích, một khúc thập diện mai phúc, không biết có thể khảy ra đến bản cuối cùng như sở nguyện của y hay không?

Hôm nay mình đang đại khai sát giới, nhìn xem âm mưu của anh thực hiện được hay là tôi một cuộc chiến vang danh!

Cường Tử hất mạnh một cục đá dưới chân lên, nghiêng người một cái đá xoáy đánh cục đá ra. Cục đá được tăng thêm sức mạnh từ một cước này bay ra giống như một viên đạn, nhanh như tia chớp!

Bốp!

Một tay lái xe bị cục đá xuyên thủng ngực, mất mạng tại chỗ!

Hai tay lái xe cuối cùng cùng lúc hô vang một tiếng, vừa nổ máy khởi động xe vừa bóp cò súng tự động trong tay. Phun ra con rắn lửa, vô số viên xác đạn rơi lác cắc trên mặt đất.

Cường Tử thân hình chớp động, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của hai tay lái xe.

159. Chương 159: Thập Diện Mai Phục (3)

Cổ tay Cường Tử lật lại con dao găm đã nằm ở trong tay. Hắn phát huy tốc độ cực hạn, mặc dù viên đạn súng tự động dốc tới như mưa, tuy nhiên mất đi mục tiêu trước mặt hai tên kia chỉ có thể nổ súng mù quáng bầy bọ.

Sau khi một tàn ảnh đi qua, Cường Tử xuất hiện ở phía sau lưng một tay lái xe. Vừa chuyển động cánh tay trong phạm vi lớn ở phía trước thân thể, ánh đao sáng như tuyết ở trước người Cường Tử hình thành một màn sáng nửa vòng tròn hoàn hảo, ánh đao như được tôi luyện giống mặt trăng lưỡi liềm cong cong tỏa sáng, xoạt một cái xẹt qua từ sau gáy tay lái xe đó!

Xoạt!

Dao găm không lưu tình, ngay lập tức cắt rơi đầu của tay lái xe ấy!

Một luồng máu tươi dâng trào phun ra như suối, ở giữa không trung tạo thành một trận mưa máu! Cường Tử một chiêu đắc thủ phóng người lên đạp trên ghế ngồi phía sau xe gắn máy tay lái xe đó, mượn lực đạp bắn người đi! Một tay lái xe cuối cùng chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, một bóng đen sau khi xẹt qua gần cảm thấy trên cổ lạnh lạnh, cúi đầu nhìn ngay lúc một dải máu tươi từ cổ của mình phun ra, đầu của hắn chậm chậm từ trên cổ rơi xuống, xe gắn máy chở một cái xác không đầu lao ra rất xa mới ngã lăn ra đất.

Sau khi giải quyết tay lái xe cuối cùng, Cường Tử chẳng những không nhẹ lòng hơn ngược lại nhú chặt lông mày. Ngay cả sau khi giết chực con người trên người hắn một giọt máu cũng không dính, chỉ là tâm trạng lại vô cùng nặng nề. Cường Tử không phải một người thích giết chóc, hắn vẫn luôn cho rằng tính mạng con người trừ pháp luật ra bất kể kẻ nào cũng không có quyền cướp đoạt. Nhưng hắn cũng sẽ không giả bộ, khi cái chết đến trước mặt còn duy trì sự nhún nhường được hay sao.

Trong một thoáng chốc liên tục đánh chết vài mạng người, trong lòng Cường Tử lúc này cũng không khí phách đến tận mây, trái lại hắn có một loại cảm giác muốn nôn mửa, đây là một loại chán ghét phát ra từ nội tâm.

Thân thể da tóc nhận được từ cha mẹ, đừng nói người khác, chính mình cũng không có quyền thương tổn tới mình, không phải vạn bất đắc dĩ Cường Tử thật sự không muốn giết người.

Bây giờ hắn rút cuộc hiểu được câu nói kia được thường xuyên nói ra trong phim ảnh rất nhiều năm trước, rất bắt mắt dĩ cũng rất thê lương, vậy chính là người trong giang hồ, thật sự thân bất do kỷ. Cũng không phải anh lòng ôm lòng nhân, có thể đổi lấy thời đại thái bình. Cũng không phải trên tay anh không dính máu tươi, sẽ không bị người khác giết.

Ngưng thần nhìn xác người nằm lung tung trên mặt đất, trong lòng Cường Tử khó tránh khỏi có chút phạm phùng.

Mặc kệ những người này có phải tội ác tày trời hay không, mặc kệ trên tay bọn họ là dính đầy máu tươi của người khác hay không. Cường Tử biết rõ bọn họ chết sẽ có rất nhiều người thương tâm đau khổ. Những người này cũng là người có nhà, có bố mẹ, có vợ con, có lẽ còn có một đứa con đáng yêu, sau khi đàn ông trụ cột gia đình chết đi liệu ngôi nhà này có thể tiếp tục chống đỡ được hay không?

Cường Tử không dám suy nghĩ sâu xa, hấn cúi đầu xuống nhìn hai tay vẫn trắng nõn sạch sẽ của mình, vàng trán thống khổ.

Đúng đúng sai sai không phải một phía nói thì đã là chân lý, âm mưu cũng tốt dương mưu cũng được, cho dù thành công hay không chẳng qua là anh chết tôi vong. Lúc nào còn có thất tình lục dục thì sẽ có theo đó mà giết chóc vô số, từ xưa đến nay một khắc cũng chưa từng dừng lại.

Thu hồi dao găm vào trong tay áo, Cường Tử hít một hơi thật sâu.

Đã giết, vậy cũng đã giết rồi, chỉ đành chịu.

Móc điện thoại ra, vừa định gọi điện thoại cho Chu Bách Tước sai anh ta mang người tới dọn dẹp sạch sẽ hiện trường. Một loại cảm giác được nguy hiểm bản năng trong nháy mắt tràn ngập trong đầu Cường Tử! Ngay trong chớp mắt ấy, lông tóc của hấn đều dựng lên, một loại cảm giác cái chết đến gần tự nhiên sinh ra!

Cường Tử gần như theo bản năng bay vọt về một bên, thân hình của hấn vừa vặn biến mất ở chỗ lúc đầu, một quả hỏa tiễn gào thét bay đến, trong tiếng nổ vang cực lớn, vị trí Cường Tử đứng lúc ban đầu bị nổ ra một hố đất cực lớn!

Cường Tử bị làn sóng do vụ nổ tạo nên thổi bay lên, thân người hấn ở giữa không trung cứng rắn uốn éo thân mình, điểm dưới chân một cái, không dám dừng lại chút nào, giống như một con báo săn mồi nhảy về một phía khác.

Hấn thật giống như một con cá chơi đùa trong nước, không ngừng thay đổi phương hướng.

Một quả đạn hỏa tiễn lần nữa gào thét mà đến, Cường Tử lần này sớm phát giác cho nên trốn tránh vô cùng kịp thời. Đạn hỏa tiễn sau khi nổ vang tung bụi mù, Cường Tử mượn nhờ bụi mù ẩn thân ở bên trong hố đất, hấn đã nhìn ra phương hướng đạn hỏa tiễn bắn tới. Ở trong hố cúi sát người xuống, Cường Tử suy nghĩ một thoáng làm thế nào ứng phó tình cảnh khó khăn bây giờ.

Cởi áo ngoài ra, Cường Tử vung tay ném ra ngoài, một trái đạn hỏa tiễn quả nhiên bị thu hút đến, bắn nát quần áo hấn quăng ra ngoài. Cường Tử sau khi đạn hỏa tiễn bay qua, đột ngột xông lên khỏi mặt đất! Hấn thật giống như một con hùng ưng giương cánh, sau khi ở giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung bay lơ lửng rơi trên mặt đất.

Tìm kiếm chuẩn phương hướng kia, Cường Tử hô hấp thật sau hai lần.

Một suy nghĩ táo bạo đến ngay cả Cường Tử cũng cảm thấy mình có chút không dám tin tưởng từ trong đầu của hấn bật ra, cách nghĩ điên cuồng này không thua gì lái xe bay vọt qua Trường Giang!

Đúng lúc này, một trái đạn hỏa tiễn mang theo chiếc đuôi lửa thật dài thẳng tắp bắn tới Cường Tử. Cường Tử trường lớn đôi mắt, sau khi đồng tử co rút lại dường như thời gian cũng đình chỉ lại!

Ánh mắt của hấn đã vượt qua sự khống chế của thời gian, ở thời khắc đạn hỏa tiễn này trong ánh mắt của hấn tốc độ không ngờ lại càng ngày càng chậm! Đây là cảm giác tạo thành từ sự tập trung tinh thần đến mức độ cao nhất của Cường Tử, thời gian vẫn là không đổi, tốc độ đạn hỏa tiễn vẫn kinh người như trước, chỉ chẳng qua Cường Tử lại đã nhìn toàn bộ khoảng khắc này chậm đi.

Cường Tử phóng ra chân trái về phía trước đón đạn hỏa tiễn, sau đó hai tay ôm tròn ở trước ngực. Một cổ nội kinh nhu hoà lại như dòng nước xiết cuộn sóng trong nháy mắt hình thành giữa hai tay, giống như một ngôi sao hình thành một trường không khí xung quanh.

Ở trong mắt Cường Tử, đạn hỏa tiễn kéo cái đuôi lửa thật dài gào thét bay tới. Ngay khi sắp tiếp xúc được thân thể của hấn, hấn vươn hai tay giống như hai sợi dây leo quấn quanh trên thân đạn hỏa tiễn!

Đây là một cảnh tượng vượt quá cực hạn thân thể con người!

Bất kỳ kẻ nào cũng không dám tưởng tượng, một người không ngờ hai cánh tay không cứng rắn chặn một trái hỏa tiễn đang lao tới.

Cường Tử ở thời khắc này không thể nghi ngờ chính là một kẻ điên.

Hắn đang cảm giác một khắc kia khi đạn hỏa tiễn vào tay, thân thể xoay chuyển như muốn vỡ nát. Hắn thật giống như một con quay một chân trụ ở trên mặt đất xoay ba vòng, sau đó nhắm chuẩn phương hướng hai tay bỗng nhiên phát lực!

Đạn hỏa tiễn sau khi theo chuyển động của Cường Tử ba vòng bị Cường Tử vút trở lại phương hướng bản tới!

Nếu thượng đế thật sự tồn tại, ông ta cũng sẽ kinh ngạc vẻ đẹp lực lượng của nhân loại vào thời khắc này!

Cường Tử như chiến thần xuống trần, tóc trắng bay múa bách chiến bách thắng!

Đây là một loại dũng khí khiến cho cả thần nhìn cũng tâm tình bùng phát mãnh mẽ, là tiềm năng vượt xa hơn nhiều lần cực hạn thân thể loài người, cũng là một loại chiến thuật bá khí lâm liệt hoàn toàn đánh tan phòng tuyến trong lòng bàn tay.

Đạn hỏa tiễn bay thẳng trở lại phương hướng lúc bay đến, một màn này nếu như để phóng viên thấy được, chỉ sợ sẽ dẫn đến sóng to gió lớn trên thế giới!

Một người sau khi la hoảng một tiếng từ sau một gốc đại thụ nhảy ra, cây súng phóng hỏa tiễn khiêng trên vai của y bị vút trên mặt đất. Đánh chết y cũng thật không tin được, thân thể Cường Tử không ngờ cứng đến như vậy!

Cơ thể này không phải sức mạnh một con người có thể có được, như thần như ma!

Chỉ là tốc độ phản ứng của y so với Cường Tử quả thật là cách biệt một trời một đất, chỉ kịp chạy đi chưa đến được hai bước đạn hỏa tiễn đã ở sau lưng y nổ tung. Sức mạnh cực đại từ vụ nổ thổi bay y ra xa, đợi khi y rơi xuống đất đã biến thành một cái xác máu thịt bầy nhầy.

Quần áo toàn thân đều bị nổ tan, sát thủ toàn thân đầm máu sau khi lăn hai vòng trên mặt đất máu chuyển thành màu đen. Không có một chút đau đớn, y trước khi chết cũng không ngờ được bốn chữ nhân quả báo ứng này.

Y dùng đạn hỏa tiễn giết người, cuối cùng chết ở điều này.

Cường Tử hít thở từng luồng không khí lớn, ngực có chút phập phồng ép xuống không được. Vừa nãy hắn làm một việc khiến cho sau đó chính mình nghĩ tới còn sợ hãi, một việc kẻ điên cũng sẽ không làm.

Sau khi giải quyết sát thủ, tuy rằng cảm giác được có chút mệt mỏi nhưng Cường Tử vẫn ánh mắt thanh khiết như cũ. Vừa nãy thể lực tiêu thể lực tập trung tinh thần đến mức cao nhất, phải cao hơn nhiều lần so với giết ngược bảy tám tên sát thủ trước đó.

Đối phương ám sát từng đợt tiếp tới từng đợt không chết không dừng, Cường Tử biết rõ hôm nay nếu như không tăng cảnh giác lên gấp bội chỉ sợ thật sự phải chôn thân vào đất. Cuộc sống của hắn mới vừa mở ra một bức màn đặc sắc, nếu như chết như thế này há chẳng phải là quá oan uổng.

Cường Tử đã sớm trải qua việc sinh tử sát phạt, tuy rằng trong lòng thật sự không muốn giết người. Nhưng ở trong lúc đối mặt với cảnh khốn sinh tử gần như rơi vào tuyệt địa, hắn sẽ không để cho mình có một phần hạ thủ lưu tình.

Đúng lúc này, một hồi còi cảnh sát vang lên lạnh lạnh ở phía xa xa. Một chiếc xe cảnh sát tách biệt hai màu lam trắng lộ ra còi cảnh sát sắc đỏ yếu dị chạy như bay về phía này, đằng sau chiếc xe bay lên một trận bụi.

Cường Tử nhìn thấy được chiếc xe cảnh sát này xuất hiện, con mắt không tự chủ được liếc nhìn.

Tốc độ xe cảnh sát rất nhanh, chẳng dùng đến thời gian dài đã dừng ở chỗ không xa Cường Tử. Hai gã cảnh sát sau khi xuống xe móc súng ra chia về phía Cường Tử, vô cùng cảnh giác.

Một cảnh sát trong số đó gọi Cường Tử:

- Hai tay ôm đầu ngồi xuống đất, không được phản kháng!

Một gã cảnh sát khác hô lên:

- Phục tùng mệnh lệnh, bằng không tôi phải nổ súng!

Cường Tử híp mắt, tầm mắt dừng trên người hai gã cảnh sát lưu lại một lát sau đó khoé miệng cong lên ép ra một nét cười đầy đùa cợt. Hắn phối hợp giơ tay lên chậm rãi, sau đó ngồi xổm xuống động tác cũng chậm rãi.

Một gã cảnh sát trong đó chậm rãi cảnh giác tới gần hắn, một gã khác giữ nguyên chĩa họng súng về phía Cường Tử đề phòng.

Ở một khắc kia khi Cường Tử ôm đầu ngồi xổm xuống, cảnh sát tới gần Cường Tử ánh mắt lạnh lẽo. Gã giơ tay lên không chút do dự bóp cò súng bắn vào đầu Cường Tử!

Pằng!

Sau khi tiếng súng vang lên gã cảnh sát ở xa hơn một chút cũng nổ súng. Hai cây súng nổ cùng một lúc không chút sai biệt, tiếng súng liên tiếp giống như pháo vang lên.

Sau khi hai người đã bắn ba bốn phát súng mới bỗng nhiên phát giác, Cường Tử ôm đầu ngồi ở trên mặt đất không còn nữa!

Gã cảnh sát ở phía trước chợt quay đầu, sau đó con mắt của gã chớp rồi mở trừng đồng tử kịch liệt co rút lại. Không biết từ khi nào, Cường Tử đã đến phía sau lưng gã cảnh sát kế bên xe cảnh sát kia.

Trong tầm mắt kinh dị không hiểu chuyện gì của gã cảnh sát xoay người lại, Cường Tử từ phía sau lưng gã cảnh sát khác bắt lấy cánh tay của hắn. Sau đó nâng súng lên bắn liên tục bắn ba phát với gã cảnh sát quay đầu lại, từng phát súng trúng mục tiêu!

Cảnh sát bị Cường Tử không chế căn bản một chút phản ứng cũng không có, gã trợn mắt to lên nhìn đồng đội của mình sau khi trên ngực liên tục bùng lên bức màn mưa máu khuôn mặt không cam lòng ngã ngửa xuống.

Cường Tử áp sát ở phía sau lưng gã, nói khê bên tai của gã:

- Mặc quần áo cảnh sát thực tập, ai dám đưa súng cho anh?

Ánh mắt gã cảnh sát sững sờ, sau đó cảm giác được cổ của mình bị đối phương bóp chặt!

Gã còn chưa kịp giãy dụa, Cường Tử nắm đốt cổ của gã vặn mạnh.

Răng rắc, sau khi cổ gãy vỡ cắt đứt khí quản, gã cảnh sát này sau khi Cường Tử thả lỏng tay mềm nhũn té xuống, Cường Tử nhìn cái xác ngã sấp xuống dưới chân của mình, khoé miệng nhếch lên.

- Tự cho là thông minh.

Sau khi nói thầm một tiếng Cường Tử xoay người lên xe cảnh sát, vừa ngồi xuống chuẩn bị khởi động xe bỗng nhiên trong đầu loé lên một ý niệm. Ý nghĩ này thoáng hiện trong nháy mắt, Cường Tử lập tức phi thân chạy ra khỏi xe cảnh sát!

Oành!

Xe cảnh sát làm như đang phối hợp với động tác của Cường Tử, bỗng dưng nổ tung!

160. Chương 160: Thập!

Phản ứng của Cường Tử có thể coi là đứng vào loại xuất sắc, khi trong lòng dự cảm có điều không hay vừa vận ngay lập tức bay lên nhảy ra khỏi xe cảnh sát. Trong tiếng nổ vang chiếc Santana 2000 còn rất mới tan thành mây khói, đúng thật hoang phí. Cường Tử ở thời khắc này vận dụng tốc độ cực hạn, mắt thường gần như nhìn không thấy thân ảnh của hắn, hắn đã ở ngoài hơn ba mươi mét.

Không còn tốc độ như gió lẩn một vòng tại chỗ, Cường Tử sau khi tránh né vụ nổ mạnh và mảnh xe hơi tan nát bay ra bốn phía. Đợi sau khi kết thúc vụ nổ Cường Tử đứng dậy vỗ bụi bặm trên người, nhìn thấy xe cảnh sát cháy lớn hừng hực bốc lên trong lòng mắng một câu chơi bời hoang phí. Mẹ nó mới đau lòng xong việc chiếc Audi A8 của mình, bây giờ lại đau lòng thứ đồ của công này.

Tự nhủ làm ra trận chiến lớn như vậy để giết ta, trước trước sau sau hao phí hết bao nhiêu nhân dân tệ? Bạn nói bạn làm như vậy cũng cống hiến gì được cho GDP quốc gia, không đáng bao nhiêu giá trị.

Đừng có nói tới gì khác, đại hoạ tiền kia nghe nói một quả không ít tiền đâu nha.

Cường Tử không dự định đứng tại chỗ không nhúc nhích, nếu như đối phương đã có thể lấy ra súng bắn hỏa tiễn dùng cá nhân như vậy có thể lấy ra thứ đồ gì ngoài kia để đối phó mình, nếu như lôi ra hai tay súng bắn tia nữa cùng không đáng nói chịu thiệt cái gì. Cường Tử thích loại cảm giác không chế tình thế ở cự ly xa của súng bắn tia, nếu như không phải hẳn thật sự không có trời cho tài năng đối với việc dùng súng hẳn hận không thể tự mình theo Trác Thanh Đế mặc đồng phục quân đội nguy trang. Nhưng tiếc rằng, thượng đế công bằng như vậy đó, chuyện tốt cũng không thể để cho hẳn một mình chiếm hết.

Dù cho không dùng tốc độ cực hạn, Cường Tử chạy như bay thực lực cũng không đạt đến mức ngược lại tự nhiên tránh được súng bắn tia tuyệt đối tập trung không ngừng vào hẳn. Kể về tốc độ Cường Tử tự có chút kiêu ngạo nhỏ nhoi, kỷ thực hẳn còn có một thứ rất đáng kiêu ngạo nhưng tự động bỏ qua chính là năng lực cực kỳ đột xuất chống lại đánh lén, lúc trước cùng Lý Vạn Thành quen nhau lần đầu khiến cho tên béo kia đánh mãi vẫn đứng vững không ngã.

Chỉ chẳng qua theo thực lực Cường Tử đột nhiên tăng mạnh, bây giờ dựa vào điều kiện thân thể của hẳn càng cứng cáp hơn thể hiện về mặt ưu thế tốc độ và sức mạnh bùng phát. Nói không quá đáng, dưới Địa Bảng gần như đã không còn ai có thể tạo thành thương tổn mang tính thật chất gì đối với hẳn. Cho dù là liều mạng phân cao thấp với cấp bậc cao thủ cỡ Sở Ly Hoả đứng đầu Địa Bảng đó, thắng bại cũng được năm mươi năm mươi. Hơn nữa, nói thật ngay cả chính Cường Tử cũng không biết được bây giờ hẳn nếu như liều mạng xuất ra toàn bộ tiềm năng, sẽ biến thái đến mức độ nào.

Tay súng bắn tia quả nhiên có, còn không chỉ một tên.

Cẩn thận, giải quyết, diễn tả hơi hợt.

Dọc đường chạy như bay, Cường Tử chạy về hướng Húc Nhật Nhất Phẩm.

Toà nhà Phong Đình Quốc Tế, gian phòng cao cấp lầu thứ hai mươi chín.

Lý Nham tẩu xong một khúc đặt nhẹ nhàng tỳ bà xuống, mở to mắt nhìn không biết khi nào nguyên phó giám đốc Lý Mặc ở văn phòng trinh thám Chung khom người đứng ở bên cạnh mình. Hẳn liếc nhìn biểu tình trên mặt Lý Mặc rõ như ban ngày lập tức thở dài, nâng Đại Hồng Bao hơi nóng hơi hổi trên kỷ trà lên nhấp một miếng. Mười phần giống một bức hình người già sau nhiều thăng trầm khám phá mưa gió cuộc đời, bộ dạng trong đó có chút ngây thơ của thiếu niên.

- Thất bại rồi à?

Lý Nham nhấp một ngụm trà, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ vẫn tự giữ lấy vẻ phồn hoa không vì ý chí của một cá nhân mà thay đổi thể đạo. Trên mặt hẳn không có một tí ti biểu lộ sự kinh ngạc và nghi hoặc, chỉ có một loại lạnh nhạt thành thực hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác.

- Chín lần đánh lén, đều bị hẳn phá rồi.

Lý Mặc trả lời.

Gã vụng trộm nhìn thoáng qua biểu tình của Lý Nham, từ trên mặt có vẻ như giếng nước không rợn sóng của ông chủ trẻ này gã vẫn thật chưa nhìn ra gì cả. Gã cảm thấy ông chủ trẻ này làm cho người ta một loại cảm giác mông lung không rõ ràng, cũng không dám nhìn đến tận cùng. Sự âm trầm của Lý Bát Nhất gã đã lĩnh giáo qua, vẫn cảm thấy Lý Bát Nhất là chó sói. Lý Mặc từ sau khi theo Lý Nham lại không cách nào định nghĩa chính xác ông chủ mới. Gã không biết phải hình dung thế nào kẻ hậu sinh của Lý gia mới vừa vụn vỡ thành còn đến tuổi hai mươi này, chỉ là gã biết mình đối mặt thiếu niên tương mạo vẫn còn hết sức non nớt này sẽ sinh ra sự hãi.

Đây là một loại cảm giác bị khống chế hoàn toàn, khi gã đối mặt Lý Bát Nhất vẫn có thể sinh ra tâm lý đối nghịch. Nhưng Lý Nham theo lý thuyết đạo hạnh phải còn xa mới bằng Lý Bát Nhất, gã vẫn luôn sinh ra cảm giác toàn thân vô lực.

- Trong tính toán trước, còn lý do gì.

Lý Nham thấp giọng nói tám chữ.

- Thiếu gia, người này năng lực cá nhân quá mạnh mẽ. Trong tay chúng ta không có khả năng phóng tay lật bài chiến một trận với hắn, thật sự không được cũng chỉ có thể dùng cách cuối cùng xử lý.

Lý Mặc do dự một chút nói, gã liếc trộm Lý Nham, trên mặt kẻ kia vẫn là chẳng có một tí ba động.

Lý Nham đến bên cạnh Trần Tử Ngư giơ tay lấy thuốc trên miệng nàng xuống, xem khói thuốc toả ra mùi hương thuốc lá nữ tính sản xuất từ Anh lượn lờ chậm chậm trong tay, hắn nhíu lông mày. Trên khuôn mặt thanh tú sinh ra vài phần biểu lộ buồn chán, còn có một chút không còn cách nào khác.

- Cô tại làm sao thích hút thuốc?

Hắn không để ý đến lời của Lý Mặc, mà là hỏi Trần Tử Ngư có vẻ dường như sắp muốn ngủ rồi.

- Tôi tại sao không thể thích hút thuốc?

Trần Tử Ngư hỏi ngược lại.

- Con gái hút thuốc nói chung là không tốt, sau này hạn chế bớt đi.

Lý Nham đặt thuốc của Trần Tử Ngư đã hút qua mấy hơi vào trong miệng rít qua một hơi, lập tức ho khan. Hắn cười khổ một tiếng nói:

- Ngay cả loại thuốc phụ nữ này tôi cũng hút không được, thuốc này coi như loại nhu hoà nhất rồi phải không?

Hắn hỏi Trần Tử Ngư.

Trần Tử Ngư nhìn chăm chú thiếu niên chính nàng của nhìn không thấu này không trả lời.

Tiện tay vặn tắt lửa điều thuốc trong cái gạt tàn thuốc, Lý Nham nói tự giễu:

- Vẫn là quá nhu hoà rồi, có lẽ thật sự nên lãnh khốc thêm tí nữa.

Khoé miệng Trần Tử Ngư nhếch lên nói:

- Bày ra liên hoàn chín lần đánh lén chu đáo, vậy cũng được tính là trên mức nhu hoà hay không? Đừng nói anh định dùng nữ nhân đối phó hắn, như vậy tôi cũng xem thường anh.

Lý Nham cười nói:

- Hắn quá mạnh, cô cũng nhìn thấy đấy. Tôi mặc dù tính tận các đường một khúc nhạc thập diện mai phục cũng không làm gì được hắn, sao có thể tính là lãnh khốc cho được?

Trần Tử Ngư lông mày nhíu lại nói:

- Chín lần, còn thiếu một lần.

Lý Nham xoay người ngồi vào ghế sofa, thở phào nói:

- Lần thứ mười quả thật nắm chắc bảy phần, nhưng tiếc rằng... Chính như cô nói, nếu như làm như vậy, chẳng những cô sẽ khinh thường tôi chính tôi cũng sẽ khinh thường chính mình. Cha tôi từng nói, tôi còn khiếm khuyết là tính quyết đoán không biết lúc nào nên ngừng, điểm này quả thực so ra không bằng Lý Bát Nhất...

Trần Tử Ngư hừ một tiếng nói:

- Thối lắm! Lý Bát Nhất nếu như đủ quyết đoán, sẽ bại thương tích đầy mình hay sao?

Ánh mắt Lý Nham một thoáng lạnh lẽo, lập tức cười khẽ một tiếng, không đưa ra đánh giá lời của Trần Tử Ngư.

- Mặc thúc, anh thấy nên làm sao?

Lý Nham nhắc chén trà nóng hôi hổi, có vẻ lơ đãng hỏi một câu.

- Vẫn là thiếu gia cho quyết định, tôi chấp hành làm việc là được rồi.

Lý Mặc ban đầu muốn khuyên Lý Nham không cần phải nhún nhường, không biết tại làm sao trong lòng cứ rần rần nuốt nghẹn lời nói xuống. Điều này là bởi vì gã nhìn không thấu Lý Nham, không biết lời thật của mình nói ra có thể dẫn đến cảm giác không tốt của ông chủ trẻ này hay không. Chưa bao giờ từng nghe nói qua trong đời thứ ba Lý gia Lý Nham là nhân vật xuất sắc, nhưng bây giờ tiếp xúc mới phát hiện, Lý Bát Nhất tuy rằng thể mạo cũng không so trên được với sự khả năng nhẫn nhịn của Lý Nham.

Kể ra tuổi tác Lý Bát Nhất lớn hơn, kể về đạo hạnh, Lý Nham quả thật thâm sâu hơn một bậc.

- Thập diện mai phục kém một lần không tính là gầy xong. Nhưng khúc cuối cùng này ta ngay cả cánh cửa của mình cũng qua không dễ, từ đại cục làm như vậy không coi là hạ lưu, về mặt cá nhân của mình cũng coi như là chơi xấu.

Giọng điệu hắn nói chuyện thật giống như đọc lời thoại cứng nhắc trong kịch truyền hình, không xen lẫn một tia cảm tình.

Uống một hơi cạn sạch trà, một giọt không lưu.

Lý Nham phát tay nói:

- Bỏ đi, để hắn đi thôi!

Nhìn thấy động tác này của Lý Nham, trong lòng Lý Mặc không khỏi đập mạnh!

- Bỏ đi?

Trần Tử Ngư mở trừng hai mắt hỏi.

Lý Nham cười nói:

- Tôi không muốn để cho cô xem thường tôi, như vậy cuộc sống về sau sẽ không còn niềm vui cuộc sống.

- Anh đi xuống đi Mặc thúc, hãy theo như cách tôi mới nói xử lý.

Lý Mặc nhẹ gạt đầu sắc mặt bình tĩnh lui ra ngoài, chỉ là hắn trước khi ra khỏi phòng liếc trộm một lần cuối cùng Lý Nham, trong ánh mắt đều là sợ hãi.

Trần Tử Ngư đợi Lý Mặc đi ra ngoài thở phào một cái, cô ta có chút tự giễu nói:

- Anh là sói, tôi chính là chó, một sói một chó tính toán tường tận các bước sau lưng lại vẫn muốn duy trì phong độ gì làm người tốt gì, đáng cười không?

Lý Nham cười nói:

- Không đáng cười, đáng buồn.

Ánh mắt hắn đùa giỡn nhìn Trần Tử Ngư, dường như muốn thấy được trong nội tâm của nàng.

Sau khi rời khỏi phòng Lý Mặc hít thật sâu một hơi mới áp chế sự kích động bành trướng trong lòng xuống được, trong đầu hắn cẩn thận nghĩ lại một thoáng mới vừa rồi động tác uống trà của Lý Nham, hắn sợ phán đoán của mình sai lầm, uống một hơi cạn sạch... Không để lại đường lui?

Vậy hắn tại sao không nói thẳng ra? Ngược lại phải ra hiệu cho mình?

Lý Mặc phát hiện mình thật không hiểu được thiếu niên mới mười tám tuổi này tại sao có thể có được tâm cơ phức tạp thế này.

Lẽ nào thật sự là sợ Trần Tử Ngư xem thường hắn? Phụ nữ lang thang trên đường bị người ta gọi là Hắc quả phụ kia có cái gì tốt, với tâm cơ và lòng dạ của Lý Nham lẽ nào cũng bị câu hồn đi mất rồi?

Kỳ thật gã làm sao biết rõ được, Lý Nham thật sự nói không ra khỏi miệng.

Đối phó kẻ địch âm mưu cũng được dương mưu cũng được, thật sự tính hết các đường chỉ cần dùng liên quan đến phụ nữ vẫn coi như được cho là quang minh chính đại. Nếu như cuối cùng chỉ có thể dùng phụ nữ tới làm cái giá quyết định sinh tử thắng bại, dù thắng cũng đã rơi xuống hạ phong, kỳ thật coi như đã bại rồi.

Lý Mặc đã nghĩ mãi không hiểu được tâm tư ông chủ trẻ, dứt khoát cũng không suy nghĩ thêm. Từ xưa thần tử đoán trước tâm lý chủ nhân bí mật chỉ có một là duy trì chính mình không ngã, nhưng cho dù tâm tư như minh châu thất khiếu toả sáng lung linh cuối cùng dưới tay Khang Hy gia cũng không có được kết cục tốt. Lý Mặc không muốn làm tiền vốn, cũng không muốn làm minh châu.

Đi qua hành lang, Lý Mặc dừng lại trước cửa một gian phòng. Không biết tại làm sao sự nhiễu loạn trong lòng gã bất ngờ đã gần như đến mức có thể bao trùm ý chí gã, chẳng lẽ bản thân cũng là loại người giả nhân giả nghĩa nói được làm không được hay sao?

Lý Mặc cười khổ một tiếng tư giễu mình, tự nhủ có lẽ dùng một mỹ nhân được coi như nghiêng nước nghiêng thành như vậy để thi hành quỷ kế, là một việc thật sự khiến cho người ta hài lòng không được.

Lịch sự gõ cửa phòng, Lý Mặc cố làm cho mình trông có vẻ rất bình tĩnh đi vào trong phòng.

- Cô giáo Tôn, bây giờ là lúc cần có cô giúp đỡ.

Khuôn mặt Lý Mặc mang vẻ xin lỗi nói.

Về xin lỗi này rất chân thành, không làm quá.

Một phụ nữ cột trên giường, một phụ nữ như hoa như học chính mình thấy đã yêu tiếc, một phụ nữ có thể một nụ cười phá gia vong quốc cười thêm có thể phá hủy toàn vũ trụ, một phụ nữ một khi vui buồn mỗi một động tác đều có thể làm loạn thương sinh. Tối thiểu nhất, trong lòng Lý Mặc là cho rằng như vậy.

Từ sau khi cùng Cường Tử làm qua việc vợ chồng, Tôn Văn Văn thật sự càng lộ ra vẻ đẹp.

Nàng bị trói chặt tay chân nhưng không có bịt chặt miệng, trên gương mặt mỏng như tờ giấy không có một chút biểu tình kích động. Sắc mặt của nàng rất bình thường, còn có vài phần đỏ ửng bình thường không nhìn thấy được. Thần sắc bình tĩnh, như giếng nước không rợn sóng, nàng ngồi ở trên ghế thân người thẳng thớm. Khoe hết toàn bộ đường vòng cung hoàn mỹ trên ngực ra ngoài. Cái cổ trắng nõn thon dài, ngực đồ sộ nguy nga, vòng eo thon thả nằm vừa vặn vòng tay.

Không dám nhìn thẳng bộ dạng của nàng, Lý Mặc trộm nuốt ngụm nước miếng. Thật sự là một phụ nữ cực phẩm cho dù là liếc mắt cũng sẽ câu dẫn ra dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông, dùng để làm giá đặt cược, làm vật chôn theo, đáng tiếc.

Trên mặt Tôn Văn Văn còn mang vẻ mỉm cười, trong nội tâm đã đưa ra quyết định.

Nàng bị trói, lại ngồi ngay ngắn, như vợ mới cưới.

161. Chương 161: Anh Ta Là Ai?(thượng)

Lý Mặc là kẻ dưới rất biết làm việc, khiến cho gã vênh vào ra mặt rất khó. Gã là một cấp dưới tốt phạm việc gì cũng phải cân nhắc vô số lần khi đã xác nhận không có tổn hại đến ông chủ đến chính mình cũng mới phóng tay đi làm việc, nói cách khác gã là một người rất hợp làm kẻ hầu hạ người khác.

Cho nên Lý Nham mới có thể chỉ lưu lại mỗi mình gã trong đồng thuộc hạ còn sót lại của Lý Bát Nhất, chỉ từ một điểm này có thể nói nhân lực của Lý Nham phải cao xa hơn Lý Bát Nhất. Lúc đầu khi Lý Mặc làm thuộc hạ của Trịnh Kiến Huy cũng chỉ là một kẻ nhỏ bé không được coi ra cái gì, Lý Bát Nhất cũng không có phát hiện tài năng của kẻ này.

Ở cửa ra vào biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm, ngay khi Lý Mặc đỡ Tôn Văn Văn từ trong xe xuống, phản ứng đầu tiên của gã là muốn xem thử vẻ mặt của Cường Tử là gì. Gã là một người cẩn thận tỉ mỉ đến cùng, cho nên gã muốn nhìn rõ phản ứng của đối thủ. Gã ít nhất trước khi đến nghĩ ra mười mấy loại biện pháp như thế nào toàn thân rút lui nhưng lại phải từ bỏ từng cái một. Nếu như Cường Tử thật sự không chịu uy hiếp không quan tâm đến sống chết của Tôn Văn Văn, vậy gã cũng không nghĩ được mình còn có cách gì có thể sống trở ra.

Gã đang đánh bạc, đánh bạc với Cường Tử thà rằng tự mình chết cũng không đồng ý để phụ nữ của mình nhận lấy tổn thương.

Hai mắt Tôn Văn Văn bị bịt kín, trên gương mặt trắng nõn của nàng bay lên hai vệt đỏ ửng. Hơn nữa khoe miệng của nàng còn treo một nét cười nhàn nhạt lại càng khiến cho người ta trông có vẻ nàng bây giờ rất hạnh phúc, nàng bây giờ là con tin, một chân đã bước vào quỹ môn quan, nàng có cái gì hạnh phúc được đây?

Lý Mặc nhận ra mình không hiểu cô gái này cho lắm, cho dù bà vợ già cùng chung chăn gối với mình mấy chục năm qua gã cũng chưa bao giờ chân chính hiểu rõ được. Kể đến tuổi tác này như gã điều theo đuổi không phải tình yêu, cũng không tin những tình yêu nóng bỏng của bọn trẻ tuổi kia là thật, gã chỉ biết phụ nữ của mình có thể khi mình mỗi ngày về nhà làm một bàn thức ăn thật ngon, lúc đẩy cửa mở ra đi vào trong nhà đón chào mình là một gương mặt tươi cười ôn hoà.

Như vật là đủ rồi, không phải sao?

Gã cho rằng so với cái gọi là tình yêu với thực tế này, cũng không nghĩ ra được đây là cái tình gì.

Gã không rõ Tôn Văn Văn tại sao khi từ trong xe xuống trên thần sắc thật không ngờ có một loại vẻ mặt như trút được gánh nặng, dường như theo đuổi được cái gì, hoặc cũng có thể là cuối cùng mất đi cái gì.

Đây là một loại cảm giác rất khó nói rõ từng chút được, gã cho rằng Tôn Văn Văn là một phụ nữ không sợ chết. Dù rằng Tôn Văn Văn vẫn luôn biểu hiện rất lạnh nhạt, không khóc không làm loạn, thậm chí chưa từng hỏi qua tại làm sao. Từ sau khi bị gã bắt cóc ở thành phố Đông Đỉnh Tôn Văn Văn ăn uống bình thường, ngủ bình thường, bình tĩnh đến khiến người ta phải sợ.

Tôn Văn Văn từ đầu đến cuối chỉ hỏi gã một câu:

- Anh bắt tôi đến là vì muốn uy hiếp Lâm Cường sao? Là muốn từ chỗ của hắn có được cái gì hay là muốn mạng của hắn?

Lý Mặc không có nói gạt, gã thấy lừa gạt một phụ nữ như vậy là một việc làm tội ác nhất.

- Muốn mạng của hắn.

Tôn Văn Văn lúc ấy còn cười, rất giản dị. Nàng nói:

- Tốt, chúc anh thành công. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ tỉ lệ thành công của anh không lớn lắm.

Lý Mặc ngẫm nghĩ, không hiểu được lời này của Tôn Văn Văn là ý gì. Gã chỉ cho rằng đó là kỳ vọng trong lòng cô gái xinh đẹp này, bằng không còn có thể là cái gì?

- Cởi vải che mắt của tôi ra.

Sau khi xuống xe Tôn Văn Văn rất bình tĩnh nói.

Lý Mặc do dự một chút không từ chối, đã đến bước này còn có cái gì đáng giấu diếm nữa? Lúc trước gã bịt kín mắt Tôn Văn Văn chẳng qua là không muốn để cho nàng nhìn thấy Lý Nham, Tôn Văn Văn cũng không biết kẻ bắt cóc mình thực ra là học sinh của mình, còn là đứa học sinh bình thường rất ngoan ngoãn kia nữa.

Cho nên mới nói Lý Mặc là một đày tớ tốt, gã biết rõ Lý Nham dù làm chuyện sai trái gì cho dù có là chuyện trời đất khó dung đi chăng nữa, chỉ cần Lý thị thành phố Đông Đỉnh còn chưa rơi đài vậy y vẫn sẽ có một tiền đồ sáng ngời huy hoàng như trước, hoặc con đường công doanh sự nghiệp, hoặc làm kinh doanh dọc ngang nam bắc Đại Giang. Tuy rằng kết cục Tôn Văn Văn định sẵn trước một từ chết, nhưng gã cũng

không muốn xảy ra chút bất ngờ nào. Để cho Tôn Văn Văn nhìn thấy Lý Nham, đó chính là sai lầm của gã kẻ thích hợp làm đầy tớ phạm việc gì cũng cầu mong ổn thoả càng ổn thoả hơn nữa càng tốt.

Lý Bát Nhất là một người không đáng để gã bán mạng, mà Lý Nham, tuy rằng Lý Mặc tiếp xúc cũng không nhiều lại khác, gã xác định nếu như mình phải chết, vậy vẫn chưa đến mức người nhà không có cơm ăn áo mặc.

Từ cái ngày đi trên con đường xã hội đen này, Lý Mặc đã biết rõ mình sớm muộn gì cũng chết không yên lành. Có câu là nói thế nào đến thế ấy? Ra vào chỗ hỗn loạn, sớm muộn cũng phải trả giá.

Cởi vải đen bịt mắt ra, ngay khi dư âm ánh mặt trời chiều bắn thẳng vào trong đôi mắt của Tôn Văn Văn. Nàng bỗng cười uỷ my, nụ cười này, diên đảo chúng sinh. Mà ngay cả Lý Mặc trong lòng đã sinh ra sát mãnh liệt ý tự cho rằng đã không còn chỗ suy nghĩ chuyện gì cũng không khỏi phải ngậy ngốc nhìn, gã bây giờ rốt cuộc hiểu rõ bốn chữ hồng nhan hoạ thủy kia rất là chuẩn xác, bởi vì một khắc đó nhìn thấy Tôn Văn Văn cười, gã thậm chí có cảm giác hối hận.

Tôn Văn Văn đứng ở trước cửa chính Húc Nhật Nhất Phẩm, nhoẻn miệng cười.

- Lâm Cường! Ta đến rồi a!

Tôn Văn Văn dùng hết sức lực hô lên, hô một câu này xong trong đầu kích động, giống như núi lửa phun trào. Đây là một câu chất chứa ở trong lòng, Lâm Cường đi bao lâu, nàng trông mong bấy lâu.

Nàng là một phụ nữ sẽ không dễ dàng có tình yêu với đàn ông, nhưng một khi có tình yêu với sẽ toàn tâm đặt vào đến cả bản thân cũng quên mất. Nàng đã từng nói, tôi không phải một phụ nữ dễ dàng si mê ai, nếu như đã ngàn cây vạn đấng ra quyết tâm si mê rồi, phải không phụ tình cảm của mình.

Người đầu tiên từ trong biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm đi ra đứng ở cửa nhìn bọn họ không phải Cường Tử, mà là Chu Bách Tước. Bước chân của anh ta không lớn, từ trong nhà đi ra đến gần cửa ra vào đi mười chín bước, không vội vã, không hoảng loạn, khoảng cách giữa mỗi bước gần như không có khác biệt. Sắc mặt anh ta cũng bình tĩnh, thậm chí cũng không có nhìn sang Tôn Văn Văn.

Đi theo phía sau Chu Bách Tước là Triệu Bá thân cao vượt quá hai thước khiến cho người ta nhìn đều sẽ rung động với vẻ đẹp của đàn ông khỏe mạnh, cậu ta đứng đưa bả vai đi sau lưng Chu Bách Tước, khoảng cách cũng y như vậy anh ta chỉ dùng mười một bước, nhưng đáng kinh ngạc là anh ta vẫn đi theo phía sau lưng Chu Bách Tước như vậy, không vượt qua.

Đi phía đằng sau nữa là Triệu Long Tượng, áo phẳng lì, mặt trằm như nước.

Chu Bách Tước đi tới cửa, không nhìn Tôn Văn Văn, mà là nhìn chăm chú Lý Mặc núp mình ở sau lưng Tôn Văn Văn.

- Anh quả thật muốn làm như vậy?

162. Chương 162: Anh Ta Là Ai? (hạ)

Chu Bách Tước hỏi gã, mà không phải nàng.

- Ha ha, đều vì chủ của mình.

Lý Mặc mỉm cười trả lời.

Gã sửa lại quần áo cho ngay ngắn, quay đầu liếc nhìn thuộc hạ của mình. Khẩu súng chĩa vào sau đầu Tôn Văn Văn, phải hết sức cẩn thận. Gã biết rõ nếu như thật phải nổ súng, người chết tuyệt đối không chỉ một mình Tôn Văn Văn.

- Anh biết, mặc kệ là các anh, hay là Lâm Cường, cá nhân tôi không có cừ hận gì, nếu như thật có cừ sâu ngay từ khi mới bắt đầu vậy tôi thật phải xin lỗi Lâm Cường. Ban đầu ở thành phố Đông Đình mấy lần

đánh lên đầu tiên nhằm vào anh ta đều là do tôi bày ra, tin rằng lúc đó Lâm Cường còn bị che mờ trong bóng tối.

Lý Mặc nói vô cùng thật tế.

- Cho nên nói anh hỏi tôi những lời này thật sự hoàn toàn không có ý nghĩa, nếu như tôi không xác định, tôi cũng sẽ đến. Nói thật anh không cần phải dùng loại biểu hiện tự cho rằng rất trấn định đó để mê hoặc tôi, trong lòng chúng ta đều vô cùng lo lắng, không phải sao?

Lý Mặc nói.

Chu Bách Tước gật đầu:

- Anh nói không sai, trong tay anh có phụ nữ của Cường Tử, tôi hẳn nên hoảng hốt mới đúng.

Anh ta như rất thành khẩn, chỉ là bất kể biểu tình như thế giọng điệu cũng không có một chút xiu suy nghĩ hoảng hốt nào.

- Tôi nghĩ các anh cũng hẳn định hiểu rõ Cường Tử, hẳn là một người đối với bằng hữu, huynh đệ, phụ nữ đều phải vượt hơn đối với bản thân của hẳn. Cho nên cách anh dự định dùng phụ nữ của hẳn muốn đến uy hiếp hẳn, đây là một cách rất thông minh, nhưng không có lý trí.

Chu Bách Tước nói.

- Nếu như anh là trực tiếp nhằm vào hẳn, có lẽ anh còn có đường sống. Nhưng tiếc rằng, các anh vẫn muốn đi vào con đường này.

Chu Bách Tước cảm khái nói.

- Anh hình như đang kéo dài thời gian phải không?

Lý Mặc đột nhiên hỏi.

Gã vẽ mặt ra chiều suy ngẫm nhìn Chu Bách Tước, đang chờ đối phương cho gã một câu trả lời xác nhận.

Chu Bách Tước thả lỏng tay ra nói:

- Không cần thiết.

Anh ta nói:

- Anh cảm thấy chính Cường Tử không ra đây, mà để cho ba người chúng ta ra đây là ý gì?

Chu Bách Tước bỗng cười hỏi.

Ánh mắt Lý Mặc lạnh lẽo, lập tức sắc mặt biến thành trắng bệch.

- Lẽ nào... lẽ nào hẳn thật sự ngay cả phụ nữ của mình cũng coi thường? Lẽ nào hẳn thật nhẫn tâm nhìn phụ nữ của mình chết trước mặt hẳn?! Lẽ nào hẳn là một người nhu nhược như vậy?!

Gã không cam lòng hỏi.

Chu Bách Tước không trả lời gã, mà là lần đầu quăng tầm mắt trên khuôn mặt Tôn Văn Văn.

- Thật xin lỗi, cô giáo Tôn.

Anh ta nói.

Tôn Văn Văn gật đầu cười, hình như rất vui vẻ.

- Không có chi, tôi chỉ muốn biết, hẳn nhìn thấy tôi đến rồi sao?

Nàng hỏi.

Chu Bách Tước nhẹ gật đầu nói:

- Thấy rồi, Cường Tử vẫn đang nhìn cô. Hẳn biết rõ cô đến rồi nhưng không thể gặp cô, hẳn để cho tôi nói lời xin lỗi với cô.

Tôn Văn Văn cười, nước mắt chảy xuống.

- Anh nói cho Lâm Cường, tôi đã sớm nghĩ đến. Từ ngày hắn đi tôi đã nghĩ, vẫn luôn nghĩ luôn luôn nghĩ, chỉ là tôi không nghĩ được sẽ là gặp hắn trong tình hình như vậy. Hôm nay hắn không có ra để gặp tôi, tôi không để ý. Chỉ là không thể chính miệng nói với hắn tôi yêu hắn, là tiếc nuối duy nhất!

Nói xong, Tôn Văn Văn cười đầy vẻ xin lỗi nói với Lý Mặc:

- Tôi nhớ tôi đã từng nói với anh, anh dùng tôi tới uy hiếp Lâm Cường, tỷ lệ thành công không lớn. Anh biết tại làm sao không?

Nàng cười rất đẹp, đẹp khiến người ta không dám nhìn trực tiếp.

- Bởi vì, tôi không có dự định làm thứ để ra giá của anh.

Làm như đoán trước được nàng muốn làm gì, Lý Mặc đến gần phía trước muốn không chế chặt nàng. Chu Bách Tước cũng biến sắc lập tức kêu:

- Anh đợi đã! Cô giáo Tôn, Cường Tử ở trên lầu nhìn cô, ở trên ban công!

Tôn Văn Văn đã xoay người muốn đâm đầu vào xe để chết, bị câu nói sau cùng của Chu Bách Tước thu hút chú ý. Nàng ngẩng đầu nhìn lên ban công biệt thự, quả nhiên thấy bóng hình quen thuộc kia, ở đằng sau cửa sổ bằng kính, kẻ khiến cho nàng nghĩ ngợi sớm chiều kia. Chỉ là không biết tại sao Cường Tử mang theo một cái mũ, che lại mái tóc bạc.

- Lâm Cường! Anh cái tên nhợc phu này! Lẽ nào anh thật sự muốn trở mặt nhìn phụ nữ yêu quý của mình đi chết sao!

Lý Mặc quát.

Gã thật sự không bằng lòng tin rằng mình thua cuộc, thật ra ngay từ đầu gã cũng không tin Lâm Cường sẽ không màn chuyện sống chết người phụ nữ của mình!

Nhưng, gã bây giờ phát hiện mình sai rồi.

Cường Tử nếu như là anh hùng, vậy Lý Mặc cũng đã đứng ở thế không bại rồi. Anh hùng chắc là sẽ không trở mặt nhìn phụ nữ của mình đi tìm cái chết. Nhưng nếu như Cường Tử là kiêu hùng, ngay từ đầu cũng đã xác định rồi.

Phụ nữ, ở trong mắt kiêu hùng, cũng không phải chỉ có một người.

Cường Tử đứng ở sau cửa kính ban công vẫy tay với Tôn Văn Văn, như đang nói:

- Tạm biệt!

Tôn Văn Văn ở thời khắc này nước mắt rơi như mưa, giờ khắc này nàng đẹp như thế, đẹp thê lương!

Ngay một khắc này, Lý Mặc rống lên một tiếng:

- Nổ súng! Giết bọn chúng! Giết hết!

Gã cũng loạn thần kinh rồi.

Nhưng, sau khi gã rống xong, hết thấy đều không có thay đổi.

- Tôi nói cô gái của tôi, cô muốn vì tôi mà chết sao? Bị tư duy cũ tam tòng tứ đức của xã hội cũ nhiễm độc không chữa được a. Thế nào cũng phải trưng cầu thoả qua ý kiến của tôi. Tự tung tự tác như vậy, nhất định phải dùng sức đánh đòn mới giải được cơn tức giận trong người tôi.

Một thanh âm ôn hoà vang lên ở phía sau lưng Lý Mặc đã khiến cho Tôn Văn Văn trong nháy mắt hầu như hoàn toàn sụp đổ, vô lại như vậy, âm áp ...như vậy.

Lý Mặc sợ hãi, gã chợt xoay người nhìn về phía sau của mình.

Cường Tử cười hì hì ngồi ở trong xe, ba tay súng trong xe đều đã bị giải quyết vô thanh vô tức. Hắn vượt vượt một khẩu súng trường tấn công M24 do Mỹ chế tạo, nhắm tới nhắm lui sau đầu Lý Mặc.

Trên vị trí điều khiển chiếc xe ngồi một tên để đầu bồ lổng, tướng mạo hèn mọn bỉ ổi đến cực điểm còn muốn bày đặt làm ra bộ dạng vung tóc tự cho rằng đẹp trai lắm. Trong tay y chơi một món đồ, là hy vọng cuối cùng của Lý Mặc, lá bài đồng quy vu tận. Chỉ chẳng qua bây giờ quả bom điều khiển từ xa đã bị huỷ đi dây dẫn, giờ đây tiếng vỡ tan tành của thứ đồ đó còn nhỏ hơn cái chén bị ném xuống mặt đất.

Điều khiển từ xa đang ở trong túi áo Lý Mặc, gã luôn nắm chắc.

Không có khả năng!

Đây là phản ứng duy nhất của Lý Mặc, từ khi nào hai người kia đến phía sau mình?!

Lúc này Lâm Cường đứng ở phía sau cửa kính trên ban công kia mở cửa sổ ra nhảy thẳng từ trên ban công xuống, làn gió thổi mũ trên đầu hắn bay về phía sau, lộ ra một bộ đầu tóc đen bóng như mực.

Anh chàng đẹp trai lãnh khốc lúc này không ngờ cũng có lúc biết cười, hơn nữa cười rất đắc ý.

- Thực xin lỗi a, ha ha, anh đã bị lừa.

Y nói với Lý Mặc.

- Không sao tôi tới đúng lúc, anh lần nữa thiếu nợ tôi một cái nhân tình.

Y nói với Cường Tử.

Anh ta là ai?

163. Chương 163: Không Chơi (1)

Trần Tử Ngư nâng cổ tay trắng nõn xinh đẹp lên nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe tương đương giá một chiếc Porsche, thời gian hiển thị là sáu giờ ba mươi hai phút chiều. Cô ta ngồi ở trên ghế thưởng thức trà, nhẹ nhàng nói với Lý Nham:

- Chúng ta phải đi rồi, tôi cũng không muốn rơi vào trong tay người ta lần thứ hai.

Nói xong cô đứng lên sửa sang quần áo của mình, vắt chiếc khăn Hermes gọn gàng trên cổ. Cô mang ánh mắt hết sức khiêu khích làm cho Lý Nham có chút không thoải mái, đó là một loại cảm giác bị người ta khám phá rõ ràng nhục dục của thể giới nội tâm.

- Ha ha, có thể tự cho rằng đúng, nhưng ngàn vạn lần đừng ngu ngốc với đối thủ hoặc ngay cả với mình hữu. Đây không phải một thói quen tốt, tiểu đệ đệ.

Trần Tử Ngư cười nói.

Tiểu đệ đệ, ba chữ, như có thâm ý.

Lý Nham đứng lên, thoáng có chút mất tự nhiên lập tức bình phục lại. Hắn không phải một người bộ dạng giả tạo cho nên không bị người ta khám phá ra còn làm bộ làm tịch, như vậy rất không khôn ngoan. Khẽ cười một tiếng có chút tự giễu nói:

- Cô khi đối mặt với tôi tại làm sao luôn thông minh như vậy?

Khoé miệng Trần Tử Ngư mím lại, không có trả lời.

Lý Nham theo phản xạ liếc nhìn tách trà đã cạn sạch, khẽ nói:

-Đúng thật, cần phải đi rồi. Việc hắn am hiểu nhất cũng thích làm nhất, hình như chính là phản kích.

Trần Tử Ngư rất ưu nhã cầm lấy túi xách tay của mình cười uỷ my, xoay người rời đi. Lý Mặc từ chỗ này rời đi đã được một giờ, không có tin tức trở về chỉ có thể nói rõ một việc. Ngồi chờ chết việc này ai cũng sẽ không thích, điều đó và ôm cây đợi thỏ là hai khái niệm. Ý nghĩa của ôm cây đợi thỏ là nói, anh có thể đợi một con thỏ mập mạp còn có chút ngu độn đụng vào gốc cây thêm đồ ăn cải thiện bữa ăn cho gia đình anh,

là niềm vui. Ý nghĩa của ngồi chờ chết thì sao? Cho dù kẻ đến thật sự chỉ là con thỏ, con thỏ ấy cũng có thể chơi đùa con sói đến chết.

Trần Tử Ngư lần đầu tiên đối mặt trực tiếp với Cường Tử có thể nói thua tan tác, điều tra nguyên nhân không phải do mình mà là ở đối thủ biết quá rõ mình, sau khi chịu thiệt lần đầu nếu như không nhớ lâu vậy cũng không có tư cách theo người ta chơi bởi, hơn nữa trò chơi này một chút cũng không thú vị, còn là vấn đề chọn lựa, bốn chữ khái quát chính là anh chết tôi sống, hai chọn một.

Lý Nham nhìn chăm chú bóng lưng Trần Tử Ngư cười, nụ cười có chút mập mờ. Hắn đối với cô gái này cảm thấy rất vui vẻ, đêm qua còn mơ đến cô ta, mộng xuân.

- Sau này đừng gọi tôi là tiểu đệ đệ, bàn bạc một chút được không?

- Được! Ta thay cô ta đồng ý với anh.

Bỗng nhiên bất ngờ có chuyện xảy ra!

Trần Tử Ngư và Lý Nham gần như cùng lúc cứng đờ thân thể, hai người đã một trước một sau đi đến cửa căn phòng bất ngờ không sải bước tiếp được nữa. Đặc biệt là Lý Nham, vẻ mặt của hắn trong nháy mắt cứng lại giống như tượng đá.

Xoay người qua cứng đờ, Lý Nham nhìn thấy trong ghế sofa mình vừa mới còn ngồi đó, có người rất thoải mái ngồi lên, nụ cười của người này sáng rõ, không đặc ý không cao ngạo ngang ngược cũng không có phát tán ra khí chó má rùng rợn ngồi hổ cuốn gì, chỉ là ngồi ở chỗ đó, rút ra một bao Trung Nam Hải bốn đồng về mặt mê mẩn.

- Không ngờ anh hiểu rõ tôi như vậy, phản công... Hai chữ này thật hay, anh vừa nói như vậy tôi theo đó thành cao nhân đắc đạo, hoặc cũng là tướng quân bách chiến bách thắng rồi hay sao?

Cường Tử hít một hơi thuốc lá nói.

Lý Nham phát hiện mình có chút sợ hãi người này, yêu nghiệt không thể giải thích này chui đâu ra hù dọa người, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

- Anh...

Lý Nham thực ra muốn hỏi hắn là thế nào vào đây được, nhưng đột nhiên cảm thấy vấn đề này rất ngu ngốc bởi vậy nuốt trở lại, Đến hoàn cảnh này, vào đây bằng cách nào có vẻ đã không phải mấu chốt.

- Tôi từ cửa sổ vào đây, anh không khoá...

Cường Tử có chút ái ngại nói.

Hắn nói:

- Tôi thực ra muốn gõ cửa sổ, nghĩ gõ cũng không nói rõ được tôi có tính lịch sử nên cũng bỏ đi cho rồi. Anh khoan hãy nói, leo hai mươi chín lầu có chút mệt mỏi.

- Anh là người sao?

Lý Nham nhin không được rốt cuộc hỏi một câu nhảm nhí, tuy rằng giọng điệu không mãnh liệt nhưng mang một chút dần dần. Điều đó thật giống như so với anh chơi trò chơi một mình đã được nguyên bộ trang bị cực phẩm hơn nữa còn thêm nữ thần chúc phúc, vốn cho là thắng lợi mình nắm chắc kết quả đúng phải một trò chơi cấp độ cao nhất là một ngàn cấp hắn leo lên xông một ngàn cấp, không biết được là một kẻ nào khác vượt qua rồi, anh còn bình tĩnh được nữa không?

Đây cũng không phải là việc gặp được việc dọa người ta mất hứng như vậy, mà là bản thân đối thủ của anh không thuộc về người thế giới này. Bò thắng một mạch hai mươi chín lầu trên kính cửa sổ, đây là việc con người làm sao?

Cường Tử rất chân thành trả lời:

- Đúng! Từ trong ra ngoài đều đúng.

Trần Tử Ngư không xoay người cũng không quay đầu, cô ta đứng cứng ngắc tại chỗ như một tác phẩm hoàn mỹ nhất do bậc thầy điêu khắc ra. Một chút cũng không nhúc nhích, bóng lưng xinh đẹp lại hơi có vẻ xác xơ.

Lý Nham xoa huyết thái dương nói:

- Có chứng minh của ngành y không?

Hai kẻ cừu địch ra về sống chết không thể chung đặng, thế mà vẫn có tâm tình nói giỡn.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Thật sự không có, nếu không anh đợi tôi chốc lát tôi đi làm một phiếu mang đến? Cam đoan toàn diện, được không?

Lý Nham bật cười nói:

- Không cần, trở lại truyện chính nha, Mặc thúc... Bỏ đi, kế tiếp anh dự định như thế nào đối phó chúng tôi?

Giọng nói có chút cam chịu, dường như chấp nhận.

- Đừng có bộ dạng đưng phải lưu manh phản kháng không được nhắm mắt lựa chọn bừa như vậy, không giống đàn ông. Thân phận người như anh đây nếu như không có mấy tên cao thủ bảo vệ, ông cố nhà anh chịu yên tâm để cho anh ra ngoài sao? Vẫn nên liều mạng một lần, bằng không sẽ có chút tiếc nuối, không phải sao?

Cường Tử vận tất lửa điều thuốc trong tay trong gạt tàn thuốc, quét mắt nhìn Trần Tử Ngư đứng cứng ngắc ở trước cửa.

- Phụ nữ thì bỏ đi, súng đồ chơi trong bao của cô kia thật sự không có tác dụng gì đối với tôi. Phát súng đầu tiên bắn không trúng tôi vậy cô hẳn hiểu rõ kết cục là cái gì. Đương nhiên, cô cũng có thể thử liều mạng một lần, tôi không có ý khinh thường phụ nữ.

Thân thể Trần Tử Ngư run rẩy nhẹ một thoáng, tay cô ta lập tức vô lực rũ xuống.

Chỉ là vẫn không xoay người, dường như là không dám đối mặt Cường Tử bỗng dưng tăng lên khí thế凛冽.

Lý Nham nhẹ gạt đầu nói:

- Anh là quân tử, phụ nữ quả thật không nên chen vào trong cuộc chiến hận thù. Một khi liên lụy đến phụ nữ hận thù đó sẽ thay đổi mùi vị, thành cũng tốt bại cũng tốt đều không có được phần thoải mái kia.

Y nói với Trần Tử Ngư:

- Trần tử, tôi vẫn luôn muốn gọi cô một lần như vậy. Tôi chưa hề thay mặt anh trai tôi xin lỗi cô. Nếu như may mắn tôi hôm nay không chết... Sau này đừng gọi tôi là tiểu đệ đệ nữa, bởi vì... Tôi muốn theo đuổi cô.

- Cô đi đi!

Y nói.

Trần Tử Ngư bóng lưng yếu ớt lần nữa run lên nhẹ một thoáng, nhưng vẫn cố chấp không nhúc nhích như cũ.

Cường Tử đứng lên nói:

- Đi thôi, thừa lúc cơ hội khó có được tôi bị Lý Nham tiểu tử này cảm động. Tôi không có sức chống cự đối với phụ nữ xinh đẹp việc này tin tưởng hai người cũng điều tra ra được rồi, không đi tôi quả thật không dám chắc mình có phải cảm thú vừa đến đã trước gian dâm sau giết người hay không nữa.

Trần Tử Ngư vẫn không nhúc nhích, ra vẻ không chán nản không cảm xúc.

Lý Nham cười khổ một tiếng nói:

- Xem ra bất kể là anh hay là tôi, đối với nữ nhân chắc chắn không có biện pháp tốt gì.

- Anh cảm thấy anh là đang mở rộng lòng ôm lấy sự thiện tâm từ bi sao? Hay là căn bản xem thường tôi ả phụ nữ này? Anh là đang bố thí hay là đang thương hại? Phở độ từ hàng cũng tất phải chiếu cố tôi ả phụ nữ đề tiện tàn hoa bại liễu này à, tôi không đi. Trừ phi anh giết tôi rồi mang xác của tôi ra ngoài!

Trần Tử Ngư rút cuộc xoay người, cô ta trợn trừng mắt mà nhìn Cường Tử, không kiêng nể gì cả.

Cường Tử nhún vai nói:

- Tôi không có tấm lòng Phật kia, cô có phải tàn hoa bại liễu hay không cũng không liên quan tới tôi. Tôi sợ dĩ cho cô đi chẳng qua là bởi vì tôi không nỡ xuống tay giết chết phụ nữ. Tôi không phải thiện nam tín nữ việc trăm thảo trừ căn tôi không ngại làm. Cô kiên cường như vậy tôi cũng sẽ không kiêu ngạo, giết thêm cô không phiền phức gì, thật đấy.

164. Chương 164: Không Chơi (2)

Hắn đi về phía trước hai bước, giọng điệu bình thản.

Trần Tử Ngư lộ vẻ sâu thẳm cười.

- Thì ra trong mắt của anh, tôi chẳng qua là phế vật có cũng được mà không có cũng không sao chơi xong thì vứt bỏ phải không? Hoá ra tôi căn bản cũng không có tư cách khiến cho anh nhìn thẳng vào tôi?

Cường Tử không có phủ nhận, hắn nói:

- Sự thật thật đúng là như vậy, cô chẳng qua là phụ nữ ngu xuẩn bị cừu hận che mờ đôi mắt mà thôi, tự cho rằng là đúng thôi.

Lý Nham bước lên trước một bước ngăn ở trước người Cường Tử nói:

- Đủ rồi! Tôi nhớ anh không phải đến nhục mạ kẻ khác, mà là tới giết người!

Cường Tử đưa mắt nhìn Lý Nham nói:

- Tại sao không phải vậy? Bây giờ cán cân thắng lợi nghiêng hẳn về một phía tôi, mặc kệ là mắng chửi người khác hay là giết người, quyền chủ động đều ở trong tay tôi, tôi thích thế, tôi tận hưởng.

- Vẫn là câu nói kia, liệu một lần đi, anh thắng tôi tha cho hai người một lần nữa, coi như tôi đền một bữa.

Lý Nham hung hăng liếc nhìn Cường Tử, y sai bước đi ra mở cửa.

- Tuyệt thúc thúc, anh vào đây đi.

Y nói một câu ngoài cửa.

Một gã đàn ông trung niên cất bước đi vào, thân thể gã tầm thước, cũng trên dưới một thước bảy lăm. Mặc một bộ quân trang đã lấy xuống phù hiệu và quân hàm, quân phục cũng không phải mới, tuy rằng giặt tẩy rất sạch sẽ rất thẳng thớm nhưng cũng có chút lâu năm rồi. Chỗ đầu gối và tay áo đã sờn trắng, dưới chân không còn là một đôi dép mủ màu xanh.

Người trung niên này để tóc húi cua, tướng mạo bình thường, mặc dù là trong biển người một ngày gặp qua gã hai ba lần có lẽ anh cũng sẽ không để lại ấn tượng khắc cốt ghi tâm gì với gã. Ngoại trừ đôi mắt sáng ngời khác người, gã thật giản dị giống như một nông dân bình thường nhất.

Chỉ là khi gã cất bước đi vào phòng, khí thế trong phòng bỗng biến đổi.

- Tôi chưa có xông vào, cũng không phải bởi vì tôi chưa có phát giác được cậu đến rồi.

Người trung niên nói ra.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Tôi biết rõ, chú là quân nhân.

- Cảm ơn!

Người trung niên nói.

- Nắm đấm tay trái của tôi lợi hại hơn tay phải, cậu chú ý.

Gã nói thật thành thật, cũng không có giấu giếm tuyệt chiêu của mình. Từ điểm này so ra, gã là quân tử. Tuy rằng cứng nhắc, lại đáng để người ta khâm phục.

- Ủ, tôi sẽ chú ý.

Cường Tử nói:

- Tôi sau khi đếm đến ba sẽ ra tay, hy vọng chú theo kịp được tốc độ của tôi.

Người trung niên lắc đầu nói:

- Không cần, bắt đầu đi.

Cường Tử không để ý đến gã, tự mình bắt đầu đếm số.

- Một, hai, ba...

Người trung niên biến sắc, sau khi chữ ba kia ra khỏi miệng thân thể của gã thật giống như dây cót lên đủ xuất ra tư thế phòng ngự. Gã không cố gắng nhìn chăm chú thân thể Cường Tử, mà là ngay lập tức đá ra một cước, sức mạnh trong cú đá thật kinh người!

Theo phản xạ ra tay, đây đã là biểu hiện cao thủ mới có.

Chỉ là, gã tuy rằng dự đoán trước quỹ tích vận hành của Cường Tử hơn nữa quyết đoán áp dụng cách ngăn chặn, nhưng trước ưu thế tốc độ tuyệt đối, hết thấy điều đó hoàn toàn là phí công.

Chát!

Cường Tử một cước đá trên bờ vai người trung niên, ngay lập tức đá bay gã ra ngoài!

Sau lưng người trung niên va chạm trên cánh cửa phòng sau khi đụng nát cửa bay ra khỏi cửa phòng, lần nữa đâm sâu vào trên vách tường bên ngoài.

Sau khi lưng nện cực mạnh ở trên tường thân sắc gã đàn ông trung niên tan rã, lông mày gã co giật một cái, thì thào nói ra hai chữ:

- Quá nhanh...

Cường Tử thu hồi chân, nhìn người trung niên dần dần mất đi ý thức hôn mê rồi, trên mặt hắn không có vẻ đắc ý gì, cũng không có niềm hân hoan thắng lợi gì.

- Quân nhân đều có một thói quen, đó chính là việc gì cũng tuân thủ quy định. Cảm giác tốt, động tác sắc bén, nhưng tiếc rằng... Luôn có dấu vết lần theo.

Cường Tử tự nói với mình, không phải cười nhạo, mà là tiếc nuối.

- Còn có ai nữa không?

Cường Tử xoay người nhìn Lý Nham hỏi.

Lý Nham sắc mặt trắng bệch nói:

- Không còn, tôi ban đầu vẫn muốn thừa lúc các người giao thủ trốn đi, ha ha. Còn tưởng rằng cho dù đánh không thắng được anh cũng có thể cố gắng một lát, không ngờ được với thân thủ Tuyệt thức thúc thúc cũng không tiếp được anh quá một chiêu.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Anh cũng có thói quen không tốt lắm, vô cùng không tốt.

Lý Nham lộ vẻ sâu thăm hỏi:

- Cái gì?

- Từ một nơi bí mật mưu đồ đại sự, khi đối địch cẩn thận quá đáng. Nếu như vừa mới rồi thừa lúc tôi ra tay với chú ấy anh từ phía sau tôi đánh lén, chưa hẳn đã không có khả năng thành công.

Hắn hỏi:

- Chú ấy là sư phụ anh à?

Lý Nham giống như trong nháy mắt đã bị rút sạch sức sống, y chán nản ngồi ở trên ghế sofa, thì thào nói một mình:

- Quả nhiên không được sao? Lẽ nào người Lý gia chúng ta trời sinh ra đều do dự như vậy?

Cường Tử nhìn Trần Tử Ngư đã giơ khẩu súng lên nói:

- Cô quả quyết hơn anh ta, cũng thông minh hơn.

Cong ngón tay búng ra, một hạt dưa vốn đặt ở trên kỷ trà của căn phòng không biết lúc nào bị Cường Tử thu vào trong lòng bàn tay. Hạt dưa này kéo lê một đường ánh sáng nhỏ màu đen, thế như tia chớp đánh trên khẩu súng Trần Tử Ngư đã giơ lên cũng không biết tại sao chưa có bóp cò.

Pằng một tiếng, Trần Tử Ngư hai cánh tay nắm súng nắn bóp không ngừng, súng trong tay bị một hạt dưa đánh bay ra ngoài.

- Nếu như cô vừa rồi thật sự nổ súng, bây giờ cô đã chết rồi.

Cường Tử nói:

- Đối với phụ nữ, tôi vẫn là không thể ra tay giết người a...

Hắn khoát tay nói:

- Đi hết đi, từ chỗ nào đến thì đi về chỗ đó, tôi cũng xem như làm một màn kịch tiểu lâm khôi hài. Đánh đánh giết giết thật cách xa so với ngồi trên ghế bồi tiếp sư phụ què chân của ta đứng chờ mới là thực tế, nói thật, việc diệt cỏ tận gốc,... Tôi thật làm không được.

- Một phụ nữ không tính là quá xấu, một học sinh giỏi có tương lai tốt đẹp. Ha ha, báo cừu a, giết người phóng hoả cái gì việc này không phải các người có thể làm, bây giờ có lẽ cũng cảm thấy được chỗ đạo lý chắc chắn phải có, tôi không giết hai người cũng ăn không ngon ngủ không yên. Nhưng đợi các người tỉnh táo lại ngày đó mới có khả năng phát hiện, mỗi ngày mở mắt đã thấy được mặt trời mọc, hoàn toàn thực tế hơn so với bất kỳ cái gì.

- Với trình độ của hai người giết cũng không giết được tôi, tôi còn phải hăng ngày đề phòng, các người không mệt tôi cũng mệt. Đi đi, tôi không giết Lý Mặc, y cũng không phải người việc ác nào không làm. Lý Bát Nhất tôi cũng không có tự tay giết hắn là vì cái gì? Bởi vì tôi không muốn tay của mình dính máu đồng bào của mình, rửa cũng rửa không sạch!

Cường Tử nói xong tự mình đi ra khỏi phòng đầu tiên, khi đi ngang qua bên cạnh người trung niên được Lý Nham gọi là Tuyết thúc thúc. Hắn ngồi xổm xuống kiểm tra thương thế một thoáng, thấy chỉ là bị hôn mê sau đó cười thoải mái sau đó nữa đứng dậy sải bước đi ra ngoài, không quay đầu, không tiếc nuối.

Lý Nham và Trần Tử Ngư liếc nhìn nhau, hai người đều là một vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Điều này coi là cái gì?

Người ta không chơi.

165. Chương 165: Đăng Môn

Mạc Dịch chuyển đến ngồi ở cái ghế trước cửa Húc Nhật Nhất Phẩm nhắm mắt dưỡng thần, trong miệng ngậm thuốc lá thơm đã không phải Đô Bảo một bao hai đồng nữa. Điều Trung Hoa giá gấp mười mấy lần cũng không nếm ra được mùi vị ngon lành gì, không thể nói lãng phí được nhưng cũng chưa nói đến vô dụng. Ông không có mối liên hệ gì giữa nhu cầu và nhãn hiệu thuốc lá, càng cay độc càng tốt, không biết là thích khói thuốc dày đặc hay là cố ý theo đuổi sự dữ dội.

So sánh giữa một hòm đầy ắp thuốc lá Trung Hoa Cường Tử mua cho ông và thuốc phiện Cáp Mô từ quê nhà Khảo Sơn Truân mang đến, ông ưu ái lựa chọn Cáp Mô hơn. trên cơ bản đàn ông hút thuốc chưa đến mười năm hút thứ này chỉ có một chữ chết, còn là loại tự gây nghiệt tự tìm đường chết không thể sống.

Vào cửa khói thuốc dày đặc thật giống như há miệng nuốt xuống một viên thuốc lớn Đồng Nhân Đường, khi đi từ cuống họng xuống bạn hoàn toàn có thể cảm giác được luồng khói thuốc kia từng chút một di chuyển vào trong phổi, đây là một loại kích thích khiến cho phổi vui mừng, đương nhiên, nếu như công lực bạn không đủ, vậy phổi của bạn sẽ phản đối thổ huyết.

Cáp Mô mang thuốc phiện đến không nhiều, từ khi Mạc Dịch tới anh ta đã thích làm một hơi thuốc này. Đặc biệt là sau khi ăn cơm, chuyển cái ghế ngồi ở trong sân sau đó hút hai ngậm thuốc đặc sản, nhưng có phải thật sự khoái hạt giống như thần tiên hay không chỉ có thể tự mình lãnh hội không thể nói ra khỏi miệng.

Đối với mấy tên bạn của Cường Tử, tên Cáp Mô này không thú vị lắm nhưng Mạc Dịch không ngại kể xấu, kỳ thật ông thích nhất là Chu Bách Tước. Hai người đàn ông chân chân giả giả còn có chút ít tâm đầu ý hợp nhau khiến cả hai cảm thấy hận gặp nhau quá muộn. Thí dụ như lần trước hai người cùng nhau đi dạo phố đi tới đi lui không biết làm sao lại vào cửa hàng bơi lội...

Lúc ấy Chu Bách Tước cảm xúc dâng trào nói thể đạo ngày sau lòng người không được yên ổn, anh xem thử những cô gái kia mặc quần áo phải gọi là gì kia! Nên lộ đã lộ không nên lộ vẫn lộ!

Mạc Dịch gật đầu bảo hay nói anh nhìn cô gái bên đó. Vốn áo tắm một mảnh rất tốt, tại làm sao phải biến thành từng cái một, thứ vốn có thể che được cũng che không được, cũng không biết cô ta là có ý để cho người ta xem hay là cố ý không để cho người ta xem đây.

Chu Bách Tước chỉ vào chỗ xa xa nói cái kia mới gọi là quá đáng! Anh xem cô ta không ngờ cởi sạch phần trên ở trên ghế để cho đàn ông chà xát phía sau, lại không phải nhà tắm anh nói sao còn có người tắm cho nhau? Còn có cái quần bơi phía dưới kia, cũng quá nhỏ a! Đây là một bầu không khí không tốt lắm, tôi đề nghị phải xem thật kỹ mới được!

Mạc Dịch nói đúng vậy, áo tắm trước đây thật tốt nha, anh đẩy áo tắm ra mới nhìn thấy cái mông. Bây giờ! Anh đẩy cái mông ra mới nhìn thấy áo tắm!

Chu Bách Tước chợt giật nảy mình!

Kỳ thật buổi chiều Mạc Dịch đang ở trong phòng nhìn kịch hay bắt đầu ở cửa ra vào, ông không có lộ diện không có lên tiếng về mặt vẫn giữ nguyên như cũ, dựa ở trên ghế sofa nhìn tình tiết bên ngoài tiến triển ông giống như coi một vở tuồng bắt đầu năm mới, bỏ toàn bộ tinh thần vào nhưng sẽ không đặt mình vào trong đó. Hai người Yêu Ma và Cường Tử diễn một vở kịch nhỏ lừa gạt được Lý Mặc, có lừa gạt được y hay không chỉ có mình y biết rõ.

Ở trong mắt Cáp Mô, thân phận Mạc Dịch rất đơn giản, ông chính là sư phụ của huynh đệ tốt Cường Tử của mình, Cường Tử xem như cha. Hai thứ xưng hô này có lúc thật có thể nhập lại làm một, nhìn hai sư đồ bọn họ có phải thật lòng yêu đối phương hay không. Chẳng qua cảm tình này không thể nào thích hợp với thầy trò khác phái, đương nhiên cũng không thể hoàn toàn chối bỏ, Dương Quá và Tiểu Long Nữ thật là thuần khiết.

Cường Tử coi Mạc Dịch là cha, Cáp Mô cũng coi Mạc Dịch làm cha. Chỉ đơn giản như vậy, đơn giản đến không pha lẫn vào một chút lợi ích riêng nào. Dù rằng kể ra về mặt tuổi tác Cáp Mô cũng lắm là nhỏ hơn Mạc Dịch hai ba tuổi, về bề ngoài bề ngoài Cáp Mô còn hơn một bậc, nhưng điều này cũng không cản trở Cáp Mô coi Mạc Dịch làm cha, thật vậy, con gái nhà lành hai mươi bốn tuổi đều có thể thật lòng thật dạ

có tình yêu với giáo sư hơn mình sáu mươi tuổi vả lại còn thật sự kết hôn với nhau, vậy Cáp Mô làm sao không thể coi Mạc Dịch làm cha phát ra từ phế phủ?

Cho nên khi Mạc Dịch chuyển cái ghế ngồi ở cửa ra vào hút thuốc, có Triệu Long Tượng một người khiến cho Cáp Mô cảm giác mất đi giá trị của mình đã chuyển cái băng ghế nhỏ ngồi ở bên cạnh Mạc Dịch. Anh ta thật giống như một đứa lớp lớn nhà trẻ đáng yêu... Ếc, lớp lớn nhà trẻ ba mươi tuổi chưa tốt nghiệp hay quá đi mất, ngồi ở chỗ đó không nói không hỏi chỉ là nhìn Mạc Dịch cười khúc khích.

Anh ta tự cho rằng nụ cười này là dễ thương, hoà ái đáng để người ta yêu mến, lại không quan tâm Mạc Dịch có cho rằng như vậy hay không.

- Sư phụ, Cường Tử nếu như không có chuyện gì hẳn quay về rồi a? Ngài nói chuyện hay đi đánh đến nhà kẻ địch lần này hẳn tại làm sao không mang con theo vậy? Sợ con cản trở chân của hẳn phải không?

Cáp Mô vừa nói, vừa vuốt mái tóc bồ lương đen nhánh... quần xoắn.

Mạc Dịch liếc nhìn anh ta, tầm mắt dừng ở trên chiếc răng ánh vàng lóng lánh trong miệng Cáp Mô không vượt quá hai giây đã đến giới hạn.

- Không phải, Cường Tử không mang anh đi hẳn là sợ anh xảy ra chuyện gì, anh là người huynh đệ tốt của hẳn không phải sao!

Mạc Dịch nói.

- Ủ, con cũng cảm thấy như vậy. Phải nói người có quan hệ tốt nhất cảm tình thâm sâu nhất với Cường Tử, ngoại trừ ngài đây thì phải nói đến Cáp Mô con. Cường Tử hiếu thuận đối với ngài vậy con kính trọng đối với ngài, một ngày làm thầy cả đời làm cha lời này là chân lý, cho nên ngài cả đời đều là cha của Cường Tử. Mà con, con là anh của hẳn. Tục ngữ nói huynh trưởng là cha, ngài khi không còn nữa con tất nhiên phải làm việc một anh trai nên làm, cho nên Cường Tử đối với con rất cảm kích rất kính trọng rất quan tâm cũng cái cóc khô cũng gì có thể hiểu được, hắc hắc.

Cáp Mô ca cột nhả, kỳ thật vẻ đẹp bên trong hẳn vẫn là thấy người thì yêu thấy hoa thì bỏ.

Mạc Dịch híp mắt nhìn Cáp Mô nói:

- Ủ, đúng là có lý như vậy!

Cáp Mô cười khúc khích, hỏi Mạc Dịch:

- Sư phụ, thuốc phiện hút hết rồi phải không? Không sao, lần sau con về Kháo Sơn Truân mang đến cho ngài một chút. Thứ này tuy rằng không đáng tiền lại hao tổn công phu, không phải kẻ nghiện thuốc phơi nắng không ra được lá thuốc tốt. Có cơ hội ngài cũng đi Kháo Sơn Truân của chúng con xem thử, non xanh nước biếc địa linh nhân kiệt nha, bằng không cũng sẽ không sinh ra dạy dỗ được con hẳn tử tốt như vậy, là nơi tốt để tu thân dưỡng tính tề gia trị quốc bình thiên hạ.

Câu cuối cùng này thật có học vấn.

Mạc Dịch vừa cười vừa nói:

- Được! Có rảnh anh dẫn tôi đi dạo chơi bạch sơn hắc thủy kia, tốt nhất săn bắn, trong núi Đông Bắc đó hẳn có rất nhiều thứ tốt, rất lâu chưa có săn bắt qua rồi.

Cáp Mô vừa nghe lời này đã tỉnh táo, anh ta thu người lại chăm lên một điều thuốc nói:

- Vậy ngài coi như là tìm đúng người rồi, nhắc tới săn trộm... Đi săn! Có thể tìm khắp ở ba đỉnh Đông Bắc một nhân vật đứng thứ hai có thể sánh vai cùng con cũng tìm không ra, mặc kệ là săn súng, săn bằng cung tôi đều là việc làm rất quen tay. Nói đứng thứ hai ở Kháo Sơn Truân không có người dám nói đứng thứ nhất, nhớ ngày đó con một mình dám cùng Hùng Hạp Tử (thằng mù) trưởng thành khiêu chiến, ai có phần dũng khí này?

Mạc Dịch cười ha hả:

- Dũng khí ta không có, một đạo trước ngược lại bị bệnh tắt khí...

Cáp Mô tự mình tiếp tục nói:

- Con nhớ rõ có một lần con và đại Hùng hai chúng con vào núi, vốn là muốn tùy tiện bắt con hươu nai gì đó làm đại món ăn tối, ngài không biết khi đó bốn người Bát Tước thúc chúng con trải qua thời gian đó thật là khổ cực, ăn bữa nay phải lo bữa kế. Đại Hùng tên kia hao phí thức ăn... Vẫn là nói lần đi săn bắn kia, sau khi hai chúng con lên núi bàn bạc, Đại Hùng nói sẽ gặp được một con nai béo cũng tốt rồi, làm món canh nóng còn có thịt ăn, ngấm lại đúng là sướng a.

- Hai chúng con vào núi không bao lâu ngài đoán xem thế nào? Rõ ràng gặp được một con phi long! Thịt lửa trên đất thịt rồng trên trời a, đó là thứ đồ tốt đáng mơ ước nhưng không thể tìm. Lúc ấy con và Đại Hùng thềm nước miếng lập tức chảy ra. Hai chúng con thốt lên rồi đuổi theo.

- Hai người chỉ lo chăm chú đuổi theo phi long, kết quả Đại Hùng không cẩn thận trượt xuống sườn dốc phủ tuyết bên dưới kia, con lúc lấy đang do dự, phi long con cũng muốn, Đại Hùng con cũng muốn. Hai thứ không thể ôm hết được, vậy phải làm sao giờ? Ài! Vứt bỏ phi long mà lấy Đại Hùng, vậy chẳng vui sao?

Nghe đến đó khoé miệng Mạc Dịch nhin không được co giật vài cái, hầu như cơ miệng co rút lại.

Ông không có can đảm cắt lời Cáp Mô, bởi vì ông cảm thấy cái tên bề ngoài chia đôi đầu làm hai này khiến người ta phát điên thực ra không có vẻ khiến người ta chán ghét như vậy, tối thiểu nhất tim phát nóng.

- Về sau con đuổi xuống dưới, Đại Hùng đã lăn thành trái cầu tuyết. Chỗ chúng con nếu như một khi không cẩn thận rơi vào trong đồng tuyết vậy thì thần tiên cũng khó cứu, con sợ Đại Hùng thằng nhỏ còn chưa cuộn trên người vợ nắc được cái rắm gì, con trở về vẫn không đành để cho Bát Tước thúc rút da? Đại Hùng được Bát Tước thúc trông nom từ nhỏ đến lớn, hiểu rõ nhất tên gốc kia.

- Con phải đuổi theo, cũng đuổi kịp. Đại Hùng thật sự con mẹ hắn bị rơi vào trong một đồng tuyết. Cậu ta chui vào con phải nằm nghiêng nhìn vào trong lỗ, dựa vào trọng lượng thân thể nhẹ nhàng của con phải từng chân đạp đồng tuyết tan tành ra, bằng không Đại Hùng chẳng phải chôn sống ở bên trong rồi sao. Kết quả ngài đoán... Hắc hắc, phát tài rồi a!

- Trong đồng tuyết kia không ngờ có con trăn lớn ngủ đông, to cỡ thùng thùng nước như vậy! Ngay chưa biết đâu, trăn lớn thứ này ở chỗ đó của chúng con còn ít gấp hơn cả phi long. Vật kia nếu như nấu một nồi canh... Quả thật chính là Lục vị địa hoàng đan tinh khiết tự nhiên.

Nghe đến đó Mạc Dịch cũng bị khơi gợi lên cảm hứng, ông híp mắt lại hỏi:

- Sau đó thế nào?

Cáp Mô vung tóc một cái cười nói:

- Về sau...

Đúng lúc này một chiếc Rolls-Royce loại chế tạo bằng tay bán có giới hạn khiến trông mắt người ta nhìn đắm đắm từ đầu đường quẹo sang, thân xe thiết kế theo phong cách cổ, sang trọng và tôn quý. Tốc độ xe cũng không chậm, nhưng ổn định đến một loại mức độ làm người ta giận sôi. Từ quẹo cua chạy thẳng sang, thân xe không có một chút nhấp nhô.

Lái xe tốc độ nhanh chỉ cần anh đủ điên không sợ chết thì có thể làm được, lúc trước lần đầu Cường Tử sờ tới xe đã dám trên đường cao tốc Đông Tân đạp chân ga lên đến tốc độ hai trăm cây số một giờ quyết định rất nhanh đến cái chết không biết lúc nào của hắn. Mà nếu muốn lái xe ổn định, cũng không phải tốc độ chậm là được.

Cái đó và cái gì... Xoay xoay xoa xoa là hai khái niệm. Vô công trên giường chỉ nhanh là bền vững không gì phá nổi, nhưng mỗi phút một cái duy trì đều đặn tốc độ đến bốn giờ cũng không thấy đến được mức cao trào.

Ặc, kéo đi xa rồi.

Điều muốn diễn tả chính là kỹ xảo ổn định cần có, ý nghĩa không có gì khác...

Chiếc Rolls-Royce bình ổn dừng lại ở cửa ra vào Húc Nhật Nhất Phẩm, tài xế mặc vét mang găng tay trắng như tuyết trước xuống xe chậm rãi kéo cửa xe đằng sau ra, động tác thành thạo ưu nhã, phong thái quý ông đến mức khiến cho Cáp Mô khinh bỉ.

Một vị lão nhân đầu bạc phất phơ từ trong xe bước xuống, đầu tiên là hít thở một cái không khí ban đêm có chút mát lạnh sau đó dùng sức duỗi lưng một cái. Bà dường như rất hưởng thụ sự yên lặng của nơi này, nhìn xung quanh một thoáng thấp giọng khen ngợi một câu nơi tốt. Thân thể của bà hơi chút còng xuống, trên mặt tuy rằng hiện đầy nếp nhăn lại mang theo dáng vẻ kẻ giàu có.

Động tác hết sức thông thả lại giơ tay nhắc chân có một loại phong độ cao cao tại thượng, một loại uy nghi khiến người nhìn không được muốn cúi đầu. Chính như tài xế của bà tuy rằng đã hầu hạ Lão Phật gia nhiều năm, nhưng mỗi lần mở cửa xe cho bà lão đều cô đọng một trái tim chí thành, một tí cũng không dám lười biếng.

Tài xế cũng không phải thuần túy e ngại thế lực sau lưng lão nhân, ngược lại chính là sùng kính nhiều hơn.

Mạc Dịch không nhúc nhích, thậm chí không có chăm chú liếc nhìn lão nhân. Ngược lại Cáp Mô vốn muốn đứng lên hỏi một câu tìm ai, mắt nhìn thấy sắc mặt Mạc Dịch bỏ đi luôn ý niệm trong đầu. Ông vốn có chút tức giận chuyện xưa của mình bị cắt đứt không lời giải thích, nhưng khi nhìn thấy nét mặt hiền từ trên mặt bà lão ông không đành lòng bộc phát ra.

Loại người hơn phân nửa không tim không phổi như Cáp Mô này, người già cũng không có mang đến cho hắn bao nhiêu áp lực.

Nhìn Mạc Dịch ngồi ở trên ghế hút thuốc tự nhiên, bà lão hơi chút khom lưng neho mắt lại, thở dài cảm thán nói:

- Cần phải chính tôi đến trước cửa xin gặp, anh mới bằng lòng gặp mặt lão bà tử tôi đây phải không?

166. Chương 166: Hận! (thượng)

Cường Tử vừa về đến cửa ra vào đã thấy xe chuyên dùng của Lão Phật gia, sau đó lại thấy Cáp Mô Nã cầm một cái túi xách nhỏ xoay tới xoay lui cạnh cái bánh xe, xem ra đang muốn đâm thủng lốp, nhưng lại không dám xuống tay... vươn tay ra, lại rút lại, lại vươn tay, lại rút lại..

Gã tài xế ngồi trong xe xem báo, rõ ràng không thấy hành động mờ ám một cách công khai của Cáp Mô, sau đó còn cầm công cụ gây án do do dự dự mất nửa ngày. Phóng chừng trong đầu Cáp Mô đang có một trận chiến kinh thiên động địa, một bên là kẻ đeo cánh trắng đầu đội hào quang đại chiến với một kẻ cánh đen đầu có hai cái sừng.

Vẫn nguyên, vẫn chưa chọc sao?

Cường Tử nở một nụ cười cực kỳ thâm ảo, thấy thì ra đôi khi Cáp Mô ca cũng đẹp trai man rợ...

Chỉ là xếp vào hạng đẹp trai chút chút vậy thôi, không rõ...

Thấy Cường Tử cười, Cáp Mô quay đầu nhìn hắn một cái sau đó vội vàng giơ tay quơ tủa lua xua ra hiệu...

Cường Tử bước một chân chọc vào mông Cáp Mô, cười ha hả:

- Phân bua cọng lông, Cáp Mô ca, tôi vẫn cho rằng anh là hán tử quang minh chính đại, sao có thể làm việc này?

Sắc mặt Cáp Mô hơi hồng lên một chút, ngượng ngùng cười nói:

- Tôi mới đang đụng tay đụng chân một tí, còn chưa có hành vi phạm tội mà, không phải sao?

- Hiểu lầm rồi, ý tôi là, muốn ra tay thì phải làm cho gọn gàng, do do dự dự như anh không phải giống bọn đàn ông. Nhớ hồi đó, tôi vào cấp hai có con bê non mỗi ngày mang theo mỹ nữ đến trường, tôi chọc sầm của y còn dứt khoát hơn anh nhiều.

- Lần đầu tiên làm chuyện xấu, là chọc xử nữ à.

Cáp Mô giải thích.

Cường Tử không hiểu, ngây ngô hỏi:

- Cái gì là chọc xử nữ?

Thấy Cường Tử không hiểu gì, Cáp Mô bất giác cảm thấy mình to lớn hơn, hất tóc giải thích:

- Cậu đọc sách nhiều như vậy mà không thấy ư? Lần đầu viết sách gọi là sách xử nữ, nơi khai hoang lần đầu gọi là nơi xử nữ. Đây là lần đầu tiên tôi chọc sầm người ta, không phải gọi là chọc xử nữ sao?

Vẻ mặt anh ta đầy đắc ý. Cáp Mô ca uly vũ.

Cường Tử bưng tỉnh đại ngộ:

- Vậy, mai anh đi làm cái mặt nạ mà mang vào.

Cáp Mô kéo kéo sờ sờ da mặt mình, hỏi lại:

- Da mặt tôi rất tốt, làm mặt làm gì?

Cường Tử vừa cười vừa đáp:

- Để người có mặt xử nữ.

-...

Gã lái xe nghe thấy có tiếng nói chuyện bèn thò cổ ra nhìn nhìn, vừa thấy là Cường Tử bèn vội xuống xe chào hỏi.

- Chào thiếu gia, ngài đã về rồi. Lão phật gia ở trong kia.

Cường Tử hơi lúng túng đáp:

- Sư phụ, ngàn vạn lần ngài đừng nói với con như vậy. Con là kẻ trời sinh nhiều bệnh hiểm nghèo, ngài đừng gọi ta thiếu gia thiếu gia như thế, cứ gọi con là Cường Tử đi, bạn bè đều gọi con như vậy.

Gã lái xe thật thà phúc hậu cười:

- Cái này thì không được. Quy củ không thể loạn.

Cường Tử không nói gì nữa. Hắn cũng không muốn làm bộ, vì hắn biết, hắn càng kiên trì lại càng làm khó người ta. Theo hắn, cứ thoải mái là tốt, không cần nhiều quy củ như thế, nhưng với người lái xe, không nhiều quy củ mới lại là không thoải mái.

Tạm biệt người lái xe, cùng Cáp Mô một trước một sau vào Húc Nhật Nhất Phẩm, vừa vào cửa, hắn đã thấy Triệu Long Tượng, Đại Hùng, Chu Bách Thước đứng trong đó, dù đang trò chuyện nhưng dường như đang cố ý chờ hắn. Vừa vào cửa hắn đã nhận ra bầu không khí ở đây hơi lạ.

Quả nhiên, hắn vừa vào cửa, mấy đôi mắt đều dồn hết trên người hắn, khiến cho hắn không thoải mái.

- Làm sao?

Cường Tử hỏi.

- Không sao, vào đi thôi. Có một lão thái thái rất phú quý đến đây, cao giọng nói anh là cháu nội của bà ấy đấy.

Chu Bách Thước nghiêm trang nói.

Cường Tử bĩu môi, thâm nhủ lời này không sai, nhưng sao không dễ nghe?

Cáp Mô vội bổ sung:

- Đúng rồi đúng rồi, lão thái thái nói, Cường Tử là cháu ta. Các cháu đều là cháu của ta... Nếu không, làm sao tôi dám nghĩ đến việc chọc lỗp xe của bà ấy.

Vẫn là Triệu Long Tượng đáng tin.

- Mau vào đi thôi, lão thái thái chờ anh đã lâu. Dù thế nào đi nữa, để lão nhân gia lớn tuổi như vậy gọi một tiếng cháu nội anh cũng không thiệt đâu, thực sự không muốn làm cháu nội cũng phải giả bộ một chút...

Cường Tử thầm nghĩ: anh mới là cháu nội giả ấy, tất cả bọn Khảo Sơn Truân các anh đều là cháu nội giả...

Vẫn là Đại Hùng là người tốt, luôn thật thà phúc hậu, không nói gì cả. Cường Tử đi tới, nắm tay cậu ta:

- Đại Hùng Huỳnh đệ, anh vẫn là người tốt thật sự...

Đại Hùng:

- Ủa? Nói cái gì đó?

- Hử? Nói gì?

Cường Tử nhìn lại một chút, thì ra cậu ta đang nhét đeo tai nghe radio...

Hung hăng khách sáo với đám người đang làm bộ thật thà phúc hậu này một lượt, Cường Tử phát hiện, so với bọn họ, mình vẫn cao thượng, thuần khiết...

Vừa vào cửa, hắn đã thấy lão Phật gia Đoan Mộc Tú ngồi trên ghế, ánh mắt chăm chú nhìn hắn một cách đầy cương chiều, khuôn mặt hiền lành vẫn lưu giữ phần nào nhan sắc nhân nhạp. Mạc Dịch ngồi trên ghế đối diện bà đang uống trà, lim dim mắt, có vẻ rất thư thái.

Nhưng bất ngờ là Yêu Ma đang ở đó, ngay cả Triệu Long Tượng và Chu Bách Thước cũng ở bên ngoài, thực sự Cường Tử không tưởng tượng nổi tại sao Yêu Ma lại được Lão Phật gia ưu ái cho ngồi trong phòng. Vừa vặn người này cho Cường Tử một đại ân, hai người hợp tác diễn trò lừa Lý Mặc.

Từ tướng mạo mà nhìn thì Cường Tử và Yêu Ma cũng có sáu bảy phần giống nhau, nhìn từ xa, lại qua cửa sổ, thì càng khó phân biệt. Đừng nói Lý Mặc, ngay cả Tôn Văn Văn cũng không phân biệt được.

Nói đến Tôn Văn Văn, hắn lại bực bội.

Cô giáo Tôn đoan trang xinh đẹp ở trường học hiện đang đứng sau lưng lão phật gia như một cô vợ trẻ sau tân hôn. Nàng đang nhẹ nhẹ xoa xoa bả vai cho bà, khuôn mặt hơi ửng đỏ, thi thoảng ngẩng đầu liếc trộm Cường Tử, không khác mấy nàng dâu sau động phòng thỉnh an bố mẹ chồng.

Cường Tử cố gắng tiến lại, cung kính gọi một tiếng “Bà nội”, lại gọi một tiếng “Sư phụ”, sau đó cùng Yêu Ma nhìn nhau một cái đầy ẩn ý. Cuối cùng, hắn nhìn thoáng qua Tôn Văn Văn, nhưng khi ánh mắt hai người vừa chạm nhau thì vội tránh né, đáng vẻ rất thẹn thùng.

- Tiểu Văn, con tránh mắt trước đi. Chúng ta nói chuyện với Cường Tử một chút.

Bà lão vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay Tôn Văn Văn, sau đó kéo tay nàng dặn dò mấy câu. Sắc mặt Tôn Văn Văn lại ửng lên, gật đầu thưa vâng một tiếng rồi ngoan ngoãn lên lầu.

Cường Tử thầm hô một tiếng “Trời xanh à! Đạo trời gì thế này?”

Lần đầu tiên đến nhà, lão nhân gần như tuyệt đối chiếm vị trí chủ đạo, nghiêm nhiên thể hiện mình là chủ nhà. Tôn Văn Văn chính là một đại yêu tinh, trước mặt bà lão ấy lại ngoan ngoãn như một con chim non, đủ biết tu luyện ngàn năm và tu luyện trăm năm chênh lệch lớn thế nào.

- Ngồi đi.

Bà lão chỉ.

Cường Tử khẽ gật đầu ngồi xuống, nhìn khuôn mặt lão nhân trở nên nghiêm túc, thầm đoán chắc có chuyện quan trọng gì xảy ra, lập tức không nghĩ linh tinh nữa, im lặng ngồi đó.

167. Chương 167: Hận! (hạ)

- Tôi ra ngoài, hai người nói chuyện đi.

Mạc Dịch thở dài đứng lên.

Hình như ông hơi giận hờn gì đó, Cường Tử đứng lên định nói gì, ông vỗ vỗ vai hắn:

- Việc này rất quan trọng, Dù ta cảm thấy không phải lúc nói với con, nhưng đã tới mức này, ta có cố gắng cầu cho con yên ổn cũng không nổi. Con ngồi xuống, nghe cho kỹ, ta ra ngoài một chút.

Lúc này, Cường Tử mới đột nhiên nhận ra sự phụ mình rất cao lớn, cao lớn tới mức mình ngưỡng mộ không hết.

Đây là một loại khí thế sao?

Lúc này Cường Tử hơi hoảng hốt. Sự phụ của hắn, lão Mạc què, lúc này lạ như một ngọn núi nguy nga mà xa vời vợi.

Mạc Dịch cười cười với hắn, rất khoan dung.

Sau đó ông thông thả rời khỏi phòng, nháy mắt, Cường Tử như bị ảo giác dường như chân của sư phụ lão Mạc què hoàn toàn không bị thương gì hết.

Lão phật gia ra ý cho hắn ngồi xuống, lại như đang dẫn dắt suy nghĩ cách nói chuyện. Xem ra Yêu Ma biết nhiều hơn Cường Tử, vì xem thái độ của gã không hề có chút bất an nào, thậm chí còn hơi có phần hưng phấn nhàn nhạt.

- Việc này nói ra rất dài dòng, cho dù nói gần lại cũng là chuyện từ vài chục năm trước. Bà kể về một người, và kể lại toàn bộ sự kiện cho cháu, để cháu có thể hiểu rõ toàn bộ. Được rồi, giờ bà sẽ nói với cháu, người này là ông chồng đã chết cách đây mười năm của bà, Hách Liên Thiết Thụ.

Tầng hai mươi chín, tòa nhà Phong Đình, Lý Nham nhăn nhó khổ sở cố tiến lại gần người đàn ông trung niên đang hôn mê ngồi co quắp dưới đất. Có lẽ là vì bị thương, toàn thân y ướt đầm mồ hôi, cảm giác mệt mỏi thấm thậ sâu vào cơ thể.

Phất phất tay, nói với Trần Tử Ngư..

- Trần tử, em nhắc lại với chị một lần nữa. Hôm nay, em mới nhận ra được em ngây thơ đến mức đáng thương, đáng thương đến mức đối thủ của em chưa bao giờ buồn đối diện với em. Ha ha, cuộc đời này thực con mẹ nó thú vị, bởi vì y luôn chơi ta vào những lúc lơ đãng.

Trần Tử Ngư nhìn đôi mắt mỹ lệ rủ kín rèm mi của Lệ Nham, bỗng cô sinh ra một cảm giác như đồng bệnh tương liên vô cùng sâu sắc. Ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai Lý Nham, cô dịu dàng dỗ dành:

- Đừng nói vậy, anh thất bại không có nghĩa là anh không có khả năng, có lẽ là vì hắn quá mạnh mẽ. Có lẽ hắn nói không sai, anh nên quay về Đông Đình đi thôi.

- Thế còn cô?

Lý Nham hỏi.

- Tôi? Ha ha, tôi ở đâu cũng vậy mà, ở đâu cũng không phải nhà của tôi. Không sao, tôi phải ở lại đây, ở lại đây xem hắn, không giết được hắn thì theo dõi hắn, xem xem rốt cuộc hắn là thứ yêu nghiệt gì! Có lẽ nhìn kẻ thù bước từng bước lên thiên đường cũng là một việc rất thú vị.

Cô cười lên thâm thiết, phong tình vạn chủng.

- Tôi đi, sau này chúng ta có duyên sẽ gặp lại. Đừng chán nản như vậy, nhớ kỹ, đừng mong đuổi theo tôi đánh ngã tôi, tôi cũng không phải một thằng trẻ con để bị bắt nạt.

Trần Tử Ngự hôn nhẹ lên má Lý Nham, vừa chạm vào đã rời môi.

- Quay về đi, cậu không giống tôi. Cậu còn có....nhà.

Đứng dậy, cười cười, sau đó ngẩng đầu rời đi.

Lý Nham xoa xoa má mình, như đang nghĩ gì đó.

Cũng không biết qua bao lâu, người đàn ông trung niên được gọi là Tuyết thúc hơi nhúc nhích một chút, dường như đang tỉnh lại. Lý Nham ngồi bên cạnh, nhìn ông ta, có vẻ hơi áy náy.

- Nếu cứ ngồi như vậy cả đời, không làm gì, không nói gì, cũng không nhất định đối thủ của anh sẽ chết trước anh.

Đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai, Lý Nham hơi giật mình hốt hoảng.

Một thanh niên cao gầy như một sào trúc đột nhiên xuất hiện trên hành lang, trên mặt y có một vết sẹo kéo dài từ trên xuống dưới, khiến cho toàn thân y vô cùng dữ dằn đáng sợ. Trong tay y cầm theo một thanh đao dài bản nhỏ, thân đao đầy yêu dị, rất bức người.

- Anh là ai?

Lý Nham bật dậy hỏi.

- Lý Nham quân, tôi tên Tiểu Dã Tam Mộc, có cùng một kẻ thù với anh.

Người kia chậm chậm bước tới bên cạnh, khuôn mặt tuấn mỹ bị vết sẹo lớn phá hỏng hết. Người này chính là Tiểu Dã Tam Mộc đã lợi dụng khi nào loạn mà chạy thoát khỏi thành phố Đông Đỉnh, sau trận chiến với Cừu Thiên ẩn nhẫn dưỡng bệnh trong nước. Trận chém giết đó khiến cả hai đều bị thương nặng, một chiêu hiểm cuối cùng của Cừu Thiên lại không giết được gã, chỉ cướp được Thừa Ảnh kiếm.

Mà Tiểu Dã Tam Mộc, sau trận chém giết đó, gần như bị Cừu Thiên một kiếm xém mất mạng.

Vết sẹo to tướng trên mặt chính là dấu ấn sỉ nhục lớn nhất đời gã. Sau đó, gã kết luận một cách chắc chắn và tin tưởng rằng, mình thất bại vì kiếm của Cừu Thiên hơn người, chứ không phải vì tài nghệ không bằng người. Trảm Lô Kiếm nhân đạo quả nhiên thiên hạ vô song!

- Người Nhật Bản sao? Hừ! Tôi không có chung kẻ địch với các người!

Lý Nham lạnh lùng từ chối:

- Bởi vì, cho tới giờ, cả đời tôi, hận nhất là người Nhật Bản!

Tiểu Dã Tam Mộc cười âm u:

- Lý Nham quân, đừng có ôm địch ý như thế. Có câu kẻ thù của kẻ thù là bạn, tôi nhận được tin hơi trễ nên không tới giúp cậu được. Trước kia, anh của cậu và tôi vốn là bạn rất tốt, anh ta chết, tôi rất đau lòng. Thực ra, trong lòng tôi cũng đã coi cậu là em trai, hiện giờ, chúng ta đều muốn giết chết Lâm Cường, cho nên chúng ta là minh hữu, chứ không phải địch nhân. Phải không?

Lý Nham siết chặt nắm tay, nhìn trừng trừng gã:

- Cừu hận của tôi và Lâm Cường là chuyện của nhà chúng tôi, còn không đến lượt ông nói bậy nói bạ đâu! Lý Bát Nhất chết là vì tự anh ta gây nghiệt. Tôi giết Lâm Cường cũng được, không giết cũng được, ông không xứng đáng nói chuyện trước mặt tôi!

Ánh mắt Tiểu Dã Tam Mộc lạnh đi, nhưng lại lập tức hòa hoãn lại:

- Cần gì phải như vậy, hai chúng ta liên thủ có thể cùng đạt được mục tiêu. Anh của cậu thông minh hơn cậu nhiều.

- Câm miệng!

Lý Nham cá giận.

- Con chó nhà có tang như ông có tư cách gì nói chuyện với tôi? Lý Bát Nhất mù mắt mới cầu kết với ông làm vậy! Nói thật, nếu hôm nay ông không đến, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đi tìm ông. Nói về cừu hận, tôi muốn giết ông nhiều hơn muốn giết Lâm Cường nhiều!

Lý Nham nổi điên gào lên:

- Ông đi chết đi!

Y bắn lên, chân quét ngang một cái thế như chẻ tre! Từ nhỏ y đã thường tập đánh nhau với Diệp Tuyết, dù chưa bao giờ trải qua thực chiến nhưng không có nghĩa là y không biết giết người thế nào! Y không ra tay với Cường Tử không có nghĩa là y cũng sẽ chần chừ với Tiểu Dã Tam Mộc.

Cú quét chân này thực sắc bén, thực mạnh, có thể nói, đối với một Lý Nham chưa từng thực chiến lại tấn công khi đang nổi giận đã thể hiện rõ trình độ của y.

Chỉ là, y mạnh như thế, cũng làm sao so nổi với Tiểu Dã Tam Mộc cao thủ Kim Bảng?

Tiểu Dã Tam Mộc lách mình tránh thế công của Lý Nham, chăm chú nhìn y, nhẹ răng cười nói:

- Đã không có chỗ để ta dùng. Vậy anh đi chết đi!

Tiểu Dã Tam Mộc vọt ra đằng sau Lý Nham, gươm đao bổ xuống!

Lau vết máu trên thân đao, Tiểu Dã Tam Mộc nhìn thanh niên dưới đất đang mất dần sự sống, âm tàn nói:

- Lần này ta mang thần đao đến, anh là người Trung Quốc đầu tiên được chết dưới đao của ta đấy, nên cảm thấy mình may mắn và vinh dự đi. Anh quá nhỏ bé, nhỏ bé tới mức đao của ta cũng không thấy thỏa mãn!

Tới tận hơi thở cuối cùng, trong đáy mắt của thiếu niên kia đều là phần hận! Y hận mình không thể giết kẻ ngoại tộc, không thể hãnh diện. Hận! Hận! Hận!

Khi sợi dây sinh mạng sắp bị cắt đứt, y thẳm gào không ra tiếng:

- Lâm Cường! Báo thù cho tôi!

168. Chương 168: Truyền Kỳ

Lão phật gia Đoan Mộc Tú ngồi trên ghế hiền lành nhìn Cường Tử, sau đó thì kinh ngạc. Từ câu chuyện bà vừa kể, toàn thân Cường Tử run lên không thể bình tĩnh.

Giọng bà kể chuyện bình đạm, câu chuyện cũ kịch liệt như vậy, lại được kể đến êm tai. Chính từ giọng nói đều đều thong thả này Cường Tử có thể cảm nhận được những thứ khiến cho cảm xúc của hắn muốn vỡ tung.

Chuyện từ sáu mươi năm trước, không lâu sau khi thoát khỏi màn sương mù mịt. Mọi người đều nghèo đều khổ, phải ăn vỏ cây, rễ cỏ, thậm chí ăn những thứ này cũng khó mà no bụng, nghèo đói đến mức chưa từng thấy. Nhưng khi ấy tinh thần của mọi người lại cực kỳ phong phú, dù ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nhưng vẫn tràn đầy ý chí chiến đấu.

Trong ba năm thiên tai khốn khổ đến khó mà tưởng tượng nổi, siết chặt lưng quần vẫn còn ôm nợ, một quốc gia vừa mới tự lập vẫn đang cần xây dựng, cần phải giữ vững ý chí chiến đấu, người lãnh đạo của quốc gia ấy chính là tấm gương gương mẫu nhất. Vị lão giả ấy, ba năm không biết vị thịt, vì thiếu dinh dưỡng mà gần như hôn mê, tình cảnh này, biết cảm nhận thế nào đây?

Sau đó, dù đuổi được kẻ thù xâm lược, đánh bại kẻ địch không ai bì nổi, khắp đất nước đều là cùng một cảnh khốn khổ khốn khổ.

Dưới bề mặt có vẻ yên tĩnh kia là những dòng nước chảy xiết gợn sóng.

Không chỉ người lãnh đạo nhất định không đầu hàng, cả quốc đảo chiến bại đều không cam lòng ngủ đông, ở ẩn. Từng đoàn đặc vụ và phần tử phá hoại không ngừng đột nhập vào đất liền, gây nên một loạt tai nạn thảm cho đất nước đó.

Sáu mươi năm trước, một đám võ giả Nhật Bản lạng lẽ đột nhập vào đại lục. Suốt ngày đêm bọn họ không ngừng gây rối loạn cho võ lâm Hoa Hạ vừa mới yên bình, liên tục thăm sát rất nhiều cao thủ võ lâm danh môn chính phái, ngay cả lão đạo trưởng Nhất Niệm Chân Nhân đức cao vọng trọng của Thượng Tam Thanh quan trên núi Chung Nam cũng bị bọn ác đồ này hạ độc ám sát.

Đúng lúc đó, một thiếu niên gặp được kỳ duyên, sau ba năm bế quan trên núi Nga Mi đã luyện thành môn võ công tuyệt thế trong một bộ kỹ thư từ thời thượng cổ. Khi anh ta xuất quan cũng chính là ngày Nhất Niệm Chân Nhân bị ám sát. Thiếu niên nọ đã từng được Nhất Niệm Chân Nhân chiếu cố nên khi biết được tin tức cực kỳ đau khổ, đã thề sẽ tự tay giết kẻ ác kia, an ủi linh hồn Nhất Niệm Chân Nhân.

Thiếu niên này vốn là một người thiên tư thông minh, trong gần ba năm đã luyện môn võ đó lên tới cảnh giới đại thành. Mười sáu tuổi bế quan, mười chín tuổi xuất quan, luyện thành một thân bản lĩnh đầy nhưng cảnh còn người mất.

Thiếu niên này chính là chồng của Lão phật gia Đoan Mộc Tú, Hách Liên Thiết Thụ!

Suốt đêm, Hách Liên Thiết Thụ bốn tẩu sáu trăm dặm chém giết đám võ giả Nhật Bản thối nát kia tới hầu như chẳng còn ai. Y dùng sức một người chém giết ba mươi bảy người, vạt áo đầm máu!

Trong số đó, đáng kể nhất là hai gã cao thủ tên xếp thứ năm trong Kim Bảng Nhật Bản. Còn bốn gã Ngân Bảng, mười hai tên thượng nhãn, mười chín trung nhãn.

Y cứ thế tay không giết người, máu tươi đầm theo từng bước chân, khí thế như cầu vồng!

Cao thủ đứng thứ ba trong Kim Bảng Nhật Bản đối đầu với y không đỡ nổi ba chiêu! Chỉ với một chiêu Long đăng cửu uyên đã giết ba cao thủ Ngân Năng!

Sau khi giết người, Hách Liên Thiết Thụ đứng chấp tay, toàn thân đầm máu.

Khi đó trong nước nguy cơ tứ phía, có rất nhiều đặc công ngoại quốc và hắc bang tiềm phục trong bóng tối đều cùng nhau ra tay. Bọn họ không chỉ phá chính quyền, càng không thương tiếc phát động một trận tàn sát dân chúng, gây ra hỗn loạn.

Ba mươi bảy võ giả Nhật Bản này chính là nhóm nhân sĩ chủ chốt trong võ lâm Nhật Bản lên vào đại lục, liên tục gây ra huyết án tại mười bốn môn phái. Chỉ với ba mươi bảy người do hai cao thủ Kim Bảng, bốn cao thủ Ngân Năng cầm đầu, có thể nói đủ để khiêu chiến với bất cứ danh môn đại phái nào trong nước.

Cùng với ba mươi bảy người này còn có không dưới năm sáu trăm người lén lút vào đại lục. Đây mới chỉ là người Nhật Bản, còn các nước Châu Á khác, thậm chí có cả xã hội đen nước Mỹ cũng trà trộn vào. Lúc ấy, trật tự võ lâm đã bị quấy loạn đến mức không thể cứu vãn.

Chính quyền mới vừa thành lập vẫn còn non nớt. Không riêng gì chính quyền, võ lâm cũng là trăm năm tàn tạ đợi chờ hưng thịnh. Rất nhiều chí sĩ võ lâm tràn đầy lòng nhân ái đều anh dũng hy sinh trong cuộc kháng chiến tám năm kia, đổ hết máu nóng của mình tưới lên ba thước đất vàng Tổ quốc. Rất nhiều võ giả Hoa Hạ đã chết trong trường chiến tranh đó. Bọn họ đã góp sức cho thắng lợi cuối cùng.

Ví như hai mươi chín đạo quân uy danh lừng lẫy, trong cuộc kháng chiến, kẻ địch nghe danh mà mất mật. Hay như đội ngũ cận chiến vô địch đều phái ra toàn bộ đệ tử của Bát Quái Dao!

Trong cuộc chiến trên cầu Lô Cầu ở Bắc Bình, hàng trăm nam nhi tốt của Bát Quái Dao môn đã đổ máu nơi chiến trường!

Mà khi Hách Liên Thiết Thụ xuất quan, chính là khi võ lâm Trung Hoa đang cạn kiệt. Lần đầu tiên y ra tay đã chém giết ba mươi bảy uy nô Đông Doanh. Đường đường uy nghi của Hoa Hạ, há lại để cho bọn giặc cướp đó khi dễ sao?

Từ ngày đó, Hách Liên Thiết Thụ bắt đầu tung hoành khắp đại giang nam bắc, tru sát hết đám thối tha đám làm bậy trên đại địa Hoa Hạ. Y như một kẻ chấp pháp, tay không giết người, trong vài năm, tru sát

không dưới ba trăm yêu ma quỷ quái, trở thành cứu tinh của võ lâm Trung Hoa!

Bốn mươi năm trước, Hách Liên Thiết Thụ sắp xếp ra hai bảng Thiên Địa.

Y đã tìm ra và ủng hộ một nhóm lớn các thanh niên nhiệt huyết, trong đó có Lý Mục Nhất, người sau này một mình đột nhập Đông Doanh giết liên tục bốn đại cao thủ Kim Bảng.

Dùng sức một người, quấy quốc đảo kia tới long trời lở đất, bẽ nghề thiên hạ như hổ lạc bầy dê.

Sau khi giết đệ nhất cao thủ Kim Bảng ở Đông Doanh, Lý Mục Nhất dùng kiếm khắc tám chữ lớn “Võ công Hoa Hạ thiên hạ vô song” lên cung điện của Thiên Hoàng, sau đó nhẹ nhàng bỏ đi, trở thành một truyền kỳ.

Năm ba mươi hai tuổi, Lý Mục Nhất đã leo lên vị trí thứ nhất của Thiên Bảng, cũng là người Hách Liên Thiết Thụ nhận làm người nối nghiệp chấp pháp. Tiếc rằng, sau đó y mắc bệnh hiểm nghèo mà chết khi còn rất trẻ, truyền kỳ dừng quá sớm, trở thành tiếc nuối lớn nhất của võ lâm lúc bấy giờ.

Mặc dù Hách Liên Thiết Thụ không lớn hơn Lý Mục Nhất mấy tuổi, nhưng nhiều năm sát phạt liên tục cũng khiến cho y mỗi mệt. Nửa đời trước y bước qua giết chóc, đôi tay đã nhuốm máu cả ngàn người. Tới trung niên, y ngộ đạo tu Phật, dù trái tim giết người đã bớt sôi sục nhưng vẫn giữ cái danh Chấp Pháp Giả giữ gìn uy nghiêm của Hoa Hạ.

Ban đầu, y đã tìm được người nối nghiệp cực kỳ vừa ý là Lý Mục Nhất, cũng định quy ẩn điền viên, bình bình an an mà sống. Nhưng Lý Mục Nhất lại bất ngờ bỏ mạng, khiến cho dự định thoái ẩn của y bị trì hoãn. Y cần tìm một cường giả khác nối nghiệp Chấp Pháp Giả của mình.

Nhưng một lần trẻ nãi, kéo dài những ba mươi năm.

Trong ba mươi năm này, dù y đã phát hiện một số thanh niên tài tuấn rất có tài, thậm chí có năng lực, nhưng tiếc rằng không một ai, không có bất kỳ ai đồng ý gánh cái trách nhiệm này. Có người tự ti, có người lại quá lương thiện so với trách nhiệm đó, lại có người không gánh nổi trọng trách, cũng có người chỉ một lòng tu luyện.

Hách Liên Thiết Thụ đã từng muốn truyền thân phận Người chấp pháp này cho con cháu mình. Dù sao không phải ai cũng nguyện ý cả đời đều phải sống trong bóng tối và giết chóc. Chỉ tiếc rằng, con cháu y lại thiếu thiên tư luyện võ. Con trai lão, Hách Liên Xuân Mộ, mặc dù có tư chất kiêu hùng nhưng không thể luyện võ, thậm chí khả năng sinh con cũng không có.

Điều này khiến cho Hách Liên Thiết Thụ lao lực quá độ, khi hy vọng tìm người kế nghiệp của lão gần như tắt ngúm, thì cậu thanh niên của mười năm trước đã lọt vào mắt xanh của lão, chính tư thế oai hùng ngút trời của cậu ta đã khiến cho hai mắt lão sáng rực!

Người thanh niên này, chính là Mạc Dịch!

Mạc Dịch cùng sáu người anh em kết nghĩa của mình đã nổi danh trong giới xã hội đen phương bắc như một cơn bão khí phách lẫm lẫm, không ai có thể ngăn cản. Trong giới xã hội đen phương bắc, cái tên Thất Hùng nổi bật như mặt trời buổi trưa, ngay cả Hách Liên Xuân Mộ đã đứng vững ở ba tỉnh Đông Bắc cũng phải nhượng bộ lui binh để tránh mũi nhọn của họ.

Thất Hùng hành động quả quyết sát phạt, trổ hết tài năng thi thố trong giới xã hội đen phương bắc, gần như thu được cả nửa giang sơn. Hiện tại Tiêu Lôi vẫn được người cùng đường gọi là Thất gia, là vì trước kia ông ta đứng hàng thứ bảy trong nhóm Thất Hùng. Chỉ có điều, sau mười năm khói lửa tan dần, rất nhiều người biết ông ta là Thất gia, nhưng những người biết sự thật ông ta đã từng là Thất Hùng chỉ còn đếm trên đầu ngón tay.

Trong Thất Hùng, Mạc Dịch cũng không phải đại ca, mà là đứng thứ tư. Nhưng trong số bảy Huynh đệ, ông ta là người có nhiều tâm phúc, nhiều người xin theo nhất.

Cùng bảy người anh em, ông ta đã trải qua thời kỳ gian nan khốn khổ nhất, vượt qua vô số bầy rập chông gai, cuối cùng đã tiến gần tới cảnh giới gần với đỉnh cao nhất trong giới xã hội đen.

Mặc dù Hách Liên Xuân Mộ không thể tập võ, nhưng nhờ cái bóng của Hách Liên Thiết Thụ, cũng bị đám xã hội đen thối tha âm thầm xâm nhập vào đại lục cầm thù đến tận xương tủy. Ông ta dựa vào Hách Liên Thiết Thụ dần dần cảm rễ ở ba tỉnh Đông Bắc, còn đánh đuổi băng nhóm Nga ra khỏi vùng Đông Bắc.

Nhưng đến tận lúc già Hách Liên Xuân Mộ cũng không còn được can đảm của thời trẻ nữa. Khi mới gây dựng sự nghiệp, ai ai cũng mang theo một trái tim sôi sục hết sức chân thành, nhưng một khi đã có được địa vị, được một thành công nhất định, thường là quên đi hoặc tận lực lảng tránh tín niệm trước đó của chính mình.

Mười năm trước, Mạc Dịch quần lâm phương bắc.

Vị trí thống trị của Hách Liên XUân Mộ ở phương bắc trở nên nguy hiểm, có điều, lúc ấy, ông ta vẫn còn ôm một trái tim muốn bảo vệ Hoa Hạ thuần túy, nên mới cam tâm nhượng ngại bảo tọa ông trùm xã hội đen mà quy ẩn. Ông ta đã hẹn Mạc Dịch, đồng ý giao ra ba tỉnh Đông Bắc, nhưng với điều kiện Mạc Dịch phải cam đoan ba tỉnh này sẽ không bị kẻ thù bên ngoài xâm nhập một bước, không cho băng đảng xã hội đen Nga bước vào Đông Bắc một bước.

Chính cái đêm hẹn ước này, Hách Liên Thiết Thụ, khi ấy đã là một ông già, gặp được Mạc Dịch.

Mạc Dịch cũng là một cô nhi. Ông ta lớn lên ở cô nhi viện, trong số bảy người anh em cùng nhau kết bái kia cũng có ba người cùng lớn lên với ông ta, trong đó có Tiêu Lôi.

Mạc Dịch là anh tài ngút trời, không có bất kỳ một cuốn sách nào làm nền tảng, đã tự luyện võ công từ nhỏ, cứ như vậy mà sáng lập ra một bộ quyền pháp độc nhất vô nhị, hơn nữa, từ khi chinh phạt xã hội đen phương bắc, mọi trận chiến đều trôi qua rất thuận lợi.

Ngay cả một vài cao thủ thành danh cũng không phải đối thủ của ông ta. Ngộ tính và thiên tính của ông ta về võ đạo đã khiến cho Hách Liên Thiết Thụ động tâm.

Khi Hách Liên Thiết Thụ và Mạc Dịch gặp mặt, hai người đã nói chuyện suốt đêm.

Ngày hôm sau, Mạc Dịch đơn thương độc mã đi gặp Hách Liên Xuân Mộ, chỉ vút lại một câu rồi nghênh ngang rời đi:

- Ta rời khỏi ba tỉnh Đông Bắc, từ nay trong xã hội đen không còn Mạc Dịch.

Sau khi trở về, Mạc Dịch giải tán huynh đệ, chưa hết, để dập tắt hy vọng của họ còn tự chặt một chân của mình. Sau đó ông tập trung tu luyện kỹ thư thượng cổ mà Hách Liên Thiết Thụ truyền thụ cho mình. Bé quan ba năm, đại công cáo thành, một thân tu vi trò giỏi hơn thầy, mà ông ta lại không muốn phải sống cuộc đời cả ngày không thấy ánh mặt trời nữa, bèn dùng thân phận người què mở một quán ăn nhỏ.

Cái danh xưng Trrung Hoa Chấp Pháp Giả cứ như vậy mà rơi lên người Mạc Dịch,, không lâu sau, Sở Ly Hỏa mang theo Phong Dao nam hạ, cũng chính là một mình Mạc Dịch nhẹ nhàng giết chết hai gã cao thủ Kim Bảng.

Cái chân què của Mạc Dịch đã lành trở lại từ lâu.

Lúc trước Sở Ly Hỏa đã biết về truyền kỳ Chấp Pháp Giả Trung Hoa, cho nên mới cam tâm tình nguyện quỳ xuống. Truyền kỳ bắt đầu từ sáu mươi năm trước rúng động cả võ lâm.

Mạc Dịch nhận lấy danh xưng Chấp Pháp Giả, cũng nhận lấy một trách nhiệm nặng như núi!

Cường Tử nghe bà lão bình bình đạm đạm thuật lại như kể chuyện cổ tích, không nhận ra toàn thân mình đầm đìa mồ hôi.

Người què năm năm trước vẫn dẫn mình tới quán ăn lớn Cật Hát Đồ lại giỏi hơn cả người đứng đầu hai bảng Thiên Địa của Hoa Hạ.

Còn một việc nữa cũng khiến hấn rúng động là vì vị trí trên hai bảng Thiên Địa năm năm trước chính là do sự phụ què Mạc Dịch của mình sắp xếp định ra!

169. Chương 169: Phía Trên

Lão Phật gia Đoan Mộc tú nói chuyện xưa không khác gì một quả bom với Cường Tử, nổ banh chành tan nát thế giới nội tâm của hắn. Hắn cố gắng nghĩ lại cố gắng nghĩ nát đầu đi chẳng nữa cũng chắc chắn không có ngờ được, sư phụ của hắn Mạc Dịch sẽ là một người mạnh mẽ đến mức như vậy. Chuyện này đã khiến cho quan niệm của Cường Tử có hai luồng suy nghĩ đối nghịch nhau, một người là một đầu bếp lười thôi vừa bần lại còn què một chân, một người là thiên hạ đệ nhất tung hoành hoa hạ lật tay thành mây ngửa tay thành mưa, khiến cho hắn như thế nào có thể đem hai nhân vật hợp lại ở trên cùng một người?

Chuyện này cần thời gian tiêu hóa dần.

Tuy rằng tin tức này đến đây bất ngờ đầy kinh ngạc nhưng cũng không phải là một việc xấu, cho nên trong lòng Cường Tử không có buồn vui lẫn lộn nặng tựa trời giở, hắn chỉ có nỗi kinh ngạc không có liên quan đến buồn vui.

Lão Phật gia đi rồi, bà ngồi chiếc Rolls-Royce nổi tiếng khắp hang cùng ngõ hẻm ở Trường Xuân. Cáp Mô cuối cùng vẫn không phá được chọc xử nữ của anh ta, sau khi nhìn thấy cái đuôi cổ xe Rolls-Royce biến mất hắn có chút mất mát hiển rõ ra ngoài mặt.

Cường Tử một mình ngẩn ngơ ngồi ở trên ghế, trong giây lát như chợt nhớ ra cái gì từ trên ghế nhảy dựng lên chạy ra ngoài. Tìm kiếm trong đám người một lát biểu lộ kích động dần dần lạnh nhạt xuống, bởi vì Mạc Dịch không ở trong nhà.

Chu Bách Tước hỏi:

- Đang tìm sư phụ cậu à?

Cường Tử theo đó gật đầu, trong đầu hỗn loạn tứ tung. Nói thật chính hắn cũng không hiểu được mình tìm Mạc Dịch để làm cái gì, là muốn chứng thực lời của Đoan Mộc Tú Lão Phật gia hay là chỉ muốn nhìn tí mĩ sư phụ của mình. Lúc này hắn cũng không xác định được mình đang nghĩ cái gì, hoặc là hoàn toàn không suy nghĩ gì cả.

Có lẽ hắn thật sự muốn nhìn cho kỹ Mạc Dịch, cảm nhận Mạc Dịch ở bên cạnh mình. Sư phụ hắn không phải là người như sương mù không thấy bóng cao xa với không tới trong lời đồn kia, mà là lão đầu bếp động tới là đánh mắng cũng lộ ra mấy phần cưng chiều thân thiết với mình. Chỉ có nhìn Mạc Dịch, nhìn ông ở bên cạnh hắn, Cường Tử mới không cảm thấy mình vô dụng.

Cường Tử ích kỷ, điểm này hắn không bác bỏ.

Nếu như cho hắn một cơ hội chọn lựa, sư phụ của hắn là một nhân vật thần thoại cao lớn sừng sững như núi trong truyền thuyết, hoặc là lão đầu bếp lười thôi bần thủ lại còn què chân, Cường Tử nhất định sẽ không do dự mấy may chọn cái đằng sau.

Chu Bách Tước nhìn ra chỗ mất mát của Cường Tử, anh ta đi tới vỗ bả vai Cường Tử nói:

- Sư phụ cậu nói đi một chút đến tối sẽ trở về, tôi vốn muốn đi theo ông ta nhưng ông ta không chịu. Đã xảy ra chuyện gì?

Cáp Mô và Triệu Long Tượng cũng đi sang nhìn Cường Tử, bọn họ đều cảm thấy được nỗi bất an tỏa ra từ Cường Tử. Trong lòng Cường Tử quả thật có loại lo lắng sợ được sợ mất. Hắn không chối bỏ không tránh né còn hết sức kiêu ngạo đối với sư phụ của mình, ngược lại cũng bởi vì sư phụ quan tâm tới mình mà lo sợ ông sẽ càng lúc càng rời xa mình.

Cường Tử nặn ra một nét cười thật tươi với mọi người, nói câu không có việc gì sau đó xoay người vào trong nhà. Tôn Văn Văn đứng ở cửa ra vào đợi Cường Tử đi đến nắm lấy cánh tay của hắn, không có nói chuyện chỉ là cười dịu dàng với hắn.

Cường Tử cười nói lời xin lỗi với Tôn Văn Văn:

- Thực xin lỗi...

Tôn Văn Văn duỗi ngón tay ra che ở trên môi Cường Tử.

- Thực xinh lắm ba chữ này không có chút ý nghĩ nào cả, anh còn không còn biết nói... anh em yêu sao.

Trong tim Cường Tử đập mạnh, trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm.

- Mệt rồi à?

Tôn Văn Văn nhẹ giọng hỏi.

- Ừ, một chút.

- Vào phòng ngủ đi, em xoa bóp vai cho anh...

Hai má Tôn Văn Văn hơi đỏ lên, nang lúc này như đóa hoa đào nở rộ, xinh đẹp rực rỡ, thấm vào ruột gan. Cường Tử nhìn khuôn mặt tươi cười của Tôn Văn Văn trong lòng chợt thoải mái được mấy phần, một loại mềm mại dịu dàng nhưng yên lành như vậy hẳn rất thích có được.

- Được!

Tôn Văn Văn dựa sát vào bắp vai Cường Tử, đi chậm chậm theo Cường Tử lên cầu thang. Để cho bọn Chu Bách Tước mở to mắt nhìn bóng lưng hai người bọn họ tràn đầy hâm mộ, nhất là Cáp Mô, vẻ mặt hâm mộ đến mức đổ kị rất rõ...

- Ta trở về phòng ngủ một giấc...

Cáp Mô nói xong cũng muốn chuồn lẹ kết quả bị Triệu Long Tượng giữ chặt, Triệu Long Tượng giả bộ cười nhìn Cáp Mô hỏi:

- Là ngủ một giấc hay là trèo cửa sổ?

Cáp Mô đỏ lừ cả mặt nói:

- Ngủ, tôi dùng nhân cách đảm bảo.

Triệu Long Tượng nói:

- Ừ, tôi cũng mệt rồi, ngủ cùng nha.

Cáp Mô:

- Con không có thói quen ngủ cùng với đàn ông.

Triệu Long Tượng bật cười nói:

- Cậu xác nhận từng ngủ với đàn bà?

Cáp Mô nghiêm trang nói:

- Con quen ngủ một mình.

Triệu Long Tượng:

- Cậu đoán tôi tin không?

Cáp Mô:

- Bát Bách thúc chú nữ làm vậy sao, bốn người chúng ta ngủ cùng chỗ nhiều năm con nhớ rõ ràng hơn chú nha. Được rồi được rồi con sai rồi, con thừa nhận con muốn đi trèo cửa sổ, con lên trên phố đi dạo được rồi chưa?

Triệu Long Tượng:

- Đại Hùng, cùng Cáp Mô đi dạo phố...

Triệu Bá:

- Vâng! Được!

Cáp Mô:

...

Ở trong phòng ngủ Cường Tử, Tôn Văn Văn mềm mại cởi áo ngoài của Cường Tử ra, sau đó nói với Cường Tử:

- Nằm sấp trên giường nào. Em đắp bốp cho anh.

Cường Tử không quen, trên mặt đỏ lên một chút. Nhưng hắn làm bộ làm tịch ra vẻ đạo mạo lời lẽ chính nghĩa cự tuyệt Tôn Văn Văn, mà là thoải mái ngã xuống giường giang rộng hai tay hai chân ra. Chút cảm giác mát mát trong lòng mới rồi kia bởi vì Tôn Văn Văn có mặt dần dần tan dần, một loại cảm giác ấm áp trong nhà mới có dâng lên trong lòng.

Nói thật người nên thẹn thùng là cô giáo Tôn, bởi vì sau khi Cường Tử nằm sấp lại nàng mới nhận ra chưa bao giờ trải qua việc mát xa cho người khác. Nàng giơ tay ra áp lên áp xuống sau lưng Cường Tử nửa buổi, việc vốn cảm thấy đơn giản khi làm thực tế mới biết không phải việc nước đẩy thuyền trôi như là mình nghĩ.

May mắn, nàng xem qua không ít phim truyền hình.

Làm cho mình tỉnh táo lại cố gắng nhớ lại tỉ mỉ tất cả kiến thức có liên quan đến vấn đề này, nhưng càng cố gắng suy nghĩ lại càng mơ hồ, lúc bình thường nàng nằm dài trên ghế sofa xem phim truyền hình có rất nhiều tình tiết như bây giờ, không ngờ một chút ấn tượng cũng không có.

Cuốn cùng Tôn Văn Văn nghiêng chặt răng, cởi giày của mình sau đó nhanh nhẹn linh hoạt bò lên giường. Nàng giữ hô hấp mình ổn định, sau đó ngồi ở trên lưng Cường Tử...

Tôn Văn Văn duỗi đôi tay trắng nõn xinh đẹp như đóa hoa sen, nàng nhẹ nhàng xoa nắn trên lưng Cường Tử, chưa bao giờ tiếp xúc qua nhưng thứ này, khi mát xa không hề có kỹ thuật gì. Nàng chỉ là bằng cảm giác véo véo chọt chọt ở trên lưng Cường Tử. Chưa được một lát trên lưng của nàng đã ướt đầm, mát xa tất nhiên là không mệt mỏi, nguyên nhân chính là nỗi lo lắng của nàng.

Một đôi tay như ngọc xinh đẹp gần như hoàn mỹ êm ái dịu dàng ngoan ngoãn vuốt ve trên lưng Cường Tử, sức lực nàng sử dụng không lớn nhưng đem lại một loại cảm giác khó nói nên lời truyền vào trong tim Cường Tử. Tôn Văn Văn hết sức chăm chú mát xa thân thể Cường Tử, việc làm rất bình thường giữa các cặp vợ chồng lúc này nàng ngược lại làm rất chuyên chú.

Mái tóc đen nhánh như mun rủ xuống, có một sợi tóc dne rơi ở trên cổ Cường Tử. Theo động tác Tôn Văn Văn sợi tóc qua lại nhịp nhàng, mái tóc chuyển động ở trên cổ khiến cho trong lòng Cường Tử cũng có chút sáng khoái khó kiềm chế được.

Nếu như nhìn từ đằng sau lưng Tôn Văn Văn, lúc này bóng hình của nàng ngồi ở trên lưng Cường Tử như một tuyệt tác hoàn mỹ. Đường cong mê người phác họa thân hình của nàng vô cùng tỉ mỉ, hai bờ vai thon gầy khéo léo đưa lên hạ xuống và phần lưng hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, còn có cặp mông xinh đẹp mảnh khảnh như hai nửa mặt trăng tròn mềm mại đàn hồi nhún lên nhún xuống bên dưới.

Dù cách làm của nàng không lưu loát, nhưng Cường Tử lại hưởng thụ được mọi thứ ở trong đó.

Theo bàn tay Tôn Văn Văn chơi đùa qua lại mềm mại trên lưng hắn, bắt đầu còn bởi vì không biết sai chỗ nào mà cơ bắp căng cứng dần dần thoải mái, Cường Tử theo đó nhắm mắt lại, chỉ một lát sau thoải mái nhẹ rên lên thành tiếng.

Tôn Văn Văn nghe thấy Cường Tử lên tiếng cũng thở dài một hơi, này giờ thậm ngẫm nghĩ trách cứ trong lòng không biết cách nào để cho đàn ông của mình thoải mái cũng bớt đi một chút.

Chỉ là theo động tác của nàng, nàng chợt nhận ra hơi thở Cường Tử càng nặng nề, điều này khiến cho chính nàng từng nếm trải qua mùi vị phong tình cũng đỏ mặt, nhịp tim đập cũng bắt đầu tăng tốc lên dần dần, đến cuối cùng hô hấp của chính nàng cũng càng lúc càng dồn dập.

Cường Tử nằm sấp ở trên giường cảm thấy chỗ khác thường của mình, vật dưới háng kia không hề có liên si dựng thẳng lên khiến cho hắn có cảm giác khó chịu. Hắn mở mắt ra muốn quay đầu lại nói chuyện với Tôn Văn Văn, vừa quay đầu nhìn thấy ngay được bàn chân mềm mại trắng nõn của Tôn Văn Văn.

Nguyên nhân bởi vì trong nhà thật ấm áp, Tôn Văn Văn mặc một chiếc váy dài. Bộ quần áo này còn là Cường Tử đi tòa nhà Đông Đỉnh Quốc Tế bảo Chu Bách Tước mua về cho nàng, còn có vài món quần áo thay đổi. Chỉ là dựa theo quần áo mua được mặc trên người Tôn Văn Văn vừa hợp, có thể thấy Chu Bách Tước cũng là một người có kiến thức.

Bởi Vì ngồi xổm ở trên người Cường Tử cho nên váy cuốn lên phía trên, hơn nữa nàng còn không ngừng chuyển động cho nên một đôi chân đẹp có đến gần tám phần lộ ra bên ngoài. Cường Tử vừa quay đầu thì đôi chân trắng nõn đập vào mắt, còn có hương thơm mê người xông vào mũi. Bởi vì vừa mới tắm rửa không lâu, mùi hương trên cơ thể Tôn Văn Văn càng tỏa ra nồng đậm khiến cho Cường Tử trong nháy mắt rơi vào tình cảnh mất đi ý thức.

Cường Tử không phải một chân quân tử ôm ở trong lòng không loạn càng không phải là nguyệt quân tử ra vẻ đạo mạo, cho nên hắn biểu hiện trắng trợn đôi mắt muốn chiếm hữu đôi chân xinh đẹp trắng tươi của Tôn Văn Văn. Nhìn chằm chằm chân của Tôn Văn Văn, dùng hết sức nhìn.

Làm như cảm thấy được khác thường của Cường Tử, Tôn Văn Văn vô ý liếc nhìn Cường Tử. Kết quả vừa hay nhìn thấy con người đã mở trũng đầy tia máu của Cường Tử. Nhìn thấy trong con người Cường Tử ngọn lửa dục vọng khó kiềm nén, Tôn Văn Văn nhìn người ra không tự chủ được run rẩy rất khẽ.

Chậm rãi cúi thấp người, Tôn Văn Văn áp thân thể vào người Cường Tử. Hai thứ mềm mại trên ngực nàng chạm vào như có như không trên lưng Cường Tử, hai người thời khắc này đều có chút cảm giác chập chờn.

- Chồng à, thiếp yêu chàng.

Tôn Văn Văn ghé sát bên tai Cường Tử nói khẽ.

Những lời này thật giống như một chất xúc tác hoàn toàn thúc đẩy hết tất cả dục vọng của Cường Tử, hắn lật phắt người lại nhấc Tôn Văn Văn ở trên lưng ngã ngửa xuống giường. Ngay lập tức lật người lại đè ở trên cơ thể hoàn mỹ khiến cho lòng người muốn nổ tung. Thời khắc này đôi mắt Cường Tử đã hóa thành màu đỏ, hắn thật giống một con thú hoang đói khát thở ra hơi thở nặng nề, trên khuôn mặt vốn xinh đẹp bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt hết sức dữ tợn.

- Văn Văn...

Cường Tử gọi tên, giọng nói từ trong cổ họng của hắn khàn đặc.

Tôn Văn Văn đỏ mặt nhưng không nhắm hai mắt lại, nàng bị Cường Tử đè cho nên thở hổn hển nhẹ nhàng. Nhìn đôi mắt của người yêu, nàng cảm thấy hạnh phúc tới kịch liệt như vậy, cũng an ổn như vậy.

- Em... muốn được không?

Nàng dùng giọng nói gần như thể nghe thấy hỏi.

Cường Tử nhẹ gật đầu, con người thiêu đốt lên ngọn lửa dục vọng.

Tôn Văn Văn nhẹ nhàng giơ tay lên đẩy Cường Tử sang một bên, sau đó nàng ngồi chồm hổm bên cạnh Cường Tử, cúi người xuống động tác mềm mại cởi từng cúc áo trên quần áo Cường Tử. Nàng nhấc cặp mông tròn trịa lên, chỉ nhìn thôi đã có thể hấp dẫn cảm giác nguyên thủy nhất kích động nhất của đàn ông.

Sau khi cố sức cởi quần áo Cường Tử, Tôn Văn Văn đỏ mặt cởi quần áo của mình ra. Nàng nhẹ nhàng hôn trên mặt Cường Tử, sau đó ghé sát ở bên tai Cường Tử nói:

- Chồng à, hôm nay thiếp ở phía trên...

170. Chương 170: Đường Về, Cũng Là Đường Xuống Suối Vàng

Trong phòng ngủ, một cảnh tượng ánh sáng mùa xuân xinh đẹp vô ngần, áo Tôn Văn Văn mới cởi ra được một nửa, Cường Tử giơ tay ngăn lại động tác của nàng, hấn rất ngang ngạnh túm cánh tay Tôn Văn Văn ép vào sau lưng, áo của nàng cứ như thế che chắn đôi gò bồng đào hồng hào như đóa hoa rực rỡ.

Tôn Văn Văn ngồi ở trên người Cường Tử, bởi vì bị che mờ con mắt mất đi thị giác lại tăng thêm cảm giác. Nàng cảm thấy được rõ ràng Cường Tử nhẹ nhàng cởi bỏ dây cột áo ngực nhỏ nhắn ở trên cổ của nàng, áo ngực màu trắng lập tức rơi xuống. Sau khi mất đi trói buộc hai tòa non mềm run run bật ra, trên ngọn núi tuyết trắng phau phau hai điểm đỏ ửng rung động lòng người.

Cường Tử hé miệng dùng hàm răng nhẹ nhàng ngậm một nụ hoa đỏ bồng trong đó, dùng đầu lưỡi đùa bỡn từng chút một. Theo động tác mềm mại của hấn nụ hoa bắt đầu dần dần dựng đứng lên, thân thể Tôn Văn Văn run rẩy một hồi sau đó từ trong cổ họng nàng rên khẽ tiếng ư ử làm cho người ta mất hồn.

Cường Tử ngẩng đầu, cởi bỏ áo của Tôn Văn Văn hôn đôi môi của nàng, gò má, sau đó hôn xuống cần cổ từng tắc xuống dưới. Trên cổ Tôn Văn Văn để lại dấu vết nước bọt lấm đốm, nhất là trên hai nhũ hoa mềm mại nhưng không mất đi đàn hồi, trắng nõn và phơn phớt hồng còn thêm nước bọt bôi lên chọt lóe lên, một bức phong cảnh tuyệt đẹp này khiến cho mạch máu của người ta căng lên muốn vỡ.

Cường Tử nâng chậm chậm thân thể Tôn Văn Văn lên, sau đó vùi đầu vào khu rừng đen mướt giữa hai chân nàng. Duỗi ra đầu lưỡi liếm lấy cái hạt nổi lên nho nhỏ màu phần hồng kia, Tôn Văn Văn co rúm thân thể lại.

Nàng tuột áo qua khỏi đầu mình vớt xuống, mái tóc đen mướt lập tức bị rối tung. Trên khuôn mặt xinh đẹp không tì vết như có một ánh lửa kiêu diễm, một cặp người xinh đẹp như có thể chảy ra nước. Đôi lông mi mảnh như sợi chỉ của nàng nhìn Cường Tử, sau đó cúi đầu hôn hấn.

Đầu lưỡi hai người quấn quít kịch liệt lấy nhau, một nụ hôn này dường như cắt đứt dây trói. Giờ khắc này trong khoảng khắc này đã thành vĩnh hằng, cả hai đều trầm mê thật sâu ở trong cảm xúc nóng như lửa.

Nhẹ nhàng nâng cặp mông lên, Tôn Văn Văn duỗi tay vịn chặt khúc lửa nóng dựng thẳng. Trong con người tràn ngập ánh nắng mùa xuân của nàng đều là yêu thương, lông mi như sợi chỉ đoạt mất hồn phách con người.

Chậm rãi hạ dần thân thể xuống, chỗ dựng thẳng của Cường Tử bị một mảng ướt át ẩm áp bao lấy.

Cả hai không ai bảo ai phát ra một tiếng hô thấp, ở thời khắc đó cơ thể tan ra hợp thành một khối.

Mãi đến lúc ăn cơm tối Tôn Văn Văn mới nắm tay Cường Tử từ trong phòng đi ra, cả hai dù đã sửa sang ngay ngắn quần áo nhưng vẫn không thể nào che giấu nét xuân tình trên mặt. Nhất là Tôn Văn Văn, sau khi trải qua một phen sóng to gió lớn lại càng có vẻ xinh đẹp mê người. Nàng như không thể nào chống đỡ nổi thân thể dựa toàn thể cơ thể vào trên người Cường Tử. Dáng đi bởi vì vừa mới điên cuồng một hồi mà có chút không khỏe cho nên hết sức treu người khác.

Lông mi của nàng như sợi chỉ, một khuôn mặt đẹp thỏa mãn và hạnh phúc.

Từ trên lầu đi xuống, thân thể của nàng còn chưa có bình phục được từ trong màn chiến đấu kịch liệt vừa rồi. Nụ hoa kiêu diễm trên ngực còn chưa có thư giãn, mà ở chỗ kín cũng có chút đau đớn.

Ngược lại Cường Tử sau một phen đại chiến tinh thần khá hơn một chút, buồn bực và mất mát trước đó giờ khắc này đã biến mất không thấy đâu nữa. Khi cả hai chiến đấu kịch liệt trên giường Tôn Văn Văn vừa đón nhận từng cú va chạm của Cường Tử, vừa nhẹ giọng an ủi Cường Tử. Khúc mắc dần được cởi bỏ trong khe nước ẩm áp của nàng, hấn đã thích ứng được với thân phận của Mạc Dịch.

Dù cho sự phụ của hấn đỉnh thiên lập địa cái thế anh hùng hay là lão đầu bếp lôi thôi lù lù biếng còn bị què một chân, Mạc Dịch vĩnh viễn là sự phụ của hấn, là sự phụ hiểu hấn rõ nhất.

Tôn Văn Văn dựa sát vào Cường Tử cùng nhau xuống lầu, đi tới chân cầu thang bởi vì bước chân hơi lớn mà khẽ nhũn mảy. Dù sao nàng về mặt này còn là một phụ nữ chưa có nhiều kinh nghiệm cũng như kỹ năng,

đây cũng chỉ là lần thứ hai làm chuyện tình ái của nàng phải đón nhận Cường Tử như hổ như báo xung phong liều chết khó tránh khỏi hơi không được khỏe.

Cáp Mô bưng một mâm thức ăn từ trong nhà bếp đi ra vừa hay nhìn thấy bộ dạng ngọt ngào của hai người, Cáp Mô không khách sáo đưa mâm thức ăn cho Cường Tử giẫm chân giận dỗi trở vào nhà bếp giúp Chu Bách Tước lo liệu cơm tối. Tay nghề nấu ăn của Chu Bách Tước trong mấy người chỉ xếp sau Cường Tử, chính anh ta cũng từng nói mình là một người đàn ông đảm đang, ngoại trừ không sinh con chuyện bọn phụ nữ làm được anh ta đều làm được.

Cao thủ Bát cực quyền đại thúc Chu Bách Tước đoan trang xinh đẹp tuyệt trần ngồi ở trên ghế đan áo len, cảnh tượng này không có đáng để cho bọn Cường Tử Cáp Mô sợ hãi như sóng dâng biển động gì cả.

Đại Hùng ngồi ngay ngắn ở trên ghế đầu một bên nghe radio một bên hoàn thành nhiệm vụ Chu Bách Tước sắp xếp cho cậu ta, dù việc rất nhỏ rất nhỏ nhưng cậu ta làm rất cẩn thận tỉ mỉ. Đại Hùng lột vỏ trứng muối, dùng vỏ trứng để đắp mặt...

Tôn Văn Văn cười ủy mị với Cường Tử:

- Em đi nhà bếp giúp họ một tay.

Cường Tử vốn yêu thương nàng muốn để cho nàng nghỉ ngơi một chút nhưng không có từ chối yêu cầu của người phụ nữ của mình đi xuống bếp, hấn cảm thấy nếu như từ chối lời của nàng, đó là tước đi quyền lợi tuyệt đối của nàng.

Cường Tử nhẹ gật đầu, Tôn Văn Văn mỗ nhẹ nhàng như con chuồn chuồn nước lướt qua trên mặt hấn một cái, nhanh chóng đi vào nhà bếp giúp Chu Bách Tước làm cơm tối. Cường Tử nhìn bóng lưng nàng thướt tha trong lòng dâng lên vài phần cảm giác thoải mái, đây làm một lại tình cảm gia đình ấm cúng.

Rất có khí khái của lão nhà giàu, Cường Tử đặt mông ngồi ở trên ghế sa on châm một điếu thuốc, cảm điều khiển từ xa trong tay chuyển kênh lung tung, suy nghĩ cũng không ở trong tiết mục ti vi.

Cẩn thận suy nghĩ lại lời nói mới nãy của Lão Phật gia Đoan Mộc tú, trong lòng Cường Tử nhớ lại từng chút từng chút nhưng chuyện cũ như sóng dậy triều dâng trong lời nói kia.

Kỳ hạn mười năm sắp tới rồi, đến lúc đó mình là một nhân vật như thế nào?

Mạc Dịch không về nhà, ông gọi điện thoại về nói gặp được một người bạn cũ muốn ôn lại chuyện xưa cho nên trở về muộn. Nhưng người bạn cũ kia là ai, Mạc Dịch chỉ nói Cường Tử cũng quen.

Nếu như nói lúc Cường Tử không biết Mạc Dịch là Trung Hoa Chấn Pháp Giả, hấn nhất định cho là mình có thể đoán ra được người bạn cũ của sư phụ mình là ai. Dù sao người quen của lão đầu bếp Mạc Dịch nhỏ đến mức đáng thương, tất cả người quen cộng lại số lượng cũng không tới mười đầu ngón tay. Hiện tại Cường Tử không dám xác định.

Ngay khi Cáp Mô lần nữa bưng một mâm thức ăn đi ra nhìn Cường Tử ngông nghênh ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, anh ta cơn tức đã đến cực điểm.

- Cường Tử ta hận người!

Cáp Mô hung hãn nói một câu, điều này làm cho Cường Tử không giải thích được.

Bị cắt đứt suy nghĩ Cường Tử quay đầu lại kinh ngạc nhìn Cáp Mô hỏi:

- Tôi thì thế nào?

Cáp Mô nhảy ngay sang nắm lấy cổ áo Cường Tử giận dữ hét:

- Người nha vừa nãy khi trên lầu không thể vắn âm thanh nhỏ lại à! Làm việc to tiếng như vậy không có gì khác so với xem truyền hình trực tiếp! Ta hoài nghi ngươi là cố ý, cố ý kích thích ta!

Cường Tử ửng hồng, ngượng ngùng cười nói:

- Cái này... lúc ấy... Anh cũng biết, việc này không thể tự mình làm chủ được a.

Cáp Mô kêu lên:

- Thúi lắm! Không tự mình làm chủ được thì cũng phải thay người khác suy nghĩ a. Cáp Mô ca của người còn là một chàng trai thuần khiết, người làm việc lớn tiếng như vậy không phải cố ý khoe khoang thì là gì!

Cường Tử...

Ý thức được mình có chút lỗ lòi, sắc mặt Cáp Mô đỏ lên giải thích:

- Đương nhiên, với vẻ bề ngoài phong lưu phóng khoáng của Cáp Mô ca của cậu, hơn nữa bá đạo lại không mất đi dáng vẻ mềm mại cũng không phải không có em gái nhỏ như hoa như ngọc theo đuổi ta. Chỉ có điều vì luyện công nhất định phải giữ gìn thân đồng tử, cho nên mới...

Cường Tử vẻ mặt thật thà gật đầu nói:

- Đúng vậy, Cáp Mô ca là người văn võ song toàn. Chỉ là tiểu cô nương da mặt như bánh xe lửa sắp thành đội chờ anh sung hạnh cũng không phải ít, tôi tuyệt đối tin tưởng anh có sức hút mê người nghiêng nước nghiêng thành trên đời không có người thứ hai.

- Hừ! Coi như cậu có chút hiểu biết.

Cáp Mô hầm hừ nói.

Cường Tử cười nói:

- Cáp Mô ca đừng nóng. lát nữa ăn cơm xong tôi đi theo anh đi Lương Chung được không?

Cáp Mô cường khúc khích nói:

- Được!

Ăn xong cơm tối Tôn Văn Văn đề nghị muốn đi dạo, Cường Tử ước gì thoát khỏi nụ cười đùa cợt của Cáp Mô và Chu Bách Tước một người sáng sủa một người ra dáng tổ hợp thành ánh mắt nghiêng ngả nhìn hẩn, cho nên nắm tay Tôn Văn Văn chạy chậm ra khỏi cổng Húc Nhật Nhất Phẩm.

Hai người đi rồi Cáp Mô thấp giọng hỏi Chu Bách Tước:

- Có ghi âm lại không?

Chu Bách Tước giơ điện thoại trong tay nói:

- Có, điện thoại của tôi không những trữ được dung lượng lớn, chất lượng ghi âm cũng khá tốt. Nhưng đáng tiếc không có quay phim, nếu Bách Bách thúc của cậu không ngăn cản tôi đã trèo cửa sổ chụp ảnh lại rồi.

Cáp Mô nói:

- lát nữa cho tôi mượn nghe thử xem!

Chu Bách Tước:

- Hi hi,... Nghe cũng được, một người năm mươi đồng!

Cáp Mô:...

Tôn Văn Văn và Cường Tử ghé chặt tay nhau chậm rãi bước đi trong bóng đêm, gió đêm mang mát thấm vào ruột gan. Tôn Văn Văn mặc một bộ váy dài, bên ngoài khoác một chiếc áo bằng nhung màu xanh thu hút vô số ánh mắt của người trên đường.

Tôn Văn Văn cao khoảng một thước sáu tám, dù không tính là cao nhưng tỷ lệ cân đối với vóc dáng. Thân hình của nàng hoàn toàn hợp với tỷ lệ hoàng kim, như con chim nhỏ dựa vào Cường Tử ở bên cạnh làm say mê vô số các con bé ngang qua.

- Chồng à, có chuyện em muốn thương lượng với anh.

Tôn Văn Văn nói, nàng thật giống như một cô gái mới về nhà chồng, ngoan ngoãn phục tùng Cường Tử.

- Hả? Nói đi.

Cường Tử lên tiếng.

- Em không muốn về Đông Đình.

Tôn Văn Văn dừng bước, nàng nắm lấy tay Cường Tử, một cặp người lặng lẽ như nước mùa thu nhìn vào đôi mắt Cường Tử, như muốn tìm ra được đáp án từ trong ánh mắt của hắn.

- Nhưng... Người nhà của em, công việc của em...

Cường Tử do dự một chút nói.

Tôn Văn Văn khẽ cười một tiếng, mái tóc của nàng theo gió đêm nhẹ nhàng bay múa, một khuôn mặt mê hoặc chúng sinh.

- Đừng lo điều này, em có quyền tự lựa chọn hạnh phúc cho mình.

Tôn Văn Văn vừa cười vừa nói.

- Ủ, vậy không cần trở về nữa.

Cường Tử cười nói:

- Sau này anh truyền chức bảo mẫu cho em, phải phục vụ ông chồng em chu đáo biết không?

Tôn Văn Văn đỏ mặt lên cười nói:

- Nô tỳ tuân mệnh.

Cường Tử giơ tay vuốt nhẹ trên mũi nàng một cái, cô gái kia khẽ dựa ở trên đầu vai của hắn.

Hai người rơi vào một loại cảm giác yên lặng chưa bao giờ có, đều theo đó đắm chìm ở trong hạnh phúc không nói nên lời này.

Bỗng nhiên!

Cường Tử cảm giác được một luồng sát ý lạnh như băng từ phía sau lưng đánh tới!

Hắn ôm lấy Tôn Văn Văn nhảy sang một bên phóng đi, một thanh dao găm sắc bén lạnh lẽo cắm phập vào vị trí hắn vừa đứng lúc này.

Người đàn ông trung niên cầm trong tay con dao găm mặc một bộ quần áo quân nhân đã cũ, y nắm chặt dao găm tay còn đang run rẩy, nhất là một cặp người giống như có ngọn lửa cừu hận đang thiêu đốt. từ nơi đó có thể nhìn ngọn lửa thù hận và thân thể run rẩy khó thể nào che giấu được. Lúc này trong lòng y có làn sóng đang khuấy động mãnh liệt cỡ nào.

- Là chú!

Cường Tử nhận ra người đánh lên mình, chính là cao thủ trong quân đội theo bên cạnh Lý Nham.

- Là tao! Mày đi chết đi!

Diệp Tuyết rống giận một tiếng, sau đó lao thẳng đến. Y giờ đây đã không còn tố chất của một cao thủ đúng mực, hoàn toàn là một kẻ điên dùng mạng đổi mạng.

Dao găm điên cuồng múa may, mỗi một chiêu đều thẳng vào chỗ hiểm của Cường Tử.

Cường Tử bảo vệ Tôn Văn Văn sau lưng, sau đó dùng ngón tay như kìm sắt kẹp lấy dao găm của Diệp Tuyết. Diệp Tuyết dùng sức kéo mấy lần không thể rút dao găm về, y rống giận một tiếng buông dao găm ra dùng tay không đánh tới.

Y như kẻ điên, ra tay hoàn toàn không theo một lối võ công nào.

Cường Tử đơn giản đánh ngã y xuống đất, sau đó bắt được mạch môn của y quát:

- Đã tha cho các người về Đông Đình, tại sao còn muốn đến đây!

Trong đôi mắt Diệp Tuyết đều là lửa giận, y vùng vẫy vài lần quát Cường Tử:

- Mày là cầm thú! Nếu như đã giết nó rồi, tại sao còn muốn cắt đầu của nó mang đi!

Trong mắt y đầy tia máu, trong như kẻ điên mới từ trong bệnh viện ra.

- Ai? Tôi giết ai?

Cường Tử nhướn mày hỏi, hần như hiểu được cái gì đó.

- Còn giả dối! Đã giết người tại sao không dám thừa nhận!

Diệp Tuyết nhìn Cường Tử hét lớn.

- Chú là nói... Lý Nham chết rồi?

Cường Tử hỏi ngược lại.

Diệp Tuyết thần sắc cứng đờ, y nhìn chăm chú gương mặt Cường Tử, lại phát hiện đối phương hình như thật sự không biết Lý Nham đã chết.

Cường Tử từ nét mặt của y đã biết câu trả lời, giờ khắc này lòng của hắn chợt dâng lên nỗi lo lắng. Một loại đau nhức từ trong nội tâm bỗng nhiên dâng lên, hắn nắm đấm Diệp Tuyết lên nói:

- Là ai! Ai giết cậu ta rồi!

Diệp Tuyết thân thể chấn động, y thì thào hỏi:

- Thật không phải là cậu giết hắn?

- Mang tôi đến hiện trường.

Cường Tử giống như một con dã thú thích máu, một tay xách Diệp Tuyết lên.

Trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy, khuôn mặt tươi cười đầy ánh sáng mặt trời kia, luôn chủ động cùng mình nói chuyện ở trường Nhất Trung thành phố Đông Đỉnh, luôn muốn mình trở thành bạn bè! Không được chết!

171. Chương 171: Thỏ Khôn Có Ba Hang

Lúc Cường Tử đến toàn nhà Đông Đỉnh Quốc Tế nơi này đã bị phía cảnh sát phong tỏa, hắn ở trước cửa do dự một lúc cuối cùng không có xông vào. Hắn một tay nhấc Diệp Tuyết xoay người đi thẳng, người lính đặc công xuất ngũ này ở trong tay Cường Tử thật giống như một con chim cú không có tí sức chống trả.

Mang Diệp Tuyết chạy như bay thẳng một mạch về đến Húc Nhật Nhất Phẩm, sau khi vào cửa Cường Tử nhìn thấy Tôn Văn Văn đã đứng ở trước cửa đợi hắn. Vốn đang nổi giận đùng đùng nhìn thấy người phụ nữ của mình giống như một hồn vọng phu đứng sừng sững chờ mình, trong lòng dâng lên một loại cảm giác ảm áp khiến cho hắn ổn định lại tâm trạng.

Tôn Văn Văn đón Cường Tử đi vào giữ chặt cánh tay của hắn sau đó cười ôn hòa, nàng không có hỏi dò Cường Tử đi làm cái gì, chỉ nói một câu.

- Đừng nóng vội, chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết.

Đây là chỗ thông minh của Tôn Văn Văn, nàng từ biểu lộ trên mặt của Cường Tử khi vào cửa đã biết người đàn ông của mình gặp phải chuyện không giải quyết được, từ đầu lông mày nhíu chặt của Cường Tử nàng biết người đàn ông của mình bây giờ trong lòng chắc chắn rất nóng nảy. Dù rằng nàng cũng lớn hơn mấy tuổi so với Cường Tử nhưng nếu như đã chấp nhận Cường Tử là người đàn ông của mình, vậy thì việc Tôn Văn Văn lo lắng sẽ do đó mà đứng về phía suy nghĩ của Cường Tử.

Nàng ra vẻ thản nhiên cười nói với Diệp Tuyết:

- Mời vào!

Hai chữ đã khiến trong lòng Diệp Tuyết cắn rứt, cũng không chỉ ý nghĩa trong từng chữ, còn có thái độ bên trong đó, đó chính là Tôn Văn Văn đang nói tôi không có để ý đến thái độ lỗ mãng của anh. Khi một người

phụ nữ biểu hiện ra đầy đủ khí phách, thường cần phải chú ý tới đàn ông như thế nào mới có thể có được phụ nữ như vậy.

Diệp Tuyết nói thật xin lỗi rất áy náy, sau đó cúi đầu đi vào phòng khách Húc Nhật Nhất Phẩm.

Sau khi vào cửa mấy người bọn Chu Bách Tước đều ra nghênh đón, Cáp Mô ca chạy ra ra sức kéo Cường Tử nhìn qua một lượt sau đó mới yên tâm. Anh ta nhìn lướt qua Diệp Tuyết đằng sau Cường Tử, vẻ mặt thù địch. Hai người Chu Bách Tước và Triệu Long Tượng, không có biểu lộ ra cái gì. Vẫn là Triệu Bá thắng thần nhất, cậu ta chạy tới một tay nắm áo Diệp Tuyết xách lên quát:

- Chính là người muốn giết Cường Tử?

Thân thể và cân nặng đã cho Triệu Bá khí phách không ai sánh nổi, ở thời khắc này cậu ta không còn khờ ngốc ôn hòa hiền hậu như ngày xưa. Một đôi mắt hổ nhìn trừng trừng thẳng vào Diệp Tuyết làm cho kẻ kia có áp lực nặng như núi lớn đè xuống, còn có một luồng sát ý ngập trời.

Đã khiến cho một người như Triệu Bá động sát cơ, rõ ràng có thể thấy được địa vị của Cường Tử trong suy nghĩ của cậu ta.

Cường Tử đi sang giữ chặt ta Triệu Bá nói khẽ:

- Đại Hùng, buông anh ta ra, chẳng qua là hiểu lầm.

Triệu Bá ừ một tiếng thuận tay ném Diệp Tuyết trên đất, Diệp Tuyết lùi về sau đúng hai bước mới đứng vững đôi chân. Thời khắc này y bỗng nảy sinh một cảm giác vô lực đè nặng trong người. Khi còn trong quân đội đặc công y là nhân vật mũi nhọn, nhưng sau khi gặp được Cường Tử y mới phát hiện mình chẳng qua là giống một kẻ vẫn luôn cho rằng mình mạnh mẽ mà thôi.

Mỗi người trong phòng này, bao gồm cả Tôn Văn Văn trông có vẻ mềm mại uyển chuyển không có một người nào bình thường. Đương nhiên đây chỉ là cảm giác sai lệch của y, hoặc có thể nói bị nổi tự ti hoàn toàn khuất phục.

Cường Tử ra hiệu với hai người Chu Bách Tước và Triệu Long Tượng mình không có việc gì, hẳn sau khi uống một chén nước ngồi ở ghế sofa châm một điếu thuốc, lúc này mới ngẩng đầu nói với Diệp Tuyết:

- Ngồi đi, vừa nảy thái độ tôi không tốt. anh đừng để trong lòng nhé.

Diệp Tuyết do dự một chút không có ngồi xuống, y nhìn chăm chú khuôn mặt Cường Tử hỏi:

- Thật không phải là cậu giết tiểu Nham?

Cường Tử khoát tay nói:

- Vấn đề này không cần phải hỏi lại, ta nếu như thật có thể hạ thủ giết cậu ta, chú bây giờ cũng chẳng còn sống. Bây giờ chú nói hết mọi chuyện xảy ra, tôi muốn biết tất cả chi tiết.

Chu Bách Tước ngồi xuống kế bên Cường Tử nhẹ giọng hỏi:

- Lý Nham chết rồi sao?

Cường Tử nhẹ gật đầu sao đó nói với Tôn Văn Văn:

- Em về phòng trước đi, được không?

Tôn Văn Văn rót cho mỗi người một tách trà nóng kể cả Diệp Tuyết, sau dịu dàng cười nói với Cường Tử:

- Ủ, em đi trước, nếu như anh khuya mới trở lại, em sẽ đi ngủ trước không đợi anh đâu.

Cường Tử áy náy nói với nàng:

- Ủ, em ngủ trước đi.

Tôn Văn Văn nói với Diệp Tuyết đang sắp xếp suy nghĩ rồi rấm hết sức mờ mịt của mình:

- Có một số việc dễ dàng bị xem nhẹ bỏ đi chính là bởi vì nguyên nhân suy nghĩ theo thói quen. Anh có thể suy ngược lại, vậy thì có thể dễ dàng nhớ lại.

Diệp Tuyết cảm động liếc nhìn Tôn Văn Văn nói cảm ơn.

Tôn Văn Văn mỉm cười gật đầu sai đó lên lầu, nàng từ rất lâu đã biết Cường Tử cũng không phải một học sinh bình thường, mà bây giờ lời nàng nói với Diệp Tuyết, chỉ là muốn giúp đỡ cho người đàn ông của mình, cũng không có gút mắc gì khác cả.

Đây là Tôn Văn Văn cô gái thuần khiết nhưng cũng không phải là một bình hoa, nhưng trái lại, nếu như nàng chỉ vận dụng đầu óc của mình đi làm thứ gì đó, chỉ sợ có rất ít đàn ông có thể là đối thủ của nàng.

Vì trà nóng trong tay và ánh mắt dịu dàng của Tôn Văn Văn, Diệp Tuyết dần dần ổn định lại. Y cẩn thận nhớ lại sau đó nói với Cường Tử:

- Sau khi tôi bị cậu đánh ngất xỉu, tỉnh lại mắt nhìn thấy đầu tiên là xác của tiểu Nham. Đầu của nó đã bị người ta cắt mang đi mất, chỉ còn lại một cổ thi thể không đầu đã lạnh cứng. Tôi quan sát qua vết thương trí mạng của nó là ở sau lưng, là bị người ta đâm một đao nát tim mà mất mạng.

- Người giết nó nhất định là cao thủ, Tiểu Nham theo tôi tập luyện cách chiến đấu gần mười năm. Nó tuy rằng chưa bao giờ so tài ra tay với người khác, nhưng tôi tin rằng luận về bản lãnh nó bây giờ đã ở trên tôi. Trên người nó chỉ có một vết thương lấy đi tánh mạng, nói cách khác thực lực của đối phương hơn xa so với nó, cho nên tôi mới có thể nghĩ đến người giết nó trước tiên là cậu.

Diệp Tuyết nhìn Cường Tử nói:

- Dù sao sau khi đến Đông Bắc cậu là người có bản lãnh giỏi nhất tôi từng thấy qua. Có thể một chiêu đánh ngất xỉu tôi, đáng phải nghi ngờ nhất, cho nên xin cậu thứ lỗi.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Sau khi các người đến Đông Bắc có từng liên hệ với người nào khác không? Có đắc tội với người nào hay không?

Diệp Tuyết sau khi suy ngẫm một chút nói rất chắc chắn:

- Không có, Tiểu Nham từ khi đến đây người nó vẫn luôn chú ý tới là cậu. Ngoại trừ tiểu thư họ Trần kia cũng không có liên hệ qua với người nào khác, hơn nữa lần này chúng tôi tới rất bí mật đến ngay cả người nhà họ Lý cũng không biết, cho nên...

Y chưa nói hết, Cường Tử biết rõ ý của y. Cho nên đến bây giờ vẫn chỉ có Cường Tử là kẻ bị hiềm nghi lớn nhất giết chết Lý Nham, đây không phải sự thật không thể thừa nhận. Điều này cũng khó trách Diệp Tuyết liều lĩnh chạy tới đánh lén Cường Tử, đối lại một người nào khác cũng đều sẽ coi Cường Tử là hung thủ giết người.

Lông mày Cường Tử nhíu lại hỏi:

- Ý của chú là nói chú lúc tỉnh lại chỉ có thi thể Lý Nham, Trần Tử Ngưng cũng không còn ở đó?

Diệp Tuyết nhẹ gật đầu nói:

- Vâng, không còn ở đó.

Trong lòng Cường Tử căng thẳng hẳn lên, hẳn đứng phắt dậy nói với Cáp Mô:

- Cáp Mô ca theo tôi ra ngoài một chút!

Sau đó hắn vừa đi vừa nói với Diệp Tuyết:

- Chú suy nghĩ tiếp đi, nghĩ được điều gì thì nói với bọn họ!

Hắn chỉ vào bọn Chu Bách Tước nói.

Triệu Long Tượng đứng lên hỏi:

- Cường Tử cậu đi đâu vậy?

Cường Tử lúc này đã lao ra khỏi nhà, giọng nói truyền lại từ phía xa:

- Đi cứu người!

Đợi giọng nói biến mất hai người Cáp Mô và Cường Tử đã biến mất ở trong bóng đêm, kể ra về mặt tốc độ thân pháp trong mấy người ở đây có thể miễn cưỡng đánh đồng cùng Cường Tử chỉ có mỗi Cáp Mô, hơn nữa kỹ thuật truy tìm dấu vết và tìm kiếm độc nhất vô nhị của Cáp Mô, chỉ một mình anh ta đi theo cũng đủ rồi, những người khác để ở nhà ngược lại còn tốt hơn.

Tình hình bây giờ không có gì ở trong lòng bàn tay, mặc kệ đối phương là ai có thể ra tay giết người trong khoảng thời gian Diệp Tuyết bất tỉnh sau khi hắn đi, chỉ có thể nói rõ còn có một kẻ thứ ba theo dõi Lý Nham ngoài hắn ra. Cường Tử chỉ mang theo Cáp Mô nguyên nhân khác còn là bởi vì Tôn Văn Văn, có Đại Hùng, Triệu Long Tượng và Chu Bách Trúc cũng coi như có thể ứng phó được chuyện đột ngột xảy ra.

Bây giờ Cường Tử hết sức hối hận không có giữ lại cái tên Yêu Ma kia, với cơ thể cứng cáp thể chất biến thái của tên đó, an toàn của mọi người ở Húc Nhặt Nhất Phẩm không chỉ tăng lên một bậc.

- Còn nhớ được Trần Tử Ngư sống ở nơi nào không?

Cường Tử vừa bay vừa hỏi Cáp Mô.

Cáp Mô trả lời:

- Nhớ rõ, cậu bảo tôi đi theo cô ta vài ngày. Cô gái này có ba chỗ ở thành phố Trường Xuân, rõ ràng cô ta không tin bất cứ người nào. Nếu không phải đi theo mấy ngày như vậy, tôi cũng sẽ không nhận ra cô ta chơi trò thỏ khôn có ba hang.

Cường Tử nhướn mày, trong lòng dâng lên một nỗi dự cảm không hay.

Thỏ khôn có ba hang quả thật có chỗ tốt, nhưng cũng có chỗ sai lầm, đó chính là anh gặp phải nguy hiểm, ngay cả bạn bè của anh cũng koong thể xuất hiện ở trước mặt anh trước tiên.

Không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, cũng không có nghĩ có thể giữ được tính mạng của mình!

Cáp Mô nói ba chỗ ẩn náu của Trần Tử Ngư, Cường Tử hơi do dự nói:

- Chia nhau ra đi, anh đi chỗ thứ nhất, tôi đi chỗ thứ hai, nếu như đều không có thì tập chung ở chỗ thứ ba, thấy cô ta hãy gọi điện thoại cho tôi!

Cáp Mô gật đầu đáp một tiếng, thân thể nghiêng một cái chạy như bay về phía khác.

Ở trong bóng đêm Cường Tử thật giống như một con hùng ưng vỗ cánh bay lượn, hắn mặc dù không có cố gắng ẩn tàng thân hình nhưng vì tốc độ thật sự quá nhanh, hơn nữa tung người bay lên cao ở trên sân thượng các tòa nhà cao tầng không có ai chú ý đến thân hình lóe lên rồi biến mất của hắn. Mục tiêu của hắn là một căn nhà trọ hạng xoàng ngoài năm dặm. Điều này khiến cho Cường tử bất ngờ, Trần Tử Ngư một cô gái theo đuổi cuộc sống đầy đủ không ngờ sống ở một chỗ nhà trọ hạng xoàng như vậy.

Năm dặm, Cường Tử dốc hết tốc độ cực hạn bay chạy thẳng trên nóc tòa nhà còn phải xa hơn, nhanh hơn so với lái xe. Sau gần vài phút đồng hồ Cường Tử đã rơi trên nóc căn nhà trọ đó. Đây là một tòa nhà cũ kỹ năm tầng, cho dù trông có vẻ cũng không cũ nát lắm nhưng ít nhất cũng đã lâu hơn ba mươi năm rồi.

Cáp Mô nói qua gian phòng Trần Tử Ngư với hắn, cho nên Cường Tử nhảy thẳng từ tầng năm xuống một tay nắm lấy tấm phiên che ở tầng ba treo lủng lẳng trên ngoài cửa sổ, động tác linh hoạt còn nhanh nhẹn.

Một quyền đánh nát cửa sổ, Cường Tử cũng không có xem xét xung quanh hoặc đi vào gõ cửa, bây giờ vốn không phải nói chuyện lịch sự cái gì giả vờ dằn ông lịch lãm cái gì, hắn không có thời gian lo lắng hậu quả.

Thân thể lắt nhệ nhảy vào trong nhà, Cường Tử lục soát một vòng không có phát hiện hình bóng Trần Tử Ngư, dù còn sống hay đã chết, đều không có.

Nhưng không có thấy người cũng không thể khiến cho Cường Tử có chút yên lòng, ngược lại khiến cho trong lòng của hắn nóng vội và lo lắng càng thêm nặng nề.

Không chút do dự Cường Tử tung người nhảy từ lầu ba nhảy xuống, sau đó hướng phía chỗ ẩn náu thứ ba của Trần Tử Ngư. Trên đường khi nhận được điện thoại của Cáp Mô, ở chỗ thứ nhất cũng không thấy tung tích Trần Tử Ngư.

Cường Tử nghiêng rằng mắng một câu kỹ nữ điên khùng, sau đó lại tăng thêm tốc độ.

Chỗ ở tạm thời thứ ba của Trần Tử Ngư là một căn nhà bình thường, không ngờ là ở một khu vực ngoài thành phố. Từ trong thành phố đến khu vực ngoài thành phố lái xe chạy như điên thẳng một mạch cũng mất hai giờ, trong lòng Cường Tử càng nóng vội phát ra càng lúc càng nóng.

Mặc dù hẳn có tốc độ không phải người bình thường nào cũng có, nhưng khoảng cách dài như vậy khó bảo đảm sẽ không phát sinh ra cái gì.

Cường Tử không tiếc hao phí chân lực bức hết tiềm lực bản thân ra ngoài, thân hình của hắn đã hóa thành một bức màn ánh sáng. Cho dù người đi đường nhìn thấy thoáng quá, kẻ đó cũng chỉ có cảm giác có một làn gió thổi qua bên cạnh mà thôi.

Ngay khi Cường Tử rơi người ở trong sân ngôi nhà có năm gian ngói đất, vừa hay hắn nhìn thấy một cảnh tượng làm cho tim gan muốn nứt ra!

Trần Tử Ngư ở trong sân.

172. Chương 172: Không Điên (thượng)

Trần Tử Ngư mím chặt khoé môi, nét mặt của cô ta bình tĩnh thần kỳ thậm chí ngay cả một chút phần nộ cũng không có. Nói thật cô ta chưa hề nghĩ đến người đầu tiên tìm được mình không phải Lâm Cường mà là cái tên gương mặt đáng sợ đến cực điểm trước mặt này. Cô ta thậm chí từng ảo tưởng mình lúc ở trong phòng an tĩnh đọc sách Lâm Cường sẽ một cước đá mở cửa sau đó nhe răng cười đi vào, sau đó bóp chết mình đang sống sờ sờ ra đó.

Cô nói chung là ưa thích hoặc là có chút ảo tưởng của bệnh rối loạn thần kinh ám ảnh bản thân chết như thế nào, lúc rảnh rỗi hoặc là khi trong lòng cô quạnh cô ta cũng sẽ không tự chủ được nghĩ đến mình kết thúc cuộc đời như thế nào. Từ khi còn rất sớm trước kia cô ta cho rằng mình sẽ chết ở trong tay chính mình, hoặc là cắt mạch máu, hoặc là thắt cổ, thậm chí uống thuốc độc. Những chuyện này cô ta chưa từng nghĩ trở thành hiện thực, nhưng ngay cả chính cô ta cũng chưa hề nghĩ đến là sức chịu đựng của cô ta không ngờ vượt qua dự liệu của mình.

Về sau cô ta cho rằng mình sẽ chết ở trong tay của Lý Bát Nhất, gã đàn ông kia có quá nhiều bí mật hoặc gián tiếp hoặc trực tiếp tiến vào trong tai cô ta lại không thể nào từ bỏ yêu thích đối với thân thể của cô ta, điều này làm cho cô ta trong những ngày ban đầu nói chung có một loại cảm giác nguy hiểm rình rập như giẫm chân lên băng mỏng, mãi về sau cô ta phát hiện Lý Bát Nhất hoá ra thật sự không nỡ giết cô ta.

Lần đó khi cô không thể nhìn được nữa tát Lý Bát Nhất một cái bạt tai vang dội, từ trong đôi mắt Lý Bát Nhất bùng lên ánh nhìn lạnh lẽo như băng giá khiến cô gần như xác định mình sắp giải thoát tiến vào địa ngục, nhưng tiếc rằng là Lý Bát Nhất không ngờ áp chế đột ngột lửa giận sau đó phát tay áo mà đi.

Cô ta vẫn luôn cho rằng bản thân là một người sau khi chết sẽ xuống địa ngục không có xác suất một phần ngàn tiến vào thiên đường, cô ta là một phụ nữ có thể giới tinh thần khiết như pha la, chẳng những khó khăn với thể giới tư tưởng phải thuần khiết của người khác càng hà khắc đối với bản thân đến mức không thể thêm được gì. Chỉ có điều đáng thương là cô ta chẳng những không cách nào yêu cầu người khác tinh lọc tâm linh ngay cả chính mình cũng không thể nào ra vào nước bùn mà không nhiễm bẩn.

Có lẽ ai cũng không phải thánh hiền, thánh hiền chỉ là nhân vật trong truyền thuyết hơn nữa cũng không phải thật sự ngọc trắng không tỳ vết.

Người chân chính không may mắn thì vết hoặc là thân từ xưa đến nay chỉ có một người, ông ta tên gọi là Bàn Cổ, tinh khiết đến nỗi mục đích sống cũng chỉ để khai thiên tích địa sau đó chết đi mà thôi.

Trần Tử Ngư mỗi lần lúc trong lòng bức bối đều sẽ buộc mình làm một số việc để phân tán sự chú ý, bằng không trong đầu nàng một đống thứ rối loạn sẽ khiến cô nhìn không được sinh ra ý định trong đầu muốn

tự sát. Sau khi Lý Bát Nhất cưỡng gian cô, cô đã chết qua lần thứ nhất, sau khi uống hết cả một lọ thuốc ngủ cô bỗng nhiên cảm thấy mình nếu như là chết há không phải rất ngu ngốc sao?

Người cưỡng gian mình lẽ nào sẽ bởi vì cái chết của mình mà có chỗ tiếc hận hơn nữa điều tiếc hận là không thể thưởng thức xác thịt của cô ta nữa, nhưng không mất bao lâu sẽ quên mất cô ta đã từng tồn tại trên thế giới này. Chính như cuộc sống dân chúng bình thường sống hay là chết cũng không ghi vào sử sách, cô ta chết là đang kháng nghị thiên đạo bất công hay là khó chấp nhận mình?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận Trần Tử Ngư tự mình lái xe đi bệnh viện rửa ruột, sau khi bị tra tấn chết đi sống lại mới biết được thì ra chết so với sống còn dễ dàng hơn nhiều.

Người có dũng khí chết, không nhất định có dũng khí sống.

Trần Tử Ngư sau khi từ bệnh viện về nhà tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, đi ra ngoài sau thay đổi kiểu tóc dùng thẻ tín dụng của Lý Bát Nhất rút lại mua quần áo giày còn có một chiếc xe hơi, sau khi một hơi tiêu sạch mấy chục vạn đồng trong thẻ không có một chút gì lái xe mới chạy đến công ty Lý Bát Nhất, ngừng đầu ưỡn ngực đi vào sau đó dùng mũi giày dẫm tiền đá mở cửa phòng làm việc của Lý Bát Nhất, hất đầu ném ra một câu tiền tiêu sạch rồi sau đó đặt mông ngồi ở trong ghế sofa không nói lời nào.

Lý Bát Nhất ngạc nhiên, ngay sau đó thoải mái, hần móc ra chi phiếu ghi, kết quả Trần Tử Ngư đón lấy một tấm chi phiếu phía chữ số một điền rất nhiều số không xé ra bảy tám mảnh, tiện tay ném vào thùng rác.

- Tôi muốn tiền mặt, ít nhất một hòm.

Lý Bát Nhất lúc ấy nở nụ cười, hần đứng lên dùng sức hôn trên mặt Trần Tử Ngư mở miệng cười nói:

- Em nói muốn một hòm tiền mặt phải không? Được! Tôi sẽ cho em một hòm!

Trần Tử Ngư từ nhỏ nghèo khổ trong lòng từng nghĩ từng mong ước ngược lại căn bản cũng không biết một hòm hàng trăm đô là cỡ nào, cô ta chỉ cảm thấy nếu như không lấy một hòm tiền từ chỗ của Lý Bát Nhất thật xin lỗi với quãng đời còn sống của mình. Ngày đó cô nhìn một hòm tiền mặt đầy nhóc không có nghĩ qua tiền này là mình lấy thân thể đổi được, cô muốn dù sao phải sống thật tốt sau đó mãi mãi chán ghét Lý Bát Nhất.

Cô không ngờ Lý Bát Nhất sẽ đưa tiền dễ chịu như vậy, cô đã nghĩ kỹ nếu như Lý Bát Nhất không trả tiền cô sẽ gây loạn sẽ làm náo động sẽ trước mặt cả công ty nói Lý Bát Nhất hần chơi kỹ nữ không trả tiền. Ngay sau khi Lý Bát Nhất mỉm cười chuẩn bị tiền xong cho cô, cô mới phát hiện mình thì ra còn rất ngây thơ, ngây thơ đến nỗi không ngờ được mình nhắc theo một hòm tiền sẽ mệt mỏi như vậy.

Cô cầm tiền rồi đi trước mặt mọi người không có xì xầm việc mình mất đi lần đầu không có chút ý nào như vậy, sau việc đó cô thậm chí còn từng nói với người khác lần đầu tiên xem ra không chịu thiệt, mặc dù không có cảm giác được cái gì khoái cảm chỉ có đau đớn toàn thân, nhưng Lý Bát Nhất kia chơi đùa thật là rất lớn.

Lúc đầu cầm tiền không biết dùng tiền làm gì cô chạy đi chơi cổ phiếu ngắn hạn, muốn theo đuổi một lần cảm giác khoái cảm xài sạch hết không còn một đồng nào kết quả không ngờ cô đầu tư có lời.

Thắng rồi...

Cô giàu gấp hai ba lần so với lúc đầu, tiền này tới thật sự thực tế ngược lại làm cho cô không còn gì để nói.

Về sau cô từng nghĩ dùng tiền báo thù Lý Bát Nhất, dù sao thuê vài bọn liều mạng bắt cóc một chủ tịch tập đoàn sau đó giết con tin việc này không coi là tin tức kinh tế hải tặc gì cả. Chỉ là cô cuối cùng nhẫn nhịn không có đi làm như vậy, bởi vì cô biết mình nếu như thật sự làm như vậy, Lý Bát Nhất chết hay không đặt qua một bên. Ca ca Trần Chí Hưng vẫn luôn hận trong lòng nhưng không cách nào xem nhẹ tình thân của cô chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Trần Chí Hưng về sau chết thật, chết tan thành mấy mảnh ngay cả cỗ thi thể hoàn chỉnh cũng không tìm được, trong lòng cô cảm thấy khó chịu nhưng không có khóc. Về sau nữa biết Lý Bát Nhất cũng chết, cô khóc.

Khóc rồi cười, cười rồi lại khóc.

Sau đó cô phát hiện mình không ngờ không còn ý nghĩa để sống, một tí cũng không còn.

173. Chương 173: Không Diên (hạ)

Sau đó nữa, cô cho mình một lý do sống sót đó chính là báo thù. Giết Lâm Cường không tính là cảm thấy an ủi ca ca Trần Chí Hưng linh thiêng ở trên trời chỉ là cho mình một cái cơ bớt ưu sầu.

Lại sau đó nữa, cô lại cho mình một lý do sống sót đó chính là nhìn Lâm Cường như thế nào sống tốt, lý do này cũng đủ để cho cô sống thật lâu, thật lâu, bởi vì đây là mục tiêu không có mục đích xác thực.

Thời khắc này Trần Tử Ngư mới biết được, hoá ra là mình sợ chết.

Mà bây giờ, lúc cô bị gã đàn ông khuôn mặt đáng ghét xeo chần chịt cả mặt một tay nắm tóc vứt ra khỏi phòng, cô không ngờ không có sợ chết!

Tiểu Dã Tam Mộc không có phong độ gì cũng lười nhác giả làm một người đàn ông ga lăng gì đó, khuôn mặt bị huỷ bây giờ cho dù là phụ nữ nhìn thấy hắn cũng giống như nhìn thấy quỷ, ngay cả dùng tiền mua bọn phụ nữ thấp hèn lúc làm tình cũng sẽ khó có thể che giấu được sự chán ghét đối với dung mạo của hắn.

Hoàn toàn thay đổi không chỉ là khuôn mặt Tiểu Dã Tam Mộc còn là nội tâm của hắn, thậm chí sự méo mó trong nội tâm còn nghiêm trọng hơn nhiều lần so với vết thương trên mặt.

Hắn trước kia không có thói quen tự mình động tay giết người, bởi vì hắn tự phụ, bọn người yếu ớt nhỏ bé như kiến hôi kia căn bản không đáng để hắn ra tay lấy đi tính mạng, như vậy là tự hạ thấp đối với thực lực bản thân. Hắn càng thích chỉ huy người khác vì mình đi giết người, như vậy có một loại khoái cảm sống chết mặc bây.

Mà bây giờ, hắn càng ưa thích đích thân động thủ, bởi vì hắn thấy nữ nhân đã khó có thể thoả mãn bản thân từng ngày dục vọng càng tăng lên, chỉ có giết chóc mới có thể khiến cho hắn lúc tay nhuộm máu tươi cảm giác được tâm lý và sinh lý đến đạt được cao trào.

Một cước đá trên bụng Trần Tử Ngư, cô co gập người lại bị sức mạnh rất lớn đá xuyên qua thân thể bay ra ngoài. Trong bụng một trận đau đớn thấu tim khiến cho cô ta khó có thể nào chịu được, há miệng phun bay một ngụm lớn máu sền sệt từ trong cổ họng ra.

Tiểu Dã Tam Mộc nhe răng cười bước tới một chân giẫm ở trên bộ ngực đầy đặn của cô ta, sau đó dùng lực xoay nghiêng bàn chân!

Cơn đau trên ngực mãnh liệt như vậy, cô thậm chí cảm nhận được cặp ngực từng được Lý Bát Nhất yêu thích không buông tay bây giờ đã bị đập nát rồi. Nhưng cơn đau trên ngực cũng khiến cho cô bình tĩnh trở lại, thời khắc này cô giật mình hoá ra lúc đối mặt cái chết thật sự không có khủng hoảng không dám tiếp nhận như mình đã từng nghĩ.

Thì ra, mặc kệ là sống hay là chết, cô ta cũng mãi mãi lừa mình dối người.

Từng giết người, cuối cùng bị người khác giết, có lẽ trên thế gian này hết thấy thật sự cũng khó thể chạy thoát khỏi nhân quả luân hồi bốn chữ này. Trần Tử Ngư trước kia cũng muốn tu Phật ngộ đạo thật tốt, sau những ngày an tĩnh nửa đời đốt nhang kính Phật, dùng tiền mua kinh thư mua pháp bảo thậm chí còn mua một toà nhà an tĩnh tường hoà, kết quả cô ta đọc kinh Phật một tháng cũng không có lãnh hội được chỗ kỳ diệu tâm trạng như có như không kia.

Rốt cuộc phải chết rồi không?

Trần Tử Ngư thời khắc này bỗng nhiên muốn cười, chết thì cười thôi, lão nương không thiệt gì.

Tiểu Dã Tam Mộc một tay nắm tóc Trần Tử Ngư lên sau đó nhấc cô ta lên giữa không trung, nhìn chăm chú Trần Tử Ngư tuy rằng dính đầy bụi đất cũng không che giấu được dung mạo xinh đẹp, hắn nhìn con mắt quật cường của người phụ nữ này như cặp môi đỏ mọng, tầm mắt theo vết máu trên khoé môi Trần Tử Ngư một đường chảy xuống dừng ở trên bộ ngực xinh đẹp cao ngất.

Một tay giơ Trần Tử Ngư lên, Tiểu Dã Tam Mộc giơ tay còn lại ra tóm trên ngực Trần Tử Ngư. Hắn một tay xe nát áo bên ngoài của Trần Tử Ngư sau đó thô lỗ kéo đứt áo ngực tinh xảo, hắn bóp được một quả kiêu ngạo đứng thẳng căng đầy dùng sức chà xoa, da thịt trắng nõn mềm mại lập tức nổi rõ hiện ra vài chỗ bầm tím!

Đau đớn khiến cho khoé miệng Trần Tử Ngư run rẩy cô ta ngược lại không có phát ra một chút âm thanh, thậm chí ngay cả vẻ mặt phần nộ cũng không có. Cô không một chút cảm xúc như vậy nhìn tên súc sinh trước mặt, thậm chí còn dưới nỗi đau đớn kịch liệt nhếch lên một nét cười vui vẻ.

Cũng bởi vì nét cười này, Tiểu Dã Tam Mộc phần nộ rồi!

Khinh thường, khinh thường sâu tận cùng, ngay cả phần nộ cũng không có, đúng vậy, đối với súc sinh, có cần phải tức giận không?

Một tiếng gãy giòn tan, Tiểu Dã Tam Mộc bẻ gãy thẳng thừng một ngón tay của Trần Tử Ngư. Ngón tay xinh đẹp như búp hành bẻ cong về phía sau, trong cổ họng Trần Tử Ngư phát ra một tiếng kêu đau đớn, nhưng cô ta lập tức hắt đầu lên, vẫn mỉm cười như cũ.

- Mày là một con điên!

Tiểu Dã Tam Mộc sau khi rít gào một tiếng phần nộ xé nát váy áo của Trần Tử Ngư, hai cái đùi thon dài trơn bóng lộ hoàn toàn ra trước con mắt màu đỏ như máu của hắn. Vứt Trần Tử Ngư trên mặt đất, Tiểu Dã Tam Mộc điên cuồng xé nát quần áo!

- Trúng thối! Mày con điếm này! Tao không tin không có cách chinh phục mày!

Trần Tử Ngư ngã ngửa nằm trên đất, trong ánh mắt không có sự tuyệt vọng, chỉ có một loại tiếc nuối lãnh đạm.

Chết như vậy, quả thật không cam lòng!

Tiểu Dã Tam Mộc kéo áo trên của mình, sau đó cởi bỏ quần của mình. Sau khi hắn một tay đè Trần Tử Ngư ở trên mặt đất hung ác nói:

- Gái điếm! Phụ nữ đều là gái điếm!

Phập!

Một bóng đen thể như tia chớp đánh tới, lúc Tiểu Dã Tam Mộc đã chuẩn bị dập nát Trần Tử Ngư vẫn duy trì cảnh giác như trước. Thân thể hắn trần truồng lăn vội đi, bóng đen bóp một tiếng đùng vỡ nát bấy ở chỗ phía sau lưng hắn!

Trên mặt đất mảnh vỡ lung tung là một cái mảnh nhỏ điện thoại di động.

Tiểu Dã Tam Mộc ngẩng đầu lục tìm địch nhân, chỉ trong thoáng chốc một bóng đen cực lớn như hùng ưng vỗ cánh lừng không mà rơi xuống!

Khi Cường Tử đến được sân vừa hay nhìn thấy một màn khiến hắn trừng mắt hổ muốn giết chết, hắn vung tay dùng điện thoại di động làm ám khí bắn đi ra ngay sau đó nhảy xuống!

Hắn rống giận một tiếng, giống như một con thú hoang thích máu.

Tiểu Dã Tam Mộc lách mình như chớp tránh né một kích lăng không của Cường Tử, sau đó vịn người lăn vòng nắm lấy vũ khí gã vứt trên đất. Đó là một thanh đao sắc bén đến kỳ dị, hẹp dài mà cổ xưa. Thân đao trơn mượt, đao phong lạnh lạnh.

Đây là một thanh đao bén không có vỏ đao, tiếng tầm lừng lấy ở Nhật Bản!

Yêu Đao Thôn Chính (Yao Dao no muradesu)*! Được gọi là Thiên Nhân Trảm.

(Thanh đao này hiện nay đang được lưu giữ tại viện bảo tàng Tokyo, thuộc sở hữu của Hoàng gia nước Nhật)

Gã cầm đao lên sau đó trở tay chọc liên, một đường đao quang sáng như tuyết giống như nửa vàng trắng bổ tới! Ánh đao vẫn còn mang theo hàn khí ngàn xưa khí tức âm lãnh hoá thành thật chất, sát khí và đao quang nửa vàng trắng kia bắn ra một loại uy lực đoạt hồn nhiếp phách!

Cường Tử ở giữa không trung vận thân mạnh mẽ chớp một cái, nửa vàng trắng sượt lướt ngang thân thể của hắn. Mặc dù là không có tiếp xúc thân thể của hắn, nhưng khí tức sắc bén vẫn chém rách quần áo của hắn!

a

174. Chương 174: Doạ Lui (thượng)

Cường Tử ở giữa không trung vận người mạnh mẽ chớp một cái, nửa vàng trắng lạnh như băng trùng trùng kia sượt lướt ngang thân thể của hắn. Mặc dù là không có tiếp xúc thân thể của hắn, nhưng khí tức sắc bén vẫn chém rách quần áo của hắn!

Cường Tử khẽ đảo người về phía sau ngã trên mặt đất, hắn ngẩng nhìn đao trong tay Tiểu Dã Tam Mộc, mục quang lạnh lẽo.

Hắn cởi áo trên của mình trở tay vút cho Trần Tử Ngư ngã trên mặt đất, hắn không quay đầu lại, bởi vì hắn biết bản thân một khi quay đầu thanh đao dài sắc bén kỳ dị trong tay Tiểu Dã Tam Mộc sẽ như rắn độc đánh lên sang.

- Tôi tới chậm, thật có lỗi.

Cường Tử nói.

Trần Tử Ngư được Cường Tử che chở bảo vệ thân thể ở sau lưng cười buồn thảm, cô ta cầm quần áo Cường Tử do dự một chút cuối cùng mặc trên người, hít một hơi thật sâu mùi hương Cường Tử trên quần áo, không biết tại làm sao cô ta lúc này rất muốn ôm ấp đứa bé lớn còn ít hơn mình sáu bảy tuổi trước mặt này, sau đó ghé vào trên vai của hắn khóc thoải mái thống khoái một hồi.

Thỉnh thoảng khóc hết sức, đối với phụ nữ mà nói cũng không phải một việc dễ dàng gì cho cam.

- Không coi là muộn.

Lời phía sau Trần Tử Ngư chưa có nói ra, cô ta chợt phát hiện mình dường như muốn giải thích gì đó với Cường Tử, cảm giác này loé lên lập tức lại khiến cho cô ta có chút mất tự nhiên.

Cường Tử ừ một tiếng nói:

- Chạy đi, đi Húc Nhật Nhất Phẩm.

Trần Tử Ngư nghĩ ngợi sau đó gật đầu, nàng nói:

- Được! Tôi chạy!

Cô ta đứng lên muốn chạy, nhưng bụng và trên ngực còn có ngón tay gãy nát ở thời điểm này không biết tại làm sao đau khó thể chịu đựng được, mới chạy một bước thân thể cô ta trong một thoáng chốc không tự chủ được gần như muốn té ngã. Nhưng Trần Tử Ngư không có lên tiếng cũng không có quay đầu, cô ta ổn định thân thể một chút tiếp tục chạy về phía cửa.

Cô ta không quản Cường Tử có phải đối thủ của gã đàn ông tà ác có một thanh yêu đao trong tay kia hay không, Cẩn rằng nhìn đau bước thấp bước cao chạy đi. Bởi vì cô ta biết rõ mình ở góc nhiều thêm một phút Cường Tử đối mặt nguy hiểm nhiều thêm một phút, cô ta không muốn trở thành gánh nặng của hắn.

Cô ta không muốn trở thành gánh nặng của bất kỳ một gã đàn ông nào.

Nỗi đau đớn trên thân thể cô ta gần như đánh bại chính mình, đây là bởi vì thời khắc này cô ta trở nên yên tâm. Khi Cường Tử đứng ở phía trước cô ta dùng thân thể che chở cô ta ở phía sau, ngay lúc ấy hẳn không hề có kỵ sau lưng mình đối với cô ta, trong lòng cô ta trở nên yên tĩnh, chính bởi vì một chút thoải mái này cho nên cơn đau xót ngược lại khó thể chống cự được.

Tiểu Dã Tam Mộc nhìn Trần Tử Ngư chạy tới cửa ra vào, khoe miệng của gã mắng một câu thật ác độc sau đó đuổi về phía của cô ta. Gã mới nhúc nhích Cường Tử đã như quỷ ma trong nháy mắt ngăn ở trước mặt của gã, Tiểu Dã Tam Mộc trở tay một đao bổ đến, nửa vầng trăng bỗng nhiên xuất hiện lần nữa.

Cường Tử lách mình né qua ánh đao khát máu kia, sau đó chùn thân xuống mạnh mẽ đâm từ dưới lên như một quả pháo thông thiên hướng vào cằm Tiểu Dã Tam Mộc!

Tiểu Dã Tam Mộc bị Cường Tử ngăn trở một chút trong lòng bùng lên lửa giận, gã rống giận một tiếng xoay ngang yêu đao Thôn Chính của mình, một đường ánh đao sáng trắng chém về cánh tay Cường Tử, ánh sáng trắng này như một tia chớp nổ bung ra giữa hai người, nhanh chóng mà lạnh lùng.

Cường Tử vung nắm đấm ra bỗng nhiên dừng lại, nắm tay trái xuất kỳ bất ý từ bên hông đánh thẳng đến huyệt thái dương của Tiểu Dã Tam Mộc!

Tiểu Dã Tam Mộc đao phong chuyển hướng cắt về hướng tay trái Cường Tử, tích tắc ánh đao sắp tiếp xúc đến nắm đấm Cường Tử, nắm tay trái Cường Tử lập tức thu về, hẳn nắm được chỗ sơ hở của đao phong Tiểu Dã Tam Mộc hướng một bên lách ra mãnh mẽ phóng lên, một tiếng thét vang lên, như sấm nổ vang giữa bầu trời đêm!

Phích sơn kháo!

Tiểu Dã Tam Mộc không hổ là có thực lực có thể so với cao thủ Kim Bảng, đao phong của gã sau khi liên tiếp bị hai hư chiêu của Cường Tử thu hút hết sang một phía vẫn có thể đưa ra cách đối phó trong thời gian rất ngắn, phần thực lực này đã đến cảnh giới thân theo ý mà hành động. Không thể phủ nhận là ở tuổi tác của gã có thể có được thành tựu như vậy, quả thật có tư cách tự phủ!

Một chiêu Phích sơn kháo sức mạnh kinh người của Cường Tử đã đến lúc phát huy ra hết, Tiểu Dã Tam Mộc lập tức lui về phía sau đồng thời thu hồi đao phong lại, cổ tay dùng một loại động tác xoay vòng không thể tưởng tượng đao phong xoay tròn bổ về phía đầu của Cường Tử!

Cường Tử vốn cho rằng một chiêu dụ địch này của mình dĩ nhiên có hiệu quả, kết quả lúc thắng lợi sắp đến tay lại thất bại trong gang tấc. Hắn vẫn đánh giá thấp thực lực Tiểu Dã Tam Mộc, hai người chưa bao giờ giao thủ qua cho nên tới bây giờ thực ra vẫn đang không ngừng thăm dò đối phương.

Một chiêu Phích sơn kháo phát ra như tiếng sấm bùng nổ cam chịu rơi vào hư không, nội lực hùng hậu gần như chạm được vào ngực Tiểu Dã Tam Mộc.

Cường Tử dùng một chiêu cũ muốn tránh né lần nữa đao phong như tia chớp từ trên bổ xuống sẽ rất khó, hắn không lùi mà tiến tới dồn sức vào chân lần nữa tiếp tục đánh vào ngực Tiểu Dã Tam Mộc!

Chỉ là cú đánh này Cường Tử đã là cung cứng giương hết đà, cho dù chạm vào trên thân thể đối phương cũng còn xa mới bằng được uy lực chiêu Phích sơn kháo vừa rồi. Hắn chỉ đang tránh né quỷ đao của Tiểu Dã Tam Mộc, bằng cách lấy tiến làm lùi quả thật có hiệu quả.

Hai người quá sát nhau, trường đao Tiểu Dã Tam Mộc ngược lại mất đi phần lớn ưu thế.

Cường Tử ôm sát nhằm mục đích không cho đối phương ra đao, một quyền tiếp theo một quyền không ngừng nện ở trên người Tiểu Dã Tam Mộc. Trong nháy mắt hắn đánh ra không dưới mười lăm mười sáu quyền, mỗi một quyền đều mang theo tiếng gió vu vu như vạn mã phi nước đại.

Chỗ dựa vào lớn nhất của Cường Tử là tốc độ của mình, hắn không thể kéo khoảng cách ra với Tiểu Dã Tam Mộc. Yêu đao trong tay đối phương uy hiếp quá lớn đối với hắn. Một khi để cho Tiểu Dã Tam Mộc thi triển đao pháp ra, Cường Tử tuyệt đối rơi vào tình thế bị động.

Bị Cường Tử liên tục tấn công làm cho có chút luồng cuồng tay chân, sự tự phụ trong ánh mắt Tiểu Dã Tam Mộc hung quang đại thịnh! Gã rít gào một tiếng giờ trường đao trong tay ra sau đó kéo mạnh về phía ngực, đao phong sắc bén giống như máy gặt đập liên hợp cắt vào sau lưng Cường Tử!

Cường Tử cảm giác được khí tức lạnh lạnh sau lưng, hấn mạnh mẽ cong eo để cho đao phong từ phía sau vạch sang, cùng lúc hấn xoay người Tiểu Dã Tam Mộc nhấc chân đá lên, đầu gối hung hăng tấn công về phía dưới cầm Cường Tử!

Hai tay Cường Tử ở trước ngực xếp chồng lên nhau chặn chân của Tiểu Dã Tam Mộc, sau đó hấn lách người tránh khỏi đao phong lần nữa bổ tới của Tiểu Dã Tam Mộc. Chỉ là tuy rằng hấn tránh qua khỏi một đao này. Nhưng trạng thái hai người áp sát thân thể vào nhau đã bị Tiểu Dã Tam Mộc đánh tan! Tiểu Dã Tam Mộc cười dữ tợn, lập tức đao pháp bắt đầu thi triển!

Gã khoả thân, sọc trên mặt chần chịt làm cho gã trông dữ tợn như ác quỷ! Gã mạnh mẽ xoay tròn một cái, sau đó yêu đao trong tay từ một góc độ không thể suy nghĩ chém xéo trăm vào cổ họng Cường Tử!

Một tiếng gầm gừ khàn khàn từ trong miệng Tiểu Dã Tam Mộc thoát ra.

- Bán nguyệt chi vũ! (điệu múa hình bán nguyệt)

ở trong tích tắc này, nửa vầng trăng bỗng nhiên bay lên!

Một mảnh ánh trăng lạnh lẽo rơi xuống, nửa vầng trăng toả sáng chói mắt quét ngang vào cổ họng Cường Tử!

Thân thể Tiểu Dã Tam Mộc động tác quỷ dị, đặc biệt là cánh tay cầm đao kia trở nên cứng rồi lại mềm, giống như một con độc xà theo dõi con mồi, vắn vẹo vạch từ một góc độ người thường căn bản không cách nào làm được!

Ánh trăng bay lên, đao phong sắc bén như cắt ra tia chớp giữa trời xanh.

175. Chương 175: Doạ Lui (hạ)

Cường Tử đột nhiên dừng thân hình lại, hấn nhanh chóng né ra một hướng khác, nửa vầng trăng gần như lướt qua sát cổ họng của hấn! Hấn vừa mới điều chỉnh xong thân hình, lại chợt phát hiện một nửa vầng trăng khác bỗng nhiên xuất hiện từ bên cạnh hấn.

Hai đường ánh trăng!

Cường Tử một chiêu Thiết bản kiều tránh về phía sau trong lúc đó ở bên cạnh của mình xuất hiện nửa vầng trăng, đao khí sắc bén vạch ra chiếc áo trên ngực hấn một cái lỗ lớn!

Quần áo trên ngực hấn bị nửa vầng trăng của Tiểu Dã Tam Mộc cắt nát, chiếc áo màu trắng vỡ vụn giống như hồ điệp ở trong gió đêm nhẹ nhàng nhảy múa, làm cho người ta một loại cảm giác sai lệch yêu dị!

Ngay khi Cường Tử khó khăn lắm tránh thoát vầng trăng thứ hai, hấn ngược lại không có phát hiện sau lưng hấn thành linh xuất hiện vầng trăng thứ ba!

Nửa vầng trăng xuất hiện lần nữa không một tiếng động chém về phía Cường Tử, giờ đây Cường Tử xoay lưng về phía sau dùng thân pháp Thiết bản kiều vừa vặn tránh qua vầng trăng thứ hai, từ phía sau hấn đột nhiên xuất hiện vầng trăng thứ ba lập tức bổ từ trên xuống vào ngực Cường Tử! Ánh trăng khuyết lần ba như loan đao, lạnh lùng chém xuống!

Cường Tử giờ đây hoàn toàn lâm vào bị động, hấn né tránh được vầng trăng thứ hai đã gặp thân thể của mình về phía sau thành chín mươi độ. Vầng trăng thứ ba ngược lại coi như phán đoán được động tác của Cường Tử, ngay khi Cường Tử xoay người thì bổ xuống!

Hoàn toàn không có dự đoán trước đến một tầng bán nguyệt chi vũ của đối phương bất ngờ lợi hại đến mức độ này! Bán nguyệt chi vũ của Tiểu Dã Tam Mộc dường như có thể phát huy uy lực yêu đao trong tay đến cực điểm, không ngờ có thể phát ra như nửa vầng trăng thật sự ánh đao đã hoàn toàn hoá thành thực chất!

Ánh mắt Cường Tử run rẩy mạnh mẽ, hẳn trong lúc gấp về phía sau chín mươi độ thốt nhiên một quyền tấn công về phía nửa vầng trăng trảm xuống, đánh thật mạnh một cái về phía ánh trăng!

Một quyền này chẳng những sức lực giống như đánh không khí nổ vang, hơn nữa góc độ vừa hay nắm chuẩn điểm mấu chốt!

Quyền kinh hùng hậu nện vào nửa vầng trăng, đập ánh đao đã hoá thành thực chất bẻ cong một cái. Mượn một chút cơ hội này, Cường Tử vượt ra ngoài giữa lúc dầu sôi lửa bỏng

Thân thể hắn lặn ngang trên không liên tục ba vòng, né ra khỏi trong phạm vi khống chế của ba vòng loan nguyệt

Cường Tử sau khi ổn định lại thân hình không còn mạo muội phát động tấn công lần nữa, hắn liên tục chuyển hướng vài cái sau khi tránh thoát rời khỏi ba đạo nguyệt hoa tập sát. Sau khi thân thể trụ vững hắn nhìn Tiểu Dã Tam Mộc cách đó mấy mét đầu lông mày nhíu chặt, thật sự không thể tin nổi đao pháp Tiểu Dã Tam Mộc đã đến mức nghịch thiên như vậy!

Cao thủ Kim Bảng, quả nhiên lợi hại.

Ba vòng loan nguyệt xoay chuyển chung quanh Tiểu Dã Tam Mộc, gã khoả thân đứng đó theo dõi Cường Tử. Trên mặt của gã còn treo lửa giận, sau khi bại bởi kiếm nhân đạo Trảm Lô trong tay Cửu Thiên tâm tình của gã hoàn toàn méo mó. Ba vòng loan nguyệt sáng ngời rực rỡ, mà Tiểu Dã Tam Mộc ngược lại dữ tợn như quỷ ma!

Đây là một cảnh tượng yêu dị đến cực điểm, hoàn toàn thoát ly hiện thực!

- Lâm Cường, bán nguyệt chi vũ của ta như thế nào? Ta lại muốn nhìn thử anh còn có thể kiên trì bao lâu, hôm nay để cho anh lãnh giáo một chút uy lực Ngạo quyết của tôi!

Ngạo quyết! Tiểu Dã Tam Mộc mặc dù không có lấy được Trảm Lô Kiếm vẫn là có được bộ công pháp này!

Bán nguyệt chi vũ chính là một bộ công thủ trong ngạo quyết chiêu số cũng cực kỳ lợi hại, bộ võ thuật này sau khi hoàn toàn thi triển, nghe nói ở trước đây rất lâu một vị tuyệt thế cao thủ của Nhật Bản có thể biến hoá đao ở trong tay ra hình cửu luân loan nguyệt!

Tiểu Dã Tam Mộc quát mạnh, gã bỗng nhiên lẳng không một đao trảm vào đầu Cường Tử!

Ba vòng loan nguyệt cũng lập tức phát động, rõ ràng giống như tự có suy nghĩ của mình phối hợp thân pháp Tiểu Dã Tam Mộc cùng lúc công về phía Cường Tử! Một đạo đao quang như dải lụa dưới sự toả sáng của ba vòng loan nguyệt, giống như điện mang vạch nát bầu trời đêm trảm về phía Cường Tử.

Cường Tử cắn răng, bỗng nhiên thi triển tốc độ cực hạn.

Điểm dưới chân một cái, sức mạnh cực đại giã hắn ra một cái hố to trên mặt bê tông cứng rắn dưới chân! Mảnh vụn bay tán loạn hẳn thật giống như một con côn trùng giương cánh, một lần đập cánh bay chín vạn dặm!

Tiểu Dã Tam Mộc thấy trước mặt hoa lên đã mất đi tầm hơi Cường Tử, sau khi gã bỏ một đao vào hư không lập tức đưa ra tư thế phòng ngự, ba vòng loan nguyệt lập tức tụ xung quanh không ngừng xoay tròn bên cạnh hắn, giống như thân khí tự động bảo vệ chủ!

Xoạt!

Một tiếng vang trầm từ phía sau Tiểu Dã Tam Mộc vang lên, đây là thanh âm đao phong cắt phá da thịt!

Tiểu Dã Tam Mộc quay mạnh đầu lại đã nhìn thấy trên vòng loan nguyệt phía sau lưng kia, một đại hoa máu rơi xuống! Khoé miệng của gã co giật, biết rõ Cường Tử vừa mới rồi đánh lên từ phía sau bị nửa vầng trăng của mình làm cho bị thương. Huyết hoa vẫn chưa có rơi xuống đất, thân ảnh Cường Tử ngược lại đã mất tiêu, bởi vậy đủ thấy tốc độ Cường Tử đã nhanh đến mức độ như thế nào!

Xoạt!

Bên trái Tiểu Dã Tam Mộc lần nữa truyền ra một tiếng vang động, gã lập tức xoay người cung đao hướng đến chỗ tiếng vang bổ tới!

- Đi chết đi!

Gã quát giận một tiếng.

Ánh đao loé lên ngược lại nào có thấy được bóng người ở đâu?

Bỗng nhiên, một nỗi bất an dấy lên mãnh liệt từ trong lòng Tiểu Dã Tam Mộc, gã có dự cảm vội vàng tiện vạch đao trong tay về phía sau, chỉ là vẫn chậm một bước!

Cường Tử không tiếc thân trúng hai đao thu hút chú ý của Tiểu Dã Tam Mộc, lúc này thành linh xuất hiện ở phía sau Tiểu Dã Tam Mộc. Hần bước chân loạn choạng, để giày và mặt đất ma sát kịch liệt phát ra một tiếng vang bén nhọn!

Bước chân loạn choạng, eo đẩy vai, bỗng nhiên phát lực!

Phích sơn kháo!

Cường Tử quát to một tiếng!

Lần này không có thất thủ, sức mạnh rất lớn trúng ngay sau lưng Tiểu Dã Tam Mộc!

Một chiêu Phích sơn kháo này tích tụ mà phát ra uy lực kinh người! Dù là thân thể Tiểu Dã Tam Mộc có thể cứng hơn kim loại cũng bị một cú đánh này như một con diều đứt dây bay ra ngoài! Xương cột sống gã phát ra một hồi tiếng động răng rắc, rõ ràng nhận lấy tổn thương không nhẹ!

Nhưng, mặc dù là trong tình hình bị động như vậy, gã vẫn có thể đánh trả!

Theo phản xạ vạch một đao về phía sau vẫn làm bị thương được Cường Tử, cùng lúc Cường Tử đánh bay gã, một vết đao quang kia vung vạch ra một vết máu dài trên bả vai Cường Tử!

- Đại Hùng anh từ mặt phải lên, Bách Tước anh từ mặt trái, tôi từ phía sau hấn cùng nhau làm sạch hấn!

Một tiếng la hô từ phía ngoài bức tường nhà vang lên, ngay sau đó một bóng người nhảy ngay lên tường. Tiểu Dã Tam Mộc cố nén nỗi đau đón khủng khiếp giờ tay vẫy, ba đạo loan nguyệt xoay tròn bay vào trong tay gã biến mất không thấy gì, gã trợn trừng mắt liếc nhìn Cường Tử lập tức đẩy mạnh mặt đất đứng dậy, sau khi nhảy lên nóc nhà nhanh chóng chạy thoát.

Cáp Mô từ trên tường nhảy xuống rơi bên cạnh Cường Tử. Nhìn trên người Cường Tử ba đường vết thương máu chảy như suối không khỏi nhúu chặt lông mày.

- Cậu thế nào rồi?

Cáp Mô ân cần hỏi thăm.

Cường Tử khoe miệng nhúu lại nói:

- Hấn không tốt hơn tôi.

Cáp Mô trách cứ:

- Đấu pháp của cậu là lấy mạng đổi mạng! Nếu không tôi cái khó ló cái không doạ hấn chạy đi, chỉ bằng hai món đồ thần khí này trong tay hấn đến cuối cùng chịu thiệt vẫn là cậu!

Cường Tử ánh mắt sáng ngời, hấn nhìn Cáp Mô hỏi:

- Anh cũng nhìn ra rồi à?

176. Chương 176: Hai Người Phụ Nữ

- Miệng vết thương rất sâu cần khâu lại, muốn dùng thuốc tê hay không?

Chu Bách Tước xé mở quần áo Cường Tử nhíu lông mày nói.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Trực tiếp khâu lại đi, thuốc tê thứ đó không thực tế.

Hắn bây giờ tương đối hiểu rõ thân thể của mình, vết thương ngoài da thể này chỉ cần sau khi khâu lại không mất bao lâu sẽ khỏi hẳn. Lúc trước mới vừa đi ra khỏi quán ăn lớn Cật Hát Đồ hắn để che cho Tiêu Lô bị chặt nhiều đao như thế, miệng vết thương cuối cùng sau hai mươi mấy ngày toàn bộ khép lại vui vẻ xuất viện, sáng tạo bệnh án tốt nhất được xưng là thần thoại bệnh viện trung tâm thành phố Đông Định.

Chu Bách Tước vẫn là có tay nghề cấp cứu nhất định, chính anh ta cũng nói anh ta trừ việc không sinh con cần bản việc trong cuộc sống đều có học lướt qua. Ban đầu ở biệt thự Ly Hồ anh ta cũng không ít lần thỉnh giáo y thuật của Ngô lão gia tử, lão gia tử cũng xem anh ta làm nửa truyền nhân.

Chu Bách Tước hỏi:

- Thật sự không cần biện pháp xử lý đau khổ gì sao?

Cường Tử nghĩ ngợi nói:

- Cần! Chẳng qua không phải thuốc tê.

Chu Bách Tước nghi ngờ nói:

- Dùng cái gì?

Cường Tử nói với Cáp Mô bên cạnh:

- Cáp Mô ca, ở trong ngăn kéo bàn có mấy cái đĩa VCD, anh tùy tiện cầm một cái đặt trong máy hát đĩa, tôi nhìn VCD là được.

Cáp Mô đáp một tiếng, có chút khó hiểu nói thầm:

- Nhìn VCD có thể ngừng đau đớn sao?

Cái đĩa VCD không có bìa, Cáp Mô tùy tiện chọn một cái đặt vào trong máy hát đĩa. Sau khi hình ảnh loé lên xuất hiện một cô bé học sinh rất tinh khiết, thuộc loại búp bê nhỏ cực phẩm thân thể ma quỷ dung mạo thiên sứ, mặc váy học sinh vừa vặn che phủ quá cái mông, phía dưới mang một đôi vớ màu trắng, bộ phận chính giữa chân thì đặc biệt thu hút ánh mắt người ta...

- Tua nhanh!

Cường Tử nói.

Cáp Mô đáp một tiếng chỉnh điều khiển từ xa bắt đầu tua nhanh, theo ảnh động nhấp nhô thời điểm mười bảy phút ba mươi ba giây Cường Tử quả quyết hô một tiếng ngừng!

Sau khi hình ảnh phát lại bình thường vừa hay xuất hiện một vật của nam giới rất hùng vĩ giương lên dần dần tiến vào cái cửa phái nữ...

- Trời ạ! Làm sao anh canh được thời gian a, mẹ nó thật đúng giờ!

Cáp Mô cảm khái một tiếng.

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Học mà không hành cũng không vui vẻ... Chu thúc, đến đây đi.

- Chu thúc?

- Chu thúc?

- Chu Bách Tước!

- A? Gì chứ!

Chu Bách Tước ngưỡng chừng thu tầm mắt từ trên màn ảnh ti vi lại, nhìn đôi mắt Cường Tử trừng anh ta ánh mắt của anh ta chớp chớp liên tục như có tật giật mình.

- Khó khăn trước mắt, khâu xong cho con xem tiếp không được à?

Cường Tử nói trong vô vọng.

- Ủ, ừ, lập tức.

Chu Bách Tước đáp một tiếng lập tức cầm lấy kim bắt đầu khâu lại miệng vết thương cho Cường Tử, anh ta thời khắc này thu hồi tư tưởng vừa nãy vui chơi trên màn hình vi vi, toàn tâm toàn ý rửa sạch vết thương cho Cường Tử sau đó chuyên chú khâu lại. Cường Tử cắn răng ngó màn hình, thỉnh thoảng hừ nhẹ một tiếng...

Phải nói hẳn tiếng thở nhẹ nhịn đau và tiếng rên rỉ trong tivi rất hợp điệu...

- Cường Tử, cậu xem cái này có thể ngừng đau sao?

Cáp Mô chùi nước miếng hỏi.

Cường Tử nhịn đau nói:

- Đương nhiên, chiều này gọi là chuyển dời tầm mắt phân thần đại pháp, trăm lần thử không sai lệch.

Chu Bách Tước tay run lên hừ Cường Tử một cái, hẳn ngẩng đầu nhìn Chu Bách Tước hỏi:

- Chu thúc chú kích động cái gì? Cũng đừng khâu bả vai và ngực con cùng chỗ...

Chu Bách Tước đỏ mặt lên nói:

- Cậu đừng cho tôi là không biết, chiều này rõ ràng là lão hán đẩy xe...

Cường Tử: ...

Sau khi miệng vết thương khâu lại xong Chu Bách Tước chuẩn bị băng bó cho hẳn, lúc này Tôn Văn Văn vẫn luôn đợi ở bên ngoài vừa gõ cửa đã đi vào. Cáp Mô một mình sai bước chuyển kênh tắt ti vi, ngực còn đang đập phình phịch.

Tôn Văn Văn vừa vào cửa thấy ba người sắc mặt đều hết sức dị thường, sắc mặt ba người đàn ông khác nhau thấy ánh mắt mình nhìn tới đều có chút tránh né, nàng cúi đầu đánh giá một lượt quần áo mình phát hiện không có cái gì khác thường.

- Các anh đang xem cái gì?

Tôn Văn Văn hỏi.

-Ặc, tôi đi nhà vệ sinh.

Cáp Mô nói xong một bước đã nhảy ra ngoài, chỉ là không ai để ý đến phía trước quần của anh ta nổi lên một đỉnh lều nhỏ...

Sắc mặt Chu Bách Tước ửng hồng kéo áo lên kéo áo xuống, không dám nhìn Tôn Văn Văn cúi đầu nói:

- Cái kia... Tôi cũng đành đi nhà vệ sinh, Cáp Mô không thể rời khỏi tôi...

Cường Tử xì một tiếng cười, không để vết thương vừa mới khâu xong kéo căng đứt ra hẳn dùng sức ngăn lại, cả mặt theo đó gom lại còn một màu...

- Kìa kìa... Chu thúc, chú dù sao cũng phải băng bó cho con một cái đã chứ?

Cường Tử nhịn cười nói.

Tôn Văn Văn đi tới nói:

- Em bằng cho anh nha.

Chu Bách Tước cầu còn không được, sau khi đáp một tiếng chạy gấp đi liền. Tôn Văn Văn đi tới ngồi ở bên giường cầm lấy băng gạc, nàng nhìn ba đường vết thương nhìn thấy trên người Cường Tử mà giật mình sắc mặt lập tức thay đổi.

- Tại sao nói với em là vết thương nhỏ thôi?

Cường Tử vừa muốn mở miệng, Tôn Văn Văn nói tiếp:

- Sau này đừng giấu giếm cái gì với em, em không phải tiểu nha đầu chỉ biết khóc sụt sùi.

Thở nhẹ nhẹ trên miệng vết thương của Cường Tử, mùi hương như hoa lan trong miệng nàng khiến cho Cường Tử tinh thần chấn động.

Động tác nhu hoà Tôn Văn Văn cẩn thận tới cực điểm băng bó vết thương cho Cường Tử. Ba đường vết thương nàng dùng gần nửa giờ mới băng bó xong, Cường Tử cúi đầu xem thử lập tức đỏ mặt cười... Băng bó rất tốt, còn buộc nơ hình ba con bướm bướm.

- Cô ta sắp xếp thế nào rồi?

Tôn Văn Văn đột nhiên hỏi.

- Ai?

Cường Tử biết rõ còn cố hỏi.

- Đừng giả bộ ngốc, Trần Tử Ngư anh dự định sắp xếp thế nào?

Cường Tử nghĩ một chút rồi nói:

- Anh dự định bảo Triệu ca giúp đỡ cô ta, thực ra cô ta cũng là người đáng thương. Tuy rằng anh trai cô ta không coi là người tốt gì, thậm chí ngay cả cách làm người cũng không được, hơn nữa gián tiếp chết trên tay của anh nhưng cô ta thì không giống như vậy. Anh muốn bảo cô ta gấp gáp lên, công ty vừa mới bắt đầu việc cần làm rất nhiều, cô ta bây giờ không thể rảnh rỗi bằng không sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may.

Cường Tử xem thấu hết mọi chuyện, cũng bởi vì Trần Tử Ngư trong lòng quá nhiều buồn khổ, cho nên cho dù có nơi yên tĩnh cũng không có khả năng thật sự yên ổn cầu Phật tu đạo. Chỉ cần mối dây trong lòng cô ta nhất thời còn chưa có cởi hết, cho dù cả ngày làm bạn đốt đèn lễ Phật cũng vẫn khó thể nào khiến trong lòng bình tĩnh như trước.

- Bảo cô ta nghỉ ngơi mấy ngày, những ngày này em tiếp đãi cô ta.

Tôn Văn Văn sửa sang tóc trước trán của mình, mặt của nàng xinh đẹp giống như một đoá hoa đào nở rộ.

Cường Tử nhìn ngây dại, đứng thẳng người dùng sức hôn một cái trên mặt Tôn Văn Văn nói:

- Vẫn là Tôn Văn Văn nhà ta...

Tôn Văn Văn khoé miệng nhếch lên, giống như yêu tinh uỷ mị cười hỏi:

- Phải không? So với tiểu Bùi Nhược và cô giáo Chu như thế nào?

Thần sắc Cường Tử cứng đờ, ngượng ngùng cười không biết trả lời thế nào.

Tôn Văn Văn đứng lên khê cười nói:

- Em đi tìm cho cô ta hai bộ quần áo, không biết quần áo của em cô ta có thể mặc được hay không.

Nói xong nàng cúi đầu nhìn ngực của mình, có chút ảo não nói nhỏ:

- Chỗ này dường như lớn hơn so với mình...

Về vấn đề Bùi Nhược và Chu Lâm Nhã, Tôn Văn Văn tuyệt đối sẽ không là ra quá nhiều rắc rối điểm đến thì dừng. Nàng là một người phụ nữ thông minh khiến cho lòng người sợ hãi, nàng hiểu rõ nếu như muốn có được cái gì có lẽ nhất định phải dứt bỏ cái gì khác. Mỗi người phụ nữ đều muốn cùng người đàn ông yêu

thích của mình cùng ăn cùng ở bạc đầu đến già, không bằng lòng có người phụ nữ khác xuất hiện cùng chỗ với người đàn ông của mình, Tôn Văn Văn cũng giống như thế, chỉ là nàng sẽ không ngốc đến nỗi vừa khóc vừa gây loạn, đòi thất cổ ngay lập tức.

Xem vẻ mặt khờ khạo đáng yêu trên mặt Tôn Văn Văn, Cường Tử trong lòng ngọt ngào. Hắn ngẩng đầu lên chép miệng, sắc mặt Tôn Văn Văn ửng hồng cúi thấp đầu nhẹ nhàng chụt một cái trên môi hắn, vừa muốn rời khỏi bị Cường Tử đưa tay ôm vào trong ngực sau đó cường hôn vô cùng mãnh liệt, cặp môi đỏ mọng kiêu diễm của nàng bị đầu lưỡi Cường Tử ngang ngược tách ra sau đó duỗi vào quấy phá lung tung trong cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, Tôn Văn Văn vùng vẫy khê hai cái sau đó lập tức tiếp đón nhiệt tình.

Đầu lưỡi của Cường Tử và cái lưỡi nhỏ như hoa đình hương màu hồng phấn của nàng quần quýt cùng một chỗ, một nụ hôn này của hai người mãi đến khi Tôn Văn Văn có chút hít thở không thông mới ngừng lại được. Tôn Văn Văn không kịp thở rời khỏi cái ôm của Cường Tử sau đó đánh rơi một con ma trảo không ngừng vuốt ve trên ngực mình, nàng đứng lên sửa sang một chút quần áo của mình sau đó đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nhỏ giọng nói thầm:

- Người xấu, trứng thối!

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Người thối nhưng... trứng không thối.

Tôn Văn Văn nghe xong sắc mặt ửng hồng, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Cường Tử lập tức đi ra khỏi phòng.

Trần Tử Ngư thay đổi một bộ quần áo Tôn Văn Văn chọn cho cô ta, thân thể hai người gần như không sai lệch bao nhiêu cho nên quần áo cũng vừa người. Tuy nhiên cái kia đúng như Tôn Văn Văn lo lắng, áo trên của nàng mặc trên người Trần Tử Ngư quả thật càng thêm có mùi vị phụ nữ, cúc áo trên ngực gần như muốn bị phẳng ra, rung động lòng người.

- Cảm ơn!

Trần Tử Ngư chân thành nói.

Tôn Văn Văn cười nói:

- Đàn ông nếu như mạo muội hỏi tuổi tác một phụ nữ là việc rất mất lịch sử. Tôi không biết phụ nữ hỏi tuổi tác một phụ nữ khác có thể dẫn đến phản ứng của đối phương tương tự hay không?

Trần Tử Ngư bị lời trêu chọc của Tôn Văn Văn hiểu ý cười, vẻ lo lắng trong lòng lập tức lạnh nhạt đi mấy phần.

- Tôi hai mươi sáu, qua hai mươi mấy ngày nữa sẽ hai mươi bảy tuổi rồi. Ha ha, già rồi.

Tôn Văn Văn ra vẻ kinh ngạc nói:

- Cô đã hai mươi sáu tuổi rồi a, tôi cho rằng cô sẽ nhỏ hơn vài tuổi so với tôi. Cô trông có vẻ trẻ hơn tôi nhiều, tôi ban đầu vẫn đang nghĩ rất cuộc có thể có người gọi tôi một tiếng tỷ tỷ rồi, hoá ra đến cuối vẫn chỉ có thể làm muội muội.

Trần Tử Ngư trong lòng chua xót nói:

- Có một muội muội như cô vậy, có lẽ là việc rất hào nhoáng rất hạnh phúc.

Tôn Văn Văn cười giảo hoạt, kéo cánh tay Trần Tử Ngư nói:

- Tỷ tỷ, dạy dỗ em làm sao bảo dưỡng làn da được không? Lâm Cường tên trứng ung kia luôn nói làn da em không tốt, làn da chị thật là quá xinh đẹp đi!

Thời khắc ấy Tôn Văn Văn giảo hoạt như vậy, như hồ ly tinh trăm năm tu luyện.

Trần Tử Ngư bị hai câu của nàng rất khuôn sáo ngược lại như lời khen ngợi chắc chắn trong lòng ầm ầm lên, cô ta nhìn thấy từ trong ánh mắt Tôn Văn Văn chân thành thật ý mà không phải xu nịnh hư tình giả

ý. Cô ta biết con người mình như thế này kỳ thật không có quyền chọn lựa bạn bè, chỉ là trong thế giới nội tâm có tính thanh khiết cô ta rất khó thật sự đón nhận ai khác.

Ai cũng nói giữa hai người phụ nữ sẽ không tồn tại sự hữu nghị thuần túy, không biết dưới sự thân cận hết lòng của hai người Tôn Văn Văn sẽ thật sự sản sinh loại tình bạn khó có thể duy trì này hay không.

Lúc này Cường Tử mặc một bộ áo khoác đi đến cửa, tuy rằng cửa không khoá nhưng hắn vẫn giả vờ lịch sự gõ cửa. Lúc đó trên mặt của hắn vẽ mặt chính nhân quân tử, nào có một phần phong phạm nửa đêm vùng trộm mò vào phòng ngủ của Tôn Văn Văn sau đó như hổ đói vồ mồi nhảy lên giường.

- Ái chà... Tôi là muốn hỏi thử, sống ở căn phòng được sắp xếp đó có tốt không?

Hắn có chút ấp a ấp úng nói.

Trần Tử Ngư vừa muốn mở miệng Tôn Văn Văn cướp lời nói trước:

- Đêm nay em và Trần tỷ tỷ ngủ một phòng!

Cường Tử đỏ mặt lên, ngượng ngùng cười nói:

- Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi...

Lúc này Triệu Long Tượng lên lầu dừng lại ở đầu bậc cầu thang, huýt một tiếng ra hiệu Cường Tử xuống lầu. Cường Tử nói câu nghỉ ngơi thật tốt liền lui xuống, hắn thấp giọng hỏi Triệu Long Tượng:

- Triệu ca, chuyện gì vậy?

- Cường Tử, sự phụ cậu trở về rồi.

Cường Tử trong lòng vui vẻ, lập tức từ trên lầu hai nhảy xuống!

177. Chương 177: Đơn Kiếm Phá Cửu Luân

Cường Tử từ trên lầu nhảy xuống chạm đất không một tiếng động, hắn hưng phấn quên mất cơn đau chỗ vết thương vọt tới chỗ Mạc Dịch ngồi ở trên sofa pha.

Nhảy lên thật cao sau đó đặt mông ngồi ở trên đùi Mạc Dịch, thời khắc này hắn vui vẻ thật giống như đứa bé làm nũng.

Hai đùi Mạc Dịch nhẹ nhàng rung lên chấn Cường Tử một cái ngã ra đất, con bê non trên ngực trên bả vai còn cột ba cái nơ hình bướm bướm đặt mông ngồi ở trên đất nhe răng nhếch miệng.

- Sự phụ, mấy ngày nay làm gì đi đâu? Có phải đi ra ngoài khom lưng đi dạo gặp được một mỹ phụ sức quyến rũ vẫn còn vừa thấy đã yêu sau đó lưu luyến quên lối về rồi không?

- Thằng nhóc, nói thêm câu nữa tin ta kéo mi ra ngoài cắt con gà con hay không?

Mạc Dịch làm một dáng vẻ như tấm gương sáng cho người khác noi theo, rất có phong độ tôn sư nói.

Cường Tử vẽ mặt tủi cực nói:

- Nói ngài có điểm phúc còn không được, ngài xem cả ngày đó không việc là trên QQ nói chuyện phiếm với đàn ông độc thân có mấy người có thể gặp được điểm ngộ? Hơn nữa, con bây giờ không phải con gà nhỏ, là gà trống lớn biết gáy rồi.

Cường Tử khi nói đến lên QQ nói chuyện phiếm, trên mặt rất nhiều người có mặt đều ửng hồng...

Có Chu Bách Tước, Cáp Mô, không ngờ còn có Triệu Long Tượng...

Mạc Dịch cả giận nói:

- Thúi lắm! Lão tử coi như là gặp được cũng là đại cô nương nũng nịu như hoa như ngọc, tại sao có thể là mỹ phụ vẫn còn sức quyến rũ chứ?

Cường Tử nịnh nọt nói:

- Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên, gặp được đều là cô nương như hoa...

Mạc Dịch nhìn lướt qua thương thể trên người Cường Tử, quệt miệng hỏi:

- Bị đánh phải không?

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Không chịu thiệt.

Mạc Dịch nhẹ gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi, nếu như đánh lộn chịu thiệt lão tử cũng đành phải nện ngươi một bữa nữa. Ta thân phận là gì? Đồ đệ của ta đánh lộn có thể chịu thiệt sao?

Cường Tử lập tức nói:

- Dứt khoát không thể!

Mạc Dịch cười ha hả nói:

- Cáp Mô nói với ta, ngươi cảm thấy vật kia trong tay hắn là gì không?

Trước khi hỏi ra lời này, Mạc Dịch hoàn toàn là gã đầu bếp keo kiệt lời thôi kia, mà lúc này khi hỏi ra điều này, lại biến thành Trung Hoa Cháp Pháp Giả thần bí kia.

Hai hình tượng hoàn toàn không hoà hợp thậm chí trái ngược nhau thời khắc này cùng hợp nhất ở trên người ông ta, Cường Tử không có cảm thấy được có cái gì không thích hợp nữa, sư phụ, mặc kệ là kẻ xào rau kia hay là cái thứ anh hùng kia, vẫn chỉ là sư phụ của hắn.

- Thanh đao kia kỳ thật không có cái gì đặc biệt chỉ là sắc bén dị thường, chỉ là trông có vẻ ánh đao giống như nửa vầng trăng rất tà môn, con cảm thấy... Đó là một món vũ khí!

Cường Tử ngồi hẳn ở trên đất nói.

Mạc Dịch mỉm cười hỏi:

- Căn cứ vào đâu?

Cường Tử nói:

- Tuy rằng con không có trong thấy rõ đồ vật kia của gã điều khiển thế nào, nhưng sau khi tiếp xúc qua con phát hiện ba đường ánh trắng kia đều có dấu vết có thể theo, bằng không con cũng sẽ không liều mạng xác nhận chịu hai nhát, con cảm giác đồ vật kia là một loại vũ khí điều khiển được giống như điều khiển tượng gỗ.

Mạc Dịch nhẹ gật đầu nói:

- Ủ, con đoán đúng rồi.

Ông ta nói:

- Nếu như lời các anh miêu tả không có gì khác biệt, tôi biết rõ món đồ vật kia là cái gì.

Cáp Mô ngồi không yên, anh ta chen vào hỏi:

- Sư phụ, đó là món vũ khí gì? Rất không đúng tự nhiên a!

Mạc Dịch nói:

- Món đồ vật này có tên nghe rất hay, gọi là Cửu Luân Nguyệt Hoa. Nhưng thật ra là một loại vũ khí dùng thuật điều khiển khôi lỗi để tiến hành tấn công, tổng cộng chín thanh loan đao ngắn dài nhỏ do dây nối với nhau sắc bén dị thường, tên gọi là Nguyệt Hoa Nhãn. Các anh nói chung quanh thân thể của gã xuất hiện

ba vầng trăng khuyết, điều này nói rõ mức độ điều khiển thuật khôi lỗi của hắn còn chưa cao lắm. Ta nhớ rõ mười năm trước có người gọi là Linh Thai Tá Trợ (Lingtai Sasuke), hắn có thể thi triển toàn bộ Cửu Luân Nguyệt Hoa, uy lực rất lớn.

Cường Tử chợt ngậy ra một lúc, hắn kinh ngạc nói:

- Cửu Luân Nguyệt Hoa... Đây chẳng phải là căn bản không cách nào đến gần hay sao?

Mạc Dịch cười nói:

- Cũng không khoa trương như vậy. Mặc dù Cửu Luân Nguyệt Hoa cùng chuyển cũng vẫn có thể tìm được chỗ sơ hở. Dựa theo lời các anh vừa nãy, Linh Thai Tá Trợ còn sống. Mạng của hắn quả thật rất cứng cỏi, bị Diệp Lạc chặt đứt hai cánh tay không ngờ sống sót thoát về được. Hôm nay các anh gặp được Tiểu Dã Tam Mộc kia hẳn là đệ tử của hắn, Tiểu Dã Tam Mộc này tuy rằng chỉ có thể điều khiển Tam Luân Nguyệt Hoa, nhưng gã vẫn có thể thi triển Thôn Chính Yêu Dao, thực lực đã không thể khinh thường.

- Diệp Lạc là ai?

Cáp Mô ngồi chồm hổm trên mặt đất vẻ mặt kính ngưỡng nhìn Mạc Dịch hỏi.

- Diệp Lạc này có thể chặt đứt Trợ cái gì gì đó thi triển Cửu Luân Nguyệt hoa, há không phải lợi hại đến nhân vật giống như thần tiên sao?

Cáp Mô bị mê hoặc nói.

Diệp Tuyết đứng ở góc phòng nghe thấy bọn họ nói chuyện, thân thể run khê một cái, anh ta vụng trộm quét mắt nhìn mọi người một cái thấy không ai chú ý đến anh ta, lập tức nhẹ nhàng lặng lẽ thở ra.

Mạc Dịch cười nói:

- Hôm nay quá muộn rồi, có thời gian kể chuyện xưa cho các anh. Cường Tử đêm nay ngủ chung với ta đi, đã lâu không có lấy người làm bia luyện tập đập lộn sàng rồi, có chút ngứa ngứa ở bàn chân.

Cường Tử lườm ông ta một cái nói:

- Khi dễ đứa nhỏ sẽ gặp trời phạt.

Mạc Dịch uống một hớp nước đứng lên đi lên lầu, vừa đi vừa nói:

- Thiên khiến thần mã, đô thị phù vân. (Trời phạt ngựa thần, đều là chuyện nhỏ)

Khi đi đến trước bậc thang Mạc Dịch bỗng nhiên dừng bước chân, ông ta quay đầu liếc nhìn Diệp Tuyết.

- Anh cũng lên đây đi, tôi có chút chuyện muốn hỏi anh.

Diệp Tuyết thân thể chấn động, anh ta ngẩng đầu nhìn con mắt của Mạc Dịch. Trong lòng giống như gió lật sóng dậy ngược lại không sinh ra ý niệm chống cự, anh ta ừ một tiếng nhẹ nhàng lập tức chậm rãi đi theo phía sau.

Cường Tử đứng lên vuốt cái móng đến bên cạnh Cáp Mô thấp giọng nói:

- Nói! Đĩa DVD trong ngăn kéo của tôi có phải anh cầm đi hết rồi phải không!

Cáp Mô cười khúc khích nói:

- Mượn... Là mượn, tôi đảm bảo xem xong sẽ trả cho cậu. Hơn nữa, cũng không phải một mình tôi xem.

Chu Bách Tước bỗng dùng sức ngáp lên nói:

- Tôi mệt rồi, ngủ đi!

Một thoáng sau cũng lên lầu, động tác phải gọi là tinh nhạy.

Cường Tử hung hăng khinh miệt Cáp Mô, hắn duỗi ngón giữa vạch một cái nói với Cáp Mô:

- Ngày mai trả tôi, bằng không vượt quá một ngày tiền thuê một trăm đô!

Cáp Mô quay đầu nói với Triệu Long Tượng:

- Hai ta mỗi người một nửa được không?

Triệu Long Tượng:

- Khụ khụ... Tôi cũng mệt rồi, đi ngủ trước đây.

Cường Tử đi theo đằng sau Mạc Dịch và Diệp Tuyết lên lầu, ba người sau khi đi vào phòng của Mạc Dịch đều hết sức yên lặng. Mạc Dịch và Cường Tử tùy tiện ngồi xuống, ngược lại Diệp Tuyết dáng vẻ rất khúm núm đứng không nhúc nhích.

Mạc Dịch khẽ cười nói:

- Anh đừng gấp gáp, tôi và em trai anh coi như là kẻ địch. Từ biệt mười năm không gặp, bảo anh đến đây chỉ là muốn hỏi xem hân gần đây như thế nào.

Diệp Tuyết ngẩng đầu liếc nhìn Mạc Dịch, bỗng nhiên sầm một tiếng quỳ mọp xuống đất. Anh ta cũng kính dáp đầu một cái, sau đó đứng lên nói với Mạc Dịch:

- Em trai của tôi từng nói qua với tôi về ngài, hân nói nếu như có đại cơ duyên gặp được ngài, hãy thay hân dập đầu một cái thật thành khẩn với ngài!

Mạc Dịch nói:

- Ta không ngăn anh không phải ta tự đại cảm thấy mình có tư cách bảo anh dập đầu với tôi, mà là ta biết rõ nếu như một lay này anh không dập đầu xuống, anh và em trai của anh cả đời cũng sẽ không yên lòng thoải mái. Ta nhớ rõ ta từng nói với hân, nếu như buông bỏ oán cừu tu vi của hân không thể đo đếm được, chỉ là mười năm đã qua đi hân vẫn là một người ngoan cố.

Mạc Dịch thở dài:

- Tuy nhiên như vậy cũng tốt, năm đó hân phong độ tùy theo tâm trạng mà làm không biết khuynh đảo bao nhiêu nhân vật.

Diệp Tuyết nói:

- Hân bây giờ ở núi Nga My bế quan đã sáu năm, bữa trước có đi ngang qua, hân không ra ngoài gặp tôi, tôi biết rõ hân nếu như không thể đột phá có lẽ cả đời hân sẽ không xuất quan.

Mạc Dịch nói:

- Xem ra anh vị ca ca này vẫn không phải người hiểu rõ hân nhất, mặc kệ hân cuối cùng có thể đột phá hay không, một thời gian ngắn sắp tới hân nhất định sẽ đến Đông Bắc.

Diệp Tuyết ánh mắt sáng ngời, anh ta hết sức hưng phấn không thể nào tự kiềm chế nói:

- Ngài chắc chắn như vậy sao?

Mạc Dịch gật đầu cười nói:

- Mười năm trước tuổi đã ba mươi ba đã là người đứng thứ ba Thiên Bảng, thế giới bên ngoài đồn đãi hân chết sáu năm lại không biết hân cũng đang tự do tự tại. Nếu như ta không đoán sai, hân không gặp anh cũng không phải đang tìm tòi đột phá, mà là...

Diệp Tuyết vội nói:

- Mà là cái gì?

Mạc Dịch khẽ cười nói:

- Mà là nhất định chạy đến nơi nào đó chơi rồi, tính tình của hân anh khó biết cho kỹ càng phải không?

Diệp Tuyết ngẫm nghĩ lập tức hiểu ý cười:

- Đúng đó, tiểu tử kia từ nhỏ đã thích giả thần giả quỷ. Tất cả mọi người đều cho rằng khi hân giả giả thật thật hân nhất định đang làm trò quỷ gì.

- Ủ, huynh đệ các anh đều là giống như vậy.

Mạc Dịch nói.

Diệp Tuyết mặt có nét xấu hổ nói:

- So với Tiểu Lạc, tôi còn kém xa.

Mạc Dịch nghiêm mặt nói:

- Không cần phải tự coi nhẹ mình, các anh chỉ là đạo bất đồng mà thôi. Ở trên đường mình đi, anh cũng không kém hơn hẳn cái gì.

Trong lòng Diệp Tuyết âm áp nói:

- Ủ! Cám ơn ngài!

Anh ta liếc nhìn Cường Tử, kẻ kia đang ngồi ở trên ghế sa lông găm một quả táo, ra vẻ tự đắc vui vẻ.

- Tôi đi ra ngoài trước, ngài và Cường Tử nghỉ ngơi sớm chút nha.

Diệp nói.

- Ủ, anh cũng nghỉ ngơi sớm chút đi.

Mạc Dịch đứng lên tiễn Diệp Tuyết ra ngoài, Cường Tử sau khi Diệp Tuyết xuống lầu cười nói với Mạc Dịch:

- Sư phụ, ngài bảo con lên đây sẽ không phải để cho con xem bộ dạng thể ngoại cao nhân của ngài chứ?

Mạc Dịch đập một cái mạnh hết sức lên đầu Cường Tử nói:

- Trong mồm chó không mọc được ngà voi!

Cường Tử cười nói:

- Giống như trong miệng người cũng chưa chắc mọc được răng chó.

Mạc Dịch ngồi xuống nói:

- Đi theo vài người bạn cũ chơi vài ngày, leo trèo núi mệt rồi. Con thử nhai nhép qua đây bóp chân cho ta, hầu hạ thoải mái ta vừa vui vẻ kể cho người nghe việc liên quan đến đơn kiếm phá Cửu Luân.

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời, chẳng quan tâm vết thương trên bắp vai còn đang đau. Hừm cười hì hì nép người sang ngồi xổm bên cạnh Mạc Dịch, thật giống như một con mèo nhỏ mềm mại ngoan ngoãn xoa bóp chân cho Mạc Dịch.

Mạc Dịch cười nói:

- Người thẳng nhãi này không có lợi không làm, nhất định không chịu đấm chân cho ta.

Cường Tử nghiêm trang nói:

- Sao có thể chứ, con là đồ đệ hiếu thuận đệ nhất thiên hạ việc đó ai cũng biết rõ, không tin ngài một chút lên mạng xem thử Baike bình luận con thế nào, chỉ bốn chữ...

Mạc Dịch nói tiếp:

- Lang tâm cầu phê! (Lòng lang dạ chó)

Cường Tử:...

- Sư phụ, cái tên Diệp Lạc thật sự lợi hại như vậy sao?

- Đánh người mười cái không đáng nói chơi.

- Hẳn thật có thể dùng kiếm phá Cửu Luân Nguyệt Hoa kia?

- Dùng hết sức lực, đấm chân như thế nào mềm mại giống như vừa mới bắn xong lão nhị...

- Sư phụ... Ngài là cao nhân đừng nói lời thấp hèn như vậy được không?

- Ủ, người thật giống như một khúc dương cụ đâm sầm sập! Nói như vậy còn thấp kém không?

Cường Tử: ...

- Sư phụ, nói thử xem, hần như thế nào đánh nát Cửu Luân Nguyệt Hoa kia?

Mạc Dịch:

- Mệt rồi, oải rồi, muốn ngủ rồi.

Cường Tử:

- Tôi nghe nói Trường Xuân có chơ trình diễn tiết mục hai mảnh đặc biệt hai người nhảy song ca ...

Mạc Dịch:

- Được rồi, ta kể cho anh chút chuyện cũ... Chỗ kia ở nơi nào?

178. Chương 178: Kỳ Huynh Như Ứng

Ở trên đại thảo nguyên Nội Mông Cổ bao la mênh mông ba chiếc Wrangler mang theo một cỗ khí thế mạnh mẽ chạy qua, ở một chỗ trên đồi cao ba chiếc xe theo thứ tự xếp hàng dừng lại, trong chiếc xe dẫn đầu bước ra một gã đàn ông mặc toàn quần áo hàng hiệu rất chói mắt bộ dạng lười nhác, sau khi y xuống xe tùy tiện lướt mắt bốn phía đi đến chiếc xe chính giữa kéo mở cửa xe phía sau, cung kính gọi một tiếng:

- Chiến gia, ngài có gì dạy bảo?

Gã đàn ông ngồi ở sau xe sắc mặt thanh tú có chút mệt mỏi đáp một tiếng, chớp mắt mở ra hồi phục tinh thần. Hần nhìn thoáng qua Thẩm Hổ Thiên đứng ở ngoài cửa xe nói:

- Không có việc gì, hơi mệt chút cho nên mới bảo xe dừng lại. Theo tôi đi một chút được không?

Thẩm Hổ Thiên vuốt vuốt cái mũi nói:

- Dạ! Được.

Trác Thanh Chiến sau khi xuống xe ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh như rửa, hần không khỏi cảm thán thở ra, trên chiếc xe thứ hai bước xuống một thanh niên tuổi teen đến hết sức tà dị, anh ta sau khi xuống xe hít thở thật sâu một lần khoé miệng giật giật, nhìn bóng lưng Trác Thanh Chiến cong lên lộ ra một nét vui vẻ.

- Ca, sao vậy?

Trác Thanh Đế đi qua đứng ở bên cạnh Trác Thanh Chiến hỏi, anh ta dùng sức duỗi lưng một cái, hít thở không khí đặc biệt tươi mát trên đại thảo nguyên, một nhọc đường như vừa quét sạch.

- Không có việc gì, ngồi một ngày xe có chút buồn bức, em và Hổ Thiên đi theo anh một chút.

Trác Thanh Đế cười đáp một tiếng:

- Ca, ngồi mệt rồi phải không?

Trác Thanh Chiến giơ tay vỗ lên bả vai của anh ta nói:

- Đi thôi, qua bên kia nhìn thử. Nếu như anh không có nhớ sai, chỗ phía trước không xa có cái hồ nhỏ.

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Chiến gia trí nhớ ngài thật là tốt lắm, trên thảo nguyên Nội Mông Cổ này nếu như chỗ nào ngài từng đi ngài đều sẽ ghi nhớ rõ ràng rành mạch, tôi thật không biết ngài thế nào nhớ được, tôi nhìn thảo nguyên chỗ nào cũng như chỗ nào a.

Trác Thanh Đế cười nói:

- Hồ Thiên ca, anh của tôi từ nhỏ trí nhớ kinh người. Mẹ của tôi từng nói với tôi, lúc tôi ba tuổi anh tôi tám tuổi anh ta thường thường kể cho tôi chuyện Tam Quốc.

Anh ta cười nói:

- Nhưng tôi mười tám tuổi mới xem xong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Thẩm Hồ Thiên nói:

- Tôi đến bây giờ cũng mới xem xong, trước trước sau sau cũng xem đến mười mấy năm. Mỗi lần xem một hồi rồi, xem không được hai ba trang đã ngủ mất rồi. Tam Quốc Diễn Nghĩa a, đối với tôi còn có tác dụng hơn cả thuốc ngủ.

Ba người vừa nói vừa đi, lúc đi ra không đến một dặm đường quả nhiên có một cái hồ nhỏ xuất hiện ở trước mặt. Một mảnh thảo nguyên cỏ nước phong phú xinh đẹp này khó thấy được, nhất là khiến cho lòng người thoải mái thần hồn là trong hồ không ngờ còn có mấy con chim hoang dã. Tuy rằng chính phủ chú trọng tiến hành bảo dưỡng sinh thái đối với đại thảo nguyên nhưng trước sức tàn phá của con người vẫn đang không ngừng tăng lên, hôm nay ở trên thảo nguyên nhìn thấy một mảnh đồng cỏ tươi tốt cũng rất không dễ dàng.

Trác Thanh Chiến khoát tay áo ra hiệu dừng lại, hẩn nhìn hồ nhỏ cách đó không xa nói:

- Dừng kinh động những con chim kia, chúng nó tự có điều thoải mái của chúng nó, chúng ta tự có điều thoải mái của chúng ta.

Thẩm Hồ Thiên nói:

- Chiến gia ngài đối với chim chóc còn tốt hơn so với tôi, lúc tôi ở trong chăn mền tự tại tại ngài thường xuyên kéo tôi dậy làm việc.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Nếu như không gọi anh anh có thể ngủ ba ngày ba đêm, phần cơm kia của anh nếu như anh không ăn há chẳng phải nát bét.

Trác Thanh Đế ngồi xuống móc thuốc chia thuốc ra cho mỗi người một điếu, đốt lên sau đó hít thật sâu một hơi nói:

- Nơi này thật đẹp, đợi tôi già rồi ở chỗ này dựng một gian nhà cỏ sống hết tuổi già, có những con chim này tôi cũng không cô đơn.

Trác Thanh Chiến cũng ngồi xuống nhìn chim hoang dã cách đó không xa thần nhiên bơi trong nước, hẩn nói:

- Nếu như thật sự có thể ở chỗ này yên ổn sinh sống vượt qua cả đời quả thật là chuyện tốt khó được, chỉ chẳng qua anh không có phúc phần này. Thanh Đế, nếu như có một ngày em thật sự ở chỗ này an cư, hãy lấy phụ nữ thảo nguyên đi.

Thẩm Hồ Thiên cười nói:

- Ủ, nhị gia ngài là không biết chỗ hay của phụ nữ thảo nguyên a. So với những phụ nữ trang điểm điệu đà phỉnh phờ trong thành phố lớn kia thuận mắt hơn nhiều, nhưng phụ nữ trong thành phố kia tuy rằng trắng trắng xinh xinh nhìn không tệ, nhưng ai có thể cưới ngựa chần dê? Hay nói sinh con nha, anh nhìn những tiểu tử thảo nguyên kia một đám khoẻ mạnh biết bao, gốc rễ còn không phải mẹ của bọn chúng điện nước tốt hay không?

Trác Thanh Đế xì một tiếng cười, anh ta nói:

- Hồ Thiên ca, vì sao gọi là điện nước tốt?

Thẩm Hồ Thiên nghiêm trang nói:

- Anh xem bọn phụ nữ thảo nguyên sống lưng kia, cặp mông kia, khi cưỡi ngựa chạy như bay trên ngực đựng bầu sữa lớn. Như vậy tốt hơn là một mẫu ruộng tốt! Những con búp bê trong thành phố kia tuy

rằng xem thuận mắt nhưng thổ nhưỡng trên thân thể không phì nhiêu, sinh con khẳng định không có thực tế bằng phụ nữ thảo nguyên bầu sữa lớn mông đít lớn của ta. Nếu như có phụ nữ thảo nguyên chịu sinh con cho tôi, tôi cả đời này coi như công đức viên mãn rồi.

Trác Thanh Chiến hút một hơi thuốc lá nói:

- Phụ nữ thảo nguyên rất tốt, thuần khiết thật giống như bầu trời thảo nguyên này, không có nhiễm một chút tục khí, là ngọc thô.

Trác Thanh Đế nói:

- Lời nói ra Từ trong miệng hai người giống nhau, mùi vị lại thật không giống nhau.

Thẩm Hổ Thiên ngượng ngùng nói:

- Lời tôi nói chính là thực tế, đạo lý giống nhau, cũng như thế...

Trác Thanh Đế hút một hơi thuốc từ xoang mũi phun vọt ra ngoài, khói thuốc màu trắng rất nhanh đã biến mất không thấy nữa. Sau đó anh ta nằm ngửa thoải mái duỗi lưng. Đầu gối lên một cánh tay nhìn bầu trời.

- Ca, có phải xảy ra chuyện rồi không?

Trác Thanh Chiến hút một hơi thuốc lá sau cùng, dùng tay bới một cái hố nhỏ trên mặt đất vùi thuốc lá vào.

- Trên thảo nguyên sợ nhất lửa, hút xong thuốc vẫn phải chôn xuống mới yên tâm.

Hắn nói:

- Mang em đi gặp một người.

Trác Thanh Đế nhìn bầu trời nhẹ nhàng hỏi:

- Người trong xã hội đen à?

Trác Thanh Chiến ừ một tiếng.

Trác Thanh Đế lại hỏi:

- Là Vụ Nỗ Tư à?

Trác Thanh Chiến khẽ cười nói:

- Lại đoán đúng rồi.

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Chiến gia, tôi vẫn cảm thấy tên kia đúng là một con hồ ly thảo nguyên đặc đạo, khôn khéo giống như tu luyện ngàn năm. Hắn lần này chủ động chạy đến Nội Mông để muốn gặp ngài, tôi xem không phải việc tốt gì.

Trác Thanh Chiến nói:

- Ở xa tới là khách, phong tục trên thảo nguyên chúng ta lẽ nào anh đã quên.

Thẩm Hổ Thiên vuốt cái mũi nói:

- Tự nhiên sẽ không được, người đến trên thảo nguyên cho dù là kẻ thù, đi ngang qua cửa ra vào chúng ta cũng phải dùng lễ đối đãi.

Trác Thanh Chiến nói:

- Đây không phải một loại thói quen mang tính cưỡng ép, mà là sự rộng rãi và hiếu khách của hán tử thảo nguyên. Ông ta đã không ngại cực khổ đến đây, mặc kệ bụng theo một quả tim thể nào chung quy vẫn là khách của chúng ta, không thể mất đi lễ nghĩa.

Trác Thanh Đế bồng thả dài nói:

- Đến tất nhiên phải muốn chỗ tốt rồi, không biết tay cầm thịt dê trà sữa ngựa có đủ hài lòng hay không nữa.

Trác Thanh Chiến mỉm cười nói:

- Khẩu vị của ông ta rất tốt, cái gì cũng nuốt trôi.

Thẩm Hồ Thiên nói:

- Không sợ chết no sao?

Trác Thanh Đế nói:

- Sớm muộn mà thôi.

Ba người ở bên hồ nhỏ nghỉ ngơi một thời gian ngắn sau đó đi về ngồi vào chiếc Wrangler, ba chiếc xe cùng lúc khởi động tiếp tục tiến về phía trước. Trác Thanh Đế không có ngồi vào chiếc xe thứ ba lần nữa mà chọn ngồi trong cùng một chiếc xe với Trác Thanh Chiến. Anh ta tựa trên ghế ngồi phía sau châm một điếu thuốc, híp mắt hỏi:

- Ca, Vụ Nỗ Tư người này vui giận thất thường, ông ta lần này đến Nội Mông chỉ sợ không có ý tốt gì.

Trác Thanh Chiến vẫn chớp mắt như cũ, hần nhẹ giọng nói:

- Lần trước ông ta chủ động đề ra hợp tác kết quả Tôn Diệu Dương cho rằng thời cơ chín muồi tự mình nhảy ra. Lần này đến thăm thời gian còn gấp hơn lần trước.

Hần mở to mắt nhìn Trác Thanh Đế nói:

- Việc lần đó, anh còn thiếu nợ em một lời giải thích.

Trác Thanh Đế cười nói:

- Ca, anh thấy em cần lời giải thích của anh không?

Trác Thanh Đế nói:

- Anh biết rõ trong lòng em không trách anh, anh làm việc có đôi lúc ngay cả mình cũng cảm thấy đáng sợ. Nếu như cha ta biết được anh lấy em trai ruột của mình làm mồi câu cá, không biết liệu sẽ giận dữ bay đến Nội Mông lột da anh hay không nữa.

Trác Thanh Đế cười ha hả nói:

- Ca, anh cảm thấy cha ta cam lòng không?

- Cam lòng.

Trác Thanh Chiến nói:

- Nếu như làm việc gì có lỗi với trời đất lương tâm. Người đầu tiên đứng ra rút gân lột da anh chính là cha chúng ta.

Trác Thanh Đế gật đầu nói:

- Tôn Diệu Dương, hần nhảy ra quá sớm.

Trác Thanh Đế trầm ngâm nói:

- Ủ, vốn nghĩ bắn một con lộc, nào ngờ bắn được một con chươg.

Hai người sau lúc đó rơi vào trầm tư, Trác Thanh Chiến nhắm mắt dưỡng thần, Trác Thanh Đế thì mở cửa sổ xe ra nhìn một chút thảo nguyên phía ngoài đường như mãi mãi không có biến hoá hút một điếu tiếp theo một điếu. Trác Thanh Đế thối ra thật dài một hơi, dường như nghĩ thông cái gì.

- Ca.

- Hả?

Trác Thanh Chiến mở to hai mắt nhìn em trai của hắn, trên mặt có vẻ hỏi han.

Trác Thanh Đế cười ha hả nói:

- Không có việc gì, em chỉ gọi thử.

Ở ngoài một cái thôn nhỏ lớn không ra khỏi tầm mắt ba chiếc xe Wrangler dừng lại, mục dân trên đại thảo nguyên Nội Mông Cổ đã quen với sống cố định, nhiều năm trước dần dần cũng đã không sống những ngày du canh du cư nữa. Nhà ngói tuy rằng vẫn chưa có toàn bộ thay thế nhà lều, nhưng ngược lại cũng không phải thứ đồ hiếm có khó tìm gì.

Một tên mập dáng người không cao trông có vẻ ôn hoà thân thiện đứng ở trước cửa thôn, gã dường như rất sợ nóng đứng ở dưới bóng một gốc đại thụ còn cầm một cây dù. Nét mặt của gã dường như có chút lo lắng cho đến khi ba chiếc Wrangler xuất hiện ở trong tầm mắt gã mới thở phào một cái thật nhẹ, đi ra đón chiếc xe đi tới.

Mãi Mãi Đề con người như thế đấy, mặc kệ ai trông thấy gã đều sẽ tự động sinh ra mấy phần cảm giác thân cận. Không chỉ là bởi vì bề ngoài hiền lành buồn bã của gã, phần nhiều bởi vì gã có một đôi mắt phẳng phất mãi mãi rất trong sáng. Khi gã híp mắt mỉm cười ngay cả kẻ địch của gã cũng không sinh ra lòng đề phòng, gã thật giống như một người tốt trời sinh.

Ngay lập tức lựa chọn nghênh đón chiếc xe thứ hai, tên mập Mãi Mãi Đề nét cười cả mặt thật thà phúc hậu kéo mở cửa xe.

- Hùng ưng trên thảo nguyên bay tới, khách tôn quý của tôi ngài để cho chúng tôi đợi cả tim cũng nóng rồi.

Gã cười ha hả nói.

Rõ ràng là một đồng lời khách sáo, nhưng từ trong miệng gã nói ra ngược lại nghe thế nào cũng mang theo mười phần chân thành.

Trác Thanh Đế dẫn đầu xuống xe cười với Mãi Mãi Đề:

- Gà mập trên thảo nguyên bay đến đây rồi, khách tôn quý của tôi có vẻ anh đứng sai vị trí rồi. Hắn là chúng tôi hoan nghênh anh đến đây mới đúng thể nào biến thành anh tới nghênh đón chúng tôi rồi?

Mãi Mãi Đề đứng thẳng người cười ha hả, không có một chút mất tự nhiên.

- Thói quen thói quen, ở trên mảnh thảo nguyên này mãi mãi chỉ có Trác Thanh Chiến vĩ đại một con hùng ưng này bay lượn, nhị gia ngài nói như vậy thật sự trách cứ tôi phải không?

Trác Thanh Chiến bước xuống xe nói:

- Hùng ưng giương cánh bay trên thảo nguyên không dưới hàng ngàn hàng vạn, tôi chỉ chẳng qua là một người bình thường nhất trong số đó. Mãi Mãi Đề, còn mãi nói lời hư tình giả ý chúa trời của anh sẽ không phù hộ anh.

- Chiến gia, ngài cũng đừng so đo với tiểu lâu la như tôi vậy, tôi còn muốn trông thấy mặt trời rực rỡ sáng sớm ngày mai dâng lên.

Mãi Mãi Đề cong người khẽ cười nói.

Gã nói:

- Vưu Nỗ Tư đại nhân đang ở bên trong đợi ngài, nhưng ông ta lòng nóng như lửa đốt a.

Trác Thanh Chiến khẽ cười nói:

- Lòng nóng như lửa đốt là vì đói bụng a?

Nói xong cười ha hả lập tức đi vào trong thôn.

179. Chương 179: Ly Miêu Hoán Thái Tử!

Thẩm Hổ Thiên đi vội hai bước đến đứng trước Trác Thanh Chiến, thân hình của y không coi như là to lớn nhưng vừa vặn che Trác Thanh Chiến ở sau lưng. Mấy năm nay Trác Thanh Chiến đã quen đi ở sau lưng Thẩm Hổ Thiên, đó cũng không phải Trác Thanh Chiến tham sống sợ chết mà là Thẩm Hổ Thiên cố ý làm như vậy.

Rất nhiều kẻ bề trên không quen thủ hạ đi trước mặt của mình cho rằng đó là một việc rất khó chịu, cũng có người thích núp mình sau lưng kẻ khác để tìm cơ hội hành động. Nhưng mặc kệ là ai cũng sẽ không có sự ăn ý như thế này giữa hai người Trác Thanh Chiến và Thẩm Hổ Thiên. Chỉ có người hữu tâm có lẽ sẽ phát hiện bước chân và khoảng cách giữa hai người là ăn ý như thế nào.

Trác Thanh Chiến ở đằng sau Thẩm Hổ Thiên có lẽ không chỉ là để chiếu cố tính cổ chấp của Thẩm Hổ Thiên, đi ở phía sau y, lẽ nào không đúng chỗ thích hợp có thể bảo vệ Thẩm Hổ Thiên hay sao?

Trác Thanh Đế bộ dạng lười nhác hai tay đút ở trong túi đi cuối cùng, anh ta có vẻ lơ đãng tùy ý đánh giá bốn phía gì đó, nhưng ánh mắt lại không lúc nào không nhìn vào một chỗ. Từ bước đầu tiên anh ta bước vào làng tầm mắt của anh ta đã quét qua chỗ đó, nét mặt của anh ta lười biếng ai cũng sẽ không để ý thấy ánh mắt của anh ta tập trung chỗ đó.

Nếu là mình, cũng sẽ bố trí điểm súng ngắm ở chỗ đó.

Anh ta nghĩ ngợi trong lòng.

Anh ta đút tay trong túi quần động dậy nhẹ hai cái, giống như trên đùi có chút ngứa ngáy. Dọc đường nhìn có vẻ thoải mái nhưng sự chú ý của anh ta ngược lại tập trung đến mức cao nhất. Trải qua quan sát anh ta thấy được tay súng bắn tỉa đối phương còn chắc chắn là một cao thủ hơn nữa hẳn rất tự phụ, bằng không sẽ không chỉ sắp xếp một chỗ súng bắn tỉa.

Trác Thanh Đế khoé miệng héch lên, trong nội tâm đột nhiên nhớ ra một từ rất nóng.

Giả dối. (troll: chơi bần)

Mãi Mãi Đề vốn nên đi trước dẫn đường lại không biết tại làm sao đi ở cuối cùng, gã vừa vui cười trò chuyện chủ đề không đâu với Trác Thanh Đế, vừa hình như không yên tâm quét mắt nhìn tình hình xung quanh. Chi tiết nhỏ này tự nhiên sẽ không tránh thoát được ánh mắt của Trác Thanh Đế, anh ta nhìn Mãi Mãi Đề giống như có chút muốn nói lại thôi trong lòng không khỏi kinh ngạc. Mãi Mãi Đề một mình lẩn lộn tạo sóng tạo gió là thuộc hạ của Đại kiều Vương Nữ Tư ở Tân Cương, lẽ nào có ẩn tình gì khó nói?

Anh ta vốn có ý thả chậm bước chân đi song song với Mãi Mãi Đề nói bóng nói gió một chút, nhưng mấy lần muốn mở miệng nói cái gì cố ý chuyển đổi chủ đề nhưng Mãi Mãi Đề cũng thả chậm cước bộ. Hai người luôn duy trì cự ly như trước.

Điểm này làm cho Trác Thanh Đế trong lòng hết sức hoài nghi, Mãi Mãi Đề dường như là đang e ngại cái gì?

Anh ta vừa muốn đi vội mấy bước gần đến bên ca ca của anh ta nói một chút, nhưng đằng trước một tràng tiếng cười sảng khoái vang lên khiến cho anh ta không thể không buông bỏ quyết định này.

Một gã đàn ông chiều cao trên một thước chín thân thể thon gầy nhưng trong có vẻ rất cứng cáp từ trong một căn phòng bình dân bước ra nghênh đón. Gã đàn ông trung niên này có tướng mạo không người nào có dưới cằm để râu ria dài ngoằn trông có vẻ có một loại phong thái đại tướng hổ bước rồng bay. Y mặc một bộ thường phục, quần áo rất tùy ý.

Người này thật giống như một người lãnh đạo trời sinh, mặc kệ y biểu hiện như thế nào nét hiền hoà đều mang theo một cỗ khí thế cao cao tại thượng. Chỉ là khí thế kia trông có vẻ hết sức quỷ dị, thật giống như y tận lực hiển hiện ra ngoài.

Bước chân của y rất lớn, mỗi một bước sải ra đều phải vượt quá một mét, người bình thường một bước cũng chỉ khoảng chừng sáu bảy mươi phân, đủ biết đây là một người về tính cách có mấy phần cực đoan.

Nụ cười của y trông có vẻ rất chân thành, nét cười trong con người cũng không làm cho người ta cảm giác được hư tình giả ý.

- Huynh đệ Thanh Chiến thân yêu của tôi, rốt cuộc đợi đến một ngày thấy mặt anh rồi.

Người đi ra nghênh đón phóng khoáng tươi cười chính là Đại kiêu Vưu Nỗ Tư ở Tân Cương giờ tay nhắc chân đều có thể chấn động giới xã hội đen, đây là nhân vật truyền thối trong xã hội đen Tân Cương. Lúc tuổi mười ba bởi vì báo thù phụ mẫu đã chết, y một đứa con nít choai choai mang em gái vừa tròn ba tuổi từ lúc xin cơm từng bước trở thành ông trùm xã hội đen khiến lòng người sợ hãi kinh hồn.

Năm đó y hai mươi bảy tuổi hấn ở Tân Cương đã là nhân vật hung ác có chút danh tiếng, nhưng bởi vì xuất thân không thể lộ ra mà bị những băng đảng khác trong giang hồ khinh thường. Ở Ô Lỗ Mộc Tề (Urumqi vùng này ở Tây Tạng gần Ấn Độ) hấn mang theo thành ý muốn gia nhập dưới trướng một vị nhân vật một tay che trời. Nhưng đối phương chỉ nói hai chữ liền đuổi y ra khỏi thành phố đó.

Người kia nói:

- Cút đi!

Ngay lúc đó Vưu Nỗ Tư một câu cũng không nói ra, y lễ phép thậm chí hèn mọn khom thân lui ra ngoài sau đó còn cung kính cúi đầu mới rời đi. Điều này làm cho kẻ đang thống nhất xã hội đen ở Ô Lỗ Mộc Tề kia càng thêm xem thường y, thậm chí lúc đó có thủ hạ đề nghị diệt trừ tận gốc Vưu Nỗ Tư ông ta cũng xì mũi coi thường lời đề nghị đó.

Ông ta trên căn bản xem thường kẻ cô nhi cha là cảnh sát nằm vùng dựa vào xin cơm sống sót.

Năm năm sau Vưu Nỗ Tư mang theo ba trăm người thân cận thế mạnh quay lại, nội trong một đêm dùng chỉ bằng một phần mười số người của đối phương nhổ tận gốc tất cả thế lực đại nhân vật xã hội đen xem thường mình kia, tạo ra một thần thoại lớn nhất trong xã hội đen Tân Cương.

Y lúc ấy cũng không giết đại nhân vật kia, nguyên nhân rất đơn giản chỉ là bởi vì đối phương lúc trước không giết y.

Có rất nhiều người bởi vì sự kiện này đều nói Vưu Nỗ Tư là một người dùng không đúng lúc, thành công của y chẳng qua là hiện tượng đoá hoa phù dung sớm nở tối tàn mà thôi. Thả hổ về núi việc này cho dù là thực lực mạnh hơn gấp mười lần kẻ địch cũng không thể làm. Ai biết được kẻ địch không như hấn sẽ ngóc đầu trở lại giống như vậy hay không?

Nhưng Vưu Nỗ Tư chỉ là cười nhạt một tiếng nói:

- Năm đó hấn không giết tôi tuy rằng không tính có ân tình gì với tôi, nhưng tình hình lúc ấy tôi có thể cùng em gái sống sót được thì đã là chiếu cố rất lớn từ trời cao rồi, nếu như chúa trời đã sắp xếp người này tha cho tôi một con đường sống tôi lại thế nào không đếm xỉa ý chỉ của chúa trời?

Lời này khiến cho rất nhiều người lại thay đổi cách nhìn đối với y nói y là anh hùng có tâm địa nhân từ. Nhân tài như vậy là thủ lĩnh đáng giá cho mình theo giúp đỡ.

Vưu Nỗ Tư thực ra muốn chính là hiệu quả như vậy, tha cho một người con đường sống thu phục bao nhiêu người lấy cái chết tương báo đây?

Cuộc mua bán này không làm hơi phí, lại nói ai biết hấn tha người kia một con đường sống thật sự có thể yên ổn sống qua hết nửa quãng đời sau này được hay không?

Trác Thanh Chiến vừa cười vừa nói:

- Hấn là tôi đặt trước một bàn tiệc toàn món ngon Nội Mông Cổ để chiêu đãi anh. Nhưng bây giờ trở thành anh đến hoan nghênh tôi thật là quá xin lỗi rồi.

Vưu Nỗ Tư bắt tay Trác Thanh Chiến nói:

- Huynh đệ anh ngàn vạn lần đừng nên nói như vậy, mặc kệ anh Trác Thanh Chiến đến chỗ tôi hay tôi đến chỗ anh cũng chỉ dùng phương thức chân thành nhất để tôi nghênh đón anh. Trong lòng tôi giang sơn vạn

dậm phương bắc này có thể được xưng tụng hùng ưng vỗ cánh bay cao chỉ có một mình anh, những người khác đều không hợp ý với tôi.

Trác Thanh Chiến ôn hoà vui vẻ nói:

- Làm sao anh cũng tin nhân quả duyên phận Phật gia?

Vưu Nỗ Tư sắc mặt cứng đờ một chút lập tức cười nói:

- Lần đầu tiên gặp mặt tôi vui vẻ nói năng có chút lộn xộn, lại đây, chúng ta vào trong ngồi nói chuyện.

Trác Thanh Chiến gật đầu cười sau đó không lộ tí gì liếc nhìn Thẩm Hổ Thiên, kẻ kia không có bất kỳ cử chỉ trả lời nào nhưng ngầm hiểu lẫn nhau. Thẩm Hổ Thiên và Trác Thanh Đế cùng đi theo ở phía sau ở trước cửa bị hai đại hán ngăn lại. Hai người sau khi liếc nhìn nhau trên mặt đều có chút tức giận.

Vưu Nỗ Tư quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người trước cửa khiêu trách:

- Bọn họ đều là khách quý của ta, ai bảo các anh ngăn trở?

Một đại hán thấp giọng nói:

- Là ngài nói muốn nói chuyện riêng với Thanh Chiến đại nhân không cho phép bất kể kẻ nào đi vào.

Thanh âm gã nói chuyện rất nhẹ, chỉ như phảng phất thiếu một số cái gì đó khiến cho người ta cảm giác có chút không được tự nhiên.

Vưu Nỗ Tư vừa muốn nổi giận đã bị Trác Thanh Chiến ngăn lại, Trác Thanh Chiến khẽ cười nói:

- Nếu đã là như vậy không nên gây khó dễ các huynh đệ thuộc hạ. Thanh Đế, Hổ Thiên hai người các anh tùy tiện tìm một chỗ nào đó chờ tôi.

Vưu Nỗ Tư:

- Như vậy sao được, há chẳng phải khiến cho tôi đãi khách thất thố hay sao?

Trác Thanh Chiến dường như quên mất đối phương mới là kẻ làm khách, hần tùy tiện nói:

- Khách nên theo chủ.

Vưu Nỗ Tư trông có vẻ đắn đo suy nghĩ lập tức nói ra:

- Như vậy cũng tốt, tôi quả thật có chút chuyện quan trọng muốn nói chuyện riêng với anh. Như vậy đi, Mãi Mãi Đề anh sắp xếp thật tốt cho hai vị huynh đệ đây, ngàn vạn lần không được chậm trễ.

Mãi Mãi Đề khom người đáp:

- Dạ, Vưu Nỗ Tư đại nhân.

Gã lúc nói Vưu Nỗ Tư đại nhân mấy chữ này thanh âm kéo rất dài nghe có vẻ hết sức nhào nặn.

Vưu Nỗ Tư dường như vội vã muốn nói chuyện riêng với Trác Thanh Chiến cũng không để ý những điều đó. Y phất tay ra hiệu Mãi Mãi Đề đi sau đó dẫn đầu đi vào trong căn phòng. Trác Thanh Chiến gật đầu với Thẩm Hổ Thiên và Trác Thanh Đế sau đó cất bước đi theo phía sau. Trác Thanh Đế muốn nói gì đó nhưng bị ánh mắt Thẩm Hổ Thiên ra hiệu ngăn lại. Hai người đi theo phía sau Mãi Mãi Đề đi tới một căn phòng khác.

Mãi Mãi Đề đi ở phía trước thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn hai người đi theo phía sau mình, nét mặt của gã hết sức quái dị nhưng lại cảm giác không ra ý đồ gì của gã. Đi ra ngoài khoảng chừng ba bốn mươi mét dừng ở trước cửa một căn nhà nhỏ. Trong căn nhà đi ra hai gã đại hán nói với Mãi Mãi Đề:

- Khách nhân để chúng tôi chiêu đãi đã được rồi, anh trở về trước đi.

Mãi Mãi Đề mở miệng muốn nói gì đó, cuối cùng thở dài lắc đầu xoay người rời đi.

Hai gã đại hán gơ tay làm tư thế mời khách. Một người trong đó vừa cười vừa nói:

- Hai vị khách quý đến trong phòng nghỉ ngơi một chút, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi.

Trác Thanh Đế chau đầu lông mày muốn nói cái gì, nhưng anh ta chợt phát hiện Thẩm Hổ Thiên vạch một cử chỉ bằng tay đối với mình. Hắn ở sau lưng duỗi ra ba ngón tay khều nhẹ, Trác Thanh Đế làm bộ ho khan một tiếng cũng ra hiệu mình thấy rồi.

Hai người giống như tùy tiện đi theo một đại hán vào trong nhà, một người khác cố ý rơi lại sau cùng bộ dạng giống như chuẩn bị đóng cửa. Sau khi vào cửa Thẩm Hổ Thiên tay để ở sau lưng ba ngón tay dựng thẳng lên thu về từng ngón. Sau khi thu về ngón tay cuối cùng hai người đột nhiên hành động!

Hai gã đại không kịp đề phòng gần như trong một tích tắc đã bị Trác Thanh Đế và Thẩm Hổ Thiên đánh đo đất, hai người dường như trong lòng nối liền với nhau ngay cả động tác xuống tay cũng không mấy sai khác. Đầu là thốt nhiên ra tay dùng chưởng thay đao bổ trên yết hầu của đối phương. Hai gã đại hán ngay cả lên tiếng cũng chưa phát ra đã mềm nhũn ngã xuống.

Sau khi đánh bại hai gã đại hán Trác Thanh Đế và Thẩm Hổ Thiên cả hai không hện mà rút vào trong phòng, hai gã đại hán đang sắp xếp bàn ăn bị hai người họ lần nữa bất ngờ ra tay đánh đo đất.

Thẩm Hổ Thiên đi ra ngoài lôi xác hai gã đại hán vào phòng sau đó đóng cửa, hắn vụt một tiếng nhảy lên giường đất buông trong rút đệm chăn phủ phía trên ra. Lục lợi khắp ngõ ngách trên giường đất sau một lát ánh mắt hắn sáng ngời, hai cánh tay nắm chặt nệm ở trên vị trí đó.

Một tiếng xoạt trầm đục, chỗ đó bị sụp xuống thành một cái hố to đen ngòm!

Hắn quay người nói Trác Thanh Đế đang móc điện thoại ra:

- Điện thoại khẳng định vô ích, chỗ này sớm đã bị máy gây nhiễu sóng của đối phương ngăn cách tín hiệu rồi.

Trác Thanh Đế nhìn điện thoại quả nhiên không có tín hiệu. Anh ta cũng nhảy lên giường xem cái động đen ngòm dưới giường bị Thẩm Hổ Thiên nện bể hỏi:

- Hổ Thiên ca sao anh lại biết chỗ này có đường ngầm?

Thẩm Hổ Thiên khẽ cười nói:

- Lúc tôi đi đến nửa đường đã nói với anh rồi, trên đại thảo nguyên Nội Mông Cổ chỉ cần là nơi Chiến gia đi qua đều sẽ một mực nhớ kỹ. Tôi tính là dẫn không nhớ được thảo nguyên diện mạo lớn đến bao nhiêu cũng nhớ được chỗ cư trú đặc biệt. Cái làng này hơn một năm trước tôi cùng Chiến gia có ghé qua. Lúc ấy cái làng này làm một số việc không thể để người ta nhìn thấy cho nên mỗi nhà đều có thông đạo ngầm liên kết với nhau, Chiến gia liếc nhìn tôi đã hiểu rõ anh ta có ý gì. Muốn trách chỉ có thể trách Vưu Nỗ Tư không biết tôi và Chiến gia từng lui tới nơi này. Bằng không hắn sẽ không sắp đặt địa điểm gặp mặt ở cái làng hoang phế không có người ở từ rất lâu này.

Hắn xoay tay lại nói:

- Đi, chúng ta đi xem trò vui!

- Xem trò vui gì?

Trác Thanh Đế thu lại điện thoại hỏi.

Thẩm Hổ Thiên ra vẻ thần thần bí bí nói:

- Ly miêu hoá thành thái tử!

180. Chương 180: Nhập Cuộc

Trác Thanh Đế chậm rãi bước vào trong căn phòng thấp trung, hắn vừa đi vừa từ trong túi móc ra một điều thuốc châm lên. Nhìn Vưu Nỗ Tư phía trước, nhìn bước chân đối phương và thần tình vừa mới hiển hiện ra cũng có thể nhận ra Vưu Nỗ Tư hiện giờ có chút nóng vội, nói thẳng ra là không thể chờ đợi được?

Gian phòng rất nhỏ cũng không có quét dọn cẩn thận, ở tầng dưới kỷ trà và phía dưới mặt bàn đều có một tầng đất bụi rất dày, con nhện trong góc gian phòng gây dựng mạng lưới đã trở nên có quy mô, mấy con nhện con màu đen to chừng nửa ngón tay cái đang vất vả càn cù thiết lập cơ sở vững chắc cho mình sửa chữa vá vếu.

Vị trí đối diện cửa đặt hai cái ghế sô pha nhìn bộ dạng cũng là thứ đồ rất lâu năm, thứ đồ này chỉ có ở trong biệt thự xa hoa mới có bản hoàn hảo đặt ở thành phố như Bắc Kinh Thượng Hải ngay cả ra bãi phế liệu khó có thể tìm được. Sô pha ngược lại làm bằng gỗ rất tốt, chỉ là vài phía trên đã có chút rách nát trên vị trí tay vịn còn có một khối xốp vô cùng bắn lộ ra ngoài.

Trên kỷ trà bày một bộ dụng cụ uống trà cũng có thể xem là mới, từ trong miệng ấm trà còn có hơi nóng lượn lờ rất đẹp xuất hiện. Chỉ chẳng qua bộ đồ vật này tuy rằng có vẻ giống ấm tử sa, người sáng suốt chỉ cần nhìn qua thì biết chẳng qua là đất sét nung tạo ra.

Vưu Nỗ Tư như cũng không ngại vết bẩn trên ghế sa lông trực tiếp đặt miêng ngồi xuống, hắn chỉ vào một cái ghế sô pha khác cười với Trác Thanh Chiến:

- Nơi này hết sức lợi hại Thanh Chiến huynh đệ bỏ qua cho, đợi có cơ hội đến Ô Lỗ Mộc Tề tôi làm ông chủ ở khách sạn Dụ Hoa tẩy trần cho anh.

Trác Thanh Chiến mỉm cười:

- Không hề chi, không cần quá khách khí.

Anh ta nheo mắt nhìn lướt qua chiếc ghế sô pha còn trống kia, anh ta chậm rãi bước đi lúc chuẩn bị ngồi xuống bỗng nhiên dừng lại. Ngay tích tắc ánh mắt Vưu Nỗ Tư sáng ngời nhưng nhìn thấy anh ta dừng lại lập tức lại hiện ra một nỗi thất vọng khó thể che giấu, hắn giờ ta ra nói:

- Ngồi xuống nói chuyện.

Trác Thanh Chiến giơ tay nửa vòng quanh bên cạnh ghế sô pha dùng lực vỗ hai cái trên tay vịn ghế sô pha, một hồi bụi bặm bay lên gần như sặc đến lỗ mũi của anh ta.

Lúc anh ta vỗ sô pha sắc mặt Vưu Nỗ Tư rõ ràng cứng đờ một thoáng, ngẩng đầu vừa đúng lúc nhìn thấy Trác Thanh Chiến nhìn hắn như cười mà không cười, Vưu Nỗ Tư che giấu bối rối trong ánh mắt nói giả lả:

- Đến đây vội vàng cho nên cũng không có hoàn toàn quét dọn hết, tôi là từ khốn cùng mà ra cho nên đối với hoàn cảnh cũng không có yêu cầu khắc khe gì, ngược lại để anh chê cười rồi.

Trác Thanh Chiến nói:

- Không có việc gì, tôi ngồi xe một ngày mệt hết sức, vẫn là đúng nói chuyện hay hơn.

Anh ta nói xong cố ý xoay người nhìn một bức hoạ dán trên tường, trên bức hoạ là chân dung Thành Cát Tư Hãn một đời ngạo nghễ với trời chỉ chẳng qua bởi vì đã lâu năm tổn hại không thể nói hết. Tích tắc xoay người đó anh ta dùng ánh mắt còn dư lại nơi khoé mắt nhìn lướt qua Vưu Nỗ Tư, trên mặt Đại Kiêu Tân Cương hắn là có lòng dạ sâu không thể dò này ngược lại có vẻ thất vọng khó có thể che giấu.

Trác Thanh Chiến không tự chủ được trong lòng bật cười, người này diễn kịch thể nào bộ dạng vụng về đến như thế này?

Anh ta đến bên tường nhìn bức tranh chân dung Thành Cát Tư Hãn đã tổn hại gần hết nói:

- Thiết Mộc Chân một tiếng ngựa chiến sáng lập ra một đế quốc to lớn nhất từ xưa đến nay, chỉ sợ ngay cả chính ông ấy cũng sẽ không nghĩ đến trải qua nhiều năm như vậy mọi người vẫn xem ông ấy là một câu chuyện thần thoại.

Vưu Nỗ Tư cũng đứng lên đi theo đến trước bức chân dung kia nhìn nói:

- Người này quả thật có tài đạp đất vá trời, văn hoá chính trị võ nghệ công lao đoạt cả tạo hoá của trời đất.

Trác Thanh Chiến thản nhiên nói:

- Ông ta không biết chữ.

Vưu Nỗ Tư trên mặt đỏ lên lập tức rồi biến mất ngay, hắc xấu hổ ho khan một tiếng móc ra một hộp thuốc từ trong túi quần. Sau khi rút ra một cây thuốc lá dùng sức hít một hơi. Lúc hắc hút thuốc biểu tình trên mặt có chút biến hoá, làm ra vẻ rất hưởng thụ mùi thuốc lá mang lại sự sung sướng cho hắc, híp mắt khoe miệng hơi hơi mở ra bộ dạng có chút say mê.

Trác Thanh Chiến ngửi khói thuốc của Vưu Nỗ Tư, lông mày không khỏi nhíu lại.

Thuốc này... có thuốc trong đó.

Xem ra đối phương nóng vội đã đến mức có hạn bằng không cũng sẽ không lộ ra nhiều sơ hở như vậy, hắc tuy rằng chưa bao giờ gặp mặt qua Vưu Nỗ Tư nhưng hai người là bạn tri kỷ đã lâu, cho dù xa lạ nhưng cũng coi như tri kỷ tri bỉ.

- Anh cũng hút Hồ Luân Bối Nhĩ?

Trác Thanh Chiến nhìn thuốc lá giữa hai ngón tay Vưu Nỗ Tư đột nhiên hỏi.

Vưu Nỗ Tư ngây ra một lúc lập tức cười trả lời:

- Tôi yêu thích mùi vị thuốc Nội Mông Cổ, vẫn luôn yên mến.

Trác Thanh Chiến a một tiếng, anh ta giơ tay muốn lấy hộp thuốc trong tay Vưu Nỗ Tư kẻ kia do dự một chút đưa sang. Trác Thanh Chiến nhìn thuốc lá, ra vẻ lơ đãng hỏi một câu:

- Tôi nhớ rõ anh trước đây đề cập tới trong thư của anh, anh trước giờ không hút thuốc!?

Tích tắc này thần sắc Vưu Nỗ Tư sững sờ, anh ta có chút cứng đờ cười nói:

- Mấy ngày gần đây sự việc khiến cho người ta buồn phiền quá nhiều, mùi thuốc lá thứ này có thể khiến cho lòng người thư thái ấm áp lại, hút thuốc cũng là một niềm vui đây mới có thói quen này.

Trác Thanh Chiến nhẹ gật đầu, bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ nói:

- Xem kìa trí óc này của tôi, giữa chúng ta vẫn từ trước tới nay chưa có trao đổi thư với nhau, hắc là tôi nhớ sai rồi.

Vưu Nỗ Tư ngượng ngừng cười, nói tránh đi:

- Không nói việc này nữa, lần này tới có việc lớn muốn bàn bạc cùng anh. Chuyện này tôi vừa có được tin tức đã lòng nóng như lửa đốt chạy đến, nếu như sự tình thật như vậy thì bầu trời phương bắc phải thay đổi.

Trác Thanh Chiến không có nói tiếp, anh ta vẫn xem xét kỹ lưỡng bức chân dung Thành Cát Tư Hãn.

- Mỗi lần nhìn thấy bức chân dung của ông ấy tôi đều sinh ra cảm khái, thiết kỵ của Mông Cổ năm đó tung hoành thiên hạ không có đối thủ, mỗi một lần đại chiến gần như đều là lấy ít địch nhiều. Mà tướng lĩnh chỉ huy những chiến dịch này phần lớn đều không có văn hoá bởi vậy đủ biết người Mông Cổ trời sinh chính là nghệ thuật gia chiến tranh a.

Trác Thanh Chiến cảm khái nói.

Vưu Nỗ Tư thần sắc có chút mất kiên nhẫn, nhưng vẫn tiếp lời nói:

- Ủ, quả thật là như vậy. Người Mông Cổ không những nông cuồng khắp một phương Châu Á ngay cả là trên chiến trường Châu Âu cũng là như vào chỗ không người. Tôi cũng đối với tràn đầy ngưỡng mộ đối với những đoạn lịch sử kia. Thanh Chiến huynh đệ bây giờ chúng ta vẫn nên nói chuyện tin tức tôi mang đến đi, như thế nào?

Trác Thanh Chiến lộ ra vẻ mặt xin lỗi nói:

- Thật xin lỗi, nhìn thấy bức chân dung này khiến cho lòng tôi hướng hết thần trí vào đó lại quên đi việc chính. Là tin tức gì khiến cho anh coi trọng như vậy, không ngại đường xa ngàn dặm đến Nội Mông tìm tôi?

Trên mặt Vưu Nỗ Tư đổi thành thần sắc trịnh trọng nói:

- Trước đây ít lâu thuộc hạ của tôi có được tin tức...

- Đợi chút, quên gọi điện thoại báo bình an cho gia đình.

Trác Thanh Chiến có chút áy náy chặn ngang lời Vũ Nỗ Tư, anh ta giờ ta vào trong túi áo dường như là muốn móc ra điện thoại. Nhìn thấy động tác này của anh ta giữa vầng trán Vũ Nỗ Tư sinh ra một luồng hàn ý. Khoé miệng của hắn co giật mấy cái đôi mắt tích tắc trong nháy mắt trở nên âm lạnh.

Hắn cố nén không có bùng phát, Trác Thanh Chiến móc điện thoại nhìn đầy nghi hoặc nói:

- Ai da? Như thế nào không có tín hiệu?

Vũ Nỗ Tư ép ra mấy phần nét cười nói:

- Nơi này hoang vắng thiết bị không đầy đủ, tín hiệu kém chút là chuyện bình thường.

Trác Thanh Chiến tiếc nuối lắc đầu nói:

- Xem ra là như vậy, bỏ đi, không gọi nữa.

Vũ Nỗ Tư thấy Trác Thanh Chiến không có mấy may hoài nghi bỏ điện thoại vào lại, hắn lập tức thoải mái thở ra.

- Anh nói tiếp.

Trác Thanh Chiến nói.

Vũ Nỗ Tư:

- Tin tức này rất quan trọng, một mình tôi chỉ sợ rất khó ứng phó đột biến như vậy cho nên muốn có được sự trợ giúp của anh, sự tình là như vậy...

Trác Thanh Chiến:

- Ai da? Ông chủ khách sạn Dụ Hoa có duyên cùng tôi gặp qua một lần, không biết ông ta bây giờ tật xấu rụng tóc còn hay không.

Vũ Nỗ Tư:

- Ông ấy... Một thời gian ngắn gần đây chưa gặp qua ông ta, tôi cũng không biết.

Trác Thanh Chiến nở nụ cười, vẻ mặt rạng rỡ.

- Luôn cất lời của anh thật sự xin lỗi, anh tiếp tục.

Vũ Nỗ Tư áp chế tâm tình, hắn hít một hơi thật sâu nói:

- Tổ chức phản động chuẩn bị đại quy mô tiến vào Tân Cương, nghe nói thành viên chủ chốt trên trăm người mang theo khoảng chừng trên dưới hai ngàn người muốn thâm nhập vào đây!

- Ồ?

Trác Thanh Chiến lông mày nhíu lại.

Vũ Nỗ Tư châm một điếu thuốc nữa, thần sắc có chút kích động khó có thể che giấu, Hắn đi vài bước trở về ngồi trên ghế sofa chỗ ngồi trước đó của hắn. Dùng sức rít thuốc nói:

- Anh cũng biết rõ, bây giờ cục diện Tân Cương vừa mới ổn định chưa được bao lâu. Một khi để cho những người này vào được vậy thì thiên hạ đại loạn rồi. Đến lúc đó một khi phát động phản loạn gì đó, đến lúc đó chính phủ ra mặt bình loạn ngược lại kẻ không may vẫn không phải là dân chúng hay sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn chăm chú Trác Thanh Chiến nói:

- Cho nên tôi muốn bảo anh giúp tôi.

Trác Thanh Chiến như đang trầm tư, anh ta ngẫm nghĩ hồi:

- Anh bảo tôi làm thế nào?

Vũ Nỗ Tư đứng lên nói:

- Anh tới Tân Cương giúp tôi! Một mình tôi đối mặt có chút lực bất tòng tâm.

Trác Thanh Chiến hỏi:

- Chính tôi sang hay là mang theo nhân mã toàn bộ sang?

Vưu Nỗ Tư ánh mắt sáng ngời hết sức kích động nói:

- Đương nhiên là tất cả mang hết sang.

Trác Thanh Chiến bật cười hỏi:

- Đều sang cả à?

Đôi mắt anh ta co giật nói:

- Sau đó tận diệt phải không?

Thần sắc Vưu Nỗ Tư sững sờ, hắn có chút bối rối hỏi:

- Lời này của anh là có ý gì?

Trác Thanh Chiến chậm rãi bước đến đứng bên cạnh Vưu Nỗ Tư, nhìn ánh mắt của hắn nói:

- Vưu Nỗ Tư đã chết trong tay các anh rồi à?

- Anh... đang nói cái gì vậy, tôi còn sống sờ sờ đây.

Trác Thanh Chiến nhìn thẳng con mắt Vưu Nỗ Tư, nâng cao ngữ điệu quát hỏi:

- Có phải là mày giết anh ta hay không!

Vưu Nỗ Tư bị khí thế của anh ta kinh sợ hết sức sợ hãi, hắn kiềm không được lùi lại một bước. Trong lòng của hắn giống như đấu tranh mấy lượt sau đó lập tức khôi phục lại, ánh mắt Vưu Nỗ Tư trở nên âm lạnh, hắn ha hả cười nói:

- Dù không phải tao giết, nhưng cũng liên quan trực tiếp đến tao. Nếu không có tao giả dạng hắn ở chỗ trường học cường dân nữ học sinh giữa ban ngày ban mặt, làm sao dẫn hắn ra mặt?

Sắc mặt Trác Thanh Chiến lạnh như băng, đầu lông mày của anh ta nhíu lại thân hình chớp động.

Vưu Nỗ Tư chỉ cảm thấy trước mắt của mình hoa lên, ngay sau đó trên ngực truyền đó một luồng lực đánh tới cực đại! Trác Thanh Chiến một cước đá vào ngực của hắn, lực trong một cước bùng lên ngay lập tức đá bay hắn ra ngoài!

Thân hình thon gầy của Vưu Nỗ Tư uốn lượn giống như một con tôm hùm co quắp, bị một cước của Trác Thanh Chiến đập bay vừa vặn văng ngã ngồi trên ghế sa lông anh ta chưa có ngồi qua kia!

Xoạt!

Một con dao găm sắc bén từ trên chỗ tựa lưng ghế xô pha bật ra, ngay lập tức chui vào sau lưng Vưu Nỗ Tư!

Vưu Nỗ Tư chậm rãi cúi đầu nhìn mũi dao xuyên thấu qua trên ngực mình, trên mũi dao còn có máu nhỏ giọt xuống không ngừng. Hắn cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía Trác Thanh Chiến, ánh mắt bắt đầu dần dần tan rã.

- Trác Thanh Chiến! ... Mày sẽ chết vô cùng khó coi!

Đúng lúc này, từ trong căn phòng phía trong có người khẽ cười bước ra. Thân thể hắn bình thường, không thể nói cao lớn cũng không thể nói cứng chắc. Hắn cũng có tướng mạo đặc thù giống như người theo đạo Hồi, chỉ là từ trong con mắt màu đen của hắn còn có thể nhìn ra hắn là một người có dòng máu lai.

Sắc mặt của hắn rất trắng dã, trên sống mũi đeo một bộ mắt kính mạ vàng. Dưới cằm hắn sạch sẽ làm cho người ta một loại cảm giác rất nhã nhặn, nhất là đôi mắt thâm sâu dưới hàng lông mi cao thẳng của hắn càng có một loại u ám khiến cho lòng người sợ hãi.

- Bố trí vội vàng như vậy quả nhiên không thể nào lừa gạt qua nổi anh, tôi đã biết rõ mình nên áp chế hưng phần Vũ Nỗ Tư chết giẫm kia. Chẳng qua không có liên quan gì, không thể lừa gạt tất cả thuộc hạ của anh và anh đi đến Tân Cương tuy rằng hết sức tiếc nuối, nhưng hôm nay có thể lưu Trác Thanh Chiến hùng ưng Nội Mông ở chỗ này coi như là thắng lợi rất lớn rồi.

Trác Thanh Chiến đứng chấp tay sau lưng, anh ta nhìn gã đàn ông nhả nhận trước mặt nói:

- Là thủ hạ của anh hành động quá vụng về.

- Anh hình như trước khi vào cửa đã phát hiện rồi? Có thể nói cho tôi biết không?

Gã đàn ông nhả nhận ôn hoà hỏi.

Trác Thanh Chiến lắc đầu nói:

- Sự phát hiện này quan trọng lắm không?

Gã đàn ông nhả nhận bật cười nói:

- Không quan trọng.

181. Chương 181: Tôi Không Chết, Kết Quả Thành Bại Ai Có Thể Kết Luận Được Đây?

- Không hổ là Trác Thanh Chiến, bây giờ cục diện này vẫn sừng sững bất động như cũ. Lâm nguy mà bất loạn, gặp biến mà không kinh, tốt, tốt, tốt!

Đàn ông trung niên nhả nhận khẽ thở dài.

Thần tình Trác Thanh Chiến lạnh nhạt cười nói:

- Lúc anh nói chuyện dù rằng giọng nói hay là thần sắc đều bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay, như vậy không tốt. Tối thiểu nhất thắng không kiêu ngạo bốn chữ này anh vẫn còn chưa làm được.

Gã đàn ông nhả nhận ánh mắt đùa bỡn nhìn Trác Thanh Chiến nói:

- Thắng không kiêu ngạo tôi là không có làm được, tuy nhiên bại cũng không phục anh ngược lại làm được rồi.

Thần sắc Trác Thanh Chiến bình tĩnh như nước giếng không gợn sóng, ánh mắt hần lạnh nhạt nhìn gã nói:

- Anh xác định anh thắng rồi à?

Gã đàn ông nhả nhận hỏi lại:

- Anh xác định tôi chưa thắng à?

Trác Thanh Chiến lắc đầu nói:

- Tôi chưa chết, kết quả thành bại ai có thể kết luận được đây?

Giọng điệu hần bình thản, nhưng loại khí phách và sự tự tin kia bùng phát ra ngoài trong lời nói vẫn là khiến cho trong lòng gã đàn ông nhả nhận không tự chủ được chấn động! Tôi không chết, thắng bại thành bại ai có thể định luận?

Gã đàn ông nhả nhận dè dặt nhíu nhíu một chút câu nói này của Trác Thanh Chiến, gã cúi đầu trầm ngâm bộ dạng có vài phần ôn nhu âm nhu của nữ tính. Gã trầm ngâm sau chốc lát vẻ mặt biến đổi có chút phức tạp, sau chốc lát trôi qua gã ngẩng đầu nhìn về phía Trác Thanh Chiến nói:

- Xem ra đánh giá thấp đối thủ của mình, hay là tôi chưa bao giờ sửa đổi tật xấu,

Gã lắc đầu nói:

- Hi vọng hôm nay anh, đã không khiến cho tôi mất đi lá bài tẩy rút lui.

Trác Thanh Chiến nói:

- Cũng chưa biết được.

Gã đàn ông nhả nhai cười nói:

- Mặc kệ anh có phải đang hư trương thanh thế hay là không, xem ra một phần can đảm này đã khiến cho người ta thán phục. Lẽ nào anh không biết rõ tôi là ai sao?

Trác Thanh Chiến liếc nhìn ánh mắt lạnh nhạt như nước, sau đó nói:

- Ra tay đi, anh nên biết hao phí thời gian càng lâu đối với anh càng bất lợi, loại việc tự đại không khôn ngoan này tin tưởng rằng anh cũng sẽ không làm.

- Tốt!

Gã đàn ông nhả nhai kêu một tiếng.

- Tôi gọi là Lạc Kinh Thiên, anh phải nhớ kỹ!

Trác Thanh Chiến lông mày nhíu lại, sau khi nghe thấy cái tên này giữa vầng trán của hắn phủ lên một cổ sát khí! Cái nhìn lạnh lẽo thẳng về phía con người Lạc Kinh Thiên, chiến ý của hắn tại thời khắc này lộ rõ ra ngoài!

- Đã là tôn sư Thiên Bảng lại cam chịu đi làm tay sai, anh là người tôi thề phải giết.

Hắn nói từng chữ từng câu.

Lạc Kinh Thiên cười ngạo nghễ:

- Thật nghĩ không ra anh cũng biết sự tồn tại của Thiên Bảng, nếu như anh đã biết thực lực của tôi còn có dấu chỉ như vậy thật không dễ dàng. Ha ha, hôm nay để cho anh biết sự chênh lệch giữa phàm nhân và thần!

Gã nhìn lướt qua Vưu Nỗ Tư giả đã chết đi nói:

- Với thân thủ tu vi của anh, ngăn không được tôi một chiêu.

- Bây giờ, để cho anh thấy một chút cái gì là võ lực tuyệt đối!

Nói vừa dứt lời, Lạc Kinh Thiên mạnh mẽ chuyển động, thân hình của gã thời khắc này hoá thành một chuỗi tàn ảnh để lại một chuỗi liên tiếp quỹ tích màu đen đánh về phía Trác Thanh Chiến. Vô số tàn ảnh màu đen này thật giống như gã phân thân thành vô số người khiến người ta hoa mắt khó phân biệt thiệt giả, giờ đây tốc độ gã thi triển đến mức cao nhất không phải thị lực người bình thường có khả năng theo kịp.

Thân hình của gã bị vô số tàn ảnh che lấp, mỗi một đạo tàn ảnh đều có thể là chân thân của gã. Đó cũng không phải ma pháp gì cũng không phải ảo thuật gì, mà là thật sự dựa vào tốc độ sinh ra hình ảnh ảo giác!

Trác Thanh Chiến lâm nguy không sợ, hắn ngạo nhiên mà đứng thân hình như núi nguy nga bất động.

Hơn mười đạo tàn ảnh màu đen gần như đồng thời bổ nhào đến trước người hắn, mỗi một đạo hắc ảnh đều đang gần như trong chớp mắt cùng lúc công kích chiêu thức tất sát!

Thẩm Hổ Thiên đi phía trước trong mật đạo dò đường Trác Thanh Đế theo sát phía sau, hai người mạo hiểm vòng vèo đi qua đạo trủng bí mật. Trong lòng Trác Thanh Đế lo lắng an nguy của cả hai người ta cho nên sải bước vội vã càng nhanh, cúi thấp đầu vừa đi vừa chạy gian nan hướng về phía trước đột nhiên đụng vào trên người Thẩm Hổ Thiên một cái. Trong lòng anh ta lo lắng cho nên để ý đến Thẩm Hổ Thiên phía trước đã dừng lại, Trác Thanh Đế ngẩng đầu nhìn chỉ thấy Thẩm Hổ Thiên ngồi xổm ở chỗ đó không biết đang nhìn cái gì.

- Không đi thế nào được?

Trác Thanh Đế hỏi.

Thẩm Hổ Thiên mắng một câu:

- Ta chửi tổ tông ông trời! Ba cái lối rẽ!

Hắn ngồi xổm ở đó xoay người nhìn Trác Thanh Đế vẻ mặt chờ mong hỏi:

- Anh có thể phân biệt ra được phương vị không?

Trác Thanh Đế thò người nhìn về phía trước, mật đạo phía trước quả nhiên xuất hiện ba lối rẽ. Ba cái cửa động sâu kín đen ngòm giống như cổ họng dã thú nuốt chửng con người, hai người ở dưới lòng đất tất nhiên mất đi phương hướng rồi!

- Hổ Thiên ca, anh không phải đến đây rồi sao? Chẳng lẽ không nhớ được đi thế nào?

Trác Thanh Đế hết sức thiếu kiên nhẫn hỏi.

Thẩm Hổ Thiên buồn bã nói:

- Tới thì từng tới, nhưng cũng không phải mỗi căn phòng tôi đều xuống qua. Thời điểm trước kia Chiến gia ngược lại là đi một lần, tôi canh giữ ở trên mặt đất không có tiến vào theo.

Trác Thanh Đế vừa nghe khó thể nào áp chế được sự kiên nhẫn trong lòng, anh ta có chút phẫn nộ quát:

- Tại sao có thể như vậy! Tôi cho rằng anh biết rõ tình hình gì đó phía dưới này.

Thẩm Hổ Thiên cũng cau sát hai đầu lông mày, hắn chỉ vào một lối rẽ nói:

- Không có cách nào khác, hai ta chia nhau đi như thế người nào đi đến cùng thấy gian phòng không đúng thì lui về để đi cái lối rẽ cuối cùng kia!

Trác Thanh Đế nhẹ gật đầu nói:

- Vậy được, tốt độ phải nhanh!

Thẩm Hổ Thiên lên tiếng, sau khi do dự đưa ra lựa chọn một lối rẽ chui vào. Hắn giờ đây trong lòng cũng là vội vã khó dần nổi, cho nên ở trong mật đạo đi về phía trước sử dụng cả tay chân, tốc độ nhanh đến kỳ lạ biến mất trong cửa động tối hun hút. Trác Thanh Đế không có chọn lối rẽ đi vòng mà là đi thẳng bò về phía trước.

Anh ta cũng học bộ dạng của Thẩm Hổ Thiên dụng cả tay chân chen người đi trong mật đạo nhỏ hẹp, làng này vốn không lớn chỉ có trăm mười hộ gia đình cho nên chiều dài mật đạo cũng không có xa bao nhiêu. Anh ta sau khi nhắm chuẩn một phía chui vào động tác nhanh chóng. Chỉ bò đi khoảng chừng ba phút đã phát hiện trước mặt có một chút ánh sáng yếu ớt.

Tầm mắt trong bóng tối sẽ sản sinh ra sai lầm nhất định, một điểm ánh sáng to như hạt đậu này xem rất xa kỳ thật đã gần trong gang tấc. Trác Thanh Đế nhìn thấy ánh sáng trong lòng kích động cho nên tốc độ càng nhanh hơn, kết quả đâm đầu trên vách tường phía trước.

182. Chương 182: Con Người Sắt Đá

Không kịp xoa đầu, Trác Thanh Đế dán mắt trên điểm ánh sáng kia dòm ra phía ngoài. Bởi vì ánh sáng xuyên thấu qua lỗ nhỏ thật sự quá nhỏ, tầm mắt của anh ta gần như rất khó tìm được góc độ phù hợp thấy rõ tình hình bên ngoài. Anh ta nheo mắt tìm kiếm hết lượt, sau khi thích ứng mới dần dần thấy rõ.

Bên ngoài không phải ở trong nhà, mà là một mảnh đất trống. Từ góc độ Trác Thanh Đế nhìn ra ngoài vừa vịn trông thấy có rất nhiều đại hán mặc quần áo tác chiến trên đất trống đang nói chuyện phiếm, mấy người này đây là trang bị vũ khí đầy đủ. Bọn họ cúi đầu thỉnh thoảng thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, trong tay đều điều chỉnh thử súng.

Trác Thanh Đế không thể không lo lắng là quay đầu đi trở lại hay là nghĩ cách ra ngoài, quay đầu trở lại đi một lối mật đạo khác cũng không nhất định thông đến căn phòng của Trác Thanh Chiến. Nhưng đi ra ngoài lại thế nào mới có thể không bị đối phương bên ngoài phát giác?

Đang lúc anh ta cẩn rằng chuẩn bị quay đầu trở lại, bên ngoài chợt truyền ra mấy tiếng vang động rất khẽ. Tiếng vang kia tuy rằng yếu ớt nhưng nghe vào trong lỗ tai Trác Thanh Đế lại rõ ràng vô cùng, đầu tiên anh ta đoán được đây là âm thanh viên đạn súng bắn tĩa bay ra khỏi nòng!

Trác Thanh Đế nghe thấy tiếng súng trong lòng vui vẻ, lúc anh ta vào trong làng vụng trộm ở trong túi quần bấm gọi điện thoại việc trước đó chuẩn bị xong. Điện thoại gọi đến ý nghĩa chính là thông báo cho chi viện của mình biết trong này có tay súng bắn tĩa khổng chế, bảo bọn họ tìm kiếm được hơn nữa bắn hạ tay súng bắn tĩa kia. Nhưng về sau mới biết được khu vực này đã bị máy gây nhiễu sóng điện thoại không cách nào gọi được, vốn đã mất đi phương diện này Trác Thanh Đế hy vọng nghe thấy âm thanh tiếng súng biết rõ chi viện của mình đã phát hiện súng bắn tĩa đối phương!

Trong lòng của anh ta vui vẻ biết rõ cơ hội của mình đến rồi, quả nhiên, mấy tay súng bên ngoài sau khi nghe thấy tiếng súng trước là ngậy ra một lúc sau đó không hẹn mà đồng loạt cầm lấy súng của mình chạy nhanh về chỗ tiếng súng vang lên. Từ sự thân thủ nhanh nhẹn và phản ứng nhanh chóng của mấy người này có thể đoán được bọn họ đều là binh sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh.

Sau một thời gian ngắn đợi tay súng phía ngoài chạy đi, Trác Thanh Đế hai tay nắm thành quyền nện mạnh ở trên vách tường phía trước. Lần này là anh ta tụ lực phát ra, một tiếng sụp đổ vách tường bị nện bể một cái động lớn. Ánh sáng trong nháy mắt xuyên vào, Trác Thanh Đế sau khi xoa nhẹ con mắt nháy ra ngoài.

Nơi này dĩ nhiên là vòng ngoài cùng của làng, sau khi Trác Thanh Đế ra ngoài phân rõ một chút phương vị sau đó chạy nhanh về phía vị trí Trác Thanh Chiến đang ở đó.

Lúc này âm thanh tiếng súng bắn tĩa xa xa không dứt, xem ra chi viện của mình cũng không có ngay lần đầu tiên bắn hạ đối phương. Anh ta hiểu cũng đầy đủ kỹ năng sử dụng súng của Kim Tiểu Chu, cho nên Trác Thanh Đế biết rõ tay súng bắn tĩa lần này Kim Tiểu Chu đối mặt tuyệt đối là một cao thủ!

Tiếng súng loáng thoáng, Trác Thanh Đế vừa chạy gấp cũng đoán được rằng hai tay súng bắn tĩa đang tiến hành cuộc chiến tàn khốc nhất cũng trực tiếp nhất, đó chính là cuộc chiến di chuyển. Cả hai người đều bị đối phương phát hiện khó thể che giấu vết tích di chuyển, chỉ có thể trong lúc di chuyển không ngừng tránh né đối phương ngắm bắn tìm kiếm cơ hội bắn chết đối phương!

Trác Thanh Đế biết mình bây giờ đang lo lắng Kim Tiểu Chu cũng giúp không được hấn, cho nên ngấm chuẩn phương hướng chạy một hơi ra ngoài.

Đang lúc anh ta chuyển qua một con hẻm nhỏ, một vách tường phía trước một tiếng bịch bỗng nhiên vỡ vụn ra. Một đạo hắc ảnh từ trong vách tường nhảy ra, khoảng hai người gần nhau đều bị đối phương làm kinh hãi ra mồ hôi lạnh toàn thân. Hắc ảnh gần như không một chút do dự một quyền đánh sang. Trác Thanh Đế giờ tay đón đỡ lui về sau nhấc chân bên lên đá một cái thẳng đến cổ họng đối phương!

Hai người trong nháy mắt sau khi giao thủ mấy chiêu không ai bảo ai dừng lại, lúc này hai người đều thấy rõ đối phương. Từ trong tường phá ra vốn là Thẩm Hổ Thiên!

Hai người nhìn nhau, ai cũng không có nói gì gần như cùng một lúc chuyển động xông về phía căn phòng cách đó không xa.

Chỗ căn phòng Trác Thanh Chiến đang ở đó đã ở trước mắt, lúc này đã nghe thấy tiếng đánh nhau từng đòn từng đòn truyền ra từ ngôi nhà. Chấn động cực đại của sổ phòng cũng run động lấy bấy, một trận bụi đất từ trên nóc nhà bị chấn động rơi xuống. Hai đại hán ở cửa nhà đã cách xa ngôi nhà, hai người đều do dự có nên xông vào trợ giúp bên trong hay không.

Đúng lúc này hai người Thẩm Hổ Thiên và Trác Thanh Đế tung người đến!

Hai người từ trên tường nhà lẳng không rơi xuống, thật giống như một đôi hùng ưng vỗ cánh bỏ về phía con mồi!

Hai đại hán sau khi nghe thấy tiếng vang gần như quay đầu lại cùng lúc, hai người Thảm Hổ Thiên thể nào lại để cho bọn họ có cơ hội phản kích? Thân hình hai người không phân ra trước sau rơi vào trong nhà, sau đó một người lực một trong hai đại hán giết tới. Hai đại hán này vốn cũng là hảo thủ thân kinh bách chiến, nhưng bởi vì thất thần kết quả bị Thảm Hổ Thiên và Trác Thanh Đế từng người một ra chiêu giết chết!

Thảm Hổ Thiên chợt quát một tiếng, một quyền trực tiếp nện ở trên đầu đại hán kia!

Trong lực bùng nổ cực đại ngay lập tức đánh vỡ đầu của đại hán đó!

Ra tay không lưu tình, Thảm Hổ Thiên con người sắt đá!

Trác Thanh Chiến xông tới thân thể xoay tròn một cái nghiêng người né kẻ kia, mượn sự trợ giúp sức xoay tròn hấn nện khuỷu tay trên cổ họng người kia. Chỉ nghe một tiếng vang giòn rỗng rắc, đại hán này ngay cả hự cũng không hự được một tiếng đã bị một kích lấy mạng!

Sau khi giải quyết hai gã hộ vệ hai người Thảm Hổ Thiên nhìn thoáng qua nhau, sau đó hai người cùng một lúc gặt đầu điểm dưới chân một cái xông về phía căn phòng Trác Thanh Chiến đang ở đó!

Uỳnh!

Lúc hai người đã xông đến bên cửa, một cỗ lực xung kích cực đại ở chỗ cửa nổ tan! Cả cánh cửa phòng bị lực bùng nổ kinh người chấn thành bột mịn, mà hai người Thảm Hổ Thiên và Trác Thanh Chiến một trước một sau bị luồng sức mạnh này đánh bay thẳng lui trở lại!

Sau hai tiếng sầm sập, lưng hai người đụng vào trên tường nhà dừng lại. Trác Thanh Đế sau khi đụng trên tường chỉ cảm giác ngực mình bị ép lại, trong cổ họng có một ngụm máu muốn phun ra ngoài. Anh ta cố nhịn đè xuống lại, khi nhìn Thảm Hổ Thiên lần nữa rõ ràng hấn cũng gặp phải trọng thương giống như vậy, khoe miệng cũng có một vết máu chảy ra ngoài.

Lúc này, hai người mới phát hiện ở cách đó không xa trước mặt còn nằm một người!

Người này hiển nhiên là sau khi bị trúng một kích sức mạnh cực đại bị đánh bay ra đụng vào trên cửa phòng, mà người này cũng chính là thủ phạm đụng bị thương hai người Trác Thanh Đế và Thảm Hổ Thiên. Trác Thanh Đế chui một vết máu trên mép, cẩn thận nhận dạng một chút người đã hấp hối nằm trên mặt đất trước mặt.

Người này bị đánh thành một đám máu bầy nhầy, quần áo toàn bộ bị nghiền nát trên thân thể chần chịt vết thương ngang dọc. Toàn thân máu đen đã che giấu tướng mạo của hắn, nhưng từ trên thân thể trông lại dường như không có gì khác so với Trác Thanh Chiến!

Ở thời khắc này trong đầu óc Trác Thanh Đế nổ bùng một tiếng, trong nháy mắt trong đại não trở nên trống rỗng!

183. Chương 183: Liều Chết Chém Giết!

Trác Thanh Đế sau khi nhìn thấy người toàn thân vấy máu trên đất thần sắc lập tức ngây ngốc một chút, người nằm trên mặt đất quần áo toàn thân đã rách nát không chịu được, trên da thịt lộ ra trần trụi vết thương chằng chịt giằng đầy khắp nơi. Cả người máu đen đã nhìn không ra dung mạo của hắn, thân thể của hắn thỉnh thoảng run rẩy nhúc nhích một cái có máu từ trong miệng tràn ra ngoài.

Từ trên thân thể người này trông cực kỳ giống Trác Thanh Chiến, hắn nằm trên mặt đất dường như muốn vươn tay lên bắt lấy cái gì, chỉ là lực cánh tay kia giương hai cái ngược lại căn bản không cách nào giơ lên. Cánh tay chán nản rơi xuống, hắn dường như rút cuộc nhận mệnh ngay cả ánh mắt đều mất đi sinh cơ.

Trác Thanh Đế mạnh mẽ xông về phía trước, Thảm Hổ Thiên một tay nắm chặt anh ta từ phía sau.

- Anh làm cái gì!

Trác Thanh Đế quay đầu lại giận dữ hét.

Sắc mặt Thẩm Hổ Thiên cũng trắng đến dọa người, nhưng thần tình ngược lại sự mất mát còn xa không bằng so với Trác Thanh Đế. Khoé miệng của hắn cũng treo một vết máu rõ ràng vừa nãy trong đánh nhau hắn cũng bị nội thương.

Hắn giữ chặt Trác Thanh Đế nói:

- Nhìn kỹ xem, kẻ này không phải Chiến gia!

- Hả?

Trác Thanh Đế trong lòng chấn động anh ta lập tức quay đầu quan sát kỹ kẻ bị thương trên đất đánh giá tỉ mỉ một chút, kẻ bị thương đã mục diện hoàn toàn phá huỷ muốn xem rõ là ai quả thật rất khó. Trong suy nghĩ của Thẩm Hổ Thiên và Trác Thanh Đế, một người có thể xác định trong căn phòng là Trác Thanh Chiến một người khác là Vu Nỗ Tư, mà Vu Nỗ Tư kia cao không kém bao nhiêu so với Trác Thanh Chiến hơn nữa khung xương rất rộng lớn, kẻ bị thương rõ ràng không phải Vu Nỗ Tư cho nên Trác Thanh Đế mới hoảng sợ trong lòng.

- Tóc, nhìn tóc của hắn kìa!

Thẩm Hổ Thiên chỉ vào kẻ bị thương nói ra.

Dưới sự đề tỉnh của Thẩm Hổ Thiên Trác Thanh Đế cũng phản ứng lại, lúc này anh ta mới phát hiện kẻ bị thương trên mặt đất tóc tuy rằng cũng bị máu bao trùm nhưng vẫn có thể nhìn ra sợi tóc quăn xoắn, tóc của hắn cũng dài hơn so với Trác Thanh Chiến.

Thời khắc này trong lòng Trác Thanh Đế có một loại cảm giác muốn lên tiếng khóc rống, vừa nãy giống như một ngọn núi lớn ngăn ở trong lồng ngực anh ta cảm giác đè nén đột nhiên thả lỏng ra, loại tương phản mãnh liệt này khiến cho nội tâm của anh ta như gặp phải cú đâm thật mạnh chịu không nổi. Anh ta vốn là một người rất có nghị lực, nhưng ở thời khắc người chí thân gặp phải nguy hiểm khó có thể giữ vững bình tĩnh.

Đây là một loại ràng buộc giữa hai anh em khó có thể dứt bỏ nhất.

Trác Thanh Đế sau khi nhìn rõ kẻ bị thương trên mặt đất rõ ràng không phải anh của mình cũng kiềm chế không nổi, anh ta thoát ra khỏi cánh tay Thẩm Hổ Thiên xông vào trong căn phòng, Thẩm Hổ Thiên theo sát phía sau.

Hai người mới chạy chưa được hai bước bỗng cả hai không ai bảo ai đứng lại, trên khuôn mặt hai người đều có một loại kích động thắm thiết khó có thể che giấu.

Bởi vì đúng lúc này, một đạo thân ảnh cao ngất oai hùng xuất hiện ở cửa ra vào bị phá nát.

Hắn dù rằng dáng người cũng không khô ngô cứng cáp, nhưng lạ như núi cao nguy nga cao ngất.

Áo Trác Thanh Chiến sạch sẽ, trên người không có dính một tí bụi đất!

Con người của hắn trong trẻo, trên mặt vẫn là loại thần sắc lạnh nhạt như nước trong giếng kia. Hắn đi đến cửa ra vào nhìn thấy hai người Trác Thanh Đế và Thẩm Hổ Thiên xông đến, lập tức cong khoé miệng lên nở một nụ cười nhẹ nhàng. Nụ cười này như dương xuân bạch tuyết, ấm áp nhân tâm.

- Yên tâm, tôi không sao.

Hắn thản nhiên nói, dường như cuộc chiến trải qua vừa mới rồi cũng không có một chút xúu ảnh hưởng nào đối với hắn.

Trác Thanh Đế sải một bước về phía trước, thân thể không tự chủ được có chút run rẩy.

- Ca...

- Sao?

Trác Thanh Đế nhìn nét ôn hoà vui vẻ trong ánh mắt anh trai của anh ta, anh ta bỗng nhiên chớp mũi chua xót cũng nhịn không được nữa khóc lớn. Một chuỗi nước mắt tinh khiết theo khuôn mặt đầy bụi đất của

anh ta chảy xuống, trên mặt anh ta lưu hai đường ngân nước. Trong ánh mắt của anh ta đều là nước mắt, nhưng khoe miệng lại treo nét cười thoải mái.

- Không có việc gì, tôi chỉ gọi thử.

Anh ta nói.

- Chiến gia... ngài?

Thẩm Hồ Thiên cũng lo lắng đầy trên mặt, câu nói phía sau cũng không hỏi ra được.

Trác Thanh Chiến cất bước từ trên bậc thang đi xuống, hần vươn tay ra vỗ lên vai hai người Trác Thanh Đế và Thẩm Hồ Thiên ra hiệu mình không việc gì, hần biết rõ hai người trước mặt đều quan tâm an nguy của mình phát ra từ tận đáy lòng. Một người là đệ đệ ruột rà máu thịt, một người huynh đệ đi theo mình cùng sinh cộng tử trước tới nay.

Ba người đều im lặng một hồi, giờ khắc này lời nói đã mất đi ý nghĩa.

Trác Thanh Chiến sau khi vỗ vai hai người cất bước đi đến trước người Lạc Kinh Thiên hấp hối, hần thông thả ngồi xổm xuống nhìn xem đối thủ đã dần dần mất đi sinh cơ.

- Mà...

Đồng tử của con người Lạc Kinh Thiên bắt đầu tứ tán, gã sau khi nhìn thấy Trác Thanh Chiến dường như bị những suy nghĩ tin cậy khác vực dậy tiềm lực trong thân thể, bắt ngờ giờ tay lên chỉ về phía Trác Thanh Chiến.

- Sở dĩ anh thất bại, sẽ không cam lòng, sẽ hận thù, là bởi vì anh tự trách mình.

Trác Thanh Chiến giọng điệu bình thản nói:

- Anh biết thực lực của mình cho nên tự trách mình, nhưng anh ngược lại căn bản không biết tôi là ai. Đứng hàng Thiên Bảng quả thực có tư cách tự phụ, chỉ là cho dù là đệ nhất Thiên Bảng lẽ nào có thể thiên hạ vô địch thủ?

Trên mặt của hần không có vẻ vui sướng sau thắng lợi. lạnh nhạt như nước.

- Anh không biết đối thủ của mình, cho nên anh thất bại chết cũng không phải ngẫu nhiên.

Lạc Kinh Thiên trong con người ngưng tụ tinh thần cuối cùng, gã khàn cổ họng hỏi đứt quãng:

- Mà... rốt cuộc là... rốt... cuộc là ai?

Trác Thanh Chiến cúi người xuống nói thầm bên tai gã một cái tên, ngay sau khi Lạc Kinh Thiên nghe rõ rằng cái tên đó thân thể gã run rẩy kịch liệt một cái, lập tức gã rướn người lên cánh tay vô lực rũ xuống rơi trên mặt đất, nét mặt của gã từ kinh ngạc dần dần quy về thoải mái, hận ý trong con người cũng thời khắc đó dần dần tán đi.

- Trách... trách không được, nếu như là ngài... tôi bại cũng không hối.

Nói thều thào xong những lời này, cao thủ đứng hàng thứ sáu Thiên Bảng Hoa Hạ Lạc Kinh Thiên lập tức bỏ mạng. Có lẽ sau rất nhiều rất nhiều năm, mọi người sẽ không biết trong cái làng nhỏ hoang phế ở Nội Mông Cổ này từng xảy ra cuộc đại chiến kinh thiên động địa. Từng có một vị cao thủ xếp hàng Thiên Bảng chết ở đây, cuối cùng hoá ra chỉ là một bãi cát vàng.

Cuộc chiến phía này đã kết thúc, thắng bại thành bại quả nhiên không thể nào đoán trước. Mà ở xa xa ngoài làng, một cuộc chiến kinh tâm động phách khác ngược lại còn đang tiếng hành vào giai đoạn quan trọng. Cuộc chiến này tuy rằng không phải loại cận chiến vật lộn bi thảm say mê kia, nhưng xét về nguy hiểm càng thêm khiến cho lòng người lạnh cả mình!

Kim Tiểu Chu ôm súng bắn tỉa của mình ở trong một mảnh rừng chạy nhanh không ngừng, cơ bắp toàn thân của hần đều đã kéo căng lên! Hần ở trong rừng cây nhỏ không ngừng chạy nhanh hơn nữa không ngừng đổi hướng, chạy nhảy lung tung, chồm lên cúi xuống. Súng bắn tỉa trong tay đã bắn ra năm viên đạn nhưng vẫn chưa có bắn hạ được đối thủ, mà đối thủ bắn ra sáu phát đạn cũng vẫn chưa có đưa hần vào chỗ chết.

Đây là cuộc chém giết trực tiếp nhất không bằng lòng tiến hành nhất giữa hai tay súng bắn tỉa, hai người đều loã lồ trong tầm ngắm của đối phương căn bản cũng chẳng nói lên bí mật gì. Một mảnh rừng cây không lớn thành đấu trường giết chóc quyết sinh tử của hai người, mặc kệ là ai chỉ cần có một chút một tích tắc phân thần hoặc là trì độn đều bị viên đạn của đối phương vô tình giết chết.

Kim Tiểu Chu chớp một cái chuyển hướng về một phía, trong nháy mắt đó một viên đạn rít gào lướt qua bên tai của hắn. Đạn súng bắn tỉa uy lực cực lớn trực tiếp cắt đứt một gốc cây nhỏ bằng cổ tay cách đó không xa trước người hắn! Kim Tiểu Chu chỉ cảm thấy bên tai mát lạnh, một vệt máu từ bên tai hắn chảy xuống.

Căn bản cũng không có thời gian xem xét thương thế của mình, sau khi đối phương nổ súng hắn xoay mạnh người lại giờ tay bắn trả một phát.

Bây giờ đã không còn thời gian ngắm chuẩn nữa, hai người đều là cao thủ súng ngắm. Quyết đấu đến lúc này đã vượt quá giới hạn súng bắn tỉa, hai người bắn súng dường như đều là đang dựa vào sức phán đoán và cảm giác nhạy cảm.

Mặc một bộ quần áo tác chiến màu xanh lá cây đậm tay súng bắn tỉa lần một vòng trên mặt đất sau đó lập tức bắn ra một phát súng, đạn bắn ra từ trong họng súng Kim Tiểu Chu bay sượt qua thân thể của gã, trên một tảng đá lớn bùng lên một đóa hoa lửa sáng rực!

Viên đạn này bắn thủng một lỗ trên cổ áo quân phục tác chiến của gã, thiếu một chút nữa có thể xuyên thủng cổ họng của gã!

Cùng lúc súng bắn tỉa lần lộn trên mặt đất súng đã khôi phục lại, gã trong lúc lần lộn bắn ra một phát về phía bóng đen cách đó không mười mét trước mặt!

Kim Tiểu Chu sau một phát súng bắn ra lập tức thay đổi thân hình lần nữa, hắn nhảy chồm về một phía nép mình phía sau một gốc cây. Một tiếng xoạt! Viên đạn đó bay sượt qua gốc cây, một mảnh vỏ cây bị bắn lột mất!

Kim Tiểu Chu không có tiếp tục dừng lại ở sau cây, hắn hạ thấp thân thể cúi đầu về phía trước nhảy vọt lên. Thân hình nhanh nhẹn giống như một con báo săn mồi dẻo dai!

Hắn ở trong cây cối không ngừng xuyên qua như con thoi, tiềm năng toàn thân đã hoàn toàn được bức phát ở thời khắc này!

Ban đầu hắn cùng Trác Thanh Chiến ước hẹn xong liên hệ qua điện thoại, chỉ cần Trác Thanh Đế điện thoại một cuộc sang nói rõ đối phương có tồn tại súng bắn tỉa. Trước đó một mình hắn sau khi lặng lẽ ẩn núp tới đã phát hiện tín hiệu điện thoại nơi này bị cắt đứt, đợi không được liên lạc của Trác Thanh Đế chỉ có thể tự mình hắn tìm kiếm đối thủ!

Nói thật lần chiến đấu này Kim Tiểu Chu vốn chiếm quyền chủ động, hắn trước khi đối phương phát hiện ra mình đã tìm thấy đối phương, hơn nữa là hắn bắn ra một phát đạn đầu tiên.

Nhưng ngay trong tích tắc viên đạn của hắn sắp ra khỏi nòng, đối phương dường như là có cảm giác biết trước bỗng nhiên di động vị trí. Cơ hội trôi qua tức thì, phát súng đầu tiên của Kim Tiểu Chu không có bắn chết tay súng bắn tỉa kinh nghiệm phong phú gần đến mức yêu nghiệt này.

Sau đó hai người triển khai một đoạn đuổi giết lẫn nhau, khoảng cách chiến đấu lại càng ngày càng co lại gần.

Kim Tiểu Chu bắn ra phát súng đầu, nhưng khi đối phương bắn ra ba phát súng hắn mới bắn trả. Bây giờ hắn bắn sáu phát mà đối phương đã bắn tám phát, mỗi một phát súng đều tránh thoát khó khăn giữa tích tắc nguy hiểm.

Xoạt!

Áo trên bả vai Kim Tiểu Chu bị đạn cắt ra một lỗ thủng, mặc dù không có bắn trúng hắn nhưng lực xung kích cực đại vẫn là kéo thân thể hắn nghiêng lệch một hồi. Khẩu súng bắn tỉa của đối phương đường kính lớn hơn súng của hắn, Kim Tiểu Chu lúc giao thủ đã đoán trước kiểu súng của đối phương.

Tuy rằng thời gian tiếp xúc súng bắn tĩa cũng không được bao lâu, nhưng bản lĩnh trời cho thêm vào khổ luyện và học tập giống như nhập ma, hần sớm đã tiến bộ từng bước.

Phát đạn thứ chín.

Kim Tiểu Chu mặc niệm một câu, sau đó xoay người bắn trả một phát súng.

Một phát súng này không có tạo thành áp lực gì cho đối phương, ngược lại Kim Tiểu Chu dường như không cẩn thận giẫm trên một tảng đá thân thể nghiêng một cái!

Thân hình của hắn bởi vì biến cố này mà từ sau cây vọt ra!

Đối với một tay súng bắn tĩa đúng tiêu chuẩn, cơ hội như vậy nếu như không nắm bắt được vậy chính là sỉ nhục lớn nhất!

Súng bắn tĩa đuổi theo phía sau thấy thân thể Kim Tiểu Chu hoàn toàn bại lộ ra ngoài, sau khi vừa mới bắn ra một phát kia đã chuẩn bị rút lui vào chỗ kín đáo gã lập tức đưa ra quyết định, cơ hội như vậy trôi qua tức thì nhưng gã lại hoàn toàn nắm bắt chắc chắn được!

Đưa tay, thêm vào ngắm chuẩn dựa vào kinh nghiệm sâu dày và kỹ năng tuyệt đối tự tin, gã bắn ra phát thứ mười!

Mà lúc này Kim Tiểu Chu, đã có hơn phân nửa thân thể bao gồm phần đầu trong đó bởi vì thân thể nghiêng lệch mà bại lộ từ phía sau cây!

184. Chương 184: Không Giống Nhau!

Thân thể Kim Tiểu Chu đã lộ ra quá nửa trong tầm ngắm của súng bắn tĩa đối phương, thân thể của anh ta bởi vì giẫm lên một tảng đá mà mất đi trọng tâm, dưới tình hình gần như không khống chế được này nếu như bị đối phương ngắm trúng, vậy kết cuộc chỉ có một chữ chết không hề còn đường sống.

Tay súng bắn tĩa đằng sau anh ta cách không quá mười mét đã lập tức giơ súng lên, ở khoảng cách này đừng nói làm một tay súng bắn tĩa kinh nghiệm phong phú, cho dù là một lính mới xác suất bắn trúng mục tiêu cũng sẽ không thấp lắm.

Tích tắc khẩu súng nâng lên, thân chết đã buông xuống.

Tay súng bắn tĩa nheo mắt lại, nói thật gã thanh niên trước mặt này bản thân nhiều năm như vậy từ trước đến nay duy nhất gặp phải đối thủ tạo cho mình nhiều phiền phức như nay. Về mặt gã thanh niên này lộ ra tiềm lực và nghị lực khiến cho gã cảm thấy sợ hãi. Đây là một loại cảm giác trước nay trong nhiều năm mưa máu gió tanh như vậy cũng chưa từng có qua, lần đầu tiên nổ súng giết người gã cũng từng sợ hãi, nhưng hai loại sợ hãi này cũng không phải một ý niệm.

Vừa hay sợ giết người và sợ chết, là cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Mà gã thanh niên sắp chết dưới họng súng của hắn đó, là đã có thực lực uy hiếp đến sự tồn tại sinh mạng của gã. Gã cho tới bây giờ chưa nghĩ qua giữa súng bắn tĩa quyết đấu đến mức thảm liệt nhất sẽ có được cơ hội có vẻ tùy ý như vậy, gã một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có. Không riêng gì gã, Kim Tiểu Chu cũng thế.

Chỉ cần có một phần khả năng sống sót bóng đêm, cũng không lộ ra một giây trong ánh sáng. Đây là sự cam chịu của súng bắn tĩa sao?

Trên chiến trường, súng bắn tĩa thường thường đảm nhiệm một vai trò một người đủ giữ quan ải vạn người không thể khai thông. Một tay súng bắn tĩa tốt có thể dựa vào sức một người dưới hoàn cảnh thích hợp ngăn cản một đội quan tiến lên trước, cũng có thể thay thế anh hùng thời đại ngựa bọc giáp giáo bịt vàng giữa vạn quân lấy thủ cấp thượng tướng. Bọn họ có thể ẩn núp mấy ngày mấy đêm như hoá thành đá, cho

nên bọn họ nhận ra đồng nghiệp của mình còn phải cao xa hơn so với người khác. Ngay khi hai tay súng bắn tĩa như giao thủ hai loại số mệnh, ai lại bằng lòng chém giết gần như quyết đấu với nhau như vậy?

Cho nên, những tay súng bắn tĩa này trên tay thậm chí nhuộm qua máu tươi mấy chục người trong lúc liều mạng!

Liều mạng không chỉ có đảm lượng và quyết đoán, không riêng gì kinh nghiệm và ý chí, liều mạng nhưng kỳ thật là cầu sống.

Kim Tiểu Chu bởi vì việc ngoài dự liệu mà lộ mặt, đây là một biến cố, một biến cố có thể thay đổi cục diện dây dưa trước mắt đến khiến cho tinh thần con người sụp đổ hoàn toàn, chỉ cần tay súng bắn tĩa mặc trên người quần áo tác chiến màu xanh lá cây đậm bắt được cơ hội trôi quan tức thì này, vậy cục diện cuộc chiến chết tiệt này rốt cuộc có thể kết thúc rồi.

Một tích tắc viên đạn sắp bay ra khỏi nòng súng kia, động tác Kim Tiểu Chu bỗng nhiên biến ảo!

Dưới tình hình mất đi trọng tâm thân thể đã nghiêng đến không cách khống chế, anh ta không ngờ lập tức kéo thân thể quay lại! Đúng vậy, chính là kéo! Nửa thân trên của anh ta thật giống như cột một sợi dây thừng, trong độ nghiêng góc độ cực lớn bất ngờ hoàn toàn vị phạm định luật vận hành của vật thể lui trở về!

Nửa người trên của anh ta thật giống như lắp đặt một cái lò xo ẩn hình cực lớn, dưới góc độ nằm ngang đã gần như song song với mặt đất như viên đạn lập tức quay về!

Mà tích tắc đó, tiếng súng bắn tĩa vang lên.

Vốn viên đạn phải bắn ở trên ngực Kim Tiểu Chu bởi vì vị trí mục tiêu bất ngờ rời đi, viên đạn đó sát qua trên bả vai Kim Tiểu Chu.

Chỉ là quét qua, uy lực cực lớn cánh tay Kim Tiểu Chu bị cắt đứt sâu chừng một phần ba! Nếu như viên đạn này bắn trúng cánh tay, cánh tay này trong nháy mắt sẽ hoàn toàn rời khỏi thân thể anh ta!

Thân thể bị viên đạn bắn trúng nghiêng một cái, Kim Tiểu Chu cắn răng khống chế được thân thể gần như muốn ngã quỵ về phía sau. Anh ta một chân móc ở trên cây, điều này cũng là loại bí mật ngã nghiêng góc độ đó rồi còn có thể đứng lên được kia!

Anh ta dùng tính mạng làm mồi nhử một lần!

Phát súng thứ mười!

Kim Tiểu Chu chịu đựng cơn đau cực lớn tên cánh tay, ánh mắt của anh ta kiên định nâng súng trong tay mình lên. Chỉ là, anh ta không có lập tức nổ súng bắn đạn ra, mà là hết sức tỉnh táo nhìn đối thủ đã gần như giết được anh ta.

- Trong súng anh không còn đạn.

Kim Tiểu Chu nâng súng nói.

Tay súng bắn tĩa kia thời khắc này ngược lại không có biểu hiện ra một chút bối rối, gã sau đó tiện tay vút súng bắn tĩa trong tay trên mặt đất. Súng đã không còn đạn, còn không bằng một cây côn gỗ thuận tay thật sự. Bưng cây súng nặng nề như vậy chạy lâu như vậy, gã cũng quả thật cảm thấy mệt rồi.

Gã giống như chút xíu cũng không cố kị súng trong tay Kim Tiểu Chu, nhìn chăm chú trước lỗ súng đen ngòm thân sắc gã thông dong đứng ở đó. Đầu tiên là xòe tay ra ra hiệu mình sẽ không phản kháng, sau đó gã chậm chạp rút một tay vào trong túi quần lục lọi. Kim Tiểu Chu nheo mắt nhìn chăm chú đối thủ, gã không có ngăn cản động tác đối thủ, bởi vì anh ta nắm chắc khống chế cục diện. Dù là đối phương móc ra một cây súng ngắn từ trong túi, anh ta cũng sẽ bắn chết trước khi đối phương kịp nổ súng.

Gã súng bắn tĩa kia lục lọi từ trong túi quần ra một hộp thuốc lá, trước đó bởi vì vận động kịch liệt hộp thuốc lá đã quần xoắn. Gã kéo dây rút từ trong hộp thuốc lá ra một cây thuốc lá sau đó châm lên, hít thật sâu một hơi sau đó cười với Kim Tiểu Chu.

Nụ cười thoải mái, có chút cay đắng.

- Tôi sẽ không cho anh, ha ha. Nếu như lực tay anh tốt đợi tôi hút xong điều thuốc này hãy nổ súng.

Gã lúc này, không có một chút sát khí nào.

Đây là một gã đàn ông trên khuôn mặt mang theo tang thương, hẳn sẽ không vượt quá bốn mươi tuổi. Trán của gã đã có nếp nhăn rất sâu, để râu, một người rất có vị đàn ông.

Kim Tiểu Chu lắc đầu nói:

- Không thể, cánh tay của tôi bị thương.

Gã súng bắn tĩa kia gật đầu, gã biết rõ nếu như đổi lại là mình đã sớm bắn ra một phát súng rồi. Thanh niên này rõ ràng phải nhỏ đến mười mấy tuổi so với mình có thể có phần định lực này đã rất tốt. Gã đương nhiên biết rõ trên cánh tay bị thương nặng như vậy không thể bưng súng bắn tĩa nặng nề chờ gã hút thuốc xong.

- Một điều thuốc cuối cùng của cuộc sống.

Gã lần nữa dùng sức hít một hơi, phun ra một luồng khói thuốc dày đặc.

- Nhớ kỹ tên của tôi đi, người trẻ tuổi, tôi gọi là Lôi Ngạo. Ở trong các tay súng bắn tĩa đánh thuê Châu Á tôi xếp hạng thứ nhất, có thể giết tôi là vinh hạnh của anh, chẳng qua anh thắng vô cùng may mắn, nếu như là tôi phát hiện anh trước, anh đã chết sớm rồi.

Gã nói là sự thật.

Kim Tiểu Chu không có chút xú động tác nào, trên cánh tay anh ta máu chảy như suối nhưng vẫn vững như bàn thạch.

Dùng sức liên tục hút mấy hơi thuốc, sau khi Lôi Ngạo vút đầu mẩu thuốc lá dùng sức giẫm lên.

- Đến đi.

Gã ngẩng đầu nhìn đôi mắt Kim Tiểu Chu nói hai chữ.

Kim Tiểu Chu nhẹ gật đầu, anh ta nói:

- Ta sẽ nhớ rõ tên của anh, Lôi Ngạo.

Pằng!

Từ trong khẩu súng bắn tĩa phun ra một con hoả xà, viên đạn rít gào vọt ra ngoài đường đạn xoay tròn kịch liệt bay đi ra ngoài. Cự ly quá gần giữa hai người thời gian từ khi viên đạn bay ra khỏi nòng súng đến khi trúng trái tim của gã gần như không đáng kể, viên đại uy lực cực lớn ngay lập tức xuyên thủng lồng ngực của gã, một màn huyết vụ tuôn ra ầm ầm!

Thân thể Lôi Ngạo bị đạn bắn bay về phía sau rất xa, lạnh lùng rơi xuống đất.

Không có một chút do dự, Kim Tiểu Chu giết gã.

Giờ khắc này nếu như tâm trạng dâng trào, đó chính là một sự ngu ngốc từ đầu đến cuối!

Một tiếng đâm sầm, súng trong tay Kim Tiểu Chu rơi xuống đất. Thời gian trong chốc lát này anh ta dường như dốc sạch tất cả thể lực, vết thương cực lớn trên cánh tay càng thêm cảm giác vô lực thấm thiết cho anh ta.

Chậm rãi đi sang, Kim Tiểu Chu nhặt hộp thuốc lá Lôi Ngạo rơi trên mặt đất.

Anh ta từng bước đi đến bên cạnh thi thể Lôi Ngạo đặt mông ngồi xuống, dựa ở trên một gốc cây anh ta thở ra từng ngụm từng ngụm, giống như yêu nghiệt.

Dựa trên cây, Kim Tiểu Chu cúi đầu nhìn Lôi Ngạo sinh cơ đã hoàn toàn mất đi. Trên mặt anh ta không có nét đau khổ nào, trái lại ở khóe miệng còn treo nụ cười hết sức thoải mái.

Anh ra run rẩy đưa tay rút ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá của Lôi Ngạo đốt lên, cũng giống như thể dùng sức hít hai hơi. Anh ta ngồi lặng lẽ như thể bên cạnh xác Lôi Ngạo đã lạnh như băng, liên tục hút hai điều thuốc.

Vận tắt lửa mẫu thuốc lá trên tay, mãi đến khi không còn một chút ánh lửa.

Trên thoả nguyện không được thấy ánh lửa, bằng không một chút sinh cơ khổ tận hết sức mới khôi phục được, rất có thể bị một trận hoả hoạn không hề có ý thôn phệ sạch sẽ.

Kim Tiểu Chu nhớ đến hình ảnh sau khi Lôi Ngạo hút thuốc xong dùng chân ra sức giẫm mẫu thuốc lá, anh ta nhìn Lôi Ngạo sắc mặt đã không còn huyết sắc nói khẽ:

- Không có bắn vào đầu anh, điều tôi có thể làm chính là cố gắng lưu lại thi thể hoàn chỉnh thật tốt cho anh.

Lần này Lạc Kinh Thiên và Lôi Ngạo cũng không có mang theo nhiều người tới, một là sợ làm cho Trác Thanh Chiến cảnh giác, hai là hai người bọn họ đều là người cực kỳ tự tin. Không thể phủ nhận chính là, ở lĩnh vực của mỗi người bọn họ quả thật đều có thực lực tuyệt đối.

Mấy tay súng bắn tĩa chạy vội về phía này của Kim Tiểu Chu sau khi âm thanh tiếng súng bắn tĩa dừng lại cũng dừng bước, bọn họ đan tầm mắt vào nhau một cái lập tức lựa chọn lui lại. Mặc kệ người thắng phe mình hay là súng bắn tĩa kẻ địch thắng, bọn họ đã mất đi ý nghĩ chạy đến trợ giúp.

Nếu như người mình thắng tự nhiên không có cái gì để nói, nếu như đối phương sống sót vậy mấy người bọn họ trên thảo nguyên trống trải xông về phía mảnh rừng cây kia không khác gì chịu chết.

Một tay súng dẫn đầu trầm mặc chốc lát sau đó vung tay lên mang theo thủ hạ rút lui, thậm chí không có trở về cái thôn nhỏ rách nát.

Bọn họ nhanh chóng chạy đến chỗ hai chiếc xe ngừng. Thẩm Hổ Thiên chợt từ sau lưng bọn họ xuất hiện.

- Thật có lỗi, không thể để cho các người đi.

Bởi vì không muốn đánh rần động cỏ, mấy thuộc hạ Trác Thanh Chiến trong ba chiếc xe Wrangler đều bình yên vô sự. Giờ đây mấy tay đại hán thân kinh bách chiến thuộc hạ của Thẩm Hổ Thiên đều ghìm súng, hòng súng đồng loạt chĩa vào sau lưng mấy tay súng kia.

Tay súng dẫn đầu gian nan xoay người lại, gã nhìn Thẩm Hổ Thiên cười khổ một tiếng nói:

- Nếu như chúng tôi phát lời thề không tiến vào Nội Mông nữa, anh liệu có thể tha cho bọn tôi không?

Thẩm Hổ Thiên khẽ lắc đầu nói:

- Lời này... Anh không cần hỏi.

Tay súng dẫn đầu thoả mái khẽ gạt đầu, ánh mắt gã run động sau đó giờ súng tự động trong tay lên.

Tạch tach tach!

Một hồi tiếng súng dày đặc truyền ra, mấy tay đại hán thủ hạ Thẩm Hổ Thiên tận tình đẩy ra tất cả đạn của súng ống trong tay. Hoả xà phun ra nuốt vào giống như lưỡi liềm thần chết thu gặt tính mạng, trong vòng mười mấy giây đồng hồ mấy tay súng đều bị viên đạn vô tình bắn ngã.

Tay súng dẫn đầu kia trên người ít nhất trúng ba bốn phát súng ngược lại toàn là chỗ hiểm, lúc gã té ngã trên mặt đất còn chưa có hoàn toàn tuyệt khí. Khi Thẩm Hổ Thiên đi đến bên cạnh gã, tay súng này vẫn đang cố gắng kéo cò súng bắn vào Thẩm Hổ Thiên. Thẩm Hổ Thiên thông thả giơ tay lên, chĩa thẳng súng trong tay vào cái trán của tay súng đó.

- Nếu như đổi lại là tôi, cũng sẽ liều mạng một lần.

Thẩm Hổ Thiên nói ra.

Anh ta không có một điểm vui sướng, sau đó nhìn ngón tay của mình bóp cò súng, nhìn viên đạn rít gào bắn nát đầu tay súng đó.

- Chỉ là, anh nên thông minh hơn. Đã đi con đường này, mặc kệ là anh là tôi cuối cùng đều sẽ chết, hơn nữa chết không yên lành.

Thẩm Hổ Thiên nói thầm với thi thể tay súng.

Huynh đệ Trác Thanh Chiến chậm rãi đi tới, Trác Thanh Chiến đến phía sau người Thẩm Hổ Thiên dùng sức vỗ vai của anh ta nói:

- Hổ Thiên ca, anh và hân... Không giống nhau.

185. Chương 185: Tôi Vẫn Thích Dạ Xoa

Sau khi chôn thi thể hàng hoàng Trác Thanh Chiến đợi từng người vào xe điều khiển chiếc Wrangler rời khỏi cái làng nhỏ nhất định sẽ không xuất hiện ở trên bất kỳ một tấm bản đồ nào này, hơn nữa ngoại trừ Kim Tiểu Chu những người khác đều không có bị thương.

Trác Thanh Đế vẫn chọn ngồi chung một chiếc xe với ca ca anh ta, chỉ là sau khi lên xe anh ta mấy lần muốn nói gì đó đều nuốt hết trở lại. Về mặt muốn nói lại thôi bị Trác Thanh Chiến nhìn thấy, hân mỉm cười nói với em trai bản thân đã có thể đảm đương một phương này:

- Biết rõ trong lòng em có rất nhiều nghi vấn, chẳng qua có một số việc vẫn không phải lúc nói cho em biết. Đợi thêm một khoảng thời gian nữa, sau này anh sẽ nói cho em biết.

Hân dừng lại một chút nói:

- Mấy ngày nay anh muốn đi một chuyến xa nhà, em đừng trở về đơn vị. Nội Mông bây giờ như dòng nước xiết cuộn sóng anh sợ một mình Hổ Thiên ứng phó không được, quân khu bên kia anh đến nói chuyện là được.

Hân nói:

- Kim Tiểu Chu cũng cần nghỉ ngơi dưỡng thương một thời gian ngắn, anh ta là mầm giống tốt.

Trác Thanh Đế không có hỏi ca ca anh ta muốn đi làm cái gì mà là cười nói:

- Được, là mầm giống tốt, chẳng qua chính vì mầm giống này cũng quá khoẻ mạnh, chỉ nhỏ hơn em một hai tuổi.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Không việc gì, biết đi muộn không tính là gì cả, mấu chốt ở chỗ anh ta tiếp thu nhanh cỡ nào.

Trác Thanh Đế:

- Vâng, cũng vậy thôi, tiểu tử kia chuyên chú hơn thì chính là kẻ điên.

Trác Thanh Chiến nhìn em trai mình, thần sắc trên mặt hân có nét cưng chiều nồng đậm:

- Cũng giống với em!

Trác Thanh Đế:

- Em điên sao? Em điên sao? Em thật điên sao?

Trác Thanh Chiến cười mà không nói gì.

Chiếc xe lúc trên lộ trình trở về rõ ràng so với lúc đi còn nhanh hơn rất nhiều, Kim Tiểu Chu một mình ngồi ở chỗ ngồi phía sau chiếc Wrangler sau cùng, hai cái đùi thật to nghiêng người dựa vào, bộ dạng trông có vẻ rất hưởng thụ. Vết thương trên cánh tay anh ta đã được xử lý, đối với hân tử liếm máu trên đầu đao như bọn người Thẩm Hổ Thiên này nói về băng bó đơn giản vẫn là không có vấn đề gì.

Kim Tiểu Chu tuy rằng miệng vết thương trên cánh tay đau đớn từng chập từng chập, nhưng bộ dạng thoải mái thích chí nửa nằm trên ghế ngồi của anh ta nói không nên lời, nếu như bạn trong cốp xe nằm một ngày sau đó lúc xe dừng ở nửa đường bị người ta vứt vào đồng hoang, giống như một con chó hoang suốt đường bay nhảy chạy tắt đến trước xe hơi còn phải khiêng một cây súng bắn tía nặng hơn mười kí, sẽ không lấy gì làm kỳ lạ tại sao anh ta bây giờ lại hưởng thụ như thế.

Đoàn xe ở nửa đường dừng lại lần nữa, sau khi Trác Thanh Chiến một mình xuống xe cuốc bộ rời khỏi. Từ đầu đến cuối Trác Thanh Đế và Thẩm Hổ Thiên cũng không hề hỏi qua hán muốn đi nơi nào, bởi vì bọn họ biết Trác Thanh Chiến rất rõ nếu như có thể nói cho bọn họ biết cũng sẽ không che giấu. Tình cảm giữa bọn họ dùng hai chữ có thể biểu đạt, đó chính là huynh đệ.

Mãi cho đến khi bóng lưng Trác Thanh Chiến biến mất ở trên thảo nguyên mênh mông, đoàn người mới lần nữa lên xe tiếp tục lộ trình tiến về phía trước.

Trác Thanh Chiến đi bộ dọc đường, hán quay đầu liếc nhìn sau khi đoàn xe đã biến mất ở đường chân trời khoé miệng cong lên một nét cười vui vẻ. Hán dừng lại bước chân sau đó hít thở mấy lần thật sâu, nhìn thảo nguyên bao la bát ngát phía trước trong ánh mắt của hán bỗng sinh ra mấy phần ý chí chiến đấu.

Sau khi cử động thân thể mấy cái nói thều thào:

- Kiểm hãm lâu như vậy, không biết có phải đã tụt lùi rồi hay không?

Chỉ thấy bờ vai của hán khẽ run rẩy hai cái, sau đó cũng không thấy hán có động tác gì đột nhiên trong lúc đó sau lưng bay lên một hồi bụi đất, ngay tại chỗ mới nãy nào còn thấy được bóng dáng hán nữa! Một dải màu đen tốc độ nhanh như tia chớp chạy như bay trên thảo nguyên, thật giống như một con giao long ra biển.

Nếu như bị người ta nhìn thấy tốc độ chạy như bay của hán bây giờ, chỉ sợ sẽ kinh hãi rơi cả cái cằm xuống đất.

Đây là một loại tốc độ cực hạn vượt quá cơ thể của một con người, mắt người bình thường căn bản cũng theo không kịp quỹ tích màu đen kia. Hán thời khắc này thật giống như hoá thành một hồi gió bão, ngay cả bóng người cũng đã mơ hồ không rõ.

Nếu như Cường Tử nhìn thấy, chỉ sợ cũng sẽ kinh ngạc vô cùng. Tốc độ cực hạn thi triển ra luôn tự hào của hán, cũng phải chậm hơn mấy phần so với tốc độ bây giờ của Trác Thanh Chiến. Hơn nữa trạng thái bây giờ của Trác Thanh Chiến rõ ràng chưa có dùng hết sức, hán chấp tay mà đi tư thế tiêu sái phiêu dật như tiên nhân không dính bụi trần.

Cũng không thấy bước chân của hán nhanh đến thế nào, mỗi một bước sải ra cũng đã hơn mấy mét.

Cứ một đường như vậy chạy như bay không ngừng cho đến nửa đêm, ngay khi Trác Thanh Chiến dừng lại phía ngược lại kia đoàn xe vẫn chạy băng băng như trước không ngờ không đi xa được bằng hán!

Thân hình dừng lại dưới sườn dốc, hán ngẩng đầu quan sát.

Một bóng người xem ra cũng rất cao lớn đứng sừng sững ở trên sườn dốc, một bộ quần áo màu đen theo gió bay lên.

- Trước khi đến đã giao thủ với người khác rồi à?

Bóng đen trên sườn dốc nhẹ giọng hỏi.

Trong bóng đêm thấy không rõ diện mạo của ông ta, nhưng loại khí thế hùng hậu như núi cao lại khiến trong lòng mọi người sinh ra kính ngưỡng.

- Ủ.

Người trên sườn dốc cười khê nói:

- Ý chí chiến đấu trong lòng anh vẫn chưa bao giờ thua sút, tốt lắm.

Trác Thanh Chiến chậm rãi bước lên sườn dốc, đứng ở bên cạnh người mặc áo đen, hán ngẩng đầu nhìn lên trời đầy sao lấp loè chói sáng, hít thật sâu nhẹ thở ra một lần hỏi:

- Ngày mai à?

Người áo đen quay mặt sang nhìn hắn, biểu tình trên mặt rất hiền hoà.

Dưới ánh sáng của sao trời, khuôn mặt người này rõ ràng hơn.

Thình lình không ngờ chính là Mạc Dịch!

- Địa Bảng đủ người, Thiên Bảng vẫn còn trống ba chỗ.

Mạc Dịch nhìn về phương xa nhẹ giọng nói.

- Bốn chỗ.

Trác Thanh Chiến thần nhiên nói.

- Vừa nãy giao thủ với tôi chính là Lạc Kinh Thiên.

- Sao? Rất tốt!

Đầu lông mày Mạc Dịch giãn ra, trên mặt của ông ta treo lên một nét cười nói:

- Tôi tìm hắn hai năm, lại để cho anh tìm được trước. Ha ha.

Trác Thanh Chiến nói:

- Tôi cũng tìm hai năm.

Mạc Dịch nói:

- Ngày mai sẽ có bốn người thăng lên được vào Thiên Bảng, Địa Bảng sẽ bổ sung thêm bốn người. Sau Thiên Địa hai bảng đủ quân số, kỳ hạn mười năm cũng đã đến rồi.

Trác Thanh Chiến nói:

- Thêm một cái mười năm nữa tôi cũng có thể tham gia, nếu như may mắn vượt qua lần này.

Mạc Dịch mỉm cười gật đầu:

- Tiến cảnh của anh cực nhanh ngay cả tôi cũng bị dọa, xem ra tôi có hy vọng nhắc trước việc quy ẩn lá gan khó khăn không thể làm khó này chuyển sang cho anh.

Trác Thanh Chiến lắc đầu nói:

- Không cần, thân phận này của ông hạn chế quá nhiều. Không bằng tôi bây giờ muốn cái gì làm cái ấy thực tế hơn. Những quy tắc kia tôi suy nghĩ đã đau đầu thật không bằng tự mình theo tính khí mà làm. Ông là ông tôi là tôi. Đừng muốn tôi công bằng cái gì đó. Tôi đưa ra quyết định không được rõ ràng muốn giết lại bởi vì luật lệ cứng ngắt mà không thể giết, ông hãy đợi truyền cái ghế này cho đồ đệ tiềm lực vô hạn kia của ông đi.

- Ông hãy làm Phán Quan của ông, tôi vẫn yêu thích Dạ Xoa.

186. Chương 186: Mượn Đầu Trên Cổ Dừng Một Lát

Trác Thanh Chiến khẽ cười nói.

Mạc Dịch lườm hắn một cái nói:

- Vậy không thể thay đổi thử để cho tôi làm được điều mong ước mấy năm nay được không? Cùng lắm thì qua vài năm tôi lại quay về.

Trác Thanh Chiến cau đầu lông mày lại nói:

- Ông đoán thử tôi tin không?

Mạc Dịch cười nói:

- Chính tôi cũng không tin. Mấy ngày trước ở Trường Xuân gặp được Sở Ly Hoả, một năm không gặp tu vi của anh ta đã khó thể nào đánh giá. Cuộc tranh giành Thiên Bảng lần này anh ta đã được xác định vị trí trước rồi. Ngay cả đồ đệ mới theo anh ta một năm sau khi chặt đứt cánh tay cũng tiến bộ thần tốc, Tả thủ đao đã tiến bộ dần từng bước.

Trác Thanh Chiến nói:

- Anh ta đứng vị trí đầu của Địa Bảng mười năm, bây giờ Thiên Bảng trống ba chỗ tức là không dựa vào tỷ thí anh ta cũng có thể tấn chức Thiên Bảng. Chỉ là người tập võ đều có cái bệnh chung, nếu như không đường đường chính chính thắng người tranh giành chỉ sợ cho dù tấn chức Thiên Bảng anh ta cũng sẽ không yên tâm thoải mái.

Mạc Dịch nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nhìn Trác Thanh Chiến cười hết sức hả hê khoái trá.

- Diệp Lạc cũng tới rồi.

Trác Thanh Chiến nghe đến tên họ người này lập tức cũng nhú mày, thần tình hẩn lúc đầu điềm đạm như nước cũng trở nên hết sức phức tạp. Tên họ người này đối với hắn tuy rằng không coi là cơn ác mộng gì, nhưng coi như đầu đau vẫn là cực kỳ thích hợp.

- Thế giới bên ngoài đồn rằng hắn bế quan năm năm, hắn cũng ở trong thời gian năm năm này chạy đến tìm tôi đánh nhau ba mươi một lần. Bế quan nếu như là như thế, tôi há không phải bế quan ba mươi mấy năm rồi hay sao?

Trác Thanh Chiến cam chịu nói.

Mạc Dịch cười nói:

- Một trận chiến ngày mai, anh vẫn là khó còn chỗ để trốn.

Trác Thanh Chiến vừa muốn nói chuyện, Mạc Dịch khẽ lắc đầu. Đúng lúc này, Trác Thanh Chiến cũng cảm thấy gì đó. Lòng mảy mẩn nhú lại nói:

- Ông không tiện ra tay, tôi giết người cũng không sao.

Giọng nói khi hắn nói chuyện không cố ý đè thấp, trong lời nói lộ ra một luồng khí thế sắc bén.

Lời này vừa nói ra, một bóng đen ở ngoài xa đột nhiên trong lúc đó nhảy lên chạy như bay về một phía. Thân hình người tốc độ cực nhanh, trong mấy cái nhấp nhô đã biến mất trong bóng đêm.

- Ba tên.

Mạc Dịch thần nhiên nói.

Trác Thanh Chiến nhẹ gật đầu nói:

- Không vội.

Quả nhiên, ở hai vị trí khác lại có hai bóng người nhảy lên lùi về phía sau cực nhanh. Tốc độ hai người này có hơn chứ không kém so với người hiện thân đầu tiên kia, thân pháp xoay người khinh công cũng đã được tính là cao thủ hạng nhất.

- Si tâm vọng tưởng!

Trác Thanh Chiến khẽ quát một tiếng lập tức thân hình nhúc nhích tử trên sườn dốc nhảy xuống, giống như một con hùng ưng vỗ cánh lẳng không bay lên. Hắn chấp tay mà đi lại nhanh như tia chớp, cũng không thấy hắn có động tác quá lớn gì đã tự nhiên biến mất không thấy đâu. Nhìn phía Trác Thanh Chiến biến mất, khoé miệng Mạc Dịch mím lại, mang theo một nét cười vui vẻ như bức tranh tuyệt đẹp.

Gã áo đen bỏ chạy đầu tiên thân pháp chậm nhất trong ba người tại đó cho nên gã bỏ chạy nhanh nhất, gã biết rõ lần ẩn núp tới tính thám thính tin tức này tính nguy hiểm lớn đến cỡ nào, chỉ cần một người không

cẩn thận sẽ rơi vào nơi sâu thẳm vạn kiếp bất phục. Đã tăng thêm gấp đôi sự cẩn thận gã thật sự không ngờ được khoảng cách xa như vậy vẫn là bị đối phương phát giác trước tiên.

Chỉ bằng dựa vào điểm này, gã cũng tự biết cách biệt giữa mình và đối phương so ra lớn đến dường nào.

Gã cũng không một chút đắn đo do dự, lập tức xoay người chạy trốn như bay!

Khi gã toàn lực thi triển thân pháp còn chưa có vượt qua ngoài năm trăm mét, chợt cảm giác được một luồng sát ý lạnh lẽo ở sau lưng!

- Làm gì vội rời đi vậy, tôi muốn mượn đầu trên cổ anh dùng một lát, được hay không?

Một giọng nói hoà khí bình thản bỗng nhiên từ sau lưng gã vang lên, thanh âm này không sắc bén lại giống như tiếng chuông thần chết gõ vang khiến cho gã sợ đến vỡ mật!

Người áo đen thay đổi phương hướng sau đó cũng không quay đầu, vung tay vẫy ra một chùm ám khí lông lánh màu lam sáng lấp lánh dưới ánh sao. Chùm ám khí kia tuy nhỏ xíu mà cực độc, giống như mưa gió ngập trời ném về phía sau. Một chiêu ám khí này tuy rằng có thể xưng tụng tuyệt kỹ nhưng chính gã cũng biết rõ tuyệt đối sẽ không làm bị thương được một cọng tóc gáy của đối phương. Gã chỉ muốn mượn điều này ngăn cản đối phương thoáng chốc cho mình thêm nhiều thời gian chạy trốn giữ mạng.

Ám khí vừa mới phóng ra, gã cũng cảm thấy mắt mình hoa lên.

Thân hình đồ sộ như xuyên qua thời không thình lình xuất hiện trước mặt của gã!

Trác Thanh Chiến khẽ nói:

- Để lại nha.

Người áo đen thần sắc lạnh lẽo như băng, gã vươn tay lần nữa phóng ra một chùm ám khí sau đó rút ra uy đao sau lưng vạn người công đến! Cho dù chết, cũng phải liên mạng cả hai cùng chết!

Thân hình Trác Thanh Chiến nhúc nhích, đi như dạo chơi trong ám khí ngập trời. Ám khí cực độc bay đầy trời không ngờ lại như e ngại hần đồng loạt bay vòng qua!

Chỉ hoảng hốt một cái, trước mặt người áo đen hoa lên nhìn thấy một bàn tay trắng nõn thon dài từ trong bóng đêm phá không mà tới, nhẹ nhàng ấn trên lồng ngực của gã!

Xoạt!

Một chùm mưa máu bay loạn.

Người áo đen bỏ chạy thứ hai thân pháp khinh công thuộc vào loại trung bình trong ba người, gã hết sức thi triển tu vi đã đạt đến đỉnh cao nhất. Trong sự sợ hãi cực lớn tiềm lực bị bức phát ra ngoài, mặc dù là chính gã cũng không có ngờ được tốc độ của gã đã nhanh đến mức độ như vậy.

Lúc gã chạy chưa đến hai ngàn mét, một thân hình mơ hồ phía trước xuất hiện trong tầm mắt.

- Đã mượn được một cái đầu, bây giờ muốn mượn anh cái đầu thứ hai. Được hay không?

Người áo đen này trong nháy mắt sắc mặt bị dọa sợ đến trắng bệch, ngay cả trên môi cũng không có huyết sắc. Thân thể của gã theo đó run rẩy, tuy rằng trước tiên rút ra trường đao sau lưng nhưng ngay cả dũng khí xuống tay cũng không có.

Người áo đen chạy trốn cuối cùng khinh công cao nhất, gã cố ý lựa chọn một phương hướng sai biệt rất lớn so với hai người khác bỏ chạy. Gã tự cho rằng thân pháp khinh công trong võ giả Đông Doanh đã đủ để tự ngạo, lúc chạy nhanh ra ngoài năm ngàn mét đã thoải mái dừng lại, khoảng cách này đã tương đối an toàn. Hai người đồng đội của mình cho dù không qua khỏi cũng quả quyết sẽ không ngay cả một chiêu cũng cản không được. Có đồng đội trợ giúp ngăn cản đối thủ hơn nữa trong năm ngàn mét này gã cực lực che giấu dấu vết, trừ phi kẻ đuổi theo chính là thần, bằng không rất khó thấy tung tích của gã.

Đầu lông mày nhíu chặt của gã thả lỏng thư giãn một chút, khoé miệng cũng có một chút nét cười đắc ý.

Hai tiếng xoạt xoạt, hai cái đầu người đột nhiên bị ném rơi ở trước người của gã!

Người mặc áo đen dùng gấp lại thân hình, gã không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm đầu người vẫn còn đang không ngừng nhấp nhô dưới chân mình. Thời khắc này lỗ chân lông toàn thân gã đều trong nháy mắt mở lớn hết cỡ, một luồng hơi lạnh thấu xương dâng lên trong lòng.

- Rất tốt, anh còn mạnh hơn nhiều so với hai tên kia, có thể vui lòng cho tôi mượn cái đầu dùng một lát hay không?

Trác Thanh Chiến chậm rãi xoay người, nhìn gã áo đen run rẩy lập cập nhẹ giọng hỏi.

187. Chương 187: Dã Chiến

Cường Tử mấy ngày nay rải hết thuộc hạ ra ngoài, do Cáp Mô sắp xếp truy tìm bốn phía Tiểu Dã Tam Mộc ở chỗ nào. Trận chiến ngày hôm đó Cường Tử tuy rằng nói không có chịu thiệt thòi nhưng Tiểu Dã Tam Mộc trong tay có Thôn Chính Yêu Dao rõ ràng vẫn là chiếm được thượng phong. Nếu như lúc đó không phải Cáp Mô vừa khéo đến nơi tiếp tục đánh nữa, Cường Tử cuối cùng có lẽ cũng không có chút phần thắng nào.

Liên minh chấp pháp Trung Hoa mang tới năm mươi người thiện chiến dưới sự chỉ huy của Chu Bách Tước và Cáp Mô ngày càng trưởng thành hơn, sau khi đến Đông Bắc Cường Tử nảy ra ý tưởng sai Chu Bách Tước bắt đầu dùng danh nghĩa tuyển dụng nhân viên cho công ty tiếp tục tuyển thành viên. Trong số những người nhân rồi trong xã hội ưu tiên thu nhận một số thanh niên có tâm huyết hơn nữa không có tật xấu gì.

Những người này thực ra cũng không phải người xấu gì, mà thông thường trong con mắt dân chúng bình thường cho rằng các tiểu tử xấu nói chung là có tính xấu nhiều hơn so với học sinh tốt. Mà đại học Cát Lâm bây giờ của Cường Tử là một nguồn tài nguyên khác trong đội ngũ lớn mạnh của Cường Tử, các sinh viên là một tập thể có ý chí chiến đấu vô cùng cao và hưng phấn trào dâng mãnh mẽ. Đám đàn ông nhiệt huyết này nếu như cho bọn họ một cái đài cao thì triển khát vọng của mình, vậy tuyệt đối là một luồng sức mạnh không thể bỏ qua.

Trong khoảng thời gian ngắn cho đến nay Cường Tử trải qua rất nhiều lần quan sát tỉ mỉ, ở trong trường đại học Cát Lâm có mấy chục nhân tài được hắn nhắm đến. Trong chuyện này không chỉ là số mầm non tốt có tố chất thân thể học võ cực kỳ xuất sắc, còn có phương diện khác ưu tú nổi bật không kém. Triệu Long Tượng chủ trì công ty mới vừa mới đi bước chân đầu tiên còn chưa có đi vào quỹ đạo, đang lúc cần có số lượng lớn thanh niên tài năng thông minh có gan quyết đoán. Sau khi Cường Tử quan sát một thời gian ngắn, hắn chuyển một số tài liệu cá nhân sinh viên sắp tốt nghiệp giao cho Triệu Long Tượng, bảo anh ta dùng danh nghĩa công ty trực tiếp tiếp xúc, kê ra rất nhiều điều kiện ưu đãi để mời chào những thanh niên hàng hải này.

Mà thành viên mới tiến vào Liên minh chấp pháp Trung Hoa, nội trong thời gian ngắn này cũng đạt đến mấy trăm người. Thời gian hai người Chu Bách Tước và Cáp Mô gần như dùng hết vào việc huấn luyện người mới, việc trong công ty có Triệu Long Tượng một mình tuy rằng hết sức bận rộn nhưng vẫn là quyết định không đi làm phiền hai người đối với công việc công ty không để vào trong đầu kia. Hai người đều không phải loại có năng lực phù hợp với việc sáng chế chiều năm thậm chí ngày ngày tăng ca kia, đặc biệt là Cáp Mô anh sai hẳn mặc đồ tây trắng thối chảnh một cái đầu chẻ ngôi giữa kia đi ra đi vào toà nhà công ty thực sự không có một tí trợ giúp gì về mặt thể diện đối với hình tượng công ty.

Cáp Mô thực ra rất vô tội, trưởng thành không có một chút liên quan với suy nghĩ chủ quan của anh ta. Hơn nữa anh ta vẫn luôn cho rằng ngoại hình của mình kỳ thật rất có phong cách, mặc dù không bằng ngọc thụ lâm phong như Phan An Tống Ngọc, cũng là cực phẩm ngàn dặm khó tìm.

Dáng vẻ bên ngoài vấn đề này ai đều không có quyền cười nhạo ai, là việc trước khi sinh ra đã sắp đặt xong không phải việc trong khả năng con người làm được. Lời này tuyệt đối là chân thành, đoán chừng không có người có thể trước khi sinh ra thiết kế khuôn dạng của mình làm cho xinh đẹp từ đầu đến cuối.

Cáp Mô mang theo năm mươi thành viên trong Liên minh chấp pháp Trung Hoa giỏi tìm kiếm thả hết ra ngoài lục soát, ít nhất một nửa thành viên giống như một giọt nước nhanh chóng hoà tan mình vào trong biển rộng sông lớn thành phố Trường Xuân này. Nội trong khu vực thành phố to lớn như vậy muốn tìm ra được một người tận lực che giấu bản thân không khác nào tìm kim trong biển rộng, nhưng người này nếu như không tìm ra đây vậy đối với an ninh khu vực Đông Bắc chính là một quả bom hẹn giờ tuy lúc đều có thể phát nổ.

Tiểu Dã Tam Mộc bây giờ chính là một con chó điên, từ chỗ Cường Tử không có chiếm được tiện nghi kia gã không chừng sẽ lúc nào đó nhảy ra cắn bậy một cái.

Lúc Cường Tử đề xuất muốn sai Trần Tử Ngư đến làm người hỗ trợ thuộc hạ của Triệu Long Tượng, Trần Tử Ngư không một chút do dự đáp ứng ngay. Điều này ít nhiều có chút ngoài dự liệu của Cường Tử, hẳn vốn cho rằng nàng sẽ không đồng ý trợ giúp làm việc cho mình.

Nhìn vẻ mặt Cường Tử không biết sai ở chỗ nào Trần Tử Ngư lúc ấy chỉ cười, nàng nói với Cường Tử:

- Anh có phải cho rằng tôi sẽ cự tuyệt hay không? Tôi không có ngu như vậy, tôi biết rõ anh không phải muốn tôi đến giúp đỡ anh làm cái gì mà là muốn khiến cho tôi sẽ không bởi vì không có việc gì mà cả ngày nghĩ quẩn làm cách nào giết anh. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu như đã giết không được anh thì kiếm lợi nhuận từ tiền của anh không phải một việc tốt à.

Nàng thần nhiên cười:

- Có đôi khi kiếm lợi từ tiền của một người còn ác hơn so với lấy mạng của người đó.

Cường Tử không nói gì, hẳn hồ nhẹ với bóng lưng yên kiêu của Trần Tử Ngư lúc xoay người rời đi:

- Chớ vội mừng, cô kiếm được bao nhiêu tiền còn phải do tôi định đúng không?

Trần Tử Ngư duỗi ra một ngón tay trắng nõn lắc lắc nói:

- Anh nói không tính là gì cả.

Triệu Long Tượng sau khi nhận được tin Cường Tử báo cho biết một mình nói chuyện một lần với Trần Tử Ngư, hai người nói chuyện trong phòng hơn hai giờ, cửa phòng đóng chặt cũng không biết cô nam quả nữ bọn họ nghiên cứu những cái gì. Ngược lại Cường Tử bưng một ly trà sữa ra về nghiêm trang đi qua đi lại cửa phòng nửa ngày. Có khối người còn trực tiếp hơn Cường Tử, Cáp Mô ca không có tiểu nhân như Cường Tử, anh ta treo mình ở ngoài cửa sổ nhìn vào bên trong xem người ta còn không phải mọi việc rõ như ban ngày hay sao.

Kết quả sau một cuộc nói chuyện rất lâu Triệu Long Tượng về mặt hưng phấn đi ra khỏi phòng ngủ của Trần Tử Ngư, nét cười trên mặt anh ta như tắm gió xuân bất kể thế nào cũng đều giống cây già nở hoa...

Khiến cho Cường Tử lần nữa ngoài dự liệu chính là, Triệu Long Tượng sau khi về công ty lập tức đã ra một lời bổ nhiệm. Anh ta bổ nhiệm Trần Tử Ngư làm giám đốc bộ phận thiết kế, hơn nữa kín đáo đưa bảy tám thanh niên tài tuấn tuyển dụng từ đại học Cát Lâm đến làm thuộc hạ của nàng. Quyết định này về sau mới được thực tế chứng minh là anh mình đến đường nào, những người trẻ tuổi đầu tiên tiến vào bộ phận thiết kế đó trên con đường phát triển sau này của tập đoàn từng người chói sáng rực rỡ!

Sau khi tan học Cường Tử lái xe ra cổng trường mới phát hiện một chiếc Audi A6 màu đen vẫn luôn bám theo mình, lúc hắn nhìn thấy chiếc xe kia khoé mắt co giật không kiềm được, sau đó khoé miệng cong lên một nét cười đùa cợt.

Chiếc Audi A6 đằng sau rõ ràng cũng không dự định cố ý che giấu, vẫn luôn đi theo phía sau xe hắn giữa ban ngày ban mặt. Cường Tử cũng không vội không nóng, hắn không có ngay lập tức trở về Húc Nhật Nhất Phẩm mà là dừng xe ở trước cửa quán cà phê Starbucks.

Sau khi dừng xe xong Cường Tử xuống xe tựa ở trên cửa xe châm một điếu thuốc, tuy rằng đồ đạc cả người trên mình cộng lại cũng không quá hai trăm đồng, nhưng điều kiện tuyệt vời của bản thân hắn cộng với một loại khí chất thành thực không giống thiếu niên cộng thêm chiếc Audi A6 giá trị hơn hai trăm vạn, những điều kiện này khiến cho hắn thành công câu dẫn không ít ánh mắt của các thiếu nữ.

Đối với quyền lợi thường thức sự vật tốt đẹp đặc biệt có lý tính không chỉ có đàn ông mới có, trên đường lớn có rất nhiều con bê nhàn rỗi đi dạo trên đường phố chỉ để nhìn xem vẻ đẹp, cũng tự nhiên sẽ không ít củ cải trắng nhìn thấy chàng đẹp trai cảm thấy vui lòng loá mắt.

Audi A6 đằng sau chậm chậm lái tới, sau khi dừng lại kế bên xe của Cường Tử tài xế ngược lại vẫn chưa có xuống xe.

Cường Tử cũng không vội, hần dựa vào cửa xe rít thuốc từng hơi rất là thoải mái, ra vẻ như có điều suy nghĩ kỳ thật khoé mắt không ngừng đánh giá thân thể xinh đẹp của các cô gái qua lại.

Trường Xuân không thiếu mỹ nữ, đặc biệt không thiếu chính là mỹ nữ tích cách nóng bỏng.

Cho nên lúc Cường Tử nhìn thấy có mỹ nữ từ chỗ không xa đi qua thì không nhịn được quay đầu nhìn đuổi theo, tuy rằng không thể coi là hiển rõ đáng vẻ gì nhưng cũng không thể nói là bí ẩn gì. Hần luôn cho rằng thường thức sự vật đẹp đẽ là một việc rất cao thượng, mà mỹ nữ thì là tốt nhất trong tất cả những sự vật đẹp đẽ khiến cho người ta kéo dài tuổi thọ.

Một mỹ nữ đeo bộ nữ trang tinh xảo, mang giày cao gót màu đen xách một chiếc túi xách tay hàng hiệu lướt qua trước mặt Cường Tử. Một luồng mùi hương trên thân thể mỹ nữ mới có được phát tán ra xung quanh, mùi vị kia khiến cho Cường Tử vô cùng sướng khoái. Dùng sức hít một hơi, Cường Tử xúc động muốn huyết sáo.

Mỹ nữ đi qua vài bước, bỗng nhiên xoay người thản nhiên cười nói với Cường Tử:

- Chàng đẹp trai, nhìn cái gì đấy.

Cường Tử vuốt cái mũi nói:

- Tuyệt sắc giai nhân.

Mỹ nữ cười ha hả, trong ánh mắt nheo lại loé lên mấy phần giảo hoạt và uỷ mị. Càng khó có được chính là dáng mạo của cô ta trong gợi cảm thành thực lộ ra vài phần thuần khiết còn chưa có hoàn toàn biến mất, nháy mắt một cái cô ta hỏi một câu đầy thâm ý.

- Có ý đồ gì đó?

Cường Tử lắc đầu nghiêm trang nói:

- Chỉ có thể ngắm từ xa không thể chơi đùa.

Mỹ nữ mím môi nở nụ cười cô ta cười hai ngọn núi đồ sộ sum suê trên ngực run lên từng đợt. Hình ảnh này khiến cho Cường Tử hít vào một hơi khí lạnh, híp mắt ngắm nhìn một thoáng định nghĩa lại phạm vi cho bộ ngực giết người hàng loạt hiểm có này. Vũ khí giết người hàng loạt này nếu như là nuôi nấng em bé quả thực là hai kho lương a, nếu như nuôi nấng đàn ông...

Mỹ nữ chải xuống một mái tóc dài thẳng tắp, bước chân gợi cảm đi trở lại phía Cường Tử. Nhìn tư thế bước đi cố ý như gió vờn liễu rủ của cô ta, Cường Tử nhủ thầm cô bày ra một bộ dạng dục vọng chưa thoả mãn đi nữa tôi cũng không thể không có làm gì được đâu nha.

Đây là lời nói thật, khiến cho hần nhìn xem như là chưa có gì, khiến cho hần gạt bỏ chương ngại trong lòng.

Lúc mỹ nữ sắp đi đến đứng bên cạnh Cường Tử, cửa xe chiếc Audi A6 chợt mở ra. Cửa xe bị dùng sức đẩy ra suýt nữa đâm vào người cô gái xinh đẹp kia. Mỹ nữ vốn vẻ mặt mơ hồ tích tắc kia nhảy tránh cửa xe mở ra có chút khó coi.

Một cô gái mặc bộ vét màu đen, tuy rằng không có mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp nhưng mái tóc ngắn quá tai làm nổi bật rõ nét tươi sáng chỉ riêng mình có từ trên xe sải chân bước xuống. Cô gái này mang một cặp kính mắt rất lớn, một tấm mạng che một nửa khuôn mặt tinh xảo khiến cho người ta đổ kỵ. Trong khôn khéo giới giang không mất đi nét ôn nhu uỷ mị, giống như một con búp bê nhỏ loại tốt nhất.

Nàng xuống xe bày ra một phong cách rất gợi cảm, trong nháy mắt nét mỹ miều tràn ngập ra ngoài khiến cho Cường Tử suýt nữa chảy máu mũi. Cô gái này xuống xe thể hiện ra một loại khí thế toàn trường mạnh mẽ, mục tiêu nhằm vào đó chính là cô gái mắt nai đưa tình với Cường Tử kia.

Trước tạm dừng so về tướng mạo, cô gái từ trên xe bước xuống chiều cao và dáng người đều vững vàng hơn cô gái tay mang túi xách hàng hiệu kia.

Cô gái từ trên xe bước xuống cười câu dẫn hồn phách của Cường Tử cố ý dùng một giọng điệu nũng nịu nói:

- Tiểu đệ...đệ, nhiều ngày như vậy không gặp nhau nhớ chị hay không?

Nàng cố ý kéo dài tiểu đệ... đệ ba chữ kia, khiến cho người ta không thể không sinh lòng hồ nghi.

Cường Tử trịnh trọng nhẹ gật đầu:

- Nhớ!

Cô gái vốn muốn chơi trò mập mờ một lần với Cường Tử nhìn thấy biểu tình của hai người bọn họ, thàn than trách một tiếng giẫm giày cao gót lộc cộc lộc cộc đi mất.

Cường Tử bắn đầu mẩu thuốc lá chuẩn xác vào sọt rác xa vài mét, cười khở với mỹ nữ tóc ngắn:

- Tỷ, chị biết phá hoại thú săn cái đẹp của người khác là việc rất không đạo đức hay không?

Lân Cửu mở tròng hai mắt, sau đó ưỡn ngực nói:

- Tỷ cho đệ săn, chị xinh đẹp hơn so với cô ta.

Cường Tử ánh mắt sáng lên như tên trộm hỏi:

- Thật chứ?

- Thật!

Cường Tử cắn răng nói:

- Đi, nhà trọ bình dân! Đệ hôm nay bất cứ giá nào, em mở hết kho đạn được lẫn lộn trên giường đôi!

Lân Cửu hí mắt, giống như một con hồ ly tinh dài tới chín đuôi.

- Đệ lặp lại lần nữa đi?

Cường Tử bị bộ dạng đủ để làm loạn thiên hạ đó của nàng dọa sợ nhảy dựng, theo phản xạ muốn lui về sau ngược lại bởi vì chiếc xe ngăn đường lui nên không thể lui.

Lân Cửu từng bước một bước đến trước người Cường Tử, sau giờ tay ra rất có khí chất dân anh chị dùng ngón tay trở khều cái cằm Cường Tử.

- Muốn săn tôi tỷ tỷ của anh, lại định ở nhà trọ bình dân rẻ tiền nhất hả?

Cường Tử thật giống như một gã đàn ông bị vợ bé đùa giỡn, thật đáng thương nói:

- Không có... quả thật em cảm thấy dã chiến (chiến đấu ngoài trời) cũng tốt.

188. Chương 188: Người Không Biết Từ Đâu Tới

Người trong quán cà phê cũng không nhiều, vật phẩm trang trí bình thường không thể coi lịch sự tao nhã nhưng miễn cưỡng có thể làm nên được hai chữ yên lặng. Cường Tử và Lân Cửu ngồi đối mặt nhau giữ vững một loại cảm xúc trầm mặc hết sức mập mờ, bởi lẽ Lân Cửu ở phía ngoài dùng một loại khí thế bá vương của phụ nữ đánh lui mỹ nữ tóc dài kia, sau khi hai người đi vào trong quán gọi đồ uống bỗng nhiên nhận ra không có gì để nói.

Cường Tử cũng không thể thật sự tìm một căn phòng trọ bình dân đi đại khai sát giới, thật muốn làm cuộc đại khai sát giới như vậy cũng không tới lượt hắn. Lân Cửu cô gái như thế anh chỉ có thể ảo tưởng cùng

vào sanh ra tử với cô ta, nếu như ảo tưởng cùng nhau lăn lộn trên giường không hiểu được rốt cuộc là kinh ngạc hay là kinh sợ.

Cường Tử có thể nói một cách nghiêm trang:

- Dã chiến cũng tốt đó.

Nhưng hẳn thật thiếu sót ở một chút can đảm dã chiến với Lâm Cửu.

- À... Tỷ, chị thế nào đến Trường Xuân vậy?

Cường Tử không quen uống cà phê, dùng chính lời hắn từng nói là dạ dày của mình ăn không vô những thứ đồ ăn chơi phương Tây kia. Hay là lúc ở Đông Đỉnh hắn sai Tiêu Lôi dẫn đi ăn một lần Kentucky. Cường Tử vốn ôm mong chờ rất lớn sau khi biết rõ đồ ăn chơi Kentucky kia quả thật không giống như thực tế cũng không đi thêm lần nào nữa.

Về sau cũng có người ở trường học muốn mời hắn đi ăn những thức ăn nhanh kia, hắn tươi cười nói:

- Dạ dày ta, ăn không vô những đồ người Phương Tây kia. Anh thật muốn mời tôi dùng bữa, tôi vẫn là cảm thấy bát cơm trắng mới là thật tế, tối thiểu nhất dùng tiền mua để dành. Thức ăn nhanh của người Mỹ ở tại nước họ đóng cửa trông cậy vào người Trung Quốc cũng có thể nuôi sống bọn họ, có thiếu tôi cũng vậy. Tôi sợ ăn không tiêu hoá nổi, thứ kéo ra ngoài vãi vào trong ruộng cũng không có chất dinh dưỡng.

Cường Tử nói toát móng heo ra là thực phẩm không khoẻ mạnh, vẫn là ăn ít đi.

Cáp Mô nói:

- Tẩy ruột càng khoẻ mạnh.

Lâm Cửu bưng tách lên nhấp một ngụm, bộ dạng nàng uống cà phê rất điềm tĩnh khác biệt rất lớn với một đặc công toàn thân đầm máu đuổi theo giết sạch địch nhân trong ấn tượng của Cường Tử kia. Điều nói phụ nữ là làm từ nước cho nên có thể biến đổi đủ kiểu, trong một trăm hoàn cảnh khác nhau cùng một người phụ nữ có một trăm biểu hiện khác nhau, về điểm này đàn ông quả thật kém hơn rất nhiều.

Lâm Cửu từ nhỏ nhận lấy huấn luyện nghiêm khắc cực đoan khiến cho nàng bây giờ dù sánh vai nhân vật như thế nào cũng có thể nhấc tay nặng khê tay nhẹ, đoan trang, ôn nhã, nóng bỏng, gợi cảm, những danh từ này ở trên người nàng đều có thể tùy lúc lấy đi ra xài. Đương nhiên lúc làm việc liên quan đến nhiệm vụ, trước mặt Cường Tử nàng không có mang mấy thứ che mặt, rất thành thật.

- Có nhiệm vụ.

Lâm Cửu đáp.

Nét mặt của nàng dường như có chút bất an không yên.

Cường Tử cười bông đùa nói:

- Tôi còn tưởng rằng tỷ là có chuyện riêng đến thăm tôi.

Lâm Cửu ngẩng đầu, nhìn vào hai con mắt của Cường Tử nhẹ gật đầu:

- Đúng, tôi là có chuyện riêng tới thăm cậu.

Nàng nâng cổ tay xinh đẹp lên nhìn đồng hồ:

- Chẳng qua còn mười phút nữa tôi cũng phải đi, bằng không chạy đến không kịp tụ họp cùng các thành viên khác trong tổ.

Cường Tử ừ một tiếng, biểu tình có chút mất mát.

- Nguy hiểm lắm à?

Hắn hỏi.

Sắc mặt Lâm Cửu giãn ra cười nói:

- Việc chúng tôi làm còn có chuyện không nguy hiểm sao? Tôi vẫn đang còn sống tốt đấy thôi, cậu hỏi ba chữ này là đang quan tâm sao?

Cường Tử nói:

- Chị là tỷ của tôi.

Lân Cửu bỗng nhiên mở trừng hai mắt cười tinh nghịch hỏi:

- Tỷ tỷ loại gì?

Cường Tử:

- Á à, ... Chỉ có thể quan sát từ xa không thể đùa bỡn!

Câu này trước đó hần ở phía ngoài từng nói với mỹ nữ tóc dài kia, bây giờ lần nữa nói ra đều có chút mập mờ như thế. Sau khi nói xong Cường Tử hết sức hối hận, hần sợ Lân Cửu đoán mò hần dùng từ ngữ rõ ràng khiêu khích ý tứ hàm xúc như thế.

Lân Cửu quả nhiên nhú đầu lông mày lá liễu trừng mắt với Cường Tử:

- Đồng dạng với cô gái vừa rồi kia?!

Cường Tử vội vàng giải thích:

- Không giống nhau, khẳng định không giống nhau. Không có hứng thú với cô ta, đối với tỷ... là không dám.

Lân Cửu xì một tiếng nở nụ cười:

- Không dám cái gì?

Cường Tử tủi thân nói:

- Tỷ, chị có thể không ép tôi được không?

Lân Cửu cười nói:

- Tôi nên đi rồi, những ngày gần đây cậu cẩn thận một chút. Đông Bắc sắp có sự tình rất lớn phát sinh, tôi hy vọng cậu không phải dính vào trong đó.

Cường Tử:

- Chị là đang quan tâm tôi phải không?

Lân Cửu gật đầu.

- Mặc kệ như thế nào, hãy sống thật tốt, đừng chết.

Nói xong Lân Cửu đứng dậy, sửa sang một chút quần áo trên người sau đó thản nhiên cười với Cường Tử.

- Ngoan ngoãn, nói không chừng ngày nào đó tỷ tỷ ta ban thưởng cậu một lần điên cuồng.

Nói xong nàng đi ra bên ngoài, Cường Tử đứng lên vẫy tay, ngược lại rồi cuộc tìm không được lý do giữ nàng lại. Nhìn Lân Cửu ngồi vào chiếc Audi A6 kia, Cường Tử bỗng nhiên phát hiện bản thân thật sự rất ngu ngốc.

Hần ngồi vào trong xe của mình châm lên một điếu thuốc rít thật sâu một hơi, trong đầu hồi tưởng đến lời nói Lân Cửu:

- Gần đây Đông Bắc sắp có sự tình rất lớn phát sinh, tôi không hy vọng anh dính vào trong đó.

Trong lời nói lộ ra một loại quan tâm rất sâu đậm, nghĩ đến lời nói lạnh nhạt của Lân Cửu Cường Tử như thể nào có thể tâm như giọt nước được?

Là đại sự dạng gì, có thể khiến cho Lân Cửu đặc biệt chạy đến dặn dò mình?

Nếu như Lân Cửu không tới mình có lẽ cũng không biết ở Đông Bắc sẽ có việc lớn gì phát sinh, nàng nói cho mình biết ngược lại sẽ kéo theo tính tò mò của mình, với tâm tư kín đáo của Lân Cửu khẳng định sẽ nghĩ

đến nước này. Nhưng nàng vẫn tới vậy có thể nói rõ việc này đã lớn đến mức khiến cho nàng cần phải tới cảnh cáo hoặc là khuyên bảo mình. Nói cách khác trong nhận biết của Lâm Cửu, sự tình này là điều Cường Tử căn bản không thể dây dưa vào.

Dùng sức hút một hơi thuốc lá, Cường Tử kỳ thật biết rõ Lâm Cửu lần này tới cảnh cáo đại sự hẳn không cần dính dáng vào là cái gì. Sự phụ của hắn Mạc Dịch đã nói cho hắn biết, qua không bao lâu nữa chính là ngày kỳ hạn mười năm gì kia, đến lúc đó rất có khả năng phát sinh tranh giành loạn ẩu quy mô lớn. Thậm chí là một đám người có sức phá hoại cực đại đánh nhau loạn xạ, chuyện như vậy chính phủ không thể không quan tâm chú ý.

Cường Tử thật ra rất muốn xem thử tình cảnh lịch sử như thế rốt cuộc là bộ dạng gì, sẽ có bao nhiêu nhân vật chỉ cần giơ tay nhắc chân có thể giết người xuất hiện toả sáng. Hắn thậm chí muốn tham dự vào, nhìn xem với thực lực trước mắt của mình có thể chiếm cứ một mảnh đất hay không. Hắn đã từng thăm dò ba phen mấy bận đề cập với sự phụ Mạc Dịch của hắn chuyện này. Nhưng thái độ Mạc Dịch vẫn luôn rất hàm hồ, cũng không chối bỏ cũng không tỏ thái độ chấp nhận.

Cường Tử đối với ý kiến của Mạc Dịch rất để ý, cho nên thời gian ngắn gần đây cũng rất do dự không quyết.

Ngẫm lại a, nhiều cao thủ như vậy tụ tập cùng nhau, cho dù không ra tay đánh nhau cũng là một cảnh tượng chấn động lòng người. Xã hội bây giờ yên tĩnh hoà bình, dân chúng bình thường đã không thể biết được vẫn còn nhiều võ lâm nhân sĩ đang hoạt động âm thầm như vậy. Không thể phủ nhận, lần học hỏi chính thức giữa đôi bên này có sức hấp dẫn vô cùng lớn đối với Cường Tử.

Hắn ở trong xe hút xong một điếu thuốc lá mới khởi động xe chuẩn bị rời khỏi, trong lòng nghĩ nếu như sự phụ hắn Mạc Dịch ở nhà buổi tối tìm kiếm cơ hội thăm dò lần nữa.

Vừa mới khởi động, chợt có người xuất hiện trước mặt chiếc xe.

Cường Tử nghĩ ngợi đủ thứ nhất thời thất thần cho nên cũng không chú ý đến trước chiếc xe lúc nào hiện ra một người, đợi khi phát hiện đã thấy chiếc xe của mình sắp đụng vào người kia rồi. Cường Tử vội vàng một chân đạp thắng thật gấp, tốc độ xe mới khởi động không nhanh cho nên dừng lại vừa may không đụng trúng vào người kia.

Đứng phía trước xe là một gã đàn ông trông có vẻ khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ quần áo bình thường vắt trên lưng một cái bao rất lớn. Một tay gã giữ bao đặt ở trên lưng, một tay khác kẹp một điếu thuốc lá.

Hút một ngụm thuốc lá, gã nhìn Cường Tử ngồi ở trong xe cười.

Gã đàn ông này tướng mạo không thể nói có bao nhiêu anh tuấn, làn da cũng không trắng, trên cằm râu ria cũng không ngắn, xem ra ít nhất ba bốn ngày chưa có cạo qua.

Lông mày của gã rất dày, hình dáng cũng rất đẹp mắt, lông mày kiếm hoàn hảo. Một đôi con ngươi sáng quắt bên dưới, cái mũi hơi lớn ngược lại cũng không ảnh hưởng toàn bộ nét đẹp. Cằm của gã dài rất giống với Châu Nhuận Phát, hình dạng đẹp chỉ dựa vào cái cằm có thể dẫn dụ phần lớn không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Cường Tử có thể thấy được biểu tình từ trên mặt người này, gã đứng ở trước xe hoàn toàn là cố ý.

Bộ dạng người này hút thuốc nhìn mình dường như cười mà không cười, cái biểu tình này thật giống như gặp được người quen nhiều năm chưa gặp. Cường Tử trong lòng nhanh chóng lướt qua một lần nghĩ ngợi cẩn thận trong ấn tượng có gặp qua hay không một gã đàn ông đáng vẻ hào sảng phóng túng này.

Thấy chiếc xe dừng lại, gã đàn ông đeo bao đi đến cửa xe, nghiêng người lập tức kéo mở cửa xe ra đặt mông chui vào.

- Lái xe đi.

Gã nói.

Cường Tử đổ một giọt mồ hôi, tự nhủ cực phẩm đại ca này là ai a? Cho rằng tôi đây là taxi à? Khắp các con đường cũng không thấy được một chiếc taxi Audi A8 nha.

- Ngài là?

Cường Tử giữ vững phong độ lễ phép hỏi một tiếng.

Gã đàn ông ngồi ở sau xe đặt cái bao trong tay xuống bên cạnh, sau đó ngông nghênh dựa vào trên chỗ ngồi phía sau nhắm mắt lại. Còn thoải mái duỗi lưng một cái, dường như rất hưởng thụ cảm giác ngồi ở trong xe.

- Ít nói nhảm, lái xe, cậu đi đâu thì tôi đi chỗ đó.

Gã vẫn giọng điệu việc này đương nhiên là thế.

Cường Tử bị gã làm cho tức giận, tự nhủ tên tiểu tử này thật biết điều.

- Anh quen tôi không?

Cường Tử hỏi.

Gã đàn ông ngồi ở phía sau mở to mắt nhìn hấn một cái, vẻ mặt khinh nhờn.

- Không quen tôi lên xe của cậu làm cái gì? Cậu cho rằng mình lái taxi à?

Cường Tử trên trán nổi lên một dải màu đen.

- Tôi không quen anh.

Cường Tử nói, hấn không có ngay lập tức nhắc người này lên quãng ra ngoài đã rất tự khống chế bản thân rồi.

- Cậu quen tôi hay không không có liên can gì, sai cậu lái xe thì cậu lái xe. Đàn ông thế nào cần nhàn như vậy hả. Cậu tin tôi nhắc cậu lên vứt ra ngoài xe hay không?

Gã đàn ông trên chỗ ngồi phía sau trừng mắt tròn vo nói.

Cường Tử xì một tiếng cười, hấn nhẹ gật đầu nói:

- Được lắm, bây giờ thì lái xe.

Hấn không ngờ nhìn được, lái chiếc xe rời khỏi nội thành chạy băng băng về phía Húc Nhật Nhất Phẩm. Tốc độ lái xe rất nhanh, chỉ cần hai mươi phút đã đến trên con đường nhỏ yên tĩnh thông đến biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm kia rồi. Phía trước nhìn không thấy được một chiếc xe nào, từ gương chiếu hậu nhìn về phía sau cũng lạnh tanh không bóng người. Gã đàn ông trên ghế ngồi phía sau có vẻ ngủ rồi, còn truyền ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Cường Tử thấy bốn vệ văng lặng khoé miệng nhếch lên, hấn cười đều dừng xe ở bên đường.

Quay đầu nhìn gã đàn ông hình như rất mệt mỗi xe bắt đầu chạy đã ngủ rồi, trong lòng Cường Tử đang do dự là cứ như vậy đá văng gã ra, hay là sau khi lột sạch đồ giữ lại quần áo làm lễ đá văng ra ngoài? Hoặc là lột sạch chỉ để lại quần áo hành hung một châu nữa mới đá văng ra ngoài?

- Đang nghĩ gì vậy?

Gã đàn ông nhắm mắt ngủ đột nhiên hỏi.

Một câu này dọa Cường Tử đang nổi lên ý đồ xấu xa sợ nhảy dựng.

- Đang nghĩ thế nào đánh ta một trận?

Gã đàn ông mở to mắt, trong con người mỗi một có mấy tia máu.

- Muốn đánh thì đánh mau, lão tử vì đuổi kịp thời gian đã ba ngày hai đêm chưa có ngủ. Đánh xong ta ngủ tiếp, nhanh lên.

- Ừc...

Cường Tử bị gã trấn trụ.

- Thật phiền toái, cậu không đánh tôi ngủ tiếp đây.

Gã đàn ông nhắm mắt lại, lần nữa trở mình gối lên bao của mình ngủ thiếp đi.

Cường Tử sững sốt một thoáng, tự nhủ con mẹ nó đây gọi là chuyện gì?

Hắn cắn răng, giơ tay chụp tới cổ áo gã đàn ông kia. Kể cả anh địa vị là gì, là anh bức tôi thôi. Lúc tay sắp bắt được trên cổ áo gã đàn ông kia, người kia đột nhiên nâng tay trái lên chụp về phía mạch môn chỗ cổ tay của Cường Tử!

189. Chương 189: Luyện Kiếm

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời, trên tay biến ảo thành chỉ đánh về phía cổ tay gã đàn ông đáng vẻ phóng túng. Gã đàn ông đáng vẻ phóng túng sau khi nhìn thấy Cường Tử biến chiêu mau chóng, đôi mắt vốn híp cũng theo đó mở to ra. Động tác hai người đánh nhau liều mạng cũng không lớn chút nào, chỉ giới hạn chiêu thức trong lòng bàn tay, thậm chí ngay cả tiếp xúc trực tiếp vào nhau cũng không có.

Hai người trong lúc anh qua tôi lại không ngừng biến hoá chiêu thức, động tác cũng càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng đã nhìn không ra bộ dạng cánh tay, chỉ là hai đường bóng đen không rõ ràng nhanh đến chóng mặt không ngừng xoắn vào nhau. Phạm vi quần xiết của hai cánh tay tuy rằng không lớn, nhưng lại giống như hai con nộ long rời bên quần lấy nhau.

Hai người giữa lúc bay lên lật xuống đều là dùng tốc độ nhanh đến cực điểm, quỹ dị nhất là càng về sau càng ra tay sắc bén tạo thành làn gió phá không, không một tiếng động, chỉ còn hai đường bóng đen vô thanh vô tức đánh nhau sống chết!

Đây là lần giao thủ quỹ dị đầu tiên, hai người chỉ dùng một cánh tay lao vào chiến đấu các bộ phận khác trên thân thể giữ vững như núi. Nhưng tấn công phòng thủ có vẻ như thử thăm dò như vậy thật ra lại vô cùng mạo hiểm, nếu như người nào không cẩn thận sẽ bị đối phương nắm được mạch môn. Nếu như mạch môn bị đối phương bắt được, chẳng những cuộc tỷ đấu coi như thua tính mệnh của chính mình cũng theo đó giao vào trong tay đối phương.

Lúc đầu giữa vắng trán gã đàn ông đáng vẻ phóng túng có một loại tùy ý thoải mái thậm chí còn có một chút khinh thường lãnh đạm, nhưng càng về sau đầu lông mày của gã nhăn lại thần sắc bắt đầu ngưng trọng hẳn lên. Hai người phát huy chữ nhanh đến tận cùng mồ hôi đầm đìa, giờ đây mắt người bình thường đã hoàn toàn nhận không ra hình dạng cánh tay nữa rồi.

Thiên hạ võ công duy chỉ có chữ nhanh không phá được, cứng cáp không gì lay chuyển được, chữ nhanh nếu như có thể tu luyện tới cảnh giới cao nhất vậy càng đủ để ngạo thị tất cả quần hùng.

Cũng không biết hai người đánh nhau bao nhiêu lâu, cuối cùng cả hai không ai bảo ai cùng thu tay lại.

Gã đàn ông đáng vẻ phóng túng giờ đây đã ngồi thẳng người, thần sắc trang trọng nhìn Cường Tử. Cường Tử cũng giống như vậy, hắn cũng không nghĩ được gã đàn ông không biết từ đâu đến chui vào trong xe của mình không ngờ là một cao thủ. Hơn nữa cho tới bây giờ gã đàn ông này ra tay vẫn chưa có tận hết sức lực.

Hai người giúp nhau đánh giá đối phương ai cũng không có mở miệng nói chuyện trước, trầm mặc khoảng chừng sau mấy mươi giây ghé ngồi giữa hai người bất ngờ gây rời vang động một hồi, từng đường từng đường vết rách giăng khắp nơi không ngừng xuất hiện ở trên chỗ ghé ngồi. Đến cuối cùng một tấm ghé ngồi trở nên hoàn toàn thay đổi, ghé ngồi bằng da thật bị khí kinh giao thủ của hai người trước đó cắt vỡ thành một đám mảnh vụn.

- Rất tốt, cậu khiến cho tôi kinh ngạc.

Gã đàn ông đáng vẻ phóng túng mở miệng nói trước, gã lúc này nhìn trong ánh mắt Cường Tử có một loại tán thưởng không chút nào che giấu.

Cường Tử đau lòng nhìn ghé ngồi của mình, khoe miệng mếu máo nói:

- Không tốt, không tốt, tuy rằng anh cũng khiến cho tôi kinh ngạc.

- Công phu của cậu hình như không phải luyện tập theo sư phụ của cậu, hình như ông ta một chút cũng không có dạy cậu, tuy rằng ra tay sắc bén như điện nhưng căn cơ không đủ, hơn nữa chiêu thức cậu dùng quá phức tạp không phải lộ võ công sư phụ cậu quen dùng.

Gã đàn ông dáng vẻ phóng túng nói xúc động vô cùng.

Cường Tử trong lòng rung lên:

- Anh quen biết sư phụ tôi sao?

- Ha ha!

Gã đàn ông dáng vẻ phóng túng cười ha hả nói:

- Năm năm trước không biết trời cao đất dày đuổi theo lãnh giáo sư phụ cậu, kết quả bị đánh thay đổi không còn gì. Sư phụ cậu, ra tay thực con mẹ nó không lưu tình a. Lúc ấy nếu như biết mình và ông ta căn bản không ở trên cùng một cấp độ, lão tử mới không đi tìm xui xẻo, thật đúng là không bằng chơi đùa tên tiểu tử ở Nội Mông Cổ kia. Tối thiểu nhất tiểu tử kia nếu như muốn đánh tôi một trận không dùng toàn lực là làm không được đâu nha.

Gã nói:

- Tôi tên gọi là Diệp Lạc, tuy nhiên đoán rằng sư phụ cậu cũng sẽ không nhắc qua tôi cho cậu. Nghe tên tiểu tử ở Nội Mông Cổ kia nói sư phụ cậu rất quan tâm cậu, cũng không muốn để cho cậu dính dáng vào trong cuộc ân oán đúng sai.

Nghe gã nói xong tên họ của mình, trong lòng Cường Tử nổ vang một tiếng như sấm rền!

- Diệp Lạc! Chính là Diệp Lạc đơn kiếm phá cửu luân kia phải không? Tuyệt thế cao thủ Diệp Lạc đứng hàng thứ ba trên Thiên Bảng phải không?

Hắn không thể tưởng nổi phát ra từ phế phủ, trọn tròn hai mắt dùng hết sức trừng to nhìn chằm chằm khuôn mặt Diệp Lạc.

Diệp Lạc cười hào sảng nói:

- Xem ra tiểu tử ở Nội Mông Cổ kia cũng không nói ra hết sự thật a, cái gì mà đơn kiếm phá cửu luân đừng nhắc đến, tôi bây giờ đã quên kiếm dùng như thế nào.

Trong lòng Cường Tử quỳnh lên một tay bắt lấy bàn tay Diệp Lạc nói:

- Không thể quên, đã quên cái gì cũng không thể quên kiếm pháp của anh!

Diệp Lạc ánh mắt lay động hỏi:

- Sao vậy?

Cường Tử tự biết rằng mình có chút thất lễ, hắn thu tay về cười ra vẻ hối lỗi nói:

- Cái cửu luân bị anh phá nhiều năm trước kia đã trở lại rồi!

Thần sắc Diệp Lạc thay đổi hỏi:

- Sao cậu lại biết?

Cường Tử nói:

- Trước đây không lâu tôi và một tên võ giả Đông Doanh giao thủ qua, kỹ sảo chiến đấu đối phương sử dụng chính là Nguyệt Hoa Cửu Luân, hơn nữa trong tay hắn còn có thanh yêu đao kia, rất không dễ đối phó. Người này là người tôi nhất định phải giết, cho nên anh có thể ngàn vạn lần đừng quên kiếm pháp.

Diệp Lạc bỏ qua câu nói kia của Cường Tử, hơn nữa có chút ngưng trọng suy tư.

- Người giao thủ cùng cậu bây giờ có thể thi triển mấy vòng nguyệt hoa nhận rồi?

- Ba vòng, nhưng tôi nghĩ hần hần còn chưa có đến giới hạn cuối cùng.

Diệp Lạc gật đầu nói:

- Ba vòng nguyệt hoa trong tay còn có thể thi triển Thôn Chính yêu đao, đối thủ này của anh dường như còn có thiên phú hơn so với đối thủ kia của tôi mười năm trước. Suy đoán từ lời cậu nói người này nhất định là tự mình biến đổi thuật điều khiển Nguyệt Hoa Cửu Luân, nếu không căn bản cũng không có cách nào dùng đao cùng một lúc. Người tôi đã thấy tuy rằng có thể thi triển ra Cửu Luân Nguyệt Hoa, chẳng qua thuật điều khiển của hắn toàn bộ phải sử dụng hai tay.

- Người giao thủ cùng tôi là thiên tài, gã khăng định đã đơn giản hoá thuật điều khiển có thể làm được chỉ bằng một tay. Tuy nhiên như vậy gã khăng định cũng có chỗ thiếu sót, tôi nghĩ gã điều khiển một tay nhiều nhất chỉ có thể thi triển Lục luân nguyệt hoa.

- Lục luân? Một đao sáu vòng...

Cường Tử lâm vào trầm tư, sư phụ của hắn Mạc Dịch tối hôm đó nói sơ với hắn lúc trước Diệp Lạc như thế nào dùng một kiếm phá Cửu luân nguyệt hoa của võ giả Đông Doanh, Cường Tử ghi tạc từng câu nói của Mạc Dịch trong lòng. Nhưng rõ ràng tình hình bây giờ và năm đó có chút sai lệch.

Nghĩ nửa ngày Cường Tử dường như cảm thấy mình nắm được một điểm đầu mối lại lần nữa loé lên tức thì, Lúc hắn lấy lại tinh thần mới phát hiện Diệp Lạc giống như cười mà không phải cười đang nhìn mình. Hắn cười đầy vẻ hối lỗi nói:

- Bị phân tâm, thật sự xin lỗi.

Diệp Lạc khoát tay áo nói:

- Cậu nhất định phải giết gã à?

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Nhất định.

Diệp Lạc cười nói:

- Vậy cậu quá ngốc rồi.

Cường Tử sững sờ hỏi:

- Sao nói như vậy?

Diệp Lạc:

- Tôi ở trước mặt cậu, cậu không muốn đi theo tôi học tập thật nhiều sao? Tốt xấu gì năm đó cũng là tôi phá Cửu luân nguyệt hoa của tên kia a. Nói thêm con người này của tôi khá dễ chiêu đãi. Nếu như có người chịu mời tôi ăn bữa cơm ngon tôi nếu như uống quá nhiều thứ gì cũng nói ra hết. Có muốn thử chút hay không?

Cường Tử lúc này mới ý thức được mình thật là ngốc, ngốc đến cực điểm.

- Đi! Khách sạn nhà hàng quán cơm trong thành phố Trường Xuân này tùy ý chọn lựa

Cường Tử khó có được lần đầu tiên rộng rãi như vậy.

Diệp Lạc lắc đầu nói:

- Bỏ đi, con người tôi vẫn là khá thích cơm nhà, một nồi thịt kho tàu, một chậu cơm tẻ đủ dùng.

Cường Tử lập tức xoay người khởi động xe:

- Vậy còn chờ cái gì, về nhà!

Lúc hai người về đến Húc Nhật Nhất Phẩm Mạc Dịch không có ở nhà, điều này khiến cho Cường Tử ít nhiều có chút mất mát. Diệp Lạc cũng giống như vậy, trong lời nói cử chỉ của gã dường như rất tôn kính đối với Mạc Dịch, không có gặp được Mạc Dịch khó tránh có chút thất vọng.

Cường Tử sai Tôn Văn Văn chiêu đãi Diệp Lạc tự mình đích thân xắn tay áo bận rộn trong nhà bếp, tư thái hần vén lên ống tay áo nghiêm túc làm cơm khiến cho ánh mắt Diệp Lạc sáng ngời. Đi đến tựa vào bên cửa phòng bếp, gã như rất có hứng thú xem Cường Tử nấu cơm như thế nào.

Tôn Văn Văn mặc một bộ quần áo ở nhà, phía trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng không thể ngờ được là của Cường Tử, phía dưới mặc một chiếc quần dài vải bông rất thoáng mát, một mái tóc dài đen nhánh thả xuôi tùy ý xoã ở sau đầu. Bộ trang phục này tuy rằng không coi là tinh xảo nhưng lại tăng thêm vài phần uy mỹ của phụ nữ, ngay cả Diệp Lạc lúc vào cửa nhìn thấy nàng cũng trước mắt chói lòe.

Cường Tử đặt một khối thịt đã rửa sạch ở trên thớt, cũng không ngần ngại giơ tay cầm con dao bếp trên kệ lên. Dao này dường như thật giống như một bộ phận thân thể của hắn, trong tay của hắn chuyển động như bay.

Diệp Lạc nhìn Cường Tử dùng dao bắt ngờ lòng hết sức rung động, gã theo phản xạ giơ tay bắt chước thuận theo quỹ tích vận dụng dao của Cường Tử. Hai người một kẻ xắt thịt, một kẻ xắt không khí cảnh tượng có chút không hợp lý. Tôn Văn Văn đứng ở phía sau nhìn hai người bọn họ hé miệng cười, hai người say mê vô thuật một lớn một nhỏ.

Thịt kho tàu là Cường Tử làm, những thứ cắt tỉa rau cải tinh xảo khác đều là Tôn Văn Văn làm. Sau khi Tôn Văn Văn rót đầy một chén rượu cho hai người biết bọn họ khẳng định có việc cần nói, lập tức nói hai câu đã đi lên lầu.

Diệp Lạc nhìn bóng lưng Tôn Văn Văn lên lầu cảm thán nói:

- Hà... Tiểu tử, mệnh của người tốt hơn so với ta.

Cường Tử nhếch miệng nói:

- Chỉ là vấn đề cách ăn ở.

Diệp Lạc sững sốt một chút lập tức cười ha hả, cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Nhìn món ngon cả bàn, màu sắc tươi mới của thịt kho mới tàu muốn xông vào mũi, quả nhiên là chỉ xem có thể làm cho người ta thèm rõ rãi. Một tô nhỏ thịt kho tàu này đặt ở chính giữa cái bàn, bốn phía là mấy món ăn khai vị. Mấy món khai vị này xanh xanh mơn mơn, hoặc là hồng trắng giao nhau làm cho người ta nhìn là muốn mở to bụng ra mà nuốt vào. Một nồi cơm trắng bốc hơi nóng, hương gạo xông vào mũi.

Diệp Lạc mấy ngày nay vội vã chạy đi cũng không có ăn qua một bữa cơm giống như vậy, giờ đây đối mặt với cả bàn đồ ăn tuy rằng đơn giản nhưng màu sắc hương vị đều đủ tinh xảo, lập tức cảm lòng không đành.

Gã cũng không để ý tới Cường Tử, tự mình quơ tay xúc đầy một chén cơm sau đó kéo cái tô lớn thịt kho tàu kia tới trước mặt mình. Trong khi Cường Tử tròn miệng mặt ngốc Diệp Lạc một thoáng ăn liên tục ba chén cơm lớn, một tô lớn thịt kho tàu cũng bị gã làm sạch sẽ tiêu biến. Thậm chí những thức ăn khai vị tinh xảo kia cũng bị vùi hoa dập liễu đưa vào trong bụng, nhưng Cường Tử vẫn bưng chén rượu trong tay uống cũng không được, không uống cũng không được.

Sau khi ăn no Diệp Lạc ngồi thẳng người vỗ cái bụng của mình, sau khi ợ hơi mới nhìn thấy Cường Tử đã đơ mặt ở đó.

- Ặc... Rất là có lỗi, quên để một chút lại cho cậu.

Diệp Lạc nói hết sức ngượng ngùng.

Cường Tử nâng chén rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch, cười khúc khích nói:

- Ăn no chưa Diệp thúc?

- No rồi, cậu gọi tôi là gì?

- Diệp thúc a, không đúng sao?

Cường Tử nghi ngờ nói.

- Ủ! Đúng! Ha ha, nói như vậy sư phụ cậu là đại ca của tôi, khoái thật!

Diệp Lạc chợt cười to nói.

Cường Tử:

- Diệp thúc, ăn no rồi... Ta có phải nên làm chút gì đó hay không?

Diệp Lạc rút thân thể về phía sau, giống như bị dọa làm cho hoảng sợ.

- Tuy nói no bụng ầm cật muốn làm chuyện đó... lời này nói không sai, cậu cũng là người khá xuất sắc lớn lên trong đám đàn ông, nhưng tôi... rất bình thường, cậu hiểu rồi nha?

Về mặt Diệp Lạc rất không tự nhiên.

Cường Tử trên trán lộ ra một dải màu đen, còn đang phiêu diêu đầu đó.

- Diệp thúc anh nghĩ cái gì vậy! Tôi là nói ăn no anh nên dạy tôi như thế nào một kiếm phá cửu luân đi!

Diệp Lạc ngượng ngùng cười nói:

- Hiểu lắm... hiểu lắm.

Cường Tử hèn mọn liếc nhìn gã, Diệp Lạc ứ ừ hai tiếng sau đó bày ra bộ dạng chính nhân quân tử ngồi nghiêm chỉnh. Gã bày ra một bộ dạng tư thái cao nhân đặc đạo hỏi Cường Tử:

- Được rồi, bây giờ nói cho tôi biết cậu luyện kiếm pháp gì?

Cường Tử:...

Diệp Lạc:

- Sao vậy?

Cường Tử:

- Chưa hề luyện qua...

190. Chương 190: Thiên Tài

Cường Tử tìm được thanh kiếm dài loại thông thường của mấy lão sư múa kiếm trên đường phố kia mô phỏng luyện theo chỉ điểm của Diệp Lạc. Hắn hoàn toàn chưa hề tiếp xúc qua loại kiếm pháp gì, bản thân quen dùng con dao găm kia cũng là tùy tiện ra tay căn bản không hề theo bộ võ thuật nào. Nhưng mà chính vì như vậy Diệp Lạc ngược lại cho rằng hắn là thiên tài luyện kiếm, còn nói cảnh giới cao nhất của luyện kiếm gì đó chính là gì mà vô chiêu thắng hữu chiêu.

Lời này Cường Tử nghe nói qua, lúc xem phim, trong Tiểu ngạo giang hồ kiếm thánh Phong Thanh Dương nói qua rất nhiều lần, nhất là khi dạy dỗ Lệnh Hồ Xung đại hiệp luyện Độc Cô Cửu Kiếm nói vô cùng kỹ càng.

Giờ đây nghe Diệp Lạc cũng nói ra một lời giống như vậy, Cường Tử trong nháy mắt không ngờ có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ ám chỉ Cự thần Kim Dung cũng là võ lâm cao thủ không lộ ra ngoài hay không? Cũng là một nhân vật thuộc loại trâu bò vượt cấp ẩn thân ở thành phố.

Hắn dừng lại hai tay múa may loạn xạ của mình nhìn Diệp Lạc nghiêm trang hỏi:

- Diệp Thúc, trong cao thủ Thiên Bảng có ai họ Kim không?

Diệp Lạc lắc đầu nói:

- Không có, hai bảng Thiên Địa không có ai họ Kim, tuy nhiên có người họ Tra Lương.

Cường Tử:...

Diệp Lạc bảo Cường Tử dừng lại, gã nói với Cường Tử:

- Cậu múa may loạn xạ như vậy tuy rằng có thể coi như là tùy ý mà phát, nhưng động tác tùy ý theo cơ thể hoàn toàn là hai khái niệm. Xem ra cậu thật sự một chút căn cơ luyện kiếm cũng không có, như vậy có chỗ hay chỗ không hay. Chỗ hay là cậu giống như là một tấm giấy trắng tuy rằng cái gì cũng không biết nhưng rất may không bị nhiễm tạp chất, có thể luyện tập kiếm pháp thuần túy nhất.

Cường Tử:

- Chỗ không hay thì sao?

Diệp Lạc:

- Chỗ không hay chính là, cậu bây giờ mới bắt đầu luyện kiếm có hơi trễ...

Gã dừng lại một thoáng nói:

- Tuy nhiên không liên quan gì lắm, ta nhìn qua thân thể của cậu sự phối hợp tốt vô cùng, là người dùng kiếm trời sinh...

Cường Tử lườm gã một cái nhủ thầm:

- Chú mới là tiện nhân... Cả nhà của các người đều là tiện nhân.

(kiếm nhân và tiện nhân trong Tiếng Trung đọc rất giống nhau)

Diệp Lạc và Cường Tử đi đến dừng lại ở một chỗ đài phun nước trong Húc Nhật Nhất Phẩm, Diệp Lạc chỉ vào đài phun nước nói với Cường Tử:

- Bây giờ cậu cũng đừng nghĩ luyện kiếm pháp gì, những thứ đó kỳ thật không phải điều quan trọng. Bây giờ cậu hãy nhìn nước phun ra từ trong đài phun nước này. Lúc nào thứ trong mắt nhìn thấy có chỗ thay đổi mới bắt đầu cảm kiếm lên tiếp.

Cường Tử nhìn đài phun nước không hiểu hỏi:

- Nhìn ra biến hoá gì không?

Diệp Lạc mỉm cười nói:

- Sự biến hoá gì tôi cũng mặc kệ, chỉ cần trong con mắt cậu nhìn thấy nước này và trước đây có cái gì không giống nhau cậu nói cho tôi biết, tôi sẽ dạy cậu bước tiếp theo.

Cường Tử nhẹ gật đầu, tuy rằng làm vậy có ý nghĩa gì hần cũng không nghĩ ra được, nhưng nếu như đã muốn kiếm pháp giống như Diệp Lạc này kẻ kia muốn hần làm cái gì, thì nhất định có lý do của nó.

Hần đứng ở bên đài phun nước toàn thân chú ý nhìn nước chảy, còn Diệp Lạc thì bắt đầu đánh giá ra chiều hứng thú đối với kiến trúc của Húc Nhật Nhất Phẩm.

Cường Tử đứng ở bên đài phun nước ba giờ, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen. Ở trong bóng đêm hần đứng ở bên đài phun nước thật giống như một bức tượng điêu khắc, không nhìn kỹ cũng sẽ không phát hiện hần là con người...

Diệp Lạc vẫn luôn ở bên cạnh theo dõi hần, hai người đều không hề nói chuyện. Càng về sau Diệp Lạc càng là đứng một bên ngồi tựa lưng trên chiếc ghế cách đó không xa, trong lúc không biết không cảm thấy gì không ngừng ngủ mất.

Qua không biết bao lâu nữa, Cường Tử từ trong trầm mặc như một lão tăng nhập định bất ngờ động đậy. Thân thể hần sau khi lay động vài cái thở thật dài một hơi, lập tức nhếch miệng cười.

Biến hoá, quả thật có.

Hần có chút hưng phấn xoay người muốn nói điều mình phát hiện cho Diệp Lạc, lại nhìn thấy Diệp Lạc ở trên ghế đã phát ra tiếng ngáy rất khê. Thật không biết con người trâu bò này trên dọc đường thể nào chạy đến được. Cao thủ cấp bậc cỡ như gã không ngờ một mỗi thành cái dạng này. Kỳ thật Cường Tử không biết con người Diệp Lạc này, lúc tu luyện cũng có thể ngủ...

Cho nên Mạc Dịch lúc nói chuyện với Diệp Lạc mới cảm khái nói:

- Diệp Lạc theo tính mà làm, quả thật là tài năng ngút trời...

Cường Tử đi sang muốn lay tỉnh Diệp Lạc đi về nhà ngủ, còn chưa đi đến trước người gã Diệp Lạc đã mở miệng hỏi:

- Có thay đổi gì?

Cường Tử động tác chỗ cổ có chút cứng đờ, hần khê nói:

- Cũng không biết anh bảo biến hoá tôi xem có phải như vậy hay không. Tôi chỉ là cảm thấy nước phun ra từ trên đài phun nước càng về sau càng ngày càng chậm, hơn nữa những giọt nước kia dường như biến lớn hơn một chút.

Diệp Lạc mở trừng mắt nhìn Cường Tử thật giống như nhìn một con quái vật, một lát sau Diệp Lạc cảm thán một tiếng nói:

- Tôi lúc đầu chính là dùng nửa tháng mới tăng được nhân lực lên đến cảnh giới này, bây giờ xem ra thiên phú của cậu đúng là một người thích hợp luyện kiếm.

Cường Tử kinh ngạc một chút nói:

- Thật không?

Diệp Lạc cười nói:

- Đi, tôi bây giờ khảo nghiệm một chút lực cánh tay của cậu.

Về đến trong nhà Diệp Lạc tùy ý tìm đến vút cho Cường Tử thanh trường kiếm thông thường kia, sau đó gã liếc mắt nhìn hòn non bộ trong sân. Một chưởng từ phía trên đánh xuống chấn rơi một khối đá lớn khoảng chừng mười mấy kí, gã bảo Cường Tử tay cầm trường kiếm giờ ngang ra sau đó đặt khối đá lớn kia ở trên trường kiếm. Cho dù lực cánh tay Cường Tử kinh người thân kiếm cũng theo đó trầm xuống một phân.

Diệp Lạc nói với Cường Tử:

- Cố gắng giữ vững, tôi xem thử cậu có thể trụ vững được bao lâu.

Cường Tử đáp một tiếng, quán chú nội kinh vào cánh tay ổn định lại trường kiếm.

Lúc này Chu Bách Tước và Cáp Mô đã về đến, Triệu Long Tượng và Triệu Bá ở luôn trong công ty cho nên rất ít về Húc Nhật Nhất Phẩm. Giờ đây hai người đang ở trong phòng xem tivi, hai gã trai nhìn cực kỳ ra dáng đàn ông không biết moi ra từ chỗ nào đang xem một bộ hoạt hình ma quỷ nhỏ tuổi, tên rất phong cách gọi là Ikki Tousen (lời khuyên đừng search GG bộ hoạt hình này)...

Sau khi trở về nhìn thấy Cường Tử và Diệp Lạc hai người từ trong phòng chạy ra, Diệp Lạc tuy rằng không quen biết hai người nhưng cũng có thể đoán ra hai người này khẳng định quan hệ rất tốt với Cường Tử. Gã hô một tiếng ra hiệu cho hai người không được quấy rầy Cường Tử, sau đó khoát khoát tay ba người lại quay về trong phòng.

Ba người này đều là người hướng ngoại cho nên chưa đến bao lâu đã quen thuộc lẫn nhau, Chu Bách Tước và Cáp Mô tự nhiên sẽ không đoán được cái tên bình phẩm từ đến chân mỹ nữ hoạt hình mỏng vểnh ngực bự xem trên tivi trước mặt này không ngờ có thể là cao thủ tuyệt thế đứng thứ ba Thiên Bảng, mà Diệp Lạc cũng tự nhiên sẽ không bởi vì tự cho là bản thân tu vi cao xem thường hai người Chu Bách Tước.

Ba người cực kỳ gần gũi về mặt tính cách rất nhanh đã hoà nhập vào trong không khí rất hoà hợp.

- Cái này hay cái này hay, anh xem giữa hai cái đùi này không có một chút khe hở. Khẳng định là cô gái nhỏ thuần khiết.

Cáp Mô chỉ một nhân vật nữ tính trên màn hình kêu lên.

Cô gái nhỏ này ở trong phim ảnh tên gọi là Tôn Sách, là Tiểu Bá Vương ở Giang Đông thời Tam Quốc chuyển thế. Nói chuyện người Nhật Bản đối với hoạt hình chính là khả năng bôi xấu, một bộ Tam Quốc

thật hay bị bọn họ sửa loạn lên tùm lum. Tuy rằng dựa trên khía cạnh trình độ phim hoạt hình, bọn họ quả thật ở vào vị trí rất cao.

Chu Bách Tước nhếch miệng nói ra:

- Giữa hai đùi không có khe hở đã thuần khiết rồi sao? Anh mà khép khe hở chính giữa hai chân lại cả trái bóng rổ cũng có thể nhét lọt, vậy anh há không phải không có một chút thuần khiết nào sao?

Cáp Mô trừng mắt nhìn anh ta nói:

- Anh biết cọng lông gì, khe hở giữa hai đùi ta khá lớn, đó là bởi vì dưới háng của ta có một món gây sát thương lớn, chiếm diện tích!

Chu Bách Tước cười khúc khích một tiếng lạnh lùng nói:

- Vật gây sát thương lớn, chỉ sợ còn chưa mở niêm phong chẳng?

Cáp Mô đỏ mặt kêu lên:

- Đó là lão tử chưa bằng lòng, nếu như lão tử bằng lòng không biết có bao nhiêu búp bê loại hàng tốt nhất chạy đến mở rộng cửa cho tôi.

Chu Bách Tước châm một điếu thuốc hít một liếc nhìn Cáp Mô cười lạnh một tiếng nói:

- Loại hàng tốt nhất? Như Phong tỷ vậy à?

Xì!

Diệp Lạc thật sự nhịn không được hai người này bật cười, gã đứng lên nói với hai người:

- Các anh nói chuyện, tôi đi ra ngoài xem thử Cường Tử còn có thể cố gắng được hay không.

Cáp Mô cũng đứng lên khinh thường nói với Chu Bách Tước:

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu, hai ta không phải người cùng một cấp bậc tôi không cách nào nói chuyện được với anh. Phong cách của tôi không phải anh có thể hiểu được. Vì mong ước võ thuật chí cao vô thượng của tôi giữ thân như ngọc là điều mà Cáp Mô ca ta theo đuổi tôn sùng nhất, anh hiểu cái gì kia chứ?

Nghe thấy câu nói này của Cáp Mô Diệp Lạc ngược lại thay đổi cách nhìn đối với Cáp Mô, gã vẽ mặt tôn trọng nói với Cáp Mô:

- Tinh thần của anh khiến tôi kính nể nha, nói rõ ra điểm này anh mạnh hơn so với tôi.

Chu Bách Tước phản bác:

- Thối lắm, Cường Tử tiểu tử kia hàng đêm sương ca, anh có thể đánh thắng hắn không?

Cáp Mô lườm anh ta một cái rồi cuộc chọn cách ngâm miệng, đi ra khỏi phòng trước không quay đầu nhìn lại.

Lúc này Cường Tử giữ kiếm ngang bụng một khối đá lớn mười cân đã đứng được một giờ, cánh tay của hắn đã có chút nhức mỏi nhưng còn có thể kiên trì. Chỉ một phần lực cánh tay đủ để khiến cho Diệp Lạc thay đổi cách nhìn.

Diệp Lạc nhìn thấy cánh tay Cường Tử vẫn ổn định như trước khen ngợi:

- Thế gian này đều nói không có thiên tài gì, chỉ có kiên trì tu luyện không ngừng mới là vương đạo. Nhưng nhìn thấy tiểu tử này tôi coi như hiểu rõ, thiên tài chính là thiên tài.

Chỉ có Chu Bách Tước biết rõ thân thể Cường Tử đã trải quan biến cố như thế nào, chỉ là ngay cả anh ta cũng không biết bây giờ thân thể Cường Tử đã cứng cáp đến mức độ thể nào rồi. Đối với việc con người bình thường rất khó làm được thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ, Cường Tử có thể nhẹ nhàng nhấc tay làm được, Chu Bách Tước đã không cảm thấy có ngạc nhiên lớn gì nữa.

- Tốt lắm, hãy đến chỗ này đi.

Diệp Lạc đi ngang qua võ bả vai Cường Tử nói, chỉ thấy Cường Tử mở trừng mắt nhìn gã một cái. Trong ánh mắt có chút mờ mịt. Giơ tay lên lau nước miếng trên khoé miệng, Cường Tử hỏi mê sảng:

- Đủ rồi sao?

Diệp Lạc chỉ cảm thấy đáng thương một hồi...

Con mẹ nó tiểu tử này không ngờ bụng một tảng đá thế này còn ngủ được!

- Còn luyện cái gì nữa?

Đâm trường kiếm trong tay lên mặt đất, Cường Tử xoa bóp cánh tay hỏi. Thế xác hắc cứng cáp đi nữa cũng không phải người máy, cho nên khó tránh khỏi vẫn là có cảm giác không được khỏe.

- Không còn gì nữa, đi ngủ đi thôi.

- Không còn gì nữa?

Cường Tử trợn to mắt nhìn Diệp Lạc hỏi.

Diệp Lạc thả lỏng tay ra nói:

- Đúng, đã không còn gì nữa, kiến thức cơ bản cậu không kém bao nhiêu cũng có thể làm được, thứ khác không cần đến tôi dạy.

Cường Tử:

- Đây coi như là thế nào?

Diệp Lạc nói:

- Tôi không phải đã nói rồi sao, cảnh giới cao nhất của kiếm pháp chính là không có chiêu thức hoàn toàn theo ý mà làm. Kiến thức cơ bản của cậu không có vấn đề gì, cho nên cầm kiếm lên cậu chính là một kiếm khách đầy đủ mọi thứ.

Cường Tử...

Diệp Lạc đuổi lưng một cái nói:

- Tôi mệt rồi, ngủ ở chỗ nào?

Chu Bách Tước nói:

- Tôi giúp anh thu dọn một căn phòng nha, đi theo tôi.

Diệp Lạc đáp một tiếng theo Chu Bách Tước đi lên lầu, Cáp Mô nhìn bóng lưng Diệp Lạc không ngừng cảm thán nói:

- Cao nhân, nhìn xem lời nói cử chỉ này đúng là cao nhân. Kiếm pháp vô chiêu thắng hữu chiêu, lời này không có cảnh giới nhất định là nói chẳng ra làm sao cả.

Cường Tử:

- Thối lắm! Xem qua tiểu thuyết Kim Dung cũng biết câu nói này.

Cáp Mô:

- Tôi chưa xem qua lần nào...

Cường Tử:

- Như vậy đi, Cáp Mô ca anh đến giúp tôi!

Cáp Mô:

- Giúp cái gì?

Cường Tử:

- Anh dùng đá lớn ném tôi, càng nhiều càng tốt, càng nhanh càng tốt, tôi tự mình xem có thể chặn được hết hay không.

Cáp Mô:

- Anh thực sự muốn vậy sao?

Cường Tử nhẹ gật đầu, thái độ kiên quyết.

Cáp Mô hoan hô một tiếng:

- Sát! Rốt cuộc khiến cho ta đừng phải chuyện tốt này, còn có người không việc gì làm bảo ta cầm đá lớn ném hẳn!

Anh ta hai ba bước nhảy đã nhảy đến bên cạnh hòn non bộ, nhặt lên không ít đá vụn trên mặt đất ôm vào trong ngực. Cầm lấy một tảng đá trong tay cân nhắc một chút, lần nữa hỏi Cường Tử:

- Anh thật sự muốn như vậy?

Cường Tử lườm anh ta một cái nói:

- Cần phải nói nhảm nhiều như vậy không, tranh thủ thời gian đi!

Cáp Mô cười nói:

- Được đó nha, ngài hãy trông cho rõ đây!

Nói xong anh ta ném mạnh đá lớn trong tay về phía Cường Tử, xoạt một tiếng trầm đục đá lớn đánh trúng ở trên móng đất Cường Tử đang khom lưng lụm kiếm. Một cú ném này thế đến nhanh mạnh, đánh Cường Tử lão đảo hai bước về phía trước mới đứng vững suýt nữa ngã quỵ. Sau khi Cường Tử ổn định thân thể được quát Cáp Mô:

- Anh làm cái gì!

Cáp Mô tủi thân:

- Không phải anh bảo tôi cầm đá lớn ném anh sao?

Cường Tử:

- Vậy anh cũng phải đợi tôi cầm kiếm lên đã chứ!

Cáp Mô:...

Cường Tử lắc đầu nói một cách nín nhịn:

- Như vậy không được, Cáp Mô ca thân pháp anh rất nhanh, bây giờ anh hãy dùng tốc độ nhanh nhất của anh toàn lực thi triển, ở từng chỗ khác nhau dùng đá lớn tấn công tôi, tôi thử xem mình có thể dùng kiếm chặn lại hết hay không!

Cáp Mô:

- Còn muốn chạy sao? Đây thiết thòi rồi, mệt lắm nha.

Cường Tử:

- Anh có làm hay không! Không làm hai ta đổi chỗ!

Cáp Mô:

- Ít nói nhảm, đứa nào không làm thì làm cháu trai của loài rùa đen!

191. Chương 191: Biết Hoắc Khứ Bệnh Không?

Trần Tử Ngưng dường như đã thích ứng cuộc sống hiện nay, hàng ngày nàng đều làm mình mệt chết đi được mới quay về Húc Nhật Nhất Phẩm đã tắm rửa đi ngủ. Loại cuộc sống phong phú khó có được này là thứ nàng yêu thích từ trong phở phở, bởi vì như nàng bây giờ mới có thể khiến cho chính mình sống được như một người bình thường.

Nàng đảm nhiệm chính là giám đốc bộ phận thiết kế của công ty không nói đến quyền cao chức trọng, nhưng nàng yêu thích công việc này, yêu mến dẫn dắt mười mấy thanh niên tràn ngập tuổi thanh xuân tinh thần phấn chấn vô cùng liều mạng không ngại đổ mồ hôi. Trong thời gian ngắn nhất nàng đã khiến cho một đám thanh niên có thành tích cao được trả lương cao mới ra đời cúi đầu xưng thần, dựa vào không chỉ riêng là vẻ bề ngoài xinh đẹp khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Trần Tử Ngưng ngày đầu tiên đảm nhiệm chức vụ, mặc một bộ váy của nhân viên hợp với dáng người mang một đôi giày cao gót màu đen, một mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp buộc ở sau ót, khôn khéo còn uy mỹ.

Đẩy mở cửa phòng làm việc, nàng vừa có mặt khiến cho một đám bê con nhả nhận mắt cao quá đầu và các nữ nhân viên trí thức tinh anh mở to hai mắt nhìn. Dù nói lòng yêu thích cái đẹp ai cũng có, Trần Tử Ngưng không thể nghi ngờ chính là một dây phong cảnh đẹp mắt đến khiến cho đàn ông nhìn không rời mắt, đối với ngay cả con người đều sẽ nhìn không được nhìn đi nhìn lại nhiều lần nàng.

Trong tay nàng không có bất kỳ vật gì, tư liệu cá nhân tỷ mỉ của tất cả nhân viên bộ phận thiết kế nàng dùng một buổi tối học thuộc lòng, thậm chí tinh tế đến mức dựa vào tư liệu cá nhân đoán được tích cách mỗi người.

Sau khi nàng đi vào văn phòng đứng ở trước mặt một đám nam nữ thanh niên, quét mắt một lượt nhìn nhân viên một đoạn thời gian từ nay về sau sẽ làm việc dưới quyền của mình, khoé miệng nàng cong lên một nét cười vui vẻ.

- Tôi gọi là Trần Tử Ngưng, người không phải cá làm sao biết con cá có vui hay không.

Nàng cười, nét mặt như hoa đào.

- Tôi biết rõ các bạn đều là một nhóm thanh niên tài tuấn có năng lực có khát vọng. Ở trong lòng các bạn có lý tưởng hào hùng trời cao mặc chim bay lượn, có khí phách ta tự giờ ngang đao hướng lên trời cười, có chí hướng thiên hạ không ai không biết ta. Tôi không có bảo đảm gì có thể cho các bạn, chỉ có một quy tắc. Từ nay trở đi chỉ cần các bạn khiến cho tôi ở trước mặt Triệu Long Tượng có thể ngẩng cao đầu nghênh ngang mà không phải làm rùa đen rụt cổ. Tôi có thể khiến cho lương bổng bộ phận thiết kế xếp hàng đầu trong công ty! Đừng hoài nghi, tôi có quyền đó.

- Còn có một việc cũng đừng nên hoài nghi, đó chính là quyền quyết định của tôi là duy nhất ở bộ phận thiết kế.

Nàng vỗ tay nói:

- Làm để sống ước nhà giàu có hàng vạn đồng có tương lai, các bạn cống hiến hết toàn bộ tinh lực và nghị lực cho tôi, tôi cho các anh tiền tươi bạc sáng chứa đầy chứa đầy túi các bạn!

Lúc nàng nói câu này nàng nghĩ đến Cường Tử, con bê mua đồ chỉ yêu thích tiêu tiền mặt từ trước đến nay chưa bao giờ dùng thẻ kia. Nàng nhớ rõ hẳn từng nói qua, mặc kệ thẻ này thẻ kia, thẻ vàng thẻ bạc thẻ khách quý. Cầm thẻ như một núi tiền trong đó cả tới cả lui, tôi cảm thấy thật đúng là không bằng dắt theo một cục tiền màu đỏ giá trị lớn khí thế mà tới, vậy mới gọi là điều vô dương oai!

Một lời nói đạo đầu này ở bộ phận thiết kế chấn động một đám người có văn hoá có lý tưởng có N điều này điều kia có người mới hô la phải gọi là từng người phấn khởi, bề ngoài nàng như thánh nữ giọng nói như chim oanh hót, nhưng lời nói này xuất ra ngược lại thế nào cũng có vẻ chân chất như vậy, nhưng trong ngữ khí chân chất đó ngược lại luôn có một cổ kích động nồng nhiệt khiến cho người ta máu huyết muốn sôi trào như vậy đó.

Thực ra mặc kệ ông chủ lớn cỡ nào nhân viên nhỏ cỡ nào, trong lòng ai cũng có một ước mong giàu có, đó chính là một cục đô la tiền mặt ở đầu giường cộng thêm một cô vợ bé như hoa như ngọc.

Đàn ông thực ra rất đơn giản, ba thứ đồ đã có thể thoả mãn.

Tiền, quyền, phụ nữ.

Nói một cách đơn giản, chính là dù sao trong số đó có được một thứ đàn ông thoả mãn cũng đáng để những người khác đổ kỵ. Có tiền, có quyền, có phụ nữ, có bao nhiêu người có thể có được một hai thứ trong đó, lại có bao nhiêu người vẫn là ba thứ không có được một? Mà lời dạy đầu của Trần Tử Ngư chính là cho đám trẻ tuổi vừa mới đi ra khỏi cửa trường đại học còn chưa có bao nhiêu thành tích kinh nghiệm này hứa hẹn một tương lai tốt đẹp, một thứ lý do khiến cho bọn họ tối đa hoá dục vọng của mình.

Trần Tử Ngư dùng bốn chữ làm ra thí dụ cho đám người trẻ này, thì phải làm tấm gương tốt. Cho nên mỗi lần lúc tan làm về đến Húc Nhật Nhất Phẩm thân xác và tinh thần của nàng đều hết sức mệt mỏi. Những tên kia làm việc thật sự hết sức bốc đồng như xe không còn thắng. Sau khi vào phòng khách vứt bỏ giày cao gót nàng quăng mình vào trong ghế sofa, duỗi lưng thật thoải mái nhắm đôi mắt như nước mùa thu lại nằm dài trên ghế sofa, đường cong lộ rõ.

Thực ra ngày đầu tiên nàng vào công ty vốn muốn tự mình chuẩn bị đóng gói vài thứ không nhiều đến sống trong văn phòng, Cường Tử khuyên như thế nào cũng không ngăn được quyết định của nàng, nhưng ngay lúc đó một cô gái cũng xinh đẹp như nàng giơ tay ra ngăn ở trước mặt nàng, dùng đôi mắt chân thành nhìn nàng, nàng bỗng nhiên phát hiện mình cũng không phải tỉnh táo như trong tưởng tượng.

Tôn Văn Văn chỉ nói bốn chữ:

- Không cho chị đi.

Trần Tử Ngư ở thời khắc đó biết bản thân đi không được nữa, nàng tin rằng nếu như bản thân cứng đầu bất kỳ người nào cũng không ngăn được, nhưng lại sẽ làm thương tổn một trái tim chân thành. Không biết tại làm sao, Trần Tử Ngư cảm thấy mình bây giờ nội tâm càng lúc càng mềm yếu.

- Mệt rồi à?

Một giọng nói ôn hoà vang lên cách đó không xa, Trần Tử Ngư đang nhắm mắt lại ngủ một chút bị dọa sợ.

Nàng mở to mắt theo đó nhìn về phía giọng nói, nhìn thấy Cường Tử giống như một bức tượng điêu khắc đứng ở bên cạnh ti vi trong tay nâng một thanh trường kiếm, trên thân kiếm còn đặt một chậu hoa rất lớn. Chậu hoa vốn đặt ở chính giữa phòng khách, bên trong trồng một một gốc vạn tuế trong chậu đã hơn bốn mươi năm.

Có thể ngẫm cũng biết chậu hoa này nặng bao nhiêu, cho dù là một gã đàn ông cường tráng bình thường ôm chậu hoa này lên cũng đã rất khó khăn, nhưng hắn lại thoải mái giống như chỉ nâng một hai bông hoa.

- Anh làm sao ở chỗ này!

Trần Tử Ngư đỏ mặt lên, giơ tay kéo áo xuống che đậy cái bụng trắng nõn bằng phẳng bởi vì nằm xuống mà lộ ra, nàng ngồi xuống sửa sang mái tóc rũ xuống trước trán, trên mặt có vẻ xấu hổ khó thể che giấu.

Cường Tử ngượng ngùng cười nói:

- Chỗ này cũng là nhà tôi, tôi ở chỗ này rất phù hợp a.

Trần Tử Ngư thần sắc biến đổi, trong nội tâm không nén được chấn động một thoáng.

- Chỗ này cũng là nhà tôi...

Cường Tử dùng cùng một lời.

- Mệt thì lên lầu đi ngủ đi, trên ghế sofa nằm không thoải mái.

Cường Tử cười nói.

Trên mặt Trần Tử Ngư lần nữa đỏ lên, nàng không biết tại làm sao bản thân bây giờ dễ thẹn thùng như vậy.

- Vâng, cảm ơn anh!

Nàng nhẹ nhàng nói một câu, sau đó đứng lên muốn về phòng ngủ của mình. Nghĩ đến cái gì bỗng nhiên xoay người nhìn động tác quái dị của Cường Tử hỏi:

- Anh đang làm cái gì vậy?

Cường Tử lúc này mới nhớ ra mình còn nâng một cái chậu hoa lớn, hần cười khúc khích nói:

- Không có việc gì, rèn luyện một chút hai đầu xương cánh tay...

Trần Tử Ngư hung hăng trừng mắt nhìn Cường Tử, cất bước nhẹ nhàng đi lên lầu. Khi đi đến một nửa quay đầu hỏi Cường Tử:

- Văn văn đâu? Chu Bách Tước và Cáp Mô tại sao cũng không ở đây?

Cường Tử đặt vững vàng chậu hoa cự đại trên đất, sau đó cử động một chút thân thể đã cứng đờ hết mức nói:

- Bị bà nội khô quắt không nói đạo lý kia của tôi phái người đón đi rồi. Lão Phật gia nói muốn nàng qua chơi mấy ngày, đoán chừng không đến ba năm ngày sẽ không về được. Chu thúc và Cáp Mô ca về Khảo Sơn Truân lấy thuốc đặc sản cho sư phụ tôi, không có gì xảy ra ngày kia có thể trở về.

Trần Tử Ngư a một tiếng bỗng nhiên trong lòng bối rối một hồi, không biết tại làm sao đột nhiên lúc này giống như không dám nhìn vào ánh mắt của Cường Tử, nàng sải bước càng nhau giống như chạy trốn về phòng của mình, sau khi đóng chặt cửa phòng lập tức bỏ nhào lên giường trái tim vẫn đang đập thình thịch.

Đều ra ngoài rồi, nói cách khác mấy ngày này chỉ có nàng và Cường Tử hai người sống ở trong căn biệt thự lớn này.

Trần Tử Ngư chưa bao giờ cho rằng mình là một cô gái tốt đột nhiên cảm giác biến thành một cái gì đó rất không giống mình, hay hoặc là nói bản thân hiện tại này mới là chính mình thật sự? Ban đầu ở Đông Đỉnh như bướm bướm xuyên qua trong đám đàn ông háo sắc thật là tự nhiên, đùa bỡn những loại ông chủ lăm tiền nhiều của kia dễ như trở bàn tay, lúc này lại bởi vì ở một mình với Cường Tử trong một căn biệt thự mà hoảng hốt khó có thể tự kiềm chế. Cảm giác không gì có thể giải thích được này ngược lại rất mãnh liệt, nàng chỉ có thể nhốt mình ở trong phòng cũng không biết sợ hãi Cường Tử hay là cảm giác tội lỗi của mình.

Giơ tay lên cầm chăn mềm sang che ở trên đầu, nàng thật giống như một con nai con nhận lấy sự kinh hãi.

Qua một lát Trần Tử Ngư bỗng nhiên ngồi dậy, nghiêng tai lắng nghe một thoáng bên ngoài không có một chút âm thanh lúc đó mới cảm thán thở thật dài. Cúi đầu nhìn mình một thoáng, mặt của nàng đỏ lên lần nữa.

- Trần Tử Ngư, người rốt cuộc làm sao vậy!

Trong lòng này chất vấn chính mình một lượt, lại phát hiện không có đáp án.

Tựa ở trên đầu giường kéo bức màn ra, châm một điếu thuốc nhìn bóng đêm lạnh lẽo bên ngoài. Ánh sao ngoài xa vẫn sáng chói dường như chưa bao giờ biến đổi qua, mà mình thì sao? Vẫn còn là chính mình lúc đầu sao? Hay là về trở lại lúc ban đầu? Kẹp điếu thuốc lá giữa hai ngón tay thon dài như búp hành non chỉ hút một hơi, Trần Tử Ngư lâm vào một loại cảm xúc khó có thể nói nên lời.

Cảm giác được ngón tay bị phỏng nàng mới phát hiện thuốc đã cháy hết. Bật cười một tiếng nàng nói với chính mình Trần Tử Ngư người xong đời rồi, người bây giờ đã càng lúc càng giống như một phụ nữ con nhà tử tế rồi.

Đúng lúc này có người gõ nhẹ cửa ba tiếng, giọng nói hơi chút khàn khàn nhưng non nớt đặc biệt của Cường Tử vang lên ở ngoài cửa, dọa Trần Tử Ngư sợ nhảy dựng lên lần nữa.

- Đã ngủ chưa?

Cường Tử hỏi.

- Chuyện gì?

Trần Tử Ngự hỏi. Nàng nhìn cái giường bị mình lộn xộn lên, khấn trương luồng cuống tay chân thu dọn. Nàng khom người xếp lại chăn mền trên giường, lộ ra một đoạn nhỏ bờ eo nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại. Bờ và của nàng và lưng rất gầy nhưng không mất vẻ mượt mà, vòng eo nhỏ nhắn càng làm nên một bức tranh vẽ người đẹp mỏng manh nổi bật đáng người.

- Nếu đoán không sai cô khẳng định còn chưa ăn tối, trước khi cô về đến tôi đã đem hấp một chén canh trứng gà bây giờ chín rồi, cô dậy ăn một chút?

Thanh âm Cường Tử bình đạm thật giống như đối với người nhà của mình, chỉ là hắn không biết điều đầu tiên khiến cho Trần Tử Ngự trầm luân chính là loại ấm áp gia đình đình này.

- Vâng, anh vào đi.

Cường Tử bưng một chén canh trứng gà thơm ngát xông đến tận mũi đi vào, mũi hít một hơi hỏi:

- Hút thuốc à?

- À! Không có... Chỉ hút một điếu.

Trần Tử Ngự hết sức bối rối, cũng không biết nàng hôm nay sao lại như vậy.

Đưa canh trứng gà cho Trần Tử Ngự, hắn đi sang kéo cửa sổ ra, một luồng gió mát lạnh tràn vào, hai người đều cảm thấy một hơi thư giãn thoải mái.

- Cô gái nhỏ, vẫn nên bỏ thuốc đi, vật kia không có chỗ nào tốt đối với sức khỏe.

Cường Tử nói.

Trần Tử Ngự đầu lông mày chau một chút, ngửi hương thơm canh trứng gà muốn ăn hoàn toàn bị dẫn dụ đến. Dùng thìa khuấy nhẹ nhàng trong chén, hương vị càng khiến cho lòng người hận đến ngứa ngáy không thể lập tức một ngụm ăn sạch.

- Trước càn nên sửa một điểm, tôi không phải cô gái nhỏ, không tin có thể cho anh xem chứng minh thư. Tuy nhiên cho dù là dựa vào cái gì mà phụ nữ không thể hút thuốc? Không có ai quy định hút thuốc là độc quyền của đàn ông a.

Trần Tử Ngự dần dần khôi phục tỉnh táo, ngôn từ cũng khôi phục sắc bén.

Cường Tử bật cười nói:

- Giấy chứng minh thư có thể chứng minh cái gì? Ha ha, tôi chỉ là cảm thấy phụ nữ hút thuốc thể nào cũng có chút cô độc như vậy, thuốc thứ này đối với sức khỏe là trăm hại không có một chút lợi ích nào, chính là lời khuyên cáo cho cô.

Trần Tử Ngự hút một ngụm canh trứng gà, miệng đầy dư vị, một loại cảm giác thoải mãn tự nhiên sinh ra.

- Gần đây có phải là có đại sự muốn phát sinh hay không?

Nàng đột nhiên hỏi.

Cường Tử do dự một chút vẫn gật đầu.

Trần Tử Ngự vừa ăn thức ăn vừa nói:

- Anh gần đây thời gian luyện công càng ngày càng dài.

Cường Tử ngậy ra một lúc không biết nên nói cái gì.

- Ưc! Thơm lắm, trình độ nấu ăn của anh còn hơn gấp nhiều lần so với người khác làm.

Trần Tử Ngự hết sức tham lam nuốt một ngụm canh trứng gà cuối cùng xuống vẫn còn chưa thoải mãn nhấp môi. Nàng ngẩng đầu nhìn Cường Tử, đột nhiên vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Anh đang chờ đợi bị động, như vậy không tốt.

Ánh mắt Cường Tử sáng lên, hắn thì thào lập lại một lần:

- Chờ đợi bị động?

Trần Tử Ngư buông chén trong tay xuống, nhìn Cường Tử hỏi:

- Biết Hoắc Khứ Bệnh không?

192. Chương 192: Lấy Một Chọi Ba!

Cường Tử sau khi từ trong phòng Trần Tử Ngư đi ra ngồi một mình ở trong phòng khách hút thuốc, hắn không tỏ thái độ rõ ràng gì đối với lời đề nghị của Trần Tử Ngư, đây là một biện pháp rất lớn mật, lớn mật đến khiến cho Cường Tử người không có tim không có phổi này hết sức do dự không quyết định được. Nếu như là làm như thế kia, vậy sẽ nổi lên bao nhiêu cơn sóng lớn không thể biết được, liệu có phải dẫn đến một loạt phản ứng nối tiếp nhau cũng không biết được.

Hút một hơi thuốc lá, Cường Tử bỗng nhiên phát hiện cuộc sống bây giờ của mình rất mệt mỏi, rất nhiều người và việc hoàn toàn không có liên quan với Cường Tử khiến cho hắn cần phải nâng lên tinh thần để đối mặt, một chút không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục.

Sau khi mở ti vi Cường Tử chỉnh kênh không có mục đích gì, ánh mắt hắn nhìn chăm chú màn hình ti vi trong ti vi đang diễn cái gì một chút cũng không nhìn thấy, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn. Tuy rằng hắn cảm thấy đề nghị của Trần Tử Ngư rất hay nhưng nếu như thật sự áp dụng được, hắn phải bỏ qua một trận quyết đấu kịch tính mười năm mới có một lần kia.

Đang khi Cường Tử dừng màn hình ti vi lại ở một kênh, búp bê nhỏ xinh đẹp trong tiết mục kia rốt cuộc đã khiến cho hắn dâng trào cảm hứng. Thần sắc hắn bỗng nhiên cứng lại, sau khi con mắt híp lại khoé miệng giật giật.

Hắn chậm rãi đứng lên lột bỏ áo khoác ngoài, cầm lên thanh trường kiếm bình thường không có một chút sắc bén đáng nói nào kia lên, sau đó hít vào một hơi thật sâu sải bước đi ra khỏi phòng khách.

Đứng ở trong sân, Cường Tử ngẩng đầu nhìn ngoài cửa nhà.

- Ra đây đi.

Hắn khẽ quát một tiếng.

Một thoáng sột soạt, một đạo bóng đen xuất hiện đột ngột ở trong sân. Người tới sau khi đứng vững dùng ánh mắt âm lãnh nhìn thẳng Cường Tử, thật giống như một con dã thú khát máu thấy được con mồi của mình. Đây là một gã thanh niên trẻ tuổi, trên mặt của gã có một vết sẹo cực lớn xuyên dọc từ trên xuống, trong tay của gã nắm một thanh yêu dao sắc bén hẹp dài.

Tiểu Dã Tam Mộng.

Một gã đàn ông trung niên mặc bộ Ki-mô-nô truyền thống của Nhật Bản bước chậm chậm từ ngoài cửa sân vào. Trên dây lưng giắt hai thanh trường đao Đông Doanh một tả một hữu. Mái tóc của gã cũng chải chuốt theo kiểu tóc cổ điển của đàn ông Đông Doanh, trên đỉnh đầu cuộn tròn một búi tóc. Gã đàn ông trung niên này dưới chân mang một đôi guốc gỗ, lúc bước đi truyền ra từng tiếng vang một rõ ràng.

Người này đã từng giao thủ qua với Cường Tử, lúc ấy Cường Tử dưới sự trợ giúp của Cửu Thiên mới có thể rút lui giữ mạng.

Đông Nguyệt Tu Nam (Shihanki Tonan) người đứng thứ sáu Kim Bảng Đông Doanh.

Một gã đàn ông mặc một bộ kinh trang màu đen từ trên tường nhà nhảy xuống, hắn che mặt, bao phủ cả đầu, trên cả khuôn mặt chỉ lộ ra một đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Bộ kinh trang màu đen hắn mặc là quần áo chỉ dành riêng cho nhẵn giả Đông Doanh. Trên lưng vác một thanh trường đao khoảng chừng một mét năm trở lên.

Hắn thật giống như một con mèo ba tư, từ trên tường nhà cao chót vót nhảy xuống rớt xuống đất không một tiếng động. Mà tên này dù là đã đứng ở trước mặt anh, anh cũng sẽ có một loại cảm giác mờ lung. Hắn thật giống như một đoàn sương mù màu đen hư vô mờ ảo làm cho người ta có một loại cảm giác sai lệch không rõ ràng, hắn thật giống như cái bóng khiến cho người ta dễ dàng không để ý tới.

Ba người sắp xếp theo hình tam giác vậy Cường Tử ở chính giữa, trên mặt Tiểu Dã Tam Mộc mang một loại vẻ mặt âm độc mà lại đắc ý, khoe miệng của gã treo một nụ cười âm tàn. Đường như Cường Tử đứng ở giữa vòng vây của ba người này đã là một con dê béo đợi làm thịt.

- Lâm Cường, lại gặp nhau rồi.

Tiểu Dã Tam Mộc cười âm lạnh không thể đo lường, nét mặt của gã thật giống như một con cú mèo trong đêm tối khiến cho người ta nhìn rất khó chịu.

Cường Tử cười khê nói:

- Không giới thiệu một chút được sao?

Tiểu Dã Tam Mộc nhe răng cười:

- Có cần thiết không?

Cường Tử thần sắc thản nhiên nói:

- Dù sao ở trong mắt anh tôi hôm nay đã là người chết, nếu như tôi hôm nay đã không cách nào đều phải chết vậy anh cũng hào phóng một chút, để cho tôi biết mình chết ở trong tay người nào coi như không phải yêu cầu quá đáng gì?

Đông Nguyệt Tu Nam tiến lên phía trước hai bước, sắc mặt gã ung dung mỉm cười với Cường Tử nói:

- Lâm Cường quân, tôi là Đông Nguyệt Tu Nam . Chúng ta đã hơn một năm trước có duyên gặp qua một lần. Trí nhớ của anh thật không được tốt lắm đâu.

Cường Tử khoát tay áo nói:

- Anh thì tôi đã nhớ rõ rồi, ý của tôi là muốn biết rõ tôn tính đại danh vị nhân huynh này.

Hắn chỉ vào võ giả Đông Doanh mặc quần áo nhẵn giả màu đen nói.

Tiểu Dã Tam Mộc quay đầu nhìn về hướng Ninja kia, trong ánh mắt dường như có ý muốn xin ý kiến như thế nào, bởi vì che mặt cho nên nhìn không được biểu tình trên mặt nhẵn giả. Ánh mắt của hắn sáng rực một cách kỳ lạ, dường như là sau khi do dự một chút hắn gật đầu.

Tiểu Dã Tam Mộc lập tức nói một cách lạnh lùng:

- Vậy thì được, tôi sẽ nói cho anh biết. Anh ta là cao thủ đệ nhất trẻ tuổi đời này của Ninja dòng Y Hạ (Ikaru) tên gọi Kỳ Mộc Yên Đắc (Hataki Kemuri Soshite). Anh hẳn nên cảm thấy mình rất may mắn, bởi vì có ba cao thủ cấp bậc Kim Bảng đến tiễn anh lên đường. Đây là một phần vinh quang đường nào.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Đúng, rất tốt, bây giờ toàn bộ biết rõ rồi, lát nữa khi dựng bài vị gỗ trên mộ phần cho các anh sẽ dùng đến tên của các anh, cảm ơn.

Tiểu Dã Tam Mộc ánh mắt lạnh lùng, vết sẹo trên mặt gã dữ tợn một cách đáng sợ.

- Lâm Cường, khoe khoang sắc bén nơi đầu lưỡi hoàn toàn không có ý nghĩa, bây giờ, người chịu chết đi!

Tiểu Dã Tam Mộc nổi giận gầm lên một tiếng tấn công trước nhất, gã xông về phía Cường Tử một cách mãnh liệt. Khi cách xa Cường Tử còn khoảng mấy mét, loé lên một vòng loan đao quang hoa đột nhiên phát ra, đột nhiên xuất hiện ở chỗ cách chưa đến một mét trước người Cường Tử!

Vòng loan nguyệt này xoay tròn mang theo một luồng khí tức sắc bén cuộn tròn về phía cổ họng Cường Tử!

Cường Tử tiến về trước khe cong eo tránh qua khỏi vòng nguyệt hoa này, sau đó điểm một cái dưới chân hai chân bùng phát ra một luồng sức mạnh cực đại, tốc độ nhanh đến chóng mặt xông thẳng về phía Tiểu Dã Tam Mộc.

Hai người đối đầu gần nhau nhanh chóng, lúc khoảng cách giữa hai người chỉ còn xa hai mét, vòng nguyệt hoa thứ hai thoáng hiện ra, xuất hiện đột ngột giữa không trung chém xuống về phía đầu của Cường Tử!

Ánh mắt Cường Tử rung động, hần trong khi chạy gấp thân thể nghiêng sang một bên sau đó lảo đảo không nhảy lên, sau khi xoay tròn ba trăm sáu mươi độ rơi xuống nghiêng về một bên, trong lúc ở trên không đã đột nhiên đâm ra một kiếm vô cùng nhẹ nhàng.

Một kiếm này không có một chút uy thế nào cả, thậm chí ngay cả một chút gió phá không cũng không có. Kiếm này mềm mại như không có lực đâm ra, ngay lập tức đã tới gần trước mặt Tiểu Dã Tam Mộc!

Khoé miệng Tiểu Dã Tam Mộc ném ra một nét khinh thường, cổ tay gã khẽ đảo Thôn Chính yêu đao chém xéo vạch ra nghênh đón trường kiếm của Cường Tử. Mà tay trái của gã nhẹ nhàng run lên, hai vòng nguyệt hoa tản ra ánh sáng chói lọi thu hút hồn người khác chém thẳng đến sau lưng Cường Tử! Cường Tử quán chú nội kinh ở trên trường kiếm, sau đó nửa đường bỗng nhiên phát lực chuyển hướng cắt về phía cổ tay của Tiểu Dã Tam Mộc!

Tiểu Dã Tam Mộc biến chiêu, Thôn Chính yêu đao lần nữa muốn chém vào trường kiếm của Cường Tử!

Hai đao này của gã đều là đánh vào kiếm của Cường Tử, hiển nhiên là muốn trước hết đánh gãy binh khí trong tay Cường Tử. Một tiếng vang lên, Thôn Chính yêu đao và trường kiếm bình thường trong tay Cường Tử đụng vào nhau, một đóa hoa lửa chói mắt loé lên hiện ra giữa bầu trời đêm, quang mang lóng lánh như chói loà rất cả mắt vậy!

Ánh mắt Tiểu Dã Tam Mộc rung động mạnh, gã thật sự không ngờ được thanh sắt trong tay Cường Tử không ngờ đối kháng cứng rắn chế trụ một kích toàn lực của yêu đao mà chưa hề bị chặt gãy! Gã trong thoáng chốc ngây người, bỗng cảm giác được trên trường kiếm trong tay Cường Tử bỗng nhiên sinh ra một luồng lực ẩn chứa cực đại, gã thoáng có chút bất ngờ không có rút yêu đao trở về!

Cường Tử một chiêu đắc thủ thân thể nhẹ nhàng nhấc lên không trung, hai vòng nguyệt hoa sau lưng hần chém xuống ngay sát phía sau lưng hần. Giờ đây chiêu thức Diệp Lạc một ngày trước dạy hần xuất hiện rõ ràng ở trong đầu của hần. Cường Tử để hết tinh thần dựa theo cách Diệp Lạc nói thì triển ra.

Hần dùng nội kinh theo cách quán trối đỉnh trường kiếm của mình lên yêu đao. Lúc Tiểu Dã Tam Mộc ngây người thoáng chốc yêu đao của gã bị quán chặt chém về phía tay trái của gã!

Tiểu Dã Tam Mộc biến sắc, tay trái run mạnh lên vòng nguyệt hoa thứ ba trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước yêu đao của chính gã. Một tiếng vang giòn tan, yêu đao và nguyệt hoa đụng vào nhau lần nữa đánh ra một đóa hoa lửa. Khoé miệng Tiểu Dã Tam Mộc co giật một hồi, lùi về phía sau thật nhanh đau lòng nhìn về hướng vũ khí của mình.

Cường Tử ngay khi chiếm thượng phong tự nhiên sẽ không dừng tay, cổ tay của hần run lên đánh ra một vòng hoa kiếm, ở trong vòng hoa kiếm mật mờ trường kiếm vẫn hướng về cánh tay trái của Tiểu Dã Tam Mộc như trước!

Đúng lúc này, sau lưng một tiếng gió khe khẽ khiến cho Cường Tử trong lòng khẩn trương. Ngay lúc hần xê dịch bước chân trượt đi, thanh đao găm hần thường dùng xuất hiện ở trong tay trái, cũng không quay đầu lại, cánh tay trái quơ ngược về phía sau.

Đình!

Đông Nguyệt Tu Nam rút ra trường đao đeo ở hông bên trái chém về phía gáy của Cường Tử, một chiêu này thừa cơ hội ra tay nắm bắt vô cùng tốt, vừa đúng lúc Cường Tử thừa thắng truy kích Tiểu Dã Tam Mộc ra tay. Gã có hai thanh đao Nhật Nguyệt, đao tay trái tên là Nguyệt, đao tay phải tên là Nhật.

Cường Tử tay trái dùng đao găm chặn lại Nguyệt đao của Đông Nguyệt Tu Nam, trong khi hoa lửa loé lên cánh tay trái Cường Tử bị ép xuống, đủ biết Đông Nguyệt Tu Nam một đao này sức mạnh lớn đến cỡ nào.

Có sự giúp đỡ của Đông Nguyệt Tu Nam, sức ép trước người Tiểu Dã Tam Mộc chợt giảm bớt. Tay trái gã run lên, ba vòng quang hoa từ ba phía chém về phía đầu Cường Tử. Mà Thôn Chính yêu đao trên tay phải gã đang uốn lượn như một con độc xà đâm thẳng vào cổ họng của Cường Tử!

- Không cần phải lưu lại gì hết! Toàn lực đánh chết hắn!

Tiểu Dã Tam Mộc quát Đông Nguyệt Tu Nam.

Đông Nguyệt Tu Nam nhẹ gạt đầu, Nhật đao trong tay phải trong nháy mắt xuất ra chém thẳng cực nhanh vào sau lưng Cường Tử!

Giờ đây hai người cùng nhau trước sau đánh tới, sáu lưỡi dao sắc bén đánh về phía Cường Tử!

Tay trái Cường Tử bị chấn đau, dao găm rời khỏi tay xoay tròn vạch một đường về phía cổ tay của Đông Nguyệt Tu Nam, dao găm vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, bức Đông Nguyệt Tu Nam rút Nguyệt đao của mình về.

Cường Tử chớp mắt thân hình biến mất, chốc lát trôi qua nháy mắt đã xuất hiện ở sau lưng Đông Nguyệt Tu Nam!

Ba vòng nguyệt hoa mất đi mục tiêu vẫn chém xuống phía dưới như trước, mà lúc này Cường Tử đến sau lưng Đông Nguyệt Tu Nam, ba vòng nguyệt hoa ngược lại chém xuống trước ngực Đông Nguyệt Tu Nam. Tiểu Dã Tam Mộc vội vàng co rút tay trái không chế được ba vòng nguyệt hoa, yêu đao trong tay phải chuyển hướng đâm từ dưới nách Đông Nguyệt Tu Nam ngay lập tức nhắm thẳng vào trái tim Cường Tử!

Trường kiếm của Cường Tử ngăn ở trước ngực, một tiếng va chạm lần nữa đọng vào yêu đao. Hắn cảm giác cổ tay bị đè xuống trường kiếm không chịu nổi sức công phá vang lên một tiếng, gần như bị một đao kia chém gãy. Hắn gơ tay một chiêu vừa hay đón được dao găm bay trở lại, sau đó đâm mạnh vào sau lưng Đông Nguyệt Tu Nam!

Đột nhiên!

Cường Tử dưới chân chấn động!

Một tiếng nứt vỡ, mặt đất dưới chân hắn mở ra một đường khe nứt cực đại. Một bóng đen từ dưới đất thoát ra, tay phải bóng đen nắm thành quyền từ trong đất xông thẳng lên, một quyền đánh vào cằm của Cường Tử!

Thoáng chốc này biến cố quá đột ngột, ai cũng sẽ không ngờ được không ngờ có người có thể từ dưới đất chui ra. Hơn nữa vị trí từ dưới đất chui ra chính xác như thế, vừa vặn xuất hiện ở trước người Cường Tử khoảng cách chưa tới một thước. Bóng đen từ dưới đất chui ra, nắm đầm của gã mang theo một luồng sức mạnh cực lớn đánh thẳng vào cằm Cường Tử!

Cường Tử hoàn toàn dựa vào bản năng đưa ra phản ứng, hắn vút mạnh dao găm trong tay trái ném thẳng vào sau lưng Đông Nguyệt Tu Nam, cổ tay trái lật lại, thân thể hướng về phía sau giữa lúc xê dịch bước chân vừa hay nắm được đầu quyền của bóng đen đánh ra!

Bóng đen quyền phải bị bắt được, gã cũng không hoảng loạn chút nào quyền trái đánh ra thẳng vào lồng ngực Cường Tử.

Tay phải Cường Tử còn nắm trường kiếm, đành phải nghiêng người dùng khuỷu tay kẹp lấy một quyền đánh ra từ tay trái của bóng đen.

Lúc này hai người đối mặt đứng sát nhau chỉ trong gang tấc, tay trái Cường Tử nắm chặt tay phải của bóng đen, cánh tay phải chống chọi quyền trái bóng đen. Bóng đen lúc này cũng rõ ràng hẳn lên, chính là cao thủ đệ nhất trẻ tuổi đời nay của phái Y Hạ kia, Kỳ Mộc Yên Đắc!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, sát khí tràn ngập!

Chỉ một thời gian ngắn khi Cường Tử bắt đầu cuộc chiến này, lấy một chọi ba, còn chưa chút nào rơi vào thế hạ phong!

193. Chương 193: Lấy Mạng Đổi Mạng!

Tiểu Dã Tam Mộc nghiêng người lao vào, Thôn Chính yêu đao trong tay phải vạch ra một đường vòng cung thẳng đến cổ họng Cường Tử! Mà Kỳ Mộc Yên Đắc nhảy lùi về phía sau thoát khỏi phạm vi khống chế của Cường Tử, thân hình nhún xuống một cánh tay chống đỡ thân thể hai chân uốn cong sau đó đập mạnh vào bụng Cường Tử.

Đông Nguyệt Tu Nam hai tay cầm đao giao nhau bỏ ra, hai đao đao quang sáng như tuyết đan vào nhau giữa không trung tạo ra một chữ X chói mắt. Cường Tử một mình đối mặt với ba gã võ giả Đông Doanh thực lực mạnh mẽ, lâm vào trong hoàn cảnh khổ chiến. Hắn bây giờ quanh thân từ trên xuống dưới đều nằm trong phạm vi tấn công của đối phương, hơi có chút lơ lửng sẽ vạ kiếp bất phục!

Vạn người tránh ra khỏi hai chân đá tới của Kỳ Mộc Yên Đắc, kiếm ở tay phải đón đỡ Thôn Chính yêu đao của Tiểu Dã Tam Mộc, đao găm tay trái đồn lên song đao Đông Nguyệt Tu Nam, toàn thân hắn đều phát ra ý chí chiến đấu dâng trào, ánh mắt sáng như tuyết!

Ba vòng nguyệt hoa xuất ra ba đường vòng cung đánh thẳng vào sau lưng Cường Tử, thời khắc này Cường Tử hai mặt thụ địch!

Một tiếng vang động, trường kiếm Cường Tử lần nữa đánh bay Thôn Chính yêu đao của Tiểu Dã Tam Mộc, trường kiếm không chịu nổi sức mạnh đánh lên vang rền một tiếng, một đường rạn nứt xuất hiện ở trên thân kiếm, lập tức trên thân kiếm xuất hiện một mảnh vết rạn nhỏ giống như mạng nhện. Cường Tử nhíu đầu lông mày, chênh lệch về mặt vũ khí quá lớn, chỉ bất quá trường kiếm bình thường có thêm nội kinh quán vào mới đón đỡ được mấy lần nhưng vẫn là khó có thể ngăn cản Thôn Chính yêu đao sắc bén.

Lúc này Kỳ Mộc Yên Đắc một quyền đánh vào lồng ngực Cường Tử, ánh mắt Cường Tử lay động ném trường kiếm tay phải ra thẳng đến ngực Tiểu Dã Tam Mộc, sau đó một quyền đón đỡ đầu quyền đánh tới của Kỳ Mộc Yên Đắc!

Uỳnh!

Đầu quyền hai người như hai quả đạn pháo đụng vào nhau, nội kinh song phương thời khắc này hoàn toàn bùng nổ! Tích tắc hai đầu quyền tiếp xúc vào nhau, Ngay cả không khí xung quanh cũng bị chấn xao động một vòng gợn sóng mắt thường gần như có thể thấy được!

Thân hình hai người ngay lập tức lay động một thoáng, Kỳ Mộc Yên Đắc lùi về phía sau một bước mới đứng vững thân hình.

Tiểu Dã Tam Mộc bỏ trường kiếm Cường Tử ném sang ra làm hai, thanh trường kiếm bình thường này mất đi nội kinh quán chú vào của Cường Tử rồi cuộc chống đỡ không nổi Thôn Chính yêu đao, bị một đao của Tiểu Dã Tam Mộc bổ thành một đám nát vụn. Tiểu Dã Tam Mộc phóng lên phía trên, tay trái hướng về phía sau thu lại ba vòng nguyệt hoa để ở sau lưng mình, một đao của gã trảm về phía đầu Cường Tử!

Một tiếng va chạm giòn tan, Cường Tử dùng đao găm chống đỡ Thôn Chính yêu đao. Cổ tay Cường Tử hạ thấp xuống, đao găm cứng như thép trong tay cũng đón đỡ không nổi sự sắc bén của yêu đao!

Trong lòng Cường Tử lạnh như băng, không có một món binh khí vừa tay quả nhiên khó thể nào chống đỡ thần binh trong tay đối phương. Bây giờ mặc dù đối phương là ba người liên thủ, nhưng ngoại trừ Tiểu Dã Tam Mộc hai người khác cũng chút tự giữ thân phận cho nên sự phối hợp giữa ba người cũng không phải tốt lắm. Cường Tử tuy rằng lấy một chọi ba nhưng vẫn có thể chống cự được áp lực.

Ngược lại uy hiếp từ yêu đao của Tiểu Dã Tam Mộc càng lớn hơn.

Nếu như trong tay giờ này có một món binh khí tốt...

Cường Tử ở trong lòng thở dài một tiếng cảm thán, hần lách mình thoát ra khỏi lượn một vòng tròn lớn hò hét nhào người qua ba vòng nguyệt hoa. Sau đó nhẹ nhàng bay lên một quyền đánh vào ngực Đông Nguyệt

Tu Nam. Đông Nguyệt Tu Nam xê dịch một bước lui về phía sau, Kỳ Mộc Yên Đắc chen ngang sang lần nữa đối quyền với Cường Tử đánh trúng vào nhau.

Lần này hai bên liều mạng ra xuất ra lực bùng phát càng kinh người, quần áo phần thân trên của hai người đều bị quyền phong lay động phần phát. Khói bụi trên mặt đất trong vòng phạm vi hai ba thước xung quanh bị khuấy động bay lên tản ra bốn phía, uy lực một quyền có thể thấy ra sao!

Lần này đầu vai Cường Tử lay động mấy cái, thân hình theo đó lui về phía sau hai bước mới đứng vững được. Mà Kỳ Mộc Yên Đắc lui về sau vừa đúng năm bước, khác biệt về mặt nội kinh của hai người từ trong đó thể hiện ra ngoài. Sau khi thân hình ổn định Kỳ Mộc Yên Đắc không khỏi nhú lại, gã dường như là thở dài một hơi, giơ tay rút ra trường đao hơn một mét năm từ sau lưng!

Xoạt!

Cường Tử mới vừa đứng vững, một vòng nguyệt hoa từ trên đầu vai của hắn xẹt qua mang theo một vòng huyết hoa!

Ánh mắt Cường Tử lay động!

Hắn tại chỗ lẳng không bay lên, đao găm bay múa chống đỡ hai vòng nguyệt hoa khác. Hắn giống như một con hùng ưng vỗ cánh, phi thân đánh về phía sau không chế nguyệt hoa Tiểu Dã Tam Mộc đánh lên mình!

Tiểu Dã Tam Mộc trở tay một đao bổ về phía Cường Tử, Cường Tử ở giữa không trung vận người ngay lập tức tránh khỏi đao phong sau đó đao găm đâm về phía trước. Dao găm vạch ra một đường vòng cung quỹ dị xuất hiện bên hông Tiểu Dã Tam Mộc. Một tiếng xoạt vạch ở trên đầu vai Tiểu Dã Tam Mộc ra một vết máu thật dài!

Tiểu Dã Tam Mộc đau phải hé miệng ra, gã xoay tay một đao chém trên đao găm. Một tiếng nứt vỡ giòn tan, đao găm của Cường Tử cũng bị một đao của Tiểu Dã Tam Mộc chém gãy!

Hai món binh khí đều bị huỷ mất, áp lực Cường Tử đối mặt tức thì lớn hơn!

Hắn liều mạng đón đỡ một quyền của Kỳ Mộc Yên Đắc, mượn nhờ uy lực một quyền này bay ngược về phía sau. Mượn lực bay ra khỏi cuộc chiến, Cường Tử nhìn ba đối thủ trong lòng theo đó cảm thán một hồi.

Lấy một chọi ba, quả nhiên rơi vào hạ phong.

Hơn nữa trong tay ba người đối phương đều có binh khí sắc bén dị thường. Hắn như hôm nay hai tay trống trơn một trận chiến này đánh tiếp như thế nào đây? Nói thật, ngoại trừ Đông Nguyệt Tu Nam xứng với danh hiệu cao thủ Kim Bảng thực sự, hai người kia cũng có đủ thực lực liều mạng một lần cùng cao thủ Kinh Bảng phân cao thấp. Cường Tử đối mặt với ba đối thủ cường đại như vậy đã giữ vững không ngã thời gian dài như vậy đúng là không dễ dàng, hơn nữa từ khi bắt đầu đến bây giờ Cường Tử đều không có ăn nhiều thiệt thòi đã khiến cho ba võ giả Đông Doanh trong lòng kinh ngạc không nói nên lời.

Mà ngay cả Đông Nguyệt Tu Nam cũng không khỏi trong lòng tự hỏi, nếu như mình đối mặt ba đối thủ vậy đánh như thế này có thể giống như Cường Tử tiến thoái tự nhiên không chút hoảng loạn hay không?

Chính gã cũng không biết đáp án, chỉ có điều trong lòng của gã cũng không có phần tự tin này.

Cường Tử hít thật sâu một hơi, rốt cuộc vẫn phải vận dụng tới tốc độ cực hạn. Lần đầu tiên dùng tốc độ cực hạn là cuộc chiến ngoài ý muốn lần đó với Yêu Ma. Khi đó Cường Tử vẫn không thể hoàn toàn phát huy ra uy lực tốc độ cực hạn, ngược lại bởi vì phản chấn của nội kinh mà bị thương không nhẹ. Hôm nay cách lúc đó hơn một năm, Cường Tử tự mình cũng không biết nếu như lần nữa toàn lực vận dụng tốc độ cực hạn, sẽ còn có phản chấn ngược lại như vậy hay không.

Nhưng bây giờ đã không còn thời gian cho hắn do dự không quyết nữa rồi, tình huống bây giờ là cuộc chiến sinh tử.

Hắn hít thở thật sâu lần thứ nhất sau đó hai mắt sáng bừng lên, chân phải đạp mạnh một cái trên mặt đất!

Xoạt!

Mặt xi măng cứng rắn bất ngờ bị hắn đạp ra một cái hố to!

Ba người bọn Đông Nguyệt Tu Nam chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, sau một hồi hoảng hốt nháy mắt đã mất đi bóng dáng Cường Tử!

Đúng lúc này, một loại cảm giác nguy hiểm mang tính bản năng cứu Đông Nguyệt Tu Nam lần thứ nhất, gã theo đó nâng song đao lên phòng ngự ở trước ngực mình. Mới vừa hoàn thành phòng ngự một luồng sức mạnh bùng nổ cực đại ập đến nằm ở cách trước ngực gã không xa khiến cho gã gần như giữ không được song đao. Hồ khẩu hai tay của gã cùng lúc bị chấn ra một đường vết thương nhỏ, máu từ trong vết thương chậm rãi chảy ra.

Sức mạnh cực đại sau khi đánh vào Đông Nguyệt Tu Nam đẩy hắn ra ngoài ba mét, gã cắn răng mới chống chọi được với một quyền thể như sấm sét này của Cường Tử!

Thực ra đây cũng không phải nội kinh Đông Nguyệt Tu Nam không bằng Cường Tử bùng phát ra tốc độ cực hạn, mà là bởi vì tốc độ Cường Tử quá nhanh gã căn bản cũng không có nhìn thấy đòn tấn công của Cường Tử! Trong lúc vội vã ngăn địch, khó tránh khỏi không thể toàn lực vận chuyển nội kinh!

Cường Tử biết tốc độ cực hạn của mình sau khi bùng phát ra giữ được thời gian không nhiều, cho nên sau khi một kích không có đánh ngã Đông Nguyệt Tu Nam mượn lực phản chấn nâng tốc độ lên lần nữa. Hắn đã giống như quỷ ma lần nữa biến mất không dấu vết. Sau đó bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng Kỳ Mộc Yên Đắc!

Trong ba người kể về thực lực quả thật Kỳ Mộc Yên Đắc cũng không một kẻ yếu nhất trong đó, nhưng gã lại là một người hiểu Cường Tử ít nhất. Cho nên bị kích nhất định xuất hiện ở trên thân người không có chuẩn bị gì. Ngay khi Cường Tử thành linh xuất hiện ở sau lưng gã, gã bất ngờ không có cảm giác được!

Cường Tử ở thời khắc này đoán trước được thắng lợi của mình!

Đầu quyền của hắn giống như một quả tạ rơi xuống! Chiến lực bùng phát ra toàn thân, Cường Tử một quyền đánh ra trên lưng Kỳ Mộc Yên Đắc!

Mãi đến khi sau lưng một luồng sức mạnh cực đại khó có thể chống đỡ nổi vang, Kỳ Mộc Yên Đắc mới phát hiện nguy hiểm cận kề. Lực tấn công xuyên thủng thân thể của gã ngay lập tức đánh nát nội tạng của gã, xương cột sống của gã trong nháy mắt này bị sức mạnh khủng bố trên đầu quyền Cường Tử đánh thành bột mịn.

Nội tạng nứt ra, trái tim cũng không may mắn nghi ngờ bị lực đầu quyền chấn vỡ!

Nhưng Kỳ Mộc Yên Đắc là cao thủ đệ nhất trong thanh niên đời này của nhãn giả phái Y Hạ, gã có thể đứng ở vị trí này bởi vì gã có đủ thực lực tuyệt đối như vậy!

Ngay lúc gã gặp phải trọng kích, gã bất ngờ làm ra động tác khiến cho mọi người khiếp sợ!

Gã bất ngờ thay đổi hướng trường đao trong tay, bởi vì thân đao quá mức to dài, gã giơ tay nắm lấy giữa thân đao sau đó không may do dự nhắm ngay ngực mình đâm vào!

Dưới sự tấn công một quyền đánh ra của Cường Tử, trường đao của gã cắm thẳng vào ngực của mình thế như chẻ tre xuyên qua ngực của gã, sau đó gần như tốc độ không giảm chút nào về phía Cường Tử sau lưng gã!

Cường Tử không đoán trước được Kỳ Mộc Yên Đắc không ngờ hung hãn như thế, hắn trong lúc một chiêu đâm thủ khó tránh khỏi hết sức đắc ý. Nhưng chính ngay giữa lúc nguy hiểm cận kề đó, đao Kỳ Mộc Yên Đắc đã xuyên qua!

Xoạt!

Mũi đao sắc bén đâm vào ngực Cường Tử!

Tích tắc kia khi đao bén đâm vào cơ thể Cường Tử cũng đưa ra phản ứng. Hắn điểm dưới chân một cái thân thể bay ngược về phía sau, nhưng cho dù là như vậy, mũi đao Kỳ Mộc Yên Đắc vẫn đâm vào thân thể của hắn dài quá một tấc.

Nếu thêm một phân nữa, đao này chắc chắn đâm vào tim Cường Tử.

Cùng lúc Cường Tử nhảy về phía sau, thân thể Kỳ Mộc Yên Đắc đã tan nát cũng bay về phía trước. Tư thế của gã cực kỳ quỷ dị thê thảm, hai tay nắm trường đao của mình, mà đao xuyên qua từ trên ngực gã! Sau lưng gã hoàn toàn nát bấy, xương cột sống vặn cong thành một dạng thảm liệt, còn có mấy cây xương sườn trắng hếu từ sau lưng đâm qua lộ ra bên ngoài.

Khi Cường Tử đứng vững thân hình, xác Kỳ Mộc Yên Đắc bị Cường Tử và hợp lực của chính gã giết chết cũng nặng nề rơi xuống đất!

Cường Tử cúi đầu nhìn xuống, trên ngực của hắn một đường vết thương cực lớn dài khoảng chừng mười mấy phân máu theo đó chảy ra bên ngoài. Quần áo trên ngực bị phá ra một lỗ lớn, da thịt bị cắt rời lòi ra ngoài, độ sâu của vết thương khiến người ta líu lưỡi.

Cường Tử hô hấp thực sâu một lần, không để ý tới vết thương cực lớn đã gần như xé nát lồng ngực của hắn ra. Điểm mạnh dưới chân một cái, hắn lần nữa vận dụng tốc độ cực hạn!

Tiểu Dã Tam Mộc chỉ run rẩy một thoáng nháy mắt bình tĩnh trở lại, gã biết rõ bây giờ cũng không phải lúc xao nhãng. Cường Tử không hề mấy may che giấu bùng phát ra tốc độ khiến con người khiếp sợ, điều này khiến cho trong khoảng thời gian ngắn gã rất khó đón nhận. Hơn nữa Đông Nguyệt Tu Nam và Kỳ Mộc Yên Đắc trước sau trúng chiêu, Kỳ Mộc Yên Đắc ngay lập tức bị Cường Tử một kích đoạt mạng, thế cuộc bây giờ đã không còn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối nữa rồi.

Tay trái run lên mạnh liệt, vòng nguyệt hoa thứ tư bỗng nhiên xuất hiện!

Trên mắt hắn trông thật dữ tợn, sau đó lực phát ra mạnh liệt, vòng nguyệt hoa thứ năm cũng theo đó chớp loé đi ra!

Ngũ luân nguyệt hoa xoay tròn tạo thành hình một trận hình phòng ngự cực lớn, trong vòng chu vi bốn mét đều nằm ở bên trong phạm vi khống chế của Ngũ luân nguyệt hoa.

Năm cái ánh trăng tàn khuyết, hợp thành phòng ngự có thể gọi là hoàn hảo.

Vừa lúc đó, Tiểu Dã Tam Mộc lần nữa bị chuyện phát sinh trước mắt kinh hãi khắc ghi thật sâu!

Gã mới đưa Ngũ luân nguyệt hoa ra sử dụng hoàn thành phòng ngự, Đông Nguyệt Tu Nam đã gặp phải sự tấn công đột ngột mà đến của Cường Tử!

Lần này Cường Tử không ngờ dám lấy mạng đối mạng!

Khi khói bụi tản ra, xuất hiện ở trong tầm mắt của Tiểu Dã Tam Mộc là một bức ảnh thảm thiết đến tận cùng.

Nhật đao của Đông Nguyệt Tu Nam đâm xuyên qua ngực trái của Cường Tử, mũi đao dài hơn một thước có một nửa lộ ra sau lưng Cường Tử, cũng không biết gã như thế nào nắm được quỹ tích vận hành tốc độ cực hạn bùng phát ra của Cường Tử, hơn nữa một đao làm Cường Tử bị thương nặng.

Mà quyền phải của Cường Tử, đã phá nát lồng ngực Đông Nguyệt Tu Nam!

Sau lưng Đông Nguyệt Tu Nam, một nắm tay máu me bê bết nắm chặt một quả tim đã nát bấy không nhìn ra được!

194. Chương 194: Võ Tim

Trần Tử Ngư quỳ gối trước cửa sổ, nàng một tay nắm lấy khung cửa sổ, bởi vì dùng sức quá mức đốt ngón tay đã biến thành màu trắng. Sắc mặt của nàng trắng như tuyết, răng cắn môi thật chặt, một vệt máu từ trên khoé môi lần dài xuống. Vệt máu trên khuôn mặt của nàng trắng bệch đến dọa người kia, ai nhìn thấy cũng giật mình!

Đôi mắt của nàng mở thật to, nhìn Cường Tử và gã đàn ông Nhật Bản mặc bộ Ki-mô-nô kia ngoài cửa sổ dùng mạng đối mạng với nhau. Nàng nhìn thấy sau lưng Cường Tử lộ ra một đoạn trường kiếm trên lưỡi kiếm dính đầy máu tươi. Nhìn thấy máu kia từ sau lưng Cường Tử chảy xuống mặt đất, nàng thậm chí có thể thấy rõ ràng từng giọt máu kia trên mặt đất.

Huyết kia thể nào đỏ tươi như vậy, cũng giống như màu máu trên khoé môi của nàng khiến cho người ta đau lòng.

Thân thể Trần Tử Ngư không ngừng run rẩy, nàng đã không cách nào khống chế được thân thể của mình, bả vai thon gầy của nàng thời khắc này càng có vẻ tiêu điều, thật giống như một con thuyền nhỏ ngoài xa trong biển rộng mênh mông. Nàng cố gắng khiến cho mình không khốn, không được khóc, không được để cho nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt. Nàng cố gắng khiến cho mình không phát ra âm thanh, cho nên nàng cắn nát môi.

Nàng không phải sợ lên tiếng khiến cho mấy người Nhật Bản bên ngoài chú ý mà liên lụy đến mình, nàng là sợ những người kia phát hiện mình từ đó mà dùng mình để kiểm chế Cường Tử.

Nàng nhìn thấy lưng Cường Tử nát bấy nhưng vẫn cứng cỏi, thân ảnh kia tuy rằng không cao lớn nhưng đồ sộ như núi.

Nàng biết rõ với thân thủ Cường Tử muốn tự mình thoát thân cũng không phải việc gì khó, mà tên con trai quật cường giống như một khối đá trong sa mạc Gobi kia ngược lại lần này đến lần khác không chạy đi là vì cái gì? Tại sao?

Nàng biết rõ Cường Tử một khi tự mình rời đi, vậy nàng sẽ sa vào tay trở thành đồ chơi của mấy tên bên ngoài kia.

Nàng rất muốn Cường Tử vứt nàng lại không cần để ý một mình chạy đi, nàng rất muốn Cường Tử là một tiểu nhân ham sống sợ chết, nàng rất muốn Cường Tử đối với nàng căn bản không có một chút bần khoản nào, nàng rất muốn Cường Tử và nàng là những người hoàn toàn xa lạ không hề quen nhau.

Nàng biết rõ rất rõ hết thảy chẳng qua là hy vọng cao xa của nàng, ngay cả Cường Tử chẳng thém ngó ngang tới nàng cũng chỉ là hy vọng xa vời. Bởi vì nàng biết rõ Cường Tử là hạng người gì, là đàn ông như thế nào! Điều nói đàn ông lòng như sắt đá, có chết cũng đứng thẳng! Nhưng Cường Tử tại làm sao không thể tâm địa lạnh lẽo đối với nàng? Nàng có lẽ không biết, trong lòng Cường Tử thật giống như sắt thép, đó là một phần không rời không bỏ người thân cận của mình!

Bóng lưng của nàng tiêu điều, nhưng thần sắc kiên nghị!

Nàng không biết Cường Tử một mình có thể tiếp tục gánh vác được không, nhưng nàng biết rõ một khi Cường Tử thật sự đánh không được nữa, vậy mình sẽ không may do dự bay hắt người ra từ cửa sổ điu hắt bỏ chạy. Có lẽ đó cũng không phải lòng dạ lấy cái chết báo đáp ân tình yêu mến gì, chỉ là chấp niệm trong lòng vì người đàn ông kia đã vào tận xương tủy!

Cho nên hấn không lựa chọn trốn tránh, dù là trong lòng nàng sợ hãi không ngừng run rẩy nàng cũng không có nhắm mắt lại. Nàng muốn xem gã đàn ông tên gọi Lâm Cường kia sống hay là chết, sau đó quyết định mình sống hay là chết. Giờ khắc này, nàng đặt hết số mạng của mình ở trên người đàn ông huyết chiến ngoài cửa sổ kia.

Gã đàn ông đã sớm không còn tình cảm, gã đàn ông không tự biết rằng ngược lại đã đứng vững như núi trong lòng rất nhiều người kia!

Cường Tử nhìn chăm chú đôi mắt Đông Nguyệt Tu Nam, ánh mắt của hấn lạnh nhạt không có một chút mây may lay động cảm xúc nào. Hấn thậm chí nhếch môi khẽ cười, một dòng máu từ trong khoé môi hấn chảy xuống.

Hấn chăm chú nhìn đối thủ của mình, nhìn chăm chú đối thủ một năm trước đây đã từng một lần đại chiến nhưng chưa quyết định thắng bại của mình. Có lẽ lần đầu tiên khi hai người gặp nhau đã có ý định không thể cùng chung sống chết, có ý định không phải anh chết thì là tôi tiêu vong. Vận mệnh của cả hai ở thời khắc này giao kết lại chỉ có một vạch nhìn thấy rõ ràng, đó chính là dùng mạng đánh nhau!

Đông Nguyệt Tu Nam chậm rãi cúi đầu xuống nhìn lồng ngực mình, trên vị trí trái tim phía bên trái lồng ngực của gã cầm một cánh tay, cánh tay thuộc về địch nhân của gã!

Nhìn không thể tưởng tượng nổi cánh tay kia chậm rãi từ trong ngực chính gã rút ra, nhìn máu như một dòng suối kia phun ra ngoài, nhìn trên cánh tay bằng da bằng thịt (chỗ lộ ra da thịt) của người kia dính đầy máu tươi còn nóng của mình.

Sau đó.

Gã thấy được trái tim của chính gã.

Trái tim của gã ở trong tay kẻ địch, trái tim đã bị phá nát không thể nhìn rõ.

Sắc mặt Cường Tử trắng bệch như tờ giấy, lông mày hấn bởi vì đau đớn theo đó co giật hai cái. Mà cánh tay xuyên thủng ngực kẻ địch kia vẫn ổn định có lực như trước, thân thể của hắn hứng chịu vết thương nghiêm trọng ngược lại vẫn cố gắng đứng vững không nghiêng ngã như trước!

Trong ánh mắt Đông Nguyệt Tu Nam, gã thấy được trái tim của chính gã bị kẻ địch nắm ở trong tay, sau đó ngay ở trước mặt của gã nắm chặt tay lại!

Xoạt!

Trái tim vỡ vụn như cám giống như bong bóng bị bóp vỡ bay ra bốn phía, có một khối dính ở trên mặt của gã!

Đông Nguyệt Tu Nam ở thời khắc này rốt cuộc biết được, hoá ra vỡ tim, là tuyệt vọng như thế nào.

A!

Đông Nguyệt Tu Nam ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, trong âm thanh gào thét ấy là không cam chịu đó? Là phẫn nộ đó? Là hối hận đó?

Theo cánh tay Cường Tử từ trong ngực của gã rút ra, thân thể của gã giống như mất đi sự khống chế sau một tiếng rống lớn té ngã về phía sau. Gã là một người tự phụ như thế, một tồn tại gần như ở trên đỉnh cao nhất trong giới võ thuật Nhật Bản, lại chết trên tay một người trẻ tuổi vẫn còn chưa có tên tuổi gì ở Hoa Hạ. Gã là không cam lòng, là hối hận, nếu như chính gã từ lúc bắt đầu đã dùng hết toàn lực, kết quả há lại có thể thế này được sao?

Nhưng việc trải qua rồi không có quay lại được cũng không thay đổi được việc đã qua.

Xác của gã ngã ngửa lảo quay một tiếng thật lớn trên mặt đất, ngay cả tro bụi trên mặt đất sạch sẽ trước đó cũng không có bay lên. Đúng như một chiếc lông chim, vừa xinh đẹp vừa chói mắt rơi vào trong biển rộng, cũng sẽ không khuấy động lên bọt biển một tí tẹo nào.

Gã chết không cam lòng, cũng đã không còn sức xoay chuyển trời đất.

Cường Tử chậm rãi xoay người qua tầm mắt ngấm ngay trên mặt Tiểu Dã Tam Mộc, hắn dù đã chịu phải thương thế rất nặng lão đảo muốn ngã, nhưng trong con người kia ý chí chiến đấu thiêu đốt giống như liệt hoả hừng hực ngược lại vẫn dâng trào như trước! Hắn trong tầm mắt kinh ngạc không hiểu thậm chí mang theo ba phần sợ hãi của Tiểu Dã Tam Mộc, giơ tay lên chậm rãi rút Nhật đao cắm ở trên ngực của mình ra.

Huyết hoa tung toé, lòng hấn như đá tảng!

Rút trường đao ra, gương đao chỉ bầu trời!

- Bây giờ, chỉ còn lại có tôi và anh, còn phải xem kết cuộc cuối cùng do ai viết vào sách!

195. Chương 195: Chém!

Trên khoé miệng của hắn đều là máu, ngay cả hàm răng trắng sáng cũng dính tơ máu sền sệt.

Sát ý, thời khắc này làm cho hấn như chiến thần xuống phàm trần!

- Mày là thằng điên!

Tiểu Dã Tam Mộc rống to một tiếng.

Gã khu động mãnh mẽ Ngũ luân nguyệt hoa, tung người đánh về phía Cường Tử!

- Đi chết đi!

Gã như ác quỷ từ lòng đất chui ra, khuôn mặt dữ tợn giết sang! Chỉ là, trong tiếng rống to lửa giận ngút trời kia của gã, là đang che giấu nỗi sợ hãi phát ra từ trong nội tâm của chính gã phải không?

Ngũ luân nguyệt hoa xoay tròn ra một mảng màn sáng, như sông Ngân Hà ở Cửu Thiên trút xuống dưới. Yêu đao trong tay gã bén nhọn sáng chói yêu khí ngút trời, được xưng yêu đao Vạn Nhân Trảm thời khắc này cũng bị sát khí hai người phát xuất ra huyết tinh ở bên trong nó.

Thân thể giáp nát của Cường Tử lay động nhẹ mấy cái, hấn nhìn Ngũ luân nguyệt hoa bay múa tiến đến ánh mắt sáng ngời! Đúng ngay thời khắc này, thân hình hấn đột nhiên thẳng lên!

Máu nường theo thân thể của hấn rơi xuống, giữa trời đêm đẹp thê lương như đoá hoa tàn.

Cường Tử kích phát ra toàn bộ tiềm năng của cơ thể, trong tình hình gặp phải trọng thương như thế này vẫn thi triển tốc độ cực hạn lần nữa! Thời khắc này hấn sớm đã đặt mọi thứ ngoài sinh tử, buồn bã, ở nơi đâu đến?

Trần Tử Ngư nhìn thấy Cường Tử tấn công liều chết lần nữa, một chuỗi nước mắt trong suốt như ngọc rớt cuộc đời không được chảy xuống. Nước mắt sáng long lanh thuần khiết, lướt qua gò má trắng bệch đến không có chút máu hoà với vết máu nơi khoe miệng cùng một chỗ. Hai tay nàng ôm bờ vai của mình, thì thào nói nhỏ.

- Cho tới bây giờ, anh tại làm sao vẫn chưa buông bỏ được?

Buông bỏ.

Hai chữ, mười một nét bút rời rạc.

Thân tình, tình bạn, tình yêu, ai có thể nói buông bỏ nhẹ nhàng?

Trần Tử Ngư hy vọng Cường Tử không cần bởi vì muốn bảo vệ nàng mà chiến đấu liều chết cỡ nào, hy vọng mình không phải phế vật một chút cũng không giúp được hấn cỡ nào, nhưng, nàng ngược lại chỉ có thể tro mắt nhìn hấn vì phần chấp niệm kia mà dứt khoát liều chết!

Trong tầm mắt của nàng, bây giờ vạn vật trong trời đất hết thấy đều không còn màu sắc, trong một mảng trắng toát chỉ có thân hình tàn phá nhưng hiên ngang kia.

Cường Tử bỗng nhiên thẳng lên, hấn ở giữa không trung không ngờ giống như một con chim cất, trong lúc thân hình vận vẹo không ngờ lập tức xuyên qua Ngũ luân nguyệt hoa! Ngũ luân nguyệt hoa đó xoay tròn liên tục gần như không có khe hở, nhưng lại bị động tác nhìn có vẻ lỗ mãng của hấn đột phát thành công! Điều này cũng không phải trùng hợp, cũng không phải Cường Tử đã giết đến mụ mị đầu óc.

Diệp Lạc trước khi đi từng nói với hấn, nếu như muốn phá vỡ Cửu luân nguyệt hoa của đối thủ kỳ thật cũng không phải không có cách nào. Phần lớn số người lúc giao chiến với Cửu luân nguyệt hoa đều tập trung sự chú ý vào quỹ tích vận hành của nguyệt hoa hấn, hy vọng có thể nhìn ra sơ hở gì đó có dấu vết mà lần theo đó đột phá. Nhưng phải biết rõ Cửu luân nguyệt hoa chịu sự điều khiển của con người, một khi vận chuyển ra rồi thật giống như khởi động cơ giới căn bản sẽ không dừng lại, trừ phi người điều khiển dừng nó lại.

Đây là một loại thủ pháp điều khiển vật thể diễn giải ra từ trọng lực học đến mức dễ hiểu nhất, mà mấu chốt trong đó, ở trong tay trái Tiểu Dã Tam Mộc!

Cường Tử từ lúc đối chiến đến nay vẫn luôn quan sát không rời ngón tay của bàn tay trái Tiểu Dã Tam Mộc, mỗi một thúc giục lần nguyệt hoa động tác trên ngón tay không có qua khỏi ánh mắt của hấn!

Nếu như đối địch cùng người khác, từ động tác nhúc nhích nơi bả vai đối phương có thể suy đoán ra chiêu thức tiếp theo của đối phương, điều này cần phải là kinh nghiệm và sự tỉ mỉ cực cao, Cường Tử có đầu đủ sự tỉ mỉ, cũng có kinh nghiệm Diệp Lạc cho hắn.

Đột nhập vào trong nguyệt hoa, thân thể Cường Tử như giao long thẳng về hướng Tiểu Dã Tam Mộc!

Tiểu Dã Tam Mộc rõ ràng kinh hãi, gã không tin được Cường Tử không ngờ có thể từ trong khe hở hẹp đến đường ấy xông qua. Chỉ là tuy rằng kinh ngạc, gã lại không có mất đi lý trí. Tay trái cong lên, Ngũ luân nguyệt hoa từ sau lưng Cường Tử chém trở về phía đầu Cường Tử, mà yêu đao trong tay phải gã vạch ra một đường vòng cung thẳng đến cổ họng Cường Tử!

Cường Tử dù thi triển ra tốc độ cực hạn, nhưng bởi vì vết thương nghiêm trọng trên cơ thể đã có thể có dấu vết để mò theo. Tiểu Dã Tam Mộc một đao chém về phía cổ họng của hắn, mà hắn không ngờ không hề trốn tránh!

Xoạt!

Tay trái vụt sang nâng lên đỡ yêu đao bảo vệ cổ họng Cường Tử, mũi đao đâm vào trong lòng bàn tay xuyên ra khỏi mu bàn tay!

Cường Tử ánh mắt run rẩy.

Tay trái hắn lật ngược, ngay lập tức dùng tay kẹt cứng ngắt yêu đao của Tiểu Dã Tam Mộc!

Nhật đao trong tay Cường Tử chém mạnh xuống. Một tiếng xoạt! Tay trái Tiểu Dã Tam Mộc bị hắn chặt đứt đến tận cổ tay!

A!

Tiểu Dã Tam Mộc rống đau một tiếng, sau đó rút yêu đao trở về, quét ngang về phía cổ của Cường Tử, tay trái Cường Tử bị đâm xuyên qua một lỗ lớn, nhưng ngược lại chém rụng tay trái khổng lồ chế nguyệt hoa của Tiểu Dã Tam Mộc!

Cường Tử toàn lực vùng múa Nhật đao đánh vào yêu đao của Tiểu Dã Tam Mộc, một tiếng vang lớn, cứng rắn sắc bén như Nhật đao không ngờ cũng ngăn cản không được sự sắc bén chứa đầy máu tanh của Thôn Chính yêu đao!

Nhật đao bị chém làm hai đoạn!

Cường Tử lui nhanh về phía sau hai bước, nhìn Nhật đao chỉ còn lại một nửa trong tay không khỏi có chút tiếc nuối, nếu như có thể có một món binh khí đủ để chống lại yêu đao, lần mạo hiểm đột nhập này có thể một lần thành công. Đáng tiếc, ngay cả Nhật đao của Đông Nguyệt Tu Nam cũng không phải đối thủ của Thôn Chính yêu đao!

Thân thể lay động một hồi, Cường Tử mất máu quá nhiều giờ này thật sự lão đảo muốn ngã ngửa.

Tiểu Dã Tam Mộc liếc nhìn cổ tay bị đứt của mình, gã rống giận một tiếng múa may yêu đao lần nữa giết sang. Trong ánh mắt đầy dẫy màu đỏ như máu tươi của gã, yêu đao trong tay của gã mang theo một luồng máu tươi đâm thẳng vào đầu Cường Tử!

Cường Tử cắn răng lùi lại, nhưng thời khắc này thân thể của hắn đã nhanh mất đi khống chế. Cơn đau cực đại gần như xé rách thần kinh của hắn, mà hắn cho dù nghị lực mạnh hơn nữa cũng ngăn cản không được sự sụp đổ hoàn toàn của thân thể.

Đúng lúc này!

Một tiếng gào to vang lên:

- Lâm Cường! Đón kiếm!

Một đường sáng lưu chuyển mang theo khí thế khiến người ta không dám nhìn thẳng như tia chớp bay tới, một đạo quang mang như sao chói chói mắt kia thậm chí chiếu sáng khuôn mặt Tiểu Dã Tam Mộc và Cường Tử.

Tay phải Cường Tử duỗi ra đón lấy một đạo ánh sáng lưu chuyển nhanh chóng mà đến kia, sau đó không chút nghĩ ngợi múa may vật lạ như ngàn đốm ánh sáng trong tay đón đỡ yêu dao của Tiểu Dã Tam Mộc!

ĐƯƠNG!

Sau một tiếng giòn tan vang lên, mọi vật yên tĩnh!

Hai người Cường Tử và Tiểu Dã Tam Mộc mặt đối mặt đứng bất động, trong con ngươi hai người đều có một loại thẳm thiết không thể tưởng tượng được. Cường Tử theo đó cúi đầu xuống nhìn vật lạ trong tay, mà khoé miệng Tiểu Dã Tam Mộc co giật mấy cái nhưng cuối cùng không nói ra được một chữ nào.

Rắc!

Yêu dao trong tay Tiểu Dã Tam Mộc không biết tại sao bị gãy!

Một đường máu đỏ tươi từ trên cổ Tiểu Dã Tam Mộc dần dần thấy rõ, gã khó khăn ngẩng đầu muốn sờ cái cổ của mình, tay mới gơ lên nửa đường đầu lâu của gã lật ngược rơi về phía sau.

Xoạt!

Không có đầu trên cổ, máu phun ra như suối!

Cường Tử trong màn mưa máu ngưng thần nhìn binh khí trong tay của mình, đây là một thanh trường kiếm ánh sáng chói mắt mũi kiếm như nước mùa thu trong leo lẻo. Trên thân kiếm cổ phát ra xung quanh một loại khí tức khiến cho lòng người sinh ra tín ngưỡng, ở chỗ đài kiếm có hai chữ nhỏ loại cổ triện, Cường Tử lơ mơ nhận ra được đó là Trảm Lô!

196. Chương 196: Là Cái Gì, Xúc Động Tận Đáy Lòng À?

Ngay khi Cường Tử mở trừng hai mắt, cảm giác đầu tiên của hắn chính là chói mắt. Tầm mắt của hắn có chút không rõ ràng hoàn toàn không thể thích ứng ánh sáng, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh sương mù màu trắng. Loại trạng thái này duy trì thật lâu mới dần dần khôi phục lại. Đợi khi có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trước mắt, một loại đau đớn cực đại nhức mỏi đến gần như ngăn cản không được nữa trên thân thể mới thể đến hưng hân xuyên qua tứ chi bách hài.

Hắn nhin không được thấp giọng rên rỉ một tiếng, trên dưới toàn thân không một chỗ nào không đau. Hắn thậm chí cảm thấy thân thể của mình nát bét, bầm dập, không có chỗ nào lành lặn.

Hắn cảm thấy sọ não của mình dường như muốn vỡ ra, trong não giống như một bầu nước lắc qua lắc lại dường như tùy lúc đều có thể lật ngửa, mà càng thêm đau khổ thấm đến xương tuỷ chính là khát nước, trong cổ họng có một luồng lửa đang thiêu đốt.

Hắn nhận ra mình nằm ở trên giường, một chiếc giường rất sạch sẽ. Vật bài trí trong phòng rất quen thuộc, chỉ là bởi vì trong đầu mơ mơ màng màng nhìn không rõ ràng đây là chỗ nào. Cho đến khi hắn chuyển động khó khăn cần cổ một chút nghiêng đầu qua cũng trời dấy một cơn đau thấu tim khắp toàn thân. Đập vào khoé mắt chính là một mái tóc đen bóng, còn có một mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi. Lúc này hắn mới biết được, hoá ra nơi đây là nhà của mình.

Mùi hương này dường như có tác dụng an thần, Cường Tử theo đó hít một hơi thật sâu.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, hoá ra là Trần Tử Ngư nằm sấp ở bên giường đang ngủ. Nàng như ngủ rất không thoải mái, hô hấp dồn dập thân thể còn thỉnh thoảng run rẩy nhẹ, hắn là trong mộng có thứ gì đó dọa cho nàng sợ hãi.

Nơi đây là phòng ngủ của nàng sao? Trách sao mà thơm như vậy.

Cường Tử theo phản xạ muốn vươn tay ra trấn an một chút đầu vai không ngừng run rẩy của Trần Tử Ngư, nhưng hắn vừa nhúc nhích đã làm cho vết thương đau nhức hắn mở miệng rên nhẹ. Cường Tử cười tự giễu,

cơn đau này không ngờ mang đến cảm giác lần đầu tiên không phải đau khổ mà là ba phần vui sướng nhỏ nhoi cho hắn, đó chính là sống sót thật là tốt.

Nhìn Trần Tử Ngư trong cơn mê ngủ, Cường Tử bỗng nhiên sinh ra mấy phần đau lòng.

Trong căn biệt thự to lớn như thế này, bây giờ chỉ có mình và cô gái này làm bạn với nhau. Hắn hồi tưởng tỉ mỉ một chút lập tức phản bác ý niệm trong đầu này, bởi vì hắn nhớ lại thời khắc sau cùng chiến đấu cùng Tiểu Dã Tam Mộc thân binh Trảm Lô Kiếm từ trên trời rớt xuống kia. Nếu như không có thanh cổ kiếm kia, chỉ sợ kẻ chết chính là mình.

Nói cách khác, Cừu Thiên cũng ở nơi này!

Cường Tử nhướn mắt lên rà soát một chút, trong căn phòng chỉ có hắn và Trần Tử Ngư hai người.

Bỗng, một món đồ thu hút sự chú ý tầm mắt của Cường Tử.

Cổ kiếm Trảm Lư!

Thanh thượng cổ thần binh kéo Cường Tử từ Quý Môn Quan trở về này đang nằm yên tĩnh ở bên người Cường Tử, không có vỏ kiếm che, cổ kiếm Trảm Lư yên tĩnh tường hoà, không có một chút loại sắc bén lộ ra ngoài lúc giao thủ với Tiểu Dã Tam Mộc kia. Cường Tử nhớ lại đúng lúc ấy thanh kiếm này phát tán ra xung quanh một loại ánh sáng lưu chuyển khiến cho lòng người sinh kính ngưỡng đó, như sao băng rơi xuống từ ngoài bầu trời rơi vào trong tay mình.

Lúc ấy thần uy Trảm Lư Kiếm khí thế lẫm liệt không thể chống đỡ, mà bây giờ nằm yên tĩnh ở chỗ này, lại làm cho người có một loại cảm giác an bình ôn hoà.

Cường Tử muốn giơ tay vuốt ve thanh kiếm kia, tay mới nâng lên một chút toàn thân đã đau khó thể nào chịu được. Trong lồng ngực hít thở không thông, hắn cảm giác trong cổ họng ngọt nhện không được ho khan vài tiếng, một vết máu từ trong khoé miệng chảy ra lần nữa.

Thân hình Trần Tử Ngư run rẩy một thoáng lập tức bình tĩnh, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Cường Tử. Vết đỏ thắm trên khoé miệng kẻ kia vừa vặn bị nàng nhìn thấy rõ ràng. Nàng cảm thấy chính mình thời khắc này tê dại trong lòng. Đau đến nàng khó thể tự kiềm chế được. Trên gương mặt trắng bệch của Cường Tử mang theo nét mệt mỏi nặng nề, hắn thật sự mệt lắm rồi.

- Anh tỉnh rồi sao?

Trần Tử Ngư vén một chút mái tóc có chút rối bởi trên trán của mình che giấu quan tâm lo lắng trong con người đối với hắn, nàng không biết tại làm sao trong nội tâm của mình vẫn luôn sợ hãi khi đối mặt với Cường Tử, sợ hãi bị hắn nhìn thấy rõ mọi thứ của mình, từ vẻ bên ngoài cho đến nội tâm.

Cường Tử nhắc không nổi tay, nhằm lúc Trần Tử Ngư lau dọn vết máu chảy ra ở khoé miệng của mình. Sắc mặt hắn cũng tiêu tụy trắng bệch, trong ánh mắt đầy đặc tơ máu. Thần sắc nàng lại bình tĩnh khác thường, phụ nữ trời sinh sợ hãi đối với máu tanh ngược lại dường như không có chương ngại gì đối với nàng. Động tác của nàng vô cùng nhẹ nhàng mềm mại, thật giống che chở một món bảo bối trân quý có thể sánh được với tính mạng của mình.

- Hắn tôi hỏi cô như vậy mới đúng.

Cường Tử khẽ cười nói.

Hắn nói:

- tôi dậy sớm hơn so với cô.

Hắn nhìn đôi mắt Trần Tử Ngư nói:

- Nhưng tôi biết rõ, cô ngủ khăng định muộn hơn nhiều so với tôi.

Trong ánh mắt Trần Tử Ngư có một tia bối rối thoáng qua, trên má trắng bệch cũng có một nét ửng hồng lặng lẽ lộ ra. Dù rằng rất nhạt, nhưng càng có vẻ nàng thời khắc này thanh tú thoát tục. Ban đầu uỷ mị, là có thể giữa lúc không để ý thanh khiết như thế này rất động lòng người.

Nàng không hề trả lời Cường Tử, mà là cầm một chén nước sau đó đặt nhẹ nhàng đặt ở bên miệng hắn. Cường Tử cảm kích liếc nhìn cô gái khéo léo hiểu lòng người này, lần đầu tiên trong đời được một phụ nữ xinh đẹp mớm nước uống cảm giác sao mà không kinh diễm cho được, nhưng mà vẫn bình đạm thân thiết.

Khắc khặc!

Cường Tử sau khi uống xuống một ngụm nước ngực tê rần, nhin không được ho khan lên. Trần Tử Ngư chợt mất đi dáng vẻ ung dung kiên cường chống đỡ trước đó, nàng bối rối dùng tay lau sạch nước và máu trộn lẫn với nhau ở khoé miệng Cường Tử, trong đôi mắt nổi bất an và áy náy thật nhiều còn có sự đau lòng Cường Tử có thể đọc được.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Trần Tử Ngư không ngừng nói ba chữ này.

Cường Tử nằm ở trên giường bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác muốn ôm ấp cô gái này. Suy nghĩ này đến thật là đột ngột, chưa cho Cường Tử một chút chuẩn bị kháng cự. Lúc hắn sinh ra cảm giác này, muốn hối hận đã muộn không kịp nữa rồi. Hắn không cách nào phủ nhận bản thân xúc động muốn ôm nàng, nếu như hắn có thể nâng tay lên hắn nhất định sẽ làm như vậy, hơn nữa còn ôm thật chặt.

Nhưng đáng tiếc chính là, hắn không làm được.

- Không liên quan tới cô, cô không cần phải xin lỗi.

Cường Tử áp chế cơn kích động không biết từ đâu mà tới trong lòng hết sức giữ giọng nói bình thản.

Trần Tử Ngư sau khi nghe được câu nói này thân thể bỗng nhiên cứng đờ, lập tức nàng dùng tay đang lau cằm cho Cường Tử cứ như vậy dừng lại ở đó, nét mặt của nàng trở nên cứng đờ. Một lát sau, có lẽ chỉ vài giây đồng hồ, có lẽ là một thế kỷ, nàng lộ nét cười sầu thảm lập tức thu tay của mình về.

Một giọng nói vang lên trong lòng của nàng, đúng vậy a, trong mắt, trong lòng hắn, mình là một người không may mắn có chút quan hệ nào với hắn! Hắn tha mình, cứu mình, liều mạng bảo vệ mình, có lẽ chẳng qua là đạo nghĩa trong lòng hắn. Mặc kệ là người có phải Trần Tử Ngư hay không, dù là đối lại bất kỳ người nào khác có quan hệ với hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ liều mạng như vậy a.

Trần Tử Ngư chán nản ngồi ngã ra ở ghế bên mép giường, dường như trong nháy mắt bị hút sạch sức sống. Đã từng, cuộc sống của nàng giống như một con thuyền nhỏ trôi nổi không mục đích trên biển rộng, phiêu bạt ở một nơi nào đó mà không có phương hướng và bến bờ. Đã từng, cuộc sống của nàng dù là hèn mọn vẫn kiêu ngạo phần thuần khiết kia trong lòng của mình, dù những gì gian khổ xảy ra trong quá trình đó. Đã từng, kiên trì nỗ lực của nàng để chính nàng sống cuộc sống thoải mái vì chính mình, vẫn sẽ biết cất bước gian nan ngay cả bản thân cũng không tránh khỏi bị lừa lọc dối trá.

Bây giờ, nàng hoá ra phát hiện ở nơi khốn khổ nhất mới thấy được bến bờ, ngược lại cập bờ cũng không cập bờ được.

Bến bờ kia, thì ra không thuộc về mình.

Nỗi bi thương chết ở trong lòng rồi sao?

Trần Tử Ngư khẽ lắc đầu, nàng đứng lên sửa lại mái tóc của mình sau đó cười một cách thê lương.

- Tôi đi nấu một ít cháo cho anh, anh nghỉ ngơi đi.

Trong lòng này không ngừng cảnh cáo mình, Trần Tử Ngư người không phải cô gái nhỏ tuổi nữa không phải đồ đệ tiện cho nên người không thể khóc bây giờ! Người phải cố hết sức đi ra khỏi căn phòng này, sau đó tận hết sức lực nấu một chén cháo cho chàng trai nằm trên giường khiến người động lòng lần đầu tiên kia. Sau đó nữa? có lẽ thật sự đến lúc phải rời khỏi đây!

Cường Tử không có phát giác sự khác thường của Trần Tử Ngư, hắn cũng sẽ không nghĩ được một câu nói thông thường ban đầu không có ý tứ đặc biệt gì kia của mình đã kích nặng nề nàng như vậy. Hắn đứng là không biết, Trần Tử Ngư về ngoài kiên cường thậm chí cao ngạo lạnh lùng, trong nội tâm hoàn toàn yếu ớt hơn bất kỳ kẻ nào khác. Phần thuần khiết kia của nàng, đã chịu không được một chút gió táp mưa sa.

- Cảm ơn.

Hắn nói.

Trần Tử Ngư đi đến trước cửa lần nữa đứng bất động, nàng đưa lưng về phía Cường Tử, một giọt nước mắt chảy xuống. Cảm ơn? Hắn nói cảm ơn? Nếu như đổi lại là Tôn Văn Văn, hắn sẽ nói cảm ơn sao? Hắn sẽ nói không có liên quan gì tới cô hay không? Hắn sẽ sao? Câu nói khách khí này, trong lòng trong lỗ tai Trần Tử Ngư đều là lãnh khốc vô tình như vậy.

- Bạn của anh đi rồi, đúng là chủ nhân thanh kiếm kia bên cạnh của anh. Anh hôn mê một ngày, anh ta nói anh ta còn có việc rất quan trọng muốn đi làm cho nên không thể giúp anh được. Thanh kiếm kia anh ta nói tặng cho anh, anh ta nói kiếm ở trong tay anh còn nhiều tác dụng hơn so với trong tay anh ta. Mặc kệ là thứ gì, quý trọng cũng tốt ti tiện cũng được, chỉ có dùng hết giá trị trong đó mới là chỗ tốt nhất.

Nàng dừng một lát tiếp tục nói:

- Còn có, việc anh bị thương tôi không có nói cho Văn Văn biết, nếu như anh cảm thấy tôi làm sai, tôi bây giờ gọi điện thoại bảo cô ấy trở về.

Giọng điệu nhàn nhạt, chỉ là vì sao thanh âm run rẩy?

Cường Tử vẫn không có cảm giác được sự bất lực và bi ai của nàng, hắn nói:

- Cảm ơn, không cần nói cho cô ấy biết, giảm bớt sự lo lắng của cô ta.

Nước mắt Trần Tử Ngư lăn dài qua khoé miệng, nàng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng nuốt xuống, hoá ra thật sự rất đắng...

- Ủ! Không có chi, chúng ta là bạn bè. Tôi đi nấu cháo cho anh.

Giọng điệu nàng thoải mái nói.

Bạn bè sao?

Nàng trong lòng tự xử chính mình. Trần Tử Ngư! Hoá ra người chính là cái đồ dễ tiện! Cô cảm thấy mình xứng có được cái gì hay không? Người chẳng qua là một kỹ nữ không sạch sẽ, còn đang hy vọng xa vời tình yêu thuần khiết cái gì, đừng có lừa mình dối người! Sau khi lbn xuất hiện, người đã không xứng đáng có tình yêu gì nữa rồi.

Bạn bè a, cứ như vậy đi.

Có lẽ, hạnh phúc liếc mắt nhìn hắn từ xa, cũng là hạnh phúc.

Nàng khóc, nước mắt làm ướt vạt áo.

Cất bước, gian nan vô cùng.

- Đợi chút.

Bỗng nhiên, Cường Tử thở nhẹ ở sau lưng nàng, tại làm sao thanh âm của hắn có chút run rẩy?

Trần Tử Ngư không quay đầu lại, đứng ở cửa ra vào hỏi:

- Còn có chuyện gì nữa không?

Sau lưng nàng là một hồi lặng lẽ, vốn yên tĩnh, cũng là đáng sợ. Sự yên lặng làm cho Trần Tử Ngư, cõi lòng tan nát càng thêm bi ai! Không có cái gì để nói, hắn gọi mình có lẽ chỉ là muốn nói thêm một tiếng cảm ơn a.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Tử Ngư vẫn không có đợi được Cường Tử mở miệng trước. Nàng cười khổ một tiếng, một tia hy vọng sau cùng trong lúc chờ đợi này cũng bị phá huỷ.

- Không có việc gì để nói, tôi đi nhà bếp nhé.

Nàng cuối cùng sải bước đi được một bước, một bước này bước ra, chính là chân trời góc biển.

- Tôi... có thể... tôi.

Cường Tử nói mấy chữ ấp a ấp úng ở sau lưng nàng, hẩn hình như rất khó mở miệng.

- Nếu như nói cảm ơn thì không cần, vừa rồi anh đã nói không ít.

Trần Tử Ngư khôi phục giọng điệu thanh thản.

- Tôi có thể... ôm... ôm... cô không?

Cường Tử nói.

- Tuy nhiên cô biết đấy, bây giờ tình trạng này tôi ôm cô rất khó. Cô có thể chịu thiệt một chút hoặc là học theo Lôi Phong làm việc tốt, qua đây ôm tôi được không? Nếu như cô thật sự cảm thấy thiệt thòi, vậy đợi sau khi tôi khoẻ ôm trả lại cho cô nhé chịu không?

Giờ khắc này, nước mắt Trần Tử Ngư rơi như mưa.

197. Chương 197: Lệnh Rời...

Lúc Trần Tử Ngư xoay người, Cường Tử thấy khuôn mặt đầy vết nước mắt ủy khuất của nàng. Đó là một khuôn mặt tinh xảo khóc như mưa, tuy tái nhợt nhưng động lòng người.

Trần Tử Ngư hai mắt nhắm lại nhìn khuôn mặt Cường Tử ôn hòa vui vẻ, tại thời khắc này nàng phát hiện ra mình vốn không kiên cường một chút nào. Trước khi nàng gặp Cường Tử vẫn luôn kiêu ngạo giả tạo vào thời khắc sau khi chia cắt này bị nàng vứt bỏ sạch sẽ. Giữa hai người chỉ có giờ phút này, sẽ không còn quay lại nữa.

Nàng đi từng bước từng bước về phía Cường Tử, sau đó đột nhiên chạy về phía cạnh giường bỏ nhào bên người Cường Tử. Nàng ôm chặt thân thể Cường Tử, khóc nức nở.

Cường Tử bị nàng vỗ phải không nhẹ, không nhịn được ho mấy tiếng. Lúc này hẩn thềm được gờ tay vuốt ve mái tóc dài của người phụ nữ bề ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong yếu đuối này. Nếu như có thể, hẩn muốn được ôm nàng vào lòng. Nhưng hẩn không nhấc tay lên nổi, chỉ có thể cảm nhận thân thể ấm áp của người con gái đang khóc than trước ngực mình. Sự tê tái dần dần thối lui, sự ấm áp dần dần bùng lên.

Cường Tử vẫn không mở miệng nói chuyện, vẫn đợi tiếng khóc của nàng dần ngừng lại, hẩn nhìn nàng vì khóc lóc mà đôi vai run rẩy nhẹ, nhìn gò má hoàn mỹ không tí vết từ bên cạnh nàng.

- Ủ... cái đó...

Cường Tử áp úng nói:

- Cô đừng đau đấy.

- Á!

Trần Tử Ngư kêu khẽ một tiếng, vội vàng nhấc người lên vẻ mặt bối rối đầy vẻ hối lỗi nhìn Cường Tử. Mắt nàng vì khóc nhiều mà sưng đỏ lên, nhưng khuôn mặt tái nhợt đã tốt hơn nhiều, huyết sắc dần dần quay trở lại trên mặt nàng. Người đẹp rơi lệ, đúng là đẹp đến rung động tâm can. Cường Tử nhất thời không khỏi ngây người, si mê vẻ đẹp thuần khiết lúc này của Trần Tử Ngư.

- Xin lỗi...

Trần Tử Ngư lẩm bẩm nói.

Cường Tử mỉm cười nói:

- Kỳ thực ba chữ xin lỗi này là những lời không có ý nghĩa thực tế nhất đấy, ngực tôi không vì cô nói xin lỗi mà không đau, vết thương cũng sẽ không vì lời xin lỗi của cô mà nhanh chóng khỏi, cho nên thay vì nói xin lỗi thì hãy làm gì đó thực tế chút đi. Theo lý luận y dược nghiên cứu chứng minh, nụ hôn của người con gái cho dù nội thương ngoại thương đều có tác dụng...

Chụt

Lời của hắn còn chưa hết, Trần Tử Ngư cúi đầu hôn nhẹ lên mặt hắn một cái.

- A...

Cường Tử không ngờ nàng hành động nhanh như vậy, nhất thời không khỏi đỏ mặt. Hắn cười ngượng ngùng che giấu vẻ xấu hổ của mình, hắn không ngờ Trần Tử Ngư lại hôn hắn. Trong tư tưởng của hắn, Trần Tử Ngư không có tình cảm với hắn. Có thể nói có địch ý với hắn, hắn cũng không biết mình từ lúc nào bắt đầu nảy sinh một loại tình cảm vi diệu với người con gái vẻ ngoài lạnh lùng này, nói không rõ ràng được.

Nụ hôn này cho dù đột ngột nhưng làm cho Cường Tử kinh ngạc sâu sắc, hắn có chút luống cuống với những gật hái từ một câu nói đùa để điều tiết không khí của mình.

- Có tác dụng không?

Trên mặt Trần Tử Ngư bùng lên một màu đỏ ửng rất đẹp mắt, vẻ kiêu mỵ và dịu dàng của người con gái giờ khắc này thể hiện hoàn mỹ trên người nàng. Cường Tử quen với sự lãnh diễm của nàng rồi, lúc này linh hội được một loại đẹp dễ khác của nàng khiến mình động tâm đến khó lòng kiềm chế, hắn cảm thấy mình rơi xuống, thật sâu.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Cường Tử nghiêm trang nói:

- Nghe nói mười nụ hôn là một đợt trị liệu, dùng theo liệu trình mới hiệu quả.

Khuôn mặt Trần Tử Ngư càng đỏ lựng lên, lúc này vẻ đẹp của nàng kiêu diễm và ướt át đến vậy.

- Nghe nói? Nghe ai nói?

Nàng hỏi ngược ngược.

Cường Tử ho một tiếng cười nói:

- Hoàng đế nội kinh... nếu không thì là Ngọc nữ chân kinh, hoặc là Kim cương kinh, đạo đức kinh, cũng có khi là Bàn Nhược Ba La Mật tâm kinh. Chính là cái quyển Hoa Đà Biển Thước Trọng Cảnh cùng viết ấy.

Trần Tử Ngư lại hỏi một câu ngược ngược:

- Cần mấy liệu trình mới khỏe lại?

Trống ngực Cường Tử đập tăng tốc.

Hắn nghiêm túc nói:

- Ủ, liệu trình này không có số lần chính xác. Thời gian còn tùy người, thương nặng như tôi mà... thời gian liệu trình cần thiết sẽ rất dài rất dài.

Trần Tử Ngư nói:

- Bao lâu?

Cường Tử nói:

- Ít cũng phải cả đời.

Trần Tử Ngư:

- Được, vậy thì cả đời!

Nàng cúi đầu lần nữa, con ngươi như một làn nước xuân nhẹ nhàng khép lại. Nàng hôn lên mặt Cường Tử, sau đó dịch chuyển từng chút từng chút, cuối cùng, đôi môi ấm áp của nàng dán lên môi Cường Tử.

Nụ hôn này dài bao lâu, đến tận lúc Cường Tử đã có chút hit thở không thông mới lưu luyến tách ra.

Trong miệng Trần Tử Ngư vẫn còn vị đắng của nước mắt, chỉ là vị đắng này dưới sự dây dưa đầu lưỡi hai người đã dần dần biết mất, thay vào đó là một loại ngọt ngào khiến Cường Tử càng ngày càng kích động,

một loại hương thơm khiến hần trong nháy mắt liền mất đi thần trí. Hương vị ngọt ngào mà mềm dịu ở đầu lưỡi của nàng, mà hôn lại trúc trắc nhưng nhiệt tình như vậy.

Trần Tử Ngư ngẩng đầu, ánh mắt bối rối đáng yêu như cô bé con. Nụ hôn này, có lẽ là sự diễn dịch hoàn mỹ nhất của phần thuần khiết trong nội tâm nàng, là sự trở về đẹp đẽ cuối cùng của phần chấp niệm kiên trì trong lòng nàng.

Cường Tử nhìn khuôn mặt động lòng người này, thấy vẻ xấu hổ hiếm gặp còn có nụ cười hạnh phúc khó che đậy trên mặt nàng, thấy nàng không còn vẻ lạnh lùng trước đây, hần không biết mình làm có đúng hay không. Đối với Trần Tử Ngư, hần có một sự áy náy khó phai mờ. Hần không biết tình cảm của mình với Trần Tử Ngư có phải là chỉ là áy náy hay không, hần cũng không xác định được trong sự áy náy này có nảy sinh sự yêu mến hay không.

Hiện giờ Cường Tử nhìn sự thay đổi trạng thái của Trần Tử Ngư hần thấy vui vẻ thật lòng, nhưng lúc này hần lại tự trách, cho dù từ mục đích gì, hần đều mang một chút không đạo đức đó nha?

Về mặt tình cảm, Cường Tử vẫn là một người sợ hãi không quyết đoán. Cho dù là tình cảm với Bùi Nặc, tình cảm với Tôn Văn Văn, hoặc là hiện tại tình cảm với Trần Tử Ngư, hần đều không chủ động đắp đầy phần tình cảm này. Đối với điểm này mà nói, hần là một tên ngốc nghếch.

Tự hần cũng không biết, nếu là hần thực sự chỉ là áy náy với Trần Tử Ngư, thì sao lại muốn ôm nàng?

Cho nên lúc này hần mới biết giằng co giữa cần rút và hạnh phúc, không biết mình rốt cuộc là đúng hay sai.

- Đói không? Anh đã ngủ một ngày một đêm rồi.

Trần Tử Ngư khẽ hỏi.

Cường Tử lại không thấy đói, toàn thân đau nhức khiến những cảm giác không thích hợp khác đều dạt sang một bên. Hiện giờ trên người hần không có một chỗ nào không đau, nếu có, Cường Tử cũng không cảm giác thấy. Nhưng nhìn thấy vẻ quan tâm trên mặt Trần Tử Ngư, nhớ tới người con gái này hần là cũng chưa ăn gì, hần cười nhẹ gật đầu nói:

- Ừ, đói, đói đến mức ngực dán lưng rồi. Còn không mau nấu cơm cho quan nhân nhà người đi?

Trần Tử Ngư ừ một tiếng, trên mặt Cường Tử lại nhẹ nhàng nhanh chóng hôn nhẹ một cái rồi đứng dậy xuống lầu. Cường Tử thấy bóng nàng vẫn gây guộc mà không hề có vẻ bất lực, nhịp độ đó cũng không hề mềm yếu. Hần vào lúc này mới biết, hóa ra một người con gái lại dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Phá rồi lại lập, bốn chữ này là hình dung cuối cùng cho Trần Tử Ngư hiện giờ.

Quên lãng, vứt bỏ tất cả quá khứ, những bi thương, buồn bã đó đều hoàn toàn không cần, giống như một thảo nguyên bị một bó lửa đốt hết, nảy mầm xanh non lại đâm chồi trong những ngày xuân.

Cường Tử bỗng rất muốn hút thuốc, hần theo bản năng muốn lấy hộp thuốc từ trong túi mình ra. Động cánh tay vừa cử động liền truyền đến sự đau đớn hần cười cười tự giễu, sáu chữ “cuộc sống không thể tự xử” là hình dung tốt nhất bây giờ cho hần. Đột nhiên, Cường Tử ý thức được một vấn đề, một vấn đề rất quan trọng... hần cảm thấy hần bây giờ không mặc quần áo! Nội y cũng không!

Là ai cởi cho hần?

Là Trần Tử Ngư hay Cừu Thiên?

Cường Tử vừa nghĩ đến Cừu Thiên, mồ hôi lạnh của hần liền toát ra, khó mà không chế được sự lạnh lẽo...

Hần tự nói với lòng mình một lần lại một lần, không phải là Cừu Thiên! Không phải là Cừu Thiên!

Thế thì chính là Trần Tử Ngư?

Nghĩ đến đây Cường Tử bỗng đỏ mặt.

Lúc Trần Tử Ngư bê một cái khay đi vào phòng ngủ, phát hiện Cường Tử lại ngủ rồi. Nàng nhẹ nhàng đặt khay xuống bàn, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường chống cằm nhìn Cường Tử đang say ngủ. Ánh mắt nàng như nước, yên lặng nhìn hắn, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trong khay đặt một chiếc bát nhỏ đầy cháo nóng hổi, một cái bát nhỏ một cái thìa. Chỉ có một bát, nàng quên mất mình cũng một ngày một đêm bụng dạ trống rỗng.

Đợi một lát Cường Tử vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Trần Tử Ngư quay đầu nhìn cái khay một cái, trong lòng nàng rất không nhẫn tâm gọi Cường Tử dậy, nhưng lại sợ Cường Tử sẽ đói quá khó chịu. Trước giờ nàng chưa từng chăm sóc đàn ông, lúc này trong lòng đầy mâu thuẫn bất an. Nàng sợ mình gọi Cường Tử dậy sẽ khiến hắn không thoải mái, lại sợ hắn đói.

Do dự đủ năm phút, Trần Tử Ngư bỗng bật cười.

Nàng tự hỏi trong lòng, Trần Tử Ngư gốc gác nhà người, người làm sao vậy?

Cuối cùng nàng nhẹ nhàng đánh thức Cường Tử, múc một bát cháo đặt bên giường. Nàng không có kinh nghiệm chăm sóc người ốm cho nên không biết nên bón cơm cho hắn thế nào. Mà Cường Tử hiện giờ khắp người thương tích cũng khó ngồi dậy. Vốn Cường Tử không cảm thấy đói nhưng ngửi thấy mùi thơm mát của cháo dạ dày lại bắt đầu hơi ngứa quấy, trong tình trạng bị trọng thương thế này hắn còn có ham muốn ăn đúng là khó có được.

Trần Tử Ngư cắn cắn môi, nàng đặt thìa bên miệng thổi thổi sau đó đưa vào miệng Cường Tử. Sau khi nhẹ nhàng nếm cú đầu lại gần bên môi Cường Tử, lúc này trong lòng Cường Tử bị xúc động lắm, vô cùng mãnh liệt. Hắn không cãi cò gì, ngoan ngoãn há mồm nuốt thìa cháo còn lẫn cả nước bọt của Trần Tử Ngư vào.

- Cô một miếng, tôi một miếng.

Cường Tử nói.

- Đừng nói là cô không đói đấy nhé.

Trần Tử Ngư ừ một tiếng, giọng nói nhỏ gần như không nghe thấy.

Nàng tự ăn một miếng, sau đó bón cho Cường Tử một miếng, cứ như vậy, một bát cháo nhỏ bị hai người ăn sạch sẽ. Cuối cùng Cường Tử nói thắc mình đã không ăn nổi nữa, hắn nhìn Trần Tử Ngư từng miếng nhỏ ăn hết chỗ cháo, lúc này mới đắc ý cười cười.

Ăn uống xong, Cường Tử cảm thấy thân thể cũng khá hơn rất nhiều.

Ăn no bụng, một việc lớn khác khiến hắn khó mà mở miệng được.

Nhìn mặt Cường Tử có chút cau có, Trần Tử Ngư cẩn thận hỏi:

- Sao đấy?

Cường Tử nhăn nhó như cô gái, cuối cùng vẫn nói ra.

- Tôi muốn đi tiểu...

- Hả?... A!

Hai âm điệu ngắn ngủi thể hiện vô cùng tinh tế sự ngượng ngùng của Trần Tử Ngư.

- Thế làm thế nào bây giờ?

Nàng đỏ mặt hỏi.

Cường Tử xấu hổ cười cười nói:

- Không sao, nhịn vậy.

- Không được!

Trần Tử Ngư quả quyết nói. Nàng ngẫm nghĩ sau đó bước ra khỏi phòng, lúc quay lại trong bàn tay trắng nõn xinh đẹp có thêm một cái chai coca rất to...

- Tôi... tôi giúp anh.

Nàng có chút bối rối nhưng kiên quyết nói.

Cường Tử không có cách nào cự tuyệt, hắn có thể nhịn một lúc những cũng không thể nhịn đến lúc thân thể phục hồi được. Hắn thực sự mà có thực lực này thì hoàn toàn có thể đăng ký Guinness rồi, Lâm mỗ nào đó tạo ra kỷ lục thế giới N ngày không đi tiểu, đủ kinh thế hãi tục rồi.

Tình cảnh tiếp theo cũng có chút mập mờ, Trần Tử Ngư kéo chân trên người Cường Tử, chứng thực cảm giác của Cường Tử, hắn xác thực là trần truồng. Trong một không khí đặc biệt khó nói nên lời, nàng giờ đôi tay ngọc thon nhỏ nâng cái đó lên.

- Tiểu đi...

Tiếng này nhỏ như tiếng muỗi bay qua.

Lúc này Cường Tử rất bi phần cũng rất kiêu ngạo, bi phần vì mình lại rơi vào tình cảnh cần người con gái nâng cái đó lên để đi tiểu. Kiêu ngạo vì bảo bối này đúng là trâu bò, toàn thân trên dưới đều bị thương, chỉ có cái đó lại hoàn toàn không tổn hao gì chút.

- A!

Trần Tử Ngư khê hô một tiếng.

Mặt nàng nóng hổi, có chút nói năng lộn xộn:

- Anh... anh... anh tiểu lệch rồi.

198. Chương 198: Tình Tay Ba

Có một loại người, tạm thời nói thế này đi, bọn họ thoát nhìn giống vẻ bề ngoài của mọi người, hai con mắt hai cái chân, một mũi một mồm. Bọn họ cũng ăn cơm uống nước đại tiểu tiện, lúc ngủ cũng sẽ ngáy, nghiêng răng, ngủ mơ, uống nhiều cũng sẽ say, say cũng sẽ nôn...

Nhưng cái quần thể này của bọn họ có năng lực vượt xa cực hạn của loài người, có người lưng sẽ đột nhiên sinh ra một đôi cánh ngao du thiên không, có người có thể khống chế tất cả những đồ vật kim loại như điều khiển ngón tay, có người có thể từ trên tay mọc ra mấy cái đĩa làm bình khí, có người có thể hô mưa gọi gió, có người có thể ăn mây nhả sương, có người còn có thể phóng sấm sét gió lửa...

Tên của họ là: Người sắt, Xmen, Người Nhện, Ultraman, Super man...

Mà ở trong một ngôi biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm, lúc này cái tên dựa vào đầu giường hút thuốc trước mặt Trần Tử Ngư này trong lòng nàng chính là một sinh vật trâu bò cùng loại với những nhân vật nói trên, đại trâu bò. Nàng thậm chí lúc này còn nghi ngờ cái tên mình lặng lẽ yêu này liệu có phải là giống loài chưa biết tên từ sao hỏa hoặc là từ hành tinh nào đó di dân đến hay không. Bởi vì nàng chưa từng gặp thậm chí chưa từng tưởng tượng được một người lại có sức hồi phục biến thái như thế!

Lâm Cường, cái tên mới nhìn qua thì còn có chút vẻ thanh niên tuần tú trí thức này, bị thương nặng như thế chỉ đắp bạch dược Vân Nam một chút sau đó băng bó lại, không uống thuốc tiêu viêm, không tiêm thuốc, không khâu miệng vết thương, lại chỉ nằm hai ngày vết thương đã tự động cầm máu khép miệng!

Nhất là ngực phải bị vết thương xuyên từ trước ra sau, lúc Trần Tử Ngư mở băng định thay thuốc cho hắn mới phát hiện chỗ đó đã đóng vảy rồi.

Phản ứng đầu tiên của nàng là, hồng rồi, kẻ mình yêu không phải là người!

Nàng lại không hề cảm thấy sợ hãi!

Nàng nhìn vết thương của Cường Tử, hai ngày trước lớp da thịt vẫn còn lật ra ngoài đã lại liền lại hơn nữa chuyển sang màu nâu xám. Điều này chứng minh vết thương đã khép miệng khá rồi, còn chứng minh thân thể hắn rất không bình thường.

Nhìn vẻ kinh ngạc của Trần Tử Ngư, Cường Tử giơ tay véo nhẹ mặt nàng cười hắc hắc.

- Bị dọa rồi sao?

Trần Tử Ngư hừ một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt Cường Tử nghiêm trang nói:

- Yêu nghiệt! Trước mặt bản cô nương cũng dám làm càn, còn không mau hiện nguyên hình!

Cường Tử cười ha hả khiến vết thương có chút đau, ngoại thương của hắn tuy nhìn có vẻ đã khá lên nhiều nhưng kỳ thực vẫn còn rất yếu. Vết thương đó chỉ cần hoạt động hơi mạnh một chút lập tức sẽ mở ra lần nữa biến thành máu thịt lẫn lộn, hiện giờ hắn chẳng qua là nhìn ngoài rất đẹp, nhưng trong lòng không đẹp tí nào.

Nếu là Trần Tử Ngư có một đôi mắt như kính hiển vi, thì sẽ thấy trong vết thương của Cường Tử có một thứ cực kỳ bé nhỏ hơn nữa số lượng cực lớn giống như bác sĩ ngoại khoa khâu vết thương lại cho hắn, thứ này tạm thời mệnh danh là tế bào tái sinh. Sức hồi phục hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của loài người này có được trong lần thân thể thay đổi đó của Cường Tử, không biết sự cải tạo này là món quà ông trời ban cho hắn hay thực sự là có một người ngoài hành tinh nào đó coi trọng Cường Tử.

Thấy Cường Tử nhú mày, Trần Tử Ngư nhẹ giọng hỏi:

- Đau lắm à?

Cường Tử nhẹ gạt đầu chân thành nói:

- Không đau mới lạ, sau khi tôi bị thương là cô thay bộ quần áo rách nát đó cho tôi à? Hắn là cô đã nhìn thấy bên trong tôi không mặc quần áo bó sát người, cũng không mặc quần cộc bên ngoài, cho nên tôi không phải là Siêu Nhân làm sao mà không đau được chứ?

Trần Tử Ngư kinh ngạc một chút nói:

- Quần áo không phải là tôi thay cho anh, là bạn anh...

Cường Tử hít thở không thông, trong đầu hắn một đám mây đang bồng bênh trôi.

Hắn không nhịn được ho mấy tiếng che đậy sự xấu hổ của mình. Trần Tử Ngư giơ tay cầm điều thuốc trong tay hắn dụi vào trong gạt tàn, sau đó trừng mắt nhìn hắn. Cái nhìn này có ý cảnh cáo hung dữ, nhưng lại tự nhiên toát lên vẻ yêu mị khiến người ta động tâm.

Tay Cường Tử trong không trung vẫn giữ nguyên động tác kẹp điều thuốc, nhìn đường cong sau lưng Trần Tử Ngư lúc cúi người đổ nước cho hắn xinh đẹp vô cùng, tên hảo sắc nào đó quả thực không nhịn được nhanh chóng sờ một cái vào bờ eo trắng nõn lộ ra của nàng. Trần Tử Ngư a nhẹ một tiếng lập tức quay đầu nhìn Cường Tử, chỉ thấy người nào đó đang thở khò khè rất giả tạo.

Trần Tử Ngư kỳ thực rất thích cảm giác thân mật thể này, điều này giúp nàng cảm thấy rất thoải mái và rất tri kỷ.

- Đừng giả vờ nữa, bữa trưa ăn gì?

Nàng không trách bàn tay mỡ bò của Cường Tử, nàng không phải là loại người giả trong trắng nhẵn nhụi nhó nhó những chuyện nhỏ thể này. Kỳ thực Cường Tử chính là công khai hiển nhiên sờ một cái, đoán chừng cũng chẳng có hậu quả gì nghiêm trọng cả.

Cường Tử cười hì hì nói:

- Ăn gì cũng được, phục vụ người bệnh như tôi nhàn nhất, không cần nghĩ xem kiêng kị cái gì, cái gì khô hay không khô, cứng hay không cứng có thể ăn là được.

Trần Tử Ngư ngồi xuống, đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cường Tử hỏi:

- Anh trả lời tôi một vấn đề trước đã.

Cường Tử chợt nhả nói:

- Nói đi, chỉ cần không liên quan đến những việc riêng như ba vòng, tôi biết sẽ nói hết.

Trần Tử Ngư nhìn mắt hấn hỏi:

- Anh là người sao?

Cường Tử kinh ngạc một chút, hấn thực không biết nên trả lời thế nào nữa. Do dự một hồi cuối cùng hấn mới phát hiện mình ngu quá, vấn đề này cần nghi ngờ sao? Lẽ nào trong lòng hấn cũng có nghi vấn như vậy? Đây là một vấn đề hoàn toàn không cần do dự liền có thể đưa ra được đáp án mà.

Cho nên hấn chém đinh chặt sắt trả lời:

- Không phải!

Trần Tử Ngư trên mặt đầy vẻ tôi nhìn cũng biết, đứng dậy định đi nấu cơm. Cường Tử vội vàng kéo nàng lại giải thích:

- Cô tin thật sao? Tôi đùa thôi.

Trần Tử Ngư nói:

- Tin chứ, tại sao lại không tin. Không có ai ngốc đến mức đùa việc mình không phải là người chứ? Nếu có người nghiêm túc nói với anh rằng “tôi không phải là người!” thì người này nếu không phải là kẻ điên thì cũng là tên ngốc. Cho nên ấy, tôi thà tin anh không phải là người cũng không muốn anh là tên điên hay kẻ ngốc đâu.

Cường Tử:

- Tôi không điên cũng không ngốc hơn nữa còn là người, đây là chân tướng không thể nghi ngờ.

Trần Tử Ngư cười nhẹ bỏ tay Cường Tử ra nói:

- Tôi mặc kệ anh là gì, chỉ dù dưới lớp da của anh là đầu lợn tôi cũng kệ. Tôi chỉ là muốn xác định một chút thứ mình thích là cái gì, đừng để ý nha.

Cường Tử lạnh run một cái nói:

- Những lời này của cô là ý gì, tôi nhìn giống đầu lợn lắm sao?

Trần Tử Ngư nghiêm túc nói:

- Tuyệt đối không, nếu lợn mà có bộ dạng giống như anh thì chính là sự sỉ nhục của nó.

Cường Tử giơ tay kéo Trần Tử Ngư ngã vào lòng mình, sau đó đánh nhẹ mấy cái vào cặp mông cong của Trần Tử Ngư. Về mặt hấn hung dữ nói:

- Cô còn đánh đồng tôi với lợn nữa, có tin bây giờ tôi chấp pháp cô ngay tại chỗ hay không hả?

Trần Tử Ngư bò trên đùi hấn, đột nhiên xoay đầu thản nhiên cười với hấn một cái.

- Được đấy.

Nàng nói.

Cường Tử ngẩn người, tự nhủ mẹ nó đây có coi là dụ dỗ không?

Trần Tử Ngư giẫy khỏi người hấn, sự mềm mại trên ngực rời khỏi đùi Cường Tử khiến Cường Tử có chút lưu luyến. Nàng cười nịnh nọt nói:

- Đừng có dọa bà đây, thực sự ép ta, ai chấp pháp ai còn chưa chắc đâu đấy.

Nàng đứng dậy chỉnh sửa quần áo một chút bỗng nhiên nghiêm túc nói:

- Cường Tử, biết tại sao tôi hỏi anh vì sao khỏi nhanh như thế không?

Cường Tử cũng rất hứng thú với vấn đề này, cho nên hấn ra sức gật đầu.

Nàng nói:

- Kỳ thực việc này không quan trọng, cho dù tại sao anh hồi phục nhanh như vậy thì tôi cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi gì. Bởi vì... anh mau khỏi đi, đây chính là điều trong lòng tôi mong đợi. Cho nên, tôi cảm thấy tại sao lại cứ phải biết nguyên nhân chứ, mặc kệ tại sao chỉ cần anh khỏi đi, là tôi thỏa mãn rồi.

Lúc nàng nói những lời này, vẻ ngoài rất bình thản, khác một trời một vực với dáng vẻ hồ ly tinh yêu mị vừa rồi. Cường Tử không thích ứng được với việc nàng thay đổi nhanh như vậy, hắn vẫn có chút không rõ, nhưng trong lòng lại đã cảm động đến rối mù lên. Kỳ thực hắn không phải là một người đa sầu thương cảm, kinh nghiệm lúc bé và những lần giết chóc tanh máu về sao khiến hắn rất quen rồi, chỉ là lúc đối mặt với một cô gái thẳng thắn như thế này, hắn làm sao có thể không xúc động chứ?

Trần Tử Ngự giơ tay lên nhìn đồng hồ nói:

- Tôi gọi điện cho Văn Văn rồi, vừa xong. Bây giờ anh xem ra đỡ hơn nhiều rồi, cô ấy về cũng không bị dọa sợ nữa. Tôi đoán nhiều nhất là nửa tiếng nữa cô ấy sẽ có thể xông vào phòng, nửa tiếng sau anh sẽ không còn thuộc về tôi nữa, cho nên bây giờ tôi phải đi nấu có lẽ là bữa cơm cuối cùng trong đời cho anh.

Nàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Cường Tử.

- Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, tôi sợ khi mềm lòng sẽ ở lại không đi nữa. Anh biết không? Tôi không muốn gọi điện cho cô ấy, để tôi chăm sóc anh đến khi anh hồi phục thì sẽ là việc tôi thấy tự hào và thỏa mãn cả đời rồi. Nhưng tôi biết anh nhất định không thuộc về tôi, tôi ở lại, Văn Văn và anh đều sẽ cảm thấy rất mất tự nhiên. Trước đây tôi là một mầm tai họa, bây giờ đã thích anh rồi thì không thể phá hỏng sự yên bình giữa anh và cô ấy nữa. Nấu xong bữa cơm này tôi sẽ đi, cảm ơn anh hai ngày hôm nay đã giúp tôi được vui vẻ!

Nàng nói:

- Là sự vui vẻ thực sự, không phải là giả dối. giống như tôi đã lâu lắm lâu lắm rồi không được thực sự vui vẻ rồi, hai ngày này đối với tôi mà nói... đủ trân quý.

Nói xong nàng xoay người.

Cường Tử giơ tay muốn kéo nàng lại, nhưng cánh tay đó vào giờ khắc này lại trở nên vô lực.

Tại sao lại như vậy?

Hắn không kịp kéo nàng, nhưng nàng lại vẫn đứng im ở cửa.

Không biết từ khi nào, Tôn Văn Văn đứng ở cửa nhìn hai người bọn họ. Sắc mặt của nàng rất bình tĩnh, chỉ là vẻ đỏ bừng trên mặt cho thấy nàng trở về rất vội vàng.

- Xin lỗi, tôi thực sự không phải là cố ý nghe hai người nói chuyện, lúc tôi đi đến dưới nhà, sợ Cường Tử đang nghỉ ngơi nên cố gắng ra đi lên, nhưng xem ra tôi đã làm việc thừa rồi.

Trần Tử Ngự há miệng, muốn nói gì đó nhưng phát hiện không có lời.

Cường Tử nhìn bờ vai Trần Tử Ngự nhẹ run lên một cái, lúc này cũng rung động trong lòng hắn, khiến trái tim hắn cũng có chút đau đớn run rẩy theo. Hắn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh có chút khác thường của Tôn Văn Văn, đột nhiên phát hiện bản thân mình thật yếu đuối.

- Văn Văn...

Hắn mở miệng gọi nàng một tiếng, nhưng không biết nên nói gì tiếp.

Tôn Văn Văn thả đôi giày xuống cửa sau đó đi đến bên giường. Lúc đi qua người Trần Tử Ngự, nàng đột nhiên ghé vào tai Trần Tử Ngự nói một câu:

- Cô nợ tôi một lời giải thích!

Những lời này khiến Trần Tử Ngự như rơi vào hầm băng, toàn thân bất giác cứng ngắc. Cô còn chưa hoàn toàn thích ứng được với cảm giác lạnh lùng quen thuộc này, câu nói thứ hai của Tôn Văn Văn khiến nàng muốn khóc.

- Cho nên cô đừng có định chuồn đi lúc này!

Nàng nhẹ nhàng đi đến bên giường của Cường Tử, nghiêm túc đánh giá Cường Tử một chút.

- Ủ! Tốt hơn nhiều so với dự liệu của em, là công lao của Tử Ngư à? Anh đừng giải thích gì cả, em vẫn còn đang tức giận cho nên có quyền không quan tâm đến anh. Nhưng nếu hiện giờ mà giận đối với anh chứng tỏ em yếu thế khiến anh cho rằng mình bị ủy khuất gì gì đó, em sẽ không cho anh cơ hội này đâu.

Cường Tử muốn nói gì đó, nàng đã đứng dậy đi đến bên Trần Tử Ngư nói:

- Đi nấu cơm à?

Trần Tử Ngư vô thức gật nhẹ đầu.

Tôn Văn Văn nói:

- Cùng nấu nhé.

Sau đó đi ra cửa trước, Trần Tử Ngư ngăn người một chút rồi lập tức đi theo sau. Thấy hai người phụ nữ ra khỏi phòng, Cường Tử gơ tay day day huyệt thái dương.

Lúc này hai người Chu Bách Tước và Cáp Mô xuất hiện ở cửa rất là thần kỳ, Chu Bách Tước vẻ mặt thản nhiên, chỉ là khoe miệng sao lại có vẻ như cười như không. Cáp Mô ca lại là vẻ mặt không thể che dấu sự hâm mộ cực điểm, hắn ta nhảy vọt cái lên trên giường ngồi xuống bên cạnh Cường Tử dùng sức vỗ vai Cường Tử nói:

- Ngon đấy huynh đệ, đây chính là tình tay ba trong truyền thuyết nói phải không?

199. Chương 199: Hãy Tin Tôi

Trần Tử Ngư cuối cùng vẫn không đi được, nàng là một cô gái tốt trong những cô gái xấu, cũng có thể nói là cô gái xấu trong những cô gái tốt. Tóm lại trong xương tủy nàng không hề có sự tàn nhẫn của loại hắc quả phụ ăn người không nhả xương, lúc nàng muốn hại người tự mình cũng khó vượt qua cửa ải lương tâm. Đặc biệt là đi hại không phải là người xấu, cho nên nàng mới lúc đầu chuẩn bị ra tay với Cường Tử nàng do dự không quyết.

Tuy nàng cuối cùng vẫn đâm Cường Tử một dao, chỉ là dao đó tự nàng cũng có thể dự liệu được sẽ không có kết quả gì.

Tôn Văn Văn nói tự nàng không phải là người phụ nữ độ lượng, đặc biệt là về mặt tình cảm. Nhưng không biết tại sao, nàng hình như thực sự rất thích cô nàng Trần Tử Ngư này. Giữa phụ nữ và phụ nữ trong vấn đề đối xử với đàn ông luôn luôn dễ dàng mất đi lý trí, không biết sự níu giữ của Tôn Văn Văn là một loại thừa nhận hay là ngổ ngẩn.

Cường Tử nằm mười mấy ngày trên giường, nhưng mấy ngày về sau hoàn toàn đều là giả bộ. Hắn phát hiện mình rất hưởng thụ cái cảm giác được hai người phụ nữ chăm sóc, hư vinh cũng được, tự trọng cũng tốt, hoặc là lòng gì gì đó đều tốt, tất cả đều đạt đến một loại thỏa mãn rất lớn.

Hắn luôn giả bộ trước mặt hai người phụ nữ, một khi chịu sự công kích hợp lực hắn liền lập tức rên rỉ tỏ vẻ vết thương của mình rất đau, lập tức đều dừng tất cả mọi khả năng lại. Thế nên hai người phụ nữ sẽ tạm thời ngừng công kích kiểm tra vết thương cho hắn hoặc là làm những thứ ăn ngon để an ủi hắn, chiều này dùng thử lần nào cũng đúng, Cường Tử dùng như thói quen.

Sau khi nằm nửa tháng hắn đều cảm thấy ngại lười như thế nữa, vào ngày thứ mười lăm hắn mặc quần áo nhảy từ trên giường xuống, động tác nhanh nhẹn dứt khoát đâu có giống người bị thương, rõ ràng là một thanh niên khỏe mạnh hoạt bát.

Nhưng sở dĩ hắn nhảy xuống là vì hắn nằm trên giường xem xong bản tư liệu Cáp Mô mang đến cho hắn.

Theo điều tra của Cáp Mô, trận chiến tranh đoạt hai bảng Thiên địa năm năm một lần đã kết thúc. Đây không phải là trận chiến sinh tử một sống một còn, cho nên mặt trận chiến đấu tuy rung động nhưng không có thương vong. Bởi vì người tranh đoạt hai bảng thiên địa đều biết sau khi người hai bảng đã được xác định, việc sắp tới mới là chém giết chính thức.

Sở Ly Hỏa đệ nhất Địa Bảng không ngoài dự tính lọt vào danh sách của Thiên Bảng, hơn nữa còn bỗng nhiên trực tiếp lọt vào top năm của Thiên Bảng. Đây là kết quả mọi người đều không ngờ tới, Cường Tử đã từng cũng bởi vì giao thủ với Sở Ly Hỏa không hề thua nên có chút kiêu ngạo bây giờ mới biết mình ấu trĩ thế nào, Sở Ly Hỏa căn bản là chưa từng dùng toàn lực với hắn.

Vị trí đệ nhất Thiên Bảng nghe nói vẫn là sự tồn tại chí cao vốn luôn xoay chuyển năm năm lần trước, hắn rất thần bí không có lộ diện trong lúc tranh đấu, nhưng dựa vào thực lực của hai cao thủ tuyệt đỉnh thứ hai và thứ ba đứng vững trên Thiên Bảng đều đi ra tuyên bố, trong trận khiêu chiến của bọn họ với đệ nhất Thiên Bảng hai người đều thua, hơn nữa thua tâm phục khẩu phục.

Đối với tư liệu của những nhân vật hai Bảng Thiên Địa, Cáp Mô không tra được bao nhiêu. Dù sao đó đều là sự tồn tại của cấp bậc cao nhất vô lâm Hoa Hạ, rất nhiều người đều rất thần bí. Theo kết quả điều tra và dự đoán của mình, phía sau vị trí tương ứng hai bảng Thiên Địa, Cáp Mô đều viết tên những người mình dự đoán hoặc là danh hiệu trên giang hồ.

Mà thu hút sự chú ý của Cường Tử là vị trí đệ nhất hai bảng, đệ nhất Địa bảng là một người gọi là Nhạc Bạch Y, lai lịch qua lại của người này rất thần bí, trong trận đánh tư cách hai bảng năm năm trước không hề xuất hiện, lần này một lần lấy được vị trí đệ nhất Địa Bảng không khác một con hắc mã. Hơn nữa, quan trọng là, theo phân tích tư liệu, tên Nhạc Bạch Y này là một người mù!

Phía sau đệ nhất Thiên Bảng lại là một dấu chấm hỏi thật lớn, dấu chấm hỏi này cũng quẩn quanh trong lòng Cường Tử.

Mà khiến Cường Tử nhảy từ trên giường xuống lại là tin tức phía sau tư liệu điều tra, tuy không phải là rất dài nhưng mỗi câu đều khiến trong lòng Cường Tử tràn ngập lửa giận và rung động.

Sau khi hai bảng Thiên Địa đủ người mới tiến hàng cuộc chiến với Đông Doanh Vũ Giả, tuy chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng thương vong lại lớn ngoài mức dự liệu của Cường Tử! Từ mấy câu rải rác trong tư liệu, Cường Tử liền nhìn ra được sự thâm hiểm của trận quyết đấu.

Mười người Địa Bảng và mười người Đông Doanh Ngân Bảng quyết đấu, chiếm ưu thế bảy phần thắng ba phần bại.

Nhưng, ba người Địa Bảng thua trận quyết đấu đều đã chết.

Chính là trong những cao thủ của Địa Bảng giành thắng lợi đó, ngoài Nhạc Bạch Y và đệ nhị Địa Bảng Mộc Tiêu Nhiên là đối toàn thắng đối thủ ra, những người khác đều là trải qua một trận quyết đấu kinh thiên động địa mới giành được thắng lợi. Trong bảy người thắng, lại có ba người trọng thương!

Mười người Địa Bảng, chỉ có bốn người vẫn còn sức chiến đấu.

Còn cao thủ trong Đông Doanh Ngân Bảng tuy lần thua khá nhiều nhưng cuối cùng cũng có bốn người vẫn duy trì được sức chiến đấu. Đâu chỉ có thể chứng minh một vấn đề, đó chính là lần này thực lực cao thủ Ngân Bảng mới tuyển chọn đều cường hãn khiến người ta khiếp sợ! Lần đại chiến mười năm trước, tuy võ giả Đông Doanh biểu hiện thực lực rất mạnh mẽ nhưng tựu chung vẫn chênh lệch với cao thủ hai bảng Thiên Địa, mà ngày này mười năm sau, sự chênh lệch này hiển nhiên bị kéo gần lại không ít.

Trận quyết đấu giữa cao thủ Thiên Bảng và Kim Bảng vẫn chưa cử hành, nhưng rất nhiều người đã dự đoán được đó sẽ là trận quyết đấu rất kịch liệt tàn khốc.

Cường Tử nhìn bản tư liệu điều tra này, tỉ mỉ nghiền ngẫm một chút liền nghe ra có âm mưu!

Điều này làm hắn không thể nằm trên giường được nữa.

- Cáp Mô ca, giúp em liên hệ Cừu Thiên và Yêu ma, em có việc tìm bọn họ.

Nhìn thấy vẻ vội vàng trên mặt Cường Tử, Cáp Mô biết sự việc nhất định rất nghiêm trọng. Y gật gật đầu trực tiếp từ cửa sổ lật nhào xuống, bay nhẹ như một phiến lá. Thấy Cáp Mô lên xuống vài cái biến mất ở phía xa, lông mày Cường Tử nhíu lại, vẻ lo lắng giữa mi tâm tỏ rõ tâm trạng của hắn lúc này.

Lúc này đề nghị đó của Trần Tử Ngư lại lần nữa hiện lên trong đầu Cường Tử, hắn cảm thấy mình thực sự cần làm như thế rồi. Nếu là thực như hắn dự tính, mức nghiêm trọng của sự việc đã không chỉ đơn giản là ở cục hạn tại giới võ lâm nữa.

Hắn nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt nghiêm trọng, châm một điếu thuốc.

Trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại các manh mối một lượt, tất cả những mũi tên cuối cùng tụ tập đến một phương hướng, lông mày của hắn càng ngày càng gần nhau, sự phẫn nộ trong lòng cũng càng ngày càng mãnh liệt. Địa điểm tổ chức trận chiến mười năm trước là ở Đông Doanh, lúc đó võ giả Hoa Hạ ở Đông Doanh đại phát thần uy đánh bại sĩ khí đối phương đến bờ vực trước nay chưa từng có, mà ngày này sau mười năm, loại cục diện này lại hoàn toàn không xuất hiện, lẽ nào thực sự là võ giả Đông Doanh dùng khoảng cách mười năm để nâng cao thực lực sao?

Mười năm trước, những cao thủ tuyệt đỉnh đó của Đông Doanh không chết thì cũng bị thương. Lực lượng trung kiên bị một nhất phá hủy, về mặt lý thuyết thì mười năm sau không thể mạnh hơn cả mười năm trước được!

Mà sở dĩ Cường Tử cho Cáp Mô đi tìm Thù Thiên và Yêu Ma là vì hai người này có trợ giúp rất lớn đối với nghi vấn trong lòng hắn. Kỹ năng truy tìm tung tích và tìm kiếm của Cáp Mô thiên hạ không có người thứ hai, chỉ hy vọng y có thể trong thời gian ngắn nhất tìm thấy hai người kia.

Lần đại chiến trước dưới chân núi Đông Doanh Phú Sĩ đó, các cao thủ Địa Bảng tuy không phải là thành viên quyết chiến chính thức về ý nghĩa, nhưng phải biết Tào Phá Dịch và Sở Lý Hỏa lúc đó ở Đông Doanh đã là tồn tại giống như chiến thần, chính là ác ma đối với cao thủ cấp bậc Ngân Bảng đối thủ của bọn họ. Mà chỉ sau mười năm, thực lực cao thủ Ngân Bảng đối phương nâng lên đến mức ngang bằng tuyệt đối không thể khinh thường.

Cường Tử nhìn ra ngoài cửa, hắn biết lần này mình là ở thế tất phải làm.

Hút hết một điếu thuốc, Cường Tử thở dài một hơi.

Hắn xoay người đi xuống lầu, sau khi đến phòng khách hắn nhìn thấy hai người Tôn Văn Văn và Trần Tử Ngư đang bận rộn trong bếp. Trong lúc này hắn đột nhiên có một loại hoảng hốt, trong lòng do dự liệu có phải nói rõ ràng với hai người con gái vừa mới bình ổn cuộc sống này không. Hắn cho bọn họ không nhiều, nếu mình một đi không thể trở về...

Trần Tử Ngư quay đầu nhìn thấy Cường Tử đang do dự, nàng kinh ngạc một chút lập tức cười hỏi:

- Rốt cục chịu xuống giường rồi à? Tôi tưởng anh còn định giả vờ tiếp chứ.

Bộ dạng khê cười của nàng đẹp như vậy, hai con ngươi sáng ngời khi cười liền cong cong híp lại. Trên chiếc mũi khéo léo tinh xảo vì cười mà có vài nếp nhăn đáng yêu, độ cong trên miệng khiến người ta dễ dàng bị sự vui vẻ của nàng lây lan.

Cường Tử cười cười, trên mặt có chút không tự nhiên.

- Sao vậy?

Tôn Văn Văn hỏi.

Nàng có thể nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ và xin lỗi sâu sắc trên mặt Cường Tử.

Cường Tử nói:

- Có một việc, tôi muốn nói với hai người một chút.

Hắn dừng lại một chút, chậm rãi đi vào nhà bếp, vừa vén tay áo lên vừa nói:

- Bữa cơm này, ba người chúng ta cùng nấu đi.

Những lời này vừa nói ra, trong lòng hai người Tôn Văn Văn và Trần Tử Ngư không hẹn mà cùng chấn động!

Cường Tử hít sâu một hơi để cho áp lực trong lòng mình giảm xuống một chút, sau đó nghiêm túc rửa tay nhận lấy dao từ trong tay Tôn Văn Văn. Trần Tử Ngư vô thức đặt rau đã rửa sạch lên thớt, Cường Tử sau khi sắp rau xong xuôi xoay con dao trong tay một chút, lập tức thành thực thái rau.

Động tác của hắn lưu loát, trong mắt hai người Trần Tử Ngư và Tôn Văn Văn, con dao thái rau bình thường trong tay Cường Tử lại giống như một thanh thần binh tuyệt thế, các nàng trước đây đều thấy Cường Tử nấu cơm, nhưng hôm nay loại cảm giác này hoàn toàn không giống, Cường Tử biểu hiện ra là một loại chuyên chú khiến các nàng có chút khó thích ứng.

Dường như dự liệu được điều gì, hai người con gái nhìn nhau đều thấy vẻ lo lắng trong ánh mắt của nhau. Nhưng mà hai người lần nữa tỏ ra ăn ý kinh người, các nàng ai cũng không mở miệng hỏi gì mà là im lặng hỗ trợ Cường Tử. Lần nấu cơm này, Cường Tử dùng mất đúng hai tiếng đồng hồ.

Khi những đĩa thức ăn tuy bình thường nhưng lại tinh xảo đặt lên bàn ăn, Tôn Văn Văn đứng dậy lấy một chai rượu trắng nồng độ rất cao từ trong tủ rượu. Mỗi người rót đầu một cốc, sau đó nàng bình tĩnh ngồi xuống.

Cường Tử cười cười, sau đó châm một điếu thuốc.

Trần Tử Ngư hít một hơi thật sâu, nàng biết vẫn là mình mở miệng đầu tiên là phù hợp nhất. Nhưng lời rõ ràng đã đến bên miệng, nàng lại phát hiện mình thực không muốn hỏi ra.

Nâng ly rượu lên, nàng uống một hơi cạn sạch.

- Muốn đi rồi sao?

Một ngụm rượu cay chảy xuống bụng, trên mặt nàng lập tức ửng hồng.

- Ừ.

Cường Tử ừ một tiếng, cúi đầu hút thuốc.

- Bao lâu?

Trần Tử Ngư lại hỏi tiếp.

Cường Tử ngẩng đầu nhìn nàng một cái, khẽ cười nói:

- Sẽ không lâu quá, dài thì ba tháng, ngắn thì một tháng.

Tôn Văn Văn rót rượu cho Trần Tử Ngư, nhìn nàng một cái thật sâu xa.

- Đi sớm về sớm.

Trần Tử Như không thấy sự khác thường trong ánh mắt Tôn Văn Văn, nàng nhẹ giọng nói với Cường Tử.

Cường Tử dụi tàn điếu thuốc, đột nhiên cười sáng lạn với nàng.

- Hãy tin tôi!

200. Chương 200: Lên Đường

Tôn Văn Văn uống cạn rượu trong ly của mình.

- Đã chuẩn bị xong hết rồi à?

Nàng hỏi.

Cường Tử khẽ lắc đầu nói:

- Không có gì cần chuẩn bị, đợi Cáp Mô ca tìm được hai người Cừu Thiên và Yêu Ma, sau khi tôi cởi bỏ được một chút nghi vấn trong lòng thì sẽ đi. Tuy các cô đều không hỏi nhưng tôi biết tôi muốn đi đâu các cô cũng biết. Lần này đi nguy hiểm sẽ không nhiều, các cao thủ của bọn họ đều ở chỗ chúng ta.

Trần Tử Ngư khẽ gật đầu nói:

- Anh không cần an ủi chúng tôi, có nguy hiểm hay không thực ra tự trong lòng anh biết rõ, chúng tôi cũng rõ. Nếu không có biến cố gì, anh sẽ đột ngột ra quyết định sao?

Cường Tử giật mình cười nói:

- Vẫn không được ha, trước mặt các cô tôi quả nhiên như một đứa trẻ.

Tôn Văn Văn hí hóp mắt nhìn hẩn nói:

- Trẻ con á? Ủ, anh đừng có nói, em nói chứ làm sao mà lại bị ma quỷ ám đi theo anh, hóa ra là muốn làm mẹ rồi.

Nàng nói câu này hoàn toàn là muốn điều tiết một chút không khí có chút lo lắng, nhưng sau khi nàng nói xong thấy vẻ mặt muốn ăn đòn của Cường Tử như cười như không, và Trần Tử Ngư thì đỏ ửng lên, đột nhiên ý thức được điều gì.

Quả nhiên, tên trước mặt nàng vẻ mặt mập mờ nói:

- Muốn làm mẹ cũng không đơn giản... chỉ cần em đồng ý. Anh nghĩ việc nhỏ này anh vẫn hoàn toàn có thể làm được.

Lúc này Trần Tử Ngư giống như một thiếu nữ cúi đầu đỏ mặt, trong lòng lại nở nụ cười. Văn Văn ơi, cô thực là tự làm tự chịu rồi. Trong lòng nàng bị khuấy động, khóe miệng cũng không kìm được cong lên một góc mê người.

Tôn Văn Văn trong nháy mắt đỏ bừng mặt, phản ứng đầu tiên của nàng là xoay đầu nhìn Trần Tử Ngư ở bên cạnh. Vẻ mặt của người kia rõ ràng là bán đứng nội tâm của cô ta ý cười trên khóe miệng đó khiến Tôn Văn Văn ngượng ngùng muốn tìm một lỗ nẻ để chui xuống. Nhưng không thể phủ nhận, lúc này, không khí giữa ba người đã được cải thiện rất nhiều.

Tôn Văn Văn trừng mắt nhìn Cường Tử không có phản bác gì, bởi vì nàng biết nếu là mình giải thích sẽ chỉ càng bôi càng đen. Dù sao, đều là người từng trải, cùng lắm thì... Trong lòng nàng an ủi mình như vậy, nhưng càng nghĩ như vậy càng xấu hổ vô cùng. Quan hệ giữa ba người vốn đã mập mờ, lúc này càng tăng thêm một mức quỷ dị.

Cường Tử hơi ngừng lại, không nắm lấy đề tài này tiếp tục trêu chọc nữa. Nếu chỉ có Tôn Văn Văn hoặc chỉ có Trần Tử Ngư, hẳn đều có thể mượn đề tài để phát huy một chút không khí tiểu cao trào. Nhưng ba người lại có chút ngại ngùng, dù sao Trần Tử Ngư và hẩn tuy có quan hệ thân mật nhưng không hề có cử chỉ thân mật thực chất, nếu lại nói tiếp chỉ e sẽ gây cho nàng sự phản cảm thôi.

Uống một ngụm rượu, Cường Tử khẽ cười nói:

- Ăn cơm đi.

Trần Tử Ngư đỏ mặt ừ một tiếng nhưng không động tay, Tôn Văn Văn vì để che dấu sự ngượng ngùng của mình lại lấy đĩa ra muốn gấp thức ăn, chỉ có điều giờ đĩa ra lại không có mục tiêu cụ thể.

Cường Tử uống cạn rượu, cầm chai rượu lên muốn rót thêm ly nữa.

Hai bàn tay ngọc ngà thon thon đồng thời giơ ra một trái một phải nắm chặt lấy cái chai, một bàn tay là của Trần Tử Ngư, một bàn tay khác là của Tôn Văn Văn. Hai bàn tay không tránh được sự tiếp xúc, vào lúc tiếp xúc đó thì lại đồng thời rút về như điện giật.

Trong lúc nhất thời không khí quỷ dị lên đến cực điểm, ba người đều có chút không tự nhiên.

Tôn Văn Văn mở miệng nói:

- Cơ thể anh vừa hồi phục, uống ít thôi.

Trần Tử Ngư thuận thế lấy cái chai trong tay Cường Tử rót cho Tôn Văn Văn một chén nói:

- Đúng vậy, rượu này cũng không phải lấy cho anh uống, là tôi và Văn Văn uống, anh lại tranh cái gì chứ?

Cường Tử ngại ngần cười nói:

- Uống thêm một chén được không?

- Không được!

Hai người con gái không hện mà cũng nói.

Cường Tử thở dài nói:

- Không để tôi uống cũng được, hai cô cũng đừng uống nữa. Hành Thủy Lão Bạch Can sáu mươi bảy độ, không phải là thứ để phụ nữ các cô uống.

Trần Tử Ngư uống một cạn một hơi để thị uy.

- Dựa vào cái gì mà coi thường phụ nữ chứ? Phụ nữ thì không thể uống rượu mạnh sao?

Nàng lại rót đầy một cốc nữa.

Tôn Văn Văn cũng uống một hơi cạn sạch, phụ họa:

- Đúng vậy, có phải anh cảm thấy phụ nữ chúng tôi cho dù uống rượu cũng chỉ có thể uống những thứ rượu đẹp mắt chứ không ăn thua đó không? Nói cho anh biết, thực sự mà đấu tửu lượng, anh không chắc đã là đối thủ của chúng tôi đâu.

Cường Tử bị hai nàng mỗi người một câu, nhất thời không tìm được từ nào để phản bác lại.

Kỳ thực nếu động tay chân đi cướp, thì hai trăm Tôn Văn Văn cộng thêm hai trăm Trần Tử Ngư cũng không chắc đã đối phó được Lâm Cường. Chỉ là sự thật hoàn toàn trái ngược, hai trăm Lâm Cường cộng lại cũng nhất định không động tay chân đi cướp chai rượu trắng đó mà Tôn Văn Văn đang ôm trong lòng, đàn ông cũng phải biểu hiện chút bộ dạng đàn ông lịch lãm trước mặt phụ nữ chứ, đặc biệt là khi mà đối diện với hai người phụ nữ nghiêng nước nghiêng thành này.

Trần Tử Ngư đứng dậy cầm một chai nước cam đưa cho Cường Tử nói:

- Muốn uống thì uống cái này đi, đàn ông các anh

Cường Tử nhìn chai nước cam cầm trong tay, sắc mặt tối sầm, nhìn hai người phụ nữ từng ngậm từng ngậm uống rượu Lão Bạch Can sáu mươi bảy độ.

Uống một ngụm, nhắm nháp một chút, hương vị tuyệt vời.

Một chai rượu trắng nhanh chóng bị hai người phụ nữ như phát điên mà uống cạn, Cường Tử mấy lần cản lại đều không có hiệu quả. Tôn Văn Văn đứng dậy có chút choáng váng đi đến trước tủ rượu lại lấy một chai rượu trắng nữa ra, vẫn là Lão Bạch Can. Rượu này vốn là Cường Tử chuẩn bị cho sư phụ Mạc Dịch của hắn, sư phụ Mạc Dịch của hắn hút thuốc uống rượu đều thích một kiểu, đó chính là càng cay đắng càng kích thích càng tốt. Hiện giờ rượu này lại trở thành thức uống của hai mỹ nữ yêu kiều, Cường Tử không biết nên hình dung loại cảm giác này như thế nào.

Hắn vươn tay muốn ngăn Tôn Văn Văn nhưng lại bị Trần Tử Ngư ngăn lại.

Trần Tử Ngư nói:

- Làm gì mà nhần nhần nhó nhó giống như đàn bà vậy, lão nương và Văn Văn uống rượu, người xem vào lộn xộn cái gì? Hôm nay hai chúng tôi tâm tình rất tốt định không say không nghỉ, anh đừng có quăn nữa, quăn cũng không quăn được đâu.

Cường Tử do dự một chút, rõ ràng thực sự ngồi cúi đầu ăn cơm không nói gì.

Tôn Văn Văn cầm hai cái cốc khá lớn mỗi người một cái đặt trước mặt Trần Tử Ngư, sau khi rót đầy chén nàng đứng dậy giơ cốc nói với Trần Tử Ngư:

- Vì tình chị em chúng ta, cạ!

Trần Tử Ngư cũng đứng lên, thân mình lắc lư một hồi rồi cũng đứng vững.

- Cạ!

Rượu trong hai chiếc cốc đều bị uống một hơi cạ sạch, Trần Tử Ngư và Tôn Văn Văn nhìn nhau một cái lập tức cười ha hả. Hai người phụ nữ bắt đầu đồng một câu, tây một câu nói năng lộn xộn lên, nói những chuyện không đâu uống từng cốc từng cốc rượu. Khi chai rượu trắng thứ hai lại lần nữa cạ sạch, hai người cuối cùng không kiên trì được nữa nằm bò ra bàn thiếp đi ngon lành.

Cường Tử nhìn tư thế say rượu của hai người phụ nữ trước mặt, trong lòng lại sinh ra một nỗi cay đắng.

- Sao phải khổ thế chứ?

Hắn lầm bầm tự nhủ.

Đi đến bên Tôn Văn Văn ôm ngang người nàng lên, Cường Tử đưa nàng về phòng ngủ của mình đặt xuống giường. Nhẹ nhàng giúp nàng cởi áo khoác và giày, kéo chăn lại đắp lên người nàng. Cường Tử đứng bên giường Tôn Văn Văn nhìn về mặt đỏ ửng của nàng, trên mặt đều là vẻ áy náy. Hắn rút cuộc chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên trán Tôn Văn Văn, lập tức xoay người xuống lầu.

Lần nữa ôm lấy Trần Tử Ngư, tư vị trong lòng Cường Tử lại không giống với Tôn Văn Văn. Tôn Văn Văn và hắn đã xác định một sự thân mật không tách rời, mà trong lòng hắn đối với Trần Tử Ngư lại là một loại tình cảm khác thường khó mà nói rõ được. Trần Tử Ngư cao hơn và đầy đặn hơn Tôn Văn Văn một chút, Cường Tử ôm nàng trong lòng đầy hương thơm.

Cũng đặt Trần Tử Ngư trên giường, Cường Tử cũng giúp nàng cởi giày và áo khoác, giúp nàng đắp chăn. Hắn nhìn Trần Tử Ngư say ngủ, không tìm được từ trong lòng nảy sinh vài phần triu mến. Hắn ngồi ở đầu giường châm một điếu thuốc, trầm mặc nhìn người con gái đang ngủ say đến tận lúc điếu thuốc cháy được một nửa.

Hắn do dự một chút rồi vẫn cúi đầu nhẹ hôn lên trán nàng.

- Vất vả cho cô, đợi tôi trở lại.

Nói xong, Cường Tử quyết tâm xoay người xuống lầu.

Sao hắn không biết hai người Trần Tử Ngư và Tôn Văn Văn vì sao mà uống rượu hăng như vậy chứ? Các nàng đều chẳng phải là loại phụ nữ gốc gác gì, cho nên lúc đối diện với Cường Tử đang chuẩn bị rời đi không hề mà cũng lựa chọn phương thức này. Các nàng chẳng phải là đào chạy trốn cái gì, mà là muốn nín giữ gì đó.

Có lẽ, còn có một loại cảm thông lẫn nhau.

Cho dù Trần Tử Ngư hay là Tôn Văn Văn một mình đối diện với Cường Tử đều sẽ không uống nhiều rượu thế này, các nàng cho dù không có quá nhiều lời muốn nói cũng sẽ không nhìn người đàn ông của mình rời đi, sau đó ngày ngày tính thời gian đợi người đàn ông của mình trở về. Nhưng hai người đồng thời đối diện, các nàng nên nói gì với Cường Tử đây?

Trong lòng các nàng đều muốn ở chung một mình với Cường Tử, các nàng biết lần này Cường Tử đi nguy hiểm vạn phần. Các nàng sẽ không khóc không làm loạn không ngăn cản, nhưng không có nghĩa là nỗi lo lắng trong lòng các nàng sẽ không nặng nề. Kỳ thực hoàn toàn trái ngược, biết rõ ngăn cản cũng không được, khóc rồi làm loạn gì gì đó, các nàng không phải không biết, chỉ là thực sự không làm được.

Càng như vậy, nỗi lo lắng trong lòng các nàng càng sâu sắc.

Cường Tử cảm kích hai người phụ nữ này dùng phương thức này để tiễn hắn đi, hắn không ngăn các nàng uống rượu hăng như vậy cũng là có nguyên nhân. Có lẽ như vậy, hắn đi càng yên tâm hơn.

Lúc Cường Tử xuống lầu, hắn phát hiện trên bàn ăn trong phòng ăn có ba người đang ngồi ăn như hổ đói.

Cáp Mô, Cừu Thiên, Yêu Ma.

Cường Tử cười, đi sang lấy cho mình một bát cơm đầy, cũng không chào hỏi mà ngồi cạnh bọn họ ăn cơm. Một bàn đầy đồ ăn bị bốn người đàn ông ăn hết bay như gió cuốn mây trôi. Sau khi ăn xong, Yêu Ma thỏa mãn ợ một cái hỏi Cường Tử:

- Tay nghề không tồi, cậu nấu à?

Cường Tử châm một điếu thuốc thích ý hút một hơi nói:

- Bắt buộc rồi.

Thù Thiên và Hòa Cáp cười ha hả, bốn người nhìn nhau một cái, trong ánh mắt đều là sự kiên định!

- Đi làm loạn một chút à?

Đặt câu hỏi vẫn là Yêu Ma.

- Ủ, đánh đấm chút mà.

Cường Tử nói.

Hút thuốc xong, hắn nhìn lên lầu rồi đứng dậy, đối diện với ba người đàn ông nói:

- Đi chứ?

- Đi chứ!

Lúc bốn người bước đi kiên định ra khỏi Húc Nhật Nhất Phẩm, ở trong hai căn phòng trên tầng ba biệt thự, có hai người đứng dựa vào cửa sổ nhìn bóng lưng họ dần dần biến mất.

Trần Tử Ngư khom lưng cầm nửa điếu thuốc Cường Tử vừa hút dở trong gạt tàn lên châm, hít một hơi thật sâu, qua cửa sổ nhìn Cường Tử - người đàn ông nàng đã coi như người đàn ông của mình ngẩng đầu bước đi ra khỏi cổng, trong mắt nàng lóe lên lệ hoa trong suốt, nhưng lại quật cường không chịu chảy xuống.

Tôn Văn Văn ngồi bên cửa sổ, tự lẩm bẩm một câu:

- Nếu anh thật sự muốn, đợi anh trở về, em sẽ sinh con cho anh.

201. Chương 201: Yên Vân Thập Bát

Bốn người Cường Tử và Yêu Ma ra khỏi biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm liền đi thẳng đến trang viên của Lão Phật Gia Đoàn Mộc Tú, bốn người bọn họ muốn rời bến vẫn phải xin Lão Phật Gia giúp đỡ mới được. Con đường đi ra ngay thẳng không phải là việc gì khó, nhưng như thế thì tốc độ sẽ rất chậm. Mà nửa tháng sau trận quyết đấu giữa hai bên Thiên Bảng và Kim Bảng sắp triển khai, nếu không thể tra ra âm mưu cất giấu phía sau ra sớm, chỉ e đến lúc đó tổn thất sẽ vô cùng lớn.

Yêu Ma sinh sống ở Đông Doanh rất lâu, y vô cùng hiểu biết tình hình ở đó. Cho nên Cường Tử mới nghĩ đến y đầu tiên, mà sau đó thần trí của Yêu Ma dần dần hồi phục cũng không thể không nói là một kỳ tích, nếu thần trí y thực sự hỗn loạn, thì Cường Tử không biết ai còn có thể có sự trợ giúp trực tiếp liên quan đến Đông Doanh nữa.

Còn về Cừu Thiên sở dĩ Cường Tử chọn y là vì y biết trong lòng Cừu Thiên trước sau đều có khúc mắc. Loại chấp niệm tận xương cốt này Cường Tử có nhận thức rất sâu sắc, cho nên hắn biết nếu cả đời này Cừu Thiên không đến Đông Doanh một chuyến thì sau này có chết cũng không nhắm mắt. Lúc trước, vô giả trong Đông Doanh lừa danh kiếm thủ hộ các đời gia tộc nhà bọn họ từ trong tay cha của y, tuy y tìm ra được Thừa Ảnh Kiếm nhưng nỗi hối hận truyền lại đó ở trong lòng vẫn khó mà tiêu trừ.

Về phần Cáp Mô, Cường Tử bắt buộc phải dẫn theo. Không có anh ta, kỹ xảo truy tìm tung tích của Cáp Mô ca xứng đáng với bốn chữ thiên hạ vô song. Luận về năng lực chiến đấu, Cường Tử một tay có thể thừa

sức đánh mười Cáp Mô thế này, nhưng luận về truy tìm và dò hỏi tung tích mà nói, Cáp Mô là lựa chọn ưu tú nhất.

Bốn người lái xe đến trang viên của Lão Phật Gia, người gác cửa biết mấy người Cường Tử cho nên trực tiếp cho đi vào. Mấy người Cường Tử cũng không ý vào thân phận mà theo đúng phép tắc dừng xe đi bộ vào, trang viên này tuy không tính là rất lớn nhưng là được cái tinh mịch tao nhã, vô cùng phù hợp với tính cách của Lão Phật Gia Đoàn Mộc Tú.

Bốn người trừ Cáp Mô đều không phải là lần đầu tiên đến đây cho nên coi như là quen đường biết lối. Hòa Cáp ca tỏ ra hiểu kỳ ngộ phải nhìn trái, phát hiện ngoài vẻ thanh u ra thì khu này cũng không có gì đặc biệt, Cáp Mô không khỏi xì mũi coi thường. Y cứ cho rằng đã được người ta tôn trọng gọi là Lão Phật Gia, làm sao mà chỗ ở cứ cho là không bằng Cố Cung cũng phải không thể kém đến mức như thế chứ, nhưng anh ta hiển nhiên là thất vọng rồi.

Bốn người đi khoảng mười mấy phút đến nội viện của trang viên, một tiểu lâu cổ kính xuất hiện trong tầm mắt. Đi đến trước cửa, Cường Tử dừng lại một chút rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa, hần sắp xếp một chút từ ngữ trong lòng xem lát nữa nên mở lời như nào với bà nuôi để nói ra quyết định của hần.

- Vào đi.

Thanh âm rất bình thản hiền lành nhưng lộ vẻ ử rữ.

Cường Tử đẩy cửa dẫn đầu đi vào, Cáp Mô đi cuối cùng do dự một chút vẫn cứng cỏi đi theo vào. Trong lòng anh ta cái bà già tóc trắng kia là một lão yêu bà, tu luyện nghìn năm. Một ánh mắt dường như có thể nhìn vào tận trong lòng người khác, giống như có bí mật gì trong mắt bà ta đều sẽ rõ ràng. Cáp Mô đối với Lão Phật Gia có mâu thuẫn không nhỏ, điều này chắc chắn có quan hệ với việc anh ta vẫn chưa đâm thủng lớp xe Rolls-Royce của Lão Phật Gia ra.

Khắp phòng tỏa ra mùi đàn hương, mùi hương này có tác dụng an thần tĩnh não.

Lão Phật Gia híp mắt ngồi ở trên ghế gỗ đàn khắc hoa văn, trong tay bà nắm một chuỗi hạt hồ đào điêu khắc Phật. Bàn tay đó đã có không ít nếp nhăn, thoạt nhìn không còn đẹp nữa nhưng lại có sự hài hòa khác thường với chuỗi hạt cũng cũ kỹ đó, dường như bàn tay này và chuỗi hạt đó là một chỉnh thể vậy.

Cường Tử không lập tức nói chuyện mà là cung kính đứng trước mặt Lão Phật gia, hần biết tính cách của Lão Phật gia. Nếu mình hấp tấp mà nói ra suy nghĩ, chỉ e sẽ bị một trận giáo huấn ập xuống đầu, cái miệng đó của Lão Phật gia, Cường Tử ngẫm nghĩ mà lạnh người. Dù nói người lễ Phật ngộ đạo tâm tính hài hòa, những lời này đặt trên người Lão Phật gia chỉ được một nửa thời gian.

Nếu khiến Lão Phật gia nổi giận, thì Phật gia sẽ trở thành Kim Cương trợn mắt.

Một lúc sau Lão Phật gia hơi hé mắt ra, bà quét mắt một lượt bốn vãn bối cung kính đứng trước mặt, ánh mắt lướt qua trên mặt mọi người, Cáp Mô vốn đang lăm lăm Lão Phật gia có chút ý vào thân phận cây già lên mặt bị ánh mắt này dọa cho hoảng sợ, anh ta thậm chí vào lúc này còn sinh ra cảm giác sợ hãi muốn chạy trốn.

Lão Phật Gia khẽ cười hỏi:

- Con thô nhỏ lười biếng đủ rồi hả?

Cường Tử phát hiện ra trong nụ cười có chút mệt mỏi và bất đắc dĩ.

Cường Tử lắc lắc đầu nói:

- Sao lại lười ạ, cháu trai của người đại phát thần uy lấy một địch ba còn giành toàn thắng nhưng cũng quang vinh bị thương, nghỉ ngơi một chút không quá, người không thấy vết thương của con nặng thế nào...

Lão Phật gia khoát khoát tay nói:

- Văn Văn một ngày gọi điện cho ta một lần báo cáo tình hình của con, ta đối với sinh hoạt hàng ngày của con cho dù không phải là nắm trong lòng bàn tay thì cũng không thể nói hoàn toàn không biết, cho nên những lời vớ vẩn đó đừng có lừa gạt ta, đừng để ta hối hận vì cho Văn Văn cảm lão thâm nghìn năm về cho con bồi bổ thân thể.

Cường Tử cười hi hi nói:

- Con bảo sao lại khỏi nhanh như thế chứ, hóa ra đều là công lao của lão nhân gia người ạ. Sau này con phải học lên cao hơn, nếu không sẽ có lỗi với sự quan tâm của lão nhân gia người ạ.

Lão Phật gia lườm hằn một cái nói:

- Còn bẻm mép ta gọi người đến lôi con ra đánh đòn đấy, có cái rắm nào thì đánh đi.

Cường Tử lạnh người, tự nhủ những lời này sao không giống lão thái thái hàng ngày tụng kinh niệm phật nói ra chứ. Sao mà nghe đều có sát khí vậy, có bà nội thế này không biết là phúc hay họa đây.

Cố gắng nín thở, mặt Cường Tử đỏ rần lên.

- Con làm gì đó?

Lão Phật gia hỏi.

Chỉ thấy sắc mặt Cường Tử nháy mắt tím ngắt, sau đó mạnh mẽ vận lực một cái rắm rõ ràng cứng cỏi bật ra...

- Tuân ý chỉ Lão Phật gia, rắm đã đánh rồi, tiếp sau là nói chuyện.

Cường Tử nghiêm trang nói.

Lão Phật gia vung tay ném chuối phật châu trong tay qua, thủ pháp gọi là sắc bén. Cường Tử nhún thấp người tránh qua, chuối phật châu không nghiêng không lệch đánh thẳng vào trên mặt Cáp Mô, Cáp Mô ca dùng ánh mắt vô tội nhìn Lão Phật gia một cái, cuối cùng quyết định đứng im. Nhân lúc chuối phật châu còn chưa rơi xuống, Cường Tử bắt lấy sau đó cung cung kính kính lại đưa về cho Lão Phật gia.

Lão Phật Gia nhận phật châu gơ tay làm bộ muốn đánh, Cường Tử đưa mặt mình gần lại còn làm bộ hiên ngang lăm liệt. Lão Phật gia xì một tiếng bật cười, bà nói:

- Thực không biết phạm hồ đồ gì mà nhận con thỏ nhỏ chết dẫm như người làm cháu, không biết cuối cùng liệu có đang sống sờ sờ mà bị người làm cho tức chết không.

Cường Tử vội vàng nịnh nọt nói:

- Lão Phật gia sống lâu muôn tuổi, ân huệ tủa khắp chúng sinh.

Lão Phật Gia vốn dĩ vì việc mấy ngày trước phát sinh mà trong lòng phiền não bị Cường Tử chọc cho nhẹ nhõm đôi chút, bực bội mà niệm kinh đều không nén được lại giảm được mấy phần. Kỳ thực bà biết Cường Tử là muốn cho mình vui vẻ một chút mới đùa giỡn như vậy, trong lòng bất giác sinh ra mấy phần ấm áp. Bà chỉ có một đứa con trai hàng ngày rất ít gặp, người già ở cái tuổi này cho dù địa vị có cao nữa cũng cần tình thân sưởi ấm.

Cường Tử thấy trong nụ cười của Lão Phật gia có thêm chút vui vẻ, hẳn cũng cảm thấy vui từ đáy lòng. Người già ở tuổi này vẫn phải lo lắng nhiều việc, bản thân chính là làm tiểu bối bất hiếu.

- Nói đi, chuyện gì.

Trong lòng Lão thái thái thoải mái hơn một chút, tâm tình rõ ràng là tốt hơn chút rồi.

Cường Tử nhìn nhìn sắc mặt Lão Phật Gia, cẩn thận nói:

- Con dự định đi xa một chuyến...

Ánh mắt Lão Phật gia sáng lên, bà nhìn chăm chú vào mặt Cường Tử, lập tức thở dài hỏi:

- Con quyết định rồi à?

Cường Tử gật gật đầu nói:

- Nếu con đoán không sai thì người cũng vì việc quyết đấu của Địa Bổng và Ngân Bổng mấy ngày trước mà buồn phiền. Việc này nhất định có kỳ quặc, nếu không đi một chuyến con sợ mấy ngày nữa quyết đấu của

Thiên Bảng cũng sẽ có vấn đề. Con nghe thấy được có mùi âm mưu, việc này có lẽ có liên quan đến Yêu Ma cho nên phải đi.

Lão Phật gia chau mày, bà nhìn Yêu Ma một cái nói:

- Ý của con là nói...

Yêu Ma cũng gật gật đầu nói:

- Có lẽ cũng không sai biệt lắm.

Lão Phật Gia gật gật đầu nói:

- Thôi được, ta biết việc các con đã quyết định rồi ta không ngăn cản được. Mặc dù từ chỗ ta không tìm thấy sự giúp đỡ nào cũng sẽ tìm cách khác, đã thế này rồi chi bằng để ta sắp xếp trong lòng sẽ yên tâm hơn chút.

Lão Phật Gia hỏi:

- Bốn người các người đi à?

Cường Tử khẽ gật đầu.

- Thiếu một điểm, đến đó khó tránh được các con sẽ phải tách ra để hành động. Đến lúc đó đơn thương độc mã ta cũng không yên tâm, hay là ta tìm thêm mấy người nữa đi cùng các con vậy.

Cường Tử ngẫm nghĩ một lúc không từ chối, bốn người bọn hắn đến lúc đó chắc chắn sẽ tách nhau ra, nếu gặp chuyện gì lại phân tách ra đến lúc chỉ có thể một người đơn độc đối mặt nguy hiểm, đặc biệt là Cáp Mô cần người khác bảo vệ.

Lão Phật Gia nói:

- Kỳ thực nếu luận chiến lược, với hiểu biết của ta trong ba người trẻ tuổi các người đều có thể coi là xuất sắc. Hơn nữa cao thủ Đông Doanh hẳn là phần lớn đều đến Đông Bắc chúng ta rồi, nhưng đây chỉ là bề ngoài, Đông Doanh và Hoa Hạ chúng ta giống nhau, cũng có rất nhiều cao thủ không lộ diện. Hơn nữa việc này liên quan đến phía chính phủ, chỉ e nguy cơ trùng trùng.

Cáp Mô ca không được đếm xỉa đến, điều này khiến anh ta buồn bực từ trong tim gam.

Bà đứng dậy vừa đi vừa nói, đến cửa phòng vẫy vẫy tay với lão quản gia đứng ở phía xa.

- Lão Phật Gia, có chuyện gì ạ?

Một lão già ít hơn Lão Phật gia không nhiều tuổi lắm run rẩy đi đến, khom người hỏi.

- Từ trong Yến Vân Thập Bát tìm ra một nửa số người đến đây, ta cần dùng.

Lão quản gia già cả đứng thẳng mạnh mẽ, thấy sự kiên quyết trong ánh mắt Lão Phật gia, cuối cùng ông ta không nói gì. Thở dài một hơi, ông già chân tay chậm rãi đi về phía hậu viện.

Nghe thấy lời Lão Phật gia nói, ba người Cường Tử và Yêu Ma, Hòa Cáp không cảm thấy gì, nhưng tinh thần Cừu Thiên lại sững sờ. Y ngẩng đầu nhìn Lão Phật gia một cái, muốn nói nhưng lại thôi.

Lão Phật Gia thấy sự khác thường của Cừu Thiên, bà khẽ cười nói:

- Nuôi binh ngàn ngày dùng binh một giờ, Yến Vân Thập Bát cứ nhàn rỗi cũng không phải là việc gì tốt, lại cất đi chỉ e sắt khí đều bị mài mòn mất.

Cường Tử tò mò hỏi:

- Yến Vân Thập Bát là cái gì?

Cừu Thiên thở dài nói:

- Truyền thừa ngàn năm, bá khí y nguyên. Ta chỉ gặp một lần, mười mấy năm vẫn rõ mồn một trước mắt.

Lão Phật gia nói:

- Yến Vân Thập Bát, đơn giản mà nói là mười tám người. Mấy chục năm trước lão đầu tử Hách Liên Thiết Thụ dưới cơ duyên trùng hợp thu phục một thế hệ Yến Vân Thập Bát, lúc đó bọn họ vẫn đều là thanh niên truyền thừa, bây giờ còn sống chỉ dăm ba người mà thôi. Mười tám người thế hệ này là xem như truyền nhân của ta, tuy trẻ nhưng tư chất đều rất tốt, so với bọn người trẻ tuổi cùng thời chỉ e còn mạnh hơn mấy phần.

Cường Tử kinh ngạc hỏi:

- Người định phái bọn họ đi cùng chúng con đến Đông Doanh sao?

Lão Phật Gia nói:

- Không thể đều cho con, hiện giờ cục diện Đông Bắc cũng không dễ khống chế. Giữ lại một nửa ta còn làm phòng bị, đều cho con ta sẽ trắng tay rồi.

Cừu Thiên lại nói:

- Hay là giữ lại bọn họ đi, Yến Vân Thập Bát bị chia rẽ quả thực đáng tiếc.

Lão Phật gia nói:

- Không sao, kiểm trận mười tám lúc Hách Liên Thiết Thụ còn sống đã thay đổi, ba người, sáu người, chín người, đều có thể phát động, chỉ là uy lực nhỏ hơn chút.

Cường Tử ngẫm nghĩ hỏi:

- Ý của người là sau này một khi thực sự xuất hiện bất ngờ gì lớn, dựa vào Yến Vân Thập Bát là có thể ngăn cơn sóng dữ sao?

Lão Phật gia nói:

- Ủ, bọn họ có thực lực này.

Cường Tử kiên quyết nói:

- Vậy thì đều giữ lại, bốn người chúng con tuy hơi ít nhưng ứng phó với tình huống bình thường cũng không có vấn đề gì, cùng lắm con tìm vài người từ Liên minh chấp pháp đến, tuy đều khá non nhưng cũng coi như là cũng lên sàn được.

Lão Phật gia nói:

- Thôi, mấy người bạn nhỏ đó của con còn chưa thực sự đến mức hô mưa gọi gió, đi rồi chỉ e là tăng thêm thương vong. Yến Vân Thập Bát tuy đã mấy chục năm không ra đời rồi nhưng kéo ra cũng là một nhóm thiết huyết hùng binh!

Cừu Thiên nói:

- Thế này đi, ba người là đủ rồi.

Lão Phật gia nói:

- Nói chín là chín, đừng lo lắng, bà già ta vừa rồi là lừa các ngươi đấy, các ngươi thực sự thấy ta chỉ có quân bài là Yến Vân Thập Bát là đánh được sao? Hơn nữa, có Mạc Dịch ở đây, đám yêu ma quỷ quái đó không làm gì nổi đâu!

Đúng lúc này, lão quần gia già dường như một trận gió cũng có thể thổi bay đó lắc lư thân mình quay lại. Ông ta đứng ở cửa phòng nhìn vào trong một chút, lập tức nhẹ giọng nói:

- Lão Phật gia, bọn họ đến rồi.

Lão Phật gia gật gật đầu nói:

- Đi, chúng ta ra ngoài.

202. Chương 202: Khi Phi Công Gặp Pháo Binh

Bên ngoài cửa có một hàng đại hán đang đứng nghiêm, họ đứng im, không nhúc nhích ở đó, trông họ chẳng khác gì những tượng đá vô tri vô giác. Nhưng ánh mắt của họ rất nghiêm trang, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, không vui không buồn. Lần đầu tiên nhìn thấy họ, người nhìn sẽ nghĩ ngay rằng hình như họ đã chết rồi, nhưng chỉ cần bạn chăm chú và cẩn thận quan sát thì sẽ cảm thấy một luồng khí lạnh tỏa ra từ người họ.

Đây chính là một cảm giác khiến cho người đối diện cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Mặc dù ánh mắt của bọn họ không nhìn thẳng về phía bạn nhưng nhất định bạn sẽ cảm thấy dường như tất cả bọn họ đang nhìn chằm chằm vào bạn, giây tiếp theo thì đầu và thân của bạn đã mỗi thứ một nẻo.

Mặc áo đen giống nhau, đến thanh trường kiếm đeo trên lưng cũng giống nhau.

Chiếc áo đen như màn đêm đen dày đặc còn thanh kiếm kia lại giống như một vì sao sáng.

Chín người, chín thanh kiếm, họ giống như thiên thần hạ phàm.

Người thủ lĩnh cao khoảng một thước tám, thanh kiếm của y, nhìn qua cũng biết là thuộc loại kiếm tốt, vô cùng sắc nhọn và kiên cố. Y có đôi lông mày rậm và đen, nó hướng lên trên giống như hai thanh kiếm sắc đâm vào mây. Con người của sâu thẳm và lạnh lùng như băng. Trong đôi mắt đầy durezza như đang có một dòng nước Hoàng Tuyền chảy mãi không ngừng. Sát khí bao trùm lấy đôi mắt ấy, mặc dù, y không hề có ý định thể hiện nó này ra ngoài nhưng sát khí lạnh lẽo hơn cả băng đó lại tỏa ra một cách tự nhiên và đầy uy lực.

Có lẽ chỉ có những người đã từng trải qua hàng trăm trận đánh nhưng không chết, khắp người đầm mồ hôi máu tanh thì mới có được uy nghiêm và khí phách khiến cho người đối diện phải run sợ như vậy.

Y đứng ở đầu hàng, giống như một cây lao lạnh lùng, một thanh kiếm sắc nhọn đã tuốt khỏi vỏ.

Sau khi Lão Phật gia bước ra khỏi cửa liền bước đến đứng trước mặt chín người này, và chuyện khiến cho người khác ngạc nhiên chính là chín người này, ngoài tên thủ lĩnh chỉ gật đầu thể hiện một chút thì những người còn lại đều không có bất cứ phản ứng gì hết. Trước mặt họ chính là Lão Phật gia Đoan Mộc Tú nhưng họ vẫn không hề nhúc nhích, không hành lễ. Cũng kỳ lạ thay, Lão Phật gia lại không hề tỏ ra tức giận hay có ý trách phạt gì hết, tình huống này khiến cho người nhìn cảm thấy vô cùng kì lạ.

Phải biết rằng, Đoan Mộc Tú là một người có thân phận vô cùng cao quý, không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài, là mẹ của ông trùm xã hội đen Đông Bắc Hách Liên Xuân Mộ, trái lại, thân phận này chẳng đáng nhắc đến so với thân phận thực sự của bà. Mẹ của ông trùm xã hội đen không bao giờ sánh được với vợ của Trung Hoa Chấp Pháp Giả.

Hiện tại ở trong võ lâm, địa vị của Đoan Mộc Tú vô cùng cao quý, không ai có thể sánh bằng, và bà được mọi người tôn sùng.

Sau khi Hách Liên Thiết Thụ chết, không nghi ngờ gì nữa, Đoan Mộc Tú đã trở thành một truyền kỳ, khi một người phụ nữ chỉ dựa vào sức lực của bản thân mà có thể duy trì trật tự võ lâm Trung Hoa trong vòng năm mươi năm. Trong con mắt của những người có chút hiểu biết về giai đoạn lịch sử này hoặc là đã từng nghe nói qua về giai đoạn lịch sử này thì Đoan Mộc Tú chính là người kéo dài sinh mạng của Hách Tiên Thiết Thụ và là biểu tượng của uy nghiêm.

Nhưng khi đối diện biểu hiện lạnh lùng và ngạo mạn của chín người này, Đoan Mộc Tú lại không hề tỏ ra sốt sắng.

- Phải làm phiền đến chín người các người một lần rồi!

Lão Phật gia đứng trước mặt tên thủ lĩnh và nói khẽ.

Sắc mặt của tên thủ lĩnh không hề biến sắc, y lạnh lùng như cũ, nhìn thẳng vào mắt của Đoan Mộc Tú và đáp lại:

- Chuyện này có vi phạm lệnh cấm của chúng tôi hay không? Có thể sử dụng chiến lực cuối cùng được hay không?

Lão Phật Gia nhẹ đầu gật đầu và đáp lại:

- Những chuyện vi phạm lệnh cấm thì bà già ta đây sẽ không bao giờ dám để cho các người đi thực hiện. Nếu như ta thực sự muốn lừa gạt các người đi làm những chuyện trái ngược với sứ mệnh của các người thì ta nghĩ rằng thanh kiếm ở đằng sau lưng các người cũng sẽ không do dự, chần chừ gì mà chém đôi người ta ra. Cho nên về điểm này, các người có thể yên tâm, còn về chiến lược cuối cùng ... ta cũng chỉ có thể nói rằng, các người hãy tùy cơ mà ứng biến.

Bà nhìn thẳng vào người đàn ông trẻ tuổi nhưng lạnh lùng đứng trước mặt bà, trong mắt người này đang có một sự kích động không thể nào trấn áp được, chốc chốc lại như muốn bùng lên.

- Kiếm Nhị, Yến Vân Thập Bát đã ba mươi năm rồi chưa ra tay rồi đúng không?

Người áo đen được gọi là Kiếm Nhị khẽ gật đầu và đáp lại:

- Chính xác là ba mươi một năm một trăm bảy mươi hai ngày.

Giọng điệu của y vô cùng bình thản, khiến cho người ngoài cũng phải cảm thấy rùng mình, không rét mà run.

Y nói tiếp:

- Nhưng kiếm của chúng tôi vẫn là những binh khí giết người sắc nhọn nhất trên thế giới!

Lão Phật gia tiếp lời:

- Ủ! Yến Vân Thập Bát các người, từ khi truyền thừa đến nay vẫn chưa ra tay một lần nào, ta đây cũng không ngờ rằng, trước khi ta chết ta vẫn có thể nhìn thấy ngày hôm nay. Ta sẽ không nói thêm bất cứ lời nào nữa về năng lực của các người, ta chỉ muốn nói với các người rằng, kẻ địch mà các người sắp phải đối mặt rất có thể sẽ là một quốc gia!

Kiếm Nhị hồ hững đáp lại:

- Nhưng bất cứ kẻ nào dám phạm vào uy nghiêm của người Trung Hoa thì đều phải bị giết chết, không chừa một ai!

Lão Phật Gia khẽ gật đầu, bà vẫy vẫy tay và gọi Cường Tử:

- Cường Tử, mau lại đây!

Cường Tử thực sự đã bị khiếp sợ bởi khí thế ngút trời của chín người này. Từ trước tới giờ, chưa bao giờ hắn nghĩ rằng trên người lại có thể có một sát ý lạnh lẽo đến như vậy, chẳng khác gì những tảng băng vạn năm. Dựa vào những lời mà Lão Phật Gia vừa mới nói thì hắn biết rằng chín người này vẫn chưa từng giao đấu với một ai, nhưng không hiểu sao trước đó hắn lại cảm nhận được một cách rõ ràng về sát khí mà chỉ có ở những người đã trải qua hàng trăm trận chiến, khắp người đầm mùi máu tanh.

Hắn bước đến đứng sau lưng lão Phật Gia, lại một lần nữa cẩn thận quan sát chín người đang đứng ở trước mặt, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Chín người này rõ ràng là rất giống như những con quỷ không có tình người vừa mới từ địa ngục chui lên, họ chưa bao giờ giết người nhưng tại sao lại có được một sát khí lạnh lẽo khiến cho người đối diện phải rùng mình đến như vậy?

- Hắn tên là Lâm Cường, lần này các người sẽ phụ trách bảo vệ bốn người, trong đó hắn chính là người đứng đầu. Bốn người này đang chuẩn bị đến Đông Doanh làm một chuyện lớn, một chuyện đại sự đủ để ảnh hưởng đến sự hưng suy của giới võ lâm hai nước, cho nên ta cần các người đi theo giúp đỡ và bảo vệ họ.

Kiếm Nhị nhìn Cường Tử một cái rồi lập tức thu ánh mắt về. Mặc dù ánh mắt của y chỉ có quét qua người Cường Tử có vài giây ngắn ngủi nhưng không hiểu sao Cường Tử lại cảm thấy hình như người mình như bị một thanh kiếm sắc lạnh đâm từ đằng trước xuyên ra đằng sau.

- Bốn người họ nếu như chết, thì người phải chết trước chính là chín người chúng tôi đây.

Kiếm Nhị lạnh lùng đáp lại.

Lão Phật Gia khẽ gật đầu đáp lại:

- Ai cũng không được chết, mười ba người các người, nhất định phải quay về một cách toàn vẹn cho ta! Mười ba người đi thì nhất định phải đủ mười ba người quay về!

Cường Tử đưa tay ra và nói với Kiếm Nhị:

- Có thể quen biết mọi người chính là vinh hạnh của tôi, tôi tên là Lâm Cường, sau này mọi người cứ gọi tôi là Cường Tử là được.

Kiếm Nhị lướt nhìn bàn tay mà Cường Tử đưa ra nhưng lại không có ý bắt tay đáp lại, trái lại y lạnh lùng mà rằng:

- Ta tên là Kiếm Nhị, tám người đứng ở đằng sau lưng ta chính là tám hậu nhân của Yến Vân Thập Bát, tên của chúng ta vô cùng dễ nhớ, những người đứng ở đằng sau ta thứ tự là Kiếm Thập Nhất, Kiếm Thập Nhị, Kiếm Thập Tam, Kiếm Thập Tứ, Kiếm Thập Ngũ, Kiếm Thập Lục, Kiếm Thập Thất, Kiếm Thập Bát.

Cường Tử xấu hổ thu tay về, cười cười với Kiếm Nhị và nói:

- Hi vọng hợp tác vui vẻ!

Lần này, Kiếm Nhị còn không thèm đáp lại lời của hắn.

Lão Phật gia cười nói với Cường Tử:

- Mấy người bọn họ chưa bao giờ giao lưu với người khác, cách cư xử, đối đãi với những người xung quanh bao giờ cũng lạnh lùng như vậy đó, sau này chỉ cần cháu thích ứng được một chút là được. Đúng rồi, ta có một chuyện muốn hỏi cháu.

Cường Tử hỏi lại luôn:

- Có chuyện gì vậy bà?

Lão Phật gia từ tốn đáp lại:

- Trừ cháu và Cửu Thiên ra, những người bạn còn lại của cháu thường dùng loại binh khí gì?

Cường Tử quay sang hỏi Yêu Ma và Cáp Mô:

- Hai vị đại hiệp, xin hỏi hai vị thường sử dụng loại binh khí nào?

Cáp Mô vẫn còn đang đắm chìm trong kích động cực lớn mà Yến Vân Thập Bát tạo ra cho gã, mặc dù gã cố gắng vùng vẫy mà không sao dứt ra được, cho nên lời mà Cường Tử hỏi gã, về cơ bản là gã không nghe thấy. Nhưng Yêu ma thì lại khác, gã bước tới chỗ Lão Phật Gia với vẻ mặt lạnh tanh như tiền và đáp lại:

- Xin hỏi, bà có cửu tiết tiên (roi chín khúc) không vậy?

Lão Phật gia cười cười đáp lại:

- Những binh khí mà ta đây sưu tầm, tuy là không thể nào sánh được với những binh khí nổi tiếng của gia đình Cửu Thiên, nhưng lại đa dạng về chủng loại, phong phú về kiểu dáng, mỗi loại có vài cái. Cửu tiết tiên vừa hay ta lại có một cái, chính là một món binh khí mà Tăng Quốc Phiên cuối đời nhà Thanh để lại. Tăng Quốc Phiên là một nho tướng nhưng lại thích sưu tầm binh khí. Sợ cửu tiết tiên đó, ta không biết ông ấy đã sử dụng qua hay chưa, mặc dù nó không thể được coi là một thần khí nhưng nó đủ tư cách để xứng đáng với hai chữ “uy lực”.

Cường Tử phải bước đến chỗ Cáp Mô vỗ vỗ vào vai gã vài cái thì gã mới bắt đầu phản ứng lại. Cường Tử nói với gã rằng Lão Phật gia muốn tặng cho anh ta một món binh khí phù hợp với gã. Vừa nghe xong, anh ta liền hứng thú ngay, anh chui qua và hỏi:

- Lão Phật gia, ngài muốn thưởng cho tôi một món binh khí hay sao?

Lão Phật Gia cười cười đáp lại:

- Ủ, người nói xem, người thích binh khí như thế nào?

Cáp Mô dứt khoát đáp luôn:

- AK47!

Lão Phật gia:

-

Cáp Mô:

- Cái này thì quá nhẹ, dự rằng sang đến được bên kia thì sẽ không chịu đựng được mấy trận phong ba. Hay là như thế này đi, Lão Phật gia người hãy cho tôi một cỗ máy bay tiêm kích? Tôi sẽ đi cho nổ tung cung điện Thiên Hoàng và Tĩnh – Quốc- Thần- Xã của chúng nó!

Lão Phật Gia phát phát tay và nói:

- Bỏ đi, cái miệng này của người chính là một vũ khí lợi hại, có một không hai trong thiên hạ này, cho nên người cũng không cần đến những thứ khác đâu.

Cáp Mô nhanh nhẩu đáp lại:

- Đừng mà Lão Phật Gia, thực ra tôi muốn có một đôi Phấn thủy Nga Mi thích, chính là cái đôi mà Phiên Giang Thử Tương Bình dùng, như vậy là được rồi, tôi là một người biết điều, an phận thủ thường chỉ cần có được món đồ đó là tôi đã mãn nguyện rồi.

Lão Phật gia đáp lại:

- Được rồi, có thì có đó, nhưng mà người mà người vừa nhắc tới, tên là Phiên Giang Thử Tương Bình kia, hình như ta nghe thấy rất quen, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra nổi đó là anh hùng hào kiệt của thời nào.

Cường Tử liền bổ xung:

- Bạch Mi đại hiệp ... (đại hiệp lông mày trắng một tiểu thuyết mạng của Trung Quốc)

Lão Phật gia chợt lặng người đi, rồi lập tức trợn mắt lên nhìn Cáp Mô.

Sau khi đã sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện, Lão Phật gia nói với Cường Tử:

- Các cháu đi Đông Doanh, chuyện này vẫn phải để con trai của ta đích thân ra tay, việc đại sự thì chưa chắc nó đã làm được nhưng chuyện nhỏ này thì nhất định nó có thể làm tốt, để nó đi sắp xếp thì thời gian và địa điểm sẽ hợp lý và chu đáo hơn, trên đường cũng sẽ an toàn hơn.

Cường Tử nhớ đến Hách Liên Xuân Mộ thì lại có chút phản cảm, nhưng vẫn gật gật đầu, không để lộ ra bất cứ điều gì lạ thường.

Không thể không nói rằng, Hách Liên Xuân Mộ nếu như muốn làm chuyện gì đó ở ba tỉnh Đông Bắc thì đúng là một chuyện dễ như trở bàn tay. Bấy giờ tối, đã sắp xếp ổn thỏa những con tàu sẽ ra khơi. Sau khi đám người Cường Tử ăn bữa cơm tối ở trong trang viên của Lão Phật Gia thì liền đi thẳng đến bờ biển dưới sự chỉ dẫn của người mà Hách Liên Xuân Mộ phái tới.

Xe lao vun vút, xé toạc màn đêm đen. Từ thành phố Trường Xuân đến bờ biển gần nhất cũng khoảng bốn trăm cây số, hơn nửa lần hành động này cũng rất vội vàng, có rất nhiều chi tiết cần phải cân nhắc, cho nên Cường Tử quyết định tìm một nơi nào đó bên cạnh bờ biển nghỉ ngơi một ngày, đợi Yêu Ma giới thiệu qua tình hình của Đông Doanh cho mọi người thì sẽ ra khơi.

Nói thật thì Cường Tử từ Đông Đỉnh đến Trường Xuân cũng có thể coi là lần thứ hai xa nhà. Lần thứ nhất chính là đi đến Sơn Đông. Hắn làm một người không thích đi xa nhà, tâm trạng có chút không thích ứng với chuyện này. Hắn luôn cho rằng phong cảnh ở những nơi xa xôi kia dù có đẹp đến mấy đi chăng nữa thì cũng không thể nào sánh được với quê nhà, không thể nào khiến bản thân thoải mái, an nhàn như khi ở nhà. Về lý mà nói thì những người như thế này thì sẽ chẳng bao giờ có được những thành công lớn lao, nhưng Cường Tử lại là một ngoại lệ.

Cường Tử tự mình lái xe dẫn đầu cả đoàn, hướng dẫn vệ tinh của xe tải rất cụ thể và chính xác. Mặc dù là lần đầu tiên nhưng Cường Tử lại không phải đi bất cứ một đoạn đường vòng nào. Trên xe còn có ba người Cáp Mô, Cừ Thiên và Yêu Ma. Nhìn thấy Cường Tử chạy xe đi ra biển với tốc độ gần ba trăm cây số giờ,

Yêu Ma và Cừu Thiên lại không có bất cứ phản ứng gì, mặt mũi lạnh tanh, không cảm xúc, còn mặt của Cáp Mô thì lại dài ngoằng ra.

Hơn bốn giờ, ba chiếc xe đằng sau mới có thể theo kịp tốc độ của Cường Tử, nói thật thì đây đúng là một chuyện không dễ dàng gì, cũng may là những lái xe của ba chiếc xe này đều là những người có kinh nghiệm đầy mình, cứ cho là bị bỏ lại đằng sau thì họ vẫn cứ có thể thuận lợi đến được địa điểm được chỉ định. Sau khi Cường Tử dừng xe lại ở trước cửa của một gia đình nông dân, ở đằng sau chỉ có một chiếc xe là không bị bỏ lại.

Chiếc xe thứ hai vừa mới dừng lại, lái xe liền mở cửa bước ngay đến trước mặt Cường Tử và nói:

- Tiểu tử, nhà ngươi chính là phi công xuất ngũ à?

Cường Tử cười cười hỏi lại:

- Còn chú?

Người lái xe này vui vẻ đáp lại:

- Pháo binh!

Cường Tử:

- ...

Lái xe vỗ vỗ vào vai của Cường Tử và nói:

- Nếu có thời gian thì hãy giới thiệu cho ta được làm quen với người mà đã giúp ngươi cải trang chiếc xe này. Ta đây đã lái xe được hai mươi năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một chiếc xe được cải trang đẹp đến như vậy, quay về ta nhất định phải độ sức với vị cao thủ này mới được.

Cường Tử cười cười đáp lại:

- Chuyện này thì không thành vấn đề, chú đã muốn gặp thì ngay lập tức cháu có thể giới thiệu cho chú.

Người lái xe này lập tức ngậy người ra, giọng điệu tỏ ra vô cùng hào hứng:

- Người đó đang ngồi trong xe của người?

Cường Tử liền cười cười rồi nói:

- Hắn đang đứng ở trước mặt của chú đó.

Người lái xe này cẩn thận nhìn Cường Tử, giọng điệu liền trịnh trọng:

- Đúng là người thì không thể chỉ nhìn bề ngoài được nha. Hôm nay coi như là ta đây được mở rộng tầm mắt rồi. Mọi người đều nói giới trẻ bây giờ không chịu làm việc đáng hoàng, nhìn cậu thì tôi đây coi như là đã hiểu được câu nói đó, quả nhiên là rất đúng

Lúc này, Kiếm Nhị bước xuống xe đầu tiên rồi đi thẳng đến trước mặt của Cường Tử. Sắc mặt của y vẫn cứ bình tĩnh đến thản nhiên như vậy.

- Đêm nay sẽ qua đêm ở đây?

Cường tử khẽ gật đầu và nói:

- Ủ! Chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây một ngày, tối ngày mai sẽ ra khơi.

Kiếm Nhị nghe xong liền quay người, bước thẳng về phía trong nhà. Kiếm Thập Nhất và Khiếm Thập Nhị cũng đi theo ngay sau y tiến thẳng và bên trong. Cường Tử nhìn theo bóng lưng của ba người họ, trong lòng thầm nghĩ: “ Đây chính là khi phách của đại hiệp.”

Người lái xe cũng nhìn heo bóng lưng của ba người này, sau đó thì hỏi với giọng đầy hiếu kỳ:

- Ba người này có địa vị như thế nào thế?

Cường Tử thở dài một tiếng rồi nói:

- Họ đều là tội phạm truy nã cấp A của quốc gia, bây giờ bắt được bọn họ liền cho họ cơ hội lập công chuộc tội. Ngày mai chúng cháu sẽ ra khơi đi đến Nhật Bản, rồi đem chôn một lượng vũ khí hạt nhân ở dưới lòng đất của cả bốn hòn đảo lớn của Nhật Bản, sau đó thì “đoàng” một tiếng, bốn hòn đảo đó sẽ chìm vĩnh viễn dưới lòng biển sâu. Đây có thể nói là cơ mật quốc gia, cháu nói với chú, chú đừng có nói ra ngoài đó.

Người lái xe này liền trừng mắt lên nhìn hắn và nói:

- Người đã đọc quá nhiều tiểu thuyết ở trên mạng Zongheng zhongwen (Tung Hoàn trung văn) nên bị tẩu hỏa nhập ma rồi hả?

203. Chương 203: Cây Hòe

Hai mươi phút sau, chiếc xe thứ hai cũng đã đến trước cửa viện của gia đình nông dân, còn chiếc xe thứ ba thì phải mất thêm mười phút nữa mới tới được. Chín người của Yến Vân Thập Bát không ở cùng một chỗ với bốn người Cường Tử, sau khi lựa chọn được chỗ nghỉ ngơi thì họ liền đi vào trong và không bước ra ngoài nữa, cũng không biết là bọn họ ngủ hay là ngồi xếp bằng tu luyện, giống như những vị đại hiệp cao thủ hay là sát thủ máu lạnh trong tiểu thuyết võ hiệp.

Cường Tử bước vào trong căn phòng rồi đưa mắt nhìn xung quanh một chút. Căn nhà này đã chiếm một khoảng đất khá lớn, chắc là phải hơn năm trăm thước vuông, phong cách có chút giống với kiến trúc của Tứ Hợp Viện ở Bắc Kinh. Chính giữa sân có trồng một cây hòe lâu năm và cằn cỗi. Đây là một chuyện không hiếm gặp ở những ngôi nhà của người nông dân. Về phần tâm linh, dù ít dù nhiều bao giờ người dân quê cũng có một vài tư tưởng cổ hủ và cổ chấp. Chữ “hòe” trong từ cây hòe là được tạo thành bởi một chữ “mộc” và một chữ “quỷ”, cho nên loài cây này là một loài cây không thể thiếu trong ngôi nhà của người dân quê.

Mọi người đều nói rằng trên cây hòe luôn có ma quỷ ở. Không biết truyền thuyết này đã bắt đầu lưu truyền từ thời đại nào, nhưng hình như, trên khắp tất cả vùng miền đều có truyền thuyết tương tự như thế này. Mặc dù, Cường Tử không tin vào những lời truyền miệng vớ vẩn này nhưng hắn cũng không hề có một chút cảm tình với loại cây này. Hồi còn nhỏ, khi hắn đi học, ngày nào cũng phải đi qua một cái hồ đất rất lớn, ước chừng nó phải rộng như một sân bóng đá vậy.

Và nơi đây cũng là một nơi mà hắn bắt buộc phải đi qua trên đường đi học. Bên cạnh con đường hẹp, dài quanh co, uốn lượn này có một cây hòe cổ thụ, và không biết nó đã sống được bao nhiêu năm rồi. Cây hòe này cong queo, uốn éo trông đến là kỳ dị, nhìn thôi cũng đủ khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái, đặc biệt là khi về đêm, lúc này trông nó chẳng khác gì một con ác quỷ đang nhe răng giương vuốt, khiến cho ai ai cũng phải sợ hãi.

Lúc đó, Cường Tử mới có sáu bảy tuổi, có một hôm trong lúc đi ngang qua cây hòe cổ thụ và kỳ quái này, trong lòng hắn chợt dâng lên một cảm giác khủng bố, sợ hãi, rất khó mà trấn áp được. Hắn liền bước nhanh một cách vô thức. Nhưng khi bước đến chỗ cây hòe, không hiểu sao hắn chợt cảm thấy cơ thể bỗng chốc nhẹ tênh, dường như sắp bay lên trên ngọn cây vậy, lúc đó hắn đã vô cùng sợ hãi, chỉ biết vội vàng chạy nhanh về phía trước.

Một con chó già của nhà hàng xóm lúc nào cũng đi theo sau Cường Tử, và Cường Tử cũng đã quen với sự tồn tại của nó. Lúc đó, hắn và hai chị em bé kia trở thành bạn tốt của nhau cho nên con chó này nghiêm nhiên trở thành người bạn duy nhất của hắn khi đi học.

Sau khi Cường Tử chạy lên phía trước hắn liền quay đầu lại nhìn xem con chó già vẫn thường đi đằng sau mình. Con chó già đã không còn sức để mà chạy nhanh nữa rồi, lúc đó cũng không biết vì sao mà nó lại nằm phục xuống đất, miệng không ngừng kêu rên ư ử. Nhưng khi đó, Cường Tử lại cho rằng con chó đó đã quá mệt và không chạy được nữa nên cũng không tiếp tục để ý, lại cộng thêm tâm lý hoang mang, lo sợ cho nên hắn đã chọn cách nhanh chóng rời khỏi chỗ ma quái đó.

Nhưng đúng thời khắc mà hắn quay đầu lại thì đột nhiên, hắn lại nghe thấy tiếng rên rỉ thê lương của con chó già đó. Vì sợ quá mà Cường Tử cũng gào rống lên một tiếng rồi cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Hắn đã nhìn thấy một con rắn màu đen, nó còn to hơn cả đuôi của hắn, đang từ trên ngọn cây hòe trườn nhanh xuống dưới gốc cây. Chỉ trong chớp mắt, con rắn to màu đen kia đã trườn xuống được dưới đất, quần quanh lấy con chó già đáng thương kia.

Con chó già đến cơ hội vùng vẫy cũng không có, nó chưa kịp có bất cứ phản ứng gì thì đã bị con rắn đen kia quấn cho gãy xương đứt gân. Rồi lại một tiếng kêu thê lương, thảm thiết vang lên càng khiến cho Cường Tử hoảng sợ. Không chỉ vậy, lúc đó Cường Tử còn nhìn thấy rất rõ ràng, miệng của con chó già kia còn nhổ ra rất nhiều máu.

Rồi con rắn khổng lồ kia cuốn cả con chó già leo lên trên ngọn cây hòe và bắt đầu hút sau những tán lá cây um tùm. Chỉ trong chớp nhoáng đã không nhìn thấy bóng dáng của con rắn đó nữa. Trong thời khắc đó, Cường Tử dường như đã bị dọa mất hồn mất vía, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ: chạy, chạy và chạy! Hắn cầm đầu cầm cổ chạy, đến khi chạy tới được cổng trường học thì bị ngã nhào ra đất, sau đó thì cả người hắn không còn chút sức lực nào, toàn thân mềm nhũn, chân tay bủn rủn và không có cách nào để tự đứng dậy được.

Cường Tử đem chuyện này kể lại cho thầy giáo. Nghe xong câu chuyện, thầy giáo liền cảm thấy một con rắn to như vậy mà lại còn trốn ở trên cây cao, thật không biết lúc nào nó sẽ lại xuất hiện và hại người nữa, cho nên ông đã nhanh chóng gọi điện báo cảnh sát. Ngay sau đó, đồn công an đã phái tới sáu bảy vị cảnh sát nhân dân, nhưng vì nhất thời họ cũng bị con rắn đen, khổng lồ kia làm cho hoảng sợ nên không nghĩ ra được bất cứ cách gì, đến cuối cùng vẫn là một cụ già trong làng nghĩ ra một cách. Cụ nói rằng dùng máy chạy dầu mà người dân trong làng vẫn thường dùng để phun thuốc sâu cho cây ăn quả phun xăng lên ngọn cây hòe già.

Phương pháp này ngay lập tức nhận được sự ủng hộ từ phía mấy chú cảnh sát được phái tới. Họ yêu cầu người dân trong thôn lui ra một nơi khá xa, sau đó thì mang một chiếc máy chạy bằng dầu, và cả một thùng xăng đầy. Vì an toàn, cảnh sát đã cho tập hợp tất cả những chiếc xe công an hiệu Santana có rèm che ở xung quanh. Tất cả các xe đều mở sẵn cửa, nếu như có bất cứ chuyện gì xảy ra, họ sẽ lập tức nhảy vào xe rồi nhanh chóng rút lui.

Sau khi tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong xuôi, cảnh sát liền bắt đầu khởi động động cơ và phun xăng lên ngọn cây hòe. Lướt phủ đầu tiên, đúng lúc xăng vừa mới được phun lên tới ngọn cây, thì phía trên cao, chỗ tán lá xum xuê nhất bắt đầu rung lên, dường như có một thứ gì đó đang chuẩn bị xông ra.

Mặc dù, lượng xăng được phun ra lên trên ngọn cây không nhiều nhưng vị sở trưởng đã quyết định ra lệnh cho tắt động cơ máy, sau đó thì cho nổ hai quả pháo về phía ngọn cây. Hai quả pháo vang lên và bắn đúng vào ngọn cây hòe, lập tức chỗ ngọn cây vừa mới được phun xăng nhanh chóng bắt lửa.

Thực ra đây là một chuyện không có tính khả thi. Thứ nhất, lượng dầu được phun lên trên ngọn cây không nhiều, không một ai dám bảo đảm rằng quả pháo kia có thể bắn đúng vào chỗ vừa mới phun xăng lên. Thứ hai, bản thân hai quả pháo kia cũng không phải là một thứ đáng tin, ai có thể bảo đảm được rằng quả pháo thứ hai có thể nổ tung được hay không? Thứ ba, con rắn kia hành động nhanh như chớp, nếu như trước kia quả pháo kia nổ mà nó đã nhào ra và làm bị thương mọi người thì đến lúc đó ai sẽ đứng ra ngăn cản đây?

Nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược với những lo lắng thấp thỏm của mọi người. Con rắn đen to bằng đuôi của trẻ em kia không biết đã nuốt phải cái gì mà bụng nó phình to ra, cho nên tốc độ của nó chậm hơn bình thường rất nhiều. Lần phun xăng đầu tiên lại thần kỳ đến lạ kỳ, phun đúng vào chỗ mà con rắn đen này đang cư trú. Và thế là khi ngọn lửa bùng lên thì ngay lập tức con rắn đã bị cả ngọn lửa nuốt chửng.

Cứ như vậy tất cả mọi người có mặt ở hiện trường, dù đứng ở hoặc xa hoặc là đứng ở gần thì đều có thể nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng sắp sửa xảy ra.

204. Chương 204: Không Được Ăn

Một con rắn màu đen khổng lồ nhanh chóng thoát ra khỏi ngọn lửa đang bốc cháy dữ dội, trông nó lúc này chẳng khác gì một con rồng tức giận, đang vùng vẫy gây ra sóng gió trong biển rộng. Con rắn đen này bị ngọn lửa bao quanh người cho nên chốc chốc nó lại kêu lên những tiếng kêu ghê người và chói tai.

Con rắn mang theo ngọn lửa từ trên ngọn cây trườn xuống, trực tiếp nhằm thẳng về phía con xe cảnh sát hiệu Santana. Nhưng lúc đó, tài xế lái xe đường như đã bị mất hết thần trí, ông ta đã quên mất rằng bản thân phải nhanh chóng khởi động xe và rời khỏi chỗ này.

Con rắn đen này dường như đã nhận ra rằng chính chiếc xe này chính là kẻ thù của nó cho nên thoát một cái nó đã dùng cả người quấn chặt lấy chiếc xe. Càng ngày con rắn khổng lồ càng quấn chặt chiếc xe hơn, chặt đến mức tất cả cảnh sát ngồi trong xe đều nghe thấy những tiếng kim loại bị gãy răng rắc do không chịu nổi sức nặng và bị siết quá chặt.

Sở trưởng đồn công an đang ngồi ở ghế đằng sau, đối mặt với kẻ thù nguy hiểm này, ông không hề sợ hãi, quả quyết mở cửa chiếc xe và hướng nòng súng về phía con rắn. Mặc dù khẩu súng lục đã bị bắn hết băng đạn nhưng ông vẫn không thể nào bắn chết con rắn.

Phải biết rằng trong đồn cảnh sát chỉ có một mình sở trưởng là có súng lục, hơn nữa nói không chừng cả đời này, ông cũng không có cơ hội để nổ súng một lần, cho nên sau khi ông bắn hết đạn ở trong băng, ông liền cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì bản thân đã không mang thêm bất cứ một băng đạn dự bị nào.

Đúng lúc mà tất cả mấy cảnh sát ngồi trong xe cảm thấy tuyệt vọng thì không biết từ nơi nào đột ngột xuất hiện một người. Người này giống như một ngôi sao băng màu đen rơi xuống bên cạnh chiếc xe cảnh sát. Người này giơ tay lên một cái, một luồng sáng chói mắt xuất hiện. Đến tận bây giờ, khi mọi chuyện đã trôi qua được rất lâu rồi nhưng Cường Tử vẫn nhớ như in cảnh tượng lúc đó, những kí ức này dường như chỉ vừa mới xảy ra trước mặt hắn, đó chính là một luồng sáng rực rỡ đến chói lóa!

Giống như một tia chớp màu trắng xoẹt qua, sau đó thì mọi người ngỡ ngàng nhận ra cái đầu của con rắn khổng lồ kia đã rơi xuống đất.

Thời khắc đó tựa như một thời khắc vĩnh hằng, mãi mãi khắc ghi trong lòng của Cường Tử.

Sau này, mọi người đều bàn luận sôi nổi về chuyện này, mặc dù là không một ai nhìn thấy được khuôn mặt của người đã chém rơi đầu con rắn màu đen khổng lồ kia, thậm chí ngay cả dáng người của người này, mọi người còn không nhìn rõ nữa, và cũng có không ít người không được chứng kiến quá trình xảy ra sự việc.

Có người nói rằng, người bí ẩn đó thực ra chính là một người ăn xin hành nghề ở mấy thôn xung quanh, tên là Hoa Tử. Họ đồn rằng, những người như thế đều có một môn võ thuật chuyên dùng để đối phó với rắn. Nhưng cũng có người lại nói rằng, người đó chính là thần tiên hạ phàm, nếu không thì tại sao không có một ai nhìn thấy người ấy đến lúc nào, đi ra làm sao? Bất luận như thế nào đi chăng nữa thì sau khi giết chết được con rắn đen, người này đã biến mất và không để lại bất cứ dấu vết gì.

Lúc còn nhỏ, Cường Tử vẫn đinh ninh rằng người này chính là một vị thần tiên, hơn nữa bản thân hắn lại luôn có cảm giác rằng bản thân nhất định sẽ có cơ hội gặp lại vị anh hùng này một lần nữa. Nhưng đến bây giờ, mỗi lần nhớ lại chuyện này thì Cường Tử đều có một cảm giác tán thưởng từ tận sâu trong đáy lòng: “Đó chính là một thanh kiếm sắc bén và lợi hại, đó chính là một kiếm khách không ai sánh được.”

Cho nên khi Cường Tử nhìn thấy trong sân có trồng một cây hòe già thì hắn lại nhớ ngay đến câu chuyện cũ của ngày xưa. Hắn đứng bên cạnh gốc cây hòe, cẩn thận quan sát một lúc. Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, trên ngọn cây hòe già dường như có một thứ gì đó đang động đậy.

Cường Tử khẽ cười một tiếng rồi giơ tay lên làm vài động tác.

Phì phì!

Chính mình còn phối âm cho động tác của mình, rồi hắn hất mái tóc của mình lên, điệu bộ giống y như một vị kiếm khách đắc thắng, khí phách và oai phong bước vào trong căn phòng. Không biết hắn có để ý hay không, nhưng bộ dạng lúc này của hắn đã để lại cho ba người Cáp Mô một cái bóng lưng đồ dài trên mặt đất và ba cái đầu mê muội, không hiểu gì hết.

Người tiếp đãi bốn người Cường Tử đã lui xuống, và căn phòng này cũng có thể coi là khá sạch sẽ và ngăn nắp. Trong phòng có một chiếc ghế sofa, trên chiếc bàn đặt chính giữa căn phòng được bày biện rất nhiều mỳ ăn liền và cả mấy thứ nước uống như là nước khoáng. Xem ra người phục vụ cũng khá chu đáo, Cường Tử gật đầu vài cái tỏ ý hài lòng.

Cáp Mô cúi lưng một cái rồi nói:

- Ăn một chút đi, ta đây đói gần chết rồi, ăn xong thì chúng ta sẽ ngủ một giấc, mọi người không có ý kiến gì chứ.

Cường Tử đưa tay ra và mở một hộp mỳ ăn liền rồi đưa cho Cáp Mô:

- Sau khi ăn xong thì mọi người được ngủ tầm ba bốn tiếng, đợi sau khi ta gọi mọi người tỉnh dậy thì sẽ nhờ Yêu Ma giới thiệu qua với mọi người về tình hình liên quan đến Đông Doanh.

Cáp Mô liền nhảy phốc vào chiếc ghế sofa, châm một điếu thuốc và hỏi:

- Trong lòng chú đã có kế hoạch cụ thể gì chưa?

Cường Tử đáp lại luôn:

- Tôi đã xem một số tư liệu mà anh đưa cho rồi, có một số chuyện rất đáng để chúng ta phải để ý. Đây cũng chính là nguyên nhân mà tôi nhất định phải đi Đông Doanh một chuyến.

Cừu Thiên hỏi:

- Có chuyện gì?

Cường Tử đáp lại:

- Những cao thủ Đông Doanh Ngân Bảng, bất kể là bọn họ bị thương nặng đến mức nào, thậm chí là là chúng ta đã chặt đứt cả hai cánh tay của chúng thì chúng vẫn có thể quay lại phản kích, mọi người không cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ hay sao? Đương nhiên, trong xương cốt của dân tộc Đông Doanh vốn dĩ đã có một thứ gọi là nhiệt huyết. Đây chính là một sự thật không thể nào phủ định được, nhưng chỉ với lòng nhiệt huyết này thôi thì đúng là đã vượt qua sức tưởng tượng. Điểm quan trọng nhất chính là, trong tư liệu có nhắc tới một chuyện, có một võ giả Đông Doanh sau khi bị kẻ địch đánh đứt một cánh tay, nhưng vẫn có thể dùng một cách tay khác tháo bên cánh tay bị gãy kia xuống và tiếp tục chiến đấu, mọi người không cảm thấy chuyện này có vấn đề hay sao?

Yêu Ma thở dài đáp lại:

- Bọn họ quả nhiên là vẫn tiếp tục tiến hành thí nghiệm đó và đưa vào thực tiễn. Các cơ quan trong cơ thể của những cao thủ Ngân Bảng kia đều đã được thuốc sinh hóa cải tạo qua.

Cường Tử lắc đầu mà đáp lại:

- Cái này không phải là trọng điểm.

Cáp Mô liền hỏi luôn:

- Vậy ý của cậu là gì?

Cường Tử:

- Hiện tại tôi đang nghi ngờ, những cao thủ Ngân Bảng tham chiến kia ... đều là giả!

Cừu Thiên chau mày nói:

- Ý của chú là những tên võ giả Đông Doanh trong trận chiến sinh tử với cao thủ Địa Bảng kia, căn bản không phải là những cao thủ Ngân Bảng cấp cao. Những tên quyết đấu kia chẳng qua cũng chỉ là những võ giả bình thường nhưng được thuốc sinh hóa cải tạo qua, còn những cao thủ Ngân Bảng thực sự cơ bản là vẫn chưa xuất hiện.

Cường Tử đáp lại:

- Gần như là ý này, nhưng những võ giả Đông Doanh trong trận quyết đấu kia tuyệt đối không phải là những võ giả bình thường, có lẽ họ chính là những người tương đối có thực lực của Đông Doanh, cho nên chiêu thức mới không lộ ra sơ hở.

Yêu Ma liền nói :

- Nói như vậy, nếu như những cao thủ Đông Doanh Ngân Bổng và Kim Bổng cũng uống loại thuốc sinh hóa kia ...

Cường Tử nhú mày nói tiếp:

- Điểm này thì cũng rất khó cam đoan, thông thường thì những cao thủ Kim Bổng Ngân Bổng nếu như đã đạt đến được trình độ như vậy thì về cơ bản là sẽ không thêm để ý đến những loại thuốc kích thích cơ thể sản sinh sức mạnh như vậy, nhưng cũng không thể nào khẳng định chắc chắn vì trong số họ nhất định sẽ có một vài kẻ điên luôn muốn theo đuổi võ công cực hạn. Những chuyện ở đây thì Lão Phật gia và sư phụ của tôi sẽ nghĩ cách, mục đích chuyến đi lần này của chúng ta chính là nghĩ cách tiêu hủy toàn bộ thứ thuốc này.

Yêu Ma đáp lại:

- Những chuyện ở đây thì cậu hãy yên tâm đi, bên Lâm Tổ cũng đã chuẩn bị tất cả rồi, bọn họ cũng chính vì ngăn chặn chuyện này mà đến đây, bây giờ chắc là bọn họ cũng đã bắt tay hành động rồi.

Cáp Mô bưng cốc mì vừa mới nở ra, định đưa lên miệng ăn thì Cường Tử đột nhiên giật lấy và nói:

- Để tôi ăn trước!

Cáp Mô đang định động thủ cướp lấy cốc mì thì nhìn thấy Cường tử dùng khẩu hình ra ám hiệu:

- Không được ăn!

205. Chương 205: Làm Hộ Vệ

Cáp Mô bưng cốc mì vừa mới nở ra, định đưa lên miệng ăn thì Cường Tử đột nhiên giật lấy và nói:

- Để tôi ăn trước!

Cáp Mô đang định động thủ cướp lấy cốc mì thì nhìn thấy Cường tử dùng khẩu hình ra ám hiệu:

- Không được ăn!

Cường Tử dùng ánh mắt ra hiệu với anh ta, Cáp Mô ngay lập tức hiểu ra, nhanh chóng nhìn theo hướng nhìn của Cường Tử. Khi mới nhìn thì gã không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng chỉ một lúc sau, anh ta đã nhìn thấy một sợi gì đó vô cùng nhỏ từ trên nóc nhà thả xuống, nhằm đúng vào hộp mì tôm vừa mới nở của Cừu Thiên. Sợi này vô cùng nhỏ, Cáp Mô phải căng mắt lên và tỉ mỉ quan sát thì mới thấy được sự tồn tại của sợi dây này. Hơn nữa sợi dây này lại liên tục bị đứt quãng, dưới ánh đèn, nó lại càng trở nên mỏng manh, dường như không thể phát hiện ra.

Đến lúc này thì Cáp Mô đã phán đoán ra được sợi dây mỏng manh kia là vật gì. Đó chính là một chất lỏng, là một chất lỏng đặc sền sệt từ trên nóc nhà nhỏ xuống, hơn nữa sau khi Cáp Mô phân tích màu sắc xanh nhạt của sợi dây nhỏ bé kia này, mẹ kiếp, đó chính là một loại chất lỏng có độc.

Cáp Mô chỉ cảm thấy ớn lạnh cả người, hơi lạnh này chạy dọc theo sống lưng rồi xâm nhập vào não, trong nháy mắt gã bị thất thần. Anh ta mê man, đờ người ra một lúc thì lập tức biết rằng có người đang hạ độc cố ý họ, đây chính là một thủ pháp cực kỳ cao minh. Chất độc đặc sền sệt nhỏ từ trên cao nhỏ xuống sẽ không giống với nước nhỏ từng giọt từng giọt, có thể nghĩ ra cách hạ độc như thế này thì nhất định phải là người có nhãn lực cực tốt và thủ pháp điêu luyện, đây chính xác là một cao thủ dùng độc.

Anh ta ngây người đờ não mất một lúc, trong khi đó thì Cường Tử cũng đang nháy mắt ra hiệu với hai người Yêu Ma và Cừu Thiên. Hai người này nhìn thấy Cường Tử đang nhìn về phía nóc nhà và cố gắng nhếch mép ra hiệu thì lập tức hiểu ra vấn đề bên trong. Yêu Ma vừa bước sang chiếc bàn bên kia vừa nói:

- Đến ăn mỳ tôm mà các người cũng tranh nhau được thì ta đây cũng xin bái phục, ta đi xem mì của ta đã nở xong chưa đã, để cho các người ăn trước vậy, đúng là một lũ không có tiền đồ!

Cừu Thiên hạ thanh kiếm Thừa Ảnh ở trên lưng xuống, làm bộ muốn đặt thanh kiếm lên trên mặt bàn.

Cường Tử liền đưa tay ra phía dưới gầm gầm ra hiệu, từng ngón tay chìa ra, đến khi ngón tay thứ ba chìa ra thì hai người Yêu Ma và Cừu Thiên hành động cùng một lúc! Hai người đồng loạt nhảy lên, giống như đạn pháo bay thẳng lên trên nóc nhà. Tốc độ của hai người này vô cùng nhanh, giữa không trung dường như đồng thời đưa tay ra tấn công oanh kích người ở trên nóc nhà.

Rầm một tiếng, hai người trực tiếp bay ra khỏi nóc nhà.

Cường Tử quay sang nói lớn với Cáp Mô:

- Đi nơi khác!

Rồi thoát một cái, hắn đã xông ra ngoài bằng cửa trước, trực tiếp hướng đến tòa nhà mà Yến Vân Thập Bát đang ở. Hắn tin những lời nói của Lão Phật gia, và cũng tin tưởng vào trực giác của bản thân. Hắn biết rằng chín người trong nhóm Yến Vân Thập Bát đều là những cao thủ khó kiếm nhưng hắn lại sợ những người này chỉ là những động vật máu lạnh, quanh năm suốt tháng chỉ biết luyện công, ngộ nhờ không cần thận gặp phải chuyện gì đó thì sẽ thiệt thòi lớn.

Được xưng là những cao thủ có thể dựa vào sức lực của mười tám người là có thể bình định cục diện rối loạn, nếu như vừa mới xuất thế mà đã bị người khác đầu độc hại chết, vậy thì đây chẳng phải là chuyện nực cười lớn nhất thiên hạ hay sao? Cho nên phản ứng đầu tiên của Cường Tử là nhanh chóng chạy về phía tòa nhà gần kề, trong lòng chỉ mong sao những người này vẫn bình yên vô sự.

Khi hắn vừa mới được vào đến sân thì một cái bóng màu đen từ trên trời rơi xuống. Bịch một tiếng, một thứ gì đó đáp ngay xuống trước mặt của Cường Tử, chỉ suýt chút nữa thôi là sẽ nện lên người hắn. Cường Tử ghé mắt quan sát thì đó là một người mặc áo dạ hành, đây rõ ràng là người mà Cừu Thiên và Yêu Ma đánh cho từ chỗ nóc nhà chạy sang đây.

Cường Tử không quay đầu lại và cũng không dừng lại nhưng hắn trở tay, và giờ ngón tay giữ lên chìa thẳng về phía nóc nhà.

Hai cái tên bại hoại này, làm sao có thể tiện tay vứt đồ bữa bãi như thế này cơ chứ, đúng là không có đạo đức mà. Ngộ nhờ nện vào những người bạn nhỏ bé của ta thì sẽ như thế nào đây, mà ngay cả khi không nện trúng bạn của ta, mà nện xuống đám hoa cỏ kia cũng không được.

Nhưng đến khi Cường Tử vừa xông vào trong nhà thì cảnh tượng trước mắt đã khiến cho hắn phải đứng hình.

Trong phòng trống không!

Đến một bóng người cũng không có, điều này lập tức khiến cho đầu của Cường Tử to ra như cái đầu.

Không nhanh đến như vậy chứ, chỉ chớp mắt đó thôi mà đã bị người khác giết chết rồi đem xác vất ở những nơi hoang vu? Tại sao một chút động tĩnh cũng không có? Hắn vẫn chưa kịp hiểu ra rốt cục thì đã xảy ra chuyện gì thì nhìn thấy trong phòng đột nhiên hiện lên một luồng chớp!

Một tia chớp sáng lóa xé toạc màn đêm đen và rơi xuống chính giữa đình viện, vô cùng đẹp mắt, vô cùng chói mắt, hàn khí lạnh người! Ánh hào quang này dường như đã phá tan màn đêm đen đang bủa giăng khắp nơi, nó có thể chặt đứt tất cả những tà ma thành hai đoạn. Ánh sáng chói mắt đó đã làm chấn động lòng người, luồng sáng chớp nhoáng trong đêm đen hiện lên vô cùng đẹp đẽ, vô cùng bắt mắt.

Hào quang này, dường như Cường Tử đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Hắn quay người, mau lẹ chạy vọt ra ngoài, vừa mới chạy đến sân nhỏ thì đã nhìn thấy mấy tên thích khách đã bị ánh hào quang kia chém chết tại chỗ. Một chiêu giết chết bốn người, tất cả đều có vết thương trí mạng ở cổ họng.

Kiểm Nhị chấp tay đứng ở trong sân, người vừa nãy ra tay giết người chính là Kiếm Thập Nhất người đang đứng trước mặt hắn.

Cường Tử nhìn thấy Kiếm Nhị, liền bước lên trước và hỏi:

- Những người khác đâu?

Kiểm Nhị quay sang nhìn hắn, rồi đáp lại bằng một giọng điệu không thể bình thản hơn:

- Có một vài thứ khó chơi đã bị bọn họ đuổi chạy ra bên ngoài rồi, ta quay lại là muốn xem xem mấy người đã chết chưa?

Cường Tử nghe xong mà người rét run lên, trong lòng thầm nghĩ: “Người làm hộ vệ như thế đó?”

Yêu Ma và Cửu Thiên từ trên nóc nhà nhảy xuống, rồi Yêu Ma tiện tay vứt một thứ gì đó mềm nhũn xuống chân của Cường Tử.

- Dùng cái này để hạ độc, đúng là có chút thủ đoạn.

Cường Tử cúi đầu xuống nhìn đã thấy dưới chân mình chính là một con rắn đã chết to bằng cánh tay. Từ cái đầu hình tam giác của nó là có thể thấy rằng độc tính của con rắn này không thấp. Cường Tử cũng không hiểu rõ lắm về các loài rắn độc chỉ là hắn nghe người khác nói lại rằng, con rắn mà không có độc thì đầu nó hình ê líp, còn đầu con rắn mà là hình tam giác thì đây chính là rắn độc, nhưng hắn cũng không biết chuyện này có thật hay không.

Nhưng Cường Tử lại có chút kiến thức về con rắn này, vì trong số những xem chương trình thể giới động vật trên ti vi mà hắn từng xem thì đã có một số giới thiệu một loại rắn hổ mang có tên gọi là tiêm hôn phúc. Loài rắn này trong dân gian còn được gọi với một cái tên khác là rắn năm bước, từ cái tên này có thể biết được rằng nọc độc của loài rắn này là vô cùng mạnh. Nhưng kích thước của loài rắn này thường là không lớn, những con mà có kích thước to bằng cánh tay như thế này thì đúng là vô cùng hiếm gặp.

206. Chương 206: Xà Chiến

Nghe nói rằng sau khi bị loài rắn này cắn thì chưa đi đến năm bước thì đã bị độc tính phát tác mà chết. Mặc dù cách nói này có chút khoa trương nhưng nọc độc vô cùng mạnh của loài rắn này luôn khiến cho con người phải hoảng sợ. Về lý mà nói thì chuyện loài rắn này xuất hiện ở vùng Đông Bắc là rất hiếm, sắc xuất vô cùng thấp, trừ phi là có người cố tình mang nó đến đây.

Cường Tử thở dài đáp lại:

- Đúng là một con rắn to, đủ để nấu một nồi canh lớn!

Yêu Ma hướng về phía ngoài cửa, chép chép miệng:

- Đây là một con nhỏ, cậu hãy đi ra ngoài mà xem thì sẽ biết thế nào mới gọi là một con rắn to. Cũng không đúng lắm, phải nói là có rất nhiều con rắn to mới đúng.

Cường Tử nghe xong mà chờ người ra, hắn ngay lập tức đưa mắt nhìn Kiếm Nhị, trong lòng thầm nghĩ: “Lẽ nào cái thứ mà hắn nói là khó chơi chính là rắn?”

Lớn tiếng gọi Cáp Mô ở trong phòng, mấy người liền phi ra khỏi sân, ngược lại thì hai người Kiếm Nhị và Kiếm Thập Nhất lại bước đi rất chậm chậm, khoan thai và thông dong, nhìn bề ngoài thì dường như họ không hề cảm thấy lo lắng hay vội vã gì cả.

Bước ra khỏi sân, Cường Tử liền nhìn thấy ở phía nam xa xa có bóng người đang chuyển động, ngoài ra còn có rất nhiều cái bóng màu đen rất lớn đan xen vào nhau, rất khó phân biệt, chúng cứ thoắt ẩn thoắt hiện trong màn đêm. Hắn biết đó chính là bảy người còn lại trong nhóm Yến Vân Thập Bát đang đánh nhau với ai đó ở đằng xa. Chân của hắn liền nhấc lên hướng về phía đó mà bước qua. Bóng người chuyển động ở phía xa xa kia dường như là không ít. Lúc mà hắn bước ra khỏi cửa liền mang theo thanh kiếm Trảm Lô để phòng bất trắc. Lúc này thanh kiếm cổ giống như đang múa trong tay hắn.

Hai người Yêu Ma và Cừu Thiên theo sát sau lưng hắn, còn Cáp Mô thì lại ngoan ngoãn, cun cút đi theo ở sau cùng. Cáp Mô là một người thông minh, tự biết lượng sức mình, anh ta biết rằng nếu như đánh nhau thì bất kể là một mình đánh nhau hay là đánh cả nhóm cả đội thì bản thân cũng không giúp được gì nhiều, cho nên anh ta vẫn phải phát cờ hò reo..

Thân pháp của Cường Tử thi triển, trên đường đi nhìn thấy vô số xác rắn, máu tanh vũng vãi khắp nơi. Sau khi bước được vài bước thì hắn bước đến một khu màu đen, đến khi bước lại gần thì hắn mới nhìn rõ cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. thời khắc này Cường Tử không khỏi hít phải một luồng khí lạnh.

Những cái bóng đen mà đứng từ xa không nhìn rõ chính là vô số con mãng xà, to nhỏ có hết, những con nhỏ thì to khoảng mười tấc, còn con lớn nhất trong số đó thì lại to bằng một cái thùng nước.

Con rắn đó không biết là dài bao nhiêu mét, cơ thể nặng nề lăn qua lăn lại trên mặt đất. Đầu nó to bằng chiếc gầu hốt rác, đôi mắt to tròn, dưới ánh trăng lại càng trở nên âm u, lạnh lẽo. Con mãng xà quá là to và dài, khi nó ngóc đầu lên thì cũng phải cao đến hai ba thước, còn mỗi một lần nó há miệng nhe răng ra thì lại phun ra một làn khí tanh tưởi, nồng nặc.

Nhưng điều khiến cho người khác kinh sợ nhất chính là, bên cạnh những con mãng xà kia còn có vô số rắn độc. Con to thì khoảng bằng cánh tay, con nhỏ thì bằng ngón tay cái gì đó, những tiếng phì phì, loạt xoạt vang lên khiến cho lòng người càng thêm kinh hãi.

Cường Tử cũng vô cùng kinh sợ, tại sao vô duyên vô cớ lại xuất hiện nhiều rắn đến như vậy?

Đặc biệt là con mãng xà kia, ngay khi ở trong rừng mưa nhiệt đới mà gặp được những con rắn to như thế kia thì cũng là chuyện hiếm gặp rồi. Với một con mãng xà lớn như vậy, đừng nói là bị nó quấn quanh người, ngay cả khi bị làn hơi tanh tưởi, nồng nặc mà mỗi lần nó thở ra cũng đủ khiến người ta ghê tởm, khó mà chịu đựng nổi.

Cường Tử dừng bước, hai người Yêu Ma và Cừu Thiên đi ở đằng sau hắn cũng dừng bước luôn.

- Đây là ...

Cường Tử vẫn chưa nói hết, nhưng những người có mặt tại hiện trường cũng đều bị trấn động bởi những thứ quỷ dị đang diễn ra trước mắt. Tại sao chỉ trong nháy mắt mà có nhiều rắn xuất hiện đến vậy vậy, to nhỏ dài ngắn có hết, từ lúc vào cửa đến bây giờ còn chưa đến một giờ, vậy thì những con rắn này được tập hợp lại bằng cách nào.

Yêu Ma lên tiếng:

- Lúc này ta đứng trên nóc nhà đã nhìn thấy cảnh tượng này rồi, bảy người kia quả nhiên là rất lợi hại, chỉ dựa vào thanh kiếm trong tay mà có thể đánh lui bao nhiêu là con mãng xà to như thế này.

Cừu Thiên phụ họa theo:

- Bảy người này nếu như tách riêng ra thì cũng không thể được coi là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng một khi họ đã liên thủ lại với nhau thì có thể nói là ngạo mạn thiên hạ.

Cường Tử cẩn thận quan sát, quả nhiên bảy người họ đúng như lời Yêu Ma và Cừu Thiên nói. Bảy người trong nhóm Yến Vân Thập Bát di chuyển qua lại, thoạt nhìn thì thấy họ hành động lộn xộn, không có quy tắc trật tự gì hết như nhìn kỹ thì mới thấy đó chính là sự biến hóa kỳ diệu. Bảy người này hỗ trợ lẫn nhau, giữ vững khoảng cách, còn bảy thanh trường kiếm sáng loáng vung lên vung xuống tạo thành một màn sáng giữa màn đêm đen, ngay cả đến con mãng xà hung tợn kia, mặc dù nó có điên cuồng và hung hãn đó nhưng lại không chiếm được ưu thế, liên tục bị đánh lui xuống.

Số lượng của bầy rắn này cũng lớn, lúc này những con chết dưới lưỡi kiếm của bảy người này đã lên đến vài trăm con.

Cáp Mô thì lại đứng trốn ở đằng xa chỉ dám len lén đưa mắt nhìn trộm, vì không cẩn thận mà chân đã dẫm phải một con rắn vẫn chưa chết hẳn. Con rắn này quả nhiên là hung tợn, nó chỉ còn lại một nửa người nhưng vẫn hung tợn nhắm về phía cổ chân của Cáp Mô định tấp một cái cuối cùng. Lúc này Cáp Mô vội vàng nhảy cẫng lên rồi lùi lại đằng sau, trong lòng không ngừng niệm kinh: “A Di Đà Phật thượng đế phù hộ vô lượng, mẹ kiếp, thiên tôn”

Lúc này, hai người Kiếm Nhị và Kiếm Thập Nhất đã bước đến bên cạnh Cường Tử. Kiếm Thập Nhất là một chàng thanh niên trẻ tuổi, dáng người cao gầy, nhìn mặt thì năm nay có lẽ y khoảng hai mươi bảy hai tám tuổi. Khuôn mặt trắng nõn, đôi mày hình kiếm nhướng lên trên, sống mũi cao, môi hơi mỏng, nhìn bề ngoài cũng đủ thấy đây là một người kiên nghị. Chỉ có điều mặt của y quá là bình thản, cho nên khó tránh khỏi khiến cho người đối diện có cảm giác rằng y là một người lạnh lùng, khó tiếp xúc.

- Nếu như không phải chúng ta phát hiện sớm thì e rằng mấy người đã táng thân trong bụng mấy con mãng xà này rồi.

Kiếp Thập Nhất lạnh lùng nói.

Cường Tử nghe xong thì mặt liền đỏ lên, bản thân hắn còn cho rằng bản thân mình đã rất lợi hại rồi, kết quả là người ta lại phát hiện sớm hơn. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, mấy người bọn hắn đúng là đã quá lơ là mất cảnh giác, đến Cường Tử còn cho rằng lần xuất hành này là do Hách Liên Xuân Mộ sắp xếp tất cả mọi thứ cho nên nghĩ rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Mặc dù hắn cũng có không ít thành kiến với Hách Liên Xuân Mộ nhưng cũng không cho rằng Hách Liên Xuân Mộ lại có thể không giữ thể diện cho mẹ của mình ...

Nếu như không phải Yến Vân Thập Bát sớm phát hiện ra chuyện này và đánh lui đám rắn kia ra khỏi sân, đợi đến khi cả bầy rắn này rồng rắn kéo vào trong sân thì hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Cường Tử chân thành đáp lại:

- Cảm ơn, chúng tôi đã quá sơ xuất rồi.

Kiếp Thập Nhất đáp lại:

- Hai chữ cảm ơn này không thể nào cứu được mạng người, người cũng nên nhanh chóng lấy lại tinh thần đi.

Ngữ khí của y lạnh lùng còn hơn cả băng đá, trong lời nói không thấy có bất cứ chút tình cảm nào.

Kiếm Nhị chỉ vào con mãng xà kia và nói:

- Người đi chém con mãng xà kia đi, ta đi tìm người khổng chế rắn.

Kiếm Thập Nhất gật gật đầu, nhưng y không nói câu gì hết, chân nhấc lên rồi cả người nhanh chóng lao ra ngoài giống như một ngôi sao băng vậy, cơ thể y rất nhanh nhẹn và kiên tráng, thoát cái cả người đã nhảy lên rồi, trông y chẳng khác gì một con chim ưng đang vỗ cánh trên bầu trời. Nhưng y lại không đến tụ hợp với bảy người còn lại của Yến Vân Thập Bát mà lại nhanh chóng tiến lại gần con mãng xà kia.

Thấy vậy, Cường Tử liền tự nhủ với lòng: “Quả nhiên là người dũng cảm, xứng đáng với hai chữ tên gốc”

Hắn sợ Kiếm Thập Nhất một mình thì khó mà ứng phó được với con mãng xà kia cho nên chân liền nhấc lên đi về phía y. Hai người Yêu Ma và Cửu Thiên thấy vậy cũng đi theo hắn.

207. Chương 207: Nọc Độc

Kiếm Thập Nhất hành động nhanh như điện, giữa không trung, rút thanh trường kiếm sáng loáng đằng sau lưng ra. Dưới ánh trăng thanh trường kiếm này trông giống như một tia chớp màu trắng tuyết, nhanh

chóng bỏ về phía đầu của con mãng xà. Bầy mãng xà bị bảy người còn lại trong nhóm Yến Vân Thập Bát liên tục đánh lùi về phía đằng sau, lúc này đây chúng đã vô cùng tức giận, nhìn thấy có người tự chui đầu vào rọ nên đương nhiên là nó không chịu bỏ qua cơ hội tốt này. Nó há miệng ra, thở phì phì ra những luồng khí tanh tưởi, nồng nặc khiến cho người khác phải buồn nôn rồi phun ra một thứ dịch nhờn đặc sền sệt.

Kiểm Thập Nhất đem thanh trường kiếm chuyển động trước người, một luồng ánh sáng cong cong hình trăng khuyết sáng choang xuất hiện trước người y. Thanh kiếm này chuyển động nhanh đến mức như một vòng tròn đang chuyển động không ngừng, cho nên chất lỏng đặc sền sệt tanh hôi kia đã bị thanh kiếm kia chặn đứng lại, không có một giọt nào bắn vào người y. Chất nhầy mà con mãng xà kia vừa phun ra, mặc dù vô cùng tanh tưởi nhưng lại không có độc, tuy nói là nói vậy nhưng mùi tanh tưởi của nó cũng đã khiến cho Kiểm Thập Nhất phải chau mày.

Thân hình của y đang lơ lửng ở trên không trung vì bị ngăn cản lại cho nên chỉ một lúc sau là y buộc phải hạ xuống mặt đất, nhưng chỉ vừa mới tiếp đất con mãng xà khổng lồ đó lập tức bổ nhào về phía y. Một cái đầu to tướng, cùng với một đôi mắt to đỏ ngầu một màu máu, dữ tợn, nhìn cái miệng lúc nó há rộng ra tưởng chừng như có thể nuốt gọn một cái đầu trâu. Dáng người có chút khôi ngô, vạm vỡ của Kiểm Thập Nhất khi đứng trước mặt con mãng xà này bỗng nhiên trở nên vô cùng nhỏ bé, không còn nghi ngờ gì nữa, nếu con mãng xà này mà há iệng nuốt y thì nhất định nó sẽ không tốn chút sức lực nào.

Kiểm Thập Nhất nhú chặt mày, thanh trường kiếm trong tay nhanh chóng đâm thẳng vào mắt của con mãng xà, đồng thời y nhanh chóng né người, tránh lần tấn công hung tợn của con mãng xà này. Thanh trường kiếm chĩa thẳng vào mắt của con mãng xà. Không tưởng tượng được rằng, mặc dù con mãng xà này to lớn như vậy nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, trước đòn tấn công của Kiểm Thập Nhất, nó nghiêng đầu khiến cho thanh trường kiếm đâm chệch vào cơ thể tròn lẳn của nó.

Thanh kiếm cứ trượt theo chiều dài của con rắn nhưng vẫn thế nào đâm vào người nó, vẩy của con mãng xà này rất dày, vượt qua tưởng tượng của mọi người. Thanh trường kiếm của Kiểm Thập Nhất cũng là một thanh bảo kiếm nhưng vẫn không thể nào đâm vào người nó được, đối mặt với hiện thực này, đến Kiểm Thập Nhất cũng phải cảm thấy có chút không tưởng tượng nổi.

Cường Tử đi theo sau lưng Kiểm Thập Nhất thấy vậy liền xông lên. Hắn nhìn thấy thanh trường kiếm của Kiểm Thập Nhất không thể làm gì được con mãng xà này, trong lòng không khỏi than thầm: “ Con xúc sinh này, thật không ngờ khả năng phòng ngự của nó lại có thể mạnh đến như vậy.”

Thanh trường kiếm của Kiểm Thập Nhất mặc dù vẫn chưa đâm vào trong người của con mãng xà này nhưng con mãng xà không phải là không có bất kỳ một cảm giác nào. Nó thực sự đã nổi điên bởi hành động này của Kiểm Thập Nhất, nó dùng đuôi của mình quét ngang, đuôi hướng vào Kiểm Thập Nhất. Cơ thể to lớn của con mãng xà cùng với cơn điên đang bùng cháy dữ dội trong người nó không thể chống đỡ nổi. Người nó to như thùng nước, nếu như thực sự quét vào cơ thể của người thì nhất định sẽ khiến cho người đó gãy xương đứt gân. Nếu như bị con mãng xà này quần lấy thì nhất định chỉ có đường chết mà thôi.

Kiểm Thập Nhất mau lẹ lùi giạt người về sau, nhưng y lại không biết rằng ở sau lưng mình cũng có một con mãng xà, với đường kính của thân là mười mấy tấc, cũng đang ngóc đầu lên chỉ nhằm nhe chực cơ hội là ngoạm cho y một miếng rõ đau và sâu. Những chiếc răng sắc nhọn của con mãng xà này, dưới ánh trăng sáng dường như còn phát quang, mặc dù răng của nó không có nọc độc nhưng nếu như bị nó ngoạm cho một nhát thì nhất định sẽ khó giữ được mạng sống. Con mãng xà này tấn công Kiểm Thập Nhất từ phía bên cạnh, nhưng vì lúc này đây Kiểm Thập Nhất đang dốc hết tinh thần và sức lực để ứng phó với con mãng xà trước mặt nên về cơ bản là không nhận thức được nguy hiểm đang gần kề ở đằng sau lưng mình.

Đúng lúc miệng của con mãng xà định ngoạm đến phía sau gáy của Kiểm Thập Nhất thì một ánh sáng chợt lóe lên...

Cường Tử quét kiếm ngang qua, một đường kiếm giống như nước chảy mây trôi được hình thành. Đường kiếm này giống như sự phóng to của thanh kiếm Trảm Lô, mặc dù hư hư ảo ảo nhưng lại vô cùng sắc bén.

Đường kiếm nhanh chóng quét qua, xoẹt một đường, Cường Tử đã chặt đứt con mãng xà đằng sau lưng Kiểm Thập Nhất con súc vật trong lúc hỗn loạn đã nhắm nhe, tranh thủ cơ hội cắn người.

Kiểm Trảm Lô này và cơ thể của con mãng xà đó về cơ bản là không có tiếp xúc trực tiếp với nhau, chỉ là

đường kiếm được hình thành bên ngoài thanh kiếm chém rơi đầu con mãng xà kia. Nhưng chuyện thần dị nhất chính là, người con mãng xà bị Cường Tử dùng thanh kiếm Trạ Lô chặt đứt lại không hề chảy một giọt máu nào. Miệng vết thương trên người nó như có một thứ gì trong suốt mà mắt thường không nhìn thấy bọc lại, khiến cho máu ở bên trong cơ thể không thể nào chảy ra ngoài được.

Sau khi cứu được Kiếm Thập Nhất, Cường Tử không có dừng lại, hấn bật người lên, giẫm chân lên nửa người vẫn chưa rơi xuống đất của con mãng xà kia, cả người lơ lửng trên không trung, thoát một cái hấn đã giẫm lên người của con mãng xà.

Kiếm Thập Nhất nhìn thấy một bóng đen lướt qua rồi đứng ở đằng sau lưng y giúp y ngăn chặn nguy hiểm thì lập tức y liền cảm thấy bớt áp lực. Đến khi y cẩn thận quan sát thì chính là Cừu Thiên tay đang cầm thanh kiếm Thừa Ảnh xông tới. Cừu Thiên quét ngang thanh kiếm, một luồng ánh sáng màu đỏ thẩm phát ra rồi ba bốn con mãng xà đã bị gã chém ngang người. Thanh kiếm Thừa Ảnh như được bao quanh bởi một luồng sáng màu đỏ, trông thanh kiếm lúc này chẳng khác gì một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, vô cùng chói mắt.

Cường Tử bật người lên cao rồi giẫm chân lên người con mãng xà, đôi chân của hắn như được dính thêm keo vậy, có thể dễ dàng đứng vững lên con mãng xà với thân hình tròn lẳn, mặc cho nó đang cố sức lắc lư. Con mãng xà đã cảm nhận được trên người mình đang có người, nó càng lắc lư mạnh hơn. Đầu nó to như một cái đầu, lắc qua lắc lại còn cái miệng thì lại há ra và phun ra một chất lỏng đặc sền sệt nặng mùi hôi tanh.

Cừu Thiên và Kiếm Thập Nhất cùng bật người lên né tránh, khiến cho thứ chất lỏng sền sệt kia rơi lộp độp trên mặt đất. Một vài con mãng xà bị trúng phải thứ chất lỏng này ngay lập tức bị đau đớn, chúng lăn qua lăn lại, văng vật trên mặt đất, không lâu sau tất cả những con mãng xà có độc bị chất lỏng này phun lên người dần dần biến thành những vũng thịt bầy nhầy máu me be bét.

Chất nhờn sền sệt này có tính ăn mòn rất mạnh, thậm chí nó mạnh đến mức dị thường. Những con mãng xà, những con rắn độc bị chất này phun vào người rất nhanh sau đó, những chỗ bị dính chất nhờn này liền bị ăn mòn hết, cuối cùng thì để lộ ra từng đoạn từng khúc xương màu trắng! Tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, Kiếm Thập Nhất không kìm được lòng mà thở dài một tiếng. Trước đó nếu như y mà bị chất lỏng này dính lên người thì không biết rằng hậu quả sẽ không lường đến mức độ nào.

208. Chương 208: Ứng Chiến

Cường Tử lúc này trông thật giống với một chiếc lá cây đang bay trong bão lốc, khiến cho mọi người đều phải lo sợ thay hắn nhưng trái lại, hắn lại đứng rất vững trên người con rắn, mặc dù con rắn này ra sức vùng vẫy nhưng hắn vẫn không bị rơi xuống. Đến lúc này thì con mãng xà đã điên thực sự, nó không ngừng lắc lư, uốn người, miệng thì không ngừng thở ra những luồng khí tanh tưởi. Con mãng xà này đã phát điên, cho nên tất cả những con mãng xà mà đứng gần nó thì đều gặp họa. Trong lúc con mãng xà này lăn qua lăn lại thì vô số con rắn nhỏ bị đã bị nó nghiền qua, đặc biệt là những con rắn mà bị chính chất lỏng mà nó phun ra làm cho bị thương, rất nhanh sau đó thì đã phải từ già cỗi đời này.

Trong khi Kiếm Thập Nhất vẫn đang trở mắt lên vì kinh ngạc thì Cường Tử đã men theo người con mãng xà chạy về phía trước. Hắn cố gắng phát huy tối đa tính phối hợp của cơ thể, thuận theo quán tính lắc đầu qua trái phải để tiến lên phía đầu của con mãng xà. Rồi Cường Tử giơ cao thanh kiếm Trạ Lô trong tay, sau đó mạnh mẽ cắm phập xuống dưới.

Bình thường trông thanh kiếm Trạ Lô này cũng không có gì sắc nhọn nhưng lúc này đây thanh thần khí này được nằm trong tay của Cường Tử thì nó lại biến thành một thanh kiếm sắc bén có thể cắt vàng chém ngọc. Có thể là thanh trường kiếm trong tay Kiếm Thập Nhất không thể nào phá được sự phòng ngự của con mãng xà nhưng Cường Tử thì lại có thể dùng thanh kiếm Trạ Lô này đâm sâu vào đỉnh đầu nó! Cường Tử dẫm chân lên đầu nó, hai tay nắm chặt lấy thanh thần kiếm Trạ Lô mà dùng lực ấn xuống.

Thoạt nhìn thì nhát kiếm này giống như một dòng nước xoáy xoay tròn với tốc độ cao, thanh kiếm Trạm Lô xuyên thủng đầu con mãng xà nhưng trên lưỡi kiếm lại không dính bất cứ một giọt máu nào.

Oanh!

Người con mãng xà cực lớn này đột nhiên bị Cường Tử ép phát ra một áp lực cực lớn rồi rơi rầm xuống đất.

Thanh thần kiếm Trạm Lô không dính một giọt máu tanh, mạnh mẽ bổ đôi đầu con mãng xà rồi đóng đinh đầu nó xuống đất. Nếu như so sánh với thân hình to lớn của con mãng xà này thì thanh kiếm Trạm Lô này quá nhỏ bé và yếu ớt, nhưng đầu con mãng xà lại bị thanh kiếm này đóng đinh xuống đất, mặc cho nó có ra sức vùng vẫy, giãy dụa thì cũng không thể nào nhấc nổi đầu lên.

Cường Tử đứng thẳng người, ngẩng đầu lên trời và hét lớn một tiếng.

Hắn mạnh mẽ giáng mạnh một chưởng xuống, và cái đầu to tướng của con mãng xà này đã bị một chưởng đầy nội lực của Cường Tử nện sâu xuống đất. Ngay lập tức con mãng xà này cuộn ngược người lại, đập về phía cường Tử như một ngọn núi sắp đổ.

Cường Tử đưa tay ra rút mạnh thanh kiếm Trạm Lô ra khỏi đầu của con mãng xà sau đó nhảy xuống khỏi người của nó. Cơ thể to lớn khổng lồ của con mãng xà đập mạnh xuống đất, khiến cho bụi bay mù mịt.

Lúc này từ đằng xa chợt vang lên những tiếng hô quát, phương hướng chính là được phát ra từ chỗ mà Kiếm Nhị nơi mà y vừa mới chạy qua đó. Từ những tiếng gào thét này rất có thể Kiếm Nhị đã tìm thấy người điều khiển đám mãng xà và rắn độc này, và hiện tại có lẽ hai người này đang giao đấu với nhau.

Cường Tử liền hét lên một tiếng, dẫn theo Cừu Thiên và Yêu Ma chạy về phía Kiếm Nhị.

Kiếm Thập Nhất nhìn thấy bóng lưng bay lên trên không trung của Cường Tử, khoe miệng bất giác nhếch lên, tạo thành một nụ cười. Đó là một nụ cười vui vẻ, nó đã phá vỡ hoàn toàn cái vẻ mặt lạnh lùng hơn cả băng đá của y trước đó, nhưng đáng tiếc là đám người cường Tử lại không có điểm phúc nhìn thấy cảnh tượng hi hữu này.

Kiếm Thập Nhất thu kiếm về, nhanh chóng chạy theo đám người Cường Tử về phía đó.

Cùng với những âm thanh đánh nhau được phát ra từ bên đó, vô số con mãng xà và rắn độc ngay lập tức thoát khỏi sự khống chế, chúng bắt đầu trở nên hỗn loạn. Bảy người trong nhóm Yến Vân Thập Bát nhanh chóng bắt lấy cơ hội này và mở một đường máu, trực tiếp phá vòng vây, chạy thẳng về phía Kiếm Nhị.

Đúng lúc này, trên trời không biết từ đâu bay tới một đàn chim ưng, rồi những tiếng kêu của chúng liên tiếp vang lên. Cường Tử vừa chém giết mãng xà vừa ngẩng đầu lên nhìn. Hắn chỉ nhìn thấy trên đầu có một cái bóng màu trắng như tuyết dẫn theo rất nhiều cái bóng màu đen đang từ trên cao bổ nhào xuống.

Trên bầu trời, một cái bóng màu trắng đột ngột xuất hiện, phía sau là một bầy chim ưng đen kìn kịt đang lao thẳng xuống dưới đây!

Cường Tử biết cái bóng màu trắng khổng lồ kia, đó chính là Trích Tiên!

Trích Tiên của Hải Đông Thanh với hai chiếc cánh màu trắng dài khoảng 2m cùng với sát khí ngập trời đang chuẩn bị giáng xuống. Sau khi một con mãng xà có bề ngang khoảng hai mươi tấc bị nó quặp chặt ngang người thì chỉ nhìn thấy hai móng vuốt giống như đao thép quặp chặt lấy rồi ngay lập tức con mãng xà khổng lồ đó đã bị nó xé toạc thành hai mảnh.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng có chút hư ảo này, Cường Tử đã bị trấn động mạnh mẽ. Những cái bóng đen kia chính là những con chim ưng hùng tráng. Những con chim ưng này sau một vài vòng bay lượn trên cao thì đã lao xuống rồi quặp lấy từng con rắn một bay lên trời, sau đó thì thả mấy con rắn này từ một nơi vô cùng cao, chỉ trong nháy mắt mà đã có vô số con mãng xà, con rắn độc bị đàn chim ưng thần tốc này giết chết, đặc biệt là Trích Tiên, nó chỉ chọn những con mãng xà với kích thước lớn mà tấn công, chỉ trong vài ba phút đã có ba bốn con mãng xà to lớn đã phải bỏ mạng trong móng vuốt miệng sắt của nó.

Tinh thần của Cường Tử đã bị trấn động mạnh, trong khi bầy rắn đang loạn xạ ngấu lên thì hắn liền bật người lên phi thẳng đến chỗ của Kiếm Nhị.

Trên đường đi, hắn nhìn thấy những con rắn kia đều đã bắt đầu tán loạn. Chúng nhìn thấy đàn chim ưng từ trên trời lao xuống đều sợ hãi theo bản năng, một thể trận được dàn ra bởi vô số con mãng xà và rắn độc chỉ trong nháy mắt đã bị phá vỡ, con nào con nấy bò loạn cả lên. Những âm thanh sột soạt được tạo ra khi những con rắn này bò phát ra vẫn khiến cho người cảm thấy không thoải mái.

Những con rắn nhìn thấy bầy chim ưng đang chao lượn trên bầu trời, rồi thỉnh thoảng đáp xuống đã bị dọa cho sợ mất mật, chúng lần lượt bỏ chạy đủ mọi hướng, ngay cả dùng khí phản kháng cũng không có.

Uy phong của Vương giả Trích tiên Hải Đông Thanh lắm liệt, giống như một vị tướng quân thống lĩnh thiên binh vạn mã, mỗi một lần đáp xuống là một lần giết gọn một con mãng xà to lớn. Mặc dù số lượng những con mãng xà to lớn, khổng lồ không quá nhiều nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã bị nó tiêu diệt sạch sẽ.

Trích Tiên rung rung đôi cánh khổng lồ, quắp lấy con mãng xà cuối cùng lên không trung. Sau khi nó dùng móng vuốt xé đứt đôi người con mãng xà này thì liền ngẩng cổ lên trời kêu vang một tiếng, như một cách thể hiện khí thế của những vị cao thủ tuyệt thế.

Bốn người Cường Tử xông thẳng đến chỗ Kiếm Nhị, cũng không biết rằng đã có bao nhiêu con rắn đã chết trong tay của họ, đặc biệt là Yêu Ma, cây cửu tiết tiên trong tay gã mặc dù không sắc nhọn như thanh kiếm như lại vô cùng có lực, mỗi một lần tấn công là lại đập nát một con rắn.

Rất nhanh sau đó bốn người đã chạy đến chỗ mà Kiếm Nhị đang giao tranh. Nhưng chỉ là khi bốn người họ chạy đến gần thì mới phát hiện ra rằng cuộc giao đấu đã kết thúc. Kiếm Nhị chỉnh sửa lại bộ áo đen, chấp tay ra đằng sau, đứng thẳng người bình tĩnh nhìn họ. Còn đằng sau lưng y là không ít thì thể đang nằm ngổn ngang, la liệt trên mặt đất, còn người y thì lại không dính một giọt máu nào.

Bốn người Cường Tử dừng lại, Kiếm Nhị liền đưa tay kiếm ra đằng sau lưng rồi nói với bốn người họ:

- Các người đến muộn mất rồi!

Trong lòng Cường Tử liền bị một đả kích rất lớn thì ra những lo lắng trước kia của hắn đều là dư thừa.

- Người đứng là không hiền hậu chút nào cả, nhanh như vậy mà đã giải quyết xong rồi?

Kiếm Nhị vẫn không trả lời, rồi đột nhiên một thân ảnh to lớn vĩ đại xuất hiện. Y từ trên trời đáp xuống, đứng ở trước mặt Cường Tử không xa. Thân hình vạm vỡ, cường tráng, đầy khí chất sừng sững hiên ngang giống như một dãy núi khiến cho ai ai cũng phải ngược nhìn, đây chính là bá khí trời sinh.

Rồi chỉ nhìn thấy vị đại hán này vẫy tay một cái, Vương giả Trích Tiên của Hải Đông Thanh kêu vang lên một tiếng rồi vỗ cánh bay tới. Đông Hải Thanh đột nhiên lại đáp xuống nhưng cánh tay này lại không hề bị chuyển động.

209. Chương 209: Đổi Thuyền

Cường Tử bước lên trước cung kính cúi chào:

- Tào thúc!

Tào Phá Dịch cười ha ha, thân hình cao hơn hai thước lại cộng thêm bộ quần áo này nữa những vẫn không thể nào che hết da thịt. bắt luận là ai nhìn thấy anh ta một vị đại hán như một thiên thần hạ phàm thì trong lòng đều cảm thấy trấn động giống, nhìn anh ta chẳng khác gì một chiếc xe tăng luôn khiến cho người khác cảm thấy nặng nề.

- Cường Tử, cậu vẫn nên gọi tôi một tiếng là sư huynh thì hơn!

Tào Phá Dịch phất tay và nói.

Cường Tử gãi gãi đầu, cũng không tiếp tục tranh cãi về vấn đề tôn ti thứ bậc nữa, bất luận như thế nào, đối với Cường Tử, Ngô lão gia tử chính là một vị sư phụ đáng kính, đáng được tôn trọng. Mặc dù những thứ mà ông đã từng dạy cho Cường Tử không nhiều lắm nhưng Cường Tử lại có thể cảm nhận được sâu sắc được tình cảm chân thành mà ông dành cho hắn. Hơn nữa, nếu như không có Ngô lão gia tử, nói không chừng về cơ bản là hắn sẽ không sống được đến bây giờ.

- Đại sư huynh, tại sao sư huynh lại đến đây? Lễ nào chuyện ở bên đó đã kết thúc rồi hay sao?

Cường Tử vô cùng hiếu kỳ, không nén nổi liền hỏi lên.

Tào Phá Dịch lắc đầu và nói:

- Trận đánh của Thiên Bảng và Kim Bảng vẫn còn chưa bắt đầu, lần này ta tới đây là vì Lão Phật gia Đoan Mộc Tú nhờ cậy, dường như bà ấy đã dự đoán được rằng nhất định sẽ có người dùng những thủ đoạn này để đối phó với mấy cậu, cho nên đặc biệt nhờ ta và giao cho ta mang theo Trích Tiên.

Đang nói thì Tào Phá Dịch liền đưa tay ra vuốt ve cứng nựng Hải Đông Thanh Trích Tiên màu trắng vài cái. Lúc này Hải Đông Thanh thần uy lẫm liệt không gì sánh bằng giờ đây lại ngoan ngoãn đậu trên tay của anh ta. Bây giờ dường như nó đang hưởng thụ sự cưng chiều mà Tào Phá Dịch dành cho nó, trông cái bộ dạng ngoan hiền lúc này của nó thì ai có thể nghĩ rằng cách đây chỉ mấy phút trước thôi, nó chính là một con chim với khí thế ngút trời.

Trích Tiên đang hí hí mắt, trông điệu bộ thì dường như nó đã quen với cánh tay rắn chắc của Tào Phá Dịch.

- Sau khi ta nhận được lời của Lão Phật gia thì lập tức di chuyển về bên này. Giữa đường vì phải tập hợp cho Trích Tiên một vài tiểu đệ nữa cho nên mới bị chậm mất mấy giờ đồng hồ, nếu không thì ta còn đến sớm hơn cả cậu đó.

Tào Phá Dịch vừa cưng nựng Trích Tiên vừa nói chuyện với Cường Tử.

- Những con mãng xà này đến thật kỳ quặc, một trận chiến lớn như thế này, đến ta đây cũng mới là lần đầu tiên ta được tận mắt chứng kiến trong đời. Mười năm trước ở Đông Doanh có một Nhãn Giả cũng là cao thủ điều khiển rắn, nhưng ông ta lại không có bản lĩnh lớn như thế này, trong một lần mà có thể điều khiển, khống chế được nhiều rắn độc và mãng xà đến như vậy. Không biết người đứng sau giật dây chuyện này là ai, là ai mà có thể điều khiển rắn như điều khiển người, người này cũng là một nhân tài hiếm gặp nha.

Đến lúc này, Kiếm Nhị mới mở lời nói chuyện:

- Không bắt được ai còn sống, tôi giết được năm tên, vốn định là sẽ không giết tên cuối cùng, định bắt sống hắn như không ngờ rằng, hắn lại uống thuốc độc tự vẫn, bây giờ những tử sĩ dám quyết đoán lựa chọn cái chết như vậy đã không nhiều nữa rồi. Ở Đông Bắc, ngoại trừ Hách Liên gia, ta không nghĩ ra được một ai khác có thể có đủ bản lĩnh gây ra một trận kinh thiên động địa trong thời gian ngắn như thế này.

Y quay sang nhìn Cường Tử và nói:

- Những lời này của tôi cũng chỉ để tham khảo thôi, mặc dù Hách Liên gia có được một thực lực như vậy nhưng tôi lại không thể nào nghĩ ra được lý do tại sao họ phải làm như thế này?

Cường Tử cười cười đáp lại:

- Tôi đây không cần phải tham khảo gì hết, Lão Phật gia của Hách Liên gia nếu như muốn giết chết tôi thì không cần phải đợi đến tận bây giờ mới động thủ. Hơn nữa, sư huynh cũng là được Lão Phật gia mời đến để giúp đỡ chúng ta. Còn về Hách Liên Xuân Mộ, nếu như ông ta muốn giết ta thì tôi đoán rằng những thứ đến tấn công tôi hôm nay sẽ không phải là vô số mãng xà và rắn độc, mà sẽ là vô số sát thủ vác theo vũ khí tự động. Hơn nữa, lần xuất hành này cũng là ông ta tự tay sắp xếp cả, nếu như chúng ta chết thì ông ta cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Kiếm Nhị lạnh lùng đáp lại:

- Có chuyện này tôi cần phải nhắc nhở người, Lão Phật gia không phải là người của Hách Liên gia.

Nghe xong, Cường Tử liền bị kích động mạnh, hắn hỏi lại:

- Đây là ý gì vậy?

Kiểm nhị lại ngậm miệng lại, không nói thêm câu gì nữa, mặc cho Cường Tử có hỏi thăm như thế nào thì y cũng chỉ lắc đầu không nói. Đường như Tào Phá Định cũng biết nội tình, y liền nói với Cường Tử:

- Năm xưa, Lão Phật gia và tiền bối Hách Liên Thiết Thụ chưa có kết hôn, mặc dù Hách Liên Xuân Mộ là con trai của hai người họ nhưng Lão Phật gia vẫn không thừa nhận chuyện mình đã bước vào cửa nhà Hách Liên. Hiện tại, Lão Phật Gia là môn chủ của Đoan Mộc gia, chứ không phải là Hách Liên gia.

- Đoan Mộc?

Tào Phá Định gật đầu nói:

- Ủ, là Đoan Mộc gia. Môn chủ hiện tại của Hách Liên gia chính là Hách Liên Xuân Mộ. Mặc dù Lão Phật gia thừa nhận Hách Liên Xuân Mộ chính là con trai của mình nhưng lại không thừa nhận chuyện Hách Liên gia chính là gia đình nhà chồng, còn nguyên nhận cụ thể như thế nào thì không phải là chuyện mà ta có thể biết được.

Cường Tử gãi gãi đầu mà hỏi:

- Thôi vậy, chuyện này chính là chuyện gia đình của người ta, chúng ta không nói nữa. Sư huynh, ý của sư huynh là trước đó Lão Phật Gia đã biết rằng sẽ có người dùng rắn đối phó với chúng ta?

Tào Phá Định đáp lại:

- Chính xác là như vậy, còn cụ thể hơn nữa thì huynh đây cũng không rõ. Lúc đó thì tình hình khẩn cấp, Lão Phật Gia cũng không thể nói tường tận với huynh được, biết chuyện huynh đây liền vội vàng lên đường luôn.

Cường Tử trầm ngâm suy nghĩ một lúc mà vẫn không thể nào nghĩ thông hay tìm được thêm manh mối nào. Người điều khiển rắn không phải là võ giả Đông Doanh, đây là một chuyện không cần phải bàn cãi nữa. Nhưng trong Trung Nguyên ai là người có thể vận dụng được thủ đoạn này để đối phó với mình. Nhất thời hắn không nghĩ ra. Không tìm được đáp án hắn liền không suy nghĩ nữa mà quay sang hỏi Tào Phá Định:

- Sư huynh, sư huynh cũng muốn đến Đông Doanh?

Tào Phá Định đáp lại:

- Huynh không đi, mấy ngày nữa thôi là diễn ra trận đấu giữa Thiên Bảng và Kim Bảng rồi, huynh không thể nào đi được.

Cường Tử lúc này mới như bừng tỉnh, cười cười mà rằng:

- Vẫn chưa chúc mừng sư huynh được gia nhập và Thiên Bảng, đệ chúc sư huynh giành được thắng lợi.

Tào Phá Định cũng cười mà rằng:

- Vị trí cuối bảng của Thiên Bảng không có gì đáng để chúc mừng cả, huynh tiễn mấy người lên thuyền rồi sẽ quay về. Đúng rồi, Lão Phật gia cũng đã chuẩn bị thuyền rồi, mấy người chớ có lên thuyền mà Hách Liên Xuân Mộ sắp xếp nữa.

Cường Tử khẽ gật đầu đáp lại, lúc quay đầu lại hắn nhìn thấy bảy người của Yến Vân Thập Bát và cả Cáp Mô nữa cũng đã tụ hợp lại, đang đi về phía họ. Những con chim ưng kia đã đã được ăn no một bữa yến tiệc rắn, cho nên có một vài con đã vỗ cánh bay đi rất xa, nhưng còn Trích Tiên, dường như nó không hứng thú với những con rắn kia, nó hí hai mắt đậu trên cánh tay của Tào Phá Định.

Tào Phá Định nói:

- Chỗ này cũng không cần phải để ý nhiều, lát nữa sẽ có người đến thu dọn chúng, chúng ta đi thôi!

210. Chương 210: Nỗi Niềm Của Cáp Mô

Mọi người gật đầu, cùng đi theo Tào Phá Địch rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Không biết vì lý do gì Cáp Mô trông rất thất thần, tâm trí cứ lơ lửng ở tận đâu đâu. Anh ta vẫn luôn là người đi sau cuối cùng, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn hiện trường hỗn loạn kia như có điều gì cần phải suy nghĩ vậy. Anh ta vừa đi vừa lẩm bẩm điều gì đó, chỉ là âm thanh quá nhỏ cho nên không một ai nghe thấy. Không chỉ có vậy, sắc mặt lúc này của anh ta cũng vô cùng khó coi, trong ánh mắt còn hiện rõ lên cảm giác mơ hồ và sự sợ hãi tột đỉnh.

Mọi người đi theo Tào Phá Địch ra đến bờ biển, một chiếc thuyền đánh cá đã được thả neo, đậu sát bên bờ, lắc lư dập dềnh theo sóng nước. Con thuyền đánh cá này khá lớn, nhìn cờ hiệu thì rõ ràng là cờ của Hàn Quốc, trên thân thuyền còn phun vẽ biểu tượng của ngành ngư nghiệp Hàn Quốc, cũng không biết chiếc thuyền này làm thế nào mà vào được đất liền.

Tào Phá Địch chỉ vào thuyền và nói:

- Chính là con thuyền này, nhân lúc trời còn tối các người hãy nhanh chóng lên đường. Chiếc thuyền này là Lão Phật gia tận dụng mối quan hệ của mình để mượn về, đến khi trời sáng, nếu như để người khác nhìn thấy thì dù các người có muốn đi thì cũng không được nữa rồi. Chiếc thuyền này không phải là thuyền của nước mình, có thể lại gần bờ như thế này đã là rất khó, cho nên vào ban ngày ban mặt, nếu như có người nhìn thấy chiếc thuyền như vậy tiến sát vào bờ, e rằng chưa đến mấy phút thì đội thuyền tuần tra của hải phòng sẽ giữ nó lại ngay.

Cường Tử gật gật đầu, trong lòng lại thêm vài phần kính phục Lão Phật gia.

Tâm tư bình tĩnh, làm bất cứ việc gì luôn luôn có phương án dự phòng.

Mọi người vẫy tay chào tạm biệt Tào Phá Địch, Tào Phá Địch hét lớn:

- Cường Tử, lần xuất hành này chớ có làm mất mặt sư phụ của chúng ta đó!

Cường Tử đứng ở đầu thuyền hét lớn đáp lại:

- Sư huynh yên tâm! Mười năm trước huynh đã tung hoành ngang dọc đại khai sát giới ở Đông Doanh, hôm nay sư đệ cũng sẽ tiếp bước chân huynh, nhất định sẽ khiến cho nơi đó tan tác chìm muông!

Tào Phá Địch cười cười, vẫy vẫy cánh tay. Con Trích Tiên đang rộng đôi cánh lớn rồi vỗ cánh bay lên, một người một ưng bay vút lên bầu trời đêm, hòa vào bóng đêm, thoát cái đã không thấy đâu nữa.

Cường Tử đứng ở đầu thuyền thở dài:

- Sư huynh cũng đã gia nhập vào Thiên Bảng rồi, không biết bản thân đến lúc nào mới có thể đạt được đến trình độ như vậy.

Sau khi thần trí dần dần được khôi phục, Yêu Ma cũng đã không còn lạnh lùng, không có tình người như trước nữa. Gã đứng bên cạnh Cường Tử mà cười nói :

- Cậu đó hả? Cậu hãy cứ ngoan ngoãn làm một tên dân đen đầu húi cua đi, đạt được đến trình độ đó, thì không thể nào thích làm gì thì làm được đâu. Không những không có thời gian đi tán gẫu, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trước mặt chú một vài tên đòi giao chiến một trận sống chết, sau đó thì sẽ giẫm chân lên thi thể của chú.

Cường Tử run người lên đáp lại:

- Vẫn là bỏ đi thì hơn, những ngày tháng như vậy, tôi không thể nào sống nổi.

Yêu Ma cười nói:

- Cũng hay mà, cao cao tại thượng, trở thành một trong mười đại cao thủ của Trung Nguyên, cái chức danh này có nhiều người mơ mà không được đó.

Cường Tử hỏi luôn:

- Tiền lương thế nào?

Yêu Ma đáp lại:

- Một đồng cũng không có!

Cường Tử cười cười:

- Vậy thì bỏ đi, con người của tôi tương đối ích kỷ, tôi vẫn thích một cuộc sống có tiền tiêu, có gái đẹp vây quanh, tốt nhất là có thêm được chút quyền chút thế. Lúc tâm tính tốt thì đi ra ngoài tìm một vài em xinh tươi đùa vui một chút, lúc không vui thì đi tìm vài tên khốn nạn trút giận, làm một tên ác bá trong mắt của kẻ ác, còn thực tế hơn cả danh hiệu của đám cao thủ Thiên Bảng.

Yêu Ma lắc đầu đáp lại:

- Ý thức của đám tiểu nông.

Cường Tử nói:

- Vậy tại sao anh lại không đi tranh cái chức vị Thiên Bảng kia đi?

Yêu Ma nghiêm túc đáp lại:

- Tôi là nhân viên công vụ quốc gia.

Cửu Thiên đứng sau lưng hai người họ nhìn họ với ánh mắt khinh bỉ, coi họ như kiểu hai tên bại hoại. Trong lòng của gã cao thủ Thiên Bảng chính là biểu tượng của chính nghĩa và uy nghiêm. Đương nhiên cũng có một vài tên cao thủ Thiên Bảng hay là những điều xằng bậy, đây là một chuyện khác, không đáng để nhắc tới. Chỉ là bảo gã cùng với hai tên Yêu Ma và Cường Tử đem những cao thủ Thiên Bảng ra giễu cợt thì quả thực gã không làm được.

Cũng không biết vì sao mà Cáp Mô cứ ngồi lặng một mình trên mép thuyền nhìn sóng nước mênh mông và suy nghĩ thất thần. Vốn là một người thích ngồi lê la nói chuyện phiếm, anh ta lúc nào cũng sôi nổi nhất, một cái lưỡi không biết là dài mấy tấc nhưng nói chuyện phiếm thì đúng là nhân tài kiệt xuất. Lúc này mặt của anh ta mặc dù không thấy có biểu hiện gì của chuyện không vui nhưng ánh mắt lại đang tồn tại một nỗi sợ hãi không thể nào che giấu được.

Lẽ nào anh ta đang sợ điều gì?

Cường Tử nhìn thấy bộ dạng kỳ lạ của Cáp Mô thì lập tức bước đến chỗ anh ta và ngồi xuống bên cạnh, sau khi châm hai điếu thuốc thì đưa cho Cáp Mô một điếu.

- Này, Cáp Mô ca phong lưu, phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong? Đừng nói với tôi là ai bị răn dọa cho sợ mất mật nha, thực ra mấy con rắn đó chẳng có gì đáng sợ cả, tác dụng lớn nhất của chúng chính là làm món ăn.

Cáp Mô cười nhưng sắc mặt lại vô cùng khó coi.

- Say tàu.

Anh ta đáp lại.

Cường Tử cười cười:

- Không phải chứ, chuyện này sẽ làm tổn hại đến hình tượng lấp lánh, đầy hào quang của anh trong lòng tôi đó. Trong trái tim tôi, Cáp Mô ca chính là một đại nhân vật lợi hại thượng cửu thiên khả lâm nguyện, hạ đại dương khả tróc miết (trên trời xanh thì có thể không chế được mặt trăng, dưới đại dương có thể điều khiển được ba ba) , anh mà say tàu thật không xứng đáng với ba chữ: Cáp Mô ca.

Cáp Mô lườm hắn một cái:

- Cáp Mô ca thì sao, Cáp Mô ca không được say tàu hay sao? Hơn nữa, cáp mô(cóc) chính là một sinh vật nước ngọt, khi đối diện với biển lớn tâm lý có chút sợ hãi thì cũng là một điều bình thường mà.

Cường Tử cười cười, quay người lại, từ trong túi hành lý lôi ra mấy viên thuốc say tàu và nói:

- May mà có một người anh em như tôi, lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo, vốn dĩ mấy viên thuốc này là tôi tự chuẩn bị cho bản thân, thật không ngờ anh lại là người dùng đầu tiên.

Cáp Mô cảm động nhìn Cường Tử, đón lấy viên thuốc nhưng lại không uống ngay.

Cường Tử nói:

- Tôi đi xem xem chín vị đại gia kia có cần hầu hạ gì không, lát nữa quay lại.

Cáp Mô gật đầu rồi nói hai chữ:

- Cút đi!

Cường Tử lườm gã một cái rồi xoay người bước về phía khoang tàu, đợi sau khi Cường Tử, Yêu Ma và Cừu Thiên đều bước vào trong khoang tàu, Cáp Mô liền đưa mắt nhìn viên thuốc trong tay mà cười khở, rồi lập tức vung tay lên ném nó xuống biển.

Anh ta hít một hơi thật sâu, uốn thẳng ngực tự nhủ với lòng:

- Đúng vậy, Cáp Mô ca, có chuyện gì có thể làm khó được mày cơ chứ?

211. Chương 211: Trầm Túy Kim

Thuyền đánh cá đậu ở một khu ngư nghiệp gần biển, chẳng bao lâu sau thì có một chiếc thuyền đánh cá của Đông Doanh đến đón mười mấy người họ. Chiếc thuyền lần này, mặc dù không có cắm quốc kỳ của Đông Doanh, nhưng trong quá trình trao đổi thì Cường Tử biết được rằng chủ thuyền cũng là một người Hoa. Sau khi biết được chuyện này, Cường Tử lại thêm vài phần bái phục Lão Phật gia Đoan Mộc Tú, cũng như được hiểu biết thêm vài phần về tầm ảnh hưởng của bà. Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể sắp xếp được người đến tiếp ứng ở ngay tại Đông Doanh, ngay cả khi trước đó mọi chuyện vẫn còn rất vội vã, chưa đâu vào với đâu, từ điểm này Cường Tử có thể nhìn ra địa vị của Lão Phật gia trên giang hồ.

Thuyền cập bờ tại một bờ biển khá vắng vẻ, chủ tàu đánh cá là một người béo tên là Trầm Túy Kim, người này có vẻ bề ngoài béo béo, trắng trắng vô cùng đáng yêu, khi cười hai mắt híp chặt mắt lại, miệng cười hi hi khiến cho ai cũng phải cho rằng ông ta là một người thành thật và phúc hậu, nhưng trên thực tế thì không phải như vậy, và đám người Cường Tử vẫn chưa biết được điều này.

Trầm Túy Kim mặc một chiếc quần đùi, trên cổ cổ vắt một chiếc khăn mặt màu trắng dùng để thấm nước biển bắn lên mặt. Chân thì đi một đôi giày đi mưa, cao đến tận đầu gối, bên ngực trái trên chiếc áo của ông ta có in một biểu tượng của đất nước Đông Doanh hình mặt trời. Cường Tử cẩn thận quan sát thì ra bên dưới hình mặt trời này có một dòng chữ nhỏ, nhìn rất rõ ràng, đó là chữ Triện cổ.

Mẹ kiếp!

Cường Tử xì ra một tiếng rồi cười, trong lòng thầm nghĩ: “ đây là một người khéo léo và tinh tế!”

Trầm Túy Kim lắc lư cái mông nặng nề của mình, uốn cái bụng bia lái con thuyền mang mọi người lên bờ. Sau khi ông ta cho con thuyền đánh cá đỗ vào bờ thì liền nhảy xuống nước đầu tiên, lôi một tấm ván rồi bảo mọi người dầm lên trên mà đi lên bờ. Mặc dù y khá béo, cơ thể không mấy gọn gàng nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, xét về phương diện vật lý học thì đây đúng là một nghịch biến.

- Mấy vị, tôi chỉ có thể đưa mọi người đến đây thôi, có chuyện gì khi hãy đến khách sạn Đông Kinh Vương Tử tìm tôi. Vốn dĩ khi nhận được điện thoại của Lão Phật gia tôi đã chuẩn bị một chiếc thuyền lớn hơn cái này để đi đón mọi người nhưng về sau tôi lại nghĩ, mấy người đến đây không phải là làm những chuyện như là thúc tiến bang giao hữu nghị của hai nước, tốt nhất là nên miễn những chuyện giống trống kua chiêng đó đi. Sức lực như thế nào thì làm những chuyện tương đương là đủ rồi, đây cũng chính là phương châm sống của tôi, có thể bình an đến được nơi đây cũng là tốt lắm rồi, đợi đến khi mọi người quay về, tôi sẽ

chuẩn bị một chiếc thuyền thật là hoành tráng để đưa mọi người quay về, đến lúc đó thì đừng có khách khí với tôi.

Cường Tử cười cười, trong lòng thầm nghĩ tên béo này đáng yêu quá đi.

Hắn liền nói với Trầm Túy Kim:

- Cảm ơn ông chủ Trầm, chuyện lần này may mà có ông giúp đỡ, đợi sau này khi ông quay về nước, tôi sẽ tìm một nơi thật tốt mời ông ăn một bữa thịnh soạn.

Trầm Túy Kim đáp lại:

- Thật á? Thực lòng mà nói, mấy năm nay bên ba lang bạt khắp nơi, cũng đã lâu lắm rồi tôi không ngồi xuống cùng với mọi người ăn một bữa cơm thoải mái và vui vẻ. Cậu nhìn tôi bây giờ gầy đến như thế này thì chắc là biết tôi bận bịu đến như thế nào, ai da Những chuyện đánh cá ấy mà, vất vả lắm.

Cường Tử khẽ rung mình một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Ông, người thì cao một thước tám, cũng phải nặng đến hơn một trăm hai mươi lăm, đây có phải là chiến công của người gầy hay không?”

- Đúng vậy, ông xem cái bụng nhỏ của ông cũng sắp không còn nữa rồi, đúng là một khối cơ bụng lớn nha!

Cường Tử cười ha ha đáp lại.

Trầm Túy Kim cũng cười ha ha. Ông ta là một người có tính cách khá thô lỗ, đơn giản cho nên không bao giờ để ý mấy câu trêu đùa của Cường Tử. Ông ta sờ sờ vào túi của mình, rồi móc ra đưa cho Cường Tử một cái túi nhựa.

- Bên trong có ít tài liệu, tôi đoán là mọi người nhất định sẽ dùng đến nó, bên ngoài tôi đã ghi rõ số điện thoại cũng như địa chỉ của tôi, gặp phải chuyện gì khó khăn thì nãy cứ nói với tôi một tiếng.

Cường Tử vui vẻ đáp lại:

- Ông không sợ chúng tôi sẽ làm liên lụy đến ông hay sao?

Trầm Túy Kim nghiêm túc đáp lại:

- Sợ! Sao mà không sợ cơ chứ?

Ông ta liếc nhìn về chiếc thuyền đánh cá của mình và nói:

- Con người lẫn lộn ở bên ngoài kiếm được một chút tài sản đã không phải là một chuyện dễ dàng gì rồi, nếu không phải là ở trong khu vực nhà mình thì khó tránh khỏi chút tâm lý cẩn thận thận trọng. Nhưng không phải là dòng máu Trung Hoa đang chảy trong người của chúng ta hay sao? Đừng nói đến chuyện này, nếu như thực sự xảy ra chuyện đó thì mấy người cũng đừng lo lắng cho tôi làm gì, thuyền của chúng ta chạy nhanh, nếu như muốn chạy thì đội tuần tra trên biển cũng không thể nào đuổi kịp được đâu.

Cường Tử bị những lời của tên mập này làm cho cảm động, hắn dang tay ra và ôm thật chặt lấy Trầm Túy Kim, mặc dù người ông ta đã ướt nhẹp.

- Chờ chúng tôi quay lại cùng về nhà!

Cường Tử nói.

Trầm Túy Kim bị cái ôm chặt của hắn làm cho ngây người ra, dường như ông ta không quen với kiểu được một người đàn ông ôm chặt và nồng nhiệt như vậy. Trông cái bộ dạng dang tay ra của ông ta có chút ngượng ngùng, khá buồn cười nhưng trên khuôn mặt lại nở ra một nụ cười rất tự hào.

- Đi đi, không làm nên sóng gió gì thì mấy người sẽ có lỗi với tôi đó, nhất là khi tôi đích thân tới đây đón mấy người. Đợi sau khi mấy người quay lại thì ta đây lại có thêm một chuyện để khoác lác rồi kinh nghiệm của bản thân. Nhập cư trái phép ấy mà, một người ngư dân hiền lành chất phác như tôi đây lần đầu tiên làm những chuyện trái với pháp luật, chỉ riêng chuyện này thôi mấy người đừng có mà đầu voi đuôi chuột đó.

Cường Tử dùng sức vỗ vỗ vào bả vai Trầm Túy Kim và nói:

- Ủ, đợi khi quay về, tôi sẽ ngồi lên chiếc thuyền lớn của ông.

Mười mấy người cùng vây tay chào tạm biệt Trầm Túy Kim. Cường Tử mở túi tài liệu mà lúc nãy Trầm Túy Kim đưa cho mình ra xem. Bên trong có một phần tài liệu và một tấm bản đồ rất chi tiết. Yêu Ma đưa tay đón lấy, xem qua rồi nói:

- Người này không đơn giản!

Cường Tử hỏi lại:

- Tại sao anh lại nói vậy?

Yêu Ma đáp:

- Bên trong phần tài liệu này có rất nhiều chi tiết, có thể coi là đến ta tìm cũng không tìm thấy được. Tên mập này đúng là không đơn giản chút nào, xem ra cũng là một vị đại bô tát.

Cường Tử:

- Bây giờ chúng ta nên đi đâu trước đây?

Yêu Ma đáp lại:

- Đi theo ta, ta cũng khá quen thuộc nơi đây, ngày xưa cũng đã từng sống ở đây bảy năm.

Gã liền bước đi trước, đám người Cường Tử theo sát ở đằng sau. Đoàn người dưới sự dẫn đường của Yêu Ma đã đi ra từ một con ngõ nhỏ vắng vẻ, trên đường đi, Yêu Ma đã gọi một cuộc điện thoại, đợi sau khi mọi người đã rời khỏi bờ biển, xuất hiện ở một thôn trấn thì đã có hai chiếc xe thương vụ đợi sẵn ở đó rồi.

212. Chương 212: Bản Pháo Hoa

Xe chạy khoảng ba giờ thì tiến vào bên trong nội thành, rồi dừng lại trước cửa một khách sạn. Yêu ma trao đổi với lái xe vài câu gì đó rồi lái xe liền tiếp gặt đầu.

Mọi người xuống xe thì tiến vào bên trong khách sạn. Phòng thì đã được đặt sẵn, nhưng không biết có phải là do sắp xếp trước đó của Lão Phật gia hay là sự sắp xếp của người mà được Yêu Ma gọi điện tới.

Trong một phòng ở tầng bảy của khách sạn, Yêu Ma đứng ở trước cửa sổ chỉ vào tòa nhà nhỏ ba tầng làm bằng gỗ cách đó khá xa và nói:

- Nhìn thấy chỗ đó không? Bề ngoài thì nơi đó trông giống như một ngôi nhà nhỏ của tư nhân, nhưng dưới lòng đất lại chính là cơ sở nghiên cứu sinh hóa của chính phủ Đông Doanh.

Cường Tử hỏi:

- Sau khi chuyện ngày xưa của anh bị bại lộ, lẽ nào bọn không không di chuyển đi nơi khác hay sao?

Yêu Ma nói:

- Đây chính là địa điểm sau khi di chuyển của bọn chúng. Mặc dù tôi đã bị bại lộ nhưng đồng nghiệp của tôi vẫn còn đang ở trong bóng tối theo dõi bọn chúng. Vấn đề sở nghiên cứu này là ở một cái hầm trú ẩn đã bị bỏ hoang ở Hiroshima, dù sao thì thí nghiệm sinh hóa nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ gây hại rất lớn đến những người dân bình thường. Bây giờ bọn chúng lại chuyển đến một thành phố náo nhiệt như thế này, chứng tỏ rằng não của vị quan cấp cao phụ trách cái sở nghiên cứu này có chút vấn đề, đầu bị ám. Ông ta là một phần tử chủ nghĩa quân phiệt điên cuồng, cho nên tiến hành thí nghiệm sinh hóa ở trong một thành phố náo nhiệt đông đúc như thế này cũng không phải là một chuyện khó hiểu.

Cường Tử gật đầu và hỏi:

- Anh có nắm rõ được tình hình bảo an cụ thể của chỗ đó không?

Yêu Ma đáp lại:

- Hiện tại thì đồng nghiệp của tôi vẫn không thể tiếp xúc với những thứ ở bên trong, ở sâu trong đó cho nên tình hình bảo an cụ thể thì ra không được rõ cho lắm.

Gã cầm lấy phần tài liệu mà Trầm Túy Kim cung cấp cho và nói:

- Sở nghiên cứu này chúng ta không cần phải vội tới đó làm gì, ngược lại chính nơi này, nơi mà được nhắc đến trong phần tài liệu, chúng ta không thể không tranh thủ thời gian đến đó trước.

Cường Tử biết rằng nói gã nói là nơi nào. Trong tài liệu đã cung cấp tư liệu cụ thể về một công ty khoa học kỹ thuật. Dựa vào điều tra có thể thấy rằng, trong khoảng thời gian gần đây nhất có không ít Đông Doanh Vũ Giả được công ty này tuyển nhận, nhưng họ lại có vào mà không có ra. Đám người Cường Tử đang nghi ngờ rằng, công ty khoa học kỹ thuật này chính là nơi bí mật tiến thử nghiệp thuốc sinh hóa lên người võ giả Đông Doanh.

Cường Tử chăm chú lắng nghe Yêu Ma giới thiệu chi tiết về khu vực xung quanh công ty này, sau đó thì lại cẩn thận xem những thông tin mà có trong phần tài liệu. Sau khi đã xem xong tài liệu, hắn châm một điếu thuốc và nói:

- Tối nay tôi và anh Cáp Mô sẽ đi xem xét tình hình trước, chín người trong nhóm Yến Vân Thập Tam quá khác biệt, ngay cả khi họ thay đổi quần áo, giấu kiếm đi thì cũng không thể nào che giấu được khí chất trên người bọn họ, rất dễ khiến cho người khác chú ý. Bọn họ sẽ ở lại nơi đây, anh và Cừu Thiên phụ trách tiếp ứng.

Yêu Ma đáp lại:

- Vẫn là nên để tôi đi, ba người phụ trách tiếp ứng.

Cường Tử cười cười mà rằng:

- Đây không phải việc vào phòng vợ mới cưới, anh có cần phải tranh giành với tôi như vậy hay không. Tổc độ của tôi nhanh hơn anh, cứ cho là có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, lúc bỏ trốn thì cũng không thành vấn đề.

Yêu Ma không có tiếp tục tranh cãi vấn đề này với hắn nữa:

- Vậy cũng được, tôi và Cừu Thiên sẽ ở bên ngoài tiếp ứng cho hai người. Điều đáng chú ý ở đây chính là, công ty này chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của Hắc Long Đạo Trường, cho nên nhất định sẽ có cao thủ tọa trấn.

Cường Tử gật đầu đáp lại:

- Chúng ta hãy đi nghỉ ngơi một chút đã, rạng sáng thì bắt đầu hành động.

Sau khi mọi người ăn chút đồ ăn lót dạ thì bắt đầu có cảm giác buồn ngủ, nhưng Cường Tử thì lại khác. Hắn nằm trên giường trần trọc mãi mà không ngủ được. Lúc này trong đầu của hắn chỉ toàn là những thông tin có trong phần tài liệu kia, sau khi cân nhắc lại một lần thứ mơ hồ có trong tài liệu, châm một điếu thuốc, trong đầu của hắn chợt hiện lên khuôn mặt của Tôn Văn Văn và Trần Tử Ngư, Cường Tử khẽ cười rồi tự nhủ với bản thân:

- Đợi ta quay về!

Trời vừa sáng thì Cường Tử liền trở mình, thay một bộ quần áo dạ hành, khi hắn bước đến phòng khách thì đã thấy anh Cáp Mô ngồi sẵn ở ghế sofa đợi hắn, còn Yêu Ma và Cừu Thiên thì đứng ở chỗ cửa sổ, Kiếm Nhị cũng ở đó.

Cường Tử cười cười lên tiếng:

- Mọi người đều đợi tôi?

Cáp Mô lên tiếng:

- Nghe thấy trong phòng của cậu vang lên mấy tiếng cọt kẹt cọt kẹt, bọn anh còn cho rằng cậu đã bảo khách sạn sắp xếp phục vụ đặc biệt cơ đó. Nhưng mà Cường Tử này, cậu cũng thật là, nếu như chúng ta đã đến địa bàn của người ta, chú cũng nên dẫn bọn anh đi tham quan sản nghiệp hình trụ của người ta chứ, cứ cho là chúng ta đang đóng góp một viên gạch cho GDP của bọn họ. Trước kia xem phim cũng có không ít phim nói về mấy cái khách sạn như thế này, hiện tại chúng ta đã ở đây rồi cậu lại không cho bọn anh được hưởng một chút phúc lợi đó, cậu quá nhỏ mọn rồi đó.

Cường Tử nhìn thấy Cáp Mô có thể vui vẻ trêu đùa như vậy, những lo lắng trên khuôn mặt cũng không thấy nữa, hần liền nhẹ lòng, cười cười đáp lại.

- Đừng! Tôi cảm thấy Cáp Mô ca có cơ thể gợi cảm bẩm sinh, lại còn để tóc dài như mấy cô thiếu nữ nữa, chỗ này chính là nơi có nhiều trai tân, cẩn thận không lợi bất cập hại đó nha.

Cáp Mô tức giận mà rằng:

- Người mới là trai tân! Cả nhà người đều như vậy!

Cường Tử cười cười đáp lại:

- Ấy, bố tôi nhất định không phải.

Mọi người cũng phá lên cười, không khí rất vui vẻ, không có chút nào gọi là khẩn trương.

Cường Tử hỏi Cáp Mô:

- Tài liệu anh đã xem chưa?

Cáp Mô gật gật đầu, thu lại cái bộ dạng đùa cợt và nói:

- Về cơ bản, những nơi mà đáng nghi ngờ tôi đây đều đã nhớ hết rồi. Lát nữa tôi đi trước, đề phòng những nơi có mai phục tôi sẽ nhắc nhở cậu.

Cường Tử vui vẻ đáp lại:

- Vậy thì mọi chuyện đều nhờ cậy cả vào Cáp Mô ca rồi. Anh ở đằng trước bắn pháo, tôi ở đằng sau xem pháo hoa sang rực cả bầu trời.

Cáp Mô trợn trừng mắt lên lườm hần, sau đó thì từ chỗ cửa sổ nhảy ra trước tiên. Chỉ thấy ở giữa không trung, anh ta mượn lực của chỗ nhô ra ở bệ cửa sổ hoặc là trên máy điều hòa ở bên ngoài, nhẹ nhàng linh hoạt giống như một con thần hầu, trong nháy mắt đã tiếp đất an toàn. Cường Tử quay người lại gật đầu với mọi người rồi cũng nhảy xuống bằng đường cửa sổ, mãi cho đến khi chuẩn bị đáp xuống đất thì hai chân của hần mới đập một cái vào bờ tường, cả người bay ngang ra ngoài.

Hai người một trước một sau chạy về phía tòa lầu của công ty ở đó và lén vào trong.

Đội bóng dáng của hai người này hoàn toàn biến mất thì Yêu Ma và Cửu Thiên cùng đưa mắt nhìn nhau, sau đó thì cùng nhảy xuống. Lúc này hai người đều đã thay một bộ quần áo dài màu đen, khi nhảy xuống tư thế của họ rất phóng khoáng, trông rất giống như tiên nhân.

213. Chương 213: Đột Nhập Ban Đêm

Cáp Mô lao vun vút ở phía trước, suốt cả dọc đường, người anh ta cứ lơ lửng trên không trung. anh ta có một trí nhớ vô cùng tốt cho nên bằng những quan sát từ trước đó cộng với những thông tin có trong phần tài liệu kia nên đường như anh ta không đi bất cứ một đoạn đường vòng nào. Sau khi ẩn mình trong một góc tối, anh ta liền quay lại, dùng tay ra hiệu với Cường Tử.

Cường Tử đứng ở một nơi cách anh ta khoảng mười thước, dừng lại quan sát hành động của Cáp Mô. Sau khi anh ta chắc chắn không có nguy hiểm nào ở phía trước liền bật người nhảy qua tường. Kiểu tường vậy làm bằng inox như lan can như thế này trên thực tế là không có chút công dụng phòng ngừa, nhưng hệ thống tia hồng ngoại và thiết bị báo động được bố trí ở hai bên tường quả thực là rất hiệu quả, chỉ cần có người tiếp xúc với rào chắn thì ngay lập tức thiết bị báo động sẽ vang lên.

Nhưng cách thức thiết kế này đối với những người như Cáp Mô mà nói thì nó có khuyết điểm trí mạng. Đó chính là Cáp Mô về cơ bản là không cần phải tiếp xúc với rào chắn, anh ta trực tiếp nhảy qua luôn. Đối với những tên đạo tặc bình thường, tia hồng ngoại và thiết bị báo động được lắp đặt trên tường kia đúng là vô cùng có hiệu quả nhưng đối với Cáp Mô mà nói, những thứ này giống như chiếc áo mưa vậy, không phải là những thứ có tác dụng lắm.

Sau khi nhảy vào trong, Cáp Mô quan sát một lúc thì giơ tay ra hiệu với Cường Tử. Cường Tử cũng bật người nhảy qua tường vào trong, tiếp đất không một tiếng động. Hai người ngồi xuống sau một gốc cây sát với tường viện, Cáp Mô nói khẽ:

- Vừa nãy ta đã quan sát rồi, xung quanh đây có tất cả bảy cái camera, dường như không có góc chết.

Cường Tử đưa tay múa may ra hiệu, ý bảo rằng có thể tháo vài cái xuống được không.

Cáp Mô trừng mắt lên lừ lừ vài cái rồi khẽ đáp lại:

- Phá hỏng mấy thứ đó rồi mới lên vào á, làm như vậy chẳng phải là đã phá hỏng uy danh của Cáp Mô ta đây sao.

- Nhìn ta đây này.

Nói xong thì Cáp Mô khom lưng rồi chui ra ngoài. Bước đi và người của anh ta vô cùng quỷ dị, dường như anh ta đang men theo một con đường vô hình nào đó để đi, nhưng lại khiến cho người khác không thể nào tìm ra được quy luật của nó. Cường Tử phải mở to hai mắt lên, quan sát hết sức chăm chú, nhưng vẫn không thể nào nhìn ra Cáp Mô đang đi theo hình gì, mặc dù vậy nhưng trong lòng của hắn cũng đã mơ hồ đoán ra được điều gì đó, một lúc sau thì không khỏi giơ ngón tay cái lên tỏ ý tán dương Cáp Mô.

Nếu Cường Tử đoán không sai thì quỹ tích mà Cáp Mô đang đi chính là góc chết rất nhỏ mà bảy chiếc camera kia không thể nào giao nhau được. Chính xác là anh ta đã qua đó bằng cách này, nhưng cách đi hoàn toàn không che giấu này cần biết bao nhiêu là dũng khí và trí tuệ, đó là cả một trí tuệ kinh người và năng lực phán đoán siêu phàm?

Nếu như biên độ động tác lớn hơn hoặc là bước chệch đi một chút thôi thì lập tức sẽ bị lộ tẩy trong máy giám sát của nhân viên bảo vệ. Cách mà Cáp Mô đang thực hiện thực chất là đang đùa với lửa, mà còn lại là cách chơi người lớn thường nói rằng trẻ con nghịch lửa có thể đái dầm nữa. Một khi không cẩn thận không những sẽ bị lửa thiêu cháy mà người sẽ còn dính nước tiểu khai mù.

Trong lúc Cường Tử đang trợn mắt há hốc mồm thì Cáp Mô lại chỉ dùng đến năm sáu phút để đi hết đoạn đường dài khoảng hai mươi mấy thước. Anh ta giống như một võ giả đang liêu mạng trên không, thứ mà anh ta dùng để vượt qua chướng ngại vật này chính là lòng can đảm và kỹ xảo.

Sau khi bước đến lầu dưới, Cáp Mô không khỏi lau mồ hôi, trong lòng thầm than một tiếng, suýt chút nữa là da trâu bị thối bay đi rồi. Anh ta liền lôi ở trong túi ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, sau khi chọn lựa được góc nhìn anh ta liền chụp lấy một tấm ảnh, rồi lấy tấm ảnh chắn trước máy camera, sau đó lại dán người vào mép tường bước đến phía dưới chiếc camera thứ hai, lặp lại động tác cũ.

Cường Tử chỉ đứng ngoài nhìn thôi mà người run lên như cây sậy, đợi sau khi Cáp Mô chần tằm nhìn của ba chiếc camera anh ta liền quay lại dùng tay ra hiệu với Cường Tử, ý là nói hắn có thể qua đó được rồi. Lúc này Cường Tử vẫn có cảm giác là bản thân đang nằm mơ, đối với cách thức mà Cáp Mô dùng để lên vào trong đó thì Cường Tử coi như hôm nay lại được mở rộng tầm mắt.

Cáp Mô đợi khi Cường Tử cũng bước sang đây thì liền hất tóc và nói:

- Phong độ không?

Cường Tử ra sức gật đầu và nói:

- Hơi ngốc!

Cáp Mô vung tay lên và nói :

- Tôi sẽ vào đó trước, nếu không có vấn đề gì thì cậu hãy vào.

Cường Tử vừa nghe xong thì liền giữ chặt lấy anh ta:

- Vẫn là tôi nên vào trong trước thì hơn, chúng ta đều không nắm rõ được tình hình bên trong, ngộ nhỡ gặp phải cao thủ thì anh sẽ ứng phó sao đây?

Cáp Mô nghĩ ngợi và cũng cho là những lời Cường Tử nói rất có lý, ngộ nhỡ vừa bước chân vào trong đó rồi gặp luôn đồ vật thì gã thực sự là không biết nên làm sao.

Cường Tử đặt tay lên trên cửa, nội lực dồn vào, nhanh chóng bẻ gãy khóa cửa bên trong mà không gây ra bất cứ tiếng động nào. Hắn nhẹ nhàng khẽ đẩy cánh cửa ra tạo một khe hở nhỏ rồi đưa mắt nhìn qua, sau khi xác định không có bất cứ trở ngại gì hắn liền lách mình chui vào trong. Trước đó hắn đã phát hiện ra rằng hành lang đối diện có một chiếc camera, cho nên sau khi Cường Tử mở cửa, người hắn ngay lập tức bám luôn vào trần nhà, hai tay hai chân của hắn dán chặt vào vách tường, giống hắn lúc này chẳng khác gì một con thằn lằn khổng lồ đang bò trên trần nhà.

Bởi vì vị trí hiện tại của chiếc camera này đang hướng xuống dưới cho nên quỹ tích hành động bây giờ của hắn vừa đúng là góc chết.

Khi mà camera quay lên trên thì Cường Tử xoay người nhảy sang một con đường khác, sau đó tay cầm lấy sợi dây điện của chiếc camera này dứt mạnh ra, và thế là chiếc camera này đã bị vô hiệu hóa. Cáp Mô đợi sau khi hắn đã giải quyết xong mọi chuyện thì mới lách người chui vào. Hai người một trước một sau lên vào bên trong mờ mịt trong bóng tối.

Đứng trước cửa vào căn phòng dưới lòng đất, Cường Tử liền nói khẽ với Cáp Mô:

- Anh hãy ở đây đợi tôi, một mình tôi sẽ vào.

Cáp Mô nghĩ ngợi rồi cũng không từ chối, bản thân nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp.

Cường Tử sau khi tiến vào được căn phòng dưới lòng đất thì lên ngay vào một chỗ tối. Sau khi cẩn thận quan sát chỗ này, hắn liền phát hiện ra chỗ này có ít nhất là bốn chỗ có bảo vệ bí mật. Sau một khoảng thời gian đi theo và học hỏi từ Cáp Mô thì kỹ xảo lên đi và khả năng quan sát của hắn cũng đã được nâng cao đáng kể.

Hắn tăng tốc độ, giống như một làn khói xanh bao quanh lấy bốn tên bảo vệ bí mật kia, tiến vào bên trong tầng thứ hai dưới mặt đất, đứng ở bậc cầu thang hắn lên lút quan sát, số lượng bảo vệ ẩn đã nhiều hơn hai lần.

Cường Tử cũng lặp lại chiêu cũ, dán người lên trần nhà rồi nhẹ nhàng bò qua, sau đó thì hạ xuống đất đứng ngay sau lưng một tên bảo vệ bí mật ở đầu hành lang, động tác vô cùng nhẹ nhàng và linh hoạt, giống y như một con báo.

214. Chương 214: Người Coi Những Người Ở Đây Đều Là Vật Trang Trí À?

Thậm chí khi hắn đứng ở sau lưng tên bảo vệ bí mật kia hắn còn làm một cái mặt quỷ, lúc này đây biểu cảm này mới thể hiện đúng bản chất thực của hắn chàng thanh niên mười tám tuổi.

Sau khi tiến vào tầng ba ở dưới lòng đất, thì cảnh tượng trước mắt đã khiến cho hắn được mở mang tầm mắt. Kiến trúc, diện tích của tầng thứ ba này còn rộng và hoành tráng hơn cả hai tầng phía trên. Nơi đây không chỉ là có bảo vệ bí mật mà còn có cả một nhóm bốn nhả giả mặc áo đen thất đãi đồ đang đi qua đi

lại tuần tra. Mấy nhẩn giả này quả nhiên là không phải là cùng cấp bậc với đám người mà Cường Tử và Chu Bách Tước đã gặp lần đầu tiên. Từ sát khí lạnh như băng tỏa ra từ người họ thì Cường tử càng thêm vài phần khảng định.

Nơi này chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của Đạo Trường Hắc Long, cho nên có nhẩn giả bảo vệ cũng không phải là chuyện kỳ lạ.

Cường Tử đang suy nghĩ, không biết như thế nào thì mới có thể lẻn vào được bên trong?

Đúng lúc hắn đang không biết nên làm gì tiếp theo thì đột nhiên nơi sâu nhất ở dưới mặt đất đột nhiên truyền đến tiếng kêu hét thê lương thảm hại. Tiếng kêu gào này giống như tiếng kêu không cam lòng, cộng thêm sự thù hận và sợ hãi của những con dã thú bị thương và chuẩn bị chết.

Nhẩn giả đang tuần tra sau khi nghe thấy tiếng hét này thì lập tức bị nó thu hút sự chú ý, dường như y đã không nén được sự tò mò nên đã quay đầu nhìn về hướng đó. Cường Tử nhanh chóng chớp lấy cơ hội phi người lên, rồi ôm lấy chiếc cột đá ở tên nóc. Sau khi hắn đã giữ vững được cơ thể thì mới nghĩ cách làm sao để có thể vào tiếp được bên trong, đúng lúc đó hắn liền nhìn thấy một cái bóng màu đen đang từ phía mặt thất sâu xông ra ngoài.

Người này vừa tru tréo gào thét vừa nhanh chóng xông ra ngoài. Gã đang trong trạng thái trần truồng, những cơ thịt nổi lên cuộn cuộn, rắn chắc, trông chẳng khác gì những tảng nam thạch. Gã vừa chạy như điên vừa gào rống lên, tiếng gào vô cùng thê lương. Mắt của gã toàn là màu đỏ thẫm, trông vô cùng dữ tợn và khủng bố.

Đầu tóc thì rối bời, bay lung tung, trông gã như một con mãnh thú đang nổi điên.

- Ngăn hắn lại!

Mấy người mặc áo khoác trắng chạy ở đằng sau người này thì đang ra sức gào hét lên với mấy nhẩn giả ở bên ngoài.

Lập tức có hai tiểu đội gồm tám nhẩn giả bao vây đón đầu. Hai nhẩn giả phía trước liền giơ tay ra làm dấu ngăn lại rồi một trong số họ hét lớn:

- Đứng lại! Nếu không là chết!

Cái tên điên kia hoàn toàn không có để ý đến đám người này, hai tay khoanh trước ngực, cúi người xuống giống như một cái đầu tàu lao thẳng về phía mấy người này. Tên nhẩn giả cầm đầu chau mày, khế mắng một câu:

- Khốn nạn, muốn chết à!

Nói rồi hắn rút thanh yêu đao ở đằng sau lưng ra hướng thẳng vào trán của tên điên này bổ mạnh xuống, còn cái người kia đích thực là đã bị điên, gã không né cũng chẳng tránh, cứ điên cuồng lao tới. Tên nhẩn giả vung đao rõ ràng không ngờ được rằng người này không hề có ý định né tránh cho nên khi y muốn thay đổi chiêu thức thì cũng đã quá muộn. Phập một tiếng, thanh yêu đao sắc nhọn đã chém vào bả vai của người này còn tên điên này cũng đâm sầm một cái vào ngực nhẩn giả.

Rầm!

Tên nhẩn giả này quả nhiên là bị hắn va vào rồi bay thẳng ra ngoài với một khoảng cách cũng khá xa thì mới rơi xuống, không chỉ vậy chỗ y rơi xuống chính là phía dưới cột đá hình trụ mà Cường Tử đang bám chặt ở đó. Tên nhẩn giả này ôm lấy ngực, xoa xoa rồi kêu lên hai tiếng, khó khăn lắm mới mở được mắt ra thì đúng lúc nhìn thấy Cường Tử đang bám người ở bên trên.

Cường Tử cả kinh, nhìn thấy tên nhẩn giả đó định đưa tay ra chỉ về chỗ của hắn và định há miệng ra để kêu lên. Chỉ tiếc một điều là y có há miệng to đến mấy, há lấy vài cái thì cũng không thể nào phát ra được âm thanh nào cả, sau khi cơ thể bị va đập y đã chết.

Lực va đập giữa nhẩn giả này và tên điên kia quả nhiên là khủng bố và dã man.

Cường Tử bị trấn động mạnh ở trong lòng, cũng coi như là hắn may mắn, may mà tên Nhẩn Giả kia dù có phát hiện ra chuyện bản thân đã ẩn nấp ở đây nhưng tiếc là chưa kịp nói gì thì đã chết. Lúc hắn tiếp tục

quay về phía kia và quan sát, thì thấy bảy tên nhẩn giả còn lại đều đã rút hết yêu đao ra rồi, giống như một bầy sói hoang xông lên và bao vây lấy tên diên kia. Sau một trận đao vun lên chém xuống, máu me văng ra tung tóe tên diên kia đã bị loạn đao chém chết.

Tuy là vậy nhưng bảy tên nhẩn giả này không có tên nào được lành lặn cả, có bốn tên bị tên diên kia dùng những chiêu thức lấy mạng như tung chưởng đá chân chết. Ba tên nhẩn giả còn lại thì tên nào tên nấy cũng bị thương, không có bất cứ một tên nào được lành lặn không bị thương. Thấy vậy Cường Tử không khỏi cảm thán sức lực ghê gớm của tên diên này. Nếu như thần kinh của người này không có vấn đề thì tám tên nhẩn giả này dù có liên thủ thì chưa chắc đã là đối thủ của gã.

Mấy tên nhân viên mặc áo trắng chạy tới nhìn thấy những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất mà phải nhú mào lắc đầu. Một người trong số đó liền quỳ xuống bên cạnh tên diên, sau một hồi kiểm tra y liền lên tiếng:

- Thật không ngờ rằng tác dụng phụ của thuốc lại mạnh đến như vậy, hiện tại sắc xuất thành công thay đổi máu thẩm thấu còn chưa đến mười phần trăm, nếu cứ tiếp tục như thế này thì cũng không phải cách.

Một tên khác nói tiếp:

- Bỏ đi, dù sao thì vật thí nghiệm vẫn còn, chết một người cũng chẳng phải là tổn thất gì to tát.

Y quay đầu lại giận dữ mắng xa xả vào ba tên nhẩn giả còn lại:

- Đồ ngu! Một tên đã mất đi thần trí như vậy mà còn không ngăn cản được, thương vong lớn như vậy không biết các người đã ăn cái gì nữa!

Một tên Nhẩn Giả cúi đầu xuống và nói:

- Xin lỗi!

Tên áo trắng kia phát tay, nói với giọng không kiên nhẫn:

- Xử lý đám xác chết này đi, đồ bỏ đi!

Nói xong, y quay người đi về phía trong, những tên mặc áo trắng khác thì nhìn thi thể thêm lần và lắc lắc đầu, khuôn mặt cũng có vẻ tiếc nuối, rồi cũng lần lượt đi về phía bên trong. Ba tên Nhẩn Giả bị thương liền gọi mấy tên bảo vệ bí mật lại, ngay lập tức bảy tám tên nhẩn giả vội vàng xông ra giúp ba tên này khiến xác chết ra ngoài.

Cường Tử đã nhìn thấy cơ hội, người hấn liền như một làn khói xanh nhanh chóng tốc độ lướt qua, trong đó có một tên nhẩn giả tu vi khá cao sâu dường như đã phát giác ra, lúc y quay lại cẩn thận quan sát thì lại không thấy gì hết. Y lắc lắc đầu tự cho là bản thân đã bị hoa mắt, rồi cùng đồng bọn khiêng một xác chết đi về một hướng khác.

Sau khi Cường Tử lên vào được bên trong thì hấn liền ghé sát tai vào cánh cửa lắng nghe một lúc, phát hiện ra không có điểm gì bất thường thì mới lên người đi vào trong. Hấn vô cùng cẩn thận dán chặt người vào chân tường đi đến chỗ rẽ, từ từ thò đầu ra nhìn vào bên trong.

- Người coi tất cả mọi người ở trong đây đều là vật trang trí à?

Một giọng nói lạnh như băng vang lên ở đằng sau lưng của Cường Tử!

215. Chương 215: Ngô Tôn

Phía sau lưng Cường Tử đột nhiên vang lên một giọng nói cực kỳ lạnh lùng, chuyện xảy ra quá đột ngột.

- Người thực sự coi những người ở đây là đồ trang trí hay sao?

Âm thanh này vang lên cách Cường Tử không xa lắm, nhưng Cường Tử rõ ràng là không hề cảm nhận được, chỉ dựa vào điểm này Cường Tử có thể biết được thực lực người đứng sau lưng hắn không phải là dạng vừa đâu.

Nhưng hắn không lập tức quay đầu lại, cả cơ thể kéo căng ra hết mức, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận đấu kịch liệt, chỉ cần người đứng đằng sau lưng hắn có một chút động tĩnh thì trong khoảng thời gian ngắn nhất hắn có thể đưa ra phản ứng. Sở dĩ hắn không lập tức quay lưng lại là vì hắn biết đối mặt với một cao thủ có đẳng cấp cao như vậy, vội vàng quay lưng lại đối diện trực diện với kẻ địch, ngược lại sẽ dễ dàng lộ ra nhiều sơ hở và điểm yếu hơn.

Hắn đứng quay lưng lại với kẻ địch như vậy nhưng toàn cơ thể đều đã ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

- Rất tốt, phản ứng của ngươi khiến cho ta rất hài lòng. Nếu như ngươi vội vàng quay đầu lại, nói không chừng bây giờ ngươi đã trở thành một người chết rồi.

Giọng nói đó lại vang lên một lần nữa, nhưng chỉ là từ ngữ điệu của người này, Cường Tử lại không cảm nhận được bất cứ sát ý nào của y, cũng không biết được rằng trong một căn phòng dưới đất như thế này hắn sẽ gặp phải một tên quái nhân như thế này. Phát hiện bản thân hắn đột nhập vào mà không hề lập tức ra tay ngược lại người này lại còn đứng ở đó bình tĩnh nói chuyện cùng với hắn, điều này khiến cho Cường Tử phải tăng thêm vài phần cảnh giác đề phòng ở trong lòng.

- Ngươi là ai? Chàng thanh niên.

Người ở phía sau lưng hắn lên tiếng hỏi.

Cường Tử đáp lại:

- Hỏi ta là ai quan trọng đến như vậy sao?

Người đứng đằng sau cười cười đáp lại:

- Đương nhiên là có rồi, nếu như ngươi là võ giả Đông Doanh thì ta lập tức sẽ giết chết ngươi, còn nếu như ngươi là võ giả từ bên ngoài vào, nói không chừng ta sẽ cho ngươi một cơ hội sống sót.

Cường Tử hừ một tiếng rồi nói:

- Giả thần giả quỷ!

Hắn điểm dưới chân một cái, không lùi mà tiến, xông thẳng về bên trong tầng hầm. Người phía sau rõ ràng là có chút bất ngờ, thầm than một câu rồi thi triển thân pháp đuổi theo hắn. Cường Tử gia tăng tốc độ, nhưng không ngờ được rằng người sau lưng hắn lại có khinh công lại giỏi đến vậy, tả xung hữu đột cũng không thể nào cắt đuôi được.

Nơi đây chính là cơ mật của Đông Doanh, Cường Tử không dám xâm nhập vào quá sâu, chỉ là tầng này quá kiên cố và chu toàn. Người ở đằng sau không biết là có ác ý gì, y còn cố ý nhìn hắn và cười, nhưng y cũng chỉ là đuổi theo chứ không hề có ý định ra tay. Cường Tử xoay chuyển được khoảng năm sáu phút, mấy người mặc áo trắng ở tầng này vẫn không hề có một người nào đi ra. Điều này khiến cho Cường Tử vô cùng kinh ngạc. Rõ ràng là tầng một và tầng hai đều có bảo vệ bí mật, canh phòng hết sức nghiêm ngặt nhưng không hiểu sao ở đây không có một ai.

- Không cần chạy nữa, ta đây cũng không có ác ý!

Người phía sau đột nhiên lên tiếng.

Cường Tử dừng chân đứng vững, hắn quay người lại nhìn về phía sau. Sau lưng hắn là một người đàn ông trung niên, dáng người cao gầy đang đứng cách hắn không xa lắm. Sắc mặt của người này trắng bệch, như không có một giọt máu nào, giống như kiểu đã sống nhiều năm ở dưới lòng đất, người gầy đến mức khiến cho người khác phải lo lắng, còn bộ quần áo mặc trên người thì lại bông bông đung đưa giống như đang được treo trên một cái giá vậy.

Người này cao khoảng một thước bảy lăm nhưng cân nặng thì nhất định là không quá ba lăm cân. Có lẽ vì cơ thể quá gầy mà mặt y cũng thon gọn quá mức, xương gò má nhô cao, hai má thì hóp lại khiến cho đôi mắt của y lồi lên trông thấy.

- Người là ai?

Cường Tử khề lên tiếng hỏi.

Người nọ mỉm cười nhưng trông điệu bộ của y thì đến là mệt nhọc. Y tìm chỗ rồi ngồi xuống, nhìn Cường Tử và nói:

- Bảo người đừng có chạy thì người lại khăng khăng không nghe, nếu như mà ta muốn ra tay với người thì còn phải đợi đến bây giờ hay sao?

Cường Tử nhìn y, có cảm giác như con người này không bình thường.

- Trước kia Yêu Ma đã từng liên lạc với ta. Sau khi Yêu Ma bị bại lộ, ta vẫn luôn ở lại nơi đây. Tầng một và tầng hai là do nhần giả canh gác, tầng ba này chính là địa bàn của ta, chỉ có một mình ta quản lý.

Y vừa dứt lời thì Cường Tử liền bị kích động.

- Người nói người là bạn của yêu Ma năm đó?

- Chính là ta, từ khi người vừa lên vào nơi đây thì ta đã nhận ra người rồi. Thực sự là người rất giống với Yêu Ma, ở một nơi như thế này nếu như không cẩn thận quan sát thì rất khó phân biệt được hai người.

Người kia đáp lại.

Cường Tử nói:

- Tại sao anh lại ở đây?

Người kia đáp lại:

- Mặc dù ta không nghị lực được như Yêu Ma nhưng dựa vào nỗ lực trong gần mười năm của ta thì cũng có thể coi là đã tiếp cận được khu vực trung tâm của bọn chúng. Khoảng cách giữa tầng ba và tầng bốn rất xa, nhưng chỗ này chính là tầng chắn cuối cùng rồi, cho nên ta mới có thể dàng hoành ra đây nói chuyện với người, nhưng bước tiếp xuống tầng sau thì toàn bộ là cao thủ tuyệt đỉnh của Đông Doanh. Nếu như mà ta không ngăn cản người thì e rằng chỉ một chút nữa thôi người sẽ bị chúng đánh cho vạn kiếp bất phục.

- Ta tên là Ngô Tôn.

Y nói thêm.

- Ngô Tôn?

Cái tên này khiến cho Cường Tử bị chấn động.

- Người biết ta?

Ngô Tôn nhìn thấy sắc mặt của Cường Tử có chút khác thường liền khề hỏi.

- Trước kia ta đã từng được một ông lão nhắc đến cái tên này. Người này có quan hệ rất thân thiết với ta, không biết anh có phải là người mà ông lão đó nhắc đến. Nếu như anh đúng là người đó, nếu như tôi có thể đưa anh quay trở về thì cũng có thể coi là tôi đã giúp người hoàn thành một tâm nguyện.

Ngô Tôn đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt của Cường Tử và hỏi:

- Người mà người vừa mới nhắc đến có phải là một vị tiền bối của Đông Đỉnh?

Cường Tử khề gật đầu đáp lại:

- Xem ra anh đúng là người đó rồi, Ngô lão gia tử vẫn luôn mong đợi anh trở về.

Thần sắc của Ngô Tôn liền biến sắc, sắc mặt vốn dĩ đã trắng bệch của y vì bị kích động mà nổi lên những đốm đỏ. Y đứng ở chỗ đó, bước về phía trước hai bước, dường như y muốn bắt lấy bả vai của Cường Tử,

nhưng sau khi bước được hai bước, y lại gồng mình lên khống chế sự kích động của bản thân. Y dừng bước chân lại nhìn Cường Tử và cười cười với vẻ đầy ắp này.

- Nhất thời kích động, suýt chút nữa đã làm hại đến chú.

Y tự cười chết giễu bản thân, chỉ vào lồng ngực của bản thân và nói:

- Hôm nay, ta đã thành ra như thế này rồi, người không ra người quỷ không ra quỷ, còn mặt mũi nào mà quay về gặp ông nữa. Với bộ dạng lúc này của ta, e rằng ông vừa nhìn thấy thì đã xuất một chiêu giết chết ta luôn.

Cường Tử nghi ngờ hỏi:

- Anh ... sao vậy?

Ngô Tôn cười khổ:

- Bây giờ độc tố đã ngấm sâu vào xương, ta không sống được vài năm nữa đâu.

Nghê xong mà Cường Tử cười khổ ở trong lòng, hấn lẩm bẩm:

- Mấy năm nay, đã vất vả cho anh rồi.

Ngô Tôn lại hỏi:

- Ông nội của ta có khỏe không?

Cường Tử khẽ gật đầu đáp lại:

- Anh yên tâm tư, sức khỏe của ông vẫn rất tốt, cuộc sống khá an nhàn nhưng lòng thương nhớ mà ông dành cho anh vẫn không bao giờ hết, ngược lại càng ngày càng sâu đậm. Đến tận bây giờ, ông vẫn tin rằng anh chưa chết và cũng đang sống cô đơn một mình như ông.

216. Chương 216: Bị Tính Kế

Đôi mắt của Ngô Tôn đã ngấn lệ, nhưng đến cuối cùng thì anh ta đã kìm nén lại, ngăn cho nước mắt không trào ra.

- Sau khi kết thúc chuyện này, anh hãy quay về với chúng tôi đi!

Cường Tử đề nghị.

Ngô Tôn Lắc đầu đáp lại:

- Ta giờ đây người không ra người, quỷ không ra quỷ, quay về thì chỉ càng làm cho ông nội ta thêm đau lòng mà thôi. Hơn nữa nhiệm vụ của ta vẫn chưa hoàn thành, ta không thể quay về!

Cường Tử cả giận mà rằng:

- Mẹ kiếp, cái nhiệm vụ chó chết! Tôi không quan tâm đến cái nhiệm vụ đó của anh, đợi sau khi tôi đem tất cả những thứ cặn bã vớ vẩn kia tiêu diệt hết, tôi sẽ mang anh quay về.

- Không được!

Ngô Tôn bước lên trước vài bước, ngăn cản trước mặt của Cường Tử, vẫn chưa biết sức mạnh của anh ta như thế nào nhưng chỉ tốc độ cũng đủ khiến cho người khác kinh người rồi. Anh ta đưa tay ra dường như muốn ngăn cản Cường Tử, nhưng đến khi bàn tay trắng nõn không có chút máu nào được đưa ra thì đột nhiên anh ta như tỉnh ngộ ra điều gì đó mãi móng thu tay lại.

- Bên dưới có ít nhất một cao thủ Kim Bổng, cộng thêm với ít nhất hai mươi võ giả đã trải qua cải tạo sinh hóa, người mà đi xuống đó thì chỉ là chui đầu vào chỗ chết mà thôi.

Ngô Tôn vội vã ngăn cản.

Cường Tử bị anh ta ngăn lại, nhìn thấy anh ta vừa đưa tay ra lại nhanh chóng thu tay về, nhất định là anh ta sợ độc tố trong người sẽ làm tổn thương đến hắn. Cường Tử không khỏi thở dài than thở:

- Cùng về với tôi, Ngô lão gia tử chính là một cao thủ về y thuật, nhất định ông sẽ trị khỏi cho anh!

Ngô Tôn ngắt lời:

- Trước tiên đừng bàn về vấn đề này nữa được không? Tình hình bên dưới rất phức tạp, đến ta đây còn không có cơ hội đi xem xét quan sát một cách cẩn thận. Cho tôi thêm một chút thời gian nữa tôi nhất định sẽ điều tra được. Bây giờ mà chú xuống đó thì chẳng khác gì đi nộp mạng, hơn nữa chỉ khiến cho bọn chúng đề cao cảnh giác, canh phòng nghiêm ngặt, và ta cũng sẽ bị bại lộ, như vậy sẽ không tốt cho đại cục.

Cường Tử lắc đầu đáp lại:

- Nếu như anh không phải đang sống khổ sống sở với bộ dạng bây giờ thì tôi có thể đợi anh điều tra ngọn ngành tình hình, nhưng tiếc là tôi đã không đợi được nữa rồi, cao Thủ Kim Bổng cũng được, võ giả đã cải tạo sinh hóa cũng không sao. Hôm nay tôi nhất định sẽ giết chết hết bọn chúng, đưa anh quay trở về!

- Cố chấp!

Ngô Tôn quát.

Cơ thể của anh ta quá là gầy yếu, chỉ một kích động thôi cũng khiến cho cả người lắc lư.

- Nếu như chú cứ liều mình đi xuống dưới, vậy thì nỗ lực trong suốt mười năm qua của ta chỉ là công cốc thôi sao, sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Ngô Tôn nói.

Cường Tử đáp lại:

- Tôi không quan tâm, tôi chỉ biết rằng có một ông cụ đã gần đất xa trời nhưng vẫn đang đếm từng ngày một, mong ngóng đứa cháu trai của mình có thể quay về nhà.

Ngô Tôn lại một lần nữa ngăn cản Cường Tử, dường như lúc này y đang nói với giọng cầu xin:

- Đừng như vậy, hãy để tôi làm sao chuyện mà tôi nên làm đã! Trong khoảng thời gian gần mười năm qua, tôi vẫn luôn dựa vào niềm tin này mà sống, bây giờ chú lại bắt tôi bỏ gánh giữa đường, chú nghĩ rằng tôi có thể cam tâm được không?

Cường Tử đáp lại:

- Bây giờ bí mật của bọn chúng cũng đã bị phát hiện rồi, tôi đi xuống dưới phá vỡ những cơ sở thiết bị kia đi, nhiệm vụ của anh chẳng phải cũng đã hoàn thành hay sao?

Ngô Tôn lắc đầu thở dài:

- Chú nghĩ quá đơn giản rồi. Nơi này chẳng qua cũng chỉ là một trong những cơ sở nghiên cứu của bọn chúng mà thôi. Mục tiêu của tôi chính là thâm nhập vào tổng bộ của bọn chúng, lấy những tài liệu quan trọng. Nơi đây là một phòng thí nghiệm đem thuốc sinh hóa truyền trực tiếp vào cơ thể người bằng phương pháp thẩm thấu qua máu, phòng nghiên cứu khoa học chính thức không phải ở nơi đây. Chú hãy tin tôi, tôi đã sắp đến gần được chỗ đó rồi.

Cường Tử hỏi:

- Chính là câu lạc bộ tư nhân mà anh đã nói với Yêu Ma?

Ngô Tôn gật đầu đáp lại:

- Chính là chỗ đó, bây giờ, bọn họ cũng đã chú ý tới tôi rồi, chẳng bao lâu nữa là tôi sẽ được điều qua bên đó.

Bỗng nhiên Cường Tử giật mình lo sợ, hấn sợ chính cái suy nghĩ đang diễn ra trong đầu của hấn.

- Cơ thể trúng độc của anh Lẽ nào anh anh...

Cường Tử không dám nói tiếp, bởi vì đó chính là một chuyện mà hấn không bao giờ muốn tin, hấn không nghĩ chuyện đó lại có thể xảy ra.

Nhưng Ngô Tôn lại đáp lại với giọng điệu vô cùng bình thản:

- Không sai, chính tôi đã tự làm cho cơ thể mình bị nhiễm độc, đây chũng chính là một chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Mấy năm nay tôi vẫn không thể nào tiếp cận được nội dung quan trọng, cốt lõi của sở nghiên cứu, mặc dù tu vi không thấp nhưng cuối cùng cũng chỉ là một bảo vệ cấp cao mà thôi. Đã nhiều năm trôi qua tôi thực sự đã không kiên trì đợi được nữa, cho nên đành phải đành phải biến cơ thể của mình trở nên đặc biệt, thì mới có thể thu hút được sự chú ý của bọn chúng. Chú cũng biết đó, nếu như có thể thành công đưa thuốc sinh hóa vào cơ thể một người mang độc như tôi, một khi thành công thì sẽ có thể tạo ra một quái vật khủng khiếp như thế nào.

Cường Tử nhìn anh ta, trong lòng đang rất rối bời, cũng không biết là bi thương hay là phẫn nộ.

- Anh chín là con một mấy đời nhà họ Tôn đó!

Hấn quát ầm lên với Ngô Tôn.

Ngô Tôn thì lại nghiêm túc đáp lại hấn:

- Tôi chính là con cháu của Trung Hoa!

Cường Tử cả giận mà rằng:

- Cái rắm nhà anh, đừng có nói mấy cái đạo lý đó với tôi.

Hấn lôi điện thoại di động ra, gọi cho Yêu Ma và quát ầm lên:

- Tôi không cần biết sẽ xảy ra hậu quả gì, hiện tại anh và Cừu Thiên dẫn theo người của Yến Vân Thập Bát qua đó. Ngay bây giờ tiêu diệt cái câu lạc bộ tư nhân kia cho tôi.

Yêu Ma khẽ than thở trong điện thoại, mãi lúc sau mới lên tiếng:

- Cậu gặp Ngô Tôn rồi à? Được thôi, nếu như cậu đã quyết định như vậy rồi thì tôi sẽ đi làm. Nhưng tôi vẫn muốn nói với cậu rằng, cậu làm như vậy thì sẽ gây ra một trận phong ba rất lớn, lớn đến mức cả tôi và cậu cũng không thể nào khống chế được. Hơn nữa nếu như chúng tôi đi đến đó, một mình chú e rằng sẽ không ứng phó nổi đâu.

Cường Tử đáp lại:

- Đừng nói với tôi mấy điều vô nghĩa đó, anh để cho tôi đến nơi này trước lẽ phải không phải là muốn tôi gặp được Ngô Tôn hay sao?

Yêu Ma cười mà rằng:

- Những chuyện mà tôi khó khăn lắm mới đưa ra được quyết định thì lúc nào cậu cũng không chần chừ mà quyết định được luôn. Muốn thuyết phục được Ngô Tôn, ai cũng không thể làm được. Thực ra cấp trên cũng đã sớm ra lệnh cho anh ta rút lui rồi nhưng cái tên đó cũng là một tên điên, không coi trọng bản thân mình, chưa đạt được mục đích thì anh ta sẽ không bao giờ dừng tay lại đâu.

Cường Tử nói:

- Đi đi! Các anh làm cho bên đó càng náo nhiệt càng tốt, như vậy thì chỗ của tôi sẽ bớt áp lực.

Yêu Ma đáp lại:

- Hứa với tôi một chuyện.

Cường Tử đáp:

- Có chuyện thì nói, có rắm thì đánh.

Yêu Ma nói:

- Thực ra thì tôi, Cừu Thiên và người của Yến Vân Thập Bát đã tập trung ở bên ngoài câu lạc bộ tư nhân đó rồi, chú không nên vội vàng ra tay, đợi tôi và mọi người khiến cho bên này loạn lên thì bên đó nhất định sẽ phải phái người tới đây tiếp ứng. Đến lúc đó chú hãy ra tay, làm như vậy thành công sẽ lớn hơn.

Cường Tử tức giận mắng lớn;

- Lão tử ta đã bị mọi người tính kế, chó má.

Cúp điện thoại, Cường Tử quay sang nói với Ngô Tôn:

- Bây giờ thì không phải là vì anh, hoặc là cùng với tôi đi giết chết bọn chúng hoặc là ngoan ngoãn đứng đó nhìn một mình tôi san bằng nơi đây.

217. Chương 217: Đánh Vào Mật Thất

Ngô Tôn thở dài đáp lại:

- Thôi cũng đành vậy, mặc dù không thể điều tra ra người đứng sau thao túng các thí nghiệm sinh hóa này nhưng có thể phá hủy được cũng coi như là một thành công, một chuyện công đức. Mặc dù thuốc sinh hóa có thể khiến cho cơ thể phát huy được sức mạnh đến mức tuyệt đối nhưng tổn thương mà nó gây ra cũng kém. Một khi đã bị cải tạo cơ thể, chẳng mấy ngày sau thần trí sẽ trở nên điên loạn, cuối cùng sẽ trở thành một cái xác không hồn.

Cường Tử đáp lại:

- Bây giờ chúng ta hãy ngồi đây chờ đợi, đợi đến khi đám người Yêu Ma hành động thì chúng ta sẽ bắt đầu luôn, khiến cho bọn chúng không kịp trở tay.

Ngô Tôn khẽ gật đầu đáp lại:

- Tùy cậu!

Hai người vội vàng tìm một nơi bí mật và ẩn nấp. Chẳng bao lâu sau, thì đã nghe thấy bên trên nhốn nháo cả lên. Mấy tên Nhẫn giả từ bên trên vội vàng chạy xuống, Ngô Tôn cũng vội vàng xông ra, đứng ngăn cản trước mặt mấy người này.

- Theo quy tắc thì các người không được phép xuống dưới, có chuyện gì hãy nói với ta.

Ngô Tôn làm mặt lạnh, nghiêm nghị nói với mấy tên nhẫn giả.

- Độc Tôn đại nhân, tổng bộ bên kia gặp phải đột kích, có một đám cao thủ đã phá vỡ hàng phòng ngự của chúng ta, hiện tại tình hình đang vô cùng cấp bách, bên đó sắp không thể nào cầm cự được nữa rồi, chúng tôi là muốn đến đây xin tăng thêm viện trợ.

Tên nhẫn giả thủ lĩnh vội vàng giải thích.

Ngô Tôn nhướn mày lên và hỏi:

- Nếu là chuyện khẩn cấp thì người hãy cùng ta đi xuống dưới đó, những người còn lại thì hãy quay về tiếp tục làm việc.

Tên nhẫn giả thủ lĩnh khẽ đáp lại một tiếng, phất tay ra hiệu cho đám thuộc hạ quay về, còn y thì theo sau lưng Ngô Tôn nhanh chóng bước xuống tầng bốn. Cường Tử cũng nhanh chóng chui ra mà không phát ra bất cứ tiếng động gì, đi theo sau lưng hai người này. Thân phận của tên nhẫn giả này cũng thấp, tu vi không cao cho nên chuyện Cường Tử đi theo sau lưng y, y cũng không phát hiện ra.

Cường Tử đợi Ngô Tôn và tên nhẩn giả kia bước vào trong phòng, hấn khê giẫm chân một cái, bắt người lên nóc phòng. Mặt hấn quay xuống dưới, chân tay thì lại bán chặt vào vách tường ở chỗ hành lang, đưa mắt nhìn bao quát xung quanh. Không bao lâu sau, liền có hơn hai mươi tên Nhẩn Giả từ bên trong xông ra ngoài, nhưng Cường Tử vẫn không hành động bởi vì hấn biết cao thủ đích thực không hề bị điều động sang bên đó.

Quả nhiên sau khi mấy tên nhẩn giả kia xông ra ngoài không lâu thì có sáu tên thượng nhẩn mặc áo nhẩn giả màu trắng, che kín mặt, và một tên vũ giả sau lưng có đeo năm thanh trường đao lần lượt bước ra. Trong đó có một tên thượng nhẩn cúi đầu nói vài câu với tên võ giả kia, sau đó thì dẫn theo những nhẩn giả khác chạy như bay ra bên ngoài trước, ngược lại cái tên võ giả kia lại không hề tỏ ra lo lắng gì hết, gã đưa mắt nhìn lên tầng trên rồi từ từ đi lên.

Cường Tử đang dán người ở phía trên cửa ra vào nhìn thấy bảy người kia chia thành hai nhóm chạy sang tiếp viện cho nên câu lạc bộ tư nhân, cho nên hấn liền nghĩ bụng, đợi sau khi tên võ giả này đi ra ngoài thì hấn sẽ lên vào bên trong hội tụ với Ngô Tôn, dựa vào thực lực của hai người thì chuyện phá hủy nơi đây cũng sẽ không thành vấn đề.

Nhưng đúng lúc tên võ giả kia chuẩn bị biến mất khỏi chỗ rẽ cuối hành lang thì gã đột ngột quay người lại, đưa tay ra đánh một luồng ám khí về phía Cường Tử. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, và cũng không biết là đã có bao nhiêu là ám khí trong nháy mắt bay thẳng đến chỗ Cường Tử.

Tứ chi của Cường Tử nhẹ nhàng thả lỏng khỏi trần nhà, người rơi xuống, rồi một đám ám khí kêu lanh canh, cắm vào chỗ mà hấn vừa mới dán người trước đó. Đám ám khí này bắn vào bê tông trên trần nhà rồi tóe lửa, những âm thanh lanh canh vang lên không dứt bên tai, từ đó có thể thấy rằng số lượng ám khí đúng là không ít.

Cường Tử chỉ vừa mới rơi xuống đất thì người đã lao thẳng về phía tên võ giả kia. Hấn không phải là một người hay chần chừ do dự không quyết, nếu như đã bị người khác phát hiện, thời cơ đã mất, lại còn bị động đứng đợi đối phương ra tay trước, tình huống như vậy đúng là cực kỳ bất lợi. Sau khi tập trung hết sức lực vào đôi chân thì cường Tử mới hành động. Một lực đập rất lớn đã giúp cho tốc độ của hấn được phát huy đến cực hạn.

Một cái bóng đen vụt qua, trong thời gian chớp mắt, Cường Tử đã đến phía trước tên Vũ Giả đó.

Tên Vũ Giả này trở tay rồi rút ra một thanh trường đao ở đằng sau lưng. Thanh đao hắt ra ánh sáng, mũi đao vô cùng sắc bén hướng thẳng về phía mặt của Cường Tử mà bổ xuống. Gã rút đao xuất chiêu, động tác nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy nhưng lại nhanh đến mức độ khó tin.

Cường Tử quay người lại, nhanh chóng né nhất đao rồi chân sau khê xê dịch một chút. Một âm thanh chói tai phát ra từ dưới chân của hấn, đó chính là âm thanh chói tai được tạo ra bởi đế giày ma sát với mặt đất.

- Phích Sơn Khảo!

Bát Cực Quyền, Phích sơn khảo nội lực giống như một cây cung đã được kéo căng dây, uy lực như sấm sét.

Tên võ giả kia rõ ràng là cũng không ngờ được rằng động tác của Cường Tử lại có thể mạnh mẽ và uy lực đến như vậy. Đợi đến khi gã xoay ngược thanh đao trong tay lại thì chiêu này của Cường Tử đã nện thẳng vào trước ngực của gã.

Đoàng!

Cơ thể của hai người vừa mới tiếp xúc với nhau nhưng là một lực tấn công cực mạnh, dường đi đến không khí cũng bị chấn động và có thể nhìn thấy gợn sóng bằng mắt thường. Tên võ giả Nhật Bản kia khê kêu rên rĩ, bị Cường Tử đánh bay ra ngoài chỉ bằng một chiêu, gã bay về phía đằng sau khoảng năm sáu thước rồi mới rơi xuống đất. Nhất thời khinh địch đã khiến gã phải trả giá đắt nhưng rõ ràng một chiêu này không thể nào đánh bại được gã.

Võ giả đặt tay trái đang đỡ trước ngực xuống, một tấm hộ thuẫn có đường kính khoảng ba mươi tấc đã bị Phích sơn khảo làm cho biến dạng.

Leng keng một tiếng, tên võ giả này tháo tấm hộ thuẫn ở trên tay trái xuống rồi vút luôn xuống đất. Ánh mắt của gã đã biến thành máu đỏ, gã lạnh lùng nhìn thẳng vào Cường Tử.

- Rất tốt, chiêu thức không tồi!

Tên võ giả này nói với Cường Tử.

Gã lại rút ra một thanh trường đao khác. Hai thanh đao vung qua vung lại, phát ra ánh sáng làm chói mắt, chân khẽ chuyển động hướng về phía Cường Tử.

- Trảm tinh chi vũ!

Tên Vũ Giả này nọ khẽ hô lên một tiếng, đao pháp thi triển tạo ra một ánh sáng. Ánh đao như thủy ngân chảy xiết trên mặt đất, kín không kẽ hở. Thân pháp của gã rất quỷ dị, cước bộ trông rất loạn nhưng đều có kết cấu, bộ đao pháp này cũng sắc bén dị thường.

Ngay lập tức Cường Tử rơi vào thế bị động, né tránh hết nhát đao này đến nhát đao khác. Sau khi võ giả triển khai đao pháp giống như một dòng sông lớn đang không ngừng chảy xiết, còn Cường Tử mặc dù đã tả đột hữu hiểm nhưng vẫn không thể nào tìm thấy sơ hở của đối phương.

- Tiểu tử, nhà ngươi có thể lén lút lên vào được đến đây coi như ngươi cũng có chút thực lực nhưng gặp phải ta thì coi như là nhà ngươi xui xẻo rồi,

Tên võ giả kia vừa múa trường đao vừa hung tợn nói với Cường Tử.

Nhưng hắn chỉ hừ một tiếng, thân pháp bỗng nhiên nhanh hơn. Nhất thời thân hình của hắn bỗng mờ đi, những bóng mờ mờ ảo ảo hiện lên, trong lúc nhất thời thì không thể nào phân biệt được cái bóng mờ ảo nào mới đích thực là hắn.

Ánh mắt của võ giả nhìn được một lúc thì gã nổi nóng, gặp được một đối thủ có thực lực tương đương với bản thân, đúng là hiếm gặp, cho nên máu trong người gã sôi lên sùng sục. Gã gào to lên một tiếng rồi lại đưa tay ra sau rút tiếp một thanh trường đao.

Hai tay ba đao!

Ba thanh trường đao trong tay gã thi nhau múa lên, những ánh sáng được tạo ra biến đổi hình thái không ngừng. Ánh sáng đang từ hình cầu bỗng nhiên trong nháy mắt trở nên góc cạnh rõ rệt, giống như một con nhím đang dựng lông lên phòng ngự.

Đã mấy lần đột ngột tấn công quyết liệt mà Cường Tử vẫn không thể nào phá vỡ được phòng ngự của đối phương. Kiểu đao pháp giống như sông lớn chảy xiết này có thể nói là một sự phòng ngự tuyệt đối, đừng nói là người chứ ngay cả nước cũng không thể nào thấm vào được.

Cường Tử khẽ nhướng mày, tên đối thủ này đúng là khó chơi. Lúc này một mình Ngô Tôn đang ở trong mật thất, nếu như hắn không thể nào giải quyết được tên này trong thời gian ngắn thì e rằng kế hoạch khó mà thành công được. Thời gian càng bị kéo dài thì càng bất lợi cho hắn.

Nghĩ tới đây, Cường Tử liền đột ngột dừng lại, dồn hết nội lực vào tay phải, sau đó hướng thẳng về phía ánh sáng kia.

Hắn lại muốn dùng cơ thể bằng xương bằng thịt đi đầu với thanh trường đao sắc bén.

Chát!

Sau khi một tiếng vang lớn, ánh sáng đang chuyển động không ngừng bỗng chốc dừng lại, đến lúc nhìn thấy rõ ràng đã có hai thanh trường đao bị một chương vừa rồi của Cường Tử đánh cho gãy vụn. Lần cá cược này của Cường Tử quả thực là quá điên khùng. Hắn dùng sức mạnh xương thịt của bản thân lại liều mạng đầu với thứ ánh sáng được tạo thành ba thanh trường đao.

Nhưng chính một chiêu này của Cường Tử đã phá vỡ phòng ngự của đối phương, ngay lập tức sắc mặt của tên võ giả này biến sắc, nhưng cho đến khi gã nhìn thấy trên tay hắn cũng có vết máu thì lập tức gã càng trở nên âm tàn lạnh lùng. Dứt khoát rút thanh trường đao cuối cùng ở đằng sau lưng ra, gã lại gào rống lên một tiếng rồi xông qua.

- Tiểu tử! Chịu chết đi! Võ thuật của dân tộc Đại Hòa thiên hạ vô địch!

Một chưởng của Cường Tử đã phá vỡ sự phòng ngự của đối phương, cho nên tay cũng đã bị thương. Tốc độ phản ứng của đối phương đúng là quá nhanh, không hề cho Cường Tử cơ hội, nhanh chóng thừa cơ rút đao xông lên.

- Mở!

Cường Tử đột nhiên hét lớn lên một tiếng.

Bỗng nhiên!

Thân hình của võ giả tự nhiên bị cứng lại, dường như đã bị cái gì đó quy định sẵn.

Ánh đao dừng lại, chân của Cường Tử nện vào chính giữa ngực của tên Vũ Giả này.

Võ giả Đông Doanh bị đánh chết cũng không thể nào ngờ được rằng, nhất quyền lỗ mãng lúc này của Cường Tử mới chính là một quyền chí mạng. Nhất quyền này được tạo nên bởi hai lực, lực mạnh bạo đánh vào thanh trường đao khiến cho hai thanh cuối cũng bị gãy vụn, còn nội lực thâm hậu lại được Cường Tử thuận theo đao của gã tấn công vào bên trong cơ thể.

Nếu tính thời gian thì đúng thời khác mà nội lực này nện vào giữa ngực võ giả, Cường Tử liền hét lớn lên một tiếng, nhấc mạnh chân lên và đá bay tên võ giả này bay ra ngoài. Khi mà cơ thể của tên võ giả vẫn còn đang lơ lửng ở trên không trung thì Cường Tử đã đuổi kịp gã. Giữa không trung, Cường Tử nắm chặt hai tay, hung hãn nện tiếp một chưởng nữa vào ngực của gã.

Rầm!

Tên võ giả này bị một chưởng của Cường Tử đập mạnh vào tường khiến cho bức tường xuất hiện một cái lỗ thủng khá lớn. Bức tường làm bằng xi măng đã bị đập nát tàn tạ, còn người của tên Vũ Giả kia vị uốn cong rồi tiếp tục bị Cường Tử nện tiếp cho một quyền nữa rồi mới được rơi xuống đất. Nhưng khi vừa mới tiếp đất thì gã đã phun ra một miệng đầy máu.

- Đại Hòa dân tộc, đệ nhất thiên hạ!

Tên võ giả nằm trong vũng máu, nhưng miệng vẫn hô vang khẩu hiệu. Gã cố gắng vùng vẫy để đứng dậy nhưng vừa mới nhấc được người lên thì chân của hắn đã giẫm mạnh lên cổ của gã.

Lực của bàn chân này còn lớn hơn khiến cho chiếc cổ của tên võ giả kêu “rắc” một tiếng., dường như nó đã bị đứt gãy.

Tên võ giả này liên tục bị tấn công dồn dập nhưng vẫn cứ ngoan cố đứng dậy. Nhưng chỉ là cơ thể lúc này của gã đã bị cong queo xiêu vẹo, cái cổ thì ngật sang một bên và chúc xuống, còn miệng thì không ngừng chảy ra máu.

- Người nhất định sẽ bị Thiên Chiêu đại thần trừng phạt!

Tên võ giả này mở miệng ra lí nhí nói, nhưng con mắt của gã thì vẫn hung hãn nhìn Cường Tử chằm chằm. Nhưng trong ánh mắt của gã cũng đã xuất hiện vài phần sợ hãi.

Cường tử dán chặt tay của mình vào trán của gã rồi dùng sức đẩy gã về phía bức tường.

- Con mẹ mày Thiên Chiêu nhà ngươi!

Rầm! Đầu của tên võ giả này bị Cường Tử trực tiếp ấn sâu vào bên trong bức tường. Sau khi bị tác động thì đã xuất hiện một lỗ hổng rất lớn, gạch đá vỡ vụn và đầu của tên này cũng bị nứt toác, thậm chí một nửa đầu đã bị chưởng này của Cường Tử làm cho vỡ nát.

Cường Tử xoay người lao đi, chân đưa ra đá một nhát vào cánh cửa phòng mật thất. cánh cửa kiên cố nặng nề vẫn bị cước này của hắn đá bay ra ngoài. Rầm một tiếng xi măng ở chỗ cửa ra vào vỡ vụn, bay tung tóe ra ngoài.

Không khí bụi mù mịt, Cường Tử liền ngang bước vào trong mật thất.

Bên trong cánh cửa này không ngờ lại còn một hành lang rất dài nữa, toàn bộ đều được làm bằng xi măng sắt thép, vô cùng kiên cố. Hành lang dài chừng mấy chục thước, tối đen như mực không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Cường Tử đến lúc này mới vỡ lẽ, chẳng trách mà lúc này khi nói chuyện cùng với Ngô Tôn, và cả lúc này khi hắn giao đấu kịch liệt với tên võ giả kia mà không làm kinh động đến những người ở bên trong. Thì ra là cánh cửa này còn có một lối đi nữa, cũng không biết cuối hành lang có phải là phòng thí nghiệm hay không.

Cường Tử bước lớn về phía trước, nhưng vừa đi được mấy bước thì bước chân chợt khựng lại.

Những tiếng ken két vang lên, ngay lập tức Cường Tử biết rằng đại sự không tốt.

218. Chương 218: Con Đường Máu Tanh

Cường Tử thoải mái, trước đó tự trách không được nói chuyện với Ngô Tôn, sau lại giao thủ kịch liệt với võ giả kia cũng không có kinh động đến người bên trong. Hoá ra cánh cửa này không ngờ còn là một đường thông đạo, cũng không biết phía cuối thông đạo có phải là phòng thí nghiệm hay không.

Cường Tử sải bước đi trước, mới đi vài bước bỗng dưới chân nhẹ hẫng!

Vài tiếng ken két nhẹ vang lên, Cường Tử lập tức biết có việc không hay!

Trong nháy mắt, một loại dự cảm bất tường từ trong nội tâm Cường Tử dâng lên. Hắn trước hết ngã ngửa người về phía sau lùi lại, còn chưa kịp thoái lui đến ngoài cửa, trên vách tường hai bên bất ngờ xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ đen thui, trong từng cái lỗ nhỏ thò ra một cây súng. Cường Tử chỉ cảm thấy đau đầu, lập tức trong vô số họng súng kia gần như cùng lúc phun ra lửa như con rắn uốn lượn!

Vô số đạn không kể xiết trút xuống đầu, giống như mưa to gió lớn. Mức độ đạn dày đặc khó có thể tưởng tượng, trong hành lang rõ ràng không có một ai này, không có một góc chết có thể tránh né đầu đạn trút xuống như mưa.

Trước đó Cường Tử may mắn một cước đạp văng hai cánh cửa bảo vệ kiên cố dày nặng bay mất, bằng không hẳn ngay cả đường lùi lại cũng không có! Cho dù tốc độ của hắn kinh người, cũng chắc chắn không thể nhanh hơn viên đạn được. Cường Tử thời khắc cảm giác được dưới chân nhẹ hẫng một cái đã bay người lùi về phía sau. Phần tốc độ và phản ứng này không phải cao thủ nào cũng có thể có được. Hơn nữa phía sau không có gì ngăn trở, cho nên hắn chỉ bị một viên đạn bắn sượt cánh tay đã lui được ra ngoài!

Trên vách tường vô số họng súng khạc đạn ra như rồng phun ra nuốt vào từng luồng lửa sáng rực, đan vào nhau tạo ra từng đường dày từng đường chắc chắn không một ai không có cách nào vượt qua lưới đạn. Những viên đạn trút xuống kia giữa không trung thậm chí bắn trúng vào nhau khiến cho đường đạn bị thay đổi bắn trúng khắp hai bức tường trong hành lang.

Cường Tử co người ở ngoài cửa, rõ ràng tiếng súng đạn rậm rà rậm rịt kia trải qua thời gian rất lâu vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, cũng không biết là làm thế nào bổ sung được đạn được, rõ ràng không hề có mấy may thời gian dừng lại thay đạn.

Đợi khoảng chừng ba phút, hỏa lực của súng mới dần dần im lặng. Ở trong vòng ba phút ngắn ngủi ấy, đạn từ trong vô số họng súng đó bắn ra không sao đếm hết được, trên mặt đất một tầng đầu đạn dày như nêm. Trên vách tường xi măng cốt thép hai bên bị đạn phá ra từng cái hố nhỏ, thậm chí có một số nòng súng trong lỗ trống cũng bị đạn bắn hỏng.

Cường Tử đợi sau khi đạn hoàn toàn dừng lại, từ sau bức tường ẩn mình xoay người cử động, lúc này hắn nhìn thấy bên trong hành lang đã phủ kín một tầng đầu đạn óng ánh lập loè ánh sáng như vàng còn đang bốc khói giống người ta hút thuốc.

Nếu như trước đó không phải hấn một cước đá bay cửa, để bị giam ở trong hành lang, lúc này chỉ sợ xương cốt cũng không còn. Đừng nói đến thi thể gì, đoán chừng ngay cả tế bào cũng bắn thành hai nửa. Số lượng đạn rất nhiều, nhiều đến mức khiến cho người ta nhìn chóng mặt hoa mắt.

Cường Tử nhìn đầu đạn trên đất nói thầm một câu:

- Mẹ nó, đạn không cần tiền mua sao?

Lần này hấn không dám giẫm mặt đất đi qua nữa, ai biết còn có cơ quan lợi hại nào khác hay không. Hấn ở chỗ cửa ra vào tung người nhảy lên, ở giữa không trung đạp trên những lỗ tường trên vách kia, thân thể song song với mặt đất phóng như bay về phía trước. Thực ra đừng nói trên mặt đất còn có thể có cơ quan cạm bẫy lợi hại gì, khắp nơi đều là đầu đạn nóng rực cả đất, giẫm lên đi tới chỗ đầu bên kia chỉ sợ bàn chân cũng bị phỏng đến chín luôn.

Thân thể hấn hoá thành một luồng ánh sao, bay vút vào phía trong nhắm thẳng hướng cánh cửa cuối hành lang.

Lúc sắp sửa đến chỗ đầu bên kia, bỗng nhiên cánh cửa bên trong tự mở ra!

Con mắt Cường Tử trong nháy mắt trở to, sững sờ, ngăn người nhìn xem thứ đồ bên trong cánh cửa kia đầu óc mất đi suy nghĩ, cảm giác trong thời gian ngắn ngủi!

Cánh cửa mở rộng, bên trong có hai người.

Máu chốt không phải hai người đó có bao nhiêu khủng bố, mà là trên vai hai người đó vách súng phóng hỏa tiễn dùng cho bộ đội vác vai, cả hai đều đã nhắm thẳng vào hấn!

Cường Tử rơi xuống thật nhanh, thân thể rơi ngã trên mặt đất. Trong tích tắc này, hai viên đạn hỏa tiễn mang theo cái đuôi lửa thật dài gào thét từ sau lưng hấn vọt tới!

Hai viên đạn hỏa tiễn còn dài và lớn hơn nhiều so với còi bắp. Nếu như bắn trúng thân thể, chỉ sợ ngay cả cặn bã cũng sẽ không chứa lại miếng nào. Hai tên sát thủ kia cũng coi như đủ ác độc, rõ ràng trong khoảng cách ngắn cỡ này dùng thứ biến thái như vậy bắn ra, lẽ nào không sợ làm bị thương chính họ hay sao? Viên đạn mà nổ tung trong khoảng cách giữa Cường Tử và cả hai lúc này, đừng nói là xương cốt hấn không còn gì, chính hai người bọn họ cũng không được chỗ tốt nào để mà đi.

Cường Tử vận người rơi xuống đất, không để cho hai gã sát thủ kia có thời gian lắp đạn bắn thêm phát nữa, chân bên dưới nhanh chóng quét ngang!

Vô số đầu đạn bị hấn quét văng, một mảnh ánh sáng vàng chói lấp lánh, viên đạn giống như bắn ra từ trong họng súng lần nữa, thể không thể đỡ!

Vàng lên âm thanh rồn rảng giòn tan của kim loại, vô số viên đạn bắn ra một mảnh lửa lóng lánh như sao băng từ trên trời rơi xuống trước cửa.

Thân thể hai gã sát thủ bị đạn bắn thành cái sàng gạo, trên thân thể mỗi người ít nhất cũng có mấy chục viên đạn cắm sâu vào cơ thể. Thi thể máu me nhầy nhụa còn khiêng súng phóng hỏa tiễn mềm nhũn té ngửa về phía sau. Khuôn mặt của cả hai đầy vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

Cường Tử tung người nhảy lên phóng qua hai cái xác, nhún chân đạp bên dưới vọt tới chỗ đầu bên kia của căn phòng. Cho tới lúc này Ngô Tôn đã tự mình xông vào rất lâu rồi, Cường Tử mặc dù biết anh ta không phải một người lỗ mãng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi hết sức lo lắng. Cho dù Ngô Tôn không phải con cháu Ngô lão gia tử, chỉ cần một người Hán vì nhiệm vụ không tiếc tổn hại thân thể của mình, Cường Tử cũng sẽ liều mạng mang anh ta về nhà.

Phía trước có một ngã rẽ, Cường Tử vừa xông đến trước đó, từ góc khuất trước mặt nhanh chóng lộ ra rất nhiều thân hình cứng cáp! Mấy người này đều toàn thân màu đỏ, cơ bắp trên người thật giống như kim loại hiện ra màu sắc đỏ như máu khiến lòng người sợ hãi. Ánh mắt của bọn họ đục ngầu giống như trâu điên lao tới.

Dưới chân Cường Tử xê dịch một chút, chỉ một tiếng miết chân nhện, âm thanh đé giầy và mặt đất ma sát lẫn nữa vang lên.

Phích sơn kháo!

Một tuyệt chiêu Bát cực quyền này thế không thể đỡ đánh tới, Cường Tử mặc dù không có thể lực cứng chắc như Triệu Bá và Tào Phá Địch, nhưng hẳn dựa vào sự cứng cáp mạnh mẽ của da thịt mình, cũng có thể phát huy một chiêu Phích sơn kháo này đến mức cao nhất!

Ừnh!

Thân thể của hắn và một đại hán phía trước va chạm nhau thật mạnh, đại hán phía trước kia hứng chịu một lần tấn công đầy đủ sức mạnh của Cường Tử, thân thể tuy rằng cứng chắc khoẻ mạnh cũng bị một cú đánh này đụng phải vụn vỡ thân mình, ngực thụt xuống thành một hõm sâu!

Cường Tử một chiêu đắc thủ, vừa muốn xoay sang đối phó những sát thủ đằng sau. Đại hán bị hắn đánh trúng kia gần như nát bấy đột nhiên ánh mắt trở nên hung ác, giơ tay bắt được cánh tay của hắn!

Thân thể người này đã nát bấy đến tình trạng cỡ đó, mà vẫn có thể phản kích ngược lại!

Sức mạnh trên cánh tay người này không thể ngờ được, cánh tay Cường Tử bị nắm chặt, có thể cảm giác được sức mạnh đối phương truyền sang, giống như kim sắt không thể nào lay chuyển. Trong nháy mắt đó Cường Tử cũng nhận ra được, những đại hán khuôn mặt dữ tợn kia, chính là những cỗ máy sát nhân được thuốc sinh hoá biến đổi!

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời, cổ tay lật lại nhanh chóng. Thân thể của hắn đạt đến độ rắn chắc, so với những võ giả có thuốc sinh hoá tăng cường thêm đó chỉ có hơn chứ không kém. Tăng thêm sức mạnh cho cánh tay kéo văng võ giả đã bị huỷ mất một nửa cơ thể kia tới phía trước.

Tay phải của hắn vẫn đang bị võ giả kia nắm lấy, tay trái bóp chặt vặn gãy cổ họng võ giả kia.

Hai tiếng xương gãy giòn tan vang lên, cổ võ giả này bị Cường Tử vặn gãy. Có điều quý dị chính là, đại hán kia cổ rõ ràng gãy lìa rồi, vẫn giữ cứng ngắt cánh tay Cường Tử không buông, thậm chí nâng chân lên một cước đạp vào bụng Cường Tử!

Biến thái!

Đây đã không hoàn toàn là một con người nữa rồi. Giác quan thần kinh thân thể của gã đã hoàn toàn bị biến đổi.

Người này đã hoàn toàn không có cảm giác đau, bạn chặt đứt một cánh tay hắn máu từ vết thương chảy ra như suối, hắn cũng không có một xíu cảm giác đau đớn. Bạn cho dù là đánh banh bụng của hắn, nội tạng chảy đầy đất, trước khi hắn tắt thở vẫn có đủ sức chiến đấu như trước! Đây mới là chỗ đáng sợ nhất, bởi vì kẻ địch của bạn đã vượt xa khỏi phạm vi hiểu biết của loài người!

Cường Tử lách mình tránh đi, một chân kia đạp ở trên vách tường sau lưng gã, lập tức đá vụn trên vách bay tán loạn, sức mạnh một cước này đâu chỉ có ngàn cân!

Cường Tử một tay bắt được chân đại hán kia đá tới, chân đạp về phía trước trên bụng của một người khác, sau đó cánh tay dùng sức kéo lên trên. Một tiếng xương gãy vỡ, một đồng nội tạng rơi xuống đất, máu me nhầy nhụa lộn xộn, người này bị Cường Tử xé nát thành hai nửa tại chỗ!

Đồng bọn của gã thấy máu tanh, rống lớn một tiếng đánh về phía Cường Tử. Con đường này hẹp chỉ đủ ba người đi song song, cho nên những võ sĩ sinh hoá kia cho dù nhân số không ít, nhưng giao thủ với Cường Tử cũng không quá ba bốn người đi đầu tiên. Cường Tử ra tay như điện, gấp chiêu phá chiêu, một mình đối mặt quyền cước ba bốn người phía trước không chút nào hoảng loạn.

Chỉ là thân thể của hắn lại dần dần lui về phía sau, mười mấy đại hán kia chen chúc giành lên trước, sức mạnh lớn đến kinh người. Cỗ thi thể nát bấy kia bị bước chân của chúng chà đạp, không đến một lát đã thành một bãi thịt nát.

Cường Tử thấy mình đã bị ép càng lúc càng lùi về sau, mắt thấy phải trở lại vào trong hành lang cơ quan đây đặc kia, Cường Tử nghiêng răng, đạp mạnh dưới chân, cơ bắp toàn thân căng phồng!

Phá!

Hắn hét lớn một tiếng, chiêu thức nhanh chóng biến đổi, mỗi một quyền vung ra rút lại thật nhanh, ra quyền mạnh mẽ!

Uỳnh!

Cường Tử không hề lưu lại sức mạnh một quyền nện trên mặt một tên võ sĩ. Cả gương mặt người này đều bị đánh nát bấy không thể nhìn ra nổi. Muốn nhìn ra mắt, tai, mũi, miệng từ trên mặt gã là không có khả năng, mà ngay cả trán cũng bị nện lõm vào. Một tay nắm chặt cánh tay người khác, Cường Tử một cước đạp trên xương sườn của gã, một tiếng xương gãy vang lên, kéo đứt lìa cánh tay người này xuống!

Một gã võ sĩ khác một cước đá vào mặt Cường Tử, Cường Tử giơ tay bảo vệ trước mặt, thuận thể bắt chân võ sĩ kia trong tay, vặn mạnh một cái. Sau một âm thanh vang lên, chân người kia bị Cường Tử vặn tròn một trăm tám mươi độ, ngón chân và gót chân đối chỗ cho nhau! Tiếp theo không dừng lại Cường Tử một quyền đánh ở trên đầu gối người đó, đánh cho khớp xương chân người đó quay ngược lại thành chín mươi độ!

Hắn vung mạnh cái gã bắt được chân đó lên, như một cây búa tạ nện ở trên sọ não một người khác! Đầu hai gã võ sĩ đụng vào nhau, vỡ tan tành thật giống như hai quả dưa hấu đụng vào nhau, một khối não trắng hồng phun hết ra ngoài.

Những võ sĩ kia đã đổ lờ con người, Cường Tử càng phải dồn ra hết sức mạnh toàn thân.

Nổi giận gầm lên một tiếng, hắn xoay tay rút Trảm Lô Kiếm sau lưng ra!

Quang hoa chớp loé, một đạo kiếm ảnh trong suốt tinh khiết như sóng nước quét qua. Lập tức có hai cái đầu người bị cắt xuống gọn gàng. Cái cổ vốn nên có máu phun ra xối xả cũng chỉ có một chút máu chảy từ từ ra, động mạch rõ ràng ngay lúc kiếm ảnh lướt qua đã bị nghẹt lại.

Loại hiện tượng này Cường Tử cũng không cách nào giải thích, có lẽ là bởi vì chất liệu làm nên Trảm Lô Kiếm có công hiệu như thế. Hắn lúc này đã bị sát khí chiếm lấy đầu óc, nào còn quan tâm đến ý những người này đủ tư cách chết ở dưới Trảm Lô Kiếm hay không. Từng luồng sóng xao dâng như nước mùa thu, từng cái đầu người lớn bay loạn, rơi trên mặt đất thật thảm thiết.

Ngay khi Cường Tử sải bước đạp trên thi thể những võ sĩ kia chạy qua, dù là Trảm Lô Kiếm có công hiệu làm tắt mạch máu, trên hành lang đó máu cũng đã chảy thành sông rồi!

Một cước đá bay cửa phòng mật thất, Cường Tử theo kiếm tiến vào, khí phách lạnh lẽo!

Ở trong mật thất, còn có mười mấy gã võ sĩ sinh hoá vây bốn phía. Trong tay mỗi người đều kéo theo một cái còng sắt tinh tế, trên còng sắt vết máu loang lổ. Mà ở trung tâm của mười mấy người đó, có một người toàn thân là máu bị mười mấy cái móc sắt ở đầu mỗi còng sắt móc lấy, quần áo của anh ta đã bị máu thấm ướt sũng, trên mặt đã trắng nhợt lúc này dường như không còn sức sống.

A!

Cường Tử rống giận một tiếng! Giống như một con mãnh thú hồng hoang cuồng loạn!

219. Chương 219: Kết Thúc Nhé, Sứ Mạng Của Tôi

- Người anh em, thật là xin lỗi, vốn định tự mình đến, chỉ có điều đáng về bây giờ... khiến cho anh chê cười rồi.

Trong miệng Ngô Tôn nhỏ ra một búng máu, sắc mặt của anh ta càng thêm trắng bệch. Vốn thân thể đã yếu ớt thời khắc này ngược lại ngay cả nhúc nhích cũng không được. Trên người anh ta từ trên xuống dưới bị mười mấy cái khoá sắt móc vào, những còng sắt kia kéo thẳng tắp, cái móc sắc bén móc ở trong da thịt

của anh ta, máu chảy như suối. Máu màu đỏ tươi tưng cở thể chảy ra trên mặt đất, đã tạo thành một vũng máu.

Anh ta nhìn Cường Tử, có chút cam chịu nói như thế với Cường Tử.

- Tôi không được rồi, dù cho đi theo cậu về nhà đi gặp gia gia, chỉ sợ cũng chỉ là tăng thêm mấy phần đau xót và nóng lòng cho ông già mà thôi. Cậu phải sống sót trở về, vì thế chính tôi tới làm chuyện này, chẳng qua tôi đánh giá quá thấp bọn chúng.

Ngô Tôn cười thắm, máu theo khoé miệng chảy trào ra.

- Những người này thật sự rất mạnh, tôi không ngờ độc không chết bọn chúng!

Cường Tử cắn chặt môi, Ngô Tôn trong ánh mắt của hắn, là bất lực và bi thương thế này đây sao.

- Câm miệng!

Một võ sĩ quát lớn một tiếng, gã lôi còng sắt trong tay, đầu cái móc kia đâm sâu và trong da thịt ở bụng Ngô Tôn, âm thanh da thịt rách tét ra một đường vết thương thật sâu, máu từ trong vết thương như giếng nước chảy ra không ngừng.

- A!

Cường Tử gầm lên giận dữ, tay cầm Trảm Lô Kiếm muốn xông đến.

- Người đứng lại đó!

Một người Nhật Bản quần áo màu trắng ngấn ở trước mặt Cường Tử, gã giơ tay ra huơ trước mặt Cường Tử nói.

- Đi về phía trước một bước nữa, tôi sai người phân thây hắn!

Cường Tử bước chân chợt dừng lại, bởi vì hắn thấy được còng sắt trong tay mười mấy võ sĩ sinh hoá kia đã căng thành đường thẳng. Hắn chỉ cần vừa xông đến phía trước, những võ sĩ kia dùng sức kéo còng sắt lôi đi, Ngô Tôn cho dù coi như là sẽ không bị kéo chia năm xẻ bảy, cũng sẽ chết không toàn thây!

- Tiểu tử, dù rằng ta không biết cậu là ai, nhưng tao không thể không nói cậu là một người rất giỏi. Cậu có thể đi vào đến nơi này, đã rất khó có người làm được như vậy.

Người Nhật Bản mặc quần áo màu trắng chỉ vào Ngô Tôn nói:

- Cho dù có giúp đỡ hắn, cũng chỉ để cho người khác lau mắt mà nhìn. Những nhẵn giả tầng thứ nhất và tầng thứ hai kia xem ra ở trước mặt cao thủ chân chính chẳng qua là vật bài trí thôi. Thực lực của cậu khiến cho người khác giật mình.

- Ta gọi là Chúc Điền Tín Nam, người phụ trách chỗ này.

Gã nhìn Cường Tử nói:

- Nhưng, ta muốn nói cho cậu biết là, người trẻ tuổi, vận may của cậu đến đây là kết thúc rồi.

Cường Tử không nói gì, tầm mắt của hắn cũng không có quét sang phía người Chúc Điền Tín Nam. Hắn chỉ nhìn hết sức chăm chú Ngô Tôn, thanh niên quật cường và kiêu ngạo kia.

- Anh còn trụ được không?

Cường Tử hỏi.

Ngô Tôn cười thắm nói:

- Đoán chừng không xong từ lâu rồi, đã bắt đầu lú lẫn, hoa mắt, đây là tình trạng mất máu quá nhiều, tôi rất rõ. Trên thân thể lại không cảm giác đau đớn gì, tuy nhiên đây cũng không phải là một hiện tượng tốt gì.

Anh ta không ngờ vẫn có thể cười đùa.

- Người muốn như thế nào?

Lần này Cường Tử hỏi Chúc Điền Tín Nam.

Chúc Điền Tín Nam vừa cười vừa nói:

- Đừng tỏ ra tư thế của người thắng cuộc, bây giờ người chiếm lấy quyền chủ động là tôi! Người trẻ tuổi, đừng cho rằng cậu có thể tìm đến chỗ này đã coi như thành công. Kế hoạch của các cậu không sai. Cùng lúc phát động tấn công nơi này và tổng bộ phòng nghiên cứu bên kia. Dùng chuyện hỗn loạn bên kia tạo ra cơ hội cho nơi này, sau đó nhấc tay phá huỷ toàn bộ tổng bộ và nơi này, là như thế có phải không.

Nụ cười của gã rất mềm mại, giọng nói bình thản.

- Nhưng ta muốn nói cho cậu biết là, cậu sai rồi.

- Người trẻ tuổi, tổng bộ bên kia cũng không yếu giống như phòng vệ bên này. Chỗ đó không những có một cánh quân đội tác chiến đặc chủng một trăm hai chục người, còn có ít nhất ba mươi người nhẫn giả hàng đầu, mười võ sĩ, còn có hai mươi võ sĩ sinh hoá. Quan trọng nhất, bên kia còn có hai cao thủ chân chính, cao thủ Kim Bảng!

Trong lòng Cường Tử chấn động, hần mớ hồ cảm thấy việc này hết sức không hay rồi.

- Quyền chủ động vẫn luôn ở bên này của chúng tôi, bây giờ cậu sẽ không còn khờ dại cho rằng bằng vào mấy người bọn cậu đã có thể phá huỷ phòng nghiên cứu khu vực quan trọng như vậy chứ hả? Cho dù tôi không biết rõ lắm binh lực tấn công tổng bộ của bọn cậu, nhưng có thể đoán được nhân số khẳng định không nhiều lắm. Trước sức phòng ngự mạnh như thế kia, người của cậu không khác nào thiêu thân đâm đầu vào lửa!

- Nhìn thử sau lưng của cậu xem, yên tâm, ta không cần phải thừa lúc này đánh lén cậu, bởi vì cậu đã không còn đường lui.

Chúc Điền Tín Nam tự tin nói.

Cường Tử không hề quay người, bởi vì hần cảm giác được nguy hiểm đến từ đầu sau. Một luồng hơi thở lạnh như băng đột nhiên xuất hiện ở đằng sau, đó là một loại sát khí gần như đang hoá thành thực chất.

Chúc Điền Tín Nam tùy ý nhấc chân lên, gã cười nói với Cường Tử:

- Bây giờ cho cậu hai con đường, chọn một trong hai. Thứ nhất, giao kiếm trong tay của cậu, sau đó cho cậu một cái chết thật thoải mái. Thứ hai, kiếm cậu cứ giữ lại đấy, ta giết cậu sau đó tự mình cầm lấy.

Ngô Tôn phun ra một ngụm máu, sức sống trên người anh ta đang dần dần biến mất.

- Người anh em, cái tên phía sau anh gọi là Nhật Hướng Lô Nguyên, đứng thứ năm Kim Bảng.

Giọng nói của anh ta rất yếu, rõ ràng đã đến mức không chịu đựng được nữa rồi.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Cho tôi ba phút, tôi mang anh ra ngoài.

Ngô Tôn cười, sau đó trịnh trọng gật đầu nói:

- Được! Tôi tin cậu!

Cường Tử chậm chậm chìa ngang Trảm Lô Kiếm trong tay, chỉ vào mặt Chúc Điền Tín Nam nói:

- Bây giờ tao cũng cho mày hai con đường. Thứ nhất, thả người, sau đó tự sát. Thứ hai tao giết sạch chúng mày!

- Ha ha! Người trẻ tuổi, cậu thật đúng là tự phụ đến đáng cười a.

Chúc Điền Tín Nam cười to, trong ánh mắt của gã đều là đùa cợt trêu chọc.

Cường Tử không tranh luận với gã, mà là liếc mắt nhìn gã lạnh như băng.

Đột nhiên!

Cường Tử chớp động, ở thời khắc này hắn không hề bảo lưu một chút thực lực nào. Chiến ý toàn thân sôi trào, tốc độ cực hạn trong tích tắc tăng đến mức cao nhất!

Xoạt!

Một đạo tàn ảnh từ chỗ thân thể Cường Tử chia nhau bay ra, thẳng gấp về phía Chúc Điền Tín Nam!

Quý dị nhất chính là, bản thể Cường Tử rõ ràng vẫn đứng tại chỗ, như căn bản chưa từng động đậy!

- Đây là...

Chúc Điền Tín Nam lập tức lui về sau, nét mặt của gã đầy vẻ kinh ngạc không thể tưởng nổi!

Một tiếng động kéo dài, thanh âm đao ra khỏi vỏ vang lên từ phía sau Cường Tử. Một đường ánh đao sáng như tuyết chém thẳng vào gáy Cường Tử, ánh đao kia được tôi luyện thuần thực, còn nhanh hơn so với tia chớp!

Xoạt!

Một màn huyết quang chớp loé!

Cao thủ Nhật Bản phía sau Cường Tử, vị Nhật Hướng Lô Nguyên chiếm vị trí thứ năm Kim Bảng một đao chém trên người Cường Tử, chém thẳng thân thể kia thành hai nửa!

Chỉ có điều...

Chỉ có điều huyết quang lại không phải từ nơi đó bay lên, mà là ở một chỗ khác!

Cường Tử bị Nhật Hướng Lô Nguyên một đao chém thành hai nửa dần dần tan đi, đó không ngờ lại là một cái bóng ảo ảnh! Trong lòng Nhật Hướng Lô Nguyên lấp bắp kinh hãi. Nhìn một lúc nữa, Chúc Điền Tín Nam cũng rất tốt không có một điểm khác thường nào.

Biến cố ở chỗ những võ sĩ sinh hoá kia!

Nhật Hướng Lô Nguyên nhún chân đạp dưới đất, xông về phía những vũ khí sinh hoá kia, mới chạy được hai bước. Sau đó huyết quang thoáng hiện ra, bốn năm gã võ sĩ sinh hoá dần dần ngã ngửa về sau, bốn năm cái đầu rơi xuống mặt đất.

Chát! Chát! Chát!

Sau tiếng vang liên tục, kiếm ảnh tinh khiết trong suốt như làn nước bay lên. Những còng sắt móc ở trên thân thể Ngô Tôn kia bị chặt đứt hết!

Cường Tử dừng lại thân hình ở bên cạnh Ngô Tôn, một tay đỡ lấy Ngô Tôn lão đảo muốn ngã.

- Thấy không? Tôi nói cứu anh ngay lập tức cứu anh, tôi có thực lực này! Cho nên, anh phải cố gắng sống cho tốt!

Cường Tử nói với Ngô Tôn, ngữ khí chém đinh chặt sắt!

- Tôi... Trên người của tôi có độc, không nên... Không nên đụng vào tôi!

Ngô Tôn hỏi yếu ớt nói.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Độc của anh không gây tổn hại gì đến tôi, thân thể của tôi không giống với người bình thường, hãy tin tôi đi.

Ngô Tôn nhẹ gật đầu, cuối cùng không cầm cự được nữa hôn mê luôn.

Cường Tử tay trái đỡ Ngô Tôn, tay phải giơ Trảm Lô Kiếm lên.

- Một bầy yêu ma quỷ quái, vốn không xứng chết ở dưới Trảm Lô Kiếm. Hôm nay để cho chúng mày nhìn xem, uy phong của thiên hạ đệ nhất kiếm!

Hắn hét lớn một tiếng, một tay cầm kiếm xông lên mạnh mẽ.

Bảy tám gã võ sĩ sinh hoá chỉ mặt đối mặt đã bị Cường Tử chém làm hai, hấn cho dù đỡ Ngô Tôn, nhưng tốc độ vẫn nhanh như trước không thể tưởng tượng nổi. Nhưng võ sĩ sinh hoá kia không ngờ cũng không không thể nắm bắt được thân hình của hấn, đã bị kiếm không biết từ chỗ nào đâm xuyên qua chém giết! Một vòng sóng nước như có như không bay ra, tất cả võ sĩ sinh hoá còn lại đều bị giết sạch!

Lúc này, Nhật Hưởng Lôi Nguyên đã đến nơi. Gã vung mạnh dao trong tay ra chém trên xác chết của võ sĩ sinh hoá kia, trên dao dính đầy vết máu. Dao phong của Nhật Hưởng Lôi Nguyên quét tới, một mảnh huyết châu vung vẩy bắn ra. Ánh mắt của gã nhìn vết máu chăm chú, bỗng ánh mắt lay động, vung dao chém về phía bên trái cách đó không xa!

Sụt!

Bả vai Cường Tử bị một dao của Nhật Hưởng Lôi Nguyên sượt qua, mang theo một vết máu! Nhật Hưởng Lôi Nguyên này quả nhiên là không giống người bình thường, không ngờ mượn nhờ máu bắn ra khắp nơi xác định rõ phương hướng của Cường Tử. Tốc độ gã không theo kịp Cường Tử, không thể nắm rõ được mục tiêu, dùng loại phương thức này phát hiện đối thủ, tâm trí quả nhiên cao hơn người khác một bậc.

Cường Tử hừ một tiếng, một kiếm chém ra thẳng đến cổ họng Nhật Hưởng Lôi Nguyên. Nhật Hưởng Lôi Nguyên thân hình chợt loé, trở tay một dao chém về phía cổ Cường Tử!

Cường Tử điểm dưới chân một cái, xoay người lùi lại. Nửa đường bất ngờ dừng người giữa không trung, một kiếm đâm về phía Chúc Điền Tín Nam. Chúc Điền Tín Nam thuận tay kéo một tên đồng bọn mặc quần áo màu trắng ngăn ở trước người. Âm thanh thịt da xé nát, người này đã bị Cường Tử một kiếm chém xuyên qua cổ họng. Tránh ở sau lưng đồng bọn, trên giường mặt của gã cũng bị chém rách một vết.

Cường Tử phát tay một kiếm đâm chết một tên bạch y, một cước đá chết một tên bạch y khác tại chỗ. Hấn xoay tay chống kiếm ở sau lưng, một tiếng kim loại vang lên vừa hay đỡ được một dao bổ xuống của Nhật Hưởng Lôi Nguyên.

Xoạt!

Nội kinh mãnh liệt bên trong dao phong chấn Cường Tử phun ra một ngụm máu tươi, đỡ Ngô Tôn bay về phía trước thoát ra.

- Không hay!

Chúc Điền Tín Nam hô to một tiếng.

- Mục tiêu của hấn chính là thuốc sinh hoá!

Nhưng đã chậm rồi, Cường Tử liều mạng hứng lấy một đòn của Nhật Hưởng Lôi Nguyên, mượn nhờ sức mạnh của gã lần nữa tăng tốc độ nhanh thêm vọt tới bên cạnh bàn điều khiển, một kiếm đánh nát toàn bộ dụng cụ phía trên! Chất lỏng màu xanh nhạt vãi đầy mặt đất, có một cổ mùi vị vô cùng khó chịu.

- Không!

Chúc Điền Tín Nam rống lên một tiếng, gã chỉ thẳng Cường Tử quát:

- Giết hấn!

Đúng lúc này, bỗng truyền đến một âm thanh vang vọng cực lớn, lập tức mặt đất đều lắc lư kịch liệt. Phương hướng âm thanh kia truyền tới chính là tổng bộ phòng nghiên cứu bên kia. Sắc mặt Chúc Điền Tín Nam trong nháy mắt biến thành vô cùng trắng bệch!

Khoé miệng Cường Tử lộ ra một nét cười, ánh mắt giãn ra bình tĩnh.

Yêu Ma, Cừu Thiên, Yên Vân Thập Bát, làm tốt lắm!

Hấn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, chấn gian phòng rung lên bần bật.

- Kết thúc đi, để cho hết thấy những thứ này kết thúc hết đi!

Hấn nổi giận quát một tiếng, chìa thẳng kiếm về phía Chúc Điền Tín Nam. Nhật Hưởng Lôi Nguyên ngăn lại ở giữa đường, một dao chém về phía đầu Cường Tử! Một kiếm Cường Tử chặt gãy cây dao kia, thuận

thể một kiếm đâm về hướng Nhật Hướng Lô Nguyên. Đột nhiên, trong lòng Cường Tử lần nữa dâng lên nỗi bất an mãnh liệt. Theo lý thuyết đao trong tay Nhật Hướng Lô Nguyên đã gãy rồi, mất đi vũ khí gã ngược lại nở nụ cười.

- Cận thân chưởng pháp, Bát quái!

Uỳnh!

Tuyệt chiêu sát thủ của Nhật Hướng Lô Nguyên không phải đao pháp sắc bén, mà là chưởng pháp! Ngay lúc một chưởng kia ấn lên trên lồng ngực Cường Tử, Ngô Tôn vốn đã lâm vào hôn mê ngược lại không biết tỉnh lại lúc nào. Anh ta dồn hết tiềm năng cuối cùng trong thân thể ra đẩy mạnh Cường Tử về phía sau, anh ta dùng ngực của mình chắn phía trước người Cường Tử!

Một chưởng này nội kình hùng hậu, ngay lập tức đánh nát bảy toàn bộ nội tạng của Ngô Tôn! Ngô Tôn một tay nắm chặt bàn tay của Nhật Hướng Lô Nguyên vẫn đang ở trên ngực mình. Trên khuôn mặt trắng bệch của anh ta đều là vết máu đáng sợ dữ tợn khủng bố, chỉ có đôi mắt ngược lại vô cùng bình lặng.

- Để cho tao giải quyết mày đi, cũng là kết thúc sứ mạng của tao!

Ngô Tôn kéo mạnh Nhật Hướng Lô Nguyên đến trước người sau đó một tay ôm cứng gã, mở miệng cắn vào cổ họng của Nhật Hướng Lô Nguyên! Anh ta thật giống như một con dã thú đói đến gần chết, mở miệng cắn đứt cổ họng của Nhật Hướng Lô Nguyên!

- A!

Cường Tử nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt của hắn hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu!

Xoạt!

Kiểm ảnh hiện lên, đầu Chúc Điền Tín Nam bị một kiếm của hắn chặt rớt! Vung tay chém chết hai gã bạch y còn lại, Cường Tử một tay đỡ lấy Ngô Tôn đang ngã ngửa về phía sau.

Nội tạng nát không còn một mảnh, gân mạch đứt từng khúc, Ngô Tôn đã không còn chút sức sống nào.

- Đừng... đừng nói cho ông nội của tôi biết!

220. Chương 220: Khi Nào Xứng Đáng Với Thanh Phong Ba Tắc Trong Tay!

Cường Tử ôm Ngô Tôn đã lạnh ngắt lên, từng bước một đi ra khỏi chỗ tội ác này. Chỗ này, đã định trước là bi thương, đã định trước là sống chết, đã định là trước sau gì cũng có kết quả cuối cùng. Ngô Tôn cũng là một người mang chấp niệm tận xương, mục tiêu không thể từ bỏ cũng sẽ không từ bỏ cho đến khi chắc chắn thật sự kết thúc.

Không có tranh đấu hỗn loạn trong lòng, không có run như cây sậy, không có làm ra vẻ giả bộ, không có tự cho mình là đúng, cũng không có biểu hiện dối trá lừa gạt gì. Mặc kệ anh ta là cái gì, cũng khó mà tránh khỏi sinh tử luân hồi. Từ khi sinh đến nay, đi về nơi chết, từng bước từng bước đến gần, từng điểm từng điểm biến mất, cho dù là cả đời vinh hoa, cũng có bao nhiêu người có thể buông xuôi?

Chấp niệm tận xương, không chết không nghỉ.

Một chuỗi liên tiếp quang hoa sáng chói ngang dọc khắp nơi bay lên, từng đạo kiếm khí có thể giết người biến mất rồi sinh ra. Chín người bọn Yến Vân Thập Bát giết vào đầu tiên tầng thứ nhất. Bảo vệ bí mật tầng này hoàn toàn ngăn cản không nổi, chỉ một lượt đã bị bóp chết sạch sẽ. Kiếm Nhị ngẩng đầu đi ở đầu tiên, tám tay kiếm sĩ cầm kiếm chia thành hai hàng đi theo sau lưng của y, nhắc tay phá vào tầng thứ hai. Ba người Yêu Ma Cừu Thiên còn có Cáp Mô đi ở phía sau, vừa đi vừa lấp đặt thiết bị bom hẹn giờ cực mạnh.

Đến tầng thứ hai, những bảo vệ bí mật kia cũng khó có thể ngăn đỡ nhuệ khí của Yến Vân Thập Bát. Chín người với Kiếm Nhị làm mũi nhọn, giống như một mũi dao găm sắc bén hung hăng cắt vào, thế không thể đỡ. Chín người vừa đi về phía trước, vừa giết vào, thoải mái tự nhiên. Một cuộc ác chiến kia ở trước tổng bộ sở nghiên cứu không có khiến cho bọn họ cảm giác được một chút xiu một mảy mào. Ngược lại khơi gợi lên chiến ý ngủ say từ rất lâu trong đáy lòng bọn họ!

Như thiên thần hạ phàm, phàm là người cản đường, giết không tha! Mà ngay cả hai gã cao thủ Kim Bổng, dưới kiếm trận của bọn họ cũng mất đi tánh mạng tại chỗ!

Những nhẩn giả tuần tra ở tầng hai kia trước đó đã vô sĩ sinh hoá phát điên kia giết thành bảy tám mảnh, mấy người còn thừa lại cũng không còn sức chiến đấu gì nữa. Ở trước mặt Yến Vân Thập Bát bùng phát ra sát khí, không khác gì châu chấu đá xe. Ngay khi chín người giết sạch những nhẩn giả ấy, vừa muốn sải bước tiến vào hành lang bố trí cơ quan dày đặc kia, một bóng người xác xơ xuất hiện ở bên kia hành lang.

Cường Tử bước chân chậm chạp nặng nề, đứng như tâm trạng hiện giờ của hắn, rơi xuống đến điểm tận cùng. Ngô Tôn chết rồi, điều này tạo thành đả kích không nhỏ đối với tâm cảnh của Cường Tử. Mặc kệ là Yêu Ma, hay là Ngô Tôn, hai người từ thời thiếu niên đã gánh vác sứ mạng quá quan trọng này, tuy rằng vận mệnh hoàn toàn bất đồng, nhưng vẫn giống nhau khiến cho tâm tình người khác khó có thể bình tĩnh.

Ngô Tôn mang tôn nghiêm của bản thân đi rồi, chính là chết cũng không làm nhục phần sứ mạng thuộc về mình. Nhưng, anh ta lại quên mình cũng là một đứa cháu nội của ông già tóc trắng xoá, đứa cháu nội duy nhất. Phần cứng chiều kia của Ngô lão gia tử đối với Cường Tử, thực ra có một phần suy nghĩ nhớ thương tới đứa cháu của mình.

Cường Tử thời khắc này mới hiểu được tâm cảnh của người già, đó là một loại cô đơn như cõi hoang vu đến mức không còn một ngọn cỏ. Lão già cô đơn kia, đưa tiễn con của mình đi, lại còn đưa tiễn cháu nội của mình đi. Cuộc sống như thế, sống tiếp còn có ý nghĩa gì? Cường Tử không biết nếu như lão già biết cái chết của Ngô Tôn rồi, có phá sạch niềm tin vẫn luôn ngự trị vững vàng trong lòng kia không, hay là vẫn có thể ưỡn lưng lên thẳng thớm được?

Tung người nhảy lên, Cường Tử vài lần lên xuống đã đứng ở bên cạnh Kiếm Nhị.

Kiếm Nhị nhìn ánh mắt của hắn, nhìn thanh niên nát bấy không nhận ra nổi ôm trong ngực hắn, như có điều suy nghĩ.

Chậm rãi đi đến bên cạnh Yêu Ma, Cường Tử dừng bước. Yêu Ma nhìn Ngô Tôn đã không còn sức sống, ngược lại lộ ra nét thoải mái an tường lần đầu tiên trong vòng mười năm qua trong ngực Cường Tử, trong ánh mắt của anh ta cũng không có nước mắt. Nếu như còn có người có thể hiểu được rõ ràng tâm cảnh của Ngô Tôn, cũng chỉ có anh ta.

Yêu Ma đón lấy Ngô Tôn từ trong ngực Cường Tử, nhìn chiến hữu đã từng cùng anh ta sánh vai chiến đấu trong bảy năm. Anh ta nhẹ nhàng cười, nụ cười cay đắng, khổ cực.

- Như vậy cũng tốt, anh hoàn thành nhiệm vụ trước một bước so với tôi.

Yêu Ma đặt xác Ngô Tôn trên mặt đất, sau đó cởi quần áo nát vụn trên người anh ta ra. Anh ta móc ra một chiếc khăn tay trắng nõn lau sạch sẽ cẩn thận vết máu trên mặt cho Ngô Tôn, trên chiếc khăn tay này khoe ra từng đoá hoa mai màu sắc giống như quốc kỳ, màu máu thuần khiết, sống chết cũng thế.

Nhẹ nhàng lau sạch lấy vết máu trên mặt Ngô Tôn, gơ tay vuốt khê đôi mắt còn chưa có nhắm chặt của Ngô Tôn giúp y nhắm mắt.

- Thực xin lỗi, không thể mang anh về nhà.

Yêu Ma cởi quần áo trên người của mình ra, mặc cẩn thận cho Ngô Tôn.

- Chờ tôi dưới đó, tôi cũng không biết mình lúc nào thì đi tìm anh được. Có lẽ phải thật lâu thật lâu, cũng có lẽ là ngày mai. Nhớ chiếm trước một cái giường hai tầng, thật giống như chúng ta lúc tan trường về, anh ngủ phía trên, tôi ở phía dưới. Đừng ở trong chăn mền ăn vụng đồ ăn vặt, những bữa vụng kia luôn rút trên người của ta. A, quên nói cho anh biết rồi, lần đó anh từ trên giường trên rơi xuống, là do tôi lơ đãng quá.

Yêu Ma cười nói.

- Tôi nhớ anh cũng từng nói qua, người như chúng ta thể này thường thường chết không toàn thân, hôm nay có tôi vì anh lau sạch cơ thể khuôn mặt, cũng không biết tương lai khi tôi chết lại một bộ dạng gì nữa. Điều nói người chết cái gì cũng biết hết, cũng không biết là thật hay không, liệu anh sẽ không trách tôi vứt anh ở nơi này hay không.

- Nếu như đổi lại là anh, cũng sẽ phải làm thể này thôi.

Yêu Ma vừa nói, vừa mặc quần áo chỉnh tề cho Ngô Tôn. Anh ta diu thi thể Ngô Tôn dựa ngay ngắn ở trên tường, nửa người anh ta để trần đứng lên lui về phía sau một bước, đánh giá từ trên xuống dưới một lần.

- Hà, vẫn là đẹp trai như trước!

Yêu Ma ngồi ở bên cạnh thân thể Ngô Tôn, từ trong quần áo của mình móc ra một hộp thuốc lấy ra hai điều đặt ở trong miệng của mình đốt lên, sau đó chia ra một điều bỏ vào trong miệng Ngô Tôn.

- Trung Hoa, tuy nhiên anh bây giờ cũng hút không vào được. Rất quý, vốn chúng ta mua không nổi, nhìn xem lúc người khác hút mà thèm thuồng. Về sau mua được lại không dám mua, sợ bại lộ thân phận. Anh nói người như chúng ta như vậy thiếu sót cái gì? Không phải lý tưởng, không phải khát vọng, không phải tiền tài địa vị, thực ra cái thiếu chính là... chính bản thân mình!

Yêu Ma hút một ngụm thật lớn, khói thuốc dày đặc khiến anh ta nhẹn không được ho khan lên.

- Không thể ở lại cùng anh nữa rồi, nơi này tôi lấp đặt rất nhiều bom hẹn giờ, đoán chừng cũng không còn bao nhiêu thời gian để cho chúng ta lui ra. Anh biết đấy... Tôi còn chưa thể chết được.

Nắm chặt mẩu thuốc lá ở trong lòng bàn tay, anh ta không có vứt trên mặt đất. Nhìn thấy Ngô Tôn an tường như đoá hoa sen, Yêu Ma cười cợt nói:

- Anh xem, tôi còn cẩn thận chặt chẽ như thể này, điều thuốc hôi cũng không thể để ở chỗ này. Điều thuốc này tôi cũng phải lấy đi, đợi sau khi về nhà tôi đốt cho anh một gương, anh hút cho bằng hết đó nha!

Yêu Ma đứng thẳng người dậy, khôi phục vẻ tỉnh táo.

- Đi thôi, chúng ta không có nhiều thời gian.

Giọng nói anh ta bình tĩnh.

Cường Tử cởi quần áo của mình ra đưa cho Yêu Ma, trên người đỏ lè, nắm Trầm Lô Kiếm trong tay nói:

- Các anh đi quán rượu Vương Tử ở Tokyo tìm Trầm Tuý Kim, tôi sẽ đi tìm các anh sau!

Thần sắc Yêu Ma biến đổi, anh ta gơ tay muốn nắm chặt Cường Tử, nhưng kẻ kia đã tung mình bay vọt ra ngoài.

- Anh muốn đi làm cái gì!

Yêu Ma quát.

Thân hình Cường Tử đang giữa không trung, ngũ khí lạnh lẽo nói:

- Không giết vài tên để làm nô bộc cho Ngô Tôn ở dưới, làm sao xứng đáng với ba thước Thanh Phong trong tay!

Thân hình hần như hùng ưng, tốc độ cực hạn thi triển ra, bọn người Yêu Ma đuổi theo cũng không kịp.

Yêu Ma còn đang muốn nói gì đó, Kiếm Nhị một tay kéo chặt anh ta nói:

- Mang theo người của tôi rời khỏi đây, tôi đuổi theo hần, yên tâm, tôi sống sót hần cũng chết không được!

Kiếm Nhị xoay người nói với Cáp Mô:

- Có thể chắc chắn tìm được hần không?

Cáp Mô trịnh trọng gật đầu nói:

- Có thể!

Kiểm Nhị nói:

- Tốt lắm! Chúng ta đi.

Cáp Mô gạt đầu, ngay trước khi lướt ra ngoài, Kiểm Nhị thuận tay dắt trường kiếm ở sau lưng, điếm dưới chân một cái theo sát phía sau. Yêu Ma và Cừu Thiên liếc nhìn nhau. Cừu Thiên nói:

- Tôi cũng đi, anh dẫn bọn chúng về đi.

Yêu Ma nghĩ ngợi không có ngăn trở, anh ta vỗ bả vai Cừu Thiên nói:

- Đợi các anh cùng nhau về nhà!

Cừu Thiên cười khê, thần sắc lạnh lẽo.

Tám người bọn Yên Vân Thập Bát đều coi Kiểm Nhị là người dẫn đầu, từ trước đến nay đối với lời không có phản đối của y, cho nên đối với việc Kiểm Nhị đột nhiên rời đi bọn họ không có phản ứng kịch liệt gì. Kiểm Thập Nhị chỉ gạt đầu nhẹ nhàng với Yêu Ma. Yêu Ma lấp đặt xong bom hẹn giờ sau đó mang theo tám người rời khỏi nơi đã định trước là không một ai hay biết này.

Tiếng bom nổ vang lên thật hoành tráng, một nhà xưởng chế tạo ác ma bị san thành bình địa, đồng thời còn có một người thanh niên mười năm chưa từng về nhà được chôn vùi ở phía dưới, anh ta... đã được chủ định trước là kẻ tha hương an nghỉ ở nước ngoài.

Cường Tử tốc độ cực nhanh vượt quá sức tưởng tượng, nửa thân trên lơ lửng của hắn còn nhuộm máu của Ngô Tôn, máu lạnh lẽo như băng cứng ngược lại thiêu đốt máu trong cơ thể của hắn. Hắn mới chẳng qua là một thiếu niên mười tám tuổi, một kẻ dân nghèo đã từng chỉ ảo tưởng có một ngày có tiền có phụ nữ có căn nhà lớn. Nhưng bây giờ, quá nhiều ràng buộc khiến cho hắn không cách nào trở lại như trước kia nữa,

Thân hình hoá thành một đường bóng ma màu đen, hắn không có cố gắng ẩn giấu thân hình, ở trên nóc nhà tung người bay nhảy, như hùng ưng giương cánh. Chỗ này cũng không xa khu vực trung tâm thành phố Tokyo, Cường Tử không tiếc thể lực chạy như bay lúc rạng sáng ba giờ tiến vào trong thành phố lớn được quốc tế hoá này. Bởi vì tốc độ hắn quá nhanh, cho dù bay vun vút trong nội thành dân chúng bình thường cũng khó có thể nhìn thấy dấu vết của hắn.

Bên hông phía tây nam toà nhà Quốc Hội Tokyo, trên nóc nhà một căn phòng trong toà kiến trúc đình viện quanh co, Cường Tử ngừng thân hình lại.

Ngay khi hắn dừng lại, vài đạo hắc ảnh nhảy vọt lên, vây Cường Tử ở chính giữa.

- Mời anh dừng lại, nơi này không phải chỗ tùy tiện ra vào.

Một nhẵn giả cầm đầu nói.

Gã mặc một bộ quần áo nhẵn giả màu xanh đậm, trên bả vai của gã thiêu một đoá hoa anh đào. Trên áo nhẵn giả có thể thiêu một đoá anh đào, cả Nhật Bản không tới hai mươi người. Đây là một loại tượng trưng cho thân phận, đồng thời cũng là tượng trưng cho thực lực tuyệt đối. Theo gã nhảy lên nóc nhà là sáu thượng nhân mặc áo nhẵn giả màu trắng, từng người đều có tu vi thâm hậu.

Cường Tử nhìn quanh, chiến ý ngút trời.

- Tránh đường, hoặc là chết.

Cường Tử nói lạnh như băng.

Thượng nhẵn siêu cấp Dư Nguyên Tú Phu thần sắc biến đổi, ánh mắt của gã dần dần trở nên lạnh như băng. Nhìn thanh niên sát khí lạnh lẽo ở trước mặt, gã bỗng nhiên có một loại ảo giác về lại mười năm trước.

Đúng lúc này, thủ tướng Nhật Bản đã đi ngủ rồi bị âm thanh tiếng chuông báo của điện thoại màu đỏ bên cạnh giường đánh thức. Ông ta hết sức mệt mỏi thấp giọng mắng một câu, lục lọi tìm kiếm mở đèn bàn lúc phát hiện chuông điện thoại màu đỏ kia đang vang lên, tim của ông ta rung rẩy mãnh liệt! Cái điện thoại này, chỉ có khi phát sinh biến cố trọng đại mới sẽ vang lên.

- Là tôi đây, chuyện gì.

Thủ tướng cố gắng khống chế tâm tình của mình, cố gắng giữ ngữ khí bình thản hỏi.

- Trúng thối! Anh nói lại lần nữa xem!

Sau khi nghe được lời báo cáo hoảng loạn vội vàng của thân tín trong điện thoại, ông ta ngồi thẳng người dậy, biểu tình trên khuôn mặt trở nên vô cùng dữ tợn. Tin tức này đối với ông ta, đối với cả kế hoạch, không khác gì một đòn tấn công mang tính phá hủy!

Ngay sau khi thân tín của ông ta dùng giọng điệu run rẩy một lần nữa nói lại một lượt tin tức xấu kia, tay của ông ta vô lực rũ xuống, điện thoại rớt ở một bên, ở trong còn truyền ra âm thanh hỏi xin ý kiến.

- Chuyện này nếu như truyền ra ngoài...

Thủ tướng chau mày, lăm lăm lâu bầu.

Uỳnh!

Cửa sổ phòng ngủ của ông ta không biết bị vật gì đánh cho nát bấy, cửa sổ nát không còn lại gì. Sau đó một đạo hắc ảnh bay vào một tiếng kim loại rơi trên mặt đất. Ngay khi thủ tướng móc ra súng ngắn từ dưới gối đầu của mình mới nhìn rõ, người này là cận vệ thân tín nhất của mình. Hoặc có thể nói là cận vệ thân tín nhất của các đời thủ tướng.

- Thủ tướng đại nhân, mau... mau theo mật đạo rút lui!

Dư Nguyên Tú Phu khoé miệng mang theo vết máu vội vàng nói.

- Mượn rồi!

Âm thanh lạnh như băng vang lên ngoài cửa sổ, một giây sau, thanh niên tay cầm Trảm Lô Kiếm, đã ngang nhiên đi vào, đứng ngạo nghễ trước mặt ông ta!

221. Chương 221: Tới Lui Như Vào Chỗ Không Người

Cường Tử sải ra một bước, uy thế bức người!

Dư Nguyên Tú Phu chống tay đứng lên, vừa nãy gã bởi vì khinh địch bị Cường Tử một chiêu chấn bay, lui ngược về sau nện vào trong phòng ngủ thủ tướng. Bây giờ chân khí trong cơ thể gã hỗn loạn, dường như kinh mạch bị một loại ám kình tạm thời khoá lại, vận hành lên rất không thông thuận. Gã thật sự không thể tưởng được thanh niên trên mặt rõ ràng còn mang theo chút ít vẻ non nớt trước mặt này, tu vi trên con đường võ học thế nào cao sâu khôn lường như vậy.

Cuộc đại chiến mười năm trước ở ngay trên lãnh thổ Nhật Bản, lúc ấy gã bởi vì tu vi chưa đủ chẳng qua là một người đứng bên quan sát, cũng bởi vì gã không có thực lực tham gia lần đại chiến kia, gã mới có thể sống sót hơn nửa thu được lợi ích không nhỏ. Gã dùng thời gian mười năm lãnh ngộ từng chiêu từng thức của những cao thủ kia, dù rằng tuyệt học của rất nhiều người cũng chỉ nhớ lơ mờ, nhưng gã vẫn lĩnh ngộ ra một bộ công pháp rất đặc biệt.

Dựa theo một thân bản lãnh tá lực (mượn sức người đánh người) này, gã thành công lọt mình vào nhóm thượng nhần siêu cấp địa vị rất được tôn sùng ở Nhật Bản. Một bộ kỹ xảo này kỳ thật nói ra cũng đơn giản, gã căn cứ theo một bộ công phu của võ giả Trung Quốc lúc ấy suy rộng ra bộ kỹ xảo này, chính là tá lực. khéo léo mượn chuyển dời sức mạnh đối phương đánh ở trên người của mình, sau đó ra tay bất ngờ đánh bị thương kẻ địch. Đương nhiên, bản lãnh này của gã vẫn chưa thành thực. Mượn lực đả lực của thái cực còn phải cao thâm hơn nhiều so với gã.

Gã chẳng qua là hiểu được việc tá lực, sau đó thừa dịp đối phương bất ngờ chưa kịp nhận ra bỗng nhiên phát lực, tấn công kẻ địch không chuẩn bị sẵn. Nhưng vừa nãy khi mới giao thủ với Cường Tử, gã thật sự

không có ngờ được nội kinh đối phương không ngờ dồn vào trong chiêu thức kinh người như thế. Khi vận dụng chiêu thức chuẩn bị mượn lực chuyển dời sức mạnh trên nắm đấm của Cường Tử, gã mới phát hiện một quyền này của đối phương đã đến mức độ không thể đỡ nổi!

Cường Tử dựa theo ý nghĩa tinh túy của Thái cực quyền đã tự nghiên cứu ra quyền thuật của bản thân, sức mạnh bùng phát càng thêm kinh người. Thế như sấm sét, khi Dư Nguyên Tú Phu còn chưa có hoàn toàn thi triển ra chiêu thức, nội kinh của hắn đã đánh vào trong cơ thể của Dư Nguyên Tú Phu rồi!

Thực ra lợi hại nhất cũng không phải sức mạnh phát ra trong quyền pháp của Cường Tử, mà là ám kinh ẩn giấu sau sức bùng phát. Luồng sức mạnh âm nhu này sau khi tiến vào bên trong cơ thể của Dư Nguyên Tú Phu, lập tức làm nghẽn mạch trong thân thể của gã. Khi Dư Nguyên Tú Phu tuy rằng vẫn có thể đứng lên, hơn nữa vẫn còn có sức chiến đấu, nhưng đã không không lớn như trước nữa.

Dù sao thực lực bản thân gã cao cường, một luồng ám kinh của Cường Tử cũng không có khả năng làm tắc nghẽn toàn bộ gân mạch của gã.

Dư Nguyên Tú Phu gượng gạo thở ra một hơi, giảm cảm giác đè nén ở trong lồng ngực xuống vài phần. Gã vừa xê dịch bước chân chậm chạp đi đến trước người thủ tướng, vừa vận khởi nội mình của bản thân xung phá chỗ tắc nghẽn do ám kinh của Cường Tử.

- Thủ tướng đại nhân, xin ngài rời đi trước, chỗ này có tôi rồi.

Dư Nguyên Tú Phu hơi thở hết sức khó khăn, gã nói vội vàng nhậm nhậm hết khả năng.

Thủ tướng Nhật Bản nhíu lông mày, ông ta là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, tuy rằng chưa từng tiếp xúc đụng chạm qua nguy hiểm khoảng cách gần đến như thế này, nhưng cục diện tranh giành giữa các đảng phái ông ta có thể ngồi vững ở vị trí này, không có định lực và tính nhẫn nại lớn là không thể nào có được. Cục diện chính trị Nhật Bản không hề giống như biểu hiện bên ngoài trông có vẻ bình lặng như vậy, đây là một dân tộc rất mâu thuẫn. Cả ngày kêu gào dân tộc Nhật Bản là đoàn kết nhất, huyết thống cao quý nhất, tranh đấu lực độn nội bộ trong bóng tối xác thực là nơi ác liệt nhất trên thế giới.

Cuộc tranh đấu giữa tất cả đảng phái không chỉ riêng nhìn thấy như biểu hiện bên ngoài thế kia, không chỉ là phun nước miếng vào nhau, vung tay đánh nhau ở trên hội nghị, lột quần áo nữ nghị viên. Cuộc tranh đấu giữa các thế lực ngầm sau lưng các chính khách trong bóng tối, mới là chân chính vô cùng thâm thiết. Thế lực võ lâm Nhật Bản chính là một phần trong thế lực ngầm này, hơn nữa là một phần rất quan trọng, có thực lực xoay chuyển thời cuộc.

Ví dụ như sau lưng thủ tướng nhậm chức bây giờ, chính là Hắc Long Đạo Trường đứng phía sau chủ trì. Hắc Long Đạo Trường là một trong thế lực lớn nhất Nhật Bản, sở dĩ vị trí của ông ta yên ổn như vậy, có liên quan tới hàng loạt cuộc sát phạt đẫm máu tới vô số người ở trong bóng tối của Hắc Long Đạo Trường.

Trong hai hệ phái nhậm giả Giáp Hạ và Y Hạ, thượng nhậm siêu cấp chiếm mười người. Mà Hắc Long Đạo Trường là đại biểu nhậm giả phái Giáp Hạ, vẫn luôn là hộ vệ kề cận chính khách Nhật Bản.

Thủ tướng Nhật Bản điều chỉnh hô hấp một lúc, ông ta cố gắng để cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại. Ông ta biết rõ tình thế mình phải đối mặt bây giờ cục diện như thế nào, bây giờ quyền chủ động không ở trong tay mình. Dư Nguyên Tú Phu dù rằng đã bảo ông ta đi trước, nhưng bản thân có thể đi hay không, đây mới là mấu chốt của việc này.

- Anh là ai? Muốn làm cái gì?

Thủ tướng ngồi ở trên giường, để che giấu vẻ bối rối của mình, ông ta từ mép giường cầm lấy chén nước uống một ngụm, kết quả nhìn thấy trong chén đã rỗng không.

Động tác này rất vụng về, vốn che giấu động tác bối rối, bây giờ xem ra lại càng thêm bối rối rồi.

Cường Tử nhìn ông ta nói:

- Tôi là ai không quan trọng, tôi muốn làm cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là, ông không có đường nào để lựa chọn.

Dư Nguyên Tú Phu ngăn ở trước mặt hấn quát:

- Trúng thối! Anh xem tôi là vật trang trí phải không! Nơi này là chỗ ở của thủ tướng, không phải chỗ anh tùy tiện giường oai!

Cường Tử chậm rãi quay đầu liếc nhìn gã, nói hơi hợt nhẹ nhàng:

- Anh quả thực chỉ là vật bài trí thôi, tôi cũng biết rõ nơi này là chỗ ở của thủ tướng, tôi cũng không phải đến giường oai, tôi chỉ có điều muốn ông ta...

Cường Tử giơ tay ra chỉ thẳng vào mũi thủ tướng Nhật Bản nói:

- Giết người phải thường mạng!

- Anh dám!

Dư Nguyên Tú Phu gầm lên một tiếng!

Xoạt!

Nhanh, tốc độ nhanh đến vượt quá tất cả những gì ngôn ngữ có thể miêu tả. Thậm chí không có tàn ảnh, không có kiếm quang, thậm chí không hề nhìn thấy một chút động tác nào của Cường Tử, Dư Nguyên Tú Phu bị nứt ra. Không sai, chính là nứt ra, bắt đầu từ đỉnh đầu đến tận giữa hai chân, nứt ra một khe hở đỏ hồng thẳng tắp, sau đó vỡ thành hai nửa.

Thân thể của gã không chịu sự chỉ huy của gã nữa, khúc thân bên trái và khúc thân bên phải xếp thành một dãy dài thẳng tắp. Lòng bàn chân hai chân của gã đối diện với nhau, mà khoảng cách giữa đôi mắt lại vượt quá ba mét.

Nội tạng vung vãi đầy đất, khắp nơi đều là thứ máu me tanh tưởi đen xì xì.

Cường Tử nhìn thi thể Dư Nguyên Tú Phu, không có một tí xú biểu tình gì nói:

- Tôi dám.

Hắn chậm rãi đến bên cạnh giường, với tay nắm lấy vật áo trước của thủ tướng Nhật Bản nhấc ông ta từ trên giường lên. Đôi mắt Cường Tử vẫn luôn nhìn thẳng dí sát vào con mắt của thủ tướng, kẻ kia bối rối né tránh tầm mắt.

- Người trẻ tuổi, không nên vọng động. Anh biết đấy, anh có thể tiến vào nơi này cũng không có nghĩa là anh cũng có thể an toàn đi ra. Anh bây giờ nghe tôi nói, anh đã xúc phạm đến pháp luật Nhật Bản, anh giết người, đây là tội trạng bị xét xử nghiêm khắc nhất.

Cường Tử vẫn nhìn vào đôi mắt của ông ta như thế, không nói lời nào.

- Anh nhìn thấy rồi đó, tôi mặc dù là thủ tướng một nước, nhưng tôi không có chút sức lực gây tổn hại gì đối với anh. Tôi vẫn luôn nhấn mạnh rằng, giữa người với người phải chung sống chân thành và thân thiện, có gì khó khăn phải giúp đỡ nhau, sau đó cùng nhau đi đến thành công và hạnh phúc. Đây mới chính là tình cảm tốt đẹp nhất trên thế giới, không phải sao?

Thủ tướng liếc nhìn Cường Tử lập tức tránh né tầm mắt, Cường Tử không nói lời nào, hơn nữa trên mặt không có một chút biểu tình, ông ta suy đoán không được tâm tình của Cường Tử. Người trẻ tuổi có bản lĩnh cao cường như thế này, rốt cuộc là cái gì chọc giận hắn?

- Như vậy đi, nếu như bởi vì anh phải gánh chịu sự đả ngộ không công bằng, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện bàn luận thật tốt. Với thân phận của tôi, không cần quan tâm đến ý anh có vấn đề khó khăn gì tôi cũng có thể giúp anh giải quyết. Tôi thậm chí có thể đặc xá hành vi phạm tội của anh, bảo đảm anh không cần đón nhận sự chế tài của pháp luật.

Ông ta nói:

- Tôi có quyền lực này!

Cường Tử liếc nhìn ông ta thản nhiên như khúc gỗ, ngữ khí lạnh như băng hỏi một câu:

- Tôi có vấn đề khó khăn gì ông cũng có thể giúp tôi giải quyết phải không?

Nghe được câu hỏi của Cường Tử, cho rằng đã tìm được điểm khởi đầu, tìm được một cơ hội thay đổi cục diện trong lòng thủ tướng không khởi thảo má một chút. Chỉ cần người này có yêu cầu, có mưu đồ, vậy thì có thể tìm được cách giải quyết.

- Đúng vậy! Chỉ cần là trong phạm vi chức vụ quyền hạn của tôi có thể giải quyết được, tôi đều có thể giúp anh.

Thủ tướng nghiêm túc nói.

Chỉ có điều bộ dạng bị Cường Tử một tay giơ lên, phối hợp với biểu tình trên khuôn mặt ông ta, thấy thế nào cũng có chút buồn cười.

- Bạn của tôi chết rồi, chết ở trong tay của ông. Tôi có thể bảo ông đi theo cùng xuống dưới đó xin lỗi anh ta hay không? Thủ tướng tiên sinh?

Cường Tử nói từng chữ từng câu.

Giờ khắc này, thủ tướng Nhật Bản mặt xám như tro.

- Không thể như thế được! Chắc chắn không thể được! Tôi là một người theo đạo Phật thành kính. Anh xem, anh xem trong căn phòng này còn thờ phụng tượng Phật. Tôi là người lương thiện, hơn nữa tôi là thủ tướng một nước, là nhân vật của công chúng, là một người làm gương cho cả nước, tôi giết người thế nào được? Anh nhất định là sai lầm rồi! Tôi dám khẳng định, anh nhất định là hiểu lầm rồi, trong chuyện này nhất định có âm mưu nào khác!

Thủ tướng Nhật Bản ra sức giải thích.

- Đúng vậy!

Cường Tử quát ông ta.

- Là có âm mưu!

Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt thủ tướng Nhật Bản nói:

- Một âm mưu dân tộc hèn mọn! Một âm mưu không còn một chút nhân tính nào! Một âm mưu không đếm xỉa tính mạng người khác!

Cường Tử nói:

- Không cần giải thích nguy hiểm làm gì, bây giờ ông nói cái gì cũng muộn rồi, tôi mang ông đi xin lỗi bạn của tôi! Tôi muốn mang ông đi một nơi, ở đó hãy xám hối đối với dân tộc và bạn của tôi!

Cường Tử một tay xách bồng thủ tướng mặc đồ ngủ lên, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ. Thủ tướng Nhật Bản ra sức giãy dụa, muốn thoát thân khỏi tay Cường Tử. Nhưng cánh tay nắm lấy ông ta kia, ổn định và mạnh mẽ thế kia. Mặc cho ông ta đá dấm lung tung, căn bản không buông lỏng được mấy may nào.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ, Cường Tử đặt kiềng ở trong tay trước cổ họng thủ tướng. Hắn quét mắt một lượt bảo vệ và cảnh sát tập trung vây chặt xung quanh căn phòng trong ngôi nhà này, còn có súng bắn tỉa và nhả giả ở chỗ tối chuẩn bị một phát súng lấy mạng hắn. Cảnh sát và bảo vệ súng vác vai đạn lên nòng.

- Các anh có thể dùng hết tất cả sức ra tay, tôi đảm bảo ông ta chết trước tôi!

Cường Tử ngang nhiên nói.

Hắn nhắc lên thủ tướng đã ngã ra như phỗng, sải bước đi ra phía ngoài căn nhà. Những cảnh sát, bảo vệ và cận vệ kia dùng ánh mắt bối rối hoảng sợ và còn hết sức không thể tưởng tượng nổi hỏi han lẫn nhau, nhưng không ai dám ra tay đầu tiên. Súng bắn tỉa cũng không còn tỉnh táo như thường ngày, dù sao bây giờ con tin ở trong tay đối phương không phải một dân chúng bình thường, mà là một nguyên thủ quốc gia! Một người đứng đầu cả nước!

Đám người vây quanh nhà tự động tản ra một con đường trống, để cho Cường Tử đi ra khỏi khu vực trung tâm quyền lực của cả nước Nhật Bản này như thế đấy. Mà cá nhân đứng ở trên đỉnh cao nhất trong cơ cấu quyền lực kia, thời khắc này lại bị người ta xách đi ra ngoài giống như xách cổ một con gà chết.

Cường Tử sau khi ra khỏi cửa nhà ngẩng đầu lên trời thét dài một tiếng, âm thanh chấn đến chín tầng trời!

Hắn triển khai tốc độ cực hạn, hoá thành một đạo tàn ảnh chớp lát đã biến mất ở cuối ngã tư. Nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, nhanh đến vượt quá những dự tính của bọn cận vệ, bảo vệ kia. Khi bọn họ còn chưa có một chút đầu mối nào, Cường Tử đã từ trong mấy trăm người an nhiên rời đi!

Nhưng bảo vệ, cảnh sát cầm súng, nhẵn giả, võ sĩ cầm đao kia hai mắt nhìn nhau.

Mấy đạo bóng người màu đen từ đằng xa lướt tới, vừa vặn nhìn từ rất xa thấy Cường Tử an nhiên rời khỏi từ trong bao nhiêu người thế kia. Mấy người này dừng ngay lại ở trước cửa một thoáng, người người dẫn đầu mặc bộ Ki-mô-nô của Nhật Bản, đôi mắt lạnh như băng quét mắt nhìn hết từng người có mặt một lượt.

- Phế vật!

Ông ta hung hăng mắng một câu, sau đó vẫy tay, mang theo thuộc hạ của mình chạy về hướng Cường Tử vừa biến mất đuổi sát theo sau.

Đông Kinh Thiên Đại Điện Khu Cửu Đoạn Bắc*, một mảnh kiến trúc đã có hơn một trăm bốn mươi năm lịch sử, Cường Tử xách theo thủ tướng Nhật Bản đứng ở trước cửa, biểu tình lạnh nhạt.

(Đền Yasukuni hay còn gọi là Đông Kinh Chiêu Hồn Xã nằm ở phía đông bắc Tokyo là nơi thờ các chiến sĩ đã hy sinh cho Nhật Hoàng, trong đó có rất nhiều người đã từng chết trong thế chiến thứ hai cho phe Phát Xít Nhật)

222. Chương 222: Quỷ Lạ

Cường Tử một tay xách thủ tướng Nhật Bản lên, sau đó từng bước đi về phía cửa chính toà kiến trúc phía trước. Mảnh kiến trúc này xây dựng cách đây một trăm bốn mươi năm, bên trong thờ phụng rất nhiều anh hùng trong suy nghĩ của người Nhật Bản, hoặc là cũng có thể nói rất nhiều ma quỷ trong lòng người Châu Á. Chỗ này gọi là Tỉnh Quốc Thần Xã.

Rạng sáng, màn đêm vẫn còn chưa bị thay thế.

Trong cảnh không tìm thấy ánh đèn, sự tình không để cho người nào biết đang xảy ra.

Cường Tử mang theo thủ tướng tới nơi này, mục đích không cần nói cũng biết. Có lẽ trong lòng rất nhiều người Trung Quốc cũng có một phần cảm giác xót xa nhiệt huyết sôi trào, cho dù bọn con nít mới sinh đời nay đã dần dần xem nhẹ đoạn lịch sử kia, nhưng một loại đau xót và cừu hận in sâu trong lòng này, cũng không phải thời gian có thể hoá giải.

Chính như Trác Thanh Đế uất hận không sinh sớm được sáu mươi năm kia, cam chịu, buồn chán, phần nhiều là tiếc nuối và oán giận.

Thánh nhân có thể một nụ cười hoá giải ân cừu, nhưng tiếc rằng Thánh nhân trên đời này rất khó tìm thấy. Không cần nói cừu hận nước nhà, có biết bao nhiêu bạn thân thuở xưa vì mấy trăm mấy ngàn mấy vạn đồng bạc mà trở mặt thành thù cả đời không qua lại với nhau? Có biết bao nhiêu người bởi vì phụ nữ quyền cước ẩu đả thậm chí không chết không ngừng? Lại có bao nhiêu người vì dục vọng trong lòng chẳng những lừa gạt bạn bè thân thích thậm chí thủ túc tương tàn?

Thế giới này phần nhiều chính là hiện thực tàn khốc, đừng dùng lối suy nghĩ khiếm nhã tầm nhìn hạn hẹp để nhìn ra được tính toán chi li của người khác. Thánh nhân, chẳng qua là một loại sản phẩm tin đồn bầy bạ truyền đi không thể xác thực được. Bất kỳ trong suy nghĩ của người nào cũng cho rằng mình đứng về phía chính nghĩa, mà đối thủ của chính anh cho dù là đã bị anh tra tấn thương tích đầy mình anh cũng sẽ tự thấy rằng yên tâm thoải mái.

Cho nên, không cần phải vọng tưởng không thừa nhận thì có thể chôn giấu đoạn lịch sử đầy máu và nước mắt. Không cần vọng tưởng đối gạt thì có thể làm phai mờ cuộc chiến sinh linh đồ thần kia. Người Đức có thể chân chính đối diện lịch sử, sai rồi thì là sai, cũng không kiêu dè gì, cũng nói biết sai có thể sửa đổi trở nên tốt hơn nữa. Kỳ thật đây cũng là một câu nói chối bỏ trách nhiệm, cái tát không quất ở trên mặt anh, anh sẽ không cảm thấy đau. Nước mắt tủi nhục tóm lại là lúc chịu tủi nhục mới sẽ ứa tràn ở trong hốc mắt.

Cường Tử vốn không dự định tới chỗ này, chỉ muốn tra cho ra việc hấn muốn tra, giải quyết vấn đề hấn nên giải quyết, an tâm trở về nhà. Bởi vì nơi đó có phụ nữ, huynh đệ, còn có thân nhân kiểng chân trông ngóng hấn trở về hoàn hảo không tổn hại gì,

Nhưng tiếc rằng là, Ngô Tôn chết đi đã khiến cho Cường Tử mất đi tỉnh táo cũng lấy mất đi một phần tỉnh táo khác. Đối mặt với bóng đêm, bạn lựa chọn không đếm xỉa đến nó, hoặc là chờ đợi thời khắc buổi sáng tỉnh mơ đến. Không bằng phá tan bóng tối, sau đó ngênh đón mặt trời mọc lên soi sáng từ phương đông.

Trong tay hấn xách người đứng đầu một bước, chậm rãi tiến lên phía trước.

Mấy gã bảo vệ trước cửa còn đang vui đùa, nhìn thấy một người thanh niên khác thường nửa thân trên không mặc gì, một tay cầm kiếm, một tay kéo lê một người còng đi còng đến gần. Mái đầu tóc bạc của hấn ở trong gió đêm tung bay dập dềnh, yêu dị mà tiêu sái. Nửa thân trên không mặc gì của hấn còn có vết máu lốm đốm, không biết tại làm sao nhìn từ xa có vẻ thật giống như một bức tranh hoa mai vấy mực vẽ thành ngạo nghễ khoe sắc trong nỗi lạnh lùng cay đắng.

Bảo vệ tay cầm dùi cui dùng điện cao thế trước tiên từ căn phòng bảo vệ đi ra, chiều cao của gã bảo vệ này chừng hơn một mét chín. Trong đám đàn ông Nhật Bản thuộc vào loại xuất sắc, không biết nguyên nhân gì, chất lượng đàn ông đất nước này kém hơn rất nhiều so với chất lượng phụ nữ. Cũng không biết tại sao ở đất nước này, địa vị phụ nữ thật sự không được coi vào đâu.

- Đứng lại! Nơi này không phải chỗ tùy tiện ra vào, mời anh tránh xa!

Bảo anh đánh người cao lớn dùng dùi cui điện trong tay chỉ vào Cường Tử nói.

Tay trái của gã cầm dùi cui điện không ngừng gõ vào tay trái của mình. Về khinh thường trên mặt và động tác từ trên cao nhìn xuống của gã đều hiện ra rõ ràng, gã là một người tự cho mình giỏi, hơn nữa còn có chút tự thương hại mình. Làm bảo vệ ở chỗ này, quả thật không phải một việc vặt mặt mũi dễ coi rồi.

- Tôi muốn đi vào.

Giọng nói Cường Tử bình thản.

Trên mặt của hấn không có một chút cảm xúc hiện ra, yên tĩnh như nước giếng.

- Tôi nhắc lại lần nữa, người trẻ tuổi, nơi này không phải chỗ anh tùy tiện là có thể đi vào. Nhất là buổi tối, nếu như anh không nghe lời, tôi khó thể bảo đảm sẽ không xảy ra việc không vui về gì. Mặc kệ anh là người nước nào, đến nơi này vẫn coi như người phá hoại, tôi có chiều hướng không ngại sử dụng vũ lực.

Gã nói:

- Anh còn chưa có quyền lợi ra vào nơi này.

Cường Tử xách thủ tướng Nhật Bản trong tay nhắc lên cao, hấn nhìn thẳng đôi mắt bảo vệ kia, hỏi từng câu từng chữ:

- Không biết thủ tướng nước các anh muốn đi vào nơi này không biết có gặp phải ngăn trở nào hay không?

Thủ tướng Nhật Bản trên truyền hình cao hơn nhiều so với lãnh đạo một số nước lớn, thậm chí không kém hơn bao nhiêu so với tổng thống Hoa Kỳ. Bảo vệ này nhận ra thủ tướng, nhưng gã không tin vào đôi mắt của mình. Suy nghĩ đơn giản thế này, khi một người xách thủ lĩnh gia tộc kẻ khác, người muốn đi vào nghĩa trang gia tộc đó, ai cũng phải tưởng tượng ra một số thứ.

Bảo vệ cao lớn sau khi nhìn rõ khuôn mặt thủ tướng, há miệng kinh ngạc há miệng ra đủ để nhét vào một quả trứng gà. Gã dùng sức dụi hai mắt của mình, sau đó lần nữa xác nhận tỉ mỉ. Đúng vậy, người mà thanh niên đó xách đi như xách một con gà chính là thủ tướng đại nhân.

- Anh muốn làm cái gì!

Bảo vệ cao lớn vừa thiếu tự tin chất vấn Cường Tử, vừa thông qua máy bộ đàm bàn bạc với các quan viên nơi này. Người phụ trách chỗ này thời khắc đó đang nằm sấp trên người một cô gái xinh đẹp ngủ mê man như heo chết, sau khi nhận được bảo vệ trực ban ông ta lẩn lờng lốc ngoi dậy. Nhìn cô gái vẫn chưa thoả mãn thậm chí có một số nhu cầu quá mức bên cạnh mình này, gã phụ trách cười dâm dăng dùng sức ngất hai cái trên cặp mông mềm mại mịn màng của cô gái xinh đẹp, sau đó mang theo thoả mãn đi về phía cửa ra vào.

Sở dĩ gã phụ trách này không nóng vội, bởi vì ông ta hiểu rõ hình trạng bảo vệ chỗ đó. Không riêng gì những nhẵn giả và võ giả có thể nhìn thấy rõ ràng trên bề mặt, mà ngay cả những tay trùm trong thế giới xã hội đen kia cũng cực kỳ xem trọng nơi này. Cho dù là phòng vệ của nhà riêng thủ tướng Nhật Bản, cũng thấp hơn một bậc so với nơi này.

- Mau thả thủ tướng đại nhân ra! Bằng không anh sẽ nếm mùi vị chế tài của pháp luật!

Cường Tử nhếch miệng, hần căn bản xem thường tên bảo vệ cao lớn này, thậm chí ngay cả lời mới cũng lười nói ra. Có thủ tướng đại nhân trong tay, bảo vệ này ngay cả tư cách dẫn đường cũng không có.

- Tránh ra, hoặc là chết.

Giọng Cường Tử lạnh lẽo nói ra năm chữ này.

Bảo vệ cao to này bị khí thế bùng phát ra trên người Cường Tử chấn động kinh hãi có chút khó chịu, nhưng nhớ đến chức trách và những hiện diện âm thầm đứng ở sau lưng mình, gã lấy hết dũng khí chỉ vào Cường Tử quát lên:

- Đứng lại, tiến thêm một bước tôi sẽ không khách khí nữa.

Cường Tử căn bản là lười phải nói chuyện với gã, điểm dưới chân một cái đến trước người bảo vệ kia, khoảng cách giữa hai người gần đến mức dường như mặt sát vào nhau. Gã bảo vệ kia ngay cả một chút phản ứng cũng không có, đã bị Cường Tử sử dụng chuôi kiếm đập vào đầu hôn mê. Gã bảo vệ này quả thật vẫn có chút bản lãnh, nhưng chỗ này từ trước tới nay vẫn luôn thuộc về nơi chốn được coi trọng nhất của đất nước hần ta, từ trước tới nay chưa từng có người đi đến gây náo loạn không coi ai ra gì như vậy. Bọn bảo vệ lười biếng quen thói, nào có thể đỡ được một đòn tấn công của Cường Tử?

Vừa đi đến trước cửa, sau vài tiếng động vang lên, bốn người mặc quần áo nhẵn giả màu đen ngấn ở trước mặt Cường Tử.

Nhẵn giả dẫn đầu nhìn Cường Tử giọng nói lạnh như băng:

- Mặc kệ anh xuất phát từ mục đích gì đến nơi này, bây giờ tôi cho anh biết, hoặc là rời khỏi, hoặc là chết!

Cường Tử dùng hành động thực tế trả lời gã, Trạm Lô Kiếm như sóng nước mê người lại mang theo kiếm ảnh sắc bén dị thường lướt qua, cái đầu đẹp đẽ to lớn của tên thủ lĩnh nhẵn giả này tách ra khỏi cần cổ của gã. Ba tên nhẵn giả còn lại không ngờ được đối phương bỗng dưng ác độc như vậy, không nói một lời đã động thủ giết người!

Chỗ này, về mặt ý nghĩa nào khác tương tự như toà nhà Quốc Hội, còn quan trọng hơn nhà riêng của thủ tướng. Những nhẵn giả giữ cửa này cũng nhận được mệnh lệnh như thế này, nếu như có người ôm lòng làm loạn, có thể lập tức giết chết!

Chỉ là, Cường Tử không hề cho bọn họ một chút cơ hội nào. Nhẵn giả bậc trung như thế này tuy rằng thực lực không tầm thường, nhưng trước mặt Cường Tử chiến ý đã bùng phát ra khắp toàn thân, chẳng bằng được kẻ móng tay.

Vút bốn cái xác lạnh như băng xuống, Cường Tử nhấc chân lên, một chân đạp trên cánh cửa chính không vững chãi kia!

Ầm!

Ở trong đám mảnh vụn bay loạn khắp nơi, Cường Tử xách theo thủ tướng sải bước đi vào!

- Giết hắn!

Mười mấy bóng đen từ chỗ tối hiện ra, những nhẵn giả được giao nhiệm vụ không tiếc mạng sống bảo vệ nơi này đã bị sự ngạo mạn và điên cuồng của Cường Tử khơi dậy cơn tức giận thật sự.

Mười mấy người cùng vây xung quanh, không có một chút do dự ngay lập tức dùng chiêu sát thủ.

Xoạt!

Lại một cái đầu khác bay lên, mặc dù không hề phun ra quá nhiều máu tươi, nhưng cảnh tượng lúc này vẫn đầy máu tanh. Mười mấy nhẵn giả bậc trung căn bản không đủ để ngăn cản bước chân Cường Tử đi về phía trước, hắn như chiến thần trong truyền thuyết viễn cổ, tay cầm thanh kiếm sắc bén, từng bước giết từng người, máu tươi rơi vãi khắp nơi.

Mỗi một bước tiến về phía trước, sẽ có một cái xác ngã nhào bên chân Cường Tử. Ngay khi Cường Tử đi đến bên chỗ thờ phụng mười mấy cái linh vị tội phạm chiến tranh, nhẵn giả tập trung lại đã bị hắn chém giết không dưới ba mươi người!

Khi Cường Tử sải bước chuẩn bị tiến vào gian điện đường kia, sau lưng truyền ra một tiếng gầm giận dữ.

- Đứng lại! Đi một bước nữa đảm bảo ngươi chết không toàn thây!

Mấy người đuổi theo đằng sau Cường Tử đã kịp chạy đến, gã đàn ông trung niên mặc Ki-mô-nô dẫn đầu kia lửa giận đầy mặt. Quả đấm của ông ta nắm chặt, hận không thể một quyền đánh Cường Tử chia năm xẻ bảy.

Cường Tử căn bản là không để ý tới lời của ông ta, vẫn đi về phía trước như trước.

- Lên giết hắn!

Gã đàn ông trung niên ra lệnh một tiếng, bốn võ sĩ đi theo phía sau ông ta rút trường đao ra, lẳng không mà chém về phía Cường Tử. Giới võ lâm Nhật Bản, môn phái cũng không phải có ở khắp nơi, võ thuật uyên thâm giống như Trung Quốc. Có hai loại võ giả phổ biến nhất ở Nhật Bản, một là nhẵn giả, hai là võ sĩ.

Từ phía sau bổ sang là bốn võ sĩ, hơn nữa bốn người thực lực cũng không thể khinh thường xem nhẹ.

Kiểm quang bay múa, Cường Tử dùng thần kiếm trong tay nói chuyện.

Trong màn mưa máu, cánh tay cụt xương lòi ra rơi xuống mặt đất. Nội tạng, tứ chi, đầu văng khắp mọi nơi. Một con đường nhỏ rải đá vụn này đã biến thành màu đỏ.

Bốn võ sĩ cũng không cách nào ngăn chặn được Cường Tử, bốn người liên thủ lưu lại hai đường vết thương thật dài trên người Cường Tử, ngược lại bị Cường Tử thu lấy tánh mạng bốn người bọn chúng. Nhẵn giả vây xung quanh không ngớt, người ngã xuống không ngớt, một đoạn đường Cường Tử bước đi được mấy mươi mét, đã giết gần trăm người!

Khi hắn dùng chân đạp lên bậc thang điện đường, hắn cũng đã toàn thân đầm máu, vết thương đầy người!

Võ giả trung niên rống giận một tiếng, đoạt lấy trường đao từ trong tay một nhẵn giả chém thẳng vào sau đầu Cường Tử! Cho dù ở bất cứ nước nào, cao thủ có tên trong các bảng tuy rằng đều có thực lực tuyệt đối, nhưng không có nghĩa là bọn họ thực sự đại biểu cho thực lực cao nhất của võ giả đất nước đó. Võ giả trung niên này tuy rằng chưa từng tiến vào hai bảng Kim Ngân, nhưng tu vi thực lực bản thân cũng đủ chống đỡ cao thủ Thiên Bảng!

Mười nhẵn giả dùng ám khí giúp đỡ tên dạy dỗ kiếm thuật cho Thiên Hoàng Nhật Bản này một đao chém trên bả vai Cường Tử. Gã nhẹ răng cười đề đao xuống, chợt phát hiện đao kia như lún vào trong đá không tiến thêm được chút nào nữa!

Cao thủ so chiêu, há để cho mình mất tập trung trong chốc lát?

Cường Tử liều mạng chịu lấy một đao, đổi lấy thời gian một phần trăm giây. Kiếm ảnh của Trảm Lô Kiếm chớp loé, kiếm phong xiên vào trong cổ họng võ giả trung niên!

Nhẫn giả còn lại đều bị cách chém giết hung hãn không sợ chết này của Cường Tử chấn động khiếp sợ, cho dù bọn chúng còn chưa có bỏ chạy, nhưng trong lòng đang run rẩy!

Lại giết hơn mười người, trên người Cường Tử đã nhìn không ra màu da thịt, màu đỏ như thấm vào trong cơ thể!

Cường cười một tràng, hần đi vào điện đường kia, bóng kiếm lập lòe, linh vị thờ phụng phía trên bị hần một kiếm đánh ngã hết. Tiện tay vứt thủ tướng Nhật Bản ở trên mặt đất, Cường Tử một tay giết hơn trăm người tung người lên bàn thờ. Hần đá văng tất cả mọi thứ xuống đất, sau đó một kiếm đánh gãy một cây cột, đặt ngay ngắn đoạn trụ gãy dài nửa mét kia ở giữa bàn thờ, hần dùng kiếm làm bút, ở trên đoạn trụ khắc liên tiếp một hàng chữ lớn, nét chữ rồng bay phượng múa.

Linh vị của bồng hữu Ngô Tôn!

Toàn thân hần đầy máu đi đến trước người thủ tướng Nhật Bản, giọng nói lạnh như băng:

- Quỷ xuống!

223. Chương 223: Bỏ Đi

Rất nhiều người luôn trong lúc lơ đãng có được hoặc là mất đi gì đó, đôi khi đến tận cuối cuộc đời cũng sẽ không nhớ đến mình trong khoảng thời gian ngắn ngủi nào đã từng có được món đồ đó. Có không khi tóc đã bạc trắng mới có thể bỗng nhiên nhớ lại một đoạn chuyện cũ từng khiến cho mình nhiệt huyết sôi trào. Chỉ là trí nhớ lúc ấy đã mơ hồ, máu kia cũng theo đó lạnh lẽo.

Người đứng đầu một quốc gia quý gồi trong điện đường Tịnh Quốc Thần Xã, nhìn tên người xa lạ khắc trên nửa cây cột dập đầu, có lẽ đến chết cũng không biết người này là ai. Ông Ta bây giờ dù ra về nghe lời, quý xuống dập đầu, trong lòng lo lắng là con đường sự nghiệp sau này của mình bởi vì sự kiện gây nên sóng gió này mà mất sạch hay không. Ông ta là một người cơ hội biết rõ cách sáng tạo và lợi dụng cơ hội đó như thế nào. Loại người này có thể ở trong hoàn cảnh thuận lợi bay thẳng lên trời, cũng có thể trong hoàn cảnh không thuận lợi an ổn ngủ yên. Tuy nhiên ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thấy âm mưu quỷ kế cho dù là trí tuệ kinh khủng hơn cả trời, cũng đều không còn sức chống đối.

Điều lo lắng trong lòng ông ta bây giờ rõ ràng không phải sinh tử của mình lúc này, mà là bản thân còn có thể ngồi yên ổn trên vị trí này hay không. Con người quả thật thảm thương như thế đấy, đôi khi xem dục vọng lớn hơn của tính mạng, không có việc gì làm không được,

Chính vì như vậy mới có cả người đặt ra cái giá cho tình yêu.

Có một câu chuyện xưa thế này, hoặc có thể nói là chuyện tiểu lâm. Một phú ông hỏi một cặp nam nữ đang yêu nhau, ông ta nói tôi cho cô năm nghìn đồng, cô đi theo tôi đi, không cần phải đi theo gã đàn ông không có tiền đồ này. Cô gái xì mũi coi thường, cô ta nói cho dù gã đàn ông của mình nghèo đến trọn đời cũng sẽ không đi theo gã toàn thân mùi tiền này!

Phú ông cười nói năm vạn, cô gái một mực từ chối, hơn nữa mắng ông ta ngu ngốc, biến thái.

Phú ông nói năm mươi vạn, cô gái ngậy ra một lúc cười nhạt người thấy tiền là vạn năng phải không? Tình yêu của tôi vô cùng thuần khiết!

Phú ông nói năm trăm vạn thì sao, cô gái do dự, cô ta lựa chọn im lặng.

Phú ông nói năm ngàn vạn, cô gái cắn răng nói với người yêu của mình: Thật xin lỗi.

Thật xin lỗi?

Mà bây giờ trong lòng thủ tướng Nhật Bản, so sánh giữa tánh mạng và địa vị của mình, thật không biết cái nào nặng cái nào nhẹ. Ông ta có thể không có phụ nữ, nhưng không thể không có quyền thế. Ông ta yêu mến loại cảm giác khoái cảm vung tay vẽ trời vạch đất kia còn làm cho ông ta si mê hơn so với cảm giác cao trào được một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp thổi kèn cả đời.

Ông ta bây giờ không muốn chết, lại không phải bởi vì muốn sống tốt, mà là muốn con đường sự nghiệp sau này của mình tiếp tục đi tiếp. Ông ta thậm chí trong lòng không có một chút suy nghĩ gì khác. Phụ nữ cũng được, bạn bè cũng được, giờ khắc này hết thảy đều bị ông ta vứt hết ra khỏi đầu.

Cũng không biết đập đầu được bao nhiêu cái, cái trán thủ tướng đã sưng vù, rách cả da, máu chảy lai láng. Một vệt máu từ trán của ông ta chảy qua khuôn mặt, khoé miệng. Ông ta trộm liếm một chút, hoá ra máu của mình cũng rất tanh.

- Đủ rồi!

Một âm thanh bình thản vang lên, giọng điệu hết sức khàn khàn nhưng bình tĩnh.

Cường Tử chậm chạp quay đầu nhìn về phía bên ngoài điện đường, không biết từ khi nào có một người mặc một bộ quần áo màu trắng đứng ở trước cửa. Gã đứng ở nơi đó, khoảng cách giữa hai người không xa quá hai mươi mét, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn rõ bề ngoài thế nào cả, xung quanh người này thật giống như khoác trên mình một tầng sương mù nhàn nhạt.

- Dù làm gì cũng nên để lại ba phần đường sống, không cần phải đưa người khác đến con đường chết. Phàm việc gì cũng có nhân quả, thời khắc này anh đang kết quả, nhưng cũng là đang kết nhân, hôm nay anh thắng, ngày sau có lẽ sẽ thất bại thảm hại.

Thanh âm người áo trắng tuy rằng khàn khàn nhưng câu nói rõ ràng, không vội không chậm, trong lòng không có tia sát ý nào ngược lại mang theo mấy phần uy thế ép người.

Cường Tử xoay người lại nhìn gã, lạnh lùng hỏi một câu:

- Có phải là Chấp Pháp Đông Doanh đó chăng?

Người áo trắng gật đầu nói:

- Anh biết rất nhiều, có thể đoán được thân phận của tôi, nói rõ thứ anh tiếp xúc được đã đạt tới tầm cỡ rất cao.

Cường Tử nhìn thoáng qua thủ tướng Nhật Bản đỉnh đầu đã tuôn ra máu, bình thản nói:

- Ông đi đi.

Thủ tướng Nhật Bản ngậy ra một thoáng, ngồi thẳng lên nhìn Cường Tử, trong một lúc không rõ ý tứ của Cường Tử. Ông ta tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng đã cảm giác được hôm nay ông ta phải chết không còn chút hy vọng nào nữa.

- Anh nói để cho tôi đi phải không?

Thủ tướng nghi hoặc hỏi một câu.

Cường Tử khẽ gật đầu nói:

- Ông đi đi, ban đầu muốn giết ông. Tuy nhiên sau khi giết ông, người tiếp theo ngồi trên vị trí của ông có thể sẽ yếu cũng có thể sẽ mạnh hơn nhiều so với ông. Cho nên tôi muốn nói cho ông biết, từ nay về sau làm việc nên suy đi nghĩ lại ba lượt mới làm. Đừng làm việc gì có lỗi với hai chữ lương tâm, mặc dù tôi không đến để giết ông, cũng sẽ có người khác tới giết ông. Tự mình suy nghĩ đi.

Thủ tướng ra sức gật đầu nói:

- Tôi biết rồi, tôi biết rồi. Sau này tôi sẽ chú ý, xin ngài yên tâm.

Ông ta đứng lên, đầu gối tên rắn thân thể không trụ lại được lão đảo suýt chút nữa ngã quỵ. Máu trên trán đã chảy đầy mặt, trông có vẻ vô cùng dữ tợn.

Cường Tử không phải đang nhìn ông ta, mà là nhìn chăm chú người mặc áo trắng nói:

- Tại chỗ này động thủ ông không sợ huỷ mất chỗ này hay sao?

Người mặc áo trắng lắc đầu nói:

- Tôi vốn không muốn động thủ, tu Phật ngộ đạo mười năm, đã không thích hợp với việc đánh giết nữa rồi. Nếu như có thể tìm chọn được người thích hợp, vị trí này tôi sớm đã nhường lại rồi, tìm một chỗ yên tĩnh tu thân dưỡng tính. Tốt nhất có thể luyện hoá sát khí bao phủ quanh mình, làm một người bình thường đến khi chết.

Gã nhìn Cường Tử nói:

- Người trẻ tuổi, khuyên anh một câu. Nói ra hẳn rất không văn vẻ gì, chính là oan oan tương báo đến khi nào. Rất nhiều cừu hận không cần phải kéo dài mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm vẫn không thể tiêu tan. Một số việc xảy ra rồi thấy bỏ được thì nên bỏ đi, tâm tính bình thản trở lại, đối với tu vì của anh cũng có chỗ tốt rất lớn.

Người mặc áo trắng phát tay ra hiệu cho thủ tướng Nhật Bản rời đi, gã cất bước đến bên cửa ra vào của điện đường nói:

- Nhưng, nếu như tôi vẫn còn ở trên vị trí này, thì phải làm tròn trách nhiệm của mình.

Gã giơ tay trái của mình lên nhìn, sau đó trở tay chuyển hướng thoáng chốc nói:

- Hơn nữa, động thủ trong này cũng không được cái gì. Tôi tin chắc rằng anh không có cơ hội phá hư cái gì, một cọng cây ngọn cỏ cũng không có cơ hội.

Cường Tử cười, vẻ mặt kiêu ngạo.

- Ông nói lời đến chó cũng kêu hỏi!

224. Chương 224: Mục Dã Lăng Phong

Hắn nói từng chữ từng câu.

- Bỏ thù hận? Tôi bỏ một lần, tha thứ một lần. Họ liền quên một lần, cần rõ một lần. Có ít người không phải mình tha thứ cho họ thì có thể coi như không có việc gì. Ta tha thứ chúng chính là dung túng cho chúng. Dân tộc ông chính là điển hình cho loại như vậy, đánh hung hăng một trận còn chưa lấy ra hết thành thật. Nếu như trơ mắt nhìn các người làm xằng làm bậy, nói không chừng lúc nào đó lịch sử sẽ có cơ hội tái diễn lần nữa!

Người áo trắng lắc đầu nói:

- Tôi mặc dù là người Nhật Bản, nhưng nhiều năm tham ngộ Phật đạo về sau đã nhìn ra, trong lòng sớm không có loại phân biệt chủng tộc gì đó rồi. Điều tôi muốn là chỉ là bảo vệ sự an bình đất đai một góc trời này, không cho người khác phá huỷ trật tự xã hội nơi này. Nếu như đã tiếp nhận sự nghiệp Đông Doanh Chấp Pháp Giả, Cũng không thể làm việc có lỗi với danh hiệu này. Tôi không có lập tức ra tay giết anh, mà là đứng tại chỗ này nói chuyện cùng anh, là vì bản thân tôi có suy nghĩ muốn làm người đứng ra dàn xếp mọi chuyện ổn thoả.

Cường Tử khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu nói:

- Ông đang ở chỗ này dạy dỗ tôi sao? Đang cho tôi thấy người Nhật Bản các ông có bao nhiêu rộng lượng, có bao nhiêu yêu thích hoà bình phải không? Lời như vậy ông cũng nói ra được, ở trong cả nước Nhật Bản này có phải là một kẻ ngoại tộc hay không? Không cần giả bộ có dáng vẻ cao nhân đắc đạo, trong miệng thốt ra gốc gác sâu dày gì đó, trong lòng ngược lại đang suy nghĩ làm cách nào phân thây tôi làm vạn đoạn.

Cần gì phải làm cho mình trông có vẻ cao cao tại thượng như thế kia? Lời của ông nói cũng không sai, nhưng lại không phải phát ra từ lời thiệt lòng phải không?

Ánh mắt hần lay động, ngang nhiên nói:

- Anh muốn chiến, tôi sẽ chiến!

Người áo trắng thở dài nói:

- Nếu như anh đã muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho anh vậy.

Cường Tử thở mạnh một hơi nói:

- Lời này chính là câu nói giả dối nhất trong năm nay, không bằng một thứ thối tha.

Người áo trắng nhướn mày nói:

- Vốn chỉ muốn giết anh, bây giờ xem ra ngược lại chắc chắn phải xé rách họng của anh trước, sau đó cắt lưỡi, cuối cùng mới một chưởng đánh chết.

Cường Tử nói:

- Nếu như đợi ông đến, còn sợ ông dọa tôi sao?

Người áo trắng lắc đầu, không nói lời nào. Thân hình gã nhoáng một cái, nhìn ra đã không còn ở tại chỗ, đang khi con mắt Cường Tử vẫn còn đang hốt hoảng, gã đã đến trước người Cường Tử!

Nhanh!

Đúng là một chữ này, gã đã là đạt đến mức cao nhất. Thân pháp Cường Tử cũng nhanh, tốc độ cực hạn thì triển ra hết ít có người theo kịp, nhưng tốc độ người áo trắng này không ngờ nhanh hơn gấp vài lần so với hần! Mặc dù Cường Tử đã đoán trước được gã muốn động thủ, đã vận sức chờ phát động, vẫn là chậm mất nửa nhịp. Hần nhìn thoáng qua người áo trắng vừa động tự bản thân hần cũng nghiêng người né sang bên, đồng thời Trảm Lô Kiếm trong tay cũng đâm ra.

Nhưng thân hình hần vừa động, người áo trắng đã đến trước người!

Người áo trắng nhẹ nhàng phiêu dật một chưởng đánh ra, cũng không có uy thế ngập trời gì, không có sóng chấn động khủng khiếp gì, nhưng Cường Tử ngược lại cảm giác được áp lực cực lớn!

Dù Cường Tử trước đó đã lách mình đi, đoán trước được đưa ra phán đoán chính xác, một chưởng kia của người áo trắng cũng không nện thẳng trên thân thể hần, bàn tay lướt qua khoảng không trên bả vai hần, nhưng sức mạnh khủng khiếp vẫn đánh nghiêng lệch thân hình của Cường Tử, suýt nữa đứng không vững, kiếm đâm ra cũng vì thân hình lắc lư mà mất đi sự chuẩn xác. Lui một mạch về sau ba bốn mét mới đứng vững thân hình.

Trên đầu vai đau nhức bỏng rát như bị lửa thiêu đốt, cả bả vai giống như bị chưởng phong cắt xé đi mất.

Cường Tử nhú đầu lông mày, trong lòng chấn động.

- Hả?

Người áo trắng dường như rất kinh ngạc, theo đó kinh hô một tiếng.

- Anh không ngờ có thể tránh thoát, rất tốt.

Gã dường như bắt đầu cảm thấy hứng thú với Cường Tử, nhìn chăm chú tỉ mỉ Cường Tử một chút.

- Nhìn anh tuổi tác chưa quá hai mươi tuổi, có tu vi như vậy quả thật không dễ. thời tôi bằng tuổi anh hầu như là trốn không thoát nổi một chưởng này của chính mình. Rất tốt! Mười năm trước tôi và Hách Liên Thiết Thụ từng đấu qua một trận, lưỡng bại câu thương. Tuy nhiên tuổi tôi vẫn còn trẻ tu dưỡng trọn vẹn năm năm mới khôi phục như lúc đầu. Ông ta ngược lại sau khi bị thương không có chuyển biến tốt đẹp gì, nghe nói chỉ cố gắng duy trì hơn một năm đã chết. Nói thật nếu như ông ta tuổi tác trẻ đi mười năm, người chết nhất định là tôi.

Trong lòng Cường Tử chấn động khủng khiếp, sóng gió mãnh liệt!

Hách Liên Thiết Thụ là ai? Là Trung Hoa Chấp Pháp Giả đời trước, là nhân vật truyền kỳ năm mươi năm xuất đạo trong võ lâm Trung Hoa chưa từng bại qua. Là đại cao thủ đứng ở vị trí cao nhất quan sát hết thấy chúng sinh, là nhân vật thay mặt cho võ lâm Trung Nguyên! Mà người áo trắng này chính là vào mười năm trước từng đánh qua một trận với ông ta, hơn nữa không phân cao thấp! Kết quả sau cùng càng khiến cho người ta kinh ngạc, Hách Liên Thiết Thụ sau trận chiến với gã đã bởi vì trọng thương không chữa trị được mà chết!

Mặc dù lúc đó Hách Liên Thiết Thụ tuổi tác đã hơn thất tuần, nhưng người áo trắng đánh nhau bất phân thắng bại với ông ta cũng đủ rúng động giới võ lâm. Dù Cường Tử biết rõ có thể ngồi trên vị trí Chấp pháp giả này nhất định phải có thực lực tuyệt đối, nhưng thực sự không thể tưởng được gã có thể đánh ngang tay với Hách Liên Thiết Thụ!

- Nói cho tôi biết tên của ông đi!

Cường tử hít sâu một hơi, ổn định lại tâm cảnh hỏi người áo trắng.

Người áo trắng nhíu mày dường như đang suy xét điều gì đó. Gã tròn vện trầm mặc mất một phút đồng hồ mới giật mình cười, nói tự chế nhạo mình:

- Rất nhiều năm cũng chưa từng có người hỏi qua tên của tôi. Ngay cả bản thân cũng đã ba mươi năm chưa từng nhắc tới. Nếu nhớ không lầm, tôi tên là Mục Dã Lăng Phong.

- Mục Dã Lăng Phong!

Cường Tử lặp lại cái tên này một lần nữa.

- Đúng! Vẫn may là chưa có quên mất. Nhìn biểu hiện trên mặt của anh dường như rất kinh ngạc phải không? Hách Liên Thiết Thụ công tham tạo hoá, nhưng đã già hết thời công lực suy giảm rất nhiều, ngay cả như vậy, mặc dù thời kỳ toàn thịnh của tôi cũng không cách gì đánh bại ông ta. Cuộc chiến kia đến bây giờ đã trải qua mười năm, tôi mặc dù thân thể đã khôi phục, nhưng công lực toàn thân chẳng bằng một nửa mười năm trước, đều là một chuỗi do ông ta ban tặng.

Gã nhìn Cường Tử nói:

- Cho nên, vài năm trước tôi hận ông ta thấu xương, nghe nói ông ta chết tôi vừa vui vẻ vừa thất vọng. Không thể tự tay giết ông ta thật sự không cam lòng. Mãi cho đến ba năm trước tôi mới bừng tỉnh đại ngộ, hết thấy điều đó chẳng qua là áng mây trước mắt, cừu hận gì đó có thể tra tấn cả đời mình, còn muốn tra tấn vô số năm đời sau nữa sao?

Gã nói:

- Những lời nói mới này tôi nói với anh, cũng không phải lời hư tình mật ý, mà là tâm đắc những năm qua tôi tham thiền có được, nói cho anh nghe cũng không phải tỏ ra về tôi rộng lượng, mà là không muốn anh chui vào ngõ cụt. Nhưng, lời tuy rằng nói như thế, địa vị và Đông Doanh Chấp Pháp, chuyện nên làm tôi vẫn phải làm.

Gã lạnh nhạt nói:

- Anh có thể tiếp ba chuỗi của tôi mà không chết, tôi liền để cho anh rời đi. Vừa này một chuỗi kia cũng tính, còn hai chuỗi nữa. Tu vi của anh tôi đã thăm dò qua, cho nên hai chuỗi kế tiếp theo sau đây anh nhất định phải thật cẩn thận.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Tôi cũng chưa tận hết toàn lực, ông cũng nên cẩn thận.

Người áo trắng ánh mắt sáng ngời, khen một tiếng có khí phách, thân hình đã động, chuỗi thứ hai rầm thét đánh ra.

225. Chương 225: Có Thể Là Sai Rồi Sao?

Chưởng thứ nhất và chưởng thứ hai của người áo trắng hoàn toàn không giống nhau!

Chưởng thứ nhất phớt qua như gió lay cành liễu, thoát nhìn chậm chạp không có gì nguy hiểm nhưng thật ra bên trong ngầm chứa sát cơ, sử dụng ám kinh âm nhu, chỉ cần chạm vào sẽ bị luồng ám kinh kia tấn công nghẽn khí huyết. Mà chưởng thứ hai thì lại vô cùng mãnh liệt, một chưởng của người áo trắng vỗ xuống như sấm chớp đánh xuống mặt đất, chưởng phong gào thét giống như núi đổ biển động vỗ về phía Cường Tử!

Ánh mắt Cường Tử lay động, trong nháy mắt thi triển ra tốc độ cực hạn. Hắn như một ánh sao rơi, liên tục biến đổi mấy phương hướng. Nhưng hắn nhanh, người áo trắng cũng nhanh, một chưởng kia nội lực dồn dập đẩy tới không dứt, chỉ cần gã không dừng lại chưởng phong một chưởng này không cách gì kết thúc. Cường Tử né tránh mấy phương hướng, chỉ có điều người áo trắng ngược lại càng lúc càng áp sát.

Cường Tử từ khi bắt đầu tu luyện võ thuật đến nay, kể riêng về mặt tốc độ gần như trước nay chưa hề gặp qua đối thủ. Tốc độ vẫn luôn là chỗ dựa lớn nhất của hắn. Lần đó cùng ba tên cao thủ cấp bậc Kim Bảng Nhật Bản quyết chiến, cũng không có người nào có thể theo kịp tốc độ cực hạn của hắn. Nhưng lần này, có vẻ tình hình đã hoàn toàn rời khỏi tầm khống chế rồi.

Người áo trắng chỉ điểm một cái, chân không chạm đất, thân thể thoát nhìn bay bổng phiêu hốt, nhưng tốc độ cực kỳ nhanh. Cường Tử mấy lần đổi hướng đều không thể bỏ rơi gã, ngược lại bị gã đuổi càng ngày càng sát. Nhìn dáng người thon gầy của người áo trắng, cũng không cao lớn, ai ngờ được nội kinh đột trước nối tiếp đột sau không dứt, chưởng phong kia bổ trời phủ đất bao phủ tới. Cách nhau chỉ còn một khoảng ngắn, nhưng Cường Tử đã cảm giác được luồng chưởng phong kia sắc bén kinh khiếp!

Trong đầu nhanh chóng so sánh thoáng chốc, Cường Tử nghiêng rằng bước chân dừng lại, không lùi mà tiến tới!

Vừa xoay cổ tay, Trảm Lô Kiếm trong tay của hắn bỗng nhiên phát ra tiếng long ngâm!

Kiếm quang loé ra một hồi quang mang màu trắng xanh chói mắt, thì ra kiếm ảnh sản sinh lúc kiếm vung lên lớn hơn gấp đôi so với bình thường. Kiếm ảnh kia tuy rằng hư ảo, nhưng thời khắc này không ngờ cũng tản mát ra ánh kim loại sáng bóng. Lưỡi kiếm màu lam nhàn nhạt, vô cùng sắc bén!

Nếu một chưởng kia của người áo trắng là khuấy nước đục sóng, một kiếm này của Cường Tử chính là một chiếc đuôi của con thuyền nhẹ phất phơ đón gió ngược, phá sóng tiến lên! Chỉ là con thuyền nhẹ không có sát ý, kiếm này ngược lại là có!

Người áo trắng ánh mắt sáng ngời, khoé miệng cong lên một nét cười vui vẻ. Gã tuy rằng ra tay không lưu tình, nhưng biểu lộ trên mặt lại tựa hồ như rất là khen ngợi Cường Tử.

Khoảng cách hai người càng ngày càng gần, Cường Tử cảm nhận được áp lực càng lúc càng lớn. Chưởng phong kia giống như không gì không phá được, cho dù cơ bắp Cường Tử cứng cáp hơn nữa cũng cảm thấy toàn thân đau nhức không chịu nổi. Phần thân trên không mặc gì của hắn, bị chưởng phong kia thổi tới giống như bị vô số dao kiếm sắc bén từng nhát cắt phá trên da thịt, đã lộ ra từng đường tơ máu dày đặc!

Cường Tử cắn răng không có lui về phía sau, tích tụ hết tất cả nội kinh toàn cơ thể trên thân kiếm. Trảm Lô Kiếm như cảm nhận được quyết tâm của chủ nhân, trong tiếng kiếm ngâm to rõ, lưỡi kiếm chìa thẳng vào cổ họng người áo trắng!

Vài thập niên trước có một vị Nguyên soái từng nói qua một câu thể này, đã khích lệ được mười vạn tướng sĩ dưới quyền anh dũng tiến về phía trước, đặt mình vào chỗ chết mà tìm đường sống. Câu nói này là: Bị ép đến đường cùng kẻ dũng mới là người chiến thắng!

Chỉ là tình hình bây giờ đối với Cường Tử ngược lại không dễ lạc quan. Hắn mặc dù có dũng khí không chút lo sợ nào, nhưng chênh lệch thực lực giữa hai người quả thật tạm thời vẫn khó thể nào bù đắp được. Mặc dù hắn không sợ chết, không có nghĩa là có thể thắng lợi.

Nhưng, nếu như hần không một kiếm liều mạng, chỉ sợ cái chết sẽ đến càng nhanh hơn!

Cường Tử ép cơ thể uốn éo hết mức trong chưởng phong, nhưng khoảng cách giữa hai người gần sát nhau dùng tốc độ cao trong thời gian quá ngắn tiếp cận nhau, hần chỉ kịp lắc mình một cái, đã bị một luồng nội lực hùng hậu đánh vào vai trái!

Hai tiếng xương gãy giòn vang, Cường Tử cảm thấy cánh tay mình đã rớt ra rồi. Hần nghiêng rằng đâm kiếm về phía trước. Người áo trắng cũng không dám cứng rắn đón lấy mũi kiếm sắc bén của Trạh Lô Kiếm, chỉ có thể nghiêng người né sang. Chưởng phong chợt lệch đi, áp lực của Cường Tử chợt giảm. Trạh Lô Kiếm trong tay hần lật ngược lại, trong nháy mắt thân hình giao nhau của hai người hần xoay người một kiếm đâm vào phía sau lưng của người áo trắng!

Người áo trắng giống như có thể nhìn thấy chiêu thức của hần, điểm dưới chân một cái nhanh chóng tránh đi. Sau khi thân hình gã rơi xuống đất biểu hiện ra vẻ khen ngợi không chút ác cảm nào với Cường Tử, vỗ tay nói:

- Người trẻ tuổi, quả nhiên có quyết đoán. Rất tốt, trong tay của anh chính là thần kiếm mở đường phải không?

Cường Tử há miệng thở dốc nhẹ gật đầu, xương cốt toàn thân khó chịu giống như muốn vỡ nát ra. Thân thể giống như mất hết sức lực, tay phải nắm kiếm cũng không còn sức vung lên. Một chưởng vừa mới rồi của người áo trắng quá bá đạo, thật giống như trời long đất lở. Thực lực Mục Dã Lăng Phong cực kỳ mạnh, Cường Tử lần này coi như đã nhận biết rõ ràng.

Chỉ là, chuyện tiếp theo xảy ra trên người Cường Tử, cũng khiến cho người áo trắng Mục Dã Lăng Phong cảm thấy chấn động.

Lúc Cường Tử mở to miệng hít thở, hần để trần nửa thân trên, dùng tốc độ của mắt người bình thường có thể thấy những vết thương chần chịt giăng ngang dọc khắp nơi, đang dần khép miệng lại!

Tốc độ khôi phục của những vết thương rải rác kia cực nhanh, quả thật làm người ta lú lú!

Ngay cả chính Cường Tử cũng không có cảm giác được, da thịt trước đó của hần đã bị phá nát không còn lại gì vụn vụn qua một lát, cũng đã tốt lên được bảy tám phần. Hần thở gấp khó khăn, trong đan điền dường như có một luồng lửa đang thiêu đốt. Trong đan điền của hần từ từ bắt đầu có một loại chấn động rất nhỏ, chấn động này ngay cả bản thân Cường Tử trong lúc này cũng không cảm thấy được.

Một loại cảm giác yên ắng rất lâu, sức lực khổng lồ dường như đang thức tỉnh từng chút từng chút một.

- Sức khôi phục của anh, rất đáng nể!

Mục Dã Lăng Phong kinh ngạc nói.

Ánh mắt của gã mở to, nhìn chăm chú biến hoá trên thân thể Cường Tử, dường như muốn xem thấu đây là nguyên nhân gì tạo ra. Cường Tử theo ánh mắt của gã cúi đầu nhìn xuống dưới, lúc này mới phát hiện vết thương trên người mình đã khép lại toàn bộ. Nhưng vết thương chần chịt kia đã dừng chảy máu, thậm chí phần lớn đều đã thành sẹo.

Cường Tử mặc dù tương đối hiểu rõ với thân thể của mình, nhưng cũng không khỏi lắp bắp kinh hãi. Tuy rằng sức khôi phục thân thể của mình kinh người, nhưng trước kia bị thương cũng phải nghỉ ngơi một thời gian ngắn mới có thể bình phục hoàn toàn. Lần này không ngờ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã khép lại, chính hần cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Sức khôi phục của tôi quả thật nhanh hơn nhiều so với người bình thường.

Cường Tử gật đầu nói.

Hần trải qua nghỉ ngơi trong chốc lát này, cảm giác từ trong đan điền có một luồng khí âm áp lưu chuyển chậm chạp khuấy động lên, hơn nữa vận chuyển khắp thân thể. Theo hô hấp của hần, luồng khí lưu chuyển này trong thân thể của hần vận chuyển được một vòng. Đợi khi luồng khí lưu chuyển này trở về đan điền, cảm giác mệt mỏi trước đó của Cường Tử rõ ràng biến mất không thấy gì nữa!

Đây là...

Cường Tử âm thầm cảm giác một chút, sau khi luồng khí lưu chuyển này quay về đan điền rồi biến mất không thấy gì nữa. Hắn thúc đẩy nội kinh, bỗng nhiên chấn động truyền ra từ trong đan điền dọa hắn sợ nhảy dựng!

- Anh cũng là một loại thể chất hiếm thấy, trách không được trẻ tuổi thể này đã có thể có được tu vi như thế. Xem ra tôi phải nhìn bằng con mắt khác đối thủ của mình. Chương thứ ba, anh phải chú ý kỹ!

Cường Tử đang muốn cảm thụ tỉ mỉ thoảng chốc sự biến hoá rất nhỏ trong cơ thể mình, Mục Dã Lăng Phong lại dường như đợi không được nữa.

Hít thở sâu lần nữa, Cường Tử giơ Trảm Lô Kiếm trong tay lên.

- Tới đây!

Mục Dã Lăng Phong nói:

- Một chương này, nếu như anh vẫn có thể tiếp được không chết, chuyện hôm nay tôi càng không truy cứu nữa, anh từ đâu tới thì quay về nơi đó đi.

Cường Tử không nói gì, mà là chủ động phát động thể tấn công!

Hắn cảm thấy thân thể của mình đã từ luồng sức lực khổng lồ vừa nãy khôi phục xong rồi, giống như sức mạnh dùng hoài không hết, cảm giác cơ bắp toàn thân đều là một loại trạng thái hưng phấn khó thể nào tả được. Loại cảm giác sức lực mạnh mẽ này khiến cho hắn thậm chí kìm nén không được.

Xoay ngược Trảm Lô Kiếm trong tay ra sau lưng, hắn không ngờ dùng một tay chương về phía Dã Mục Lăng Phong!

Hành động như thế, chính Cường Tử cũng hết sức kinh ngạc, trong nháy mắt hắn quyết định xuất thủ đó, dường như có một loại sức lực mạnh mẽ không biết từ đâu đến tràn ngập trong thân thể của hắn, khiến cho hắn có một loại xúc động muốn phát tiết ra ngoài!

Một luồng sức mạnh dường như không thuộc về hắn, chợt từ bên trong cơ thể hắn thức tỉnh!

Mục Dã Lăng Phong nhìn thấy Cường Tử chủ động công tới, gã cũng cảm thấy bất ngờ. Chỉ có điều lần tấn công này của Cường Tử quá nhanh, thể như sấm sét, chương phong rõ ràng mạnh mẽ như vậy!

Mục Dã Lăng Phong không kịp nghĩ nhiều, tăng thêm nội kinh, một tay đưa ra đón lấy!

Hai luồng kinh phong như bão táp bỗng nhiên chạm vào nhau!

Uỳnh!

Sức bùng nổ khổng lồ, không khí xung quanh hai người bị chèn ép đến mức không thể chịu nổi nổ văng ra bốn phía, một vòng sóng gợn không khí mất thường có thể nhìn thấy nhanh chóng bay tản ra. Lấy hai người làm trung tâm, một luồng cuồng phong thổi mạnh về bốn phía. Gạch sàn nhà dưới chân hai người trong vòng chu vi ba mét xung quanh sau một tiếng nứt vỡ vang lên vỡ vụn từng mảnh, biến thành bột mịn!

Sóng chấn động khổng lồ khiến cho vật bài trí trong điện đường nhận phải công kích mãnh liệt, trong căn phòng này thật giống như nổi lên một trận gió giạt. Dụng cụ trong phòng bị thổi trái ngã phải, mà ngay cả vách tường cũng bị thổi lay động kịch liệt rơi lả tả khắp mặt đất, cửa sổ không chịu nổi sức mạnh, một tiếng vang lớn toàn bộ bị đánh bay!

Cường Tử chỉ cảm thấy lực xung kích khổng lồ khó có thể chống đỡ truyền đến trên cổ tay. Ngay trong khoảng khắc đó, xương cốt cánh tay phải của hắn gần như toàn bộ bị gãy nát, mức độ vặn xoắn của cơ bắp khiến cho người ta lú lẫm! Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể cũng không chế không được nữa bay ngược về phía sau!

Mục Dã Lăng Phong bị chấn lui ngược về phía sau mấy mét, thân thể đụng vào một cái bàn mới dừng lại được, một tiếng gãy vỡ, chiếc bàn kia không ngờ bị gã đụng trúng nứt vỡ ra làm đôi!

Cường Tử bị một chương này của Mục Dã Lăng Phong đánh bay thẳng ra ngoài, bay ngược từ cửa ra vào ra đến tận bên ngoài. Ở giữa không trung hắn rơi vào trạng thái hôn mê, sức va chạm lần này khiến cho hắn gánh chịu nội thương cực nặng!

Hai bóng người lẳng không bay đến, một người trong đó vòng tay ôm Cường Tử vào trong lòng. Sau khi rơi xuống đất ôm Cường Tử người lùi về phía sau một bước, tay phải đặt ở ngực Cường Tử ép nội lực của mình vào bảo vệ tâm mạch của Cường Tử. Bóng người áo đen phiêu dật khác, tiến tới một bước, giờ kiểm ngăn ở trước hai người.

Người đón được Cường Tử chính là Cừu Thiên. Ánh mắt lạnh như băng, kiếm quang như tuyết là Kiếm Nhị.

Mục Dã Lăng Phong cố gắng trấn áp hai lần cũng không cách nào ngăn chặn được, một búng máu từ trong miệng phun ra ngoài, nhuộm quần áo trắng như tuyết của gã từng chút đỏ hồng. Gã vội vàng điều chỉnh hơi thở, khống chế khí huyết nhộn nhạo của mình xuống. Gã thật sự không ngờ được, Cường Tử thể nào có thể đột nhiên trong lúc đó trở nên mạnh mẽ như vậy!

Điều tức thêm một lát, Mục Dã Lăng Phong nhìn người đứng ở ngoài cửa.

Gã thở dài nói:

- Các anh đi đi.

Kiếm Nhị quay đầu lại liếc nhìn Cường Tử trong ngực Cừu Thiên, mặt kẻ kia như giấy vàng hồ hấp khó khăn hơn nữa đã đến lúc yếu ớt. Cừu Thiên dùng chân khí trong thân thể mình sau khi bảo vệ tâm mạch của Cường Tử, nắm lấy cổ tay Cường Tử bắt mạch thử. Anh ta gật đầu nói với Kiếm Nhị:

- Tạm thời không có việc gì.

Kiếm Nhị nhẹ gật đầu, xoay người nhìn Mục Dã Lăng Phong, ánh mắt anh ta lạnh như băng.

Mục Dã Lăng Phong hít thở thật sâu hai lần, thân thể thẳng lên đi ra từ chỗ chiếc bàn gãy vỡ. Gã tuy rằng cũng chịu chút ít thương thế, nhưng so với Cường Tử rõ ràng phải tốt hơn vài phần.

- Tôi và anh ta đã từng hạn định trước, anh ta tiếp tôi ba chương không chết, chuyện hôm nay tôi sẽ coi như chuyện cũ không nhắc đến nữa.

Mục Dã Lăng Phong nói.

Kiếm Nhị thu hồi trường kiếm lại, ngữ khí lạnh như băng nói:

- Nếu như hần chết, tôi nhất định sẽ tới giết ông.

Mục Dã Lăng Phong ngang nhiên cười nói:

- Với tu vi của anh, giết không được tôi đâu.

Kiếm Nhị trừng mắt hỏi gã:

- Vậy thì thử xem?

Mục Dã Lăng Phong bị cái nhìn sắc bén của anh ta làm cho sững sờ, lập tức tỉnh táo. Gã thở dài:

- Người trẻ tuổi này tiềm lực vô hạn, yên tâm đi, hần chết không được đâu!

Cừu Thiên nói với Kiếm Nhị:

- Chỗ này không tiện ở lâu, đi thôi.

Kiếm Nhị nhẹ gật đầu, hai người điếm dưới chân một cái, thân hình sau khi thấp thoáng vài cái đã biến mất trong bóng đêm mênh mông. Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Mục Dã Lăng Phong không khỏi nhú mày. Đợi sau khi ba người bọn Kiếm Nhị biến mất không còn thấy gì nữa, Mục Dã Lăng Phong khống chế không nổi nữa phun ra một búng máu lớn.

Sắc mặt của gã trở nên trắng bệch, mạnh mẽ áp chế cơn sóng dâng trào kịch liệt bên trong lồng ngực. Mục Dã Lăng Phong thở dài, gã lần nữa nhìn phương hướng bọn người Kiếm Nhị rời đi. Tự nói với chính mình:

- Có lẽ, tha hần rời đi, là ta làm sai rồi sao?

226. Chương 226: Con Đường Trở Về

Hai người bạn Cừu Thiên ôm Cường Tử đã hôn mê, cùng Kiếm Nhị lượn lòng vòng trong bóng đêm mới chạy đến quán rượu Vương Tử. Gã mập Trầm Tuý Kim từng nói, có việc hãy đi quán rượu Vương Tử tìm ông ta. Bây giờ bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ vốn cho rằng cần phải phí công sức rất lớn, trước sau không ngờ chưa mất đến thời gian hai ngày.

Có thể nhanh như vậy giải quyết ngay lập tức vấn đề, công thần lớn nhất thật ra cũng đã chết rồi chính là Ngô Tôn. Nếu như không có anh ta đưa tin tức đến, bọn người Cường Tử muốn tìm được địa chỉ sở nghiên cứu cũng phải phí sức lực rất lớn. Dù rằng trước đó Trầm Tuý Kim cũng cung cấp một số tài liệu, nhưng so với tin tức Ngô Tôn cung cấp vẫn chưa đủ chính xác.

Cái chết của Ngô Tôn khiến cho tất cả mọi người đều cảm giác được một loại bi thương rất sâu sắc. Mà ngay cả con người bạn Yên Vân Thập Bát lạnh khốc vô tình như vậy cũng biến đổi sắc mặt, huống chi Yêu Ma và Ngô Tôn từng trải qua bảy năm kẻ vai chiến đấu.

Yêu Ma dẫn đầu tám người khác của Yên Vân Thập Bát đã tìm được chỗ của Trầm Tuý Kim, hơn nữa dựa theo sắp xếp của ông ta đã ẩn núp ở trong quán rượu Vương Tử. Bây giờ mọi người mới biết được Trầm Tuý Kim người này bản lĩnh còn cao hơn không chỉ một bậc so với biểu hiện ra ngoài ở lần gặp trước đây. Tuý Kim hai chữ này là tự ông ta đặt tên họ cho mình, ông ta vốn tên thật là Trầm Chính Đông. Một cái tên rất có khí thế cũng rất có phép tắc.

Nói đến Trầm Tuý Kim có rất ít người biết đến, nhưng ở một vùng Đông Nam Á nhắc đến Trầm Chính Đông ngược lại thanh danh hiển hách. Trầm Chính Đông không thích tên của mình, dù ba chữ kia thay mặt cho danh hiệu thuyền vương, nhưng ông ta vẫn cảm thấy Chính Đông hai chữ này không có hiển hiện hết hình tượng của ông ta ra ngoài. Tuý Kim, hai chữ này mới là thứ ông ta yêu nhất. Trầm mê trong tiền tài, không phải giả dối.

Ông ta chưa bao giờ phủ nhận mình thích tiền, hơn nữa vẫn luôn nhấn mạnh với người khác niềm vui thú lớn nhất trong cuộc sống chính là đếm tiền. Vận chuyển hàng hải ở Đông Nam Á ông ta cũng được coi là nhân tài kiệt xuất. Cho dù cả Châu Á thậm chí toàn thế giới, ông ta cũng được cho là kẻ thống lĩnh trong số các công ty ngành công nghiệp vận chuyển hàng hải. Ngoại trừ tập đoàn vận chuyển hàng hải của nhà nước, tập đoàn có thực lực vận chuyển hàng hải lớn nhất phải kể đến Trầm Tuý Kim.

Nhưng chính là người có tính cách hướng ngoại vốn hẳn nên vươn người ra bên ngoài, lại vô cùng an phận. Thậm chí an phận đến cả Châu Á cũng đều biết Thuyền Vương Trầm Chính Đông, nhưng người biết được bộ dạng của ông ta ngược lại ít đến mức đáng thương. Ông ta chưa bao giờ lên truyền hình, không tham gia bất kỳ cuộc gặp gỡ nào, thậm chí không xuất hiện trước mặt công chúng, ngoại trừ làm việc, hoạt động ngoài công việc của ông ta là dùng tiền mặt sắp xếp thành trường thành trên sàn nhà phòng khách căn biệt thự khổng lồ của mình.

Trong một lần phá kỷ lục, ông ta tốn thời gian ba ngày dùng bảy tám vạn tiền mặt sắp xếp ở trong phòng khách của mình một đoạn trường thành trông rất khí thế nguy nga. Ông ta là một người lười biếng, cũng là người khéo léo, cũng là người rất thuần khiết. Ông ta chỉ có một việc ngoài công việc yêu thích này, mấy mươi năm chưa từng chán ghét.

Thời khắc này Trầm Tuý Kim đang ngồi ở trên chiếc ghế bọc bằng da thật khổng lồ của mình kia, trên chiếc bàn rộng rãi trước mặt ông ta chỉ đặt một vật, cho nên có vẻ hết sức trống trải. Ông ta hí hóp mắt ngắm một điều gì giá trị giá bảy trăm đô la, nhìn ngây ngẩn thứ đồ ở phía trước bàn.

Trên mặt bàn là một chiếc máy đếm tiền vẫn còn đang hoạt động, tiếng vang của máy trong căn phòng yên tĩnh càng vang lên rõ ràng. Chỉ có điều chiếc máy đếm tiền kia ngược lại một xu cũng không có, chỉ có chiếc máy đang hoạt động tuần hoàn không ngừng nghỉ. Trầm Tuý Kim nhìn chằm chằm chiếc máy như thế, cũng không biết được ông ta là đang suy nghĩ hay là đang ngây ngẩn.

Bỗng dưng, cửa phòng làm việc gõ vang mấy tiếng, thanh âm không lớn, nhưng Trần Tuý Kim ngược lại thoáng chốc đã đứng khỏi ghế, biểu hiện trên mặt khó thể che giấu được vẻ chờ đợi.

- Vào đây!

Ông ta lớn tiếng hô về phía ngoài cửa.

Một tiếng cửa kéo mở, một gã đàn ông trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi sải bước nhanh đi vào. Dáng người kẻ này không cao lớn, nhưng sống lưng rất thẳng. Làn da ngăm đen, còn có dấu vết của biển không thể rửa sạch được, người sáng suốt liếc nhìn có thể biết được kẻ này là người sinh sống thời gian dài trên biển.

- Hải Sinh, có tin tức gì sao?

Trần Tuý Kim vội vàng hỏi.

Gã đàn ông trung niên tên gọi Lưu Hải Sinh nhẹ gật đầu, tuy rằng vẻ mặt biểu hiện của gã tương đối trấn tĩnh, nhưng trong ánh mắt ngược lại khó có thể che giấu ánh sáng lập loè chiếu rọi. Sự thật chính xác như thế, thời khắc này sự kích động trong lòng của gã thật sự đã đến mức sóng lật biển nghiêng. Hắn vừa mới nhận được tin tức, khiến cho rung động trong lòng của gã càng lúc càng tăng thêm.

- Người phía dưới vừa rồi mới thu thập được một số tin tức, khoảng chừng ba giờ trước ngài dặn dò tôi chú ý tên thanh niên tóc trắng kia...

Lưu Hải Sinh dừng lại một chút, một là sửa sang tìm từ, hai là bình ổn lại tâm trạng.

- Hắn thế nào rồi!

Trần Tuý Kim từ phía sau cái bàn xông tới, bắt lấy cánh tay Lưu Hải Sinh hỏi.

Nhìn vẻ mặt biểu hiện khác thường ngày của ông chủ mình, Lưu Hải Sinh trong lòng tăng thêm mấy phần tò mò đối với thanh niên có mái tóc trắng kia.

- Trước đây ba giờ, thanh niên tóc trắng kia một mình cầm kiếm xông vào trong nhà riêng của thủ tướng, hơn nữa ở trong vòng vây của mấy trăm hộ vệ bắt cóc thủ tướng mang đi, nghe nói thị vệ trực thuộc của Thiên Hoàng đã đuổi theo.

Trần Tuý Kim thần sắc cứng lại, ông ta bỏ bàn tay nắm lấy cánh tay Lưu Hải Sinh xuống, như có điều suy nghĩ lại đi về ngồi bên chiếc ghế, hút thật sâu một điều xì gà.

- Hầm muốn làm cái gì vậy! Làm ra hành động lớn như vậy, còn muốn rút về càng khó khăn. Đội tàu chiến tự vệ tuần tra bờ biển nhất định sẽ phong tỏa tuyến đường ven biển, tại sao lại kích động như vậy!

Trong giọng nói của ông ta có sự không hài lòng rất lớn, nhưng rõ ràng là phần lo lắng cũng nhiều theo đó không ít.

- Ông chủ, tôi ngược lại cảm thấy tên tiểu tử kia rất tốt.

Lưu Hải Sinh nói khẽ.

Trần Tuý Kim mở miệng mắng:

- Anh thì biết cái gì, một mình hắn tốt thì thế nào được, sẽ kéo những người khác vào chung một con đường cụt. Tốt đến cỡ nào, lão tử hận không được kéo ra ngoài đập hắn đến chết! Nếu như hắn là thủ hạ của lão tử, lão tử sớm đã vứt hắn ra giữa biển cho cá mập xơi tái rồi!

Lưu Hải Sinh cười hỏi:

- Ngài chắc chắn như vậy sao?

Trần Tuý Kim giận dữ hét:

- Có con mẹ nó nở hay không nở cái gì, quả thật đúng là một kẻ điên không có ý thức đoàn nhóm gì!

Lưu Hải Sinh gật đầu nói:

- Quả thật là một kẻ điên, tuy nhiên rất đáng để cho người ta yêu mến.

Trầm Tuý Kim lườm gã một cái hỏi:

- Còn có những thứ tin tức khác sao?

Lưu Hải Sinh lắc đầu nói:

- Không có, tôi đã tăng số lượng người phái đi, nhưng như ngài cũng biết rồi đấy. Trong tay chúng ta cũng không có nhiều cao thủ như bọn họ được, hoàn toàn theo không kịp a. Tôi bây giờ sẽ đi xem thử có tin tức mới nhất nào hay không, có chuyện gì tôi sẽ thông báo cho ngài biết đầu tiên.

Trầm Tuý Kim khoát tay áo nói:

- Anh đi đi, vất vả một chút, một gã thanh niên tốt như thế này đã đi mất, hy vọng đừng một người nào nữa ra đi.

Lưu Hải Sinh nhẹ gật đầu rời khỏi phòng, Trầm Tuý Kim đỡ dưới cằm nhìn trước mặt dường như vẫn đang vận chuyển chút tính toán trong đầu, lẩm bẩm nói:

- Con chim mẹ nó, tức chết ta rồi, người còn muốn làm ra động tĩnh lớn đến cỡ nào nữa đây? Tuy nhiên... Người còn quả thật rất đáng nhận được sự yêu mến của người khác.

Uỳnh!

Lưu Hải Sinh vừa mới đi ra lại đẩy cửa phòng xông vào, giờ khắc này ông ta cũng không chế không nổi cơn kích động trong lòng. Ông ta chạy vội đến trước mặt Trầm Tuý Kim, vừa giơ tay chỉ ngoài cửa, vừa hô:

- Tới rồi! Tới rồi!

Phản ứng đầu tiên của Trầm Tuý Kim là sự việc bại lộ rồi, người Nhật Bản đã tìm đến cửa. Ánh mắt ông ta lạnh lẽo đã làm ra tính toán, vừa muốn ra lệnh với Lưu Hải Sinh đã nhìn thấy gã thân tín này của mình khuôn mặt không che giấu được sự kích động nói:

- Tên thanh niên tóc trắng kia, đã trở về rồi!

- Ở đâu!

Trầm Tuý Kim quát.

Lưu Hải Sinh chỉ về phía ngoài cửa nói:

- Đang ở bên ngoài!

Trầm Tuý Kim đứng lên sải bước chạy ra phía ngoài, cơ bắp toàn thân không ngừng rung lên. Thực không hiểu nổi người có thân hình như ông ta thế này, sao có thể có động tác linh hoạt và nhanh chóng đến như thế. Thân hình ông ta y hệt tê giác, voi lớn, gấu trúc, nhưng động tác lại như khỉ đột, báo đốm, chó hoang thoát khỏi dây xích...

Trầm Tuý Kim xông đến trước cửa khựng người lại, bởi vì ông ta đã nhìn thấy được mấy người ông ta đang chờ mong. Kiếm Nhị lưng đeo trường kiếm đi ở trước, hai người Kiếm Thập Nhất và Kiếm Thập Nhị đi sau Cường Tử vẫn chưa phục hồi ý thức đi phía sau, đi cuối cùng là bọn người Cừu Thiên và Yêu Ma.

Bởi vì Kiếm Nhị dọc đường muốn đề phòng có cao thủ Đông Doanh đột ngột đánh lén hay không, cho nên dọc đường vẫn một mình Cừu Thiên ôm Cường Tử trở về, Mặc dù thân thể của anh ta cứng chắc, chân khí cũng hùng hậu, nhưng trong thời gian dài như vậy ôm một người chạy như bay vẫn là đuối sức chịu không nổi. Đến vùng gần quán rượu Vương Tử, Kiếm Nhị dùng cách đặc biệt hô gọi người của Yến Vân Thập Bát ra, Cừu Thiên lúc này thở dài một hơi.

Đến nơi này, cả hai trong lòng thoáng yên tâm. Dù sao ở nơi này có tám người khác của bọn Yến Vân Thập Bát, hơn nữa còn có Yêu Ma, chỉ cần không phải tuyệt đỉnh cao thủ như Mục Dã Lăng Phong đích thân tới, cao thủ bình thường đã rất khó vây khốn bọn họ.

- Hắn sao vậy?

Thời khắc này Trần Tuý Kim ngược lại trấn tĩnh, giọng điệu bình thản hỏi.

Cừu Thiên nói:

- Bị thương rất nặng, nhưng tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng. Chúng tôi phải mau rời khỏi nơi này, xin ngài giúp đỡ sắp xếp nhé.

Trần Tuý Kim gật đầu nói:

- Không có vấn đề, tôi lập tức đi làm. Hấn... Thế nào lại chịu thương thế nặng đến như vậy?

Cừu Thiên:

- Hấn đi tới Tỉnh Quốc Thần Xã.

Trần Tuý Kim trong lòng chấn động, nhìn thật lâu Cường Tử đang hôn mê, ông ta xoay người nói với Lưu Hải Sinh:

- Hải Sinh, lập tức sắp xếp thuyền đưa bọn họ trở về. Những chuyện khác không cần anh lo, tôi đích thân phụ trách đưa bọn họ đến bờ biển.

Lưu Hải Sinh lên tiếng lập tức bước nhanh rời đi, gã cũng biết sự tình náo động lớn như vậy, phía chính phủ Nhật Bản rất nhanh sẽ có hành động. Bây giờ đã không còn chút thời gian nào, có thể nhanh được phần nào thì hay phần đó.

Trần Tuý Kim lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện, sau đó nói với mọi người:

- Chúng ta bây giờ đi thôi, xe đã đợi ở phía trước, chỉ cần ra tới biển, tôi có thể nắm chắc đưa được các anh trở về!

Mọi người theo Trần Tuý Kim đi ra từ cửa sau của quán rượu, hai chiếc xe hợp đồng đã đợi tại chỗ đó. Không có quá nhiều lời, mọi người sau khi lên xe lập tức khởi động, tốc độ tăng lên rất nhanh.

Chẳng bao lâu khi chiếc xe chạy nhanh ra nội thành, không khí trong thành phố Tokyo bỗng nhiên trở nên khẩn trương hẳn lên. Máy ngàn người đội tự vệ súng vác vai, đạn lên nòng xuất hiện ở trong ngõ nhỏ phố lớn, phối hợp với võ giả Nhật Bản bắt đầu tiến hành tìm kiếm như trải thảm bên trong thành phố. Cảnh sát của sở cảnh sát Tokyo cũng tập trung hơn ngàn người cùng nhau hành động, tuyên bố với công chúng là đang truy tìm hai phần tử khủng bố cực kỳ nguy hiểm chế tạo bom bên trong thành phố hơn nữa cố gắng tấn công vào trong nhà riêng của thủ tướng.

Nếu như bọn người Trần Tuý Kim rời đi chậm thêm mười phút nữa, chỉ sợ cũng sẽ bị đội tự vệ phong tỏa giao thông chặn lại. Hai chiếc xe hợp đồng nhanh như điện, nhanh chóng biến mất ở góc cuối đường cái.

Sau khi đi đường được một giờ, hai chiếc xe dừng lại, mọi người dưới sự dẫn dắt của Trần Tuý Kim đổi xe chờ một chiếc xe buýt ở chỗ này, hai chiếc xe hợp đồng lập tức chạy về một phía khác. Lần nữa chạy đi hơn một giờ, bọn họ đổi xe lần nữa, cứ như thế đổi qua đổi lại năm sáu lượt, trải qua gần một ngày đi đường không gián đoạn đến được bờ biển Trần Tuý Kim sắp xếp từ trước.

227. Chương 227: Kinh Tâm Động Phách

Trần Tuý Kim đã sai Lưu Hải Sinh sắp xếp thuyền đợi trên biển cách xa đất liền, đây là một con chiếc du thuyền đủ lớn cũng đủ xa hoa. Một chiếc du thuyền lớn đến như vậy dừng ở trên mặt biển, muốn không khiến cho người ta chú ý cũng hết sức khó khăn. Nhưng đây chính là Trần Tuý Kim đặc biệt dặn dò, chiếc du thuyền này có lai lịch rất sâu xa, không phải bất kỳ người nào cũng có thể ngăn cản được nó.

Một chiếc du thuyền nghiêng mình chờ đợi, chỉ cần bọn Cường Tử vừa đến bên bờ lập tức sẽ được đón lên trên du thuyền.

Mà giờ khắc này đoàn người Trần Tuý Kim đã đổi qua bốn chiếc LandRover, cách bờ biển này không quá ba mươi cây số. Bốn chiếc LandRover ở trên đường lớn xếp thành một hàng cũng có thể coi là khí thế cuộn cuộn, đến nơi này Trần Tuý Kim đã không yêu cầu tài xế cố gắng ẩn giấu hành tung nữa. Nơi này chỉ có một con đường lớn hướng ra biển, muốn giấu cũng giấu không được.

Từ Tokyo đến nơi này đổi năm lần xe, biến đổi phương hướng sáu lần. Về mặt cơ bản điều có thể làm được đều đã làm rồi, đây cũng là phong cách của Trần Tuý Kim, phạm việc gì cũng theo đuổi sự hoàn mỹ mức tối đa. Trên đường đi rất an toàn, cũng không có phát hiện người khác thường nào theo đuôi. Nhiều lần đổi xe như vậy, cho dù ngay từ đầu đằng sau có người đuổi theo, cũng sớm bị bỏ rơi rồi.

Tính toán lộ trình, Trần Tuý Kim thở dài thoải mái. Tuy nhiên lộ trình không tới ba mươi cây số, dựa theo tốc độ hiện nay cũng chỉ cần khoảng độ nửa giờ đã có thể đến được nơi muốn đến. Thời gian sắp xếp đường lui quá vội vàng khiến cho ông ta khó tránh khỏi lo lắng sẽ xuất hiện việc ngoài ý muốn, những người này đều là thanh niên tinh anh của đất nước, mất đi một người trong đó cũng là tổn thất rất lớn. Cái chết của Ngô Tôn là một cơn chấn động rất lớn đối với ông ta, nghị lực và cố chấp của người thanh niên kia cũng khiến cho người ta khâm phục tận đáy lòng.

Trần Tuý Kim châm một điếu thuốc, thuốc Trung Hoa, quay đầu lại nhìn thoáng qua Cường Tử nằm ở ghế sau vẫn còn đang hôn mê như trước, người ngồi ở ghế sau để Cường Tử dựa vào chính là Cừu Thiên. Sắc mặt Cường Tử thời khắc này vẫn rất xấu, dù đã có một tia huyết sắc màu đỏ xuất hiện trên mặt, nhưng vẫn trông có vẻ trắng bệch khiến cho người ta đau lòng như trước.

Thiếu niên này, dừng khí từ nơi nào tới? Đầu tiên là một mình tấn công vào nhà riêng của thủ tướng, trong vòng vây của mấy trăm bảo vệ cảnh sát ngang nhiên rời đi. Sau đó lại xông vào Tỉnh Quốc Thần Xã được người Nhật Bản tôn sùng giống như thần điện ở Nhật Bản này, đập đổ linh vị năm mươi sáu người bọn Yamamoto, Tojo, Dohihara.

Đây cũng không phải một loại hành vi quá khích trút hết căm giận gây ra chuyện nông cạn đơn giản như vậy. Không có thực lực tuyệt đối, không có dũng khí tuyệt đối, lúc võ giả Nhật Bản khoe khoang thị uy với Trung Hoa, hẳn dựa vào sức của một mình hẳn trong vòng hai ngày ngấn gối đảo lộn cả nước Nhật Bản lên làm một trận long trời lở đất, đây là một loại thái độ!

Cường Tử sở dĩ không có đi tham gia lần quyết chiến mình vẫn luôn mong đợi kia, mà là lệnh đênh qua biển vào thẳng nội địa của Nhật Bản, đây không phải tinh thần dũng khí của cá nhân mà là đang tuyên bố một loại thái độ khiến cho nhiệt huyết người khác sôi trào! Đúng vậy, chính là thái độ, dùng danh nghĩa của một người nói lên thái độ của người Hán!

Trần Tuý Kim không phải rất hiểu rõ con người Cường Tử này, ông ta chỉ là chịu sự uy thác của Lão Phật gia Đoàn Mộc Tú giúp đỡ bọn họ mà thôi. Ông ta đã làm cũng đủ tốt, nhưng bây giờ nhìn thấy những vết sẹo chằng chịt giăng ngang xé dọc khắp nơi kia trên người Cường Tử, trong lòng của ông ta có một nỗi hối hận rất sâu sắc.

Cuối cùng cái gì đến cũng phải đến, chỉ cần lên du thuyền, cũng không còn ai có thể ngăn chặn được bước chân bọn họ về nhà nữa rồi. Lý lịch chiếc du thuyền này sâu dày không phải chính phủ Nhật Bản muốn động thì có thể động vào được. Thế lực sau lưng chiếc du thuyền kia bởi vì những kẻ đó trước kia thiếu một món nợ nhân tình của Trần Tuý Kim, mà Trần Tuý Kim không may do dự lần đầu tiên mượn nhờ thế lực kia dùng vào lúc này, hơn nữa hoàn toàn không hối hận.

Phải biết rằng những người đứng đằng sau chiếc du thuyền này, cùng một lúc gom góp hết lại với nhau có thể trong thời gian cực kỳ ngắn gom được tài sản vượt trên mười vạn tỷ đô la, đủ có thể dễ dàng phá vỡ kinh tế của một quốc gia.

Đó cũng không phải là một câu nói đùa, mà là chuyện thật một trăm phần trăm. Những người này không hề may mắn nói chính nghĩa gì, chỉ có ích lợi, nhưng sau một lần đề ra quyết đoán trọng đại sai lầm chính là nhờ Trần Tuý Kim ngăn chặn cơn sóng dữ hạ tổn thất của những người này xuống mức thấp nhất. Cho nên bọn săn mồi các ngành công nghiệp ẩn núp trong bóng tối liên hợp lại đáp ứng một lời hứa hẹn cho Trần Tuý Kim, đó là cho dù Trần Tuý Kim yêu cầu bọn họ làm việc gì, bọn họ đều sẽ đem hết toàn bộ sức lực ra giúp đỡ.

Lời hứa hẹn này có ý nghĩa như thế nào?

Mà ông ta, dùng một lần hứa hẹn vượt quá sức tưởng tượng như vậy chỉ là xin xỏ bọn họ đưa bọn người Cường Tử an toàn trở về trong nước. Chuyện này đối với những người kia thật sự không coi vào đâu. Vốn ban đầu bọn họ thậm chí còn muốn khước từ tài sản của tập đoàn Trầm Tuý Kim lên gấp đôi, đó là một con số lớn khủng khiếp đến mức khiến cho người ta lạnh người lú lút!

Trầm Tuý Kim dùng lời hứa hẹn này, không hối hận.

Tốc độ xe rất nhanh nhưng lại rất bình ổn, có vậy cũng thấy được tài xế bốn chiếc xe này đều là người có kinh nghiệm nhiều năm. Những người này đều là tâm phúc của Trầm Tuý Kim, là Cẩm vệ quân của ông ta.

Trầm Tuý Kim nhìn Cường Tử, ông ta rít một hơi thuốc thật sâu, mở cửa sổ xe ra thổi khói thuốc vào trong gió để nó tan đi, lại thổi không tan được về lo lắng trong lòng Trầm Tuý Kim. Ông ta dọc đường đã lo lắng lần hành trình quay về này tất cả có thể khẳng định chắc chắn không gặp phải vấn đề gì xấu hay không. Đầu óc vẫn luôn xoay tròn trên đường cao tốc suy nghĩ cách đối phó. Nhưng đáng phải chúc mừng chính là, đoạn đường này cuối cùng không có xảy ra việc ngoài ý muốn gì cả.

Dùng câu nói của một vị đại nhân vật trong một tập đoàn nhỏ có thể ảnh hưởng đến thời cuộc của nên kinh tế thế giới, Trầm Tuý Kim là một kẻ điên cố chấp đến cực điểm có thể chỉ huy chiếc dịch quy mô nhỏ đến mức hoàn mỹ nhất. Người như vậy nhất định sẽ không trở thành đại nhân vật lưu danh sử sách, nhưng lại vô cùng có khả năng là mấu chốt cải biến tiến trình lịch sử thế giới ở chỗ nhỏ nhất nhất!

Đây là một sự đánh giá cực kỳ cao, cao đến khiến cho người ta cảm thấy khó thể tưởng tượng nổi.

- Hẳn thế nào rồi?

Cuối cùng Trầm Tuý Kim không còn nhẫn nại được nữa hỏi Cừu Thiên một câu.

Cừu Thiên cách mỗi một khoảng thời gian đều bắt mạch cho Cường Tử, anh ta có thể thăm dò biết được thân thể Cường Tử tuy rằng gánh chịu tổn thương nghiêm trọng nhưng đang khôi phục từ từ. Từ chỗ ban đầu ngay cả hô hấp cũng lúc có lúc không đến bây giờ khôi phục được một phần huyết sắc, cũng coi như là sức hồi phục kinh thể hải tặc rồi.

Ép chân khí của mình vào trong cơ thể của Cường Tử, lập tức đã bị một luồng khí tức cường hoành bá đạo đẩy ngược trở ra. Trên mặt Cừu Thiên biến sắc, anh ta thật sự không ngờ được Cường Tử đáng lẽ nội lực hẳn phải dùng hết tại sao bây giờ trong cơ thể lại vẫn còn có chân khí hùng hậu cỡ này, hơn nữa chân khí này cũng không nằm yên trong đan điền của Cường Tử, mà là giống như dựa theo một loại quy luật tự điều chỉnh cách di chuyển trong cơ thể của Cường Tử.

Nhìn thấy sắc mặt Cừu Thiên biến đổi, trong lòng Trầm Tuý Kim trầm hẳn xuống.

Cừu Thiên nhận thấy biến hoá của Trầm Tuý Kim do đó phải giải thích:

- Hẳn không có việc gì, đã ổn định lại tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần về đến nhà chữa trị chăm sóc thật tốt sau đó an tâm tĩnh dưỡng, không cần bao lâu nữa sẽ như rồng như hổ.

Trầm Tuý Kim lúc này mới thở dài một hơi, áp lực đè nén ở trong tim giảm bớt đi vài phần.

Qua hai mươi phút nữa, thì có thể đến bên bờ biển.

Trầm Tuý Kim biết rõ đám người kia đồng ý giúp đỡ mình, một khi đồng ý yêu cầu của mình thì khẳng định sẽ làm được. Cho nên chỉ cần lên thuyền, tuyệt đối an toàn. Chỉ là mắt thấy sắp đến rồi, lòng của ông ta ngược lại càng khẩn trương hơn.

Đúng lúc này, một hồi tiếng gầm thét từ đằng xa truyền đến.

Thân thể Trầm Tuý Kim rung lên mãnh liệt, ông ta quay đầu chui qua cửa sổ nhìn lại phía sau, chỉ thấy hai chiếc trực thăng Apache do Mỹ chế tạo vô trang tận răng chúc đầu xuống dùng một loại tư thế chiến đấu xông tới!

Không đợi ông ta có được phản ứng gì, ngay sau đó vũ khí trên chiếc trực thăng Apache gào thét phun ra hai con hoả xà!

Đạn uy lực khổng lồ từ trên trời trút xuống bên dưới, viên đạn bắn xuống mặt đất khuấy động bay lên hai dải bụi mù cao hơn hai thước, hai đường đạn thẳng tắp trên con đường bụi mù ép sát về hướng chiếc LandRover!

Ngồi trên chiếc xe đó là Yêu Ma và ba người bạn Yến Vân Thập Bát, bốn cao thủ này trong lúc đó lập tức phản ứng. Yêu Ma từ chỗ ghế phụ lái một tay nắm lấy gã tài xế, sau đó phá cửa bay ra. Bà người bạn Yến Vân Thập Bát cũng trước sau từ bên trong xe nhảy ra ngoài. Cho dù bản lĩnh cao cường cỡ như bọn họ, từ chiếc xe đang chạy trên đường cao tốc nhảy xuống cũng phải lăn lộn tiếp mấy vòng sau đó mới tiêu trừ hết quán tính khổng lồ.

Uỳnh!

Dưới hai làn đạn rống giận kia, chiếc LandRover đó lập tức bị cắt thành hai nửa sau đó nổ tung.

Trong tiếng bánh xe thắng gấp chói tai, ba chiếc xe khác trước sau dừng lại, mọi người trong xe đều đồng loạt nhảy ra ngoài lựa chọn địa hình tốt để tránh né. Lúc mọi người vừa vặn mới thoát ra được, chiếc trực thăng Apache từ đằng sau phóng ra hai quả tên lửa kéo theo chiếc đuôi lửa thật dài gầm thét bay đến, hai tiếng nổ vang, hai chiếc xe tức khắc đã bị nổ bùng lên chia năm xẻ bảy!

Mặc dù bọn họ đều là cao thủ tu vi không tầm thường, nhưng đối mặt với hai chiếc trực thăng Apache cũng không có đất dụng võ. Chỉ có thể tìm địa hình thích hợp ẩn nấp, hai chiếc trực thăng xoay vòng trên bầu trời, phun ra nuốt vào hoả xà bắn chiếc LandRover cuối cùng thay đổi hình dạng. Cừu Thiên ôm Cường Tử né ở dưới một gò đất cao, đạn gào thét xuyên qua ở trên đỉnh đầu của anh ta, viên đạn bắn vào đất cát khuấy động lên một mảnh cát bụi.

Mọi người bị áp chế trên đất căn bản cũng không có cơ hội chạy ra, chỉ cần thò đầu ra một chút sẽ dẫn theo vô số viên đạn. Tuy rằng chiếc trực thăng Apache không có bắn ra tên lửa nữa, nhưng chỉ cần hoả lực của trực thăng cũng không phải sức người có thể chống lại được. Cũng không lâu lắm, mười mấy chiếc xe quân sự từ trên con đường bọn người Trầm Tuý Kim vừa đi qua chạy nhanh tới, trên một chiếc Hummer dẫn đầu không ngờ còn lắp đặt một khẩu súng phun lửa xoay tròn!

- Làm sao đây?

Cừu Thiên vội vàng hỏi Trầm Tuý Kim nằm sấp cách đó không xa.

Trầm Tuý Kim đã bấm điện thoại, ông ta không có trả lời câu hỏi của Cừu Thiên, mà là sau khi gọi điện thoại quát lên:

- Chết tiệt! Hai chiếc trực thăng mười mấy chiếc xe quân sự ngăn cản chúng tôi, ông có cách gì giúp tôi không?

Đối phương nói một câu gì đó, Trầm Tuý Kim không có nghe rõ, ông ta lớn tiếng hỏi:

- Ông nói lại lần nữa!

Đúng lúc này, trên bầu trời chợt nổ bùng lên một quả cầu lửa khổng lồ chói mắt!

Quả cầu lửa này còn chưa tán đi, một chiếc trực thăng Apache khác đã bị một viên đạn hoả tiễn khác bắn trúng giữa không trung. một chùm lửa từ trong trực thăng nổ bùng lên, sau đó ở trong tiếng nổ vang, chiếc trực thăng đó đã bị nổ banh nát bấy thành rất nhiều đoạn!

- Đây là!

Trầm Tuý Kim còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy chiếc Hummer đi đầu tiên rẽ ngang, đầu đụng vào một gò đất cao lật nhào ra đất, trên chỗ kính chắn gió trước xe đối diện chỗ tài xế, có một lỗ nhỏ tròn tròn.

Ngay sau đó tài xế chiếc xe thứ hai cũng bị một phát súng bắn chết, xe mất tay lái đâm sầm vào một bên, còn chưa có dừng lại một quả hoả tiễn đã bay tới bắn trúng thân xe. Một tiếng nổ vang, chiếc xe này đã bị nổ bùng lên thành mảnh nhỏ!

Sau tiếng vang vọng, Trầm Tuý Kim rốt cuộc cũng nghe rõ được ý tứ biểu đạt của người nói tiếng Hoa không trôi chảy trong điện thoại kia.

Hắn nói:

- Lão bằng hữu, tôi có năng lực đưa các anh trở về, cũng có thể mang bằng hữu của anh đi theo!

Trong thời gian nói chuyện đó, lại có một tài xế chiếc xe quân sự bị một phát súng mất mạng. Viên đạn súng bắn tỉa uy lực cực lớn bắn thẳng vào làm nát bấy cái đầu của anh ta, cảnh tượng cái đầu nổ banh kia đúng là khủng khiếp như vậy đấy.

228. Chương 228: Cuộc Chiến Binh Khí Lạnh

Yêu Ma quát to một tiếng:

- Đi!

Mấy người bọn Yến Vân Thập Bát nắm lấy tài xế chiếc LandRover theo sau Yêu Ma và Kiếm Nhị lướt về phía bờ biển. Cừu Thiên ôm Cường Tử, Kiếm Thập Nhất mang theo Trầm Tuý Kim, mọi người thi triển thân pháp đến mức tận cùng, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi cuộc chiến.

Vài chiếc xe quân sự còn thừa lại bên phía Nhật Bản bị đạn hoả tiễn và súng bắn tỉa cản trở vẫn bắn là không dám làm loạn, tài xế tránh ở đằng sau chỗ ngồi ngay cả đầu cũng không dám thò lên. Không chỉ nói đạn hoả tiễn uy lực vô cùng, tất nhiên là vũ khí dành riêng cho quân đội, chỉ là một tay súng bắn tỉa ngăn chặn bọn họ ở đây cũng qua không được. Mất đi sự trợ giúp từ bầu trời, bọn họ nửa bước cũng khó đi.

Người trong xe ưỡn núp thân hình chậm rãi lui ra khỏi xe từ cửa sau, ai cũng không biết đạn hoả tiễn muốn lấy mạng người kia có thể một tích tắc tiếp theo bắn vào chiếc xe của mình đang ngồi hay không. Xe quân sự của bọn họ không có bọc thép, căn bản không ngăn được đạn hoả tiễn tập kích.

Sau khi rời khỏi chiếc xe lúc tìm chỗ ẩn núp, lại có bốn năm thành viên đội tự vệ bị súng bắn tỉa bắn trúng chết thẳng cẳng. Các thành viên còn lại của đội tự vệ nằm sấp sát trên mặt đất, ngay cả thở cũng không dám. Dưới tình hình này, súng bắn tỉa thay mặt cho thần chết, chỉ cần hần bóp cò súng một cái, sẽ vô tình thu lấy một mạng sống.

Thành viên đội tự vệ nằm sấp trên mặt đất không dám nhúc nhích ít nhất có đến bảy tám chục người, bọn họ nằm sấp ở trên mặt đất nằm sáu phút, đạn hoả tiễn không có bắn phát nào nữa, đoán chừng đã rút khỏi. Một tiểu đội trưởng nhìn binh sĩ nằm sấp bên cạnh mình, anh ta biết rõ bây giờ phải có một người khác chỉ huy mới có thể hành động được. Mặc kệ là rút lui hay là tiếp tục truy đuổi, đều phải có người đứng ra chỉ huy hành động.

Tiểu đội trưởng một tay lau mồ hôi trên trán, rất nhanh trong nắm tay cũng đã ướt nhẹp tốc độ nhịp tim gần như gấp đôi bình thường, sắc mặt tái nhợt. Anh ta là một người con chiến tín đồ đạo Thiên Chúa, điều này ở trong đội tự vệ là rất hiếm thấy. Anh ta lấy ra cây thánh giá đặt ở bên miệng hôn hít một cái, lặng lẽ làm dấu cầu nguyện, sau đó nghiêng rằng quyết định cuối cùng nhắm người lên. Dùng tốc độ nhanh nhất của con người từ khi sinh ra cho đến hôm nay bỏ nhào tới đằng sau một chiếc xe quân sự.

Xoạt!

Vài chục thành viên đội tự vệ nhìn soi mói, đầu của tiểu đội trưởng đó bị một viên đạn bắn vỡ xuyên từ trước ra phía sau. Ai cũng không có nhìn thấy viên đạn là từ phương hướng nào bay tới, chỉ thấy đầu của đồng đội trong lúc chạy nhanh về phía trước bị bắn vỡ, một màn huyết vụ lớn ở trên cổ bùng lên mạnh liệt.

Đây là một loại kinh sợ, nỗi kinh sợ do súng bắn tỉa phát ra.

Không ai còn dám nhúc nhích, những thành viên đội tự vệ này nằm rạp ngay ngắn trên mặt đất, hoặc là tránh ở đằng sau gò đất cao, tất cả đều cúi đầu xuống thật thấp, bởi vì bọn họ cũng không biết liệu đầu của mình có thể cũng sẽ trong tích tắc nào đó biến thành giống như của tiểu đội trưởng hay không. Cái xác

không còn nửa bên đầu còn đang ở trên mặt đất co giật hai cái, cảnh tượng này khiến cho lòng người sợ hãi như thế đấy.

Súng bắn tĩa ẩn thân sau một gốc cây biết rõ một phát súng này đã có tác dụng dấy lên nỗi kinh hãi, khuôn mặt trắng trẻo cong lên một nét cười tà dạ. Hắn chậm rãi thối lui về phía sau, vác súng bắn tĩa của mình lên bả vai, sải bước đi về phía sau. Bước chân của hắn rất rộng, nhưng từ từ không gấp gáp.

Hắn tin rằng trong vòng mười phút đồng hồ tất cả thành viên đội tự vệ còn lại hoàn toàn không dám nhúc nhích, cho dù là quân nhân, cũng sẽ không tùy tiện dùng tính mạng của mình làm trò đùa. Súng bắn tĩa của hắn to dài vô cùng, vũ khí khổng lồ nặng đến ba mươi cân khi hắn vác lên vai ngược lại nhẹ như không có gì, thân hình gầy guộc dưới ánh mặt trời kéo dài ra một hình bóng tiêu sái.

Cho đến khi súng bắn tĩa biến mất ở đường chân trời, nhưng thành viên đội tự vệ nằm sấp trên mặt đất kia vẫn không dám nhúc nhích. Lại qua năm sáu phút nữa, một tên tiểu đội trưởng can đảm bò đến bên một chiếc xe quân sự, sau đó chui vào bên trong xe dùng bộ đàm xin yêu cầu trợ giúp, anh ta phát hiện hành động của mình cũng không có khiêu khích viên đạn muốn mạng người nữa, lúc này mới thở ra một hơi thật dài.

Đúng lúc này, vô số nhẵn giả mặc quần áo nhẵn giả màu đen xuất hiện từ phương hướng khi nãy bọn người của anh ta đến. Từng bóng người tốc độ cực kỳ nhanh, thật giống như một đàn chim bay lượn, một mảng lớn bóng người từ trên đầu những thành viên đội tự vệ bay vọt qua. Sau lưng những nhẵn giả này đều vác theo trường đao ngay cả mặt mũi cũng được che phủ ở dưới chiếc khăn đen, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh như băng.

Khoảng chừng hơn hai trăm nhẵn giả mặc áo đen chạy như bay, trước vẻ mặt há mồm tròn mắt của thành viên đội tự vệ, những nhẵn giả này vọt qua rất nhanh. Những thành viên đội tự vệ này hai mắt nhìn nhau không biết nên làm cái gì vào lúc này, lại có ít nhất bốn mươi nhẵn giả mặc quần áo nhẵn giả màu trắng gào thét nhảy qua. So với những nhẵn giả mặc áo đen đi qua trước đó, tuy rằng mấy chục nhẵn giả mặc áo trắng đi đằng sau này số lượng giảm đi rất nhiều, nhưng lại tạo áp lực mạnh liệt hơn cho bọn họ so với mấy trăm nhẵn giả mặc đồ đen kia!

Từ trên người những nhẵn giả mặc đồ trắng này, bọn họ cảm nhận được một loại hơi thở lạnh như băng. Những thành viên đội tự vệ này tuy rằng cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng bọn họ cũng chưa từng trải qua cuộc chém giết đầm máu chân chính, cho nên cũng không biết loại hơi thở làm cho bọn họ run sợ, mới là sát khí chân chính. Bọn họ chỉ bị loại hơi thở này kinh sợ nằm sát trên mặt đất, giống như sợ súng bắn tĩa mới vừa rồi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Có người vẫn đang lạnh run, tuy rằng bọn họ cũng biết rõ bây giờ vẫn còn tồn tại loại nhẵn giả sát thủ lãnh khốc vô tình. Nhưng trong cuộc sống hằng ngày không có người nào có thể thấy được những nhân vật trong truyền thuyết kia. Cho dù là ở trong quân đội, ngoại trừ những lãnh đạo cấp cao kia, ai cũng chưa từng thấy qua nhẵn giả chân chính hình dáng như thế nào.

Mấy trăm nhẵn giả đồng loạt bay qua, cảnh tượng này hoàn toàn đủ gây ra khiếp đảm.

Sau ba bốn phút khi những nhẵn giả này đã vượt qua, những thành viên đội tự vệ này mới lục tục đứng lên, bọn họ mặt người này nhìn mặt người nọ, ai cũng không dám tin rằng hình ảnh vừa mới nhìn thấy là sự thật. Loại hơi thở lạnh như băng rét đến xương tuỷ vẫn còn ép chặt trong tim bọn họ, đó là một loại cảm giác tử vong đến gần.

Bọn họ vốn cho rằng chấn động trải qua hôm nay đã rất nhiều rồi, nhưng khi trái tim bọn họ vừa mới khôi phục nhịp đập bình thường, bỗng từ phía sau truyền đến một hồi âm thanh âm vang khiến cho trái tim bọn họ đập rộn lên lần nữa. Khi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mấy trăm võ sĩ mặc khôi giáp tay cầm trường đao khổng lồ trên một mét rưỡi, mang theo một luồng khí thế khó ai bì nổi xông qua.

Không giống với mấy trăm tên nhẵn giả trước đó cái loại bay bay trên trời kia, những võ sĩ này đều là sải bước chạy qua. Bọn họ bước chân rất rộng trong lúc chạy nhanh qua, rơi xuống đất vô cùng nặng nề, hoàn toàn bất đồng với nhẵn giả. Mấy trăm người chạy như bay cùng nhau khuấy động lên một mảng khói bụi dày đặc trên mặt đất, mấy trăm người bước chân giậm đập âm âm xông tới.

Những thành viên đội tự vệ này sau khi trở về căn cứ được nghiêm khắc báo cho biết không cho phép nói ra sự tình nhìn thấy ngày hôm nay, bằng không chiếu theo tội phản quốc xử phạt. Một khi phát hiện có người nói ra điều thấy được nghe được hôm nay, người nhận lấy hình phạt không chỉ là cá nhân của bọn họ mà còn bao gồm người nhà của bọn họ.

Nhưng cảnh tượng rung động lòng người như vậy, rất lâu sau đó cũng chỉ xuất hiện trong mộng của bọn họ.

Bọn họ dường như trở về thời xưa, về đến niên đại chiến hoả bay tán loạn kia. Thời đại kia là thời đại thuộc về nhẫn giả và võ sĩ, là thuộc về loại thời đại vũ khí lạnh lẽo nhưng nhiệt huyết sôi trào. Ở trong thời đại đó, có vô số cao thủ xuất hiện, trở thành truyền thuyết vẫn mãi được người bây giờ say sưa kể lại.

Hai nhóm võ giả cộng lại khoảng chừng bảy tám trăm người, khoảng cách lộ trình giữa bọn họ chỉ mấy phút đồng hồ. Tuy rằng những nhẫn giả kia tốc độ tiến về phía trước trông có vẻ mau hơn nhiều so với võ sĩ đằng sau, nhưng trên thực tế khoảng cách của bọn họ chưa bao giờ kéo rộng ra hơn so với lúc đầu. Tin rằng nếu như mấy trăm võ sĩ xuất phát sau này tụ tập lại trước, nhẫn giả đi theo phía sau bọn họ cũng chỉ có thể duy trì khoảng cách như vậy mà thôi.

Súng bắn tỉa phụ trách chặn phía sau đang sải bước chạy trên đường, đằng sau sườn dốc cao cách đó không xa xe của bọn họ dừng ở chỗ này. Sau khi hấn doạ sợ những thành viên đội tự vệ kia nhất định phải rút lui nhanh chóng khỏi đây, phải biết rằng đây là trên đất nước của người ta, không có thiên thời địa lợi, thời gian ngăn cản đội tự vệ quá dài một khi đối phương sau khi tập trung quân đội đuổi tới nơi, vậy hấn chỉ có thể bị người ta làm thành cái bánh bao.

Bỗng dưng, một loại cảm giác bất an mãnh liệt từ trong nội tâm xuất hiện. Hấn chợt xoay người thuận thế quơ súng bắn tỉa trên vai của mình xuống nâng ở trước ngực. Khẩu súng dài hơn một mét rưỡi nặng vài chục kí ở vững như bàn thạch trên cánh tay hấn. Vừa quay người hấn đã nhìn thấy vô số bóng người màu đen trùng trùng điệp điệp ép tới!

Tay súng bắn tỉa này, chính là Kim Tiểu Chu!

Kim Tiểu Chu khoé miệng co giật, tuy rằng trong lòng kinh sợ nhưng ngược lại không có một chút gấp gáp. Hai chân tách ra thành hình chữ bát, hai tay nâng súng bắn tỉa mới đổi của mình ổn định, hai cánh tay di chuyển giống như máy móc, lập tức bóp cò tiếng súng vang lên!

Pằng!

Một nhẫn giả áo đen bị ngưng lại giữa không trung bắn thành hai khúc!

Một luồng huyết vụ bùng lên giữa không trung, hai khúc thân thể rơi thẳng xuống đất. Tên nhẫn giả cùng đi đầu với tên nhẫn giả này nhướn mày, gã tức giận mắng một tiếng, xoay người biến đổi phương hướng, tung người ngược lại xông về phía Kim Tiểu Chu.

Bưng súng bắn tỉa nặng nề như thế, lực cánh tay cần phải có lớn đến cỡ nào? Kim Tiểu Chu không có để ý tới nhẫn giả vọt đến bên hông của mình mà là ngắm chuẩn một nhẫn giả phía trước ngón tay bóp cò súng. Xoạt! Ngực nhẫn giả đó bị đạn bắn ra một lỗ máu khổng lồ, thân thể của tên kia co rút lại ở giữa không trung rồi rơi xuống.

Khi Kim Tiểu Chu nhận ra những nhẫn giả kia, song phương còn cách khoảng hai ba trăm mét. Ngay khi Kim Tiểu Chu giết nhẫn giả thứ sáu, khoảng cách của hai bên đã đến trong tầm bắn của ám khí. Tốc độ những nhẫn giả này quá nhanh, Kim Tiểu Chu có thể trong thời gian ngắn như vậy giết sáu tên nhẫn giả, đối với một tay súng bắn tỉa đã thuộc về cảnh giới nghịch thiên.

Nhẫn giả từ bên cạnh xông lại lẳng không nhảy lên, vươn tay mở rộng kéo một cái phóng ám khí ra như bàn chải, trong màn ánh sáng màu bạc lập lòe, chỉ ít có ba bốn chục chiếc phi tiêu xoay tròn phóng thẳng về hướng Kim Tiểu Chu.

Ở trong khoảng cách này, sức sát thương của phi tiêu nhẫn giả bắn ra không kém hơn viên đạn súng bắn tỉa bắn ra.

Kim Tiểu Chu lặn một vòng trên đất, hết sức chặt vật né tránh được một mảng lớn phi tiêu phóng tới này. Súng bắn tỉa của hấn nhét vào bên hông, trong lúc lặn lộn móc súng ngăn từ trong túi bên đùi ra, lúc thân

thể ngừng lại hẳn bằng cảm giác liên tục bắn ra ba bốn phát súng.

Nhẫn giả đánh lén Kim Tiểu Chu cảm giác trên ngực mình lạnh lẽo, lúc cúi đầu nhìn chỉ thấy ngực phía bên trái của mình không biết lúc nào đã bị bắn vỡ ra một hố máu. Gã ngẩng đầu nhìn thoáng qua Kim Tiểu Chu, lập tức không cam lòng ngã nhào xuống.

Lúc này nhẫn giả ở đằng sau đã đánh tới, mấy nhẫn giả ở đằng trước đồng loạt ra tay, vô số phi tiêu phóng tới đông đen như kiến, dày như mưa rơi.

Kim Tiểu Chu thầm than một tiếng, ý niệm duy nhất trong lòng đoán chừng từ không còn gặp mặt được tiểu tử thúi kia nữa rồi. Hắn liên tục nổ súng, bắn rơi vài chiếc phi tiêu, cũng bắn chết một nhẫn giả nữa, nhưng hắn đã muốn tránh cũng không kịp nữa rồi.

Lúc phi tiêu ngập trời đâm tới trước người Kim Tiểu Chu, một màn kiếm quang sáng như tuyết nhấp nhোáng!

Kiểm Nhị ngang nhiên đứng ở trước người Kim Tiểu Chu, cổ tay y vặn xoáy một cái, kiếm quang sáng như tuyết chuyển động trước người cả hai hình thành một màn ánh sáng hình chữ vạn. Âm thanh kinh loại va nhau bên tai không dứt, những chiếc phi tiêu kia đều bị màn sáng cản trở hết!

- Tôm tép nhãi nhép!

Quát lạnh một tiếng, Kiếm Nhị dẫn theo bảy người khác của Yến Vân Thập Bát nghênh đón bọn nhẫn giả áo đen đang hướng về phía này!

229. Chương 229: Nhìn Thuộc Hạ Xem Có Uy Vũ Hay Không!

Kiểm Thập Nhất ngang nhiên đứng chắn trước người Kim Tiểu Chu, trường kiếm trong nắm tay của y hoá thành kiếm quang chuyển động, màn sáng kia hình dạng giống như chữ Vạn chân ngôn của Phật gia. Vô số phi tiêu bị màn sang này ngăn ở phía ngoài, một chiếc cũng không thể xuyên qua.

Kiểm Thập Nhất quay đầu giọng điệu bình thản nói với Kim Tiểu Chu:

- Anh đã làm đủ tốt rồi, chuyện tiếp theo giao cho chúng tôi là được rồi.

Nói xong, y cũng không để ý Kim Tiểu Chu đang kinh ngạc. Thân hình hoá thành một đạo lưu tinh nghênh đón đám nhẫn giả kia. Cùng lúc đó, Kiếm Nhị dẫn đầu tám người khác của Yến Vân Thập Bát đã đánh nhau với nhẫn giả phía trước. Trong từng đạo kiếm quang chớp loé chói mắt, thực lực của những trung cấp nhẫn giả đó tuy rằng không tầm thường, nhưng thực lực so với chín người bọn Yến Vân Thập Bát còn phải kém hơn rất nhiều bậc.

Chỉ sau một lần đối chiêu đã có bảy tám nhẫn giả bị kiếm quang sáng loà chói mắt chém giết, bọn người Kiếm Nhị như kiếm thần rơi xuống phàm trần,. Chín người bọn họ chiến đấu xếp thành một hàng, giống như một tuyến phòng ngự vững như sắt thép, mà những nhẫn giả kia thì giống như một trận lũ quét, không ngừng va chạm trên tuyến phòng ngự đó.

Trong lúc đao quang kiếm ảnh, huyết quang bay loạn. Dù thực lực lúc bình thường của những nhẫn giả kia thấp hơn rất nhiều so với bọn người Yến Vân Thập Bát, nhưng bọn họ thắng về số lượng. Nhẫn giả trước mặt dùng thân thể máu thịt đao quang xông vào tuyến phòng ngự do Yến Vân Thập Bát tạo thành. Bọn nhẫn giả đằng sau thì phóng ra phi tiêu phủ trời rợp đất. Bọn người Kiếm Nhị vừa phải giao thủ với nhẫn giả phía trước mặt, vừa còn phải đề phòng những chiếc phi tiêu kia đánh lén.

Tuy rằng thực lực bọn họ cao cường, nhưng đối mặt với nhẫn giả số lượng đông đảo như vậy sức lực cũng chỉ có hạn. Hơn nữa tuyến phòng ngự chín người bọn họ tạo thành mặc dù rất dài, nhưng vẫn không che

chấn hết được tất cả nhẵn giả. Nhẵn giả từ đằng sau nhào lên quấy nhiễu vượt qua được tuyến phòng ngự do chín người tạo thành, xông qua từ hai bên hông trước sau của bọn họ.

Rõ ràng những nhẵn giả này cũng không dự định ác chiến cùng chín người bọn Yến Vân Thập Bát, nhiệm vụ của bọn họ là chém giết tất cả mục tiêu được truy nã trong nước Nhật Bản, không cho phép những người rời khỏi quốc thổ nửa bước. Mà nhẵn giả vây công bọn Yến Vân Thập Bát đã đủ quẩn chặt bọn hắn, một khi bọn võ sĩ từ đằng sau đuổi tới ắt phải chết không có gì để nói. Cho nên ít nhất có một hai trăm nhẵn giả vượt qua chín người Yến Vân Thập Bát, xông về phía Kim Tiểu Chu.

Kim Tiểu Chu thời khắc này đã biết, luận tốc độ thì ba người trong số những nhẵn giả này mình cũng chắc chắn chạy không thoát khỏi. Anh ta đã đem sống chết vứt đi, thời khắc này ngược lại bình tĩnh vô cùng. Súng bắn tia của anh ta đã vứt trên mặt đất, trong tay anh ta chỉ có một khẩu súng có hai mươi viên đạn trong băng đạn.

Cười lạnh lẽo, Kim Tiểu Chu nhìn những nhẵn giả bổ nhào tới kia nói:

- Lão tử giết đủ vốn rồi, giết nhiều thêm mấy người để buôn bán kiếm lời thêm mấy người, chỉ cần trong tay lão tử có súng, lão tử phải kéo thêm vài người làm đệm lưng, ở trên đường xuống suối vàng làm nô bộc cho lão tử!

Giơ súng trong tay lên, bắn chết tên nhẵn giả xông đến đầu tiên. Kim Tiểu Chu qua lại né tránh, đề phòng đối phương sau khi tiếp cận đến khoảng cách đủ gần dùng phi tiêu đột ngột hạ sát thủ. Anh ta mặc dù có thân thủ không tệ, nhưng nếu như tay không vật lộn tới tấp cũng chỉ giao thủ được với một hai nhẵn giả mà thôi. Chỉ khi có súng trong tay, anh ta mới là vua!

Trong hòng súng hoả xà không ngừng phun ra nuốt vào, trong thời gian ngắn phi tiêu đối phương không thể tấn công anh ta đã bắn chết sáu bảy tên nhẵn giả. Những nhẵn giả kia tuy rằng thân thủ nhanh thoăn thoắt, nhưng Kim Tiểu Chu vẫn có thể nhạy cảm nắm bắt được dấu vết hành động của bọn chúng, hơn nữa nhắm chuẩn bắn chết.

Rất nhanh, đạn trong súng của anh ta đã bắn ra hai phần ba, mà những nhẵn giả kia đã tiến vào bên trong khoảng cách đủ có thể phóng ta phi tiêu.

Một nhẵn giả vung tay lên, một chùm phi tiêu loé ra quang mang lạnh lẽo phóng tới. Kim Tiểu Chu lặn một vòng ngay tại chỗ, dù đã phản ứng rất sớm, nhưng vẫn không có tránh né được toàn bộ phi tiêu kia. Trên đùi và bắp vai mỗi chỗ trúng một cây phi tiêu, phi tiêu sắc bén đâm thật sâu vào trong da thịt. Chỉ một lúc sau máu bắn xối xả ra từ trong vết thương, thiết kế và chế tạo đặc biệt khiến cho máu tươi từ vết thương do phi tiêu tạo thành sẽ chảy ra càng lúc càng nhiều.

Kim Tiểu Chu cắn răng nhổ bật phi tiêu cắm trên bắp vai ra, muốn đứng lên trên đùi thốn đau, thân thể lão đảo huyết chút nữa ngã nhào xuống lần nữa. Anh ta vứt phi tiêu trong tay qua một bên, giờ tay bắn ba phát một lúc, bắn nhẵn giả mới phóng phi tiêu kia lùi về phía sau liên tiếp mấy bước giữa người ngã nhào xuống đất. Trên ngực nhẵn giả kia, ba lỗ máu thỉnh thoảng xuất hiện!

Nhẵn giả áo đen người trước ngã người sau tiếp tục xông tới, lại có hai nhẵn giả phóng ra phi tiêu hàn quang chớp loé về phía Kim Tiểu Chu. Một mảng lớn ánh sáng lạnh lẽo bao trùm lấy đầu Kim Tiểu Chu. Mà lúc này Kim Tiểu Chu đã mất đi hơn phân nửa năng lực hoạt động.

Kim Tiểu Chu nghiêng rằng, nâng súng lên nhắm ngay huyệt thái dương của mình. Trong băng chỉ còn có một viên đạn, anh ta muốn dùng một viên đạn cuối cùng này kết thúc tính mạng của mình!

Ngay khi anh ta muốn bóp cò, một cục đá bay tới bắn rơi súng trong tay anh ta. Đồng thời, một bóng đen trong nháy mắt thoáng hiện ra ở trước mặt. Bình khí trong tay vung lên múa ra mảng bóng đen, từng nhát chuẩn xác chém đánh rơi những phi tiêu kia.

Người này chính là Yêu Ma.

Yêu Ma nhìn thoáng qua Kim Tiểu Chu nói:

- Cần gì phải như thế?

Kim Tiểu Chu nói:

- Dù sao cũng phải chết, chết ở trong tay của mình vẫn thoải mái hơn.

Yêu Ma lắc đầu nói:

- Tôi đã nhìn thấy bạn bè chết một lần, cũng không muốn thấy người bạn thứ hai chết ở trước mặt mình nữa. Anh muốn chết, tôi không cho phép. Nói nữa... Hắn cũng sẽ không cho phép!

Nói xong Yêu Ma chỉ về phía sau.

Kim Tiểu Chu theo ngón tay của gã nhìn sang, chỉ thấy một thân hình gầy ốm, mái tóc ngang eo rối tung, từng bước đi về phía anh ta.

Cường Tử mặt như tờ giấy vàng, dù mỗi bước đi đụng chạm đến miệng vết thương khiến cho đau đớn thấu tim, nhưng hắn không có dừng lại, ngược lại tăng thêm bước chân.

Hắn nhìn Kim Tiểu Chu, biểu hiện trên mặt bình thản nói:

- Cha nhỏ, tôi trả tiền công cho anh, coi như mua đứt anh rồi. Anh muốn chết, có nên hỏi qua tôi hay không?

Mũi Kim Tiểu Chu cay xè, có một loại cảm giác muốn khóc.

Cừu Thiên rút ra Thừa Ảnh Kiếm nói với Cường Tử:

- Người và hắn lui lại phía sau, những người kia giao cho tôi và Yêu Ma.

Nói xong cũng không quản Cường Tử đồng ý hay không, gào thét một tiếng cùng Yêu Ma cả hai người xông vào những nhẵn giả áo đen kia. Cả hai đối mặt kẻ địch đông hơn gấp mấy chục lần, không có một chút xú sợ hãi!

Mà lúc này, mấy chục nhẵn giả áo trắng đằng sau kia cũng đã xông tới. Bọn họ vừa đến, chín người bọn Yến Văn Thập Bát lập tức bị đè ép mạnh thêm!

Vài chục nhẵn giả áo trắng đón đánh chín người Yến Văn Thập Bát. Một nhẵn giả trong số đó vùng tay lên, những nhẵn giả áo đen nơi đó nhanh chóng rời khỏi cuộc chiến lao về bọn Cường Tử phía bên này. Dù bọn người Kiếm Nhị đã chém giết mấy chục nhẵn giả, nhưng vẫn còn có hơn hai trăm nhẵn giả áo đen xông về phía bọn Cường Tử.

Yêu Ma thét dài một tiếng, cửu tiết tiên trong tay múa ra một tấm màn đen. Tầm mắt của gã trở nên lạnh như băng, loại sát ý rét thấu xương Cường Tử rất quen thuộc kia lần nữa bao trùm toàn thân Yêu Ma! Gã giống như một sát thần tái thể, mỗi một đòn chém ra đều sẽ thu được một mạng sống. Cửu tiết tiên cứng chắc vô cùng, mỗi một đòn đều có thể đánh nát bấy đầu một tên nhẵn giả!

Thừa Ảnh Kiếm của Cừu Thiên hoá thành một con phi long màu đỏ, trong màn kiếm quang bay múa từng khúc chân tay cụt văng đi! Những nhẵn giả áo đen kia chẳng thể nào địch lại một chiêu của y, chỉ tiếp xúc, đã có bốn năm nhẵn giả bị Thừa Ảnh Kiếm của y chém thành mảnh nhỏ! Hai người bọn họ ngăn ở trước người Kim Tiểu Chu và Cường Tử, chỉ với hai người đã ngăn được mấy trăm nhẵn giả!

Bóng đen và ánh sáng đỏ bay múa, từng người tiếp tới từng người bị hai người bọn họ giết chết. Nhưng, một hồi tiếng vang vọng từ đằng sau truyền đến, tất cả mọi người bên phía bọn Cường Tử đều biến sắc!

Mấy trăm võ sĩ mang theo một luồng sát khí, chưa từng có từ trước tới nay xông tới.

Kiếm Nhị thét vang một tiếng, mang theo tám người khác tách ra khỏi vòng vây công kích của các nhẵn giả áo trắng, tập hợp với mấy người Cường Tử bên này. Bọn họ tuy rằng không có tổn thất về người, nhưng cũng có mấy người thụ thương. Nhưng nhẵn giả áo trắng kia thực lực hoàn toàn không hơn quá nhiều so với thực lực của nhẵn giả áo đen, cho nên áp lực của mấy chục nhẵn giả áo trắng với bọn họ lớn hơn nhiều so với nhẵn giả áo đen trước đó.

Chín người lui về sau, sau khi tụ hợp với hai người Cừu Thiên, Yêu Ma vừa giết địch, vừa bàn bạc quyết định vừa đánh vừa lùi, phải nhanh chóng rút lui đến bờ biển.

Đúng lúc này, một quả hỏa tiễn kéo theo đuôi lửa thật dài từ đằng sau sườn dốc cao bay ra. Bắn trúng đám võ sĩ đến sau kia nổ mạnh rất to!

Lần này thật sự bất ngờ, ít nhất cũng có mười mấy võ sĩ bị hoả tiễn nổ chết!

Liên Ngân ẩn thân ở đằng sau sườn dốc cao, rất nhanh lần nữa nhét một quả quả tiễn vào súng, y xoay người nhìn phía sau một thoáng cau mày lăm bầm:

- Mẹ nó, thế nào vẫn còn chưa tới!

Y nhìn bên người, đây đã là quả hoả tiễn cuối cùng rồi.

Mấy trăm võ sĩ la lên một tiếng, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế, ủa về phía bên này!

Mắt thấy mọi người ngay cả lùi lại cũng không thể, lúc sắp bị mấy trăm nhẵn giả và võ sĩ vây khốn, một mảnh nổ tiễn từ phía sau bọn Cường Tử bắn vọt tới. Dưới ánh mặt trời, nổ tiễn kia trùng trùng điệp điệp cũng không biết có bao nhiêu cây, chỉ một mảnh mưa tên này đã bắn ngã mấy chục nhẵn giả phía trước xuống đất. Nhẵn giả và võ sĩ xông tới cũng theo đó chậm lại một chút!

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời, hấn quay người lại nhìn, chỉ thấy một thân hình mập mạp quen thuộc đứng ở trên sườn dốc cao, tinh thần phấn chấn giờ một ngón tay chỉ về phía trước. Một tiếng nổ vang, từ phía sau sườn dốc cao xông ra mấy trăm đại hán mặc võ phục màu đen, một tay cầm đao, một tay nâng liên nổ chế tạo tinh xảo, nghênh đón những nhẵn giả và võ sĩ kia xông tới.

Đợt mưa tên thứ hai qua đi, lại có một mảng võ sĩ Nhật Bản bị bắn ngã.

Sau trận mưa tên này, khoảng cách của hai bên đã gần sát nhau. Võ giả Nhật Bản bị hai đợt mưa tên bắn chết hơn trăm người, tức giận nghẹn họng, đều rống giận quát tháo xông về hướng bọn đại hán mặc áo đen kia. Những đại hán áo đen kia nghiêm nghị không sợ hãi, tiện tay vứt liên nổ đi, trường đao trong tay vung lên, cùng nhau hô to một chữ giết kinh thiên động địa, xông tới giống như nước lũ!

Hai bên áp sát nhau, một hồi huyết quang bay loạn. Chín người bọn Yến Vân Thập Bát và Yêu Ma, Cừu Thiên trông thấy viện binh tới nhiều như vậy, tinh thần cũng chấn động, quay người lại xông vào chém giết!

Chu Hạo Nhiên tung người rơi xuống bên cạnh Cường Tử, trên khuôn mặt trắng trẻo mập mạp lộ ra nét cười tự hào.

- Lão đại, đều nói nuôi binh ngàn ngày dùng binh một lúc. Ta tiểu đệ này vẫn coi như tới kịp lúc phải không? Trong lúc nguy hiểm trên đầu cứu lão đại trong đầu sôi lửa bỏng. Hắc hắc, tuyệt đối là một đoạn giai thoại lưu truyền thiên cổ nha.

Cậu ta nhìn Cường Tử, giờ tay chỉ mấy trăm tên đại hán to lớn nói:

- Anh xem, đệ tử Liên minh chấp pháp Trung Hoa dưới trướng của anh, uy vũ hay không?

230. Chương 230: Bước Trên Hành Trình Trở Về

Cường Tử nhìn Chu Hạo Nhiên, thật sự cảm thấy rất bất ngờ. Từ khi Cường Tử làm lão đại không hề xứng đáng với tên gọi đó, hoàn toàn chỉ là một tay chưởng quầy chỉ đông chỉ tây. Lúc trước tổ chức Liên minh chấp pháp Trung Hoa hẳn cũng ôm một mối nhiệt huyết, nhưng không có cách nào phân thân, cho nên công việc của liên minh vung tay đều giao hết cho Triệu Long Tượng. Về sau Triệu Long Tượng và hấn đến Đông Bắc, việc của Liên minh chấp pháp Trung Hoa toàn bộ đều đề hết trên vai hai người Chu Hạo Nhiên và Lý Vạn Thanh.

Lần này, Chu Hạo Nhiên một lần làm rung động tâm linh Cường Tử.

Mấy trăm đại hán kia, tay cầm trường đao sáng như tuyết, vẩy múa bầu nhiệt huyết, vung đao giết người, trắng lệt như tranh vẽ!

- Các anh... đến bằng cách nào?

Cường Tử đỡ Kim Tiểu Chu hỏi Chu Hạo Nhiên, vết thương hai nơi trên người kẻ kia máu chảy như suối.

Chu Hạo Nhiên đón lấy Kim Tiểu Chu, tay chân lạnh lẽo tiến hành băng bó. Thủ pháp của cậu ta thuần thục nhanh chóng, hoàn toàn là tay già dặn đối với việc chăm sóc người khác.

Cậu ta vừa băng bó vừa trả lời câu hỏi của Cường Tử:

- Thật ra lúc các anh đến Nhật Bản, tôi đã nhận được điện thoại của Chu Bách Tước. Chú ấy để cho tôi và Vạn Thành tự hợp tình anh của Liên minh chấp pháp Trung Hoa lại đến bờ biển gần nhất chờ đợi, lúc nào cũng có thể chuẩn bị rời bến. Về sau đưa thuyền đến đón các anh nhưng lại không biết tại sao phía bên Nhật Bản bất ngờ phong tỏa biên giới biển xung quanh bọn họ, thuyền của chúng tôi vào không được.

Cậu ta nhìn thoáng qua sắc mặt của Cường Tử, biết rằng gã đại ca này của mình khẳng định ở nơi này làm ra cái chuyện gì đó kinh thiên động địa. Bằng không làm sao có thể khiến cho các thế lực lớn cỡ này ở Nhật Bản xuất động tiến hành truy kích. Làm ra động tĩnh lớn đến cỡ này, lão đại của mình quả nhiên vẫn là vô cùng phong độ nha.

Cường Tử ngược lại từ trong lời nói của cậu ta nghe ra chút ám muội bên ngoài, chút dự cảm không lành trong lòng khiến cho chính hắn không muốn đón nhận lần nữa nổi lên. Ra sức lắc đầu, hắn thật sự hi vọng dự cảnh không lành không trở thành hiện thực.

Chu Hạo Nhiên tiếp tục nói:

- Về sau một chiếc du thuyền nước ngoài không biết làm sao lại tiếp xúc với chúng tôi, bọn họ không ngờ có thể xuyên qua phong tỏa tiến vào bờ biển xung quanh Nhật Bản. Hai vị đại ca Kim Tiểu Chu và Liên Ngân lo lắng cho an toàn của các anh, hai người bọn họ leo lên khoai thuyền dẫn đầu lên bờ tiếp ứng các anh. Tất cả chúng tôi ngồi trên du thuyền tốc độ chậm hơn.

Cậu ta nhìn lướt qua cuộc hỗn chiến của hơn ngàn người trước mặt, tự tin cười nói:

- Vẫn còn tốt, không phải muộn lắm.

Cường Tử nhẹ gật đầu hỏi:

- Vạn Thanh đâu rồi?

Chu Hạo Nhiên chỉ một ngón tay cuộc chiến trước mặt nói:

- Anh xem người của chúng ta, xông lên trước tiên người to lớn kia không phải là bọn họ. Hi! Chính là kẻ kia một đao chém rớt đầu một nhân giả!

Cường Tử theo ngón tay của cậu ta chỉ đến nhìn sang, vừa hay nhìn thấy Lý Vạn Thanh khí phách lạnh lẽo cả mặt.

Lý Vạn Thanh một đao chặn được một nhân giả áo đen lừng không bỏ trường đao xuống, sức phản chấn khổng lồ đẩy lui nhân giả kia bay thẳng về phía sau mấy bước. Lúc đối phương còn chưa hoàn toàn ổn định thân hình, y quát lớn một tiếng mạnh mẽ, chỉ hai bước đã đến trước mặt, thế như mãnh hổ hạ sơn!

Một đao chém xuống, sau khi nhân giả kia đón đỡ một cái bị áp lực khổng lồ trên đao nện cho phải ngồi ở trên mặt đất. Đôi mắt Lý Vạn Thanh lạnh lẽo, đao phong xoay ngang khí thế như chẻ tre, cắt rơi đầu nhân giả kia!

- Vạn Thanh... rất mạnh!

Cường Tử chấn động!

Chu Hạo Nhiên gật đầu cười:

- Đúng vậy, trong thời gian ngắn các anh đi Đông Bắc, đích thân Ngô lão gia tử dạy dỗ huấn luyện chúng tôi!

Trong lòng Cường Tử chấn động, nghĩ đến thân hình đồ sộ run rẩy của Ngô lão gia tử, lại không thể kìm nén được nghĩ đến Ngô Tôn. Thân ảnh hai người một người ôm nhóm, một người già nua dần dần hợp lại với nhau, còn có nét cười của hai người cũng hợp lại với nhau.

- Sau khi các anh đi rồi, Ngô lão gia tử tìm đến tôi và Vạn Thanh, ông ta dẫn theo người trong giang hồ những năm qua đã giúp đỡ hoặc là vừa ý của mình, tổng cộng một trăm mười tám người. Đều là hảo hán nổi tiếng, cùng nhau gia nhập Liên minh chấp pháp Trung Hoa của chúng ta. Lão gia tử lại từ bọn đệ tử trong liên minh chọn ra hơn một trăm người trong tổng số năm trăm người, hàng ngày đích thân dạy dỗ người của chúng tôi.

- Lão đại anh xem!

Chu Hạo Nhiên giơ tay ra chỉ.

- Những người kia, từng người giống như là giao long ra biển, những ngày này quả thực ghen đến phải kêu gào như con mèo ròi, những tên nào lao vào cuộc chém giết quả thật ác bá hung hãn!

Trong lòng Cường Tử cảm khái, phần suy nghĩ không tốt trong đầu tạm thời không để ý đến nữa. Hắn bây giờ có năm trăm huynh đệ mạnh mẽ, năm trăm ác bá giương đao thúc ngựa, trong lòng vui mừng.

- Ngô lão gia tử thế nào rồi?

Cường Tử nhẹ giọng hỏi.

Chu Hạo Nhiên cười nói:

- Tinh thần lão gia tử vẫn rất tốt, hằng ngày dạy dỗ chúng tôi nhìn ai không thuận mắt liền ra sức đánh kẻ đó quả thật không giống như một lão già quá chín chục tuổi, vả bôm bóp thật con mẹ nó đau. Chúng tôi không dám tức giận, lão gia tử liền tức giận giẫm thẳng chân, tuy nhiên tôi cũng nhìn ra được, từ khi lão gia tử bắt đầu dạy dỗ chúng tôi tinh thần tốt hơn rất nhiều. Rốt cuộc cũng sẽ không xách đầu phơi nắng trên tường như thần lùn, hằng ngày từ rất sớm đã đến sân huấn luyện xem chúng tôi luyện công.

Cường Tử cười, tự nhủ như vậy cũng tốt.

Chu Hạo Nhiên bỗng dừng nói:

- Cường Tử, lần này tại sao Chu Bách thúc lại đưa tin tức cho chúng tôi?

Cường Tử cười nói:

- Chú ấy đưa tin tức cho các anh có gì không đúng sao?

Chu Hạo Nhiên lắc đầu nói:

- Không có gì, chẳng qua có chuyện tôi phải nói với anh.

Cường Tử khoát tay áo nói:

- Sau này trở về hãy nói, trước tiên giải quyết chuyện ở nơi này. Không thể kéo dài thêm nữa, dù sao đây cũng là trên địa bàn võ giả Nhật Bản, kéo dài thời gian tình thế chống chế không được nữa đâu. Một khi viện binh của bọn chúng đến chúng ta toàn thay mà lui cũng khó nữa là.

Chu Hạo Nhiên gật đầu nói:

- Tôi biết rồi, tin tưởng thuộc hạ của anh đi, bọn họ đều là thứ tốt!

Cường Tử đáp một tiếng, đứng lên nhìn cuộc chiến. Ngay từ lúc bắt đầu huynh đệ Liên minh chấp pháp Trung Hoa sau khi bất thành linh xông ra chém giết, nhưng nhần giả và võ sĩ kia quả thật hoảng loạn rồi. Nhưng bây giờ hai bên giằng co với nhau, những võ giả Nhật Bản kia cũng chém giết đến đỏ con mắt. Cuộc chiến rất dai dẳng, trong một khoảng thời gian chỉ sợ rất khó đánh lui đối phương.

Cường Tử nhăn mày, bây giờ về mặt khí thế ưu thế cuộc chiến hoàn toàn thuộc về phía bên mình, về mặt nhân số đối phương đã không còn chiếm được ưu thế nữa. Dù không có bị khí thế chấn động của huynh đệ Liên minh chấp pháp Trung Hoa tấn công làm cho tán loạn, thì cũng chỉ kém hơn cỡ này mà thôi. Bây giờ điều cần làm chính là nhổ bỏ cây rơm rạ cuối cùng, một cây rơm rạ ép chết lạc đà.

Thời gian chiến đấu càng dài, càng bất lợi đối với phía bên mình. Dù sao huynh đệ Liên minh chấp pháp Trung Hoa tu vi cá nhân cũng không thể xem là thấp, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại kém xa. Đối phương cho dù là võ hay là nhần giả, đều là võ giả thân trải qua trăm trận. Điểm này không phải huynh đệ Liên

minh chấp pháp Trung Hoa có thể so sánh được. Một khi thời gian kéo dài, đối đầu phương giằng co đến lúc nào đó, chỉ cần phản công ngược lại thắng bại khó có thể đoán trước được.

Hắn quay người hỏi Chu Hạo Nhiên:

- Người của chúng ta đều lên hết rồi sao?

Chu Hạo Nhiên nhẹ gật đầu nói:

- Ủ! Cùng lên một lượt rồi.

Cường Tử nhủ thầm:

- Có hơn ba mươi người, chỉ cần có ba mươi người quát thét xông về phía trước nữa, thì đủ để phá hủy sĩ khí đối phương.

Nhưng tiếc rằng, phía bên bọn họ đã không có đủ quân số.

Đúng lúc này, một quả hỏa tiễn từ một chỗ bí mật gào thét bắn ra. Quả hỏa tiễn này mang theo đuôi lửa thật dài, vẽ ra giữa không trung một đường quỹ tích khiếp người thẳng đến phía sau trận tuyến của đối phương!

Đùng!

Giữa đội phía sau của võ giả Nhật Bản, quả đạn hỏa tiễn kia vô tình nổ tung lên. Sau một tiếng vang cực lớn, võ sĩ ở đội phía sau bị nổ người ngã ngựa đổ. Thân hình võ vụn bay loạn bốn phía.

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời, quát thét một tiếng chính là bây giờ!

Hắn tuy rằng toàn thân đau đớn muốn nứt toát ra, nhưng vì muốn mau chóng nhất giải quyết cuộc chiến này, nghiêng rằng vận khởi nội kinh rút Trạng Lô Kiếm ra mạnh mẽ áp chế thương thế, sau đó tung người nhảy vào cuộc chiến. Hắn vừa động, Chu Hạo Nhiên cũng từ phía sau lưng rút ra một đôi Phân thủy Nga Mi thích đâm nhào tới.

Chu Hạo Nhiên thật không hổ là đệ tử của Cáp Mô, hai người nhất trí chọn lựa một loại binh khí khiến người kinh ngạc. Tuy nhiên về mặt phẩm chất, Phân thủy Nga Mi thích này của Chu Hạo Nhiên rõ ràng kém hơn rất nhiều so với cặp thích kia của Cáp Mô. Phải biết rằng đồ Lão Phật gia Đoan Mộc Tú cất giữ, làm sao có phẩm chất bình thường?

Xa xa Liên Ngân cũng không phải người rảnh rỗi, anh ta không chút do dự bắn quả đạn hỏa tiễn cuối cùng ra, rõ là cũng nhìn ra tình hình hai bên địch ta bây giờ. Kể về mặt sức lực chiến đấu võ giả Nhật Bản tố chất trung bình cao hơn so với huynh đệ Liên minh chấp pháp Trung Hoa. Dù sao năm trăm huynh đệ này mới trải qua huấn luyện bài bản không tới hai năm, chênh lệch với những nhân giả và võ sĩ kinh nghiệm sâu dày kia vẫn còn tồn tại đối lập nhất định. Bây giờ bọn họ chiếm lấy ưu thế tuyệt đối hoàn toàn dựa vào cỗ khí thế hùng hãn không sợ chết và sự bất ngờ!

Cường Tử suy đoán cần có thêm ba mươi người cùng nhau xông lên có thể hoàn toàn phá hủy khí thế của đối phương, tuy nhiên bây giờ chỉ có ba người bọn hắn. Thân thủ Liên Ngân như thế nào Cường Tử không biết, nhưng từ trong hoàn cảnh rối tinh rối mù thời khắc này bắn ra quả hỏa tiễn đó có thể nói kẻ này là người thông minh.

Liên Ngân rút một thanh trường kiếm tinh quang bắn ra bốn phía trên lưng ra. Ánh mắt hung ác, mạnh mẽ xông về phía đám người kia. Cường Tử phát ra một tiếng quát, cùng Chu Hạo Nhiên, Liên Ngân chia ra ba phương hướng khác nhau xông tới. Thực sự dùng thân thể bây giờ của hắn, cho dù xông lên cũng không có tác dụng gì quá lớn.

Một nhân giả áo trắng nhìn thấy có người từ ba hướng khác nhau xông tới, tốc độ cực nhanh xem ra chính là cao thủ. Gã nhân giả mắng thầm một tiếng. Ba trăm nhân giả áo đen này là một đội thực lực trung cấp nhân giả dòng Giáp Hạ, đội như thế này chỉ có ba nhóm, đội nhân giả cấp cao nhất chỉ có một nhóm, do một trăm thượng nhân áo trắng tổ chức thành. Tình hình bây giờ không thể lạc quan, viện binh đối phương liên tiếp xuất hiện, gã không biết đằng sau có phải vẫn còn nữa hay không.

Nếu như nhóm nhẵn giả này và bao gồm mấy mươi thượng nhẵn áo trắng bên trong đó tổn thất hết ở nơi này, vậy đối với nhẵn giả dòng Giáp Hạ là đả kích cực lớn. Đến lúc đó nhẵn giả dòng Y Hạ vẫn luôn bị nhẵn giả dòng Giáp Hạ áp chế chỉ sợ sẽ thừa cơ hội ngóc đầu dậy. Một khi như thế, địa vị thống trị của dòng Giáp Hạ ở Nhật Bản sẽ bị phá vỡ.

Nghĩ tới đây, tên thượng giả áo trắng phụ trách chỉ huy cuộc truy đuổi này lập tức lớn tiếng la lên, bắn lên không trung một tín hiệu sau đó quay người rời đi. Nhẵn giả còn lại nhìn thủ lĩnh rút khỏi lập tức ép lui đối thủ của mình khỏi dần dần rút lui khỏi cuộc chiến. Cũng bởi vì vậy áp lực những võ sĩ kia chợt tăng lên nhiều, không có mấy chục thượng nhẵn áo trắng kia kìm chế bọn cao thủ như Yêu Ma, Cừu Thiên và bọn Yến Vân Thập Bát kia, tổn thất của bọn võ sĩ chợt trở nên càng lúc càng lớn.

Thủ lĩnh võ sĩ nhìn nhẵn giả chạy trốn đi xa kia, hung hăng mắng một câu lập tức hô to một tiếng, kêu gọi thủ hạ của mình cũng lùi lại phía sau. Huynh đệ Liên minh chấp pháp Trung Hoa phô trương thanh thế đuổi theo một chút lập tức dưới sự dẫn dắt của Lý Vạn Thanh lui trở lại. Kiểm lại một chút cuộc chiến lần này tổn thất của Liên minh chấp pháp Trung Hoa rất lớn, có mấy chục huynh đệ chết, số người còn lại cũng gần như ai cũng mang thương tích. Dù sao đối thủ của bọn họ là nhẵn giả và võ sĩ số lượng nhiều hơn, kinh nghiệm và tu vi cao hơn bọn họ rất nhiều.

Gom nhất thi thể các huynh đệ cùng một chỗ, trong mắt Lý Vạn Thanh chứa nhiệt lệ đỏ xằng xung quanh, sau đó một mối lửa đốt lên. Bọn Cường Tử vây xung quanh đứng bên cạnh đồng lửa, lay một lay thật sâu, sau đó dứt khoát rời đi.

231. Chương 231: Lại Thấy Bím Tóc Đuôi Ngựa

Trong một phòng nghỉ trên chiếc du thuyền xa hoa, Cường Tử dựa người vào giường rồi châm một điếu thuốc, đầu lại nghĩ đến một chuyện mà hắn không muốn thừa nhận. Chuyện này không chỉ đả kích với một mình hắn mà còn có thể làm tổn thương đến Cáp Mô và Kim Tiểu Chu.

Cáp Mô ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện với hắn, phì phèo hút thuốc.

- Cường Tử, sau khi trở về cậu hãy đến Đông Đình nghỉ dưỡng một thời gian đi, còn tôi và Tiểu Chu sẽ quay về Đông Bắc trước để giải quyết một số chuyện, đợi sau khi vết thương của cậu khỏi hẳn thì hãy về trường học.

Cường Tử cười nhưng biểu cảm lại rất đau khổ.

Chuyện mà hắn luôn không muốn thừa nhận, có lẽ trong lòng Cáp Mô còn đau khổ hơn cả hắn. Nhớ đến những hành động bất thường của Cáp Mô khi đến Đông Doanh, Cường Tử lại cảm thấy đau lòng. Hắn nghĩ ngợi một lúc, gật gật đầu, hít một hơi thuốc lá thật sâu rồi hắn nói với Cáp Mô:

- Anh Cáp Mô, tôi nghe theo lời của anh.

Nghe được câu nói này của Cường Tử, Cáp Mô như trút được gánh nặng, cũng khẽ gật đầu đáp lại, anh ta muốn nói gì đó nhưng đến cuối cùng thì không sao mở lời được. Anh ta đứng dậy, hướng về phía cửa ra vào bước ra ngoài nhưng khi bước được hai bước thì anh ta đột nhiên quay phắt người lại nhìn Cường Tử như muốn nói điều gì đó, nhưng sau đó anh ta cũng chỉ biết lắc đầu ngậm ngùi bước đi. Khi bước đến ngưỡng cửa, Cường Tử gọi giật anh ta đứng lại, anh ta quay đầu lại nhìn Cường Tử.

Cường Tử vừa cười vừa nói:

- Đi cả một chặng đường dài rồi về Kháo Sơn Truân, mang cho sư phụ tôi một ít thuốc phiện.

Cáp Mô gật gật đầu, những lời này của Cường Tử đúng là có chút thâm ý.

- Cường Tử, nếu như tôi có làm chuyện gì đó có lỗi với cậu, cậu có thể tha thứ cho tôi được không?

Cáp Mô đột nhiên hỏi hấn.

Cường Tử suy nghĩ một lúc rồi chân thành đáp lại:

- Nếu như chuyện đó chỉ có lỗi với một mình tôi, Cáp Mô ca, tôi sẽ sẵn sàng tha thứ cho anh. Nhưng trên đời này có một số chuyện, không phải là trong lòng anh không muốn thừa nhận nó thì nó có thể không xảy ra, nếu như tình cảm có thể ngăn cản được thứ gì đó, tôi tin rằng trong lòng anh cũng sẽ không bao giờ đau khổ như vậy, có đúng không?

Cáp Mô nhìn Cường Tử và nói:

- Cậu yên tâm đi, anh sẽ giải quyết được mà!

Dứt lời, Cáp Mô quay người bước ra ngoài, giọng nói của Cường Tử đang vang lên ở đằng sau lưng anh ta, rất nhẹ nhàng nhưng từng câu từng chữ lại đi thẳng vào tâm can anh ta.

- Cáp Mô ca, phải sống!

Cáp Mô ra sức gạt đầu, nhưng không nói gì, bước lớn rời đi.

Thuyền dừng lại ở Đông Hải, có một con thuyền tuần tra trên biển của hải quân Trung Quốc đang đợi ở đó. Cường Tử không ngờ rằng bản thân quay trở về lại có thể được đón tiếp một cách long trọng như vậy. Giây phút hấn nhìn thấy chiến hạm uy vũ kia, đột nhiên hấn phát hiện ra rằng bản thân là một người rất có thân phận và địa vị, nó đã vượt xa khỏi cái thân phận người học việc trong quán ăn nhỏ ở chợ rau xanh của thành phố Đông Đình, không những vậy càng ngày lại càng xa.

Nhưng cũng trong giây phút này hấn lại cảm thấy có chút mơ hồ, rốt cuộc thì con người hiện tại của hấn tốt hay là cái tên tiểu điều dân ăn không ngồi chờ chết kia tốt?

Một vị thiếu tướng đứng trong phòng tiếp khách của chiến hạm tiếp kiến Cường Tử. Ông ta nhìn thẳng vào mặt Cường Tử và chăm chú qua sát, sau đó thì cười phóng khoáng:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!

Cường Tử đưa mắt nhìn xung quanh rồi trả lời một câu râu ông nọ cắm cằm bà kia:

- Lần đầu tiên được lên chiến hạm, cũng không biết bản thân mình có cơ hội được lên đây lần nữa hay không?

Nghe xong, vị thiếu tướng này ngậy người mắt một lúc rồi nói:

- Chỉ cần cậu muốn thì bất cứ lúc nào chúng tôi cũng đều hoan nghênh! Nhưng nghe này cậu nhóc, cậu không có hứng thú về chuyện tông quân hay sao?

Cường Tử không đưa mắt nhìn xung quanh nữa, hấn nhìn thẳng vào vị thiếu tướng này rồi cười cười đáp lại:

- Câu trả lời vẫn là không, tông quân không những áp lực quá lớn mà lại còn không được tự do, không bằng cuộc sống hiện tại của tôi, thích làm gì thì làm. Nếu như tôi tông quân thì e rằng ngài sẽ rất đau đầu đó.

Thiếu tướng cười thân thiện mà rằng:

- Lần trước khi Trác tướng quân nhắc đến cậu, lão thủ trưởng nói rằng cậu là một cậu nhóc có bản lĩnh, xem ra ngài ấy đã không nhìn lầm. Như vậy cũng tốt, cậu không tông quân đích thực là tốt hơn là so với chuyện cậu tông quân.

Ông nhìn Cường Tử bằng ánh mắt đầy thâm ý rồi nói:

- Có rất nhiều chuyện vẫn cần đến cậu!

Cường Tử nhìn vị thiếu tướng này rồi đáp lại:

- Có rất nhiều chuyện tôi có thể làm.

Thiếu tướng uống một ngụm trà và nói tiếp:

- Quay về nghỉ ngơi một thời gian đã, cậu không cần phải lo lắng về việc học, tôi sẽ giải quyết giúp cậu nhưng tốt nhất thì cậu vẫn nên đọc sách nhiều thì hơn, chung quy thì nó cũng không có gì xấu cả.

Cường Tử đáp lại:

- Ủ! Tôi biết Có một chuyện tôi mong ngài có thể giúp tôi.

Ánh mắt của vị thiếu tướng sáng lên.

- Hả?

Càng ngày ông càng có hứng thú với cậu thanh niên mà ngay từ lần đầu gặp mặt đã ngỏ lời muốn ông giúp đỡ. Thanh niên bây giờ khi đứng trước mặt ông, họ điều tỏ ra lóng ngóng, chân tay vụng về nhưng cậu thanh niên này lại khác. Nhưng ông lại nhớ đến chuyện cậu thanh niên này vừa mới gây ra một trận sóng to gió lớn ở Đông Doanh, thì làm sao có thể làm chuyện mà một người bình thường có thể làm được?

- Cậu cứ nói, để tôi xem tôi có thể giúp cậu được gì?

Khuôn mặt của Cường Tử vô cùng nghiêm túc, hắn nói rõ ràng rành mạch từng câu từng chữ một:

- Tôi muốn người!

Vị thiếu tướng nghe xong liền thất thần, ông đứng dậy, cẩn thận nhìn chàng thanh niên không sợ phong ba bão táp đứng trước mặt mà lòng ông chợt có cảm giác kinh sợ. Dám mở lời đòi người với một vị thiếu tướng hải quân? Đòi người nào? Vấn đề này cứ quẩn quanh trong đầu của ông, rồi chợt ông nhận ra rằng cậu thanh niên ngồi trước mặt mình quả nhiên là một người to gan lớn mật.

- Cậu cho rằng tôi sẽ giúp cậu?

Vị thiếu tướng này cũng không giả ngây giả ngô hỏi hắn xem người hắn cần là người như thế nào, ông cho rằng chuyện này không cần thiết. Sắc mặt của chàng thanh niên này vẫn trắng bệch nhưng ánh mắt kiên nghị lại khiến cho ông bị chấn động mạnh trong lòng.

Cường Tử đáp lại:

- Nếu như ngay cả ngài cũng không giúp được tôi thì tôi chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà nghĩ cách thôi. Nhưng nhất định sẽ xảy ra một số chuyện liên quan đến quy định mà luật pháp cấm, hơn nữa nếu như không có sự giúp đỡ của quân đội, tôi tin rằng cho dù tôi có được người thì rất nhanh sẽ bị giải tán. Tướng quân, tôi xin nói thật, người thì tôi có thể gọi đến nhưng không thể xuất đầu lộ diện.

Sắc mặt của vị thiếu tướng kia chợt biến đổi, ông nhìn thẳng vào Cường Tử mà nói:

- To gan lớn mật!

Cường Tử khẽ cười, nụ cười giống như gió xuân hóa tuyết.

- Tôi có to gan lớn mật đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể nào lấy tay che trời được, bản lĩnh của Tôn Ngộ Không có lớn đến mấy thì chẳng phải cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ Như Lai hay sao?

Khi hắn nói những lời này giống như một con hồ li đã đắc đạo thành tinh, biểu cảm trên khuôn mặt đều hiện lên ba phần giảo hoạt và cả bảy phần chân thành.

Thiếu tướng kia đáp lại:

- Chuyện này không gấp, tôi nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Cường Tử quay về phòng của mình, hắn nằm trên giường chiêm hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Yêu Ma bước vào trong phòng rồi ngồi xuống ghế nhìn Cường Tử và hỏi:

- Gặp tướng quân rồi?

Cường Tử hể gật đầu đáp lại:

- Gặp rồi, ông ta đúng là một lão hồ ly giảo hoạt!

Yêu Ma nghe xong liền phun luôn ngụm trà vừa mới đưa vào miệng.

- Những lời này tốt nhất cậu đừng nên nói trước mặt tôi, dù gì thì tôi cũng là một nhân viên công vụ quốc gia đó!

Cường Tử trằm mắt lên nhìn gã mà nói:

- Cái rắm!

Yêu Ma cười ha ha nói:

- Rắm hay không rắm thì cũng đặt sang một bên cái đã. Tôi nghe nói, chú đã đòi tướng quân cho chú người? Gan của chú lớn thật đấy, còn đòi tướng quân giao cho một đội hải quân lục chiến cơ?

Cường Tử khinh bỉ nhìn Yêu ma:

- Hải quân lục chiến? Cho tôi tôi cũng không cần! Tôi cần tân binh! Cái rắm! Đều là tân binh không biết gì! Nhưng có một điểm, tố chất thể lực nhất định phải tốt mới được, nếu không thì... anh qua đó bổ sung quân số cho tôi?

Yêu Ma cười cười đáp lại:

- Cậu có biết là lúc này đây, cậu đang đục khoét góc tường quốc gia hay không?

Cường Tử đáp:

- Anh nhầm rồi, tôi chính là đang đóng góp một viên gạch cho sự nghiệp xây dựng và hiện đại hóa. Đi theo tôi, tôi sẽ trả lương cao cho anh!

Yêu Ma cười hỏi:

- Lương bao nhiêu?

Cường Tử đáp:

- Đừng có nhắc đến vấn đề lương lậu, tính theo tháng, theo năm một lăm, tôi trả bao anh cả đời, được chưa.

Yêu Ma:

- Nói một cái giá thực tế xem nào! Cậu đừng nói, tôi thực sự còn muốn kiếm thêm chút thu nhập từ tay một ông chủ như cậu. Nếu không thì cứ tính như thế này đi, trong thời gian cậu bị thương cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tôi sẽ làm bảo vệ cho cậu, một ngày mười vạn nhé?

Cường Tử:

- Được! Lương sẽ tính theo ngày, một ngày mười vạn!

- Thật?

- Thật! Mười vạn Zimbabwe.

Khi còn ở cạnh bờ biển, thiếu tướng đã vỗ vỗ vai của Cường Tử và nói:

- Chuyện mà tôi nói với cậu, quay về tôi sẽ báo cáo lên cấp trên, tình hình cụ thể như thế nào thì đợi sau khi có kết quả tôi sẽ thông báo cho cậu. Nếu như cấp trên không phê duyệt... cá nhân tôi sẽ tài trợ cho cậu một đội!

Cường Tử cười cười đáp lại:

- Lời này không nói chơi được đâu, ngài đừng có lừa bịp tôi.

Vị thiếu tướng kia liền cười lớn ha ha rồi dẫn theo thuộc hạ của mình đi trước.

Xe của Liên minh chấp pháp Trung Hoa đang đỗ ở bên bờ, có chiếc mười chiếc xe khách lớn và cả mười chiếc xe hiệu Audi A6. Cấp Mô, Kim Tiểu Chu và người của Yến Vân Thập Bát tạm biệt Cường Tử sau đó thì lên một chiếc xe khác quay về Đông bắc. Cường Tử nhìn theo hai mươi chiếc xe trước mặt khí thế ngút trời, trong lòng không khỏi cảm động.

Hắn nhớ lại cuộc nói chuyện với vị thiếu tướng kia, và vị thiếu tướng đó đã nói một câu thế này: “ Người thì tôi không có quyền cho cậu nhưng tôi lại có quyền cấp cho cậu một thân phận mà quốc gia phải thừa nhận.”

Mười chiếc xe khách lớn màu đen chạy như bay với tốc độ hiếm thấy. Trên thân xe màu đen có một chi tiết rất bắt mắt. Đó là một ngọn lửa màu đỏ vàng đang hùng hực bốc cháy, bên dưới ngọn lửa còn có hai chữ lớn màu đỏ.

Trung Hoa!

Cường Tử dõi theo từng chiếc xe từng chiếc xe quay lướt qua mình, trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào khó nói. Khi mà bước về phía trước, hắn nhìn thấy trên thân xe màu đen của mười chiếc xe hiệu Audi A6 cũng có một ngọn lửa màu đỏ vàng đang cháy hùng hực và hai chữ “Trung Hoa” màu đỏ nổi bật.

Hắn quay sang nhìn Yêu Ma và cười nói:

- Xem ra cũng không tồi, đủ kiêu ngạo với đời!

Yêu Ma cười cười đáp lại:

- Kiêu ngạo? Thấy thế nào cũng giống với xe tuyên truyền đem kem đánh răng phân phát tới vùng nông thôn?

Cường Tử trừng mắt lên nhìn gã, phát tay rồi nói:

- Đi thôi! Quay về nhà!

Hàng trăm vị đại hán ở sau lưng cùng hô vang một tiếng, khí thế ngút trời.

Hai mươi chiếc xe nối đuôi nhau chạy thành một đoàn dài. Thực ra thì Cường Tử cũng đã hiểu được lý do vì sao mà vị thiếu tướng đó lại sắp xếp như vậy, cũng giống như chuyện hắn cùng Cấp Mô, Đại Hùng, Kim Tiểu Chu quay về Kháo Sơn Truân, chỉ bốn chữ thôi “áo gấm về làng”. Có lẽ vị thiếu tướng đó thực sự không thể giúp được hắn chuyện gì nhưng tấm lòng này cũng đã đủ lắm rồi. Đoàn xe này đã nói lên một vấn đề rất lớn, đó chính là: Liên minh chấp pháp Trung Hoa đã nhận được sự thừa nhận của quốc gia.

Cảng khẩu này còn cách thành phố Đông Đỉnh một đoạn khá xa, dù tốc độ của xe có nhanh hơn nữa thì cũng phải mất hai ngày thì mới có thể đến nơi. Ba người Cường Tử, Chu Hạo Nhiên và Lý Vạn Thanh cùng ngồi trên một chiếc xe Audi. Trên xe ba người đã nói rất nhiều chuyện với nhau. Thực ra theo lời của Lý Vạn Thanh thì cậu ta định ngồi xe khách, dù sao thì đáng người cường tráng vạm vỡ như cậu ta, mặc dù đã ngồi ở hàng ghế sau rộng rãi của chiếc AudiA6 thì cũng vẫn cảm thấy chật chội, khổ sở. Cường Tử phát hiện ra rằng, trong khoảng thời gian hai năm nay, người này rõ ràng lại dậy thì lần nữa...

- Vạn Thanh, cơ thể càng ngày càng vạm vỡ.

Cường Tử nói với Lý Vạn Thanh.

Nghe xong Lý Vạn Thanh cười ha ha thích trí, nhưng cũng có chút ngượng ngùng. Nụ cười này có vài phần ngốc nghếch của Đại Hùng Triệu Bá, nhưng chỉ có điều nếu ai đó thực sự coi cậu ta là một tên ngốc thì e rằng sẽ phải trả giá đắt, dù thế nào thì người đó cũng không đủ để Lý Vạn Thanh đấm đá thoải mái.

Nhưng đúng lúc này Chu Hạo Nhiên lại có bộ dạng như có điều muốn nói, Cường Tử liền nhìn cậu ta và nói:

- Háo Tử có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Chu Hạo Nhiên chần chờ một lúc rồi cắn răng cắn lợi nói ra:

- Cường Tử, tôi cảm thấy bên trong Liên minh chấp pháp Trung Hoa của chúng ta đã xảy ra chút vấn đề.

Cường Tử không thể nào ngờ được rằng Chu Hạo Nhiên cũng có thể nhìn ra được điểm này. Hắn nhận ra chuyện này là vì có một vài chuyện đã để lộ ra một vài sơ hở nên hắn suy đoán ra. Còn Chu Hạo Nhiên chỉ dựa vào trực giác của bản thân mà đã nghĩ tới điểm này, điều này chứng minh rằng cậu ta là một người có trí tuệ hơn người.

Cường Tử khoát tay áo và nói:

- Cáp Mô về Đông Bắc trước, đợi thêm chút nữa đi!

Ánh mắt của Chu Hạo Nhiên như ánh lên, cậu ta hỏi:

- Đợi? Đối mặt với chuyện này thì chúng ta đợi như thế nào đây?

Cường Tử đáp lại:

- Hạo Tử, đừng nói nữa, cho y thêm một cơ hội nữa đi!

Chu Hạo Nhiên há miệng to ra nhưng cuối cùng lại không nói thêm gì hết.

Sau hai ngày, đoàn xe đã tiến vào trong thành phố Đông Đỉnh. Khi tiến vào trong thành phố, đoàn xe nghiêm nhiên thu hút được sự chú ý của mọi người. Rất nhiều dân thành phố đều tập trung ở hai bên đường quan sát, thậm chí có người còn nói với nhau rằng có một vị đại nhân của trung ương đã đến thành phố Đông Đỉnh. Đám người Cường Tử ngồi trong xe đương nhiên là không biết người bên ngoài đang bàn luận về vấn đề gì. Nhưng nếu như cho hắn được lựa chọn thì hắn cũng không muốn phải quay về với bộ dạng giống trống khua chiêng như vậy. Nhưng nếu như vị thiếu tướng kia đã sắp xếp như vậy vậy thì hắn đành phải nhận lấy hảo ý của ông thôi, hơn nữa, đây cũng là một tín hiệu đối với thế giới bên ngoài.

Trước cửa ra vào biệt thự Tiêu Lôi Ly Hồ, Cường Tử bước xuống xe nhìn thấy trước cửa đã có ba người đang đứng đợi hắn. Người đầu tiên mặc một bộ vét, đứng thẳng người chính là Tiêu Lôi, khuôn mặt của ông đang nở một nụ cười tự hào. Bên trái Tiêu Lôi là một ông cụ đầu tóc đã bạc trắng, mặc dù lưng đã còng nhưng ánh mắt của ông vẫn còn sáng và lạnh lợi lắm.

Bên phải có một người đứng lúi về phía sau, người này có dáng người cao ráo.

Tóc cột đuôi ngựa, trước ngực ôm một bó hoa tươi, màu sắc sắc sỡ, lúc này đây mắt của cô nàng đã không còn giấu nước mắt, khuôn mặt cũng không còn sự đau khổ, thay vào đó là một nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện.

232. Chương 232: Đau Khổ

Từ trên xe bước xuống, hắn bước nhanh đến ôm chặt lấy Tiêu Lôi. Khi thân hình vạm vỡ và cao lớn của hai người tiếp xúc với nhau đã khiến cho vết thương của Cường Tử nhói đau, nhưng hắn lại không để ý đến nó, bởi trong lòng đang hắn đang lên một cảm giác ấm áp, cảm giác này còn mãnh liệt hơn cả sự đau đớn mà vết thương đang gây nên.

Tiêu Lôi đẩy Cường Tử ra, vịn vào bờ vai của hắn rồi quan sát:

- Mới có vài ngày không gặp mà con đã kích động như vậy rồi.

Cường Tử cười hi hi đáp lại:

- Thập tử nhất sinh!

Tiêu Lôi vỗ vỗ vào vai của Cường Tử, hai người cùng cười, tỏ ý đã hiểu. Cường Tử bước đến trước mặt Ngô lão gia tử, cuối cùng thì hắn vẫn không thể kìm nén được cảm giác nên đã nói với ông cụ về cái chết của Ngô Tôn. Hai năm nay, Ngô lão gia tử luôn ở cùng với đám thanh niên tràn đầy nhiệt huyết này cho nên tâm tính cũng đã bị lây chút ít, tinh thần cũng tốt lên, sau khi nghe hết câu chuyện, ông lão nhìn Cường Tử bằng ánh mắt từ bi, cười cười và nói với hắn:

- Quay về là tốt rồi!

Cường Tử ra sức gật gật đầu, gọi Ngô lão gia tử một tiếng “ông nội”, đây là tiếng gọi được cất lên một cách vô cùng tự nhiên từ tận đáy lòng của hắn. Một tiếng ông nội này, đối với Ngô lão gia tử mà nói không

chỉ văng vẳng bên tai ông mà còn khiến cho ông bị chấn động mạnh ở trong lòng. Sóng mũi của ông cay cay, cố gắng lắm ông mới đáp lại một tiếng “ừ” với hân.

Cuối cùng, Cường Tử quay người nhìn cô gái ngày càng trở nên xinh đẹp ở đằng sau, cô nàng cũng đang nhìn hân với một khuôn mặt rạng ngời và nụ cười ấm áp.

- Nào đến đây, bảo bối, cho chồng yêu ôm một cái.

Bùi Nặc “ạ” một tiếng rồi nhảy cẫng lên và xà vào lòng của Cường Tử. Cường Tử giang tay ra ôm chặt một đóa hương thơm ấm áp vào lòng, cơ thể mềm mại như không xương của cô gái nhỏ Bùi Nhược dường như dính chặt vào người của Cường Tử, khiến cho hai người như không có khoảng cách, lúc này trông hai người họ vô cùng đẹp đôi. Bùi Nhược ngẩng đôi mắt long lanh nhìn Cường Tử, khuôn mặt khê ửng hồng như một đóa hoa đào nở rộ.

- Có nhớ chồng yêu không?

Cường Tử dùng tay nâng cằm của Bùi Nhược lên, nhìn cô say đắm và hỏi:

Bùi Nhược gật đầu thật mạnh và đáp lại:

- Nhớ!

Cường Tử cười hì hì hỏi tiếp:

- Có muốn hôn chồng yêu không?

Bùi Nhược cúi đầu xuống quay đầu lại nhìn Tiêu Lôi và ông Ngô, rồi vội vàng đặt một nụ hôn chớp nhoáng lên má của Cường Tử, khiến cho khuôn mặt của cô nàng lại càng đỏ thêm, thậm chí cổ cũng đỏ lên. Lúc này đây, trông cô nàng kiều diễm như một đóa hoa, mặc dù trong tay cô nàng cũng cầm một bó hoa tươi, nhưng cô nàng còn đẹp hơn cả bó hoa kia gấp vài phần.

Tiểu Lôi háng giọng một tiếng, nửa đùa nửa thật mà nói với hân:

- Đi thôi, vào trong nhà rồi nói chuyện tiếp.

Khuôn mặt của Bùi Nhược vẫn cứ đỏ ửng lên, khoác lấy cánh tay của Cường Tử cùng hân sánh bước vào trong nhà. Sau khi vào đến phòng khách, khi đã ngồi yên vị trên ghế sofa nhưng cô nàng vẫn còn ôm khư khư lấy cánh tay của Cường Tử, dường như cô nàng sợ chỉ cần tay cô khê khổ buông lỏng một chút thôi thì Cường Tử sẽ bay đi luôn vậy. Lần gặp gỡ này, Cường Tử phát hiện ra rằng cô gái nhỏ này đã cứng rắn, trưởng thành hơn trước không ít. Nếu mà quay lại hai năm trước, trong tình huống như bây giờ thì e rằng nha đầu này sẽ khóc lóc khóc xuống, nước mắt nhất định sẽ ngập nhà ngập cửa cho mà coi.

Nhân lúc Ngô lão gia tử và Tiêu Lôi không chú ý, Cường Tử nhanh chóng đặt tay lên vòng ba tròn trịa của Bùi Nặc sờ soạng. Ngay lập tức cô nàng nhảy dựng người lên, rồi quay sang ném cho hân một cái nhìn cháy mắt nhưng trong ánh mắt này lại không có chút sát khí nào cả, trái lại sâu thẳm trong đó là có đến bảy phần ma mị, ba phần thướt tha.

Cường Tử ghé sát vào tai của Bùi Nhược vào thì thầm:

- Ủ! Cảm xúc không tồi! Ngon hơn rồi đó! Xem ra bố mẹ vợ đã tốn không ít cơm gạo để nuôi em!

Trong mắt của Bùi Nhược như ngấn lệ, khiến cho đôi mắt càng trở nên long lanh hơn, xinh đẹp hơn. Cô nàng cười híp cả mắt lại, đôi mắt híp tạo thành một đường cong giống như vầng trăng khuyết, vô cùng rung động lòng người.

- Anh nằm mơ à, ai là bố mẹ vợ của anh chứ!

Cô nàng nói với giọng không được tự nhiên cho lắm.

Cường Tử mặt dày đáp lại:

- Ủ ừ ừ, không phải là bố vợ mẹ vợ mà là bố mẹ của chúng ta, được chưa? Đợi khi nào mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, anh sẽ mua một hòm Trung Hoa và một hòm Mao Đài, mang theo một hộp quà thật lớn để quay về nhà mình thăm bố mẹ mình.

Bùi Nặc bĩu môi ra và nói:

- Tầm thường!

Cường Tử cười cười đáp lại:

- Tầm thường là tầm thường thế nào được?

Bùi Nặc nghiêm túc đáp lại:

- Đầu tiên anh hãy mang tới một hòm đựng toàn tờ một trăm đồng!

Cường Tử nghe xong mà cười lớn ha ha, khiến cho ông Ngô và Tiêu Lôi cũng phải quay sang nhìn hai người họ. Khuôn mặt đã đỏ nay lại càng đỏ thêm, Bùi Nhược ngượng ngùng gục đầu vào vai của Cường Tử, không dám ngẩng đầu lên.

- Lôi Tử thúc, chú từ Đông Bắc quay về từ lúc nào vậy?

Cường Tử thu lại bộ dạng cười đùa của mình, quay sang hỏi Tiêu Lôi.

Tiêu Lôi đáp lại:

- Cái ngày mà con đi Đông Doanh thì chú quay về, vốn dĩ định chuẩn bị dẫn theo một vài người đi tiếp ứng cho con, nhưng không ngờ rằng thuộc hạ của thằng quỷ nhà người lại còn hành động nhanh hơn cả chú mày đây. Dưới sự hướng dẫn của Ngô lão gia tử, đám tiểu tử thuộc hạ của con giờ đây đã khí huyết phương cương, đều là những thằng nhóc có tiền đồ.

Cường Tử quay sang nói với Ngô lão gia tử một câu cảm ơn từ tận đáy lòng:

- Cảm ơn ông, ông nội!

Ngô lão gia tử châm một điếu thuốc Trung Hoa, nhìn hộp thuốc lá trong tay rồi ném luôn cho Cường Tử và nói:

- Cảm ơn cái rắm! Ông già ta đây cũng rảnh rỗi quá mà, đồ dành đám trẻ trâu đó cũng thú vị lắm, ngược lại cứ ở nhà loanh quanh luẩn quẩn mãi cũng chán, ra ngoài khơi thông mạch máu, vận động một chút cho thư giãn gân cốt cũng tốt mà.

Cường Tử cười cười đáp lại:

- Sao cháu lại không nhìn ra rằng là ông đồ dành đám trẻ con đó chơi đùa hay là đám trẻ con đó cũng đã đồ dành lại ông, khiến cho ông vui?

Ngô lão gia tử lườm hẩn một cái, sau đó thì cười rất thoải mái. Nụ cười này khiến cho Cường Tử được trấn an một chút. Ở trong lòng, hẩn thâm nói với ông Ngô: “Ông yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, cháu sẽ là đứa cháu đích tôn của ông, những gì mà ông chưa làm được thì cháu sẽ giúp ông hoàn thành!”

Cường Tử nắm lấy chặt lấy tay của Bùi Nhược rồi quay sang hỏi Tiêu Lôi:

- Lôi tử thúc, sự phụ của con...

Tiêu Lôi khẽ gật đầu và đáp lại:

- Sự phụ của con cũng rất tốt, đợi vài ngày nữa khi mà chuyện của Đông Bắc kết thúc thì sẽ quay về. Đúng rồi, có chuyện này vẫn chưa tìm được dịp nói cho con biết, thì ra cái chợ rau kia sớm đã bị hủy đi rồi. Bây giờ, cái siêu thị mới xây đó nằm đối diện với tòa nhà nhỏ, ba tầng ba phòng mà ta mới mua, đợi khi nào sự phụ cháu quay về thì có thể khai trương được rồi.

Nghe xong, hai mắt của Cường Tử liền sáng lên:

- Thật sao? Ba tầng ba phòng, để cháu tính xem nào, vậy thì ít nhất cũng phải bày hơn mười cái bàn, xem ra còn rộng rãi hơn quán ăn lớn Cật Hát Đồ ngày xưa rất nhiều.

Tiêu Lôi cười cười mà rằng:

- Đừng nói với sự phụ con là chú mua đó, chú đã nói với ông ấy là khách sạn ăn uống đánh bạc kia đã bị phá bỏ, dời đi nơi khác và được đền bù tổn thất, nếu không thì ông ấy sẽ không bao giờ nhận đâu.

Cường Tử trợn mắt lên nhìn ông và nói:

- Chú đoán xem sự phụ của con có ngốc không?

Tiêu Lôi lắc đầu:

- Không ngốc, nhưng nếu như là được mua ông ấy nhất định sẽ không lấy còn nếu như chúng ta lừa ông ấy, nói là nơi đó được đổi vị trí vậy thì ông ấy sẽ giả vờ ngốc.

Cường Tử cũng cho rằng ông nói rất có lý, gật đầu tán thành:

- Ủm! Sự phụ của con cũng rất xảo quyệt!

Tiêu Lôi ra sức gật đầu tán thành.

Ngô lão gia từ bước đến vào ngồi cạnh Cường Tử, Bùi Nhược biết ý ngoan ngoãn dịch chuyển vị trí. Ông đưa tay ra và bắt mạch cho Cường Tử, ông lão nhíu mày.

- Tại sao vết thương lại nghiêm trọng đến như vậy:

Sắc mặt của ông lão vô cùng khó coi.

Cường Tử vừa cười vừa đáp lại:

- Không có gì đâu, hôm đó là do cháu gặp phải kẻ mạnh của Đông Doanh, tạm thời cháu vẫn chưa là đối thủ của hắn. Nói thật cháu cho rằng lần này sẽ ném cái tên hơn trăm cân đó tới đây.

Ông Ngô chau mày, cẩn thận bắt mạch, thần sắc ngưng đọng một lúc lâu.

- Vẫn tốt, mặc dù vết thương tổn hại đến gân mạch nhưng không cần phải lo lắng quá. Bây giờ ta sẽ kê cho cháu hai toa thuốc bồi bổ thân thể, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ bình phục ngay ấy mà. Con thỏ chết tiệt, lớn rồi mà còn khiến cho người khác phải lo lắng như vậy, đúng là có lớn mà không có khôn.

Cường Tử xì một tiếng rồi cười cười:

- Ông ơi, thực ra thì cháu cũng đã ngoan hơn rất nhiều rồi, cháu cũng đã không để mọi người lo lắng cho cháu như trước nữa. Ông xem, sự nghiệp của chúng ta cũng coi như là thành công bước đầu rồi còn gì, còn vợ thì cháu cũng đã lừa được và đưa về nhà mình, ông chỉ cần đợi vài năm nữa thôi là sẽ có chất bế.

Ngô lão gia từ lườm hắn một cái, chậm chậm đứng dậy run rẩy bước ra ngoài.

- Lại dùng hết chỗ thuốc quý của ta, con thỏ chết tiệt!

Cường Tử nhìn theo bóng lưng Ngô lão gia tử, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Bùi Nhược gục đầu vào vai của Cường Tử và dịu dàng hỏi thăm:

- Mệt không? Có cần em mát xa không? Đợi ông kê xong thuốc, em sẽ đi giúp ông sắc thuốc.

Cường Tử vội gật đầu, khẽ rên rỉ một tiếng:

- Ai ya! Đau lưng quá, nhanh, nha đầu, mau đỡ anh lên trên lầu nghỉ ngơi!

Tiêu Lôi cười ha ha, cũng không nỡ quấy rầy cả hai nữa nên ông liền quay lưng bước ra ngoài tìm ông Ngô. Đợi Tiêu Lôi bước ra khỏi căn phòng, Cường Tử không chịu đựng được nữa, ho mạnh hai tiếng máu phun ra đầy miệng. Nhìn thấy khuôn mặt dễ thương của Bùi Nhược trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hắn liền mau mắn đưa tay lên miệng lau sạch vết máu khẽ thở dài.

- Yên tâm đi, anh không sao đâu, mau đỡ anh lên gác.

Bùi Nhược ra sức gật đầu nhưng cô nàng không khóc. Cô nàng đã không còn là tiểu nha đầu chỉ biết khóc mỗi khi gặp chuyện của hai năm trước nữa rồi, bây giờ trong đầu cô nàng đã có cứng rắn và cứng đầu.

Đỡ Cường Tử từ từ bước lên lầu, chỉ đợi sau khi cánh cửa phòng đóng chặt lại, Cường Tử liền đổ vật ra giường. Vì để che giấu vết thương của mình cho nên nội lực của hắn đã bị hao tổn hết, dường như là không

còn một chút nào. Thực ra trong lòng hắn cũng hiểu rất rõ, bản thân làm như vậy cũng chẳng thể nào lừa gạt được ai. Khi mà tay Ngô lão gia tử đặt tay lên và bắt mạch cho hắn chắc chắn ông đã biết vết thương của hắn nghiêm trọng đến mức nào, nếu không ông sẽ không ngay lập tức đi ra ngoài sắc thuốc cho hắn.

Còn Tiêu Lôi, mặc dù không nói gì hết nhưng từ những biểu hiện và hành động của Ngô lão gia tử nhất định là ông có thể đoán ra. Trong đầu mấy người họ đều có một suy nghĩ giống nhau, Cường Tử không muốn để bọn họ lo lắng thì bọn họ cũng sẽ cùng phối hợp với hắn, để trong lòng Cường Tử không phải cảm thấy lo lắng cho bọn họ, đặc biệt là Ngô lão gia tử, lúc đó ông đã không nói thật về vết thương của hắn, nguyên nhân cũng là vì ông sợ hắn lo lắng.

Bùi Nhược cắn chặt môi, lôi ra một chiếc khăn tay màu hồng phấn nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên miệng cho Cường Tử. Động tác của cô nàng rất nhẹ nhàng, trong ánh mắt cũng không hiện lên sự lo lắng, cô nàng đã trưởng thành hơn nhiều rồi.

Cường Tử cầm lấy tay Bùi Nhược và nói:

- Yên tâm đi, ta phúc lớn mạng lớn, anh còn chưa cùng em sinh mười mấy hai chục đứa tiểu Cường Tử thì làm sao có thể dễ dàng chết được?

Bùi Nhược không nói gì, cô nhẹ nhàng cởi giày ra và ngồi trên giường, kéo đầu Cường Tử đặt lên đùi mình rồi dịu dàng nói:

- Mệt rồi đó, ngủ một lúc đi!

Cường Tử cười với cô nàng khẽ gật đầu.

Có lẽ những ngày vừa rồi đã khiến Cường Tử quá mệt, mặc dù vết thương vẫn đang giày vò hắn dữ dội nhưng rất nhanh sau đó hắn đã chìm vào giấc ngủ. Bùi Nhược cứ ngồi yên và ôm hắn như vậy, cô nàng cúi đầu xuống ngắm nhìn khuôn mặt của hắn, nhìn vào đôi môi đang cong lên khi hắn đã ngủ say. Cô nàng đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt, và nhìn hắn bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Lúc này thì Cáp Mô và Kim Tiểu Chu đã về tới Đông Bắc nhưng anh ta không có về thẳng Trường Xuân mà đến Khảo Sơn Truân trước. Vết thương của Kim Tiểu Chu mặc dù rất nặng nhưng cũng chỉ là vết thương bên ngoài, so với vết thương của Cường Tử thì đúng là không nhằm nhò gì. Hai người lặng lẽ đi đến chỗ mà ngày xưa ba người họ ở cùng với Triệu Long Tượng, họ đứng lặng trước cửa và không nói câu gì.

Cuối cùng thì Kim Tiểu Chu đã bước lên và đẩy cửa bước vào, khung cảnh trước mắt chỉ là hoang vu và tro bụi. Nơi đây vốn đã là một ngôi nhà cũ nát, mấy năm nay lại không có người trông nom nên càng trở nên thê thảm, hoang tàn. Anh ta chậm chậm bước vào, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi ánh mắt dừng lại trên chiếc bàn Bát Tiên đã cũ kỹ, trên đó có đặt một tấm ảnh.

Bốn người trong bức hình đều mặc những bộ quần áo rách nát, bối cảnh chính là ngôi nhà cũ nát này. Triệu Long Tượng giống như một người anh cả, đứng ở chính giữa, bên trái khoác lấy vai Cáp Mô, tay phải khoác vai Kim Tiểu Chu, Đại Hùng Triệu Bá thì lại đứng ở sau lưng ba người họ. Từ bức hình có thể thấy rằng cuộc sống khi xưa của họ nhất định là rất đói khổ nhưng trên mặt của cả bốn người đều đang nở một nụ cười mãn nguyện và hạnh phúc.

Kim Tiểu Chu cầm lấy bức ảnh, cứ nhìn cứ nhìn rồi nước mắt tuôn rơi.

Cáp Mô sau khi bước vào nhìn thấy Kim Tiểu Chu thì liền thở dài rồi nói một câu rất đau lòng:

- Thực ra, cuộc sống đói khổ ngày xưa cũng rất tốt. Chú vẫn là chú, anh vẫn là anh, Đại Hùng cũng vẫn là Đại Hùng Bát Bách thúc vẫn là Bát Bách thúc, nhưng đáng tiếc ...

- Cáp Mô thúc, chú

Khuôn mặt đau khổ của Cáp Mô, gã đưa mắt nhìn căn phòng hoang tàn và đổ nát giống y như tâm trạng lúc này của gã.

233. Chương 233: Loạn

Ngô lão gia tử bưng một bát thuốc bước vào trong phòng ngủ của Cường Tử. Lúc này Cường Tử vẫn đang ngủ rất say, Bùi Nhược đang ôm lấy đầu của hắn, khuôn mặt dịu dàng. Nhìn thấy Ngô lão gia tử bước vào, Bùi Nhược ngẩng đầu lên mỉm cười và khẽ gật đầu với Ngô lão gia tử. Đối với cô bé con này, Ngô lão gia tử cũng hết mực yêu quý.

Còn nhớ lần đầu tiên Cường Tử bị trọng thương hôn mê, chính cô bé này đã không ăn không ngủ, ngày đêm túc trực bên cạnh hắn. Ngày đó mặc dù Bùi Nhược còn là một cô bé cứ hễ xảy ra chuyện là chỉ biết khóc nhưng cũng chính nghị lực đó đã khiến Ngô lão gia tử cảm động.

Ngô lão gia tử khẽ nói với Bùi Nhược:

- Tiểu Nhược, bát thuốc này ta mang tới cho Cường Tử uống, có một số chuyện ta cần phải hỏi thêm nó.

Bùi Nhược hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngô lão gia tử, cô gật gật đầu, nhẹ nhàng đánh thức Cường Tử. Cường Tử mở mắt ra dụi dụi mắt, nhưng câu đầu tiên hắn hỏi lại là:

- Đến giờ ăn cơm rồi à?

Ngô lão gia tử và Bùi Nhược nhìn nhau mà cười, Bùi Nhược ngoan ngoãn nhẹ nhàng đứng dậy rồi bước ra khỏi phòng. Khi bước đến cửa, cô quay lại thản nhiên cười với Cường Tử và nói:

- Đói bụng rồi à? Vậy thì em sẽ đi làm cơm ngay, dạo gần đây em đã rất chăm chỉ luyện tập nhất định là sẽ làm ra những món ngon nhất cho anh ăn.

Cường Tử cười cười, khuôn mặt tỏ ra vô cùng háo hức:

- Đi đi! Làm hai món chính!

Ngô lão gia tử bước đến bên cạnh giường của Cường Tử và ngồi xuống, đưa chén thuốc cho Cường Tử và nói:

- Uống đi! Ngày mai ta sẽ đi ra ngoài tìm xem có loại dược liệu nào tốt hơn có thể mang về được hay không.

Cường Tử nhận lấy chén thuốc, nhìn nhìn rồi chau mày lại, hắn ngược nhìn Ngô lão gia tử và nói với giọng cầu xin:

- Nhất định phải uống sao?

Ngô lão gia tử lườm hắn rồi nói:

- Không uống cũng được, thuốc này cũng không có tác dụng gì lớn chỉ là để duy trì sự ổn định thôi, cũng không có loại thuốc nào có công hiệu tiêu bệnh nhưng con thỏ nhỏ đáng chết nhà người dám áp chế vết thương lại động thủ đúng không? Uống vào thì sẽ bảo đảm rằng duy trì được tình trạng vết thương bây giờ của ngươi còn nếu như cậu không uống thì vết thương, nói không chừng sẽ diễn biến xấu hơn, cậu tự xem rồi quyết định, ta không ép.

Cường Tử "xì" một tiếng rồi cười cười nói nói:

- Cháu hiểu rồi, nó có tác dụng như thuốc an thai đúng không?

Hắn đưa tay lên bóp chặt mũi uống một hơi cạn bán thuốc, sau đó thì lè lưỡi ra.

- Tại sao thuốc nào cũng đắng vậy?

Ngô lão gia tử cười đáp lại:

- Thuốc thì phải đắng, có như vậy thì mới không là thuốc giả, nhưng không uống thuốc thì sẽ càng khổ.

Cường Tử đắm chiêu một lúc rồi hỏi:

- Nếu như trên cơ thể có chỗ bị bệnh, uống thuốc vào mà vẫn không có tác dụng, ngược lại càng ngày lại càng diễn biến xấu đi, vậy thì phải làm sao?

Ngô lão gia tử nhíu mắt lại nhìn hắn, rồi ra vẻ thuận miệng trả lời:

- Vậy thì cắt bỏ chỗ đó đi, ví dụ như mất một cánh tay còn hơn là toàn thân bị bệnh. Nhưng trước tiên thì cũng phải chuẩn đoán chính xác cái đã?

Cường Tử khê gật đầu đáp lại:

- Cháu đã hiểu!

Ngô lão gia tử đưa tay ra bắt mạch cho Cường Tử thì phát hiện ra vết thương của hắn không được khả quan cho lắm, lẽ nào thằng nhóc này cả người bệnh tật đau đớn mà vẫn có thể cười được sao, cũng không biết có phải là nó không có đau đớn về tinh thần. Bề ngoài thì biểu hiện của nó rất thản nhiên, như không có điều gì đáng ngại nhưng Ngô lão gia tử biết gân mạch bị hao tổn, nội tạng bị tổn thương thì sẽ có cảm giác như thế nào, dù gì thì lúc còn trẻ ông cũng đã từng trải qua.

- Nói cho ta biết, tên mạnh mẽ kia ở Đông Doanh là ai?

Ngô lão gia tử châm một điếu thuốc rồi hỏi.

Cường Tử đưa tay ra cướp lấy điếu thuốc lá trong miệng Ngô lão gia tử rồi đưa lên miệng. Khi khói thuốc vào trong Miệng, nhất thời mặt của hắn chợt có một biểu cảm không phù hợp với tuổi tác của hắn. (Câu này đã lâu không dùng)

- Mục Dã Lăng Phong!

Cường Tử thở ra một vòng khói hình tròn rồi trầm mặc một lúc rồi mới lên tiếng.

Ánh mắt của Ngô lão gia tử cũng bị kích động, ông nheo mắt lại và nói:

- Hắn ta còn sống không? Đó là một người có thực lực nghịch thiên! Bây giờ người biết hắn ta cũng không nhiều, tính ra thì người mà biết đến trận chiến năm đó cũng chẳng có mấy người. Hừm! Đúng rồi! Nếu như người mà cậu gặp là hắn, cậu nhất định là không thể nào có thể sống sót quay về được.

Cường Tử giải thích:

- Mặc dù trong trận đánh năm đó, lão ta và Hách Liên tiên bối đều bị trọng thương, nhưng tu vi hiện tại của lão đã khác biệt so với ngày xưa rất nhiều rồi. Cũng không biết vì sao mà lão ta lại nói với cháu rằng: nếu như cháu có thể tiếp được ba chưởng của lão mà không chết thì sẽ để cho cháu rời đi. Cháu luôn cảm thấy chuyện này có chút vấn đề nhưng nghĩ tới nghĩ lui mà không sao nghĩ ra được.

Ngô lão gia tử trầm tư một lúc rồi đáp lại:

- Thôi bỏ đi, không quan tâm đến lão ta nữa! Cậu quay về được là quan trọng hơn bất cứ thứ gì, lần này mà không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt thì đừng có nghĩ đến chuyện đi nữa nha!

Cường Tử cười hi hi đáp lại:

- Không đi! Cháu nhất định không đi, cũng nên cho cháu được lười biếng một thời gian chứ.

Hắc Long Giang, xóm núi nhỏ Khảo Sơn Truân.

Ngồi thu lu trong góc sân, Cáp Mô hít một hơi thuốc lá thật mạnh rồi quay sang nói với Kim Tiểu Chu:

- Tiểu Chu! Cậu quay về bộ đội đi! Chuyện này tự tôi đi giải quyết là được, Cậu và tôi không giống nhau! Nếu như Cường Tử đã đưa Cậu đến với tôi đường chính đạo vậy thì chắc chắn hắn cũng không hi vọng Cậu bị liên lụy quá sâu vào chuyện này. Mặc dù thời gian mà chúng ta quen biết thằng nhóc đó không lâu nhưng có thể... giao tâm đối mạng!

Kim Tiểu Chu vút điếu thuốc lá xuống đất lấy chân dẫm mạnh vài cái. Anh ta dựa người vào cây bạch hoa ở trong sân, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm và cao vợi vợi, có cả những đám mây trắng đang bồng bênh nhẹ trôi. Những đám mây như chồng lên nhau, giống như một dãy núi nguy nga tráng lệ, giống như Đại Hưng An Lĩnh, kỹ vĩ tráng lệ nhất.

Ánh mắt của anh ta rất xa xăm, dường như thứ mà anh ta đang quan sát không phải tầng tầng lớp lớp mây trắng kia mà là một thứ gì đó ở đằng sau lớp mây trắng mà không muốn cho con người biết. Trong lòng của Kim Tiểu Chu lúc này đang rất rối bời, thế nhưng ngoài mặt anh ta lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, chỉ là trong một lúc lơ đãng có một thứ gì đó vô tình lóe lên rồi biến mất.

Nghe xong những lời nói đó của Cáp Mô, anh ta không có ý kiến gì cả.

Cáp Mô thở dài mà rằng:

- Tiểu Chu, tôi biết rằng trong lòng cậu bây giờ đang rất khó chịu, tôi cũng vậy! Mấy năm nay, Cường Tử đối với chúng ta như thế nào, trong lòng chúng ta đều hiểu rất rõ, trước kia không phải Bát Bách thúc đã từng nói rồi hay sao nghĩ thay họ người khác chính là phật tâm, cho nên ...

- Đủ rồi!

Kim Tiểu Chu lạnh lùng cắt ngang lời của Cáp Mô, anh ta hít thở sâu một cái rồi nói:

- Từ nhỏ đến lớn, bốn người chúng ta luôn nương tựa vào nhau mà sống, lúc trước ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, cuộc sống lúc đó tuy có nghèo khổ nhưng hạnh phúc, tự do và thoải mái biết bao. Lúc đó, mấy người chúng ta vẫn thường xuyên mơ tưởng về một cuộc sống tốt đẹp sẽ như thế nào: chúng ta cho rằng đó phải là một cuộc sống có tiền, một cuộc sống mà bao nhiêu người mơ ước. Và bây giờ tôi càng không cho phép người khác phá vỡ tình cảm sâu đậm của bốn người chúng ta, người ngoài ức hiếp anh em của tôi, tôi nhất định sẽ giết chết người đó!

Nói xong, Kim Tiểu Chu quay sang nhìn Cáp Mô, bước ra ngoài và không quay đầu về phía sân nữa.

Cáp Mô nhìn theo bóng lưng quả quyết và đoạn tuyệt của Kim Tiểu Chu, từ từ lĩnh hội ý nghĩa trong những lời nói vừa rồi của anh ta, rồi trong lòng gã lại rối lên như canh hẹ. Tình cảm của bốn người họ, Kim Tiểu Chu coi trọng nhất hai chữ “đoàn kết”, trong đầu của anh ta, sự an nguy của ba người còn lại lúc nào cũng quan trọng gấp bội phần so với tính mạng của bản thân. Bởi vì tính mạng của anh ta là do ba người Triệu Long Tượng mang lại cho. Hồi còn nhỏ, sức khỏe của Kim Tiểu Chu rất yếu ớt, người lắm bệnh cho nên cả năm suốt mười hai tháng đều phải nằm liệt trên giường.

Hồi đó, Triệu Long Tượng hơn hai mươi tuổi, dẫn theo Cáp Mô khoảng mười mấy tuổi gì đó và Triệu Bá mới có sáu bảy tuổi, trèo đèo lội suối đi khắp dãy núi tìm sâm đại về bồi bổ thân thể cho Kim Tiểu Chu. Cũng chính vì ngày đó, cuộc sống còn đói khổ mà người trong thôn cũng không để ý tới mấy đứa trẻ khác họ từ bên ngoài đến, và họ cũng phải sống một cuộc sống ăn được bữa nay mà không biết đến bữa mai. Cuộc sống vốn đã đói khổ nay lại phải chăm sóc cho Kim Tiểu Chu yếu ớt, bệnh tật đầy người, ba người họ càng phải thất lực buộc bụng.

Nói một cách khác, nếu như ngày đó không phải là Triệu Long Tượng ngày nào cũng dẫn theo Cáp Mô và Triệu Bá đi tìm sâm đại kéo dài tính mạng cho Kim Tiểu Chu thì anh ta đã sớm chết trong cái thôn nhỏ hẻo lánh không ai biết đến từ lâu rồi, nói không chừng bây giờ anh ta đã chỉ còn lại một nắm mồ cỏ mọc um tùm, xương khô cốt lạnh.

Cho nên Kim Tiểu Chu không cho phép bất cứ ai được làm tổn thương đến bốn người bọn họ, cho dù bản thân anh ta phải liều cả mạng, thậm chí là hi sinh thì anh ta cũng không hối tiếc.

Khi mà Kim Tiểu Chu bước ra sân thì đột nhiên Cáp Mô cảm nhận được một luồng sát khí đang sôi trào trong lòng của Kim Tiểu Chu. Câu nói lúc trước của anh ta “Người ngoài muốn hại anh em của tôi thì tôi sẽ giết chết người đó” khiến cho Cáp Mô cảm thấy lạnh thấu xương. Gã ngồi xồm trên mặt đất, trong đầu lúc này chỉ là câu nói lúc này của Kim Tiểu Chu, chỉ đến khi điều thuốc trong tay làm bỏng tay thì gã mới giật mình tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn những đám mây trắng đang lơ lửng trôi trên bầu trời, gã tự hỏi mình không biết khi nào thì những đám mây trắng như bông kia sẽ biến thành màu đen.

Cáp Mô thở dài, nhìn lên trời rồi tự lẩm bẩm:

- Tiểu Chu, tôi biết rằng tôi không thể nào khuyên được cậu. Trong lòng cậu đã có quyết định của mình chỉ là bản thân cậu đã nhìn thấu tâm lòng của người khác hay chưa... có thay đổi được không?

Trường Xuân, một toà nhà cao tầng chọc trời.

Một người đàn ông mặc bộ vét màu đen phẳng phiu, đứng thẳng bên cạnh cửa sổ thủy tinh lớn, nhìn xuống dòng người dòng xe cộ đang đi lại như mắc cửi ở phía dưới, đầu lông mày của y khẽ nhíu lại. Những người đang đi trên đường lớn dưới kia, lúc này trong mắt của y trở nên vô cùng nhỏ bé, đứng ở nơi càng cao, càng xa, thì khi nhìn xuống, những người đứng ở những nơi thấp hơn càng làm nổi bật sự kiêu ngạo của y. Lại thở dài một cái, y thu tầm mắt về cúi xuống nhìn bộ quần áo vét phẳng phiu trên người mình và đôi giày da bóng loáng.

Y đưa hai tay của mình ra, sửa sang quần áo trên người.

Trong ánh mắt chính là ngọn lửa đang hùng hực bùng cháy, đó chính là dục vọng.

Dần dần, ánh mắt của y dần dần trở nên lạnh lùng. Y ngẩng đầu lên, nắm chặt hai tay lại, vầng trán như tỏa ra một luồng sát khí.

- Bất kể là ai cũng đừng nghĩ rằng có thể lấy đi tất cả những gì có trong tay của ta.

- Thanh Mộc, Thiết Át, hai người ngày mai hãy đi một chuyến đến Đông Đỉnh.

Người đàn ông mặc bộ vét phẳng phiu, trong ngữ khí lộ sự tức giận và ngoan cố.

Một chàng thanh niên tóc húi cua đang ngồi ngã ra chiếc ghế sofa làm bằng da thật, tay cầm một quyển tạp chí thời trang, chợt ngẩng đầu lên nhìn về người đàn ông trung niên đang đứng cạnh cửa sổ, khóe miệng đang mấp máy, khuôn mặt khô ngô tuấn tú càng làm nổi bật nụ cười dữ tợn như dã thú của y. Một chàng thanh niên trẻ tuổi khác đang ngồi trong một góc trong phòng làm việc xa hoa chơi game online vẫn đang đắm chìm trong các trò chơi. Anh ta không ngẩng đầu lên, chỉ là ừ một tiếng mà như có như không.

Người đàn ông trung niên quay phắt người lại, nhìn hai người kia mặt không cảm xúc, cũng không thêm để ý đến lời nói của mình nên có chút bực mình.

- Lần này không cho phép thất bại! Không phải hấn chết thì chính là hai người chết!

Y hung hãn cảnh cáo hai người kia.

Chàng thanh niên đang chơi trò chơi điện tử tên là Thiết Át, anh ta vẫn không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ “ừ” một tiếng. Hai bàn tay gõ vào bàn phím với một tốc độ khó tưởng tượng. Hai bàn tay đặt trên bàn phím chuyển động như có như không, mờ mờ ảo ảo, đến cuối cùng thì chiếc máy tính đời cao nhất cũng không thể phối hợp theo kịp tốc độ bàn tay của anh ta, điều này khiến cho anh ta vô cùng bất mãn, vầng trán của anh ta giống như có một luồng sát khí đằng đằng. Rồi một quyền nện thẳng vào màn hình máy tính tinh thể lỏng.

Chàng thanh niên ngồi trên ghế sofa xem tạp chí tên là Thanh Mộc, gã hí híp mắt và hỏi:

- Chuyện lần trước, tôi cảm thấy... đã bị bại lộ rồi.

Người đàn ông trung niên khẽ gật đầu, nhưng sắc mặt không có chút nào tỏ ra lo lắng.

- Bại lộ thì có thể như thế nào? Con thỏ nhỏ đáng chết kia chẳng qua cũng là vì hấn may mắn mà thôi, chần chừ do dự thì có thể làm nên đại sự gì? Nếu như hấn đã lựa chọn trốn tránh thì ta đây sẽ khiến cho hấn muốn trốn cũng không được!

Ánh mắt của Thanh Mộc như bừng sáng, gã không nhìn được liếm liếm môi, một mùi tanh tanh như mùi máu tươi tự nhiên xuất hiện.

Còn Thiết Át, mặc dù anh ta đã đập vỡ màn hình máy tính cũng cơn tức giận của anh ta vẫn còn đó, anh ta hung hăng nện một quyền chiếc bàn để máy tính làm bằng gỗ, “rầm” một tiếng chiếc bàn lớn và chiếc máy tính đều đã bị vỡ tan tành! Anh ta đứng dậy hùng hăng bước qua và dẫm đạp lên những thứ trước mắt, mãi cho đến khi chiếc máy tính vô tội đó biến thành một đồng vụn vụn. Khi mà những đồ vật trước mặt không còn cái gì có thể vỡ vụn được nữa, ngọn lửa tức giận trong mắt anh ta mới dần dần dịu xuống.

Quay đầu, anh ta nhìn người đàn ông trung niên và nói:

- Đưa cho tôi tiền, tôi đi mua máy tính!

Sắc mặt của người đàn ông chợt biến sắc, lạnh lùng hỏi:

- Tháng trước ta đã đưa cho cậu năm mươi vạn, vậy tiền đâu?

Thiết Át nhếch miệng cười nhạt, trông anh ta chẳng khác gì một con dã thú.

Anh ta đáp lại bằng một giọng khàn khàn:

- Ăn uống, chơi gái và đánh bạc, hết rồi.

234. Chương 234: Chỉ Sợ Chẳng May

Nửa tháng sau, bằng sự điều trị tận tâm của Ngô lão gia tử, cộng thêm với khả năng khôi phục đáng kinh ngạc của cơ thể hắn thì vết thương của Cường Tử đã khôi phục được khoảng bảy tám phần. Bình phục nhanh như vậy, Ngô lão gia tử coi như lại một lần nữa được lĩnh giáo thể chất không thuộc về loài người của Cường Tử. Nhưng không hiểu tại sao mỗi khi ông híp mắt nhìn Cường Tử, hắn luôn có cảm giác ánh mắt của ông chính là một con dao giải phẫu.

Cường Tử thực sự cảm thấy sợ hãi ánh nhìn đó của Ngô lão gia tử, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đó của Ngô lão gia tử là trong đầu của hắn lại không thể nào tránh khỏi một tưởng tượng về một ông lão cuồng y học. Hắn rất sợ có một ngày Ngô lão gia tử mặc một bộ áo trắng thầy thuốc, tay cầm một chiếc cưa điện đang kêu to xòe xòe nhe răng cười, xuất hiện trước mặt hắn, sau đó thì nói một câu: “ Bé cưng, đừng sợ, ông chỉ là muốn xem cấu tạo cơ thể của cháu mà thôi” . Ôi nếu như vậy thì đúng là một cơn ác mộng.

May mắn thay Ngô lão gia tử lại không phải loại người này.

Gần đây Cường Tử đang rất mê mẩn mấy món ăn do Bùi Nhược làm, hắn thực sự không thể nào ngờ được rằng tài nghệ nấu nướng của tiểu nha đầu này lại có thể cao đến như vậy. Mặc dù món ăn của cô nàng làm vẫn còn một chút xiu khuyết điểm nhưng mùi vị thì lại rất đặc biệt, khiến cho người ăn luôn muốn ăn lần thêm lần nữa, hương vị lưu luyến không thôi. Cường Tử kiên quyết cho rằng cảnh giới cao nhất của nghệ thuật nấu ăn chính là phải khiến những món ăn bình thường nhất trở nên đặc sắc, cũng giống như sư phụ Mạc Dịch vậy. Vốn dĩ hắn cho rằng khả năng thiên bẩm của bản thân ở phương diện này cao hơn luyện võ rất nhiều nhưng sau khi thấy được tài nghệ nấu ăn của Bùi Nhược thì cuối cùng hắn đã biết cái gì mới được gọi là tài năng trời cho.

Chỉ là một tấm đậu phụ bình thường mà cũng có thể khiến cho Ngô lão gia tử không ngại mà đuổi theo cô nàng, khuôn mặt chờ mong, rồi yêu cầu cô nàng mang thêm lên một phần nữa, như vậy cũng đã đủ chứng minh tài năng nấu nướng của Bùi Nhược.

Trong sân, Cường Tử đang vận động cơ thể một chút, cảm giác thấy vết thương trước ngực đã đỡ đi rất nhiều rồi, bây giờ nó chỉ còn cảm thấy hơi đau một chút. Hắn cho rằng bản thân đã đến lúc bắt đầu luyện tập lại, bởi vì dù sao thì mấy năm nay, ngày nào cũng luyện tập với thời gian và cường độ nhất định, đây đã trở thành thói quen của hắn cho nên khi không được luyện tập, Cường Tử luôn cảm thấy trong lòng mình như có một con chuột nhỏ đang gặm nhấm tim gan hắn.

Nhân lúc Bùi Nhược đi ra ngoài mua thức ăn, Cường Tử liền chạy đến công viên lớn ở đằng sau biệt thự Li Hồ. Cảnh sắc ở đây vẫn đẹp như trước, vẻ đẹp của nó không giống con người, sẽ không bao giờ xuất hiện một sự thay đổi cách biệt một trời một vực như kiểu hôm nay thì là người tốt, ngày mai đã là người xấu.

Sau nửa tháng nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng, Cường Tử cảm thấy bên trong cơ thể của mình như đang có một sức mạnh thức tỉnh, cảm giác này vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc. Khi hắn và Mục Dã Lăng Phong giao đấu với nhau, hắn cũng có một cảm giác như vậy, hơn nữa nó lại còn rất mạnh liệt. Khi hắn tiếp chiêu cuối

cùng của Mục Dã Lăng Phong, cũng chính sức mạnh này đã giúp hắn không những có thể tiếp tục kiên trì được mà còn có thể quay lại phản kích tấn công đối thủ. Sức mạnh này vô cùng mạnh mẽ, khí phách và uy vũ.

Tại một nơi yên tĩnh ở sau núi, Cường Tử khoanh chân ngồi xuống. Hắn nhắm hai mắt lại và bắt đầu hồi tưởng về sức mạnh kia nhưng khổ một nỗi tất cả cảm giác mà hắn có được lại không được rõ ràng, nó chỉ là một cảm giác mơ hồ,朦朧 lung. Hắn cẩn thận hồi tưởng lại tình huống mà bản thân giao đấu cùng với Mục Dã Lăng Phong, nhớ lại thời khắc mà bản thân đỡ lấy chưởng cuối cùng của ông ta, lúc đó từ trong cơ thể, sức mạnh kia đã được bộc phát trong nháy mắt.

Một giờ đã trôi qua, Cường Tử dường như đã cảm nhận được một thứ gì đó nhưng cảm giác đó lại lóe lên một cách tức thì rồi lại nhanh chóng biến mất. Cường Tử từ từ mở mắt, rồi nhìn xuống nắm tay của mình.

Sức bật, đó chính là một sức bật với độ lớn khủng khiếp. Nó còn mạnh hơn cả sức bật Phích sơn kháo và của Bát cực quyền hàng trăm lần, nếu như sức bật của Phích sơn kháo chính là một hỏa tiễn vậy thì sức mạnh kia chính là một quả đạn hạt nhân. Hai thứ này có sự khác biệt về chất, cho nên không còn nghi ngờ gì nữa, uy lực của sức mạnh đó lớn hơn sức bật của Thiếp sơn kháo hơn rất nhiều.

Cường Tử thử hội tụ nội lực tại đan điền, thuận tay nhặt một hòn đá to bằng cái bát ở dưới đất lên, rồi tập trung hết nội lực ở cánh tay trái và giáng một chưởng mạnh mẽ vào hòn đá đang cầm trên tay phải. “Rắc” một tiếng, một chưởng của Cường Tử đã khiến cho hòn đá trên tay vỡ ra thành rất nhiều mảnh vụn. Uy lực của chưởng này quả là rất lớn, nếu như chưởng này mà được đánh trên cơ thể người thì e rằng nó làm tổn hại đến gân cốt, nội tạng bên trong, nhưng Cường Tử lại lắc đầu, bởi nó không phải là cảm giác đó.

Sức bật của chưởng này mặc dù cũng có thể nói là có uy lực kinh người nhưng vẫn có một chút dư âm của Phích sơn kháo ở bên trong. Mặc dù chưởng này cũng đã có một chút ảnh hưởng của sức mạnh kia nhưng sự khác biệt vẫn là quá lớn.

Cường Tử nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ.

Hắn lại nhắm mắt lại và trầm tư suy nghĩ. Trong đầu hắn như có một thước phim đang chiếu đi chiếu lại cảnh hắn và Mục Dã Lăng Phong giao đấu với nhau chưởng cuối cùng. Hắn luôn có cảm giác rằng bản thân đã nắm bắt được một thứ gì đó nhưng cảm giác đó lại không rõ ràng. Nó cứ xuất hiện như có như không ở trong đầu của hắn.

Cả một buổi sáng, Cường Tử đã ngồi ở đây chìm đắm trong suy nghĩ, mãi cho đến khi có người đến gọi hắn về ăn cơm trưa thì hắn mới bước ra khỏi những suy nghĩ mơ hồ kia. Hắn thở một hơi thật dài, mặc dù cả buổi sáng ngày hôm nay không thể nói rằng không có thu hoạch gì nhưng cảm giác giác đó vẫn cứ mập mờ như cũ. Mở to mắt, Cường Tử mới phát hiện ra người đến gọi hắn về ăn cơm là ai, đó chính là Chu Bách Tước.

- Tôi biết cậu nhất định sẽ ở đây.

Chu Bách Tước ngồi xuống cạnh Cường Tử, từ trong túi áo lôi ra một hộp thuốc lá, tự lấy một điếu rồi đưa cho Cường Tử. Anh ta châm lửa rồi hít một hơi thật sâu, sau đó lại hít thở sâu vài lần.

- Không khí ở nhà chúng ta vẫn là tốt nhất, cảm giác mới dễ chịu và thoải mái làm sao.

Chu Bách Tước cảm khái một câu, rồi không ngại nền đất bẩn mà nằm luôn lên trên bãi cỏ xanh. Anh ta nhìn bầu trời trong xanh, rồi ánh mắt như bị một thứ gì đó trên trời thu hút sự chú ý, anh ta nhìn một cách say sưa, không chớp mắt.

Cường Tử cũng nhìn theo hướng nhìn của anh ta, bầu trời xanh cao vời vợi không một gợn mây, hoàn toàn không có thứ gì cản.

Rồi hắn cũng nằm xuống cạnh Chu Bách Tước, và quay sang và nói với anh ta:

- Chu thúc, thực ra con không hi vọng chú quay trở về!

Chu Bách Tước vẫn nhìn chăm chú vào bầu trời, rồi anh ta khẽ gật đầu đáp lại:

- Tôi biết!

- Ra tay với chú rồi?

Cường Tử không kìm nén nổi sự hiếu kỳ của bản thân mà hỏi một câu , nhưng sau khi hỏi xong hắn lại liền tự cười chế giễu bản thân:

- Hắn không phải kẻ ngốc, cậu không chết thì hắn sẽ không ra tay với mọi người.

- Cường Tử, đến bây giờ tôi mới biết được cái gì gọi là nuôi ong tay áo!

Chu Bách Tước ngao ngán than thở một câu.

Anh ta liền quay đầu nhìn một bên mặt của Cường Tử và hỏi:

- Cậu định bao giờ sẽ đi Trường Xuân?

Cường Tử hít thật sâu một hơi thuốc rồi thờ phì phì ra từng hơi một cách sảng khoái. Một lần Cường Tử đã hút hết một phần năm điều thuốc, rồi hắn thở ra một làn khói màu vàng đậm, dày đặc, ánh mắt của Cường Tử vô cùng bình tĩnh.

- Đợi đã!

Chu Bách Tước ngồi phắt dậy, nhìn thẳng vào mắt Cường Tử và nói:

- Đợi đã! Cậu không sợ là bản thân sẽ không thu dọn được cục diện này hay sao? cậu nên biết được rằng hắn là một người mà dù đã tâm có lớn hơn nữa nhưng nếu như không có người đồng mưu thì cũng sẽ không bao giờ dám để lộ bản chất thật của mình nhanh như vậy đâu. Nếu như cứ đợi nữa, đợi đến khi căn cơ của hắn ở Đông Bắc ổn định thì lúc đó cậu có muốn ra tay thì khó càng thêm khó, hắn không phải là Lý Bát Nhất, và đương nhiên Lý Bát Nhất không có điên khùng như hắn!

Cường Tử khoát tay áo và nói:

- Con muốn cho Cáp Mô ca thêm chút thời gian, tạm thời dù cháu có mất đi một vài thứ thì chuyện này cũng không quan trọng, chuyện quan trọng là... con không muốn cắt đứt hi vọng của Cáp Mô ca.

Chu Bách Tước như có lời muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi, không tiếp tục nói nữa.

- Con biết rằng hai người mà ngồi chung với nhau thì nhất định sẽ có rất nhiều chuyện để nói nhưng nếu như tiếp tục đợi nữa thức ăn sẽ nguội mất.

Từ phía xa vang lại giọng nói trong trẻo, lạnh lạnh của Bùi Nhược.

Từ phía xa, Bùi Nhược mang theo một hộp thức ăn làm bằng gỗ bước tới. Cô nàng không có bước về phía Cường Tử mà dừng lại ở một chiếc đình hóng mát cách chỗ hai người không xa, mở hộp thức ăn ra bày lên chiếc bàn đá. Hộp thức ăn rất lớn và đồ ăn mang theo cũng không ít, một mình xách nhiều đồ như vậy lại còn phải đi một đoạn đường dài nữa, đúng là đã làm khó cô nàng rồi.

Ánh mắt của Chu bách Tước đã không còn hiện lên sự căm tức và buồn bực nữa, anh ta nhìn theo dáng người đang bận rộn của Bùi Nhược mà cười nói:

- Vợ hiền!

Cường Tử cười hì hì rồi bổ sung thêm:

- Tương lại cũng sẽ là một người mẹ đảm đang!

Chu Bách Tước quay sang trừng mắt với hắn, rồi đứng dậy bước về phía đình hóng mát giúp Bùi Nhược bày đồ ăn. Cường Tử đứng dậy phủ đất cát dính trên mông, vừa bước đi vừa lắc người, điệu bộ lúc này của hắn trông rất có phong độ của một ông chủ giàu có. Ngồi xuống chiếc ghế đá, Cường Tử nhìn chiếc bàn đá trước mặt được bày kín thức ăn ngon, lại còn có một bình rượu và hai chiếc chén nhỏ nhưng hắn vẫn cứ thở dài:

- Hầy, trời trong mây trắng, non nước hữu tình, cảnh sắc nên thơ, tình người sâu đậm, đồ ăn lại càng ngon hơn, nhưng đang tiếc chúng ta vẫn thiếu mất một thứ.

Chu Bách Tước ngửi ngửi đĩa măng non xào được bày ngay trước mặt mình. Anh ta chỉ vừa mới hít hà vài cái thôi mà mùi thơm liền xông thẳng vào mũi và trong phổi, khiến cho anh ta không kìm nổi mà phải thốt lên một câu, cảm giác thèm ăn đã được khơi dậy.

Bùi Nhược vừa rót rượu vừa hiểu kỳ hỏi thêm:

- Thiếu gì vậy?

Cường Tử ghé sát vào tai của Bùi Nhược mà thì thầm:

- Hát cho anh nghe một bài thì sẽ chẳng thiếu thứ gì nữa.

Chu Bách Tước liền “phù” một cái, phun luôn một miếng măng xào vừa mới được đưa vào trong miệng xuống đất. Anh ta lôi khăn giấy ra lau lau miệng rồi nhìn miếng măng rơi trên mặt đất và than rằng:

- Hài Hồngбет!

Bùi Nhược đỏ mặt lên, vội vàng nói:

- Chu thúc, không sao, vẫn còn rất nhiều mà!

Chu Bách Tước lắc lắc đầu, nghiêm túc đáp lại:

- Không phải, ý của chú muốn nói là, con mà đi theo Cường Tử thì coi như là hồng một đời...

Bùi Nhược sững sốt một chút, rồi khẽ cười hì hì, cô làm bộ mặt nghiêm túc, rồi tay chống nạnh quay sang nói với Cường Tử:

- Anh nhìn thấy chưa, công đạo ở trong lòng người, Chu thúc muốn chủ trì chính nghĩa, tiêu diệt cái vẻ ngoài đạo mạo, ngụy quân tử của anh.

Cường Tử vừa rót rượu cho Chu Bách Tước vừa nói:

- Vợ à, em vẫn chưa hiểu rõ chồng của em rồi, một người trong sáng, thuần khiết như anh, có thể là ngụy quân tử được hay sao?

Chu Bách Tước “xì” một tiếng rồi nói với giọng điệu khinh thường:

- Nhưng mắt và tai người lại không trong sáng!

Bùi Nhược bổ xung thêm:

- Đúng vậy! Anh mà trong sáng thì thế giới này đã không còn tên lưu manh nào nữa rồi!

Vừa dứt lời thì cô nàng bỗng như hiểu ra được ngụ ý trong lời nói của Chu Bách Tước, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên. Thực ra thì sau khi nói xong câu này Chu Bách tước cũng cảm thấy có chút hối hận, dù sao thì anh ta cũng là trưởng bối, trước mặt cháu dâu và cháu trai mà nói những lời này thì đúng là có chút không được đứng đắn, ra dáng lắm.

Cường Tử nghiêm túc đáp lại:

- Ta trong sáng, ta thuần khiết, trời đất chứng giám. Không có ai có thể trong sáng lương thiện hơn ta. Ta là một người tên tiểu nhân chân thành, một tên lưu manh lương thiện trong lục đạo.

Hắn nói:

- Ta là màu vàng thuần khiết (đối với người Trung Quốc, màu vàng được coi là màu đòi trụ, không đứng đắn)

Chu Bách Tước quay sang trừng mắt với hắn, nói với Bùi Nhược:

- Đừng để ý đến hắn, sau này nếu như cháu mà gả cho nó thì cháu phải chú ý đó, sau này nếu như phải chịu thiệt thòi gì thì cứ đến tìm Chu thúc sẽ làm chủ cho cháu.

Bùi Dạ vui vẻ đáp lại:

- Cảm ơn Chu thúc, sau này nếu như anh ấy dám bắt nạt cháu thì chú hãy giúp cháu đánh nát móng của anh ấy.

Ch Bách Tước trầm ngâm trong chốc lát:

- Cái này thì hơi khó, cháu hãy đổi một yêu cầu khác đi ...

Ba người ngồi trong đình ăn cơm trưa, Bùi Nhược ngồi cùng với hai người họ nhưng không ăn được mấy, sau khi ăn được vài miếng thì cô nàng dừng lại nói chuyện cùng với hai người họ. Còn Chu Bách Tước, trước mặt Bùi Nhược cũng chẳng tỏ ra kiêng kỵ gì hết, mặc sức ăn uống một cách thoải mái nhất. Anh ta cùng với Cường Tử như hổ ăn voi uống, cả một bàn đầy thức ăn chẳng mấy chốc mà bị hai người này ăn sạch sẽ, giống như vừa có một cơn cuồng phong cuốn qua, thậm chí ngay cả đến một giọt canh cũng không để thừa.

Bùi Nhược đứng dậy thu dọn bát đĩa, sau khi bỏ hết bát đĩa vào trong hộp cơm thì quay sang nói với Cường Tử:

- Anh ở lại cùng với Chu thúc, em quay về trước đây.

Cường Tử gật đầu, đợi đến khi Bùi Nhược đi qua thì thuận tay vỗ nhẹ vào móng cô một cái. Mặc dù lực không lớn nhưng âm thanh phát ra lại khá chói tay... Chu Bách Tước liền ngẩng đầu lên nhìn trời mây, ra vẻ như ta đây đang tìm hiểu thiên địa mây trời. Bùi Nhược quay lại trừng mắt lên nhìn Cường Tử, đỏ mặt quay về biệt thự.

Đợi sau khi bóng dáng của Bùi Nhược đã đi khuất, Chu Bách Tước liền quay sang nói với Cường Tử:

- Mấy ngày tiếp theo ta sẽ đi theo âm thầm bảo vệ Tiểu Nhược.

Cường Tử lắc đầu:

- Không cần đâu chú, dạo gần đây cô ấy ở lại đây, cũng chuẩn bị thi đại học rồi, ở trong nhà thì sẽ yên tĩnh hơn.

Chu Bách Tước nghiêm túc đáp lại:

- Tôi vẫn cứ nên làm như thế thì hơn, không sợ không có chỉ sợ chẳng may

235. Chương 235: Ra Tay!

Cường Tử chăm chú nhìn theo bóng lưng thướt tha của Bùi Nhược dần khuất sau phía chân núi, biểu cảm rất nghiêm túc rồi than một câu:

- Mạnh Tử nói: bảo oán tư dân dục (đại ý: trong lòng toàn những ý đồ đen tối), cố nhân quả là không lừa mình!

Chu Bách Tước trừng mắt lên nhìn hần rồi châm thuốc và nói:

- Không Tử nói: Mạnh Tử nói rất đúng!

Cường Tử nhìn Chu Bách Tước cười lớn ha ha, có lẽ trong suốt thời gian qua, hôm nay chính là một ngày mà tâm trạng của hần không có chút muộn phiền hay lo lắng gì hết. Tiền tài, quyền thế địa vị, những thứ này hần đều không sợ bị mất. Bởi dù sao thì hần vốn dĩ cũng chỉ là một tên tiểu điều dân không một xu dính túi, xuất thân từ một chợ bán rau, rồi gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nếu như phải quay về với hai bàn tay trắng thì cũng không phải là không thể. Nhưng thứ mà hần không muốn mất đi chính là tình cảm chân thành, sâu đậm mà trước năm mười ba tuổi không một ai cho hần.

Nếu như cho Cường Tử tự lựa chọn một con đường, có lẽ hần sẽ cảm thấy thích thú hơn khi tìm được một nơi thích hợp rồi mở lại quán ăn lớn Cật Hát Đồ. Khi không có việc gì làm thì ngồi bên đường nhìn phong

cánh dưới váy của biết bao mỹ nữ qua đường, cùng lắm thì sẽ huyết sáo cực kỳ giống với bọn lưu manh với một con mụ lẳng lơ nào đó, hoặc là chuyển gạch nhìn cơ thể đầy thịt trắng nõn nà của con mụ béo tằm. Mấy năm trước, hắn vẫn là một tên thảo dân đầu không có trí lớn, quanh năm suốt tháng chỉ biết sự phụ là một người hung dữ và dũng mãnh, còn thuốc lá Đô Bảo là loại thuốc rất khó hút, một bình rượu Tiểu Thôn Ngoại giá bảy đồng hắn còn phải uống trộm.

Hồi đó, hắn đã nhìn thấy một chiếc xe hơi sang trọng, đắt tiền, biển số xe đằng trước có mấy số không, còn đằng sau chỉ có một số, thỉnh thoảng chạy qua chợ rau. Vừa nhìn thấy chiếc xe này hắn liền bô bô với hàng xóm ngay rằng hắn đã nhìn thấy xe của một vị lãnh đạo nào đó, thậm chí dù cách một lớp cửa kính, nhưng hắn vẫn nhìn thấy mái tóc màu hoa râm của vị lãnh đạo kia, còn nhìn thấy cả một cô gái đẹp, trang điểm giống như tiên nữ ngồi bên cạnh nữa. Mặc dù số lần hắn nhìn thấy chiếc xe này chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng hắn lại tinh ý phát hiện ra rằng, cô gái ngồi trong chiếc xe đó không phải cùng một người.

Hắn trầm tư một lúc rồi đứng trên ghế đầu, chỉ một ngón tay lên trời mà hô to: “Lão tử ta đây nhất định sẽ có một ngày ngồi trong xe BMW, phụ nữ bên cạnh thì cứ mỗi tháng thay một người, nhất định sẽ đi tới những nơi được gọi là thiên thượng nhân gian, cũng sẽ đi Trung Đại Quốc Tế!” Sau đó ngay lập tức hắn liền nhổ phì một cái rồi phủ định ngay những gì mà mình vừa nói, lại ngẩng đầu lên trời mà hét lớn: “Lão tử ta phải ngồi trong xe Rolls-Royce, một tuần... À mà không! Một ngày đổi một người đẹp, không chỉ vậy, những người phụ nữ này phải là những con hồ ly tinh mông to eo nhỏ mới được.

Mỗi lần hắn điên điên khùng khùng như vậy, sư phụ lão Mạc què của hắn luôn lôi một bao huốc lá Đô Bảo, loại hai đồng một bao ra hút rồi neho mắt nhìn hắn nổi điên. Nhưng có một lần, lão Mạc què không hiểu vì sao liền lôi Cường Tử đang đứng trên chiếc ghế đầu xuống và hỏi một cách rất nghiêm túc:

- Không phải là con muốn mỹ nhân ở trong chiếc xe sang trọng đó hay sao? Ta đây sẽ cho con một tiền đồ vô cùng rộng mở, muốn thứ gì là có thứ đó, nhưng đổi lại con sẽ không có người thân, con có muốn không?

Lúc đó Cường Tử đã không suy nghĩ mà gào lên luôn:

- Muốn! Chỉ cần sư phụ cho con thì con nhất định sẽ lấy!

Hắn nhìn vào mắt của sư phụ, một cảm giác thất bại thảm hại xuất hiện rồi nhanh chóng chiếm lấy suy nghĩ của hắn, hắn vội vàng sửa lại nói:

- Thôi bỏ đi, người biết rồi đó.

Lão Mạc què liền cười hì hì, ánh mắt hiện lên sự thoải mái.

Sau này hắn bị sư phụ của mình dắt đi và vớt luôn cho Tiêu Lôi, không thêm lo lắng quan tâm hắn nữa. Lúc đó, Cường Tử đã thực sự cho là bầu trời trên đầu mình đã sụp đổ. Mặc dù, Mạc Qua Tử thường ngày vẫn đánh hắn, mắng hắn nhưng lại không hận ông, trái lại khi lão Mạc què không cần hắn nữa, hắn thực sự đã rất sợ hãi, sợ đến mức co thắt ruột gan. Thực ra con người có những lúc rất ti tiện, ti tiện hèn hạ tới mức đến ngay cả bản thân mình cũng không biết được thực ra đâu mới là suy nghĩ thực sự của bản thân. Người cha nát rượu, suốt ngày say xỉn kia không quan tâm, chăm sóc đến chuyện ăn uống của hắn, cho nên càng không cần nhắc đến người mẹ đành lòng dứt áo ra đi khi hắn vừa mới được cai sữa không lâu, chỉ có lão Mạc què người duy nhất giúp hắn hiểu được rằng bản thân hắn không phải là một đứa trẻ hoang, không ai cần.

Cái bạt tai đó của Tiêu Lôi đã làm thức tỉnh hắn, đã lôi hắn ra khỏi vùng bùn nhu nhược và bất tài, giúp hắn bắt đầu từ ngày hôm đó có một mục tiêu phấn đấu hoàn toàn mới, đó chính là khiến cho sư phụ lão Mạc què của hắn được sống một cuộc sống khá giả: có cơm ăn, có rượu uống, có tiền tiêu, ở trong một ngôi nhà rộng rãi, khang trang, tốt nhất là nên để bản thân có thêm một sư nương trẻ đẹp và phong tình, đương nhiên nếu như sư nương không chịu thua kém mà giúp hắn có thêm một tiểu sư muội nữa vậy thì có thể coi là công đức viên mãn.

Từ năm mười bảy đến năm mười chín tuổi, trong hai năm này cuộc sống của hắn đã có rất nhiều thay đổi lớn, trải qua vài lần vào sinh ra tử, từ một tên học việc chỉ biết ăn rồi ngồi chờ chết trở thành một ông chủ tịch đứng phía sau một tập đoàn lớn, trong tay đã có tiền tỷ, và hàng nghìn thuộc hạ dưới trướng, thậm chí còn có võ công, mặc dù không thể coi là thiên hạ vô địch, thần sầu quỷ khốc nhưng cũng có thể vênh mặt

với đời, tự nhận lấy hai chữ “Ac Bá”. Về lý mà nói, cuộc sống bây giờ nhất định là hạnh phúc hơn rất nhiều lần so với cuộc sống khi còn ở chợ rau, nhưng không hiểu sao, Cường Tử một tên tiện nhân lại càng ngày càng hoài niệm về cuộc sống khổn khổ, đói nghèo ở chợ rau ngày xưa.

Nói cho cùng thì Cường Tử không phải là không biết sợ, hắn thực sự rất sợ thứ tình cảm vốn dĩ đã ngày xa cách kia đến cuối cùng lại như nước chảy bèo trôi, không bao giờ quay trở lại nữa. Mặc dù hiện tại hắn đã gặp gỡ và kết giao được nhiều bạn bè, cũng đã có được hồng nhan tri kỷ của cuộc đời mình nhưng hắn rất sợ tất cả những người này vào một ngày nào đó sẽ tan thành mây khói, rời xa hắn mãi mãi cho nên hắn mới nỗ lực, nỗ lực và nỗ lực hơn nữa, nỗ lực để khiến cho những người bên cạnh hắn được sống một cuộc sống tốt hơn, hạnh phúc hơn.

Nhưng hắn phát hiện ra rằng chuyện ở đời thường không như mình mong muốn, có một vị cổ nhân đã từng nói rằng: “Trong cuộc đời con người, trong mười chuyện thì có tới chín chuyện không như ý muốn.” Cường Tử tin tưởng rằng bản thân có thể cẩn thận, có thể làm tốt hơn.

Nhưng đến khi hắn phát hiện ra người đó đã thực sự thay đổi, hắn biết rằng nếu như chỉ một mình hắn cam tâm tình nguyện, một mình hắn nỗ lực thì cũng không thể nào ngăn cản được dự vọng hừng hực như lửa kia. Dã tâm và dự vọng của một đàn ông chính là động lực giúp y vượt qua khó khăn, tiến lên phía trước, một niềm tin để người đàn ông có thể tiếp tục kiên trì với hoài bão, mơ ước của bản thân. Nhưng dự vọng này cũng chính là một căn nguyên, một lý do đen tối, nó ăn mòn, hủy hoại linh hồn của con người, xúi giục họ không tiếc bán linh hồn cho quỷ dữ. Một khi rơi vào vũng lầy đó thì rất khó có thể thoát ra được, chỉ có thể là dần dần bước vào con đường hủy diệt hoặc là bị người khác hủy diệt.

Thực ra Cường Tử là một người bị động, nếu không thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện hết lần này đến lần khác bị người khác tấn công, lúc nào hắn cũng đợi người khác đến làm tổn thương bản thân trước, thậm chí phải đến khi bản thân bị trọng thương thì hắn mới quay lại phản công kịch liệt. Từ trước tới giờ chưa bao giờ hắn nghĩ rằng bản thân sẽ chủ động đi làm tổn thương người khác và lần này cũng như vậy.

Chu Bách Tước quay trở về biệt thự tắm rửa, nghỉ ngơi một lúc rồi “gột rửa hồng trần”. Một mình Cường Tử ngồi ở trong đình hóng mát, nhìn những đám mây trôi lơ lững trên bầu trời và không ngừng thay đổi hình dạng, hắn nhìn bầu trời hết sức chăm chú như đang suy nghĩ điều gì đó.

Điều thuốc trong tay đã tàn, ánh mắt có chút mờ ảo của Cường Tử đã dần dần nhìn rõ lòng trắng và lòng đen, đó chính là một màu sắc rõ ràng, đó cũng là một tâm trạng thanh thản.

Dường như hắn đã tỉnh ngộ, vứt đầu mẩu thuốc lá trong tay xuống đất, nắm chặt lấy nắm đấm rồi đánh một chưởng vào chiếc cột bê tông ở ngay bên cạnh. Nhìn bề ngoài thì chưởng này của hắn rất bình thường không có chút kỳ lạ, thậm chí còn không có được khí phách, uy lực như Phích sơn kháo, nhưng trong mắt của Cường Tử lại lộ ra một thần thái thỏa mãn, hài lòng.

Hắn lướt nhìn cột bê tông, khoe miệng khe nhếch lên để lộ một nụ cười.

Ngẩng đầu lên nhìn về phương bắc, sau khi Cường Tử tự lẩm bẩm với mình một câu thì cũng đi xuống rảo bước về phía biệt thự Ly Hồ.

Hắn nói:

- Cơ hội đã đến với ngươi, nhưng ngươi không biết nắm bắt lấy.

Tại tòa nhà Đông Đỉnh Quốc Tế với lối kiến trúc độc đáo, tòa nhà này được coi biểu tượng của thành phố Đông Đỉnh, trong phòng làm việc xa hoa, sang trọng của chủ tịch Lý Bát Nhất tập đoàn Thập Chu hiện tại có bốn người. Họ ngồi đó với dáng vẻ tẻ nhạt và vô vị, ngay cả khi họ cùng ngồi trong một căn phòng nhưng lại không nói chuyện với nhau được mấy câu khiến cho không khí trong phòng trở nên yên lặng đến khác thường.

Một người đàn ông cao lớn ngồi trên ghế và xem tạp chí thời trang, ngẩng đầu lên nhìn một chàng thanh niên trẻ tuổi khác đang ngồi chơi điện tử ở một chiếc bàn làm việc rộng ở đằng sau, khoe miệng của y như đang nhếch lên, dường như có chút bất đắc dĩ với chàng thanh niên đang sa đà vào cái trò chơi ngu ngốc và vô vị kia. Gã tên là Lý Thanh Mộc, còn cái tên dân dòn chỉ có mỗi cái xác to khỏe kia tên là Tiểu Thiết Át, quân nhân xuất ngũ.

Lý Thanh Mộc, cùng họ lý với Lý Bát Nhất.

Hai người đàn ông cùng ngồi trên ghế sa - lon, một người mặc dù tuổi tác không nhiều, cũng chỉ khoảng bốn mươi tuổi, nhưng mái tóc của y đã thưa lớt thót vài sợi. Người đàn ông trông có vẻ tang thương này có một chút phong thái chất phát không thể nào che giấu được của người dân quê. Nếu như người ngoài không nhìn thẳng vào mắt y và cẩn thận quan sát thì sẽ không thể nào phát hiện ra trong mắt của y có một sát ý lạnh lùng và vô tình lạnh thấu xương.

Y tên là Triệu Thăng Đầu, Thăng Đầu trong từ Thăng Đầu Tiểu Dân.

Ngồi bên cạnh y là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, người này có thân hình khôi ngô, mặc áo ngắn tay để lộ hai cánh tay rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn. Gã ngồi trên ghế sofa, tay cầm một quyển sách rất dày và đang đọc rất say sưa. Người này giống như ác quỷ đầu thai vậy, khuôn mặt dữ tợn, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến cho người khác phải khiếp sợ, đặc biệt là bên ngực trái, vị trí của tim có sấm một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, bên dưới ngọn lửa là hai cây rìu chiến sắc nhọn giao vào nhau, cùng với nhịp hô hấp của gã, hai cây rìu chiến đó cũng như đang chuyển động.

Gã tên là Tào Liên.

Triệu Thăng Đầu ngồi bên cạnh Tào Liên liếc mắt nhìn quyển sách trong tay của Tào Liên, đó là một cuốn tiểu thuyết mạng, đứng hạng thứ bảy trên mạng, tên là “Ác Bá”. Triệu Thăng Đầu hừ một tiếng, rõ ràng là đang tỏ thái độ khinh thường đối với những loại tiểu thuyết vô bổ trên mạng internet, rồi y không ngần ngại được liền giật luôn cuốn sách trong tay của Tào Liên và vứt lẫn lóc sang một bên.

- Đã là lúc nào rồi mà còn làm mấy chuyện vớ vẩn này! Bát Bách thúc bảo tôi đến đến không phải là ngồi không ở đây cùng với mấy người và bày trò tiêu khiển giết thời gian. Lão tử đến đây là làm chuyện quan trọng, làm chuyện chính sự. Nếu như các người vẫn cứ ngồi lì ở đây không động thủ thì lão tử ta sẽ đi chặt đứt cái đầu chó của thằng nhãi con đó! Không có một chút phong độ khí phách của một thằng đàn ông, không đi thì tôi đi!

Trong bốn người có mặt trong phòng thì y là lớn tuổi nhất nhưng khi tức giận thì lại là một người điên khùng, khó kiểm soát bản thân nhất. Bất cứ chuyện gì xảy ra thì y đều dễ dàng bị xúc động, nếu không phải vì chỉ có mỗi một mình y học được tuyệt kỹ kia của Triệu Long Tượng thì Triệu Long Tượng sẽ không bao giờ để y đến thành phố Đông Đỉnh và làm bản thân và mọi người mất mặt xấu hổ. Bản lĩnh mà y học được có thể coi là rất nghịch thiên, cũng chính vì điểm này cho nên trước khi đi Đông Doanh Cấp Mô mới bị kích động và có những hành động kỳ lạ như vậy. Đây chính là một nhân vật vừa thật thà, chất phác vừa hung tàn, ác độc, thậm chí có thể nói là một người không có cơ mưu.

Ngày trước đã có lần Cấp Mô kể cho Mạc Dịch một câu chuyện nhưng câu chuyện này đến tận bây giờ vẫn bị gián đoạn chưa được kể xong. Đó là một câu chuyện có liên quan đến chuyện gã và Đại Hùng, khi hai người cùng đi lên núi nhưng không cẩn thận rơi vào một hố tuyết lớn. Bên trong hố tuyết này có một con rắn rất lớn và một bộ xương khô, còn có cả một cuốn nhật ký đã cũ nát được đặt cạnh bộ xương. Cảnh tượng này có chút mơ hồ, rất giống với tình tiết trong những bộ phim truyền hình về phim khoa học viễn tưởng, nhưng nó thực sự đã xảy ra. Cuốn nhật ký đó ghi chép lại, chủ yếu là những chuyện có liên quan đến kỹ xảo làm thế nào để khống chế rắn.

Chuyện chính sự mà Triệu Thăng Đầu nhắc đến không nằm ngoài hai chuyện: thứ nhất chơi gái, thứ hai hút thuốc phiện.

Tào Liên giận tới mức tím mặt lên, gã hung hăng trừng mắt lên lườm Triệu Thăng Đầu một cái. Một khi gã đã tức giận thì hai khối cơ rắn chắc trước ngực sẽ phập phồng theo nhịp thở. Mỗi lần như vậy, hình sấm chỗ tim của gã dường như đang chuyển động, ngọn lửa kia như đang bùng cháy dữ dội, hừng hực thiêu đốt còn hai cây rìu chiến kia như chọc vung ra ngoài.

Gã bước qua và nhặt cuốn tiểu thuyết lên, Tào Liên hừ một tiếng, ngồi sang chỗ khác tiếp tục đọc sách.

Lý Thanh Mộc nheo mắt nhìn Triệu Long Đầu kích động, trên mặt của y hiện lên chiêu bài với nụ cười âm ỉ.

- Triệu ca, tại sao phải tức giận như vậy? Lần này chúng ta cùng đến đây hành sự, nói trắng ra thì chúng ta

đều là người của Triệu tổng. Đừng xa lạ với nhau như vậy, nghe nói bên Violet Eye mới đến hai con ngựa ốm Dương Châu. Tôi mời khách?

Ánh mắt của Triệu Thăng Đẩu liền sáng lên, cười hì hì đáp lại:

- Mấy tiểu nhãi con mà Bát Bách thúc mới thu nhận đúng là hợp khẩu vị của tôi và anh. Được, nếu như mọi người đều đến đây là việc cho Bát Bách thúc vậy thì hãy dứt khoát một chút. Chúng ta đã ở đây lãng phí nửa tháng rồi, nếu như không động thủ thì ta của lão tử đây sẽ bị hoen ỉm mất.

Ánh mắt của Lý Thanh Mộc lóe lên.

Tào Liên hừ một tiếng, dường như rất bất mãn, thậm chí là khinh thường Triệu Thăng Đẩu.

- Con mẹ nó, hừ cái gì mà hừ! Có tin lão tử ta đây ngay lúc này có thể đem người đến cho đảm bảo bối của ta ăn không?

Triệu Thăng Đẩu đứng dậy sững cò và hét lớn với Tào Liên.

Tào Liên đánh dấu sách xong liền đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Triệu Thăng Đẩu và nói:

- Anh cứ thử xem!

Gã cao khoảng một thước chín lăm, thân hình vạm vỡ cường tráng lại cộng thêm những cơ bắp cuộn cuộn càng khiến cho gã có được một khí thế rất chi là hung hãn dũng mãnh. Triệu Thăng Đẩu bị gã hỏi như vậy thì sững ngay người lại. Nếu như mà đánh tay đôi với nhau thì y hoàn toàn không phải là đối thủ của gã, nhưng vì bản thân có được quan hệ họ hàng thân thích với Triệu Long Tượng cho nên y rất xem thường những tên ngoại lai tạp chủng này, nếu như y cũng trừng mắt lên và đấu mắt với Tào Liên e rằng sẽ làm mất mặt Bát Bách thúc.

- Đủ rồi!

Rồi một tiếng vang lên, Tiểu Thiết Át đứng phắt dậy và tức giận gào lên một tiếng.

Trên chiếc bàn làm việc vừa dài vừa rộng trước mặt, một chiếc máy tính mới tinh bị đập vỡ tan tành.

- Mẹ nó ai ép mấy người cãi nhau rồi ảnh hưởng đến ta chơi điện tử, có tin lão tử ta đây hiện tại băm xé xác mấy người vứt cho chó ăn không?

Triệu Thăng Đẩu càng bị hoảng sợ, cái lá gan nhỏ bé sợ phiền phức vốn ăn sâu vào trong xương cốt của người dân quê liền bị lộ ngay ra, khiến cho hình tượng cao nhân đặc đạo mà y khó khăn lắm mới có thể làm bộ làm tịch được đã bị sụp đổ trong nháy mắt. Y cứ há há miệng nhưng đến cuối cùng thì chẳng nói được câu gì. Rõ ràng là y biết, nếu như y khiêu chiến với Tào Liên thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra đâu, nhưng nếu như khiêu chiến với Tiểu Thiết Át thì mọi chuyện lại khác, nhất định sẽ bị tên điên này chặt xác thành tám khúc.

Lý Thanh Mộc gấp quyển tạp chí thời trang trên tay lại, nói với giọng điệu vô cùng văn ôn nhô nhả:

- Được rồi, trước tiên chúng ta hãy bắt lấy thằng nhãi con kia đã, còn sợ hấn không đi vào khuôn khổ hay sao.

Y bình tĩnh đưa mắt nhìn căn phòng một lượt rồi chỉ vào Tào Liên và nói:

- Chú đi đi!

236. Chương 236: Tiễn Người, Không Cần Cảm Ơn

Cường Tử đi xuống sau núi, mãi cho đến khi hắn đi được mấy trăm mét cây cột làm bằng bê tông bị hấn giáng cho một chường đột nhiên kêu lên vài tiếng rắc rắc, một khối bê tông bỗng nhiên rơi xuống những tiếng rầm rầm liên tiếp vang lên không dứt, cả một mảng bê tông rơi rầm một tiếng xuống đất, vỡ thành bộ mìn.

Một cái lỗ hổng to bằng nắm tay xuất hiện trên thân của chiếc cột.

Một chường, xuyên thủng...

Tại phòng làm việc của Lý Bát Nhất trong tòa nhà cao tầng Đông Đỉnh Quốc Tế, hiện tại chỉ còn lại hai người, một người là Tiểu Thiết Át sau khi được thay một chiếc máy tính mới liền đắm chìm trong thế giới game online, một người nữa chính là người mà từ sáng đến tối trong tay dường như lúc nào cũng là một quyển tạp chí thời trang Lý Thanh Mộc. Hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra xung đột, nhưng lúc này đây lại đang có một kỳ tích xuất hiện. Đó chính là chuyên tâm, không sai khi mà hai người này cùng đắm chìm vào thế giới riêng và làm những chuyện mà bản thân yêu thích, đó chính là chuyên tâm giống nhau.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh này cũng chỉ là tương đối. Hai người không nói chuyện với nhau câu nào, trong phòng chỉ vang lên tiếng lật sách của Lý Thanh Mộc và tiếng gõ bàn phím máy tính của Tiểu Thiết Át. Lần này Triệu Long Tượng phái bốn người bọn họ cùng đến đây đối phó với Lâm Cường. Trong sắp xếp của Triệu Long Tượng thì Lý Thanh Mộc là thủ lĩnh. Nhưng Triệu Thăng Đầu sinh ra ở Kháo Sơn Truân đương nhiên là không muốn để cho một thằng nhãi con ngoại lai xỏ mũi dắt đi, cứ cho là chỉ là một chuyện vặt vãnh, không có chút ý nghĩa nào thì y cũng phải tranh cãi một hồi mới chịu. Thực ra trong mắt của Lý Thanh Mộc, những hành động này của y thực sự rất ấu trĩ trẻ con, ấu trĩ đến mức giống như mấy đứa trẻ đang tranh cãi với nhau xem kẹo đường nhà ai ngọt hơn.

Y làm tắt cả những chuyện này, chẳng qua cũng chỉ vì y muốn thường xuyên nhắc nhở, nhấn mạnh với mọi người rằng “ta đây là người họ Triệu, là người cùng làng với Triệu Long Tượng, là một trong những người thuộc ba gia đình mang họ Triệu” trong thôn Kháo Sơn Truân mà thôi. Mặc dù, rất nhiều năm về trước gia đình của y không hề tôn trọng Triệu Long Tượng, ngay cả khi Triệu Long Tượng ăn không được no, ngay cả một húp cháo loãng họ cũng không bỏ thì cho nữa là. Thế nhưng bây giờ đã khác trước nhiều rồi, khi mà Cường Tử dẫn theo bốn người họ họ quay về Kháo Sơn Truân điều vô dương oai thì Triệu Thăng Đầu biết rằng chú họ của mình là một người có bản lĩnh, y nên đi theo.

Nhưng chuyện càng khiến cho mọi người ngạc nhiên chính là Triệu Long Tượng lại đích thân mang theo rất nhiều quà đến thăm nhà Triệu Thăng Đầu, không những vậy, Triệu Long Tượng lại còn chủ động để lại thông tin liên lạc. Lúc đó, Triệu Long Tượng đã vui vẻ cười cười nói với y rằng:

- Thăng Đầu à, hiện tại chú đang ở bên ngoài gây dựng sự nghiệp, cuộc sống cũng coi là không dư giả, có muốn cùng với chú đi ra ngoài mở mang đầu óc không?

Câu nói này đích thực là một tín hiệu, bởi vì trước đó rất lâu, Triệu Long Tượng đã khống chế chặt chẽ Triệu Thăng Đầu ở trong tay mình, thứ dùng đến không phải là tiền bạc gái đẹp mà là thuật điều khiển rắn. Triệu Thăng Đầu đương nhiên không phải là một tên ngốc không biết phân biệt người tốt người xấu. Mặc dù tuổi tác của y với Triệu Long Tượng cũng không chênh nhau là mấy nhưng trong thôn nhỏ Kháo Sơn Truân, ngoài ba người Cáp Mô ra, thì Triệu Thăng Đầu chính là người duy nhất tin tưởng rằng rồi cũng sẽ có một ngày Triệu Long Tượng nhất định có thể hóa rồng bay cao lên trời xanh.

Một lời hứa suông, Triệu Thăng Đầu dẫn theo mười mấy thanh niên trong thôn đến một nơi bí mật trong núi bắt đầu luyện tập kỹ thuật khống chế rắn. Đây là một thứ rất mơ hồ, đến ngay cả bản thân y cũng không nghĩ rằng bản thân sẽ có một ngày luyện tập thành công. Con rắn đó chính là do Triệu Long Tượng sau khi rời khỏi Kháo Sơn Truân bí mật thu thập và đem về. Mặc dù Triệu Long Tượng vẫn cứ luôn giấu ba người Cáp Mô, chưa bao giờ hé răng tiết lộ nửa lời nhưng ngày qua tháng lại, lâu dần thì giấy cũng không bọc được lửa, đã có một vài sơ hở bị lộ ra. Nhưng thật là khó tưởng tượng được rằng mấy người Triệu Thăng Đầu lại có thể huấn luyện mấy con rắn ở vùng Đông Bắc lạnh giá kia ở trong một căn phòng ẩm áp.

Khi Cường Tử chuẩn bị đến Đông Doanh, dưới sự phối hợp của Hách Liên Xuân Mộ, chính Triệu Thăng Đầu cùng với một vài tên biết khống chế rắn dẫn theo hàng trăm con mãng xà, rắn độc mà mấy năm gần

đây Triệu Long Tượng bí mật thu thập đem về đột nhiên phát động đột kích. Nhưng trận đột kích đó lại không thành công, chuyện tổn binh hao tướng tạm thời sẽ không nói đến, quan trọng hơn cả chính là chuyện Triệu Long Tượng đã bị bại lộ. Những nguyên nhân khác vẫn phải quy kết về chuyện Triệu Long Tượng đã không đánh giá đúng năng lực của Cường Tử, y cũng không ngờ được rằng Lão Phật gia Đoan Mộc Tú lại nhờ Yến Vân Thập Bát đến giúp Cường Tử.

Vốn dĩ cho rằng con mãng xà khổng lồ bắt được ở bên Myanmar kia có thể đối phó được với Cường Tử, dù sao thì con người dù có lợi hại đến đâu nhưng khi phải đối mặt với một loài động vật hung tợn như vậy thì cũng phải xuất hiện cảm giác lực bất tòng tâm. Lại cộng thêm lực lượng hậu thuẫn của Cường Tử cũng đang bận túi bụi ứng phó với chuyện võ giả Đông Doanh, cho nên Triệu Long Tượng cho rằng bản thân đã nắm bắt được cơ hội, không vì thứ khác, số tiền một tỷ kia sau khi đầu tư sẽ được nhân lên thành năm tỷ, đủ để lần mua lại lương tâm cho bản thân.

Sau lần thất bại đó, Triệu Long Tượng đã không kiên nhẫn thêm được nữa, y biết rằng cứ cho là có thể giấu được Cường Tử nhưng y cũng không thể nào qua mắt được Cáp Mô. Nếu như là hai năm trước thì y sẽ không bao giờ để ý đến chuyện này, dù sao thì tình cảm mấy chục năm của y và Cáp Mô cũng là thật, nhưng hai năm nay thái độ mà Cáp Mô dành cho Cường Tử đã khiến cho Triệu Long Tượng cảm thấy hoài nghi.

Cáp Mô hiện tại đang bị giam cầm trong một tầng hầm vừa lạnh vừa tối. Người tự tay đánh gãy chân và dùng dây thừng trói gã lại, không ai khác chính là Kim Tiểu Chu.

Trên con đường quay về biệt thự Ly Hồ, Cường Tử đã nhận được một cuộc điện thoại, khoe miệng khê cong lên tạo thành một nụ cười thâm hiểm.

Hít một hơi thật sâu, bất giác không kìm nén được cảm xúc hân hoan bóp nát chiếc điện thoại trong tay, đôi mắt sắc lạnh ngập tràn sát khí Cường Tử quay về biệt thự. Vừa mới bước vào cửa thì hân đã nhìn thấy Bùi Nhược ngoan ngoãn đứng đợi hân ở trước cửa, trên tay cô đang bưng sẵn một bát thuốc nóng hôi hổi, bốc hơi nghi ngút. Cường Tử thu một mặt lạnh lùng, âm tàng sát khí lại, rồi nở một nụ cười ấm áp tỏa nắng, nhìn Bùi Nhược.

- Anh ngồi xuống nghỉ ngơi, em vừa mới sắc thuốc xong, đợi một lát nữa anh uống đi nha?

Mặc dù cô đang thương lượng với hân nhưng giọng nói lại rất chân thành và đáng tin.

Cường Tử lập tức cười khổ mà rằng:

- Bây giờ thì anh biết tại sao mà ông lại yêu quý em đến như vậy rồi, em chính là tổng quản đại nội mà ông sắp xếp ở bên cạnh theo dõi anh, như thế này chẳng phải là anh đã bị em và ông khống chế chặt trong lòng bàn tay rồi hay sao.

Rồi hân lại tỏ ra vẻ mặt bí ai mà nói tiếp:

- Bây giờ cuối cùng thì anh cũng đã lĩnh hội được tâm trạng của các vị Hoàng đế thời cổ đại rồi.

Bùi Nhược tươi cười đáp lại:

- Rất giống với cảnh bị trói buộc à? Nếu như anh thực sự cảm thấy tủi thân, thiệt thòi, vậy thì em sẽ không ngại gì mà mở lời nói với ông và nhờ ông ra tay giúp anh được trải nghiệm cảm giác của thái giám thời xưa.

Cường Tử cười híp mắt nhìn Bùi Nhược và nói:

- Được, anh làm thái giám, em làm Võ Tắc Thiên, được không?

Bùi Nhược đặt chén thuốc lên bàn, đứng thẳng người dậy, bàn tay nhỏ nhắn chỉ thẳng về phía hân giống như là đang chỉ điểm giang sơn.

- Được! Bắt đầu từ ngày mai Trẫm sẽ mở rộng cửa lớn bắt đầu tuyển tú, nếu như không thể lập được tam cung lục viện bảy mươi tiểu sinh mỹ nam, ba ngàn người hầu kẻ hạ thì không được. Hôm nay người được lâm hạnh là một chàng trai mặt trắng, điều bộ thư sinh, ngày mai sẽ sủng hạnh một nam nhân mạnh mẽ, ôi cuộc sống như vậy thật là hạnh phúc biết bao!

Cường Tử làm mặt lạnh, cố ý tỏ ra tức giận mà quát lên rằng:

- Em nói lại một lần nữa cho anh nghe coi? Có tin là anh mà tức giận lên là ngay bây giờ lôi em vào trong và xử lý luôn hay không?

Về mặt của Bùi Nhược hơn hở, điệu bộ tung tăng như một chú chim sẻ nhỏ và nói:

- Được đó được đó, em đã không đợi được nữa rồi đây!

Cường Tử cứng họng không nói được gì nữa, trong lòng thầm nghĩ: “Con gái một khi đã mặt dày quả nhiên là còn lợi hại hơn cả đàn ông.”

Bưng chén thuốc đặt trên bàn uống sạch một hơi, miệng Cường Tử đắng ngắt. Bùi Nhược liền rót cho hắn một ly nước trắng, nhưng sau khi uống xong Cường Tử vẫn cảm thấy cổ họng của mình rất đắng, cảm thấy vô cùng khó chịu, cho nên hắn liền há to miệng ra mà thở gấp, giống y như một người bị bệnh khô khè phát tác.

Bùi Nhược khẽ vuốt ve khuôn mặt của hắn rồi ân cần hỏi han:

- Đắng lắm sao? Làm sao bây giờ?

Gian kế của Cường Tử đã thực hiện được, khuôn mặt dâm tặc của hắn liền nở một nụ cười rồi nói:

- Có cách rồi!

Hắn liền kéo luôn Bùi Nhược ôm chặt ở trong ngực, đôi môi của hai người tiếp xúc với nhau một cách tự nhiên và vô cùng hoàn mỹ, sau đó dưới sự khám phá cuồng nhiệt của Cường Tử, cơ thể của Bùi Nhược đã dần dần thả lỏng, hòa hợp với cơ thể của hắn. Khuôn mặt xinh đẹp, hai má ửng hồng, đôi mắt long lanh như đã ngăn lệ sắp khóc và chính đôi mắt long lanh và hơi thở gấp gấp đã càng kích thích Cường Tử hơn, hắn giống như một con thú hoang càng muốn hôn thật sâu và khám phá thế giới bên trong khuôn miệng nhỏ nhắn anh đào kia.

Nụ hôn này rất dài, mãi cho đến khi Bùi Nhược cảm thấy có chút khó thở thì Cường Tử mới buông cô ra. Khuôn mặt đỏ bừng của Bùi Nhược, vuốt vuốt ngực để thở, rồi oán hận nhìn Cường Tử một cái. Ánh mắt này quá nặng mùi sát khí, rõ ràng là muốn dọa mất linh hồn của Cường Tử.

Đang muốn tiếp tục khám phá thì Bùi Nhược liền đưa tay ra và khẽ ngăn cản hắn, rồi nhìn sang một phía khẽ nháy mắt ra hiệu. Lúc này khuôn mặt thẹn thùng của cô đỏ ửng như hoa đào mới nở, ngay cả chiếc cổ xinh xắn trắng nõn nà cũng biến thành màu hồng, Cường Tử nhìn theo hướng mà cô mới nháy mắt vừa ra hiệu thì ôi thôi, hắn nhìn thấy Ngô lão gia tử đang đứng đó, tay bưng một ly trà, mắt nhìn lên trần nhà như đang nghiên cứu cấu tạo của nó.

- Ách ... ông nội, ông ở đây ạ!

Ngô lão gia tử liếc nhìn hắn một cái rồi đặt chén trà xuống, từ từ rảo bước về phía cửa ra vào. Lúc mà ông bước qua chỗ hắn đang ngồi thì liền làm bộ nghiêm túc, thành khẩn nói với Cường Tử:

- Thanh niên ấy mà, đừng quá kích động như thế chứ!

Lúc này thì mặt Cường Tử liền đỏ bừng lên, không dám giải thích câu gì.

Ngô lão gia tử nhìn thấy bộ dạng này của hắn thì cũng không nói thêm câu gì nữa, lắc lắc đầu rồi bước về phía phòng khách. Khi mà ông đã đi được một đoạn khá xa rồi nhưng Cường Tử vẫn nghe thấy ông đang lẩm bẩm.

- Đúng thật là, muốn hôn thì cũng phải quay về phòng rồi hãy hôn tiếp chứ, haiz... thói đời bao năm, lòng người khó đổi!

Cường Tử “xì” một tiếng rồi cười cười, nhìn theo bóng lưng của ông mà thầm nghĩ: “Ông nội đúng là không hổ danh là đã tu luyện được chín mươi năm, thế hệ 2X tư tưởng tương đối là phóng khoáng, so với thế hệ 5X, 6X thì càng dễ dàng chung sống.” Nhưng hắn vừa nhớ đến khuôn mặt phú quý, khí chất của Lão Phật gia ở thành phố Trường Xuân Đông Bắc, trong lòng lại bị chấn động. Cũng là người cùng một thời đại, nhưng sao lại khác biệt nhiều đến vậy.

Lão Phật gia mặc dù được được người đời tôn kính gắn thêm hai chữ “Phật Gia” nhưng hai chữ này hoàn toàn là do người khác nịnh hót mà ra, so với tính cách của bà thì về cơ bản hai chữ này chẳng có quan hệ gì hết. Căn cứ vào lịch sử được ghi chép trong sách sử thì những người được gọi là Lão Phật gia không có một ai là người lương thiện, hiền lành, tất cả đều là những người chuyên đi gây họa hãm hại người khác.

Bùi Nhược thu dọn chén thuốc, sau khi từ phòng bếp bước ra, cô liền ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chú vào TV, nhìn từ đằng sau thì chiếc cổ nhỏ trắng trắng nõn nà của cô thật là quyến rũ.

Cường Tử bước lại gần cô, từ đằng sau ôm lấy vai cô, rồi ghé sát vào tai và hôn nhẹ một cái.

Bùi Nhược nắm chặt lấy cánh tay của Cường Tử, trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhiên cất tiếng hỏi hẩn:

- Anh sắp phải đi rồi à?

Cường Tử nghe xong mà sững sờ rồi ngay lập tức lặng lẽ gật đầu đáp lại.

- Vốn dĩ em nghĩ rằng anh sẽ đợi cho vết thương hoàn toàn bình phục thì mới đi, nhưng dạo gần đây, những ngày chúng ta được ở cùng với nhau, em thực sự đã rất hạnh phúc. Em biết, mặc dù người anh đang ở đây, đang ở bên cạnh em nhưng trái tim của anh sớm đã rời xa nơi đây rồi.

Trong lời nói của cô chất chứa sự dối hờn nhưng nhiều hơn tất cả chính là sự ân cần, chu đáo.

Cường Tử xoay người, bước đến ngồi xuống bên cạnh cô, hai người nắm chặt lấy tay nhau, rồi Cường Tử do dự một lúc, và đến cuối cùng hắn vẫn không chọn cách nói dối.

- Cáp Mô ca xảy ra chuyện, ngày mai anh phải quay về Trường Xuân, Chu thúc sẽ ở lại đây chăm sóc em, gần đây có thể xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất là em đừng có rời xa tầm mắt của Chu thúc.

Bùi Nhược ngoan ngoãn gật đầu đáp lại:

- Cường Tử, anh yên tâm đi, em bây giờ đã không còn là một cô bé chỉ biết khóc lóc mỗi khi xảy ra chuyện gì đó. Em sẽ không để bản thân mình xảy ra chuyện gì đâu, bởi vì nếu như em xảy ra chuyện thì anh sẽ bị phân tâm, như vậy nhất định anh sẽ gặp phải nguy hiểm.

Cường Tử đưa tay ra khẽ véo lấy cái mũi xinh xắn của cô rồi vừa cười vừa nói:

- Hãy đợi anh thêm một thời gian nữa, đợi sau khi anh giải quyết xong chuyện ở Đông Bắc thì anh sẽ lập tức quay về và tìm em.

- Nghéo tay!

Bùi Nhược giơ ngón tay út ra và nói.

Trong một khu rừng nhỏ cách biệt thư Ly Hồ không xa, thân hình khôi ngô vạm vỡ của Tào Liên đang đứng ở đằng sau một cây đại thụ. Trong mắt của gã lóe lên một tia sáng dị thường, lóe lên chính là tâm trạng đầy kích động lúc này của gã. Nhưng thần thái này, chỉ lóe lên trong chớp mắt rồi nhanh chóng biến mất.

Một người khác từ đằng sau của gã bước lên. Đó là một người đàn ông trung niên, khoảng bốn mươi tuổi gì đó, trong tay của y cầm một thứ gì đó trông rất giống một chiếc sáo. Người này chính là Triệu Thăng Đầu, người đàn ông Đông Bắc vừa mới nhảy xuống khỏi lưng hai con ngựa gầy ốm Dương Châu. Nói thật nếu như không phải là Triệu Long Tượng khâm điểm cho cái tên Lý Thanh Mộc làm chỉ huy và cảnh cáo với y rằng y bắt buộc phải hợp tác phối hợp với ba người kia một cách vô điều kiện thì y sẽ không bao giờ đồng ý cùng với cái tên ngốc nghếch suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào đọc mấy cuốn tiểu thuyết vô bổ trên mạng này làm việc.

Trong mắt của y, Tào Liên chính là một tên phế vật, đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển. Mặc dù có cơ thể với những múi cơ cuộn cuộn, săn chắc có thể hù dọa người khác nhưng đầu óc lại quá là đần độn. Triệu Thăng Đầu không cho rằng một mình Tào Liên có thể hoàn thành được nhiệm vụ mà Lý Thanh Mộc đã giao cho. Suy nghĩ như vậy nên bản thân y đến đây với một tâm trạng khá thoải mái, không có mâu thuẫn lớn, dù sao thì sao khi đại sự thành công, công thần lớn nhất vẫn là Triệu Thăng Đầu xuất thân từ Khảo Sơn Truân.

- Nhài con, những chuyện ta cần làm thì ta đã làm hết rồi, chỉ cần con bé kia xuất hiện thì người hãy ra tay, những người bảo vệ nó thì ta đây sẽ ứng phó hết, ta chính là không tin lần này có thể có người có thể sống sót bước ra khỏi xà trận của ta.

Tào Liên khẽ gật đầu, gã nhìn Triệu Thăng Đẩu và nói với giọng vô cùng bình thản:

- Sắp xếp bao nhiêu?

Triệu Thăng Đẩu cực kỳ không thích bộ dạng nói chuyện lúc này của Tào Liên, nó khiến cho y cảm thấy đối phương hình như đã có kế hoạch sẵn rồi, y hừ một tiếng rồi nói:

- Ba trăm con, loại cực độc.

Tào Liên khẽ gật đầu và hỏi tiếp:

- Người của anh đều đã vào vị trí cả rồi chứ?

Triệu Thăng Đẩu không kiên nhẫn được nữa :

- Phí lời, người cho rằng thuộc hạ của lão tử ta đều giống như người chỉ biết đứng như trời trồng ở đây hay sao? Nếu như đứng mà có thể hoàn thành chuyện mà Bát Bách thúc giao phó thì ta đây có bản lĩnh hơn nhà người đó.

Tào Thương không thèm để ý đến mắt lời nói không khách khí của y, gã đưa mắt nhìn xung quanh một lần nữa rồi hỏi:

- Một mình anh đến đây?

Triệu Thăng Đẩu thực sự đã nổi giận, y khẽ gào lên với Tào Liên:

- Mẹ kiếp, nhà người không có mắt hay sao? Lão tử ta đây một mình tới đây, là người không nhìn thấy hay giả ngu đó?

Tào Liên nhìn bộ dạng đang gào lên, nói rít qua từng khẽ răng, đột nhiên nở một nụ cười.

Gã đáp lại:

- Vậy thì tốt!

Phập!

Một thanh đoản đao đâm xuyên vào chính giữa ngực của Triệu Thăng Đẩu. Một thanh đoản đao với lưỡi đao dài hơn một thước, vô cùng sắc nhọn đã hoàn tâm đâm xuyên vào sâu trong ngực của y. Triệu Thăng Đẩu cúi xuống nhìn thanh con dao, thậm chí y còn không cảm thấy mình bị đau, trái tim mình đã bị một con dao đâm thủng.

Một tay của Tào Liên nhanh chóng đưa lên bịt chặt miệng của Triệu Thăng Đẩu, tay phải cầm dao tiếp tục đâm thêm ba nhát nữa vào ngực của Triệu Thăng Đẩu, những giọt máu theo mỗi nhát dao sắc bắn tung tóe ra ngoài, bắn cả lên người của gã.

- Vì sao người lại không mang theo ai bên cạnh mình chứ? Đồ ngu!

Tào Liên hỏi y bằng một giọng vô cùng bình thản, nhưng Triệu Thăng Đẩu đã không có cơ hội mà để trả lời gã.

Nhìn ánh mắt của Triệu Thăng Đẩu dần dần trở nên hoảng loạn, mãi cho đến thời khắc này, trên khuôn mặt của y vẫn là biểu cảm không thể nào tưởng tượng được. Y há há miệng như muốn nói điều gì đó nhưng đến cuối cùng thì đến một chữ cũng không thể nào thốt ra được, hai tiếng đơn điệu được phát ra thì ngay lập tức đã bị tay của Tào Liên bịt chặt miệng lại khiến cho nó trở nên vô cùng nhỏ bé, rất khó để nghe thấy. Sau khi đồng tử của Triệu Thăng Đẩu hoàn toàn trở nên mờ dần thì Tào Liên mới rời lỏng tay ra.

Gã từ từ để thi thể của Triệu Thăng Đẩu dựa vào gốc cây và ngồi xuống, nhìn vào khuôn mặt không cam tâm, uất hận và không thể nào tưởng tượng nổi của Triệu Thăng Đẩu, Tào Liên “xì” một tiếng rồi bật cười. Gã đưa tay ra giúp Triệu Thăng Đẩu sửa sang lại cổ áo, lại còn cẩn thận lấy tay nhặt mấy chiếc lá cây dính trên người của Triệu Thăng Đẩu.

- Sau này thì đừng có thành thật như vậy, người khác hỏi gì thì người cũng đều thành thật trả lời lại. Người xem, hôm nay đã bị thiệt thòi rồi đúng không? Xuống đến dưới rồi thì nhất định phải nhớ kỹ rằng, đừng có bao giờ xem người khác là đồ ngu, đồ bỏ đi, cũng đừng bao giờ tùy tiện để lộ điểm yếu của bản thân ở trước mặt một người mà người không thể hoàn toàn tin tưởng.

Tào Liên đứng dậy, cúi xuống chau mày nhìn con dao ngắn trên tay phải vẫn còn dính máu. Những vết máu đọng lại trên lưỡi dao khiến gã cảm thấy có chút phiền phức. Bởi vì gã không có cách nào tiếp tục mang nó bên cạnh người, suy nghĩ một lúc, gã liền cúi xuống, “phập” một nhát gã lại đâm con dao ngắn vào tim của Triệu Thăng Đầu một lần nữa, sau đó thì gã khẽ cười, gật gật đầu nghênh ngang rời đi.

- Tiến người lên đường, không cần cảm ơn!

Gã nói.

237. Chương 237: Tào Liên

Tòa nhà cao tầng quốc tế Đông Đỉnh.

Tiểu Thiết Át đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, không hề chớp mắt đột nhiên reo lên một tiếng hoan hô. Giọng của y khàn khàn, trong tiếng hoan hô để lộ ra một sự kích động mạnh mẽ. Lý Thanh Mộc đã xem xong quyển tạp chí, y liền nhắm mắt lại dưỡng thần sau khi nghe thấy tiếng hoan hô này thì khẽ nhú mày lại. Mặc dù, y không bị giật mình bởi tiếng reo hò của Tiểu Thiết Át nhưng dòng suy nghĩ trong yên lặng của y đã bị đứt đoạn. Kinh nghiệm bảy năm bề quan ở ẩn trên Nga Mi đã cho y một lực đại định gặp nguy không loạn, thấy biến không biết sợ, tiếng hét của Tiểu Thiết Át không thể nào ảnh hưởng đến tâm trạng của y.

- Sao vậy?

Lý Thanh Mộc thản nhiên hỏi y.

Tiểu Thiết Át đứng dậy, dùng lực duỗi cái lưng mệt mỏi, xương cốt toàn thân kêu răng rắc một hồi. Y giống như một con mãnh thú thuở hồng hoang đã ngủ say không biết bao nhiêu năm bỗng nhiên tỉnh giấc, toàn thân tỏa ra một khí chất dũng mãnh, hung tợn khiến người khác phải kinh động.

- Ha ha ha! Cuối cùng thì tôi cũng đánh thắng rồi!

Lý Thanh Mộc cười cười rồi đáp lại:

- Cái mùi tỏa ra từ người chú đủ để hù chết một đám người nhất gan, nhưng nếu như mấy đứa mà bị chú hù chết ở dưới suối vàng biết chúng chết chỉ vì chú thắng một trò chơi điện tử thì e rằng chúng nó sẽ tử thân mà chết thêm một lần nữa. Hơn nữa, phá hỏng mất hai mươi bảy cái máy tính, cái giá phải trả cho chiến thắng này quả là không nhỏ nha.

Tiểu Thiết Át duỗi căng tứ chi, móc ra một hộp thuốc châm một điều rồi tiện tay ném nó đến chỗ Lý Thanh Mộc. Y nhìn vào khuôn mặt có chút tà mị của Lý Thanh Mộc, không nhịn được tò mò liền hỏi:

- Ngày hôm nay anh chỉ ngồi như thế này hay sao, lẽ nào không cảm thấy buồn tẻ hay sao?

Lý Thanh Mộc cũng châm lấy một điều thuốc rồi nói:

- Không buồn tẻ, trong khi suy nghĩ tĩnh tâm, ta có thể nhìn thấy ba nghìn đại thiên thể giới, hàng triệu bồ đề chúng sinh, muôn hình vạn trạng, làm sao có thể buồn tẻ được?

Tiểu Thiết Át “hừ” một tiếng rồi nói:

- Giả thần giả quỷ, người nhà Lý gia các anh đều là kẻ điên, cái lão Lý Bát Nhất đáng ghét kia cũng vậy, anh cũng không ngoại lệ.

Lý Thanh Mộc đáp lại bằng giọng điệu vô cùng bình thản:

- Ta không phải.

- Anh không phải? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy có ai vì cái gọi là cảm ngộ thiên đạo mà chạy tới tuyết đỉnh Nga Mi bế quan ở ẩn suốt bảy năm ròng. Ngoài những vị đại hiệp trong tiểu thuyết hỏi xem còn có ai là ăn no ngủ khỏe mà làm chuyện này đâu? Lý Bát Nhất là một kẻ điên cuồng tới mức không biết tự lượng sức mình, còn anh thì điên đủ độ.

Tiểu Thiết Át nhìn thẳng vào y mà nói.

Lý Thanh Mộc lắc đầu, ra ý chối bỏ bằng giọng điệu rất bình tĩnh:

- Ta không phải!

Tiểu Thiết Át lại hừ lạnh một tiếng nữa, dường như không muốn tiếp tục tranh cãi với Lý Thanh Mộc về cái vấn đề chẳng có nghĩa lý gì này. Y giơ tay lên nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của Thụy Sĩ giá trị của chiếc đồng hồ này có thể đổi lấy một chiếc xe hơi loại trung có rèm che, rồi chau mày, quay sang hỏi Lý Thanh Mộc:

- Hai tên gốc kia vẫn chưa quay về hay sao?

Lý Thanh Mộc khẽ gật đầu, ánh mắt lộ ra một sự khinh thường.

- Ta không hi vọng rằng hai người đó có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ. Ở ngay tại Đông Bắc địa bàn của mình động thủ mà Triệu Thăng Đẩu còn không làm gì được bọn chúng thì nói chi đến chuyện hai người này đến địa bàn của hắc cơ chứ. Nếu như y có thể mang theo tàn binh bại tướng mà hoàn thành đại sự thì đó mới gọi là kỳ tích, còn về Tào Liên, ta không tin nhiệm gã.

Ánh mắt của Tiểu Thiết Át lộ ra vẻ sợ hãi, y nhìn Lý Thanh Mộc và hỏi:

- Nếu như anh đã không tin tưởng gã vậy tại sao anh lại để cho gã đi làm chuyện này? Anh không sợ gã sẽ làm chúng ta bại lộ hay sao?

Lý Thanh Mộc lắc đầu đáp lại:

- Không bao giờ, nếu như không thành công thì Triệu Thăng Đẩu sẽ không để gã được sống sót trở về đâu.

Tiểu Thiết Át nhìn vẻ mặt quá bình thản của Lý Thanh Mộc, y than thở một tiếng mà rằng:

- Mới bắt đầu mà anh đã để cho hai người kia đi làm việc cùng nhau, mục đích không phải là Lâm Cường đúng không. Vì muốn tiêu diệt một người không đáng tin tưởng, tổn thất lớn như vậy có đáng không?

Lý Thanh Mộc đáp lại:

- Đáng, rất đáng! Triệu Thăng Đẩu cứ cho là không thể bào đổi phó được với Tào Liên thì vẫn còn giàu có một chút, dù sao thì trong tay của y vẫn còn một số thứ biến thái, còn Tào Liên nhìn thì có vẻ ngốc nghếch nhưng nhất định không phải là một kẻ mà Triệu Thăng Đẩu có thể dễ dàng loại bỏ được, không cần quan tâm đến quá trình, kết quả cuối cùng chắc là Tào Liên chết còn Triệu Thăng Đẩu bị thương, một kết quả tuyệt vời.

Tiểu Thiết Át nhướng mày lên.

- Chẳng trách, anh không phải là muốn loại trừ Tào Liên mà là anh muốn diệt trừ cả hai người bọn họ.

Lý Thanh Mộc khẽ gật đầu khẽ cười đáp lại:

- Cần ta phải giải thích rõ ràng và triệt để như vậy thì chú cũng đủ ngốc đó.

Tiểu Thiết Át hỏi lại:

- Tại sao? Chuyện này nếu như để cho Triệu Long Tượng biết được, chỉ e rằng anh cũng sẽ không có được kết cục tốt đẹp.

Lý Thanh Mộc thở dài đáp lại:

- Chú có tin Triệu Long Tượng hay không?

Tiểu Thiết Ất ngay người ra một lúc, lập tức gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Ngài ấy có ân với tôi.

Cuối cùng thì Tiểu Thiết Ất chỉ thốt lên mấy chữ này.

Lý Thanh Mộc lắc đầu, không nói thêm gì nữa, cũng chính lúc này điện thoại của Lý Thanh mộc bỗng nhiên vang lên, y lúi điện thoại ra và nhìn, điện thoại đến từ Trường Xuân Đông Bắc.

- A lô.

- Chuyện đã làm xong chưa?

- Chưa. Nhưng cũng sắp rồi.

- Chuyện của Đông Đình anh và Triệu Thăng Đầu hãy tùy cơ ứng biến, để Thiết Ất dẫn theo cái tên Tào Liên có chút bản lĩnh kia quay về Đông Bắc trước, bên này có một vài chuyện cần hai người họ đi giải quyết. Nếu như người bên anh thiếu thì tôi sẽ đổi người khác cho anh.

- Được, không cần đâu.

Lý Thanh Mộc đáp lại gọn lỏn kết thúc cuộc nói chuyện, tắt điện thoại đi, khuôn mặt bình thản quay sang nói với Tiểu Thiết Ất:

- Điện thoại của chú đâu? Triệu Tổng tìm chú có việc nhưng sao lại gọi điện cho tôi?

Tiểu Thiết Ất vô thức đưa tay sờ túi quần rồi như nhớ ra chuyện gì đó, y cười hi hi đáp lại:

- Quên mất, tôi là vợ rồi. Triệu tổng tìm tôi có việc gì?

Ánh mắt Lý Thanh Mộc chợt lóe lên một tia sáng quỷ dị, rồi nhanh chóng biến mất, y cười cười nói với Thiết Ất:

- Không có gì, ngài ấy bảo với chúng ta nhanh chóng làm xong chuyện rồi quay về.

Tiểu Thiết Ất khoát tay và nói:

- Mau chóng? Hay là chúng ta hãy kéo dài thêm hai ngày nữa đi, tôi cũng không biết tại sao mà không muốn quay về gặp ngài ấy.

Lý Thanh Mộc hít một hơi thuốc lá thật sâu rồi nhả ra một làn khói dày đặc.

- Tôi biết.

Y nói.

- Biết cái gì?

Tiểu Thiết Ất kinh ngạc hỏi lại.

- Tôi biết tại sao anh lại không muốn quay về gặp ngài ấy!

Tào Liên bước từ trong khu rừng nhỏ chậm chậm bước ra, gã đem chiếc áo dính máu của mình tiện tay vứt luôn ở trong rừng cây, cứ cởi trần như vậy đi về phía biệt thự Ly Hồ. Sau khi gã đi khỏi khu rừng không lâu thì cách đó không xa, hướng ngược với hướng gã đang đi cũng có vài người nhanh chóng rời khỏi khu rừng, trong tay đang xách theo một chiếc túi khá lớn, hơn nữa chiếc núi này dường như cũng khá nặng.

Sau khi mấy người này đứng tụ hợp nhau lại liền xách theo chiếc túi đó và cũng đi về phía biệt thự Ly Hồ. Chiếc túi trong tay họ vô cùng là kỳ lạ, thứ ở bên trong còn không ngừng ngọ nguậy.

Cường Tử đứng ở cửa ra vào biệt thự Ly Hồ, Lý Vạn Thanh không biết từ khi nào cũng đã đến biệt thự Ly Hồ, lúc này cậu ta cũng đứng sau đặng sau lưng Cường Tử. Trải qua hai năm lột xác, trên người Lý Vạn Thanh đã không còn nhìn thấy sự non nớt, yếu đuối vốn có nữa, thay vào đó chính là một ý trí kiên định và một tâm thái tràn đầy tự tin.

Cậu ta mặc một bộ trang phục được đặt may màu đen. Đây là một bộ trang phục rất giống với trang phục tác chiếc của bộ đội đặc chủng nhưng chỉ là không có quân hàm và cổ áo và huy hiệu. Vị trí túi áo ngực có thêm một ngọn lửa đang bùng hực bốc cháy, bên dưới ngọn lửa còn có thêm hai chữ “Trung Hoa”. Cậu ta cao khoảng hai thước, thân hình cường tráng vạm vỡ cộng thêm bộ quần áo màu đen này càng khiến cho cậu ta trở nên uy nghiêm và khí phách, đồng thời cũng thể hiện được bá khí của cậu ta.

Tào Liên cứ cánh tay để trần như vậy mà bước tới trước mặt hai người Cường Tử. Tào Liên không thể nào kìm nén được sự kích động đang dâng trào trong lòng và rất khó để áp chế được. Bởi vì người đang đứng trước mặt gã chính là người sáng lập ra Liên minh chấp pháp Trung Hoa, chính là một vị anh hùng đã khiến cho Đông Doanh long trời lở đất, một người vô cùng nổi tiếng trong lời đồn lan khắp mọi nơi. Mặc dù thân hình của Cường Tử không được cao lớn và vạm vỡ như gã nhưng Tào Liên lại không hề nghi ngờ chuyện chàng thanh niên này có thể quật ngã gã xuống đất chỉ trong vòng năm chiêu.

- Liên minh Chấp Pháp Đường, Tào Liên, bá kiến hội trưởng.

Gã chấp tay, cúi người cung kính hành lễ với Cường Tử.

Cường Tử cười ha ha rồi nói:

- Một vị đại hán tài giỏi!

Tào Thường cười hề hề đáp lại:

- So với Lý hội trưởng, tôi vẫn còn kém xa.

Lý Vạn Thanh liền trừng mắt hổ lên nhìn gã khiến cho gã phải rùng mình. Cách đó chỉ ít phút thôi, Tào Liên còn là một con sói hoang thẳng tay giết người nhưng lúc này khi đứng trước mặt Lý Vạn Thanh thì gã hoàn toàn trở thành một con người khác, một bề tôi trung thành nhất nhất nghe lời, phục tùng mệnh lệnh của cấp trên. Chuyện này đúng là khó trách, mặc dù gã còn lớn hơn Lý Vạn Thanh vài tuổi nhưng năm lần khiêu chiến thì thất bại cả năm lần, đối với Lý Vạn Thanh, gã có một sự tán thành từ tận tâm can.

- Trước kia tôi đã từng nói với anh, khi làm việc phải giết ít bắt nhiều, anh có làm được không?

Lý Vạn Thanh hỏi.

Tào Liên vỗ ngực tự tin đáp lại:

- Điều đó là đương nhiên.

Cường Tử nhìn thấy trong ánh mắt của Tào Liên lóe lên một tia狡 hoạt thì không nhịn được cười, trong lòng thầm nghĩ: “Người này, xem ra cũng không phải là một người thích lên lớp người khác, sau này nhất định phải tìm cơ hội châm chọc anh ta mới được.”

Tào Liên vẫy tay gọi mấy tên thuộc hạ ở đằng xa, ra hiệu gọi họ lại đây, rồi gã nói với Lý Vạn Thanh:

- Hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh, giết ít bắt nhiều.

Từ phía đằng xa vài người đại hán xách theo một chiếc túi bước lại, Lý Vạn Thanh liền nhú mày.

- Giết bảy người, bắt sống ba trăm tù binh.

Tào Liên cười hì hì bổ sung.

Lý Vạn Thanh hung hăng trừng mắt lên nhìn gã, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải. Đến lúc này thì Cường Tử không nhịn được cười, hất quay sang nhìn Tào Liên, và chợt phát hiện ra rằng đây cũng là một con người thú vị.

Mấy người ở phía đằng xa cũng đã bước tới nơi, họ đều mặc trang phục đặt may đặc biệt của Liên minh chấp pháp Trung Hoa. Trên khuôn mặt của họ, Cường Tử có thể nhìn thấy được niềm tự hào khi bản thân là một thành viên của Liên minh chấp pháp Trung Hoa, nhìn thấy họ như vậy trong lòng Cường Tử cũng như có một ngọn lửa hừng hực bốc cháy, thậm chí ngọn lửa này sắp phun trào ra ngoài.

Mấy vị đại hán này quay người cúi xuống hành lễ với Cường Tử, Cường Tử liền cười cười đáp lại:

- Không cần phải quy tắc như vậy đâu, thành viên trong Liên minh chấp pháp Trung Hoa đều là anh em với nhau cả, chúng ta đều bình đẳng, tôi và mọi người cũng vậy.

Một người trong số đó, sự xúc động thể hiện rõ trên khuôn mặt, y không kìm nổi cảm xúc mà hỏi lại:

- Hội trưởng, bao giờ thì ngài sẽ dẫn mấy anh em chúng tôi đến Đông Doanh làm một trận chiến để đời, lần trước khi mấy người của Hồ Tổ quay về, ai ai cũng vênh mặt tự đắc.

Cường Tử cười cười đáp lại:

- Mục tiêu mà chúng ta theo đuổi không phải là những trận chiến không hồi kết, mọi người hiểu chứ.

Vị đại hán kia bị câu nói của Cường Tử làm cho thức tỉnh, sau một hồi thất thần, y liền ra sức gật đầu.

Cường Tử bước lại và mở một trong những chiếc túi đó ra và nhìn. Trong chiếc túi đó chính là rất nhiều con rắn độc đang uốn éo, ngóc đầu lên. Hàng trăm con rắn độc cùng quấn bện lại với nhau tạo thành từng búi một, cảnh tượng này đúng là khiến cho người nhìn phải cảm thấy kinh tởm và sợ hãi, nhưng trong mắt của Cường Tử, mấy thứ này chẳng qua chỉ là những thứ bình thường, không có gì đáng sợ cả, rồi hán không nhìn được mà phá lên cười.

- Tốt lắm, tối nay sẽ được ăn yến tiệc rắn!

Sai mấy vị đại hán kia mang mấy túi rắn độc này vào trong sân và giao cho Ngô lão gia tử. Đối với những người khác thì mấy con vật ghê tởm này đích thực là con vật nguy hiểm, đe dọa đến tính mạng của con người nhưng đối với Ngô lão gia tử đây đích thực là những thứ hữu dụng phục vụ cho mục đích cứu người. Đây chính là sự khác biệt, cùng một sự vật nhưng khi rơi vào tay những người khác nhau thì sẽ có những tác dụng khác nhau.

Quay vào trong sân nói chuyện với mọi người một lúc thì Cường Tử nhận được một cuộc điện thoại. Hắn chỉ “ừ” vài tiếng và không nói câu gì cả, nhưng trên khuôn mặt của hắn lại không kìm nén được sự vui vẻ. Đột nhiên, hắn quay sang hỏi Tào Liên:

- Nếu như để anh và Tiểu Tiết Ất đấu tay đôi với nhau, anh nắm được mấy phần thắng trong tay?

Tào Liên nghĩ ngợi một hồi rồi giơ ra hai ngón tay lên.

Cường Tử khẽ gật đầu rồi lại quay sang hỏi Lý Vạn Thanh:

- Vạn Thanh, anh thì sao?

Lý Vạn Thanh lắc đầu đáp lại:

- Bất phân thắng bại!

Cường Tử cười, nụ cười mang đầy thâm ý.

238. Chương 238: Một Cây Số Hai Đồng

Tại một ngôi làng nhỏ ở dưới chân núi gần cực bắc của khu vực Hắc Long Giang, trong một góc nhỏ bị lãng quên ở trong huyện trong xã, một căn nhà cũ nát đã bị bỏ hoang.

Cửa sổ của ngôi nhà đã bị gạch đá phong kín, chỉ chừa lại một cánh cửa sắt. trên cánh cửa sắt còn khóa bằng một chiếc khóa sắt rất to và thô. Nơi đây trông giống như một nhà tù giam giữ một con đại yêu nghiệt nào đó trong truyền thuyết thần thoại, thứ thiếu duy nhất ở đây chính là những tiếng gầm gừ chói tai. Yên tĩnh, nơi đây cực kỳ yên tĩnh.

Không khí trầm lặng.

Từ khe hở của cánh cửa sắt có thể nhìn được một ánh sáng to bằng hạt đậu, đó chính là một ngọn đèn dầu đã lâu năm. Ánh đèn leo lắt, giống như đôi mắt của con yêu nghiệt bị phong ấn trong bóng tối. Nơi đây mặc dù không thể nói là âm u, ghê sợ nhưng lại mang tới cho con người một cảm giác như bị đè nén, cực kỳ khó chịu.

Một người đàn ông mặc bộ vét phẳng phiu, từ chiếc xe hơi sang trọng bước ra, y ngẩng đầu lên nhìn bốn phía xung quanh và quan sát ngôi làng nhỏ đã trải qua mấy chục năm mà không có bất kỳ một chút thay đổi nào, khóe miệng của y khẽ nhếch lên vẽ thành một nụ cười tỏ ý khinh thường. Y đứng bên cạnh cửa xe, đưa mắt nhìn xung quanh, mang theo bộ dạng ngạo nghễ với đời.

Triệu Long Tượng.

Khi đứng trước ngôi làng nhỏ ngôi nhà mà từ bé đến lớn chưa một lần nào để lại cho y một hồi ức đẹp đẽ, ngoài nhìn nơi đây bằng ánh mắt lạnh lùng, thờ ơ thì Triệu Long Tượng không có hứng thú với chuyện báo thù. Hoàn toàn không phải là so sánh cấp số nhân làm những chuyện như thế này chính là một hành động không có lý trí nhất. Triệu Long Tượng thà đứng ở trên cao phóng tầm mắt ra xa, bao quát phong cảnh chứ không muốn chấp nhận với đám điều dân trong mắt y, những người này chỉ là đám dân đen chưa được khai hóa.

Triệu Long Tượng đã từng nói rằng “cái làng nhỏ tên là Kháo Sơn Truân, mặc dù đã sinh ra ta nhưng lại không thể nào nuôi lớn ta.”

Ánh mắt mà y dùng để quan sát Kháo Sơn Truân giống như ánh mắt của một chủ thần ở trên cao cúi xuống nhìn đám kiến hôi. Trong mắt của y, cái thôn nhỏ vĩnh viễn không bao giờ được xuất hiện trên bất kỳ tấm bản đồ nào thì giá trị của cả cái thôn này có lẽ còn không thể nào sánh được với một chai rượu đỏ của nước pháp mà y ngẫu hứng uống ở Trường Xuân. Mặc dù về cơ bản là y không thể nào cảm nhận được hương vị của loại rượu kia, nói thật nó chua chua chất chất, còn không ngon và thực tế bằng một ngụm Thiệu Dao Tử Lai cay nồng. Nhưng lúc nào y cũng biểu hiện ra rằng loại rượu này rất ngon, bởi vì y biết đó mới chính là cuộc sống của giới quý tộc.

Cái gì mới được gọi là quý tộc? Đã có người từng nói rằng hiện tại Trung Quốc đã không còn quý tộc rồi, còn những kẻ có tiền, đi những con siêu xe hiệu Maserati, Lamborghini, Bentley, Rolls-Royce kia chẳng qua cũng chỉ là một đám người giàu mới nổi mà thôi, người nào người nấy đều mang trong mình một sự lạc hậu, quê mùa, không một ai có được khí chất, phong cách thực sự của giới quý tộc.

Lý Bát Nhất đã từng nói rằng, những lời nói như thế này còn không có ý nghĩa bằng một quả rắm thối, nếu như Trung Quốc có tầng lớp quý tộc thì đám người ngoại quốc kia có còn mặc những chiếc váy da thú kia nữa không. Câu nói này của y cũng là câu nói duy nhất nhận được sự đồng tình, ủng hộ duy nhất mà Cường Tử. Mặc dù Lý Bát Nhất, trong người của lão ta không có được cái gọi là lòng yêu nước, lão nói như vậy chẳng qua cũng chỉ là muốn nhấn mạnh với mọi người xung quanh rằng, bản thân y chính là một quý tộc chân chính, thừa hưởng được những tinh hoa của đời trước.

Con đường mà Triệu Long Tượng muốn đi lúc này chính là con đường của giới quý tộc, để đạt được mục đích này, trên thực tế y đã không từ bất cứ thủ đoạn hèn hạ nào. Thậm chí cũng chỉ vì chuyện này thôi mà y đã bỏ công dày sức tìm hiểu lịch sử cận đại, cốt cũng chỉ là muốn tìm ra một vị đại quý tộc họ Triệu để y nhận là tổ tông. Nói ra thì chuyện này cũng khó mà trách được y, một con người đã nếm đủ khổ đau và nghèo hèn, cho nên lúc nào y cũng hi vọng, cũng muốn chối bỏ, trốn tránh những hồi ức đau khổ và đen tối mà bản thân không muốn nhớ lại.

Từ một thế giới này bước sang một thế giới khác, y đã leo lên rất nhanh đồng thời cũng đã quên đi nguồn gốc của mình.

Châm một liều thuốc lá được sản xuất ở nước Anh. Giá của một liều thuốc này là hơn một trăm Euro, nó tương đương với tiền lương của một người nông dân lao động vất vả trong nửa tháng trời. Một liều thuốc lá có giá tương đương với tiền của mấy người nông dân tụ tập uống bia ăn thịt xiên, tương đương với thu nhập của một kỹ nữ làm việc cật lực trong nửa giờ đồng hồ.

Bước chầm chậm đến phía trước cánh cửa sắt, Triệu Long Tượng nhìn căn phòng cũ nát đã bị lãng quên từ rất lâu, sắc mặt của y rất trắng, trắng đến mức biến thái, nghe nói đây chính là sắc mặt của tầng lớp quý tộc châu Âu thời Trung Cổ.

Phất phất cánh tay, một tên thuộc hạ nhanh chóng bước tới mở ổ khóa trên chiếc cửa sắt. Khi cánh cửa vừa được mở ra thì một mùi ẩm mốc, vô cùng khó ngửi từ trong xộc thẳng ra ngoài, Triệu Long Tượng liền đưa tay lên trước mũi phe phẩy vài cái, biểu cảm tỏ ra vô cùng chán ghét nơi đây.

Nhấc chân bước vào trong căn phòng, nhìn ngọn đèn dầu leo lắt đặt trên bàn, Triệu Long Tượng lặng người đi. Từ ánh đèn sáng lập lờ mà ngọn đèn dầu này tỏa ra, một vài thứ được giấu kỹ trong sâu thẳm ký ức của y tự nhiên lại trôi dạt và vẩn vơ trong đầu y như đang muốn trêu tức y. Y rất muốn cảm khái một câu gì đó nhưng sau khi tự cười chế giễu mình một cái thì Triệu Long Tượng liền chọn cách lãng quên.

Trên một chiếc giường gạch đã bị sụp đổ mất một nửa, chiếc chiếu lạnh rách nát đang cuốn quanh lấy một đống người mà y rất quen thuộc.

Cáp Mô!

Cáp Mô của bây giờ đã không còn là một người hay cười hay nói thích tán dóc buôn chuyện phiếm của ngày xưa nữa. Lúc này đây, đầu của gã rúc vào trong ngực, ánh mắt u ám, không có thần sắc, vô thức ngẩng đầu lên nhìn Triệu Long Tượng đang bước vào trong. Trong con người của Cáp Mô dường như không có một chút sinh khí nào, thậm chí khi nhìn thấy Triệu Long Tượng gã còn không có một chút chấn động về mặt tình cảm. Trên khóe miệng của gã còn đọng lại vài vết máu khô và đen, những vết máu đen sì kia khiến cho người nhìn phải giật mình kinh hãi.

Ánh mắt không có chút thần thái nào khẽ lướt qua khuôn mặt của Triệu Long Tượng rồi Cáp Mô lại cúi đầu xuống tiếp tục cuộn người và nhắm mắt lại. Hai chân của gã đã bị một chiếc xích to và nặng giữ chặt lại, xương đùi đã bị đánh gãy, bộ dạng hiện tại của Cáp Mô về cơ bản là không thể nào nói là bộ dạng của một người, nó giống như một con quỷ thì đúng hơn.

Triệu Long Tượng ho khan lên hai tiếng, y đưa tay ra rồi lại khựng lại, cuối cùng thì bản thân y đã lựa chọn cách từ bỏ suy nghĩ tiến lại vỗ vỗ vài cái vào vai của Cáp Mô.

- Cáp Mô, đã khiến cậu phải chịu khổ rồi.

Triệu Long Tượng muốn tìm một chỗ và ngồi xuống, nhưng đưa mắt nhìn xung quanh nhà cũng không tìm thấy một chiếc ghế nào cả, y cắn chặt răng, rồi vẫn không nhận được mà đành phải nhổ ra một bãi nước bọt, còn Cáp Mô thì dường như không nghe thấy câu nói vừa rồi của y, một chút phản ứng cũng không có.

- Tôi biết trong lòng cậu đang rất oán hận anh, chuyện này tôi đã giải thích với cậu rất nhiều lần rồi, bốn anh em chúng ta dù sao thì cũng đã nương tựa vào nhau mà sống suốt bao nhiêu năm qua, khó khăn lắm mới có cơ hội được nở mày nở mặt, tôi biết làm như thế này, về mặt đạo nghĩa đúng là có chút không ổn nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình đã làm sai chuyện gì.

Y móc bao thuốc lá, lòng rất muốn đưa cho Cáp Mô một liều, thế nhưng Cáp Mô lại không có bất kỳ một phản ứng gì, khiến cho Triệu Long Tượng lại một lần nữa phải tự cười chế giễu bản thân, tự mình tự châm lấy một liều nữa. Y hút liên tục hai liều thuốc, sau khi hút gần hết liều thuốc thứ nhất thì y liền châm ngay liều thuốc thứ hai, động tác rất tự nhiên, và y cũng không thêm để ý đến chuyện nó hoàn toàn không phải là một hành động của giới quý tộc.

- Cáp Mô, cậu đừng như vậy. Cậu có biết rằng khi tôi phải giữ cậu ở lại nơi đây trong lòng tôi đã đau khổ như thế nào không? Cậu nghĩ mà xem, bốn anh em chúng ta mà cùng chung sống với nhau thì vui vẻ và hạnh phúc biết bao nhiêu? Chỉ cần cậu đồng ý với tôi một tiếng, tôi lập tức thả cậu ra, chúng ta sẽ lại cùng nhau bên ba khắp chốn, tự gây dựng nên một mảnh giang sơn rộng lớn của riêng chúng ta! Tiền của tôi,

tất cả những thứ mà tôi có sẽ được chia thành bốn phần, cậu, Tiểu Chu, Đại Hùng bốn người chúng ta sẽ mãi mãi là anh em một nhà.

- Tôi biết rằng cậu vẫn chưa nghĩ thông chuyện đó, cho nên tôi mới cho cậu thêm chút thời gian để cậu từ từ suy nghĩ. Cậu nhìn Tiểu Chu mà coi, trong lòng cậu ấy đã nhìn rất rõ ai mới là người thân, ai mới là anh em. Cậu hãy nghĩ đến những ngày tháng mà bốn anh em chúng ta cơm ăn không đủ no, áo mặc không đủ ấm, nhớ đến những ngày tháng mà bốn người chúng ta phải hồi hả ngược xuôi, bị người khác xem thường, ghẻ lạnh rồi hãy nghĩ đến tình cảm mà bốn người chúng ta dù cuộc sống có khổ có nghèo đến mấy đi chăng nữa cũng chưa bao giờ vì thế mà bị tan vỡ hay sút mẻ! Còn gì quan trọng hơn tình cảm môi hở răng lạnh, máu chảy ruột già của bốn anh em chúng ta? Rồi chỉ vì tên Lâm Cường đó, vì hắn đã từng giúp đỡ chúng ta mà an hem phải trở mặt với nhau, có đáng không?

- Cáp Mô, hiện tại công ty đã hoàn toàn nằm trong tay của tôi rồi. Cậu có biết toàn bộ tài sản của công ty trị giá bao nhiêu không? Bảy tỷ rồi đó! Bảy tỷ, với một số tiền lớn như vậy thì bốn người chúng ta, thậm chí là con cháu của chúng ta sẽ không bao giờ phải lo nghĩ về chuyện tiền bạc nữa!

Triệu Long Tượng vớt đầu thuốc lá ra ngoài, khuôn mặt vặn vẹo nhìn bóng lưng của Cáp Mô.

- Tôi đã bảo Tiểu Chu chuyển tài sản của công ty ra bên ngoài rồi, Đại Hùng vẫn chưa biết chuyện này, cậu ấy chỉ cần có một cuộc sống vô ưu vô tư là đủ. Trong đám thuộc hạ mà tôi mới thu nhận được cũng có vài người khá đó nhưng ngoài bốn anh em chúng ta ra, tôi chưa bao giờ tin tưởng một ai hết. Tiền giao cho Tiểu Chu chuyển ra bên ngoài, tôi rất yên tâm, còn đám người đó chẳng qua cũng chỉ là những quân cờ trong tay tôi mà thôi, chỉ có bốn anh em chúng ta mới là quan trọng nhất, mới là tri kỷ, tiền thì tôi đã bảo Tiểu Chu chia ra thành bốn phần, có cả phần của cậu.

Khó khăn lắm Cáp Mô mới phát ra được hai tiếng nhưng đó lại là hai tiếng cười nhạt.

Sắc mặt của Triệu Long Tượng chợt biến sắc, y cúi xuống nhìn hai bàn tay của mình, đôi bàn tay với những vết chai dày đặc. Quý tộc, chắc chắn là không bao giờ có đôi bàn tay như thế này.

- Tôi biết rõ cậu xem thường tôi, đúng, tôi thừa nhận tôi sợ. Thực lực của Lâm Cường rất lớn mạnh, căn cơ cũng rất vững. Hắn có một sư phụ tài giỏi, còn có rất nhiều trưởng bối có tài năng hơn người, nếu như không phải bây giờ mấy người kia đều đang bị liên lụy, không thể nào tự do hành động được thì tôi thực sự vẫn không có đủ dũng khí để thôn tính công ty. Triệu Thăng Đầu đã dẫn theo người đi đến Đông Đình rồi, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Lâm Cường, với tình trạng bị trọng thương sẽ không còn thể nào chống cự lại được, hắn chết là cái chắc. Mặc dù căn cơ của hắn là ở Đông Đình nhưng số người dùng được lại không nhiều.

Cáp Mô lại một lần nữa cười lạnh.

Khuôn mặt của Triệu Long Tượng đã trở nên hung hãn, dữ tợn, sau khi nghe thấy tiếng cười lạnh này thì càng hung tợn hơn. Y vội bước đến nắm lấy cổ áo của Cáp Mô, rồi nhấc gã lên khỏi chiếc giường gạch. Khuôn mặt hung dữ, đôi mắt đỏ ngầu toàn là sát khí, khiến cho người khác không rét mà run.

- Cậu không cần phải tỏ thái độ này đâu! Cái thằng Lâm Cường kia rốt cuộc đã cho cậu những gì mà cậu lại đối xử với tôi như vậy? Trong lòng cậu vẫn còn tình cảm sâu đậm của bốn anh em chúng ta hay không? Bất luận trong lòng cậu đang nghĩ gì, tôi chỉ muốn nói với cậu rằng: Hách Mặc, ngày mai tôi sẽ đưa cậu đến nước Mỹ, tôi có thể đánh gãy chân của cậu thì cũng có thể đưa cậu cao chạy xa bay! Đến nước Mỹ, tôi sẽ tìm cho cậu những bác sĩ tài giỏi nhất, mua cho cậu những siêu xe đắt tiền nhất, tôi không tin là trong mắt của Lâm Cường cậu vẫn là người trong sạch!

Rầm một tiếng, Triệu Long Tượng ném Cáp Mô xuống chéch giường gạch, rồi cầm hận trừng mắt lên nhìn Cáp Mô người anh em của y, trong suốt cuộc nói chuyện không hề rằng nói với y một câu nào, rồi nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng nơi mà khiến y cảm thấy chán ghét.

Sau khi bước ra khỏi căn phòng, vẩy tay và quát lên với mấy tên thuộc hạ:

- Dẫn hắn đi cùng!

Nói xong y kéo cánh cửa chiếc Mercedes- Benz, ngồi vào ghế đằng sau rồi thở hồng hộc. Ngực của y vẫn cứ phập phồng như cũ, một cảm giác căm giận đang sôi trào trong lòng y giống. Y không hiểu được, vì sao mà

Cáp Mô lại có ánh mắt mắt sinh lực như vậy. Những ngày tháng đói khổ họ đã cùng nhau vượt qua, bây giờ có thể sống một cuộc sống của người có tiền nhưng vì sao y lại bị anh em khiển trách.

Đại Hùng là một người đơn giản, thuần khiết, cậu ta giống như một tờ giấy trắng vậy, cho nên từ đầu đến cuối chưa bao giờ Triệu Long Tượng nói cho Đại Hùng biết y đang làm gì, nhưng y biết rằng Đại Hùng sẽ không bao giờ trách y, bởi vì trong mắt của Đại Hùng chỉ có y Triệu Long Tượng là đối tốt với cậu ta nhất. Rồi y lại nhớ đến Kim Tiểu Chu, chỉ có Kim Tiểu Chu mới là người có thể khiến y thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ đến khi bộ dạng Kim Tiểu Chu khi phải ra tay đánh gãy chân của Cáp Mô, máu điên và sự điên cuồng trong đôi mắt của Kim Tiểu Chu, rồi nhớ đến lúc Kim Tiểu Chu gào lên: Người ngoài muốn hại anh em của ta thì ta sẽ giết chết người đó, trong lòng y cuối cùng cũng cảm thấy được an ủi phần nào. Kim Tiểu Chu là một người mình đầy nghĩa khí, trong mắt của anh ta không có bất cứ một hạt cát nào. Triệu Long Tượng tin rằng bất luận là ai muốn phá hoại tình cảm của bốn anh em thì Kim Tiểu Chu sẽ không do dự chần chừ mà ra tay giết chết kẻ đó.

Thở dài một tiếng, Triệu Long Tượng lại châm một điếu thuốc.

Y hạ cửa kính xe xuống quan sát ngôi làng bé nhỏ này một lần nữa, ánh mắt hèn mọn lại một lần nữa được bộc lộ ra ngoài rồi y nhớ đến câu nói khi mà y quyết định rời khỏi nơi đây: “ Ngôi làng này đã sinh ra ta nhưng lại không thể nuôi nổi ta!”

Đúng, nơi này chính là một nơi mà trong sâu thẳm nội tâm của mình hắn luôn muốn xóa bỏ đi.

Hít thật sâu một hơi.

- Đi thôi!

Y nói với tài xế.

- Ngài muốn đi đâu? Một cây số hai đồng.

Người tài xế phía trước nói với y một câu vô cùng kỳ lạ.

Triệu Long Tượng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người lái xe kia, ánh mắt của y trợn tròn lên, trên mặt hiện rõ cảm giác không thể nào tưởng tượng nổi! Y thuê chiếc xe này, chỗ đó chính là vị trí của một người tài xế nhu nhược nhưng bây giờ lại được thay thế bằng một người khác. Đó là một người đàn ông có vẻ bề ngoài tang thương, năm nay khoảng hơn ba mươi tuổi, gã khề khếch mép lên cười một nụ cười đầy thâm ý, đôi mắt sáng lên vẻ thần bí nhưng chuyện khiến cho Triệu Long Tượng cảm thấy kinh hãi nhất chính là vị tài xế này có cái đầu trọc xăm hình Kim Ưng vũ cánh.

239. Chương 239: Vay Tiền Chữa Bệnh

- Không phải là người đã chết rồi hay sao?

Trong nháy mắt sắc mặt của Triệu Long Tượng chợt trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu. Một chuyện quỷ dị như vậy đột nhiên lại xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật, bất kể là ai thì sau khi đối mặt với chuyện này cũng đều bị dọa mất hết lý trí cho nên biểu cảm lúc này của Triệu Long Tượng cũng vẫn được coi là tốt, nếu như mà đối lại là một người gan nhỏ thì bây giờ nói không chừng đã đứng quẩn đã ướn.

Chim ưng vũ cánh được xăm trên cái đầu trọc lóc kia chính là một biểu tượng, bất kỳ ai sau khi đã được nhìn qua thì sẽ không bao giờ quên. Triệu Long Tượng vẫn chưa nhìn qua nhưng y biết đến sự tồn tại của người này Tôn Diệu Dương, một trong hai hổ tướng thuộc hạ của Nội Mông Cổ Đại Kiêu Trác Thanh Chiến, đã từng là một người dưới một người trên vạn người của Nội Mông Cổ.

Một người vốn dĩ đã chết từ lâu trong một ngôi làng nhỏ ở Nội Mông Cổ nơi mà không một ai biết nhưng bây giờ lại xuất hiện một cách thần bí ở trên thế gian này. Ngày xưa khi ở Tân Cương, tên béo Mãi Mãi Đề đã cầm dao đâm từng nhát từng nhát vào người này, lẽ nào cơ thể đó là cơ thể của một con lợn hay sao?

Sau từng nhát dao đó, dòng máu được phun ra lẽ nào lại chỉ là thuốc nhuộm? Tôn Diệu Dương giết người như ngóe, lẽ nào là Diêm La tái thế không thuộc vòng luân hồi.

Mặc dù Triệu Long Tượng chưa bao giờ nhìn thấy gã nhưng một người giống như gã lúc nào cũng thu hút được sự chú ý của một số người, hoặc là cho rằng y có thể uy hiếp tới bản thân hoặc nghĩ rằng gã có thể giúp ích cho bản thân. Tôn Diệu Dương là ai? Nếu là mấy năm trước ở Nội Mông Cổ thì gã chính là một nhân vật trâu bò, chỉ cần dậm chân một cái là có thể làm chấn động cả một vùng dân đen tóc húi cua, mặc dù không được coi là một người bản lĩnh thông thiên nhưng cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Những người như vậy đều là những kẻ nguy hiểm, không thể nào được coi là đại gian đại tà chính nghĩa, nhưng gã chính là một người tuy thuộc hạ không nhiều nhưng lại hùng mạnh hơn Lý Bát Nhất. Đó là vì ít nhất gã cũng biết rằng trong thời khắc quyết định thì phải liều mình một phen, thắng thì một bước lên trời, thua thì chưa chắc đã phải chết không có chỗ chôn thân. Có thể liều mạng thì cứ liều mạng hết mình, người có sự chuẩn bị chính là một người dù có phải lùi một vạn nước đến cuối cùng vẫn còn một bước nữa để lùi.

Tôn Diệu Dương cũng được coi là một người thông minh, cũng là một ác nhân.

So sánh với sự tồn tại gần như tàng hình của Thảm Hổ Thiện thì Tôn Diệu Dương lại nỗ lực thể hiện cái ngông tự cao tự đại không ai bì được của mình. Bởi vì gã hiểu được rằng Trác Thanh Chiến cần một trợ thủ như vậy, một người đủ tàn nhẫn, đủ ác và đủ lợi hại khiến cho người khác phải kinh hãi, khiếp sợ.

Cho nên gã cũng sẽ trợ giúp cho mẫu người như vậy, đồng thời gã cũng triệt để lôi kéo hoặc kết giao với những người gã cho là có lợi đối với bản thân. Những người này đều không phải là những con đại ưng có thể xưng bá một phương nhưng tuyệt đối phải là một người có bản lĩnh đặc biệt và duy nhất, ví dụ như... Mãi Mãi Đề.

Vừa dứt lời thì Triệu Long Tượng phát hiện ra rằng câu hỏi này đúng là một câu thừa thãi khi Tôn Diệu Dương sống sờ sờ và đang ngồi trước mặt y như vậy. Triệu Long Tượng bất an vặn vẹo người một chút, sau đó đột nhiên phát hiện ra rằng bản thân mình đang đối mặt với một tình huống mà bản thân lại có một cảm giác bất lực. Y rất muốn làm một chuyện gì đó để chứng tỏ rằng bản thân không hề sợ hãi Tôn Diệu Dương nhưng y lại phát hiện ra rằng tất cả những hành động lúc này của bản thân trong mắt của đối phương đều là những hành động vô cùng ấu trĩ.

Cho nên y đã chọn lựa sự tĩnh táo, đúng vậy phải thật tĩnh táo.

- Tại sao anh lại tìm đến toii?

Tôn Diệu Dương đưa tay lên xoa cái đầu trọc lóc sáng bóng của mình, trong ánh mắt lộ ra một vẻ nghiền ngẫm. Gã nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của Triệu Long Tượng rồi cười hì hì.

- Hai người chúng ta cùng là một loại người.

Gã nói.

Triệu Long Tượng lập tức sững sốt, y ngẩng phắt đầu lên và nhìn thẳng vào Tôn Diệu Dương. Ánh mắt của Tôn Diệu Dương như đang nhìn thấu tâm gan của y khiến cho y một lần nữa cảm thấy lo sợ, một nỗi sợ hãi không thể phản kháng được. Nhưng y không cam tâm, y không cho rằng hiện tại bản thân còn thua kém cái tên đầu trọc trước mặt kia điều gì.

- Không phải!

Triệu Long Tượng kích động hét lên hai chữ này.

Tôn Diệu Dương kéo xoạt chiếc khóa trên chiếc áo đang mặc của mình, để lộ ra một thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, nhưng cũng trên cơ thể cường tráng này lại có rất nhiều vết sẹo. Những vết sẹo dài loằng ngoằng giống như những con rắn độc, chằng chịt trên người gã, đặc biệt là có một vài vết thương mặc dù không thể nói là rất dài nhưng từ hình dáng của những vết thương thì có lẽ trước kia nó chính là những vết thương xuyên thấu.

Chỉ có những vết thương đủ độ sâu thì mới có thể để lại những vết sẹo khủng khiếp đến như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa tác giả của những vết sẹo này chính là Mãi Mãi Đề.

- Nhìn thấy chưa? Những vết sẹo này như thế nào?

Tôn Diệu Dương cười híp mắt rồi quay sang hỏi Triệu Long Tượng.

Gã nói:

- Anh xem, những vết sẹo này chính là từng nhát dao mà người khác từ đằng sau đâm xuyên ra đằng trước để lại cho tôi, nếu như anh không tin thì tôi có thể quay lưng lại cho anh xem những vết sẹo ở đằng sau? Những vết thương như thế này, anh có không? Chắc chắn là không có, người có được những vết sẹo như thế này mà không chết thì e rằng từ trước đến giờ chỉ có một mình ta.

Gã nhìn Triệu Long Tượng, gằn từng chữ lên:

- Tôi không chết, nhưng mỗi ngày đều bị những vết thương này giày vò, đặc biệt là khi về đêm, khi mà những vết thương này phát tác thì rõ ràng đây chính là sự hành hạ, đau không bằng chết.

Triệu Long Tượng mặt trắng thản nhiên đáp lại:

- Anh nói với tôi những chuyện này thì có nghĩa lý gì cơ chứ?

Tôn Diệu Dương cười cười hi hi và nói:

- Đương nhiên là có, nếu không thì tôi tìm anh làm gì? Thỗ lộ với anh những vết sẹo đầy trên người, mình chứng cho lần trước tôi tạo phản nhưng không có thành công.

- Anh nói xem, có chuyện gì. Nếu như tôi có thể giúp đỡ thì tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ.

Triệu Long Tượng giống như đã dần dần hiểu ra vấn đề.

Tôn Diệu Dương nói rằng:

- Rất tốt, anh là một người thức thời. Tôi tìm anh thực ra cũng chẳng có chuyện gì quan trọng lắm, chính là chỉ muốn mượn anh một chút tiền để đi khám bệnh, khám thân thể bệnh tật đầy mình này. Anh cũng có thể nhìn ra được, bây giờ tôi chẳng qua cũng chỉ là một phế nhân, cho tôi vài đồng tiền làm chi phí thuốc men, coi như là anh đang bố thí cho tôi, anh sẽ không có ý kiến gì chứ?

Biểu cảm của gã rất là quỷ dị, dường như muốn thỗ lộ hết nỗi u oán của bản thân.

- Anh muốn bao nhiêu?

Triệu Long Tượng mặt lạnh hỏi.

Tiền, chỉ cần có tiền là có thể giải quyết được mọi chuyện, trong lòng của y đã nắm chắc khả năng giải quyết. Hiện tại, Triệu Long Tượng đã không còn là một người nông dân có năm đồng tiền thôi nhưng cũng phải cất giấu kỹ trong người của mười mấy năm trước, bây giờ, y đã là một kẻ giàu có tài sản lên tới cả tỷ.

Tôn Diệu Dương cười hì hì đáp lại:

- Không nhiều lắm đâu, chỉ cần cho tôi mượn năm tỷ.

- Anh nói cái gì?

Triệu Long Tượng ngồi dựng thẳng người dậy, biểu cảm của y ngay lập tức trở nên dữ tợn, ánh mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn vào khuôn mặt đang cười cười của Tôn Diệu Dương.

Tôn Diệu Dương duỗi thẳng tay ra, ngón tay trở đặt trước miệng xuyt dài một tiếng, sau đó thì lại duỗi thẳng tay chỉ về phía cửa xe. Triệu Long Tượng lạnh lùng nhìn theo hướng chỉ của y. Ở một ngôi làng nhỏ nơi mà con xe Mercedes vừa mới rời khỏi không xa, vài tên thuộc hạ thân tín của y đã bị mười mấy tên mặc áo đen không chế. Triệu Long Tượng lạnh lùng nhìn một cái rồi quay ngoắt lại, y hít sâu một cái và hỏi:

- Rốt cuộc thì anh muốn làm gì đây?

Tôn Diệu Dương thở dài và nói:

- Anh đúng là một người chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, rất giống với tính cách của tôi đây, đủ để chứng minh hai người chúng ta là một kiểu người, nhưng... Anh vẫn là một người không thức thời.

Gã hạ cửa xe xuống, đưa tay ra ngoài và ra hiệu.

Mấy tên mặc áo đen đứng ở đầu thôn lập tức động thủ, trong tay của chúng trong nháy mắt xuất hiện một thanh đao dài khoảng một thước, sau đó từng tên một đứng ở đằng sau mấy tên thuộc hạ của Triệu Long Tượng, lưỡi dao sắc lạnh đặt trên cổ của những người kia khê lia một nhát, rồi sau những tiếng kêu thảm thiết từng tên thuộc hạ của Triệu Long Tượng đồng thời ngã rầm xuống đất, không ngừng giãy dụa.

- Mấy tên đao khách thuộc hạ của tôi làm sao vậy? Giết người mà cũng không làm dứt khoát được!

Đầu lông mày của Triệu Long Tượng khê nhú lấy vài cái, nỗi sợ hãi và cơn tức giận trong lòng y không ngừng dâng trào, sự lạnh lùng tron con mắt càng ngày càng đông cứng lại, y không phải là một người nhát gan sợ phiền phức, bằng không thì cũng sẽ không bao giờ mưu đoạt tài sản của Cường Tử trong lúc hấn đang bận mãi xử lý những chuyện khác. Rất lâu trước đó, thực ra Cường Tử đã từng đánh giá về con người của y và đem so sánh với Chu Bách Tước.

“Cho Chu Bách Tước một tỷ, mười năm sau có lẽ sẽ không biến thành mười tỷ được nhưng số tiền đó tuyệt đối sẽ không ít hơn ban đầu, còn nếu cũng cho Triệu Long Tượng số tiền này, sau hai năm nếu như số tiền này không được dùng hết vậy thì nó sẽ thành mười tỷ”

Đây chính là nguyên văn lời nói của Cường Tử.

Không thể phủ nhận, Chu Bách Tước có thừa sự cẩn thận nhưng lại thiếu sự quyết đoán, còn y Triệu Long Tượng lại có đủ sự quyết đoán cần thiết.

- Năm tỷ quá nhiều, đưa hết cho anh, tôi sẽ làm gì với đám thuộc hạ của mình? Anh không cho rằng tôi chỉ có vài tên thuộc hạ này thôi chứ? Thật lòng mà nói, tiền tôi đã chia thành bốn phần, mỗi một phần hơn hai tỷ, để cho anh phần của tôi, còn nhiều hơn thì không thể.

Tôn Diệu Dương gật đầu đáp lại:

- Ủ! Tôi biết anh không nói dối, nhưng hai tỷ là quá ít, không đáng để tôi thay anh gánh chịu mạo hiểm bị người khác diệt khẩu một lần nữa. Cái tên Cường Tử không còn là một thằng nhóc ranh mãnh với vài mảnh khố nhỏ ở một thành phố mà tôi từng nhìn thấy vài mấy năm trước. Bản lĩnh hiện tại của hấn rất lớn, nếu như hấn muốn báo thù thì sẽ nguy hiểm đến mức độ nào, điều này chắc anh còn biết rõ hơn cả tôi.

Dù hữu ý hay vô ý thì y cũng đã đưa mắt nhìn về phía căn nhà cũ nát mà Triệu Long Tượng vừa mới bước ra khỏi, khốe miện khê nhếch lên vẽ lên một nụ cười thâm hiểm.

- Như thế này đi, tôi giúp anh bớt đi một phần, tôi cầm lấy hai phần rời khỏi, anh sẽ không phải tức giận vì một người đã không thể đi được nữa.

- Anh dám!

Sắc mặt của Triệu Long Tượng đại biến, y dữ tợn quát âm lên:

- Nếu như anh dám đụng vào Cáp Mô, thì tôi dù có phải liều cả tính mạng này cũng sẽ không bao giờ để yên cho anh được toại nguyện đâu.

Mặt của Tôn Diệu Dương thể hiện ra một biểu cảm khinh thường sâu sắc, y nói với Triệu Long Tượng bằng giọng miệt thị:

- Ấy dô ây dô! Tình nghĩa quá, trượng nghĩa quá! Nhưng bây giờ anh cho rằng anh đứng ở đó cò kè mặc cả với tôi thì có tác dụng hay sao? Đừng nói là một tên đã tàn phế một nửa, chứ thậm chí đồ sát cả cái thôn này Tôn Diệu Dương tôi cũng không phải là không dám làm! Bớt nói với tôi những câu giả nhân giả nghĩa, hay nhân nghĩa đạo đức đó đi! Tôi đây chỉ nói lần này nữa thôi, anh cần tiền hay là cần mạng!

Triệu Long Tượng trong nháy mắt đã khôi phục lại được tinh thần một cách thần kỳ, y nhìn thẳng vào mắt của Tôn diệu Dương và nói:

- Tôi cho anh tiền, lẽ nào còn không chết nhanh hơn sao?

Tôn diệu Dương không kiên nhẫn giơ tay lên và nói:

- Được rồi, thì ra đến tận bây giờ trong đầu anh vẫn không thể nào đủ tỉnh táo để nhìn rõ thời cuộc. Một người như anh chỉ có thể cướp chứ không thể khuyên.

Gã đưa tay ra khỏi cửa sổ, chỉ vào căn phòng cũ nát đó.

Lập tức có năm sáu người mặc áo đen tay cầm dao sắc bước nhanh vào trong căn phòng đó. Những người này giống y hệt như những thanh đao trong tay chúng, sắc nhọn và lạnh lùng. Trên mặt của mấy người này cũng không có chút biểu cảm gì, ngoài một sát khí đằng đằng khiến cho người khác không rét mà run. Họ đều là những kẻ không tiếc mạng sống của bản thân, là những tên tội phạm thích cắt đầu người khác.

- Nếu như anh dám động vào Cáp Mô, tôi dám đảm bảo rằng một đồng tiền cũng sẽ không đưa cho anh!

Ngữ khí trong lời nói vừa rồi của Triệu Long Tượng rất lạnh lùng và quyết đoán. Y nhìn theo bóng lưng mấy tên áo đen kia bước vào trong căn nhà mà trong lòng không ngừng xảy ra đấu tranh.

- Câu này nên nói như thế này mới phải, nếu như anh không giao tiền cho tôi thì tôi dám bảo đảm với anh rằng người của tôi sẽ không bỏ qua bất kỳ một người nào.

Tôn Diệu Dương nói với khuôn mặt và giọng điệu vui vẻ.

Lúc này đao khách đi đầu tiên đã bước đến trước cửa căn phòng cũ nát đó. Gã cúi đầu xuống nhìn chiếc xích to được treo trên cửa, khoe miệng nhếch vài cái rồi mạnh mẽ giơ đao lên và chém phập một nhát xuống. Phập! Một tiếng giòn tan vang lên, ánh lửa bắn tung tóe trong nháy mắt chiếc khóa to đã bị đao khách này chặt đứt bằng một đao.

- Tôi đếm từ ba đến một, cũng chỉ trong hai giây này, đủ cho người có thời gian suy nghĩ chứ?

Tôn Diệu Dương nói với giọng như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Triệu Long Tượng vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng đó, không nói câu gì.

- Hừ!

Tôn Diệu Dương vung mạnh tay lên, tên áo đen đứng ở trước cửa mạnh mẽ giơ chân lên đập mạnh lên cánh cửa rồi bước vào trong. Khi mà gã bước vào trong căn phòng, Triệu Long Tượng như nhìn thấy một luồng ánh sáng âm hàn được tỏa ra từ thanh đao dài hơn một thước trên tay gã.

240. Chương 240: Hi Vọng Là Anh Vẫn Tốt Kể Từ Khi Hai Chúng Ta Chia Tay

Phập!

Màu máu lóe lên.

Tôn Diệu Dương nhướng mày.

Gã mạnh mẽ quay đầu về phía sau, từ chiếc ghế đằng trước chuyển xuống ngồi ở ghế đằng sau. Trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đao dài hơn một thước, mạnh mẽ vung về phía cổ của Triệu Long Tượng và bổ xuống. Tôn Diệu Dương đã sống hơn mười năm ở bên bờ sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, lúc này đây toàn thân đã tỏa ra một luồng sát khí lạnh lùng.

Người áo đen vừa bước vào trong căn nhà cũ nát trên trán đột nhiên phun ra những tia máu.

Một viên đạn được bắn theo xoay tròn bắn trúng vào trán của gã. Phập một tiếng viên đạn bắn vào trong bức tường tạo thành một chiếc lỗ nhỏ và sâu. Gã này tay vẫn cầm lấy thanh đao nhưng người lắc lư vài cái rồi đổ rầm một cái vào cánh cửa, chẳng bao lâu sau máu chảy ra từ đầu của gã đã nhuộm đỏ cả một khoảng đất chỗ cánh cửa.

Triệu Long Tượng ngã người về phía sau né tránh nhất đao thâm hiểm như rắn độc này, thuận thế đạp tung cửa xe lao người ra ngoài. Thấy vậy, Tôn Diệu Dương cũng giơ chân lên đạp mạnh vào ghế xe, cả người và đao nhanh chóng bay ra ngoài. Thanh đao trên tay gã vẫn hướng vào động mạnh chủ trên cổ của Triệu Long Tượng mà chém, tay cầm đao vô cùng chắc chắn và dứt khoát, một chút run rẩy cũng không có.

Cũng chính lúc này tiếng súng không ngừng vang lên, năm sáu tên áo đen tay cầm thanh đao sắc nhọn, từng người lần lượt bị bắn vỡ đầu mà chết, thậm chí mấy người này còn không kịp có phản ứng, những viên đạn vô tình đã nhanh chóng cướp đi sinh mạng của họ, xuyên qua cơ thể của họ. Tiếng súng vẫn chưa dừng lại, từ nhất súng đầu tiên đến khi tên đao khách cuối cùng trúng đạn mà chết, thì thời gian còn chưa đến ba mươi giây.

Tên đao khách còn lại đứng ở đầu thôn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Triệu Long Tượng lại một lần nữa né tránh được đòn tấn công của Tôn Diệu Dương, sau khi y lùi lại sau thoát khỏi sự uy hiếp của thanh đao trong tay Tôn Diệu Dương, y đứng lại không nhúc nhích. Ánh mắt của y lạnh lùng như băng nhìn thẳng vào Tôn Diệu Dương, gần từng chữ từng chữ một:

- Bây giờ mày thử động thủ một lần nữa coi, để xem mày chết trước hay là tao chết trước.

Tôn Diệu Dương trừng mắt lên nhìn Triệu Long Tượng, nếu như có thể giết người bằng ánh mắt thì Triệu Long Tượng đã bị ánh mắt đó băm vằm thành hàng trăm mảnh vụn. Trước khi đến tìm Triệu Long Tượng, gã đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng. Gã cũng đã tìm hiểu trước, cái tên Kim Tiểu Chu biết sử dụng súng bắn tỉa kia không đến cùng, cho nên gã mới có thể kiêu ngạo, ngang nhiên xuất hiện trước mặt Triệu Long Tượng như vậy.

Thế nhưng với tình hình bây giờ, tình báo đã có chút sai lầm.

- Hiện tại xem ra quyền chủ động đã thuộc về tay của tao.

Triệu Long Tượng nhìn thẳng vào mắt gã và nói.

- Tao đã cảnh báo mày rồi, đừng có động vào người thân của tao, nếu không thì người bị tổn thương chính là mày đó!

Tôn Diệu Dương hừ lạnh một tiếng mà rằng:

- Mày cho rằng hiện tại mày đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi?

Triệu Long Tượng lạnh lùng đáp lại:

- Chẳng lẽ không đúng hay sao? Mày hiện tại ngay cả nhúc nhích cử động cũng còn không dám, mày còn có thể làm được gì nữa đây?

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Tao đã tìm hiểu về chuyện của mày rồi, cuối cùng thì tao có thể tổng kết như thế này, mày biết vì sao mà mày lại bị thất bại hay không? Đó là bởi vì mày quá tự cao tự đại! Trong khi mày vẫn chưa thành công thì bản thân mày đã tự cho rằng tất cả mọi chuyện đều đang được nắm chắc trong lòng bàn tay của mày, khi mà thành công vẫn chưa đến với mày thì mày đã bắt đầu điều võ dương oai. Đây chính là khuyết điểm mà đến tận bây giờ, sau khi đã trải qua không biết bao nhiêu biến cố nhưng ngươi vẫn không thể nào sửa đổi được, xem ra bây giờ vẫn là như vậy.

Tôn Diệu Dương ngẩng người ra một lúc, gã hạ thanh đao trong tay xuống, đứng trước mặt Triệu Long Tượng nhắm chặt hai mắt lại đắm chìm suy nghĩ. Dường như gã đã quên mất rằng người đứng trước mặt gã Triệu Long Tượng cũng là một người có võ công thuộc loại siêu quần, quên mất rằng còn có một khẩu súng bắn tỉa đang ẩn mình trong một góc nào đó chia súng thẳng về phía gã, quên mất rằng trong hoàn cảnh bây giờ khi mà những ưu thế của trước đó đã biến, gã đang đứng trước một hoàn cảnh bất lợi.

Kỳ lạ ở chỗ Triệu Long Tượng lại không có bất cứ phản ứng gì, gã chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn Tôn Diệu Dương, cũng đứng yên không nhúc nhích, không những y không nhân cơ hội ra tay phản công lại mà ngược lại còn cho đối phương thời gian suy nghĩ.

Hai ba phút đã trôi qua, Tôn Diệu Dương đột nhiên mở to mắt, thở dài rồi nói với Triệu Long Tượng:

- Tôi dùng ba phút để nhìn lại nửa đời trước của mình, phát hiện nếu những gì anh vừa nói là đúng, nhưng đáng tiếc ...

Triệu Long Tượng hỏi luôn:

- Đáng tiếc cái gì?

Tôn Diệu Dương ngẩng đầu lên và nói:

- Nhưng đáng tiếc, đó chính là tôi, sẽ không bao giờ thay đổi!

Vừa dứt lời, gã liền mạnh mẽ bay người về phía Triệu Long Tượng, thanh đao trong tay vừa chuyển động thì một đường vòng cung sáng loáng xuất hiện phía trước người của gã, cùng với sự tiến lên của gã, ánh sáng hình vòng cung này hướng thẳng về phía cổ của Triệu Long Tượng! Động tác lần này vô cùng nhanh nhẹn, thậm chí còn không có dấu hiệu động thủ.

Triệu Long Tượng lại lùi xuống.

- Đồ ngu không biết tự lượng sức mình!

Y gào lên mấy chữ này rồi lại hét lớn lên:

- Tiểu Chu, giết hắn đi!

Pằng!

Sau khi một tiếng súng vang lên, máu bắn tung tóe.

Tôn Diệu Dương đứng giật người lại, khuôn mặt nhìn Triệu Long Tượng bằng sự kinh ngạc tột đỉnh, dường như gã không thể nào tin được vào những gì đang xảy ra trước mặt mình. Mặc dù một người đã trải qua vô số lần sát phạt như gã nhưng khi đối diện với chuyện lạ lùng, quỷ dị này thì cũng không khỏi ngây người ra. Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, bất ngờ đến mức dù có nằm mơ thì gã cũng không dám nghĩ đến.

Chân trái của Triệu Long Tượng bị một viên đạn của súng bắn tia bắn xuyên qua, máu tươi phun đầy dưới chân, cơ thể mất sự thăng bằng ngay lập tức rầm một tiếng, Triệu Long Tượng đã ngã khụy xuống đất. Nhưng cũng trong thời khắc này, trong đầu của Triệu Long Tượng xuất hiện duy nhất một suy nghĩ người thân ghê lạnh, bạn bè xa lánh. Y không hề cảm nhận được sự đau đớn mà vết thương trên chân trái đang gây ra cho y, bởi vì trong lòng của y đang có một vết thương với nỗi đau còn lớn hơn rất nhiều.

Kim Tiểu Chu thật không ngờ lại có thể nổ súng về phía y.

Tôn Diệu Dương dù có ngốc đến đâu thì cũng sẽ không bao giờ cho rằng tay súng bắn tia của đối phương nhắm nhầm người, và dù có ngốc đến đâu thì gã cũng sẽ không bao giờ cho rằng tay súng bắn tia của đối phương bị cướp cò súng. Một tay súng bắn tia trong vòng ba mươi giây có thể nổ súng giết chết năm sáu người thì làm sao có thể phạm phải những sai lầm ngớ ngẩn đến như vậy. Rất rõ ràng, tay súng này đích thực là đã nhắm đúng vào chân trái của Triệu Long Tượng mà bắn. Biến cố này... Tôn Diệu Dương thực là không thể nào hiểu nổi, nhưng gã lại có thể hiểu được rằng nếu không biết tận dụng thời cơ lúc này mà hành động thì một khi thời cơ mất đi sẽ không bao giờ xuất hiện lần thứ hai. Thời khắc mà Triệu Long Tượng ngã sấp xuống đất thì gã liền đứng dậy bổ nhào về phía Triệu Long Tượng, một nhát đao lại hướng về phía cổ họng của đối phương.

Pằng!

Lại một tiếng súng nữa vang lên, chân trái của Tôn Diệu Dương cũng bị một viên đạn xuyên qua.

Cơ thể của gã chao đảo, nhưng vẫn giữ vững được tư thế đang hướng về phía trước ngã sấp mặt xuống đất, thanh đao trong tay gã “phập” một nhát rồi cắm sâu xuống dưới đất, cách người của Triệu Long Tượng chỉ khoảng năm phân. Thanh đao này vô cùng sắc nhọn. Mặc dù sau khi Tôn Diệu Dương ngã bổ nhào về phía trước theo quán tính, thanh đao này cũng rơi xuống theo nhưng nó không chui vào chuôi đã chứng minh được rằng đây chính là một thanh đao không tầm thường. Nền đất cứng của Hắc Long Giang cứng như thế nào thì chỉ có những người đích thân thử nghiệm mới biết chính xác được.

Hai người đều ngã sóng soài trên mặt đất, nhưng không biết vì sao mà trong đầu hai người họ đột nhiên lại cùng xuất hiện một suy nghĩ. Suy nghĩ này trong chớp mắt đã bao phủ lấy toàn bộ nội tâm của họ, rồi lập tức biến thành sự sợ hãi, thấp thỏm bất an. Đột nhiên hai người họ cùng phát hiện ra rằng, thì ra bản thân và đối phương đều không phải là người chiến thắng, mà có một người nào đó đang đứng ở trong bóng tối ngăm không chế họ, bắt đầu từ khi hai người họ đến Kháo Sơn Truân thì tất cả đều đã bị người kia kiểm soát trong lòng bàn tay.

Sau vài tiếng súng giòn tan và dứt khoát vang lên, vài tên đao khách mà Tôn Diệu Dương bố trí cài đặt ở trong thôn đều đã bị bắn chết. Bọn họ đã lựa chọn chỗ an toàn ẩn nấp, nhờ vào nhà cửa tường bao, tay súng bắn tỉa đối diện sẽ không bao giờ có khả năng phát hiện ra tung tích của mấy người này, nhưng sau khi từng tiếng súng vang lên, mấy người bọn họ lần lượt đều bị giết chết, như vậy thì chỉ có một lời giải thích duy nhất.

Tôn Diệu Dương cười khở rồi nhìn Triệu Long Tượng một cái, lúc này đây trong mắt của cả hai người đều là sự đau khổ.

Hai tay súng bắn tỉa.

Tôn Diệu Dương cúi đầu xuống nhìn vết thương trên chân trái của mình, xương đùi của gã đã bị viên đạn đầy uy lực kia bắn nát, sau này cứ cho là có thể điều trị khỏi thì bản thân gã cũng sẽ trở thành người tàn tật. Gã vùng vằng, lồm cồm ngồi dậy, nhìn vết thương đang rỉ máu của mình mà cười dài trong tiếng khóc.

- Nửa đời của lão tử ta đã từng giết chết không biết bao nhiêu người, đồng thời ta đây cũng đã từng bị người khác giết đuối vô số lần, vốn dĩ cho rằng bản thân đã đạt đến trình độ không sợ chết nhưng bây giờ xem ra, mẹ kiếp, đúng là một chuyện cười mà!

Gã quay đầu nhìn về phía Triệu Long Tượng và hỏi:

- Người có sợ chết hay không?

Triệu Long Tượng cũng ngồi xuống, vết thương trên đùi gây ra cho y những cơn đau quặn thắt tin gan cũng không bằng sự lạnh lùng của trái tim. Y lặng lẽ lôi ra một hộp thuốc lá thơm trị giá hơn một trăm Euro, tự châm cho mình một điếu thuốc rồi do dự một lúc, lập tức vút hộp thuốc cho Tôn Diệu Dương.

- Sợ Nhưng tình hình hiện tại, sợ với không sợ còn có nghĩa lý gì nữa. Tôi luôn cho rằng bản thân mình đã nắm bắt được cơ hội, cũng luôn cho rằng tất cả mọi chuyện đều đang diễn ra theo đúng kế hoạch của mình, hiện tại xem ra đây cũng chính là một trò cười nhất thiên hạ.

Y tự cười chết giئة bản thân, rồi gơ bao thuốc lá trong tay lên và nói với Tôn Diệu Dương:

- Hút một điếu đi, thuốc lá của nước Anh đó, mẹ kiếp, rất đắt, nhưng lại không ngon lắm.

Tôn Diệu Dương lần lần trong người tìm chiếc bật lửa rồi châm một điếu thuốc rồi hít một hơi thật sâu.

- Ủ, không ngon bằng Hô Luân Bối Nhĩ.

Nói xong, gã cũng lặng người đi một lúc rồi lại cười khở mà rằng:

- Bây giờ thì tôi mới hiểu được, bản thân có lẽ đã thực sự sai lầm.

Triệu Long Tượng lắc đầu, nhưng không có nói tiếp.

Phía đầu thôn xuất hiện hai bóng người, hai người này đứng từ xa nhìn lại thì trông không có điểm gì khác nhau, đều là dáng người cao ráo, tóc ngắn, trên lưng cùng đeo một khẩu súng bắn tỉa cực lớn, và bước đi của hai người này cũng đều rất vững chắc, thậm chí đến bước chân còn giống nhau đến kinh người.

Người mà đi từ phía đông cổng làng bước đến một cái cây thì dừng lại, treo cây súng lên trên thân cây, ngồi xuống một tảng đá mà trên mặt vẫn có một lớp tuyết, đốt một điếu thuốc rồi lạnh lùng nhìn Tôn Diệu Dương. Thời khắc mà Tôn Diệu Dương nhìn thấy người này, cả người và cả tim của gã đều run lên.

Gã quen người này, người này chính là người mà mười mấy năm trước gã đã từng gọi là Nhị Gia – Trác Thanh Đế.

Kim Tiểu Chu đặt khẩu súng bắn tĩa trên lưng xuống mặt đất rồi bước từng bước đến bên cạnh Triệu Long Tượng. Anh ta không nhìn vào đôi mắt của Triệu Long Tượng, cũng không nói câu gì hết. Anh ta quỳ xuống, rút mạnh con thanh đao bị cắm trên mặt đất lên, lặng lẽ nắm chặt lấy chân của Triệu Long Tượng, xoẹt một tiếng, xé rách chiếc quần của Triệu Long Tượng.

Kim Tiểu Chu lôi từ trong túi quần ra một lọ thuốc bột rắc lên vết thương của Triệu Long Tượng. Vết thương đau nhói tận tim gan khiến cho mặt của Triệu Long Tượng biến sắc, mặt mày nhăn nhó nhưng y cũng chỉ cắn chặt răng mà chịu đựng không kêu bất cứ tiếng nào, sau đó thì lạnh lùng nhìn Kim Tiểu Chu. Còn Kim Tiểu Chu, lúc này đang xé chiếc áo sơ mi của mình ra lấy một miếng, cẩn thận băng bó vết thương trên chân cho Triệu Long Tượng. Sau khi lặng lẽ làm xong mọi chuyện, Kim Tiểu Chu vẫn không nhìn vào mắt của Triệu Long Tượng, nhanh chóng quay người đi về phía đặt khẩu súng bắn tĩa, nhặt súng lên rồi chậm chậm bước đến bên cạnh Trác Thanh Đế.

Tôn Diệu Dương cười khổ mà rằng:

- Mẹ kiếp, cùng một kiểu người, cùng một kiểu vết thương nhưng tại sao lại không có ai đến băng bó vết thương cho lão tử ta đây. Xem ra bản thân hôm nay nhất định phải chết rồi, nhưng nói không chừng người vẫn còn một con đường sống cũng nên.

Triệu Long Tượng nhìn gã nhưng không nói gì.

Tôn Diệu Dương cười toe toét:

- Người mà anh đắc tội chính là cái tên tiểu sát tinh kia, nể tình nghĩa của bốn anh em các người, có lẽ hẳn sẽ không giết chết anh đâu. Ta đắc tội chính là cái tên đại sát tinh kia, chắc chắn là không còn đường sống.
- Sớm biết sẽ có ngày hôm nay sao ngày xưa còn làm như vậy?

Một giọng nói khác vang lên. Vừa dứt lời, từ phía căn phòng cũ nát kia có một người bước ra.

Một thân hình cao ráo, vạm vỡ bước ra từ trong ngôi nhà cũ nát, khuôn mặt bình thản, ánh mắt bình tĩnh, giống như mặt nước không một gợn sóng, không vui không buồn. Người này nhìn Triệu Long Tượng bằng ánh mắt bình thản, mặc dù y đã đắc tội rất lớn với người này nhưng trong đôi mắt đó lại không có sự hận thù.

Lâm Cường!

Phía sau Lâm Cường, Cáp Mô cũng từ từ bước ra. Quỷ dị thay, chân của anh ta hoàn toàn không bị đánh gãy hay bị thương gì hết, thậm chí bước đi còn rất vững vàng và kiên định! Cáp Mô vừa bước ra thì lại có thêm một người bước ra. Thời khắc mà người này bước ra ngoài người đầu tiên ánh mắt hướng về chính là Tôn Diệu Dương. Còn Tôn Diệu Dương vừa nhìn thấy người này thì hai mắt liền sáng lên, lập tức khoe miệng không tự chủ được mà khẽ giật giật vài cái.

Thẩm Hổ Thiên thở dài mà rằng:

- Diệu Dương, hi vọng là anh vẫn tốt kể từ khi hai chúng ta chia tay.

241. Chương 241: Không Chịu Thua, Cam Chịu Chết!

Cường Tử chậm rãi đi đến ngừng lại bên cạnh Triệu Long Tượng, hắn cầm lấy hộp thuốc lá ngoại nhập bên cạnh Tôn Diệu Dương lên nhìn, rút ra một cây đốt lên, sau đó đặt mông ngồi xuống kê bên Triệu Long Tượng.

- Hút không ngon.

Cường Tử nhăn mày, nhìn dòng chữ tiếng Anh ngoằn ngoèo trên hộp thuốc nói.

Triệu Long Tượng cười khổ một cái, anh ta nhẹ gật đầu nói:

- Quả thật hút không ngon.

Cường Tử đưa điếu thuốc cho Triệu Long Tượng, ngẩng đầu liếc nhìn Tôn Diệu Dương, Trong cái nhìn của hắn không có một chút gì sắc bén, rất bình tĩnh, rất thản nhiên, nhưng ánh mắt như thế lại khiến cho trong lòng y chấn động. Tôn Diệu Dương nói với Cường Tử:

- Lại gặp nhau nữa rồi, đây là lần thứ hai. Lần trước gặp anh vẫn còn là một tên tiểu tử chưa có thành tựu gì cả, bây giờ đã là đại bàng một phương.

Cường Tử giơ tay nhặt lọ thuốc bột Kim Tiểu Chu vứt trên mặt đất ném cho Tôn Diệu Dương, hắn cười nói:

- Tôi không xé quần áo bằng bó cho anh, quần áo này là vợ mua cho, rất quý giá.

Tôn Diệu Dương nhận được lọ thuốc, nhìn qua xong tiện tay đặt ở một bên.

- Không thoa thuốc được, bây giờ thoa thuốc hay không thoa thuốc cũng không có ý nghĩa gì nữa. Thoa thuốc cũng có thể làm cho thương tích lập tức tốt hơn, cho dù đã tốt hơn cũng ngăn không được cái chết, không có ý nghĩa. Như nay cũng tốt rồi, ít nhất cũng coi như chết toàn thân. Tôi nghĩ qua rất nhiều lần bộ dạng lúc mình chết như thế nào. Mỗi lần nghĩ đến đều khẳng định cuối cùng mình sẽ chết không có đất chôn thân, hoặc là chết không nhìn thấy xác, hoặc là chết theo cách ngũ mã phanh thân. Bây giờ như nay... là tốt lắm rồi.

Cường Tử không nói gì, mà là quay đầu liếc nhìn Thẩm Hổ Thiên.

Thẩm Hổ Thiên đi sang cũng đặt mông ngồi trên mặt đất, không để ý tới tuyết vẫn còn đọng lạnh như băng trên vùng đất Hắc Long Giang cứng chắc. Anh ta cầm hộp thuốc lá ngoại nhập lên, cũng rút ra một điếu đốt lên. Sau khi dùng sức hút một hơi cũng theo đó mà nhú mày.

- Cái thứ như đàn bà này, quả thật hút không ngon.

Anh ta nhìn thoáng qua Triệu Long Tượng hỏi:

- Mua bao nhiêu tiền vậy?

Triệu Long Tượng sững người lại, do dự một thoáng rồi mới trả lời:

- Khoảng chừng hơn... một trăm Euro.

Thẩm Hổ Thiên tròn tròn tròn mắt, anh ta liếc nhìn Triệu Long Tượng thấp giọng mắng một câu:

- Thứ đồ hoang phí!

Nói xong nhặt hộp thuốc lên chùi trên quần áo của mình, bộ áo Adidas mặc trên người của anh ta xuất hiện hai đường vết bẩn. Bỏ thuốc lá vào trong túi của mình, Thẩm Hổ Thiên vẫn mắng thầm nho nhỏ loại đàn ông hoang phí.

Không khí trong lúc đó quá mức khác thường.

Hoàn toàn không có một chút mùi vị đánh nhau sống chết. Bỏ qua đừng trông tới vết thương trên đùi Tôn Diệu Dương và Triệu Long Tượng, bốn người bọn họ ngồi thành một vòng trên mặt đất càng giống như đám đàn ông đang tán gẫu, không có mùi vị sắp đánh nhau sống chết, bình lặng, không sát khí.

Tôn Diệu Dương nhìn Thẩm Hổ Thiên lầm bầm, gã cười khổ nói:

- Hổ Thiên, đừng như vậy. Người khác không hiểu anh, tôi còn không hiểu anh hay sao? Cho tôi sáng khoái đi nhé. Vậy thế này, để cho tôi chết giống như một thằng đàn ông! Như một thằng đàn ông ngồi cưỡi ngựa đón gió phá sóng bên sông Ngạch Nhữ Cổ Nạp! Sau khi tôi chết đừng thiêu thành tro, chôn tử tế được không.

Thẩm Hổ Thiên phun ra một ngụm khói thuốc liếc mắt nhìn anh ta, sau đó nhẹ lắc đầu thốt ra hai chữ:

- Không được.

- Tại sao!... Cũng đúng thôi, linh hồn của tôi đã ô uế, không có tư cách chôn xuống đất. Vậy thì ở chỗ tốt nước non xinh đẹp, tùy tiện vùi xác tôi vào trong tuyết, tôi muốn chết nguyên vẹn, đừng hoá táng.

Tôn Diệu Dương trong nháy mắt sa sút tinh thần, ánh mắt của anh ta cũng trở nên ảm đạm.

Thẩm Hổ Thiên vẫn thốt khê ra hai từ:

- Không được.

Tôn Diệu Dương ngẩng phắt đầu lên, anh ta nghiêm mặt giận dữ quát:

- Vậy anh còn muốn tính thể nào nữa? Hán tử Mông Cổ đối với kẻ địch đuổi tận giết tuyệt, cũng sẽ không đốt xác của kẻ địch.

Thẩm Hổ Thiên thở dài, không nói gì nữa.

Cường Tử gơ ngón tay xua xua trước mặt Tôn Diệu Dương, hắn vừa cười vừa nói:

- Hán tử Mông Cổ, anh tại sao vẫn cảm thấy mình nhất định phải chết khó coi như vậy chứ?

Tôn Diệu Dương ngây ra một lúc, gã chậm rãi quay đầu nhìn Cường Tử:

- Ý của anh là gì? Lẽ nào anh không muốn giết tôi? Cho dù anh không muốn, Hổ Thiên cũng sẽ không để cho tôi tiếp tục sống, việc này không có gì để bàn bạc nữa. Nếu như Hổ Thiên phạm luật tôi cũng sẽ giết hắn, không tha.

Thẩm Hổ Thiên cười nói:

- Anh còn nhớ được luật lệ sao?

Sắc mặt Tôn Diệu Dương biến đổi, gã nhìn Thẩm Hổ Thiên hỏi:

- Được rồi, nói cho tôi biết anh tính xử trí tôi thế nào? Mang về băm vằm như tương trước mặt các anh em? Hay là chôn ở dưới đất bảo các anh em cưỡi ngựa đạp qua đạp lại cho đến khi không còn lại gì?

Thẩm Hổ Thiên hỏi:

- Luật lệ này là do anh quyết định sao?

Tôn Diệu Dương nổi giận mắng:

- Thẩm Hổ Thiên tôi chờ tám đời tổ tông nhà anh! Con mẹ nó đến mức này rồi còn muốn như thế nào nữa.

Giọng điệu Thẩm Hổ Thiên bình thản nói:

- Anh chết thế nào tôi tính không được, Chiến gia giao anh cho Cường Tử xử trí. Tôi chỉ là đến để xem anh chết, không làm gì khác cả.

Tôn Diệu Dương quay phắt đầu nhìn Cường Tử:

- Nhóc con! Chú vừa mới nói cái gì? Lặp lại lần nữa!

Trong mắt của gã mong muốn được sống không chút giấu giếm, đúng là chết không cam lòng.

Cường Tử thở dài, hắn đạp tắt đầu thuốc lá ở trên mặt đất. Đứng lên nhìn núi non bốn phía, còn có những gốc cây bị tuyết đọng bao trùm nhưng vẫn chưa có cong vồng thân cây xuống trên núi.

- Tôi có thể quyết định anh chết thế nào... Nhưng tôi không có quyền cho anh sống. Việc mình làm sai thì đã sai rồi, ngay cả khi sau đó anh sợ hãi, ăn năn, nhưng vẫn phải nhận lấy sự trừng phạt đáng phải có giành cho anh. Có một số việc có thể tha thứ, có một số việc... không thể!

Triệu Long Tượng nghe thấy Cường Tử nói xong câu này, sắc mặt của anh ta chợt biến thành trắng bệch, ánh mắt trong nháy mắt đã mất đi thần sắc, không hề có sức sống. Anh ta cười khổ, nhìn cái chân gãy của mình, thì thào nói nhỏ một câu:

- Trừng phạt, là giành cho kẻ thất bại.

Cáp Mô lặng lẽ đi đến bên Kim Tiểu Chu, nhìn vẻ thống khổ trên mặt y, anh ta vỗ bả vai Kim tiểu Chu.

- Mặc kệ như thế nào, chú ấy cuối cùng vẫn chưa có quên tình cảm của chúng ta, không có xuống tay với tôi. Tôi biết rõ trong lòng cậu đang nghĩ cách nào để cho chú ấy sống tiếp, trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà... con người như chú ấy, không chịu thua.

Sắc mặt Kim Tiểu Chu biến đổi lần nữa, rốt cuộc không thốt nên lời.

Triệu Long Tượng bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười ha hả, trong tiếng cười kia lộ ra một nỗi tuyệt vọng. Anh ta quay ngoắt về hướng Cường Tử nói từng chữ từng câu:

- Tôi không hối hận! Cho tôi một cơ hội nữa, tôi vẫn sẽ làm y như vậy!

Giọng nói Cường Tử bình thản nói:

- Tôi biết.

Triệu Long Tượng đứng lên thật khó khăn, anh ta nhìn thoáng qua bốn phía xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Kim Tiểu Chu và Cáp Mô một lát. Chỉ trong thời khắc này, trong ánh mắt của anh ta có một loại cảm giác hối lỗi khó có thể diễn tả được.

- Nói cho tôi biết, anh dự định cho tôi chết thế nào!

Triệu Long Tượng nhìn chằm chằm Cường Tử hỏi.

- Gần đây bên phía Nhật Bản sẽ có hành động, để trả thù hành động lần đó của tôi ở Nhật Bản, dựa theo tin tức tình báo bọn họ chuẩn bị đổ bộ lên đảo Điếu Ngư sau đó tuyên thệ chủ quyền. Bên phía nước ta đã chuẩn bị xong, có rất nhiều người nhìn ra dấu vết đã tự mình tập kết đến xung quanh đảo Điếu Ngư, các anh... cũng đi nha.

Lúc Cường Tử nói lời này, trong ánh mắt thật đau xót hết mực.

- Triệu ca, thật ra, tôi không muốn giết anh.

Hắn nói.

Triệu Long Tượng sững sờ, nhìn chằm chằm bóng lưng mệt mỏi của Cường Tử vừa nói xong đã quay người rời đi. Anh ta ở thời khắc này bỗng nhiên nhận ra mình mất đi một thứ gì đó. Giống như... cơ hội sống sót, giống như tình cảm giữa anh em. Anh ta chợt phát hiện mình thật sự là một người không chịu thua. Một khi thua rồi, sẽ không còn lối thoát nào cho mình. Nhìn bóng lưng Cường Tử, về mặt anh ta đầy vẻ thê lương.

Nếu như nhận lỗi, Cường Tử vẫn sẽ sẵn lòng tha thứ cho mình sao?

Giọng nói này ở trong đầu anh ta vọng ra, vồn quanh thật lâu không tan. Chỉ là, anh ta cũng biết, hết thấy điều đó cũng sẽ theo bước chân Cường Tử cách mình càng đi càng xa. Mặc kệ tình cảm giữa Cường Tử và anh ta, hay là tình cảm giữa Cáp Mô, Kim Tiểu Chu với anh ta, đều càng lúc càng rời xa anh ta.

Thẩm Hổ Thiên đứng lên phủ đất trên mộ, anh ta hút một hơi thuốc cuối cùng trong tay.

- Tôi sẽ tiễn hai người các anh đến phương nam, thuyền đã chuẩn bị xong xuôi, ngoại trừ không có máy bay xe tăng vũ khí có thể chuẩn bị đều ở trên thuyền. Tôn Diệu Dương, anh không phải muốn chết giống như một gã đàn ông Mông Cổ trên thảo nguyên sao?

Anh ngồi xổm xuống, rắc hết lọ thuốc lên vết thương của Tôn Diệu Dương. Xé một miếng vải trên quần áo của mình, Thẩm Hổ Thiên băng bó cẩn thận vết thương cho Tôn Diệu Dương.

- Thay tôi giết nhiều thêm vài tên, tôi còn chưa thể chết được. Đợi đến sau khi tôi chết rồi, sẽ đến dưới đó đi tìm anh. Đến lúc đó hai anh em ta lại cùng nhau uống rượu sữa ngựa thật sảng khoái, mỗi người lấy một cô gái thảo nguyên về làm vợ. Chiến gia giao anh cho Cường Tử xử trí, thực ra tôi biết rõ trong lòng huynh ấy đã không nhớ tới hận thù với anh nữa. Tôi tin rằng anh cũng muốn điều đó, đừng trách Chiến gia, cũng đừng trách Cường Tử. Muốn trách, thì trách chính anh thôi.

Tôn Diệu Dương nhìn Thẩm Hổ Thiên băng bó vết thương cho mình, một hàng nước mắt đục ngầu từ trong khóe mắt gã chảy ra.

- Hồ Thiên... Chăm sóc tốt cho Chiến gia!

Thẩm Hồ Thiên nhẹ gật đầu nói:

- Tôi biết... Kiếp sau, lại làm huynh đệ!

Tôn Diệu Dương gật đầu, gã nắm chặt tay Thẩm Hồ Thiên:

- Kiếp sau, chân thành theo Chiến gia đi đánh thiên hạ, chúng ta lại huynh đệ cả đời!

Cường Tử đi đến trước người Cáp Mô và Kim Tiểu Chu, hẩn nhìn vẻ mặt khổ sở của hai người, lòng như dao cắt.

- Cáp Mô ca, Báo Tử ca, thật xin lỗi!

Cáp Mô vỗ vai Cường Tử nói:

- Đừng nói xin lỗi, Bát Bách thúc đi đến mức như hôm nay phải tự trách mình, suy nghĩ tham lam của mình nếu như không khống chế được, ai cũng ngăn không được.

Kim Tiểu Chu nhìn hình bóng run rẩy của Triệu Long Tượng đứng đó, không nói gì, chỉ là nước mắt theo đó từng giọt tiếp theo từng giọt rơi ở trên mặt đất Khảo Sơn Truân. Lúc trước cả bốn người bọn họ cùng nhau rời khỏi Khảo Sơn Truân, rời khỏi núi lớn, bây giờ quay về, lại trở mắt nhìn Bát Bách thúc của mình đi vào con đường cùng. Anh ta không trách Cường Tử, tính cách Triệu Long Tượng anh ta hiểu rõ. Cường Tử có thể để cho Triệu Long Tượng sống tiếp, nhưng chính Triệu Long Tượng thì sao?

Anh ta biết mình không cách nào đối mặt với Cáp Mô, không cách nào đối mặt với Đại Hùng và Kim Tiểu Chu, cũng theo đó không cách nào đối mặt với chính mình. Nếu đã như vậy, anh ta thà rằng tự đi tìm chết. Những lời trước đó anh ta nói với Cường Tử, chính là đang đi tìm cái chết!

Có lẽ, chỉ có con người không tim không phổi như Đại Hùng kia mới thật không có ưu phiền a.

Kim Tiểu Chu quỳ xuống, dập đầu lạy ba lạy thật mạnh với Triệu Long Tượng.

- Bát Bách thúc... Tiểu Chu... Thật xin lỗi chú!

Triệu Long Tượng dường như là nghe được lời của Kim Tiểu Chu, anh ta xoay người bình tĩnh nhìn Kim Tiểu Chu quỳ trên mặt đất. Nhìn Cáp Mô cũng quỳ xuống dùng sức dập đầu lạy ba lạy về phía anh ta. Lúc này anh ta cười, cười thoải mái thật lòng.

- Về đi, ba lạy của hai người các anh tôi nhận rồi, không hổ thẹn, coi như các anh tiễn tôi đoạn cuối cuộc đời. Sau này trở về chăm sóc tốt Đại Hùng, Đại Hùng... là đứa bé ngoan!

- Cường Tử! Đừng khó chịu! Triệu ca của anh là con người có gan. Tôi không chịu thua, nhưng cam chịu chết! Anh đợi xem đi, giết một người đủ vốn, giết người kiếm lời. Tôi bây giờ rất cuộc biết tổ tiên Triệu gia của tôi tại làm sao trước khi chết nói ra bốn chữ chết có ý nghĩa kia rồi. Ông ta báo thù cho sự phụ mình, dùng tuyết trắng làm phần mộ, không có tiếc nuối! Nhân quả! Nhân quả! Không ngờ thật sự có luân hồi, Triệu Long Tượng tôi, đi báo thù cho tổ tiên!

- Tôi Triệu Long Tượng bốn mươi năm sống như trâu ngựa, không tin đời không được Nhất Thế Chư Phật Long Tượng.

242. Chương 242: Tiểu Thiết Ất

Kim Tiểu Chu gạt Triệu Long Tượng, tiền anh ta chưa có chuyển đi, anh ta vốn cũng không có cách chuyển đi. Vốn Triệu Long Tượng cho rằng toàn bộ tài sản công ty đều nằm toàn bộ trong tay của mình, giao tài khoản công ty cho Kim Tiểu Chu bảo anh ta chuyển tiền ra nước ngoài. Nhưng đến khi Kim Tiểu Chu đi

ngân hàng kiểm tra tài khoản mới phát hiện trong tài khoản này của công ty chỉ còn lại mười đồng năm hào, rất nghèo túng.

Kim Tiểu Chu vốn định đưa tiền về công ty cũng ngăn cả người, anh ta không ngờ đến tình huống như thế này, cho nên gọi điện thoại báo cho Cường Tử biết tiền công ty không cánh mà bay, Cường Tử lúc đầu nghĩ đến một người.

Người này Cường Tử không vội đi gặp, bởi vì hắn biết cô ta sẽ làm tốt hết thảy mọi việc, mà sở dĩ Cường Tử sớm đã phát hiện ra tình hình của Triệu Long Tượng, trong đó có nhân tố đến từ nghi ngờ của cô gái này đối với Triệu Long Tượng. Lúc Cường Tử nhận được điện thoại của cô ta chỉ nói cho cô ta biết, nên làm thế nào, để cho cô ta làm chủ.

Cường Tử biết rõ mọi chuyện phải kết thúc rồi, cho nên bay đến Đông Bắc. Người đầu tiên hắn gặp là Kim Tiểu Chu, sau đó ở quán trà Duyệt Tâm gặp Thẩm Hổ Thiền. Quả thật sau khi Tôn Diệu Dương xuất hiện ở Đông Bắc không lâu Thẩm Hổ Thiền đã nhận được tin tức. Anh ta không yên tâm sau đó phải gọi điện thoại báo tin này cho Trác Thanh Chiến. Trác Thanh Chiến chỉ nói một câu rất bình thản:

- Giao cho Lâm Cường đi làm đi.

Bởi vậy Thẩm Hổ Thiền đến Đông Bắc, đây cũng là một trong những nguyên nhân Cường Tử sớm quay về Đông Bắc. Ở Đông Bắc còn có một việc chưa giải quyết xong, hắn vốn muốn làm xong việc đó sau mới quay về Đông Bắc, kết quả một cuộc điện thoại của Thẩm Hổ Thiền khiến cho hắn không thể không giao việc đó cho người khác làm.

Người này cũng không phải người ngoài, là một người có quan hệ dây mơ rễ má với hắn.

Lý Thanh Mộc.

Việc cần phải giải quyết là làm cách nào trấn an thu phục Tiểu Thiết Ất.

Tiểu Thiết Ất trung thành đến chết đối với Triệu Long Tượng, anh ta là người Triệu Long Tượng sau khi đến Đông Bắc mới thu phục được, quân nhân xuất ngũ, cũng là một kẻ có hiếu cuộc sống khó khăn. Cha của Tiểu Thiết Ất là một công nhân xưởng chế tạo, cha của anh ta lúc làm việc trong xưởng chế tạo không cẩn thận cuốn vào trong máy tiện, máy tiện dựng đứng khổng lồ vặn cha của anh ta thành vài đoạn. Cảnh tượng kia khiến cho những người có mặt sợ run, sau rất nhiều đêm vẫn còn phải giật mình tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng.

Sau khi Tiểu Thiết Ất xuất ngũ mới biết được tin tức, mẹ của hắn là một phụ nữ vĩ đại tuy rằng sức khỏe không tốt nhưng cứng cỏi dị thường. Con trai tổng quân rất có tương lai, đặc biệt trúng tuyển được trường quân đội, sau này tốt nghiệp lại chói sáng trong lần diễn tập quân khu, vốn rằng tương lai tươi sáng không thể nói hết, cho nên bà không nói tin dữ kia cho con trai vẫn đang tham gia diễn tập quân sự biết. Nguyên nhân chỉ có một, người mẹ vô tư này không muốn để cho con trai của bà phân tâm.

Nhưng không may chính là, Tiểu Thiết Ất tuy rằng được khen thưởng hơn nữa rất nhanh được cất nhắc lên làm phó trưởng doanh trại, kết quả trong một lần đánh nhau không có ý nghĩa đặc biệt gì đánh bị thương đại đội trưởng khiêu chiến anh ta, chuyện này thật ra rất nhỏ nhặt, vết thương cũng không phải nghiêm trọng gì, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng thì có thể khỏi hẳn. Đại đội trưởng bị đánh cũng tâm phục khẩu phục, hơn nữa chưa từng có ý định trả đũa. Nhưng cha của vị đại đội trưởng đó là vị nhân vật lớn nào đó của quân khu, mà mẹ của vị đại đội trưởng đó là người phụ nữ coi con trai tựa bằng ông trời.

Mẹ của đại đội trưởng giấu cha của đại đội trưởng gây một ít áp lực lên thủ trưởng quân đội đang đóng quân của Tiểu Thiết Ất, cho nên Tiểu Thiết Ất được quân đội khuyên giải ngũ. Xuất ngũ, một người quân nhân tương lai chói lọi bắt buộc phải vác hành lý của mình trên lưng về ngôi nhà đã xa cách sáu năm. Mà anh ta vừa vào cửa nhìn thấy di ảnh của cha đang đặt ở trên bàn thờ và mẹ bệnh đến mức nguy kịch nằm ở trên giường.

Vốn Tiểu Thiết Ất cho rằng bằng vào bản lĩnh của mình thế nào cũng có thể kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ, thậm chí cải thiện điều kiện cuộc sống trong nhà, từng lần từng lần đối mặt với thực tế anh ta bị đánh ngã

quy trên mặt đất. Anh ta không chịu nhục, thứ học được trong quân đội không dùng được trong xã hội, anh ta chỉ có thể làm việc tay chân sinh sống.

Có lẽ kiếp trước của anh ta thật sự không có làm việc tích âm đức gì, cho nên kiếp này ngoại trừ nửa thời kỳ đầu trong quân đội xuôi buồm thuận gió, thời gian sau này luôn phải cất bước gian nan. Vốn cho rằng bản thân là con đại bàng trên trời tiền đồ chói sáng, ai ngờ được cuối cùng rơi xuống làm công nhân xây dựng ở công trường. Thực ra đây cũng không phải việc khó lý giải gì cho lắm. Nếu như bạn bị vợ của một vị tướng quân nào đó đi theo gây khó dễ, theo dõi bạn khiến cho bạn đến chỗ nào cũng bị từ chối, đó cũng không phải một việc khó làm gì.

Có lẽ cảm thấy trút cho hả giận rồi, cũng có lẽ là chơi đùa đủ rồi, anh ta là công nhân xây dựng khiến gạch vác bùn toàn thân mồ hôi cả ngày vất vả, cũng không có người đến tìm anh ta gây phiền phức nữa. Nhưng, bệnh của mẹ anh ta không phải tiền lương công nhân xây dựng cỡ như anh ta có thể giải quyết.

Mà công trường xây dựng chỗ của anh ta, thuộc về công ty tập đoàn bất động sản đầu tư của Cường Tử.

Bởi vậy, Triệu Long Tượng trong lúc rất ngẫu nhiên gặp được Tiểu Thiết Ất một người nhìn thuận mắt nhất trong ba mươi mấy người anh ta chọn lựa. Triệu Long Tượng lúc đó hai mắt sáng ngời, người trẻ tuổi này là tài năng có thể bồi dưỡng. Bởi vậy Triệu Long Tượng phái người tìm hiểu một chút lý lịch của Tiểu Thiết Ất, rất sáng khoái dùng ba mươi vạn đồng cứu sống mẹ của Tiểu Thiết Ất từ trong ốm đau nơi giường bệnh.

Đối với một người hiếu thuận đến tận xương tuỷ mà nói, ân tình này dùng mạng đổi lấy cũng còn chưa đủ.

Mà Triệu Long Tượng, bỏ ra ba mươi vạn, mua một tay súng tuyệt đỉnh có thể bắn trúng một cái lon sô đa ngoài một ngàn năm trăm mét, chọn lựa được một con hổ trong số ba mươi mấy công nông dân cường tráng ngoài kia. Điều khiến anh ta vui vẻ nhất chính là Tiểu Thiết Ất này là một nhân vật có năng lực so sánh ngang tay với Kim Tiểu Chu!

Nếu không phải Triệu Long Tượng phái anh ta đi Đông Đỉnh giết Cường Tử, cũng sẽ không dễ dàng bị bại ở Khảo Sơn Truân như vậy, bại hoàn toàn triệt để, ngay cả cơ hội lật ngược lại cũng không có.

Mà ngay lúc Triệu Long Tượng và Tôn Diệu Dương bị Thẩm Hổ Thiền dẫn theo chạy nhanh về phía nam, Tiểu Thiết Ất đối mặt trực diện với Lý Thanh Mộc, cả hai ngồi ở trong căn phòng dành cho tổng thống xa hoa rộng rãi ở Đông Đỉnh Quốc Tế, rơi vào im lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, trong cái gạt tàn thuốc trên chiếc kỷ trà cách giữa hai người đã tràn đầy mẫu thuốc lá. Hai hộp Hoàng Hạc Lâu 1916 bị hút sạch trong im lặng, một cây cũng không còn.

Tiểu Thiết Ất cầm hộp thuốc lá lên mới phát hiện đã trống rỗng, anh ta vò hộp thuốc lá trong lòng bàn tay thành một cục, bàn tay buông ra chậm rãi, nhìn chăm chú hộp thuốc lá rơi trên mặt đất. Lý Thanh Mộc nhìn anh ta, một chữ cũng không thốt ra.

Hai tay Tiểu Thiết Ất xoa mặt, trong ánh mắt đều là tia máu, cả hai cả đêm không ngủ, giữa lúc đó Lý Thanh Mộc nhận được một cuộc điện thoại sau đó chỉ nói với Tiểu Thiết Ất một câu:

- Mọi việc đã giải quyết xong.

Tiểu Thiết Ất nghe thấy câu nói này tinh thần sững sờ, lập tức hung hăng nện một quyền trên vách tường.

Ngay khi luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa sổ trong phòng, đôi mắt đầy dẫy tia máu của Tiểu Thiết Ất trợn tròn. Anh ta đứng lên nhìn Lý Thanh Mộc nói:

- Anh nói cho tôi biết, còn có con đường nào vẫn hồi hay không!

Lý Thanh Mộc lắc đầu, vẫn im lặng như trước.

Tiểu Thiết Ất giận dữ hét:

- Bây giờ anh hãy nói cho tôi biết những điều này có tác dụng gì! Người tốt với tôi bị các người nói một câu hời hợt giải quyết xong đã không còn mạng, anh bây giờ nói cho tôi biết là muốn làm cái gì không? Muốn

khiến cho tôi xoay đầu nương tựa vào các người sao? Lý Thanh Mộc tôi nói cho anh biết! Vì mẹ của tôi, tôi có thể không báo thù cho Triệu Long Tượng, nhưng anh đừng trông cậy tôi làm gì đó cho các người!

Lý Thanh Mộc ngẩng đầu nhìn thoáng qua lãnh đạm anh ta.

- Tôi không phải họ Lý, tôi họ Trác!

Trác Thanh Mộc!

- Tôi mặc kệ anh họ gì, lão tử bây giờ trở về Đông Bắc hầu hạ mẹ của tôi, sau này tất cả mọi việc đều không có một chút quan hệ nào với tôi. Tình cảm của Triệu Long Tượng kiếp này tôi trả không nổi, kiếp sau lại báo đáp!

Nói xong, Tiểu Thiết Át sải bước đi về phía ngoài cửa.

Trác Thanh Mộc đứng lên, nhìn bóng lưng Tiểu Thiết Át nói:

- Tôi chuyển vào tài khoản của anh năm mươi vạn, yên tâm, tiền sạch. Tôi biết rõ tại sao Triệu Long Tượng tiêu hết tiền cho anh một phần cũng không giữ lại cho mình, anh chẳng qua là muốn cho mình, dùng tiền của người ta nào sợ bán mạng cho người ta cho dù làm chuyện thương thiên hại lý cũng không cách nào chối từ. Năm mươi vạn này là tiền hằng tháng trưởng bối thúc bá người già trong nhà từ nhỏ đến lớn còn có tiền học bổng đến trường cố gắng có được của tôi, không có mùi máu tanh, còn sạch sẽ hơn so với gái còn trinh.

Bước chân Tiểu Thiết Át dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Trác Thanh Mộc, lập tức bước đi ra ngoài.

Trác Thanh Mộc nhìn bóng lưng Tiểu Thiết Át thở dài một hơi, anh ta cầm lấy điện thoại gọi cho Cường Tử, chỉ nói một câu:

- Tôi không tìm được lý do giữ hân lại.

Cường Tử bên kia điện thoại im lặng.

Cường Tử suy nghĩ một chút, gọi một cuộc điện thoại.

Tiểu Thiết Át đi ra khỏi toà nhà Đông Đỉnh Quốc Tế ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, anh ta thở một hơi dài thường thượt, trong lòng ngược lại vẫn bị đè nén thật khó chịu. Phảng Phất có một khối đá tảng thật lớn đè nặng lương tâm của anh ta, khiến cho anh ta ngay cả thở cũng cảm thấy vô cùng khó khăn. Anh ta không biết lương tâm bất ổn này có phải bởi vì từ trước giờ chưa có người nào khác coi trọng mình như Triệu Long Tượng, hay là bởi là trước đó mình bởi vì tiền mà lựa chọn đi trên con đường vốn hoàn toàn không liên quan gì với chính anh ta hay không.

Ánh sáng mặt trời quá chói mắt, đau đớn giống như trái tim của anh ta.

Mẹ còn khoẻ không? Đã hơn mười ngày chưa có trở về nhà.

Tiểu Thiết Át cười khổ một tiếng, anh ta phát hiện bây giờ mình bây giờ là kẻ nghèo túng một chút tiền trong túi cũng không có. Tiền qua tay trong khoảng thời gian đi theo Triệu Long Tượng cũng có năm sáu mươi vạn, anh ta kỳ thật đều quyên góp cho một đứa bé trai đang đợi ghép tủy sống. Lúc mẹ của mình bị bệnh nặng không người nào bằng lòng giơ tay ra giúp đỡ, nỗi khổ sở này, anh ta cảm nhận sâu sắc hơn nhiều so với kẻ khác.

Nhớ đến đôi mắt sáng ngời trên mặt của đứa bé trai kia, trong lòng của anh ta nóng lên.

Nhớ đến nhà của mình, ngôi nhà tuy cũ kỹ nhưng ấm áp kia, Tiểu Thiết Át cười, việc trong khoảng thời gian này làm một điều thuốc thì tốt lắm. Bỏ hết con mẹ nó đi, lão tử cùng lắm thì trở lại công trường làm công, có cái quái gì đâu?

Trong túi áo anh ta không còn tiền, suy nghĩ chốc lát nên như thế nào quay về Đông Bắc, suy nghĩ mười phút cũng không nghĩ ra cách nào hay, lập tức nghiêng rằng, sải bước đi về phía trước.

Sau khi đi được một quãng, anh ta nghe thấy một hồi tiếng bánh xe rít trên nền đường sau lưng. Thanh âm rất đỗi quen thuộc, anh ta trước đó đã đoán ra được chiếc xe này là thuộc hãng xe nào. Cũng không

phải anh ta am hiểu cận kề, nghiên cứu chuyên sâu đối với xe, mà là chiếc xe phía sau quá quen thuộc. Đó là một chiếc Dongfeng Hummer do Trung Quốc sản xuất.

Lần diễn tập ở quân khu kia, anh ta chính là lái một chiếc xe như vậy trà trộn vào bộ chỉ huy của phía màu lam, sau đó dẫn theo ba chiến sĩ phá hủy hoàn toàn hệ thống chỉ huy của đối phương.

Anh ta theo phản xạ quay đầu nhìn về phía chiếc xe đi tới, màu xanh quân đội quen thuộc lần nữa xuất hiện trước mắt.

Một tiếng bánh xe cạ trong đường, chiếc Hummer dừng lại ở chỗ không xa đằng sau anh ta.

Một thiếu tá mặc bộ quân phục màu xanh lam nhảy từ trên xe xuống, đi đến bên cạnh Tiểu Thiết Ất sau đó móc thuốc từ trong túi ra đưa cho anh ta một điếu Trung Hoa.

Đốt thuốc cho Tiểu Thiết Ất. thiếu tá hít một hơi nói:

- Mẹ nó. Trời ở nơi này đúng là không có màu xanh thắm như trên biển.

Gã nhìn thoáng qua Tiểu Thiết Ất, ra vẻ lơ đãng hỏi một câu:

- Anh thật có thể trong điều kiện bình thường bắn trúng một lon nước ngọt ngoài một ngàn năm trăm mét phải không?

Tiểu Thiết Ất ngậy người, lập tức gật đầu.

- Mẹ nó, trong hải quân lục chiến tại sao không có người như anh vậy!

Thiếu tá phun khói thuốc lá, nhìn Tiểu Thiết Ất nói:

- Lên xe, lão tử nếu như chứng thật anh không có khoác lác, đeo thắt lên vai anh một quân hàm thượng úy. Đừng vội không tin, lão tử đúng là không có quyền lực này, lão tử bảo lão tử đến tìm anh mang quân hàm tướng quân khảm định có thể làm được. Trước nhận lấy quân hàm thượng úy làm trợ thủ cho lão tử, để cho đám gan thỏ dưới quyền của lão tử biết cái gì gọi là ngoài trời còn có trời.

- Tuy nhiên, nếu như chứng thật anh không có bản lĩnh, việc đầu tiên tôi làm chính là ném anh vào trong biển bơi với lũ rùa đen!

Thay đổi thầy thuốc thay đổi thuốc, hi vọng có thể khoẻ lên nhanh nhất. Việc đau đầu này... thật sự rất hại não.

243. Chương 243: Nói Dối Thì Phải Chịu Trừng Phạt

Cường Tử về đến Húc Nhật Nhất Phẩm toàn thân mệt mỏi, khoảng thời gian nghỉ ngơi ở thành phố Đông Đỉnh tuy rằng thương thể trên cơ thể được sự điều trị của Ngô lão gia tử và chăm sóc của Bùi Nhược đã tốt đến bảy tám phần, nhưng sự mất mát và bi thương sâu thẳm trong lòng vẫn khiến cho hắn cảm thấy một loại mệt nhọc khó thể kháng cự được.

Dừng xe ở trước cổng Húc Nhật Nhất Phẩm, Cường Tử đứng ở bên cửa xe nhìn tỉ mỉ ngôi nhà dễ dàng có được này. Mục đích Hách Liên Xuân Mộ tặng căn biệt thự này trước đây là để bày tỏ lòng tốt, nhưng lòng tốt này đã tan thành mây khói vào thời khắc cấu kết với Triệu Long Tượng. Cả hai dù rằng còn chưa đến mức không chết không ngừng, nhưng đã không còn loại nước sông không phạm nước giếng trong sáng trong tối kia nữa rồi.

Cường Tử không lo lắng Hách Liên Xuân Mộ tiếp tục động tay động chân gì, con người đã lộ hết ra ngoài thì không còn tạo thành uy hiếp gì nữa cả. Dù sao Lão Phật gia Đoan Mộc tú còn ở đây chủ trì đại cục, uy nghiêm của bà không thể nghi ngờ. Lần này Hách Liên Xuân Mộ phạm phải một sai lầm không nhỏ, không

những không nhỏ được cái đình trong mắt cảm sâu ở trên mặt đất Đông Bắc ông ta cho rằng là địa bàn của mình này, ngược lại gieo xuống mầm tai hoạ không nhỏ cho mình.

Bên phía Hách Liên Xuân Mộ có Lão Phật gia đi giải quyết, Cường Tử cũng không có tâm tư quấy vũng nước bùn này. Mặc kệ nói thế nào Lão Phật gia đối với hắn cũng coi như rất tốt, hắn thật sự không can đảm một hơi giết đến trước mặt Hách Liên Xuân Mộ một đao cắt lấy đầu của ông ta. Để cho Lão Phật gia đi giải quyết đi, mặc kệ kết cục ra sao, Cường Tử cũng không quan tâm đến nữa.

Hít vào một hơi thật sâu, Cường Tử xua tan mây mù u ám quanh quanh trên vầng trán của mình. Trên mặt lộ ra một nét cười giống như vàng thái dương, sải bước đi vào trong biệt thự. Mặc kệ như thế nào, hắn cũng không muốn để cho phụ nữ của mình nhìn thấy bộ dạng mặt mày ủ rũ của mình. Một người đàn ông, nói chung phải có chút đảm đương.

Hắn còn chưa đi đến trước cửa nhà, cánh cửa phát ra tiếng động rồi mở ra. Ở thời khắc cánh cửa mở ra kia, trong lòng Cường Tử sinh ra một phần tình cảm rất ấm áp. Tôn Văn Văn, đang đứng ở cửa chờ hắn.

Mặc một bộ quần áo ở nhà mộc mạc, áo là một chiếc áo sơ mi rộng rãi trắng tinh, bên dưới mặc một chiếc váy dài. Bộ quần áo này ôm lấy dáng vẻ ôn nhu của Tôn Văn Văn vô cùng tinh tế. Một mái tóc đen lay lay thẳng dài phủ ở sau đầu của nàng. Thời khắc cánh cửa kia mở ra gió nhẹ thổi qua, mái đầu kia bị gió nhẹ nhàng thổi lên, thời khắc đó nét đẹp của Tôn Văn Văn, vô cùng tinh tế.

Nhưng sau thời khắc đó, vẻ đẹp hiện ra của nàng chính là một nét đẹp khác.

Nàng nhu hoà cười hỏi Cường tử:

- Về đến rồi sao?

Cường Tử nhẹ gật đầu lặp lại lần nữa:

- Trở về rồi.

Tôn Văn Văn mặc váy dài từ trên bậc thang nhảy xuống, chạy ba bước đến trước người Cường Tử tung người nhảy lên, thân thể mềm mại của nàng thật giống như một con bạch tuộc quấn chặt trên người Cường Tử, hai chân xinh đẹp trắng nõn thon dài kẹp trên eo Cường Tử, hai tay trắng trẻo của nàng ôm lấy cổ Cường Tử. Khoảng cách mặt cả hai còn chưa tới một phân.

Hai tay Cường Tử nâng cặp mông vô cùng đàn hồi lại không mất đi vẻ mềm mại, cảm giác ôm vào trong bàn tay thật là mê người, bờ mông phồng phao kia dường như mang theo sức hấp dẫn vô cùng, Cường Tử tinh thần rung động hít thở không thông. Cường Tử và Tôn Văn Văn ôm nhau như thế. Đôi mắt to tròn của nàng chớp chớp tình ý tương tư sau bao nhiêu ngày ly biệt.

Cường Tử vừa muốn mở miệng nói, Tôn Văn Văn cúi xuống hôn mạnh.

Cặp môi đỏ mọng nóng như lửa của nàng dán chặt trên môi của Cường Tử, một đầu lưỡi hương thơm ngọt ngào mềm mại tiến vào trong miệng Cường Tử không ngừng khuấy động. Trong đầu Cường Tử trong nháy mắt trống rỗng, lập tức cố gắng đáp lại sự nóng bỏng của Tôn Văn Văn. Lần này Tôn Văn Văn chủ động như thế, dường như muốn dung hoà cả thân thể của mình vào trong thân thể Cường Tử. Tôn Văn Văn vẫn ôm chặt lấy Cường Tử, cả hai hôn đến khi Tôn Văn Văn hít thở hết sức khó khăn mới cam chịu kết thúc.

Cường Tử nhìn gò má đỏ bừng, đôi mắt đong đầy nước mắt của Tôn Văn Văn, có một nỗi xúc động dâng lên trong lòng. Tôn Văn Văn bám lấy cổ Cường Tử, nhìn sâu vào đôi mắt Cường Tử, gương mặt của nàng nóng bừng.

Lại cúi đầu hôn lần nữa, cả hai lại dung hoà vào trong khoảng không gian chỉ có hai người người bọn họ tồn tại, không có người nào khác, không có việc phiền não nào, không có thứ gì khác cả. Chỉ có sự hoà trộn nóng bỏng của cả hai.

Nụ hôn thứ hai còn kéo dài hơn sơ với lần đầu, khi đôi môi Tôn Văn Văn rời khỏi đôi môi Cường Tử, nàng đã thở hổn hển.

- Thả em xuống, em đi chuẩn bị nước tắm cho anh.

Tôn Văn Văn ghé vào bên bả vai Cường Tử nhu hoà nói.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Không.

Hắn cứ như thế ôm Tôn Văn Văn, từng bước đi vào ngôi nhà rời khỏi một khoảng thời gian này. Khi hắn bước vào trong phòng khách, hai cánh tay đặt ở dưới mông Tôn Văn Văn không yên phận còn xoa nắn. Điều này làm cho khuôn mặt Tôn Văn Văn đã đỏ càng thêm đỏ hơn, nàng thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn đôi mắt Cường Tử. hai loại cảm giác ngọt ngào và thẹn thùng ở trong lòng nàng dùng dằng kịch liệt, cuối cùng dung hợp trở thành một loại cảm giác hạnh phúc.

Cường Tử vừa xoa nắn bờ mông Tôn Văn Văn cảm nhận sự mềm mại khiến cho hắn ý loạn tình mê, vừa sai bước đi vào phòng khách. Thời khắc đi vào phòng khách, gương mặt Cường Tử trong nháy mắt đỏ lên.

Trần Tử Ngư mặc một bộ váy đồng phục công sở hợp với thân thể phải nói là hoàn mỹ như ma quỷ của cô ta, ôm lấy bả vai nhìn hai kẻ dính với nhau cứ thế mà đi vào phòng khách kia. Trên mặt của cô ta không tự chủ được đỏ ửng lên. Hai kẻ này quá lắm... không thể kiên kỵ một chút hay sao.

Nhưng, còn có một loại cảm giác, khiến cho trong lòng cô ta không được bình tĩnh cho lắm. Có lẽ chỉ có chính cô ta mới biết rõ, cô ta cũng khát khao có được đôi tay Cường Tử ôm Tôn Văn Văn kia. Một chút chua xót từ trong lòng dâng lên, chẳng qua ngay lập tức bị cô ta hung hăng đè xuống.

Cường Tử cười xấu hổ, sau đó đặt Tôn Văn Văn xuống chào hỏi Trần Tử Ngư.

- Chào! Xem ra cô rất vui vẻ.

Trần Tử Ngư lườm hắn một cái lười trả lời, xoay người ngồi ở trên ghế sofa cầm lấy một tờ báo lên đọc. Cô ta rõ ràng rất tức giận, bởi vì Cường Tử chào hỏi quá tùy tiện, thật giống như cô ta là người không đáng để ý tới.

Cường Tử nhảy bén nắm bắt được sự mất mát trong ánh mắt Trần Tử Ngư, hắn cười khê. Mà Tôn Văn Văn cũng phát hiện giống như vậy, nàng liếc Cường Tử, lại nhìn Trần Tử Ngư.

- Chồng à, vợ đi xả nước tắm cho chồng.

Cường Tử cười dâm dăng sờ chóp mông của Tôn Văn Văn nói:

- Láu cá, lát nữa hầu hạ chồng tắm rửa.

Tôn Văn Văn đỏ mặt liếc nhìn Trần Tử Ngư, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Cường Tử lập tức sai bước đi lên lầu. Cường Tử nhìn chăm chú bóng lưng thướt tha của Tôn Văn Văn biến mất trên lầu, hắn cười ha hả, cảm giác thoải mái theo đó sinh ra.

Đi đến ngồi xuống đối diện Trần Tử Ngư trên ghế sofa, Cường Tử nhìn Trần Tử Ngư cười khê. Khuôn mặt Trần Tử Ngư đỏ lên, lập tức xoay người tiếp tục đọc báo.

Cường Tử châm một điếu thuốc, khép hờ đôi mắt nói:

- Người đẹp à, cô cầm ngược tờ báo rồi.

Trần Tử Ngư theo đó cúi đầu nhìn xuống, nét hồng hào trên khuôn mặt càng thêm rung động lòng người. Cô ta trừng mắt liếc mắt nhìn Cường Tử đặt tờ báo thật sự đã bị cầm ngược sang một bên, cầm lấy điều khiển từ xa mở ti vi lên. Kết quả nhấn mấy lần ti vi cũng không có tín hiệu.

Cường Tử cười mà không phải cười nhìn cô ta, dùng giọng điệu khiêu khích nói:

- Người đẹp à, cái này cô cũng cầm ngược rồi.

Trần Tử Ngư tức giận hừ lạnh một tiếng, ném điều khiển từ xa trên ghế sofa đứng lên muốn lên lầu. Nhưng ngay lúc đó cô ta vừa muốn đứng lên đột nhiên phát hiện, sở dĩ Cường Tử ngồi đối diện cô ta nhìn cô ta không nháy mắt một cái, góc độ kia vừa vặn có thể nhìn thấy chút ánh nắng mùa xuân lộ ra dưới bộ váy đồng phục công sở của cô ta!

- Anh đi chết đi!

Trần Tử Ngư chụp cái gối trên ghế sofa lên ném mạnh về phía Cường Tử, Cường Tử không có né, tùy ý giơ một tay lên bắt lấy cái gối đặt sang một bên, thì thào nói một câu:

- Thật đẹp.

Cơn giận của Trần Tử Ngư bị hấn làm cho sôi trào, đứng phắt dậy trừng mắt nhìn Cường Tử, cô ta tức giận đến trong đôi mắt tròn trịa trong lúc bất tri bất giác nước mắt ngập ngựa, từ trên gương mặt của cô ta ràng rụa chảy xuống. Bộ dạng lúc này của cô ta đẹp đẽ, nét đẹp thê lương như vậy đấy, đó là một loại vẻ đẹp khiến người ta đau lòng.

Cường Tử vẫn giữ bộ dạng không tim không phổi, hấn nhìn dáng vẻ của Trần Tử Ngư cười rất đắc ý. Nét cười vô lại này càng khiến cho Trần Tử Ngư giận càng thêm giận, nước mắt đầy thất vọng như hạt châu đứt ra khỏi chuỗi chảy xuống không ngừng. Cô ta cũng không biết tại sao mình lại thất thổ như vậy. Đây là một loại tình cảm bộc phát sau khi bị đè nén quá lâu, chính cô ta cũng trở tay không kịp.

Cô ta nhìn Cường Tử, cơn tức giận trong ánh mắt dần dần biến mất, một loại cảm giác khiến cho người ta đau lòng hiện rõ trong con mắt của cô ta, nhưng cô ta ngoan cường không thêm xoay người, chỉ là cứ như thế nhìn Cường Tử.

Cường Tử vê tắt điều thuốc trong tay trong cái gạt tàn, đứng lên nhìn đôi mắt Trần Tử Ngư, nhẹ giọng hỏi:

- Lo lắng cho tôi à?

Trên mặt hấn mang theo vẻ mặt tà ác, nhưng trong đôi mắt có sự yêu thương Trần Tử Ngư có thể đọc hiểu.

- Không hề! Tôi hận anh chưa có chết!

Lời của cô ta còn chưa nói xong, vòng eo mảnh khảnh bị một cánh tay ôm lấy, cánh tay đó ôm lấy cô ta vào trong ngực, Trần Tử Ngư thở nhẹ một tiếng nhào vào trong ngực Cường Tử.

Trần Tử Ngư giơ tay dùng sức đẩy Cường Tử ra, nhưng sức lực cô ta làm sao có thể đẩy Cường Tử ra? Tay trái của cô ta bị Cường Tử ôm giữ chặt ở sau lưng của chính cô ta, tay phải giơ lên hung hăng đánh lên bả vai lên ngực của Cường Tử. Cường Tử vẫn không nhúc nhích, để cho Trần Tử Ngư phát tiết tình cảm trong lòng.

Khi cô ta đánh mệt rồi, Cường Tử cúi đầu hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng của cô ta.

Giờ khắc này, trong đầu Trần Tử Ngư trống rỗng!

Giống như trời rung đất chuyển, toàn bộ thế giới đều trở nên mờ ảo. Cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không được. Chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau, tiếng tim đập loạn nhịp.

Nụ hôn này, đến bất ngờ như vậy đó, khiến cô ta không kịp chuẩn bị.

Cường Tử dùng sức ôm chặt bờ eo của Trần Tử Ngư, tay của hấn nắm lấy cánh tay Trần Tử Ngư đánh hấn, đầu lưỡi tiến vào trong miệng ngọt ngào của Trần Tử Ngư. Trần Tử Ngư bắt đầu mím chặt đôi môi ngăn trở Cường Tử xâm nhập, nhưng theo như sự thăm dò càng lúc càng tăng thêm áp lực của Cường Tử phòng tuyến của cô ta đã hoàn toàn sụp đổ. Ngay thời khắc đầu lưỡi Cường Tử tiến vào trong miệng cô ta, thân thể Trần Tử Ngư cũng theo đó run rẩy,

Dần dà, trong đầu Trần Tử Ngư quên hết mọi thứ, tất cả đều không còn quan trọng nữa. Tay cô ta thoát ra khỏi sự trói buộc của Cường Tử, ôm chặt thân hình cứng chắc đầy đặn của Cường Tử. Cô ta bắt đầu cố gắng đáp trả Cường Tử, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau không hề cổ kị, rất lâu, thật lâu.

Ngay khi Trần Tử Ngư không thở nổi rời khỏi đôi môi Cường Tử, cô ta nhìn thấy tình cảm yếu mềm trong ánh mắt Cường Tử.

- Lo lắng cho tôi sao?

Cường Tử lại hỏi lần nữa.

- Không hề!

Trần Tử Ngưng cúi đầu, sắc mặt đỏ ửng như lửa. Đôi lông mày như tơ của cô ta, cũng không dám ngẩng lên nhìn mặt Cường Tử.

- Á!

Chợt Trần Tử Ngưng rên nhẹ một tiếng, thân thể cũng rung động.

Ánh mắt mê đắm của cô ta ngẩng lên nhìn Cường Tử, chỉ thấy vẻ tà ác trên mặt Cường Tử.

- Nói dối là phải nhận lấy sự trừng phạt!

Luồng ma trảo vào trong váy Trần Tử Ngưng, khuấy động lần nữa.

244. Chương 244: Cám Ôn Tử

Tay Cường Tử không biết từ lúc nào không một tiếng động luồn vào bên trong váy ngắn của Trần Tử Ngưng, ma trảo kia đến vùng đất này quả thật như cá gặp nước. Ngón tay Cường Tử rả lên rả xuống trên vùng nhô ra kia. Cuối cùng lúc sắp tới chỗ điểm chính giữa kia bị Trần Tử Ngưng bắt được, giữ chặt ngón tay kia bên trong chiếc váy của chính cô không để cho hấn động dậy nữa.

Trần Tử Ngưng đỏ hết cả mặt, giữ đến chết cũng không buông ngón tay Cường Tử không dám lơ lỏng, cô ta hoàn toàn không nghi ngờ chỉ cần mình lỏng tay, ma trảo kia sẽ không kiêng dè gì luồn vào bên trong. Đã ở trong váy, hành động kế tiếp bên trong khiến tim cô ta đập loạn xạ, thậm chí còn hoảng sợ.

Nét cười tà ác của Cường Tử khiến cô ta không có mấy may lực khống chế nào, ngay khi Cường Tử cúi đầu ghé sát bên tai cô ta khẽ thổi hơi vào, cánh tay cô ta ngăn trở Cường Tử kia thậm chí có chút hơi buông lỏng. Trần Tử Ngưng cắn răng nhẫn nhịn, không để cho Cường Tử thực hiện được ý đồ.

- Tôi đã nói rồi, nói dối phải nhận lấy trừng phạt. Cô xem Pinocchio đó làm ví dụ sinh động, cô cũng không muốn cái mũi của mình bởi vì nói dối mà trở nên dài ra càng ngày càng dài ra đâu nhỉ?

Cường Tử ghé ở bên tai Trần Tử Ngưng nói chuyện, lúc hấn nói chuyện cổ ý thổi hơi thổi vào trong lỗ tai Trần Tử Ngưng khiến khuôn mặt cô ta đỏ tới tận mang tai, một loại cảm giác khác thường không ngừng đánh sâu vào tuyến phòng ngự của cô ta. Tuyến phòng ngự này ở trước mặt Cường Tử vốn đã không chắc chắn, bây giờ cách chỗ hoàn toàn sụp đổ đã không còn xa nữa.

- Tôi thà rằng cái mũi biến thành thật dài, cũng không muốn...cũng không muốn anh trừng phạt!

Trần Tử Ngưng ngang ngạnh nói.

Cường Tử cười khúc khích vẽ mặt đắc ý.

- Cô xem, cô còn nói dối. Cô thật sự thà rằng cái mũi trở nên dài ra phải không? Liên tục hai lần nói dối đáng được gọi là đứa bé ngoan nữa hay không. Trừng phạt phải tăng lên gấp đôi!

- Á!

Trần Tử Ngưng nhin không được la hoảng.

Ma trảo kia của Cường Tử không ngờ thật sự luồn vào trong quần lót của cô ta!

Cường Tử cười ha hả, ôm ngang hông Trần Tử Ngưng, hấn ngồi ở trên sô pha đặt thân hình Trần Tử Ngưng trên đầu gối của mình, ma trảo kia không ngờ còn đang ngo ngoáy trong quần lót của Trần Tử Ngưng. Hấn chỉ dùng một bàn tay đã hàng phục được cô ta, mà cô tay ở trước mặt hấn chỉ giống như một con dê đợi làm thịt, không hề có lực đánh trả.

- Phía dưới! Bắt đầu trừng phạt!

Cường Tử đầy vẻ đắc ý.

Trần Tử Ngư thậm chí chưa kịp phản ứng đã cảm giác bên dưới của mình mát lạnh, ngay khi cô ta hoảng hốt quay đầu trông lại mới phát hiện, váy ngắn của mình đã bị Cường Tử kéo đến trên bờ eo, ngay cả quần lót cũng bị tên ác ma này tuột đến gần đầu gối. Cô ta trong lúc bối rối giãy lên, lại bị cánh tay kia của Cường Tử giữ chặt lấy.

- Lúc tôi còn là học trò chỉ cần bị sư phụ phát hiện tôi nói dối, lão già dịch kia liền cởi quần của ta dùng gậy trúc đánh mông của tôi. Cô xem, tôi nhân từ hơn nhiều so với sư phụ của tôi, sẽ không dùng gậy trúc đâu.

Chát!

Một tiếng động không lớn, nhưng hoàn toàn vang vọng rõ ràng truyền ra. Thời khắc này Trần Tử Ngư đỏ mặt đến cực điểm, đôi mắt của cô ta giống như có thể chảy ra nước, kiều diễm như hoa đào.

Cường Tử vỗ nhẹ cặp mông Trần Tử Ngư không chút gì che đậy lộ hết ra bên ngoài, chỗ tiếp xúc trong bàn tay kia khiến hấn say mê, vô cùng đàn hồi, thịt da căng nộn.

- Đây là trừng phạt câu nói dối đầu tiên.

Chát!

Cái thứ hai.

- Đây là trừng phạt câu nói dối thứ hai.

Thịt da căng nộn kia, trước mắt Cường Tử là một mảnh phong cảnh trắng bóng. Tim của hấn vào thời khắc nào đập loạn, cho dù hấn áp chế vững vàng dự vọng của mình xuống, nhưng khúc lửa nóng phía dưới của hấn vẫn dựng đứng lên chẳng có chút nghe lời nào. Trần Tử Ngư cảm nhận được thứ đồ cứng ngắc kia dưới bụng cô ta nâng cô ta lên. Cô ta trong lúc thẹn thùng không dám hành động xằng bậy sợ rằng thứ đồ kia chui ra đả thương người.

Cường Tử cảm thấy được vật dưới háng của mình không có lương tâm, tuy nhiên thứ này thỉnh thoảng cũng không khổng chế được. Hấn cũng không có cách nào, ai bảo cô gái trước mắt này hấp dẫn hồn phách con người ta như thế, xinh đẹp giống như một con yêu tinh tu luyện ngàn năm. Vòng eo cong cong hoàn mỹ, cặp mông nhô cao, thịt mông đầy đặn, xông thẳng mãnh liệt vào trong tầm mắt của hấn không chừa lại chút nào.

- Tôi nói rồi, liên tu ti từ nói dối hai lần trừng phạt phải tăng gấp đôi, vẫn còn hai cái!

Cổ họng Cường Tử khàn đặc, trong đôi mắt hấn khó có thể nào che giấu thứ dự vọng đang thiêu đốt kia.

- Không cần... tôi cầu xin anh, Cường Tử.

Trần Tử Ngư nhẹ giọng cầu khẩn, cô ta thật sự sợ tình trạng hiện giờ nếu như bị Tôn Văn Văn nhìn thấy cảnh tượng này sẽ phải xấu hổ như thế nào. Cô ta thật sự không ngờ được tên ác ma này sẽ làm như vậy, bây giờ trên mặt cô ta dửng dưng phản kháng cũng không có.

Nhưng, phụ nữ lúc đã nói không cần, là lúc đàn ông xúc động nhất. Rõ ràng, Trần Tử Ngư quên mất điểm này.

Cường Tử nghe thấy tiếng rên rỉ của Trần Tử Ngư, lửa trong mắt càng thêm sôi trào.

Hấn hít một hơi thật sâu, hung hăng đè nén luồng suy nghĩ xoa bóp nắn chọt Trần Tử Ngư ở trong lòng. Giơ tay vỗ xuống lần nữa trên cặp mông đã hơi có chút đỏ ửng của Trần Tử Ngư.

- Lo lắng cho tôi không?

Sau cái thứ ba Cường Tử hỏi.

Trần Tử Ngư không cần nghĩ ngợi vội vàng gật đầu, loại cảm giác xấu hổ này quả thật chính là giày vò, tuy rằng giận cũng không mãnh liệt, điều đang tuôn trào mãnh liệt là xấu hổ. Cô ta chỉ hy vọng Cường Tử khẩn trương đặt cô ta xuống, nhưng căn bản không để ý đến cánh tay giữ lấy thân thể của cô ta đã buông lỏng rồi. Nếu như bây giờ có người nhìn thấy, cô ta càng giống như là cam tâm tình nguyện nằm ở trong

lòng Cường Tử để cho hắn đánh vào mông. Thân thể Trần Tử Ngư là sự hoàn mỹ, ở trên bảng xếp hạng thân hình phụ nữ trong lòng của anh chàng Cáp Mô, Trần Tử Ngư đứng vị trí thứ hai, xếp vị trí đầu là Chu Lâm Nhã. Nhưng Chu Lâm Nhã sở dĩ có thể xếp ở vị trí đầu tiên là bởi vì bộ ngực chiến được ưu thế rất lớn.

Nhưng về cặp mông, anh chàng Cáp Mô đã từng nói qua:

- Ài... Thật không thể nào lấy ai bỏ ai, đều là hàng loại một.

Cũng bởi vì những lời này trêu chọc đến Cường Tử phải đuổi giết anh ta liên tục mấy ngày, làm cho anh ta mấy ngày không dám về nhà. Anh ta thật sự không muốn bởi vì điều này bị Cường Tử trối lại treo ngược lên đánh, trong mắt Cáp Mô đứa cháu nội này thật sự có thể nói được làm được.

Cái thứ tư vẫn là không thể nào tránh thoát được, Cường Tử hơi chút dùng sức đánh cái cuối cùng khiến cho cặp mông Trần Tử Ngư nổi lên một hồi gợn sóng. Làn da lộ ra màu hồng trên nền màu trắng, còn có đường cong hoàn mỹ, đều tạo thành một bức tranh vẽ đủ để khiến cho bất kỳ một người đàn ông bình thường nào phun máu.

- Lần sau còn nói dối nữa, trừng phạt sẽ còn nghiêm khắc hơn nha.

Cường Tử áp chế ngọn lửa tà ác bùng lên trong lòng nói.

Trần Tử Ngư nhanh chóng thoát khỏi thân thể Cường Tử, xoay người kéo chiếc quần lót gợi cảm kia lên. Cô ta bối rối nhìn bốn phía, còn may không có nhìn thấy Tôn Văn Văn. Cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Cường Tử, hung dữ nói:

- Lâm Cường! Anh!

Cường Tử khép hờ mắt nhìn cô ta, dùng sức thổi bàn tay đặt ở trước mũi.

- Thế nào? Còn muốn bị đánh sao?

Trong lòng Trần Tử Ngư hoảng hốt, cô ta không cho rằng Cường Tử chỉ là nói để nói mà thôi. Bây giờ cô ta mới biết rõ kẻ này quả thật là một tên trướng thổi không chút thương hoa tiếc ngọc, nào có loại trong tình hình này đánh mông người khác. Cô ta biết rõ bây giờ mình đã hoàn toàn bại trong tay Cường Tử, sự chống cự trong lòng đã hoàn toàn bị phá hủy.

Lời tiếp theo còn chưa nói ra, cô ta sửa lại quần áo của mình chạy thật nhanh lên lầu. Ở góc ngoặt cô ta dừng lại hít thở từng hơi dồn dập, trong lòng đập thình thịch liên hồi. Trên mặt cô ta đỏ ửng dụ hoặc người khác như thế, nếu như cô ta nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc này, chỉ sợ cũng sẽ tìm đập loạn nhịp.

Cường Tử nhìn bóng lưng Trần Tử Ngư biến mất trên cầu thang, hắn giơ tay lên giữa không trung dùng sức vỗ một cái.

- A... Về sau trò đánh mông này, mình có thể xem như gia pháp.

Con bê đó tự nói với mình.

Hắn đứng lên cởi áo trên ra, cất bước đi lên cầu thang. Lúc này điện thoại vang lên, Cường Tử cầm lên xem thử, là Chu Bách Tước gửi tin nhắn đến. Chu Bách Tước ở lại Liên minh chấp pháp Trung Hoa huấn luyện người mới, thuận tiện bảo vệ Bùi Nhược.

- Người đã được hải quân lục chiến tiếp nhận, tên kia vốn cũng là một tên không bình thường. Bắn trúng lon nước ngọt cách ngoài một ngàn năm trăm mét, một mình đánh ngã mười mấy tinh anh của hải quân lục chiến.

Cường Tử cười hiểu ý, nghĩ ngợi trả lời một tin:

- Biết rồi, đừng quấy rầy lão tử chơi 3P. (3P : Threesome tự hiểu lấy đi nha.)

Một lát sau Chu Bách Tước trả lời một tin:

- Chúc chú mày tình tận người vong.

Cường Tử nhét điện thoại và trong túi, vừa đi vừa cởi quần áo. Ngay khi đi đến trước cửa phòng tắm, trên người đã chỉ còn lại chiếc quần lót. Quần áo của hắn vứt lung tung trên hành lang, cũng coi là có phong cách.

Đẩy cửa phòng tắm ra đã nhìn thấy Tôn Văn Văn khom lưng vịn bồn tắm, tay khua ở trong nước, hẳn là đang kiểm tra thử nhiệt độ. Nhìn đường cong dáng lưng chiều dụ người ta của nàng trong mắt Cường Tử thật giống như tim thuốc kích thích, hắn kêu lên như một con chó hoang thoát khỏi dây cương nhảy ngay sang.

Trần Tử Ngư từ trong phòng tắm đi ra, trong tay ôm khăn tắm và một bộ quần áo sạch sẽ để thay đổi, cô ta vừa mới thò đầu ra đã nhìn thấy Cường Tử như lang như hổ bổ nhào tới, còn chưa kịp phản ứng đã bị Cường Tử ôm lấy cùng với Tôn Văn Văn bị ném vào trong bồn tắm lớn.

Hai tiếng hô hoảng hốt vang lên, lập tức chỉ nghe thấy tiếng cười dâm dăng của con bê kia nói:

- Đến đây đi, hai con búp bê nhỏ. Hôm nay đại gia ta nuốt sạch hai người nha.

Tôn Văn Văn bởi vì đưa lưng về phía cửa không có chút phản ứng nào, nàng rơi vào trong bồn tắm quần áo toàn thân lập tức ướt nhẹp. Vốn bộ quần áo mặc ở nhà mỏng manh sau khi ướt nhẹp đường cong hoàn mỹ của thân thể nàng lộ ra rõ ràng. Hai ngọn núi cao ngất giữa ngực kia dựng đứng khiêu khích người khác, mà ngay cả hai chỗ nhô lên nho nhỏ kia trên đỉnh ngọn núi kia cũng lộ ra không sót tí gì.

Trần Tử Ngư vùng vẫy kịch liệt, cuối cùng cũng không thể trốn thoát bàn tay ma quái của Cường Tử. Quần áo của cô ta ôm sát cơ thể cho nên bởi vì hoạt động mà váy ngắn bị lật lên, lộ ra hai cái đùi trắng nõn thon dài, còn có phong cảnh chỗ sâu kín câu dẫn hồn phách người khác nữa.

Cường Tử thật giống như một con dã thú háu ăn, gầm thét, cả đôi mắt đều là màu đỏ.

Tôn Văn Văn giảo hoạt lui về phía sau, thuận tay đẩy Trần Tử Ngư đến trước mặt Cường Tử. Nàng thừa lúc Trần Tử Ngư kinh hoảng bối rối và Cường Tử nhào tới như hổ đói vồ mồi từ đầu kia của bồn tắm bò ra, toàn thân ướt sũng, nước từ trên người nàng chảy trên sàn nhà. Nhìn thoáng qua Cường Tử và Trần Tử Ngư, Tôn Văn Văn phụng phịu nói:

- Sớm biết hai người các người có gian tình! Hừ! Muốn cùng lão nương chơi trò này! Không có cửa đâu!

Nàng bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, cười ha hả nói với Trần Tử Ngư:

- Trần tử, xin nhờ cả vào chị nha.

Nói xong nàng thật giống như một con thỏ lanh lẹ, nhanh nhẹn chạy ra khỏi phòng tắm, thuận tay khoá trái cửa bên ngoài. Đứng ở cửa ra vào dựa ở bên tường, Tôn Văn Văn ổn định lại tình cảm của mình. Ánh nhìn của nàng hết sức u ám thoáng qua phòng tắm, lập tức khẽ cười.

- Tôn Văn Văn, có lẽ lần này mày dễ dàng nhận nhận thật sự là sai rồi sao.

Chính nàng nói với bản thân.

Thực ra màn đặc sắc trong phòng khách kia, nàng nhìn thấy rồi.

Trở lại căn phòng của mình Tôn Văn Văn thay một bộ quần áo khác, sửa lại đầu tóc rối bời của mình, nàng thỏ dãi đi xuống cầu thang muốn vào nhà bếp. Khi đi đến trước cầu thang, bỗng nhiên nghe thấy tiếng rên nhẹ nhẹ cực khoái từ trong phòng tắm truyền ra. Tiếng rên này ngay cả Tôn Văn Văn nghe được cũng mặt đỏ ửng lên, nàng bước nhanh xuống cầu thang giống như chạy trốn chui vào nhà bếp. Trải qua thời gian rất lâu vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hít thật sâu vào một hơi, Tôn Văn Văn nhẹ giọng tự nhủ:

- Trần tử, chuyện của công ty, tôi thay Cường Tử cảm ơn tử.

245. Chương 245: Tôi Lớn Hơn Anh

Ngay khi ánh mặt trời mới ló dạng từ bức màn cửa sổ chui vào trong phòng, Cường Tử mở choàng đôi mắt. Trên ngực còn hương thơm người ngọc lưu lại, bên gối còn có sợi tóc đen dài. Cường Tử từ trong chăn giơ tay ra nhặt sợi tóc lên xem thử, đặt ở trên mũi mình ngửi một hơi, trên mặt lộ ra một nét cười vui vẻ. Nhớ đến tối hôm qua Trần Tử Ngư bị mình trêu chọc bạo gan làm thật nhiệt tình, hẳn không nhịn được muốn cười.

Ngày hôm qua khi Cường Tử và ôm Trần Tử Ngư từ trong phòng tắm đi ra, Tôn Văn Văn cũng đã không còn ở đây. Đồ ăn làm xong đặt ở trên bàn, dưới một cái chén sứ còn dề một tờ giấy. Cường Tử cầm lên đọc qua một lượt, trên tờ giấy có một hàng chữ viết bằng bút máy ngay ngắn quen thuộc: Bà nội gọi điện thoại sang bảo chúng ta đến, em đi trước một bước, hai người ăn cơm xong cũng qua đó nha.

Trần Tử Ngư đứng dựa vào Cường Tử nhìn chữ trên tờ giấy sắc mặt càng đỏ dữ dội hơn, lúc này bộ dạng nàng như con én nhỏ nép trên bờ vai Cường Tử, chọc người ta yêu thế nào thì đúng như thế ấy. Cường Tử giơ tay xoa trên đầu nàng, làm cho mái tóc dài suông mượt có chút rối bời.

- Ăn cơm đi, lát nữa đi cùng tôi gặp mặt bà nội về mặt sang trọng một bụng sát khí kia.

Cường Tử nói.

Trần Tử Ngư nhỏ giọng nói:

- Tôi không đi có được không?

Cường Tử vuốt tóc của nàng nói:

- Không được, sợ à?

Trần Tử Ngư nhẹ gật đầu, trên gương mặt đỏ bừng còn mang theo sắc màu vừa mới trải qua một màn kịch tính. Nàng lúc này đúng thật là đẹp, rung động lòng người như thế nào thì đúng như thế ấy. Cường Tử nâng khuôn mặt của nàng lên ra sức hôn một cái, Tự tay xới một chén cơm nói với Trần Tử Ngư:

- Ăn cho hết chén cơm này, đây là mệnh lệnh.

Trần Tử Ngư ra vẻ tủi thân nhìn hẳn một chút, lập tức khẽ gật đầu.

Cường Tử châm một điếu thuốc, ngồi ở đối diện Trần Tử Ngư xem nàng ăn từng miếng cơm nhỏ, nét cường trên mặt hẳn khiến cho Tử Ngư rất không an tâm, hình như cảm thấy được tên này có âm mưu gì đó.

- Anh làm gì cứ nhìn tôi vậy?

Trần Tử Ngư nhin không được hỏi.

Cường Tử cười nói:

- Dáng vẻ cô ăn cơm nhìn thật là đẹp, nếu như cô cả đời này ngồi ở trên bàn ăn cơm, có khó lắm không?

Trần Tử Ngư nghĩ ngợi, nhẹ gật đầu nói:

- Khó.

Cường Tử mềm giọng hỏi:

- Có lòng tin theo tôi ăn cơm cả đời không?

Trần Tử Ngư gật đầu thật nhanh:

- Có!

Cường Tử cười nói:

- Ai, lấu cá, lát nữa ăn cơm xong khôi phục thể lực, chúng ta chơi tiếp một lát nữa nhe?

- Không nên... buổi tối tốt hơn sao?

Cường Tử cười lên ha hả, vẻ mặt đắc ý.

Hai người lái xe đến Sơn Trang đã là buổi chiều, thế cũng đủ biết hai người bọn họ tới lui trong bồn tắm bao lâu, thế cũng đủ biết tại sao Trần Tử Ngư nghe thấy Cường Tử nói chơi tiếp khó xử như thế nào, bởi thế cũng đủ biết Cường Tử khá là đàn ông. Chỉ có điều Lão Phật gia cũng không có trách bọn họ tới trễ, ngược lại không người khen ngợi Trần Tử Ngư nói nàng xinh đẹp, là tướng mạo dễ. Ba chữ kia khiến cho Trần Tử Ngư xấu hổ vô cùng, còn mang theo chút đắc ý nhỏ nhoi.

Thực ra Lão Phật gia gọi bọn họ tới cũng không có chuyện gì, chỉ là hỏi thương thế của Cường Tử ra làm sao. Sau khi lưu lại cả ba ăn cơm tối, Tôn Văn Văn nói muốn cùng Lão Phật gia trò chuyện chưa muốn trở về Húc Nhật Nhất Phẩm, Cường Tử và Trần Tử Ngư cũng biết ý của nàng là gì, cả hai đều có tật giật mình cho nên cũng có chút xấu hổ không biết nói cái gì. Chỉ có điều Cường Tử vẫn là khó tránh khỏi có điều chưa thỏa trong lòng, tay ba trong truyền thuyết thế này ư thoả qua như thế có chút không cam lòng.

Trở lại Húc Nhật Nhất Phẩm hai người lập tức quần xiết vào nhau, đôi môi nóng như lửa dán chặt không rời.

Sau cái đêm điên cuồng, hai người ôm nhau thiếp đi trong ngọt ngào.

Cường Tử cầm cọng tóc nhìn tỉ mỉ, thực ra suy nghĩ cũng không nằm ở cọng tóc. Tối hôm qua hắn và Trần Tử Ngư bàn bạc một chút, chuyện của công ty sau này đều giao cho Trần Tử Ngư quản lý, hiện tại người dưới quyền Trần Tử Ngư đều là những người trẻ tuổi có nhiều thực lực đã có thể một mình trông coi một phương, Cường Tử càng tuyệt đối tin tưởng giao phó cho Trần Tử Ngư.

Nằm ở trên giường, Cường Tử châm một điếu thuốc. Hắn nhìn chăm chú trần nhà từ từ chìm vào trong lặng lẽ. Nói thật cái chức danh ông chủ này của hắn đúng là có chút kỳ cục, từ khi thành lập xây dựng công ty đến nay hắn chưa lần nào đến công ty qua. Hiện tại mọi người trong công ty vô cùng hứng thú với vị chủ tịch thần bí hắn đây, tất cả ngồi lê đôi mách từ đầu đến cuối công ty đoán tới đoán lui, mò tới mò lui xem ông chủ chưa bao giờ tới công ty rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Có người nói ông chủ là người Afghanistan, trong cuộc chiến chống lại chiến tranh xâm lược của đế quốc Mỹ vĩ đại đã hy sinh anh dũng. Có người nói ông chủ là người Á Rập, khi các chiến binh Hồi giáo Á Rập đánh nhau với quân đội của Hoa Kỳ đã bất hạnh gặp nạn. Còn có người nói ông chủ khi du lịch qua vùng biển Somalia bị hải tặc bắt cóc sau đó giết con tin vì không đòi được tiền chuộc. Còn có người nói ông chủ đi Li-Bi du lịch chẳng may đúng lúc tham quan thánh địa bị một quả bom rớt ngay căn phòng...

Tóm lại, bóng hình Cường Tử xuất hiện ở tất cả những nơi không ổn định trên thế giới. Những chỗ này đều để lại tin đồn về anh Cường Tử...

Chỉ mặc một cái quần lót, Cường Tử khỏa thân bước chân xuống cầu thang, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh truyền ra rất nhỏ trong nhà bếp, Cường Tử rón ra rón rén sờ soạng tới. Nhẹ nhàng kéo cửa phòng bếp ra, thấy ngay được Trần Tử Ngư tay chân luống cuống đang làm bữa sáng. Trần Tử Ngư là một phụ nữ mạnh mẽ, ở trên thương trường thoải mái tự nhiên, nhưng đến nhà bếp... nàng phát huy toàn bộ tri thức liên quan đến nấu ăn không thể chuyển sang một nồi cháo.

Từ mùi khét truyền ra ngoài Cường Tử đoán được điều này, chỉ số thông minh của cô gái này và khả năng làm việc tay chân hoàn toàn đối nghịch với nhau.

Bước đi không gây tiếng động nào, Cường Tử còn bước êm hơn cả một con mèo. Chỉ có điều mèo ngoại trừ mấy tháng sinh sản trong năm, lúc khác đều rất thuần khiết. Mà Cường Tử mỗi một ngày đều rất thuần... khiết bại hoại.

Hắn từ đằng sau đột nhiên nắm trên bờ eo mảnh mai của Trần Tử Ngư, ghé sát môi hôn một cái thật mạnh ở trên cổ xinh xắn của Trần Tử Ngư. Trần Tử Ngư bị hắn làm cho hoảng sợ nhảy dựng, sau một tiếng hô hoảng hốt muống trong tay bay đi, lập tức đập vỡ cánh cửa tủ bằng thủy tinh trên kệ đựng bát đĩa.

Cường Tử ghé sát ở bên lỗ tai Trần Tử Ngư nói:

- Tiểu ốc á, em đập vỡ cánh cửa thủy tinh, phải bồi thường nha.

Trần Tử Ngư bị hắn bị hắn thổi hơi vào trong lỗ tai làm cho có chút suy nghĩ hỗn loạn, cảm xúc si mê, ánh mắt say đắm trở tay ôm eo Cường Tử.

- Tôi lớn hơn so với cậu...

246. Chương 246: Chó Mẹ Nuôi Con

Trần Tử Ngư giãy nảy nói, chỉ có điều nàng giãy nảy nhưng trong lòng càng phải đấu tranh với suy nghĩ nhiều hơn một chút. Dù sao sáng sớm hai người ở trong nhà bếp ôm nhau là một việc rất khó xử.

- Lớn hơn tôi? Được rồi, đại ngốc.

- Anh mới là... A!

Trần Tử Ngư hét lên một tiếng kinh hãi, lúc này nàng mới nhận ra váy ngủ của mình đã không biết từ lúc nào vị Cường Tử kéo lên. Thân thể của nàng bị Cường Tử ôm ghì sát vào hơi nghiêng về phía trước, mà Cường Tử cứ như vậy không hề có dấu hiệu đưa thân vào từ phía sau. Cảm giác tràn ngập trong thời gian ngắn làm Trần Tử Ngư hoàn toàn sụm xuống, sức lực cả người của nàng ngay thời khắc này biến mất không hình không bóng.

Cường Tử là kẻ bại hoại, là kẻ bại hoại say mê việc tiến vào từ phía sau.

Hắn cứ vịn lấy vòng eo của Trần Tử Ngư, vén váy ngủ của nàng lên tới lưng, như thế này làm cho cặp mông trắng như tuyết tròn lẳn lộ hết ra ngoài trong tầm mắt của hắn. Nhìn khúc gầy nóng như lửa của mình từng lần từng lần ra vào rất nhanh trong hang ấm áp mềm mại, Cường Tử bị một loại khoái mái cực khoái ôm chặt xung quanh.

Cuối cùng, bữa sáng hai người vẫn phải ra ngoài giải quyết, Cường Tử quyết định phá lệ một lần đi đến xem qua công ty cùng Trần Tử Ngư, Trần Tử Ngư dăm chiêu hồi lâu cũng không nghĩ ra được tiểu tổ tông này thế nào lại muốn đi công ty. Phải biết rằng từ khi công ty thành lập cho đến lúc đi vào quỹ đạo, từ một tỷ đồng đầu tư đến bây giờ biến thành công ty có tài sản lên đến mười tỷ, hắn chấp tay sau mông làm rất thoải mái, một chút cũng không đếm xỉa đến.

Cường Tử nắm tay Trần Tử Ngư từ chỗ ăn sáng đi ra, hắn cường nói với Trần Tử Ngư: Share banlong.us

- Từ hôm nay trở đi em chính là tổng giám đốc của tập đoàn Đông Đỉnh, tôi cảm thấy mình làm thư kí cuộc sống của em, tôi phải tặng cho em một món quà.

Trần Tử Ngư nheo con mắt thành một khe hở cong cong, thật giống một vầng trăng lưỡi liềm say mê lòng người.

- Sao? Muốn hỏi lộ tôi à?

Nàng hỏi.

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Tốt cho một bà vợ có ông chồng giàu có, thế nào tôi cũng có được một chút tiền lời a. Nghĩ mà xem cô muốn có khuôn mặt thì có khuôn mặt, muốn đáng người thì có đáng người, muốn tiền có tiền tìm được không dễ đâu nha. Nếu như tôi không biểu hiện tốt sao mà được.

Hai người nắm tay nhau đi dạo trên đường phố, ngọt ngào như thế đấy.

Khi Cường Tử quẹt thẻ mua một chiếc Lamborghini trị giá hơn bốn trăm vạn đồng, khi vút chìa khóa cho Trần Tử Ngư, nàng chợt phát hiện mình đã rơi xuống cái bẫy của tên bại hoại này càng lúc càng sâu, không thể rút chân ra được.

- Bà vợ giàu có, dẫn anh đi hóng gió nha.

Dưới tòa nhà tập đoàn Đông Đỉnh, ngay khi chiếc xe của Trần Tử Ngư dừng lại, tích tắc kia khi Cường Tử cùng nàng bước từ trên xe xuống, phàm là người nhìn thấy hai người họ trong lòng đều không tự chủ được rung động. Xứng đôi, thật sự rất xứng.

Bảo vệ cửa ra vào nhìn thấy Cường Tử, y vỗ đầu hô hoảng một tiếng:

- Nữ thần của tôi ơi... thế này là cách tôi xa quá rồi.
- Hi, xem kìa, gã đàn ông kia có phải bạn trai của Trần tổng không nhỉ, chó mẹ nuôi con à.
- Tôi xem giống như là vịt con theo mẹ.
- Không thể nào nếu như là vịt Trần tổng sẽ mang đến công ty thế nào được? Tôi cảm thấy giống như là người mới đến công ty, nói không chừng có quan hệ mập mờ với Trần tổng.
- Cô nói anh ta thật sự là vịt con đi theo mẹ sao?
- Nếu như là vịt con thì tốt rồi...
- Ủ, ừ, đúng!

(Dựa theo lời nói phát ra từ miệng của các chị em phụ nữ.)

- Tên kia là ai!
- Mẹ nó, nhìn mái tóc trắng trên đầu của nó tại sao tôi muốn đánh hấn một trận không biết nữa?
- Anh là đang ghen tị à?
- Nhìn thấy đàn ông đi cùng Trần tổng, cháu nội mới không ghen tị.
- Vì không làm cháu nội, tôi nói thật tôi cũng ghen tị.

(Dựa theo lời đối thoại giữa cánh đàn ông)

Đi vào cửa chính công ty, mấy em gái xinh đẹp tiếp đón ở cửa ra vào khom người chào hỏi Trần Tử Ngư. Cường Tử ra sức nhìn mấy củ cải trắng mọng nước ngon ngọt đó, thật là cảnh đẹp người đẹp a. Trong lòng hấn hối hận rất nhiều, sớm biết phong cảnh trong công ty mình như vẽ thế này, nói cái gì cũng phải đến nhiều thêm mấy lần a.

- Chào Trần tổng.

Mấy cô gái xinh đẹp chỗ tiếp tân trăm miệng một lời chào hỏi.

Trần Tử Ngư nhìn dáng vẻ mê muội háo sắc của Cường Tử đã muốn cười, nàng cũng không cảm thấy Cường Tử thực sẽ hứng thú với mấy tiểu nha đầu trẻ trung này, ngược lại mấy cô bé này hứng thú rất nhiều với Cường Tử...

- Nếu như anh còn nhìn nữa, có tin tôi đuổi việc các cô nàng này hay không?

Trần Tử Ngư nhỏ giọng nói với Cường Tử.

Cường Tử nghiêm trang nói:

- Em hiểu lầm rồi, tôi là đang kiểm tra các cô ấy mặc đồng phục của công ty có phù hợp hay không mà thôi.

Trần Tử Ngư giọng điệu không hề có chút lương thiện nào hỏi:

- Nhìn ra được cái gì không?

Cường Tử nghiêm túc nói:

- Áo thì còn được, váy quá dài...

Trần Tử Ngư hấn hấn trừng mắt liếc hấn, nói với mấy cô gái xinh đẹp chỗ tiếp tân:

- Vị này chính là chủ tịch tập đoàn chúng ta, Lâm Cường.

Bất chợt, trong đôi mắt mấy cô gái xinh đẹp bắt đầu bay ra từng đóa từng đóa sao nhỏ li ti.

Đi vào lầu văn phòng, bọn bê tơ tuổi trẻ tài cao dưới quyền Trần Tử Ngư vừa nhìn thấy Cường Tử thì cả tập thể đều biểu hiện ra địch ý. Loại ánh mắt đó khiến cho Cường Tử có chút hãnh diện, hấn nhận ra người

phụ nữ của mình quả thật có sức hấp dẫn lôi cuốn đối với đàn ông. Nhìn thấy những chàng trai này, Cường Tử đã cảm thấy hạnh phúc.

Suy nghĩ thật hạn hẹp.

Càng làm cho Cường Tử cảm thấy hãnh diện chính là, tất cả các cô gái lúc nhìn thấy hắn đều thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì Trần Tử Ngư, mấy gã dưới quyền nàng đều duy trì tình trạng độc thân, đưa đến một hàng con gái thành hàng ế.

Cường Tử lặng lẽ nói với Trần Tử Ngư:

- Bọn người dưới quyền cô hình như không chào đón tôi, nhất là mấy chàng trai.

Trần Tử Ngư không có quay đầu lại, nói khê:

- Hiện tại biết rõ sức quyến rũ của tôi chưa? Anh biểu hiện thật tốt vào.

Cường Tử nói:

- Tôi cảm thấy chắc chắn phải đặt ra một quy định bắt buộc của công ty.

- Sao?

- Đàn ông chưa có vợ từ chối tuyển dụng.

Trần Tử Ngư xì mũi coi thường:

- Anh cảm thấy tôi sẽ không gây ra được sát thương với đàn ông chưa vợ à?

Cường Tử nghĩ cũng phải, cuối cùng vẫn phải phủ định ý nghĩ trong đầu này, hắn cũng không muốn làm người có tội với vô số gia đình, nhất là khi nghĩ đến cảnh tượng vô số phụ nữ oán giậm cầm dao làm bếp trong tay xông vào đây, Cường Tử rung mình đánh thót.

- Nói cho lãnh đạo bậc trung trở lên của công ty có một cuộc họp ở phòng họp, có chuyện quan trọng cần tuyên bố.

Trần Tử Ngư dặn dò thư ký:

Đi vào văn phòng, Cường Tử đặt mông ngồi chung ghế với Trần Tử Ngư nói:

- Lát nữa câu đầu tiên em định nói thế nào?

Trần Tử Ngư thần nhiên cười:

- Vị này là Lâm Cường tiên sinh, chủ tịch công ty chúng ta, cũng là con chó cái nuôi dưỡng mấy con chó con chúng ta.

247. Chương 247: Số Lễ

Ở quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc, trong gian phòng riêng không sang trọng ở lầu hai.

Sau khi mang lại cho nhân viên của công ty một loạt rung động Cường Tử hẹn trước Cáp Mô và Kim Tiểu Chu gặp nhau ở chỗ này, Cường Tử đến thì Cáp Mô và Kim Tiểu Chu đã đợi sẵn ở đấy, căn phòng này cũng rất khuất tầm mắt, không gây chú ý.

Cường Tử theo người phục vụ dẫn đường vào phòng, vừa vào cửa đã nhìn thấy Kim Tiểu Chu một hơi cạn sạch rượu trắng trong ly. Cường Tử liếc nhìn trên bàn, Ngũ Lương Dịch. Rượu này không có chỗ hay ho gì cũng không đến mức khiến cho thần sắc trên mặt Cường Tử biến đổi như bây giờ, hắn chấn động bởi vì trên mặt bàn có hai cái chai đã rỗng.

Hơi dừng lại một chút, Cường Tử ổn định cảm xúc trong lòng lại một chút nhắc chân bước vào phòng.

Ngồi xuống bên cạnh Kim Tiểu Chu, Cường Tử móc ra một hộp thuốc từ trong túi đốt một điếu, tiện tay vứt hộp thuốc lá cho Cáp Mô. Cáp Mô nhìn thoáng qua Kim Tiểu Chu, lập tức thở dài.

- Muốn uống rượu sao?

Cường Tử giọng điệu bình thản hỏi Kim Tiểu Chu.

Kim Tiểu Chu đã có chút ít men rượu ngẩng đầu híp mắt nhìn lơ đãng về phía Cường Tử, cười khằng khặc nói:

- Cuối cùng cũng đến rồi, uống rượu đi, tôi không mang tiền, kêu Cáp Mô thúc đến, kết quả chú ấy cũng không có mang tiền, cho nên chỉ có thể gọi cậu tới cứu lửa. Cậu biết đấy, bạn bè của tôi không nhiều lắm, nếu như Bất Bách thúc vẫn còn...

Kim Tiểu Chu cứ nói và nói đến lúc chính mình ngây cả người, cười giấu cợt mình, tự rót đầy rượu vào trong ly của mình, sau đó vươn tay mò mẫm cầm lấy một cái ly đưa cho Cường Tử:

- Uống với tôi một chút nhé?

Cường Tử nhẹ gạt đầu nói:

- Được, Báo Tử ca bảo em uống với anh, thì em uống.

Hắn nhìn rượu trên bàn, cầm lên nhìn sơ qua nói:

- Cái này không tốt, chưa đủ mạnh!

Sau khi đặt bình rượu xuống hắn ngẩng đầu kêu phục vụ lên:

- Nhân viên phục vụ, vào đây một chút.

Nam nhân viên phục vụ ăn mặc chỉnh tề, dáng vẻ lịch sử cùng một nữ phục vụ dáng người ngát ngây cũng đủ nóng bỏng cùng nhau đẩy cửa đi vào, cả hai khom người cùng lúc hỏi Cường Tử:

- Xin hỏi ngài cần phục vụ gì không?

Cường Tử chỉ một bình rượu trên bàn nói:

- Cái này chưa đủ độ, đổi cho tôi loại mạnh hơn.

Nam phục vụ do dự một chút, vừa muốn nói chuyện, cô gái có hai má lún đồng tiền khi cười mở miệng nói trước:

- Thực xin lỗi tiên sinh, trong quầy rượu nơi này của chúng tôi chỉ có rượu đỏ, các loại rượu trắng chỉ có hạn, nồng độ lớn hơn thế này thật sự không có. Nếu như ngài muốn thay đổi khẩu vị nhấm nháp một chút rượu đỏ nơi này của chúng tôi, tôi có thể giới thiệu cho ngài vài loại.

Cáp Mô nhìn tướng mạo ngát ngây của nữ phục vụ, cô gái nhỏ người ta đã nói như vậy cũng không định nói tiếp gì nữa, anh ta xua tay nói với Cường Tử:

- Cường Tử, thế này cũng được, rất tốt.

Đôi mắt Cường Tử nhìn chằm chằm cô gái kia nhẹ giọng hỏi:

- Rượu trắng chỗ các cô nồng độ cao nhất là loại gì?

Cô gái không có suy nghĩ gì cả trả lời ngay:

- Chính là Ngũ Lương Dịch nguyên chất năm mươi hai độ ngài bây giờ đang thưởng thức, giá ở chỗ chúng tôi là một ngàn tám trăm tám đồng mỗi bình. Không có rượu trắng nào nồng độ cao hơn như thế nữa, thật sự xin lỗi ngài.

Cường Tử xua tay nói:

- Năm mươi hai độ, chưa đủ.

Nam phục vụ kia thấy Cường Tử nhằng nhịt nồng độ của rượu như thế, giữa vầng trán của hắn dần hiện ra một nét chán ghét và không kiên nhẫn. Khách hàng cố ý bối mớ như thế y thấy nhiều rồi, rất nhiều tên côn đồ đui mù muốn gây chuyện ồn ào ở Linh Điểm Nhất Khắc không phải từng tên từng tên đều bị ném ra ngoài đánh cho nửa sống nửa chết hay sao. Lần trước Lưu Tam Thủy tự cho rằng mình là vua ở tây thành phố Trường Xuân gây náo loạn ở Linh Điểm Nhất Khắc, ông chủ Linh Điểm Nhất Khắc sau khi gọi một cuộc điện thoại hơn hai trăm đại hán áo đen, nắm Lưu Tam Thủy ra ngoài giống như kéo chó chết, đến bây giờ đã qua một năm cũng không hề nghe nói Lưu Tam Thủy lộ mặt lần nào nữa.

Phòng riêng ở lầu hai này cũng chỉ là chỗ giành cho bậc trung, những đại thiếu gia có thân phận chân chính hoặc nhân vật bối phận hiển hách sẽ không tiêu tiền ở chỗ này, càng sẽ không uống loại Ngũ Lương Dịch hơn một ngàn đồng này. Lần trước Lý thiếu gia đặt phòng ở lầu bốn gọi một lúc năm bình Ngũ Lương Dịch cực ngon mỗi bình có giá mười sáu vạn tám trăm đồng, đó mới gọi là khí thế ngấp trời.

Trong mắt y, Cường Tử tuy rằng trông có vẻ có chút âm trầm, nhưng tuyệt đối không phải loại con cháu nhà giàu hoặc con cháu nhà có ông già nào đó theo đẳng gì. Đại nhân vật chân chính, như thế nào đặt loại phòng nhỏ ở lầu hai.

Chỉ có điều tố chất làm nhân viên phục vụ khiến cho một tia chán ghét này của y chỉ là lóe lên rồi biến mất, lập tức trên mặt của y lộ ra một nét cười rất giả tạo. Thực ra không chỉ có y, cô gái tên gọi Lý Đông Yển kia cũng phán đoán như vậy. Quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc này rượu trắng nồng độ cao nhất chính là Ngũ Lương Dịch cực ngon mười sáu vạn tám trăm một bình, năm mươi bốn độ.

Tự tin xuất phát từ phán đoán của chính mình, Lý Đông Yển cũng không giới thiệu cho bọn Cường Tử loại rượu trắng cực ngon người bình thường chỉ có thể ngưỡng mộ này. Trong lòng cô ta không cho rằng Cường Tử là một đại nhân vật có tiền của như vậy, uống Ngũ Lương Dịch nguyên chất một ngàn tám trăm tám một bình này đã là mức tối đa rồi, bằng không cũng không có gây chuyện ở đây.

Còn không phải tiền đau lòng người sao?

Lý Đông Yển cười lạnh hai tiếng ở trong lòng, tuy rằng ở Linh Điểm Nhất Khắc làm việc chưa đến hai năm, nhưng ở chỗ rồn rần lẫn lộn này, cô ta nhìn thấy nhiều đại thiếu gia kiêu ngạo ngang ngược con cháu của viên chức chính phủ có thân phận bối cảnh kinh người nhưng lại trông có vẻ rất bình thường. Làm việc hai năm cũng khiến cho cô tích lũy được kinh nghiệm nhất định, đôi mắt xinh đẹp của cô ta tuy nói không bằng hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không, nhưng nhìn bối cảnh và thế lực của người nào đó vẫn có chút tự tin.

- Như vậy đi, ngài là lần đầu tiên đến Linh Điểm Nhất Khắc chúng tôi chơi phải không? Tôi giảm giá cho ngài mười phần trăm, coi như tôi trèo cao làm bạn bè với ngài được không?

Lý Đông Yển cười nói rất thản nhiên.

Biểu tình trên mặt cô rất chân thành, nhưng nét khinh thường lóe lên rồi biến mất giống như nam phục vụ kia trên khóe mắt vẫn bị cảm giác nhạy cảm của Cường Tử bắt được. Giống như vậy, Kim Tiểu Chu cũng nhìn thấy một chút biến hóa trên vẻ mặt của cô ta, anh ta thở mạnh một tiếng lạnh lùng.

Cường Tử đỡ Kim Tiểu Chu đang muốn đứng lên, giọng điệu bình thản nói với Lý Đông Yển:

- Huynh đệ chúng ta bây giờ đang muốn uống rượu mạnh, xin hỏi chỗ các người có thể đáp ứng không?

Lý Đông Yển nhíu mày một cái, cô nàng không cho rằng gã thanh niên mái tóc bạc trắng này còn sẽ dây dưa vấn đề này. Cô đã nhượng bộ, đây là quyền lợi lớn nhất ở vào chức vụ như cô cho phép.

- Thực xin lỗi, đã giải thích với ngài rồi, rượu trắng nồng độ mạnh nhất nơi này chúng tôi chính là đây rồi. Nếu như ngài còn muốn uống nồng độ cao hơn, vậy xin ngài tha thứ, Linh Điểm Nhất Khắc chúng tôi không thể cung cấp cho ngài.

Cáp Mô trừng mắt nói:

- Người xem ông đây là kẻ gốc à? Hay là cảm thấy chúng ta uống không được rượu ở nay này?

Anh ta đứng lên một tay đẩy phục vụ nam kia ra, chỉ vào bình Ngũ Lương Dịch cực ngon bày trí ở trong tủ rượu trang hoàng xa hoa ở đầu cầu hai tầng hai nói:

- Trên mặt bình rượu kia ghi là năm mươi bốn độ phải không? Phải hay không? Đúng hay không!

Cáp Mô ca không giận luôn giữ nét cười có ba phần giống quỷ bảy phần giống ma, Cáp Mô một khi nổi giận, chín phần đều phải đảo ngược lại nhưng thế nào cũng vậy thôi. Nét hung tợn trên mặt anh ta dọa Lý Đông Yển nhảy dựng, chỉ có điều lập tức cô tỉnh táo lại ngay, hừ lạnh một tiếng lạnh lùng với Cáp Mô. Loại ma cà bông có chút mảnh khõe gây rối loạn này, hai năm nay cô ta tuy rằng thấy qua không nhiều, nhưng luôn có những người dui mù để cho cô tăng thêm kinh nghiệm, không nghĩ tới hôm nay chính cô đụng phải.

Tử rượu kia ở đầu cầu thang tầng hai, trong cả tử rượu chỉ bày một bình rượu như thế.

Lý Đông Yển vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhãn nãi của cô đã đến mức cuối cùng. Linh Điểm Nhất Khắc là chỗ nào? Ngay cả Lưu Tam Thủy lão đại nửa thành phố như thế kia cũng phải ngoan ngoãn theo phép tắc ở nơi này, muốn gây rối loạn, đến nhầm chỗ rồi!

Nam phục vụ kia cũng nắm chặt Lý Đông Yển đang hết sức kích động, vẻ mặt vui vẻ nói với Cáp Mô:

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, chúng tôi nhất thời quên mất, bởi vì loại Ngũ Lương Dịch cực ngon này bình thường rất ít khi có khách gọi đến, cho nên xin ngài tha thứ bỏ quá cho. Nếu như ngài muốn uống bình rượu kia, tôi lập tức lấy đưa cho ngài.

Cáp Mô ca ra vẻ dường như rất không hài lòng cũng dè dặt cơn giận xuống, anh ta vươn tay ra nói:

- Năm bình!

Năm ngón tay này thật giống như năm cây đại thụ che trời sáng ngời trước mặt Lý Đông Yển và nam phục vụ kia, mặc dù hai người coi như là đã thấy qua nhiều người cũng không nhìn được hít vào một hơi khí lạnh. Lý Đông Yển chấn động trong lòng, cô ta không ngừng hỏi mình, chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi?

Cô ta lần nữa đánh giá cẩn thận một chút ba gã đàn ông trong căn phòng, một người đã có năm phần men say, xem quần áo trên người mặc dù là hàng đắt tiền nhưng rõ ràng là hạng tầm thường. Một người vẻ mặt hèn mọn, cách ăn mặc chẳng có một chút quan hệ nào với con người. Nhưng kia một thanh niên mái tóc bạc trắng, mặc dù có một loại khí chất khiến người ta không nắm bắt được, nhìn không thấu được, nhưng hàng hiệu mặc trên người y rõ ràng là hàng giả....!

Ba người này, thật sự sẽ có đủ tiền trả tiền bình rượu Ngũ Lương Dịch cực ngon mười sáu vạn một bình không? Hơn nữa một hơi gọi đến năm bình?!!

Hít thật sâu một hơi, Lý Đông Yển nghiêm túc nói:

- Ngài quả thật muốn gọi năm bình Ngũ Lương Dịch cực ngon sao?

Cường Tử lạnh lùng quay đầu nhìn cô một cái:

- Khó nghe!

Nam phục vụ kia kéo tay Lý Đông Yển ra hiệu bằng ánh mắt cho cô ta. Lý Đông Yển vừa nóng vừa lạnh xoay người, cô nói hùng hồn:

- Giả vờ ở Linh Điểm Nhất Khắc! Xem các người bị thu dọn như thế nào!

Lúc đi ra ngoài mấy bước nam phục vụ bỗng nhiên quát cao giọng:

- Tầng hai, phòng hai linh năm, loại giành cho vua cực ngon!

Trong đại sảnh lầu một, người có mặt bừng lên ngọn lửa, những người dưới lầu yên lặng ngẩn ngui thoáng cái lập tức bừng lên một hoài quát tháo:

- Nhà vua! Nhà vua! Nhà vua!

Từng tiếng Nhà vua to muốn điếc cả tai.

Nam phục vụ đứng bên cạnh lan can lầu hai, duỗi ra đôi bàn tay ra hiệu hai cái sau khi đợi người phía dưới nhỏ tiếng lần nữa hô lên:

- Cho vua! Năm bình!

Sau khi mở miệng nói ra bốn chữ này, dưới lầu hoàn toàn yên lặng.

Trải qua hai phút, trong đại sảnh không một ai nói chuyện. Đến cuối cùng cũng không biết là cái ly trong tay ai rơi xuống đất, tiếng vỡ trong trẻo này thật giống như một tiếng kèn hiệu, lập tức làm cho mấy trăm người cùng lúc la lên.

- Nhà vua! Nhà vua! Nhà vua!

Cáp Mô đứng ở cửa ra vào liếc nhìn cảnh tượng điên cuồng phía dưới, anh ta đứng ở cửa phòng riêng, chợt dẫn theo chú ý của bọn người phía dưới, tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay lập tức vang dội với anh ta. Anh ta xì mũi coi thường nói:

- Một đám què mùa dốt nát, không phải chỉ có gọi năm bình Ngũ Lương Dịch một vạn sáu sao, ông đây không thể uống nổi sao.

Cường Tử đứng lên đến bên cạnh anh ta, nhẹ nhàng vỗ bả vai Cáp Mô nói:

- Cáp Mô ca thân yêu của tôi ơi, anh nhìn thiếu một số không.

Cáp Mô ngậy ra một lúc, lập tức nháy mắt hai cái, chuyển động cần cổ giống như người máy muốn nhìn tử rựu đầu cầu thang tầng hai. Sắc mặt anh ta ngốc trệ một lát nói:

- Cáp Mô ca ta cũng có lúc nhìn lầm sao? Ta chứ! Cái này không cách nào thu dọn rồi, không biết hai mươi năm rửa chén cho người ta có đủ trả nợ hay không nhỉ!

Cường Tử liếc mắt nhìn anh ta không nói gì, Kim Tiểu Chu dựa ở trên ghế sa lon lạnh lùng nói một câu:

- Chú hả? Rửa chén bát cả đời cũng không đủ đâu, chỉ có điều chú nếu như làm vài năm thần giữ cửa để cho người ta dán trên cửa, hẳn là đủ rồi.

Cường Tử lạnh lùng nhìn chăm chú cảnh tượng bùng nổ ở lầu hai, lạnh lùng nói một mình:

- Rượu này, coi như là một con số lẻ không có ý nghĩa tôi trả nợ cho anh.

248. Chương 248: Tôm Tép Nhãi Nhép Thì Sao?

Năm nữ phục vụ xinh đẹp rõ ràng không phải cùng một tầng với nam phục vụ lầu hai mỗi người nâng một cái khay nối đuôi nhau đi lên tầng hai, dừng lại ở cửa ra vào căn phòng riêng chỗ của bọn Cường Tử. Lý Đông Yển gõ cửa đẩy cánh cửa ra thật nhẹ nhàng, cô đã thu hồi nét khinh thường trên mặt mà mang theo một tia vui vẻ khó thể che giấu nói:

- Tiên sinh, rượu ngài gọi đến rồi.

Cáp Mô nhẹ gật đầu nói:

- Đặt đây.

Năm mỹ nữ giống như tiên trên trời tiến vào cửa chính giống như dương liễu trước gió, chia nhau ra đặt rượu trong khay ở trên bàn sau đó cung kính đứng ở một phía căn phòng, năm mỹ nữ này đứng ngay ngắn tại chỗ, chính là một dãy phong cảnh tinh tế.

Cáp Mô đứng lên đi đến bên hông năm cô phục vụ xinh đẹp, neho mắt liếc nhìn. Dáng người năm cô gái xinh đẹp đều có thể làm người khác mất hồn, khó có được nhất chính là bộ ngực năm cô gái xinh đẹp này lắc lư, mãnh liệt như là sóng nước lay động. Cáp Mô không tự chủ được nước miếng chảy ra, nhìn cặp ngực năm mỹ nữ từ bên hông thật là mất hồn nha.

Cáp Mô theo đó thi hứng đại phát, nhịn không được há miệng nói:

- Hoành khán thành linh trắc thành phong, viễn cận cao đề cá bất đồng!

(Nhìn ngang vách thành như đỉnh núi, xa gần cao thấp không giống nhau!)

Năm cô phục vụ xinh đẹp cũng theo đó xoay đầy tròn mắt hung dữ liếc nhìn Cáp Mô, năm người đều là phục vụ của lầu bốn, nếu không có người lần đầu tiên ở căn phòng riêng lầu hai này gọi Ngũ Lương Dịch cho vua này, các cô sẽ không đến căn phòng riêng nhỏ ở lầu hai này hầu hạ. Một bình rượu mười sáu vạn tám trăm, năm người các nàng không ai ngờ được ngoại trừ Lý thiếu gia năm đó ra còn có ai có thể có máu điên này, nhưng dám ở Linh Điểm Nhất Khắc gọi rượu giành cho bậc đế vương, đó gọi là gì!

Ai dám ở Linh Điểm Nhất Khắc này xưng vua trong đám khách hàng như thế này?

Từ lúc Linh Điểm Nhất Khắc bắt đầu mở cửa đến bây giờ, nhà vua chân chính được tất cả mọi người công nhận cũng như tâm phục khẩu phục chỉ có hai người, ở đây cũng không phải anh có tài sản hàng ngàn tỷ đã có thể muốn gì được nấy, nói không chừng trong một góc nào đó có một cháu trai của vị lãnh đạo cấp cao nào đó đang lặng lẽ uống rượu, hoặc là con cháu đời sau của tướng quân nào đó, ai dám ở đây khoác lác nói ông đây là người đứng đầu ở Linh Điểm Nhất Khắc, bảo đảm một giây sau đã bị ăn sạch xương cốt cả lông trên da cũng không chừa lại một sợi.

Có thể nói, tại Đông Bắc, thật đúng là không ai dám nói xưng vua xưng hùng ở Linh Điểm Nhất Khắc.

Chỉ có điều, trong mười năm nay, có hai người lại chiếm được thừa nhận của tất cả khách quen Linh Điểm Nhất Khắc, chính như ngay cả ông chủ thần bí đứng đằng sau Linh Điểm Nhất Khắc cũng tỏ vẻ cam chịu. Hai người này chỉ cần đi vào Linh Điểm Nhất Khắc, vậy nhà vua một ngày này chính là bọn họ.

Mười năm trước ngày ấy đúng một năm khai trương Linh Điểm, một thanh niên từ Bắc Kinh đến lưng đeo một cái ba lô, mang một đôi giày vải quân dụng, cả người mộc mạc đi vào Linh Điểm Nhất Khắc. Người thanh niên này vào đây không có tiếng tăm gì, nhưng sau khi đi ra lại khuấy động trời đất!

Ngay hôm đó Đại Thiếu Đông Bắc đến góp vui ở Linh Điểm Nhất Khắc, bị thanh niên thoát nhìn bình thường giống như vừa mới tốt nghiệp đại học này giẫm đạp nát báy. Hơn nữa trong lúc giẫm đạp thoải mái khí thế, kết quả lại ngoài suy đoán của tất cả mọi người. Tiểu Đại Thiếu, cháu nội của phó tư lệnh quân khu, ở trước cửa căn phòng riêng lầu hai nơi này sau khi bị thanh niên kia tát tai bay từ lầu hai rơi thẳng xuống lầu một.

Người đi theo Tiểu Đại Thiếu gọi một cuộc điện thoại tới quân khu, không đến nửa giờ năm chiếc xe quân sự chở theo hơn một trăm binh sĩ súng ống đạn thật phong tỏa nơi này, Thiếu tá đi đầu về mặt đẳng đẳng sát khí, hận không thể mang tất cả trai gái đàn ông đàn bà trong quán rượu này đi hết không còn một mống. Mà thanh niên kia cũng giống như không tim không phổi, biết rõ đánh người không nên đánh lại vẫn cứ ngồi ở trên quầy rượu tầng hai uống bia rẻ tiền nhất, ngồi vững như bàn thạch ở nơi đó giống như đang xem kịch.

Thiếu tá mang người đồng loạt đi lên, thanh niên đến từ Bắc Kinh kia nói một câu nhàn nhạt, sau đó đưa điện thoại trong tay cho Thiếu tá kia, lập tức xảy ra một cảnh tượng khiến cho mọi người có mặt ngày hôm đó đều kinh ngạc không biết nên nói sao. Thiếu tá cầm điện thoại lên, viên phó tư lệnh quân doanh của bọn họ sai sư đoàn trưởng của bọn họ phái người đến giải quyết chuyện này gọi điện thoại đến, trong điện thoại quát tháo một tiếng quay về hết cho ông lập tức cúp điện thoại.

Nếu như cuộc điện thoại kia khiến cho Thiếu tá tràn đầy câu hỏi không có người giải đáp, vậy câu nói nhàn nhạt của chàng thanh niên kia mới đúng là khiến cho y sợ hãi mồ hôi lạnh túa ra toàn thân.

- Bắc Kinh, Triệu gia.

Bốn chữ.

Dù rằng Thiếu tá kia cũng không có gặp qua lãnh đạo cấp cao, nhưng y cũng không phải một thằng ngu, không đến ba mươi tuổi có thể lên đến chức vị này, đầu óc của y cũng đủ được coi như hai chữ sáng suốt.

Thiếu tá chưa nói được câu thứ hai, chỉ đứng nghiêm, nghiêm chỉnh cung kính chào theo nghi thức quân đội, sau đó mang người rời đi.

Thanh niên đi ra quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa sổ mở ở lầu năm quán rượu kia, một người đàn ông đã có chút tóc trắng đứng ở đó nhìn hẩn, người này chính là ông chủ đứng

đằng sau quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc từ trước tới nay chưa bao giờ lộ mặt, mà lúc này người đi theo sau lưng ông ta trong căn phòng đó đều là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng ở ba tỉnh Đông Bắc.

Ông chủ quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc đứng ở cửa sổ tầng năm nhìn thanh niên đến từ Bắc Kinh kia, kinh hãi trong lòng quả thật không ít hơn chút nào so với Thiếu tá kia.

- Bắc Kinh, Triệu gia.

Bốn chữ này trong tích tắc truyền đến trong lỗ tai ông ta, bốn chữ này có sức mạnh lớn bao nhiêu cho dù là người có cấp bậc cỡ như ông ta cũng không dám nói hiểu rõ hoàn toàn.

Thanh niên đó không để lại tên tuổi, nhưng bốn năm sau Lý Mộ Bạch ở quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc gần như diễn lại lần nữa việc thanh niên Bắc Kinh kia làm trước đó, cũng có một đám lớn nhỏ công tử bột đến chúc mừng Linh Điểm Nhất Khắc mở cửa được năm năm bị y treo ngược lên, rất thất vọng nói một câu:

- Bây giờ rốt cuộc biết tại sao Triệu Phù Sinh nói đi một chuyến đến Đông Bắc không có được cái gì cả, câu nói này thật không sai chút nào.

Lý Mộ Bạch, đừng để ý đến tổ tông hay là bậc cha chú, từ trước giờ đều chiếm cứ một chỗ trung tâm của chính quyền. Nói về chính hân chỉ có thể dùng một lời này: Cả Trung Quốc ta đây thời đại này chỉ có hai người có thể khiến cho ta có hứng thú đầu một trận, hơn nữa cho dù thua cũng không có gì đáng xấu hổ. Một là Triệu Phù Sinh một xu tiền cũng không mang theo đi khắp cả đại giang nam bắc sau đó chui thẳng vào trong quân ủy sống chết không hề ra ngoài. Một là Trác Thanh Chiến rõ ràng có cơ hội chiếm được quyền lực vào trong lòng bàn tay cũng thà rằng chạy tới Nội Mông nuôi ngựa chăn dê.

Lúc trước Triệu Phù Sinh đến Linh Điểm Nhất Khắc, vẫn chưa có bây giờ đó là ai dám gọi ra bình rượu đặc tiền nhất Linh Điểm Nhất Khắc, kẻ đó sẽ phải đón nhận khiêu chiến của tất cả khách hàng quán rượu ngày hôm đó. Khiêu chiến này đương nhiên không chỉ là quyền cước đánh nhau liều mạng hơn nữa thể lực sau lưng phải càng lớn hơn. Chỉ cần người này có thể chống đỡ được khiêu chiến ngày hôm đó, chẳng những sau này bất cứ khi nào đến Linh Điểm Nhất Khắc đều miễn phí toàn bộ, càng có thể uống trà cùng ông chủ thần bí đứng sau lưng kia.

Mà Triệu Phù Sinh, y chỉ uống vài chai bia rẻ tiền nhất, cũng đã làm được đến mức này.

Bảy năm trước Lý Mộ Bạch, chính là gọi liên tục năm bình giành cho vua, đã khiến cho tất cả người có mặt ngày hôm đó đều lé mắt. Sau bảy năm trôi qua, cho dù là có người uống rượu này lần nữa, cũng không có người cao giọng tuyên bố ra ngoài. Người nào cũng biết quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc này tàng long ngọa hổ, không người nào sẵn lòng đứng mũi chịu sào.

Cho nên, dù cho có người gọi rượu giành cho vua, cũng sẽ nói phục vụ không cần phải lớn tiếng gọi lên.

Mà Cáp Mô ca gọi xong, nam phục vụ kia muốn nhìn thấy bọn họ xấu mặt lập tức cao giọng tuyên bố ra ngoài, tâm lý trả thù cỡ nào nhìn cũng thấy rõ.

Trong Hiên Viên Sơn Trang cách Linh Điểm Nhất Khắc khoảng chừng mười mấy cây số, trong thư phòng màu sắc cổ xưa sặc sỡ kia, một người đàn ông trông có vẻ hết sức già yếu bị một hồi chuông điện thoại từ trong suy nghĩ của riêng mình bừng tỉnh, với hàm dưỡng của ông ta vốn sẽ không kinh ngạc cỡ này, nhưng việc xảy ra gần đây vượt ra ngoài tính toán của ông ta, cho nên ông ta cũng khó tránh khỏi thần hồn nát thần tính.

Nhắc điện thoại lên, chợt nghe thấy tổng giám đốc quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc giọng nói mang theo vẻ run run.

- Ông chủ, lại có người gọi nhà vua.

- Thì sao? Gọi thì cũng gọi rồi, ngại nhiên gì chứ!

Hách Liên Xuân Mộ hết sức bức bối đặt điện thoại xuống, vuốt lông mày nhú chặt nói với tên mập đối diện trước mặt không ngừng lau mồ hôi:

- Những người bên dưới này càng lúc càng không có phép tắc, có người gọi rượu uống cũng muốn gọi điện thoại đến làm phiền ta!

Bùi Đông Lai vừa lau mồ hôi, vừa dè dặt nói:

- Ông chủ, là ngài dặn dò, nếu như có người cao giọng gọi khai nhà vua lần nữa, lập tức báo cho ngài biết.

Hách Liên Xuân Mộ tay vuốt lông mày dừng lại, thần sắc ông ta không biến đổi nói:

- Đúng không? Tuổi càng lớn trí nhớ càng kém. Đông Lai, anh đi xem thử đi, nếu như tên lưu manh đui mù nào đó thì đào cái hố chôn thẳng vào, nếu là người có địa vị lớn, anh ứng phó trước một chút, đừng mất đi lễ nghĩa.

Bùi Đông Lai đáp một tiếng, khom người lui ra khỏi thư phòng.

Đến cửa ra vào Bùi Đông Lai nhận không được quay đầu lại liếc nhìn thư phòng, trong ánh mắt lóe lên một tia khó hiểu.

Cả Linh Điểm Nhất Khắc đều rơi vào trong điên cuồng khó nói nên lời, liên quan tới hai nhân vật truyền thuyết trong mười năm nay kia rất nhiều người đều biết rõ, có một nhóm người tự mình trải qua. Loại cảnh tượng khiến cho cả đời người khó có thể quên là tài sản để cho bọn họ khoác lác, dù cho khoác lác mười năm nữa cũng sẽ có người hỏi tới. Bây giờ, mọi người rốt cuộc được một lần thấy tận mắt, hỏi tại sao bọn họ lại không xúc động?

Trong số bọn người ở đây phần lớn đều ôm lòng xem cuộc vui thậm chí nhìn có chút hả hê, trong mấy người ở tầng một chỉ có rất ít người thờ ơ lạnh nhạt, vầng trán đều có chút khinh thường. Lúc này, cửa phòng riêng tầng ba tầng bốn đều gần như hoàn toàn mở ra, khách bên trong đi ra ngoài cũng muốn nhìn thử là ai chuẩn bị muốn diễn lại truyền thuyết lần nữa.

Bây giờ cao giọng biến hiện ra ngoài như vậy, không thể nghi ngờ là đang khiêu chiến đám công tử bột Trường Xuân.

Sau khi một cánh cửa phòng riêng lầu bốn mở ra, hai chàng thanh niên mặc đồ vét trắng thóm dựa vào lan can nhìn bao quát bên dưới. Chàng trai mặc vét đen móc từ trong túi ra một hộp thuốc chàm một miếng, trên hộp thuốc lá không có bất kỳ hình ảnh nào cả, trên hộp thuốc lá màu xanh lá chỉ có ba chữ màu hồng... Quân Đặc Cung.

Một thanh niên khác trong miệng ngậm một miếng xì gà còn phải to hơn ngón cái, nheo mắt nhìn xem đám người sôi trào bên dưới, dùng giọng điệu mềm mại chỉ mình hắn có nói:

- Hoắc ca, hôm nay số may mắn, tôi cũng muốn nhìn thử là đại thiếu gia nhà ai đến ra oai đây, hoặc có lẽ là con chó không có mắt chạy vào đây.

Chàng thanh niên vét đen hút một hơi thuốc lá nói:

- Mười phần có chín phần cậu sẽ thất vọng.

Thanh niên mềm mại cười hi hi nói:

- Vậy tôi còn thật không ngại bắn đánh chó hoang một trận.

Cường Tử nói khẽ với Cáp Mô một câu, thần sắc Cáp Mô biến đổi lập tức nở nụ cười khúc khích. Anh ta vỗ bả vai Cường Tử nói:

- Tôi đã thấy rồi bởi, thấy bộ dạng cậu rồi như vậy tôi thật mới thấy lần đầu.

Nói xong Cáp Mô bước đi ra khỏi phòng, đứng ở lầu hai rống lớn tiếng với đám người hô la hoảng hốt bên dưới một câu.

- Hôm nay tất cả bạn bè đến Linh Điểm Nhất Khắc vui vẻ, tất cả chi phí đại thiếu gia chúng ta trả hết!

Sau một chút yên lặng, tiếng hoan hô lần nữa vang lên, muốn điếc cả tai!

Trên lầu bốn, thanh niên hút xì gà mềm mại kia hừ lạnh một tiếng.

- Nhìn điệu bộ này, thật đúng là như một tên hề từ trong cầu tiêu nhảy ra.

Ngược lại thanh niên mặc vét đen nhú hai đầu lông màu lại, nhìn chăm chú căn phòng lầu hai như có điều suy nghĩ.

249. Chương 249: Không Đáng Để Vào Trong Mắt

Người chỉnh nhạc lầu một phối hợp với tiếng hoan hô thay đổi một bản nhạc kích động, trong một thời gian ngắn không khí Linh Điểm Nhất Khắc đạt đến cao trào. Từ lầu hai trông xuống, thật có chút giộng như đám quần ma múa may điên cuồng. Cáp Mô rất hưởng thụ loại cảm giác được hoan hô này, anh ta đứng ở bên cạnh lan can tầng hai, chợt phát hiện mình rất giống một đức vua đứng ở trên đài cao chỉ trời vạch đất.

Kim Tiểu Chu nheo mắt nhìn bóng lưng Cáp Mô, trong lòng không khỏi chua xót.

Ngón tay chỉ vào ly rượu trước mặt, một nữ tiếp viên tướng mạo có vài phần giống như minh tinh điện ảnh nào đó lập tức hiểu ra ngay. Cô lắc lư thân hình đi tới nhẹ nhàng linh hoạt ngồi xổm xuống, rót đầy một ly nhà vua cho Kim Tiểu Chu. Thực ra được gọi là nhà vua, chỉ là bọn thích chuyện của Linh Điểm Nhất Khắc bày ra cho có thôi. Nhà vua này không phải là Ngũ Lương Dịch cực ngon mười sáu vạn tám một bình, thực ra rượu chỉ là hàng loại hai thôi.

Một ngụm uống cạn rượu trong ly, một ly là hơn một vạn đồng. Kim Tiểu Chu dường như ngay cả một chút vui vẻ cũng không có, sau khi uống cạn chỉ cái chén rỗng lần nữa. Nữ tiếp viên linh hoạt rót đầy lần nữa, trong tròng mắt Kim Tiểu Chu lóe lên một loại biểu cảm khác thường. Từ chỗ Kim Tiểu Chu nhìn tới nữ tiếp viên xinh đẹp ngồi xổm trước mặt mình, chẳng những có thể thấy được cái cổ trắng nõn, càng có thể thấy được một đường khe ngực rất sâu trong cổ áo.

Kim Tiểu Chu nheo mắt nhìn lướt qua, cười ha hả nói:

- Phong cảnh phía này chỉ có đẹp chưa đủ.

Ánh mắt của anh ta lơ đãng như có như không quét qua trên khuôn mặt nữ tiếp viên kia, sắc mặt nữ tiếp viên ửng hồng, lập tức thẹn thùng tránh khỏi tầm mắt Kim Tiểu Chu, trong một lúc lâu cũng quên đứng lên. Kim Tiểu Chu lớn gan nhìn cô ta, không kiêng nể gì cả. Nữ tiếp viên đỏ mặt càng lúc càng hồng lên, đến cuối cùng đã xấu hổ vô cùng.

Thực ra cô ta thật không phải củ cải trắng trong sáng bị đàn ông nhìn chòng chọc sẽ đỏ mặt tim nhảy lên, mộng nước thuộc về mộng nước, không cùng một loại với trong sáng. Chỉ cần ra giá phù hợp hoặc là cô ta thấy thuận mắt, tất cả đều dễ dàng như nước chảy thành sông. Sở dĩ biểu hiện ra thẹn thùng mãnh liệt như vậy với Kim Tiểu Chu, nhìn thuận mắt là một nguyên nhân, đối phương nhiều tiền cũng là một nguyên nhân, hành động đáng chú ý là một nguyên nhân, nguyên nhân thứ tư chính là... nàang rồi bởi rồi.

Trước kia không phải là không có khách hàng nhìn cô ta với ánh mắt khiêu khích như vậy, trái lại, công việc này quyết định cô ta mỗi ngày phải chịu bị người khác quấy rối, số lần khó chịu khăng định nhiều hơn đến ngày mỗi tháng, đừng nói bị người ta nhìn chòng chọc, lúc này cho dù Kim Tiểu Chu vươn tay vuốt ve bừa bãi bên trong cổ áo cô ta quả thật cũng không phải việc lớn lao gì. Mấu chốt ở chỗ, Kim Tiểu Chu muốn hay không thôi.

Cường Tử nhìn bộ dạng Kim Tiểu Chu hơi có vẻ say mềm, hiểu ý cười. Hắn vốn không tính toán muốn chơi bởi, nhưng nếu như Kim Tiểu Chu muốn chơi, hắn sẽ theo.

Cường Tử ngoắc ngón tay, một nữ tiếp viên ngồi xổm xuống ở bên cạnh hắn giọng điệu nhã nhặn hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi, ngài cần phục vụ gì không?

Cường Tử chỉ vào Kim Tiểu Chu nói:

- Hôm nay, ở phòng này, thậm chí cả Linh Điểm Nhất Khắc này, anh ta là thượng đế. Các cô chỉ cần làm cho anh ta vui vẻ, tôi sẽ khiến cho các cô vui vẻ.

Lời nói này có chút thô bỉ, nhưng không làm sao cả.

Sắc mặt nữ tiếp viên trong nháy mắt lộ ra một vàng đỏ ửng, lập tức cúi đầu xuống có chút nhần nhỏ hỏi:

- Tiên sinh... ở đây luôn sao?

Cường Tử cười nói:

- Thích đâu cũng được.

Hắn đứng lên chỉnh lại quần áo một chút, móc một xấp tiền dày cộm toàn tờ một trăm đồng từ trong ví ra đặt ở trên bàn. Vừa cười vừa nói với Kim Tiểu Chu:

- Ai cũng nói sau khi say thì phải loạn, tôi xem thử anh có thể gánh nổi năm cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc này thay nhau oanh tạc hay không. Nếu như anh gánh được, tôi sẽ khâm phục anh phát ra từ tận ruột gan. Nếu như gánh không được, anh tự nhận lấy số mạng đi nha.

Ba nữ tiếp viên còn lại sắc mặt rõ ràng biến hóa một chút, sắc mặt một cô gái trong số đó trong nháy mắt trắng bệch đã khiến cho trong lòng Cường Tử máy động. Ở trong năm cô gái này, cô gái này cũng không phải xinh đẹp nhất cũng không có thân hình đẹp nhất, nhưng có một loại khí chất ra vào nước bùn mà không nhiễm bẩn. Cường Tử đi về hướng cửa ra vào căn phòng, khi đi ngang qua trước người cô gái này ra vẻ vô tình nói một câu:

- Nếu như cảm thấy tiền này bẩn, có thể rời đi.

Cường Tử không có nhìn phản ứng của cô gái kia, tự nhiên cũng không nhìn thấy sắc mặt cô ta rõ ràng như trút được gánh nặng. Cường Tử sau khi ra khỏi cửa xoay ngược tay lại muốn đóng cửa, kết quả thấy cô gái kia đang đi theo phía sau lưng hắn.

Cường Tử quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười nhàn nhạt:

- Đứng ở cửa ra vào đi nha, nhanh như thế quay về tôi sợ cô không giải thích được đâu.

- Cảm ơn!

Cô gái kia chân thành nói một câu, trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm áp từ trước tới nay chưa bao giờ có qua.

Cường Tử khoát tay, đến bên lan can châm một điếu thuốc. Nhìn đám ma quỷ trong đại sảnh múa may loạn xạ, đám đông rồi loạn bên dưới và tâm trạng của hắn lúc này trái ngược nhau mãnh liệt như thế. Hắn rất bình tĩnh, tâm trạng không có một chút gợn sóng. Thực ra đến Linh Điểm Nhất Khắc hắn không có mục đích gì, chỉ chẳng qua sau khi đến nơi này bởi vì thái độ hai phục vụ kia khiến cho hắn thay đổi suy nghĩ ban đầu.

Quán rượu này là của ai, ở trong mắt người khác có lẽ rất thần bí, nhưng đối với Cường Tử nơi này hiểu rõ như một cộng một bằng hai. Cái hôm khi Cường Tử mới đến Trường Xuân Hách Liên Xuân Mộ chủ động lấy lòng hắn, Cường Tử đã biết sớm hay muộn gì cũng sẽ có ngày đánh tiếng nói chuyện với thế lực lớn nhất Đông Bắc, nếu như muốn đánh tiếng, cũng không thể một chút cũng không hiểu được người ta.

Cường Tử mang đến năm mươi thuộc hạ của Liên minh chấp pháp Trung Hoa, cho tới cái ngày như hôm nay đã rải ra thu thập tình báo các nơi, các loại. Việc này ngay cả Triệu Long Tượng cũng không có nhún tay vào bên trong hoàn toàn là Cường Tử tự mình phụ trách trực tiếp, thời gian dài như thế, có thể nói tất cả tin tức có giá trị trong thành phố này Cường Tử đều hiểu rõ như một cộng một bằng hai.

Hắn sợ dĩ không để cho nhiều hơn thuộc hạ tiến vào thành phố này, đầu tiên nhất chính là không muốn dẫn theo gió thổi cỏ lay gì cả, vừa tới bước chân chưa vững, mang theo càng nhiều thuộc hạ tạo thành thế mạnh tiến vào chỉ sợ sẽ có tác dụng hoàn toàn ngược lại. Nhưng ngược lại, đã không còn nỗi lo kia nữa. Dù sao đã xé vỡ lớp mặt nạ, còn có gì kiêng dè?

Thực ra lúc Cường Tử trên đường trở về Húc Nhật Nhất Phẩm, hắn đã gọi điện thoại cho Chu Bách Tước.

Tất cả điều này bắt đầu từ câu nói trên bàn cơm của Lão Phật gia: Bọn con cháu các anh tranh giành lục đục lão thái thái ta không có tâm trạng để ý tới, Hách Liên Xuân Mộ chính là thằng con trai của ta, anh chẳng lẽ không phải là cháu của ta sao? Họ gì thật ra cũng không có quan hệ nhiều lắm, trong xương tủy có dòng máu lão thái thái cũng không quan hệ nhiều lắm, máu chốt ở chỗ, ai thật xem lão thái thái này làm người thân. Ta tuổi tác đã cao rồi, dưỡng già thì không cần, chỉ ngóng trông có người có thể tiễn ta đến cuối cuộc đời.

Cường Tử lúc ấy không có hiểu những lời này là có ý gì, trên đường về Húc Nhật Nhất Phẩm Trần Tử Ngư nói với hắn:

- Đừng quan tâm bà nói thế nào, Hách Liên Xuân Mộ vẫn là con trai của bà.

Ngay lúc đó trong lòng Cường Tử chấn động, như có điều suy nghĩ.

Lúc này trên đường cao tốc cách thành phố Trường Xuân không đến một trăm cây số, một hàng xe phóng nhanh như điện chớp gào thét tiến về thành phố Trường Xuân. Đây là đoàn xe khổng lồ do hai mươi chiếc xe khách màu đen, mười chiếc Audi A6 tạo thành, khí thế đó mạnh mẽ, dẫn theo tầm mắt tài xế xe qua lại hai bên đường.

Cường Tử hít một hơi thuốc lá, Cáp Mô lựa lời cười hì hì nói:

- Nào, cho Cáp Mô ca đẹp trai phong độ thiên hạ vô địch một điệu.

Cường Tử cười đưa thuốc cho Cáp Mô, anh ta nhìn hiệu thuốc lá mắt tròn trừng nói:

- Tao chữ! Từng thấy qua người keo kiệt, nhưng chưa thấy qua ai keo kiệt thế này, ông chủ có trong tay trên mười tỷ, còn hút thứ thuốc Trung Nam Hải bốn đồng một hộp!

Cường Tử cười nói:

- Nuôi cơm cả nhà không dễ dàng, anh không biết tôi nhiều vợ hay sao?

Cáp Mô nhảy đành dạch nói:

- Cường Tử ta mắng tên đại gia như người!

Cường Tử vẽ mặt chân thành nói:

- Thực xin lỗi Cáp Mô ca, đâm chọt chỗ đau nhức của anh... Chỉ có điều cũng rất hay, hiện tại tuổi như anh mà vẫn còn là trai tân cho dù không là quốc bảo, cũng là động vật bảo vệ bậc một của quốc gia.

Cáp Mô xoay đầu lại nhìn thoáng qua nữ tiếp viên đi theo Cường Tử ra ngoài, chọt mặt già đỏ lên nói:

- Trai tân à? Lão tử lúc kia còn được xưng tiểu thần tiên phong lưu không phải hạ lưu hằng đêm trên giường đầu súng giường thẳng đứng không ngã, cậu còn chưa ra đời! Trai tân! Cậu mới là trai tân! Cả dòng họ cậu đều là trai tân!

Cường Tử nhếch miệng cười không nói chuyện.

Cáp Mô theo đó mà hỏi:

- Cậu là có ý gì?

Cường Tử thấp giọng nói ra:

- Thật chỉ tốt nhất ở tài hùng biện.

Cáp Mô thở phì phì vừa xoay đầu đã nhìn thấy cặp người lóng lánh xinh đẹp của nữ tiếp viên nhìn họ đầy vẻ khó hiểu. Cáp Mô lập tức thay đổi sắc mặt, cười hì hì sửa giọng nói:

- Em gái nhỏ, tại sao lại đứng ở cửa ra vào thế này.

Sắc mặt cô gái kia ửng hồng, nhìn thoáng qua căn phòng lại liếc nhìn Cường Tử, chọn cách im lặng.

- Em gái nhỏ thật xinh đẹp à, có bạn trai chưa?

Cô gái kia hận không thể đi trở lại trong phòng, giữa hai việc đối mặt với việc mình chán ghét và khuôn mặt đẹp trai phong độ của Cáp Mô ca thật là khó khăn không biết lấy gì bỏ gì.

- Chưa có...

- Không có à! Cô cảm thấy tôi thế nào? Cô xem hai ta đứng chung một chỗ quả thật chính là quần anh tú hội, trai tài gái sắc. Tại đây không có người nào xứng đôi với cô hơn tôi, đặc biệt là ta chàng trai này gần như không có khuyết điểm, cái gì cũng tốt, bảo đảm cô sẽ hạnh phúc đến mức thành tinh.

Cáp Mô trong nháy mắt đã quên đám chột của Cường Tử, giọng điệu sắc bén nói với cô gái.

Cường Tử cười, nhìn đám đông càng lúc càng điên cuồng dưới lầu hút một hơi thuốc thật sâu, trong lòng lặng lẽ nói một câu, Cáp Mô ca, khổ cho anh rồi.

Cáp Mô nói không nên lời, mới thật là khổ.

Giống như Kim Tiểu Chu mượn rượu giải sầu, thực ra biểu hiện bây giờ của Cáp Mô cũng khiến cho trong lòng Cường Tử càng thêm khó chịu, sợ Kim Tiểu Chu khó chịu, cho nên mới không biểu hiện về một chút khó chịu của mình, nhưng, điều này lừa gạt được ai?

Lúc này, gã đàn ông mặc vét màu trắng trong tay bưng một ly rượu đỏ đáng vẻ mềm mại đi chậm chậm từ lầu bốn xuống, đến trước người Cường Tử nhìn hẩn ánh mắt đùa cợt.

- Huynh đệ, làm quen một chút, tôi gọi là Từ Hưng Bang, rất lâu chưa từng thấy được ai có gan lớn như vậy gọi năm bình nhà vua.

Cường Tử không có quay đầu lại, cũng không có nói chuyện, vẫn nhìn xem đám đông sôi trào dưới lầu.

Trong ánh mắt Từ Hưng Bang lóe lên một tia âm lạnh, gã bưng ly rượu ra hiệu với Cường Tử nói:

- Huynh đệ, nhỏ mọn như thế sao, tôi Từ Hưng Bang ở Trường Xuân cũng được coi là có chút mặt mũi, cậu đừng rượu mời không uống.

Cường Tử vẫn không quay đầu lại, chỉ là lạnh lùng nói một chữ:

- Cút!

Sắc mặt Từ Hưng Bang biến đổi, lập tức đổi sang vẻ mặt dữ tợn. Khóe miệng của gã hết sức run rẩy, cái ly trong tay cũng run nhè nhẹ. Ở thành phố này, dám nói như vậy với gã thật đúng là chưa gặp qua.

- Tốt, rất tốt.

Tức giận đến cực điểm nhưng Từ Hưng Bang ngược lại cười lạnh hai tiếng, gã chậm rãi xoay người giống như muốn rời khỏi, đi một bước quay người lại phang ly rượu trong tay về phía trán Cường Tử!

- Ở nơi này, chưa từng có người dám nói như vậy với tao!

Sau khi Từ Hưng Bang ném ly rượu ra, xông lại một cước đạp vào hông Cường Tử. Sự việc biến đổi quá nhanh, cô gái kia chỉ kịp hô hoảng một tiếng a, ly rượu và một cước kia đã đến trước trán Cường Tử. Cường Tử giơ tay ra thoát nhìn rất chậm, nhưng vừa đúng chỗ vừa đúng lúc đón được ly rượu kia, thân thể vụt tới một bàn tay khác nắm được cổ áo Từ Hưng Bang, chậm rãi rót ly rượu vào trong áo Từ Hưng Bang.

Một tay ném Từ Hưng Bang bay ra ngoài ba bốn thước, Cường Tử ném ly rượu xuống đất.

Cáp Mô cười lạnh nhìn Từ Hưng Bang giống như con gà trúng lông:

-Tiểu súc sinh không đáng để vào mắt, cũng chạy đến nơi này giả làm con người.

250. Chương 250: Tiền Anh Mang Đủ Không?

Cường Tử lạnh lùng lườm sang, Từ Hưng Bang lồm cồm bò dậy mặt mũi âm trầm cũng đang nhìn lại hắn. Đối với loại người này, Cường Tử cả một chút hứng thú cũng không có. Hoàn toàn không phải thứ đồ cùng một tầng bậc, dần dần vô vị.

Cáp Mô xì mũi về mặt coi thường dẫn theo chú ý của cô phục vụ kia, tuy rằng cô không biểu hiện ra ngoài, nhưng anh chàng Cáp Mô đã giống như con tinh trùng nhìn ra chút gì đó từ trong ánh mắt của cô ta. Liếc nhìn cô gái đầy thâm ý, cười giả lả.

Cô gái mặt đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn nữa.

- Cô tên là gì?

Cường Tử bỗng quay đầu hỏi cô ta.

- Hả?

Cô gái sửng sốt một chút, có vẻ không hiểu. Cáp Mô về mặt chờ mong hỏi:

- Em gái nhỏ, tên họ của em là gì hả?

Cô gái cúi đầu giọng nói nhu hoà nói:

- Bùi Tử Doanh.

Về mặt Cường Tử biến đổi không thể đoán được, hắn quay đầu liếc nhìn Bùi Tử Doanh, hỏi một câu có vẻ rất tùy ý:

- Nếu như cho cô làm bà chủ Linh Điểm Nhất Khắc này, dám làm không?

Bùi Tử Doanh lần nữa đứng sững như cây cột, cô ta ngẩng đầu về mặt kinh ngạc nhìn Cường Tử. Về mặt kẻ kia nói rất tự nhiên:

- Xem ra cô họ Bùi, tôi tặng cô một món quà may mắn, vậy xem cô dám nhận hay không.

Giọng nói của hắn hết sức mập mờ, giống như từ bầu trời phía xa xa truyền đến, nhưng nghe vào trong lỗ tai Bùi Tử Doanh lại như tiếng sấm. Giọng nói kia vang lên muốn điếc cả tai.

Cáp Mô cười khúc khích, nhìn Bùi Tử Doanh nói:

- Em gái nhỏ, còn không cảm ơn vị ca ca này trước mặt em. Hắn nói tặng em một món quà may mắn, may mắn của em đã đến rồi.

- Tôi... không hiểu.

Bùi Tử Doanh căn bản nghĩ cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, cô ta cũng nhìn không ra tình thế bây giờ là gì. Nhưng cô ta mơ hồ cảm thấy lời của gã đàn ông trẻ tuổi kia, không có lừa gạt cô ta. Tuy rằng giọng nói kia rất khê, rất tùy ý, nhưng trong lời nói kia lại mang theo một luồng khí thế chân thật đáng tin, khí thế kia khiến cho cô ta ngay cả dũng khí chống cự cũng không có.

Từ Hưng Bang đứng lên, gã nhìn lướt qua đám người của gã, sự âm lạnh trong ánh mắt thật giống như một con rắn độc ra khỏi hang, nhìn hung hăng từng người. Bọn người vây xung quanh kia, bị ánh mắt đó kinh sợ thoáng chốc, trong lòng không khỏi rung động. Người có quen biết với Từ Hưng Bang đều quăng hết tầm mắt lên người Cường Tử, thầm than một tiếng đêm nay đoán chừng không thể có việc tốt gì rồi.

Cửa ra vào phòng riêng lầu bốn, Hoắc Anh Cách mặc một bộ vét màu đen híp mắt nhìn Cường Tử, lại nhìn thoáng qua Từ Hưng Bang, trong lòng cười lạnh một hồi.

Từ Hưng Bang, mày không phải tự cho rằng mình là nhân vật tầm cỡ ở thành phố này hay sao? Hôm nay để cho mày đi nếm mùi thất bại, còn là loại có thể đóng chết cái đỉnh sắt như mày! Ý vào ông già ở Đảng bộ thành phố đã không biết mình là ai rồi. Nếu không để chịu thiệt chịu khổ, sao có thể khiến cho mày biết sức mạnh của tao?

Y đang đợi, đợi khi Từ Hưng Bang dùng hết tất cả thủ đoạn cũng không có chút tác dụng nào, y lúc đó mới đứng ra, dùng thân phận y hầu hạ mấy năm trước mặt Lão Phật gia, tin rằng Lâm Cường kia sẽ phải nể mặt. Đến lúc đó Từ Hưng Bang còn không phải xem y là ân nhân cứu mạng hay sao?

Từ Hưng Bang đứng lên, gã hung hăng quét mắt một vòng, trong mắt gã, trong tất cả ánh mắt mỗi người nhìn về phía gã đều là cười nhạo, điều này khiến cho gã thế nào có thể chịu được?

Hít vào một hơi thật sâu, Từ Hưng Bang tính toán một chút, cuối cùng gã vẫn phải móc điện thoại ra gọi nhanh một cuộc điện thoại, sau khi đầu dây bên kia nhắc máy gã không thể chờ thêm nữa nói ngay:

- Chú Vương, con là Tiểu Bang, con hiện giờ ở quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc, có một phần tử xã hội đen uy hiếp con, còn đánh con.

Cáp Mô nghe gã gọi điện thoại, cười khúc khích nói:

- Cường Tử chú khi để người ta rồi nha, chú xem người ta tuổi tác còn nhỏ đoán chừng còn là vừa mới dứt sữa mẹ, phải tìm người lớn đến đánh kẻ xấu, lấy lớn hiếp nhỏ nha.

Cường Tử cười, không nói gì.

Chưa đủ lớn, Cường Tử nhủ thầm, cuộc náo loạn này vẫn còn chưa đủ lớn.

Gọi xong cuộc điện thoại Từ Hưng Bang sửa sang quần áo của mình, rõ ràng đã kìm chế được lửa giận dâng trào. Gã đi đến cách ngoài ba thước trước người Cường Tử, không dám đến gần thêm nữa. Động tác vừa nãy của Cường Tử còn rành rành ra đó, khắc dấu ấn rất sâu cho gã.

- Tao mặc kệ mày là ai, bây giờ xin lỗi tao, có lẽ tao sẽ để cho mày chịu khổ ít một chút. Bằng không, tao sẽ khiến cho mày hối hận mẹ mày đã sinh ra mày.

Gã đứng ở cách ba mét nói rất cao ngạo.

Cường Tử căn bản là mặc kệ gã, hỏi Bùi Tử Doanh:

- Làm việc ở chỗ này bao lâu rồi?

Bùi Tử Doanh nói âm thanh rất nhỏ:

- Gần một năm rồi.

- Em như vậy không được rồi, cúi đầu nói chuyện với người khác, đây là hành vi không có lễ phép, cũng là biểu hiện không tự tin của em. Anh vừa mới nói muốn giao Linh Điểm Nhất Khắc cho em, khẳng định sẽ làm như thế. Em nếu như thật sự chút dũng cảm này cũng không có, anh nghĩ có rất nhiều người bằng lòng đón nhận quán rượu này.

Giọng điệu Cường Tử bình thản, không có một chút gợn sóng.

Cáp Mô đi tới cột nhà nói với Bùi Tử Doanh:

- Còn không mau tạ ơn hoàng thượng?

Bùi Tử Doanh hết sức ngơ ngẩn theo đó nói một câu:

- Cảm ơn!

Cường Tử bị cô ta chọc cho cười, nụ cười này như gió xuân thổi tan băng tuyết, có sự tương phản rất lớn với vẻ mặt lãnh ngạo vừa nãy, Bùi Tử Doanh thoáng chốc bị nụ cười của hắn hấp dẫn.

- Tao đang để cho mày xin lỗi tao!

Nhận thấy Cường Tử rõ ràng không lý gì đến gã, Từ Hưng Bang quát hơi thở hỗn hển.

Cường Tử rít một hơi thuốc lá, nói với Cáp Mô:

- Có cách gì khiến cho thằng đó câm mồm không?

Cáp Mô cười nói:

- Dễ như trở bàn tay!

Vừa mới dứt lời, Cáp Mô phóng về phía Từ Hưng Bang, kể ra nhanh nhẹn cho dù Chu Bách Tước, Liên Ngân thậm chí Cừu Thiên cũng không thể so được với Cáp Mô, huống chi một tên Từ Hưng Bang căn bản không có công phu gì? Gã chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, khuôn mặt đầy khe rãnh của Cáp Mô đã hiện ra ở trước mặt gã.

Bốp!

Sau một âm thanh vang lên, Từ Hưng Bang nghiêng người bị Cáp Mô tát cho một bạt tai bay ra ngoài. Công phu Cáp Mô coi như không tốt đi chăng nữa, đối phó với gã vẫn còn dư sức. Cái tát tai đó vừa nhanh vừa độc, chất lượng tốt cực kỳ.

Một tiếng vang thật lớn Từ Hưng Bang ngã lăn ra trên đất, gã còn chưa kịp phản ứng gì, Cáp Mô nhảy sang đặt mông ngồi ở trên ngực gã, gơ tay bổ xuống tiếng tát tai bôm bốp vang lên. Bữa tiệc tát tai này cũng không biết tát ra bao nhiêu cái, đến cuối cùng tay Cáp Mô không còn cảm giác gì nữa anh ta mới từ từ đứng lên. Lúc nhìn lại khuôn mặt Từ Hưng Bang đã hoàn toàn biến dạng, hàm răng mất vài cái, vẻ mặt hồng hồng tím tím rất đẹp.

Cáp Mô xoa tay, đứng lên nhìn Từ Hưng Bang hung dữ nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, ép nói xin lỗi con mẹ mày. Mày nếu như thêm chữ nào nữa, ông đây cắt cái lưỡi của mày!

Từ Hưng Bang ánh mắt tán loạn, cổ sát khí kia trên người gã đã bị bữa tiệc tát tai này tan mất. Đừng nói âm lạnh, trong con mắt gã lúc này chỉ có nỗi sợ hãi khắc sâu. Từ khi là đứa bé lớn lên đủ lông đủ cánh, hơn hai mươi năm qua xuôi chèo mát mái, đừng nói bị người ta tát bạt tai, trước đây trên người gã ngay cả một đầu ngón tay cũng không để cho người ta chạm vào, đương nhiên ngoại trừ phụ nữ.

- Hiểu không?

Cáp Mô khom người nhìn thẳng vào đôi mắt Từ Hưng Bang hỏi.

- Hiểu... hiểu rõ.

Miệng Từ Hưng Bang nói không rõ ràng. Miệng của gã đã hoàn toàn biến dạng, nói chuyện cũng không lưu loát.

Cáp Mô cười khúc khích, anh ta liếc nhìn Bùi Tử Doanh trợn mắt há mồm, hất cằm với cô ta, lộ ra vẻ đắc thắng.

- Bây giờ còn cần làm gì nữa? Có cần anh đại phát thần uy đánh nát cái quá rệu này không?

Cường Tử lườm anh ta nói:

- Chờ đi, xem thử có người nào lên đài đánh nhau ra đó mà đánh cho hấn chẳng còn mặt mũi. Về sau nơi này chính là của ta, anh đánh nát cái mông ấy.

Cáp Mô cười khúc khích nói:

- Đây không phải là sát khí dâng trào sao, chú xem Cáp Mô ca vừa rồi uy vũ không?

Cường Tử gật đầu nói:

- Uy vũ!

Cáp Mô vừa cười vừa nhìn lướt mắt phốt qua phục vụ nam và Lý Đông Yển kia, cả hai vội vàng tránh khỏi tầm mắt không dám nhìn thẳng vào Cáp Mô. Cáp Mô cười lạnh nói:

- Nói chung người ngu dốt luôn tự cho rằng vô cùng thông minh, hết sức sai lầm không thể phạm phải, phạm một lần thì phải nhận lấy số phận!

Sắc mặt người phục vụ nam và Lý Đông Yển trong nháy mắt biến thành trắng bệch, hai người liếc nhìn nhau, cùng lúc cúi đầu.

Lúc này, cửa phòng bị người nào đó từ bên trong đẩy ra. Cường Tử và Cáp Mô cùng lúc quay đầu nhìn sang, lúc đó Kim Tiểu Chu quần áo không ngay ngắn từ bên trong lao đi ra. Sắc mặt anh ta đỏ ửng, vẻ mặt hết sức mê muội, đứng ở cửa ra vào, Kim Tiểu Chu nhìn Cường Tử và Cáp Mô cười ngây ngốc hi hi hai tiếng.

Cáp Mô khinh bỉ liếc nhìn anh ta nói:

- Nhanh như vậy đã làm xong việc rồi sao? Anh thật là nổi ô nhục cho Kháo Sơn Truân chúng ta. Nhớ năm đó tôi chú Cáp Mô của anh được xưng là Kim thương bất đảo (súng vàng không gục), một đêm làm bảy lần.

Cường Tử cười nói:

- Dạ, thật nhanh quá, xem ra anh trời sinh chính là tay súng nhanh nhất.

Kim Tiểu Chu cười ngây ngốc nói:

- Vô vị! Còn nói tôi nhanh, anh xem thử bốn em gái kia, mới bao nhiêu đó làm sao có thể khiến cho tôi làm đến mức thoải mái muốn sống muốn chết đây.

Cáp Mô kinh dị nói:

- Không thể nào, lẽ nào một cái đã có thể thu phục một người?

Anh ta chạy vội qua đứng ở trước cửa ra vào nhìn quanh căn phòng, chỉ thấy bốn cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc kia, ngã lăn trên mặt đất, nằm sấp trên mặt đất, vênh mông lên quỳ trên mặt đất, còn có một người nằm ở dưới ghế. Tuy nhiên có vẻ hơi kỳ quái chính là, bốn cô gái xinh đẹp đó, tuy rằng vẻ mặt đỏ ửng giống như lửa than, nhưng quần áo cũng có thể coi là ngay ngắn.

- Đây là xảy ra chuyện gì?

Cáp Mô hỏi.

Kim Tiểu Chu sải tay nói:

- Còn nói đấu rượu với anh, anh một mình làm ngã bốn nàng!

Cáp Mô dùng ánh mắt giống như nhìn quái vật nhìn anh ta nói:

- Phế thải a! Làm vậy a! Mẹ nó, Fivesome trong truyền thuyết à...

Cường Tử cười ha hả:

- Báo Tử ca, loại hàng tốt nhất!

Kim Tiểu Chu cười ngây ngốc hi hi, chùi khoé miệng nói:

- Ông đây uống được tám mươi vạn đồng chưa?

Cáp Mô trừng mắt với anh ta nói:

- Tám mươi vạn đồng a, anh cả một cái cũng không... ài! Sớm biết thế hai ta đổi cho nhau thì tốt rồi không.

Lúc này cả lầu hỗn loạn, Cường Tử nhìn xuống phía dưới, đã nhìn thấy mấy chục gã đàn ông khí thế hung hãn mang theo gậy gỗ, roi da đủ loại ồn ào nhốn nháo cùng nhau đi vào cửa quán. Bảo vệ cửa rõ ràng không định ngăn cản, chỉ là hỏi thăm hai câu đã để cho người ta đi vào. Ngược lại có mấy người từ trong một góc đi ra ngăn những người kia lại, dường như nói cái gì đó. Dần dần hai bên giọng điệu càng lúc càng cao hơn, rõ ràng không ai nhường ai.

Những bảo vệ kia chẳng qua là vật bài trí, bọn họ đều biết rõ quy tắc, thật sự gặp phải việc gì bọn họ tránh ra khỏi thì được rồi. Tuy rằng Linh Điểm Nhất Khắc ít người, nhưng cũng không sợ mấy chục người kia chút nào, hai bên lâm vào cục diện bế tắc. Rõ ràng những người đến từ bên ngoài kia không dám động thủ với người của Linh Điểm Nhất Khắc.

Cường Tử đứng ở tầng hai hô lớn:

- Để cho bọn chúng lên đây đi, đều là đến tìm tôi. Yên tâm, đánh hỏng vật gì tôi bảo bọn họ bồi thường.

Những đại hán ngăn cản kia đều quay đầu nhìn Cường Tử, người cầm đầu do dự một chút quay đầu hô với Cường Tử:

- Tiền anh mang có đủ không?

Cường Tử phì một tiếng cười lớn, tự nhủ đây là một người thú vị.

- Để bọn chúng lên đây đi, bọn chúng nhiều người như vậy, tiền không ít đâu.

Theo đó người của Linh Điểm Nhất Khắc nhường lối, mấy chục người kia hò hét xông lên tầng hai. Lúc này không những bọn người ở đại sảnh lầu một đều bình tĩnh thò đầu quan sát rất chăm chú, ngay cả cửa phòng lầu hai lầu ba lầu bốn từng cái lần lượt mở ra, gần như tất cả mọi người đều nhìn về phía Cường Tử.

251. Chương 251: Chính Là Nó!

Kim Tiểu Chu mắt vẻ say xỉn, lưỡi nhác liếc nhìn đám người khí thế hung hăng kia, vịn tường hỏi Cường Tử:

- Tình hình sao rồi?

Cường Tử buông tay ra nói:

- Tập thể bạn trại bốn đứa con gái anh vừa mới làm ngã tì đến anh tính sổ.

Kim Tiểu Chu nhú mày nói:

- Mẹ nó, thế nào lại nhiều như vậy?

Cáp Mô cười khúc khích nói:

- Không nhiều, chú một mình làm bốn cô, bọn chúng tám người mới làm một cô, thối lắm a?

Kim Tiểu Chu gật đầu thoải mái nói:

- Quả nhiên nói thối lắm.

Cường Tử cười hỏi:

- Thế nào, còn có sức đánh nhau không? Nếu không tôi dìu anh đi vào nghỉ ngơi, chút việc nhỏ này giao cho Cáp Mô ca giải quyết. Đợi sau khi Cáp Mô ca quét sạch bọn chúng, chúng ta trở ra hò hét trợ uy cho anh ta thế nào?

Kim Tiểu Chu nói:

- Lời này hay lắm.

Cáp Mô mắng:

- Một đôi tiện nhân!

Lúc bọn họ nói chuyện, những người kia đã xông lên tầng hai. Người chạy trước tiên nhất nhìn thấy Từ Hưng Bang bị Cáp Mô làm một bữa tiệc tát tai nằm ở trước cầu thang, rống giận một tiếng tao thụt con mẹ mày! Vung gậy gỗ trong tay xông về phía Cường Tử, hai người phía sau gã dìu Từ Hưng Bang dậy dựa vào một bên, những người khác quát lên múa may vũ khí đủ hình đủ loại trong tay theo đó vọt tới.

Cường Tử chậm rãi về tắt điều thuốc trên rào chắn, nói với Cáp Mô:

- Dìu Tiểu Chu vào đi.

Hắn vừa muốn ra tay, đã nhìn thấy Kim Tiểu Chu lao đảo lên phía trước. Đại hán xông lên trước nhất một gậy đập xuống giữa trán Kim Tiểu Chu, rõ ràng không hề nương tay. Ở chỗ Linh Điểm Nhất Khắc này không ngờ động tới sát cơ, rõ ràng gã đã bị lửa giận làm mê muội đầu óc rồi.

Cây gậy kia còn ở giữa không trung, Kim Tiểu Chu trông có vẻ lơ đãng đứng không vững một cước đá ra trúng ngay bụng người kia. Đại hán kia kêu đau đớn một tiếng, thân thể cong gập lại. Kim Tiểu Chu thuận thế đoạt được gậy trong tay gã. Xoay cánh tay một vòng, từ dưới lên trên một gậy đâm trúng dưới cằm một đại hán khác, lập tức đánh người kia bật ngửa về phía sau ngã xuống đất.

Cáp Mô vừa muốn xông tới ngược lại bị Cường Tử giơ tay ngăn lại, Cáp Mô không hiểu liếc nhìn Cường Tử, Cường Tử thở dài nói:

- Để cho Báo Tử ca trút ra hết mọi thứ, lát nữa hãy lên.

Kim Tiểu Chu liên tục đánh ngã hai người, người phía sau đã đồng loạt vọt tới trước mặt anh ta. Một sợi xích sắt múa may nên vào trán anh ta, Kim Tiểu Chu giơ tay chụp được sợi xích sắt kia dùng sức lôi tới, bước chân người kia không vững bị anh ta kéo tới, sau đó Kim Tiểu Chu một gậy hung hăng đâm vào cổ người kia, người kia hự một tiếng mềm oặt ngã xuống.

Một tiếng ầm vang, gậy gỗ trong tay người bên cạnh nện trên bả vai Kim Tiểu Chu, lần này đánh Kim Tiểu Chu thân hình nghiêng đi. Lập tức Kim Tiểu Chu rống giận một tiếng, màu sắc trong ánh mắt bắt chợt đỏ hồng lên thêm mấy phần.

Cẳng chân quét sang, người đánh lên anh ta bị anh ta đá bay thẳng từ trên lầu hai xuống, sau khi thân thể rơi xuống tự do ngã trên một cái bàn, lăn lộn ngã trên mặt đất.

Kim Tiểu Chu trở nên hung ác, gậy gỗ trong tay cũng không còn để ý ai là ai, chỉ cần có người hiện ra ở trước mặt anh ta chủ động xông tới, sức mạnh kia thật giống như một con chó phát điên. Trong ánh mắt của anh ta tràn ngập máu tanh, dường như đã không còn năng lực tự khống chế, múa may gậy gỗ một mình ép ba mươi mấy người lui từng bước về phía sau.

Xông lên bao nhiêu người thì bị Kim Tiểu Chu làm ngã bấy nhiêu người, động tác của anh ta sắc bén bá đạo hơn nữa hung hãn độc ác, ra tay hoàn toàn không có một chút kiêng dè, chỉ cần có thể đánh bại đối phương căn bản không lo lắng sau một đòn đó đối phương là chết hay là bị thương. Còn may trong tay anh ta là một cây gậy gỗ mà không phải một thanh đao bén, nếu như là một thanh đao bén, lúc này chỉ sợ đã máu chảy thành sông.

Cường Tử nhìn dáng vẻ điên cuồng của Kim Tiểu Chu, vẻ mặt sầu khổ. Cáp Mô bên cạnh hắn cũng giống như vậy, khớp xương bàn tay nắm chặt cũng đã trở nên trắng. Bùi Tử Doanh phía sau bọn họ sợ tới mức gương mặt mất đi màu sắc. Hoàn toàn không ngờ được gã đàn ông thoát nhìn đã say đến không biết gì kia điên cuồng như thế.

Mất thấy Kim Tiểu Chu chỉ trong vòng mấy phút đồng hồ làm ngã gần chục người, mà những người còn lại cũng bị sát khí bạo phát ra của anh ta ép lui về sau, xông lên trước không hề kiêng nể gì cả, có mấy người trẻ tuổi rõ ràng bị dọa sợ hãi, đã xoay người trốn về phía sau.

Tuy nhiên Kim Tiểu Chu cũng giống như vậy không dễ chịu gì, trên người anh ta cũng trúng đòn rất nhiều. Cơ bản anh ta làm ngã một người đều là thành quả một đòn đối lấy một đòn. Anh ta tuy rằng uống nhiều rồi, nhưng bằng tố chất thân thể huấn luyện tăng tốc hai năm qua trong quân đội, anh ta có thể cố gắng chịu từng roi da từng gậy tránh khỏi đánh trúng chỗ hiểm, nhưng những người kia thì không có phản ứng nhanh như anh ta. Đánh nhau từng đòn đối từng đòn, vẫn luôn là sau khi Kim Tiểu Chu chịu lấy một đòn cũng đánh ngã ngay một người.

Cáp Mô quay đầu liếc nhìn Cường Tử, Cường Tử hiểu rõ ý của anh ta, anh ta là sợ cứ tiếp tục như vậy Kim Tiểu Chu sẽ chịu thiệt, dù sao Kim Tiểu Chu đã say không biết gì, bây giờ xông lên hoàn toàn là một cơn tức giận nhất thời, một khi cơn tức giận này tiêu tán mất, đám người kia sẽ đánh anh ta thành đồng thệ.

Vừa lúc đó, Kim Tiểu Chu một cước đạp một gã đàn ông tuổi tác không lớn lắm bay ngược về phía sau, gậy gỗ trong tay quét ngang đánh vào đầu một gã đại hán muốn đánh lên anh ra nở hoa, anh ta nện mạnh gậy gỗ trong tay về phía người trước mặt, một tiếng rống to từ trong miệng anh ta bùng phát ra!

- A!

- Đến đây! Đến nữa!

Anh ta sải bước đi nhanh về phía trước, mà những người kia không tự chủ được lui về phía sau. Người ở sau cùng đã lùi đến trước cầu thang. Tên nhát gan đứng cuối cùng bị khí thế của Kim Tiểu Chu chấn động hết sức hoảng hốt, bước chân xê dịch đã từ trên lầu hai lần xuống dưới. Một tiếng kêu thê lương vang lên, kẻ kia sau khi lăn xuống đụng vào rào chắn ngất đi.

Thanh âm rên xiết kia thật giống như tín hiệu thoái lui, đám người kia không ai bảo ai cùng lúc xoay người bỏ chạy. Người dẫn đầu kia cũng là người bị Kim Tiểu Chu đánh ngã đầu tiên gian nan bò dậy từ trên mặt đất, gã tránh né ra xa khỏi Kim Tiểu Chu lăng từ trên cầu thang xuống bò dậy chạy mất, vừa chạy vừa hô:

- Thằng điên! Thật con mẹ nó thằng điên!

Kim Tiểu Chu lần nữa rống giận:

- Đến đây!

Sau một âm thanh này, rốt cuộc không còn ai dám đối mặt với anh ta, chẳng những bọn tay chân kia chạy đi rồi, mà ngay cả người quan sát xung quanh cũng tránh né thật xa, không dám đối mặt với ánh mắt quét qua của anh ta.

Cường Tử thở dài một hơi, đi qua đỡ lấy Kim Tiểu Chu.

Kim Tiểu Chu quay đầu lại nhìn thoáng qua hắn, cười khúc khích nói:

- Thực con mẹ nó sáng khoái!

Nói xong, thân thể anh ta mềm nhũn ngã ngửa ra. Cường Tử giao Kim Tiểu Chu cho Cáp Mô đỡ lấy, để cho Cáp Mô đỡ anh ta vào trong phòng riêng nghỉ ngơi.

Lúc này Từ Hưng Bang co rút trong góc tường vẻ mặt hoảng sợ nhìn sang, Cường Tử từng bước từng bước đi tới, ngồi xổm ở bên cạnh gã sau đó nói khẽ:

- Chỉ có chút năng lực này thôi à? Vẫn chưa đủ, có bản lĩnh gì tiếp tục đem ra, tôi chờ.

Lông mày Hoắc Anh Cách trên lầu bốn nhíu lại, y cảm thấy y hẳn nên đi xuống. Từ Hưng Bang đương nhiên không chỉ có chút sức mạnh này, nhưng một khi người phía chính phủ tham dự vào, tính toán trước đó của mình phải thất bại. Vừa nhấc chân lên, y nhìn thấy một gã mập từ cửa chính đi vào, người này vừa tiến vào, ánh mắt Hoắc Anh Cách liền sáng hẳn lên.

Chân vốn đã sải bước vội thu trở lại, Hoắc Anh Cách cười lạnh một tiếng nói thầm trong lòng:

- Xem ra hôm nay có trò hay rồi, muốn không cao giọng hát lớn cũng khó lắm.

Bùi Đông Lai từ trước cửa chen vào, vừa nén giận vừa không ngừng dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán.

Anh ta vừa vào cửa, những người ngăn cản gã đầu lĩnh đám tay chân trước đó chạy sang nghênh đón. Đó là một gã đàn ông trẻ tuổi thoạt nhìn có vẻ không cao lớn thậm chí hết sức ốm yếu, xem ra không quá hai mươi bảy tuổi, sắc mặt khá trắng, thậm chí có vẻ suy yếu do bệnh tật. Thân thể của gã so với mấy tên thuộc hạ thân thể khỏe mạnh ở sau lưng gã rõ ràng không cùng một loại, cánh tay một tên đại hán bất kỳ nào đó dưới quyền gã đều phải to lớn hơn nhiều so với gã.

- Bùi ca, ngài thể nào cũng đến rồi.

Thanh niên gầy yếu dẫn đầu nói với Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai khẽ gật đầu, vỗ bả vai thanh niên kia một cái nói:

- Lại có người muốn gọi nhà vua, ta cũng nhịn không được muốn đến xem thử là thần thánh phương nào. Mặt khác, Tam Tuyết anh mới đến nơi này, ta sợ có một số việc anh ứng phó không được.

Gã trẻ tuổi tên gọi Lục Tam Tuyết cười, không đưa ra ý kiến nào cả.

- Ai gọi nhà vua?

Giọng điệu Bùi Đông Lai bình thản hỏi một câu.

Mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống, điều này khiến cho anh ta trông có vẻ rất đau khổ.

- Ba người trong gian phòng riêng nhỏ ở lầu hai, rất cứng rắn, chỉ một người đã đánh ngã mười mấy tên tiểu tạp chủng không có mắt, dọa chạy hai mươi mấy tên, tôi yêu miễn khí phách huynh đệ kia.

- À?

Bùi Đông Lai cũng bị khơi gợi hứng thú, anh ta ngẩng đầu quét mắt một vòng, theo ngón tay Lục Tam Tuyệt chỉ. Điều nhìn thấy đầu tiên là Cường Tử đứng ở bên lan can lầu hai đang châm lửa đốt một điều thuốc. Anh ta không biết Cường Tử có nhìn thấy anh ta hay không, nhưng anh ta lúc nhìn thấy Cường Tử trong lòng dường như bị một khối đá tảng nện vào.

- Sao... Sao có thể là hắn được.

Con mắt Bùi Đông Lai lập tức khép hờ lại thành một khe hẹp, trong lúc nhất thời cũng quên lau mồ hôi.

- Sao vậy Bùi ca? Quen biết sao?

Lục Tam Tuyệt dè dặt hỏi một câu.

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu, không nói gì.

- Nói cho Triệu Trạch Sinh biết, hôm nay tất cả hoá đơn của người kia đều miễn phí, tiền kia tính cho ta.

- Ặc... Bùi ca, không ít tiền đâu nha.

Lục Tam Tuyệt do dự thoáng chốc nói.

- Không ít hơn sáu mươi vạn, ông đây trả món tiền này cũng đau lòng, anh cho rằng tôi muốn trả sao? Người kia... Không phải tôi có thể chọc vào được, thậm chí ông chủ bây giờ nhìn thấy hắn, cũng phải nhượng bộ lui binh.

Lục Tam Tuyệt nghe Bùi Đông Lai nói như vậy, rõ ràng bị dọa nhảy dựng.

- Kẻ kia... Bùi ca, không chỉ sáu mươi vạn, kẻ kia vừa mới nói, hoá đơn tất cả mọi người ở Linh Điểm Nhất Khắc tối nay, hắn bao hết.

- Ta chứ!

Bùi Đông Lai buồn bã hô một tiếng, lập tức thở dài nói:

- Bỏ đi, mẹ nó, sớm biết như vậy ta đã không chạy đến làm việc vặt này rồi.

Vừa lúc đó, cửa chính lầu một hỗn loạn một trận, cũng không biết có bao nhiêu cảnh sát mặc đồng phục xanh cùng nhau bước vào. Quơ dùi cui trong tay, khách ở lầu một lập tức bị đuổi tránh ra một mảng đất trống. Bùi Đông Lai khép hờ hai mắt nhìn biến cố bất thành linh này, ánh mắt chợt vui vẻ.

Một gã đại đội trưởng sắc mặt âm lạnh bước vào cửa chính, quét đôi mắt xung quanh. Gã đứng ở nơi đó không nói lời nào, chấp hai tay ra sau lưng đứng ở chỗ chính giữa lầu một.

Hai cảnh sát đi từ Hưng Bang từ lầu hai đi xuống, đi thẳng đến trước mặt đại đội trưởng. Sau khi nhìn thấy vết thương cả người Từ Hưng Bang ngay cả khuôn mặt cũng bị đánh nát, vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt đại đội trưởng càng thêm nồng đậm.

- Là ai!

Giọng nói gã lạnh như băng hỏi hai chữ.

Từ Hưng Bang cố gắng giơ ngón tay lên, chỉ vào Cường Tử vẻ mặt bình thản như mây trôi ở trên lầu hai dùng hết sức nói:

- Anh ơi! Chính là nó!

252. Chương 252: Một Tí Vấn Đề Cũng Không Có

Hai cảnh sát võ trang diu Từ Hưng Bang từ lầu hai đi xuống, đi thẳng đến trước mặt đại đội trưởng. Sau khi nhìn thấy vết thương cả người Từ Hưng Bang ngay cả khuôn mặt cũng bị phá nát, vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt đại đội trưởng càng thêm nồng đậm.

- Là ai!

Giọng nói gã lạnh như băng hỏi hai chữ.

Từ Hưng Bang cố gắng giơ ngón tay lên, chỉ vào Cường Tử về mặt bình thần như mây gió ở trên lầu hai dùng hết sức nói:

- Anh! Chính là nó!

Đại đội trưởng cảnh sát kia ngẩng đầu nhìn Cường Tử, gã vẫn thật chưa có xúc động đến mức vung tay lên bảo bọn thuộc hạ xông lên bắt thằng thanh niên đầu tóc bạc trắng kia. Hơn ba mươi tuổi đã đạt đến cấp bậc này, gã không phải một người lỗ mãng. Trong lòng suy xét một lượt tỉ mỉ, thật sự không nhớ ra được công tử nhà ai có dáng vẻ này.

Lẽ nào lại là từ bên ngoài tới?

Trong đầu đại đội trưởng không ngừng suy tính, trong thời gian hơn chục năm nay, hai truyền thuyết trải qua ở Linh Điểm Nhất Khắc gã cũng biết rõ, ngày đó Lý Mộ Bạch đại náo Linh Điểm Nhất Khắc gã cũng có mặt, hơn nữa rất không may chính là một trong số những người bị treo ngược. Lúc đó gã mới vừa vận mặc đồng phục màu xanh chưa được bao lâu, ý vào ông bố trong nhà cũng coi như là nhân vật có thực quyền ở Đảng bộ thành phố cho nên gã cũng theo đó hăng hái xông lên.

Đả kích lần đó quá lớn đối với gã, mãi cho đến hôm nay gã cũng không quên được gương mặt tà mị nhưng kiêu ngạo đến cực điểm của Lý Mộ Bạch.

- Anh là ai?

Gã kìm nén lửa giận, cố giữ giọng điệu bình thản hỏi.

Dù rằng Từ Hưng Bang cũng chẳng phải em trai ruột thịt của gã gì cả, gã họ Hồng, gọi là Hồng Huy. Nhưng hai nhà Hồng Từ đời nay chỉ có hai người bọn họ là con trai, với danh nghĩa anh em họ hàng gã nhất định phải đứng ra. Mặc kệ là Hồng gia hay là Từ gia, cho dù cả Đông Bắc không thể coi gia đình tiếng tăm lẫn lừng gì, nhưng ở trong thành phố này cũng thuộc gia tộc gốc rễ cắm sâu. Cha gã là Đảng viên của ủy ban thành phố, mẹ gã là chủ tịch tập đoàn Hồng Hoa. Trong nhà Từ Hưng Bang vị cha già kia khi còn ở trên chức vị là nhân vật số hai của tỉnh này, tuy rằng sau này xuống dốc nhưng dù sao cha của Từ Hưng Bang vẫn còn chỗ đứng ở Đảng bộ tỉnh.

Hồng gia và Từ gia gộp chung sức mạnh với nhau, cho dù lãnh đạo thành phố cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Có lý lịch như vậy, nếu như không phải mấy năm trước Lý Mộ Bạch chà đạp gã quá tàn nhẫn cho nên để lại bóng hình đen tối trong lòng gã, Hồng Huy thật sự không cần phải giữ vững lý trí nói chuyện với kẻ không chút ẩn tượng nào kia.

Cường Tử cúi đầu nhìn thoáng qua Hồng Huy, dù rằng cách nhau rất xa, nhưng vẻ lạnh nhạt còn có một tia khinh thường trong ánh mắt đều bị Hồng Huy nhận ra.

- Cút!

Cường Tử chỉ nói một chữ.

- Bắt hẩn lại cho ta, nếu như chống cự, đánh chết không cần luận tội!

Hồng Huy cho dù hàm dưỡng cao hơn nữa, Cường Tử nói ra một chữ này gã cũng không còn đường lui nữa. Huống chi bản thân gã cũng không phải thiện nam tín nữ gì, gã cũng không cần phải rệu mòi không uống muốn uống rượu phạt, gã cũng không cần giả bộ lịch sự gì nữa. Dù rằng trải qua sự kiện Lý Mộ Bạch, nhưng đó là quá khứ rồi có lẽ cũng không còn xuất hiện Lý Mộ Bạch thứ hai nữa. Cho nên Hồng Huy không cho

rằng số mệnh của mình kém như vậy, Lý Mộ Bạch gã gấp rồi, còn có thể gặp được Vương Mộ Bạch, Triệu Mộ Bạch nữa hay sao?

Cường Tử thở mạnh một tiếng, chậm rãi hút một hơi thuốc.

Mười tên cảnh sát bổ nhào tới như lang như sói, người xung quanh cầu thang đồng loạt tránh ra nhường đường. Người ở trên lầu phần nhiều là sinh viên nhà giàu có hoặc là ông chủ cơ sở kinh doanh tư nhân, những người này đều tự mình hiểu rõ, ai cũng biết tình thế bây giờ mình chỉ có nước tránh khỏi lối đi này, chẳng may đi theo vô duyên vô cớ có thể bị đánh một trận.

Cường Tử nhìn những cảnh sát xông lên kia, trong lòng đột nhiên nhớ tới việc từng làm qua ở Đông Đỉnh của Trác Thanh Đế. Tuy nhiên đại đội trưởng phía dưới kia so với Trác Thanh Đế rõ ràng không cùng một cấp bậc, đoán chừng gã cũng không có thực lực và dũng khí bỏ bỏ áo một mình đấu với một đám người.

Liếc qua Bùi Đông Lai đứng dựa vào góc tường ở lầu một, Cường Tử cười lạnh trong lòng. Nhịn à? Vậy tôi xem anh còn có thể nhịn đến khi nào!

Gã cảnh sát xông lên đầu tiên chưa nói câu nào, vung thẳng dùi cui nện xuống bả vai Cường Tử. Dùi cui kia mang theo gió, cú đánh này dùng hết sức lực. Cường Tử cười, tự nhủ quả nhiên không giống nhau, bọn du côn mới vừa rồi mới ra tay đã nhắm vào chỗ hiểm, tên mặc đồng phục này quả nhiên chưa có phá vỡ hết luật pháp.

Cũng không nhìn thấy hành động của Cường Tử, cảnh sát xông lên đầu tiên dường như nhìn thấy bóng người Cường Tử nhúc nhích, chỉ là dường như thôi, ngay cả chính gã cũng không xác định được rốt cuộc là nhúc nhích hay là không nữa. Chuyện trong nháy mắt đó cũng không ảnh hưởng động tác của gã, dùi cui kia vẫn gào thét nện từ trên xuống.

Khi dùi cui kia cách bả vai Cường Tử chưa đến mười phân, cảnh sát kia cảm thấy một luồng sức mạnh rất lớn khó có thể chống lại truyền đến trên ngực. Thân thể của gã theo đó cong gập lại, sức mạnh kia mang thân thể gã bay lên sau đó bay thẳng ra ngoài, đâm vào liên tiếp ba đồng đội gã mới đâm vào trên rào chắn tạo nên tiếng kim loại va chạm mạnh sau đó ngã nhào trên mặt đất. Xương cốt toàn thân trong nháy mắt giống như bị đứt gãy hết, nhúc nhích cũng không được.

Trong quán rượu này thật sự không có người nào có thể nhìn rõ một cước vừa rồi của Cường Tử, chạm khẽ như viết chữ, nhưng đối với tên cảnh sát kia thật sự tạo thành bốn chữ thương tích trầm trọng, tuy nhiên cũng không thể coi là vết thương gây chết người gì.

Bắn đầu mẩu thuốc lá trong tay ra, đầu mẩu thuốc lá này mang theo một quỹ đạo ánh sáng màu đỏ đánh trúng sống mũi người xông lên đầu tiên ở đằng sau! Người kia kêu to một tiếng hoảng hốt, giơ tay lên vuốt lung tung trên mặt của mình, gã còn chưa khôi phục lại vẻ kinh hãi bị đầu mẩu thuốc lá bắn trúng trên mặt của mình kia, một bóng người đã đến trước mặt gã.

Cảnh sát đó theo phản xạ ngẩng đầu nhìn xem, nhìn thấy nét cười tà ác trên khuôn mặt của Cường Tử đã gần gã trong gang tấc.

Nắm cổ áo nhấc gã lên, hai tay Cường Tử thoải mái xoay ngang gã đã bị Cường Tử túm ngang trước ngực. Nhìn cảnh sát bổ nhào lên từ đằng sau, Cường Tử ném mạnh người nằm ngang này bay ra. Người đó cách mặt đất cao hơn một thước, thân thể đâm thẳng vào người mấy đồng đội đằng sau, đụng thẳng vào hai người đi cuối cùng, tất cả ngã hết từ trên cầu thang xuống.

Chỉ trong thoáng chốc, thu dọn mấy người này, quá dễ dàng.

Bùi Đông Lai vốn muốn giả vờ ngốc thêm lát nữa, nhưng khi anh ta chuẩn bị chạy tới đằng sau xem trò vui, anh ta cảm giác được ánh mắt Cường Tử quét ngang qua mình. Anh ta ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt kia, nhưng nhận ra Cường Tử đã nhìn chỗ khác. Thầm thở dài một tiếng, Bùi Đông Lai biết rõ trốn tránh nữa ngược lại hăng quá hoá dở rồi.

Anh ta lau mồ hôi, chen qua cảnh sát trẻ tuổi thở nặng nhọc ngăn trước mặt mình, anh ta đi thẳng đến bên người Hồng Huy. Nghe thấy tiếng bước chân Hồng Huy quay đầu nhìn sang, đã nhìn thấy Bùi Đông Lai cả khuôn mặt mồ hôi đầm đìa.

- Bùi ca, ngài thế nào cũng ở đây.

Hồng Huy lập tức đổi thành một bộ mặt cười nhiệt thành nói.

Người khác không biết ông chủ Linh Điểm Nhất Khắc này là ai, Hồng Huy gã biết rõ. Người khác không biết ông chủ thần bí đứng phía sau kia có bao nhiêu thế lực ở Đông Bắc, Hồng Huy gã biết rõ. Cho nên, người khác không quen biết đại tướng đắc lực thuộc hạ thân tín nhất của Hách Liên Xuân Mộ giậm chân một cái cả Đông Bắc đều rung động kia, gã tất nhiên phải quen biết.

Bùi Đông Lai, mấy năm gần đây ở trong xã hội đen vùng Đông Bắc là người tiếng tăm vang dội nhất. Nghe nói là người Hoàng đế xã hội đen Hách Liên Xuân Mộ rất tín nhiệm, giao rất nhiều việc cho anh ta xử lý. Ở Đông Bắc, cái tên Bùi Đông Lai này sơ sơ cũng có địa vị dưới một người trên vạn người, đắc tội với người như thế, hậu quả như thế nào Hồng Huy biết rất rõ ràng.

- Nhà của tôi, tôi đến xem thử.

Bùi Đông Lai cả khuôn mặt hiện ra nét cười hiền hoà, hoàn toàn không giống nhân vật máu lạnh được mệnh danh ngang hàng với Tôn Diêm Vương ở Nội Mông trong truyền thuyết của xã hội đen kia. Một mình Tôn Diêm Vương, người của tất cả các băng đảng ở Nội Mông đều nói đến phải biến sắc. Đó là bởi vì Tôn Diêm Vương những năm đó ở Nội Mông từ đầu đến cuối dựa theo một chữ, đó chính là giết. Mà Bùi Đông Lai tuy rằng trông có vẻ chẳng qua là tên mập rất thân thiện, nhưng ở vùng Đông Bắc, mùi máu tanh trên người anh ta chỉ nhiều chứ không ít hơn so với Tôn Diệm Dương.

Nhắc đến Bùi gia, chỉ cần là băng đảng ở Đông Bắc đều biết rõ, đó là một đại nhân vật cao không thể với tới.

Hồng Huy là ai? Tâm tư không đến mức bảy khiếu thông suốt cho dù là ông già của gã ở Đảng bộ thành phố cung cấp cho chút sức lực, gã cũng không lết lên nổi chức vị này. Bùi Đông Lai vừa đi sang, trong lòng của gã đã mơ hồ cảm thấy hôm nay việc này chỉ sợ phải dừng lại ở đây.

- Bùi ca, có chuyện gì ngài cứ việc nói thẳng, nếu như kẻ làm huynh đệ đui mù này làm sai chuyện gì, ngài cũng đừng để vào trong lòng.

Hồng Huy vẻ mặt chân thành nói.

Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua Cường Tử, bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi:

- Cả đời Lão Phật gia nhận được đứa cháu nuôi, quả thật là rồng phượng trong loài người a.

Sắc mặt Hồng Huy cứng đờ, gã ngây ngẩn cả người vồn vện đứng mười mấy giây đồng hồ mới hít một hơi thật sâu, sắc mặt trắng như một tờ giấy. Trong mắt gã có một loại sợ hãi không che giấu được, gã ép mình phải trấn định lại, xoay người nói với Bùi Đông Lai hai chữ:

- Cảm ơn!

- Thu quân! Quay về!

Hồng Huy hô to một tiếng, mồ hôi lạnh từ trên trán gã không ngừng chảy xuống.

Về mặt của Bùi Đông Lai ngược lại điềm nhiên như không, chỉ có điều trong lòng anh ta cũng không có chút cảm giác nào. Rõ ràng là hai người đã rất đoàng hoàng, nhưng bây giờ mình vẫn không thể không đứng ra làm tấm lá chắn cho người ta. Lúc trước Hách Liên Xuân Mộ đồng ý đề nghị của Triệu Long Tượng anh ta đã từng phản đối, chỉ có điều Hách Liên Xuân Mộ không biết có phải tuổi tác đã lớn càng lúc càng hồ đồ không để ý đến anh ta. Tình thế rõ ràng như thế kia, rất dễ dàng chia đầu mũi lao về phía Hách Liên gia, thật không biết ông chủ trong lúc đó suy nghĩ thế nào.

Trông cậy vào đám nông dân Khảo Sơn Truân kia đã có thể cho rằng tiêu diệt được đứa cháu nuôi vừa ý của Lão Phật gia. Bùi Đông Lai không tin, anh ta cũng biết Hách Liên Xuân Mộ khẳng định cũng không tin. Nhưng tại sao Hách Liên Xuân Mộ không có ngăn cản hơn nữa còn tham dự vào, anh ta nghĩ cũng không ra.

Từ Hưng Bang được hai tên cảnh sát điều dưỡng, nghe thấy Hồng Huy hô thu quân gã lập tức nóng vội, cũng không biết sức lực từ chỗ nào đến chạy tới kẹp quần áo của Hồng Huy gào thét:

- Anh họ! Làm sao bỏ qua như thế? Hắn đánh em thành như vậy, anh mặc kệ hay sao?

Chát!

Hồng Huy phát tay tát Từ Hưng Bang một cái vang dội, lạnh lùng liếc nhìn gã nói với bọn thuộc hạ:

- Mang hắn đi về!

- Ân tình hôm nay, tôi sau này khẳng định sẽ báo đáp ngài thật tốt.

Nói một câu với Bùi Đông Lai, Hồng Huy mặt vẫn còn trắng bệch dẫn theo thuộc hạ lui rất nhanh ra ngoài. Đến đã mau, đi càng mau hơn, rất nhiều người cũng không hiểu rõ là xảy ra chuyện gì.

Bùi Đông Lai làm ra vẻ mặt tươi cười, vừa lau mồ hôi vừa cất bước lên cầu thang, anh ta vẻ mặt tươi cười đi đến bên cạnh Cường Tử nói:

- Thiếu gia, những tên có mắt như mù kia không biết ngài, ngài đừng để trong lòng. Linh Điểm Nhất Khắc này tuy rằng là nơi không lớn lắm nhưng cũng là của Hách Liên gia chúng ta. Tôi còn thật không dám tin ai ở chỗ này...

- Cửa Lâm gia.

Bùi Đông Lai còn chưa nói hết câu, đã bị ba chữ giọng điệu bình thản của Cường Tử cắt ngang.

Cường Tử đốt lên một điếu thuốc, gờ tay kéo Bùi Tử Doanh sợ đến ngơ ngẩn như con gà gỗ sang, ôm vào trong vòng tay. Chỉ vào mũi của cô ta nói với Bùi Đông Lai:

- Từ hôm nay trở đi, cô ta là tổng giám đốc của Linh Điểm Nhất Khắc.

Bùi Đông Lai ánh mắt lung lay, anh ta ngẩng đầu nhìn Cường Tử. Cường Tử phun ra một hơi khói thuốc, hỏi hết sức bình thản:

- Có vấn đề gì không?

Trong đôi mắt Bùi Đông Lai sát khí chợt loé chợt tắt, lập tức cười hì hì nói:

- Không có, không có vấn đề gì cả.

253. Chương 253: Đùng Làm Con Chốt Thí

- Cô tên là gì?

Bùi Đông Lai nở nụ cười thân thiện ảm áp hỏi Bùi Tử Doanh.

- Bùi Tử Doanh.

Bùi Tử Doanh nói nhỏ xiu, cô ta bị Cường Tử ôm vào trong ngực rất bá đạo, sinh ra một loại cảm giác không thể nói rõ được, không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt được, giống như rơi vào chỗ khiến cho người ta bị mất đi lý trí.

- Phụ nữ của ta!

Cường Tử nói ra bốn chữ thanh âm ngang tàng, nhặt nhẹo.

Sắc mặt Bùi Đông Lai trở nên khó coi, ngay sau đó cười không có chủ đích gì.

- Thiếu gia, Linh Điểm Nhất Khắc này về sau giao cho Bùi cô nương, từ giờ trở đi muốn đuổi việc hay là giữ lại đều do ngài quyết định. Tôi còn có việc phải làm, phải đi trước một bước đây.

Cường Tử vừa cười vừa nói:

- Đùng nóng vội, còn có kịch hay để cho anh xem, chẳng lẽ anh không muốn xem.

Bùi Đông Lai theo đó cũng gượng cười nói:

- Thật sự còn có việc phải làm. A đúng rồi, hóa đơn của ngài ở tại đây hôm nay đều tính hết cả vào tôi. Việc này tôi đã nói qua với người quản lý nơi này, tôi phải đi về cho nhanh kéo lỗ việc, ông chủ còn có việc nhờ tôi đi làm.

Cường Tử bỗng chỉ một ngón tay về phía cửa ra vào nói:

- Xem xong màn kịch hay này, anh hãy đi.

Bùi Đông Lai quay đầu nhìn theo ngón tay Cường Tử chỉ. Đầu óc của gã trong nháy mắt trống rỗng, kêu lên ong ong, như có vật gì đó lóe lên tức thì, nhưng gã không có nắm được, dựa theo cảm giác, gã biết vật đó có thể gọi là âm mưu!

Đám cảnh sát vừa mới rút khỏi chưa được bao lâu đã chậm rãi lui trở lại, mười mấy người chen chúc thành một nhúm chui vào qua lối cửa trước. Dúi cui trong tay nhiều cảnh sát giơ lên, nhưng cánh tay người nào người nấy đều run lấy bấy giống y hệt nhau.

Tên cảnh sát lùi vào sau cùng là Hồng Huy, tay của gã đặt ở ngang thắt lưng, khẩu súng của gã đặt ở nơi đó, chỉ có điều tay của gã cũng đang run lấy bấy, súng còn chưa có móc ra. Nhìn động tác bước chân của gã và mấy tay cảnh sát dưới quyền giống như là bị người ta bức lui trở lại.

Sau khi bọn họ lui hết trở vào trong đại sảnh lầu một, đã nhìn thấy một tráng hán chiều cao trên hai thước sải bước từ phía cửa chính đi vào, toàn thân đại hán này toát ra một loại khí phách không ai có thể tới gần, bước chân ổn định, khí thế bao trùm trời đất. Ở sau lưng y, hàng hà sa số đại hán áo đen mạnh mẽ tràn vào, bao bọc vây quanh những cảnh sát võ trang kia.

Đại hán kia quét mắt bốn phía một lượt dường như đang tìm kiếm cái gì, lúc y ngẩng đầu nhìn thấy Cường Tử, trên mặt y lộ ra nụ cười, Cường Tử gật đầu một cái ra hiệu chào hỏi với y, đại hán kia theo đó cũng gật đầu đáp lại.

- Tuyệt vũ khí của bọn chúng xuống.

Đại hán quát một tiếng như hổ gầm, những đại hán mặc áo đen kia lập tức bổ nhào tới như báo như sói. Hồng Huy móc súng ra hô hoán:

- Tụi mày muốn làm gì! Tới nữa tao sẽ nổ súng!

Một đại hán áo đen nhe răng cười hi hi đi về phía gã, ngay lúc Hồng Huy giơ súng lên đại hán kia sải một bước thật lớn từ xa vọt tới một quyền đánh từ dưới cằm Hồng Huy lên. Một quyền này vô cùng mạnh mẽ, nện Hồng Huy té ngựa nằm thẳng cẳng ra đất.

Đại hán kia nhe răng cười hung tợn ngoặt hai tay Hồng Huy ra sau lưng, rút ra thắt lưng da của Hồng Huy trói chặt năm ba vòng quấn gã thành một khối gọn gàng. Sau đó thu khẩu súng kia vào trong tay, quay đầu vút cho tráng hán chiều cao hơn hai thước kia.

- Ngoan ngoan để cho tao tuyệt súng của mày có phải hơn không, cũng không phải ném một quyền vừa rồi. Thực bắn tay tao, con mẹ nó.

Đại hán áo đen khống chế Hồng Huy ngã nằm ra đất giận dữ mắng chửi.

Những gã cảnh sát kia vốn yếu hơn về số lượng, hơn nữa lúc đi bởi vì không phải thi hành nhiệm vụ, ngoại trừ Hồng Huy mang theo súng ra những người khác chỉ mang theo dùi cui. Bọn chúng lúc đầu rất tự tin vào bản lãnh của mình nhưng ở trước mặt những đại hán áo đen lại giống như đang làm trò hề, không mất bao lâu thời gian mười mấy người đều bị trói gọn nằm ở trên đất, các loại vũ khí dùi cui cũng bị người ta đoạt lấy.

Cường Tử nhẹ gật đầu ra với tráng hán kia, ý bảo y làm không sai.

Tráng hán đó chính là Lý Vạn Thành, cậu ta cười nhìn quanh một vòng nói:

- Mẹ nó, gây việc lộn xộn náo động ở đây, không biết đây là chỗ nào hay sao?

Chu Hạo Nhiên đi vào từ cửa chính vẻ mặt thâm sâu khó lường nhìn nhưng cảnh sát bị trói nằm ở trên mặt đất nói:

- Chỗ của Hách Liên gia là chỗ tội mày nói đến là đến, nói đi là đi à?

Nghe được câu này, Bùi Đông Lai quay phắt đầu lại nhìn về phía Cường Tử.

- Thiếu gia, ngài làm như vậy là có ý gì?

Cường Tử vừa cười vừa nói:

- Không có việc gì đâu, bảo cho bọn chúng biết thật rõ nhớ thật lâu phép tắc, địa bàn của Hách Liên gia chúng ta, không phải ai muốn tới gây việc lộn xộn làm náo loạn thì có thể bình yên trở ra.

Bùi Đông Lai nói thầm trong lòng kẻ gây ra náo loạn lớn nhất chính là mày, mẹ nó, bây giờ thu dọn chiến trường không được nữa rồi.

Chu Hạo Nhiên chậm rãi đi đến trước mặt Hồng Huy, giọng điệu lạnh căm căm nói:

- Ông chủ thường xuyên ở nơi này gặp gỡ hội họp với khách quý, cái đám đui mù tội mày dám tới đây quấy rối, có phải là chán sống lắm rồi phải không?

Lý Vạn Thanh cười khúc khích, không phải cười bộ dạng bị dọa sợ hãi của Hồng Huy, mà là cười bộ dạng nghiêm trang chính tề của Chu Hạo Nhiên.

Vừa mới tiến vào trong thành phố bọn họ đã nhận được tin nhắn của Cường Tử gửi tới, sai bọn họ đi thẳng đến Linh Điểm Nhất Khắc ‘Sau khi đến nơi dừng để ý nhìn thấy bao nhiêu người, bắt giữ hết toàn bộ sau hãy nói.’ Khi tới cửa ra vào bọn họ vừa hay nhìn rõ mấy chục tay cảnh sát từ trong quán rượu đi ra, Chu Hạo Nhiên cười khổ một tiếng nói:

- Cường Tử lại tìm cho bọn ta một cuộc sống đầy sóng gió.

Lý Vạn Thanh không cho rằng lời đó là đúng, phản đối:

- Chẳng cần biết như thế nào, Cường Tử sai chúng ta làm, thì ta làm.

Hồng Huy nhú chặt lông mày nói:

- Các anh biết rõ các anh đang làm cái gì không? Có biết hậu quả việc các anh làm không? Đây là phạm tội.

Chu Hạo Nhiên đi về phía trước một bước Hồng Huy hoảng sợ nhảy dựng, Chu Hạo Nhiên cúi đầu ghé sát bên tai của gã nói khẽ:

- Vị đại ca kia, người mấy tuổi cũng không còn nhỏ sao vẫn còn ngốc như thế hả? Nếu như Lão Phật gia không phải trước đó dạy bảo ra tay nhẹ nhàng, lão tử bây giờ đã vút mày vào Tùng Hoa Giang rồi. Phạm tội... hì hì, phạm tội hiếp mẹ mày, cầm miệng cho tao, bằng không đừng trách tao ra tay tàn ác.

Lời này thanh âm cậu ta rất khẽ, chỉ có hai người cậu ta và Hồng Huy nghe thấy.

Sắc mặt Hồng Huy biến đổi, hung hăng liếc nhìn Chu Hạo Nhiên. Cay độc trong ánh mắt kia đã tích lũy đến mức độ rất lớn, chỉ sợ một chút xúc động nữa sẽ bùng phát ra ngoài.

- Hiện tại nhận lỗi, tôi sẽ coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chu Hạo Nhiên cười lạnh nói.

Hồng Huy ban đầu sợ hãi, sau đó là giận dữ, gã mấy lần muốn xông tới đều nhịn lại. Hung dữ tự nói với lòng:

- Hách Liên Xuân Mộ! Chuyện ngày hôm nay ta nhớ kỹ, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả cho người!

- Còn không xin lỗi?

Chính Chu Hạo Nhiên cũng cảm thấy có chút khinh người quá đáng.

- Thật... thật xin lỗi!

Trong ánh mắt Hồng Huy lửa giận nghìn ngút, cuối cùng nhịn xuống không bùng phát ra, gã cúi đầu nói.

Chu Hạo Nhiên khom người lần nữa, thấp thân thể ghé sát bên tai gã nói:

- Nhớ kỹ, trong mắt Lão Phật gia ngay cả cái rắm người cũng không bằng, cút!

Hồng Huy đứng lên, hung hăng quét mắt một vòng bốn phía, gã như đã quên mất Cường Tử, mà là nhìn chăm chú Bùi Đông Lai. Thời khắc này, Bùi Đông Lai phát hiện từ trong ánh mắt gã một thứ gì đó làm mình sợ hãi. Đó là một loại liều chết tới cùng, một loại không chết không ngừng.

Cường Tử cười nói với Bùi Đông Lai:

- Anh xem, những kẻ không có phép tắc này thì phải giáo dục thật nghiêm. Để cho bọn họ biết rõ, địa bàn của Hách Liên gia không phải dễ xông vào như vậy.

Bùi Đông Lai hung hăng trợn mắt liếc nhìn Cường Tử, nói cáo từ, bước nhanh đi xuống lầu.

Cáp Mô đi tới đứng ở bên cạnh Cường Tử nói:

- Tôi có chút không hiểu ý của cậu.

Cường Tử cười nói:

- Anh cảm thấy hai người kia chịu thiệt sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Cáp Mô nói:

- Không có, hai người bọn họ cũng quấy không ra được sóng gió gì đâu.

Cường Tử cười ha hả nói:

- Chắc chắn sẽ không, tôi cũng không trông cậy hai người bọn họ có thể làm ra phiền phức lớn gì cho Hách Liên Xuân Mộ. Tuy nhiên, phiền phức nhỏ chắc chắn không có vấn đề gì. Hách Liên Xuân Mộ cũng là người, để cho chó cắn dù có chích thuốc phòng bệnh, cũng sẽ đau.

Sau khi Bùi Đông Lai đi xuống, Cường Tử cũng buông tay thả Bùi Tử Doanh đang ôm ra. Hắn cười đi xuống cầu thang, đón chào phụ tá đắc lực của mình. Mãi cho đến khi xuống lầu ôm một cái với Chu Hạo Nhiên và Lý Vạn Thành, sau đó vẫy tay ra hiệu với những đại hán kia, hắn vẫn luôn không có quay đầu lại liếc nhìn Bùi Tử Doanh.

Vào lúc này, hai người vốn hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau, gặp gỡ nhau ngoài mong muốn như vậy, nhưng Cường Tử cũng hoàn toàn không để ý. Cho nên đau thương hao tổn tinh thần chính là một kẻ khác. Bùi Tử Doanh cũng không biết vì cái gì, trong lòng cô ta rất chán ghét lúc Cường Tử ôm chặt cứng cô, thật sự rất chán ghét, không giãy thoát được. Nhưng khi Cường Tử buông tay ra bước đi không quay đầu lại, cô lại sinh ra mấy phần mất mát trong lòng.

Cuộc sống luôn là là trong lúc lơ đãng thúc đẩy hai người không có dây mơ rễ má gì với nhau vì một nguyên do nào đó mà xít lại gần nhau, cuộc sống luôn là chơi đùa con người trong lúc lơ đãng, mà người bị đùa bỡn một chút cũng không cảm thấy thú vị.

Cáp Mô vỗ bả vai gây yếu của Bùi Tử Doanh, nói như có ý nghĩa sâu xa:

- Cố gắng thật nhiều nhé, đừng trở thành cái thứ rác rưởi kia. Cơ hội có được không dễ, không nắm bắt được hoặc là nắm được mà không giữ được trong tay, không bằng ngay từ đầu nên bỏ đi.

Thời khắc đi xuống cầu thang, Cáp Mô lắc đầu nói:

- Nếu tôi thì sẽ không giao quán rượu lớn cỡ này trong tay của cô, vì cô bây giờ, vẫn chưa có tư cách kia.

Lời nói đánh bị thương người ta, nhưng không phải lời nói dối.

Sắc mặt Bùi Tử Doanh trong nháy mắt biến thành trắng bệch, không còn chút máu nào.

Hai đại hán áo đen nhận lấy chỉ thị của Cường Tử lên lầu, dìu đỡ Kim Tiểu Chu đã say khướt chẳng còn biết trời đất gì hết đi.

Không khí của quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc cũng lặng lẽ trở lại, tất cả mọi người có cảm giác như lọt vào trong sương mù. Cảnh tượng tuyệt đẹp trong mong mỗi kia cũng không xảy ra, mọi người hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút chưa thỏa mãn. Màn xung đột này không lớn không nhỏ cũng không phải là sóng gió lớn gì trong thành phố này, cuộc hỗn chiến trong góc nào đó của thế giới ngầm có lẽ cũng có thể so với ngọn lửa lớn bùng cháy lên này, nhưng khi chuyện này đã trôi qua rất lâu rồi mọi người cũng không có quên được. Thanh niên mái tóc bạc trắng kia luôn lơ mơ hiện ra trước mắt.

Sau khi quán rượu yên ắng trở lại, Hoắc Anh Cách thở một hơi thật dài, gã vẫn luôn đứng ở sau cánh cửa phòng riêng mở ra một nửa trên lầu bốn, gã không biết mình sợ cái gì, không dám lộ mặt. Hắn đợi mãi sau khi đám Cường Tử rời khỏi mười mấy phút mới từ trên lầu bước xuống.

Đi ngang qua bên cạnh Bùi Tử Doanh, bước chân gã dừng lại một chút.

- Hắn tặng cho cô món quà này, là xem cô có phải là người có tư cách đón nhận hay không. Quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc, lời lãi buôn bán hằng ngày cũng được trăm tám mươi vạn, không biết cô có biết tiền này dùng như thế nào hay không. Khuyên cô một câu, cô không có thời gian từ từ thích ứng và học tập, một khi cô không theo kịp bước chân của hắn. Cô chính là một con chốt thí, không có chút ý nghĩa nào nữa.

Lúc Hoắc Anh Cách đã đi ngang qua bên người Bùi Tử Doanh, gã quay đầu liếc nhìn cô gái kia. Gã nhìn thấy chuỗi nước mắt trong suốt, nhưng cô ta quật cường không khóc thành tiếng.

- Khổ là biểu hiện bên ngoài của yếu mềm, đừng làm cho hắn xem thường cô, cũng đừng để cho mình xem thường chính mình.

Nói xong câu đó, Hoắc Anh Cách sải bước đi ra ngoài. Ở thời khắc này, dường như trong lòng gã cũng có một loại thông hiểu tất cả.

254. Chương 254: Không Chịu Thua, Cam Chịu Chết

Những huynh đệ Liên minh chấp pháp hứng khởi mới vừa tiến vào phương bắc, trong lúc gió thổi mây bay, không một người nào biết làm cách nào đối mặt với Hách Liên Xuân Mộ Đại kiều xã hội đen làm vua mười năm ở Đông Bắc, trong lúc các tay trùm băng đảng xã hội đen phương bắc đều đang suy đoán kế tiếp có phải là lúc chuyển mình đánh cho Hách Liên vương gia một kích như sấm sét hay không, hai mươi chiếc xe buýt từ Nội Mông Cổ lái sang lần nữa khiến cho bọn người đó ngửi được mùi vị cuộc đại chiến đang sắp xảy ra.

Cuộc chiến mười năm với võ giả Đông Doanh dù sao cũng là việc trong bóng tối, đa số người ở trong nước đều không có liên quan đến việc đó. Nhưng việc quyết đấu của đôi bên trong vòng một tháng sắp tới cũng nghe tin đồn loáng thoáng, thắng bại như thế nào đã trải ra trên mặt nước. Mọi người rất là hứng thú đối với cuộc quyết chiến liều mạng chấn động giới xã hội đen này, đặc biệt lại là khiêu chiến nhằm vào địa vị ông trùm vững vàng lâu năm, người có thể tham gia xem trực tiếp cuộc chiến này đều đang mỗi mắt mong chờ.

Chỉ có điều một thời gian ngắn sau đó gió yên sóng lặng, điều này không một ai biết được ra làm sao.

Nhưng, tầm mắt của mọi người lại bị thu hút lên trên biển rộng, một cuộc chiến vượt quá sức tưởng tượng mở màn. Đây là chiến sự lớn nhất lần đầu tiên trong vòng năm mươi năm trở lại đây, đến thật là đột ngột, dù cho những nhân sĩ giác quan linh mãnh kia cũng không ngờ được hai bên thật sự sẽ ra tay đánh nhau to.

Cuộc chiến sơ dĩ mở màn nhanh như vậy, nguyên nhân rất lớn ở chỗ một chiếc thuyền dân dụng dùng một cách chiến đấu cứng cỏi không sợ chết không cần dựa vào quân đội đến bảo vệ tuyên cáo chủ quyền lãnh hải. Chiếc thuyền đánh cá này không lớn vốn vẹn chỉ có hai người, nhưng bọn họ dựa vào một dũng khí không để ý đến sống chết dùng vũ khí hạng nhẹ trên thuyền hung hăng bắn vào trên vỏ thuyền bọc thép của chiến hạm Đông Doanh. Tuy rằng những viên đạn kia hoàn toàn không phá vỡ được lớp giáp bọc thép,

tuy rằng hành động của bọn họ trước mặt hạm đội khổng lồ của đối phương có vẻ như chẳng có chút uy lực nào, nhưng bọn họ dùng hành động nói cho kẻ địch biết, chúng ta không sợ!

Ai cũng không có ngờ được, chính là một chiếc thuyền đánh cá nhỏ đến mức không xem vào đâu như thế, hai kẻ điên giống như không biết tự lượng sức mình, dùng súng và đạn hỏa tiễn bắn liên tục tấn công giết chết ít nhất mười mấy thủy quân Đông Doanh.

Ngay khi hạm đội Đông Doanh nổ súng, gần như trong vòng mười mấy phút hai người đã bắn sạch tất cả đạn nắm tay đứng ở trong khoang điều khiển, mở hết tốc lực đâm sầm vào một chiến hạm của kẻ địch.

Gã sĩ quan hải quân Đông Doanh dùng ôm nhòm tận mắt thấy vẻ thoải mái của cả hai ở thời khắc cuối cùng tay hai người vẫn nắm chặt lấy nhau!

- Đáng mặt đàn ông nhiệt huyết sôi trào, ba tác kiểm dẹp yên ngoại xâm, chúng ta đội trời đạp đất, tay nâng chiến kỳ bay phấp phới!...

Cao giọng hát hành khúc không biết tên là gì, bọn họ chết oanh oanh liệt liệt.

Bởi vì cái chết của bọn họ, đám quân lính hải quân Trung Quốc xúc động phần nộ!

Mà ngay trước đó, bốn chiếc hàng không mẫu hạm khổng lồ từ vùng biển của Liên Bang Nga đi vào lãnh hải Trung Quốc. Không chỉ hạm đội bốn chiếc hàng không mẫu hạm khổng lồ này khiến cho người ta kinh ngạc, càng khiến cho người ta kinh ngạc hơn là hai bên Trung - Nga nhất trí giữ kín đối với việc này. Nhưng giữa trưa ngày chiếc thuyền ngư dân chiến đấu oanh oanh liệt liệt đến giây phút cuối cùng kia, lãnh đạo cấp cao hai bên Trung - Nga đột nhiên tuyên bố thông cáo chung.

Dựa theo tin tức lãnh đạo cấp cao hai bên kết hợp với nhau tuyên bố, tất cả nguyên đội thuyền bốn chiếc hàng không mẫu hạm cùng với các loại vũ khí chiến đấu Trung Quốc mua sắm từ Liên Bang Nga, Liên Bang Nga đã chế tạo hoàn thành xong toàn bộ thông qua phía Trung Quốc kiểm tra hơn nửa một lần giao toàn bộ cho phía Trung Quốc.

Tin tức này vừa phát ra, còn phải lớn hơn vô số lần so với uy lực bom nguyên tử nổ.

Ý nghĩa của việc này không chỉ là quyền không chế chủ quyền biển, thậm chí cán cân quyền lực thế giới cũng sinh ra biến hóa cực lớn!

Sau khi bốn chiến hàng không mẫu hạm tiến vào lãnh hải Trung Quốc không có dừng lại chút nào, mà là duy trì tốc độ cao nhất xông thẳng đến khu vực biển hai bên giằng co. Phía Trung Quốc nói điều này chỉ là để kiểm tra toàn bộ tính năng của mẫu hạm.

Sĩ quan Độ Biên Nhất Lang chỉ huy hành động hải quân lần này của Nhật Bản sau khi có biết được tin tức hung hăng ném đồ ở trong tay xuống đất, găm thét mắng ầm lên:

- Âm mưu! Đây là một âm mưu! Người Nga đang làm cái gì! Bọn họ chẳng lẽ không biết đây là vi phạm vào công ước quốc tế hay sao!

Gã nắm lấy cổ áo sĩ quan đứng bên cạnh quát:

- Tại sao! Tại sao trước đó không có một chút tin tức tình báo từ phía đối phương!

Sĩ quan kia không kịp thở nói:

- Báo cáo tướng quân, trước đó từng có báo cáo rõ ràng việc này, Nga đang chế tạo mẫu hạm dùng để thay thế cho mẫu hạm đã cũ kỹ đang phục vụ ở nước ta. Ai cũng thật không ngờ được, bọn họ sẽ bán mẫu hạm đi!

Độ Biên Nhất Lang hung hăng vút sĩ quan ngã lộn ra đất, lớn tiếng quát:

- Gọi điện thoại! Gọi cho thủ tướng! Tôi cần một lời giải thích, một lời giải thích có liên quan đến hành động lần này!

Mà vừa lúc này, một hạm đội lẫn lộn xuất phát từ bắc bộ Đài Loan, mở hết tốc độ chạy về hướng đảo Điếu Ngư.

Không lâu sau cuộc chiến đấu hy sinh oanh oanh liệt liệt vang dội của chiếc thuyền đánh cá dân dụng, hạm đội đến từ Đài Loan phối hợp với hạm đội Nam Hải từ bên hông tấn công hạm đội quân địch, mà hạm đội Nam Hải đảm nhiệm vai trò chính của cuộc tấn công thì bắt đầu tấn công chính diện với quân địch.

Mà điều khiến cho người ta bất ngờ cũng nghĩ không thông chính là, Hoa Kỳ không hề tỏ thái độ kiên quyết phản đối đối với cuộc chiến lần này như trong tính toán của mọi người, ngay cả hạm đội Thái Bình Dương cách đó không có bao nhiêu xa và hạm đội Thứ Bảy của Hàn Mỹ đóng quân cùng nhau ở gần đó trong gang tấc cũng duy trì sự im lặng, có vẻ như đối với cuộc hải chiến lần này một chút cũng không quan tâm.

Lúc này bọn người loạn thành một bầy trong nội các Thủ tướng Nhật Bản mới lơ mơ phát giác, bọn họ bị các bạn bè liên minh bỏ rơi.

Thủ tướng mới lên nắm quyền sắc mặt trắng bệch nói thẳng điện thoại đến Nhà Trắng Hoa Kỳ, thoáng sau đó ngã ngồi ở trên ghế, nói không nên lời.

Cuộc hải chiến rất quyết liệt, không thể phủ nhận thực lực hải quân Nhật Bản không thể khinh thường. Nhất là bọn họ quan tâm chú ý phát triển chiến lược chống tàu ngầm, nếu không phải sợ bị bốn chiếc mẫu hạm khổng lồ chặn đứt đường lui phải vội vàng lui lại, nếu không rút lui quá vội vàng cũng không đến nước bại nhanh như thế.

Nếu như thật sự gộp lại, trước đây ít năm hải quân ý lại quá nhiều vào tàu ngầm dù cho có thể thắng, cũng là anh bại tôi vong. Nhưng sau khi bốn chiếc mẫu hạm tham gia vào cuộc chiến, tình thế lập tức đã bị chuyển sang một chiều hướng khác. Đòn tấn công tâm lý còn nghiêm trọng hơn so với đòn tấn công quân sự, người Nhật Bản dựa giẫm vào bạn bè liên minh ở thời khắc mấu chốt bị vứt bỏ không để ý tới, điều này còn thống khổ hơn gặp sương phủ trên mặt tuyết.

Hải quân Nhật Bản trong những năm này phát triển sức chiến đấu ngoài sáng cũng như trong tối, bị diệt sạch trong một trận.

Ngay khi chỉ huy hải quân phụ trách mọi mặt chiến dịch lần này ra thông báo cuộc chiến kết thúc thắng lợi, Cường Tử đang ngồi ở phòng khách Húc Nhật Nhật Phẩm say sưa xem trực tiếp trên ti vi.

Cười khúc khích, Cường Tử châm một điếu thuốc.

Thoải mái, thực con mẹ nó thoải mái.

- Vạn Thanh, nghe nói hai ngày trước mấy chỗ kinh doanh với danh nghĩa của Hách Liên vương gia bị cảnh sát điều tra hết cả rồi phải không?

Lý Vạn Thanh cười khúc khích nói:

- Lão đại Cường Tử, cụ thể của việc này ngài phải hỏi Háo Tử. Đám chuột nhỏ dưới tay hần không phải thứ ngài không. Tôi là người Hồ Tổ, việc của Cáp Tổ không tham dự vào.

Cường Tử cười ném hộp thuốc lá sang trúng bả vai Lý Vạn Thanh:

- Cậu còn đùa cợt được sao?

Chu Hạo Nhiên cười khúc khích nói:

- Tiểu Lý Tử lại thiếu thốn đánh đấm, mấy ngày trước được ngài bảo đi đánh người ta đã hết cả tay. Hai ngày nữa ngài sai hần đánh một trận nữa, bảo đảm hần thật thà được vài ngày.

Lý Vạn Thanh hung dữ nói:

- Háo Tử, buổi tối hai ta chui vào chung một cái mền chung một cái giường nhé?

Chu Hạo Nhiên không tự chủ được run rẩy một chút, liên tục xua tay nói:

- Bỏ đi, cậu luyện đồng tử công không gần nữ sắc cũng không cần khai đao với tôi, tôi chính là đàn ông chân chính.

Lý Vạn Thanh vịn ngón tay làm thành lan hoa chỉ nói:

- Tôi rất yêu thích đàn ông chân chính...

Cường Tử phun vò nước đang uống vào trong miệng hết ra ngoài, xua tay nói:

- Nói việc chính.

Chu Hạo Nhiên cười nói:

- Ngài khoan hãy nói, Hồng đại đội trưởng kia phát ra bản tính hung ác thật là có chút hiệu quả. Thật không tưởng nổi tiểu nhân vật không coi vào đâu trong mắt Hách Liên vương gia không ngờ tạo ra phiền phức to có nhỏ có cho ông ta. Dù rằng mấy chỗ làm ăn kia bị kiểm tra không tổn thương gân cốt cũng chẳng coi ra gì, nhưng bị mũi cần chẳng lẽ không thấy khó chịu sao.

Cường Tử nói:

- Quan tâm chăm sóc y một chút, làm cho Hách Liên vương gia nổi giận, y không nhận lấy kết quả gì tốt đẹp đâu.

Lý Vạn Thanh nhẹ gật đầu nói:

- Biết rồi.

Cường Tử vừa muốn nói chuyện, đã nhìn thấy một người cười ha hả từ ngoài cửa đi vào. Cường Tử đứng dậy chào đón, Lý Vạn Thanh và Chu Hạo Nhiên cũng đứng lên theo. Người đi vào cửa cả người đều là đồ hiệu nhưng hoàn toàn không hợp tí nào, râu dưới cằm đã dài, rõ ràng đã vài ngày chưa có cạo qua. Một đôi mắt sáng ngời, dáng vẻ hết sức phong độ.

- Hồ Thiên ca.

Cường Tử cười reo lên.

Thẩm Hồ Thiên vỗ bả vai Cường Tử nói:

- Trải qua mấy ngày rất nhàn rồi a, trận này cũng không thấy cậu ra ngoài. Muốn yên ấm trong nhà rồi sao?

Cường Tử cười hi hi nói:

- Phải ở nhà làm ấm cụng lông thôi, việc phải làm anh đều làm xong hết rồi, tôi còn có thể làm gì, ngồi mát ăn bát vàng thôi. Đúng không, Chu thúc đi đón anh rồi, chú ấy không có quay về à.

Thẩm Hồ Thiên quay đầu lại liếc nhìn, cười mà không nói gì.

Cường Tử theo ánh mắt Thẩm Hồ Thiên nhìn sang, liền nhìn thấy Chu Bách Tước ngồi xổm ở trước cửa nhà không biết đang nghiên cứu cái gì. Cường Tử nhất thời nổi lên tính tò mò, nhịn không được đi sang muốn xem thử rốt cuộc là anh ta đang nghiên cứu cái gì. Phải biết rằng Chu Bách Tước khi ở Đông Đỉnh việc đầu tiên làm cho Cường Tử giật nảy mình chính là quan sát quá trình ruồi xanh sinh sôi nảy nở... Thật lâu chưa thấy qua Chu Bách Tước chuyên tâm quan sát không màn chính sự như vậy, trong lòng Cường Tử rất là tò mò việc này nha.

Sải bước rộng đi thật nhanh, phải thừa dịp Chu Bách Tước chưa hủy đi chứng cứ xem thử anh ta đang làm cái gì.

Chỉ có điều Chu Bách Tước dường như cũng không có nhận ra Cường Tử, vẫn chuyên tâm quan sát nhìn mặt đất. Đến gần hơn, Cường Tử đã nhìn thấy rõ ràng rồi, Chu Bách Tước đang nhìn chăm chú một tấm giấy không lớn, cỡ tấm giấy in thông thường, truyền đơn và quảng cáo rao vặt phát trên đường phố đều như vậy.

Cường Tử nhớ lại tấm quảng cáo của nhà máy dệt Giang Âm.

- Chu thúc, nhìn cái gì đấy?

Cường Tử ngồi xổm bên cạnh Chu Bách Tước, nhìn sang tờ giấy kia.

Chu Bách Tước quay đầu nghiêm trang hỏi Cường Tử, cậu nói chuyện này có nên tin hay không?

Cường Tử nhìn kỹ một chút, trên nửa tấm giấy là một bức hình chụp cô gái xinh đẹp, phía dưới tấm ảnh có một hàng chữ lớn.

NĂM MƯƠI VẠN ĐỒNG TÌM NGƯỜI GIEO GIỐNG!

Ông chồng già của tôi bởi vì có chút nguyên nhân không thể sinh con, nhưng muốn có người kế thừa di sản gia tộc chắc chắn phải cầu có con. Cho nên cam chịu cầu xin các ông thân thể khỏe mạnh có lòng trợ giúp, việc thành công tất có hậu tạ...

Cường Tử ngây ra một lúc, liếc nhìn Chu Bách Tước thăm nói:

- Trai già rồi, phải nên tìm phụ nữ có chồng cho chú...

Chu Bách Tước quay đầu, nhìn Cường Tử hỏi:

- Cậu nói xem năm mươi vạn là cho một lần thôi, hay là cả một tháng hả?

Cường Tử cắn răng nói:

- Ngày mai con đến đài truyền hình đăng thông báo tìm bạn trăm năm cho chú, nói một người giàu có hàng vạn đồng, thân thể khỏe mạnh, không cần yêu, chỉ cần tình!

Chu Bách Tước cả giận nói:

- Thối lắm, ông đây là tính đồ Pla-tông!

Cường Tử nói:

- Được rồi, chỉ cần yêu, không cần tình.

Chu Bách Tước suy ngẫm hồi lâu nói:

- Cậu nói thông báo tìm bạn trăm năm là nói thật hay là nói giỡn?

Cường Tử nói:

- Thật!

Chu Bách Tước cười khúc khích nói:

- Vậy thì cho thêm một câu, tốt nhất là ở rể!

Cường Tử...

255. Chương 255: Đại Công Cáo Thành!

Về mặt Thẩm Hổ Thiên cực kỳ hâm mộ nhìn Tôn Văn Văn rót trà khắp một lượt cho mọi người trong phòng khách, sau đó mỉm cười xin lui trở vào nhà trong. Đợi sau khi Tôn Văn Văn đi rồi, y nghiêm trang nói với Cường Tử:

- Có một cô vợ tốt thật là một chuyện tốt, cậu nói tôi làm sao vẫn chưa có số mạng tốt đẹp này.

Cường Tử cười hì hì nói:

- Đây là vấn đề cách ăn ở...

Thẩm Hổ Thiên:

....

Chu Bách Tước nói:

- Đây là định luật, bình thường trong tiểu thuyết chỉ có nhân vật nam chính không ngừng gặp may hơn nữa mỗi lần đều là khiến cho phụ nữ yêu thương nhưng nhớ mình, mặc kệ nhân vật có giả dối lừa gạt đến thế nào chắc chắn gom sạch hết.

Cường Tử vội vàng xua tay áo nói:

- Nói việc chính, nói việc chính, chú lạc đề đi xa quá rồi.

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Việc cậu bảo tôi giúp đỡ tôi đều làm xong cả rồi, chỉ chờ xem thử có hiệu quả gì hay không, không biết cậu nóng vội bức cộp già như thế là muốn làm cái gì. Người ta mưu việc lớn đều là tính trước làm sau, lúc mới bắt đầu cố gắng không đánh rắn động cỏ, cậu ngược lại, càng làm càng náo loạn hơn.

Cường Tử cười nói:

- Người giỏi tất có kế hay, anh hãy chờ xem món quà lớn tôi tặng cho anh đi.

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Thực ra tôi cũng có món quà lớn muốn tặng cho cậu, chỉ có điều Chiến gia nói đừng nói cho cậu biết trước, tuy nhiên bảo tôi nếu như cậu có điều gì cần giúp đỡ hãy cố gắng hết sức giúp cậu, bằng không tôi đâu có chạy từ xa như vậy đến đây. Nơi này thật đúng là không bằng đại thảo nguyên của chúng tôi, mệnh mông, con người thoải mái vui vẻ.

Cường Tử nói:

- Có thời gian, tôi cũng muốn đi đại thảo nguyên xem qua, ai cũng nói trên thảo nguyên có rất nhiều ngựa khỏe, tuy nhiên càng khiến cho người ta hăng hái hơn chính là con gái đại thảo nguyên.

Ánh mắt Thẩm Hổ Thiên sáng ngời nói:

- Đúng vậy! Tôi nói cho cậu biết nha. Con gái trong thành phố này tuy rằng nhìn có vẻ trắng trẻo xinh xắn như củ cải trắng nhưng chán ngắt, vẫn là...

Chu Bách Tước hừ một tiếng ngắt lời Thẩm Hổ Thiên:

- Lại lạc đề.

Sắc mặt Thẩm Hổ Thiên ửng hồng nói:

- Điều này... không tự chủ được.

Cường Tử cười hi hi nói:

- Anh còn chưa nói tặng cho tôi món quà lớn là gì được sao? Sớm cũng phải nói, muộn cũng phải nói, còn không bằng bây giờ nói cho tôi biết luôn đi.

Thẩm Hổ Thiên xua tay nói:

- Không được, Chiến gia nói, chờ việc phía ngài ấy xong xuôi sẽ đích thân đến nói với cậu, ngài ấy nói sẽ về cùng với sự phụ của cậu.

Nghe xong lời này Cường Tử ngây ra một lúc, trong lòng lơ mơ đoán ra được gì đó.

Trường Bạch Sơn, Thiên Trì.

Hai bóng người thon dài ở trên đồi cao, hai người vẻ mặt bình tĩnh nhìn mặt hồ nước đầy sóng gió.

Trác Thanh Chiến hít thật sâu không khí mát lạnh, hần quay đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh. Mặc Dịch sự phụ què chân của Cường Tử, cũng là Trung Hoa Chấp Pháp Giả. Hai thân phận khác nhau hoàn toàn chồng lên nhau trong đôi mắt Trác Thanh Chiến, mà bóng người kia càng thêm cao lớn hùng vĩ.

- Thật đã quyết định rồi sao?

Trác Thanh Chiến bình thản hỏi.

Mạc Dịch gơ tay sờ vào trong ngực, móc ra một bọc giấy nhỏ. Bên trong là một bao thuốc lá, ông cúi đầu lắng nghe:

- Bao thuốc phiện này rút sắp hết rồi, hẳn là lúc phải đi vơ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Ông đi chơi vui vẻ, lại vứt cục diện rồi rảnh cho tôi. Không thật thà, tôi xem thường ông.

Mạc Dịch cười nói:

- Ai bảo anh kém may mắn? Hách Liên Thiết Thụ tìm cả đời lúc sắp chết mới tìm được tôi. Đến tuổi đó mới tìm được một truyền nhân không thể nói chua xót trong lòng gì, nhưng cảm giác đó chắc chắn không thể tốt được. Số mạng của tôi tốt hơn so với ông ta, mười năm đã để cho tôi gặp được một người mạnh hơn mình. Nếu như tôi không vội vàng chuyển gánh nặng đó cho anh, tôi thật xin lỗi với số mạng của mình nha.

Trác Thanh Chiến quay đầu nhìn Mạc Dịch hỏi:

- Nếu như tôi không đồng ý thì sao?

Mạc Dịch cười:

- Ta đây chỉ đành giao gánh nặng này cho con thỏ nhỏ chết tiết kia.

Trác Thanh Chiến cười khổ một tiếng nói:

- Ông đúng là ép tôi bằng được mà.

Mạc Dịch nói:

- Tôi ép anh sao? Sao có thể chứ? Tôi là một ông chủ nhỏ quán cơm thật thà, một người què số khổ, tôi thể nào ép được anh?

Trác Thanh Chiến cười, châm một điếu thuốc nói với Mạc Dịch:

- Đi đi, thuận buồm xuôi gió.

Mạc Dịch nói:

- Thực ra may mắn của anh cũng rất tốt, không tới mười năm nữa, tên thỏ nhỏ chết tiết kia có thể nhận lấy nhiệm vụ của anh.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Cũng thành thật giống như ông, nếu như tôi còn gánh vác được, thì hãy để cho cậu ta vui vẻ sống thêm vài năm đi.

Mạc Dịch nhẹ gật đầu, không nói gì.

Sau khi cuộc chiến trên biển chấm dứt, phía Trung Quốc bác bỏ lời đề nghị yêu cầu xin lỗi và bồi thường tổn thất tạo ra trong cuộc hải chiến của Nhật Bản. Mà sau đó Nhật Bản tìm kiếm trợ giúp của các bạn bè liên minh lần nữa vẫn không có kết quả, điều này khiến cho bọn họ ý thức được đang trong thời kỳ nguy hiểm nhất trong lịch sử. Thậm chí nguy hiểm gấp nhiều lần so với hai quả bom nguyên tử vài thập niên trước nổ ban lãnh thổ của bọn chúng, còn hơn so với thời điểm tuyên bố đầu hàng vô điều kiện sau đó.

Dư luận thế giới đánh giá cuộc chiến lần này không giống nhau, nhưng lại nhận định trách nhiệm đối với việc lần này lại giống nhau quy kết hết về phía Nhật Bản. Đây là một dấu hiệu sức mạnh của một dân tộc đã từng kiêu ngạo sắp xuống dốc.

Cục diện thế giới mây gió thét gào, mà ông trùm Hách Liên Xuân Mộ làm hoàng đế ở ba tỉnh Đông Bắc cũng cảm thấy được có nguy hiểm sắp xảy đến. Ông ta đối với tên Hồng Huy không đáng để tâm tới mang người hết lần này đến lần khác tìm đến gây phiền phức nơi làm ăn dưới danh nghĩa của ông ta, vẫn giữ im lặng như mặt giấy ngoài suy đoán của mọi người. Điều này làm cho thế lực khắp nơi vốn muốn nhân cơ hội

lao vào kiếm ăn đều ngóc đầu dậy, trong một thời gian ngắn mấy khu vực hái ra tiền bên trong thành phố Trường Xuân đã bị chia cắt.

Trước đây, điều này là việc hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Vài thế lực dựa giậm vào danh nghĩa Hách Liên Xuân Mộ, đều nghĩ được mùi lửa cháy sắp tàn. Có tin đồn nói phía Bắc Kinh đã tỏ vẻ chú ý đối với cử động những năm nay của Hách Liên Xuân Mộ, đã nghiêm lệnh giao trách nhiệm tra xét cho các tỉnh Đông Bắc. Bằng không đội trưởng cảnh sát nhỏ nhoi kia như thế nào dám đối nghịch với ông trùm xã hội đen?

Tin đồn từ từ lan ra, tóm lại đều cho rằng Hách Liên Xuân Mộ đã hết thời rồi.

Trong sơn trang quy mô không nhỏ dựa theo núi mà xây dựng nên, Hoắc Anh Cách hầu hạ vị lão thái thái về mặt phú quý kia rửa tay chân mặt mũi chuẩn bị ngủ trưa. Sau khi bà lão nằm xuống Hoắc Anh Cách do dự một chút, dè dặt hỏi một câu:

- Lão Phật gia, giữa cháu của ngài và lão gia có phải có chuyện hiểu lầm gì hay không?

Lão Phật gia Đoan Mộc Tú mở mắt ra nhìn Hoắc Anh Cách. gã chợt bị ánh mắt của bà dọa trong lòng run lên.

Lão Phật gia thở dài nhắm mắt lại lần nữa.

- Con trai hơn cả cha, muốn gây việc náo loạn thì để cho bọn chúng gây náo loạn đi. Sau này chuyện như thế không cần nói với ta. Rốt cuộc mặc kệ như thế nào, tóm lại hẳn nên có kẻ thắng người bại.

Hoắc Anh Cách trong lòng rung lên, ngay sau đó nhẹ nhõm.

Y đỡ Lão Phật gia nằm xong, khom lưng lui ra ngoài. Ở cửa ra vào châm một điếu thuốc, Hoắc Anh Cách cẩn thận ngẫm nghĩ lời Lão Phật gia vừa mới nói, y cảm giác mình dường như nắm được cái gì đó, nhưng lại vụt bay đi mất, nghĩ mãi cũng không ra được cái gì. Loại cảm giác này khiến cho y hết sức sợ hãi, y sợ nhìn ra rõ cuộc sống tương lai của mình. Lão Phật gia có thể bình thản nhìn xem đúng sai thành bại, nhưng y không thể, y phải đứng trong hàng ngũ.

Nhớ đến tiểu nha đầu ở Linh Điểm Nhất Khắc kia, Hoắc Anh Cách hung hăng hút một hơi thuốc. Mặc kệ nói thế nào, cô gái kia là một cánh cửa phải đột phá.

Theo lời khuyên của Thẩm Hổ Thiên, một số thế lực bám víu vào Hách Liên Xuân Mộ cũng bắt đầu lung lay. Thẩm Hổ Thiên nói một câu vô cùng thẳng thắn với bọn họ.

- Đây là đấu đá trong nhà của Lão Phật gia, các anh ai tham gia vào cũng đều không ném được quả ngon. Tốt nhất các anh giữ y nguyên tại chỗ của mình, bằng không hài cốt không còn.

Lời này rất đúng đắn, anh ta có tư cách nói những lời đó.

Thẩm Hổ Thiên Nội Mông Cổ, đã được công nhận là người nổi nghiệp Trác Thanh Chiến. Trác Thanh Chiến là ai? Là người vừa đặt chân vào Đông Bắc có thể khiến cho Hách Liên Xuân Mộ rời khỏi khu vực một tỉnh, là Đại kiều đá hết tất cả các băng đảng xã hội đen Nga và thế lực ngoài nước ở Nội Mông ra khỏi đó, là tay cừ khôi địa vị ngang hàng với Hách Liên Xuân Mộ khổng chế cả phương bắc.

Mà Thẩm Hổ Thiên bây giờ chính là người phát ngôn của anh ta, người phát ngôn này lại nói rõ đứng về phía Lâm Cường. Dù Lâm Cường chỉ là khách quý đến từ Đông Đỉnh, còn chưa đủ tư cách khiến cho thế lực xã hội đen ở đây thần phục, nhưng nếu như có thêm Thẩm Hổ Thiên, vậy thì đừng nói làm gì nữa.

Cường Tử có sức mạnh lớn đến cỡ nào, các đại ca ở Đông Bắc cũng còn không xem ra gì. Nhưng nếu như dám đối đầu thẳng mặt với Hách Liên Xuân Mộ, vậy chỉ có thể nói rõ thanh niên này không phải là kẻ ngu ngốc thì là một con rồng khỏe mạnh qua sông.

Hơn nữa về sau không biết từ miệng của ai truyền ra ngoài, nói Lão Phật gia chẳng quan tâm gì đến cuộc tranh đấu giữa Cường Tử và Hách Liên Xuân Mộ con trai của mình, hơn nữa dường như có chút nghiêng về phía Lâm Cường. Điều này làm cho các đại ca tự cho rằng mình đã đắc đạo thành tiên kia càng không rõ ràng như đi trong sương mù.

Mà đúng lúc này, Lâm Cường ở trên đầu sóng ngọn gió lại đang trong căn biệt thự trắng từ trong ra ngoài của mình, ba người mây mưa lẫn qua lẫn lại trên giường.

Cuối cùng, sau những cố gắng nỗ lực không ngừng của hắn, Tôn Văn Văn rốt cuộc bị hắn liên tục nỉ non lừa gạt mang lên giường, cũng giống như vậy Trần Tử Ngư mù mờ không biết gì mới từ trong phòng tắm bước ra, nhìn thấy Cường Tử lột sạch Tôn Văn Văn giống như một con thỏ trắng. Nàng kinh hãi la lên một tiếng a, xoay người muốn chạy trốn kết quả bị Cường Tử một tay nắm lấy vút lên giường, thuận tay giật phăng chiếc khăn tắm vây quanh người của nàng xuống.

Ánh nắng mùa xuân vô cùng tốt, nhất là ánh nắng tăng lên gấp đôi.

- Lâm Cường! Anh là đồ lưu manh!

Trần Tử Ngư vừa giãy dụa vừa hung dữ hét lên.

Lời này chui vào trong lỗ tai Cường Tử không có gì khác gì so với lời khen ngợi, hắn luôn vững tin cho rằng mình ở trên giường tuyệt đối là tên lưu manh đầy đủ các mặt. Mà ở trên giường nhà mình giả bộ lưu manh, nhất là làm ra bộ dạng lưu manh với phụ nữ của phụ nữ của mình, Cường Tử không cho rằng là việc đáng xấu hổ gì.

Tôn Văn Văn đã mất đi sức lực chống cự, khi Trần Tử Ngư tắm rửa nàng đã bị Cường Tử chà đạp toàn thân nóng như lửa không còn một chút sức lực nào để mà chua xót, lúc này chỉ có thể nằm ở trên giường kéo chăn mền xung quanh đắp lên khuôn mặt nóng như lửa của mình, không để cho Trần Tử Ngư nhìn thấy bộ dạng khó có được của mình. Chỉ có điều động tác này chẳng khác gì với bịt tai trộm chuông, cũng giống như là lừa mình dối người.

Trần Tử Ngư chống cự kịch liệt hơn nhiều, chỉ có điều trong nỗ lực không ngừng vô sỉ cộng thêm khí phách nàng cũng dần dần bị cái miệng tà ác và đôi tay ma quỷ của Cường Tử làm cho sức lực toàn thân không còn tí gì. Khuôn mặt nàng đỏ ửng như muốn nứt ra, còn có nét mê hoặc người khác của nàng.

Cường Tử cố gắng nuốt nước miếng xuống ừng ực, con sói này nhanh chóng cởi quần áo của mình vút lung tung trên mặt đất, một tay trèo lên mỗi tòa núi cao ngất khác nhau, tru lên giống như chó sói:

- Chơi tay ba, ta tới đây!

Trần Tử Ngư lúc này không ngờ lựa chọn cách thức giống như Tôn Văn Văn để đối mặt, đó chính là kéo chăn mền phủ lên khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm như hoa như ngọc của mình. Cường Tử nhìn hai mỹ nhân nũng nịu dưới thân mình, một tay vuốt ve nói một câu đầy mùi vị dâm dăng:

- Hai cô vợ của tôi, các bà để tôi tùy ý à.

- A!

Tôn Văn Văn rên nhẹ một tiếng, thần kinh nàng cũng căng thẳng hẳn lên, lo lắng không biết làm thế nào cho phải, một khúc lửa nóng thô ráp rần rỏ thô lỗ tiến vào trong cơ thể của nàng.

Cường Tử vừa nhúc nhích vừa hôn hít cơ thể Trần Tử Ngư, biểu tình trên khuôn mặt, là phong độ như thế đấy.

256. Chương 256: Càn Quét Đi!

Sáng sớm lúc thức dậy, Cường Tử dùng sức duỗi lưng một cái, nhìn sang bên cạnh đã trống không, nhớ đến cuộc vui điên cuồng tối qua của cả ba, chính Cường Tử cũng có chút đỏ mặt.

Kéo gối tựa ở đầu giường, giơ tay móc ra một liều thuốc trong túi quần ở mép giường đốt lên. Hít một hơi thật sâu, Cường Tử chợt phát hiện mình rơi xuống. Hắn không muốn rời khỏi giường, không muốn đi làm việc, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn lười biếng nằm ở trên giường không dậy. Sau đó đợi người phụ nữ của mình làm xong bữa sáng bụng lên, hắn ở trên giường ăn sáng xong sau đó ngủ vùi một giấc nữa. Cách

ngiht này vừa ló ra đã lan tỏa ra khắp người không cách nào ỨC CHẾ ĐƯỢC, mãi cho đến khi ngập tràn cả đại não Cường Tử.

Phun ra vòng khói, Cường Tử cười giấu cợt chính mình.

- Trách không được mấy tay địa chủ giàu có thậm chí cả Tướng ủy viên cuối cùng đều gặp bi kịch, cảm giác hưởng thụ này quả thật hại người rất đáng sợ a.

Tự nói với chính mình hai câu, hút xong điếu thuốc, Cường Tử xoay người nhảy từ trên giường xuống. Kéo bức màn ra, mặt trời mới lên ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng chiếu vào trên người của hắn, rất ấm áp.

A!

Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Cường Tử cúi đầu nhìn thử, một bác gái đang quét dọn trong sân che miệng vẻ mặt kinh hoảng. Bác ta làm như không dám nhìn Cường Tử, lại dường như là muốn nói gì đó, cuối cùng bác gái đó quay người bước đi, giống như Cường Tử là mãnh thú thời thượng cổ. Cường Tử cúi đầu nhìn lại mình, tìm xem đồ vật ở phía dưới có chút nào giống như mãnh thú thời thượng cổ, cũng không có chỗ nào dọa người nha.

A... Cường Tử nhìn thấy thứ đồ giống như cây nhang dưới hánh kia vẫn còn đang lắc lư trái phải, Cường Tử rút cuộc bình tĩnh hiểu ra tất cả.

Không có mặc quần áo.

- Ngạc nhiên thật.

Cường Tử lăm bầm một câu, tiếp tục tắm rửa dưới ánh mặt trời...

Nhắm mắt hưởng thụ ánh sáng mặt trời chừng mười phút, duỗi lưng một cái, ánh sáng mặt trời chiếu rọi không có gì khác, Cường Tử rút cuộc cũng cảm giác nên đi mặc quần áo vào. Nhưng ngay thời khắc vừa mở to mắt hắn kêu to lên một tiếng, giống như một con mèo bị giẫm cái đuôi nhanh chóng nhảy lên trở về trên giường, kéo chăn mền che ở trên người còn không ngừng thở dốc, bộ dạng này thật giống như người bệnh thở hỗn hển.

Bác gái quét dọn sân kia nhìn thấy Cường Tử trần như nhộng đứng ở cửa sổ thật giống như nhìn thấy mãnh thú thời thượng cổ, trong nội tâm của bác chỉ có hai chữ xuất hiện, đó chính là đòi trụ. Mà khi Cường Tử nhìn thấy người xuất hiện trong sân kia, phản ứng đầu tiên của hắn cũng là giống như nhìn thấy mãnh thú thời thượng cổ, trong lòng của hắn cũng chỉ có hai chữ, đó chính là má ơi!

Mẹ Cường Tử tự nhiên sẽ không từ xa đến xem hắn, cũng phải nói là bên trên và bên dưới còn chưa chính thức thiết lập quan hệ ngoại giao, đoán chừng còn chưa có con đường mòn nào nối liền hai đầu, nếu như thật sự có đến Cường Tử cũng sẽ không hô lên má ơi, chắc chắn sẽ hô lên một tiếng cứu mạng.

Vị nhân vật khiến hắn kinh ngạc như nhìn thấy mãnh thú thời thượng cổ ở trong sân kia xác thật là một trong hai người có thể dễ dàng trấn trụ Cường Tử, một người khác là Mạc Dịch đây là điều không thể nghi ngờ. Mà người này mặc dù không phải mẹ của Cường Tử, nhưng chính xác là nữ thần trong lòng Cường Tử.

Chu Lâm Nhã.

Cô gái mắt tích rất lâu này mặc một bộ quần áo đơn giản vừa vặn với cơ thể, đội một cái mũ lưỡi trai trên đầu. Một cặp kính mát che đi nửa khuôn mặt của nàng. Một bộ trang phục đơn giản mặc ở trên người nàng có một loại cảm giác nhẹ nhàng tươi mát thoát tục, hơn nữa bộ quần áo cũng không che chắn hết được thân thể dụ người khác phạm tội của nàng.

Cởi bỏ ba lô từ phía sau lưng xuống xách ở trong tay, Chu Lâm Nhã nhẹ nhàng cười.

- Tiểu tử kia, thân thể không tồi.

Nàng tự nói với mình một câu, sau đó cất bước vào biệt thự.

Vừa may Cấp Mô không có mặt, thời gian gần đây anh ta và Kim Tiểu Chu úp úp mở mở làm chuyện xấu xa gì đó rất ít khi có mặt ở Húc Nhật Nhất Phẩm. Nếu như anh ta có ở đây, chỉ sợ trông mắt sẽ lòi ra khỏi

hốc mắt. Kim Tiểu Chu vốn đã sớm phải trở về quân đội, nhưng mặc kệ Cường Tử và Cáp Mô khuyên thế nào, anh ta đều kiên quyết không đi. Ngay cả Trác Thanh Đế gọi điện thoại tới anh ta cũng không thay đổi chủ ý, vẫn không chịu quay về quân đội. Thật ra bọn Cường Tử đều hiểu rõ Kim Tiểu Chu tại sao lại như vậy, đó là bởi vì anh ta không muốn mất đi thêm gì nữa.

Cường Tử dựa ở trên giường há to miệng thở phì phò, sắc mặt trắng bệch.

Xong rồi, lần này là xong đời rồi.

Cường Tử chân tay luống cuống, không biết nên làm cái gì. Rốt cuộc, hắn nhớ tới mình hẳn là nên mặc quần áo vào trước. Bởi vậy hắn vội vàng hấp tấp đứng dậy mặc quần áo vào, kết quả tìm tới tìm lui không cách nào tìm thấy đầy đủ hết quần áo. Cường Tử mái tóc dể mồ hôi đặt mông ngồi bên mép giường, lúc này mới nhận ra một bộ quần áo sạch sẽ từ trong ra ngoài đã đặt sẵn ở đầu giường.

Luống cuống tay chân mặc quần áo tử tế, Cường Tử nhanh chóng vuốt mái tóc dể mồ hôi. Đứng lên đi vài bước lại quay trở lại, cởi quần ra mặc lại lần nữa... Trước đó mặc ngược! Tay tìm khóa kéo ở phía trước, sờ soạng nửa ngày cũng không có, vội vỗ cái mông một cái, a... tìm được rồi.

Chu Lâm Nhã ngồi ở trong phòng khách dưới lầu, mũ lưỡi trai và kính mát đều cởi xuống, nàng yên tĩnh ngồi ở trong ghế sofa uống trà, bưng chén trà mang theo chút lười biếng, nhã nhặn điềm đạm mà lại mê hoặc người khác.

Đường cong trên cơ thể nàng vô cùng hoàn mỹ, đến ngay cả Trần Tử Ngư vẫn luôn tự tin với cơ thể của mình thời khắc nhìn thấy Chu Lâm Nhã cũng sinh ra mấy phần tự ti. Kể cả tướng mạo nàng không bằng Chu Lâm Nhã đẹp đến tận cùng, kể cả dáng người cũng kém một bậc không cần suy xét, phụ nữ như thế này đột nhiên xuất hiện ở Húc Nhật Nhất Phẩm, khó tránh khỏi vẻ mặt của nàng như gặp phải kẻ thù.

Ngược lại Tôn Văn Văn thoải mái ngồi đối diện Chu Lâm Nhã, hai người nói chuyện thật là khách sáo. Tôn Văn Văn và Chu Lâm Nhã cùng là giáo viên khi còn ở Đông Đỉnh, hai người dạy cùng một lớp, hai người lúc ấy tuy rằng không coi nhau là bạn bè, nhưng quan hệ cũng không tồi.

Nhất là Tôn Văn Văn, nàng và tất cả giáo viên công nhân viên còn có toàn bộ học sinh trường Nhất Trung ở Đông Đỉnh, trong lòng đều rất sùng bái Chu Lâm Nhã.

- Lâu rồi không gặp cô.

Tôn Văn Văn hai tay dâng trà cho Chu Lâm Nhã sau đó yên lặng ngồi đối diện với cô, nhẹ giọng nói một câu.

Trà là trà ngon, trà tim sen loại tốt nhất ba vạn sáu ngàn đồng một cân. Dụng cụ pha trà cũng là loại tốt nhất, dù không phải độc nhất vô nhị giá trị liên thành gì, cũng là đồ quý do đại sư Cảnh Đức Trấn chế tác. Hương trà xông vào mũi, không nồng đậm, trong thanh khiết mang theo mấy phần điềm đạm.

- Đùng có đùng chữ cô này, sinh ra mấy phần xa cách.

Chu Lâm Nhã đặt chén trà xuống, động tác mềm mại thư thái. Cô nói chuyện, làm cho người ta như tắm gió xuân. Nàng không nói lời nào, làm cho lòng người khoáng đạt tâm trí rộng mở. Hết thấy phụ nữ cho dù là em gái nhỏ, chị gái xinh đẹp, phụ nữ chín mộng gì, ở trước mặt nữ thần cũng là áng mây trôi...

Nhưng, thực sự xin phải nói rõ, lúc bình thường là đàn ông ai cũng có giọng điệu muốn khống chế một nữ thần, kết quả không có gì bất ngờ đều bị nữ thần khống chế hết rồi.

Cường Tử cho dù có là con khỉ họ Tôn phá vỡ đá xông ra bản lĩnh đại náo thiên cung một cước đá bay lò luyện đan, không được xem là đại năng gì cũng là yêu nghiệt tu luyện biến thành. Nhưng hắn ở trước mặt vị Quan Âm tỷ tỷ Chu Lâm Nhã này, ngay cả bay nhảy cũng không nhảy được cao quá nửa thước.

- Vâng, sau này phải kêu chị bằng Lâm Nhã tỷ, ha ha.

Sắc mặt Tôn Văn Văn ửng hồng, nói khẽ.

Ở trước mặt Chu Lâm Nhã, chỉ cần là phụ nữ đều sẽ hoặc ít hoặc nhiều có chút mặc cảm với chính mình, chỉ cần là đàn ông phần nhiều đều muốn nổi điên.

- Lâm Nhã tử, những ngày này chị đi đâu vậy, Cường Tử cũng thường nhắc đến chị.

Chu Lâm Nhã nheo mắt nhìn Tôn Văn Văn, sắc mặt kẻ kia trong nháy mắt đã đỏ lên. Màu hồng thấu hết ra ngoài, giống như quả đào mọng nước ngon ngọt được sương sớm buổi sáng làm dịu đi.

Trần Tử Ngư nhìn không được phì cười, trong lòng tự nhủ Tôn Văn Văn ơi, một câu nói kia em đã rơi xuống dưới người ta rồi.

Cường Tử thường nhắc đến chị, suy rộng ra lời này là, tôi và Cường Tử rất thân mật.

Chu Lâm Nhã bằng một ánh mắt đã khiến cho chút bản lãnh của Tôn Văn Văn lộ rõ hết, đạo hạnh tu luyện này không chỉ là kém hơn một cấp bậc. Chu Lâm Nhã chỉ dùng một ánh mắt, khiến cho Tôn Văn Văn bại trận rút quân.

- Đi ra ngoài, ở cùng chỗ với một người già ở Hàng Châu uống một bình trà Long Tĩnh. Ở Vân Nam đánh một ván cờ với một người sống ẩn dật, sau đó ngựa không dừng vó đi đến Tứ Xuyên gặp gỡ Phật sống chuyển thế Liên Hoa Sanh đại sĩ. Sau đó lại đi một chuyến đến Tân Cương, một mỗi, cho nên phải quay về.

Nàng nói hết một lượt.

Ánh mắt Trần Tử Ngư sáng ngời, như có điều suy nghĩ. Ngược lại Tôn Văn Văn không có nghe ra được ý bên ngoài lời nói của cô, còn chưa có thoát ra khỏi ngưỡng ngùng vừa này.

Lúc này Cường Tử tâm tình lo lắng từ rất cuộc cũng từ trên lầu đi xuống, hần vuốt tóc, nhìn Chu Lâm Nhã lại nhìn Tôn Văn Văn và Trần Tử Ngư, há to miệng lại không biết nên nói cái gì.

- Đói bụng, có cái gì ăn không?

Chu Lâm Nhã cười đầy vẻ hối lỗi, vỗ bụng lép xẹp của mình.

Trần Tử Ngư vừa cười vừa nói:

- Hai cô gái bận rộn suốt buổi sáng trong nhà bếp, nếu như không có gì ăn mới lạ. Chỉ có điều nếu như tôi muốn bốn chúng ta ngồi cũng một chỗ ăn sáng, món ăn trong miệng bốn người lại có bốn hương vị khác nhau. Cái tên bây giờ trong tay có cả tỷ đứng ở trên bậc thang kia, nếu như cô không ăn hẳn ta một bữa hết sức thật xin lỗi với bụng của mình.

Chu Lâm Nhã cười phá lên nói:

- Vậy được rồi, nếu dễ dàng tôi muốn mượn hẳn dùng hai giờ.

Tôn Văn Văn vừa muốn nói cái gì, Trần Tử Ngư đã nói trước:

- Được được được, mượn xong rồi muốn thêm gì không hả!

Chu Lâm Nhã mang kính mát lên che kín nửa khuôn mặt xinh đẹp tinh tế như hoa đào, nắm tay Trần Tử Ngư nói:

- Vậy cũng không biết chừng đó nha.

Trần Tử Ngư sững sờ, lập tức nở nụ cười.

Cường Tử xấu hổ nhìn chỗ này, nhìn chỗ kia, đầu óc cứng đờ đi theo Chu Lâm Nhã ra sân. Đợi Chu Lâm Nhã vừa đi khỏi, hai người Trần Tử Ngư và Tôn Văn Văn không ai bảo ai đều thở phào một cái, liếc nhìn lẫn nhau, lại cùng nở nụ cười.

Trần Tử Ngư xiết chặt tay nói với Tôn Văn Văn:

- Địch nhân rất mạnh!

Tôn Văn Văn ngẫm nghĩ do dự rất lâu nói:

- Thật sự đánh không lại, vậy nên chiêu hàng cô ta đi.

Trần Tử Ngư hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng, đi vào nhà bếp vừa đi vừa nói:

- Người nào đó chuẩn bị điểm tâm sáng chính là có lợi cho mình rồi.

Tôn Văn Văn quơ nắm tay ra thị uy nói:

- Người nào đó nấu cháo cho bữa ăn sáng cũng chính là có lợi cho ta.

Trần Tử Ngư nhảy chân sáo vào nhà bếp, mái tóc dài hất lên hất xuống.

- Tốt lắm, có gan em cứ uống đi. Tương ớt cay, mù tạc, bột tiêu, cũng không thiếu đâu.

Tôn Văn Văn...

Ngồi vào ghế phụ lái trong chiếc Audi A8 của Cường Tử, Chu Lâm Nhã đánh giá cẩn thận Cường Tử một lượt.

- Cách xa nhau ba ngày phải thay đổi cách nhìn.

Cô nói.

Cường Tử đỏ mặt lên, khởi động xe hỏi:

- Muốn ăn gì không?

- Bánh bao hấp nhân thịt cua Tôn Kí, cháo thịt bằm trứng hấp và điểm tâm ngon nhất Đức Thắng Lâu, còn có dưa chuột ngâm muối Tụ Hiền Trạch, còn có...

Cường Tử vung tay lên nói:

- Được! Chúng ta từ phía đông ăn đến phía tây, từ phía nam ăn đến phía bắc, ăn uống bốn phương tám hướng!

Chu Lâm Nhã cười to thoải mái khó khi nào có được. Cô cười một ngón tay chỉ phía trước hô:

- Càn quét đi!

257. Chương 257: Tâm Ấy Có Thể Nuốt Cả Trời

Nghe nói muốn ăn sáng ở Đức Thắng Lâu phải đặt trước, mặt tiền của quán cũng không lớn, chỉ có hai tầng làm bằng gỗ có hương vị màu sắc cổ xưa. Cộng cả trên lầu dưới lầu lại cũng chỉ vồn vện có mười bàn, nhất là khiến cho người ta cảm thấy thoải mái chính là nơi này không những sạch sẽ khiến cho lòng người sáng suốt hơn nữa còn rất yên tĩnh.

Tất cả mọi người ăn sáng tuy rằng có nói chuyện với nhau, nhưng âm thanh đều rất nhỏ. Người ăn cơm ở nơi này hình như có phẩm chất đặc biệt cao, chưa bao giờ có hiện tượng hô to gọi nhỏ. Điều này giống như một phép tắc lâu đời không viết ra giấy của Đức Thắng Lâu, mặc kệ là người nào vào ăn ở nơi này đều không cho phép lớn tiếng ồn ào.

Mà ngay cả Lý Mộ Bạch nổi tiếng ngang ngược càn rỡ mấy năm trước đến nơi đây ăn điểm tâm, cũng theo phép tắc không có một chút biểu hiện bất lương. Lúc đó tương phản rất lớn với biểu hiện hình thành suốt cuộc hành trình đến Đông Bắc, thật sự làm cho người ta khó hiểu. Một gã công tử nhà giàu dám nói Hách Liên Xuân Mộ có gốc gác giặc cướp không đủ để làm nên việc lớn, ở một quán cơm không lớn ăn cơm không ngờ tuân theo phép tắc nơi này, nhã nhặn thật giống như một tiểu thư khuê các chưa xuất giá, nhìn thế nào cũng lộ ra chỗ quái dị.

Còn có một việc làm cho người ta khó giải thích được, cho dù là Lão Phật gia Đoan Mộc Tú hay là ông trùm Hách Liên Xuân Mộ, từ trước tới nay chưa bao giờ đến Đức Thắng Lâu ăn cơm qua!

Giá cả nơi này cũng không cao, nhất là cháo thịt bằm trứng hấp khiến cho người ta lưu luyến không quên phải quay lại cũng chỉ mười đồng một chén, bánh bao hấp trong suốt long lanh mười đồng một lồng, dùng hai ba mươi đồng đã có thể ăn ngon ăn no rồi.

Cường Tử và Chu Lâm Nhã ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, bởi vì đã qua giờ cao điểm ăn cơm cho nên khách hàng trong tiệm cũng không nhiều. Tầng hai chỉ có hai người Chu Lâm Nhã và Cường Tử.

Chu Lâm Nhã một hơi ăn hết sáu bánh bao hấp, uống sạch một chén cháo thịt băm thế mà vẫn còn chưa thỏa mãn, nhìn miệng Cường Tử lấp ba lấp bắp, vẻ mặt đáng yêu khiến cho lòng người vui vẻ khoáng đạt. Cường Tử cố gắng nuốt nước bọt, thật không dám nói cô cũng ăn tôi đi nha. Hắn giơ tay lên vừa muốn gọi nhân viên phục vụ thêm một chén nữa, Chu Lâm Nhã lại một tay đoạt lấy chén của hắn sang, một bộ mặt dương dương đắc ý chiếm được đồ của người khác.

- Cái đó, em ăn qua rồi...

Cường Tử do dự thốt lên.

Chu Lâm Nhã ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ngón tay trắng nõn thon dài cầm cái muỗng sứ nhỏ tinh tế khuấy nhẹ nhàng ở trong chén. Nheo đôi mắt lại thật giống như hai vầng trăng mới khuyết, hàng mi thật dài hoàn mỹ đến cực điểm.

- Cậu còn ăn không?

Chu Lâm Nhã hỏi ngược lại.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Không ăn nữa, em đã ăn hai chén rồi.

- Vậy thì tại sao, cậu không ăn chẳng lẽ còn không cho tôi ăn?

- Ý chà... em sợ là...

- Sợ cái gì?

Chu Lâm Nhã uống xong một cháo, nhắm nháp tỉ mỉ một chút.

- Ưc, đồ cậu ăn ngon hơn so với tôi!

Cô không đợi Cường Tử trả lời, nói ra cái bí mật mới nhận ra làm ra vẻ lớn ngang với trời.

- Làm sao có thể, mọi thứ đều giống nhau.

Cường Tử vuốt tóc nói.

Chu Lâm Nhã hí mắt cười, giống như một hồ ly tinh lớn.

- Cái chén này của cậu có mùi vị của hai người.

Cô nói.

Cường Tử đâm ra hoảng hốt, không biết nên nói cái gì. Ở trước mặt Chu Lâm Nhã, hắn nhận ra mình mãi mãi ở trong hoàn cảnh xấu. Mặc dù muốn lộ ra chút khí thế bá vương cũng sẽ tan tành mây khói trước mắt người ta. Cường Tử nhớ đến cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Chu Lâm Nhã, bốn chữ, tim đập loạn xạ. Mà bây giờ vẫn như thế, mỗi một lần gặp được cô đều khiến cho tim của hắn vui vẻ đập loạn nhịp.

Ở trước mặt Chu Lâm Nhã, Cường Tử giống như mãi mãi là học sinh khi còn học ở Nhất Trung.

- Tại sao lo lắng như vậy?

Chu Lâm Nhã chột hỏi.

Cường Tử lôi ra một điều thuốc, nhìn thấy trên tường dán biển cấm hút thuốc cười khổ một tiếng. Nhịn cơn nghiện thuốc xuống thu điều thuốc lại, xoay qua xoay lại bật lửa trong tay.

- Hút đi, không sao đâu.

Chu Lâm Nhã nói khê.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Chỗ này rất có phép tắc, nói một là một. Người nào không theo phép tắc đều không được ném thứ tốt đẹp gì, nghe nói Bùi Đông Lai tâm phúc duy nhất của Hách Liên Xuân Mộ đã từng ở nơi này gây náo loạn bị người ta đánh phun máu ném ra ngoài. Nằm thẳng cẳng ở trước cửa hơn một giờ không đứng dậy nổi, đến cuối cùng Hách Liên Xuân Mộ còn phải phai người đón y về. Tôi đã gặp qua tên kia, đến bây giờ còn bị nội thương, còn khó chịu hơn so với chết.

Chu Lâm Nhã cười nói:

- Không hút được rồi, dù sao cũng không phải thói quen tốt gì.

Cô dường như không cảm thấy hứng thú gì với chuyện xưa của Bùi Đông Lai, đôi mắt xinh đẹp chỉ nhìn chăm chú Cường Tử.

Cường Tử cười nói:

- Đừng có nhìn em như vậy, em sợ em chịu không nổi. Chẳng may cơ thể nóng lên bất chấp tất cả muốn ở đây làm loạn, phục vụ nghe thấy chạy lên đây đánh một trận tội bởi vết thân thể tàn tạ của em ra bên ngoài, vậy biết phải tính ra làm sao.

Chu Lâm Nhã cười ha ha nói:

- Nếu như cậu thật sự có gan dám làm việc đó là được, tôi bảo đảm không có người lên đây ngăn cản cậu.

Cường Tử nói:

- Vẫn nên bỏ đi thôi, nếu như thật sự muốn làm việc như vậy em cũng phải tính trước rồi làm sau, tốt nhất ở một chỗ kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay mới ra tay.

Chu Lâm Nhã phì một tiếng, suýt nữa cười phun cả cháo vừa ăn vào miệng ra.

- Tiểu tử kia hiện tại mồm mép thật có bản lĩnh a, ha ha. Nói đi, vẫn chưa có trả lời câu vừa nãy của tôi.

Cường Tử giả ngu nói:

- Câu gì?

Chu Lâm Nhã vừa trừng mắt vừa nói:

- Còn giả ngu? Có tin ta bây giờ cởi áo sau đó hô lên ức hiếp phụ nữ hay không? Đến lúc đó chính cậu mới kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Cường Tử cười khổ một hồi, đạo hạnh chênh lệch quả nhiên vẫn còn rất lớn a.

- Đừng nóng, không phải vội.

- Tại sao?

- Việc này cũng là em đoán ý từ trong lời của Lão Phật gia Đoan Mộc Tú, vốn em còn không có để ý, nếu không có Tử Ngư nhắc nhở em, suy nghĩ trong lúc đó em đã để cho nó trôi đi mất. Cô biết rõ, bà lão rất tốt đối với em, nếu như có tâm nguyện này nếu như em có năng lực đành phải giúp bà thực hiện.

Chu Lâm Nhã không nói chuyện, miệng mở hé hé ăn cháo, lặng im nghe Cường Tử nói chuyện.

- Bà... chắc sống không được bao lâu nữa.

Cường Tử có chút nặng nề nói những lời này, sắc mặt Chu Lâm Nhã biến đổi, buông chiếc muỗng xuống, lông mày khẽ nhíu chặt.

- Bà nói, mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng phải tặng hết mọi thứ người có cho em.

Âm thanh giọng nói Cường Tử rất thấp, tâm tình bị đè nén.

- Lão thái thái mặc dù tốt với em, nhận em làm cháu trai. Nhưng em còn thật không có cảm giác mình có tư cách nhận hết mọi thứ của bà. Bà còn có... con trai.

Chu Lâm Nhã nhẹ gật đầu, vẫn không nói chuyện.

Cường Tử tiếp tục nói:

- Bây giờ mặc kệ là thể lực trong võ lâm, hay là phía quốc gia đều đang theo dõi Hách Liên Xuân Mộ. Ông ta bây giờ muốn rút bản thân ra khỏi cũng không còn kịp nữa, cho nên...

Chu Lâm Nhã bỗng ngẩng đầu, nhìn Cường Tử nói:

- Tôi biết rồi... Tôi tới giúp cậu.

Cô nói:

- Tôi tới giúp cậu!

Cường Tử sững sờ, trong lòng đột nhiên loạn hết cả lên. Hắn vô ý cầm lấy một điều thuốc đốt lên, hít thật sâu một hơi. Cường Tử rơi vào trong suy nghĩ của mình không có chú ý, người phục vụ đứng ở đầu cầu thanh vừa muốn cử động, Chu Lâm Nhã nhíu lông mày liếc nhìn người phục vụ kia, y sững sốt, lập tức lui xuống.

- Không quan tâm chuyện gì xảy ra, em đều phải giúp lão nhân gia hoàn thành điều tâm nguyện này. Hách Liên Xuân Mộ không nở cũng tốt, muốn tử chiến đến cùng cũng tốt, em phải xóa sạch ông ta trước khi người khác ra tay, chỉ cần ông ta không rơi vào trong tay người khác, ông ta sẽ chết không được.

Chu Lâm Nhã nhẹ nhàng vươn tay ra, xoa trên đầu Cường Tử thật giống như cưng chiều khi còn ở Nhất Trung. Cô nhẹ nhàng cười nói:

- Đừng u mê như vậy. Việc cậu là chuyện tốt, chỉ là rất nhiều người sẽ không hiểu được.

Cường Tử cười khổ một tiếng nói:

- Người khác không hiểu không phải là vấn đề quan trọng, chỉ sợ Hách Liên Xuân Mộ ông ta biết rõ Lão Phật gia muốn là cái gì, chính là không nở bỏ thời gian mười năm một tay che trời của mình.

Chu Lâm Nhã vuốt tóc Cường Tử nói ra:

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần cậu cho rằng là đúng đắn, vậy thì làm thôi. Thể lực phía võ lâm cậu yên tâm đi, tôi tin rằng bọn họ sẽ không nhúng tay vào. Thậm chí phía nhà nước tôi cũng có thể giúp cậu kéo dài thêm một tuần lễ.

Cường Tử ngẩng phắt đầu lên, trong mắt hắn, Chu Lâm Nhã lần nữa đột nhiên trở nên thần bí hơn.

- Hãy tin tôi, tôi có khả năng làm việc này.

Chu Lâm Nhã vừa cười vừa nói.

- Được rồi, bây giờ mang tôi đi nhà tiếp theo nào.

Cường Tử sững sờ, thuận miệng hỏi:

- Nhà tiếp theo gì?

Chu Lâm Nhã búng ngón tay trúng đầu Cường Tử một cái nói:

- Là ai bảo hôm nay dẫn tôi từ nam ăn vào bắc, từ đông ăn vào tây, quét sạch bốn phương hả?

Cường Tử vẻ mặt kinh ngạc dè dặt hỏi:

- Đại tỷ... người còn ăn chưa no hay sao?

Chu Lâm Nhã trừng mắt liếc hắn một cái nói:

- Trong một thời gian ngắn chạy hơn phân nửa Trung Quốc, nói ngủ bờ ngủ bụi, ăn gió nằm sương cũng không quá đáng. Lần này trở về, như thế nào cũng phải bù lại những gì đã mất được không?

Cường Tử há hốc miệng nói:

- Em chỉ có thể nhìn cô ăn, không cùng cô ăn được không? Mới hai nhà, em đã ăn không còn vô nỗi nữa rồi.

Chu Lâm Nhã nhíu mày, hung dữ nói:

- Cậu ăn thêm được nữa không?

Ở Trường Xuân chỉ có hai trang viên lớn là do tư nhân xây dựng, một cái là Vạn Tuế Sơn Trang chỗ ở hiện tại của Lão Phật gia. Một căn viện khác là Tử Khí Sơn Trang của Hách Liên Xuân Mộ.

Hách Liên Xuân Mộ chấp tay sau lưng đứng ở trước cửa chính, quét mắt nhìn khắp một lượt cảnh sắc quen thuộc khe thờ dài. Từ khi Cường Tử quây phá quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc của ông ta đến bây giờ đã qua ba ngày, ba ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến cho ông ta khổ sở. Rất nhiều người phụ thuộc vào ông ta quay lưng lại, địa bàn bị các thế lực xoi tái, ngay cả phía vận tải đường biển cũng bị tập đoàn vận tải thực lực hùng hậu chèn ép, lơ mơ có dấu hiệu thâm tóm.

Ông ta hiểu rõ tập đoàn vận tải kia, là tập đoàn do tên mập Trầm Túy Kim trước giờ không quen biết với nhiều người sáng lập. Ông ta biết rõ tên Trầm Túy Kim này tuy rằng không có thế lực võ lâm chống lưng gì, nhưng lại quan hệ mật thiết với phía nhà nước. Nếu như công ty vận chuyển đường biển dưới cờ của Hách Liên Xuân Mộ bị người này nhìn chằm chằm, chỉ sợ thật sự giữ không được.

Ba ngày, Hách Liên Xuân Mộ như già thêm mười tuổi.

Ông ta chấp hai tay chậm rãi đi trở vào trong nhà, Bùi Đông Lai im lặng đi theo sau lưng ông ta, nhìn xem ông chủ dường như chỉ sau một đêm trở thành ông lão tuổi cao sức yếu, Bùi Đông Lai trong lòng cũng có nhiều loại cảm xúc chông chéo lên nhau.

Từ cửa chính đến cái sân rộng đầu tiên, Hách Liên Xuân Mộ bước chín mươi chín bước mới đi hết được. Đến cái sân rộng thứ hai, vẫn là chín mươi chín bước. Tổng cộng năm cái sân lớn, cuối cùng còn có một khu vườn lớn.

Có rất ít người biết cái sân này tại sao phải dựa theo bước chân của ông ta để xây dựng, ông ta cũng chưa bao giờ nói qua với ai. Nhiều năm trôi qua như vậy, chỉ có ba người vừa vào đã nhận ra bí mật này.

Người thứ nhất chính là người mẹ Đoan Mộc Tú của ông ta, lúc ấy đi đến cái sân lớn cuối cùng Lão Phật gia hừ lạnh một tiếng nói bốn chữ: Không biết lượng sức. Sau đó xoay người rời đi, từ đó chưa bao giờ ghé lại trang viên này.

Người thứ hai là Triệu Phù Sinh mười năm trước làm việc quá lạ ở Đông Bắc hoàn toàn không nể chút mặt mũi nào của Hách Liên Xuân Mộ. Tên đó đến từ Bắc Kinh lưng vác một cái ba lô đã phai thành màu trắng. mặc một bộ quân phục cũ nát, đi một đôi giày vải bạc màu. Sau khi tên đó đi vào nhú mày, chỉ nói với Hách Liên Xuân Mộ một câu: Ông chịu không nổi.

Người thứ ba là Đại kiều một tay che trời hiện nay ở Nội Mông Cổ, đó chính là Trác Thanh Chiến chàng trai trẻ tuổi từ Bắc Kinh tới. Anh ta khi đi đến cuối thần sắc lập tức biến đổi, nhìn thoáng qua Hách Liên Xuân Mộ, khẽ cười nói một câu: Lòng có chí lớn, không có gì đáng cười, chỉ đáng tiếc.

Mạc Dịch chưa có tới qua chỗ này, Hách Liên Xuân Mộ tin chắc rằng nếu như ông ta đến, nhất định cũng sẽ nhận ra bí mật này. Mà cái tên Lâm Cường kia, Hách Liên Xuân Mộ chỉ cảm thấy tên hề này thật sự đáng buồn cười, chẳng lẽ thua ở trong tay nhân vật nhỏ bé không đáng để mắt tới như vậy hay sao.

Mong muốn làm vua, tâm ấy có thể nuốt cả trời.

258. Chương 258: Dã Tâm - Trò Cười

Hách Liên Xuân Mộ trong tên có chữ Mộ, chữ Mộ này cũng chính là chỉ anh hùng đã như bóng chiều. Tuy nhiên ông ta đã đến mức này, đến cái tuổi ngược lại càng lúc càng không thích buổi chiều tà. Ông ta yêu thích ánh mặt trời chiếu lên người vào mỗi buổi sáng cũng thích thức dậy sớm ngồi trên ghế nằm trong vườn hoa duỗi dài thoải mái nhìn mặt trời lên từ từ, vuốt ve hai chữ khi ông ta còn thiếu niên khắc lên tay vịn ghế nằm như có điều suy ngẫm.

Ghế này có hai chiếc, đã từng là một cặp để cha mẹ hắn dựa vào nhau thật sát nhìn ánh chiều tà trong khu vườn nhỏ vốn cũng là nhà của hắn kia.

Đã là một thói quen lâu dài, mặc kệ gió táp mưa sa, hay là mây đen mưa đá mưa tuyết ông ta cũng sẽ đứng giờ ngồi ở trên chiếc ghế nằm ấy, không có mặt trời, ông ta cũng nhìn chăm chăm về hướng mặt trời lên suy ngẫm. Ai mà biết được ở trong đầu ông ta lúc đó đang suy nghĩ cái gì, có lẽ là trong đầu ông ta hóa ra trống rỗng chẳng có gì.

Rạng sáng bốn giờ, trong khu vườn hoa lớn Tử Khí Sơn Trang một ông lão trông có vẻ hết sức cô đơn trống trải ngẩng nhìn bầu trời vẫn chưa có chút ánh sáng nào, ánh mắt trống trơn, như mất đi tất cả sức sống. Cũng thời khắc đó, trong vườn hoa sau biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm, một thiếu niên để trần nửa người, mái tóc bạc dài ngang eo bay múa đánh một bộ quyền pháp đơn giản nhưng chiêu số đều là khắc chế kẻ địch.

Hai người gần như cách xa nhau nửa thời đại, trong cùng một thời gian không cùng một nơi dùng cách không giống nhau hoàn thiện chính mình.

Cường Tử khi còn ở Đông Doanh đối mặt với Đông Doanh Chấp Pháp Mục Dã Lăng Phong bị buộc phải phát trút ra hết tiềm lực nên đã thức tỉnh một loại sức mạnh, dần dần hắn đã quen thuộc cũng sử dụng tự nhiên. Trước đó rất lâu, sau khi hắn bất tỉnh loại quyền pháp không biết từ đâu xuất hiện trong đầu đã quên kia, dần dần hiện ra trở lại.

Hắn bây giờ có thể cảm giác được, trong thân thể của hắn ẩn chứa một loại sức mạnh vô cùng đáng sợ. Loại sức mạnh này một khi bùng phát ra hết, cho dù là cao thủ Thiên Bảng chắc chắn cũng không thể dễ dàng đón đỡ.

Từ rạng sáng bốn giờ đến sáu giờ, kết thúc hai giờ rèn luyện, Cường Tử thở một hơi thật dài nhẹ nhõm.

Nhìn nắm tay của mình, phần do dự không quyết đoán trong lòng của hắn kia dần dần bị niềm tin vững chắc thế chỗ.

Sáu giờ mười phút, Cường Tử trở vào trong biệt thự rửa mặt. Ăn điểm tâm Tôn Văn Văn tự tay làm, sau đó về phòng đọc sách đọc sách. Sách rất dày, tựa là Song Thành Kí. Cường Tử chỉ đọc hơn mười trang, sau đó gơ tay lên nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay Chu Lâm Nhã đã tặng cho hắn trước đây rất lâu, bảy giờ ba mươi sáng.

Trở về phòng của mình, Cường Tử thay một bộ vét đen vô cùng chỉnh tề. Áo vét trắng thóm, giày da sáng bóng, dáng người thon dài cao ngất, khuôn mặt anh tuấn mang theo mấy phần khác thường, còn có thêm mái tóc trắng phủ ở sau đầu. Chàng trai phản chiếu trong gương, đã có được khí chất người thành công kẻ bề trên mới có.

Cường Tử làm cho mình trông có vẻ rất rạng rỡ, hắn cười với mình trong gương.

Từ trong ga ra lái chiếc Audi A8 của mình ra, chiếc xe vững vàng chạy nhanh ra khỏi Húc Nhật Nhất Phẩm. Lúc này, là bảy giờ bốn mươi lăm phút sáng.

Lúc lái xe Cường Tử gọi ba cuộc điện thoại, một cuộc cho Lý Vạn Thanh, một cuộc cho Chu Bách Tước, cuối cùng là cho Thẩm Hổ Thiển.

Tám rưỡi, một sai một phút, Cường Tử cho xe dừng ở cửa ra vào Tử Khí Sơn Trang.

Bảo vệ đứng ở ngoài cửa đi tới nhận chìa khóa xe của Cường Tử, đậu chiếc xe ở trong bãi đỗ xe rất lớn vô cùng trống trải trong sơn trang. Đậu ở đây ngoại trừ chiếc xe của Cường Tử còn có hai chiếc xe khác, một chiếc là Audi mở được nóc xe, một chiếc khác là Mercedes-Benz S600 biển số bốn sáu.

Cường Tử nhìn xung quanh mới đi vào trang viện trông từ bên ngoài vào có vẻ rất u tĩnh thanh nhã này, sắc mặt bình tĩnh.

- Thiếu gia, ngài đã tới.

Trong một đình nghỉ mát đằng sau phòng bảo vệ, Bùi Đông Lai bước nhanh ra đón. Trên mặt của anh ta lộ ra nụ cười ra vẻ rất chân thành, dáng người mập mập lúc bước đi nhanh lắc qua lắc lại thịt trên người

không ngừng lắc lư theo, anh ta càng đi nhanh, càng cười, mồ hôi trên mặt càng chảy càng nhiều.

Đi từ đình nghỉ mát kia đến cửa đón tiếp Cường Tử, khoảng cách chưa tới mười mấy bước chân nhưng anh ta đã thở hồng hộc, bộ quần áo bị ướt đầm mồ hôi.

Cường Tử khẽ cười với anh ta, không nói gì.

- Đi thôi, ông chủ ở trong vườn đằng dau đợi ngài được một lát rồi. Vừa ăn điểm tâm, vốn muốn ăn cùng với ngài. Ngài cũng biết, tuổi tác ông chủ đã cao rồi ăn cơm quá trễ thân thể sẽ không được thoải mái. Hơn nữa ngài ấy ăn cơm đã theo thói quen, hôm nay đã là ngoại lệ rồi.

Cường Tử khẽ gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt.

Ngày hôm qua trước khi Chu Lâm Nhã chia tay nhau, Cường Tử nói quyết định của mình cho Chu Lâm Nhã biết. Muốn giải quyết nhanh nhất việc của Hách Liên Xuân Mộ, quả thật chỉ còn có một cách đó là trực tiếp đối mặt với ông ta, nếu như ông ta còn chưa đến mức nghĩ mình thật sự vô địch thiên hạ, vậy thì nhất định phải khuyên ngăn một chút.

Chu Lâm Nhã lúc ấy lắc đầu, không nói ra ý kiến của mình.

Cường Tử cười nói với Chu Lâm Nhã:

- Dù sao cũng phải thử xem, nếu như ông ta có thể cam tâm tình nguyện tự mình buông bỏ yên ổn lui về ở ẩn hầu hạ Lão Phật gia, bớt đi một cuộc chém giết lẫn nhau giữa người trong nhà, chẳng phải là công đức vô lượng hay sao?

Chu Lâm Nhã nói:

- Nếu như ông ta không phải kẻ điên, sẽ rộng lượng gặp mặt cậu một lần, một lời không hợp có lẽ vút chén dùng súng bắn chết cậu. Nếu như ông ta bây giờ đã điên rồi, chỉ sợ cậu vừa vào cửa sẽ bị loạn đao phanh thây.

Cường Tử cười nói:

- Ý của cô em đi chỉ có một con đường chết có phải hay không?

Chu Lâm Nhã nhún mày nói:

- Có lẽ, cậu thật sự không biết được con người của Hách Liên Xuân Mộ. Khi tôi mười sáu tuổi đã từng vào Tử Khí Sơn Trang của Hách Liên Xuân Mộ, hơn nữa người mang tôi đi khiến cho Hách Liên Xuân Mộ vô cùng kiêng dè, cho nên ông ta chỉ lo ứng phó người mang ta tới, ông ta chỉ biết người mang tôi tới vừa đi vào đã nhận ra một bí mật cũng không coi là bí mật, ông ta không biết, thật ra tôi cũng nhận ra.

Khi nói đến đây, Chu Lâm Nhã không kìm được tình cảm của mình lại lộ ra nét cười ôn hòa, tuy rằng chàng trai không thể nói là anh tuấn nhưng tóm lại làm cho người ta một loại cảm giác an toàn. Nhớ đến cử chỉ lời nói của hắn, nhớ đến quân trang mặc dù hết sức cũ kỹ nhưng sạch sẽ, nhớ đến mùi thuốc lá nhàn nhạt dễ ngửi trên người của hắn.

Còn có lời hắn nói.

- Chu gia các người có phải gia giáo đặc biệt nghiêm khắc hay không?

- Ủ! Cũng không phải quá lắm, quân giáo rất nghiêm khắc, toàn bộ đều có hạn chế rõ ràng tường tận.

- Vậy cha mẹ cô từng nói qua với cô chưa, chỗ nào không hi vọng cô đi đến nhất?

Thiếu nữ lúc đó về sau là Chu Lâm Nhã sắc mặt ửng hồng, cặp mắt đủ để nghiêng ngả chúng sinh vụt sáng nhẹ nói:

- Rất nhiều, không cho phép đi rạp hát, quán rượu, sàn nhảy, đương nhiên là còn không được đi nhà vệ sinh nam. A, còn có Tử Khí Sơn Trang của Hách Liên gia.

Khi nói lời này, trong con người của nàng mang theo một chút giảo hoạt.

Chàng trai ôn hòa kia cười ha ha, nắm tay cô nói:

- Đi, tôi mang cô đi chỗ nhà cô không cho cô đi, đi hết một lượt, kể cả nhà vệ sinh nam!

Lúc đó Chu Lâm Nhã tuy rằng có tâm sự, nhưng vẫn chưa lặng lẽ như mặt nước bằng bây giờ.

Đi quán rượu, đi rạp sát, đi sàn nhả, đã lén lút bụm lấy mũi núp sau lưng chàng trai kia lần đầu tiên vào nhà vệ sinh nam. Đương nhiên, cũng đi vào Tử Khí Sơn Trang nghiêm lệnh cấm không cho bước chân tới cửa gia đình mình kia.

Vẫn còn nhớ rõ sắc mặt chàng trai mang mình đi lúc ấy trước khi đi đến cánh cửa cuối cùng, vẫn còn nhớ rõ câu nói của anh ta: Ông chịu không nổi!

Chàng trai tên gọi Triệu Phù Sinh nói như thế.

Thật ra, Chu Lâm Nhã năm ấy mới chỉ có mười sáu tuổi, cũng đi xong con đường kia, sau khi rời khỏi đó mới có thể đoán ra được hàm nghĩa ẩn chứa của lối đi kia.

Cường Tử ngậy ra một lúc, hần hỏi Chu Lâm Nhã:

- Bí mật gì?

Chu Lâm Nhã há to miệng, ánh mắt lập lờ một chút, cuối cùng không có nói. Chỉ có điều vào lúc này, trong ánh mắt của cô lóe ra nét giảo hoạt giống như cô gái mười sáu tuổi năm đó. Mang chút đặc ý của bé gái, nàng cười thật giống như một con hồ ly tinh ngàn năm đắc đạo.

Triệu Phù Sinh đi rồi, lúc tới sinh ra sóng gió ngập trời, lúc đi để lại tiếng tăm vang dội. Thế cho nên vài năm sau đó Lý Mộ Bạch công tử nhà giàu cũng xem như là số một số hai ở Bắc Kinh cố ý học theo anh ta đi trên cùng một con đường, gần như đi qua một lượt khắp cả Trung Quốc, trải qua ba năm.

Lấy Bắc Kinh làm điểm khởi đầu, rời khỏi Hoàng Thành cưỡi ngựa xem hoa lại mang theo một loại cảm giác nhằm tưởng rằng đi khắp cả Trung Quốc. Sau đó lấy Bắc Kinh làm điểm cuối cùng từng bước từng bước dè dặt đi tới đi lui mấy lần Cửu Thành, sau đó về nhà, bỏ túi xách xuống, chịu sắp xếp của gia tộc, đi thẳng vào trong doanh trại quân đội từ đó tới nay không đi đâu nữa.

Mãi đến hôm nay, anh ta đã là ủy viên chính trị trẻ tuổi nhất quân khu!

Cường Tử không hỏi tiếp nữa, chỉ cười.

Hắn thật ra đã nghe nói qua chuyện cũ của Triệu Phù Sinh, cũng đã nghe nói qua chuyện xưa của Lý Mộ Bạch, nếu như việc trải qua của hai người kia Cường Tử nghe được trước đây mấy năm, chắc chắn sẽ mang theo một loại sùng bái ngưỡng mộ cao hơn cả núi. Bây giờ, chỉ có bình thản.

Bùi Đông Lai đi trước dẫn đường, anh ta cố ý đi vô cùng nhanh, anh ta đi tới đi lui mấy chục năm trong căn nhà này, cũng không nhận ra được chỗ ảo diệu nơi này. Nhưng anh ta lỡ mớ biết được trong chuyện này có điều huyền bí gì đó, cho nên trong tiềm thức anh ta không muốn để cho Cường Tử có cơ hội bước đi chậm chậm cảm nhận từ từ, dù rằng anh ta vốn không xác định được Cường Tử có chú ý dưới chân hay là không.

Đến cửa ra vào sân lớn thứ nhất, bước chân Cường Tử dừng một chút.

Sắc mặt Bùi Đông Lai biến đổi, vẻ mặt anh ta ôn hòa vui vẻ nói:

- Sao vậy? Có phải có chuyện gì hay không?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Không có việc gì, chỉ là nhìn căn nhà này có mùi hương của Bắc Kinh thời xưa.

Bùi Đông Lai thở ra nhẹ nhàng, tiếp tục dẫn đường, bước chân theo đó cũng nhanh thêm vài phần.

Khi đến cửa ra vào của sân lớn cuối cùng, Cường Tử dừng bước lần nữa.

Đứng ở cửa ra vào đó, đã có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh xanh trong vườn hoa lớn đằng sau trang viên ở xa, một ông già nửa nằm nửa ngồi trên ghế nằm. Mặt ông già hướng về phía mặt trời, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Cường Tử sau khi đến bên trong dừng lại, ánh mắt hẩn phức tạp nhìn thoáng qua Hách Liên Xuân Mộ không xa phía trước. Ông trùm đứng đầu xã hội đen hô mưa gọi gió mấy chục năm ở Đông Bắc. Tay xã hội đen cừ khôi chiếm lĩnh một phương một cử chỉ một hành động cũng đủ để ảnh hưởng cục diện thế lực thế giới ngầm phương bắc. Những thân phận đó, những lời đồn thổi đó, gom hết lại trên con người trước mặt hiện giờ của Cường Tử, hẩn đột nhiên hiểu được cái gì đó.

Bùi Đông Lai cười theo đó nói:

- Thiếu gia, ông chủ đang chờ ngài bên đó.

Đợi một lát, cũng không chờ câu trả lời của Cường Tử, Bùi Đông Lai ngẩng đầu liếc nhìn hẩn, lại phát hiện hẩn đã quay đầu.

- Đi đâu vậy, ở phía trước...

Bùi Đông Lai ậm ừ không nói thêm được gì.

Cường Tử ánh mắt bỗng dưng lay động, hít thở thật sâu nói:

- Không cần.

Xoay người, rời đi.

Một khắc kia khi hẩn vừa quay người đi, Hách Liên Xuân Mộ nhắm mắt dưỡng thần mở tròng mắt ra. Ông ta nhìn về phía cửa ra vào thấy bóng lưng cao lớn thon dài đi càng lúc càng xa, trong con người vốn vô cùng trống rỗng hiện lên sát khí!

Cường Tử thở dài trong lòng, một người có dã tâm muốn đảo lộn cả trời đất như thế, làm sao không chiến mà phục được?

Chỉ có điều dã tâm này, có lẽ chỉ là trò cười mà thôi!

259. Chương 259: Không Được Bắn

Sắc mặt Bùi Đông Lai đại biến, nói gì thì nói anh ta cũng không tưởng được Cường Tử đã đi đến nơi này sẽ còn thay đổi chủ ý. Nhớ đến lời Hách Liên Xuân Mộ trước đó đã sai bảo, mồ hôi trên người Bùi Đông Lai càng chảy ra nhiều hơn. Chỉ có điều lúc mồ hôi lúc này, là bởi vì kinh ngạc và sợ hãi mà chảy ra.

- Nếu như hẩn đi tới cửa không có dừng bước, anh để cho hẩn quay về, gặp mặt cũng không có ý nghĩa gì. Nếu như hẩn... nếu như hẩn xoay người rời đi, anh cũng không cần ở chỗ này nữa, tiền những năm nay anh tự mình kiếm được giữ lại đó chắc cũng đủ anh đi sang nước ngoài hưởng thụ, không cần phải đi theo ta chịu liên lụy.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Bùi Đông Lai phải cố ý bước chân nhanh hơn!

- Thiếu gia, ông chủ đợi anh ở phía trước!

Bùi Đông Lai đuổi theo đằng sau Cường Tử hô lớn.

Bước chân Cường Tử không ngừng chỉ nói một câu bình thản nhạt nhẽo:

- Anh trở lại đi, tôi đã biết rõ tâm ý của Hách Liên Xuân Mộ.

Bùi Đông Lai sững cả người lại, trong tích tắc này, anh ta bỗng sinh ra một cảm giác sợ hãi phá nát sạch sẽ toàn bộ hi vọng.

Anh ta trong giây phút ngẩn ngơ đó, không biết nên làm gì. Theo phản xạ quay đầu liếc nhìn, anh ta nhìn thấy Hách Liên Xuân Mộ người mình trung thành bầu bạn mười mấy năm đã đứng dậy. Ông ta vốn đã có tuổi, hình như đang run rẩy nhẹ nhẹ. Có lẽ điều này chẳng qua là cảm giác sai lệch của Bùi Đông Lai, nhưng cảnh tượng này lại khiến cho anh ta rung động rất sâu trong lòng.

Ở thời khắc này, anh ta bỗng cảm thấy được nỗi sợ hãi của ông chủ Hách Liên Xuân Mộ.

Sự thật đúng là như thế, Cường Tử mang nỗi sợ hãi cho Hách Liên Xuân Mộ còn phải mãnh liệt hơn nhiều so với Bùi Đông Lai. Ông ta mặc dù nói với Bùi Đông Lai có lẽ Cường Tử sẽ xoay người rời đi, nhưng chính trong lòng ông ta quả thật cũng không có quá để ý đến suy đoán này. Khi ông ta nhìn lại, Cường Tử tuy rằng bây giờ có chỗ thành tựu, nhưng là một đứa con hoang xuất thân thường dân dù sao chỉ nhỏ bé như hạt cát so với những con cháu kém cỏi của gia tộc lớn chú tâm bồi dưỡng ra được.

Cường Tử không phải Triệu Phù Sinh, không phải Trác Thanh Chiến, chỉ là một tên côn đồ mấy năm trước còn ngồi ăn rồi chờ chết ở chợ bán thức ăn.

Đối với thân phận tiếng tăm vang dội của Trác Thanh Chiến và Triệu Phù Sinh còn là con cháu đời sau của gia tộc lớn sâu không thể dò, Hách Liên Xuân Mộ đã nâng bọn họ lên mức độ đặc biệt để đối đãi. Thậm chí ông ta sinh ra mấy phần tự ti mặc cảm lúc so sánh mình với hai người thanh niên trẻ tuổi này.

Dù sao, trẻ tuổi như Trác Thanh Chiến và Triệu Phù Sinh đã vang danh thiên hạ, Hách Liên Xuân Mộ hoàn toàn không làm được điểm này!

Mà tên Lâm Cường này, không có gia tộc lớn thực lực hùng hậu bồi dưỡng, mấy năm trước hoàn toàn không là gì cả thậm chí có thể nói còn không bằng con kiến hôi ở trong mắt Hách Liên Xuân Mộ. Nhưng chỉ sau mấy năm ngắn ngủi, tuổi tác của hắn còn nhỏ hơn so với Trác Thanh Chiến và Triệu Phù Sinh không ngờ cũng có thể thành công vang dội như vậy!

Hách Liên Xuân Mộ sải bước đi về phía trước, rốt cuộc vẫn không có đi ra ngoài.

Ở trong mắt Bùi Đông Lai, Hách Liên Xuân Mộ như muốn bắt lấy cái gì, nhưng cuối cùng đành phải chọn cách buông bỏ. Buông bỏ ở đây là gì, có lẽ kể cả Bùi Đông Lai, đều cảm nhận được tại kiếp sắp xảy ra.

Có lẽ, sắp xếp của ông chủ là đúng.

Nhớ đến lời của Hách Liên Xuân Mộ nói với mình, trong lòng Bùi Đông Lai thở dài than thầm. Nhưng! Hách Liên Xuân Mộ không buông bỏ được, Bùi Đông Lai lẽ nào có thể buông?

Chữ buông này, rải rác mười một nét bút, làm sao có thể dễ dàng như vậy?

Dần dần, ánh mắt Bùi Đông Lai từ bối rối trở nên lạnh lùng!

Anh ta cắn chặt răng, biểu tình trên mặt vặn vẹo kịch liệt. Đúng như trong lòng anh ta lúc này, cũng giãy vò thống khổ. Trong áp lực khổng lồ đó mồ hôi anh ta rơi xuống như mưa.

Một khắc kia khi Cường Tử sắp đi ra khỏi Tử Khí Sơn Trang, Bùi Đông Lai rống lớn lên một tiếng hét cỡ. Móc ra một khẩu súng từ trong người, giơ lên nhắm ngay đằng sau lưng Cường Tử!

Cũng đúng ngay lúc đó, Cường Tử dừng bước chân lại, chậm rãi xoay người.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh nhìn khuôn mặt dữ tợn của Bùi Đông Lai, thật giống như nhìn một màn kịch bi hài không có liên quan gì tới mình.

- Tôi sẽ không! Tôi sẽ không để cho cậu phá hư hết thấy mọi thứ tôi có được!

Bùi Đông Lai rít gào một tiếng, giơ thẳng súng lên.

Cường Tử lắc đầu, vẫn chẳng có thứ gì để nói, xoay người, tiếp tục đi ra cửa.

Ngay khi Bùi Đông Lai lập tức muốn bóp cò, một người từ đằng sau chạy ra ngăn ở trước khẩu súng của Bùi Đông Lai. Y một tay nắm chặt lấy Bùi Đông Lai, nói một câu lạnh lùng:

- Nếu như anh nổ súng, thật sự không còn đường để lui.

Hoắc Anh Cách.

Bùi Đông Lai bị Hoắc Anh Cách nói ngơ ngác một lúc, ánh mắt hết sức mê muội.

Hoắc Anh Cách thở dài nói:

- Tình thế như bây giờ, đã không phải anh giết xong hắn đã có thể phá giải. Anh vẫn còn chưa hiểu rõ hay sao? Thật ra... nếu như hắn chết, chỉ sợ Hách Liên gia ngã xuống càng nhanh hơn, hoàn toàn không còn lại gì!

Thần sắc Bùi Đông Lai biến đổi lớn, tay cầm súng không tự chủ được run rẩy. Hoắc Anh Cách giờ tay cầm lấy súng từ trong tay Bùi Đông Lai, khóa lại chốt bảo hiểm.

- Chúng ta đều một tay ông chủ bồi dưỡng nên, tôi biết rõ trong lòng anh nghĩ như thế nào, anh không cam lòng, anh hận, anh không buông bỏ được, tôi cũng giống như vậy.

- Nhưng, anh hẳn phải suy nghĩ cho kỹ, bây giờ Lâm Cường đứng ra tranh giành với ông chủ, vẫn chỉ là việc nhà của Hách Liên gia, đừng nói anh nổ súng cũng sẽ không giết được hắn, cho dù anh giết hắn, chỉ sợ Hách Liên gia lập tức sẽ có tại hạ ập xuống đầu! Đông Lai, cho tới bây giờ tôi vẫn cho rằng anh thông minh hơn so với tôi, xem việc gì cũng đều nhìn xa hơn so với tôi, nhưng bây giờ tại sao anh hồ đồ như vậy!

- Thân phận vượt hơn tất cả, một lời giống như trời cao đưa xuống của ông chủ những năm nay ở Đông Bắc, nếu như không có bao che của nhà nước, anh cho rằng ở trước mặt cả một đất nước ai thật sự có thể làm được việc này? Bây giờ việc ông chủ làm đã vượt quá giới hạn đất nước cho phép, quân cờ như vậy, nhà nước sẽ không giữ lại!

Hoắc Anh Cách nói càng lúc càng xúc động, thân thể của anh ta cũng bởi vì xúc động mà run rẩy.

- Lâm Cường đứng ra, anh cho rằng thật sự là muốn tranh giành địa vị lão đại Đông Bắc này với Hách Liên gia hay sao? Sở dĩ hắn làm như vậy, là đang tỏ thái độ! Hắn muốn thay thế vị trí ông chủ, như vậy chẳng những có thể giữ vững địa vị của Hách Liên gia, còn có thể cho ông chủ một đường lui!

Bùi Đông Lai mồ hôi lạnh túa ra như mưa.

Hách Liên Xuân Mộ đi đến bên cạnh hai người, lúc nào ông ta đã khôi phục bình tĩnh. Ông ta nhìn Hoắc Anh Cách, nhẹ nhàng thở dài.

- Anh Cách, những năm này, là ta xem thường anh. Không thể tưởng được, trong bọn thuộc hạ của ta, anh lại là người ta nhìn không ra được.

Giọng điệu Hách Liên Xuân Mộ xác xơ, lạnh lẽo, biểu tình của ông ta đã không còn kinh ngạc và bối rối trước đó, ngược lại còn lộ ra một loại thoải mái. Chỉ có điều trong nét thoải mái đó lộ ra một nét bi thương nặng nề.

260. Chương 260: Không Thể Trêu Vào

Hoắc Anh Cách nói:

- Ông chủ, có câu vốn không phải người như tôi đây nên nói, nhưng đã đến bước đường như hôm nay, tôi không thể không khuyến khích ngài một câu.

Hách Liên Xuân Mộ xoa tay ngăn Hoắc Anh Cách lại.

- Hai anh đều đi theo ta vài chục năm, có thể coi như người thân cận nhất bên cạnh ta. Đối với thuộc hạ trung thành của mình, ta sẽ không bạc đãi.

Ông ta móc một hộp thuốc lá từ trong túi quần ra, tay đốt thuốc run rẩy khó khăn chế được.

- Ở Thụy Sĩ ta trữ một số tiền, cũng đủ hai anh hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời, chi tiêu dè xẻng bớt lại chút ít, đời con cháu của các anh cũng sẽ có cuộc sống rất tốt. Đi thôi, hai anh đi cùng nhau đi.

Hoắc Anh Cách đau buồn nhìn ông già mình đi theo mấy chục năm, ngay lập tức nước mắt từ trong mắt chảy ra. Vài chục năm nay, anh ta chảy mồ hôi chảy máu, cũng chưa từng chảy nước mắt.

- Ông chủ, tôi biết rõ ngài buông bỏ không được, nhưng ngài cũng nên nghĩ đến Lão Phật gia!

Nghe được câu này, thân thể Hách Liên Xuân Mộ run rẩy.

- Mẹ à?

Nói thì thảo trong miệng, hai chữ này lộ ra một mùi vị khiến cho người ta chua xót trong lòng.

Tâm tình Cường Tử nặng nề đi ra khỏi Tử Khí Sơn Trang, hần bây giờ rốt cuộc hiểu được Chu Lâm Nhã tại sao chắc chắn cho rằng Hách Liên Xuân Mộ sẽ không buông bỏ được. Khi hần xem lại, Hách Liên Xuân Mộ cũng là một người cố chấp tận xương tủy. Ông ta cũng không phải lưu luyến thân phận địa vị, vinh hoa phú quý gì, mà là không muốn để cho dòng họ Hách Liên này rơi vào trong tay của mình!

Cố chấp tận xương, không chết không nguôi.

Cường Tử cảm thấy được nỗi đau của Hách Liên Xuân Mộ, có thể cảm nhận được cảm xúc lúc này của Hách Liên Xuân Mộ. Lúc này trong lòng Cường Tử hận ý đối với Hách Liên Xuân Mộ đã trở nên rất nhạt, trái lại còn có một loại tán thành nói không rõ hiểu không được. Hách Liên Xuân Mộ muốn giết hần, thậm chí không tiếc có chỗ dính dấp tới người Đông Doanh, thực ra chỉ là muốn giữ vững địa vị tối cao của dòng họ Hách Liên của ông ta! Chỉ có điều, ông ta chọn một cách thức sai lầm, một thái độ cực đoan.

Cường Tử ngồi vào trong xe cũng không rời khỏi ngay lập tức, mà là đốt một điếu thuốc, trong khói thuốc lơ lửng rơi vào trong suy tư của chính mình. Hần nghĩ đến, nếu như mình đứng vào địa vị của Hách Liên Xuân Mộ, biết phải lựa chọn như thế nào đây? Đứng ở góc độ của Hách Liên Xuân Mộ nhìn lại vấn đề, Cường Tử càng cảm nhận thấm thía một loại đau buồn khó nói nên lời.

Hách Liên Xuân Mộ, con trai duy nhất của Hách Liên Thiết Thụ kiêu ngạo vùng vùng khắp đất trời cả một đời. Có một người cha như vậy, khởi đầu cuộc sống đã đứng ở mức cao không thể với tới. Nhưng thật đáng buồn chính là, thể chất của Hách Liên Xuân Mộ vốn không thể kế thừa con đường của cha ông ta, một ít bản lãnh tung hoành thiên hạ ông ta cũng không có cách nào học được, thể chất ông ta quyết định cả đời này ông ta chỉ có thể làm một người bình thường.

Năm đó, nếu không có hai người Hách Liên Thiết Thụ và Đoan Mộc Tú đi khắp đại giang nam bắc khám hết tất cả danh y, tìm kiếm những vật quý hiếm trong trời đất cho ông ta bồi dưỡng cơ thể, chỉ sợ sống không đến hai mươi tuổi. Thân thể trời sinh yếu ớt, càng làm cho nội tâm Hách Liên Xuân Mộ vững vàng, thậm chí cố chấp.

Ông ta đã không cách nào kế thừa bản lãnh cả đời của cha, vậy chỉ đành dùng một cách khác kéo dài vinh quang của nhà Hách Liên!

Bắt đầu từ khi ông ta còn là thanh niên, ông ta từng bước đi về phía trước, cho dù là mượn uy nghi của cha ông ta, nhưng có thể đi đến bước chân hôm nay, trở thành ông trùm xã hội đen ba tỉnh Đông Bắc, gian khổ bỏ vào trong đó nghĩ cũng có thể biết. Chính trong những năm tháng khó khăn gian khổ đó, nhận được tán thành của phía nhà nước lúc đó, bao che ông ta gây dựng thế lực chinh đồn hợp lại các băng đảng xã hội đen cả phương bắc, từ đó ổn định vùng Đông Bắc chống lại các thế lực nước ngoài dòm ngó.

Đi suốt một con đường dài, tâm huyết ông ta bỏ ra sao có thể nói buông bỏ dễ dàng như thế được?

Nhưng càng về sau thân thể ông ta càng lúc càng kém, trong lòng của ông ta cố chấp càng thêm thấm vào sâu hơn. Mặc kệ là ai, cũng đừng nghĩ đến chuyện thay thế vinh quang của Hách Liên gia. Cho nên cũng chính vì vậy về sau ông ta tách biệt với mẹ của mình. Mẹ của ông ta kế thừa ý chí trước lúc qua đời của cha ông ta, con trai của mình không thể thành Chấp Pháp Giả, vậy bà sẽ vô tư giúp đỡ chồng lúc sắp chết chọn lựa người kế thừa. Cũng chính là Mạc Dịch, vì chút việc nào đó, bà đối đãi với Mạc Dịch còn tốt hơn nhiều so với Hách Liên Xuân Mộ.

Điều này đưa tới cho Hách Liên Xuân Mộ không hài lòng và tức giận, nếu như không có Hách Liên gia, tại sao có thể có những năm thái bình trong xã hội đen như thế này? Nếu như không có người cha Hách Liên Thiết Thụ của ông ta, cho dù các thế lực trong bóng tối nước ngoài không xâm nhập vào trong nước, thì đám rân không đầu bên trong cũng sớm loạn thành một bầy. Không thể bỏ đi công lao của Hách Liên gia ông ta, tại sao muốn đưa hai tay ra đưa địa vị này tặng cho người khác?

Nếu như nói mười năm trước khi Mạc Dịch vừa mới xuất hiện, trong nội tâm Hách Liên Xuân Mộ có một loại suy nghĩ sai lệch cũng vừa mới ngóc đầu dậy. Đã như thế này, cách nghĩ đó đã bùng phát ra không thể

thu hồi lại.

Mặc kệ là ai, cũng đừng nghĩ thay thế địa vị của Hách Liên gia!

Ông ta thà rằng âm thầm chống đối với mẹ của mình, thà ruồng bỏ ý chí lúc còn trẻ của mình, thà khiêu chiến mức giới hạn đất nước đặt ra cho ông ta, cũng không muốn vinh quang Hách Liên gia bị người khác xóa mờ! Chỉ là cho đến bây giờ, ông ta đã quên mình rốt cuộc là đang mình cứu lấy vinh quang cho cha của mình, hay là giữ chặt hư vinh cho mình.

Vốn là con của Hách Liên Xuân Mộ và Đoan Mộc Tú, hẳn là một đứa con kiêu ngạo bằng trời. Từ khi sinh ra đã được chủ định cả đời này sẽ tầm thường không làm nên chuyện gì, bởi vì khởi đầu của ông ta rất cao đến mức quá cao. Nhưng thật đáng buồn chính là, với một thân thể như vậy ông ta không thể kế thừa sự nghiệp của cha! Điều này trong nội tâm của ông ta nhức nhối lớn đến cỡ nào!

Nhiều năm như vậy, loại nhức nhối này trông có vẻ nhạt đi, thực ra đã bóp méo tâm lý của ông ta.

Cường Tử ngồi ở trong xe, lông mày càng ngày càng xiết chặt.

Thở thật dài một hơi, hắn lui ra khỏi tư trong suy nghĩ về Hách Liên Xuân Mộ. Giờ đây đánh giá về Hách Liên Xuân Mộ, ngàn lời vạn chữ đều tóm lại thành một từ. MA!

Hách Liên Xuân Mộ, đã tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng, Cường Tử sẽ không dừng tay. Cho dù trong lòng hắn có thể tha thứ được một số chuyện tự làm tự chịu của Hách Liên Xuân Mộ, đây cũng không phải là lý do hắn dừng tay. Mặc kệ là để hoàn thành chút tâm nguyện sau cùng của Lão Phật gia Đoan Mộc Tú hay là vì bản thân hắn, hắn cũng không thể dừng tay lại được.

Cường Tử của bây giờ, đã đi lên một con đường tự hắn không thể khống chế được mình.

Không quan tâm đến phía quốc gia, hay là những bạn bè người thân của mình, đều gây ra cho hắn áp lực rất lớn. Vì người thân của mình, vì anh em bạn bè của mình, hắn đã không còn đường lui.

Thay thế Hách Liên Xuân Mộ, đã là con đường không thể thay đổi.

261. Chương 261: Con Đường, Đi Rồi, Không Quay Đầu Lại

Cường Tử lái xe rời khỏi Tử Khí Sơn Trang, khi chiếc xe đang chạy nhanh trên đường hắn nhìn thấy một chiếc xe màu đen vẫn luôn đi theo đằng sau hắn. Cường Tử nhìn thoáng qua kính chiếu hậu là một chiếc xe biển số Bắc Kinh phổ thông chứ không phải biển số Trường Xuân.

Trong lòng Cường Tử lay động, lúc xe chạy đến Thúy Trúc Hiên hắn dừng lại. Thúy Trúc Hiên ở Trường Xuân là trà lâu rất nổi tiếng, khung cảnh nơi này rất tốt, u tĩnh lịch sự tao nhã, chỉ có điều giá cả cũng rất cao, không phải chỗ dân chúng bình thường có thể thường xuyên lui tới. Ở đây, một bình Đại Hồng Bao tốt nhất, chỉ sợ người trí thức thu nhập cả năm mức cao cũng sẽ cảm giác được giá tiền mắc đến khiến cho người ta lú lẫm.

Cường Tử theo chỉ dẫn của bảo vệ đỗ xe xong, hắn cũng không lập tức đi vào Thúy Trúc Hiên mà là đứng dựa vào xe châm một điếu thuốc.

Giống như trong suy đoán, chiếc xe màu đen kia quả nhiên lái chậm chậm tới.

Cường Tử cười khế, xoay người bước vào Thúy Trúc Hiên. Nữ phục vụ ở cửa ra vào mặc một bộ sườn xám màu tím than, thân người rất đẹp, cao chừng một thước bảy, dáng người được bộ sườn xám bó sát cơ thể lộ ra đường cong vô cùng tinh tế. Nhất là khi cô gái này cười lộ ra một chiếc răng cửa đáng yêu, điều này làm cho hai mắt Cường Tử tỏa sáng.

Cô phục vụ xinh đẹp nhìn thấy Cường Tử cũng có cảm giác tương tự, thậm chí còn mạnh liệt hơn nhiều so với Cường Tử nhìn thấy cô. Làm phục vụ ở Thúy Trúc Hiên, cô gặp qua rất nhiều quan lại, khách quý, ngôi sao điện ảnh, nhà giàu nổi tiếng, kể có tiền thấy nhiều rồi, nhưng chàng trai giống như Cường Tử vừa nhìn đã khiến cho trái tim của cô đập nhanh, là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhất là mái tóc bạc trắng dài ngang eo của Cường Tử, càng có một loại cảm giác xinh đẹp khác người.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài có đặt chỗ trước không?

Nữ phục vụ mỉm cười hỏi Cường Tử.

Cường Tử lắc đầu, nơi này hẳn tùy ý chọn lựa, trước kia cũng chưa có tới qua.

- Không còn chỗ nào trống sao?

Cường Tử nhẹ giọng hỏi một câu.

Sắc mặt nữ phục vụ ửng hồng, vốn định nói thật là không có, nhưng hiện tại không đành lòng nhìn Cường Tử thất vọng rời đi. Cô cắn nhẹ hàm răng, nhớ đến còn có một phòng riêng là bí thư của vị đại nhân vật nào đó đặt sẵn từ trước, nhưng cách thời gian vị đại nhân vật kia đặt trước còn sớm, không biết tại làm sao biết rõ sẽ bị khiển trách như thế vẫn dẫn Cường Tử đi về căn phòng riêng đó.

Cường Tử đi theo đằng sau nữ phục vụ, nhìn bóng lưng thướt tha phía trước cũng là một loại cảm giác hưởng thụ.

- Cảm ơn.

Cường Tử nói rất lịch sự.

Nữ phục vụ đỏ mặt lên mỉm cười ý bảo đợi một chút, lập tức trở lại cửa ra vào. Chức trách của cô chỉ là dẫn đường, phục vụ những thứ khác là do người khác phụ trách.

Cường Tử sau khi ngồi xuống đánh giá xung quanh một lượt, căn phòng riêng này vô cùng cổ điển lịch sử. Trên hai bức tường trái phải treo hai bức tranh, một bức tùng, một bức trúc. Một nhân viên phục vụ mặc sườn xám màu hồng gõ cửa đi vào, nửa quỳ ở trên mặt sàn bằng gỗ hai tay đưa cho Cường Tử một danh sách đẹp mắt của các loại trà.

Cường Tử xua tay nói:

- Không cần xem, muốn trà tim sen loại tốt nhất, ít nhất cũng phải là loại ba vạn sáu ngàn đồng một cân nha.

Giọng nói của hắn bình tĩnh, nhưng nghe vào trong lỗ tai nhân viên phục vụ lại là lòng bùng không rõ ràng. Chàng trai xinh xắn trẻ tuổi này, vừa mở miệng đã đòi một trong những thứ trà ngon nhất Thúy Trúc Hiên. Tim sen, được xem là loại tốt mỗi cân cũng hơn ba vạn sáu ngàn đồng. Mà một bình trà dạng như thế, bao gồm chi phí phục vụ trà đạo từ đầu tới cuối, giá cả cũng lên tới sáu vạn.

Sáu vạn đồng, nói nhiều hay không, nhưng để uống một bình trà chịu móc ra số tiền này, thật sự không nhiều người lắm.

- Tim sen loại tốt nhất, giá tiền là...

Cường Tử xua tay cắt ngang lời người phục vụ, nhẹ nói:

- Trà không ngon không đủ để đãi khách quý, đi đi.

Người phục vụ khẽ gật đầu, lần đầu tiên gặp được một chàng trai xa xỉ như vậy, lại còn là một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai, sáng loáng, điều này thật sự tạo ra đả kích không nhỏ trong lòng cô gái trẻ tuổi như cô ta. Nữ phục vụ tính toán một chút trong lòng, một bình trà là một năm tiền lương của bạn trai mình. Điều này làm cho trong lòng cô thấy không công bằng. Kể có tiền, nhìn bộ dạng cũng chẳng qua là con cháu đời sau của gia đình bố mẹ có quyền có thế, dựa vào cái gì có thể hưởng thụ cuộc sống mức cao như vậy?

Trong nội tâm cô ở thời khắc đó suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến mình và bạn trai còn đang vì kết hôn mua nhà mà cố gắng, cô có chút oán hận và bi thương. Phục vụ ở nơi này có mấy người được kể có tiền bao nuôi, cô

cho dù khuôn mặt hay là dáng người cũng không tệ cũng có người đều nghị qua muốn bao nuôi, nhưng cô từ chối. Bởi vì cô không muốn lưu lại vết tích không sạch sẽ để cho một người lần đầu tiên yêu mình toàn tâm toàn ý buồn lòng, tuy rằng trước khi cô quen biết người bạn trai hiện giờ cũng không phải là một cô gái trinh trắng gì.

Cường Tử châm một liều thuốc, nhắm mắt, lẳng lặng chờ đợi.

Bức màn mở lên, cô phục vụ ở cửa ra vào mời một người đi vào. Cường Tử mở mắt ra nhìn, trước mặt là một người đàn ông trung niên trong có vẻ khiến cho người cảm giác rất ấm áp. Dáng vẻ người đàn ông này không thể xem là đẹp trai sáng láng, để tóc vô cùng ngắn, gọn gàng. Trên khuôn mặt có một loại từng trải qua sóng gió khiến cho người cảm khái, mà trong tròng mắt kia lại tràn đầy trí tuệ.

Dáng người không cao lớn lắm, không mập, chỉ có điều bụng hơi phình ra.

- Chào cậu.

Người đàn ông trung niên lịch sự nói hai chữ, sau đó ngồi gọn gàng ở vị trí đối diện Cường Tử, trên mặt anh ta mang theo nét cười ấm áp, không làm ra vẻ.

Cường Tử cười:

- Chào anh.

Đẩy thuốc trên bàn cho người đàn ông trung niên. Anh ta nhìn hộp thuốc Trung Nam Hải bốn đồng một hộp của Cường Tử, so sánh với Thụy Trúc Hiên rõ ràng không cùng một cấp bậc. Anh ta vốn muốn từ chối, nhưng do dự một lát lại cầm lên đốt một điếu.

Hít thật sâu một hơi, ngay sau đó ho khan hai tiếng.

- Thật có lỗi, rất nhiều năm không hút thuốc.

Anh ta có chút áy náy nói với Cường Tử.

Trong lòng Cường Tử lay động, nhìn anh ta hỏi:

- Bỏ đi, nếu như không thể hút được nữa.

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Không sao, nhìn thấy thuốc này nhớ tới mười mấy năm trước, rất quen thuộc cũng rất lạ lắm, hút một điếu.

- Tại sao còn hút loại thuốc này? Tiền của cậu nhiều lắm kia mà.

Người đàn ông trung niên hỏi ngược lại.

Cường Tử cười nói:

- Cũng không nhiều, còn chưa đủ con cháu đời sau của tôi làm ông chủ giàu có cả đời chơi bời lêu lổng.

Người đàn ông trung niên cười ha hả nói:

- Cậu hình như còn chưa có con.

Cường Tử xua tay nói:

- Không còn cách nào khác, pháp luật nhà nước không cho phép tôi bây giờ sinh con để cái, tôi không thể làm trái quy định của pháp luật không phải sao? Nếu như cho phép, với sức lực chiến đấu của tôi đoán chừng không có vấn đề gì lớn.

Người đàn ông trung niên cười xì một tiếng, nhìn ánh mắt Cường Tử càng thêm đùa bỡn.

Không khí giữa hai người rất khác lạ, dù rằng không khí hòa hợp giống như là bạn cũ nhiều năm chưa gặp, nhưng lại lộ ra một cảm giác lạ lùng khiến người không yên lòng.

- Muốn sinh thì sinh đi, vấn đề nhỏ xíu này tôi nghĩ không có ai làm khó gì cậu đâu. Chỉ cần đừng phạm sai lầm lớn, tôi đoán chừng việc sinh đẻ còn không bằng đặc tội với một trung tướng lục quân một thiếu tướng hải quân còn thêm một thượng tướng tuy rằng chưa gặp qua cậu nhưng rất là xem trọng cậu.

Lúc này, cô phục vụ mang trà lên, cô nhìn Cường Tử và người trung niên âm thanh nhỏ nhẹ nói:

- Ngài dùng trà, còn muốn tôi phục vụ gì nữa hay không?

Người đàn ông trung niên ôn hòa nói:

- Cảm ơn, tự chúng tôi làm là được rồi.

Cô phục vụ không biết tại làm sao, người trung niên này giọng điệu nói chuyện tuy rằng âm áp, sắc mặt bình lặng, nhưng trong lòng cô nhảy lên thon thót, hết sức sợ hãi.

Cởi bỏ áo vét ra, người đàn ông trung niên vén ống tay áo sơ mi trắng tinh lên tự tay pha trà.

- Lá trà rất tốt, rất lâu rồi không có tự mình pha trà uống.

Động tác của anh ta rất nhẹ nhàng mềm mại, nhưng cũng không phải lưu loát lắm.

- Không muốn biết tôi là ai sao?

Cường Tử vận tất điều thuốc nói:

- Muốn!

- Cậu đoán không được à?

- Đoán được, nhưng chưa chắc chính xác.

- Sao?

Người đàn ông trung niên ánh mắt cười đùa liếc nhìn Cường Tử, khẽ cười nói:

- Nói đi, tôi nhìn thử xem cậu có phải thật sự thông minh như lời cô ta nói hay không.

Cô ta? Hấn ta?

Cường Tử không biết người trong lời nói của anh ta là ai.

- Tôi đang không biết nên xưng hô với anh như thế nào? Triệu đại ca hay là Triệu thúc thúc?

Cường Tử lông mày nhíu lại hỏi.

Người đàn ông trung niên pha trà dừng ngay lại, nét mặt của anh ta cũng khẽ co giật, lập tức cười.

- Những năm gần đây xem ra tôi già đi quá nhanh, hay là gọi Triệu đại ca đi. Tôi còn chưa tới tuổi làm chú của cậu.

Anh ta nhìn thoáng qua Cường Tử nói:

- Tôi còn trẻ tuổi, mới ba mươi sáu tuổi.

Triệu Phù Sinh!

Cường Tử nghe anh ta thừa nhận, vẻ mặt biến thành cung kính, đứng lên theo đúng phép tắc kêu một tiếng:

- Triệu đại ca.

Hấn nói:

- Tiếng đại ca này quả thật là tôi trào cao, bây giờ tôi còn chưa có tư cách xưng huynh gọi đệ với anh.

Triệu Phù Sinh khoát tay áo nói:

- Tiểu tử kia, nói thứ làm cho điên đầu loạn não làm gì chứ? Cậu không có tư cách để ý ai gọi ta là đại ca! Đơn giản ngay cả lão sư phụ kia của cậu, cậu gọi ta một tiếng đại ca quả thật là làm sáng sủa mặt mũi của ta. Ta chiếm được chỗ tốt, cậu cũng không có hại gì.

Tiểu tử kia, Cường Tử sống người, lời này sao mà rất quen.

Triệu Phù Sinh cười nói:

- Vài chục năm không đến Đông Bắc rồi, lần này ra ngoài cũng coi như hít thở không khí, xa nhau gần đến bạc đầu, đoán chừng nếu như Trác Thanh Chiến nhìn thấy tôi, chắc chắn sẽ chửi đổng lên.

Cường Tử ừ một tiếng, hẳn không biết nên nói cái gì.

Đưa cho Cường Tử một ly trà, Triệu Phù Sinh ngồi xuống bưng chén trà của mình lên thưởng thức một ngụm.

- Ưc! Trà Ngon! Cảm ơn.

Cường Tử cười, vẫn không biết nên nói chuyện gì.

Triệu Phù Sinh chỉ gói Trung Nam Hải của Cường Tử nói:

- Cho thêm tôi một cây nữa, nhiều năm rồi không hút, lần này phá lệ vậy thì phá luôn đi, cơn nghiện bị dẫn dụ ra rồi.

Cường Tử do dự một chút, đưa thuốc lá sang.

Triệu Phù Sinh châm một điếu thuốc, hai người rơi vào im lặng ngẩn ngừ trong màn khói thuốc.

- Lần này tới gặp cậu, thật ra cũng không có ý gì khác. Có một người bạn cũ bảo tôi giúp đỡ cậu một lần, tôi chỉ muốn đến xem thử, cậu có đáng giá được tôi giúp hay không.

Cường Tử thưởng thức một ngụm trà, ánh mắt càng lúc càng trong trẻo.

- Cô Chu phải không?

Triệu Phù Sinh cười nói:

- Quả thật rất thông minh, chỉ có điều...

Thần sắc của anh ta chợt lay động, nghiêm mặt nhìn Cường Tử nói:

- Cậu ôm việc của Hách Liên gia vào người thì không thông minh rồi.

Không khí bỗng nhiên khẩn trương hẳn lên, trong căn phòng riêng trở nên giống như bị đè nén.

Cường Tử thần sắc bình tĩnh nói:

- Có một số việc, biết rõ làm không có chỗ gì tốt, thậm chí còn có thể rơi vào vạn kiếp bất phục, nhưng lại nhất định phải đi làm. Tôi là một người lười biếng, cũng là một người không có ý chí vĩ đại ngang dọc bốn phương, càng là người nhất gan sợ phiền phức, trừ việc mình nhất định phải làm ra, tôi thật không dám chỗ mồm lung tung.

Triệu Phù Sinh im lặng, một lát sau nói:

-Hách Liên Xuân Mộ ngày nay có lẽ sẽ là cậu của ngày mai, có một số việc, cậu chui vào rồi, thì chui ra không được.

- Lời này tôi vốn không nên nói, thân phận của tôi nếu như lộ ra ở nơi này, lựa chọn của cậu bây giờ quả thật có chỗ tốt với đất nước, tôi mở một con mắt nhắm một con mắt cũng không thành vấn đề. Nhưng... Chu Lâm Nhã đứng về phía cậu, tôi không thể không khuyên cậu.

- Đừng bởi vì một người, kéo theo tất cả mọi người vào.

Anh ta nói.

Cường Tử đặt chén trà xuống.

- Triệu ca, anh sai rồi!

Cường Tử nói:

- Tôi không phải một người có tấm lòng vĩ đại gì, cũng không có tấm lòng vì nước quên thân vì dân phục vụ gì. Tôi là một đứa trẻ mồ côi, người tốt với tôi không nhiều, từng người tôi đều ghi tạc ở trong lòng, từng người đều là người thân của tôi. Tôi không có sức lực đi quản đại sự quốc gia gì kia, tôi chỉ muốn để cho người đối xử tốt với tôi có cuộc sống tốt đẹp. Hạnh phúc của bọn họ chính là hạnh phúc của tôi, vì bọn họ, tôi cái gì cũng đều sẵn lòng làm.

Hắn nói:

- Cho dù... con đường này không dễ đi, tôi cũng sẽ không lùi bước.

262. Chương 262: TỬ NHỤC

Triệu Phù Sinh nhìn chăm chú từ đầu đến chân Cường Tử, lập tức nở nụ cười.

- Cậu so với tôi trước đây còn xuất sắc hơn rất nhiều.

Anh ta nói.

Cường Tử có chút không quen với thái độ đột nhiên thay đổi của Triệu Phù Sinh, hắn vốn cảm thấy mình đã đoán được ý đồ Triệu Phù Sinh đến lần này, nhưng bây giờ xem lại hắn đã đánh giá quá cao chính mình. Triệu Phù Sinh từ đầu đến giờ chưa hề biểu đạt ra suy nghĩ cụ thể, thật giống như hành vi thuần túy của con người, không có một chút đặc biệt nào bên trong.

- Trà đã uống rồi, nói chuyện phiếm cũng xong rồi, tôi hẳn nên đi thôi.

Triệu Phù Sinh đứng lên mặc áo vét của mình vào, ầm ập như lúc đến. Có lẽ lần này anh ta tới, thật sự chỉ để xem thử Cường Tử, có lẽ... là muốn xem thử Cường Tử trong mắt một người. Mặc kệ là trong mắt của mình hay trong mắt người khác, Triệu Phù Sinh cũng đã nhìn thấy rồi.

Hắn thoải mái, cũng vui mừng.

- Tôi tới Trường Xuân lần này, nếu như không có chuyện gì xảy ra sẽ lưu lại ở đây mười ngày. Bảy ngày nghỉ phép, ba ngày làm việc.

Nói xong, Triệu Phù Sinh liếc nhìn Cường Tử dường như có thâm ý gì đó, xoay người rời đi. Cường Tử không hề nhúc nhích, thậm chí không có đứng dậy nói lời đưa tiễn, chỉ là ngồi tại chỗ như vậy, nhìn bức tranh cây tùng màu xanh treo ở trên tường đến mức nhập thần.

Bảy ngày nghỉ phép, ba ngày làm việc.

Cường Tử thở dài, bảy ngày, thực ra không cần lâu như vậy.

Cường Tử quả thật nhâm nhi không ra thứ trà sáu vạn một bình này có gì ngon, khi còn ở Đông Đình theo sư phụ Mặc Dịch uống trà nát mười đồng một cân hương vị còn thơm hơn nhiều so với thứ này. Trà nát vừa uống vào đã đắng, nhưng có mùi hương vương vấn mãi. Trà sáu vạn đồng này uống vào cũng có mùi hương, nhưng đau khổ...

Thực ra, với thực lực của Cường Tử bây giờ, mặc dù đối kháng với nhân vật cỡ như Hách Liên Xuân Mộ cũng dễ dàng như gơ tay nhắc chân. Đây cũng không phải nói thể lực của hắn lớn mạnh hơn Hách Liên Xuân Mộ gấp trăm lần, mà nguyên nhân nằm ở chính bản thân của hắn. Trận chiến tranh giành địa bàn lần này với Hách Liên Xuân Mộ, quả thật Cường Tử giống như treo lừng lờ ở đó, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể giết vào Tử Khí Sơn Trang hoặc là một quyền đánh chết, hoặc là bắt lấy, hắn đều có năng lực làm được như thế.

Nhưng, Cường Tử không muốn đi làm như vậy. Đến bây giờ quả thật hắn cũng không có buông bỏ suy nghĩ khuyên giải một lần Hách Liên Xuân Mộ, chỉ có điều hắn biết suy nghĩ này chẳng có chút ý nghĩa nào.

Ngồi nửa giờ ở trong căn phòng riêng, Cường Tử đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Người phục vụ đi tới, trong tay bưng một cái khay, Cường Tử tùy tiện móc ra một tấm thẻ ở trên khay, người phục vụ nói cảm ơn lập tức đi ra quây quét thẻ. Cường Tử châm một điếu thuốc đi chậm chạp, khi tới cửa người phục vụ đã bưng khay trở lại. Bên trên đặt thẻ của hắn, còn có một tờ hóa đơn.

Cường Tử cầm lấy thẻ cất vào trong túi quần, theo đó liếc mắt nhìn tờ hóa đơn.

Giá tiền chi phí: Mười bốn vạn tám ngàn.

Cường Tử chợt sững sốt, cầm lấy tờ hóa đơn nhìn kỹ một chút, hồ nghi hỏi người phục vụ:

- Uống một bình trà sáu vạn, tiền thuê phòng một giờ tám vạn phải không?

Người phục vụ ngơ ngẩn, lập tức giải thích”

- Tiên sinh là như vậy, người bạn vừa nãy uống trà cùng tiên sinh trước khi đi sai đóng gói hai cân trà mang đi.

Cường Tử:...

Hắn cảm tức, phát điên, nếu không phải tóc trên đầu nhìn rất đẹp hắn thật muốn nắm từng cọng tóc bứt ra.

Triệu Phù Sinh, quả nhiên không giống người bình thường nha.

Lúc này có mấy người mặc vét mang giày da đi ngang qua sát bên Cường Tử, ngoại trừ một người đeo mắt kiếng viền vàng, ba người khác đều bụng phệ chang bang. Một trong ba người đó đeo một sợi dây chuyền bằng vàng nặng chừng hai cân trên cổ, vô cùng chói mắt. Sau khi mấy người này đi ngang qua bên cạnh Cường Tử, bởi vì lối đi tương đối nhỏ hẹp phải cọ quẹt vào cơ thể Cường Tử. Tên đeo dây chuyền vàng kia hừ một tiếng, nói nhỏ trong miệng dường như là không sạch sẽ.

Cường Tử lông mày nhíu lại, nhìn chăm chú bóng lưng mấy người kia.

Nếu như trong miệng người này không sạch sẽ, Cường Tử thật không ngại giúp y dọn vệ sinh khoang miệng sạch sẽ một chút. Người có tiền mà không biết thu lại vào bên trong như vậy, đáng vẻ giống như bọn Hồ Hán Tam, Hoàng Thế Nhân không để mắt tới người nhà quê.

Nhìn những người kia đi vào căn phòng mình vừa mới ở đó, Cường Tử bỗng nhiên máy động trong lòng, hắn không có đi ra ngoài, mà là tìm chỗ ngồi xuống trong hành lang. Chỗ này đối diện lối đi căn phòng riêng kia, có thể vừa vặn nhìn thấy căn phòng. Cường Tử mới ngồi xuống không được bao lâu, chỉ nghe thấy trong căn phòng truyền ra một tiếng rít gào!

- Mày con mẹ nó cái con điếm này còn muốn mở cửa làm ăn nữa hay không! Ông đây đặt phòng trước với chúng mày rồi, ai cho mày tùy tiện cho người vào. Có phải là ai cũng có thể ra vào nơi này hay không? Là thằng cháu nội đứa nào tới đây uống trà! Cút ra gọi quản lý của mày tới đây!

Nữ phục vụ ở lối vào, cũng chính là cô gái xinh đẹp bị Cường Tử nhìn phải đỏ mặt giọng điệu cầu xin truyền ra:

- Tiên sinh thành thật xin lỗi, vừa nãy có hai quý khách ngồi ở này chỉ một lát thôi. Tôi sẽ lập tức thu dọn sạch sẽ, ngài chờ một chút nhé?

- Con mẹ nó tao trả tiền cho mày để mày bảo tao chờ à! Cút ra gọi quản lý của mày tới!

Cường Tử híp mắt lại thành khe hẹp, khóe miệng khê nhếch lên.

Người quen biết hắn nhìn thấy bộ dạng này của hắn chắc chắn sẽ nhanh chóng rời xa khỏi hắn, bởi vì biểu hiện lúc này của hắn là tức giận đến cực điểm.

- Tiên sinh, thực xin lỗi, tôi ngay bây giờ sẽ thu dọn, cầu xin ngài tha thứ.

Nữ phục vụ giọng điệu ai oán cầu xin.

- Cút đi! Con mẹ nó, chúng tao đến uống trà ở chỗ này đã là nể mặt mày lắm rồi. Mày biết tao là ai không? Ở thành phố Trường Xuân này Đỗ Quang Minh tao nói một không ai dám nói hai! Mẹ nó, Thúy Trúc Hiền

này của chúng mày có phải không muốn mở cửa nữa phải không! Tao mời Triệu bí thư đến uống trà chỗ này, đã là cho chúng mày mặt mũi lắm rồi, con mẹ nó, mày đây là muốn làm mất mặt tao đúng không!

- Tiểu Đỗ à, đừng tức giận quá như vậy, nếu như đã đến thì để cho cô ta thu dọn một chút, cũng không phải việc gì quá lớn lao.

Một giọng điệu đúng chất của kẻ làm quan vang lên, hẳn là tên Triệu bí thư gì đó đang nói chuyện.

- Triệu bí thư, như vậy sao được, ngài nể mặt tới đây là phúc khí của bọn chúng. Tôi còn nói cho bọn chúng biết là ngài muốn tới chỗ này uống trà, con mẹ nó xem lời của tôi là gió thoảng bên tai. Điều này không riêng gì không nể mặt mũi Đỗ Quang Minh tôi, cũng là không nể mặt ngài! Nếu như không giáo huấn bọn chúng thật tốt, thật đúng là không biết ở thành phố Trường Xuân này ai có thể đùa bỡn ai không thể đùa được!

- Cút! Cút đi gọi quản lý của chúng mày tới!

- Tiên sinh tôi cầu xin ngài, gọi quản lý tới công việc của tôi khó mà giữ lại được. Đây là sơ sót trong lúc làm việc của tôi, xin ngài chăm chú cho được không, cầu xin ngài.

- Đừng có làm bộ làm tịch với tao, mày sơ sót, mày thoải mái hay không thoải mái có liên quan tới việc đánh rắm của tao. Ông đây cũng không chơi mày! Tao để ý mày sướng hay không sướng làm gì! Mau mau tìm quản lý của chúng mày đến đây!

Con mắt Cường Tử híp lại thành một đường thẳng chỉ còn chứa lại một khe hở tí xiu, nụ cười trên khóe môi càng ngày càng lạnh.

Lúc này, quản lý Thúy Trúc Hiền nghe thấy tiếng ồn ào vội vàng chạy tới. Quản lý là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, rất xinh đẹp, bước nhanh như bưng nước sôi chạy về hướng phòng riêng, sắc mặt trắng bệch.

- Ui, đây không phải là Triệu bí thư sao? Ngọn gió nào thổi ngài tới đây. Còn có Đỗ ca, Vương ca, Tôn ca, hôm nay đúng thật là may mắn, mấy vị khách quý các ngài cùng nhau đến chính là nể mặt Thúy Trúc Hiền tôi rồi.

Quản lý đó đứng ở cửa ra vào vừa cười vừa nói.

- Tôi nói này Phùng Tao Bao, cô còn nhận ra Đỗ Quang Minh tôi sao? Tôi xem ra Thúy Trúc Hiền này của cô có phải là không muốn mở cửa nữa rồi phải không!

- Đỗ ca xin anh bớt giận, sao lại như vậy được? Tôi đắc tội thế nào với ngài vậy?

Đỗ Quang Minh kia hùng hùng hổ hổ nói hết mọi việc ra một lượt, người quản lý bị y gọi là Phùng Tao Bao không ngừng nói được.

- Nạp Lan Duyệt! Cô bây giờ đi thay ngay quần áo rồi đi! Trừ sạch tiền lương tháng này!

Phùng Tao Bao nghe Đỗ Quang Minh nói xong, quát lớn thẳng vào mặt cô phục vụ xinh đẹp tên gọi là Nạp Lan Duyệt.

- Thực xin lỗi quản lý, tôi không phải cố ý.

Nạp Lan Duyệt nói trong tiếng khóc nức nở.

- Thực xin lỗi? Thực xin lỗi dùng được cái rắm gì! Ông đây hôm nay coi như đã lịch sự với mày lắm rồi, nếu không phải Triệu bí thư ở đây, ông đây bây giờ sẽ đề mày ra gọi tiểu đệ tới thay phiên nhau hiếp mày!

- Này... Tiểu Đỗ, việc trái pháp luật này anh không thể làm a. Đứa nhỏ không hiểu chuyện, giáo huấn một chút coi như xong. Tôi thấy như vậy là được rồi.

- Có nghe thấy không! Còn chưa cút! Triệu bí thư đại nhân không chấp nhận tiểu nhân giống như mày, cút mau lên!

Đỗ Quang Minh quát lớn tiếng.

Phùng Tao Bao cười hì hì nói:

- Triệu bí thư, Đỗ ca các ngài bớt giận. Con nhỏ phóng dăng không hiểu trước sau này, đừng để cho cô ta ảnh hưởng tới tâm tình các ngài, hôm nay ngài cứ tùy ý gọi món, tôi mời khách!

- Phùng Tao Bao, cô mời khách sao? Cô xem thường Đỗ Quang Minh tôi phải không? Tôi mời Triệu bí thư uống trà cần đến cô mời khách sao? Cô có phải nói ông đây không có tiền phải không?

- Sao lại có thể như vậy chứ, xem ngài nói kìa, ai mà không biết ở thành phố Trường Xuân này Đỗ ca ngài là người giàu có phóng khoáng, giậm chân một cái nhân vật nhỏ bé như chúng tôi đây đều bị dọa chết khiếp. Ngài cũng đừng chấp nhặt tôi. Như vậy đi, hôm nay tôi đích thân xuống đây hầu hạ các ngài uống trà có được hay không?

- Quản lý, cho tôi thêm một cơ hội nữa đi, tôi không thể để mất công việc được. Tôi cầu xin cô.

Thanh âm Nạp Lan Duyệt truyền ra ngoài, nghe giọng dường như đã khóc nức lên rồi.

- Cút! Cút! Cút! Mẹ cô có chết tôi cũng chẳng để ý làm gì! Đi! Mau mau đi thay đổi quần áo cút nhanh, trừ cô một tháng tiền lương coi như nhẹ lắm rồi.

Phùng Tao Bao lạnh lùng nói.

Nạp Lan Duyệt chạy từ trong phòng ra, che miệng dè nén không có khóc lớn lên. Sắc mặt của nàng hết sức khó coi, thân thể không ngừng run lên bần bật.

Vừa chạy đến trước lối đi, phía trước tối sầm, Nạp Lan Duyệt bị người ta ngăn lại ngẩng đầu nhìn. Cô thấy chàng trai trẻ tuổi mình dẫn vào căn phòng riêng kia trước đó, cười với nàng thật là ấm áp.

- Đừng khóc, tôi giúp cô.

Giọng nói này rất ấm áp, mang theo chút khăn khăn, nhưng lại ấm áp lòng người.

Nạp Lan Duyệt không biết làm sao, nhìn thấy chàng trai này bỗng nhiên muốn nhào vào lồng ngực của hắn khóc lớn. Việc dè nén từ rất lâu trong nội tâm cô vốn đã chịu hết nổi, giờ đây bị người ta khinh nhờn càng tủi nhục khó thể nào khống chế được. Cô cứ như thế ngẩng đầu nhìn Cường Tử, một câu cũng nói không ra khỏi miệng.

Cường Tử nhẹ nhàng nắm tay Nạp Lan Duyệt, ghé sát nói bên tai cô:

- Đừng khóc, nghe lời.

- Chuyện ngày hôm nay nguyên nhân xuất phát từ tôi, vừa nãy nếu như tôi đi khỏi không nhìn thấy thì thôi cũng bỏ qua, nếu như tôi đã nhìn thấy rồi, sẽ không để cho cô chịu tủi nhục. Vừa nãy bọn họ đối với cô như thế nào, tôi mang trả lại cho họ như thế!

Cường Tử từng chữ từng câu nói ra.

Nạp Lan Duyệt cũng không biết làm sao, dựa vào cánh tay Cường Tử đang nắm lấy cô đi về hướng căn phòng kia. Trong lòng nàng tủi nhục, người mẹ trong nhà bệnh nặng, một người mẹ sau khi ly dị nuôi cô lớn không dễ dàng, bây giờ ngã bệnh rồi, nhưng phận làm con gái gom góp tiền khám bệnh không đủ, cô đau khổ, cho nên cô không thể mất đi công việc. Trên thực tế để cho mẹ của cô có tiền khám bệnh, sau khi hết giờ làm cô còn phải làm thêm rất nhiều công việc khác, một trong số đó là ca hát ở Linh Điểm Nhất Khắc.

Thời khắc mà Cường Tử ở Linh Điểm Nhất Khắc, cô còn chưa có đến chỗ làm, cho nên cũng không nhận ra Cường Tử.

Tủi nhục chất chứa trong lòng đã lâu như vậy khiến cho cô chịu đựng không nổi, cắn răng cố gắng không khóc, nhưng hôm nay, cô thật sự nhìn không được nữa.

Mà đúng lúc này, Cường Tử nắm tay cô, làm cho cô có một loại cảm giác ấm áp khó có thể diễn tả bằng lời.

263. Chương 263: Cô Muốn Tắt Tai Bà Ta Không?

Đỗ Quang Minh cung kính hết mực châm một liều thuốc cho Triệu bí thư trong thành phố, thái độ còn phải cung kính hơn so với điệu bộ.

- Triệu bí thư, mảnh đất trống ở Long Giang lần này toàn bộ trồng cây hết vào ngài, ngài cũng biết, mảnh đất trống kia vốn là Hách Liên gia trồng chừng ai cũng cướp không được, hiện tại Hách Liên gia rất chật vật hình như bị một tên không biết mặt mũi ra làm sao gọi là Lâm Cường áp bức, đã chẳng còn để ý đến mảnh đất này nữa rồi. Nếu như có thể lấy được mảnh đất trống này, ít nhất có thể kiếm được hai tỷ, chỉ cần việc thành công ngài sẽ có được hai phần.

Sắc mặt Triệu bí thư trầm xuống nói:

- Tiểu Đỗ à, anh sao có thể nói như thế được, tôi là người có nguyên tắc, bằng không cũng sẽ không được Chu thị trưởng giao cho phụ trách hạng mục của mảnh đất trống này. Anh nếu như nói như vậy trả hôm nay tôi không có cách nào uống được, tôi phải đi trước đây!

Nói xong Triệu bí thư giả vờ đứng dậy muốn đi, Đỗ Quang Minh vội vàng ngăn lại.

- Triệu bí thư ngài đừng nóng giận, là tôi nói chuyện không đúng. Tôi muốn lấy được mảnh đất trống này cũng là vì dân chúng làm nên chuyện tốt không phải sao? Dù gì mảnh đất trống này Hách Liên gia cũng không ra tay giành được, đợi chờ người khác làm không bằng giao cho tôi nhanh chóng thì công phải không? Hai tay ngài trong sạch đây là sự thật người trong thành phố chúng ta đều công nhận, tôi mới vừa rồi nói sai ngài không cần phải để trong lòng.

Đỗ Quang Minh liếc mắt ra hiệu cho mấy người khác, người được Phùng Tao Bao gọi là Vương ca kia vội vàng nói:

- Triệu bí thư ngài đừng nên tức giận, lão Đỗ nói chuyện quá thẳng thừng là anh ta không đúng, nhưng từ trong lòng anh ta tôn trọng ngài như thế nào ngài cũng phải biết rõ. Từ ban đầu nhờ có lão Đỗ mấy người chúng tôi mới được ngài quan tâm như hôm nay. Mấy người chúng tôi đây chính là người đáng tin nhất của ngài, chúng tôi trung thành tận tâm với ngài, nếu như mảnh đất trống này giao cho mấy người chúng tôi là lựa chọn tốt nhất, đúng không nào.

Triệu bí thư híp mắt không nói lời nào, thần tình tự nhiên.

Tôn ca nói:

- Triệu bí thư, lúc còn ở trong huyện chính ngài là người quan tâm đến ý đến mấy người chúng tôi, bằng không dựa vào mấy người chúng tôi cũng không có khả năng có được ngày hôm nay. Chúng tôi cũng là người có lương tâm, điểm ấy ngày cũng biết rõ rồi.

Phùng Tao Bao vận vẹo thân thể hai cái, cô cũng không muốn tham dự vào chuyện này, chỉ có điều cô bây giờ nửa quỳ nửa ngồi ở trên sàn nhà pha trà, đưa lưng về phía Triệu bí thư, mà cái gã ra vẻ đạo mạo kia lúc này một bàn tay máy động qua lại trên làn da non trắng như tuyết lộ ra sau eo của cô. Ở góc độ này ngoại trừ Phùng Tao Bao tự mình biết rõ, ba đại ca có chút danh tiếng trong xã hội đen khác không một ai nhìn thấy lúc này trên khuôn mặt ra vẻ đạo mạo của Triệu bí thư có biểu hiện mờ ám.

Phùng Tao Bao vốn muốn đi ra, nhưng bàn tay kia vẫn luôn vuốt ve ở trên eo của cô, thậm chí còn càng lúc càng sờ từ từ xuống phía dưới, đã chui vào trong quần từ đằng sau.

Phùng Tao Bao cái tên này không dễ nghe, nhưng dáng người lại rất xinh đẹp. Ba mươi ba, ba bốn tuổi bởi vì chăm sóc bảo vệ tốt, dáng người còn giống hơn con gái tuổi hai mươi, càng có một loại sức thu hút mê người của phụ nữ trưởng thành. Da thịt cô rất đẹp, nhẵn nhụi và bóng láng, trên mặt một chút nếp nhăn cũng không có.

Dù còn chưa có kết hôn, nhưng những năm gần đây dựa vào bản thân sờ mó lẫn lộn tiếp xúc qua không ít đàn ông, công việc cũng coi như có chút thành công nhỏ bé, nhưng cô cũng tự mình hiểu lấy. Hiểu rõ mấy gã đàn ông này cũng không phải thứ mình có thể đắc tội được, nhất là cái gã Triệu bí thư này, một câu nói thôi cũng có thể khiến cho Thụy Trúc Hiền mình khổ tâm kinh doanh mới có được đóng cửa.

Đã nhiều năm như vậy, cô cũng không phải là loại phụ nữ con nhà tử tế thủ thân như ngọc xem trọng cái màn mỏng kia hơn bất kỳ thứ gì, từ khi học cấp ba bị một tên côn đồ lừa gạt thân thể đến bây giờ cũng coi như đã ném qua vô số đàn ông, thật sự cũng không quan tâm gã đàn ông nằm sấp ở trên người mình sờ mó từ trên xuống dưới là ai, chỉ xem gã đàn ông này có thể giúp đỡ thật tế cho mình hay không. Cái gì là thực tế? Không có gì bằng từng xấp từng xấp tiền mặt giấy cứng giá trị lớn ở trước mặt.

Đương nhiên, cô ngủ với đàn ông không lấy tiền, đó là việc của dĩ điểm, nàng muốn chính là trợ giúp.

Triệu bí thư nghe ba tiểu đệ của mình nói xong, đẩy mắt kính viền vàng trên sống mũi của mình lên.

- Tôi hiểu rõ mấy người các anh, thực ra mảnh đất trống kia giao cho ai cũng vậy, quan trọng là ai có thể mang đến điều tốt nhất cho dân chúng, như vậy tôi cũng có thể hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ Chu thị trưởng giao cho tôi. Chu thị trưởng có ân tài bồi đối với tôi, tôi không thể làm qua loa nhiệm vụ ông ấy giao cho tôi phải không nhỉ.

Đỗ Quang Minh ánh mắt sáng ngời nói:

- Triệu bí thư ngài yên tâm, việc này giao cho chúng tôi chắc chắn khiến cho Chu thị trưởng hài lòng với ngài!

Triệu bí thư cười ha ha, bàn tay cố gắng duỗi ra trong váy của Phùng Tao Bao, lập tức chui vào bóp nắn giữa bờ mông ngạo nghễ căng tròn ưỡn lên.

Phùng Tao Bao cắn răng không lên tiếng, chỉ có điều khuôn mặt cũng không tự chủ được đỏ ửng lên.

Cô là một phụ nữ biết phải diễn trò như thế nào, sớm qua độ tuổi bị đàn ông sờ mó một cái đã hoảng hốt mặt đỏ lên, nhưng cô cũng biết khi nào nên đỏ mặt, khi nào nên hơi vắn vẹo một chút.

Ra vẻ không cố ý vắn vẹo vòng eo một chút, thoát nhìn như đang khó chịu, thực ra lại khiến cho bàn tay Triệu bí thư càng thoải mái chui vào.

- Nếu đã như vậy, tôi đồng ý giao mảnh đất trống này cho ba người các anh, đừng khiến cho tôi bẽ mặt!

Triệu bí thư ra sức nắm chặt bờ mông của Phùng Tao Bao, một ngón tay gần như chen vào giữa khe cửa sau khít chặt của cô.

- Ông đồng ý? Có hỏi qua tôi chưa?

Một thanh âm lười nhác từ ngoài phòng riêng vang lên.

Một câu nói kia tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào lỗ tai từng người ở trong phòng. Người trong căn phòng nháy mắt đều sửng sốt, Triệu bí thư kia cũng theo đó rút bàn tay từ trong quần Phùng Tao Bao ra. Phùng Tao Bao sợ hãi kêu lên một tiếng, dẫn tới mấy người khác đều liếc nhìn cô.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, chỉ thấy một thanh niên xinh trai dáng vẻ khác người thân thể thon dài nắm tay cô phục vụ vừa mới bị Phùng Tao Bao đuổi việc, đi chậm chậm vào phòng.

Đỗ Quang Minh đứng phắt dậy, dùng một ngón tay chỉ Cường Tử mắng ngay:

- Con mẹ nó mày là con rùa con từ đâu đến đây! Nơi này là chỗ mày muốn vào là vào sao? Cút!

Phùng Tao Bao đỏ mặt đứng lên nhìn qua một lượt, vừa hay nhìn thấy Nạp Lan Duyệt được Cường Tử nắm tay dẫn vào sắc mặt lập tức biến đổi.

- Nạp Lan Duyệt! Cô đã bị tôi đuổi việc rồi, bây giờ cút ra ngoài cho tôi!

- Ui da! Trách sao lại phải quay lại, tìm được người tình đến làm chỗ dựa cho mình rồi sao? Cũng là con chó nhà cô nuôi phải không? Dáng vẻ không tệ cũng không biết có dùng được hay không, tôi xem ra không được rồi là một tên liệt dương a. Hầu hạ không được cô, cô phải chạy đến nơi này tìm kiếm chỗ nương phải không?

Tên Vương ca vẻ mặt dâm đãng ăn nói thật bẩn thỉu.

Tôn ca đứng lên chỉ Cường Tử mắng:

- Bây giờ rút đi cho tao, không chịu rời đi, tao tìm người tới chặt tay chặt chân của mày, bắt con đàn bà của mày đem bán!

Cường Tử khẽ cười nói:

- Tốt, bây giờ cho anh thời gian gọi điện thoại tìm người.

Phùng Tao Bao nói với Nạp Lan Duyệt:

- Nạp Lan Duyệt còn không mau mang bạn trai cô đi, nơi này không phải hẳn có thể đến, lát nữa chộc giận mấy vị đại ca các người có hại chứ không có lợi, đi nhanh lên đi!

Nạp Lan Duyệt ngẩng đầu liếc nhìn Cường Tử, cô cắn chặt môi, kẻ kia khẽ cười với cô, bàn tay nắm lấy cô chặt thêm một chút. Điều này làm cho sợ hãi và tủi nhục trong nội tâm của cô lập tức giảm đi vài phần. Cô nhìn Phùng Tao Bao lắc đầu quầy quậy.

- Con mẹ mày, nể mặt còn không muốn phải không. Còn cần phải gọi người nữa sao, ông đây một cước giẫm chết mày.

Đỗ Quang Minh mắng to một tiếng, sải bước đi về phía Cường Tử.

Triệu bí thư hít một hơi lạnh lưng nhìn, sắc mặt rất kém, rõ ràng trong nội tâm cũng đang rất căm giận cho nên Đỗ Quang Minh muốn động tay động chân ông ta cũng không có ngăn cản. Hiện tại nơi này đều là người của bọn họ, một tên nhãi nhép không hiểu phép tắc cũng dám làm đàn ông cứng xông tới trước mặt bọn họ, không dạy dỗ một chút thật không biết cái gì là trời cao đất rộng!

Đỗ Quang Minh vốn chính là đầu lĩnh lưu manh trong một cái thị trấn nhỏ, trước giờ không cần suy xét việc phải làm.

Y vung nắm tay lên, hung hăng đánh vào mặt Cường Tử, y rất có lòng tin vào bản lĩnh của mình, những năm nay tuy rằng rất ít khi tự mình ra tay đánh nhau, nhưng mỗi lần ra tay đánh nhau đều rất độc ác. Một quyền này nếu như bị đánh trúng, y có lòng tin làm cho tên công tử bột này nát như tương!

Trong lòng Nạp Lan Duyệt run lên, tay thoáng chốc nắm chặt.

Khóe môi Cường Tử động đậy, lộ ra nét khinh thường.

Nhẹ nhàng giơ tay ra vừa đúng lúc, đúng chỗ bắt được nắm tay đánh gần đến trước mặt mình, nắm chặt cổ tay Đỗ Quang Minh hơi dùng lực vặn, một tiếng xương vỡ vang lên, cổ tay của Đỗ Quang Minh coi như đã phế.

A!

Đỗ Quang Minh kêu rên một tiếng.

Cường Tử buông tay ra, một bạt tai tát trên mặt Đỗ Quang Minh, một tiếng vang chói tai, Đỗ Quang Minh bị một cái tát này đánh văng thẳng ra xa. Thân thể bay ngang đâm sầm trên mặt bàn, rên cũng không rên được một tiếng đã ngất đi.

Thoáng chốc tất cả mọi người trong phòng ngẩn ngẩn cả người, trên mặt mỗi người đều bị kinh hãi chiếm chỗ.

Bình!

Vương ca cách Cường Tử gần nhất bị Cường Tử một cước nện thẳng vào mặt, cổ nghiêng sang bên ngay lập tức bất tỉnh nhân sự. Bước chân không ngừng lại, Cường Tử một tay nắm lấy vạt áo của Triệu bí thư, một tay giơ lên ném lên trên, Triệu bí thư rơi bịch xuống mặt bàn kêu một tiếng rõ to, kêu lên ái ui, ui da.

Cường Tử khuôn mặt vẫn bình thản, thậm chí mang theo chút vui vẻ.

Hắn nói với Tôn ca một chân đang lạnh run cầm cập kia:

- Gọi điện thoại đi, đừng làm cho tôi phải đợi quá lâu.

Tôn ca run lên, thời khắc này y rõ ràng không dám nhìn vào mắt Cường Tử!

Chát!

Cường Tử tát một bạt tai vào mặt Tôn ca, không dùng sức quá mạnh, nhưng gương mặt kia cũng đã sưng phồng lên, dấu vết ngón tay in hằn lên có thể nhìn thấy rõ ràng.

- Gọi điện thoại.

Cường Tử nói khẽ.

Thân thể Tôn ca bị đánh nghiêng ngã, vừa đứng vững đã nghe thấy Cường Tử nói tiếp.

- Anh!

Tôn ca vừa muốn nói gì đó, Cường Tử tát một cái nữa. Chát! Cái tát thứ ba này đánh Tôn ca ngã lăn ra đất. Y giãy dụa hai cái, rõ ràng không dám đứng lên nữa.

Phùng Tao Bao sợ hãi, sửng sốt một hồi lâu mới tỉnh lại từ không sợ hãi.

- Tiểu tổ tông của tôi các người đi nhanh lên, mấy vị đại ca này anh đặc tội không được, như thế này đủ rồi, các người đi nhanh lên.

Cường Tử bỗng nhắc chân đá vào bụng Phùng Tao Bao, đá cô ta ngồi xồm trên đất.

- Tôi không có thói quen đánh phụ nữ, thật đấy.

Hắn nói.

Chỉ vào Phùng Tao Bao, hắn hỏi Nạp Lan Duyệt.

- Cô muốn tát bà ta mấy cái vào miệng không?

Nạp Lan Duyệt cũng bị rung động rồi, một hồi lâu sau mới nhận ra được. Liếc nhìn khuôn mặt bình thản của Cường Tử, lại nhìn Phùng Tao Bao trong mắt lập tức vụt lên nét lạnh lẽo. Cô cố lấy hết dũng khí nhẹ gật đầu lớn tiếng nói:

- Muốn

Cường Tử cười nói:

- Vậy thì tát đi, tôi đảm bảo bà ta không dám động đây.

Phùng Tao Bao thật sự sợ hãi, cô biết rõ gã đàn ông trẻ tuổi này chắc chắn nói được làm được. Vừa muốn nói mấy câu, đã nhìn thấy Nạp Lan Duyệt vung tay muốn đánh cô. Ánh mắt cô ta hung ác vừa muốn động đây, đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo như băng giá Cường Tử nhìn chăm chú vào cô ta. Cô sợ tới mức khẽ giật mình, tay Nạp Lan Duyệt đánh thật đau thật đã vào trên mặt của cô ta!

264. Chương 264: Ăn Tát Không Thiệt

Phùng Tao Bao sửng sốt, cô dường như đoán trước được nguy hiểm từ trong lời nói của Cường Tử. Mà đau đớn nhất chính là dự đoán đó rất nhanh biến thành hiện thực, Nạp Lan Tuyết bình thường nhát gan nhu nhược bị Cường Tử đầu độc giống như biến đổi thành một người khác. Trong đôi mắt của Phùng Tao Bao, trên đầu Nạp Lan Duyệt như xuất hiện hai chiếc sừng nhỏ thay mặt cho thể lực tà ác.

Ba bốn cái tát đánh tới tấp, ngay cả Cường Tử cũng cảm giác được mình là người xấu. Một cô gái từ nhỏ đến lớn đừng nói là đánh người cho dù bị đánh cũng không cách nào đánh trả ra sức tát tai một người bình thường khi dễ mình, làm ra việc thế này quả thật có mấy phần cảm giác thành công. Điều này và cuộc cách mạng giải thoát nông nô quả thật cùng một lý lẽ, mặc dù không có cao thượng vĩ đại như vậy, nhưng ý nghĩa cốt lõi chính là động viên người tốt đi khi dễ người xấu...

Cường Tử giữ chặt tay Nạp Lan Duyệt nói:

- Được rồi, đã tay thì được rồi. Bọn tay sai cũng không khiến cho người dân Trung Quốc ta nắm đầu đánh như vậy.

Hắn không nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Phùng Tao Bao, không nhìn đến vẻ sợ hãi không cách nào giả được trong đôi mắt người phụ nữ làm việc tuy rằng không thể xem là độc ác nhưng chắc chắn là tàn nhẫn này, mà đi đến ngồi xổm trước mặt Tôn ca đang nằm rên rĩ trên mặt đất.

- Bây giờ cho anh cơ hội gọi điện thoại.

Tôn ca lồm cồm ngồi dậy, nhìn về phía Cường Tử trong ánh mắt lộ ra một cỗ oán giận.

- Tao mặc kệ mày là ai, hôm nay mày chắc chắn phải chết!

Lấy điện thoại di động ra, y gần như quát thét rống lên:

- Hồ Tử! Bây giờ hãy mang người sang đây, tôi bị người ta đánh ở Thụy Trúc Hiên, mang theo nhiều người vào!

- Tôn ca, tôi bây giờ cùng Trần Thuận đại ca lập tức chạy sang ngay.

Tôn ca nghe thuộc hạ của mình nói xong ánh mắt chợt sáng lên. Hai hôm nay y sai thuộc hạ Hồ Tử của mình đi đón tiếp một nhóm người hung ác từ bên ngoài Trường Xuân đến, những kẻ kia tuy rằng mới đến Trường Xuân không được bao lâu nhưng đã biểu hiện ra thực lực cực kỳ mạnh mẽ, chẳng cần quan tâm thế lực xã hội đen nào trên vùng đất này chống đối nhóm người đó bọn chúng đều sẽ bị dọn dẹp sạch sẽ, có nguồn sức mạnh này trước mắt mặc kệ mày là ai lớn đến cỡ nào, chỉ cần không nghe lời vậy thì chỉ một chữ, đánh!

Cho nên Tôn ca nhân vật giống như một con tép riu hoàn toàn chẳng coi vào đâu ở ba tỉnh Đông Bắc lập tức chọn thỏa hiệp, chỉ là nghe lời thì không những không bị diệt sạch, cũng không có cái gì xấu. Nghe nói sau lưng nhóm người từ nơi khác đến này còn có một đại nhân vật mãnh khỏe vượt cả trời đất, ngay cả ông trùm Trác Thanh Chiến ở Nội Mông cũng phải nể mặt ông ta mấy phần, Hách Liên Xuân Mộ lão đại của xã hội đen ba tỉnh Đông Bắc cũng muốn chủ động lấy lòng người ta.

Lời đồn là thật hay không y mặc kệ, dù sao nhân vật cấp bậc như vậy mình chắc chắn không chọc vào được, có thể bỏ dỡ được mới là chuyện tốt. Trần Thuận kia chính là một nhân vật hung ác trong nhóm người nơi khác đến kia. Kẻ khác Tôn ca không biết, nhưng y tận mắt nhìn thấy Hắc Hổ Đường bị tên Trần Thuận này dẫn theo ba mươi người dọn dẹp sạch sẽ từ trong ra ngoài, hơn hai trăm côn đồ lưu manh của Hắc Hổ Đường bị ba mươi người diệt đến cứng đờ cả người dập đầu xin thua.

Một mình Trần Thuận quật ngã không dưới hai mươi người, Lưu Hắc Hổ lão đại Hắc Hổ Đường được xem người đánh đấm giỏi nhất khu thành đông ở trước mặt Trần Thuận thật giống như một đứa con nít đi mẩu giáo. Bây giờ Hồ Tử đã thành công có câu trả lời của đối phương, nói cách khác y về sau ngoại trừ Triệu bí thư còn có sự giúp đỡ từ đằng sau của một thế lực mạnh mẽ thứ hai. Về một mức độ ý nghĩa nào đó, Trần Thuận này còn mạnh hơn nhiều so với Triệu bí thư.

Bỏ dỡ được Triệu bí thư khiến cho y kiếm được chút lợi lộc be bé, mà bỏ dỡ được Trần Thuận, y về sau ở Trường Xuân đã có thể hoành hành ngang ngược không cần kiêng dè ai.

- Mày chờ đấy! Hôm nay nếu như không giết chết mày, tao không mang họ Tôn.

Y chỉ vào mặt Cường Tử quát.

Cường Tử không nói gì, chỉ mỉm cười nhanh nhẹn mau chóng vịn gậy ngón tay Tôn ca chỉ vào mình.

A!

Ngón tay bị vịn xoắn, đau đớn cực lớn khiến cho Tôn ca kêu rên thảm thiết.

- Trước khi nói chuyện tốt nhất suy nghĩ cho cẩn thận, anh họ Tôn hay không họ Tôn đối với cá nhân anh có lẽ không được coi là việc lớn gì, chỉ là dù sao cũng hết sức có lỗi với ông già nhà anh. Ngón tay này là tôi thay mặt cha anh dạy dỗ anh, ngay cả gốc gác cũng quên còn có bản lãnh gì kêu gào ở đây.

Cường Tử híp mắt nói.

Lúc này, Phùng Tào Bao khoe miệng đã nát rớt cuộc cũng ý thức được tình hình không tốt. Chàng thanh niên trẻ tuổi tà ác này quả thật không kiêng dè chỗ nào, hẳn bình tĩnh như vậy bảo Tôn ca gọi điện thoại tìm người đến chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, người này chính là kẻ cuồng vọng không biết trời cao đất rộng, giống như kẻ điên không có đầu không có não dựa vào bản lãnh đánh nhau không biết sống chết. Thứ hai, kẻ này có lai lịch cực kỳ thâm sâu, mặc kệ ra làm sao, dù có giết chết hết mấy người ở đây trong đó có cả Phùng Tào Bao mình trong đó cũng chẳng cần cố kỵ điều gì.

Phùng Tào Bao nuốt ngụm nước bọt mang theo mùi máu tươi, bởi vì cô ta nhận ra chàng trai vẻ mặt bình tĩnh như mây gió trước mặt này nhìn ra sao cũng không giống loại người ở khả năng thứ nhất.

Mái tóc bạc trắng cả đầu.

Phùng Tào Bao mở trừng hai mắt thật to, trong lòng đột nhiên nhớ tới một việc!

Kẻ gọi năm bình đẳng cấp cao nhất gây ra náo loạn ở Linh Điểm Nhất Khắc trong tin đồn mấy ngày trước đây, ngay cả nhân vật cứng cỏi tâm phúc của Hách Liên Xuân Mộ cũng khách khí lịch sự đối với hắn, không phải là mái tóc bạc trắng sao?

Trong nháy mắt, Phùng Tào Bao mồ hôi lạnh túa ra như mưa.

Nếu như thật sự chính là kẻ đó, mình lần này coi như thật sự bại rồi. Tuy rằng bị ăn mấy cái tát của Nạp Lan Duyệt, thậm chí lo sợ ánh mắt của Cường Tử, nhưng trong lòng Phùng Tào Bao một người có thù tất báo như vậy chắc chắn sẽ không chịu khuất phục, sớm đã nghĩ cách như thế nào có thể rửa trôi sỉ nhục ngày hôm nay, sau đó ra sức báo thù ngược lại.

Nhưng đến khi đoán rằng Cường Tử khí là kẻ ở Linh Điểm Nhất Khắc hôm đó, cô thật sự sinh ra một loại cảm giác chẳng còn chút sức lực nào trong người.

Trả thù? Nếu như quả thật là người kia, báo thù người ta chẳng phải là trò hề hay sao.

- Vị đại ca kia ơi, chuyện ngày hôm nay xin ngài bỏ qua cho có được không? Tôi xin lỗi ngài, là tôi làm việc không đúng. Tôi không nên hỏi cho rõ trắng đen đúng sai đã nổi giận với Nạp Lan Duyệt, tôi cũng không biết cô ta là người của ngài, van xin ngài hãy bỏ qua cho tôi đi.

Phùng Tào Bao ăn nói nhún nhường.

Cô đã không còn tức giận và không cam chịu như trước đó nữa, cho dù là có nhận lầm người đi nữa, cô cũng không sinh ra suy nghĩ trả thù. Lúc này điều bản thân suy đoán ra được mang theo sợ hãi đã trù lên trái tim của cô ta, giống như thấy được mãnh thú thời thượng cổ khiến cho cô ta sợ hãi bám vào trong tim. Cho dù đối phương không phải người trong lời đồn kia, cô cũng nhận bừa.

- Sao?

Cường Tử hí mắt nhìn Phùng Tào Bao, người phụ nữ này là kẻ có suy nghĩ hiểu biết nhất trong mấy kẻ ở đây, bằng không cũng sẽ không thay đổi thái độ bắt đầu nhận lỗi, thẳng thắng nhận thua. Trong rất nhiều hoàn cảnh, phụ nữ thường thường còn thông minh hơn nhiều so với đàn ông. Cường Tử bây giờ rất cuộc thấy những lời này chính xác rất cao.

Mấy gã đàn ông bị đánh thảm nhất, bây giờ bọn chúng còn chưa hiểu rõ được, ngược lại phụ nữ chỉ ăn vài cái tát nhận ra rõ ràng mọi chuyện đầu tiên, có thể này mới biết lúc tức giận đàn ông thường dễ dàng mất đi lý trí, mà phụ nữ thì còn có thể lưu giữ vài phần.

- Xem ra cô còn thông minh hơn mấy phần so với bọn chúng, ăn mấy cái tát không có gì thiệt thòi.

Cường Tử nói.

265. Chương 265: Tự Bán Mình Đi

- Đại ca, chuyện ngày hôm nay tôi thật sự nhận sai vào mình, van xin ngài bỏ qua cho tôi đi, Thúy Trúc Hiền này một người phụ nữ như tôi trông coi cũng không dễ dàng gì, cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ.

Phùng Tao Bảo về mặt cầu xin nói.

Cường Tử cười nói:

- Yên tâm đi, mấy cái tát kia tôi sẽ không để cho cô chịu thiệt.

Hai câu nói gần như giống nhau, nhưng ý nghĩa trong đó lại hoàn toàn không giống nhau. Phùng Tao Bảo ngẩn người ra một lúc lập tức hiểu được, vội vàng lập tức nói hai tiếng cảm ơn. Nếu như có thể dựa vào một đại nhân vật mảnh khảnh vươn cao tới trời, đừng nói chịu vào cái tát, cho dù là lên giường mấy bận cũng không có cái gì quá lớn. Đương nhiên, cô cũng không có vấn đề gì, nếu như chàng trai trẻ tuổi khác thường này cũng bằng lòng.

Tôn ca đau đớn toàn thân đầy mồ hôi, y nghe thấy lời của Phùng Tao Bảo lập tức hung dữ trừng mắt quát:

- Phùng Tao Bảo! Cô không ngờ dám nói cảm ơn với nó, bọn người chúng mày đúng là rẻ mạt! Tao nói cho biết, một lát nữa đợi người của tao tới đây, tao phải để cho con thỏ nhai nhép này biết ai mới là cha của hần ở Đông Bắc này! Cô bây giờ dám nhận lỗi với hần, nhớ đấy lát nữa tao sai phá luôn bằng hiệu Thúy Trúc Hiền này của cô xuống!

Phùng Tao Bảo theo đó nhìn thoáng qua Cường Tử, kẻ kia chỉ cười tủm tỉm, dường như nhìn không thấy vẻ hung ác của Tôn ca, ngược lại có một tia vui vẻ trong ánh mắt nhìn cô.

Phùng Tao Bảo hung ác nhẫn tâm, đứng lên tát một cái vào mặt Tôn ca.

- Việc lão nương không cần mày quan tâm, chỉ bằng vào mày mà muốn xô ngã Thúy Trúc Hiền của tao? Con mẹ nó mày còn không xứng để bỏ nước tiểu cho tao!

Về mặt Tôn ca sưng sốt, khóe miệng của y bị Phùng Tao Bảo tát cho một cái chảy máu. Một tát này còn hung ác hơn so với mấy cái tát vừa này của Cường Tử, bị đàn ông đánh y có lẽ còn có thể nhìn được, nhưng bị phụ nữ đánh, nhất là bị phụ nữ mình lúc nào thích cũng có thể cười ở dưới háng đánh cho, y thật sự chịu không nổi.

- Con mẹ nó tao bóp chết mày!

Tôn ca dữ tợn rống lớn, cũng chẳng quan tâm cơn đau bổ nhào về phía Phùng Tao Bảo.

Một nam một nữ thế này giống như hai con chó hoang bị điên bám vào nhau, không bao lâu làm cho gian phòng riêng thành một mớ bừa bộn. Cường Tử kéo Nạp Lan Duyệt lui về phía sau, mặc kệ hai người bọn họ lẩn qua lẩn lại thế nào. Trên mặt của hần hiện lên nét cười vui vẻ, nụ cười này khiến cho Nạp Lan Duyệt cảm thấy sợ hãi.

- Cảm thấy tôi quá đáng à?

Cường Tử nhận ra biến đổi trong ánh mắt Nạp Lan Duyệt, nhẹ giọng hỏi một câu.

Nạp Lan Duyệt trong lòng chấn động, vô ý nhẹ gạt đầu, lập tức ra sức lắc đầu.

Cường Tử chỉ vào Phùng Tao Bảo và Tôn ca lăn lộn cùng nhau trên sàn nhà nói:

- Cô nhìn thấy không? Người như vậy đáng để cô thương hại không?

Nạp Lan Duyệt sưng sốt, như có điều suy nghĩ.

Cũng không mất bao lâu, bên ngoài kêu réo loạn xạ một trận.

- Ở nơi nào! Là đứa cháu nội nhà nào không lễ độ với đại ca tao?

Một âm thanh kêu gào ở bên ngoài.

Tôn Ca bởi vì trước đó bị Cường Tử đánh bầm dập không còn thể lực chống đỡ đánh không lại Phùng Tao Bao, nghe ra giọng nói của Hồ Tử thuộc hạ của mình, lập tức ánh mắt vụt sáng.

- Hồ Tử! Ta ở đây!

Tôn ca quát.

Y cố gắng đẩy Phùng Tao Bao ra, hung dữ nói với cô ta:

- Điềm thú! Lát nữa tao cho mày biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Giằng co một hồi, sau cơn điên cuồng Phùng Tao Bao bị một câu nói kia của Tôn ca làm cho hoảng sợ, cúi đầu nhìn lại mình, cô ta chợt phát hiện mình không còn là mình nữa, như thế nào có thể đánh nhau với lão đại trong xã hội đen!

Người ở bên ngoài nghe tiếng kêu gào của Tôn ca, lập tức hùng hổ lao về phía căn phòng này. Một tiếng xô đẩy thật mạnh, cửa phòng bị một cước đá văng ra, một gã đàn ông tay áo xoắn lên lộ ra hình xăm một con hổ xuống núi trước ngực, gã vừa vào cửa đã hô hoán:

- Tôn ca! Anh ở chỗ nào!

Tôn ca lồm cồm đứng lên, một ngón tay trỏ Cường Tử nói:

- Hồ tử, giết chết nó cho anh!

Gã đàn ông bị gọi là Hồ Tử nhìn thấy dáng vẻ lão đại của mình trong lòng chợt bùng lên lửa giận, quần áo Tôn ca chỗ nào cũng bị cấu xé, nhăn nheo, khuôn mặt sưng phù, khóe miệng toàn là máu, tóc lộn xộn, quả thật giống như một kẻ ăn mày xin cơm ngoài đường.

- Dám đánh đại ca của tao, tao đánh chết mày!

Chát!

Hồ Tử vừa muốn ra tay đánh nhau bỗng nhiên bị một luồng sức mạnh từ đằng sau đánh bay ra xa, bay thẳng đụng vào trên bệ cửa sổ rơi xuống đất. Cái trán bị rách, máu từ trên mặt chảy xuống. Gã đứng lên vừa muốn mắng chửi, đã nhìn thấy kẻ lạnh lùng đá bay gã đứng ở trước cửa đang nhìn gã.

- Trần ca... ngài làm sao đánh tôi?

Tôn ca cũng sửng sốt, y dè dặt hỏi:

- Trần ca, anh cũng tới rồi à. Là nó đánh tôi, tại sao anh lại đánh Hồ Tử vậy?

Trần Thuận không để ý đến y, mà sải bước đi sang một cước nện vào cằm Tôn ca. Sức mạnh trong một cước này đá bay cả người Tôn ca bay về phía sau đâm sầm vào trên tường mới dừng lại.

Biến cố này làm cho người ta trở tay không kịp, mấy tên thuộc hạ đi theo đằng sau Hồ Tử và Trần ca đều ngã người ra. Mấy tên thuộc hạ của Hồ Tử vừa muốn nhúc nhích, vài tiếng chan chát vang lên đã bị mấy tay đại hán thuộc hạ của Trần ca khống chế. Những đại hán thuộc hạ của Trần ca có lẽ cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ cần có người có ý đối địch với Trần ca bọn họ sẽ lập tức ra tay.

- Lão đại.

Trần Thuận sau khi đá bay Hồ Tử và Tôn ca xoay người cung kính bái Cường Tử, sau đó còn cung kính kêu một tiếng.

Cường Tử nhìn Trần Thuận, nhẹ gật đầu.

- Anh đi theo ai?

Cường Tử hỏi.

- Lão đại, tôi đi theo Tào Liên đại ca, Tào Liên đại ca là người của Cháp Pháp Đường, tôi chính là thủ hạ dưới quyền của Tào Liên đại ca.

Tào Liên?

Cường Tử nhớ tới những đại hán cao lớn có chút giảo hoạt nhưng ra tay tàn nhẫn kia.

- Ủm.

Ủm một tiếng, Cường Tử lại hỏi:

- Anh làm sao nhận ra tôi?

Trần Thuận cung kính nói:

- Lần trước ở Đông Doanh tôi cũng ở đó, tôi đã thấy ngài.

- Rất tốt, lần trước đi Đông Doanh đều là những người giỏi giang, nên thưởng.

Cường Tử khen ngợi.

- Cảm ơn lão đại!

Trần Thuận lập tức xúc động nói.

- Nhưng, trộn lẫn cùng với đám lưu manh như vậy, nên phạt!

Trái tim Trần Thuận đập mạnh liên hồi, gã không chút do dự quỳ ngay xuống đất vang lên tiếng rõ to.

- Lão đại, ban đầu là tôi muốn cố gắng hết sức dọn dẹp sạch thế lực rã rác không đáng quan tâm tới này, nhưng tôi sợ bọn huynh đệ chịu phải tổn thương thật sự không đáng có khi đối phó đám người này, cho nên...

Sắc mặt Cường Tử dịu lại một chút nói:

- Chuyện này không tra xét nữa, chỗ khởi đầu của anh cũng tốt, như vậy đi, việc của nơi này giao cho anh xử lý, quay về gọi Tào Liên cùng anh đến gặp tôi.

- Rõ! Lão đại.

Sau lưng Trần Thuận trong nháy mắt đã ướt đầm mồ hôi.

Cường Tử kéo Nạp Lan Duyệt đã ngây ngẩn như con gà gỗ xoay người rời đi, mà Phùng Tao Bao thì hoàn toàn chóng mặt choáng váng.

Sau khi đi ra khỏi Thụy Trúc Hiên, Cường Tử châm một điếu thuốc, nhớ đến biểu hiện của Trần Thuận trước đó hừ lạnh một tiếng. Ra tay trước sau đó mới nhận lão đại, chút chi tiết nhỏ này còn có thể gạt được người sao?

Không đánh cho thụt xuống, con người thế nào cũng sẽ không mất đi cái tâm làm loạn.

Đệ tử Liên minh chấp pháp Trung Hoa đều phải được lựa chọn rất nghiêm khắc, Trần Thuận này không phải đệ tử hai tổ một đường Hồ Tổ, Cáp Tổ, Chấp Pháp Đường, chỉ là một thành viên bên ngoài. Mà thành viên bên ngoài đều là những nhân viên nhân rồi trong xã hội không có biểu hiện không lương thiện quá lớn. Trần Thuận này nói là thuộc hạ của Tào Liên, chỉ sợ khuôn mặt Tào Liên cũng chưa có thấy qua lần nào.

Nhưng, nếu như khi ở Đông Doanh có người này, nói rõ lai lịch của y vẫn còn tốt. Cho nên Cường Tử mới có thể sai y về sau cùng Tào Liên đến gặp mình, đối với bọn thuộc hạ, nếu như đã muốn dạy dỗ họ không thể đi đường vòng, cũng phải đối xử tốt với họ, phát ra từ tấm lòng thật tình.

- Cô đi chỗ nào?

Cường Tử hỏi Nạp Lan Duyệt.

Cô ngồi ở chỗ phụ lái, đầu cô loạn lên lung tung, hoàn toàn nắm không rõ ràng tình hình. Theo phản xạ nhìn thoáng qua Cường Tử, ngay sau đó lắc đầu, cô cũng không biết bây giờ nên làm gì. Công việc bị mất, đó là một việc rất nghiêm trọng đối với cô bây giờ.

- Cô thiếu tiền sao?

Cường Tử lại hỏi.

- Vâng!

Nạp Lan Tuyết khẽ gật đầu.

- Vậy thì tự bán mình đi!

Cường Tử có vẻ hồ hởi nói.

266. Chương 266: Ông Chủ, Việc Này Đùa Không Vui

Cường Tử dựa ở trên ghế đốt một điếu thuốc, hí hóp chờ Nạp Lan Duyệt trả lời mình thế nào. Câu cô tự bán mình đi này thật sự rất mập mờ, chỉ cần không phải đầu đất trong trắng cái gì cũng không biết thì hẳn sẽ liên tưởng đến bán mình là có ý nghĩ gì.

Nạp Lan Duyệt rõ ràng chính là cái loại người không thể nào xúc động với đầu đất...

Nói thật đáng về Cường Tử thật sự rất có chỗ để bán được, thân người thon dài rắn chắc, đường cong trên khuôn mặt rất mềm mại nhưng không thiếu khí chất mạnh mẽ. Không phải loại trai trắng mang theo mùi sữa mẹ, một cặp ngươi sáng ngời, mũi cao thẳng, cằm sạch sẽ nhẵn nhụi cũng không có gì để bắt bẻ,

Nạp Lan Duyệt đỏ mặt, thật giống như... Khẳng định không phải loại màu sắc giống như mông đích khỉ. Màu sắc giống quả táo sơ sơ có chút không đủ, màu sắc ô mai thì có hơi quá, tốt nhất chính là so được với quả đào mọng nước.

Cái loại vừa bấm vào đã chảy nước kia.

Cường Tử vẫn chờ Nạp Lan Duyệt trả lời, kết quả Nạp Lan Duyệt bỗng nhiên hô hoảng một tiếng.

- Đi mau đi mau! Tôi biết rõ anh chắc chắn lai lịch không đơn giản nhưng những người anh đánh vừa này trong đó có một bí thư quan chức thành phố, hình như còn là bí thư của Chu thị trưởng, anh đánh ông ta chắc chắn sẽ không hay ho gì, chúng ta chạy mau!

Cô sốt ruột theo đó nắm lấy cánh tay Cường Tử, cả khuôn mặt nhỏ trở nên vội vàng gấp gáp.

Cường Tử trong lòng rơi ra một giọt mồ hôi, trong lòng tự nhủ cô nàng này phản ứng chậm hơn cả người bình thường. Nói cô ta ngốc, ài, xem ra cũng không giống, chỉ có điều quả thật không phải người thông minh.

Cường Tử cũng giả vờ sức tỉnh hiểu ra vấn đề nói:

- Đúng vậy a, cô không nói tôi cũng quên mất, cái này nguy rồi, vậy phải làm sao bây giờ.

- Chạy!

Nạp Lan Duyệt vội vã nói.

- Chạy? Chạy tới chỗ nào? Đắc tội vị bí thư của thị trưởng thành phố kia chắc chắn là ngốc không thể nào ngốc hơn nữa, cô có chỗ nào tốt để cho tôi ẩn nấp không? Tốt nhất là một chỗ non xanh nước biếc có cả một vườn đào, thích hợp cuộc sống riêng tư ẩn cư sau này.

Cường Tử nghiêm trang hỏi.

Nạp Lan Duyệt ngốc nghếch rõ ràng không có nghe ra được ý trêu chọc trong lời nói của hắn, cô cứ cầm lấy cánh tay Cường Tử như vậy ra sức nghĩ, nhưng tiếc rằng tiểu nha đầu chưa bao giờ đi ra khỏi thành phố Trường Xuân làm sao biết đến thế ngoại đào nguyên gì? Cô chính là nghĩ nát cái đầu bé bằng hạt dưa của mình cũng nghĩ không ra được chỗ nào thích hợp cho một nam một nữ ẩn cư, thực ra trong đầu cô cũng tự nhiên bỏ qua mất thật sự muốn chạy là Cường Tử chạy một mình hay là cả hai cùng chạy.

Nín thở một lúc Nạp Lan Duyệt bỗng dưng ánh mắt vụt lóe lên nói:

- Tôi nghĩ ra rồi!

- Sao?

Cường Tử cảm thấy hứng thú, lẽ nào thật có chỗ tốt như vậy?

- Chạy tới chỗ nào?

Cường Tử hỏi.

Nạp Lan Duyệt hít thật sâu một hơi nói ra:

- Đi quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc trốn vài ngày đi, tôi có một bạn tốt ở đó, cô ta tên là Bùi Tử Doanh, gần đây hình như được thăng chức, tôi đi cầu xin cô ta. Ông chủ lớn đứng phía sau quán rượu Linh Điểm Nhất Khắc là đại nhân vật mảnh khỏe hơn cả trời, nghe nói ngay cả nhân vật số má của xã hội đen Đông Bắc cũng rất kính nể ông chủ đứng phía sau này, chỉ cần xin ông ta giúp đỡ, chắc chắn sẽ không có việc gì.

Nạp Lan Duyệt xúc động, thật giống như một con chim sẻ kêu chiêm chiếp.

Trên mặt cô bùng lên một loại ánh sáng hưng phấn, cảm giác này làm Cường Tử vừa vặn nghĩ được bốn chữ, chết đi sống lại.

- Được không? Dường như nhân vật lớn như thế hẳn sẽ không dễ dàng có thể thấy được. Kể nhỏ bé như tôi đây còn không bằng con kiến trong mắt người ta, việc này không nên ỷ lại. Tôi xem lại không bằng hai ta bây giờ bỏ trốn, chạy khỏi Trường Xuân rồi Cát Lâm, trốn khỏi Đông Bắc, tìm một chỗ phong cảnh như tranh vẽ từ nay về sau trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Cường Tử nói rất thật thà nghiêm túc.

Nạp Lan Duyệt cho dù dằn dặt hơn nữa cũng nghe ra lời này chẳng có cái gì đứng đắn, cô có không ít lần bị người ta trêu đùa qua, đến Thúc Trúc Hiền uống trà không có người nghèo, người có ý đồ với cô tự nhiên cũng không phải số ít. Chỉ có điều cô thật giống như đoá hoa sen trắng nằm lặng yên trong vũng bùn, ra vào bùn lầy mà không nhiễm bẩn.

Con gái như vậy ở trong xã hội hiện giờ đã ở trong danh sách giống loài tuyệt chủng, nếu như thật bị ai nhận ra mà không bắt về làm của riêng chỉ sợ ông trời cũng tức giận đến vĩnh cửu cả râu lên. Đoán chừng cho dù là người có tà tâm thì cũng không có gan làm loạn mà cho dù có gan làm loạn cũng chưa đủ tà tâm, bằng không củ cải trắng tinh khiết này nói không chừng đã bị con heo mọi nào đó nhổ tận gốc rồi.

Cường Tử không có ý đồ gì với cô ta, chỉ có điều việc xảy ra vừa rồi quả thực hoàn toàn do lỗi ở hẳn. Nạp Lan Duyệt ban đầu có thể chặn bọn họ ở bên ngoài, nhưng một chút lòng tốt của cô gái này gây ra cho cô gái này phiền phức rất lớn. Cường Tử sau đó thật sự tức giận. Mấy kẻ nhỏ bé không đáng để vào đầu như bọn Đỗ Quang Minh đã khiến cho hẳn có một loại cảm xúc muốn trút hết ra ngoài.

Bây giờ cơn tức biến mất, lại nhận ra tiểu nha đầu này có chút thú vị.

Cường Tử không phải loại đàn ông dễ dãi gặp đã yêu ngay, cũng không phải một người lãng mạn thấy một người có thể đẩy ngã một người, lại càng không phải người mạnh mẽ tự cho rằng đẹp trai vô số kẻ tỏa ra xung quanh khí chất bá vương làm cho vô số mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, cho nên hẳn chỉ suy nghĩ vui vẻ trong đầu với đi buồn bực thôi.

Nạp Lan Duyệt nghe ra gì đó trong lời nói Cường Tử, điều này khiến cho cô xấu hổ vô cùng. Cô chính là một cô gái như thế, dù cho bị người ta đùa giỡn cũng không thể nào chửi ầm lên mà thà rằng đi chết, bề ngoài nhu nhược nhưng thật ra trong lòng cứng cỏi, cho nên cô vẫn thật không muốn giơ tay tát cho miệng Cường Tử rộng ra, thật là cách một trời một vực với Trần Tử Ngư.

Nếu như đổi lại Trần Tử Ngư là cô ta, lần đầu tiên gặp mặt Cường Tử chỉ sợ vừa mới giải vây cho nàng trút giận cho nàng, ngay sau đó nếu như trêu chọc nàng không cần quan tâm trước đó ra sao đã sớm lao tới tát một cái.

Cho nên, cô chỉ là sắc mặt càng thêm đỏ ửng sau đó nói:

- Đi nhanh đi, lát nữa bí thư kia gọi điện thoại cho cảnh sát đến đây thì trễ mất.

Cường Tử cười nói:

- Được rồi, nghe lời cô. Đi Linh Điểm Nhất Khắc, chỉ có điều cô làm sao quen biết Bùi Tử Doanh kia?

Hắn khởi động xe hỏi.

Nạp Lan Duyệt chợt phát hiện tay của mình còn đang nắm lấy cánh tay Cường Tử, thoáng bối rối rút tay về, thậm chí ngay cả Cường Tử hỏi cái gì cũng không nghe rõ, thật giống như một con thỏ nhỏ bị kinh hãi.

Cường Tử cười hiểu ý, hắn có thể nhìn ra biểu hiện trên mặt Nạp Lan Duyệt rất là thẳng thắn, không phải loại giả vờ ra dáng. Cho nên đối với loại con gái đơn thuần như vậy hắn rất có hảo cảm, trong nháy mắt xuất hiện suy nghĩ trong đầu cảm giác cực kỳ có lỗi với Nạp Lan Duyệt. Nếu như đổi lại là Cáp Mô thuần khiết cưới Nạp Lan Duyệt thuần khiết này, có phải là xứng đôi vừa lứa hay không?

- Buổi tối tôi ca hát ở Linh Điểm Nhất Khắc...

Nạp Lan Duyệt thoáng hơi bình tĩnh lại trả lời.

- Sao?

Ánh mắt Cường Tử sáng ngời, trong lòng tự nhủ điều này tốt lắm, thì ra củ cải trắng mộng nước này ở trong vườn của mình, như vậy thật là tốt.

Thúy Trúc Hiền cách không xa Linh Điểm Nhất Khắc, lái xe chưa mất đến hai mươi phút đã tới. Sau khi đỗ xe xong, bảo vệ linh mẫn tuy rằng chỉ nhìn thấy qua Cường Tử một lần, nhưng đã biết thanh niên mái tóc bạc trắng này chính là ông chủ mới của Linh Điểm Nhất Khắc, hơn nữa còn đặt bút ký lên rõ ràng chính xác trên tờ đơn xin việc của mình. Bên trên có câu nói như vậy, ông chủ mới hình như không giống với ông chủ cũ, có lẽ có thể cho mình cơ hội thay đổi cuộc sống.

Bảo vệ tên Tiểu Cường... Đúng vậy, y thật sự tên Tiểu Cường, họ Triệu.

Bảo vệ Triệu Tiểu Cường chạy chậm chậm tới, giậm chân một cái nghiêm trang chào theo nghi thức quân đội, bộ dạng như vậy tuy rằng đúng mực nhưng hoặc ít hoặc nhiều mang theo chút nửa này nửa nọ.

Vừa muốn mở mồm hô lên ông chủ đã nhìn thấy Cường Tử vụng trộm xua tay, y nhận ra ngay lập tức vội đổi giọng điệu nói:

- Tiên sinh, chào mừng ngài tới Linh Điểm Nhất Khắc!

Cường Tử giơ ngón tay cái lên ở đằng sau Nạp Lan Duyệt, ấn tượng đối với bảo vệ linh mẫn này rất tốt.

Y nhận ra Nạp Lan Duyệt, mà biểu hiện trên mặt Nạp Lan Duyệt rõ ràng không có nhận ra Cường Tử. Cường Tử chỉ ghé qua Linh Điểm Nhất Khắc một lần, cho nên Triệu Tiểu Cường ngay lập tức đã đoán ra được ông chủ đang tán gái... Hơn nữa còn là một loại nai vàng ngơ ngác xinh đẹp.

- Tiểu Cường, Tử Doanh có ở đây không?

Nạp Lan Duyệt có ấn tượng rất tốt với Tiểu Cường vội vã hỏi.

- Bùi tổng đang ở trong.

Y trừng mắt nhìn Nạp Lan Duyệt, điều này làm cho Nạp Lan Duyệt hết sức nghi ngờ.

Cường Tử vừa nghe thấy cái tên Tiểu Cường của bảo vệ này, trên mặt hắn lập chợt bay lên biểu tình phức tạp...

- Rất tốt, rất linh mẫn, có tương lai.

Hắn vẫn rất hài lòng đối với biểu hiện của Tiểu Cường, cho nên đánh giá y cũng không thấp. Triệu Tiểu Cường vừa nghe Cường Tử khen ngợi mình như vậy chợt như đóa hoa nở rộ, khuôn mặt cười tươi giống như hoa cúc...

Nạp Lan Duyệt kéo tay Cường Tử chạy vào trong Linh Điểm Nhất Khắc, chạy một hơi lên cửa phòng làm việc tổng giám đốc ở lầu ba.

Bùi Tử Doanh đang viết một phần phương án thiết kế phát triển Linh Điểm Nhất Khắc, đã vài ngày chưa có nghỉ ngơi thật tốt trên mặt còn mang mấy phần ủ rũ. Cô đưa tay cầm lấy cái ly ở trên bàn, lúc này mới biết trong ly đã cạn. Cà phê đã uống không biết bao nhiêu ly, chỉ có điều tác dụng đã càng lúc càng ít dần.

Vuốt trán, cô thở ra một hơi thật dài.

Cầm lấy một tờ ghi chép tin tức quán rượu cao cấp có ở trong thành phố Trường Xuân chính cô phải mất thời gian ba ngày đi hết một lượt, trên bản ghi chép này đều có nét bút màu đỏ vạch vạch khoanh tròn vẽ ra, rõ ràng cô thật sự để hết tâm trí vào.

Cô từ một bữa chiều dài nhỏ một bước leo lên làm tổng giám đốc Linh Điểm Nhất Khắc, gặp phải điều như thế này làm cho người ta cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi cũng không có khiến cô mừng rỡ như điên, ngược lại cảm thấy áp lực nặng nề hơn đến mức khiến cho chính cô tiêu hóa không nổi. Áp lực này tuy rằng không đến mức khiến cho cô ngồi trên ghế tổng giám đốc như ngồi phải bàn chông, nhưng cô biết cái ghế mình không cần tốn sức mà có này tin chắc không có tiền bộ chính là thất bại.

Tiếng gõ cửa khiến cho cô từ trong suy nghĩ hỗn loạn tỉnh lại, giơ tay vén mớ tóc rủ xuống trên trán, Bùi Tử Doanh đặt bản ghi chép tin tức sang một bên rồi mới lên tiếng:

- Mời vào.

Cửa rất nhanh được đẩy ra, ngay sau đó một bóng người xinh đẹp xông vào như bay.

- Tử Doanh, giúp đỡ tôi!

Nạp Lan Duyệt gần như nhào vào bàn làm việc của Bùi Tử Doanh.

- Nạp Lan, nhìn cô hấp tấp có chút không giống cô gái tôi quen a! Nói đi, chuyện gì khiến cô vội vã như vậy?

Bùi Tử Doanh vừa cười vừa nói.

Cô lúc này, có một loại tự tin từ trước giờ chưa từng xuất hiện qua.

Nạp Lan Duyệt nói:

- Lúc tôi làm việc ở Thụý Trúc Hiên bị người ta hiếp đáp, có vị tiên sinh có lòng tốt giúp tôi nhưng phải ra tay đánh người. Người bị đánh là Triệu bí thư thành phố này, tôi cầu xin cô giúp đỡ tôi, giúp đỡ vị tiên sinh kia, tôi không muốn để cho ngài ấy bối vì tôi chịu liên lụy.

Bùi Tử Doanh ngây ra một lúc, cô nhanh chóng tính toán một chút ở trong đầu, đầu óc trong nháy mắt thật giống như một cái máy vận chuyển hết tốc lực, dựa theo mấy câu nói của Nạp Lan Duyệt cô trong thời gian ngắn suy đoán xong việc trải qua cũng như đã xảy ra việc gì, các loại tình hình có khả năng xảy ra sau đó.

Thở một hơi thật dài, Bùi Tử Doanh đứng lên nói:

- Được rồi, hiện tại vị tiên sinh kia ở nơi nào?

Cường Tử từ ngoài cửa không nhanh không chậm đi vào, cười tủm tỉm nhìn Bùi Tử Doanh nói:

- Ở đây.

Bùi Tử Doanh chợt sửng sốt, trôi qua đúng một phút đồng hồ mới cười khỏ nói:

- Ông chủ, việc này đùa không vui...

267. Chương 267: Trụ Sở Chính Thụý Trúc Hiên!

Cường Tử vừa cười vừa nói:

- Cô một chút cũng không chịu đùa mới là thật à.

Bùi Tử Doanh giống như mất đi hết sức lực ngồi ở trên ghế, nghĩ ngợi không đúng lại đứng lên nói:

- Ông chủ, chào ngài. Xin ngài tha thứ thất thố vừa nãy của tôi.

Cường Tử đến bên bàn làm việc đặt mông ngồi ở trên ghế nói:

- Quả nhiên chơi không vui, cái mặt thốt này của cô nhìn không vui, giả vờ, giả vịt, không tự nhiên.

Bùi Tử Doanh vẫn mặt như tấm thốt nói:

- Tôi nói chung là rất cảm ơn ngài đưa cho tôi tiền lương hàng tháng, một tháng hơn hai vạn đồng, gấp mười lần tiền lương trước đây của tôi. Trừ khi đi ăn cơm vệ sinh, lãng phí một phút đồng hồ cũng đều cảm thấy đáng xấu hổ phải xin lỗi với lương tâm của mình.

Cường Tử nói:

- Lời này của cô có oán khí rất lớn, áp lực là chính cô tự cho mình, không phải tôi cho, điểm này cô phải rõ ràng mới được.

Cả hai nói chuyện với nhau từng câu từng chữ, ngược lại hoàn toàn bỏ quên Nạp Lan Duyệt. Cô ta vẻ mặt ban đầu vội vàng bây giờ ngược lại không hiểu ra làm sao, cô bây giờ không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thế nào trở thành ông chủ rồi?

- Nhân viên ngay khi gặp mặt ông chủ đã biểu lộ oán khí, cô nói tôi phải xử lý như thế nào?

Cường Tử hỏi Bùi Tử Doanh.

Bùi Tử Doanh nói:

- Tóm lại so với nói xấu sau lưng ngài còn nặng hơn...

Cường Tử khép nụ cười lại, giơ tay tùy ý cầm lấy một xấp tài liệu trên bàn lật xem. Nạp Lan Duyệt bước từng bước đến đứng bên cạnh Bùi Tử Doanh.

- Hây! Hây! Hây! Tình hình gì thế này?

Nạp Lan Duyệt hỏi.

Bùi Tử Doanh hung hăng trợn mắt nhìn cô ta nói:

- Con gốc nhà cô!

- Tôi tại sao mà gốc!

- Phải, cô không phải con gốc, nói cô ngu gốc là không công bằng với những đứa gốc.

- Ai da! Trở thành quản lý nói chuyện cũng lợi hại hơn rồi, có tin tôi lột cô hay không!

Nạp Lan Duyệt nắm chặt nắm tay thị uy.

Bùi Tử Doanh bất đắc dĩ nói:

- Cô thật không biết ngài ấy là ai?

Nạp Lan Duyệt do dự một chút hỏi:

- Ông chủ à?

Bùi Tử Doanh:

- Cũng xem như chưa có ngu đến chết!

Nạp Lan Duyệt vừa muốn nói, Cường Tử đã đặt tài liệu trong tay xuống nói:

- Mấy ngày nay cô vẫn luôn bận rộn với cái này?

Bùi Tử Doanh:

- Vâng!

- Có suy nghĩ gì không?

Cường Tử hỏi.

Bùi Tử Doanh do dự một chút, sửa sang mái tóc nói:

- Có một số suy nghĩ vốn muốn làm thành một tập hồ sơ giao cho ngài xem qua, nếu như ngài bây giờ đã hỏi vậy thì tôi nói luôn.

Cô đứng lên đến trước mặt Cường Tử nói:

- Tôi cảm thấy Linh Điểm Nhất Khắc phải thay đổi!

Giờ khắc này, chính Bùi Tử Doanh cũng không biết trên người cô tỏa ra xung quanh một loại khí thể cực kỳ mạnh mẽ, đến ngay cả Cường Tử cũng cảm giác được hết sức kinh ngạc. Loại khí thể này là một loại biểu hiện tự tin, quả thật là khác nhau một trời một vực với cô phục vụ yếu đuối trước kia. Ngay cả Cường Tử cũng không ngờ được, thật khó hiểu trong thời gian ba ngày ngắn ngủi cô gái này thể nào có thể sinh ra biến hóa lớn như thế.

Có câu ngạn ngữ nói người không gặp ba ngày phải lau mắt mà nhìn, những lời này cũng có thể dùng cho cô gái nhỏ này.

Nếu như cô gái nhỏ bé phát ra hung ác, chỉ sợ đàn ông bình thường cũng phải nhượng bộ ba bước.

- Nói thử xem.

Cường Tử đốt một điều thuốc nói.

Bùi Tử Doanh dạ một tiếng, sau đó ngó qua tờ giấy trên tường ở cửa ra vào. Cường Tử theo tầm mắt của cô ta nhìn sang, Cường Tử nhìn thấy ngay bốn chữ to: KHÔNG ĐƯỢC HÚT THUỐC!

Cường Tử cười gượng gạo, lập tức tắt ngay điều thuốc bỏ vào trong hộp thuốc lá,

Bùi Tử Doanh nhìn thấy hành động này của Cường Tử vẻ mặt có chút thay đổi, trong lòng cô thật không ngờ được đại nhân vật như Cường Tử sẽ chú ý việc nhỏ như vậy, hơn nữa còn sẽ có biểu hiện keo kiệt như vậy. Cô biết rất rõ điều thuốc trong tay Cường Tử, Trung Nam Hải một bao bốn đồng, một điều thuốc hai hào, chỉ hai hào mà thôi.

- Nói đi!

Hắn bỏ hộp thuốc lá bỏ vào trong túi quần.

Bùi Tử Doanh sắp xếp suy nghĩ cho có đầu có đuôi mới nói:

- Linh Điểm Nhất Khắc bây giờ tuy rằng trông có vẻ là nơi tiêu hoa xa xỉ đẳng cấp ở Trường Xuân, nhưng đây chỉ là biểu hiện giả dối có vẻ rất đẹp bên ngoài.

Cô nói:

- Tôi sửa chữa lại một số tài liệu, Linh Điểm Nhất Khắc từ khi khai trương đến nay rất ít có thay đổi lớn gì khiến cho người ta cảm thấy trước mắt lóe sáng. Nếu không phải... không phải ông chủ trước đây của Linh Điểm Nhất Khắc là một nhân vật hết sức được nể trọng ở Trường Xuân, chỉ sợ Linh Điểm Nhất Khắc chắc chắn không có tiền lời lãi như bây giờ.

Bây giờ Linh Điểm Nhất Khắc giao vào trong tay của ngài, dù rằng tôi có thể đoán được lại lịch xuất thân của ngài chắc chắn không thua kém ông chủ trước kia. Xin thứ cho tôi nói thẳng ra thế này, tuy rằng đã nhận lấy Linh Điểm Nhất Khắc, nhưng những khách hàng cũ trước đây chắc chắn không nhiệt tình ủng hộ như trước đây, trừ khi làm cho bọn họ tin chắc thực lực của ngài.

Cường Tử xoa trán nói:

- Tốt lắm, cô xem rồi làm đi.

Bùi Tử Doanh lần nữa kinh ngạc, một ông chủ ngay cả một điều thuốc cũng không nỡ vứt bỏ, một ông chủ lười nghe cho hết báo cáo của cấp dưới, đây có thể trở thành một ông chủ tốt được không?

Cô bây giờ không thể không nghi ngờ, ông chủ trông có vẻ rất có chỗ đáng giá này, có phải con cháu nhà nào đó bên ngoài thì như đất vàng đất ngọc bên trong thì thối rửa hay không. Từ những gì nghe được trong miệng gã đàn ông thăm hại tên gọi Cáp Mô kia, tại sao có chênh lệch quá lớn so với những gì mình nhìn thấy?

Ở trong miệng Cáp Mô kia, ông chủ là một nhân vật đẳng cấp trâu bò trọng tình trọng nghĩa, tiêu tiền như nước, trong lúc nói cười phá tường tro bụi bay mù mịt, nhưng tại sao mình lại thấy là một ông lão tuy rằng trên người mặc một bộ vét sang trọng nhưng keo kiệt bủn xỉn chẳng khác gì so với một công nhân trên công trường?

Bùi Tử Doanh trong lòng tuy rằng không vui, nhưng cô vẫn mỉm cười rất đúng tác phong công việc nói:

- Được như vậy thì phải cảm ơn ông chủ đã tin tưởng.

Cường Tử nhìn vẻ mặt của cô, trong lòng cười.

Tuy rằng tuổi Bùi Tử Doanh còn phải lớn hơn mấy tuổi so với Cường Tử, nhưng kể về từng trải, quan sát sắc mặt, lòng dạ, tất cả các mặt, cô rõ ràng còn thấp hơn không chỉ một bậc so với hắn. Không cần phải giải thích gì nhiều, Cường Tử xem qua những tài liệu đặt ở trên bàn đã biết Bùi Tử Doanh là người thông minh. Nhưng người thông minh cũng có một căn bệnh không tốt đó chính là tự mình làm chủ, một khi ra phán đoán sẽ rất khó thay đổi.

- Những điều này đều là do cô làm ra, tôi chỉ muốn thấy kết quả đạt được. Cho cô thời gian ba tháng, sau ba tháng nếu như buôn bán lời lãi của Linh Điểm Nhất Khắc có thể giữ vững mức như bây giờ, cô coi như đủ bản lĩnh.

- Được ạ, sau ba tháng nếu như buôn bán của Linh Điểm Nhất Khắc không vượt quá ba thành, tôi xin từ chức.

Bùi Tử Doanh nói.

Nạp Lan Duyệt sững sốt, tình hình gì thế này?

- Bạn của cô rất tốt, đơn giản hơn so với cô.

Cường Tử nói.

Hắn cười nói với Nạp Lan Duyệt:

- Nói cho tôi biết, mẹ của cô chữa bệnh cần bao nhiêu tiền.

Nạp Lan Duyệt không biết làm sao, cô theo phản xạ quay đầu nhìn Bùi Tử Doanh, cô ta gật đầu ý bảo cô nói đi. Nạp Lan Duyệt có lẽ còn chưa kịp nhận ra được, nhưng Bùi Tử Doanh đã cảm thấy vui vẻ thay cô. Cũng bởi vì một câu nói kia của Cường Tử, thành kiểm trước đó của cô với Cường Tử biến đổi hai phần.

- Bệnh viện nói nếu như điều trị hết hoàn toàn ít nhất phải trải qua năm lần điều trị, hơn nữa tiền thuốc tiền viện phí không ít hơn mười mấy vạn.

Nạp Lan Duyệt do dự lưỡng dự cuối cùng mới nói ra.

Cường Tử nói với Bùi Tử Doanh:

- Chi ra hai mươi vạn từ trong tài khoản của quán rượu cho cô ta.

Bùi Tử Doanh nhéo Nạp Lan Duyệt một cái nói thầm:

- Còn không mau nói cảm ơn?

Nạp Lan Duyệt thoáng sau mới kịp phản ứng, vừa muốn nói cảm ơn đã nghe thấy Cường Tử nói:

- Cảm ơn thì không cần, tôi một nửa là người làm ăn, không mua bán lỗ vốn bao giờ. Trong vòng ba năm cô hãy chuyên tâm ca hát ở Linh Điểm Nhất Khắc trả nợ, cô bị ông chủ lớn ta mua đứt rồi!

Bùi Tử Doanh phát hiện mình sai rồi, quả nhiên không gian không phải con buôn.

Chỉ có điều cô không ngờ được, ba năm hai mươi vạn, đã là đãi ngộ của hàng có trí thức rồi.

- Ba năm này cô không có tiền lương, xem biểu hiện phát thưởng, tiền thưởng nhiều ít do Bùi tổng các cô định.

Cường Tử cảm thấy thu hoạch hôm nay không nhỏ, vốn không tính toán được để cho Bùi Tử Doanh ngồi ở ghế tổng giám đốc này bao lâu, bây giờ xem ra có thể không phải lo lắng hoàn toàn buông tay không cần quan tâm đến. Những tài liệu kia hẳn tuy rằng xem sơ qua, nhưng khoang tròn vạch vạch một số chỗ quả thật đều khiến cho trước mắt người ta vụt sáng.

- Hãy làm cho thật tốt nhé, nếu như đã đưa cho cô một phần tạo hóa, vậy phải nhìn cô tự mình dùng nó như thế nào.

Cường Tử như có ý nghĩ thâm sâu gì đó liếc nhìn Bùi Tử Doanh, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Sau khi Cường Tử đi rồi, Nạp Lan Duyệt mất thời gian rất lâu mới dẹp yên được sóng cuộn mãnh liệt trong lòng mình. Cô nhìn xem Bùi Tử Doanh, trên mặt kẻ kia có vài phần ngưng trọng.

- Tử Doanh, anh ta thật sự là ông chủ?

Nạp Lan Duyệt dùng giọng điệu hoài nghi hỏi.

Bùi Tử Doanh nhẹ gật đầu, nói thật thà thành thật:

- Đúng vậy, một ông chủ rất rất tốt.

Cường Tử lái xe trở lại Thúc Trúc Hiên, hẳn cũng không có cảm thấy cảnh tượng nhốn nháo đã kết thúc ở nơi này.

Sau khi đậu xe xong, Cường Tử cũng không xuống xe, mà là buông cửa sổ xe xuống đốt một điếu thuốc còn hơn phân nửa nhìn mặt tiền của Thúc Trúc Hiên như có điều suy nghĩ. Một lát sau, hẳn híp con mắt lại, khóe miệng cong lên một nét cười vui vẻ đùa cợt.

Trần Thuận, đệ tử bên ngoài của Liên minh chấp pháp Trung Hoa, một người rất biết suy nghĩ.

Gã ôm bả vai Triệu bí thư mặt mũi bầm dập, hai người cười cười nói nói từ trong Thúc Trúc Hiên đi ra. Dù rằng Triệu bí thư khuôn mặt bị bầm dập, nhưng rõ ràng cười vô cùng thoải mái. Cũng không biết Trần Thuận này dùng cách gì khiến một người có địa vị như vậy sau khi chịu thiệt thòi như thế còn có thể cười rời khỏi đó, nhưng không cần quan tâm gã dùng cách gì, rõ ràng, người này xử lý công việc rất giỏi.

Cường Tử muốn xem chính là điều này, bây giờ trong lòng hẳn đã ra quyết định cuối cùng.

Gọi điện thoại cho Lý Vạn Thanh, sai cậu ta hẹn trước với Chu Hạo Nhiên đến Thúc Trúc Hiên. Cường Tử cúp điện thoại hít một hơi thuốc thật sâu, nhìn xem Trần Thuận đích thân lái xe chở Triệu bí thư rời đi, biểu tình trên mặt gã có nét giống như cười mà không phải cười, bí hiểm nói không nên lời.

Không mất đến nửa giờ, hai chiếc xe Audi A8 một cỗ Lamborghini dừng ở cửa ra vào Thúc Trúc Hiên. Lý Vạn Thanh cao lớn thô kệch mang theo một cỗ khí thế rắn rỏi, Chu Hạo Nhiên dáng người cục mịch trong có vẻ ngây thơ đáng tin, còn có đại hồ ly tinh Trần Tử Ngư ngoài dự đoán của Cường Tử cũng xuất hiện ở nơi này.

Cả ba cùng đi, Cường Tử nói chung có chút thoải mái.

Chu Hạo Nhiên, tên mập phụ trách Cấp Tổ của Liên minh chấp pháp Trung Hoa, rõ ràng ngay cả một cử động nhỏ của mình cũng ở trong mắt của cậu ta. Mà bởi vì có người tương đương với cục tình báo trung ương của Hoa Kỳ ở đây, sự việc ở Thúc Trúc Hiên khẳng định không thoát khỏi tầm mắt của cậu ta. Trần Tử Ngư xuất hiện ở nơi này cũng không có cái gì đáng phải kinh ngạc, cô ta là một đại yêu tinh có khứu giác linh mãnh đến mức khiến cho Cường Tử cũng có chút sợ hãi.

Cường Tử xuống xe, đón ba người đi tới.

Hắn còn chưa mở cửa, Trần Tử Ngư đã tháo kính râm tinh tế trên mặt xuống nói với Cường Tử:

- Ông chủ của tôi, tôi có một dự án mới cần ngài phê chuẩn.

Cường Tử cười khở nói:

- Cô có phải con giun trong bụng tôi hay không? Hay là đã thành tinh rồi?

Vẻ mặt Trần Tử Ngư vui vẻ ủy mị.

- Đừng lo có phải là giun đũa hay không, mấu chốt là tôi đoán đúng rồi.

Cường Tử nói:

- Tới đây, đưa đây xem thử, sau khi xem xong cô dự đoán cho tôi có thể làm được không!

Trần Tử Ngư nói:

- Không cần xem, nơi chốn có thể chấp nhận được, người chọn được rồi, dự án rất tốt, có thể gỡ trống khua chiêng.

Cường Tử hỏi:

- Cô sẽ không mang theo chi phiếu đến đó chứ?

Trần Tử Ngư nói:

- Đừng có thô tục như vậy được không? Bây giờ thời đại gì rồi còn chi chi phiếu phiếu, tốt xấu gì ngài cũng là chủ tịch có tài sản mười tỷ, sao còn có khí chất thấp kém như vậy. Tôi mang theo tiền mặt. một túi nhựa lớn,

Cường Tử đổ một giọt mồ hôi, gơ ngón tay cái với Trần Tử Ngư, vẻ mặt kẻ kia rất đắc ý.

Lý Vạn Thanh vuốt tóc nói:

- Tình hình là gì đây?

Cường Tử vỗ bả vai cậu ta nói:

- Chỗ này, muốn đổi tên. Tôi xem thử gọi là Trụ sở chính Thúy Trúc Hiên, quản lý thì... thôi thì cho Trần Thuận tạm quyền cũng được rồi.

268. Chương 268: Xong Việc Rồi

Trần Tử Ngư bị gió thổi đầu tóc theo đó rồi bời, ủy mị cười nói với Cường Tử:

- Nói đi, cho tôi bao nhiêu tiền thưởng, nếu như thấy đủ tôi sẽ giúp ngài một tay.

Cường Tử giả vờ hung dữ nói:

- Nói nhảm ít thôi, đi làm việc cho ông đây, bằng không một đồng cũng không có làm không tốt còn phải đánh mông cô về nhà hầu hạ chồng!

Trần Tử Ngư cười ủy mị giống như yêu tinh:

- Ngài có phải vẫn luôn mong chờ như vậy?

Cường Tử bị điểm trúng phá ra cười ngượng nói:

- Vấn đề này chúng ta về nhà nói sau, mau mau đi làm việc đi nè!

Trần Tử Ngư vung tay lên rất thoải mái tự nhiên chỉ từng người:

- Ba gã đàn ông ngốc các cậu nên làm gì thì đi làm cái đó đi, nơi này tôi làm xong rồi.

Cường Tử cười nói:

- Nếu như đây là ở nhà thì tôi phải thưởng cho cô nha.

Chu Hạo Nhiên ực một tiếng nói:

- Xin các vị chú ý cho một chút, tôi và Vạn Thanh đều là người dân lương thiện tinh khiết đến không nhiễm hạt bụi nào. Hai người mất đi mà lại không sợ làm ô uế tâm linh tốt đẹp hai chúng tôi sao? Hai chúng tôi chính là đóa hoa tương lai của tổ quốc bây giờ còn đang là nụ hoa chớm nở, còn chưa nở bung ra đã bị hai người phá hủy.

Lý Vạn Thanh cười ha hả ngậy ngốc hai tiếng, vuốt tóc nói:

- Tôi đi tìm tiểu tử Trần Thuận kia, Háo Tử cậu đi theo Cường Tử đi, tôi rút trước.

Chu Hạo Nhiên nói:

- Tôi và Hồ Thiên ca có hẹn trước cần nói với nhau một số việc, Cường Tử tự cậu chơi một mình đi.

Trần Tử Ngư trừng mắt nói với Cường Tử:

- Khinh thường người đứng chấp tay chỉ lung tung, phát ra từ ruột gan.

Cường Tử ngẫm nghĩ không có phản bác, chính hấn quả thật vung tay quá trán, tất cả mọi người đều có việc của mình chỉ có mình hấn trông có vẻ không có việc gì để làm. Hấn có thời gian đùa giỡn một chút với Nạp Lan Duyệt, có vậy cũng biết hấn quả thật không có việc gì bận rộn. Đây là một hiện tượng rất kỳ quái, theo lý thuyết Triệu Phù Sinh đã cho Cường Tử nội trong thời gian một tuần giải quyết việc của Hách Liên Xuân Mộ, Cường Tử hấn phải bận rộn tới tám mặt mũi mới đúng, nhưng hấn thật không có chút việc gì để làm.

Tất cả mọi việc đều đã được sắp xếp xong, đội nhóm thuộc hạ của hấn thật giống như một cỗ máy vận chuyển tốc độ cao nhất, mà ngay cả Lý Vạn Thành, Chu Hạo Nhiên thậm chí Trần Tử Ngư cũng đang là một bộ phận linh kiện trong cỗ máy đó, một khi khởi động sẽ tiến lên phía trước ngựa không dừng vó. Mà Cường Tử chỉ phụ trách nhấn nút mở máy, sau khi máy móc vận chuyển hấn ngược lại nhàn rỗi đến vỡ cả trứng...

Có thể nói Cường Tử là một ông chủ không hề có chút trách nhiệm nào, cũng có thể nói hấn là một ông chủ rất biết cách làm ông chủ. Có đầy đủ không gian cho thuộc hạ mình phát huy, để cho bọn họ cố gắng đem ra hết năng lực lớn nhất làm việc cho mình, đồng thời cũng thúc ép biến hóa lớn nhất tiềm lực của thuộc hạ, Cường Tử mãi mãi là loại quản lý bỏ mặc nhân viên...

Hấn tự nói với mình, hấn rất có tiềm chất của ông chủ giàu có...

Trần Tử Ngư ưỡn ngực khiến người khác thán phục đi vào Thụy Trúc Hiên, Cường Tử có thể đoán trước được phụ nữ có một chút tự tin đối với bản thân như Phùng Tao Bao sẽ có bộ dạng vô cùng thê thảm như thế nào khi đối mặt với Trần Tử Ngư. Cũng giống như Bùi Nhược ở trước mặt Chu Lâm Nhã, chênh lệch giữa yêu tinh tu luyện trăm năm so với lão yêu ngàn năm cũng không phải đeo bộ ngực cao thấp là có thể so sánh ra được.

Khác nhau lớn nhất chính là đẹp ở những chỗ tốt nhất, vừa đúng mực mới là tinh tế nhất.

Hai thuộc hạ cộng thêm một bà vợ đều bỏ mình bận rộn làm việc, Cường Tử vuốt tóc cười xấu hổ. Gọi điện thoại gọi người ta tới kết quả làm cho mình giống như là kẻ vô dụng, năng lực của bọn thuộc hạ càng mạnh ông chủ càng có vẻ dư thừa a.

Cường Tử cảm thán một tiếng, nhìn thời gian còn sớm, không bằng về nhà tìm Tôn Văn Văn...

Cười khúc khích xấu xa, Cường Tử xoay người lên xe, mới lái đi không được bao xa chuông điện thoại đã vang lên, Cường Tử đọc tin nhắn, là của Trần Tử Ngư nhắn tới. Một câu dọa Cường Tử thiếu chút nữa gặp tai nạn xe hơi.

- Văn Văn hai hôm nay luôn muốn ới, nếu như anh muốn về nhà làm chuyện xấu xa gì tốt nhất nhẹ nhàng một chút!

Cường Tử nhìn nội dung tin nhắn, trong lòng phải gọi là đập lên loạn xạ!

Muốn ới hả?

Muốn ới là có ý gì? Dựa theo kịch bản phim truyền hình suy ra chắc chắn là mang thai không thể nào khác được, dựa theo tiểu thuyết trên mạng suy luận cũng chẳng sai trật chạy đi đâu được, dựa theo suy đoán của chính Cường Tử... hần sắp làm cha.

Cường Tử thắng gấp xe dừng lại ở bên đường, nhìn xem tin nhắn trong di động không nháy mắt được một cái.

Hần từ trên xe bước xuống, cứ như vậy nhìn điện thoại xoay vòng vòng tại chỗ. Trong lòng giống như sóng lật biển cuộn đã khiến cho hần muốn bình tĩnh lại cũng không được, đây là một loại vui sướng phức tạp ngược lại đơn giản đến muốn tru lên!

A!

Cường Tử rút cuộc nhịn không được ngửa mặt lên trời hét một tiếng thật dài!

- Tôi sắp làm cha rồi a!

Một tiếng sói tru vang vọng trên đường lớn, dẫn theo ánh mắt không ngừng ngó nghiêng của vài người qua lại nờn nộ trên đường. Một thiếu phụ dẫn theo một đứa bé kháu khỉnh cỡ chừng hai ba tuổi cười xe đạp mới qua đường, đứa bé cười vốn đang ngồi trên yên nhỏ ở phía sau cười hắc hắc bị một tiếng sói tru của Cường Tử làm cho hoảng sợ, sau khi chớp chớp đôi mắt to vô tội khóc òa lên một tiếng thật to.

Thiếu phụ lo sợ vội vàng dừng xe ôm con vào lòng dỗ dành, còn dùng một ánh mắt rất oán giận bắn về phía Cường Tử, hận không thể một phát súng bắn nát đầu Cường Tử...

Cường Tử cười ha ha, hần tung người lên nhảy thẳng tới rơi xuống kế bên thiếu phụ, đoạt lấy đứa con trắng trẻo mập mạp của cô ta ôm vào trong vòng tay hôn một cái thật kêu, thiếu phụ chợt sợ hãi, xồng tới giống như nổi điên lên cướp con của mình về. Cường Tử trả đứa bé lại, khom người bái một cái thật sâu với thiếu phụ kia.

- Cảm ơn!

Cường Tử xúc động nói.

- Bệnh tâm thần! Kẻ điên!

Thiếu phụ lịch sự nói...

Cường Tử cười ha ha, một chút cũng không ngại thiếu phụ chửi bới. Hần xoay tới xoay lui lục lọi khắp các túi quần áo trên người mình, móc ra ít nhất mấy vạn đồng đều nhét hết vào trong tay đứa bé nói:

- Tôi sắp làm cha rồi! Đáng vui mừng! Đáng vui mừng! Tiền này cho cục cưng mua đường ăn!

Nói xong Cường Tử xoay người, nhảy lên xe lần nữa trở về bên cạnh chiếc xe của mình.

Thiếu phụ kia có vẻ sững sốt, cô ta theo đó nhìn từng xấp tiền căng phồng trong vòng tay đứa con của mình, lại liếc nhìn Cường Tử, hần đã kéo cửa xe một chân đạp bàn đạp ga điên cuồng phóng thẳng về hướng nhà mình. Thiếu phụ nói thầm một câu bệnh rồi! Lập tức cầm lên một xấp tiền mặt toàn tờ một trăm đồng soi lên mặt trời...

Cường Tử chạy như bay suốt con đường, chiếc Audi A8 của hần dốc ra hết tốc lực hai trăm cây số giờ, phải gọi là kinh hồn bạt vía như một cơn lốc trong khu vực thành phố, thật giống như một con cá đùa giỡn trong nước xuyên qua giữa dòng xe cộ lưu thông, tất cả lái xe đều trợn mắt kinh hãi nhìn về hướng chiếc xe hần vừa lái qua.

- Con mẹ nó cái thằng điên này ở đâu ra vậy? Có bản lĩnh mày trang bị trên xe hỏa tiễn chạy ra khỏi bầu khí quyển đi!

Xem kìa, đại ca lái taxi nói chuyện rất chi là lịch sự...

Chưa đến mười phút, đằng sau chiếc Audi của Cường Tử đã có ít nhất bốn chiếc xe cảnh sát đi theo hộ tống xa giá của hần. Bốn chiếc xe cảnh sát ở đằng sau không ngừng bấm còi theo cơn điên của Cường Tử.

Cảnh tượng này thật giống như bọn họ là quân Mỹ đến từ bên kia đại dương, mà Cường Tử chính là tên Bin - Laden râu ria cả mặt kia...

Lại qua thêm mười phút, xe cảnh sát đằng sau Cường Tử cũng đủ khí thế hoành tráng để tham gia duyệt binh mừng lễ quốc khánh, xe cảnh sát phụ trách lấp đặt hàng rào chặn lại phía trước cũng đã dựng lên mười cái. Dám chạy xe với tốc độ bão táp rõ ràng lớn gan như vậy còn là lần đầu tiên xuất hiện ở trên đường phố Trường Xuân, sao có thể không khiến cho các chú cảnh sát tức giận đến râu ria vểnh hết cả lên?

Cường Tử vui vẻ đã quá mức cho đến khi nhìn thấy một hàng xe cảnh sát nhấp nháy sáng trưng ngả tư phía trước mới nhận ra mình có chút quá nóng lòng rồi, hấn rơi vào đường cùng đành phải gọi điện thoại, rất nhanh cảnh sát giao thông truy đuổi và ngăn chặn nhận được thông tin rút lui trở về, nghe nói là một vị đại nhân vật mặc áo sơ mi trắng ở hội đồng tỉnh đích thân gọi điện thoại đến văn phòng đội cảnh sát giao thông, nói chiếc Audi này là nhân viên chuyên trách đặc biệt đang chấp hành nhiệm vụ...

Lá cờ lớn của vị Trung tướng lục quân Cường Tử lần đầu tiên kéo ra, kết quả lại dùng vào việc thế này, đoán chừng vị lão tướng trên vai gấm huân chương kia râu ria cũng vểnh lên...

Sau khi xe cảnh sát rút lui Cường Tử nhận được điện thoại của vị Trung tướng già kia, nhắc điện thoại lên sau đó nghe thấy ông lão hết sức diên tiết quát lên:

- Con thô nhỏ chết tiệt kia giải thích hợp lý cho ta, bằng không ta đảm bảo chốt chặn kế tiếp không phải xe cảnh sát mà là xe tăng chiến đấu thật.

Lời này làm Cường Tử hoảng sợ, trong đầu nháy mắt hiện ra hình ảnh mình bị mười cỗ xe tăng sắt thép như mãnh thú bao vây cán nát. Hít vào một hơi khí lạnh, Cường Tử ngược ngùng cười nói:

- Báo cho ngài một tin vui, ngài sắp có thêm một đứa cháu rồi...

- Thối lắm! Ông đây chỉ có một đứa con gái!

Ông già quát thét.

Cường Tử sững sờ, vội vàng giải thích nói:

- Đó là... là tôi sắp sửa làm cha rồi.

- A?

Ông già trầm mặc một lát mới nói:

- Lần sau không có phá lệ lần nữa đâu.

Cường Tử cười nói:

- Ngài yên tâm đi, tôi còn không có khả năng sinh sản cao như vậy.

Ông lão có vẻ hơi hạ hỏa chút ít, khẽ cười hỏi:

- Biết được chưa, con trai hay con gái? Còn bao lâu nữa mới sinh?

Cường Tử lúc này mới nhớ đến Tôn Văn Văn vừa mới có dấu hiệu, cách lúc con ra đời còn xa lắm.

- Tôi bây giờ trở về nhà đi xác nhận lại đã, ngài đợi một chút nhé? Bằng không thì đoán chừng... dài nhất không quá mười tháng hẳn phải mời ngài uống rượu đầy tháng rồi.

Ông lão sững sờ lập tức quát:

- Con thô nhãi nhép kia cậu dám đùa giỡn với tôi!

Cường Tử vội vàng giải thích nói:

- Hoàn toàn không phải, tôi dùng nhân cách công dân hợp pháp đảm bảo!

Ông lão:

- Hợp pháp sao? Cho dù lời cậu nói là thật đi chăng nữa, hình như cậu còn chưa đủ tuổi có con.

Cường Tử:...

Thì ra Trung tướng cũng không thành thật...

Một hơi lái xe trở lại Húc Nhật Nhất Phẩm, xe còn chưa ngừng hẳn Cường Tử nhanh như chớp đã xông vào trong nhà.

- Văn Văn, anh yêu em chết đi được!

Sau khi xông vào cửa Cường Tử rống lên một tiếng như hổ.

Kết quả trong phòng một người cũng không có, đang buồn bực Cường Tử nhận được một tin nhắn, nhìn xem vẫn là của Trần Tử Ngư gửi đến.

- Về đến nhà chưa? Đại công thần tiểu thư Tôn Văn Văn Lâm gia nhà anh bị bà nội quý giá kia của anh đón đi rồi, nói sợ anh thú tính phát tác làm hoảng sợ đứa cháu yêu của lão nhân gia bà.

Rõ ràng, Trần Tử Ngư ước đoán thời gian vô cùng chính xác.

Cường Tử nghiêng răng nghiêng lợi trả lời một tin:

- Có bản lĩnh cô tối nay đừng trở về, bằng không tôi cho cô biết rõ cái gì là thú tính phát tác!

Rất nhanh Trần Tử Ngư gửi lại.

- Tốt lắm, lão nương xong việc hôm nay rồi, có bản lĩnh anh hãy giương cung cứng lên chờ đó.

Cường Tử:...

269. Chương 269: Tập Trung Một Nhà

Cường Tử nhìn ngôi nhà trống rỗng trong lòng có chút mất mát, vốn định đầu tiên về nhà là cưng nựng Văn Văn bé cưng đáng yêu... tuy rằng Tôn Văn Văn còn lớn hơn hẳn năm tuổi, nhưng Cường Tử cũng không ngại gọi nàng là bé cưng, việc này đương nhiên là phải thế.

Cường Tử ngồi xuống châm một điếu thuốc, nghĩ đến khuôn mặt nũng nịu của Tôn Văn Văn trong lòng ảm áp. Trách sao được sau lần từ Đông Doanh trở về Tôn Văn Văn trở nên rất thích chủ động, thậm chí có một lần buổi tối ở trong vườn hoa đằng sau Húc Nhật Nhất Phẩm nàng cũng không có từ chối cầu xin của Cường Tử, hơn nữa nàng luôn rất biết phối hợp không có né tránh bị động như trước giờ vẫn vậy, thậm chí khi trong nhà chỉ còn có hai người họ Tôn Văn Văn còn khiêu khích biểu hiện ra dục vọng của mình, hóa ra nàng đã có dự định thế này.

Cường Tử hiểu rõ tâm ý của Tôn Văn Văn, nàng muốn sớm làm mẹ, làm mẹ của con hắn. Trong lòng Cường Tử có một phần cảm xúc nóng như lửa đốt, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác sóng mũi cay cay. Nói thật trong số phụ nữ Cường Tử quen biết trong thời gian dài trước giờ, người thua thiệt vì hắn nhiều nhất là Tôn Văn Văn.

Hắn có một lời hứa hẹn với Bùi Nhược, hắn đưa cho Trần Tử một phần hi vọng, mà Tôn Văn Văn tới nay đều là lặng lẽ trả giá mà chẳng được gì.

Quyết đoán của người phụ nữ là chấn động lòng người như thế đấy.

Nhớ đến biểu hiện một đoạn thời gian gần đây của Tôn Văn Văn, trên mặt Cường Tử theo đó lộ ra một nét cười vui vẻ ảm áp. Hắn dù rằng không thể cho Tôn Văn Văn lời hứa hẹn cưới hỏi đoàn hoàng gì, nhưng hắn biết cả đời này của mình đều phải che chở thật tốt người phụ nữ vì hắn thậm chí không tiếc từ bỏ hết thảy tất cả. Nếu như không thể cho nàng niềm hạnh phúc lớn nhất, Cường Tử sẽ cảm thấy mình không bằng súc sinh.

Cường Tử có lẽ không phải một người đàn ông trung hậu thật thà, nhưng tuyệt đối là một người đàn ông có thể giao phó cả cuộc đời. Điểm này, Tôn Văn Văn ở một khía cạnh nào đó còn xem ra rõ ràng hơn so với Bùi Nhược. Nàng từng nói, một phụ nữ trong suốt cả cuộc đời cũng phải si mê một người đàn ông nào đó, cho dù kết cục cuối cùng là đau khổ cũng sẽ không hối hận. Mà nếu như hai người có thể có kết cục hoàn mỹ như trong truyện cổ tích, đó chính là việc tốt đẹp hạnh phúc nhất quả đất này.

Điều nàng muốn thật sự không nhiều lắm, chỉ cần trong lòng Cường Tử có bóng hình của nàng.

Thực ra nàng cũng biết, mình ở trong lòng Cường Tử đâu chỉ là một bóng hình, mà là một gốc cây tường vi xinh đẹp tuyệt vời, hơn nữa đã mọc rễ xuống sâu từ rất lâu rồi.

Cường Tử bỗng nghĩ đến một vấn đề, em bé nên gọi tên là gì?

Đang nghĩ đến chỗ đó bỗng nhiên có âm thanh giọng nói của bảo mẫu bên ngoài truyền vào, Cường Tử vừa nghe thấy chợt vui sướng nhảy cẫng lên.

- Mạc tiên sinh ngài đã về rồi, nhiều ngày rồi không thấy mặt ngài.

- Ủ, trở về rồi.

Cường Tử hô to một tiếng từ trong phòng khách nhảy ngay ra ngoài, tốc độ cực nhanh thật giống như chó hoang thoát khỏi dây xích...

Một lần nhảy lên đã ra tới cửa, vừa vặn đưa thân thể một thước tám của hắn treo trên người Mạc Dịch vừa mới đi đến trước cửa. Mạc Dịch mặc một bộ quần áo bình thường rất mỏng manh, trong tay không có hành lý, chỉ có một điều thuốc...

Cường Tử rất nhanh nhẩu hai bàn chân vòng qua hông Mạc Dịch, ông ta bởi vì phản ứng theo thói quen nắm được Cường Tử, hai tay ôm lấy hông hắn. Động tác này khi Cường Tử mười ba tuổi đã làm rất nhiều lần, mà Mạc Dịch cũng ôm lấy vô cùng thuận lợi. Đương nhiên nếu như trong tay Mạc Dịch không có một điều thuốc thì sẽ hoàn mỹ giống như trước đây, nhưng điều thuốc ấy đâm thẳng vào dưới háng Cường Tử...

Thật sự là cái ôm nóng như lửa cháy a...

- Sự phụ ngài gần đây công lực càng ngày càng thâm hậu, hai tay ôm hông con truyền đến một cảm giác nóng như lửa, thậm chí nóng hết cả...

Mạc Dịch cười hỏi:

- Có phải chỉ có một phía hông là có cảm giác này không?

Cường Tử gật đầu nói:

- Phải, lẽ nào ngài bây giờ chỉ luyện công phu ở một bàn tay thôi?

Mạc Dịch cười cười:

- Con làm tắt mất điều thuốc của ta rồi...

Cường Tử rống lên một tiếng nhảy xuống, cúi đầu nhìn xuống, ở dưới quần tây thẳng thớm có một lỗ nhỏ tròn vo...

Mạc Dịch:

- Không thể tưởng được trong thời gian ngắn không gặp, con không ngờ luyện được cả bản lãnh Kim Chung Trảo Thiết Bồ Sam. Chỉ có điều Thiết Bồ Sam con luyện ở chỗ này không tốt chút nào. Chỗ hông dít này vốn cần sức phòng ngự khá cao...

Cường Tử không lịch sử vuốt hông dít nói:

- Lão què kia ông thật không thực tế, cháy hết cả hông dít đáng yêu của ta còn cười cợt ta, vừa về đến đã rách quần chỗ hông của ta, sau này để cho phụ nữ của ta nhìn thấy còn không phải khóc đến chết đi sống lại hay sao.

Mạc Dịch:

- Ta sai rồi, không nên làm cháy móng dít của con.

Cường Tử:

- Ai dè, biết sai có thể sửa đổi chính là việc làm lớn lao a.

Mạc Dịch:

- Ta hẳn là nên làm cháy miệng của con.

Cường Tử...

Lúc này một người từ phía sau lưng Mạc Dịch lộ người ra nói:

- Trong mắt anh chỉ có sư phụ anh, tôi to lớn thế này đứng ở đây bị anh bỏ qua không đếm xỉa gì đến.

Cường Tử vuốt tóc cười hi hi nói:

- Hổ Thiên ca, anh cũng tới rồi a, hi hi.

Thẩm Hổ Thiên cười nói:

- Là tôi đón sư phụ cậu trở về, đáng lẽ cũng nên nói tiếng cảm ơn với tôi chứ. Chỉ có điều thứ nhưc đầu phiền phức này nên bỏ qua, bụng tôi đang rỗng không chẳng còn tí gì trong đó đây, một ngày một đêm lái xe không ăn thứ gì rồi.

Cường Tử vội vã sai bảo mẫu đi vào bếp nấu cơm, hẳn không phải lưỡi tự mình xuống bếp, nhưng bởi vì Mạc Dịch trở về hẳn có rất nhiều chuyện muốn nói.

Ngược lại Mạc Dịch vẫy tay nói với bảo mẫu kia:

- Bỏ đi, hay là tự tay ta xuống bếp xào mấy món rau nha, hôm nay mấy người chúng ta uống chút rượu.

Cường Tử tung tăng như chim sẻ đến bên cạnh Mạc Dịch nói:

- Con tới giúp ngài!

Thẩm Hổ Thiên cười nói:

- Cái này chính là có lợi cho tôi, có lộc ăn. Tên đằng sau kia! Anh nên cảm ơn tôi, không có tôi hôm nay anh không ném được bữa cơm này.

Trong lúc đó Chu Bách Tước ba chân bốn cẳng chạy từ bên ngoài vào nói:

- Hổ Thiên anh nói vậy là sai rồi, trong nhà này tôi cũng được coi là nửa chủ nhà, anh là khách, tôi cũng muốn xuống bếp đón tiếp anh.

Cường Tử:

- Chu thúc chú cũng trở về rồi a.

Thẩm Hổ Thiên trong đầu toàn là một mảng đen thui, anh ta ngượng ngùng nói:

- Xung hô nơi này thật loạn, thật là có hại cho mình.

Chu Bách Tước cười nói:

- Không sao, tôi không ngại nhận một đĩa chắt.

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Tôi ngại...

- Hình như tính cả tôi các anh cũng được ba vị thúc thúc...

Nghe được giọng nói này hai mắt Cường Tử vụt lóe sáng, ngẩng đầu nhìn vừa hay đúng lúc Tiêu Lôi từ đằng sau Chu Bách Tước ngậm điều thuốc đi vào. Hôm nay niềm vui quá nhiều thật ngoài mong đợi, sư phụ Mạc Dịch đã trở về, Tiêu Lôi cũng tới, không biết còn có ai ở đằng sau.

Cường Tử cười ha ha:

- Lôi Tử thúc, các chú thế nào lại tập hợp cùng một chỗ.

Tiểu Lôi cười nói:

-Không chỉ có mình chú, con nhìn đằng sau chú đi.

Cường Tử nhướn cổ nhìn về đằng sau, lúc này cô gái nhỏ Bùi Nhược cột bím tóc đuôi ngựa khuôn mặt ửng đỏ dịu Ngô lão gia tử chậm rãi đi vào.

Cường Tử bước nhanh đến nghênh đón vịn Ngô lão gia tử nói:

- Ông nội ngài cũng tới rồi sao, đi đường xa như vậy thật vất vả cho ông rồi.

Ngô lão gia tử cười nói:

- Ta mà vất vả cái gì, trên đường đi có Bùi Nhược chăm sóc ta, ngược lại con bé mới cực khổ, tiểu nha đầu này lần đầu tiên đi xa khỏi nhà như vậy.

Cường Tử giơ tay ra nắm bàn tay Bùi Nhược nói:

- Anh thật sự không nghĩ được em sẽ đến, anh...

Lời tiếp theo đó, hẳn thật không biết nói cái gì.

Bùi Nhược theo đó nắm chặt bàn tay hẳn đang nắm lấy tay mình, mím môi nói:

- Em tốt nghiệp rồi, không thi đậu được vào đại học Cát Lâm chỉ đành phải tới nương tựa vào đàn ông của mình, anh cảm thấy lựa chọn này như thế nào?

Cường Tử ngậy ra một lúc lập tức cười ha ha nói:

- Chỉ có dùng bốn chữ để hình dung thông minh của em.

Bùi Nhược nghiêng đầu hỏi:

- Sao?

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Dê vào miệng cạp...

Nhiều người như vậy cùng lúc tụ tập đông đủ là một việc không dễ dàng, Cường Tử thật sự không ngờ được hôm nay sẽ có nhiều niềm vui như vậy đợi mình. Đầu óc của hắn thậm chí trong nháy mắt ngây ngô chỉ biết cười hi hi, dáng vẻ này thật giống như chính hắn ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ ngồi ăn rồi chờ chết mấy năm trước.

Có lẽ, mấy năm này, hắn chưa bao giờ thay đổi qua.

Tất cả mọi người vào phòng khách, Bùi Nhược và Cường Tử giúp đỡ cho Mạc Dịch, đám người Tiêu Lôi, Chu Bách Tước và Thẩm Hổ Thiên tụ với nhau ở đằng trước. Lúc này cũng là lần đầu tiên Bùi Nhược nhìn thấy sư phụ của Cường Tử, cô nàng đã từng thề muốn cùng Cường Tử hiếu kính, cùng phụ dưỡng lão Mạc què. Chỉ là thời khắc khi nhìn thấy Mạc Dịch, người đàn ông trung niên oai hùng này, cô nàng sao lại không cách nào nối ghép hình tượng người què bám sâu gốc rễ ở trong đầu với ông lại với nhau được.

Ngược lại Mạc Dịch có ấn tượng đầu tiên với Bùi Nhược không tệ, một tiểu nha đầu rất thanh khiết sạch sẽ.

Điều làm cho Mạc Dịch kinh ngạc chính là, Bùi Nhược chần chừ vồn vện hai giây đã làm một việc khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ. Cô nàng quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái.

- Sư phụ!

Cô nàng chân thành kêu lên một tiếng.

Cô nàng nói qua, sư phụ Cường Tử chính là sư phụ cô nàng, là sư phụ cả đời.

Mà bây giờ, cái cô nàng dùng là đại lễ con gái mới về nhà chồng gặp cha mẹ chồng. Lúc này, Mạc Dịch có thêm một phần yêu mến và hiểu rõ hơn về tiểu nha đầu này. Đây là một đứa con gái có quyết đoán, không phải loại bình hoa đáng vẽ đẹp để chỉ bày ra cho có.

Mạc Dịch rất vui mừng ánh mắt sáng ngời nhìn Cường Tử.

Ông ta cứ để cho Bùi Nhược đập đầu ba cái không có ngăn cản, ông ta hành động như vậy ngược lại khiến cho Bùi Nhược như đá ra nở rộ. Bởi vì đây là một loại chấp nhận, một loại chắc chắn.

Bùi Nhược trong nhà bếp nhìn con đào thái rau trong tay Cường Tử bay múa khiến người ta hoa cả mắt, trong tròng mắt của cô nàng tình cảm mềm mại như nước. Mạc Dịch nhìn thấy ở trong lòng trong mắt cũng đang nói thầm: Tiểu tử thôi, mấy đứa con gái này đều lần đến một chỗ, xem người lát nữa làm sao thu xếp chiến trường!

Sự thật cũng chính là như thế, đang ăn cơm Cường Tử bên lên nói chuyện Tôn Văn Văn có thai ra. Ngay lúc đó hắn nhìn thấy sắc mặt Bùi Nhược rõ ràng biến hóa một chút, nhưng rất nhanh đã bị cô nàng âm thầm ẩn giấu đi mất rồi. Chỉ có điều biến hóa của cô nàng, có thể thoát qua được con mắt của ai ở chỗ này?

Ngô lão gia tử khẽ vỗ hai cái trên mu bàn tay của Bùi Nhược, cô gái nhỏ cảm giác được ấm áp mỉm cười rạng rỡ nói cho ông già là mình không việc gì.

- Nghĩ được tên là gì chưa?

Ai cũng thật không ngờ, cô nàng sẽ chủ động nhắc đến vấn đề này.

Cường Tử âm thầm thở ra nhẹ nhàng, liếc nhìn Bùi Nhược đầy vẻ hối lỗi. Mà cô nàng kia vung nắm tay nhỏ ra vẻ thị uy, ngay sau đó mỉm cười lộ ra một chiếc răng cửa đáng yêu.

Cô nàng nói:

- Đừng nhìn em như vậy, đợi em bé sinh ra em chắc chắn phải đoạt lấy!

Mọi người sững sờ.

Cô nàng hô nhẹ tuyên bố đánh thép:

- Em muốn khiến cho em bé gọi em là mẹ đầu tiên! Hi hi...

Tất cả không hẹn mà cùng lúc thở ra nhẹ nhàng.

Chu Bách Tước thấp giọng nói thầm một câu:

- Một em bé N người mẹ, may mắn chỉ có một người cha...

Mọi người:...

Ngô lão gia tử nói:

- Tôi xem thấy nên gọi Lâm Tiểu Cường a, rất hay.

Tiêu Lô nói:

- Nếu như là tôi sẽ đặt tên là Lâm Chính Anh, rất sang trọng!

Cường Tử:

- Chú nói đó là người làm công việc bất quỵ, con không mong đợi con của mình làm việc này...

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Trong lịch sử có người nổi tiếng họ Lâm nào không?

Chu Bách Tước:

- Tôi biết rất rõ một người tên Lâm Tắc Từ...

Thẩm Hổ Thiên:

- Còn có một người tên Lâm Bưu...

Tiêu Lôi:

- À, Lâm Đại Ngọc.

Ngô lão gia tử:

- Còn có người tên Lâm Xung...

Mạc Dịch nói:

- Là con trai hay con gái?

Cường Tử:

- Còn chưa biết được...

Mọi người:

- Bỏ đi!

270. Chương 270: Nhảy Một Điệu Múa

Khi tất cả đang bàn bạc đứa bé trong bụng Tôn Văn Văn là con trai hay con gái, Cường Tử bỗng nhận được một cuộc điện thoại. Cầm lấy điện thoại, là một số rất xa lạ.

- A lô! Lâm Cường, tôi nghĩ cậu đã đoán được tôi là ai, bây giờ có thời gian đến Duyệt Tương Lâu ngồi chơi. Nếu như thấy không việc gì thì đến một mình, đương nhiên, cậu cũng có thể từ chối.

Cường Tử do dự một chút, sau cùng chỉ nói một chữ.

Được.

Thẩm Hổ Thiềm và Chu Bách Tướng cùng lúc mở miệng hỏi:

- Cường Tử, có phải là Hách Liên Xuân Mộ.

Cường Tử nhẹ gật đầu.

Thẩm Hổ Thiềm có chút vội vàng nói:

- Không cần phải đi! Bây giờ hết thảy mọi việc đều đã sắp xếp xong xuôi. Các thế lực Đông Bắc đã hoàn toàn bị tan rã, bây giờ người còn đứng về phía Hách Liên Xuân Mộ chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hiện tại lúc này ông ta một mình hẹn cậu rõ ràng không có ý gì tốt đẹp, không thể đi.

Chu Bách Tướng cũng nói:

- Bây giờ thế lực cả vùng Đông Bắc đều đang quan sát, có giúp sức của Hổ Thiềm cộng thêm Liên minh chấp pháp Trung Hoa chúng ta mấy ngày gần đây không ngừng liên tục tấn công, bên cạnh Hách Liên Xuân Mộ đã không còn một ai. Đa số mọi người đều không muốn dính dáng vào, dù sao cho dù là Hổ Thiềm thay mặt cho Trác Thanh Chiến ở Nội Mông Cổ, hay là Liên minh chấp pháp Trung Hoa chúng ta không phải thứ bọn chúng chọc vào được. Bây giờ Hách Liên Xuân Mộ đơn độc gặp cậu chắc chắn là có ý đồ xấu xa nào đó.

Bùi Nhược há to miệng, nhưng nhin xuống không nói ra. Ngô lão gia tử híp mắt dựa ở trên ghế, ngón tay gõ nhịp khe khẽ trên mặt bàn.

- Hắc Thường Sơn tướng quân Triệu Tử Long đứng hàng thứ tư,

Cái thế anh hùng quan Cừu Châu,

Gò Trường Bản, cứu A Đẩu,
Giết Tào Binh người người sâu.

Giọng hát không lớn nhưng từng câu từng chữ rõ ràng, trong trẻo.

Mạc Dịch cười, gơ tay búng trên mặt bàn ngón tay họa theo khúc ca của Ngô lão gia tử. Ngón tay ông búng ra, và nhịp gõ của Ngô lão gia tử hoàn toàn trùng khớp với nhau không có một chút sai lệch. Hai người đều mang theo chút thần sắc già nua tự do tự tại, dường như chẳng quan tâm chuyện gì, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy bên trong đó có chút ý nghĩa nào đó.

Cường Tử nhớ rõ khúc ca này, khúc ca tuyển chọn trong kịch hát Cam Lộ Tự, lúc trước khi còn ở quán ăn lớn Cật Hát Đồ lão Mạc què mỗi ngày đều ngâm mấy câu, về sau ở biệt thự Ly Hồ mỗi ngày cũng đều nghe thấy Ngô lão gia tử ngâm ngâm một vài đoạn, Cường Tử lúc ấy đã cảm thấy Ngô lão gia tử nói không chừng quen biết qua sư phụ lão Mạc què của mình. Bây giờ xem ra suy đoán đó dường như càng đúng như vậy thật.

Nhưng, bây giờ không phải là lúc hấn bốc quẻ bói toán.

- Theo anh ra ngoài một chuyến được không?

Cường Tử bỗng khẽ cười hỏi Bùi Nhược.

Bùi Nhược đứng lên, con mắt cười híp thành một đường ánh trăng cong cong.

- Ủ, em theo anh.

Cô nàng nói.

Cường Tử nhẹ gật đầu, kéo tay Bùi Nhược rời khỏi bàn ăn.

- Mọi người tiếp tục ăn uống, con mang theo cô gái nhỏ của con đi Duyệt Tương Lâu xem thử hôm nay phải lên đó diễn tuồng gì, tiện thể hóng gió.

Cường Tử vừa đi vừa khẽ cười.

Thẩm Hổ Thiên còn cả Chu Bách Tước đều ngây người sững sờ, muốn ngăn cản nhưng nhìn thấy Ngô lão gia tử còn có Mạc Dịch đều có vẻ tự nhiên như không, mà ngay cả Tiêu Lôi cũng tự rót rượu tự uống dường như cũng chẳng thêm để ý chuyện này. Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh cũng không biết nói gì. Tiêu Lôi gơ tay ra mỗi tay nắm lấy một người lồi trở lại ghế ngồi xuống nói:

- Uống rượu, đoạn kế tiếp là Một chung rượu nóng chém Hoa Hùng.

Đi tới cửa Cường Tử dừng lại một chút, quay đầu lại nói:

- Thực ra con thích nhất đoạn Lưu Bị vừa mới thu phục được Mã Siêu Mã Mạnh Khởi, ở trên lầu tây mở tiệc đón người mạnh nhất Tây Lương. Cảm thấy Mã Siêu lúc ấy còn khiến người ta kinh hãi hơn so với Quan nhị gia rượu nóng chém Hoa Hùng nhiều.

Ngô lão gia tử mở to mắt, dường như tự nói với chính mình:

- Một đoạn đó rải rác mấy câu, nhưng hào khí ngút trời.

Cường Tử cười ha ha, nắm tay Bùi Nhược đi thẳng ra khỏi nhà.

Không hiểu ra sao Thẩm Hổ Thiên nhìn Chu Bách Tước quả thật rất tò mò nhin không được hỏi:

- Chuyện gì mới xảy ra?

Chu Bách Tước lườm anh ta nó:

- Lái xe bốn mươi phút vào thành phố quẹo trái có tiệm sách Tân Hoa, chỗ kệ tác phẩm cổ điển nổi tiếng hàng thứ hai tay trái là ra đáp án.

Thẩm Hổ Thiên trừng mắt liếc anh ta một cái, một ngụm cạn sạch rượu trong chén, há to miệng muốn nói cái gì nhưng phát không ra khỏi cổ họng, cuối cùng hít một hơi than thầm một tiếng:

- Sách đến lúc cần dùng mới biết thiếu rất nhiều a.

Tiêu Lôi khen:

- Thơ hay!

Mạc Dịch cười nói:

- Làm một chén rượu đi.

Ngô lão gia tử:

- Cạn!

Thẩm Hổ Thiên:

- Chuyện gì mới xảy ra nữa vậy?

Cường Tử lái xe, một tay nắm chặt tay Bùi Nhược, cô nàng kia một đôi mắt đẹp cứ nhấp nháy nhìn hẩn như vậy, trong ánh mắt đều là tình cảm ấm áp như nước.

Xiết chặt tay Bùi Nhược, Cường Tử cười hỏi:

- Sợ không?

Bùi Nhược lắc đầu nói:

- Em đã bỏ lỡ quá nhiều quá nhiều rồi, bây giờ thật không dễ mới được anh dẫn em theo một lần sao mà phải sợ? Cho dù có sợ, em cũng sợ không thể hòa nhập vào thế giới của anh mà thôi.

Cô nàng nói:

- Em không sợ, em muốn xem thử đàn ông của mình bước từng bước đi tới, đánh bại tất cả kẻ thù đứng ở trên đỉnh núi cao nhất, có được quyền lực, quan sát chúng sinh.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Lát nữa nắm tay anh, không được buông ra.

Bùi Nhược cố gắng gật đầu, khuôn mặt đẹp như tiên trên trời xuống hạ giới, một đóa hoa đào tuyệt đẹp hoàn mỹ nhất. Trên khuôn mặt của cô nàng lộ ra nụ cười thản nhiên lại mang theo một nỗi hạnh phúc rất rõ ràng, còn có niềm tin vững chắc với chàng trai của mình.

Trên chặn đường đi thẳng đến Duyệt Tương Lâu, Cường Tử nhận thấy một việc rất khác lạ. Trên con đường thường ngày vô cùng náo nhiệt hôm nay trở nên vắng vẻ yên tĩnh, chỉ có mỗi chiếc xe của hẩn lái nhanh lướt qua. Ở mỗi ngã tư đều có không ít người thay thế công việc của cảnh sát giao thông đang chỉ huy giao thông, nhìn thế nào cũng có chỗ khác lạ.

Cường Tử cười, bây giờ mới đến lúc chơi trò mạo hiểm, không cảm thấy chậm rồi sao?

Làm ra trận chiến lớn như vậy, một là cho hẩn nhìn, hai là những người bây giờ chưa quyết định được kia nhìn. Mà phía nhà nước ra vẻ chẳng quan tâm, rõ ràng cũng nhận được kế sách của lãnh đạo phía trên nào đó rồi. Nếu như Triệu Phù Sinh cho hẩn thời gian một tuần lễ, Cường Tử biết rõ phía nhà nước sẽ không nhún tay vào việc của hẩn và Hách Liên Xuân Mộ.

Hiện tại lúc này, ở một chỗ nào đó có lẽ một đám cáo già đang thưởng thức trà, híp mắt xem cuộc vui. Xem thử màn diễn xuất này, sự việc phát triển tiếp theo như thế nào.

Thực ra Cường Tử cũng hiểu rõ suy nghĩ của Triệu Phù Sinh, lúc này Hách Liên Xuân Mộ muốn lộ ra con bài cuối cùng, chính là một cơ hội tốt quan sát toàn bộ thực lực của ông ta, đợi thời gian cho Cường Tử kết thúc nếu như Cường Tử thu dọn không được Hách Liên Xuân Mộ, Triệu Phù Sinh mới ra tay có thể lập được gấp đôi công lao.

Đều là lão hồ ly, Cường Tử thầm mắng một tiếng.

Bãi đỗ xe Duyệt Tương Lâu, vài chục cỗ xe màu đen có rèm che đậu chỉnh tề ngay ngắn. Ít nhất hai trăm đại hán áo đen đứng đen đặc ở bên ngoài Duyệt Tương Lâu, nửa con đường đều bị phong tỏa. Có dân thành phố to gan tò mò muốn vào xem thử đều bị đại hán áo đen lịch sử ngăn cản, nếu như thật gặp được bọn người đuôi mù quấy rầy bọn họ cũng sẽ không chút nhẹ tay đánh cho kẻ đó sống dở chết dở.

Ở Đông Bắc, đã thật lâu không có xảy ra việc phô trương lớn đến như vậy.

Thập niên tám mươi Đại kiều họ Lưu phách lối kia, không thể đem lên so cùng một bàn cân để với Hách Liên Xuân Mộ bây giờ được.

Cường Tử lái nhanh đến Duyệt Tương Lâu, hai bên đường lớn đã đứng đầy đại hán áo đen, những đại hán này ánh mắt lạnh như băng nhìn hắt lái xe ngang qua, cùng lúc một cỗ khí thế ngút trời dâng lên từ trên thân thể những người này.

Cường Tử chợt nhận ra có lẽ mình thật có chút nhìn không thấu Hách Liên Xuân Mộ, bây giờ ông ta chơi trò này rốt cuộc là có suy nghĩ gì? Bày thực lực của mình ra sao? Trong lúc này hắt dường như nghĩ được điều gì đó, nhưng chỉ vụt lên rồi biến mất tức thì.

Chiếc xe dừng lại trước cửa Duyệt Tương Lâu, một đại hán áo đen đi đến kéo mở cửa xe, thái độ tuy rằng không được cung kính, nhưng cũng không có biểu hiện dịch ý quá lớn.

- Mời lên lầu.

Đại hán áo đen nói một câu lập tức lui ra xa.

Cường Tử giơ tay ra về phía Bùi Nhược, cô gái nhỏ cười nắm lấy, cả hai tay trong tay như thế đi vào Duyệt Tương Lâu. Đại hán áo đen xếp thành hai hàng ở cửa ra vào lạnh lùng ánh mắt tập trung hết vào hai người bọn họ, khi nhìn thấy Cường Tử trong hoàn cảnh này còn mang theo phụ nữ, những người này hoặc ít hoặc nhiều đều lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Cường Tử không để ý chút xíu nào, nắm tay Bùi Nhược bước nhanh về phía trước.

Ở cửa ra vào Duyệt Tương Lâu, Hoắc Anh Cách đang đợi hắt. Anh ta là người duy nhất trong số những người ở đây lộ ra khuôn mặt tươi cười với Cường Tử, mà hắt cũng nhìn ra được, nụ cười của Hoắc Anh Cách không giả, là mỉm cười chân thành. Trong lòng Cường Tử máy động, hắt dường như nghĩ ra được cái gì đó.

- Thiếu gia, ông chủ đợi ngài trên lầu.

Hoắc Anh Cách vẻ mặt hết sức khiêm tốn, dùng tư thế của một kẻ phía dưới nói chuyện.

Cường Tử khẽ gật đầu, vừa đi vào cửa chính của Duyệt Tương Lâu, đã nhìn thấy một đám đại hán áo đen đông đen đứng đầy trong đại sảnh lầu một, số lượng không dưới hai ba trăm người. Mà ở hai bên cầu thang, hai hàng đại hán áo đen ngực thẳng đầu ngẩng cao đứng thẳng nghiêm trang.

Cường Tử dừng bước, mỉm cười âm áp mềm mại nói với Bùi Nhược:

- Bây giờ đi lên có lẽ sẽ không dễ dàng, đừng nên buông tay anh ra.

Bùi Nhược không nói gì, chỉ gật đầu thật mạnh.

Ngay khi Cường Tử sải bước đầu tiên, bỗng nhiên tất cả đại hán áo đen đứng ở trong đại sảnh lầu một đồng loạt hô lên một tiếng, muốn diếc cả lỗ tai. Ngay cả Hoắc Anh Cách sắc mặt cũng theo đó biến đổi, nhưng Bùi Nhược vẫn như cũ mỉm cười đi bên cạnh Cường Tử.

Một đại hán trong đám người kia, quát lên một tiếng xông nhanh tới Cường Tử.

Người này vừa cử động thật giống như một bó củi khô cháy nhen nhóm, trong nháy mắt mang theo một bó đuốc cháy hừng hực hung hãn! Theo tên đại hán lao về phía Cường Tử, vô số người như một cơn nước lũ màu đen tuôn về hướng Cường Tử!

Cường Tử nhìn đại hán áo đen đàng đàng sát khí khuôn mặt vẫn y nguyên không đổi sắc, hắt đã nhìn thấy Hoắc Anh Cách lặng lẽ lên lầu, đứng ở hành lang tầng hai quan sát hắt, vẻ mặt nghiêm túc.

- Anh mời em nhảy một điệu nha, dùng tiếng hò hét của họ làm tiếng nhạc.

Cường Tử nói khê với Bùi Nhược.

Cô nàng gật đầu, nhẹ nhàng vươn tay ra.

Cường Tử nắm lấy bàn tay mềm mại ấm áp của Bùi Nhược, sải bước ra khiêu vũ. Vừa xoay người một chân của hắn đá văng đại hán xông tới đầu tiên ra xa, sức lực dồn vào trong một cước này rất mạnh người này bị đánh văng đi rất xa, đụng ngã rất nhiều người. Người mặc áo đen xông lại dày đặc như thế bị va đụng vào nhau tránh không thoát được.

Hai người Cường Tử và Bùi Nhược nhẹ nhàng khiêu vũ, thật giống như một đôi bướm bướm bay múa. Dù bao nhiêu người xông tới đều không chút nào ảnh hưởng tới bước chân của cả hai, vẫn lơ lửng như mây trắng, không thiếu phần thư thả.

Trong thời gian ngắn ngủi, từng đại hán áo đen bị Cường Tử đánh ngã. Những người này vốn cũng không có một chút khả năng uy hiếp đến Cường Tử, thậm chí ngay cả áo quần Bùi Nhược cũng không chạm vào được. Trong bước nhảy thoát nhìn giống như nhàn nhã dạo chơi của Bùi Nhược và Cường Tử, từng đại hán nối tiếp nhau đánh bất tỉnh thẳng cẳng.

Từ cửa ra vào đến đầu cầu thang, chỉ ít có sáu bảy mươi đại hán áo đen té lăn trên mặt đất.

Khi đến được đầu cầu thang, điệu nhảy của Cường Tử và Bùi Nhược vừa vặn kết thúc. Sau lưng bọn họ tiếng rên la dậy đất.

Mà sau khi hai người bọn họ bước lên cầu thang, đại hán áo đen còn lại trong đại sảnh đồng loạt dừng bước cũng không tiếp tục xông lên nữa, nhiệm vụ của bọn họ chính là ngăn cản Cường Tử đi lên cầu thang!

Nhưng, bọn họ dừng tay, hai hàng đại hán áo đen trên cầu thang lại đồng loạt ra tay!

271. Chương 271: Trò Cười Không Buồn Cười

Hai đại hán áo đen phía trước ngăn bước chân Cường Tử chưa đủ hai giây cũng chịu chung số phận bị sức mạnh cực lớn đánh bay ra ngoài, Cường Tử ở thời khắc này lộ ra thực lực trên tất cả mọi người ở đây, hắn cũng không muốn mất quá nhiều thời gian ở trên bậc thang giống như núi đao biển lửa đối với người bình thường này, bởi vì không đoán ra được ý đồ của Hách Liên Xuân Mộ, trong lòng của hắn lơ mơ có chút bất an.

Dù rằng lúc còn ở Húc Nhật Nhất Phẩm đã xác định lần này Hách Liên Xuân Mộ chắc chắn có toan tính mưu đồ gì đó, nhưng bây giờ trận chiến đến mức này khiến cho Cường Tử không phán đoán được xiu xiu nào. Hách Liên Xuân Mộ tuyệt đối sẽ không nông cạn như thế, bố trí vài trăm người để thị uy thôi sao?

Từ lầu một đến lầu hai chỉ vón vón có hai bậc thang, Cường Tử đánh bay toàn bộ bốn mươi đại hán rơi xuống dưới lầu. Bùi Nhược vẫn đi theo ở đằng sau hắn tay hai người nắm chặt lấy nhau.

Ở tầng hai, Hoắc Anh Cách làm điệu bộ xin mời.

- Ông chủ đợi ngài ở lầu ba.

Anh ta nói.

Sau lưng hắn, trên cầu thang từ tầng hai lên tầng ba, vẫn đứng sừng sững bốn mươi đại hán áo đen. Chỉ có điều bốn mươi đại hán ở chỗ này trong tay đều nắm đoản đao trắng sáng như tuyết, lưỡi đao sắc bén lóe ra ánh sáng kim loại lạnh căm căm. Bốn mươi đại hán này cũng không bởi vì biểu hiện mạnh mẽ lúc này của Cường Tử mà lộ ra khiếp sợ, trên người của bọn họ đều tỏa ra xung quanh một loại khí tức bình thản, nghiêm túc.

Nghiêm túc, lưỡi đao trong tay bọn họ cũng nghiêm trang chờ đợi.

Không khí có chút khác lạ, trên người những người cầm đao này không có sát khí!

Cường Tử trải qua mưa máu gió tanh rất dễ dàng cảm nhận được sát khí từ trên thân thể người khác, sát khí thứ như thế tuy rằng sờ không được nhìn không thấy nhưng hoàn toàn hiện hữu. Bốn mươi người cầm đao tuy rằng nắm chặt trong tay đao thép, nhưng trên người bọn họ lại không có một chút sát khí làm cho lòng người lạnh lẽo.

Thản nhiên, chăm chú, đây là cảm giác Cường Tử cảm nhận được.

Trong mắt Cường Tử, những người cầm đao này cũng không phải đang làm một việc đánh giết giết mà là đang làm một việc rất trang nghiêm, quan trọng. Đây chính là chỗ quỷ dị, rõ ràng tình hình có chút ngoài dự đoán của Cường Tử.

Ngay khi Cường Tử cất bước đi lên bậc thang đầu tiên, hai người cầm đao trên bậc thang thứ nhất rống lớn một tiếng, gần như cùng lúc đó bỏ đoản đao sắc bén trong tay xuống chém về phía Cường Tử.

Đoản đao rõ ràng đều được chế tạo từ thép cứng nguyên chất, khí tức lạnh như băng làm cho da thịt người ta cảm thấy rét lạnh.

Cường Tử dù không đoán được Hách Liên Xuân Mộ rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nếu như đã đến nơi này đã không còn con đường quay đầu, chỉ có thể đi về phía trước, từng bước một đi lên cầu thang!

Không hề né tránh, bước chân Cường Tử cứng cỏi sải ra thật rộng.

Một tay duỗi ra, điểm một cái trên cổ tay hai đại hán nhanh như chớp giật, sức mạnh ngưng tụ trong một chỉ này chắc chắn không phải hai đại hán có khả năng đón nhận, đao trong tay bỗng nhiên nắm không được nữa vượt đi rơi trên mặt đất. Cường Tử nhấc vai lên, hất hai người xuống phía dưới. Leo lên được bậc thang đầu tiên, hai đại hán trên bậc thang tiếp theo lập tức vùng tay không một chút do dự!

Không ai lùi bước, dù cho biết rõ không ngăn cản được bước chân Cường Tử, nhưng trên mặt những đại hán này không có một chút sợ hãi, vẫn là một loại nghiêm túc thản nhiên khiến cho Cường Tử cảm thấy kinh ngạc.

Cảm giác này rất kỳ quái, bọn họ vùng đao ngăn cản Cường Tử, thậm chí khi ra tay cũng không nể nang chút nào, nhưng chỉ là giống như đang làm một việc rất nghiêm trang.

Hai mươi bậc thang, hai mươi bước, bốn mươi người cầm đao vẫn không ngăn cản được Cường Tử.

Ở bậc cầu thang lầu ba, Bùi Đông Lai vẻ mặt lạnh như băng đang đứng ở đó.

- Thiếu gia, mời!

Giọng điệu của anh ta rất không thân thiện, lạnh căm căm, nhưng Cường Tử cũng nghe ra được ý nghĩa ẩn chứa bên trong ba chữ, đó là một loại cam chịu thật lòng.

Anh ta giơ tay làm tư thế xin mời, sau đó cất bước dẫn đầu bước đi trước.

Hai bên lối đi nhỏ ở lầu ba mười mấy người đang đứng đầy dáng vẻ rất nghiêm túc, mấy người này cũng không mặc võ phục màu đen đồng đều nhau giống như những đại hán dưới lầu kia, đều mặc một bộ quần áo ngay ngắn.

Khi đi đến trước mặt người thứ nhất, Bùi Đông Lai dừng bước chân, mặt không thay đổi nét nói:

- Lưu Cửu Chỉ, Hắc Long Giang.

Cường Tử ngẩng ra một lúc, nhẹ gật đầu với gã đàn ông cao lớn tên gọi Lưu Cửu Chỉ. Y tuy rằng không giống Bùi Đông Lai mặt không chút tình cảm nào như vậy, nhưng không có biểu lộ tôn kính nào với Cường Tử. Người này toàn thân đều tỏa ra khí thế ngạo nghễ không tuân lệnh bất kỳ ai, nhất là vắng trán còn ngưng tụ một tia lệ khí.

- Tôi gọi là Lưu Cửu Chỉ, Hắc Long Giang.

Mặc dù dường như có chút địch ý với Cường Tử, nhưng Lưu Cửu Chỉ vẫn rất nghiêm túc giới thiệu bản thân.

Bùi Đông Lai tiếp tục đến trước mặt người tiếp theo, vẫn dùng giọng điệu không hề có chút cảm tình giới thiệu:

- Lý Xán Nhiên, Hắc Long Giang.

Người tên gọi Lý Xán Nhiên là một chàng thanh niên tuổi tác không lớn hơn bao nhiêu so với Cường Tử, thân hình cao lớn mà lại gầy nhảnh. Dáng vẻ của y dù bình thường chưa thể nói anh tuấn, nhưng trong đôi tròng mắt không lớn cũng lộ ra một cổ độc ác. Từ khí thế lạnh lẽo từ trên người y tỏa ra cũng có thể đoán được, đây là một người độc ác chém giết không chút do dự.

- Hắc Long Giang, Lý Xán Nhiên.

Lý Xán Nhiên ngẩng đầu lên nói.

Giọng điệu của y rất ác, Cường Tử vẫn gật đầu nhẹ nhàng, cũng không nói lời nào. Nhìn thấy Cường Tử biểu hiện như vậy, trong ánh mắt Lý Xán Nhiên lóe lên một nét độc ác, chỉ là tia sáng này lóe lên tức thì, bị y sau đó ẩn giấu đi rất nhanh.

Giới thiệu xong người thứ hai, Bùi Đông Lai đến trước người thứ ba nói:

- Hẳn tên gọi Trương Bạch Hùng, Liêu Trữ.

- Chào thiếu gia, tôi gọi là Trương Bạch Hùng.

Người tên gọi Trương Bạch Hùng này, dáng người rất xứng với tên của y. Chiều cao gần một thước chín, cơ bắp toàn thân cho dù trong bộ đồ vét trắng thối vẫn có thể nhìn ra vài phần gồ ghề nổi rõ lên. Nhất là đôi tay của y, ở các chỗ khớp xương ngón tay đều có một tầng vết chai dày đặc rõ ràng, điều này chỉ có thể thấy được công phu trên nắm tay người này chắc chắn không thể khinh thường.

Giới thiệu xong ba người, Trương Bạch Hùng là người đầu tiên không biểu hiện ra địch ý đối với Cường Tử. Cho nên Cường Tử cũng lịch sự cười với hắn nói một câu.

- Chào anh, tôi tên là Lâm Cường.

Trương Bạch Hùng cười ha hả, dáng vẻ y hết sức hung ác, cho dù cười đầy vui vẻ nét mặt cũng mang theo mấy phần dữ tợn, người nhất gan nhìn thấy người giống như hung thần ác sát như vậy trong lòng chắc chắn sẽ lo lắng không yên.

Người thứ tư tên gọi Mã Mạnh Khởi, tên họ không sai một chữ giống như người mạnh nhất Tây Lương trong Diễn Nghĩa. Mà bản thân người này cũng thật có mấy phần phong thái của Mã Siêu, dáng vẻ cực kỳ đẹp trai, cao lớn. Dáng người thon dài, hình thể cân đối, chỉ có điều vẻ mặt y lạnh như băng, sau khi nghe Bùi Đông Lai giới thiệu xong cũng không nói chuyện với Cường Tử, chỉ lạnh lùng thở mạnh một tiếng.

Nhìn thấy biểu hiện của Mã Mạnh Khởi ngay cả sắc mặt Bùi Đông Lai cũng biến đổi một chút, vốn cho rằng Cường Tử sẽ chống chọi gay gắt lại không ngờ được hắn sẽ chủ động vươn tay ra nói:

- Chào anh, tôi tên gọi Lâm Cường.

Mã Mạnh Khởi đối với biểu hiện đầy thiện ý của Cường Tử cũng ngạc nhiên một lúc, do dự một chút cuối cùng cũng vươn tay bắt một cái với Cường Tử:

- Mã Mạnh Khởi, Hắc Long Giang Giai Mộc Tư.

Cường Tử cười với y, đi theo Bùi Đông Lai đến người kế tiếp.

Giới thiệu luôn mười mấy người, ở cửa ra vào căn phòng phía trước Bùi Đông Lai ngừng lại.

- Thiếu gia, lão gia đang chờ ngài ở bên trong.

Nói xong, anh ta cũng không đợi Cường Tử nói gì, xoay người trở lui ngay lập tức. Cường Tử quay đầu lại nhìn anh ta một chút, một cái gì đó rất bí ẩn của Bùi Đông Lai bị hắn thu hết vào trong tầm mắt.

Những người này rõ ràng không giống với những đại hán áo đen dưới lầu kia, trên người bọn họ đều có một loại khí thế quyết đoán. Khí thế này chỉ có kẻ bề trên mới có, mà khi Bùi Đông Lai giới thiệu những người này Cường Tử như mở cờ đoán được gì đó.

Đẩy cửa phòng ra, Cường Tử nắm tay Bùi Nhược cất bước đi vào.

Đây là một căn phòng rất bình thường, tuy rằng giả vờ sửa sang có chút xa hoa nhưng vẫn chênh lệch cực lớn so với chỗ hội nghị đẳng cấp. Thậm chí còn có chỗ không bằng so với căn phòng ở Thúy Trúc Hiên, tuy nhiên bởi vì sắc màu ấm nóng khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Trung tâm căn phòng là một bàn tròn, bên trên bày biện vô cùng đơn giản chỉ có mấy món thức ăn đẹp mắt.

Bên cạnh cửa sổ lớn chạm tới mặt sàn nhìn ra đường, một lão già thân hình hơi còng xuống chấp tay sau lưng quan sát người qua lại trên đường. Bóng lưng người này cũng không cao lớn, cũng không có cái gì đáng vẻ núi cao sừng sững nguy nga làm cho người ngưỡng mộ, chỉ có một loại xác xơ, còn có một loại cô đơn khiến cho lòng người rung động.

- Đã nhiều năm như vậy, hôm nay lần đầu tiên nhìn thật kỹ thật rõ cái thành phố này.

Hách Liên Xuân Mộ không quay đầu lại, ông ta vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

- Đáng vẻ thành phố càng lúc càng thay đổi mới, mà tôi lại càng ngày càng già. Ha ha, hôm nay mới phát hiện, thì ra mình từ bấy lâu nay tưởng rằng chỉ hô một tiếng sóng to gió lớn, không ngờ chẳng có gì thể này.

Hách Liên Xuân Mộ xoay người nhìn Cường Tử nói:

- Hóa ra tôi vẫn mãi không có nhận ra, cái thành phố này mỗi một ngày đều có thay đổi. Mà mình cũng đang thay đổi, chỉ có điều tôi không có nhìn thấy mà thôi.

- Ngồi đi, chúng ta hình như lần đầu tiên có cơ hội tâm sự thật đoàn hoàng, may mắn... không phải quá muộn.

Hách Liên Xuân Mộ khẽ cười.

Ngay một khắc kia khi ông ta xoay người, tim Cường Tử bất chợt không tự kìm chế được run rẩy. Người đàn ông tuy rằng đã vào tuổi gần đất xa trời nhưng dường như tinh thần mãi mãi sáng láng, không ngờ đã hai bên tóc mai trắng như tuyết!

Ngũ Tử Tử một đêm tóc trắng, mà Hách Liên Xuân Mộ, chỉ trong vòng vòn vẹn nửa ngày tóc đã trắng.

Cường Tử không nói gì, chỉ nắm tay Bùi Nhược ngồi xuống yên lặng. Hách Liên Xuân Mộ mỉm cười cầm lấy một bình rượu trên mặt bàn nói:

- Rượu trái cây ủ bốn mươi năm, là chính tay tôi ủ, không coi là một vật trân quý đáng kể gì, nhưng ngon ở mùi vị tinh khiết ngon lành, luôn không nở uống, hôm nay hai ta uống nó cho hết đi.

Ông ta không ngờ tự tay rót đầy một ly rượu cho Cường Tử.

- Khi tôi chôn vò rượu này xuống đất, hình như cũng không chênh lệch nhiều lắm so với tuổi của cậu hiện giờ. Lúc đó, tôi cũng giống như cậu toàn thân tinh thần phấn chấn, không giống bây giờ, toàn thân mất đi khí thế.

Sau khi Hách Liên Xuân Mộ ngồi xuống liếc nhìn Bùi Nhược, trong ánh mắt có mấy phần khen ngợi.

Bởi vì trên người Bùi Nhược, ông ta không nhìn thấy một chút e sợ nào.

- Tôi không đồng ý!

Cường Tử bỗng nhiên không hề có chút dấu hiệu báo trước nào thốt ra.

Hách Liên Xuân Mộ vừa nâng ly rượu lên đặt ở bên môi, nghe thấy lời của Cường Tử ông ta ngậy ra một lúc. Ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Cường Tử, Hách Liên Xuân Mộ cười khổ một tiếng nói:

- Cậu quả thật thông minh đến mức khiến cho người ta hết sức sợ hãi.

Cường Tử vừa muốn nói gì đó, Hách Liên Xuân Mộ đã xua tay nói:

- Nghe tôi nói xong hết đã.

Ông ta uống một hớp rượu, dường như rất thích thú hương vị loại rượu này.

- Bốn mươi năm dốc sức làm việc liều mạng để giành lấy một mảnh giang sơn to lớn, ném qua đấng cay, chảy qua máu tươi, từng giết người cũng từng bị người đuổi giết, có thể sống đến bây giờ hơn nữa trên người không có một chút sẹo nhỏ, không dễ dàng. Khổ qua, mệt mỏi qua, cúi đầu qua, dù rằng không thể coi xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng nhưng cũng trải qua khó khăn nguy hiểm một chút cũng không thiếu.

Uống một ngụm rượu nữa, Hách Liên Xuân Mộ chép miệng, lưu luyến hương vị còn đọng lại của rượu trái cây trong miệng.

- Bốn mươi năm, có lên có xuống, nhưng vẫn còn tốt, người chống đối lại tôi đều chết sớm hơn so với tôi. Nhìn kẻ địch của mình từng người từng người chết ở trước mặt mình, đây cũng được coi là một loại thành công to lớn phải không? Tăng Quốc Phiên nói qua, phàm thành công to lớn người trời chiếm hết một nửa. Tôi lại không cho là như vậy, không quan tâm bao nhiêu thành công, đều là việc do con người làm!

- Những năm gần đây, các lão già đi theo tôi thời gian trước đã không còn một ai, chỉ còn lại thằng già chưa chịu chết tôi đây còn đang sống sờ sờ ra oai tạo phúc. Tuy nhiên để cho tôi vui mừng chính là, tôi chính mắt thấy một đám con cháu đời sau trưởng thành có thể một người chăm lo được một phương. Vừa mới rồi Đông Lai đã giới thiệu qua cho anh về bọn họ, những tên nhãi con này không có một thứ gì tốt, chỉ có trung thành tận tâm tuyệt đối với tôi, khó mà có được.

- Vốn dĩ có ba mươi lăm người đi theo tôi, hôm nay trước khi đến đây tôi đưa tiễn họ đi trước một bước, nhưng nguyên nhân không cần nói cậu cũng đã đoán được rồi. Nhiều năm như vậy, cho dù người quen hay không quen tôi đều nói lòng dạ tôi hung ác tàn độc, lần này tôi thật sự hung ác.

Ông ta nhìn Cường Tử, nhấp một ngụm rượu trong tay nói:

- Trước khi đến đây, tôi còn đi gặp bà mẹ già vẫn luôn xem thường tôi vẫn luôn xem tôi như người qua đường. Hóa ra đến hôm nay, tôi vẫn luôn sai lầm.

Ông ta cười, vẻ mặt đau khổ.

Ông ta nói:

- Hóa ra, tôi bốn mươi năm cố chấp chỉ làm được một trò cười không buồn cười chút nào.

272. Chương 272: Không Muộn

- Tôi tranh đấu có được nửa giang sơn ở Đông Bắc, lại mất đi một phần máu mủ ruột thịt, bây giờ, tôi không muốn lặp lại sai lầm lần nữa.

Hách Liên Xuân Mộ nói.

- Có câu nói rất hay, chỉ có cứng đầu, mới có được thành công. Tôi đây cả đời đến bây giờ khắc sâu vào trong lòng suy nghĩ cố chấp để cho mẹ của mình thừa nhận con trai không phải đồ phế vật, chính vì suy nghĩ cố chấp này đến hôm nay mới phát hiện hóa ra trước giờ không có gì cả. Tin rằng cậu cũng biết được, tôi từ nhỏ thân thể đã yếu ớt nhiều bệnh tật, không thể nào tập võ thậm chí còn yếu hơn nhiều so với người bình thường, cho nên từ khi còn nhỏ tất cả mọi việc mẹ đều không cho phép tôi đi làm.

- Cái này con không được làm, cái kia con không được làm. Hiện giờ nghĩ lại, khi trưởng thành sinh ra tâm lý làm ngược lại hết tất cả, cũng chính là cái suy nghĩ cố chấp khắc sâu tận trong lòng này. Lúc này cuối cùng tôi cũng biết suy nghĩ, cái này tôi không làm được, cái kia tôi làm không được, vậy tôi rốt cuộc làm được cái gì? Tôi không tin tôi làm không được.

- Nhớ đến tuổi trẻ cuồng ngạo của mình tôi đứng trên Trường Bạch Sơn ngựa mặt lên trời hô to, chỉ cần ông trời ông dám để cho tôi ba mươi năm không chết, tôi có thể đứng ở trên đầu mọi người xem xét hết thấy chúng sinh.

- Lời này hiện tại ngấm lại, thật là cuồng vọng tự cao tự đại đến cực hạn. Chỉ sợ có thể sống cho tới hôm nay cũng là ông trời muốn xem tôi làm trò cười. Cho người sống thêm mấy mươi năm, nhìn xem người làm sao đứng trên đầu chúng sinh.

- Tuy nhiên nghĩ đến cả đời này đến mức như hôm nay, thật cũng không hoàn toàn không có chỗ hay. Tên tàn phế sức lực không bắt được một con gà có thể khiến cho Đại kiêu xã hội đen ba tỉnh Đông Bắc từng người từng người ngã xuống dưới chân, vậy cũng coi như là một loại nghịch lại ý trời.

Hách Liên Xuân Mộ cười, vẻ mặt đau khổ.

- Dù rằng lúc trước thân thể gầy yếu, nhưng trong xương cốt luôn có một loại hào khí hô hào vạn người cùng chung một hướng. Mỗi lần thành công bước lên một bước nhỏ, tôi đều chạy tới nói cho mẹ biết, nhưng mẹ luôn xì mũi coi thường với thành công của tôi. Bà nói: Yên ổn sống qua cả đời, lấy vợ sống một cuộc sống an nhàn vui vẻ, chính là thành công lớn nhất của con. Con bây giờ chạy tới khoe khoang điều này với mẹ, nhưng không biết chính con đang tự khinh thường mình sao?

- Tôi đúng là tự lừa mình dối người phải không?

Ông ta hỏi Cường Tử.

Cường Tử không biết câu trả lời, bởi vì hắn là người đứng xem.

Có câu danh ngôn rằng người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, nhưng ai lại nghĩ tới được, tỉnh táo này có lẽ cũng chỉ là tự cho mình là đúng mà thôi. Bạn xem thấy quá trình một việc, dựa theo định nghĩa chính tả ở trong lòng mình, bạn có thể khẳng định bạn kết luận được đúng chính xác hay là không? Những người đứng xem, dễ dàng bởi vì ý kiến chủ quan mà phán đoán sai lầm, cần gì phải quan tâm một chữ tỉnh táo?

Rất nhiều việc, những người đứng xem chưa hẳn tỉnh táo.

Cường Tử không có trải qua thời đại kia, cũng không biết giữa Hách Liên Xuân Mộ và mẹ của ông ta Đoàn Mộc Tú ngày xưa xảy ra chuyện như thế nào. Hắn bây giờ chỉ biết rõ, chuyện cũ này làm cho Hách Liên Xuân Mộ sinh ra một phần oán niệm cứ đầu đến mức khiến cho người ta đau lòng. Có câu danh ngôn mỗi một đứa con, đều là nỗi kiêu hãnh trong ánh mắt người mẹ. Nhưng xem lại Hách Liên Xuân Mộ, hắn trong mắt Đoàn Mộc Tú mẹ của mình mãi mãi cũng chẳng qua là một tên phế vật chẳng làm nên trò trống gì.

Biết được điểm này, Cường Tử có thể được coi là tỉnh táo không?

Hách Liên Xuân Mộ thấy Cường Tử không trả lời, ông ta cười nhạt nhẽo.

- Tôi đúng là như vậy.

Ông ta nói:

- Từ đầu đến cuối, tôi đều là người tự mình khinh thường mình.

- Tôi vẫn cho là mình lấy được thành công, mỗi một phần đều là tự mình nỗ lực chảy máu chảy mồ hôi đổi lấy, mặc dù mưu mô sai lệch thậm chí cũng làm ra những chuyện khiến cho mọi người phải khinh thường, nhưng thành công này bày ra đấy rõ ràng. Người thành công làm vua, người thất bại làm giặc, cho dù tôi dùng cách gì đứng ở chỗ cao, quá trình mãi mãi chẳng thể nào quan trọng bằng kết cục.

- Hiện tại tôi mới biết, điều này thật ra chỉ là lừa mình dối người. Nếu như mẫu thân tôi không phải Đoàn Mộc Tú, phụ thân tôi không phải Hách Liên Xuân Mộ, tôi có thể có tất cả những gì của ngày hôm nay sao?

- Sở dĩ suy nghĩ cẩn thận hết thấy điều này, đều là bởi vì sau khi cậu đi tôi đến gặp mẹ của mình.

Cường Tử và Bùi Nhược im lặng ngồi trên ghế im lặng lắng nghe, Hách Liên Xuân Mộ kể lể giống như không tự làm chủ được mình. Hai người bạn họ cũng không ai xen vào, cũng không biết nên nói cái gì.

Nghe chuyện xưa của người khác, cảm xúc có sâu sắc thể nào đi chăng nữa nữa so với người trong cuộc cũng chẳng qua là một cọng lông trên con trâu.

Con người chính là một loại sinh vật kỳ lạ, sẽ bởi vì tình tiết trong phim truyền hình mà vui sướng, đau khổ, thoải mái, tức giận. Sẽ khóc, sẽ cười, sẽ bất tỉnh, say mê đắm đuối, sẽ không biết làm sao đập vỡ tí gì. Mà khi những sự việc này xảy ra ngay trước mắt lại lạnh lùng xem như là bình thường chẳng có gì. Mà khi lạnh lùng đã trở thành một loại như nước chảy xuôi, mọi người cũng chỉ có thể tự tìm trở lại chính mình trong phim truyền hình.

Bây giờ Cường Tử và Bùi Nhược nghe chuyện cũ của Hách Liên Xuân Mộ, mặt không đổi nét, nhưng cũng không lạnh nhạt, đau buồn.

- Mẹ của tôi sau khi nhìn thấy tôi, nở nụ cười.

- Bà nói với tôi câu đầu tiên tiên là con trai mẹ sai rồi.

Một người mẹ nói với đứa con trai của mình, mẹ sai rồi.

- Mẹ không cho phép con làm cái này, mẹ không cho phép con làm cái kia, hơn nữa dùng lời nói lạnh lùng đả kích con, tất cả hết thấy đều là mẹ sai rồi. Nhưng con biết tại sao mẹ phải làm ra việc sai lầm như vậy không?

Hách Liên Xuân Mộ cạn một chén rượu, cay đắng cả miệng.

- Bà nói, mẹ chỉ muốn con sống thật tốt, sống lâu hơn mẹ một chút.

- Bà nói, cho tới bây giờ, mẹ biết mình sai rồi, mặc dù hết sức muộn màng. Nhưng để cho mẹ vui mừng chính là, dù con không có dựa giẫm vào con đường mẹ sắp xếp để mà sống, nhưng kết cục vẫn không khác biệt là mấy. Con dùng cổ chấp của mình, cũng hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

- Bà nói, mẹ chỉ muốn con sống lâu hơn so với mẹ, bây giờ, nguyện vọng này rốt cuộc đã thực hiện được.

Một giọt nước mắt của người già, đục ngầu, khiến cho người ta không thể không xúc động.

Hách Liên Xuân Mộ xóa đi vệt nước mắt trên khuôn mặt mình, mỉm cười uống một hớp rượu.

- Hiện tại mới biết được, thì ra mình và mẹ đều sai rồi. Cậu nói có buồn cười không? Cậu nói có phải hiểu được quá muộn hay không?

Ông ta hỏi Cường Tử.

Cường Tử nghĩ ngợi thật cẩn thận, sau đó hần nói:

- Không muộn.

- Một người phụ nữ, cho dù là khi tuổi xuân đang đẹp hay là khi gần đất xa trời có được đứa con của mình, cũng không muộn.

Những lời này chắc chắn chỉ là lời lý giải cho có, nhưng Cường Tử nói lại khiến cho ánh mắt Hách Liên Xuân Mộ sáng ngời.

- Không muộn sao?

- Không muộn!

273. Chương 273: Một Quân Bài Tốt

Tốt!

Hách Liên Xuân Mộ nói:

- Cậu cũng biết không muộn, vậy thì giúp đỡ cho tôi!

Ông ta nói:

- Giúp tôi hoàn thành tâm nguyện hiếu kính mẫu thân tuổi tác đã cao của mình! Tôi biết, kết cục cậu muốn có không phải điều này hay sao?

- Đúng nhưng...

Cường Tử vừa nói hai chữ đã bị Hách Liên Xuân Mộ cắt ngang.

Ông ta nói:

- Không có nhưng, vừa nãy tôi đã nói rồi. Quá trình như thế nào chẳng nữa cũng không quan trọng, quan trọng là kết cục. Hiện tại kết cục thế này, đến không muộn cũng không coi là xấu, rất tốt.

Hách Liên Xuân Mộ rót một ly rượu nữa nói:

- Tôi dùng bốn mươi năm liêu cả mạng sống chứng minh được một việc, đó là quá trình hiện tại xem ra thật sự không quan trọng, quan trọng chỉ là một người mẹ nhận lại một đứa con, một đứa con trai tìm về được mẹ của mình, chỉ đơn giản như vậy.

Khi Hách Liên Xuân Mộ nói lời này, Cường Tử không biết từ nơi nào nghĩ đến một bộ phim hoạt hình sản xuất trong nước rất lâu rồi. Gọi là nòng nọc tìm mẹ, suy nghĩ này lóe lên tức thì, Cường Tử chợt nhận ra bộ phim hoạt hình được cho là ngây thơ này, một chút cũng không trẻ con.

- Những người bên ngoài kia, sẽ không phục cậu, nhưng nếu như mặc kệ không quan tâm tới chỉ sẽ biến thành từng khối từng khối ung thư, chờ đến lúc không thể không trị mới dùng dao cắt rồi ung thư thì sẽ trễ.

- Những năm này bọn họ đi theo tôi, đã quen thói kiêu ngạo không tuân lệnh. Cậu có thể đè ép bọn họ hay không có liên quan đến thế cục Đông Bắc, Triệu Phù Sinh tìm cậu cũng chính là có ý này, nuốt vào nhai nát, bọn họ đều là thuốc đại bổ của Lâm Cường. Bây giờ cậu không có một ai bên cạnh, không có một lý do nào từ chối tôi, đây cũng là nguyên nhân tôi sắp xếp cậu đánh từ bên ngoài vào.

- Bọn họ phục tôi là vì tôi mang bọn họ theo trở thành thế lực mạnh mẽ hoành hành ngang ngược một phương. Bọn họ không phục cậu, là vì cậu trong con mắt những người ở đây không có tư cách như tôi. Cậu đánh vào đây, ít nhất cũng cho bọn họ một lý do để tự gạt mình.

Hách Liên Xuân Mộ đặt ly rượu xuống, nhìn về mặt Cường Tử nghiêm túc hỏi:

- Điều tôi muốn nói cuối cùng có thể coi như một lời cầu xin, coi như là cậu tiếp nhận một tài sản rất lớn toàn bộ thế lực của tôi làm cái giá, hi vọng cậu có thể đồng ý với tôi.

Cường Tử:

- Ông nói đi.

Hách Liên Xuân Mộ nói:

- Tôi biết rõ cậu là một đứa bé mồ côi, bắt đầu từ lúc mười ba tuổi đã đi theo Mạc Dịch. Mẹ cậu chết sớm, có lẽ hình dạng của bà cậu bây giờ đã quên hết rồi phải không? Nhưng cha cậu chính là một con quỷ đánh bạc bết nhè, từ nhỏ chẳng quan tâm đến cậu, cậu đến mười ba tuổi mà không chết đói đã là kỳ tích. Cha cậu khi cậu mười ba tuổi chết ở trên bàn bài, bởi vì ông ta bắt được một quân bài tốt kích động đau tim mà chết. Đúng không?

Cường Tử nhẹ gật đầu.

Hách Liên Xuân Mộ nói tiếp:

- Mười ba tuổi cậu bán ngôi nhà của cậu chôn cất cha cậu, từ đó về sau không chỗ nương tựa, cũng có thể nói cậu với người cha là quỷ cờ bạc bết nhè kia coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, rốt cuộc không nợ ông ta gì cả.

Cường Tử không suy nghĩ được gì, nhưng mơ hồ hình như đoán ra được ý đồ của ông ta.

Hách Liên Xuân Mộ thở dài nói:

- Cậu họ Lâm, nhưng họ Lâm cũng không cho cậu được cái gì cả. Nói như vậy, cậu không phản đối chứ.

Cường Tử nghĩ ngợi nói:

- Đúng, nhưng cũng không đúng.

Hách Liên Xuân Mộ tiếp tục nói:

- Cho nên, tôi muốn cầu xin cậu, đổi thành họ Hách Liên.

Những lời này vừa nói ra, tim Cường Tử run rẩy một chút, Bùi Nhược nhìn sang Cường Tử, trên mặt của cô nàng cũng hiện lên màu sắc kinh sợ. Hách Liên Xuân Mộ cầu xin điều này, thật sự ngoài dự đoán của Cường Tử, cũng ngoài dự đoán của Bùi Nhược.

Hách Liên Xuân Mộ nhìn thoáng qua sắc mặt Cường Tử ông ta nói:

- Từ khi cậu tới Đông Bắc, cho dù là tôi, hay là mẹ của tôi cũng đối xử không tệ với cậu. Hơn nữa ở một khía cạnh nào đó, Hách Liên hai chữ này cũng xứng với cậu. Còn có một lý do không thể không nói chính là, nếu như cậu sửa thành họ Hách Liên, như vậy đám nhãi nhép như sói như hổ bên ngoài kia sẽ có thể thuận lợi đi theo cậu.

- Cuối cùng, coi như lòng thêm muốn hư danh của tôi quấy phá đi. Cậu nên biết dòng họ Hách Liên thay mặt cho ý nghĩ sâu xa gì, tôi không muốn làm cho dòng họ hiển hách uy danh này trôi tuột khỏi tay của tôi. Đó cũng là lời cầu xin của một lão già đối với cậu đó, hi vọng cậu có thể suy xét một chút.

Hách Liên Xuân Mộ nói xong, đôi mắt nhìn vào sâu trong cặp ngươi của Cường Tử.

Cường Tử nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, Bùi Nhược cảm giác được bàn tay của hắn nắm lấy tay mình đang rung lên nhẹ nhẹ.

Không khí trong lúc này im lặng hẳn, ba người đều rơi vào trong yên lặng.

Hách Liên Xuân Mộ cũng không vội vã thúc giục Cường Tử cho ông ta một câu trả lời. Ông ta yên lặng chờ đợi, trong lòng ông ta, thật sự nghĩ không ra được Cường Tử có lý do gì để từ chối. Lâm, cái họ này không có một chút thân tình nào đáng giá với Cường Tử, thậm chí còn khiến cho hắn nhớ lại rất nhiều hồi ức không mấy tốt đẹp khi còn nhỏ. Mà họ Hách Liên không giống như thế, dòng họ này tượng trưng cho quyền lực, địa vị còn có thực lực!

Cường Tử châm một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu.

- Tôi từ chối.

Hắn nói.

- Có lẽ ông nói rất đúng, Lâm cái dòng họ này không đem đến cho tôi một chút tốt đẹp gì trong đó. Từ khi tôi bắt đầu có trí khôn, cuộc sống của tôi đúng là một đám sương mờ, chẳng có lối đi, lão cha già ham mê cờ bạc rượu chè bê bết như một con quỷ kia quả thật không xứng với chức phận thậm chí không đáng để tôi gọi là cha. Trong cả cuộc đời ông ta suy nghĩ lớn nhất chính là thay đổi vận may một tay bắt được một quân bài tốt. Thời gian ông ta nhìn quân bài mặt trượt trên bàn đánh bạc còn nhiều hơn thời gian nhìn thấy tôi, ông ta dồn hết tất cả sức lực tinh thần cả cuộc đời ở trên bàn đánh bài.

- Nhưng, có một việc không lâu trước đây tôi mới suy nghĩ ra được.

Cường Tử hỏi:

- Ông nói tại sao cha tôi cố chấp đến chết ở trên bàn bài cũng phải bắt cho được một quân bài tốt?

Bùi Nhược nắm chặt tay Cường Tử, cô nàng cảm giác nhiệt độ đang lạnh dần như băng đá trên bàn tay Cường Tử.

Cường Tử cười khổ nói:

- Thực ra tôi biết rõ, ông ấy muốn thay đổi cải thiện cuộc sống, ông ta muốn dùng một quân bài tốt để thay đổi tôi, cũng chính là cuộc sống sau này của con trai ông ta! Dù rằng cách làm của ông ta là sai, nhưng, không thể phủ nhận chính là, trong lòng của ông ta tôi luôn chiếm cứ lấy một vị trí rất quan trọng.

- Ông có thể nói tôi khờ, nói tôi cố chấp, nói tôi giả mù không biết gì, nói tôi giả bộ. Nhưng tôi chỉ có thể nói một câu, máu chảy trong cơ thể tôi chúng là máu của nhà họ Lâm, Lâm cái họ này bắt đầu từ mười tháng trong bào thai đã khắc sâu vào trong xương cốt của tôi, dù cho dùng dao găm cắt đi cũng không sao bỏ đi được.
- Coi như tôi cũng là lòng tham muốn danh vọng hào huyền làm loạn đi, tôi chỉ muốn nói cho lão cha già chết tiệt quý đánh bạc có lẽ không lên được thiên đường kia biết, thực ra cuộc đời này của tôi mới là một quân bài tốt nhất ông ta bắt được.

274. Chương 274: Dù Thế Nào Ngài Cũng Là Cha

Hách Liên Xuân Mộ rời đi, một thân một mình.

Để lại cho Cường Tử thành quả bốn mươi năm phấn đấu của ông ta, thành quả này nặng nề đến mức Cường Tử thấy không thể nào há miệng một cái đã nuốt trôi được. Mà dường như Cường Tử cũng không có bởi vì vậy mà buồn bã. Hách Liên Xuân Mộ giao hết tất cả vào tay hắn tuy rằng ngoài suy đoán của Cường Tử, nhưng Cường Tử cũng biết Hách Liên Xuân Mộ không phải chỉ giao mọi việc cho đời sau, mà còn là dùng cách này thị uy với Triệu Phù Sinh.

Một người kiêu ngạo mấy chục năm, làm sao có thể im hơi lặng tiếng hoặc cam lòng tình nguyện cúi đầu?

Dù rằng kết cục trước mặt này ở trong mắt Cường Tử hay ở trong mắt Triệu Phù Sinh hay là trong mắt Lão Phật gia Đoan Mộc Tú đều được coi là vui mừng khôn xiết, nhưng từ một khía cạnh nào đó Hách Liên Xuân Mộ đang giao một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất kỳ lúc nào cho Cường Tử, cũng gián tiếp ra oai với Triệu Phù Sinh.

Mặc dù không coi như rắn nuốt voi, cũng đủ để Cường Tử tiêu hóa thời gian dài mà trong quá trình tiêu hóa, một khi không cẩn thận sẽ bị nghẹn, thậm chí sẽ đau dạ dày.

Cường Tử lúc rời đi nói một câu với Hoắc Anh Cách, mà lời này hắn không hề nói với Bùi Đông Lai, coi như là cho Hoắc Anh Cách một ý nghĩ sâu xa, điều này làm cho Hoắc Anh Cách không khỏi cười khổ, Lâm Cường này trông có vẻ là một công tử ăn chơi trác táng, nhưng chiêu thức sử dụng quả thật đẹp mắt.

- Nói cho những người có tư cách mười hai giờ trưa ngày mai ở Thúy Trúc Hiên chờ ta, nhưng ai có tư cách ai không có tư cách, chính do anh lựa chọn.

Suy rộng ra từ điều này, Hoắc Anh Cách có thể được xem là người có thân phận phát ngôn của Cường Tử trước mặt thuộc hạ của Hách Liên Xuân Mộ. Một câu nói này, Hoắc Anh Cách đặt mình vào thế đối lập với một đám đồng bọn từ trước tới nay của mình, cũng đặt mình thành người thân tín của Cường Tử, có chỗ tốt, cũng có chỗ xấu, hai người cũng đều biết rõ lòng dạ của nhau.

Nhưng có bao nhiêu chỗ xấu, Hoắc Anh Cách không đoán trước được. Nhưng khi nhìn ánh mắt lạnh như băng của Bùi Đông Lai, anh ta lại đau khổ sâu tận đáy lòng, Cường Tử không thể nghi ngờ là đẩy anh ta vào một nơi đầu sóng ngọn gió trên mũi dao dưới mũi thương. Nhưng Hoắc Anh Cách đương nhiên cũng không phải một kẻ ngu dốt, trái lại anh ta còn là một người tự mình biết lấy mình, cũng là người thông minh hơn rất nhiều người khác.

Lúc Cường Tử bình thần đi ra liếc nhìn Bùi Đông Lai, trong ánh mắt không có một chút biến đổi nào. Ánh mắt hắn nhìn Bùi Đông Lai thật giống như nhìn một người đi đường, hoặc có thể nói y là một người hoàn toàn không có cái gì cần phải để ý đến. Dù một câu hắn cũng không có nói ra, nhưng tất cả mọi người đều có thể từ trong ánh mắt của hắn đọc ra được loại suy nghĩ này.

Hoắc Anh Cách nói với Bùi Đông Lai trước mười hai giờ trưa mai Cường Tử sai y đợi ở Thúy Trúc Hiên, có chuyện quan trọng cần tuyên bố. Bùi Đông Lai chỉ nói một chữ sau khi Hoắc Anh Cách nói xong.

- Hừ!

Xoay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, Hoắc Anh Cách cười khổ.

Tất cả mọi người ở lầu ba, Hoắc Anh Cách đều nói cho biết lời của Cường Tử không bỏ sót một ai. Đối với việc Cường Tử không nói thẳng trước mặt cho bọn họ biết mà sai Hoắc Anh Cách chuyển lời lại, tất cả mọi người đều có chút coi thường. Bọn người đi theo Hách Liên Xuân Mộ làm kẻ hung ác hoành hành ngang ngược một phương đều có một ít khinh thường đối với Cường Tử, xem Cường Tử chỉ là tên ma cà bông gặp vận cực chó mà thôi, căn bản không đáng để đặt lên cùng một bàn cân.

Ngoại trừ Hoắc Anh Cách, Bùi Đông Lai vẫn luôn ở Trường Xuân còn có một tên là Lý Phương Nhất nhà ở Cát Lâm, những người khác không hiểu rõ Cường Tử nhiều cho lắm. Hách Liên Xuân Mộ gọi một cuộc điện thoại triệu tập bọn họ từ địa bàn của mình về chỉ nói ra quyết định của ông ta, chưa giải thích ra làm sao cả.

Thực ra nói đi cũng phải nói lại, đây cũng là vấn đề rất lớn, rất hóc búa không lớn không nhỏ Hách Liên Xuân Mộ làm ra để thử thách Cường Tử.

Sau khi Hoắc Anh Cách nói lại cho mọi người, gần như tất cả đều biểu hiện ra địch ý. Có ba người đối với chuyện này vô cùng bình thản, dường như cũng không có cảm xúc mãnh liệt gì.

Một người là Trương Bạch Hùng, một người là Mã Mạnh Khởi, còn có Ngô Lục Thất của Liêu Trữ.

Về đến Húc Nhật Nhất Phẩm, tất cả mọi người đều ở trong phòng khách chờ hẩn. Ngô lão gia tử ngồi ở vị trí chủ nhà, bên cạnh ông ta là Mạc Dịch, mà những người khác đều ngồi ở xung quanh. Tất cả đang nghe Tiêu Lôi kể chuyện thú vị lúc Cường Tử đến trường, ngay lúc nói đến chuyện Cường Tử ở nhà vệ sinh cướp bóc mấy tên côn đồ, tất cả đều cười ngả nghiêng ngả ngửa.

Nhất là Thẩm Hổ Thiên, cười đến nước mắt đều chảy hết cả ra. Anh ta thật sự không thể tưởng được, Cường Tử lại là một người thú vị như vậy. Quen nhau được một thời gian ngắn, trong khái niệm của anh ta Cường Tử là một chàng thanh niên gặp biến không sợ hãi hoàn toàn thoát khỏi vẻ non nớt xứng với tuổi tác. Không sai, là chàng trai, nhưng cũng là một đứa bé to xác.

Mấy ngày nay hành động đả kích nhằm vào một số thế lực bên ngoài của Hách Liên Xuân Mộ, Cường Tử dựa theo tình báo của Cấp Tổ đưa ra sắp xếp có thể nói là cẩn thận từng li từng tí. Hẩn đưa ra phương châm rất lớn. bọn thuộc hạ dựa theo sắp xếp của hẩn rất dễ dàng có thể hoàn thành xong chỉ thị của hẩn. Điều này làm cho Thẩm Hổ Thiên kích động rất lớn, dù sao bây giờ Cường Tử vẫn là chàng thanh niên hai mươi tuổi.

Tuổi tác như vậy, thanh niên bình thường còn chưa có hoàn toàn thoát khỏi đôi cánh của bố mẹ, mà Cường Tử đã sớm có sự nghiệp thành công.

Anh ta thật sự không thể tưởng được, khi ở Nhất Trung thành phố Đông Đỉnh, Cường Tử lại là một người thú vị khiến cho người ta ôm bụng cười. Mà từ bên trong đó, anh ta cũng phát hiện ra Cường Tử dù mạng khổ nhưng thái độ sống rất lạc quan.

Ngay khi Cường Tử nắm tay Bùi Nhược đi vào nhà, tất cả mọi người đều quảng tầm mắt lên người bọn họ. Ngô lão gia tử nhìn cả hai, như đã sớm đoán trước được kết cục. Ngay cả Mạc Dịch cũng chỉ cười nhàn nhạt.

Cường Tử cất bước đi vào phòng khách, nhìn dáng vẻ mọi người cười nói vui vẻ, thở dài một hơi.

Thẩm Hổ Thiên hỏi:

- Sao nào? Thở dài cái gì hả?

Cường Tử lại thở dài, ca thán:

- Đáng tiếc, thắng lợi trở về lại thiếu đi mất một Mã Mạnh Khởi.

Thẩm Hổ Thiên sững sốt, có điều không hiểu. Tiêu Lôi ngược lại cười nói:

- Đừng tự đại, con cũng không phải Triệu Tử Long.

Cường Tử tìm chỗ ngồi xuống, đem chuyện lớn chuyện nhỏ của Hách Liên Xuân Mộ nói ra hết một lần. Ngoại trừ Ngô lão gia tử và Mạc Dịch, tất cả hoặc ít hoặc nhiều đều có chút bất ngờ. Khiến cho một ông trùm xã hội đen tạo mây gọi mưa một còi trong suốt bốn mươi năm hai tay dang giang sơn tặng cho anh, đây chắc chắn là một việc rất khó suy nghĩ ra được.

Mạc Dịch nhẹ giọng hỏi:

- Con định làm như thế nào?

Cường Tử cười nói:

- Sư phụ, theo ý kiến của ngài thì sao?

Mạc Dịch xua tay nói:

- Những việc này ta sẽ không tháo gỡ thay anh được, ta chỉ đang nghĩ khi căn nhà ba tầng Lôi Tử nói lắp đặt thiết bị xong rồi, quán ăn lớn Cật Hát Đồ mới thăng cấp của ta khai trương trở lại. Nhưng con muốn làm gì, đây chính là việc của chính con. Sau này nếu lẩn lộn không được nữa, ta cũng hoan nghênh con lúc nào cũng có thể trở về làm công cho ta.

Cường Tử rét lạnh run rẩy một cái nói:

- Một tháng bao nhiêu tiền?

Mạc Dịch nghĩ ngợi một lúc nói:

- Một xu cũng không cho.

Cường Tử cười nói:

- Ngài đừng trêu chọc, con hiện tại dù gì cũng là một người có thu nhập một phút một vạn đồng, đã sớm đi vào giai cấp tư sản bóc lột người khác, ngài cũng đừng trông cậy vào chuyện lừa gạt con giống như trước đây, hai ta hiện tại cùng một tầng lớp.

Mạc Dịch lườm hần một cái nói:

- Mông đít, mãi mãi hai ta cũng không cùng một tầng lớp.

Cường Tử cười hi hi nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, dù thế nào ngài cũng là sư phụ.

Ngô lão gia tử hừ một tiếng, Cường Tử vội vàng dè dặt nói:

- Dù thế nào ngài cũng là cha!

275. Chương 275: Mười Phút

Rạng sáng bốn giờ ngày hôm sau, Cường Tử đứng như trước tới giờ ra đằng sau nhà luyện công. Chỉ có điều lần này cũng không phải chỉ có một mình hắn, Thẩm Hổ Thiên đã sớm biết rõ Cường Tử có thói quen như vậy, cho nên cũng dậy thật sớm chờ hắn ở trong sân. Còn có hai người, một người là Chu Bách Tước, còn có một người đôi mắt mờ mịt bị Chu Bách Tước lôi ra ngoài, là Ngô lão gia tử...

Ngô lão gia tử vừa đi vừa dụi mắt:

- Tiểu Chu Tử cậu có đạo đức không vậy, lão gia tử ta đang làm một giấc mộng trai trẻ cậu sao phá hoại chuyện tốt của ta. Hơn nữa, kéo người lớn tuổi như ta ra đây lúc bốn giờ sáng luyện công làm gì?

Chu Bách Tước cười khúc khích nói:

- Đây là suy nghĩ cho sức khỏe của ngài.

Ngô lão gia tử nói:

- Thối lắm, lát nữa quay về ta sẽ gọi điện cho đài truyền hình mục tin tức quan trọng, nói cậu ngược đãi người già.

Chu Bách Tước...

Sáu giờ sáng, Cường Tử đỡ Ngô lão gia tử đi trở về biệt thự. Lão gia tử vừa đến hoa viên đã dựa vào ghế dài ngủ mất, con Phá Lỗ thuộc giống Caucasus mang từ Đông Đỉnh tới tựa ở bên chân Ngô lão gia tử cũng ra về mệt mỏi...

Tất cả lái xe đi ra ngoài tới Đức Thắng Lâu ăn sáng, khi trở lại Húc Nhật Nhất Phẩm đồng hồ vừa đúng tám giờ sáng. Cường Tử phá lệ một lần đi cùng Trần Tử Ngư đến công ty, càng khiến cho mọi người sửng sốt trước cửa công ty ngay cả bảo vệ cũng nói chuyện với ông trời một giờ đồng hồ, từ minh tinh điện ảnh Hoa Kỳ nói mãi đến vấy ngón đen.

Lúc Cường Tử trong công ty đi ra đã là mười một giờ mười lăm phút, lái xe đến Thúy Trúc Hiên cần bốn mươi phút, hần đường như một chút cũng không nóng vội. Tựa ở cửa xe hút một điếu thuốc, gửi một tin nhắn cho Trần Tử Ngư.

- Thế nào không chúc cho chồng của em lát nữa ra quân đắc thắng sao?

Trần Tử Ngư rất nhanh trả lời một tin:

- Lão nương đang quyến rũ một chàng trai trẻ còn tươi mới, khi trở về giúp ta mua một hộp Durex, cần dùng gấp!

Cường Tử cười ha ha.

Hút xong điếu thuốc khởi động xe, bốn mươi phút sau, đúng giữa trưa mười hai giờ, Cường Tử đi vào cửa chính Thúy Trúc Hiên. Lúc này ở cửa ra vào có ba người đang chờ hần, một người là Hoắc Anh Cách, một người là Phùng Tao Bao, còn có một Trần Thuần.

Phùng Tao Bao lúc đầu tên gọi là Phùng Thực Viện, khác nhau một trời một vực.

Cường Tử đi vào Thúy Trúc Hiên đưa tay nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe, vừa vặn đúng mười hai giờ. Thúy Trúc Hiên hôm nay treo tấm biển ngừng kinh doanh sửa chữa, cả đại sảnh lầu một đều sắp xếp thay mới hết một lượt. Sau khi đi vào Cường Tử nheo mắt nhìn lướt qua, chỉ có sáu người chờ hần trong đại sảnh.

Trương Bạch Hùng, Mã Mạnh Khởi, Ngô Lục Thất, Lý Vạn Nhất, Lưu Cửu Chỉ, còn có Bùi Đông Lai.

Cường Tử nhớ rõ, ngày hôm qua đứng ở ngoài cửa căn phòng lầu ba Duyệt Tương Lâu, tổng cộng có mười ba người, trong đó có cả Hoắc Anh Cách. Nói cách khác, hôm nay ở chỗ này người chờ hần vốn vẹn chỉ có một nửa trong số đó, còn tốt hơn nhiều so với dự đoán của hần.

Cường Tử nheo mắt nhìn lướt qua, khóe miệng cong lên một vòng vui vẻ. Một chút cũng không khiến cho người bất ngờ, có những người này lẽ nào còn không làm ra được chuyện chấn động trời đất gì nữa hay sao? Nói như vậy Cường Tử vẫn phải liếc nhìn bọn họ, nếu như bây giờ, Cường Tử nói người đến đủ chưa, chính là thẳng góc.

Hoắc Anh Cách có chút lo lắng nói:

- Thiếu gia, tôi thông báo tổng cộng cho mười hai người biết.

Cường Tử mỉm cười gật đầu nói:

- Vượt qua một nửa, không tệ.

Hoắc Anh Cách không nghe ra được điều gì từ trong giọng điệu của Cường Tử, điều này càng khiến cho anh ta hết sức lo lắng.

- Tất cả ngồi đi, đều ăn điểm tâm xong rồi sao?

Cường Tử ngồi xuống theo đó nói.

Trương Bạch Hùng cười ha hả trả lời:

- Tôi ăn xong rồi, ba cân rượu bánh bao nhân thịt, năm chén cháo gạo trắng, sướng thật.

Những người khác có người gật đầu, có người phớt lờ đi.

Cường Tử nói với Trương Bạch Hùng:

- Cái miệng thật rộng, xem ra để nuôi sống anh tôi phải nhịn ăn nhịn mặc.

Trương Bạch Hùng cười hi hi nói:

- Tôi rất dễ nuôi, có thể ăn no là được.

Cường Tử nói:

- Khó mà làm được, đi theo tôi không những anh ăn no, thế nào cũng phải ngày ngày có rượu có thịt heo chừng tương, bằng không nói ra bên ngoài mặt mũi kẻ làm ông chủ tôi đây không để vào đâu được.

Trương Bạch Hùng nói:

- Một bàn thức ăn ngon, há miệng một cái, ăn no là được.

Cường Tử cười ha hả nói một câu:

- Vậy phải xem bàn thức ăn tôi cho anh có bao nhiêu lớn rồi.

Những lời nói nhảm chán như vậy mọi người đang ngồi ở đây đều có chút không được tự nhiên, Bùi Đông Lai lạnh lùng hừ một tiếng. Còn Mã Mạnh Khởi chỉ nhắm mắt lại chợp mắt, hoàn toàn không để ý đến lời của Cường Tử, ngược lại Ngô Lục Thất cả Lý Vạn Nhất thần sắc biến đổi, như có điều gì suy nghĩ.

- Tốt lắm, Hoắc ca, nói xem những ai không tới nào.

Hoắc Anh Cách trong lòng run lên, biết rõ cái gì tới cũng phải tới.

- Có sáu người chưa tới, Hắc Long Giang Lý Xán Nhiên mang theo ba người tới qua đã đi rồi. Quách Hào Tình và Quách Mãn Hoài ở Cát Lâm sáng sớm hôm nay đã rời khỏi đây rồi.

- Hả?

Cường Tử nheo mắt liếc nhìn Hoắc Anh Cách hỏi:

- Anh đã biết rõ, tại sao không cản lại?

Sắc mặt Hoắc Anh Cách biến đổi, ngượng ngùng nói một câu:

- Không ngăn được!

Cường Tử đưa cho anh ta một điều thuốc, bỗng nhiên hiện ra một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

- Thực ra tôi ngược lại hi vọng mười ba người hôm qua không một ai đến, kể cả anh, như vậy tôi khỏi phải suy nghĩ gì cả.

Hoắc Anh Cách đón lấy điều thuốc tay lạnh rung, điều thuốc này không có nắm được, rơi trên mặt đất.

Cường Tử châm một điều thuốc, dường như tự nói với mình:

- Không biết Hách Liên Xuân Mộ đặt ra phép tắc như thế nào với các anh, các anh chắc cũng không hời hợt như vậy đối với lời nói của ông ta. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, các anh hẳn phải hiểu rõ, chính là, vùng trời trên đỉnh đầu các anh, thay đổi rồi.

Cường Tử lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc.

- Thế nào rồi?

Đầu bên kia điện thoại một người thân cao hai thước giống như một cỗ xe tăng chính là Lý Vạn Thanh nhếch miệng cười nói:

- Không sót một ai.

- Được rồi, đưa bọn họ quay lại gặp gỡ người quen.

Ba phút sau, sáu người bị trói thành cái bánh chưng bị mười hai đại hán mặc quần áo dặt may thống nhất của Liên minh chấp pháp Trung Hoa ném vào đại sảnh lầu một của Thúc Trúc Hiên, sáu người giống như heo mập đợi làm thịt.

Cường Tử vẫy tay, Chấp Pháp Liên Minh Hình Đường Tào Liên bước tới trước như rồng đi hổ đạp.

Cường Tử dựa ở trên ghế, nhắm mắt nói:

- Lý do không cần nói tới, nói xem ai đáng chết, ai không đáng chết.

Tào Liên đứng ở trước mặt Cường Tử, khom người cúi thấp dùng giọng điệu bình thản nhưng lạnh như băng nói ba chữ.

- Đều đáng chết.

Cường Tử cũng bình thản giống như thể nói ba chữ:

- Đi làm đi.

Tào Liên đáp lời, vung tay lên, mười đại hán thiêu trên ngực áo một hình ngọn lửa thiêu đốt đồng loạt tiến vào, kéo sáu kẻ hung hãn tiếng tăm lừng lẫy thuộc hạ của Hách Liên Xuân Mộ ngay cả hô hoán cũng không ra khỏi miệng được ra ngoài giống như kéo chó chết, kết cục chỉ có một chữ.

Mọi người đang ngồi đều quay mặt nhìn nhau, rung động trong lòng lan ra ngoài. Một cổ hơi lạnh thấu xương từ trong lòng mỗi người dâng lên không còn hoàn toàn khống chế được nữa, khiến cho bọn họ cũng như rơi vào hầm băng.

Cường Tử đứng lên chấp tay sau lưng đi ra ngoài cửa, Tào Liên đi theo phía sau của hắn, giống như chiến thần. Bảy người còn lại trong đại sảnh hoàn toàn sững sờ, chém giết không cần dùng đao kiếm, đánh cho bọn họ đứt xương gãy gân.

Đi tới cửa, Cường Tử dừng chân lại.

- Còn trống sáu địa bàn, ngoại trừ Hoắc Anh Cách mỗi người chia nhau một cái.

Nói xong, cất bước đi nhanh. Từ khi vào cửa đến khi ra khỏi cửa, chưa tới mười phút.

276. Chương 276: Tình Người Lớn Bằng Trời

Năm ngày sau ở trụ sở Thúc Trúc Hiên.

Triệu Phù Sinh ngồi ở trước mặt Cường Tử vẻ mặt lạnh nhạt.

Anh ta thưởng thức trà xem báo, dường như nhàn rỗi không việc gì làm. Yên tĩnh, lạnh nhạt dường như bản thân đã thoát ra khỏi cuộc sống trần thế ảm ỉ. Trong tay anh ta là một tờ tạp chí, không phải báo bình thường ra hằng ngày, cũng không phải đang dò xét tin tức.

Cường Tử ung dung ngồi ngay ngắn đối diện anh ta, cầm trong tay một cây bút lông cự đại vạch đi vạch lại thoăn thoắt trên giấy như hoàng thượng ra chiếu chỉ. Một bộ sơ mi trắng tinh, một mái tóc bạc trắng dài ngang eo buộc ở sau đầu, điều này làm cho hắn trông có vẻ có chút tao nhã phiêu dật, ra vẻ cao nhân đắc đạo.

Đọc báo một lát, Triệu Phù Sinh nhin không được tò mò đứng lên đi đến bên cạnh Cường Tử nhìn hắn đang viết cái gì. Trên tờ giấy Tuyên Chỉ có một hàng chữ to, theo lối chữ viết nhìn có vẻ đã giống như một người lão luyện rất có phong cách. Nếu như chỉ nhìn nét chữ đã đến mức được xét vào hàng thư pháp gia, lấy ra từng chữ một đặt trong một khung tranh treo ở trên tường cũng coi như hơn người, nhưng khi đặt cùng nhau lại khiến cho Triệu Phù Sinh tóa ra một tầng mờ hôi lạnh trên đầu.

Thôi thì, Cường Tử viết một câu thơ, chỉ có điều thoáng sửa lại mấy chữ mà thôi.

Cường Tử viết chính là:

NHẬT, TRIỆU HƯƠNG LÔ, SINH TỬ, YÊM...

(Ngày Triệu Hương Lô sinh con ra không có trứng...)

Triệu Phù Sinh rét lạnh, cuộc sống đến bây giờ đã mười mấy năm trời sập cũng không sợ hàm dưỡng lớn hơn nữa cũng không nhận được lay động. Anh ta rút cuộc đã hiểu rõ được, dưới túi da đầy đủ của Cường Tử, có một quả tim như thế nào rồi nha.

Cường Tử viết một câu thơ như thế quả thật vô địch thủ... Thôi được rồi, tạm thời tính là vậy đi. Bởi vì câu này biểu đạt một ý nghĩa rất rõ ràng, một Triệu Hương Lô rất bi thảm, có đứa con càng bi thảm hơn. Vô địch nhất chính là, trong lúc Triệu Phù Sinh nhìn soi mói, Cường Tử không ngờ tim không đập mặt không đỏ vẫn làm ra vẻ đạo mạo muốn ăn đòn.

Một người đã đứng ở đỉnh cao nhất xã hội đen phương bắc Trung Quốc, nghiêm trang viết xuống một câu thơ như vậy hẳn có thể để lại tiếng xấu muôn đời. Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, da mặt của hắn cũng rất xứng đôi vừa lứa với địa vị hiện tại của hắn. Có câu danh ngôn phàm là người muốn nên sự nghiệp lớn, cần phải chuẩn bị hai tố chất, thiếu một thứ cũng không được. Mà Cường Tử, không ngờ đã chuẩn bị đầy đủ cả hai tố chất khiến cho người ta phải ngưỡng mộ như nhìn thấy núi cao.

Thứ nhất, phải không sợ chết. Thứ hai, phải thật chai mặt.

Đôi khi, thực ra không chai mặt còn khó hơn không sợ chết.

- Thấy như thế nào?

Cường Tử chẳng biết xấu hổ hỏi Triệu Phù Sinh. Anh ta ách chà một tiếng, cố gắng tìm từ sửa sang giọng điệu nói:

- Không tệ, lời ích mà ý nhiều...

Cường Tử không ngờ vẫn không biết xấu hổ nhẹ gật đầu nói:

- Quả thật câu này kể tóm tắt hết một câu chuyện xưa, một câu chuyện xưa vừa đẹp tuyệt vời vừa đau khổ vô ngần...

Triệu Phù Sinh:

- Tôi nhìn ra rồi...

Cường Tử cười khúc khích nói:

- Với thân phận cao như ngài đây nói như vậy, thật là khó rồi.

Triệu Phù Sinh xì một tiếng nở nụ cười xấu xa nói:

- Thật không biết đem cả cái phương bắc giao trong tay cậu có phải là sai lầm lớn nhất cả đời ta hay không nữa. Lão đại xã hội đen như cậu đây nếu như có thể mười năm không đổ, cũng đủ để trở thành câu truyện lưu danh sử ký truyền đến ngàn năm, mãi mãi lưu truyền.

Cường Tử treo bút lông lên, sau khi thổi khô nét mực trên tờ giấy hô về phía cửa ra vào:

- Triệu Cường!

Bảo vệ vốn ở Linh Điểm Nhất Khắc được Cường Tử xem là nhân tài mới nhìn ra lập tức từ ngoài cửa bước chầm chậm vào, cười hi hi hỏi Cường Tử:

- Ông chủ có chuyện gì dặn dò?

Cường Tử chỉ bản vẽ của mình ở trên bàn nói:

- Đi lồng khung vào, tôi muốn treo ở trong văn phòng.

- Dạ, sẽ làm ngay!

Triệu Cường lên tiếng, đi gần đến vừa muốn nịnh nọt mấy câu thật là tài năng hiếm có, nhưng vừa nhìn thấy nét chữ trên mặt giấy Tuyên Chỉ biểu tình trên khuôn mặt chợt biến đổi màu sắc. Cường Tử cười hỏi:

- Sao vậy? Có ý kiến gì sao?

Triệu Cường cố gắng nuốt nước bọt nói:

- Có hai chữ có thể hình dung rõ ràng thư pháp và câu thơ này của ngài, chỉ có điều tôi sợ nói ra ngài đánh tôi.

Cường Tử xua tay lên nói:

- Cứ nói đừng ngại.

Triệu Cường:

- Rất lợi hại.

Triệu Phù Sinh lại rét rung một cái, tự nhủ người bên cạnh tên Lâm Cường này thật không thể trông cậy được. Rất lợi hại, hai chữ...

Cường Tử lườm anh ta một cái nói:

- Vậy được, thưởng cho anh, lồng khung xong treo ở phòng nhà anh đi.

Triệu Cường:...

Sau khi đợi Triệu Cường đi ra Cường Tử đưa cho Triệu Phù Sinh một điều thuốc nói:

- Khi nào thì rời khỏi?

Triệu Phù Sinh đốt thuốc hít một hơi nói:

- Lần đầu tiên đến Đông Bắc trở về tôi cai thuốc, lần thứ hai đến Đông Bắc tôi lại bắt đầu hút, cũng không biết là cậu phá tẩm thân ngàn vãn của tôi hay là định lực của tôi giảm sút. Hay cũng có thể là, những năm qua tôi quá đè nén bản thân vừa ra ngoài đã rơi rụng mất không do mình làm chủ nữa rồi?

Anh ta không có trả lời câu hỏi của Cường Tử.

Cường Tử nhìn điều thuốc trong tay nói:

- Thực ra tôi hiểu rõ, thứ anh hút không phải thuốc.

Triệu Phù Sinh hai mắt vụt sáng hỏi:

- Vậy là thứ gì?

Cường Tử:

- Là nỗi cô đơn...

Triệu Phù Sinh:

- Được rồi, tôi rất cuộc biết tại sao đi cùng cậu trên một con đường lại chiến bao nhiêu thua bấy nhiêu rồi.

- Tại sao?

- Đối thủ của cậu đều bị chọc tức chết.

Cường Tử nói:

- Triệu ca, ngài cũng quá thành thật rồi.

Triệu Phù Sinh nói:

- Bỏ đi, đi với cậu vẫn phải đi thẳng đến thẳng mới tốt, quanh co lòng vòng ngược lại rơi xuống dưới cậu. Thật giống như đàn gảy tai trâu, chỉ có điều trâu còn có thể vắt sữa, cậu chỉ có thể đánh đàn muốn chết cũng vậy thôi.

Cường Tử nói:

- Ngài đánh giá tôi quá cao rồi.

Triệu Phù Sinh nói:

- Không còn gì nữa, tôi ngày mai sẽ quay về.

Cường Tử sững sờ hỏi:

- Tại sao vội vã như vậy? Vừa nãy anh không phải nói còn rất nhiều việc còn chưa có xử lý xong sao? Tôi nhớ được lần gặp mặt trước anh mặc dù không có nói ra, nhưng từ ý trong lời anh nói tôi đoán các cấp lãnh đạo Đông Bắc chỉ sợ đều sẽ có thay đổi không nhỏ, bây giờ việc gì cũng không xảy ra lại trở về là sao?

Triệu Phù Sinh hít một hơi thuốc lá nói:

- Cậu hiện tại đã đứng ở một vị trí rất cao, nhưng việc ở bên trong nhà nước cậu vẫn chưa hiểu hết được. Mặc dù Bắc Kinh quyết tâm lớn hơn nữa cũng không có khả năng một tay áp đặt hết thầy đại tướng trấn giữ biên giới ba tỉnh Đông Bắc, tôi nhắc một câu có lẽ cậu sẽ hiểu rõ.

Anh ta liếc nhìn Cường Tử nói:

- Viên chức cấp tỉnh đến bây giờ một người cũng không thay đổi.

Cường Tử hít thật sâu một hơi thuốc, những lời này hẳn hiểu được, mà trong lời nói này lộ ra một cổ ý nghĩa thâm lương và bất đắc dĩ, viên chức không thay đổi, nhưng chính lệnh này chỉ sợ sớm đã đưa ra ngoài qua cánh cửa khác. Chỉ sợ đã từng có mấy vị đại nhân vật tuy rằng chuyển nhà khỏi Đông Bắc nhưng vẫn có quyền thế ngập trời, giờ đã thành hoa tàn.

Điều này làm cho Cường Tử nhớ đến Hách Liên Xuân Mộ, bốn mươi năm cố chấp tận xương tủy cuối cùng đứng ở đỉnh cao nhất quan sát xã hội đen ba tỉnh Đông Bắc, kết cục cuối cùng tuy rằng không thể coi là quá thâm hiểm, nhưng nếu như không có Cường Tử, bây giờ chắc chắn đã thành một nắm đất vàng.

Tối thiểu nhất hẳn tìm được phương hướng mình theo đuổi bốn mươi năm để thực hiện, cho dù là quá trình hay là kết cục đều phải hoàn mỹ. Tuy rằng bề ngoài trông hẳn có vẻ như từ trên đám mây cao tuốt trên trời rơi xuống phạm trần, nhưng ai lại biết được trong lòng hẳn sẽ không cam lòng như lúc trước? Dù rằng con đường hẳn đi tới là cực đoan, nhưng điều hẳn cuối cùng có được chính là mơ ước tha thiết của mình.

- Hầy.

Cường Tử thở dài một tiếng, không có nói ra suy nghĩ của mình.

Triệu Phù Sinh nhìn sắc mặt của hẳn, muốn từ trong đó nhìn thấy điều gì nhưng anh ta nhận ra chàng thanh niên này sớm đã quen đeo mặt nạ phù hợp trước mặt từng người khác nhau. Có lẽ, chỉ có trước mặt người thân bạn bè của hẳn mới thật sự là chính hẳn, thẳng thắn thành khẩn mà lại thành khẩn thẳng thắn.

Triệu Phù Sinh cảm thán thở dài trong lòng nói.

- Có câu, xuất phát từ khía cạnh bạn bè tôi muốn nói cho cậu biết.

Triệu Phù Sinh dùng sức hút một hơi thuốc sau đó có chút tham lam nuốt luôn khói thuốc vào trong bụng, phun ra một ngụm khói nho nhỏ. Diệt tắt lửa điều thuốc trong gạt tàn thuốc, anh ta nhận ra hai ngón tay của mình đã có màu vàng nhàn nhạt.

Cường Tử rót thêm đầy nước vào trong chén trà của anh ta nói:

- Ngài nói đi.

Triệu Phù Sinh nói sáu chữ.

- Xem vinh nhục, biết tiến thoái.

Nói xong anh ta đứng lên sửa sang lại bộ đồ vét của mình nói:

- Phải đi rồi, không mong đợi còn có thể gặp mặt lần nữa với cậu. Con người của ta là kẻ thọc gậy bánh xe, ai gặp tôi người đó sẽ gặp vận rủi, nhất là gặp mặt đến lần thứ hai. Chỉ có điều cậu cần phải tiễn tôi ra khỏi cửa, xem như là đuổi ôn thần đi.

Cường Tử cười, không có phản bác.

Hai người dường như nói mấy câu chuyện phiếm rất nhàm chán, nhưng ý nghĩa bên trong đó đều đã được đối phương biết được rất rõ ràng. Cường Tử trước mặt Triệu Phù Sinh ra vẻ hoang đường buồn cười viết câu thơ kia, thực ra đơn giản là cách này biểu đạt một suy nghĩ, đó chính là hẳn chỉ muốn là một người làm thuê. Mà Triệu Phù Sinh tự nhiên cũng hiểu rõ, anh ta đưa cho Cường Tử sáu chữ, là để Cường Tử yên tâm.

Dù sao với địa vị hiện giờ của Cường Tử, nhớ đến Hách Liên Xuân Mộ, nói thỏ chết hổ buồn (đạo đức giả) cũng không quá đáng.

Đến trước cửa Thúy Trúc Hiên, Triệu Phù Sinh quay đầu nói với Cường Tử:

- Được rồi, đưa đến đây thôi, cậu nếu như thật muốn đưa tiễn nhà vua đi xa ngàn dặm khiến cho tôi lưu luyến, nửa đời sau của cậu coi như đi tong rồi.

Cường Tử cười từ trong túi quần lấy ra nửa gói thuốc đưa cho Triệu Phù Sinh:

- Hút trên đường.

Triệu Phù Sinh ngậy ra một lúc cười nhận lấy, bỏ vào trong túi áo nói:

- Nửa hộp Trung Nam Hải bốn đồng, tôi đoán chừng đám lão già quân ủy trung ương kia cũng không đến mức làm khó mình. Được, nửa gói thuốc, đáng để tôi nói câu cảm ơn.

Cường Tử cười nói:

- Tôi đã không bảo anh để lại một điều thuốc cho tôi.

Triệu Phù Sinh ho khan một tiếng nói:

- Rốt cuộc cảm nhận được cái tên keo kiệt cậu trong miệng của Tiểu Chu, ha ha không nói câu hẹn gặp lại. Mà phải nói mãi mãi về sau sẽ không gặp nhau nữa.

Nhìn Triệu Phù Sinh rời đi, Cường Tử nheo mắt lầm bầm:

- Một người chắc chắn sẽ lần nữa cai thuốc, nhận lấy nửa gói thuốc, diêm báo không sai nha.

Trần Tử Ngự không biết từ khi nào đứng ở bên cạnh Cường Tử, vươn tay nắm tay Cường Tử im lặng nhìn chiếc xe của Triệu Phù Sinh càng đi càng xa.

- Người này, rốt cuộc đến Đông Bắc làm cái gì?

Cường Tử hỏi.

Trần Tử Ngự nhú mày, giọng điệu bình thản nói:

- Anh thiếu Chu Lâm Nhã một nhân tình lớn bằng trời, chỉ sợ không trả được.

Cường Tử trong lòng rung lên, xem ra Trần Tử Ngự cũng nhìn ra được điều đó.

Nắm chặt tay Trần Tử Ngự hẳn thở dài.

- Cũng làm khó Triệu Phù Sinh rồi, mặc dù với thân phận của anh ta bây giờ sau khi trở về tốt nhất không nên cùng bọn lão già kia hơn thua. Dự định là muốn dọn dẹp sạch sẽ thế lực ba tỉnh Đông Bắc, hiện tại nâng tôi lên, áp lực trên người anh ta không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần so với tôi. Đặt hết tất cả cục diện hiện nay lên tiểu nhân vật không có một ai chống lưng như tôi khiến cho anh ta phải đánh cuộc một lần, làm khó anh ta.

Trần Tử Ngự nói:

- Người khó đâu chỉ có anh ta? Chỉ sợ cô giáo Chu kia trả ra cái giá còn vượt xa hơn so với tưởng tượng của anh. Cô ta ngày hôm qua đã rời khỏi Đông Bắc rồi, đặt vé máy bay đi Bắc Kinh.

Cường Tử Ngưng ngần lẩn nữa.

Bắc Kinh sao? Chỉ sợ bày ra trước mặt Chu Lâm Nhã chính là một tòa núi đao, một cái biển lửa a. Bởi vì một tiểu nhân vật như hần đây, khiến cho Triệu Phù Sinh thay đổi vi phạm kế hoạch bên trên đưa xuống, nếu như không có Chu Lâm Nhã lại có khả năng như thế sao?

- Đi thôi, chúng ta cũng nên về nhà rồi, sư phụ và mấy người Lôi Tử thúc muốn về Đông Đỉnh.

Trần Tử Ngưng nói.

Sư phụ, Lôi Tử thúc, tên gọi như vậy đều là từ ngữ thường dùng trong miệng Cường Tử, hiện tại Trần Tử Ngưng nói ra cũng tự nhiên như vậy. Cái này chỉ có thể nói rõ một vấn đề, đó chính là phụ xướng phụ tùy. Trần Tử Ngưng đã hoàn toàn đứng ở góc độ của Cường Tử nhìn vấn đề, cũng giống như vậy, nàng cũng đã hoàn toàn dựa theo góc độ Cường Tử đối đãi mọi người như người thân.

277. Chương 277: Người Rười

Ngày thứ ba sau khi Triệu Phù Sinh rời đi, vẫn là ở trụ sở Thuyết Trúc Hiền, vẫn là trong căn phòng Cường Tử gặp gỡ Triệu Phù Sinh. Chỉ có điều lần này người ngồi ở trước mặt Cường Tử đổi thành Trác Thanh Chiến, một nhân vật cấp thần tiên trong mắt Cường Tử còn ngồi ở vị trí cao hơn cả Triệu Phù Sinh.

Trác Thanh Chiến và Triệu Phù Sinh là hai kẻ thuộc hai cực khác nhau, nhưng cảm giác ở trước mặt hai người cũng làm người khác kinh hãi tương tự nhau. Mặc dù chưa nói tới bốn chữ ngược nhìn núi cao, nhưng thật sẽ sinh ra từ trong lòng cảm giác mình thật nhỏ bé.

- Cường Tử, đây là lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta, chỉ có điều đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy cậu rồi, lần trước đây là ở Đông Đỉnh.

Trác Thanh Chiến uống một hớp trà thản nhiên nói.

- Lần thứ hai à?

Cường Tử có chút kinh ngạc, hần không nhớ rõ trước kia lúc nào thấy qua Trác Thanh Chiến. Mặc dù với định lực bây giờ của hần nhìn thấy con người như Trác Thanh Chiến này cũng cảm thấy vô lực phát ra tận đáy lòng, nếu như đổi lại trước đây ở Đông Đỉnh sẽ càng thêm khắc sâu ấn tượng, không có khả năng bây giờ một chút ấn tượng cũng không có.

- Ở Đông Đỉnh sao? Tôi thật sự là một chút ấn tượng cũng không có.

Cường Tử vuốt tóc nói.

Trác Thanh Chiến khẽ cười nói:

- Tôi chỉ nói đây là lần thứ hai nhìn thấy cậu, nhưng không nói là đây là lần thứ hai cậu nhìn thấy tôi.

Cường Tử cười ha ha nói:

- Đây thuộc về chơi chữ, không cần phải như vậy. Tuy nhiên lời ngài nói càng khiến cho tôi cảm thấy kỳ lạ, ban đầu khi ở Đông Đỉnh tôi chỉ là một tiểu tử hỉ mũi chưa sạch không xu dính túi, suy nghĩ cũng biết còn chưa đạt được đến mức khiến cho ngài có ý nhìn tôi lần đầu nhỉ? Ngài tốt nhất đừng nên nói là nhìn thấy qua tôi một lần ở trên đường phố, tôi hoài nghi với điều này...

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Quả nhiên đủ thối hết cả mũi, Thanh Đế luôn nói cậu là một đứa nhóc bé xíu rất biết suy nghĩ, hôm nay vừa thấy quả nhiên nghe tên không bằng gặp mặt.

Cường Tử cũng tự nói với mình:

- Mình bé chỗ nào? Mình bé chỗ nào?

Trác Thanh Chiến ngậy ra một lúc:

- Cái này... không nói tới nữa, tôi là người không có việc gì không lên điện tam bảo, coi như đến cầu cậu làm việc được không?

Cường Tử lại càng hoảng sợ nói:

- Chữ cầu này có thể khiến cho tôi tổn thọ nhiều năm, ngài nếu như nói lại lần nữa tôi phải bỏ hết mọi thứ đi theo ngài.

Trác Thanh Chiến nhin cười không được nói:

- Được rồi, không nói đến chữ cầu này, bàn bạc một chút có thể được rồi chứ!

Cường Tử duỗi ra hai ngón tay làm ra dấu hiệu chiến thắng nói:

- Nhìn thấy không, lần đầu tiên gặp mặt với ngài tôi đã giành được thắng lợi huy hoàng một lần, mở cờ đắc thắng nha.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Được rồi, vậy cậu cũng đừng dùng cái chữ ngài này, nghe không được tự nhiên, hơn nữa có vẻ xa cách.

Cường Tử:

- Được, có việc gì ngài cứ nói.

Trác Thanh Chiến:...

Cường Tử giơ ngón tay lên lắc lắc cười hi hi:

- Thắng lợi lần nữa!

Trác Thanh Chiến cười khỏ một tiếng nói:

- Thực hâm mộ cậu, cậu sống lạc quan như vậy thật tốt.

Cường Tử nói:

- Có gì không thể lạc quan sao? Cuộc sống hoàn hảo thế này, ai cũng nói cười một cái ít đi mười năm, cười nhiều thêm mấy lần vượt qua thời không về lại nhà Đường.

Trác Thanh Chiến nói:

- Tôi có thể là một người bi quan chính thống, không cần biết gặp phải vấn đề gì đều bắt đầu lo lắng mặt không tốt.

Cường Tử cảm khái nói:

- Tôi cũng muốn làm người chủ nghĩa bi quan, chỉ có điều trong thời gian ngắn đến bây giờ luôn giả vờ giả vịt, giả đến bây giờ mới phát hiện mình thật không phải như thế này. Tôi vẫn phải sống không tìm không phổi thôi, rất tốt.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Nói thẳng a, tôi muốn bảo anh đi Nội Mông ở lại một thời gian.

Cường Tử ngậy ra một lúc lập tức cất đi vẻ mặt bất cần đời nói:

- Lý do là gì?

Trác Thanh Chiến như có thâm ý liếc nhìn Cường Tử, nâng tách trà trên bàn lên nhẹ nhàng hớp một ngụm. Mùi thơm của trà xông vào mũi, dù không mạnh, nhưng mùi thơm ngát mũi thấm vào ruột gan.

- Tôi không tin cậu đoán không ra, nếu như thật đoán không được, chuyến đi này của tôi đã vô ích rồi.

Cường Tử cười khỏ nói:

- Tôi nói như vậy, không hề giả vờ, hóa ra mình giả vờ là người thông minh kết quả hiện tại không quay lại được rồi.

Hắn nghĩ ngợi nói:

- Bởi vì Tân Cương sao?

Trác Thanh Chiến cười ha hả nói:

- Đây cũng có thể gọi là giả vờ thông minh hay sao? Nếu thật là có người có thể giả đến mức này, thì phải là trí tuệ thành tinh rồi.

Cường Tử nói:

- Tôi cần phải nắm giữ ở chỗ đó bao lâu?

Trác Thanh Chiến đặt chén già xuống nói:

- Điều này tôi tính không được, cậu cần phải xem Hồ Thiên cần bao lâu.

Cường Tử sắc mặt nghiêm trang nói:

- Anh tính để cho Hồ Thiên ca đi Tân Cương sao? Vậy Nội Mông phải làm sao, người như tôi đây gom hết sức có thể miễn cưỡng theo một thời gian, nếu như thời gian dài hẳn phải bị cười chê rồi.

Trác Thanh Chiến nói:

- Cậu đã có thể đoán được hẳn hiểu rõ, từ sau khi Vưu Nỗ Tư chết Tân Cương bây giờ cục thế loạn thành một bầy. Mà tôi muốn đi Bắc Kinh trong thời gian hẳn rút chân ra không được, tình hình Tân Cương đã đến mức không thể không thu dọn. Hồ Thiên là con người mạnh mẽ, có dũng có mưu, hơn nữa tôi muốn kiếm được một số thứ có lợi từ chỗ Triệu Phù Sinh, có anh ta thu dọn mọi thứ hẳn sẽ không quá lâu. Đợi sau khi tình hình Tân Cương thư thả một thời gian, tôi nghĩ cho dù Hồ Thiên không thể phân thân cũng sẽ về Nội Mông chính cậu lúc đó chắc chắn đã tìm được người nối nghiệp.

Anh ta liếc nhìn Cường Tử nói:

- Tôi biết rõ cậu là người biếng nhác, vô cùng lười.

Cường Tử đổ một giọt mồ hôi:

- Không thể tưởng được tên tuổi của tôi bên ngoài, xem ra sau khi quay về tôi phải chỉnh sửa thật tốt mới được, cho những cái miệng kia cái khóa kéo thật lớn. Trừ lúc ăn cơm còn lại không cho phép mở ra, hôn môi uống sữa gì đều phải xin xỏ với tôi.

Trác Thanh Chiến cũng bị cảm xúc Cường Tử lây sang nói một câu đùa giỡn chưa bao giờ thấy ở anh ta:

- Đi theo ông chủ như anh, những thuộc hạ kia của anh hẳn đều kiếp trước không có tích công đức gì.

Cường Tử nghiêm trang nói:

- Tôi còn rất nhân từ, miệng tụng Allah, để lại hết dưới móng nha.

- Ba tháng thôi, với năng lực của tôi bây giờ giữ vững ba tháng đã là hết sức có thể rồi. Thực ra tôi không có tiến bộ lớn như mấy người nghĩ, tôi hiện tại trong xương cốt vẫn là tên học trò quán ăn lớn Cật Hát Đồ ở chợ bán thức ăn thành phố Đông Đỉnh, sau khi có chút tiền càng muốn quay lại những ngày ngồi ăn rồi chờ chết.

Trác Thanh Chiến không nói nhiều vấn đề này, anh ta tuy rằng không nói vô cùng hiểu rõ Cường Tử, nhưng dùng trí tuệ của anh ta lại bị chút mách lới ba xạo ba xự của Cường Tử lừa bịp như thế nào được? Cường Tử nói ba tháng, chỉ sợ không phải nói năng lực của hắn có vấn đề gì, mà là hắn vốn không tính kéo dài thời gian tại Nội Mông.

Cường Tử là người thông minh, hẳn tiếp nhận thể lực cả Đông Bắc từ tay Hách Liên Xuân Mộ đã có chút khó xử. Đây chính là một thứ trói buộc tay chân của hắn, nếu như đặt thêm gánh nặng ở Nội Mông vác

lên vai của hắn, khó bảo đảm hắn sẽ không mang theo vợ con của mình chạy trốn mất. Mà vẫn còn một điểm nữa chính là, hắn kiên trì ba tháng cũng là muốn nói cho Trác Thanh Chiến biết, việc của Nội Mông hắn sẽ không tiếp nhận thời gian dài. Tốt nhất mau tìm kiếm một người thích hợp, chỉ cần không phải Lâm Cường hắn là được.

Cường Tử thậm chí trước đây rất lâu đã có một suy nghĩ, đó chính là dùng hết toàn bộ tiền trong tay đi tìm một tiểu đảo còn chưa có người ở xây dựng một tòa nhà lớn, dẫn theo các bà vợ của mình ẩn cư từ đó về sau sống một cuộc đời hạnh phúc. Thật giống như nhân vật Vi Tiểu Bảo trong ngôi búi của lão gia tử Kim Dung, ở trên đảo lớn cùng một đám mỹ nữ cùng ngủ cùng ăn, sanh con còn phải sinh cho hắn cả một sư đoàn chứa đủ một quân doanh truyền đến ngàn đời muôn thế hệ sau.

Nhưng tiếc rằng, đều nói người trong giang hồ không tự làm chủ mình, lời này Cường Tử trước kia khi xem đám xã hội đen trong Người trong giang hồ cảm thấy là câu nói thối tha không có giá trị gì. Bây giờ xem lại câu nói thối tha ấy chắc chắn có mùi thú vị, thú vị cả người đau cả não.

Trác Thanh Chiến hiểu được suy nghĩ từ trong lời nói của Cường Tử, cho nên anh ta mới sẽ nói biết rõ Cường Tử là người vô cùng vô cùng lười. Một ông chủ giao toàn bộ sản nghiệp một công ty lớn cho bọn thuộc hạ quản lý, chính mình lại nhàn rỗi không có việc làm dùng bút lông sói lớn viết lên giấy Tuyên Chỉ ngày mờ yên mả đẹp của Triệu Hương Lô, thực ra đã lười hết cỡ rồi, cũng thông minh đến hết cỡ rồi.

Bây giờ Cường Tử mặc dù không phải yêu nghiệt sống lâu năm pháp lực cao thâm gì, cũng đã tu luyện được bản lãnh không thấp rồi, Một người khiến cho quân nhân tương lai không cách nào đo lường được, ủy viên Đảng trẻ tuổi nhất quân ủy trung ương cộng thêm các vị quan chức chính phủ phải lau mắt mà nhìn thậm chí không tiếc vì phạm mệnh lệnh cấp trên mà ra tay đánh cược một lần, làm sao có thể không đáng mặt mũi thật như điều chính hắn nói?

Mà Trác Thanh Chiến cũng biết, người như Cường Tử anh không dùng cách gì ép được hắn, không dùng gông xiềng đeo vào cho hắn, quả thật trong lòng hắn sớm đã có quyết tâm. Một người có lòng cổ chấp, đứng sai đen trắng thậm chí chính tà đều không có gì ước thúc đối với hắn, chỉ xem có thể chạm vào được phần cảm xúc yếu mềm trong lòng hắn hay không mà thôi.

- Sư phụ cậu về Đông Đỉnh rồi sao?

Trác Thanh Chiến thay đổi chủ đề hỏi.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Ủ, lão già kia tự mình chạy về đi tiêu dao khoái hạp, tôi khuyên can mãi cũng không chịu dẫn tôi theo. Ông già đó quá tự cho mình là đúng, không có tôi quán ăn lớn Cật Hát Đồ vẫn còn nguyên chỗ không suy xiểng gì được sao?

Trác Thanh Chiến thở dài nói:

- Đáng tiếc, đến bây giờ chỉ có năm người rưỡi có thể khiến cho tôi khâm phục. Sư phụ cậu coi như một người, người như ông ta lui về ở ẩn coi như tổn thất rất lớn.

Cường Tử cười nói:

- Năm người rưỡi sao? Cả Trung Quốc hay là toàn bộ thế giới? Nếu như toàn bộ thế giới chỉ có năm người rưỡi ông già kia đúng là mặt mũi để khoác lác, toàn bộ thế giới có sáu tỷ dân chúng lấy được một trong năm người rưỡi đó, mặt mũi lớn đến bao nhiêu lần a.

Trác Thanh Chiến không khỏi đổ một giọt mồ hôi nói:

- Không nói đến toàn bộ thế giới, thậm chí cho dù toàn bộ nước chúng ta cũng chưa có cuồng vọng đến mức như vậy. Tôi nói năm người rưỡi chỉ là nói những người mà tôi gặp qua.

Cường Tử nói:

- Vậy cũng không đơn giản rồi, tôi nếu như nói trong số người tôi bội phục, lão già chết giẫm kia tuyệt đối sẽ không xếp vào mười người đầu tiên.

- Hả?

Ánh mắt Trác Thanh Chiến sáng ngời nói:

- Nói thử xem, cậu bội phục ai?

Cường Tử:

- Đàn ông thì có Tôn Ngộ Không, Phật Tổ Như Lai, Siêu Nhân, Transformers, Người Nhện, Người Dơi, phụ nữ có Vương Mẫu Nương Nương, Võ Tắc Thiên...

Trác Thanh Chiến phun ra hết nước trà trong miệng, hàm dưỡng cao thâm như anh ta cũng mất hết phép tắc rồi.

Cường Tử vuốt tóc nói:

- Nói giỡn chơi cho không khí xuống một chút, chứ thực ra tôi biết rõ Transformers không cách nào xác định giới tính, chưa bao giờ thấy qua bọn chúng đi tiểu ngồi hay là đứng.

Trác Thanh Chiến nhận ra mình bị nội thương rồi.

Cường Tử cười hi hi nói:

- Hay là nói tới năm người rưỡi anh bội phục đi nha, anh cũng biết từ trong miệng ta không thể mọc ra ngà voi được.

Trác Thanh Chiến vừa nói chuyện đã cườn mắg:

- Ngay cả ta cũng tính toán lá gan không nhỏ đâu nha, cậu có phải muốn nói trong miệng tôi có thể mọc ra ngà voi phải không?

Cường Tử nói rất vội vàng mau mắn:

- Nào có suy nghĩ đó, trong miệng anh chắc chắn cũng không mọc ra ngà voi.

Trác Thanh Chiến...

Cường Tử nói:

- Ha ha, xin lỗi, thuận miệng thoải mái nói ra, đừng ngại... Vẫn là nên nói tới năm người rưỡi anh bội phục đi nha, từ khi đi theo sư phụ anh là người đầu tiên tôi xếp cùng một bậc với sư phụ tôi.

Trác Thanh Chiến nói:

- Cậu đánh gia cao tôi, tôi còn kém xa so với sư phụ cậu. Cậu đoán thử xem, xem cậu có thể đoán ra mấy người.

Cường Tử nghĩ ngợi nói:

- Hách Liên Xuân Mộ tự nhiên là một người, Lão Phật gia Đoan Mộc Tú hử cũng coi như một người, sư phụ tôi, với người tôi gặp qua, cũng chỉ có Triệu Phù Sinh cố gắng lắm cũng tính được một người, người còn lại tôi không biết.

Trác Thanh Chiến nói:

- Triệu Phù Sinh tính là một người cũng coi như được không cần cố gắng, cậu không nói chuyện qua nhiều với anh ta, đợi sau này cậu thật sự hiểu rõ hẳn mới có thể nhận ra chỗ đáng sợ của anh ta. Còn có một người cậu cũng quen biết, cũng chính là một người có năng lực tài chính một lần quét qua toàn cầu như bão táp Trầm Túy Kim. Một tên mập tiền chui vào trong mắt nhưng may mắn không phải người tầm thường.

- Còn có người rưỡi nữa đâu?

Cường Tử hỏi.

Trác Thanh Chiến ý vị sâu xa thốt ra một chữ.

- Cậu!

278. Chương 278: Một Chút Cũng Không Ngốc

Cường Tử nắm tay Tôn Văn Văn hai người đi chậm chậm trong vườn hoa ở Húc Nhật Nhất Phẩm, dù đã mang thai sắp đến tháng thứ ba nhưng vẫn nhìn không ra một chút gì khác lạ trên người. Tôn Văn Văn lúc này như con chim nhỏ dựa người trên bờ vai Cường Tử, trên mặt lộ ra nét cười hạnh phúc và thỏa mãn nhàn nhạt.

Tay hai người lắc qua lắc lại theo nhịp của nhau, bước chân rất chậm cũng rất nhỏ, dường như muốn đi mãi như vậy. Nụ cười trên mặt Tôn Văn Văn thật là mê người, mê người đến cho dù Hằng Nga tiên tử trên Cung Trăng cũng sẽ cảm thấy mình không bằng được. Đây là một loại cảm xúc hạnh phúc đặc trưng thuộc về phụ nữ.

Chỉ có phụ nữ mới có thể cảm nhận được cảm xúc hạnh phúc này.

Tôn Văn Văn nhắm mắt lại thân thể hoàn toàn dựa vào trên bờ vai Cường Tử, theo dẫn dắt của người bên cạnh đi chậm chậm từng bước về phía trước, cũng giống như lúc trước nàng lựa chọn đi theo bên cạnh Cường Tử, không hối hận, không ngừng bước.

- Cường Tử, bà nội muốn đặt tên cho con.

Tôn Văn Văn nhẹ nhàng nói.

Cường Tử cười hỏi:

- Tốt, Lão Phật gia đích thân ban thưởng tên họ chắc chắn hay. Nói xem là gì?

- Lâm Phàm.

Tôn Văn Văn nói:

- Phàm trong bình phàm.

Cường Tử dừng lại một bước lập tức nở nụ cười, cười vô cùng thoải mái.

- Rất tốt, vậy gọi là Lâm Phàm đi.

Một chữ phàm, biểu hiện ra hết toàn bộ suy nghĩ trong lòng Lão Phật gia Đoan Mộc Tú. Lúc trước bà muốn con trai của mình Hách Liên Xuân Mộ làm người bình phàm, chỉ cầu có thể có cuộc sống yên ổn cả đời. Không cầu thành danh lớn lao, chỉ cầu yên ổn bình thản.

Hiện tại, bà lại ký thác nguyện vọng này trên người con trai Cường Tử.

Từ chữ này, Cường Tử có thể hiểu được tâm tình của Lão Phật gia Đoan Mộc Tú. Một người ngồi cả đời ở địa vị cao có lẽ mới nhận ra được loại khổ sở lạnh lẽo ở chỗ cao, lời này nói ra có chút làm ra vẻ, dù sao ai cũng muốn làm kẻ bề trên, chẳng ai muốn ăn gió nằm sương kiếm ăn vất vả cả đời. Nhưng, bạn không thể nói tâm tình của Đoan Mộc Tú chính là không ồm mà rên. Trong lòng mỗi người đều có một phần đất thiêng liêng của mình, chỉ là không giống nhau mà thôi.

Có người trong lòng cầu châu báu vàng bạc dùng không hết, con đường tương lai huy hoàng, gấm vóc trải thành thảm đi không hết tốt nhất là truyền đến muôn đời sau. Mà có người chỉ cầu cả đời không có bệnh tật đất nước thái bình không thiên tai, không dịch bệnh, người trong nhà yên ổn tốt đẹp chính là hạnh phúc lớn nhất. Đương nhiên, cũng có người mong muốn trong lòng là gộp hai loại tốt đẹp trên lại thành một trên người của mình bây giờ thậm chí cả trên người con cháu đời sau, đây chẳng qua là loại cầu mong không thực tế nhất hư ảo nhất cũng khiến người ta không biết mệt nhất mà thôi.

Cường Tử hiểu rõ ý tốt của Lão Phật gia, cho nên đón nhận.

Mà khi Cường Tử nắm tay Tôn Văn Văn đi chậm chậm ở trong vườn hoa, trước tòa lều Mông Cổ bình thường trên đại thảo nguyên Nội Mông Cổ ngoài ngàn dặm, một vị lão thái thái mái tóc bạc trắng ngồi ở

trên ghế đầu vắt sữa dê, thỉnh thoảng nhìn không xa trước mặt mình đứa con trai đang móm nước cho hai con ngựa lông màu đỏ, vẻ mặt vui vẻ.

Đã không còn sơn trang biệt thự xanh vàng rực rỡ, đã không còn xe sang trọng, đã không còn tôi tớ vô số, nhiều phần bình thản đến thật thà, nhiều hơn phần tình thân.

- Mẹ à, bữa trưa con muốn ăn bánh nướng.

Đứa con trai tóc đã hoa râm tuổi trên năm mươi lau sơ qua mồ hôi trên trán, cười ha hả nói với mẹ của mình. Trên mặt của y lộ ra nụ cười không màng danh lợi bốn mươi năm chưa ngày nào có được, hạnh phúc trên khuôn mặt làm cho lòng người dễ xúc động.

Người thảo nguyên sống xung quanh căn lều này, ai có thể biết hai người mới chuyển đến này, có một cặp mẹ con nhìn có vẻ thân tình nồng đậm đến khiến cho người ca ngợi này, đã từng là người khổng lồ tiếng tăm lừng lẫy trong xã hội đen Đông Bắc? Có lẽ tất cả cố chấp trong lòng ngay lúc này đã bỏ đi rồi, không cần biết trước kia như thế nào chỉ cần với người trong lòng ở cùng một chỗ, cũng như ở thế ngoại đạo nguyên.

- Cường Tử, lúc nào chúng ta đi thăm bà nội.

Tôn Văn Văn tựa ở trên bờ vai Cường Tử nhẹ giọng hỏi.

Cường Tử ngẫm nghĩ lắc đầu:

- Vẫn là cho bọn họ nhiều thời gian một mình, trong thời gian sắp tới ai cũng không nên quấy rầy bọn họ. Tình mẹ con đã chặt đứt bốn mươi năm không dễ dàng lần nữa gắn kết, vẫn là không nên ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường không dễ có này.

Tôn Văn Văn nhẹ gật đầu nói:

- Ủ, em nghe theo anh.

Cường Tử:

- Văn Văn, ngày mai anh và em về Đông Đình nha.

Tôn Văn Văn ngậy ra một lúc, ngay sau đó cười gật đầu. Nàng không nói gì thêm, cúi đầu xuống, có nước mắt chợt muốn rơi xuống trong hốc mắt.

Cường Tử đứng lại nâng khuôn mặt Tôn Văn Văn lên nói:

- Em thua thiệt cho anh quá nhiều rồi, trước đây không có dũng khí cùng em trở về gặp ba mẹ em là sợ em sẽ bởi vì anh mà chịu tội nhục. Hiện tại ngẫm nghĩ thực ra anh đã sai rồi, anh nên sớm cùng em trở về. Mặc kệ như thế nào em với ba mẹ đều là chỗ máu mủ tình thâm, hiện tại em đã có thai, không quay về anh sợ tương lai chúng ta sẽ hối hận.

Tôn Văn Văn cố gắng ngăn nước mắt, cứng rắn không cho nước mắt trượt ra khỏi hốc mắt.

- Cường Tử, em biết rõ, nếu như em muốn anh chắc chắn sẽ cho em một danh phân cưới hỏi đoàn hoàng. Nhưng em cũng biết rõ, người đàn ông như anh không phải lúc nào một mình em có thể nắm giữ được. Có thể đi theo anh một lần nữa, có thể sinh con cho anh, em cũng đã hài lòng lắm rồi. Nếu như có thể có thêm được ba mẹ chấp nhận, cả đời này sẽ không có gì tiếc nuối nữa.

Cường Tử nhẹ nhàng hôn trên mặt Tôn Văn Văn.

- Ngốc nghếch, trong lòng em khổ, anh làm sao có thể vui vẻ? Nhất định phải làm cho người phụ nữ của mình có cuộc sống hạnh phúc nhất trên thế giới này, nếu như hiện tại anh không có năng lực cho em, vậy em hãy đợi anh, cho anh một chút thời gian để làm cho từng chút mong ước của em đều hóa thành hiện thực.

- Ủ!

Tôn Văn Văn dùng sức gật đầu.

- Còn có một việc em muốn bàn bạc với anh một chút.

Cường Tử do dự một chút nói:

- Lần này sau khi về Đông Định em hãy tạm thời ở trong nhà, hoặc là ở chỗ của Lôi Tử thúc, nếu không ở chỗ sư phụ anh cũng được, anh muốn đi Nội Mông Cổ vài tháng, đợi mọi việc bên đó vừa kết thúc anh trước tiên đi đón em, được không?

Sắc mặt Tôn Văn Văn biến đổi một chút ngay sau đó bị nàng che giấu đi mất, Cường Tử nhìn ra, đó là một loại mất mát rất lớn. Tôn Văn Văn là người phụ nữ thông minh, dù nàng lựa chọn lặng lẽ không nghe không biết gì đứng bên cạnh Cường Tử, nhưng ý nghĩa trong câu nói này nàng làm sao không hiểu rõ?

Hắn không muốn để cho nàng chịu khổ, chính xác là gặp phải nguy hiểm gì.

Nếu như có thể được, em sẽ ở luôn trong nhà của ba mẹ đợi anh đến đón em.

Nàng nói.

Cả hai đi lặng lẽ, bóng người bị ánh nắng mặt trời chiếu chồng lên nhau, không tách biệt được.

Về đến Húc Nhật Nhất Phẩm, Cường Tử gọi mấy cuộc điện thoại hẹn nhau gặp mặt ở Thúy Trúc Hiên, sau đó hắn hôn thật lâu trên khuôn mặt Tôn Văn Văn một cái, nở nụ cười tình tứ với nàng.

- Lái xe cẩn thận.

Tôn Văn Văn nói

Trong căn phòng riêng lớn nhất Thúy Trúc Hiên, vài người nhận được điện thoại của Cường Tử đã tới trước. lúc này mọi người đang ngồi nói chuyện đánh... rắm, tán gẫu vô cùng vui vẻ. Chu Hạo Nhiên, Lý Vạn Thanh, Chu Bách Tước, Cáp Mô, Kim Tiểu Chu, còn có Triệu Bá bị Kim Tiểu Chu cố ý đưa đi Tây Tạng chơi một thời gian ngắn trước đây hôm qua mới vừa trở về. Ngồi bên một vách tường trong căn phòng riêng cười đùa khe khẽ nói chuyện phiếm với nhau là Trần Tử Ngư và Bùi Nhược, người thân cận bên cạnh Cường Tử đều tề tựu gần đủ.

Cường Tử đẩy cửa phòng ra cười hi hi nói:

- Gia đình ơi, tôi đến rồi.

Cáp Mô và Kim Tiểu Chu cùng nhau quát lên một lúc:

- Đi ra ngoài!

Cường Tử:...

Chu Bách Tước cười nói:

- Là ai đây, đi nhầm rồi.

Chu Hạo Nhiên hô về phía ngoài cửa:

- Nhân viên phục vụ đâu, ném tên này ra ngoài mau!

Cường Tử cúi đầu khom lưng nói:

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đúng là đi nhầm rồi. Thôi thì gặp mặt chính là duyên phận, nếu không có gì thì cho phép tôi ngồi xuống làm quen với các vị một chút nhé, nói không chừng chúng ta sẽ trở thành bạn bè tốt thì sao.

Triệu Bá tháo tai nghe điện thoại từ trong lỗ tai ra cười nói thành thật:

- Cường Tử cậu đã tới rồi.

Cường Tử cười nói:

- Vẫn là Đại Hùng thật thà, mấy người đều là người xấu.

Triệu Bá nói:

- Phải đợi cậu đến này giờ nè, bọn họ bảo hôm nay không ai mang tiền, phải đợi cậu tới trả hóa đơn. Cậu đã tới rồi, bọn họ nói không mang tiền tôi không dám ăn, đói chết tôi rồi.

Cường Tử:...

Bùi Nhược đứng lên đến bên cạnh Cường Tử nắm tay Cường Tử, quay người lại nói với bọn Cáp Mô:

- Không cho phép các người khi dễ chàng trai của chúng tôi.

Cường Tử:

- Vẫn là người vợ tốt của ta.

Bùi Nhược:

- Cường Tử anh đã tới, vừa này em và Tử Ngư tỷ oản tù tì thua rất nhiều tiền, anh giúp em trả nhen.

Trần Tử Ngư cười nói:

- Tiền em thua chị đoán chừng ngân hàng nhà nước trung ương chi trả cũng còn không nổi, em nên chuẩn bị tâm lý.

Cường Tử cười nhạo nói:

- Không phải là oản tù tì thôi à, nói đi, tổng cộng bao nhiêu tiền.

Bùi Nhược nói:

- Mười tỷ một lần, em thua có hơn một trăm lần thôi...

Cường Tử nói:

- Thực xin lỗi, tôi thật đi nhầm rồi.

Hắn xoay người muốn đi, tất cả cùng nhau cười lớn ha hả.

Cường Tử ngồi xuống bên cạnh Trần Tử Ngư và Bùi Nhược, mới vừa đốt một điếu thuốc lên đã bị Trần Tử Ngư cướp đi để nài hút. Cường Tử không cam chịu cướp trở lại nói:

- Phụ nữ không cho phép hút thuốc!

Trần Tử Ngư trừng mắt liếc hắn một cái, Bùi Nhược kéo tay Trần Tử Ngư nói:

- Tử Ngư tỷ Cường Tử nói rất đúng, phụ nữ chúng ta đừng nên hút thuốc, không tốt cho sức khỏe, vẫn không tốt bằng chúng ta uống rượu đi nha.

Cường Tử:...

Chu Bách Tước cười nói:

- Nói việc chính đi, gọi hết chúng ta đến chắc chắn có đại sự gì rồi phải không?

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Ủ, liên quan đến Nội Mông.

Nghe Cường Tử nói đến việc chính, tất cả thu lại hết suy nghĩ đùa cợt thái độ nghiêm túc theo đó ngồi thẳng người lên. Lý Vạn Thanh hỏi:

- Cường Tử, cậu định làm như thế nào?

Cường Tử nói:

- Còn có thể làm gì được nữa, việc này tôi đã nhận rồi, hơn nữa không có tiền thù lao.

Cáp Mô nói:

- Không có tiền đó là việc của cậu, tiền công tiền thưởng của chúng tôi một đại gia như ngài cũng xin đừng thiếu cho, một xu cũng không được.

Cường Tử:

- Ha ha, vậy được rồi, lần này một mình anh đi theo tôi đến Nội Mông nhé.

- Háo Tử, Vạn Thanh hai người các cậu cũng đừng đi, việc bên này còn phải dùng đến hai cậu giúp đỡ. Còn có Chu thúc, Vạn Thanh và Háo Tử dù sao vẫn còn quá trẻ, việc lớn còn phải nhờ chú làm chủ, hai người bọn họ phụ trách phối hợp với chú.

- Lần này đi Nội Mông, mang theo Báo Tử ca, Cáp Mô ca còn có Tào Liên, bốn người chúng ta xem như đủ rồi. Dù sao chúng ta ở nơi đó nhiều nhất là ba tháng, đi nhiều người cũng không có làm ra thêm được việc gì.

Bùi Nhược bỗng đứng lên tiếng:

- Em cũng muốn đi!

Cường Tử:

- Em cũng đừng đòi hỏi, trong khoảng thời gian này em đi theo Trần Tử Ngư đến công ty giúp việc, còn có một thời gian nữa thôi, em phải nhập học rồi, không thể chậm trễ.

Bùi Nhược còn muốn nói gì nữa, Trần Tử Ngư kéo cô nàng một cái ra hiệu không cần phải nói nữa.

Cường Tử:

- Cứ định như vậy đi, sau ba tháng chúng ta sẽ trở về.

Đại Hùng mạnh mẽ đứng lên, thân hình khổng lồ đứng lên thật giống như một ngọn núi bỗng đứng từ đâu xuất hiện.

- Tôi cũng muốn đi!

Cường Tử:

- Đại Hùng, chỗ đó không phải chỗ để chơi, vẫn là nên ở nhà đi theo Chu thúc.

Triệu Bá nói thật thà, chân thành:

- Không chịu.

Cáp Mô nói:

- Đại Hùng nghe lời! Chúng ta rất nhanh sẽ trở về.

Triệu Bá quét mắt khắp một vòng, dùng giọng điệu rất chân thành rất thật thà nói:

- Tôi sẽ không đi nữa, sẽ không để cho bất cứ người nào rời khỏi ánh mắt của tôi lần nữa. Bằng không, tôi rất khó chịu trong lòng.

Cậu ta chỉ vào ngực của mình.

Không khí bỗng nhiên biến đổi, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Lúc này mọi người mới hiểu rõ, hóa ra Triệu Bá trông có vẻ thật thà phúc hậu có chút ngốc nghếch hồ đồ, một chút cũng không ngốc.

279. Chương 279: Thiên Đàng

- Cáp Mô ca, Đại Hùng...

Buổi tối hai người Cường Tử và Cáp Mô ngồi ở trên nóc nhà biệt thự Húc Nhật Nhất Phẩm, trong tay mỗi người đều có một bình Nhị Oa Đầu năm mươi sáu độ một bình chín đồng.

Cáp Mô uống một hớp rượu nói:

- Yên tâm đi, Đại Hùng thực ra thông minh hơn bất kỳ ai khác, cũng thấy được hết so với mọi người. Tôi cũng mới phát hiện, hóa ra chúng ta đều cho rằng Đại Hùng ngốc nghếch hồ đồ, thực ra trong lòng cái gì cũng hiểu rõ.

Cường Tử thở dài nói:

- Cũng bởi vì cái gì cũng đều hiểu rõ tôi mới lo lắng, Đại Hùng ngốc là do cậu ta cố ý biểu hiện ra ngoài. Ở trong mắt mọi người cậu ta vẫn luôn đóng vai một nhân vật hạnh phúc đơn giản, chưa bao giờ cần người khác đi lo lắng cậu ta đau khổ hay là không. Trước mặt người thân của cậu ta, cậu ta mãi mãi là thằng khờ để cho người ta chế nhạo. Nhưng, trong lòng của cậu ta khổ, vẫn luôn chứa đựng trong lòng như thế nếu như không trút hết ra ngoài thì...

Cường Tử không tiếp tục nói nữa, mà là móc từ trong túi ra mấy tấm giấy đưa cho Cáp Mô.

Cáp Mô:

- Gì vậy?

Cường hớp một ngụm trà nói:

- Tự anh xem đi rồi biết.

Cáp Mô mở tờ giấy gấp lại vuông vức, đây là mấy tấm giấy rất nhàu nát rõ ràng là bị vò nát thành một mớ. Trên mặt giấy viết dày đặc toàn là chữ, một chữ từng nét đều ngay ngắn, từng câu từng chữ đau lòng.

Bát Bách thúc, chú bây giờ khỏe không?

Ha ha, Bát Bách thúc, đây là lần đầu tiên Đại Hùng biết thư cho chú, mà chú lại chắc chắn không đọc được. Nhớ lại khi ở trong làng bọn người già nói với con, Đại Hùng, nếu như con muốn ba mẹ thành cô hồn dã quỷ của con nhớ tới con thì viết thư cho họ sau đó đốt đi, ở thế giới bên kia cha mẹ của con sẽ nhận được. Bát Bách thúc, con nhớ tới chú giúp con viết rất nhiều thư cho ba mẹ con. Nhưng, chú không biết là, khi con nói một câu chú viết một câu, con cố gắng hết sức ghi nhớ ở trong đầu hình dạng từng chữ từng câu chú viết, sau đó khi không có người tự mình tập luyện lần này đến lần khác.

Con đã quen thuộc rất nhiều chữ, cũng đã viết được rất nhiều chữ, con cũng tự mình vụng trộm viết qua rất nhiều thư cho ba mẹ con sau đó thiêu hủy trước phần mộ của ba mẹ. Để cho bọn họ biết con trai của bọn họ đã nhớ bọn họ, cho dù bọn họ vứt bỏ con lại, nhưng con không hận, một chút cũng không có.

Bức thư này là viết cho chú, con rất muốn cả đời không viết một bức thư như vậy cho chú!

Chú biết không? Chú cũng mong bức thư này đốt cho chú để cho chú biết con nhớ chú lắm. Nhưng Bát Bách thúc, mộ của chú ở đâu? Tại sao chú ngay cả mộ phần cũng không có? Nếu như con không về thôn, con cũng không biết nên đi chỗ nào thăm chú.

Bát Bách thúc, chú đừng trách Cường Tử, Báo Tử, Cáp Mô. muốn trách thì trách chú thôi nhé? Thực ra chuyện chú vẫn luôn muốn chiếm công ty Cường Tử làm của riêng con biết rất rõ, con không có khuyên chú, đây là lỗi của con, chú đừng trách ba người bọn họ được không?

Con cũng biết rõ, sở dĩ chú muốn làm như vậy quả thật chỉ muốn để cho bốn người chúng ta có cuộc sống tốt hơn, sống cuộc sống của những người có tiền cũng không muốn thấy cảnh nhịn đói chịu lạnh trước đây quay lại nữa. Nhưng Bát Bách thúc, chú biết không, chú như vậy trong lòng con rất khó chịu, thật đấy, con muốn ngăn cản chú vừa muốn nói với Cường Tử, nhưng con lại sợ chú giận con, sợ chú không quan tâm con nữa, trong lòng con thật sự rất khó chịu.

Bát Bách thúc, một thời gian ngắn trước đây Cường Tử sắp xếp cho con đi du lịch ở Tây Tạng, Khi con quỳ dưới Tuyết Sơn đã thành tâm thành ý cầu nguyện chúng ta có thể có cuộc sống vui vẻ không cần tranh giành lẫn nhau, cũng chính là lúc chú rời khỏi con đi về thế giới bên kia. Chú biết không? Tuyết Sơn rất đẹp, rất trong lành, con rất muốn Tuyết Sơn thần thánh có thể khiến cho tâm nguyện của con trở thành hiện thực.

Bát Bách thúc, chú đang ở bên kia vẫn khỏe phải không?

Bát Bách thúc, chú ở bên ấy có khỏe không?

Bát Bách thúc, con nhớ chú.

Bát Bách thúc, thực ra khi ở Tây Tạng con đã đoán được chú sẽ rời khỏi con, rời khỏi thế giới này, bỏ đi đến Thiên Đàng của chính mình. Chú nhất định sẽ đi đến Thiên Đàng, bởi vì con thành tâm cầu nguyện cho chú. Chú trước kia không phải nói với con sao mặc kệ một người gây ra bao nhiêu việc tội lỗi, chỉ cần có người thành tâm giúp kẻ ấy cầu nguyện chắc chắn kẻ ấy sẽ được vào nước trời. Con quỳ ở dưới núi Tuyết Sơn ba ngày ba đêm, chú có đang ở Thiên Đàng không?

Bát Bách thúc, con lén lút một mình quay về một chuyến Kháo Sơn Truân, không nói cho một ai biết. Báo Tử không biết, Cáp Mô cũng không biết, Cường Tử càng không biết, chú biết không, con muốn quay về xây phần mộ cho chú, nhưng không có tiền, con chỉ có thể chất một đồng đá thành mộ phần cho chú, đợi sau này khi có tiền con dựng một khu nghĩa trang lớn cho chú!

Nhưng, Bát Bách thúc, khi trở lại thôn con đã khóc.

Trên mảnh đất phong thủy ở làng chúng ta mà chú từng nói trước đây, chính là cái nơi chú nói nếu như ai lập mộ phần ở đây kiếp sau đầu thai sẽ suốt đời đại phú đại quý, ở chỗ đó đã có một phần mộ của chú.

Hoa ở trên mộ, còn chưa có héo.

Bát Bách thúc, chú thông minh như vậy, khẳng định nghĩ ra được là ai giúp chú dựng mộ đúng không? Đúng vậy, là Cường Tử, là Cáp Mô, là Báo Tử, một trong ba người bọn họ, cũng có thể là cả ba. Ba người bọn họ đi Nam Hải, ba người dùng nửa tháng ở vùng biển đó thật sự đã tìm ra được xác của chú, Bát Bách thúc, chú nhìn thấy được không?

Bát Bách thúc, con nhớ chú.

Đừng hận Cường Tử, cậu ấy đối với chúng ta thật sự là thực tâm thực ý xuất phát từ tận đáy lòng. Tha thứ cho con Bát Bách thúc, lần này chú thật sự sai rồi. Nếu như chú không làm như vậy, năm người chúng ta hiện tại thật sự cùng nhau vui vẻ hẳn không phải hơn sao?

Như vậy con vẫn chỉ sẽ là thằng khờ không tìm không phổi trong mắt các người, sẽ không phải một mình trốn ở trong phòng ôm chăn mà khóc. Bát Bách thúc, khi còn bé con sợ ngủ một mình cho nên luôn đi theo chú, con khóc, chú liền chê cười con nói con trai lớn như vậy con khóc không sợ người ta cười cho sao. Con thật không dễ dàng gì mới quen ngủ một mình, nhưng tại sao chú cũng không còn đây nữa rồi?

Con không thích khóc, cho nên hằng ngày con đều ôm hình của chú ngủ.

Bát Bách thúc, Thiên Đàng nhất định rất đẹp phải không. Trên Thiên Đàng chắc chắn có tiên nữa nha, chú cũng hên tìm vài thím cho con. Ở trong lòng con, chỉ có tiên nữ trên trời mới có thể xứng với chú. Chắc chắn phải sinh cho con nhiều em trai em gái, chờ sau khi con chết con sẽ đến Thiên Đàng tìm các người, con giúp các người chăm sóc em bé, thật giống như chú lúc trước hằng ngày nắm tay con chọc con cười, con cũng giành hết đồ ăn ngon cho bọn nó, con không ăn vụng.

Bát Bách thúc, con có thể lên Thiên Đàng không?

Sau khi con chết, sẽ có người thay con thành tâm cầu nguyện không?

Con biết rõ sẽ có, nhất định sẽ có.

Bát Bách thúc, người trong thôn hóa ra không phải xấu như chúng ta nghĩ. Con nhìn thấy bọn họ thăm viếng mộ của chú, rất nhiều người đến. Lúc ban ngày con không có lộ mặt núp ở trong rừng đến trời tối mới đến trước phần mộ của chú, con không dám gặp mặt người ở trong thôn. Con sợ bọn họ hỏi con chú chết như thế nào. Con không biết nói như thế nào, con sợ.

Nhưng Bát Bách thúc chú biết không? Bọn Cường Tử xây mộ phần cho chú, sai người dựng bia, đằng sau tấm bia đá khắc mấy chữ, con nhận ra được, khắc bốn chữ là ANH HÙNG BẤT HỬ.

Chú nhớ được Vương Lão Bại không? Chính là cái tên vô lại khi dễ chúng ta còn nhỏ. Khi con khóc trước mộ phần ông ta cũng tới, con khóc ông ấy cũng khóc. Ông ấy nói:

- Đứa bé này, tha thứ cho chú được không? Con từ bé trong mắt chỉ là một cái mầm tai họa cho cái thôn này, hôm nay ta mới biết được mình sai rồi, con là anh hùng, đại anh hùng.

Ông ấy khóc thật giống con nít, như một đứa con nít làm chuyện sai trái.

Bát Bách thúc, có lẽ khi còn ở thôn chúng ta hơn quá đáng rồi phải không?

Bát Bách thúc, chú nói có kiếp sau không?

Nếu như có, con có thể làm con của chú không?

Bát Bách thúc, con muốn gọi chú một tiếng cha.

Còn nhớ rõ lúc nhỏ khi chú cầm tay con bế nài ở trên núi, chúng ta bắt lấy một con nai mẹ đang dẫn con phải thả ra, chúng ta một ngày chưa có ăn gì, nhưng chú lại nói với con sau này nếu như còn bắt được động vật còn đang có con con vẫn phải thả ra. Lúc ấy con nghĩ mãi cũng không hiểu, nhưng bọn Báo Tử lại hiểu, bọn họ đều nói Bát Bách thúc là Bồ Tát.

Không phải nói người tốt đều được báo đáp sao, như thế nào Bồ Tát cũng có lúc chết thế này?

Con nghĩ, là trên trời chú phải hưởng phúc thật tốt, chú quá khổ hân nên như thế.

Bát Bách thúc, chú yên tâm, con sẽ sống thật tốt.

Bức thư này, con sẽ không đốt đi, con không muốn làm cho chú biết con khó chịu, như vậy chú sẽ khổ sở đó nha!

Bát Bách thúc, ở Thiên Đàng, chờ con.

Trên tờ giấy vết nước mắt loang lổ, của Đại Hùng, cũng có của Cường Tử, còn có của Cáp Mô hiện tại đã khóc không ra tiếng. Nước mắt nước mũi, nước miếng Cáp Mô chảy thành một đường rơi xuống trên tờ giấy, mặt của anh ta bởi vì đang khóc mà nhăn nhúm. Sau khi Triệu Long Tượng đi rồi Cáp Mô vẫn luôn cố gắng hết sức có thể mỉm cười vui vẻ, rốt cuộc kìm chế không nổi tình cảm xúc động của mình nữa.

Trút ra hết tất cả, giống như người bệnh tâm thần.

Cường Tử không có khuyên anh ta, chỉ im lặng uống rượu.

- Thư này bị Đại Hùng vò thành một cục nhét vào trong thùng rác, cậu ta lúc đó đôi mắt đỏ kè. Chúng ta luôn cảm thấy mình là nhân vật vào vai kẻ bề trên chăm sóc Đại Hùng, nhưng hóa ra nghĩ không được là Đại Hùng lừa gạt tất cả chúng ta. Cậu ta khổ, chỉ muốn khổ một mình, sẽ không để cho chúng ta biết.

Cường Tử nói.

Rượu đã thấy đáy, không còn rượu, trong miệng lại càng cay đắng, trong lòng cũng vậy.

Cáp Mô đứng phắt dậy trên nóc biệt thực, trong tay nắm chặt thư của Đại Hùng ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trên bầu trời đen thăm thẳm vì sao chói sáng, có lẽ trong đó có một cặp mắt của Triệu Long Tượng.

- Bát Bách thúc! Thực xin lỗi!

Cáp Mô quỳ rạp ngay xuống mái nhà, da đầu gối tức thì rách ra máu tươi ướt đầm quần.

Một bàn tay từ đằng sau gờ tới lấy bức thư trong tay của anh ta đi, lặng lẽ đọc xong, nước mắt từ trên khuôn mặt xinh trai khác thường của y cũng rơi xuống.

Kim Tiểu Chu.

Móc từ trong túi ra ba điều thuốc đốt lên, Kim Tiểu Chu cũng quỳ trên nóc nhà, đốt bức thư đi, trong ánh lửa bay múa dường như có một gương mặt quen thuộc bên trong.

- Bát Bách thúc, ở Thiên Đàng chờ chúng tôi

280. Chương 280: Núi Hạ Lan

Trên đường đi Nội Mông, Cường Tử nhận được điện thoại của Tôn Văn Văn.

- Cường Tử, hôm nay ba mẹ theo em đi bệnh viện kiểm tra, em rất khỏe, bệnh viện cũng rất khỏe. Con người ba cả đời tác phong ngay thẳng không ngờ muốn biết giới tính em bé trước chạy chốt, lòi ra các mối quan hệ, đi cửa sau, kết quả vừa may phó viện trưởng bệnh viện là học sinh cũ của ông vì nể tình quen biết không tuân theo quy định bệnh viện, khiến cho ông già mừng rỡ mừng như bị chích đứng ngồi không yên.

Cường Tử:

- Ha ha.

- Anh đoán xem là con trai hay là con gái nè?

Cường Tử:

- Con gái.

- Sao được?

- Nghe nói có con gái đầu lòng về già có chỗ nương tựa, con trai cũng không thể tin tưởng được. Cho nên vì tương lai không ở trong viện dưỡng lão anh dồn hết nội công biến đổi nhiễm sắc thể, xác định vững chắc là con gái.

- Công lực của anh rất lợi hại đó, dồn thêm lần nữa em xem thử được không?

- Đây là công pháp bí mật, một năm chỉ có thể sử dụng một lần.

- Được, em chờ anh thêm một năm, em muốn có một đứa con trai.

Tôn Văn Văn không đợi Cường Tử nói tiếp tục hỏi:

- Cường Tử, con gái gọi Lâm Phạm nghe có hay không?

Cường Tử cười nói:

- Nghe hay lắm, chữ phạm này thích hợp với các loại giới tính...

Tôn Văn Văn cười thật lớn đầu bên kia điện thoại, cười đến nước mắt nước mũi chảy ào ào.

Nàng nói:

- Cường Tử, mọi việc nên cẩn thận.

Cường Tử gật đầu thật nhanh:

- Chờ anh trở về, anh còn thiếu cha chúng ta một bình rượu gạo ngon của Đông Bắc, một cân thuốc phiện đặc sản của Khảo Sơn Truân, còn thiếu mẹ chúng ta một đôi vòng tay phỉ thúy, còn thiếu nợ em... cả cuộc đời.

Cúp điện thoại Cường Tử cười, lộ ra chút hài lòng. Cái ngày đi ra khỏi chợ bán thức ăn thành phố Đông Đỉnh, hắn đánh chết cũng sẽ không đoán trước được mình sẽ đi đến mức độ như hôm nay. Chỉ có điều đây cũng không phải điều quan trọng gì, quan trọng là hắn chiếm được rất nhiều chân tình nóng như lửa.

Đã tính toán xong chủ ý, sau khi chuyển đi Nội Mông lần này kết thúc hắn sẽ về Đông Đỉnh, làm học trò nhỏ cả ngày buôn bán bên cạnh sư phụ. Liên minh chấp pháp Trung Hoa có Lý Vạn Thanh, Háo Tử và Chu Bách Tước, việc công ty có Trần Tử Ngư, Kim Tiểu Chu, Cáp Mô hắn hoàn toàn có thể buông tay, trải qua cuộc sống có tiền có phụ như mình mong muốn đã đủ có thể thỏa mãn rồi, cái loại giang sơn xã tắc gì đó không phải thứ hắn mong muốn.

Chăm sóc người thân của mình cả đời, có thể đủ rồi.

- Cường Tử, nghĩ cái gì mà cười hi hi như thằng ngố vậy.

Cáp Mô tò mò hỏi.

Cường Tử cười nói:

- Không có việc gì, nghĩ tới sau khi đến Nội Mông sẽ có gặp gỡ tình cờ nào hay không. Gặp được cô gái Mông Cổ ngực lớn mông to còn cười ngựa tuyệt vời trèo lên người mình, thật là tốt biết bao.

Cáp Mô lườm hắt một cái lườm chọn ngậm miệng, anh ta từ trên mặt đến tận trong tim vẻ khinh bỉ in sâu trong lòng với Cường Tử. Hắn đang có Trần Tử Ngư, Tôn Văn Văn, Bùi Nhược, thậm chí còn quan hệ mập mờ với Chu Lâm Nhã nữ thần trong lòng Cáp Mô ca nhưng vẫn còn dự định chú ý đến phụ nữ Mông Cổ trong trắng.

- Báo Tử, cậu nói người nào đó có phải là sống vì cái phía dưới của mình không?

Cáp Mô quay đầu hỏi Kim Tiểu Chu. Trong lời nói của anh ta chẳng chỉ chỗ nào, không nhằm vào ai nhưng không cần nói cũng biết.

Kim Tiểu Chu nhẹ gật đầu nói:

- Ủ, xác thực là như vậy, người nào đó chỉ cái phía dưới mình mà sống, đặc biệt đáng buồn đáng buồn nhất chính là sống cả nửa đời người rồi mà nửa phần dưới đóng gói hết chưa có xé ra, nhưng cuối đời có hi vọng phá cái thân ngàn vàng hay không khó thể biết được, nhưng kẻ đó khiến cho tôi hoài nghi là có thái độ mang thiên hướng chối bỏ việc này.

Cáp Mô ngậy ra một lúc lập tức mắng:

- Tôi mắng, cậu có còn nguyên tắc nữa hay không?

Kim Tiểu Chu nói:

- Có, chắc chắn đứng về kẻ trai tân kia, đặc biệt là liên tục không ngừng đả kích cùng chung trận tuyến hơn nửa thế kỷ quyết chí không di dời với kẻ trai tân sắp đến bốn mươi tuổi kia, đây là ý chí chiến đấu của đàn ông hào hoa phong nhã không còn là trai tân sau hai ba tuổi.

Cường Tử vỗ tay đôm đốp:

- Tôi kiên quyết theo đuổi chính sách đánh chó rơi xuống nước, nhưng niệm tình anh cũng không dễ chịu gì không tiếp tục công kích điểm yếu của anh nữa. Chúng ta hay là nói chuyện khác đi, Cáp Mô ca về sau nói về vấn đề như thế tốt nhất đừng ngẩng đầu lên, thật không điểm mạnh của anh.

Cáp Mô:

- Được được lắm, hai ta đánh cược xem thế nào?

Cường Tử nhướng mày nói:

- Đánh cược gì đây? Dù sao nếu như đánh cược xem trước đây ai là cha anh thì không được rồi.

Cáp Mô:

- Ta mắng! Đánh cược trong ba tháng chúng ta đi Nội Mông, ai thu phục được một cô gái Mông Cổ mông to ngực bự còn phải hiến lành đoàn trang cưới ngựa tuyệt vời!

Cường Tử:

- Được rồi, Báo Tử ca anh làm chứng cho hai tôi.

Kim Tiểu Chu:

- Được rồi, Cáp Mô ca tôi đánh cược anh thắng.

Cường Tử:

- Ha ha, người biết tôi chỉ có Báo Tử ca.

Xe chạy thật nhanh, hiện tại đã tiến vào trong phạm vi Nội Mông Cổ. Nhưng cách chỗ họ đến trong chuyến đi lần này còn cần thời gian rất lâu nữa, nơi bọn họ muốn đến, là một cái làng không lớn không nhỏ tên A Lạp Thiện Minh dưới chân núi Hạ Lan. Nơi đó có người đang đợi bọn Cường Tử, một người quen không được coi là người quen.

Cường Tử không quen biết cái tên mập gọi là Mãi Mãi Đề kia, nhưng lại nghe Trác Thanh Chiến và Thẩm Hổ Thiên nói qua chuyện cũ của người này. Một nhân vật rất có màu sắc kỳ bí, một gã mập có suy nghĩ không được coi là máu nóng nhưng còn chưa có lạnh như băng đến mức không còn nhân tính.

Người này ở Tân Cương được coi là kẻ ác ôn không lớn không nhỏ, bên ngoài chưa từng làm qua việc ác làm xằng làm bậy độc địa lớn gì, nhưng cũng thật không ít người, thậm chí là rất nhiều rất nhiều người chữa giáo vào y. Nhưng hiện tại y vẫn mỗi ngày ăn ngon ngủ yên không đụng đàn bà mười ngày nửa tháng cũng sẽ không cảm thấy nghẹn muốn sống muốn chết, một ngày chơi năm em cũng không coi là chuyện chấn động trời đất gì. Gã chính là thân tín của Vụ Nỗ Tư Đại kiều ở Tân Cương trước đây, sau khi Vụ Nỗ Tư chết gã chỉ là trợ thủ đắc lực cho tên đầu lĩnh tổ chức khủng bố chém đầu Vụ Nỗ Tư. Nhưng không cần biết gã đi theo ai, cuối cùng ông chủ của gã cũng không được chết già.

Con người Mãi Mãi Đề căn bản không cần nói tới nhân lễ nghĩa trí tín gì cả, những đạo đức luân thường trong mắt người Hán còn chẳng bằng một đồng cục trâu mới ị nóng hằm hập trong con mắt của gã. Gã thật giống như một vũ công nhón chân xoay tròn trên mũi dao, cuộc sống tràn đầy mạo hiểm lại vẫn sống thoải mái tự nhiên như cũ.

Lần này, gã nghênh đón ông chủ thứ ba của mình, một người trẻ tuổi tên gọi Lâm Cường đến từ đồng bằng phía bắc Trung Quốc.

Mãi Mãi Đề chỉ tôn thờ một tông chỉ, ai chết cũng được, mình chết thì không được.

Càng thần kỳ hơn chính là, gã làm việc dưới quyền hai Đại kiều đối lập nhau như nước với lửa, cũng đều giống như một đóa hoa cúc chó nở rộ trên bãi phân trâu tươi tắn làm cái gì cũng trót lọt.

Cường Tử trước khi đến dùng thời gian cả một ngày đêm nghiên cứu việc Nội Mông, trong số đó thời gian nghiên cứu người bên cạnh Mãi Mãi Đề chiếm phần lớn. Người này... có mặt người này trên đời quả thực là không cách gì giải thích nổi. Trên giấy tờ nhìn con người này hoàn toàn là một con người ngay thẳng ông tay áo trắng thơm không làm việc mờ ám có thể so với Tô Tần, Trương Nghi. Trên hình ảnh nhìn gã này ngược lại hoàn toàn là một con quỷ đoản mệnh hẳn nên xuống địa ngục cắt lưỡi nhận hết mọi cực hình.

Chính một con người như vậy lại là một người Trác Thanh Chiến trăm lần ngàn lần vạn lần coi trọng, cho dù Trác Thanh Chiến không có nói rõ nhưng Cường Tử ngược lại nghĩ được trên người Mãi Mãi Đề có mùi giống Triệu Phù Sinh.

Đây cũng là nguyên nhân Cường Tử coi trọng Mãi Mãi Đề này trong lòng, một tên thủ hạ có thể khiến cho hai ông chủ trước sau rơi từ trên đài xuống chết oan chết uổng, tuyệt đối không phải tướng giúp người lợi ta gì.

Đến đêm khuya ngày hôm sau, bọn Cường Tử đã mấy ngày rơi vào cảnh màn trời chiếu đất cuối cùng đã đến được thôn nhỏ chắc chắn rất khó xuất hiện ở trên bất kỳ một tấm bản đồ nào giống như Khảo Sơn Truân. Trong thôn nhỏ này không đến hai căn nhà chăn nuôi gia súc sinh sống, theo như cuộc sống biến đổi hiện tại dân du mục đã rất ít người sống theo kiểu du mục, đã sống cố định ở một nơi, đã tạo ra thời đại bước chân có thể ngừng lại không cần đi nhiều nữa.

Ở không xa cái thôn nhỏ đến ngay cả tên tuổi cũng không có này, chính là núi Hạ Lan nổi tiếng trên thế giới.

Từ mấy năm về trước trên núi Hạ Lan đã phát hiện ra hươu đỏ động vật được bảo vệ cấp hai của quốc gia đã không còn được nhìn thấy từ rất lâu rồi, loại động vật này chính là thứ yêu thích nhất của mấy tay săn trộm. Thôn nhỏ này tuy rằng cuộc sống cũng coi như nửa ẩn cư, nhưng các cư dân vẫn thật không thấy qua ít lần các tay săn trộm lái xe như mãnh thú bằng sắt thép vác AK 47 vào núi đi săn hươu, hai năm từ năm trước đến năm nay không ít người có được thắng lợi hài lòng quay lại, nhưng bắt đầu từ hai tháng trước tất cả tay săn trộm vào núi không thấy có một ai quay lại.

Các thôn dân đều nói là ngài thần núi tức giận chôn sống những tay săn trộm từng người một vào trong núi Hạ Lan, cũng có người nói là Thượng Đế giáng sấm sét xuống bổ đám súc sinh kia tan tành mây khói. Tuy nhiên cũng có một ông lão du mục trông có vẻ khùng khùng điên điên nhưng thật ra còn giả hoạt hơn so với sói hoang ở trên thảo nguyên nói:

- Đây là bởi vì trong thôn có một tên mập đến, một con sói đội lột cừu.

Chỉ có điều mặc kệ có phải là cái gã người tộc Duy Ngô Nhĩ tên gọi Mãi Mãi Đề được bọn thôn dân nhìn qua rất ít lần giở trò quỷ sau lưng hay không, tóm lại trong thời gian hai tháng nay gần như nhìn không

thấy tay săn trộm ở bên ngoài tới nơi này để vào núi. Tuy rằng mất đi số tiền được các tay săn trộm trả cho khi tiếp tế cho bọn chúng, nhưng các thôn dân cũng không coi đó là tổn thất gì lớn lao.

Bảy chiếc xe hơi trước sau có năm nhóm người lái đến vút ở trong thôn, đây cũng coi như là trợ giúp cực lớn cho quá trình cải thiện thôn nhỏ này từ ảm đạm đến giàu có. Chiếc xe kém nhất chính là chiếc Jeep Bắc Kinh đã cải tiến qua, chiếc giá trị nhất rõ ràng là chiếc LandRover giá trị trên trăm vạn đô la, những con mãnh thú sắt thép này tạo thành một dãy phong cảnh đặc biệt ở trong thôn, nghe nói, từ cái gã mập tộc Duy Ngô Nhĩ kia những chiếc xe này bán hết có thể để cho tất cả người trong thôn sống trong căn nhà cao mấy chục tầng.

Nhưng ở vùng đất hoang vu trong vòng hai trăm cây số cũng nhìn không thấy một trạm xăng dầu này, thứ này cũng không còn giá trị gì nữa. Nhất là muốn khởi động những chiếc xe này ít nhất điều kiện đầu tiên là phải có chìa khóa xe, mà những tay săn trộm kia tự nhiên sẽ không ngu ngốc đem chìa khóa đưa cho bọn thôn dân nói bốn chữ ‘giúp tôi coi xe’.

Mà chỉ có gã mập kia, trước sau gì cũng chỉ có gã mập kia, gã có thể giống như đàn ông Mông Cổ nhảy lên lưng ngựa để dàng khởi động chiếc xe, thật giống như gã là một tên mập Duy Ngô Nhĩ có thể biết làm... ảo thuật.

Gã mập này, sống cách xa thôn ba mươi cây số, dựa theo lời gã nói dùng mấy chiếc xe kia bán đi đổi tiền có thể lấy được mười mấy cô gái lá ngọc cành vàng về làm vợ, có thể tìm về một cô gái nhỏ không tệ lái chiếc LandRover chạy năm ngàn vòng thổi gió bụi mịn mù. Nếu như bán lấy tiền mua thuốc cũng mua được Đông Trùng Hạ Thảo nổi tiếng trên Nội Mông Cổ một trăm năm mươi đồng một bao.

Nhìn thấy bụi mù bốc lên từ nơi xa, Mãi Mãi Đề nheo mắt mỉm cười tự nói với mình.

- Quý nhân của tôi... đến rồi.

281. Chương 281: Giao Hết Cho Tôi Đi

Mãi Mãi Đề vút bỏ mẫu thuốc trong tay đón đám khói bụi kia đi tới, gió lớn trên thảo nguyên, rất nhanh thân thể béo núc ních của Mãi Mãi Đề đã bị khói bụi mù mịn che kín.

Phì!

Phun bụi đất chui vào trong miệng vắng ra, Mãi Mãi Đề mắng nhỏ một câu:

- Mẹ nó, sớm biết như vậy không đứng thuận gió rồi.

Đợi khi gã mở trường hai mắt mới phát hiện một chiếc Cheetah sản xuất trong trước treo biển số Tê A rất là chói mắt đã dừng ở trước mặt của gã. Đằng sau chiếc Cheetah, là một đoàn xe mười mấy chiếc nối đuôi nhau tạo thành một chuỗi dài.

- Mẹ nó, khoe khoang cũng không nhỏ.

Mãi Mãi Đề trong lòng mắng thầm một câu, đưa tay lau qua một lượt trên mặt của mình, khi bỏ tay xuống trên mặt đã chùng chắt ra nét cười chân thành khiến người ảm áp. Tuyệt kỹ kịch nói là thay đổi khuôn mặt diễn viên, mà hiện giờ trước mặt Mãi Mãi Đề thay đổi khuôn mặt của kịch nói thực còn thua xa không chỉ một cấp bậc.

Người ta chỉ là đổi một cái mặt nạ, mà gã không chỉ là biến đổi khuôn mặt, ngay cả nội tâm cũng theo đó thay đổi. Nói một cách khác, Mãi Mãi Đề trước mặt bất cứ người nào đều là người chân thành.

- Bạn bè thân yêu của tôi, ông chủ thân yêu, tôi rất cuộc đời được ngài đến rồi.

Mãi Mãi Đề mở rộng đôi vai khom người ra vẻ chào hỏi.

Cường Tử bước xuống xe ôm chậm nhiệt tình không có lý cũng ngoài dự liệu với Mãi Mãi Đề, cái ôm này nhiệt liệt đến mức khiến cho Mãi Mãi hoài nghi giới tính của Cường Tử có phải...

Cũng may, tay Cường Tử chỉ là võ mạnh hai cái sau lưng Mãi Mãi Đề, không có động tác gì khác khiến cho Mãi Mãi Đề tăng thêm hoài nghi. Mãi Mãi Đề mở rộng cánh tay muốn ôm lại một cái, nhưng cánh tay kia giang ra mấy lần cũng không ôm vào được. Động tác này trông có vẻ thật sự rất vụng về, vụng về khiến cho Mãi Mãi Đề hoài nghi ngay cả đến mình đã xác định giới tính nhiều năm như thế có phải còn có vấn đề hay không...

- Người anh em Mãi Mãi Đề thân yêu của tôi, rốt cuộc nhìn thấy anh rồi. Trên đường đi tôi ngựa không ngừng vó chạy tới đây là muốn gặp được anh người khiến cho Trác Thanh Chiến ca khen không dứt miệng, hiện tại rốt cuộc nhìn thấy rồi.

Mãi Mãi Đề đổ một giọt mồ hôi, trong lòng tự nhủ ông chủ mới này diễn kịch hơi quá trốn rồi.

Còn may Cường Tử đúng lúc này buông cánh tay ra, hẩn biểu hiện ra vẻ nhiệt tình không những khiến cho Mãi Mãi Đề cảm thấy bất ngờ, mà ngay cả Cáp Mô đi theo đằng sau Cường Tử cũng nhận không được một tay lau mồ hôi lạnh. Dù rằng gã mập trước mặt này trông có vẻ con người không có gì gây hại hơn nữa ôm vào hẩn phải đông ẩm hề mát, nhưng Cáp Mô thật sự không có dũng khí ôm một gã đàn ông ngực còn to hơn mông đít của phụ nữ...

Cường Tử sau khi buông tay ra vừa cười vừa nói với Mãi Mãi Đề:

- Trước khi đến Trác Thanh Đế ca đã nói anh chính là người quan trọng nhất, bảo tôi đối với anh phải thật giống như đối đãi với anh em thân thiết của mình, bây giờ nhìn thấy anh... quả nhiên đủ nặng rồi.

Trong lòng Mãi Mãi Đề lạnh đi một chút, cảm giác ông chủ mới này tại sao lại không giống với hình tượng trong lời đồn nói vậy cả. Trước mặt chàng trai trẻ trông có vẻ đẹp trai rồi tinh rồi nùi này, thấy thế nào cũng là một thằng ngốc không có chút đầu óc nào.

Trên thực tế, Cường Tử đang muốn tạo ra loại cảm giác này.

Luận diễn kịch, kỹ năng diễn xuất của Cường Tử mặc dù không được coi là tốt cũng đạt đến mức quen việc dễ làm. Đoán chừng nếu như đóng phim điện ảnh Cường Tử hẳn đạt được giải thưởng nam diễn chính xuất sắc nhất Vua màn ảnh Kim Mã hạng A mà không phải phí công sức gì quá lớn. Quả thật Cường Tử luôn có một mong ước cao xa, đó chính là tham gia vào một bộ phim màn ảnh rộng vĩ đại, giống như là Sắc Giới...

Cường Tử trái một câu Thanh Chiến ca lại một phải một câu Thanh Chiến ca Mãi Mãi Đề nghe ra được phải chăng là hẩn đang tự báo ra nhà cửa cho mình biết, hay tự nói ra mình là loại người hống hách hết sức tự phụ có chỗ dựa rất cao không tầm thường ở Bắc Kinh đứng đằng sau lưng, nếu như không để cho người khác biết hậu trường của mình cứng chắc cũng sẽ không nói chuyện như vậy.

Mở miệng ngậm miệng đúng là ta là ai, ai là bạn của ta, đây là tài cán của bọn còn đồ lang thang đầu đường xó chợ, mà Cường Tử hiện tại làm đầu ra đấy, còn làm rất chuyên nghiệp.

- Ông chủ của tôi, nơi này gió lớn, chúng ta vẫn nên vào trong thôn thôi nhé.

Cường Tử nói:

- A! Đúng như vậy nhỉ, nơi thời tiết quỷ quái này thật không phải chỗ người ta tán dốc. Da của ta tốt như vậy, nếu như ở chỗ này một thời gian dài lúc trở về phải ra tiệm chăm sóc da mấy lần.

Cáp Mô nói thầm trong lòng một câu:

- Đúng vậy, phải chăm sóc da một năm ba lần, còn phải tra thêm dầu máy...

Kim Tiểu Chu khoanh tay dựa ở bên xe xem kịch, khoe miệng cười toe toét, nhìn Cường Tử biểu diễn có vẻ khoa tay múa chân nhưng thật ra vừa đứng nơi đúng chỗ thật giống như xem quái vật. Phải biết rằng lúc vừa mới đến Trường Xuân, Cường Tử dựa vào tài diễn dịch đối gạt thuộc hạ Hách Liên Xuân Một tin sai cổ rằng Cường Tử chính là một tiểu nhân vật hoàn toàn không có tí cân nặng nào.

Vào trong thôn sau khi giới thiệu qua ngấn gọn, vài người bọn Cường Tử ngồi ở trong căn nhà tuy rằng đơn sơ nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ, trong lúc đó dường như không tìm thấy được chủ đề để nói chuyện gì, nhất thời không khí có chút ngưng ngừng.

Cáp Mô nhếch miệng cười phá tan im lặng nói:

- Người anh em Mãi Mãi Đề của tôi, thôn này có bao nhiêu người?

Nói thật Cáp Mô tên này vừa lộ mặt đã tấn công tạo thành tổn thương không nhỏ với thị giác của Mãi Mãi Đề, gã thật sự không thể tưởng tượng được dựa theo lý luận sau khi kết thúc cuộc kháng chiến chống Nhật cứu nước chấm dứt, con người như vậy hẳn nên tuyệt chủng sao vẫn còn sống khỏe mạnh đến bây giờ. Người như vậy trước đây sáu bảy mươi năm hiện hữu ở khắp mọi nơi trên đất Trung Quốc, dân chúng yêu mến gọi chúng là chó săn, tay sai...

Mái tóc bỗ luống đầy phong cách, phát phơ như vậy.

Đôi mắt như hột đậu xanh, ánh sáng tụ hết vào bên trong như vậy.

Cái mũi lỗ chỗ hang hốc, lồi lõm như thế.

Một cái miệng cóc có thể nuốt tốt thiên nga, con người ngạo nghễ như thế.

Trong mắt Mãi Mãi Đề, Cáp Mô là một kẻ địch đáng gờm!

- Cáp Mô, cái thôn này bao gồm cả tôi cũng chỉ có mười mấy người. Sao nào?

Cáp Mô cười ngưng ngừng hỏi:

- Có nữ thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình hay không?

Thần sắc Mãi Mãi Đề biến đổi, thầm nghĩ một tiếng quả nhiên! Xem lại đệ nhất mỹ nữ trong thôn Châu Lan Kỳ Kỳ Cách còn chưa có lấy chồng việc này không thể nào nói cho y biết, nói cách khác chỉ sợ người này chắc chắn sẽ có mưu đồ! Nghĩ đến chỗ này Mãi Mãi Đề hé miệng cười lên, nụ cười của gã ở trong mắt Cáp Mô ca lại giống như nhìn ra được một âm mưu khổng lồ, bởi vì loại vẻ mặt này, Cường Tử vẫn thường hay sử dụng.

Mãi Mãi Đề cười nói:

- Phụ nữ lớn tuổi chưa lập gia đình có một người, là một cô gái Mông Cổ xinh đẹp nét na.

Cáp Mô chợt lộ ra vẻ áy náy vì mình dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhìn xem người ta, thật thà chưa kìa.

Cáp Mô nói:

- Rất đẹp sao?

Mãi Mãi Đề gật đầu chắc chắn nói:

- Rất đẹp, đã đẹp rất nhiều năm rồi. Đại thẩm A Na Nhật trong thôn đã xinh đẹp năm mươi năm rồi, nhưng vẫn chưa có một hán tử nào đủ dũng khí chinh phục trái tim bế tắc của nàng.

Cáp Mô...

Mãi Mãi Đề cười thầm một tiếng trong lòng, he he, đoạt phụ nữ với ta à!

Cường Tử cười nói:

- Mãi Mãi Đề đại ca, có chuyện tôi không rõ ràng cho lắm.

Mãi Mãi Đề nói:

- Ông chủ ngài sau này vẫn là gọi thẳng tên tôi đi. Mãi Mãi Đề là được rồi. Ngài gọi tôi Mãi Mãi Đề đại ca tôi sẽ không quen, dù sao đi nữa, nào có ông chủ xưng là tiểu đệ gọi thuộc hạ là đại ca. Có chuyện gì ngài hỏi thẳng là được rồi, tôi không khi nào dám không trả lời.

Cường Tử nói:

- Tốt lắm, tôi không gọi anh đại ca, anh cũng đừng gọi tôi là ông chủ. Con người của tôi rất biết điều, anh gọi tôi là Cường Tử thì được rồi.

Mãi Mãi Đề cảm thấy biểu hiện Cường Tử hết sức khác lạ, nhưng từ trên khuôn mặt Cường Tử lại nhìn không ra dáng vẻ gì, điều này làm cho trong lòng Mãi Mãi Đề rất không được tự nhiên, một người gã không thể nhìn rõ ràng, khiến cho gã không được yên lòng.

Mãi Mãi Đề vội vàng nói:

- Được, có chuyện gì cậu muốn biết?

Cường Tử hỏi:

- Tại sao Thanh Chiến đại ca cần phải sai tôi đến nơi này làm gì? Nội Mông Cổ hiện giờ cũng có rất nhiều thành phố lớn giàu có, tại sao lại phải chọn một chỗ như vậy, chẳng lẽ có suy nghĩ sâu xa gì sao?

Nếu như gặp được Cường Tử trước đó, Mãi Mãi Đề chắc chắn sẽ không cho rằng Cường Tử sẽ hỏi vấn đề này. Bởi vì nếu như Cường Tử ngay cả điều này cũng không biết, vậy cũng thật không cần đến Nội Mông Cổ đứng ở vị trí cao trên vạn người. Mà bây giờ, Mãi Mãi Đề cũng không dám xác định Cường Tử rốt cuộc là người như thế nào.

- Cái thôn nhỏ này nằm dựa sát vào núi Hạ Lan, hơn nữa còn rất gần khu bảo tồn hươu đỏ động vật được bảo vệ cấp hai quốc tế trên Hạ Lan Sơn. Rất nhiều tay săn trộm đều lựa chọn thôn này dừng lại bổ sung đồ dùng cần thiết sau đó từ nơi này vào núi, cậu biết rõ rồi đấy, mấy tay săn trộm khét tiếng người nào cũng đặc biệt linh mãnh.

Cường Tử a một tiếng hỏi:

- Vậy chúng ta ở chỗ này làm cái gì?

Kim Tiểu Chu xì một tiếng bật cười, mặc dù anh ta cũng cảm thấy Cường Tử diễn trò có chút hơi quá. Cáp Mô đứng ngay dậy đến bên cửa sổ, lướt qua lướt lại trước khung cửa nhìn xem có cô gái Mông Cổ nào sẽ lọt được vào trong pháp nhãn của lão già như ý không. Lời của Cường Tử khiến cho mấy người khác đều ra vẻ hết sức ngượng ngập, Đại Hùng thì ngẩng đầu nói rất thành thật:

- Bắt người xấu!

Cáp Mô nhếch miệng cười vỗ bả vai Đại Hùng nói:

- Đại Hùng, bắt người xấu việc này không liên quan tới cậu. Một mình Cáp Mô thức của cậu ở đây cũng đủ rồi, mặc kệ những tay săn trộm kia đến bao nhiêu, chỉ cần dám đến lão tử sẽ một nhóm diệt một nhóm, một đoàn diệt một đoàn.

Đại Hùng nhếch miệng, vẻ mặt rất khinh thường.

Cáp Mô:

- Cậu đây là ý gì?

Đại Hùng:

- Đã lâu rồi chưa có người có thể khoác lác ra gió thổi mát rượi như vậy.

Mọi người:...

Mãi Mãi Đề nói:

- Là như thế này, ý của Chiến gia có thể là bảo bắt sạch những tay săn trộm lại, bằng không những tên này sớm muộn sẽ trở thành ung nhọt trên thảo nguyên. Có lẽ cậu không biết, việc đầu tiên Chiến gia làm lúc vừa đến Nội Mông, chính là diệt sạch một bọn săn trộm mang tiếng xấu giết người không chớp mắt trên thảo nguyên. Lúc trước cũng là ở trong cái thôn nhỏ này Chiến gia đã vang danh được gọi là tay súng đệ nhất Nội Mông, tôi nghĩ Chiến gia sai cậu tới đây, là để cho cậu có một khởi điểm giống như ngài ấy lúc trước.

Mãi Mãi Đề ngẫm nghĩ vẻ mặt thành khẩn nói:

- Lúc đó không có cơ hội gặp được Chiến gia, Chiến gia bây giờ thu lại sắc bén của bản thân vào bên trong, mà Chiến gia lúc kia, đáng sợ!

- Cũng chính là ở cái thôn nhỏ này, Chiến gia mang đi một người, người này cậu cũng quen biết, về sau trở thành trợ thủ đắc lực đáng tin cậy nhất của Chiến gia.

Nói đến đây, Mãi Mãi Đề dừng một chút, dường như nói tiếp nữa cũng không có gì hay ho nên không nói tiếp nữa. Mà Cường Tử cũng không hỏi, trong đầu hắn xuất hiện một cảnh tượng chiến đấu kịch liệt trên thảo nguyên, cảnh tượng kia tuy rằng mơ hồ, nhưng rung động lòng người.

Cường Tử hít thật sâu một hơi:

- Mãi Mãi Đề, nói cho tôi biết, trong khoảng thời gian gần đây anh giết bao nhiêu người.

Ở thời khắc này, Mãi Mãi Đề tâm thần chấn động!

Gã hoảng hốt một chút, bởi vì Cường Tử lúc này và Cường Tử trước đó, quả thật tưởng như hai người!

Mãi Mãi Đề nhìn thẳng vào trong mắt Cường Tử thậm chí không có chút do dự, cũng không có thời gian để lo lắng Cường Tử tại làm sao đột nhiên hỏi vấn đề này, gã chỉ theo phản xạ trả lời:

- Mười chín người!

Mười chín người.

Kim Tiểu Chu và Cáp Mô trong lòng đều rung lên nhẹ nhẹ, mà ngay cả Đại Hùng cũng ngẩng phắt đầu dậy nhìn Mãi Mãi Đề. Mười chín, một con số hai chữ số vô cùng đơn giản, nếu như ở phía trước cộng thêm một chữ giết, đằng sau cộng thêm một chữ người, thay đổi tính chất trong đó đủ để cho người ta rung động tuyệt đỉnh.

Cường Tử:

- Được rồi, tiếp theo giao hết cho tôi.

Giọng điệu hắn bình thản, nhưng khi Mãi Mãi Đề nghe thấy lại mang theo ý lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi.

282. Chương 282: Xảo Trá Không?

Trên núi Hạ Lan, một người thân thể rất cao hơn nữa rất mập đột nhiên xuất hiện đứng ở trên khối nham thạch cực lớn, trong tay cầm một cái ống nhòm không ngừng tìm kiếm gì đó. Y đứng thẳng tại chỗ dốc núi thẳng đứng, một cây đại thụ trước người vừa vặn che chắn thân hình của y. Chỗ này bí mật nhưng cũng rất nguy hiểm, không cẩn thận một chút thôi sẽ rơi xuống dưới núi.

Bên cạnh y, một khẩu súng bắn tỉa nặng chừng ba mươi kí, chiều dài năm mươi tấc đang nằm yên tĩnh trên khối nham thạch. Người này mặc một bộ quân phục tác chiến màu xanh lục, thời tiết cũng không nóng bức nhưng y đã mồ hôi đầm đìa, từng dòng mồ hôi lăn xuống trên khuôn mặt y, theo cảm rơi xuống dưới.

Cách không xa chỗ của y, một người đàn ông dáng người thon dài đứng chấp tay sau lưng, cũng mặc một bộ quần áo tác chiến màu xanh lục, nhưng trong tay gã không có súng ống. Dáng vẻ của gã có lẽ không thể coi là đẹp trai, nhưng có một loại khí chất tự nhiên mà có, lông mày như núi cao, mắt như mặt trăng, mặt trời.

Người này nếu như Cường Tử nhìn thấy chắc chắn sẽ chấn động, bởi vì người này hẳn nên ở thủ đô cách xa đây hàng ngàn dặm.

Trác Thanh Chiến.

Mà cái gã mập chiều cao chừng một thước tám lăm, cân nặng chừng hơn hai trăm kí kia dĩ nhiên là Bùi Đông Lai!

Trác Thanh Chiến nhìn Bùi Đông Lai, trên mặt lộ ra vẻ áy náy thật lòng.

- Đông Lai, mấy năm nay thật sự đã tử cực cho anh rồi.

Anh ta nói.

Bùi Đông Lai cười ha hả nói:

- Đừng nói với tôi điều vô nghĩa, ông đây tự mình chạy đến Đông Bắc nói không chừng là còn nhiều vui vẻ thoải mái hơn. Quý ma mới bằng lòng đi theo cậu màn trời chiếu đất, tử cực cộng lòng chim nè.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Cậu còn nhớ được đã bao lâu chưa có tới núi Hạ Lan không?

- Mười một năm.

Bùi Đông Lai bỏ ống nhòm trong tay xuống nói:

- Chính xác là mười một năm sáu tháng lẻ bảy ngày.

Trác Thanh Chiến nói:

- Đúng vậy, lúc trước chúng ta cùng nhau đi từ Bắc Kinh đến Nội Mông Cổ, trận chiến đầu tiên chính là bắt đầu ở cái thôn nhỏ dưới chân núi Hạ Lan này. Chỗ này luôn có rất nhiều kỷ niệm không sao xóa đi được, không thể tưởng được sau mười một năm gặp lại nhau vẫn là ở chỗ này.

Bùi Đông Lai hừ một tiếng nói:

- Đó là trận chiến đầu tiên của anh ở Nội Mông, nhưng là trận chiến cuối cùng của tôi ở Nội Mông.

Y nói:

- Lúc trước cậu sai tôi đi Đông Bắc, tôi hận không thể một phát súng bắn nát đầu anh. Hầy... nhưng ai bảo cậu là Trác Thanh Chiến kia chứ? Ông đây đang không vui còn phải ngoan ngoãn chạy đi Đông Bắc làm đứa con ngoan của Hách Liên Xuân Mộ. Mẹ nó những năm gần đây coi như sứt cân quá nhiều. Nói đi làm sao đền bù tổn thất cái thân mập mạp của tôi đây?

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Tôi dự định đưa cả Nội Mông đền bù tổn thất cho cậu có được không?

Bùi Đông Lai quay đầu nhìn Trác Thanh Chiến cười mắng:

- Ông đây không làm! Tôi chửi, lần trước đuổi tôi đi bây giờ bảo tôi quay về. Lão tử cũng không phải kỹ nữ rở tiền ngủ một đêm trăm đồng kia, cậu thích thì đi mà làm đi nha. Mẹ nó! Việc của Đông Bắc đã hao tổn của lão tử mười một năm thanh xuân, hiện tại thật không dễ dàng rãnh rỗi cậu còn dự định bảo tôi đến Nội Mông tìm kiếm vật vả hả? Tôi đang buồn bực đây, cậu không thể để cho lão tử yên ổn sống thêm mấy năm sao?

Y thở phì phì nói:

- Muốn sai tôi làm cũng được, bồi thường mấy ngàn vạn đồng cho lão tử tiêu xài, tôi sẽ suy xét ngẫm nghĩ lại.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Được, không phải chỉ mấy ngàn vạn đồng thôi à. Tiền kiếm được trong mười một năm của cậu không dừng lại ở mức giá này, hiện tại cho dù thêm một số không nữa tôi cũng vẫn phải trả không thể nói không được.

Bùi Đông Lai:

- Tốt rồi nha, bây giờ cho luôn đi.

Trác Thanh Chiến:

- Trước ghi sổ nợ đi, đợi sau khi tôi quay về Bắc Kinh xem thử có thể đến chỗ Triệu Phù Sinh đánh cho ới tiền ra. Tên đó thiếu nợ chúng ta không ít đâu nhe, lần này nói gì cũng phải để cho hắn nôn ra máu một chút.

Bùi Đông Lai cả giận nói:

- Triệu Phù Sinh! Cậu vừa nhắc tới lão tử đây đã tức giận rồi! Sai hắn đi Đông Bắc lộ mặt mà thôi, chỉ là diễn trò mà thôi, đánh tôi một quyền thành cái bộ dạng hiện giờ. Lão tử mười năm nay đúng là sống không bằng chết a. Cho dù những năm trở lại đây có gọi tôi là tiểu thư cũng không ngoa đâu, tiểu thư da mặt không trơn láng, mồ hôi cũng không nhỏ giọt liên tục thế này.

- Ái chà... vẫn đang ghi hận hắn?

Trác Thanh Chiến áy náy hỏi.

- Ghi hận thì sao? Ông đây hận không thể tháo hắn thành tám khối! Hận không thể thiến hắn để cho dòng họ Triệu của hắn từ nay về sau không có con cháu nối dõi. Nói như vậy có chút ác độc, nhưng, tôi cũng phải làm cho bằng được. Được lắm, nếu như hắn chịu ra tiền, vậy thì cậu hãy nói cho tên kia biết. Bảo hắn chi trả tiền thuốc khám bệnh mười năm nay của lão tử, một năm một ngàn vạn, muốn để cho tha thứ hắn phải lấy ra đây một tỷ!

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Thực ra lần này trước khi tôi tới Phù Sinh đã tìm tôi, trước đây không thể để cho cậu bại lộ cho nên mới khiến cho cậu chịu cực. Chỗ một quyền kia lúc trước hắn đánh cậu, vết thương ra làm sao không ai rõ ràng bằng hắn. Thương thế của cậu còn có thể trị được, đợi sau khi trở về tôi giúp cậu chữa trị thương thế cho lành hắn.

Bùi Đông Lai cả giận nói:

- Thối lắm, một quyền đó gây thương tổn ở chỗ nào, không ai rõ ràng hơn so với chính ta.

Y nói:

- Thật có thể chữa được sao?

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Thật có thể.

Bùi Đông Lai ảm đạm nói:

- Ban đầu ở Bắc Kinh, ba người chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên. Cậu và Phù Sinh đều là người có gia đình hiển hách, có cha mẹ chống lưng, tôi chỉ là con trai của gia đình bình thường, đi đằng sau mong hai người ngoắc mong qua ngoắc mong lại. Bây giờ nhìn lại mà xem, thoát nhìn cậu là người phong vương xưng bá đứng trên vạn vạn người ở nội Mông Cổ. Phù Sinh là ủy viên Đảng trẻ tuổi nhất của quân ủy trung ương còn là con trai nổi nghiệp không còn ai thích hợp hơn trong mắt mấy lão già kia. Đều sáng rực rỡ hơn nhiều so với người làm tay sai dưới quyền lão đại xã hội đen Đông Bắc như tôi đây.

- Nhưng, thực ra trong lòng tôi hiểu rõ.

- Với tính cách của Phù Sinh, sau khi đánh bị thương tôi ở Đông Bắc trở về Bắc Kinh chui đầu thẳng vào trong thể chế chính trị, mất mười năm lăn lộn mây giạt gió vùi, hắn chịu khổ còn lớn hơn so với tôi. Từ nhỏ trong ba người chúng ta tính cách Phù Sinh là khó uốn nắn nhất, tôi con nhớ rõ khi hắn mười lăm mười sáu tuổi đã xác định lý tưởng cả cuộc đời về sau chính là cả đời không lấy vợ dùng trọn đời một mình đi hết từng nơi trên cả nước. Hắn nói muốn để cho dấu chân của mình in trên mỗi một ngọn núi mỗi một con sông, mỗi một cái thôn lớn nhỏ. Một người như vậy có thể nén lại tất cả yên lòng làm chính khách, quả thật không dễ dàng,

Bùi Đông Lai liếc nhìn Trác Thanh Chiến nói:

- Nói tiếp những gì cậu nói, tôi cũng biết rõ sau khi tôi rời khỏi Nội Mông những năm nay cậu qua lại như thế nào với hắn. Thật không dễ dàng diu đỡ một Vụ Nỗ Tư sống lây lất ở Tân Cương. Tuy rằng Phù Sinh

ở Bắc Kinh vẫn luôn nhớ thương cậu không ít lần xin những lão già kia biên chế không chính thức kia tiếp tế cho cậu, nhưng chút tiếp tế kia đối với người chạy qua chạy lại hai tỉnh như cậu chỉ như muối bỏ biển. Từng giết người, bị người đuổi giết, mười một năm ở Nội Mông và Tân Cương cậu không chết đã coi như là kỳ tích không nhỏ. So với việc của các cậu, quả thật tôi sống tự do nhất.

- Hai người các cậu có thể cứng rắn hơn nữa, tôi tại sao lại không thể?

Trác Thanh Chiến đi sang vỗ bả vai Bùi Đông Lai ra chiều xin lỗi nói:

- Thực ra tôi là muốn để cho Hồ Thiên tiếp nhận việc phía bên Nội Mông, hiện tại xảy ra biến cố rất lớn...

Bùi Đông Lai cười ha hả nói:

- Đừng có mè nheo với tôi, đây không phải tác phong của Trác Thanh Chiến.

Trác Thanh Chiến nói:

- Xem ra, bảo Cường Tử ở đây đợi ba tháng. Nếu như cậu ta có thể nhận ra được có lẽ cậu ta sẽ chọn ở lại, nếu như cậu ta có thể ở lại, cậu cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Bùi Đông Lai nhếch mép lên nói:

- Ý cậu là nói tôi không bằng đứa con nít rửa dĩa chưa sạch kia?

Y vừa muốn nói tiếp, lại nhìn thấy ánh mắt Trác Thanh Chiến bỗng nhiên lạnh run.

Theo ánh mắt của Trác Thanh Chiến nhìn sang, một đám năm sáu người có mang vũ khí nối đuôi nhau kéo thành một chuỗi ở trong hốc đá tiến lên trên núi. Khóe miệng Bùi Đông Lai nhếch lên lộ ra nét cười tàn ác lạnh lẽo.

Cầm ống nhòm lên nhìn xong liền nói:

- Từ vũ khí trang bị xem ra đám người kia không đơn giản đâu nha, ngay cả vũ khí chế tạo đặc biệt phục vụ cho quân Mỹ cũng có thể mua được, tiền vốn bỏ ra không ít đâu hèm.

- Vừa hay!

Bùi Đông Lai cười lạnh nói:

- Để cho mấy tên ngốc này giúp ông đây tìm lại trí nhớ mười một năm về trước nhé, ta nhớ hình như mười một năm trước là ở cổng thôn nhỏ dưới chân núi Hạ Lan, ông đây lần đầu tiên đại phát thần uy, mười một năm chưa có sờ qua súng thật đạn thật chân chính, không biết kỹ thuật sử dụng súng của ta có phải vẫn còn sắc bén phong độ như trước nữa không.

Trác Thanh Chiến cười, xoay người tìm chỗ ngồi xuống. Anh ta không có nói gì cả, không ngăn cản, cũng không cổ vũ. Tính cách của Bùi Đông Lai anh ta hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai khác, thậm chí còn hơn so với chính Bùi Đông Lai hiểu rõ mình. Ba người bọn họ chơi đùa với nhau từ khi còn mặc bím, đi mẫu giáo, tiểu học, cấp hai, cấp ba, mãi cho đến trước đại học cũng chưa từng tách rời nhau, tính cách Bùi Đông Lai ghét cái ác như kẻ thù cũng đã sớm khắc sâu trong xương tủy, khuyên cũng không được.

Cho nên, mười một năm trước Trác Thanh Chiến mới có thể bảo anh ta đi Đông Bắc. Cuộc sống ở Đông Bắc mười một năm nay đã khiến cho tính cách Bùi Đông Lai cứng cỏi hơn nhiều, sát khí cũng nhạt đi không ít. Nhưng cảnh giết chóc hôm nay, Trác Thanh Chiến biết mình không cần phải đi ngăn cản. Bùi Đông Lai bây giờ đã sớm không phải chàng thanh niên hành động theo cảm tính nữa rồi.

Bùi Đông Lai chộp lấy khẩu súng ngắm nặng hơn ba mươi kí trên mặt đất, khẩu súng ngắm khổng lồ trong tay y lại nhẹ nhàng như không có gì. Cho dù là những gã đàn ông to lớn của đội Báo Biển của Hoa Kỳ (USA Navy Seals) kia cũng không có người có thể nâng một khẩu súng đứng bắn, cũng không có người dám làm như vậy. Mà Bùi Đông Lai, lại tràn đầy tự tin.

Khẩu súng thật dài chìa ra, hòng súng di động theo những người kia chẳng những ổn định mà còn di chuyển thông thả. Cánh tay Bùi Đông Lai vững vàng, khẩu súng nặng nề như thế, không ngờ ngay cả một chút lắc lư khẽ cũng không có!

Chú!

Tiếng súng vang lên!

Viên đạn súng bắn tỉa hẹp dài to lớn chưa đến một giây đã bay đến trước người mục tiêu! Khoảng cách như vậy nếu như bị súng bắn tỉa bắn trúng sẽ lập tức mất mạng! Thân thể người ta sẽ bị cắt ngang hông đứt thành hai đoạn. Nếu như bắn trúng đầu, chỉ sợ đầu người kia lập tức sẽ biến thành một quả dưa hấu bị bắn nát bấy.

Một tiếng súng nổ, người vác trên vai một khẩu súng bán tự động M24 sản xuất của Hoa Kỳ bị viên đạn súng bắn tỉa bắn văng thẳng đi, sức mạnh khủng khiếp bắn người vác súng kia ngã nghiêng lăn mấy vòng về một bên. Người bị viên đạn bắn trúng này ngay cả khi đã lăn lộn mấy vòng vẫn còn chưa thể dừng lại được, cuối cùng đụng vào một khối nham thạch ngất đi.

- Có súng bắn tỉa!

Một tay săn trộm hô lên hoảng hốt.

Tất cả mọi người lập tức tìm kiếm chỗ nấp quỳ rạp trên mặt đất, chỉ có người đi đầu cẩn thận chạy tới đỡ đồng bọn hôn mê tránh ở đằng sau một khối đá lớn.

Bùi Đông Lai lắc đầu thở dài:

- Hay a... Mười một năm không đụng đến súng quả nhiên thiếu đi chính xác, bắn không trúng a.

Trác Thanh Chiến cười nói:

- Xạo quần.

Hai chữ thô tục như thế, từ trong miệng anh ta nói ra lại văn nhã như thế, thật đúng là có một loại mùi vị khác lạ.

Bùi Đông Lai cười ha hả, gương cổ quát với chỗ xa:

- Ngoan ngoan để lại vũ khí trang bị, người đều rút hết đi cho lão tử. Đương nhiên, bọn mày cũng có thể chọn cách chống cự, sau đó chết!

Sau khi hô xong Bùi Đông Lai quay đầu cười khúc khích hỏi Trác Thanh Chiến:

- Vậy thì sao, xảo trá không?

283. Chương 283: Trúng Vịt Hoang

Cường Tử dựa vào ghế chăm chú lắng nghe Mãi Mãi Đề giới thiệu tình hình săn bắn trái phép ở Nội Mông.

- Bọn săn trộm bình thường do hai loại người tổ chức thành lập, phụ trách thu thập tin tức hàng hóa để ra tay gọi là mã đầu, những người này đa số đều là người tại nơi này cũng có cả người Mông Cổ. Một loại khác chuyên môn dò tìm động vật săn bắn gọi là lang đầu, những kẻ này chẳng những săn bắn động vật độc ác tàn nhẫn, đối xử với con người cũng giống như vậy.

- Bọn săn trộm không cần nói đến đạo nghĩa gì, chỉ cần tiền. Cho nên những người này rất khó dựa vào lời hay ý đẹp khuyên bảo được bọn chúng hướng thiện, không ra tay độc ác bọn chúng căn bản không biết cái gì là sợ.

- Những người này bản chất đều là kẻ liều mạng, trên người bọn chúng đều vác nợ máu mạng người. Một khi bị bắt cũng chỉ có một con đường chết, cho nên giao thủ với bọn chúng là một việc rất nguy hiểm.

Mãi Mãi Đề nói.

Cường Tử chăm chú nghe xong hỏi:

- Nếu như những kẻ này đã không dễ đối phó, làm sao anh có thể một mình giết mười chín người bọn chúng?

Mãi Mãi Đề cười nói:

- Điều này quả thật cũng không khó.

Gã nói:

- Tôi nhận ra nhóm săn trộm đầu tiên có tổng cộng bảy người, ngay lúc bọn chúng đang lúc tranh giành vấn đề chia của. Tôi quan sát một lát nhận ra bảy người này là do hai nhóm nhỏ tạo thành, người hai bên đều nhìn đối phương không thuận mắt. Bởi vậy buổi tối tôi vụng trộm mò vào khu trại của bọn chúng, dùng tạm một con dao giết chết một tên. Vừa tảng sáng hôm sau quả nhiên bên phía có người bị giết nghi ngờ ba người bên kia ra tay, bởi vậy hai bên đã đánh nhau.

Gã cười nói:

- Tôi thì ngồi xem kịch hay, không đến một giờ, người hai bên chỉ còn lại một người đang hấp hối, bị tôi dễ dàng thu phục. Về sau nếu như gặp được nhóm nhỏ hai ba người tôi lén giết một lần một người, gặp được nhóm có thực lực mạnh mẽ tôi nghĩ cách khiến cho chúng tự giết lẫn nhau, quả thật không khó.

Cường Tử cười nói:

- Anh là người xấu...

Mãi Mãi Đề nghiêm túc nói:

- Không đúng, ông chủ của tôi ơi, Chúa Trời có thể làm chứng tôi là một người lương thiện, một người tốt thật thà chân thật nhất.

Cường Tử:

- Anh gọi Chúa Trời tới để tôi hỏi thử xem ông ta có thật hay không.

Mãi Mãi Đề:...

Cường Tử cười hỏi Cáp Mô:

- Cáp Mô ca, tại sao không thấy Đại Hùng và Báo Tử ca?

Cáp Mô vừa vuốt mũi vừa nói rất mập mờ:

- Đại Hùng muốn đi leo núi, Báo Tử lên đó theo cậu ta rồi. Hai người tụi nó muốn bắt mấy con sói con về nuôi chơi, sáng sớm đã đi ra ngoài.

Cường Tử cười mắng:

- Hai tên ngốc này, không biết sói nuôi không sống được sao?

Mãi Mãi Đề sửa lại ngay nói:

- Quan điểm này là sai lầm, sói có thể nuôi sống được.

Cường Tử vừa nghe đến đây vui vẻ nói:

- Hả? Tôi nghe nói sói có phải không thể thu phục đi theo mình, hơn nữa không thể cột dây xích. Cho dù là bắt đầu nuôi từ khi là sói con, sau cùng cũng không thể nuôi sống được. Mọi người đều nói sói là một loại động vật yêu thích tự do, cho nên không có dùng sói là vật nuôi trong nhà được. Cho dù cột dây xích cho nó, nó cũng sẽ liều mạng muốn thoát ra khỏi sợ cổ của chính nó máu thịt bầy nhầy.

Mãi Mãi Đề nói:

- Vậy tôi hỏi cậu một câu.

Cường Tử:

- Sao nào?

Mãi Mãi Đề:

- Cậu nói chó là từ đâu mà có?

Cường Tử:

- Cái này... hình như là có chút chẳng hiểu ra làm sao. Đều nói sói không thể thu phục làm vật nuôi, nhưng lại nói chó là sói hoang thu phục nuôi dưỡng trong nhà dần tiến hóa thành, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Mãi Mãi Đề hăng giọng một cái nói:

- Cái này coi như cậu hỏi đúng người rồi, đối với sói và chó tôi cũng có nghiên cứu chút ít. Các nhà khoa học Mỹ gần đây phát hiện ra, cho dù là chó Yorkshire kích cỡ như chén trà, hay là giống chó săn Ái Nhĩ Lan kích cỡ như con ngựa con, tất cả các giống chó đều là do một loại “Sói Châu Á” tiến hóa nên.

Mãi Mãi Đề nói:

- Con người thuần hóa sói hoang thành người bạn trung thành, quá trình này cũng không phải một năm nửa đời. Căn cứ theo số liệu nghiên cứu khoa học, bắt đầu từ xã hội nguyên thủy của loài người đã thuần hóa sói rồi. Sau khi trải qua năm tháng dài lâu mới dần dần có chó không còn tính sói hoang dã trong người nó, mà sói bây giờ hầu như đã mất đi khả năng thuần hóa. Bởi vì không còn ai cần phải đi hao phí thêm vạn năm để tăng thêm một giống chó mới, muốn làm như vậy cậu chỉ cần mua hai con chó giống khác nhau giao phối thì được rồi.

Gã nói:

- Tất nhiên là, hai con chó đực hoặc hai con chó cái thì không được đâu à.

Cường Tử...

Cáp Mô:

- Nghe người thông thái nói chuyện một buổi, bằng đọc hết mười năm sách vở.

Mãi Mãi Đề ngượng ngùng cười nói:

- Cái này đều là những nhà khoa học của Hoa Kỳ kia nhàn rồi đau trứng nghiên cứu như vậy, cụ thể có phải xảy ra chuyện như vậy không tôi cũng không rõ ràng. Chỉ có điều chó sói quả thật rất khó thuần hóa, dù sao tôi chưa có thấy qua một ai dẫn theo sói làm vật nuôi cả.

Cường Tử:

- Trong núi có thú dữ lớn nào không?

Mãi Mãi Đề nói:

- Có thì cũng có, chỉ có điều bình thường trốn hết ở trong núi sâu rất ít ra bên ngoài. Còn nữa bọn Báo Tử đều mang theo vũ khí, nghĩ rằng cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì đâu.

Cáp Mô nói:

- Cậu cứ yên tâm đi, Báo Tử cũng không phải đứa con nít không cần lo lắng bọn nó. Hai người bọn Đại Hùng đều là lớn lên ở trong núi, bọn nó vào núi còn quen thuộc hơn so với đi nhà tắm nữa.

Cường Tử:

- Đúng ha, Cáp Mô ca anh và hai người họ đúng là tương phản nhau.

Cáp Mô không để ý tới hấn mà cườn ha hỏi Mãi Mãi Đề:

- Người anh em Mãi Mãi Đề thân yêu của tôi ơi, tôi gần đây luôn nhìn thấy anh đi cùng một cô gái Mông Cổ xinh đẹp, tôi nghe nói cô ta gọi là Châu Lan Kỳ Nhật Cách còn chưa có kết hôn phải không nà, nếu được anh giới thiệu cho tôi một tí nha?

Trong lòng Mãi Mãi Đề run lên, cái gì nên tới vẫn phải tới...

Cường Tử nhìn ra chỗ bối rối của Mãi Mãi Đề nói:

- Cáp Mô ca đây là anh không đúng rồi, Châu Lan Kỳ Nhật Cách người ta nếu như còn chưa có kết hôn chắc chắn là tầm mắt rất cao. Tôi tuy rằng vẫn luôn tin tưởng Cáp Mô ca đẹp trai phong độ không ai sánh kịp. Nhưng anh không thể cảm thấy người ta tốt liền cho rằng người ta vừa nhìn đã trúng tình của anh rồi chứ.

Cáp Mô:

- Thôi lắm! Đẹp trai phong độ như lão tử lại không phải chỉ nhằm vào tình. Độ đàn ông của lão tử là theo nghĩa rộng lẫn nghĩa hẹp, là người an toàn với kẻ già em nhỏ, là hoàn toàn phù hợp với nhu cầu số đông chị em phụ nữ, là người thích hợp đoàn kết năm mươi sáu dân tộc toàn quốc.

Mãi Mãi Đề:...

Cường Tử:

- Phải rồi, đúng như vậy, toàn bộ Trung Quốc nói đến đẹp trai phong độ sức quyến rũ cũng chỉ có một người có thể so sánh được với anh.

Cáp Mô:

- Nói, là ai!

Cường Tử:

- Khang Sư Phó (một loại mì gói) a, hằng ngày đều có hàng vạn người thêm ông ta... hơn nữa chẳng phân biệt nam nữ già trẻ đều rất an toàn.

Cáp Mô:...

Lúc này bỗng một thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa chạy vào nói:

- Ông chủ, Tào đại ca đến rồi.

Cường Tử ừ một tiếng, trong lòng tự nhủ Tào Liên tiểu tử này tại sao muộn như vậy mới đến. Trước khi đến đã để cho Tào Liên tìm người phụ trách một số chuyện của Chấp Pháp Đường rồi, không biết tại sao đã đến bốn năm ngày rồi y mới đến.

Tào Liên bước nhanh đi vào cửa chính nói:

- Ông chủ, tôi tới chậm, biết giải thích không cần thiết làm gì tự mình phạt mình trước.

Cường Tử còn chưa đi ra đã bị câu nói này của Tào Liên làm cho buồn cười, cái gã Tào Liên này quả thực đúng là một kẻ dở hơi, biết mình đã tới chậm không ngờ bày đặt tự phạt, việc này mới lạ. Hắn cất bước ra cửa cười ha hả nhìn Tào Liên hỏi:

- Tốt, tôi xem thử anh tự phạt thế nào trước, nếu như thấy đủ rồi thì tôi mới nghe anh giải thích rõ ràng.

Tào Liên đứng ở cửa ra vào cười hi hi, từ trong túi móc ra một bình Nhị Oa Đầu còn chưa khui nắp, vặn mở nút bình ngửa cổ tu ừng ực ừng ực hết nửa bình.

- Đã tới chậm tự phạt ba ly, đã uống nửa bình, nhiều hơn so với ba ly,...

Tào Liên cười khúc khích.

Cường Tử đổ một giọt mồ hôi, tự nhủ cái này Cáp Mô tự phạt còn nhiều hơn anh.

Cáp Mô:

- Điểm ấy thôi lắm, nào lại đây, xem lão tử sạch cả bình cho anh xem.

Cường Tử:...

Tào Liên cười ngổ hết sức từ trong túi móc ra hai viên kẹo lớn kín đáo đưa cho Cáp Mô nói:

- Ăn kẹo đi nha, rượu buổi tối uống tiếp, tôi mang theo nhiều lắm, cũng coi như đủ dùng!

Cáp Mô thu lấy viên kẹo hí hửng nói:

- Thứ này không tệ, ở chỗ này muốn mua cũng mua không được. Tôi lát nữa tặng cho Châu Lan Kỳ Nhật Cách, cô ta chắc chắn vui vẻ lắm!

Mãi Mãi Đề:...

Cường Tử cười nói:

- Trẻ nãi vài ngày mới đến, đến rồi thì phát kẹo, nói thử xem, xem tôi có thể xóa tội lần này cho anh không.

Tào Liên nhăn nhó, đỏ mặt nói:

- Tôi... tôi cưới vợ rồi.

Cường Tử:

- Thật á?

Tào Liên:

- Tất nhiên là thật!

Cường Tử:

- Đúng thật vậy á?

Tào Liên:

- Đúng thật là vậy?

Cường Tử:

- Người đâu rồi, lời tên này ra ngoài thiên! Bấm con gà con cho chó ăn!

Tào Liên:

...

Cáp Mô cười ha hả nói:

- Đường này tôi phải ăn một viên, lây chút không khí ngày vui. Nói không chừng tôi thật có thể đổi vận lấy Châu Lan cô nương về nhà.

Mãi Mãi Đề:

- Tôi đi lấy đao...

Cường Tử cười hỏi:

- Nói thử xem, gây tai họa cho con gái nét na nhà ai rồi?

Tào Liên:

- Vợ tôi từ nhỏ đã sống với tôi chung một mái nhà, lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Tuy rằng về sau chia cách một đoạn thời gian nhưng ngược lại cảm tình sâu đậm, cha mẹ tôi hợp nhau lại tính toán, dù sao tuổi tác tôi đã quá tuổi kết hôn rồi nên trước khi để cho tôi đến Nội Mông làm chuyện hôn sự, vốn dự tính mời ngài uống rượu mừng, chỉ có điều tôi sợ làm trẻ nãi việc quan trọng của ông chủ ngài, cho nên tôi chưa có nói.

Cáp Mô:

- Thanh mai trúc mã luôn khiến cho người ta rất khinh bỉ...

Mãi Mãi Đề:

- Đặc biệt nhất còn là nam thích nữ mền, thì càng khiến cho người ta xem thường.

Cáp Mô:

- Tình tiết không phạm phòng lo sợ, không khúc chiết ly kỳ.

Mãi Mãi Đề:

- Chuyện xưa này nếu như viết thành tiểu thuyết mạng, chắc chắn bị vớt ra đường!

Cáp Mô:

- Cho dù xuất bản cũng sẽ không vượt quá ba mươi...

Cường Tử đổ một giọt mồ hôi, trong lòng tự nhủ đồ kỵ chuyện người khác có vợ, Mãi Mãi Đề và Cáp Mô đúng là rất có tiếng nói chung. Thực ra từ việc hai người họ vừa nhìn thấy Châu Lan Kỳ Nhật Cách đã chung tình đã có thể nhìn ra, hai người họ đúng là cùng một tính cách. Nếu như Chu Bách Tước là đàn ông phong độ điển hình, vật Cáp Mô chính là tươi tắn điển hình...

Ở trong ánh mắt Cáp Mô, người khác lấy vợ là chuyện bất hạnh nhất...

Tào Liên nói:

- Hai người làm sao vậy, tôi cưới vợ cũng không cần đả kích tôi như thế chứ.

Cáp Mô:

- Cậu biết không? Hiện tại tỉ lệ nam nữ của Trung Quốc là năm mươi mốt so với bốn chín. Cậu nói cậu bây giờ đã cướp đoạt lấy một cô gái tốt đẹp, sẽ làm cho bọn đàn ông khắp nơi tăng thêm bao nhiêu áp lực gánh nặng tâm lý hả? Căn cứ theo số liệu đoán trước, tương lai Trung Quốc sẽ có ít nhất năm trăm vạn người ế vợ, cậu có đạo đức hay không?

Mãi Mãi Đề:

- Không có tính người, lẽ nào cậu không biết hiện tại cạnh tranh có bao nhiêu khốc liệt sao?

Tào Liên:...

Cường Tử vỗ bả vai Tào Liên nói:

- Không sao, anh để cho hai người họ trút hết ra một lần đi.

Tào Liên:

- Tại sao?

Cường Tử:

- Hai người họ đều là một trong năm trăm vạn người kia.

Tào Liên nhẹ gật đầu nói:

- Ngài nói như thế tôi đã có cảm giác rất kiêu ngạo rồi, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

Cường Tử:

- An phận đi... học tập giống tôi.

Cáp Mô:

- Cường Tử! Ta bóp chết ngươi!

Khi màn đêm buông xuống Báo Tử và Đại Hùng trở về cùng nhau, vẻ mặt Đại Hùng rầu rĩ không vui, Cường Tử hỏi cậu ta sao lại như vậy, Đại Hùng hung hăng trợn mắt liếc nhìn Kim Tiểu Chu bực bội chửi đầu ăn cơm.

Kim Tiểu Chu cười ngược ngùng nói:

- Cậu ta muốn nuôi sói con, tôi giúp cậu ta đi tìm.

Cường Tử:

- Không tìm được phải không? Vậy Đại Hùng cậu cũng không nên tức giận như vậy, lần sau tôi cùng vào núi giúp cậu tìm không phải được rồi sao.

Đại Hùng:

- Nếu không tìm được tôi sẽ không tức giận! Cậu hỏi anh ta đi!

Đại Hùng chỉ Kim Tiểu Chu nói.

Kim Tiểu Chu:

- Tôi không cảm thấy nuôi sói con nguy hiểm gì lắm, giúp cậu tìm cậu còn tức giận hơn cả sói.

Đại Hùng:

- Anh nếu như thật làm cho tôi không tức giận, anh quả thật đúng là sĩ nhục chỉ số thông minh của tôi.

Cường Tử tò mò hỏi:

- Báo Tử ca, anh tìm thứ gì lừa gạt Đại Hùng vậy?

Kim Tiểu Chu cười ngượng ngừng nói:

- Thực ra vật kia cũng rất hiếm có ở đây, tôi ở trên núi không dễ dàng mới lấy được.

- Rốt cuộc là cái gì?

- Vịt hoang.

Đại Hùng giận dữ hét:

- Nói chỗ quan trọng!

Kim Tiểu Chu ngượng ngừng nói:

- Trứng vịt hoang...

284. Chương 284: Bạch Mao Lang Vương

Cường Tử gọi điện thoại cho Chu Bách Tước, sai Chu Bách Tước đưa một bao lì xì thật lớn đến tay vợ mới cưới của Tào Liên, sau đó bảo Trần Tử Ngư lấy danh nghĩa công ty tặng một chiếc Audi TT cho cô gái hạnh phúc kia, món quà này không thể coi là tệ, Cường Tử vốn định đuổi Tào Liên trở về, nhưng tên kia nói cái gì cũng không đi phải ở cùng với Cường Tử ba tháng không rời.

Tào Liên nói:

- Ông chủ ngài nếu như thật muốn tốt với tôi cũng đừng đuổi tôi đi, đón vợ tôi đến đây đi nhé?

Cường Tử liếc nhìn Cáp Mô và Mãi Mãi Đề hỏi Tào Liên:

- Anh chắc chắn không?

Tào Liên sợ rung lên:

- Bỏ đi, không phải ba tháng ư, nhịn một chút cũng được mà...

Cáp Mô:

- Ừ, nhịn đi càng khỏe thân.

Mãi Mãi Đề:

- Không thể nhìn quá lâu, bằng không sẽ như người nào đó nhịn thành ra hình dáng kỳ quái. Hơn nữa không chừng gà cũng cũng bị biến dạng, lông trên người cũng có thể dài đến qua cả mặt...

Cáp Mô cười khúc khích, thấy tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm anh ta, bởi vậy anh ta giận...

Anh em Liên minh chấp pháp Trung Hoa Cường Tử mang đến chia là sáu nhóm nhỏ, mỗi nhóm mười người bố trí ẩn nấp chỗ có động vật hoang dã quý hiếm ra vào ở trên núi Hạ Lan, đến ngày thứ chín rốt cuộc đã

chờ đón được một màn thắng lợi có thể coi là huy hoàng. Một nhóm săn trộm gồm có năm người bị hai nhóm người nhỏ của Cường Tử tóm gọn, trói lại như bánh chưng.

Thực ra Cường Tử biết rõ, Trác Thanh Chiến sở dĩ kiên quyết để cho hắn đến Nội Mông chỉ là muốn tranh thủ khiến cho hắn có thể tiếp nhận ở lại Nội Mông. Hiện tại tình hình ở Nội Mông đã tương đối ổn định hơn nhiều so với Trác Thanh Chiến ở đây mười một năm trước. Lúc ấy không riêng gì bọn săn trộm, người ngoài Mông Cổ và thế lực xã hội đen Liên Bang Nga tấn công hết lần này đến lần khác có thể nói là cực kỳ nguy hiểm.

Sở dĩ Cường Tử đến cũng chỉ là muốn để cho Trác Thanh Chiến không phải khó xử, hai người đều lựa chọn phối hợp với nhau. Cường Tử đến Nội Mông có thể xem là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người đánh rất vui vẻ, một người sẵn lòng ăn đòn. Cho nên Trác Thanh Chiến mới có thể rảnh rỗi hai tay đi chuẩn bị, mới nhắn tin cho Đông Lai trở về Tân Cương cùng mình.

Gã Bùi Đông Lai này quả thật cũng không phải biểu hiện ra vẻ nông cạn trước mặt Cường Tử, từ một loại ý nghĩa nào đó, đến bây giờ người có thể lừa gạt Cường Tử từ đầu đến cuối chỉ có mỗi tên Bùi Đông Lai này, mà kẻ bị lừa gạt là Cường Tử vẫn không hay biết gì cả.

Cường Tử đến Nội Mông có thể nói là để hoàn thành một nhiệm vụ nặng nề, một nghĩa vụ nặng nề, đối với một người tuy rằng có nghị lực lớn nhưng không có dã tâm lớn, Cường Tử có lẽ cũng không thích hợp làm người chăm nom một phương như rào cản.

- Cường Tử, hôm nay lên núi đi dạo không?

Cáp Mô vừa cười vừa nói.

Cường Tử nghĩ ngợi gật đầu đồng ý, từ khi đến Nội Mông tới giờ qua mười ngày rồi còn chưa có lên núi Hạ Lan đi một vòng. Vẫn luôn đi lòng vòng trong thôn và nói chuyện kết giao với những mục dân trông có vẻ hết sức giáo hoạt kỳ thật đều rất thật thà phúc hậu, cuộc sống hằng ngày của Cường Tử trôi qua rất bình thản. Cảnh sắc trên núi Hạ Lan thực ra cũng không xinh đẹp, hơn nữa những động vật hoang dã quý hiếm kia bình thường đều ở trong núi sâu ít khi xuất hiện, nhìn không thấy ở xung quanh đây.

Mãi Mãi Đề cười nói:

- Đi cùng nhau đi nha, chúng ta cũng đi săn thử xem. Mấy năm gần đây bởi vì lệnh ngăn cấm săn bắn, bảo vệ sói thảo nguyên, bây giờ trên thảo nguyên đã bắt đầu có nạn sói gây loạn. Trong dãy núi này của chúng ta có một đàn sói không nhỏ, do một lão Bạch mao lang vương cầm đầu. Tôi trước đây đã đuổi theo nó ba lần, nó đều có thể ba lần còn mạng sống sót chạy đi dưới súng của tôi.

Cường Tử vừa nghe chột hứng phấn hẳn lên, hẳn tò mò hỏi:

- Bạch mao lang vương phải không? Nghe cái tên cũng rất vang dội nha. Tôi biết chồn vàng (còn gọi là cầy hương) sống lâu năm sẽ biến thành lông trắng, hóa ra sói sống lâu năm cũng sẽ biến thành lông trắng.

Mãi Mãi Đề nói:

- Điều này và con người có cùng một đạo lý, người già rồi tóc cũng sẽ biến thành trắng thôi.

Gã liếc nhìn Cường Tử nói:

- À không, ngoại trừ cậu...

Gọi thêm Kim Tiểu Chu và Đại Hùng, sáu người bọn Cường Tử mang theo vũ khí đi từ từ chậm chậm lên núi, con người là một loài động vật rất kỳ quái, có lẽ chỉ có con người đứng ở chỗ cao mới sẽ sinh ra cảm giác vui vẻ vô tận, cái gì mà gặp được núi cao muốn hét gì gì đó. Vừa nhìn một vòng các mỏm núi nhỏ đã thấy các loại câu thơ chỗ nào cũng có, những thi nhân học giả cổ đại học vẫn chỉ để bán kiếm rượu uống cũng có thể viết ra được.

Nói Cường Tử leo lên núi đứng trên một tảng đá lớn nhô ra ngoài, trong lòng cũng cảm khái rất nhiều.

- Đây nếu như buông đài rắc từ đây xuống, vậy phải bắn đi xa rất xa nha, rơi trên mặt đất còn không ngừng vang lên tiếng!

Cáp Mô là người thuộc trường phái thực tế, kém nhất chính là thứ lý luận hư ảo nào đó. Bởi vậy hẳn hai bước ba bước leo lên một tảng đá lớn, sau đó móc ra vật kia dưới háng rất phóng khoáng đến không còn gì để nói như sông ngân hà trên chín tầng trời. Bởi vậy tất cả mọi người đều hào hứng, ở trên tảng đá lớn kia xếp thành một hàng chiến hào so xem ai uy vũ nhất.

Cuối cùng người thắng cuộc là Đại Hùng, điều này khiến cho kẻ luôn rùm beng mình là đàn ông phong độ vô địch Cáp Mô có chút khó chịu. Trên lý thuyết anh ta và Đại Hùng đều thuộc về loại gà còn trinh, tại sao mình tu luyện nhiều năm lại không sánh bằng tu luyện ít năm?

Về sau Mãi Mãi Đề rất chân thành giúp anh ta tổng kết một chút dạy dỗ và kinh nghiệm thất bại, Mãi Mãi Đề nói:

- Trải qua tài liệu khoa học kiểm tra cẩn thận, Đại Hùng sở dĩ có thể giành lấy được thắng lợi huy hoàng là bởi vì nguyên nhân chiều cao của cậu ta. Cậu ta cao hơn rất nhiều so với chúng ta, cho nên cậu ta chiếm được lợi thế.

Cáp Mô:

- Giải thích coi nào?

Mãi Mãi Đề lườm anh ta một cái nói:

- Đần độn! Bởi vì cậu ta bắt đầu khá cao chứ sao!

Cáp Mô chợt bừng tỉnh hiểu ra ngay lập tức, có cảm giác mọi lỗi đều được mở ra.

Bản lãnh của sáu người cũng không tệ, cho nên đường núi gập ghềnh hiểm trở cũng không có khó khăn nhiều lắm với bọn họ. Nhất là Cường Tử, vừa lên đến núi thật giống như biến thành một đứa con nít, nhìn cái gì cũng mới lạ, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy thú vị. Từ lúc lên đến trên núi, hẳn thật giống như một con chó đại thoát khỏi dây xích...

- Xem kia, có con mèo!

Cường Tử chỉ về phía trước.

Mọi người vội vàng ẩn nấp hơn nữa giữ vững im lặng, tất cả lối đầu ra đằng sau tảng đá ngó nghiêng cẩn thận một lát rồi cuộc bị tức đến xì khói trăm miệng một lời mắng xối xả:

- Cường Tử, người hàng loại hai!

Bởi vì khi bọn họ ẩn nấp, Cường Tử đã sớm trước một bước xông ra giơ tay chụp một con thỏ hoang lông mượt mà vào trong tay. Dùng thân pháp Bạch câu quá khích bắt thỏ, Cường Tử dù rằng không được coi là trước chưa có người làm sau không ai sánh kịp nhưng cũng được coi là một người mạnh mẽ. Khi tất cả đều ẩn nấp, hẳn đã vui vẻ xách con thỏ trở lại.

- Tôi mắng, Cường Tử cậu có thể còn biết xấu hổ không? Đây cũng gọi là con mèo của cậu sao? Nhớ ngày đó Cáp Mô ca của cậu ta đây sống lẫn lộn trên Trường Bạch Sơn, dùng dao săn một con lợn rừng bốn trăm cân đó mới gọi là đi săn nhá!

Cường Tử tiện tay thả con thỏ hoang ra, vui cười hớn hở hỏi Cáp Mô:

- Săn bằng dao sao? Là anh săn heo rừng hay là heo rừng săn anh?

Đại Hùng nói:

- Ai cũng không săn ai cả, lần đó gặp được heo rừng là thật, Cáp Mô thúc cũng quả thật có mang theo dao, chỉ có điều vừa nhìn thấy heo rừng Cáp Mô thúc leo thẳng lên cây, còn nhanh hơn cả Tề Thiên Đại Thánh.

Khuôn mặt già chát của Cáp Mô đỏ lên nói:

- Tôi khi đó không phải quan sát kẻ địch hay sao.

Cường Tử tò mò hỏi:

- Vậy heo rừng rốt cuộc săn được không?

Đại Hùng nói cộc lốc:

- Đương nhiên sẵn được, một con heo rừng nhưng cũng đủ chúng tôi ăn một thời gian rất dài. Đây chính là thứ không thể nhìn thấy thường xuyên, để cho chạy chẳng phải đáng tiếc lắm sao.

Mãi Mãi Đề hỏi:

- Ai sẵn?

Kim Tiêu Chu chỉ Đại Hùng nói:

- Cái tên khờ khạo này, xông thẳng lên đấu vật với heo rừng còn không để cho người khác giúp đỡ. Vừa đấu vật vừa hô lớn: Heo rừng, mày nếu như có thể vật ngã được tao, tôi gọi mày là cha! May mắn, con heo rừng kia rất thực thà, thua rồi.

Tất cả mọi người đều rét rung một cái, ánh mắt nhìn hết cả vào Đại Hùng trở nên kính sợ. Độ sức vật lộn với một con heo rừng bốn trăm cân? Bình thường kẻ dám làm như vậy đều không phải con người... Trong phim ảnh Hoa Kỳ cũng có một loại động vật hình người, ngay cả khủng long cũng vật chết. Tên đó gọi là Kinh Kong, chỉ có điều người ta tốt xấu gì cũng bởi vì mỹ nữ mới phải liều mạng chứ đằng này...

Mọi người đi một chút dừng một chút nháo nháo đùa giỡn lên núi, tất cả mọi người cảm thấy rất thoải mái. Đường như một chuyến ra ngoài đi dạo này cũng tìm về lại không ít trí nhớ về thời con nít, đến cuối cùng ngay cả hai người Tào Liên và Mãi Mãi Đề cũng đã trở nên điên điên khùng khùng. Thực ra có đôi khi trong lúc không chú ý mới có thể thấy được, thì ra vui vẻ hồn nhiên nhất đến từ một số việc nhỏ rất đơn giản.

Cuối cùng mọi người hết sức điên cuồng nhất trí quyết định buổi tối sẽ không trở lại thôn, may mắn lúc đi mang theo lều vải đơn giản. Tìm được niềm vui thú ngây thơ hồn nhiên một đám đàn ông to xác cộng lại không ít hơn hai trăm tuổi, vui chơi chạy nhảy loạn xạ thật giống như một đám trẻ con mới tốt nghiệp lớp trẻ lớn. Trẻ lớn... Lớp lớn trường mẫu giáo.

Buổi trưa theo chỉ dẫn của Mãi Mãi Đề tìm được nguồn suối, đây là một miếng hồ nhỏ trên đỉnh núi không lớn. Theo Mãi Mãi Đề nói gã mấy lần nhìn thấy con Bạch mao lang vương kia ở chỗ này, mà nơi đó cũng là chỗ đi săn tốt nhất các tay săn trộm ẩn nấp. Động vật không thể tách rời khỏi nước, cho nên nơi này quả thật chính là nơi tập kết của các loài động vật.

Hơn nữa rất kỳ lạ chính là, ở chỗ hồ nước nhỏ này ngay cả khi sói và thỏ đụng phải nhau cũng sẽ không xảy ra thảm kịch, mỗi một loài động vật đều dường như phải tuân thủ một phép tắc gì đó, khi uống nước không bao giờ tấn công động vật khác. Đây là một hiện tượng rất kỳ lạ, đoán chừng nếu như để một người Iraq và một người Mỹ ở đây cũng sẽ không hòa bình như vậy. Nếu như có thể mang từ mỗi nước Irap, Afghanistan, Li-bi một người tới đây, sau đó nói với tổng thống Mỹ cho ông ta một tỷ đô la, ông ta cũng không thấy mặt đâu...

Chỗ này cũng coi như là một nơi cảnh sắc tuyệt đẹp nhất dãy núi này, chẳng những giữ vững được cảnh sắc ban đầu nhất ngày cả không khí cũng rất trong lành.

Sáu người vì không quá rầy rứt yên lặng khó có được này cam lòng ăn chút lương khô lạnh ngắt mà không có làm cơm ăn, hơn nữa sau khi ăn xong rác thải đều cất vào trong ba lô mang về khi xuống núi. Người có đạo đức như bọn họ thật sự không còn nhiều lắm, đều nên tặng cho mỗi người một phiếu hoa hồng...

Tất cả ăn xong nghỉ ngơi một lát, vừa muốn tiếp tục khởi hành vào sâu trong núi khi tiếp tục đi về phía trước Mãi Mãi Đề bỗng nhiên khoát tay áo ý bảo tất cả dừng lại. Tất cả theo ngón tay Mãi Mãi nhìn sang, đã nhìn thấy một con Bạch mao lang vương kích cỡ chừng một ghé con xuất hiện ở bên phía khác của hồ nước nhỏ.

Con Bạch mao lang vương này đứng ở bên bờ hồ rõ ràng đã nhận ra bọn Cường Tử, nói đã đứng như vậy tại chỗ dùng ánh mắt cảnh giác nhìn bọn Cường Tử. Có lẽ trong mắt Bạch mao lang vương, kẻ không tuân thủ phép tắc tự nhiên chỉ có một loài động vật, đó chính là loài người.

Cáp Mô nóng lòng muốn thử, mà ngay cả Kim Tiêu Chu cũng nhịn không được cảm sùng ngẩng lên. Hai người Cường Tử và Mãi Mãi Đề gần như cùng lúc nói:

- Đứng ra tay!

Mãi Mãi Đề và Cường TỬ nhìn nhau cười nói:

- Nếu như động vật trong núi có thể đạt thành hiệp ước không đánh nhau chỗ uống nước này, chúng ta cũng tuân thủ ước định của bọn chúng.

Cáp Mô ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, súc sinh đều có thể giữ phép tắc, huống chi vài người bọn họ? Quả thật Cáp Mô không có suy nghĩ sâu thêm một tầng nữa, tuân thủ phép tắc của tự nhiên, con người có lúc thật không bằng súc sinh.

Mấy người đều ngồi xuống, buông vũ khí trong tay xuống, dùng nụ cười đầy thiện ý nói với con sói già biết:

- Uống đi nha, chúng tôi là người tốt, khi uống nước không đánh nhau...

Sói già dường như cảm thấy được cái gì đó, theo đó hú lên một tiếng từ trong rừng cây xông ra mười mấy con sói. Khi hơn mười mấy con sói này uống nước, Bạch mao lang vương dựng thẳng đuôi như thể nhìn chằm chằm bọn Cường Tử bên này, vẫn duy trì cảnh giác như trước.

Đợi tất cả bảy sói đều uống nước xong, Bạch mao lang vương mới đến bên hồ nước nhỏ liếm từng ngụm.

Khi con Bạch mao lang vương này uống nước xong chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên một tiếng súng vang lên rất rõ ràng!

285. Chương 285: Bọn Săn Trộm

Trước khi tiếng súng vang lên, mấy người bọn Cường Tử lập tức phản ứng kịp thời. Thật sự nói ra bởi vì lên núi lần này tâm trạng mọi người rất thoải mái, cho nên khó tránh khỏi đều có chút quên hết tất cả rõ ràng không cảm giác được còn có người khác ở gần hồ nước nhỏ này!

Cường Tử xoay người núp ở đằng sau một tảng đá, hơi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy con Bạch mao lang vương đối ở bên bờ đối diện dường như đã bị thương, một mảng đỏ thắm dưới cổ. Hồ nước nhỏ này, là một mảnh đất sạch không có đấu tranh sản sinh từ hiệp ước tự nhiên của tất cả động vật trên núi. Cho nên, mặc dù cẩn thận như Bạch mao lang vương, vẫn bị người ta bắn lén ở chỗ này.

Mãi Mãi Đề là người hiểu rõ con Bạch mao lang vương này, nếu không phải ở chỗ này, với kinh nghiệm và trí khôn của Bạch mao lang vương, không bao giờ bị người ta bắn trúng. Kỹ thuật bắn súng của Mãi Mãi Đề, ở chỗ khác liên tiếp bắn ba phát cũng phải để cho Bạch mao lang vương chạy thoát, điều này đã có thể nói rõ Bạch mao lang vương giáo hoạt cỡ nào.

Nhưng, chính ở mảnh đất nhỏ hòa bình vốn không nên xuất hiện tranh đấu này, giết chóc vẫn có mặt, mà phá hư hoàn toàn chốn yên tĩnh này chính là loài người tự nhận mình văn minh.

Mấy con sói Mông Cổ trưởng thành hú một tiếng, tiếng sói tru bén nhọn này chấn động trời đất. Mấy con sói xông về hướng Bạch mao lang vương, kết quả bị một tiếng rên thê lương của Bạch mao lang vương ngăn lại. Mặc dù cách đó khá xa, nhưng Cường Tử nhìn thấy rõ ràng ánh mắt bi ai và giận dữ của mấy con sói trưởng thành. Đây là một loại ánh mắt khiến con người chùn tim xuống, Cường Tử chưa bao giờ nghĩ qua loại ánh mắt này sẽ xuất hiện ở trên người súc sinh.

Bước chân Bạch mao lang vương rất chậm rãi, một một bước máu trên vết thương không ngừng chảy ra. Theo bước chân của nó, một hàng vết chân đầy máu xuất hiện trên đá cuội bên bờ hồ nhỏ sạch sẽ. Màu lông trắng như tuyết trên lông ngực Bạch mao lang vương bị máu nhuộm thành sắc màu khiến cho người ta kinh hãi, đó là một loại màu đỏ khiến trong lòng người rung động.

Mấy con sói trưởng thành cách nó không xa đứng không yên, lo lắng rên gừ gừ, mà mấy con sói đó đi thêm mấy bước nữa sẽ hiện ra trong tầm mắt của tên vừa mới bắn súng kia, cho nên Bạch mao lang vương không ngừng rên gừ gừ ngăn chặn bọn con cháu của mình tới gần. Bước chân của nó chậm rãi mà nặng nhọc, vết thương khủng khiếp khiến cho mỗi bước chân của nó đều vô cùng khó khăn.

Cuối cùng, cách chỗ con cháu của mình chưa đến ba thước, Bạch mao lang vương rên thảm một tiếng nằm vật ra đất, đứng không dậy nổi nữa. Từ trong mồm nó, máu không ngừng tuôn ra. Bạch mao lang vương cố gắng ngẩng đầu nhìn hết một lượt bộ tộc của mình sau đó nhắm mắt lại.

Hú!

Tất cả sói có mặt ở đó đều hú lên thảm thiết, thanh âm kia làm cho người ta đau buồn. Một con sói trưởng thành rút cuộc kiềm nén không được nữa từ đằng sau tảng đá phóng vọt ra chạy thẳng đến xác của vua sói, nhưng con sói trưởng thành này vừa mới lộ mặt tiếng súng kia lần nữa vang lên! Bắn chính xác nát đầu! Viên đạn trúng ngay đầu con sói trưởng thành này, trong nháy mắt hoa máu tung bay, uy lực từ sức mạnh viên đạn thật khủng khiếp bắn con sói trưởng thành này văng thẳng về đằng sau.

Con sói trưởng thành đó rên một tiếng bi thảm chết liền tức khắc, nó trước lúc chết ánh mắt còn nhìn thẳng về hướng Bạch mao lang vương.

- Là cao thủ!

Kim Tiểu Chu nói khẽ.

- Đây không phải là âm thanh súng bắn tĩa, hẳn là AK 47 vũ khí nhẹ đặc trưng của Liên Bang Nga. Có thể ngồi sau tảng đá nhắm bắn chuẩn xác như vậy cũng không phải chỉ sử dụng súng thành thạo là có thể làm được, người bắn súng này chắc chắn là một cao thủ hạng nhất.

Mãi Mãi Đề gật đầu nói:

- Đúng, thật không ngờ được trong bọn săn trộm còn có nhân vật lợi hại như vậy.

Cáp Mô nằm sát ở đằng sau một tảng đá nói:

- Thực con mẹ nó nha, nếu như mới vừa rồi hẳn bắn không phải là con sói lông trắng kia mà là bất kỳ người nào trong chúng ta, chỉ sợ chúng ta chết còn thảm hơn so với con sói già lông trắng kia.

Kim Tiểu Chu quan sát một chút địa hình nói:

- Cũng không chắc chắn lắm, từ vị trí tiếng súng phát ra đoán chừng chỗ chúng ta vừa may là góc chết của đối phương.

Anh ta giơ tay chỉ về một hướng nói:

- Khối đá lớn kia vừa may che khuất được chúng ta, bằng không tôi không nghi ngờ gì một phát súng sẽ bắn trúng một người trong chúng ta.

Cường Tử đề giọng thật thấp nói:

- Đây là một người không tôn trọng phép tắc thiên nhiên.

Tất cả cảm nhận được cơn giận của Cường Tử, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày đến nơi này Cường Tử lộ ra sát ý. Dù bầy sói Mông Cổ này không được coi là động vật quý hiếm gì, càng là bọn quấy nhiễu mục dân xung quanh đây. Nhưng chỗ này, nổ úng chính là đang phạm tội.

Hơn nữa, nếu như phát súng đầu tiên của tên bắn súng kia không phải nhắm vào con sói lông trắng kia mà là bọn Cường Tử, để tranh giành con mồi bọn săn trộm chắc chắn sẽ không do dự nhắm ngay bọn Cường Tử nổ súng. Đây là một đám sát nhân không có đạo đức, trong mắt bọn chúng chỉ có tiền tài bạo lực.

- Bọn họ là từ chỗ nào lên núi? Theo như tính toán đường xung quanh đây để lên núi đều bị người của chúng ta khống chế hết rồi sao, bọn săn trộm chắc chắn sẽ không thể nào thoát qua khỏi nhiều cặp mắt như vậy.

Cáp Mô nghe ngờ nói.

Mãi Mãi Đề ngẫm nghĩ nói:

- Chỉ có một khả năng, đó chính là nhóm người này đã tiến vào trong núi từ rất lâu trước đây. Bọn chúng chắc chắn là mang chiến lợi phẩm trong núi sau trở về, giết con vua sói này chẳng qua là trên đường quay về mà thôi.

- Anh đã tới mấy tháng, lẽ nào lại không biết bọn chúng vào núi?

Kim Tiểu Chu hỏi.

Mãi Mãi Đề nhượng mảy khó chịu nói:

- Tôi nào có phải ba đầu sáu tay gì, một người làm sao có thể bao quát hết được tất cả lối vào. Hơn nữa, mục dân mảnh đất này quan niệm về luật pháp cực kỳ bị xem nhẹ, bọn họ sẽ không chủ động lộ ra tung tích đội ngũ săn trộm lớn mạnh, pháp luật bảo vệ không được bọn họ. Bọn săn trộm đều là kẻ giết người không chớp mắt, bọn mục dân cho dù nhận ra cũng sẽ không nói.

Kim Tiểu Chu nhẹ gật đầu nói:

- Mãi Mãi Đề, thật xin lỗi.

Mãi Mãi Đề thở dài:

- Nói xin lỗi với tôi không có tác dụng gì, có bản lĩnh bây giờ dùng súng trong tay anh dọn dẹp sạch mấy người bọn chúng đi.

Kim Tiểu Chu nghiêng rằng:

- Vậy anh hãy xem tôi bắn nát đầu những tên kia như thế nào nha!

Cáp Mô và Triệu Bá cùng nhau giữ chặt Kim Tiểu Chu nói:

- Đừng hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ chú đi ra ngoài chỉ sẽ trở thành bia ngắm bắn.

Cường Tử thì nghiêng người ngăn ở trước mặt Kim Tiểu Chu nói:

- Muốn dọn dẹp chúng, anh phải nghe tôi đã.

Kim Tiểu Chu:

- Cường Tử, cậu định làm như thế nào?

Cường Tử thật thà nói:

- Anh bây giờ có thể xác định chính xác vị trí cụ thể của tay súng kia không? Anh không thể! Cho nên phải để cho hắn lộ ra một lần nữa.

Mãi Mãi Đề bỗng nhận ra được điều gì, gã một tay nắm chặt cánh tay Cường Tử nói:

- Cậu đừng nói với tôi rằng cậu nghĩ ra cách thu hút sức chú ý của chúng đó nha, đối với một cao thủ sử dụng súng cậu đi ra chỉ là để làm bia tập bắn cho hắn đùa chơi thôi.

Cường Tử cười nói:

- Vậy cũng chưa chắc!

Hắn quay đầu hơi Kim Tiểu Chu:

- Lúc tiếng súng của đối phương vang lên, anh liệu có thể tìm được hắn hay không?

Kim Tiểu Chu gật đầu:

- Không thành vấn đề.

Cường Tử nói:

- Vậy thì được rồi, thực ra việc này rất đơn giản. Tôi xông ra dẫn dụ hắn bắn, anh làm gỏi hắn. Đơn giản như thế thôi, đừng có suy nghĩ phức tạp như các anh. Yên tâm đi, tay súng có thể bắn chết được tôi vẫn còn chưa sinh ra trên đời này đâu.

Hắn vừa mới nói xong, Cáp Mô bỗng nhiên xông thẳng ra ngoài.

- Báo Tử, làm gỏi hắn!

Cáp Mô hô xong người đã xông ra khỏi che chắn của tảng đá.

Cường Tử mắng lớn tiếng một câu ngu ngốc, điểm dưới chân một cái phát huy tốc độ cực hạn đến mức cao nhất. Hắn đi sau mà tới trước ôm ngay lấy Cáp Mô núp vào đằng sau một tảng đá, đúng lúc này, đằng sau một cây cổ thụ bên trái lóe lên ánh sáng, ngay sau đó tiếng súng vang lên. Viên đạn bắn ngang qua sát rạt bả vai Cường Tử, để lại trên bả vai hắn một đường vết thương rất sâu.

- Cáp Mô ca, anh hùng không phải làm chuyện đổ máu như vậy.

Cường Tử nhìn Cáp Mô không việc gì khẽ cười nói.

Hắn vừa nói xong câu đó, súng trong tay Kim Tiểu Chu vang lên. Tiếp theo đó trong cánh rừng phía đối diện thét lên một âm thanh kinh hãi, Cường Tử đảo mắt nhìn quanh, vừa đúng lúc nhìn thấy một bóng người ngã sóng xoài trên mặt đất.

- Báo Tử ca, giỏi lắm!

Cường Tử cười nói.

- Giỏi cái con mẹ cậu!

Cáp Mô hung dữ mắng một câu. Hắn tiện tay xé một mảnh quần áo băng bó miệng vết thương cho Cường Tử, vừa băng lại vừa mắng:

- Lão tử nếu như đã dám xông ra có cách chắc chắn né được đạn, cần tên trướng thối như cậu cứu tôi à? Con mẹ nó cậu đây là xem thường ta, tên chó má tự cho mình là đúng kia, mẹ nó!

Cường Tử xì một tiếng nở nụ cười nói:

- Chưa từng thấy qua người như cậu vậy, cho dù không mang ơn lấy thân báo đáp, cậu cũng không thể há mồm đã mắng ân nhân cứu mạng của mình được a.

Cáp Mô:

- Thối lắm! Lão tử chết không có gì để lại, con mẹ nó cậu chết rồi đứa con trong bụng Tôn Văn Văn phải làm thế nào?!

Cường Tử:

- Tôi chết đi Lâm gia chúng tôi dù gì cũng có người nối dõi, anh chết rồi Hách gia các anh ai nối dõi tông đường?

Cáp Mô há to miệng, cuối cùng không biết nói gì.

Lúc này đối diện phát ra mấy giọng nói lớn tiếng:

- Mẹ nó, có kẻ địch, các anh em chú ý.

- Không nên đi đứng lung tung, là súng bắn tĩa!

Cường Tử nhướng mày, nhìn Kim Tiểu Chu đang ở đằng sau một khối đá lớn khác. Mấy người đằng sau tảng đá kia cũng đang dò tìm anh ta, anh ta cười ra hiệu mình không sao.

- Báo Tử ca, khoảng chừng bao nhiêu người?

Cường Tử nhép miệng nói bằng khẩu hình.

Kim Tiểu Chu lắc đầu cũng làm như thế:

- Xem không được rõ lắm, đại khái có mười mấy người. Gã bắn súng giỏi kia rất tự đại, không cố giấu mình đi.

Mãi Mãi Đề nói khẽ:

- Mười mấy người, một đám lang đầu lớn lắm nha.

Tào Liên cũng nói khẽ:

- Nếu như cận chiến, đừng nói mười mấy tên, hơn một trăm tên cũng không có khó khăn gì quá lớn. Nhưng bây giờ không nói được, hai bên ai cũng không dám chạy bậy.

Y vừa xoa bụng vừa nói.

Hóa ra Cường Tử vừa mới bắt đầu nói muốn xông ra dẫn dụ chú ý của tay súng đối phương, Tào Liên cũng muốn xông ra. Kết quả y bị Cường Tử một cước đạp ngã nhào trên mặt đất, bằng không Cường Tử cũng sẽ không để cho Cáp Mô xông ra trước.

Cường Tử một cước này tuy rằng không dùng sức mạnh quá lớn, nhưng với nội công hiện tại của hắn chỉ sợ người bình thường chịu một cước này sớm đã ngã nhào trên đất nháy mắt đánh đập rên la hừ hừ nửa sống nửa chết.

Cường Tử vừa thấy Tào Liên như vậy muốn cười:

- Ta nói này Tào Liên, bọn Vạn Thanh đều nói võ công của tên tiểu tử cậu đứng hàng thứ ba, khả năng chống đỡ các loại đòn thế đứng đầu, quả nhiên có chút đạo hạnh.

Tào Liên cười ha hả nói:

- Tôi nói này ông chủ, lần sau không cho phép như vậy nữa. Ngài nếu như không cẩn thận chết yểu, ai phát tiền công hàng tháng cho tôi đây.

Cường Tử cười hỏi:

- Người anh em Mãi Mãi Đề thân yêu của ta ơi, làm sao bây giờ?

Mãi Mãi Đề giật bắn mình, cúi đầu nghĩ ngợi nói:

- Chúng ta hiện tại chiếm thế chủ động, có Báo Tử đối phương không dám hành động thiếu suy nghĩ. Như vậy đi, bên phía chúng ta chọn ra hai người nhanh nhẹn, dưới yểm hộ của hỏa lực của Báo Tử dùng súng bắn tỉa áp chế bọn chúng vòng qua từ đằng sau. Đánh lên từ phía sau lưng, bao vây đánh từ hai phía.

Đại Hùng nói cộc lốc:

- Được rồi, tôi cảm thấy mình là người nhanh nhẹn nhất trong số những người ở đây.

Tào Liên:

- Cậu coi như cũng được đấy, cái đầu này của cậu thì...

Cường Tử nói:

- Như vậy đi, tôi và Tào Liên vòng ra sau lưng.

Tào Liên cười nói:

- Ông chủ uy vũ!

Cường Tử:

- Uy vũ cái con mẹ nhà anh!

Dừng lại lấy hơi chốc lát, Cường Tử hô lớn với Kim Tiểu Chu:

- Báo Tử ca, nổ súng!

Nói xong, hắn và Tào Liên từ đằng sau tảng đá nhảy ra, hai người một trước một sau chạy thật nhanh về phía bên trái. Cùng lúc này, súng bắn tỉa trong tay Kim Tiểu Chu cũng vang lên. Mấy tiếng súng liên tục vang lên, người của đối phương ở đằng sau khối đá hoặc là gốc cây không thể lộ mặt, mà hai người Cường Tử và Tào Liên tốc độ cực nhanh, mấy cái lên xuống đã vọt đi rất xa.

286. Chương 286: Lưu Lại Tiền Mua Đường

Khả năng bắn súng của Kim Tiểu Chu đã khiến cho bọn săn trộm trong cánh rừng đối diện nhận lấy áp lực cực lớn. Những tên đó hoàn toàn bị áp chế ở đằng sau gốc cây ngay cả đầu cũng không dám lộ ra, một khi có người thò đầu ra thì sẽ bị bắn nát đầu chết gọn.

Cường Tử và Tào Liên tốc độ cực nhanh, ngay khi Kim Tiểu Chu bắn chết hai tay săn trộm cũng không có người nào dám bắn trả, bọn họ đã vượt qua hồ nhỏ.

Thủ lĩnh bọn săn trộm là một gã đàn ông cứng cáp nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, người đàn ông này mặc một bộ quần áo tác chiến màu xanh lục. Dù rằng cũng không cao lớn bự con gì, nhưng trên mặt lộ ra một nét hung hãn. Người này gọi Lưu Loạn, binh lính đặc chủng giải ngũ. Người này tuy rằng tuổi tác không lớn lắm, nhưng cuộc sống đến bây giờ mới trải nghiệm qua cái gì gọi là sợ hãi.

Y sau khi xuất ngũ rời khỏi quân đội đầu tiên là vào một nhà máy, bởi vì không có khả năng lấy lòng người khác cũng khá chất phác cho nên không biết nịnh nọt vì thế không được coi trọng. Y dù an phận, nhưng trong lòng lại tin tưởng chắc chắn cuộc sống của mình sẽ không bình thường không có gì khác lạ như vậy. Về sau y từ chức tự mình gom hết số tiền bắt đầu làm ăn, nhưng căn bản hẳn không có đầu óc cuối cùng thua thiệt liên tục ngay cả vốn không lấy về được.

Bị người ta ép trả nợ ép đến nỗi Lưu Loạn tức giận giết chết hết cả bốn tay chủ nợ, từ đó về sau lưu lại chân trời góc biển. Y trước sau cả đường chạy trốn trời chết giữ mạng đi qua Vân Nam, Quảng Đông, Tứ Xuyên, cuối cùng chạy tới được Tây Tạng khó khăn lắm mới trốn đến được Nội Mông. Ở nơi này y tham gia vào một đội ngũ săn trộm, bởi vì bản lĩnh không tầm thường nên được Cửu Gia thủ lĩnh bọn săn trộm cho một chức.

Về sau, qua được vài năm, Cửu Gia đã già chẳng những truyền lại toàn bộ thế lực của mình cho Lưu Loạn, cho dù là đứa con gái duy nhất của mình cũng gả cho y. Mà Lưu Loạn trời sinh tính tình chất phác trải qua gần mười năm chạy trốn giết chóc cũng đã trở nên xảo hoạt và tàn nhẫn hơn, trên đôi tay của y đã dính đầy máu tươi.

Ban đầu khi ở Vân Nam, y trên đường chạy trốn dám một mình một ngựa êm thấm làm gọn một nhóm buôn bán năm người, cướp một số tiền và hai khẩu súng sau đó chạy trốn giữ mạng lần nữa. Về sau y ở Quảng Đông đánh cướp một tiệm châu báu, tuy nhiên bởi vì chưa quen thuộc xung quanh lại bị cảnh sát vây đuổi cuối cùng một xu tiền cũng không lấy được. Nhưng trải qua một loạt chuyện như vậy, trái tim của y càng lúc càng lạnh.

Mấy năm này ở Nội Mông, sau khi tiếp nhận cả đội ngũ săn trộm vào trong tay y đúng là không ai bì nổi. Trước đó ít năm bởi vì Trác Thanh Chiến không ngừng tấn công bọn săn trộm ở Nội Mông, y phải mang theo bọn thuộc hạ chạy đến Tây Tạng kiếm ăn. Bởi vì Tây Tạng luôn đề phòng và tấn công liên tục bọn săn trộm càng lúc càng nghiêm ngặt, cho nên y không thể không dẫn đội nhóm quay về lại Nội Mông.

Trong Khả Khả Tây ở Tây Tạng, trong nội bộ của bọn săn trộm chỉ cần nhắc tới Loạn gia, gần như không ai không biết.

Lưu Loạn nằm sát ở đằng sau một tảng đá, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía hồ nhỏ đối diện. Y biết rõ hôm nay đã gặp phải kẻ địch mạnh, với kỹ thuật dùng súng của Vương Tam Kỳ thuộc hạ của mình cũng bị người ta một phát súng nát sọ, bên trong những người thuộc hạ của mình đã không còn một người nào có thể ngang bằng với đối phương.

Với lại Lưu Loạn tin chắc rằng, có thể có kỹ năng bắn súng tốt như vậy chắc chắn đều xuất thân từ quân đội, thậm chí còn có thể là quân nhân hiện còn trong quân đội. Nếu như là kẻ đầu tiên thì còn được, nếu như là kẻ sau vậy thì chỉ có thể nói rằng mình xui xẻo. Chiến đấu với bọn săn trộm khác, thậm chí với đội bảo vệ động vật, y đều có lòng tin không thể thua được. Nhưng chiến đấu với quân đội chính quy, nhất là chiến đấu với quân chính quy được huấn luyện tinh nhuệ y không nắm chắc được chút nào.

Mặc dù đám thuộc hạ của y từng người đều là dân liều mạng, nhưng chân chính được xưng có tổ chất hạng nhất chỉ có hai người. Một người là Vương Tam Kỳ đã bị nát đầu, kẻ khác chính là y.

Dù những năm gần đây y đã tập thành thói quen không chịu thiệt, nhưng vẫn không đến mức không có một chút hiểu biết về mình. Sau khi phán đoán tình hình, Lưu Loạn nghiêng rằng nói với đám thuộc hạ:

- Chỗ phía trước quá cứng, trước tạm thời lui về sau!

Một tay sẵn trộm một mắt không chịu tức giận nói:

- Đại ca, chúng ta mất ba người anh em, tính thế nào đây?

Lưu Loạn nghiêng rằng nạt nộ:

- Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, rút lui điều tra cho rõ là ai không có mắt đặc tội chúng ta. Đến lúc đó sẽ để cho bọn chúng ném thử cái gì gọi là nợ máu trả bằng máu. Mạng của anh em chúng ta cũng không phải lấy đi dễ dàng như vậy!

Thực ra tay sẵn trộm một mắt cũng biết, đối phương đang có súng bắn tỉa, nếu như Vương Tam Kỳ không chết bên phía bọn chúng còn có thể liều mạng, nhưng bây giờ Vương Tam Kỳ đã chạy tới Diêm Vương đưa tin trước rồi, bên mình một chút phần thắng cũng không có. Gã sở dĩ nói như vậy, đơn giản chỉ là muốn tỏ rõ thái độ mà thôi.

- Lão ngũ, lão lục, lão thất, ba người các anh mang đồ tốt nhất ngàn vạn lần đừng vứt đi. Lần này chúng ta vào núi lâu như vậy không dễ dàng mới gặp may một lần, nếu như đồ không còn ta lấy lấy ba người các anh khai đao!

Một gã đàn ông mặt sẹo nói:

- Yên tâm đi đại ca, cho dù bỏ mạng tôi cũng sẽ không vứt hàng lại. Thứ này quý giá hơn mạng của tôi nhiều.

Đối với cái chết của đồng bọn, thực ra bọn người này cũng không có khổ sở bao nhiêu. Trong mắt bọn sẵn trộm chỉ có tiền tài lợi ích, chết thêm một tên đồng bọn thì cũng có nghĩa là mình có thêm được một phần tiền. Lần vào núi này có thể nói là thu hoạch có phần dồi dào, chỉ riêng da tốt đã lấy được trên trăm cái, bán được ra nước ngoài đó chính là từng xấp tiền thật bạc thật, huống chi lần này không ngờ có thể ở trong núi Hạ Lan gặp được một con hổ trắng, đây chính là thu nhập không nhỏ.

Một tấm da hổ đầy đủ, ở nước ngoài đã hiếm đến mức khiến cho người ta sợ hãi. Hổ trắng sinh sống trong hoang dã như vậy càng quý hiếm, nhưng kẻ có tiền chỉ sợ sẽ ném ra từng bó tiền mặt thật lớn.

Lưu Loạn quát lên một tiếng, y đích thân cầm đầu sau để cho thuộc hạ của mình rút trước. Đây không phải là y có đạo nghĩa gì, mà là để cho người khác trong nhóm của mình cầm đầu sau hẳn vẫn thật không yên lòng. Về mặt kỹ thuật dùng súng Vương Tam Kỳ được cho là đứng đầu, nhưng tính chung tất cả các tổ chức y hoàn toàn xứng đáng làm lão đại của nhóm sẵn trộm này.

Y giơ khẩu súng ra, quét một hồi đạn về phía Kim Tiểu Chu. Mục đích làm như vậy không phải để giết người, mà là ngăn chặn đối phương tiếp tục tấn công.

Sau một hồi bắn phá, bên phía Kim Tiểu Chu quả nhiên dừng lại không bắn được nữa. Lưu Loạn quay người quát một câu:

- Đi!

Nói xong y thay băng đạn, lần nữa giơ súng ra quét qua quét lại một lúc nữa.

Kim Tiểu Chu ngồi xổm đằng sau tảng đá, vừa thay đạn vừa nói:

- Xấu rồi, những tên này muốn chạy.

Tuy rằng thời gian trong quân đội không dài, nhưng Kim Tiểu Chu quen thuộc cách tác chiến của quân đội. Từ cách bắn súng vừa nãy của đối phương anh ta cũng có thể đoán ra được, đối phương đã muốn rút lui.

Bởi vậy Kim Tiểu Chu cũng có thể suy đoán ra, người dẫn đầu bên phía đối phương cũng xuất thân từ quân nhân.

- Không biết bọn Cường Tử đuổi theo kịp không, những tên này thật đúng là giảo hoạt, đánh không lại bỏ chạy, một chút cũng không chần chừ.

Cáp Mô nói.

Mãi Mãi Đề thêm vào:

- Đánh không lại không chạy chính là thằng ngốc.

Cáp Mô lườm gã hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm sao đây?

Kim Tiểu Chu nói:

- Các anh hãy ở lại đây đi, anh và Đại Hùng cũng không dùng được súng, tôi và Mãi Mãi Đề đuổi theo, tốt nhất có thể theo kịp hai người bọn Cường Tử kẹp bọn chúng vào giữa.

Mãi Mãi Đề nói:

- Tôi biết lắm mà, thế nào cậu cũng kéo tôi theo.

Kim Tiểu Chu:

- Tôi không gọi ông, ông sẽ không đi sao?

Mãi Mãi Đề cười ha hả, chỉnh lại súng ống của mình nói:

- Việc ra sức đánh chó rơi xuống nước này, tôi từ trước tới nay làm khá tích cực.

Nói xong, gã lách người ra ngoài thật nhanh giống như bắn một mũi tên, sau đó thân thể trùn xuống đã đuổi theo. Kim Tiểu Chu nói với Cáp Mô:

- Đừng chạy loạn, ở nơi này đợi chúng tôi.

Cáp Mô lườm anh ta một cái nói:

- Thúc thúc chú đi đi, tôi và Đại Hùng đã rất ngoan thật ngoan.

Kim Tiểu Chu cười, lắc người nhanh nhẹ từ đằng sau tảng đá xông ra.

Đại Hùng hỏi cộc lốc:

- Cáp Mô thúc, chúng ta ở chỗ này đợi bọn họ về thật sao?

Cáp Mô dùng ánh mắt trắng dã nhìn Đại Hùng nói:

- Muốn đợi tự mình cậu đợi đi, thật không dễ dàng gặp được một đám người xấu, lão tử làm sao có thể ở lại chỗ này, tinh thần vì chính nghĩa của lão tử còn mãnh liệt hơn so với Siêu Nhân và Siêu Nhân Điện Quang cộng lại với nhau.

Nói xong, anh ta vỗ bả vai Đại Hùng nói:

- Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ, thúc thúc một lát sẽ trở lại...

Đại Hùng:

- Cáp Mô thúc, chờ tôi với!

Hai bóng người một cao một thấp, hướng về phía Cường Tử và Tào Liên xông tới.

Lưu Loạn bắn xong hai bắn đạn rồi, sau khi thấy đối phương không còn động tĩnh gì nữa mới lui người bước đi. Tuy rằng thuộc hạ của y đã đi trước một bước, nhưng y hoàn toàn không lo lắng mình sẽ không đuổi kịp bọn họ.

Y nâng súng bán tự động của mình lên, rất nhanh chạy về hướng trong núi. Động tác của y vô cùng nhanh nhẹn dứt khoát, đường núi gập ghềnh không gây một chút trở ngại nào dưới chân y. Y xuyên ngang xẻ dọc trong đám rừng, nhảy nhót từ tảng đá này sang tảng đá khác, linh hoạt thật giống như một con mèo rừng.

Vút qua một khối đá khổng lồ, bỗng nhiên một bóng đen vọt nhanh ra.

Lưu Loạn theo bản năng nâng súng lên muốn bắn, nhưng nắm đấm đối phương đến nhanh hơn! Xuất thân từ bộ đội đặc chủng đã khiến cho y có khả năng phản ứng vượt xa người thường, khi nhận ra được một quyền này của đối phương đủ để lấy mạng mình Lưu Loạn nhanh nhẹn giơ tay ra dùng súng đỡ về phía trước.

Một tiếng va chạm, một quyền của đối phương nện vào thân súng của Lưu Loạn, sức mạnh khủng khiếp đã khiến cho Lưu Loạn lảo đảo bước chân lui mấy bước về sau mới đứng vững được, hơn nữa súng trong tay y cũng bị một quyền của đối phương nện vỡ rơi trên mặt đất.

Lưu Loạn rút ngay dao găm quân dụng từ trên đai lưng ra, ánh mắt hung ác nhìn người ngăn mình lại.

Đối phương là một hán tử cao lớn, một đôi mắt sáng ngời nhìn hấn cười nhàn nhạt. Người này mặt một chiếc áo sơ mi màu đen, trên ngực thiêu một đám lửa cháy hừng hực màu hồng.

Ngăn Lưu Loạn lại chính là Tào Liên!

Tay sẵn trộm một mắt đi ở trước hàng ngũ, gã là nhị ca trong đội ngũ này, ngoại trừ Lưu Loạn gã chính là người có địa vị cao nhất. Năm người đi theo đằng sau gã trên vai đều vác đồ, hai tên lão bát và lão cửu chia súng cản ở đằng sau.

Giết người, sẵn trộm, trong mắt bọn chúng không có gì đặc biệt, hơn nữa lui lại rất nhẹ nhàng. Trải qua mấy năm được Lưu Loạn huấn luyện, nhóm sẵn trộm này tổ chức rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với bọn sẵn trộm bình thường. Bọn chúng thậm chí đã tập làm quen với việc ba người một tổ, dò đường rút lui thậm chí chiến đấu đều giữ vững thói quen đội hình.

Không có nghe thấy âm thanh tiếng súng dày đặc ở đằng sau, tay sẵn trộm một mắt biết rõ lão đại Lưu Loạn cũng đã rút lui rồi. Dù rằng trong lòng gã rất muốn vút bỏ Lưu Loạn lại, nhưng gã cũng tự mình biết rõ vẫn phải bỏ suy nghĩ trong đầu này của mình đi. Trước không nói mình có thể vút bỏ Lưu Loạn, ai biết được người nào trong nhóm này ôm lòng quỷ ma sẽ bị đứt một đao từ đằng sau hay không. Gã biết rõ với bản lãnh của mình không trấn được nhóm này, có Lưu Loạn kẻ nhị ca như mình tuy rằng không có địa vị đặc biệt gì nhưng nắm được tiền vẫn nhiều hơn một chút.

- Chú ý một chút, chỗ phía trước không xa chính là vực sau Quỷ Kiến Sầu, qua chỗ đó chúng ta coi như đã an toàn.

Một mắt nói.

Mắt theo cười ha hả nói:

- Yên tâm đi nhị ca.

Đúng lúc này, bỗng một âm thanh vui đùa cười nhạo vang lên đằng trước,

- Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn đi qua nơi này, lưu lại tiền mua đường!

287. Chương 287: Lương Tâm

Một mắt bị âm thanh này dọa run rẩy, nâng súng bán tự động vác trên vai xuống cầm trong tay. Ánh mắt gã nhìn trừng trừng về phía trước, thần kinh theo đó căng thẳng lên.

- Ai!

Gã quát to một tiếng.

Bỗng nhiên, một cảm giác có nguy hiểm từ bên hông truyền đến. Một mắt cũng coi như là tội phạm thân kinh bách chiến, ngay lập tức đã xoay họng súng chia về bên hông. Nhưng tốc độ của gã làm sao so với Cường Tử, quả thật quá khó.

Một tiếng va chạm, súng trong tay một mắt bị một cước của Cường Tử đá bay ra ngoài. Khẩu súng đó xoay tròn bay về phía sau văng thẳng vào mũi tên mặt theo, mặt theo kêu lên một tiếng ngửa mặt lên trời té ngã xuống đất.

Sau khi Cường Tử một chiêu đã thành công phóng người lên lần nữa, một tay nắm cổ một mắt nhấc lên. Độc nhãn không được coi là cao lớn khô ngô nhưng chiều cao cũng trên một thước bảy lăm, cân nặng một trăm bốn mươi năm mươi kí, lại bị Cường Tử nhấc lên giống như nhấc một con gà.

- Mi hỏi ta là ai à?

Cường Tử mỉm cười hỏi, chỉ là trong nụ cười của hắn, có một nét sắc lạnh khiến cho một mắt kinh hãi lạnh người.

Cường Tử một tay nắm được cổ một mắt xách gã lên, tay kia móc phắt từ trong ngực một mắt ra một thanh dao găm, không cần nhìn rõ giờ thẳng tay ném về một phía, xoạt một tiếng, một tay săn trộm vừa giơ súng lên muốn chĩa vào Cường Tử bị con dao này xuyên thẳng qua tim, thân thể nghiêng lệch ngã nhào trên đất mắt thất không sống nữa rồi.

- Muốn chết nhanh hơn, thì chỉ cần nổ súng.

Cường Tử cười lạnh nói.

Một mắt hít thở hết sức khó khăn, gã khàn giọng hỏi:

- Vị đại ca kia, ngài rốt cuộc là ai. Chúng tôi hẳn là chưa hề đắc tội qua với ngài, nếu như ngài là muốn đồ vật tài sản, thứ gì trong tay anh em chúng tôi cũng xin thuộc về ngài.

- Mi nói thử, trong số người mi biết rõ, đại hiệp có thể trừ bạo giúp kẻ yếu mở rộng chính nghĩa nhất là ai?

Cường Tử đột nhiên hỏi một vấn đề như vậy, ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Bởi vì một mắt bị Cường Tử khống chế trong tay, lại cộng thêm Cường Tử vừa mới đến đã biểu hiện ra vẻ mạnh mẽ trấn áp tất cả, những tay săn trộm khác đều có chút sợ ném chuột võ bình không dám làm chuyện xằng bậy, nhưng câu hỏi không đầu không đuôi này của Cường Tử làm cho bọn chúng kinh ngạc.

Một mắt không trả lời câu hỏi của Cường Tử, cổ của gã bị Cường Tử bóp chặt hít thở càng lúc càng khó khăn, sắc mặt cũng lúc càng đỏ, mà màu hồng này còn đang không ngừng đậm thêm.

- Đại ca, ngài có ý gì nói thẳng ra đi mà.

Một mắt gian nan cầu xin.

Cường Tử thở dài nói:

- Ta chỉ muốn hỏi mi, trong suy nghĩ của mi đại hiệp chính nghĩa nhất, lợi hại nhất là ai?

Một mắt dù không biết Cường Tử rốt cuộc muốn hỏi cái gì, nhưng gã vẫn trả lời thành thật:

- Là Quách Tĩnh, nhân phẩm tốt, võ công giỏi, còn bảo vệ gia đình quốc gia.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Thật không ngờ được mi còn có thể nói được bốn chữ bảo vệ quốc gia, vì điểm này ta sẽ không làm khó mi.

Trong lòng một mắt tự nhủ đây là người nào a, quả thực không hề có lý lẽ. Nhưng tính mạng mình nằm trong tay người ta, một mắt vẫn phải xúc động rơi nước mắt ào ào nói:

- Cảm ơn, cảm ơn đại ca.

Cường Tử bỗng cười, hắn nói:

- Ta không làm khó mi, ta thay mặt Quách Tĩnh giết mi.

Một mắt mở trừng hai mắt, không đợi đến khi gã giãy dụa, Cường Tử dồn lực vào cánh tay nắm cổ gã vặn ngang, sau một tiếng xương gãy cổ một mắt đã nghiêng hẳn về một bên, trong miệng tuôn ra một vệt máu tươi chết như thế đó.

Cường Tử ra tay cực nhanh, đừng nói là các tay săn trộm khác, mà ngay cả một mắt cũng không có một chút xiu xiu nào kháng cự tìm đường sống. Sau tiếng xương gãy, Cường Tử buông nhẹ tay ra, xác một mắt rơi trên mặt đất. Ánh mắt Cường Tử lạnh như băng nhìn những tay săn trộm khác, nói từng câu từng chữ:

- Kể tiếp ai nói cho ta biết, đại hiệp trong lòng các ngươi là ai?

Một tay săn trộm giơ phất súng lên hô:

- Bắn chết hắn, con mẹ nó tên này là thằng điên!

Y vừa mới nâng súng lên, trước mắt bỗng dưng tối sầm. Y theo phản xạ ngẩng đầu nhìn, đã nhìn thấy khuôn mặt Cường Tử đã nhanh chóng dán sát trên mặt của y. Loại tốc độ này, y thậm chí còn chưa phản ứng được gì. Khuôn mặt Cường Tử hì hì, trong mắt của tay săn trộm lúc này lại trở nên đáng sợ. Y lui rất nhanh về phía sau, vừa lui vừa muốn nổ súng.

Cường Tử một tay nắm lấy khẩu súng của tay săn trộm này, hơi dùng sức kéo một cái, tay săn trộm này thân không tự chủ được bị Cường Tử kéo trở lại.

- Sao lại đi vội như vậy, còn chưa nói xem mi cảm thấy ai là đại hiệp trâu bò nhất.

- A!

Tay săn trộm này rống lên một tiếng rất to, ra sức cố gắng kéo hai cái, nhưng khẩu súng nắm chặt trong tay Cường Tử thật giống như bị một chặn dưới một tòa núi lớn, dù y dùng sức lớn đến cỡ nào đều không nhúc nhích chút xíu nào. Tay săn trộm này ánh mắt hung ác, buông tay thả khẩu súng ra rút phất ra từ thắt lưng một con dao ngắn đâm về hướng Cường Tử!

Cường Tử thở dài nói:

- Không trả lời, coi như mi từ bỏ quyền lợi.

Thân thể hắn vừa động vụt qua bên hông tay săn trộm này, giơ tay nắm lấy cổ áo đằng sau của tay săn trộm này che ở trước người mình. Đúng lúc này, một tay săn trộm khác bóp cò.

Ba tiếp chúi chúi chúi, vài viên đạn bắn vào trong thân thể tay săn trộm che ở trước người Cường Tử. Tay săn trộm làm tấm che mưa che gió cho Cường Tử không chết trong tay Cường Tử, mà là chết dưới súng bắn tự động trong tay đồng bạn của mình. Tay săn trộm vừa nổ súng đã thấy bắn chết đồng bạn của mình, trong lòng cũng run rẩy. Y vừa do dự, Cường Tử đã lách người đến trước mặt y.

Vừa sưng sốt như thế, súng trong tay đã bị Cường Tử một tay đoạt được.

Cường Tử xoay hòng súng chìa thẳng về phía một tay săn trộm vừa muốn xoay người chạy trốn bắn một phát súng, khoảng cách cả hai chưa tới năm thước, khoảng cách này đối với người bắn súng, bắn trật mục tiêu ngắm bắn còn khó hơn rất nhiều, chỉ có điều không ngờ Cường Tử lại làm được.

Một phát súng, bắn lệch rồi.

Tiếng súng vừa vang lên, tay săn trộm vừa muốn chuẩn bị chạy trốn kia sợ đến thân thể run cầm cập, suýt tí nữa ngã ra đất. Y theo phản xạ cúi đầu nhìn, nhận ra trên người mình không có vết thương nào. Y hết sức không thể tưởng tượng nổi nhìn sang Cường Tử, vừa hay nhìn thấy cây súng bắn tự động của tên đồng bạn giống như ám khí bắn thẳng tới.

Một tiếng va chạm, báng súng nện trúng trên trán tay săn trộm này, tay săn trộm kia hự một tiếng gọn gàng té lăn ra đây, tròn mắt tròn trắng nhìn thẳng lên trời, chết ngất.

Cường Tử thở dài:

- Dùng kính nhắm thật không sử dụng được, vẫn là thuận tay ném loạn thực tế hơn.

Hắn cười tủm tỉm nhìn tay săn trộm trước mặt hỏi:

- Trong lòng mi đại hiệp chính nghĩa nhất, tài giỏi nhất là ai?

Tay săn trộm kia rõ ràng sợ tới mức không biết nên làm gì, không dám trả lời, không dám bỏ chạy, thậm chí không dám nhìn vào đôi mắt Cường Tử! Bởi vì, dù rằng Cường Tử thoát nhìn người không có vật gì gây hại cười ha hả, nhưng sâu trong mắt hắn, có một lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi đến tột đỉnh!

- Trả lời!

Cường Tử nói.

- Là... là... Bạch Mi đại hiệp.

Tay săn trộm này run rẩy bầy nói. Tay săn trộm hiện có mặt tuy rằng đã bị Cường Tử giải quyết vài người, nhưng còn có năm người hoàn toàn không bị tổn hại gì còn sống. Hơn nữa ngoại trừ tay săn trộm trước mặt Cường Tử, vài tên khác trong tay còn giữ vũ khí! Nhưng, bốn tay săn trộm vô trang đầy đủ này, không ngờ không dám nổ súng!

Bọn họ dù cho chuyện gì xảy ra cũng nghĩ không thông, thanh niên tóc trắng đột nhiên xuất hiện ở nơi này ngăn đường bọn họ đi, tại sao phải cố gắng hỏi một vấn đề như vậy. Nếu như là hai người bạn cùng nhau nói chuyện phiếm, hỏi câu này chắc chắn không có chút cảm giác kỳ lạ nào. Nhưng bây giờ, thanh niên tóc trắng này vừa giết người vừa hỏi vấn đề ngày thơ này, khác thường như thế nào!

- Bạch Mi đại hiệp sao?

Cường Tử vừa cười vừa nói:

- Vậy được rồi, ta thay mặt cho Bạch Mi đại hiệp tuyên bố mi tội chết.

Những lời này vừa nói xong, trông mắt tay săn trộm trước mặt Cường Tử co lại. Y sợ đúng là kết cục này, sợ nhất chính là sau khi trả lời câu hỏi của Cường Tử vẫn khó thể giữ mạng được nữa!

Không đành lòng thì cũng vậy, việc y lo lắng không cách nào tránh khỏi. Cường Tử giống như một ác ma từ địa ngục chui lên, giờ tay nắm chặt tay săn trộm xoay người muốn chạy, nắm lấy mái tóc người này động mạnh đầu của người này vào một khối đá lớn bên cạnh!

Chát!

Đầu tay săn trộm này thật giống như quả dưa hấu bị đập nát, vỡ tan thành từng mảnh!

Cái xác mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất, Cường Tử giờ tay nhẹ nhàng chùi đi vết máu tung tóe trên mặt của mình, theo đó cười ảm áp với bốn tay săn trộm còn lại.

- Tiếp theo, bốn người các người ai trả lời câu hỏi của ta trước?

- A!

Một tay săn trộm không chịu nổi áp lực rống lên.

- Liều mạng với mày!

- Dù sao cũng phải chết, giết hắn đi!

Bốn tay săn trộm bị Cường Tử ép đến mức gần như hoàn toàn suy sụp, bọn chúng rút cuộc không muốn nhìn thấy khuôn mặt cười ha hả của Cường Tử nữa. Dù về mặt của hắn ảm áp như thế, nhưng hắn quả thực chính là một ác ma giết người không chớp mắt!

Bốn người gần như bóp cò cùng lúc, bốn cây súng tuôn ra ào ào hỏa xà, âm thanh tiếng súng dày đặc giống như nước mưa rơi trên mặt nước. Nhưng khi đạn trong súng cả bốn bắn xong mới phát hiện, Cường Tử ở gần trong gang tấc trước mặt đã không còn nữa. Đạn của bọn chúng hoàn toàn bắn vào trong không khí, trong tầm mắt không hề có bóng hình Cường Tử!

- Cách sử dụng còn không bằng ta, làm tay săn trộm, không thích hợp.

Cường Tử bỗng xuất hiện ở đằng sau một tay săn trộm, năm ngón tay mở ra bắt lấy đầu tay săn trộm đó từ đằng sau, sau đó xoay một cái!

Một tiếng xương vỡ, mặt tay săn trộm này xoay ngược lại đằng sau hắn.

Thân hình lóe lên, Cường Tử một cước đạp văng tay săn trộm bay thẳng ra ngoài. Sức mạnh trong một cước này rất lớn, không ngờ đá văng tay săn trộm này bay ra rơi thẳng xuống vách núi thẳng đứng rất sâu!

Xoay người, nắm tay hạ xuống, lại đầu một tay săn trộm bị hấn bóp thành bùn nhão. Máu màu đỏ và óc màu trắng hỗn loạn với nhau, lan tỏa ra một mùi khó ngửi làm cho người ta buồn nôn.

Cường Tử vẫn cười ầm áp, giọng điệu của hắn bình thản hỏi tay săn trộm cuối cùng:

- Bây giờ, chỉ còn thừa lại một mình mi, mi có thể nói cho ta biết đại hiệp trong lòng mi là ai chẳng?

Tay săn trộm này bị dọa đến lá gan muốn nứt ra, y không chút do dự quỳ rạp xuống đất, dập đầu liên tục hết cái này đến cái khác, mỗi một lần trán của y đều nện vào mặt đất thật mạnh. Chỉ dập đầu vài cái, trên trán của y đã máu me nhầy nhụa. Y ngẩng đầu, trong ánh mắt đều hỗn loạn. Máu tràn đầy cả mặt khiến cho y trông có vẻ có vài phần khùng bố dữ tợn.

- Đại ca tôi van xin ngài tha cho tôi đi, tôi van xin ngài.

Tay săn trộm cuối cùng này vừa dập đầu vừa cầu khẩn.

Cường Tử đi đến ngồi xổm trước người của y, mặt đối mặt với y hỏi:

- Trả lời câu hỏi của ta, đáp đúng ta sẽ suy nghĩ lại không giết mi.

Lời của Cường Tử cho tay săn trộm cuối cùng này một tia hy vọng sống sót, y dừng dập đầu, dè dặt nghĩ đến rốt cuộc ai mới là đại hiệp chính nghĩa nhất, câu hỏi dường như đùa giỡn này hiện tại lại trở thành một hy vọng sống sót duy nhất của y. Cường Tử dường như cũng không nóng nảy bảo hắn trả lời ngay, thần sắc bình tĩnh thậm chí tràn đầy vui vẻ nhìn y.

Bỗng nhiên, tay săn trộm này linh cơ vừa động. Ánh mắt của y vụt sáng lên, áp chế không được xúc động quát:

- Là ngài! Là ngài! Đại hiệp lợi hại nhất chính là ngài!

Cường Tử nở nụ cười ha hả, nụ cười vô cùng sung sướng. Điều này làm cho tay săn trộm cuối cùng có được hy vọng sống sót, y cũng theo tiếng cười của Cường Tử cười lên ha hả:

- Mình đáp đúng! Mình không cần chết nữa!

Cường Tử bỗng dừng ngừng nụ cười, giọng điệu rét lạnh căm căm nói với tay săn trộm kia:

- Đúng sai cũng không sao cả, bởi vì ta đang đùa với mi.

Nói nói, một tay Cường Tử cắt trên yết hầu tay săn trộm kia, sức mạnh cực lớn chặt gãy lia xương cổ tay săn trộm kia.

Cường Tử đứng lên, nhìn xác chết đầy đất.

- Có lương tâm, thực ra mỗi người đều là đại hiệp.

288. Chương 288: Kẻ Điên

Tào Liên cất bước tiến lên, một quyền từ trên cao nện xuống hướng tới đỉnh đầu của Lưu Loạn! Tào Liên có thể trong thời gian ngắn tấn thẳng lên chức thủ lĩnh Chấp Pháp Đường của Liên minh chấp pháp Trung Hoa, không chỉ bởi vì gã là người công chính, còn là bởi vì gã có võ công không tầm thường.

Lưu Loạn mặc dù xuất thân từ binh sĩ đặc chủng, những năm qua cũng trải qua không ít lần chiến đấu sinh tử. Nhưng bàn về bản lãnh thân thủ đánh nhau thực sự, y thật đúng là không phải đối thủ của Tào Liên!

Cả hai vừa đánh nhau được một hiệp, ưu thế của Tào Liên đã hiện rõ ra rồi. Chiêu thức của gã tấn công dồn dập không cần phòng thủ chút nào, từng chiêu từng thức đều là tấn công nơi kẻ địch phải bảo vệ. Thân

thể của gã còn cứng cáp hơn rất nhiều lần so với Lưu Loạn, hơn nữa hơn một năm trở lại đây Ngô lão gia tử đích thân chỉ điểm công phu cho gã càng thêm hoàn thiện.

Để cho Tào Liên bắt đầu tấn công dồn dập, đây là một sai lầm lớn nhất Lưu Loạn phạm phải!

Một phút trôi qua, thế công của Tào Liên đã khiến cho Lưu Loạn tay chân luống cuống. Dao găm trong tay y dù sắc bén, nhưng căn bản không có cơ hội tấn công ra ngoài! Y không thể không phòng bị thế công liên tiếp của Tào Liên, lưỡi dao tuy rằng sắc bén lạnh lẽo nhưng chỉ có phòng ngự mà không thể tấn công. Tào Liên không thích sử dụng vũ khí, việc gã yêu thích là đánh nhau bằng tay không!

Lưu Loạn đã bị Tào Liên ép không còn đường lui, rốt cuộc cũng bắt đầu nảy sinh suy nghĩ độc ác. Y liều mạng chịu một quyền của Tào Liên sau đó một dao cắt thẳng vào cổ họng Tào Liên!

Chỉ là, y đánh quá quá thấp tính hung ác của Tào Liên!

Tào Liên thấy Lưu Loạn một dao bổ tới cắt vào cuống họng của mình, không những không bối rối ngược lại văng trán hiện ra một nét cười vui vẻ. Khóe miệng của gã hơi nhếch lên, mang một vẻ rất khinh thường. Nhìn thấy vẻ mặt của Tào Liên, Lưu Loạn từ trong ý thức cảm thấy được nguy hiểm, nguy hiểm liên quan tới sống chết!

Tào Liên chợt giơ tay lên một tay nắm chặt đoạn dao Lưu Loạn đâm tới, bàn tay nắm lưỡi dao ngay lập tức máu chảy như suối. Nhưng ngay tích tắc Lưu Loạn còn đang kinh ngạc, nắm tay trái Tào Liên hung hãn đâm thẳng vào cổ họng Lưu Loạn!

Một tiếng xương vỡ, không có một con đường sống sót, xương cổ Lưu Loạn đã bị một quyền của Tào Liên vỡ nát!

Đầu Lưu Loạn ngửa ngược về phía sau, còn chưa kịp hồi hận chuyện vừa rồi đã ngừng thở. Tào Liên chậm chậm buông tay nắm dao ngấn ra, xác của Lưu Loạn chậm rãi ngã ngửa ra đằng sau. Tào Liên cúi đầu nhìn vết thương trên tay mình, sau đó ánh mắt lạnh như băng nhìn xác Lưu Loạn nói:

- Nếu không phải lo lắng cho ông chủ, tao sao có thể để cho mày làm bị thương tao?

Gã một cước đá văng xác của Lưu Loạn rơi xuống vách núi, sau đó xoay người đuổi về hướng Cường Tử. Vừa mới xoay người đã nghe thấy giọng nói Cường Tử vang lên không xa chỗ đó.

- Sớm biết anh muốn chịu một đao, tôi sẽ nhanh thêm chút nữa.

Cường Tử nhìn bàn tay máu chảy như suối của Tào Liên nói.

Tào Liên thấy Cường Tử chẳng mấy may thương tích gì trở về, cười hi hi nói:

- Ông chủ đúng là ông chủ, tôi đánh một tên ông chủ đánh bảy tám tên kết thúc cuộc chiến còn nhanh hơn so với tôi... Hầy... Ngài chính là một ngọn núi lớn trên đầu tôi.

Cường Tử đi tới xé một đoạn vải trên áo mình xuống, nắm tay Tào Liên xem qua một lượt. Một vết thương thật sâu hiện ra trong lòng bàn tay Tào Liên, sâu thấy được cả xương. Máu thịt trên vết thương lộ hết ra ngoài, lộ ra cả xương trắng hếu bên trong.

Cường Tử băng bó bàn tay của Tào Liên một chút nói:

- Thằng ngốc nhà anh, đánh nhau với kẻ địch như vậy nếu như là đánh nhau với bảy tám tên, có phải ngay cả con gà con cũng bị người ta cắt mất hay không?

Tào Liên nghiêm trang nói:

- Tôi thề với trời đất, vật kia của ta vô cùng khỏe mạnh uy vũ, chắc chắn không phải con gà con, mà là một con gà trống lớn!

Cường Tử trừng mắt liếc gã một cái nói:

- Về mặt con gà nhà ngươi.

Miệng vết thương Tào Liên rất sâu, xem ra chắc chắn cần phải xuống núi chữa trị một thời gian. Vốn định lên núi thoải mái một chút, kết quả gặp một đám săn trộm không phải nhỏ. Đây có thể xem là một thất

vọng cũng có thể là thu hoạch, cho dù nói như thế nào, lần lên núi này coi như là hồi ức khắc rất sâu lưu lại sau này.

Cường Tử lại nghĩ tới con bạch mao lang vương kia, chết hết sức oan uổng cũng hết sức thê thảm.

Vừa băng bó xong miệng vết thương cho Tào Liên, Kim Tiểu Chu và Mãi Mãi Đề đã đuổi theo tới nơi. Hai người bọn họ đều thở hồng hộc như nhau, dù sao trên vai cả hai vác không ít vũ khí nặng. Nhất là Kim Tiểu Chu, vác khẩu súng bắn tỉa yêu thích khiến cho anh ta phải bỏ ra thể lực lớn hơn rất nhiều so với người khác.

Nhìn Cường Tử nắm tay Tào Liên, Mãi Mãi Đề kêu lên tự trách mình một tiếng:

- À! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!

Tào Liên kinh ngạc hỏi:

- Thực xin lỗi cái gì?

Mãi Mãi Đề giả vờ ra vẻ rất sợ hãi nói:

- Thực xin lỗi, tôi phát hiện các anh đang làm chuyện cơ m...

Tào Liên thay Cường Tử trả lời nói:

- Tôi cơ khuôn mặt anh!

Kim Tiểu Chu đặt súng bắn tỉa nặng nề xuống, thở hồng hộc cười nói:

- Cơ khuôn mặt anh, người anh em Mãi Mãi Đề à, Tào Liên là muốn bắn vào mặt anh đó.

Mãi Mãi Đề khuôn mặt đầy biểu cảm thốt ra:

- Đừng dừng lại mà!

Cả bốn nhìn nhau cười to, cuộc chiến cỡ như thế này quả thật đối với bọn họ cũng không có khó khăn lớn gì. Mấy người này đều là tinh anh trong tinh anh, đám săn trộm của Lưu Loạn gặp phải bọn Cường Tử hẳn là không gặp may. Cả bốn vừa muốn xuống núi, đã nhìn thấy xa xa hai người một cao một thấp chạy rất nhanh tới.

Cáp Mô vừa chạy vừa mắng:

- Đại Hùng thăng khờ nhà cậu, bảo cậu nhanh lên chút nữa nhanh thêm chút nữa anh vẫn lè mè chậm chạp như vậy, nhìn thấy không, người ta đã thắng lợi hội quân rồi kìa!

Trên vai Đại Hùng còn vác một người, cậu ta vừa sải bước đi nhanh vừa nói với theo Cáp Mô chạy đằng trước:

- Cáp Mô thúc, chú thật không thật tế. Con khiêng một người chú tay không chắc chắn nhanh hơn con, bằng không hai ta đổi cho nhau đi nhé?

Cáp Mô:

- Cho dù tôi vác cả hai cũng chạy nhanh hơn so với cậu!

Đại Hùng:

- Vậy được rồi, chú vác con, con vác người này.

Cuộc nói chuyện của cả hai đã đến trong tai bọn Cường Tử, Đại Hùng vác một người nặng một trăm cân rõ ràng mặt không đỏ hơi thở cũng không gấp, Kim Tiểu Chu vác súng bắn tỉa xem ra còn không bằng cậu ta. Đại Hùng lắc bả vai, chỉ vang lên một tiếng đã vút người đang khiêng xuống đất.

Cáp Mô vừa đặt mông ngồi ở đằng sau người kia đã lên tiếng:

- Có người nói ngoài miệng không có lông làm việc không tốn sức a, chạy thoát một tên các cậu chắc chắn không một ai phát hiện ra được, còn may Cáp Mô ca ta anh minh thần võ bấm tay tính toán đã biết có người thừa cơ hội loạn lạc chuẩn đi một mình, cho nên dễ dàng bắt được hắn.

Đại Hùng:

- Rõ là con nhìn thấy mà...

Cáp Mô:...

Cường Tử cười hỏi:

- Tên này rời chuồn đi một mình phải không? Sao không còn động đậy gì thế, chết rồi à?

Cáp Mô nói:

- Ta ra tay, tất nhiên là bắt sống!

Đại Hùng:

- Rõ ràng là con bắt mà...

Cáp Mô không để ý tới Đại Hùng, đứng lên dùng sức đập một cước lên hông của người kia, nhưng người này ngay cả một chút phản ứng cũng không có. Cáp Mô chợt cả giận nói:

- Bảo cậu đánh nhẹ thôi, cậu xem, kẹp chết hẳn rồi kìa.

Đại Hùng tủi thân nói:

- Con đã rất nhẹ rồi.

Cường Tử thấy người kia nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất, bởi vậy thở dài một hơi nói:

- Nếu như đã chết rồi, vứt xuống vách núi là được rồi.

Lời này vừa thốt ra xong, người nọ ngồi phắt dậy nói:

- Chưa chết, chưa chết, tôi còn sống đây.

Bọn Cường Tử cười phì, tên này trong bọn săn trộm đúng thật là một kẻ ngoại tộc. Những tên chiến đấu với bọn họ trước đó tuy rằng cũng sợ hãi nhưng mỗi người đều rất rắn rỏi. Người này vừa nhìn đã biết là một kẻ sợ hãi, việc giả chết này cũng không phải một người bình thường có thể làm được như thật cỡ này. Đặc biệt một cước kia của Cáp Mô cũng là dùng hết sức, chỗ chân đánh trúng không xa hậu môn gần với cái hông, y có thể cứng cỏi chịu được ngay cả rên cũng không rên một tiếng cũng coi như là người nhẫn nại.

Cáp Mô ngồi xổm xuống ra sức vỗ một bạt tai vào sau đầu tên đó mắng:

- Con chó Nhật này, Cáp Mô ta đây đã sớm nhìn ra mày đang giả chết rồi.

Người nọ cười khổ nói:

- Tôi không giả chết sao mà được đây, anh nói một mình tôi vào núi tìm thuốc gặp phải một đám săn trộm đã đủ chuyện không may rồi, nếu như lại bị các người đánh chết nữa, tôi còn oan uổng hơn cả Đẩu Nga.

Y nói:

- Người không gặp may uống nước lạnh cũng bị giắt răng, gặp phải bọn săn trộm cầm súng chĩa vào tôi bảo tôi dẫn đường cũng còn không sao, gặp phải mấy người tôi mới là không may không về nhà được.

Cường Tử nghe y nói như vậy liền hỏi:

- Anh không phải một tên trong số bọn chúng sao?

- Tôi mà như thế là cháu con rùa đen!

Người nọ thở phì phò nói:

Cáp Mô cười lạnh một tiếng nói:

- Chú nghĩ rằng tôi sẽ tính người như chú à?

Sắc mặt người nọ biến đổi, im lặng trong chốc lát mới nói:

- Tôi nếu như là cậu, tôi cũng không tin. Như vậy đi, tôi và mấy người xuống núi, tôi sống ở một chỗ cách đây không đến trăm dặm, chỗ đó mọi người đều quen biết tôi!

Mãi Mãi Đề neho mắt lại nói:

- Đừng giả vờ nữa, thôn nhỏ mấy trăm dặm xung quanh đây tôi đều đi qua hết rồi, tôi chưa từng gặp qua anh!

Người nọ cười khỏ nói:

- Ông chủ mập này, anh chưa thấy qua tôi, nhưng tôi đã thấy anh rồi!

Y nói:

- Khi anh đi đến thôn nhỏ kia của chúng tôi, tôi cũng nhìn thấy anh, anh lái một chiếc LandRover đúng không? Lúc ấy tôi đang ở trong thôn, nhưng tôi cho rằng anh là người của chính phủ xuống tra người bên ngoài tới, trên người của tôi có án cho nên nấp đi không dám lộ mặt. Lời tôi nói đều là lời thật, không tin mấy người theo tôi về thôn một chuyến thì biết ngay thôi.

Mãi Mãi Đề ngậy ra một lúc hỏi:

- Anh tên gì, anh lên núi để làm gì?

Người nọ nước mắt đầy mặt nói:

- Tôi tên là Tôn Được Toàn, lên núi tìm thuốc.

Cáp Mô hỏi:

- Anh tìm thuốc làm gì vậy?

Tôn Được Toàn nói:

- Đương nhiên là dùng để chữa bệnh, người trong thôn xung quanh đây khám bệnh chữa bệnh đều phải đến tìm tôi. Chỗ ma quỷ này ngoại trừ lên núi hái thuốc, anh bảo tôi lấy cái gì chữa bệnh cho người ta đây?

Ánh mắt Mãi Mãi Đề vụt sáng, một tay gã chụp cứng bả vai Tôn Được Toàn thốt lên:

- Anh chính là Tôn thần y có phải không?

Tôn Được Toàn nghiêm mặt cười hi hi nói:

- Chính là tại hạ, bị chê cười rồi.

Mãi Mãi Đề vừa đến đã nghe thấy trong vòng trăm dặm xung quanh nơi này chỉ có một thầy lang, mấy mục dân trong thôn bị bệnh đều phải đến tìm y chữa trị. Người này khám bệnh tuy rằng đều là dùng một số cây cỏ địa phương, nhưng y thuật quả thật rất giỏi. Mãi cho đến bây giờ Mãi Mãi Đề đều muốn gặp qua người này, nhưng mỗi lần đi đều không có gặp được.

- Anh có tiền án gì, tại sao thấy người ngoài liền trốn?

Mãi Mãi Đề hỏi.

Tôn Được Toàn cười khỏ một tiếng, ngượng ngùng nói:

- Tôi là thầy lang, còn có thể có án gì? Ban đầu khi còn ở Hồi Hột tôi cũng coi như là thầy lang có chút tiếng tăm, cũng bởi vì không có giấy phép chữa bệnh cho người ta, bị công an xuống bắt. Tôi sợ hãi chạy trốn như vậy cũng không thích chỗ cứ chớ này nhưng phải đến đây thôi.

- Tôi chứ! Tôi chưa thấy qua người có lá gan nhỏ như vậy!

Cáp Mô khinh bỉ nói.

Tôn Được Toàn đứng phắt dậy nói:

- Tôi nhát gan sao? Nếu không phải lá gan của tôi quá lớn không phải muốn mổ đầu chữa bệnh cho người bị bệnh đau đầu, tên kia sẽ sợ tới mức chạy đi báo với đồn công an sao?

Cáp Mô ngậy ra một lúc không khỏi hoài nghi hỏi:

- Thì ra anh còn mỗ não nữa à?

Tôn Dược Toàn ưỡn ngực nói:

- Dùng ma túy gây tê người bệnh, sau đó dùng búa bén mỗ sọ, đây là bản lãnh truyền lại của thần y Hoa Đà, ta nghiên cứu sâu dày chuyện này tại sao không thể làm!

Cáp Mô le lưỡi ra nói:

- Con mẹ nó, lại gặp phải một thằng điên!

289. Chương 289: Chùi Mông

Tôn Dược Toàn nhăn mũi một chút liếc nhìn Tào Liên một cái nói ngay:

- Mới bị thương đúng không?

Mãi Mãi Đề thở dài:

- Quả nhiên không hổ là thần y, lợi hại quả thật lợi hại.

Cáp Mô lườm gã một cái nói:

- Nói xàm, tay anh ta còn chẳng máu xối xả, dùng mũi của người được?

Tôn Dược Toàn xấu hổ cười nói:

- Thói quen nghề nghiệp, xin lỗi...

Cáp Mô:

- Vậy anh tốt nhất không nên gặp phải bọn ăn mày Cái Bang, những gã đó nhìn thấy cái mũi linh mẫn như anh đây sẽ chảy nước miếng, nghe nói bọn chúng còn có một môn võ công chuyên đối phó anh, hình như gọi là...

Đại Hùng tiếp lời nói:

- Đả cầu bổng pháp...

Cường Tử ho khan một tiếng nói:

- Tôn thần y, làm phiền ngài chữa trị một chút cho người anh em của tôi.

Tôn Dược Toàn tuy rằng là người nhát gan sợ việc, nhưng một khi liên quan đến y học chợt giống như đổi thành một người khác. Y đi qua nắm tay Tào Liên lên, lập tức nướng mày hỏi:

- Ai băng bó đây?

Cường Tử tự hào nói:

- Tôi, băng có đẹp không?

Tôn Dược Toàn chỉ vào tay Tào Liên nói:

- Cái nơ hình con bướm này dùng được cái gì chứ?

Cường Tử đổ một giọt mồ hôi, giọng nói rất nhỏ:

- Khi tôi bị thương, là bạn gái của tôi băng bó như vậy cho tôi đó...

Tôn Dược Toàn thở dài nói:

- Nơ con bướm thì cũng chỉ là nơ con bướm, tôi chưa nhìn thấy qua ai bằng bó khó coi như vậy!

Y thuần thực cởi vải băng trên tay Tào Liên xuống, nhìn miệng vết thương lập tức lờm mắt nhìn Tào Liên, sau đó dùng giọng nói rất kỳ quái hỏi Tào Liên:

- Anh là con người sao?

Tào Liên kinh ngạc nói:

- Anh xem tôi có chỗ nào không giống sao?

Tôn Dược Toàn dí ngón tay chọc trên vết thương Tào Liên một cái, Tào Liên la lên một tiếng quát:

- Anh làm gì vậy!

Tôn Dược Toàn mắt tròn xoe nói:

- Tôi nhìn anh nói chuyện vui vẻ, còn tưởng rằng anh không biết đau!

Tào Liên nói:

- Vậy tôi cắt tay anh một lỗ lớn như vậy, xem anh có đau hay không nhé.

Tôn Dược Toàn mở túi sách vải màu xanh lá sau lưng ra, tiện tay túm lấy một nắm thuốc lá. Y nhìn Tào Liên, duỗi thẳng tay về phía trước nói:

- Nhai nát thứ này!

Tào Liên:

- Tại sao là tôi?

Tôn Dược Toàn thốt lên:

- Anh bị thương không phải anh thì là ai?

Tào Liên:

- Anh là thầy lang, việc điều chế chỗ thuốc này chẳng lẽ không phải là chuyện của thầy thuốc sao?

Tôn Dược Toàn:

- Anh xem quá nhiều phim truyền hình rồi phải không? Cho dù là thầy thuốc đích thân dùng miệng nhai nát đám thảo dược đó, nhưng đó cũng chỉ là một thầy thuốc nam một bệnh nhân nữ mới có việc đó xảy ra, hoặc là ngược lại cũng được. Hai ta đều là đàn ông, tôi cho dù muốn há miệng nhai nát chỗ lá thuốc này cho anh, trong thuốc này đều là nước bọt của tôi anh sẽ không cảm thấy không ổn sao?

Tào Liên nghĩ ngợi cũng đúng, một tay nhận lấy thảo dược bỏ vào miệng dùng sức nhai, lá thuốc rất đắng, còn có một mùi hương cay xè. Tào Liên vừa nhai vừa nhếch miệng, nước mắt nước mũi đều chảy ra vì cay.

Tôn Dược Toàn liếc nhìn Tào Liên nói:

- Được rồi, nhổ ra đi thôi, đừng nhai nữa.

Tào Liên há mồm nhả thuốc trên bàn tay bị thương của mình, vừa chạm vào thuốc, miệng vết thương lập tức đau xót cả tim. Miệng Tào Liên bởi vì bị thuốc làm cho tê liệt, ngay cả rên rỉ cũng có chút khàn khàn. Gã há miệng muốn nói gì đó, chỉ có điều đầu lưỡi tê rần nói không ra thanh âm gì.

Tôn Dược Toàn rải đều thuốc trong tay Tào Liên, quả nhiên nói rất thật thà:

- Bình thường muốn dùng thảo dược để chữa trị vết thương bên ngoài, có hai loại biện pháp làm nát thảo dược. Thứ nhất, chính là dùng miệng nhai nát thảo dược. Thứ hai...

Tôn Dược Toàn móc từ trong túi vải màu xanh ra một dụng cụ chứa thuốc nhỏ bằng kim loại nói:

- Thứ hai, là bỏ thảo dược vào trong này nghiền nát ra.

Tào Liên: @# @#

Tôn Dược Toàn hỏi:

- Anh nói cái gì?

Cáp Mô nói thay cho gã:

- Hắn nói hắn muốn thụt ông già nhà anh!

Tôn Dược Toàn nói:

- Điều này không thành vấn đề, Nghĩa trang liệt sĩ thành phố Hồi Hột, đoán chừng ông già của tôi cũng rất muốn có người tìm ông ta tâm sự, cô đơn hai mươi năm gặp được cậu đoán chừng không để ý là nam hay là nữ cũng phải làm một trận nóng như lửa.

Cầm ra vải băng từ trong túi xách, Tôn Dược Toàn băng bó xong cho Tào Liên. Y xoay người nói với Cường Tử:

- Qua đây mà học tập, đây mới là nơi con bướm chính tông!

Cường Tử:...

Gặp được Tôn Dược Toàn coi như là một chèn vào một bài hát nhỏ rất thú vị, sau khi mọi người xuống núi đích thân Cường Tử lái xe đưa Tôn Dược Toàn trở về. Sau khi đến thôn nhỏ kia Cường Tử mới nhận ra, hóa ra cái tên Tôn Dược Toàn này đúng thật là người đức cao vọng trọng. Vừa mới lộ mặt, bọn dân trong thôn đã nhiệt tình chào hỏi.

Cường Tử trầm nghĩ:

- Tôn Dược Toàn chạy trốn khỏi thành phố ra đây, quả thật cũng không coi là một việc đau buồn gì lắm. Ở chỗ này y thuật học được của anh ta mới thật sự có chỗ dùng tới, mới đúng là để cho anh ta như cá gặp nước. Bệnh viện trong thành phố lớn đã hoàn toàn dùng dụng cụ hiện đại truyền dạy y thuật cổ xưa, đây là một loại tiến bộ, cũng là một loại đau buồn.

- Muốn về lại Hồi Hột không? Nếu như anh muốn về, tôi có cách để cho anh quay về.

Cường Tử nói.

Tôn Dược Toàn ngậy ra một lúc, ngay sau đó nhếch miệng nở nụ cười nói:

- Trở về đâu? Tôi không phải mới trở về rồi sao. Mục dân nơi này đều gọi tôi là thần y, trở về cái nơi tất cả đều gọi tôi là kẻ điên sao. Nơi này tốt, tôi không quay về.

Cường Tử cười:

- Được rồi, nếu như anh muốn quay về, nói cho tôi biết.

Tôn Dược Toàn thu lại nụ cười nghiêm trang nói:

- Nơi này, chính là nhà của tôi!

Cường Tử không muốn nói gì nữa, hắn không dự định sinh sống ở trên thảo nguyên dài lâu. Gặp được Tôn Dược Toàn chỉ là khúc ca nhỏ, có lẽ sau lần chia tay này hai người cũng không gặp lại nhau lần nào nữa, bây giờ có thể giúp y một tay thì giúp, để sau này trong lòng Cường Tử sẽ bớt đi nỗi tiếc. Chỉ có điều nếu như Tôn Dược Toàn không dự định quay về Cường Tử cũng không cố gắng nài nỉ. Điều này thật giống như bạn muốn làm việc tốt đùm người già qua đường, không cần nói gì túm chặt bà lão đưa qua bên kia đường. Bà lão cảm động vừa khóc vừa nói:

- Tiểu tử kia, nhà tôi ở bên kia đường, vừa mới đi sang đó ai bảo anh kéo tôi trở lại đây.

Cường Tử xoay người vừa muốn đi, Tôn Dược Toàn bỗng nói với hắn:

- Mấy người trong thời gian này tốt nhất cẩn thận một chút, bọn săn trộm kia, mấy người cũng chưa có giết sạch hết được đâu!

Cường Tử ngậy người nói:

- Sao anh lại biết?

Tôn Dược Toàn tự cười với mình nói:

- Những tay săn trộm kia nằm ngửa trên mặt đất tuy rằng trông có vẻ chết cả rồi, nhưng tôi khi đi ngang qua chỗ đó nhìn thấy một người trong số bọn chúng rõ ràng là giả chết. Hắn có thể che giấu được mấy người, nhưng không qua mắt được tôi!

Cường Tử:

- Sao anh lại không nói sớm!

Tôn Dược Toàn nói:

- Nếu như anh ta đã tránh qua được một kiếp nạn, tôi tại sao còn muốn nói ra để cho anh tới giết hắn một lần nữa? Giữa người và người lẽ nào chỉ có đánh đánh giết giết thôi sao? Không thể hòa bình chung sống cùng nhau sao?

Cường Tử hung hăng mắng một câu:

- Anh là thằng ngốc!

Hắn nói xong xoay người lên xe, leo trở lại lên xe móc điện thoại ra muốn gọi cho Cáp Mô nhận ra hóa ra nơi này không có tín hiệu, hắn chỉ có thể lái xe đi thẳng một đường như bão táp đến núi Hạ Lan. Đến chỗ mọi người xuống núi, Cường Tử cũng không có thông báo cho một người nào trong số bọn họ biết trèo thẳng lên trên núi.

Đến chỗ hắn giải quyết phần lớn bọn săn trộm, quả nhiên nhìn thấy đúng là có một hàng vết chân đầm máu đi về phía xa. Hắn đuổi theo dấu chân đi rất xa, kết quả dấu chân biến mất không thấy đâu nữa. Cường Tử hết sức hối hận, trước đó nếu như mang theo Cáp Mô cùng lên núi nói không chừng có thể tìm được tên đó rồi.

Không phải Cường Tử sợ những tay săn trộm kia trả thù, hắn chỉ sợ những thôn dân vô tội kia gặp phải tấn công. Bọn họ đều có mục đích từ trước sẽ không ở chỗ này quá lâu, một khi bọn họ rời đi còn có ai có thể bảo vệ những mục dân này?

Cường Tử lại truy đuổi theo một đoạn, vẫn không thu hoạch được gì. Hắn đành phải xuống núi tìm gặp Cáp Mô và Kim Tiểu Chu, sau đó ba người lên núi lần nữa. Cáp Mô đuổi theo dấu chân đi thẳng, đến chỗ dấu chân biến mất cũng nhíu mày. Anh ta dò xét chung quanh một chút, lập tức thở dài:

- Kẻ này cũng là một con sói già, không ngoài suy đoán của tôi hắn nhảy xuống từ chỗ này.

Cường Tử thò người ra nhìn xuống phía dưới, thể núi thẳng đứng, từ nơi này nhảy xuống chín chết một sống. Hắn thở dài, trong lòng ngược lại trong tích tắc có một loại dự cảm không hay.

Mấy giờ sau khi bọn Cường Tử rời đi, trời đã tối đen hoàn toàn. Một người mò mẫm từ dưới phiến đá nhô ra khỏi vách núi bọn Cường Tử vừa rời khỏi trèo lên, người này chính là tay săn trộm Cường Tử lúc trước ném súng như là ám khí đánh trúng giữa đầu y, trên đầu y bị đập vỡ ra một vết thương ai nhìn thấy cũng kinh hãi, dù máu không còn chảy ra bên ngoài nữa, nhưng cả người trông vẫn có vẻ dữ tợn khủng khiếp.

Y ẩn thân bên dưới một khối đá lớn nhô ra ngoài vách núi, từ bên trên nhìn xuống vốn không nhìn thấy được. Người này đúng là một con sói già, cố gắng nhìn đầu núp dưới tảng đá nhiều tiếng đồng hồ.

Tay săn trộm này trèo lên khỏi mõm đá lập tức bỏ nhào trên đất, hít từng hơi gấp gáp. Cũng không biết qua bao lâu, tay săn trộm này khó khăn mở đôi mắt âm lãnh quét một vòng nhìn thấy chỗ có ngọn đèn lập lòe dưới chân núi, nghiêng răng đi về một hướng khác xuống núi.

Cường Tử sau khi trở về trong thôn phái người phong tỏa tất cả các con đường xuống núi, tuy rằng bọn Cáp Mô cũng cho rằng tay săn trộm khẳng định chết rồi. Nhưng Cường Tử thật sự sợ sau khi bọn họ rời khỏi người cả cái thôn này đều sẽ gặp phải trả thù của bọn săn trộm, nếu như quả thật xảy ra chuyện như vậy, lương tâm của hắn sẽ nhận lấy cắn rứt thật lớn.

Một sai lầm nhỏ bé, có thể dẫn theo một mối thảm kịch.

Mãi cho đến hừng đông, người canh giữa mấy con đường mòn xuống núi cũng không phát hiện ra gì khác lạ. Trái tim Cường Tử rất cuốc coi như là buông lỏng xuống một chút, ngay cả Cáp Mô và Kim Tiểu Chu đều ngồi với hắn cả đêm. Ngay khi ánh mặt trời bắt đầu chiếu rọi trên thảo nguyên rộng lớn, Cường Tử thở phào một hơi thật nhẹ nhõm nói:

- Các anh ngủ một lát đi nhé, không cần đi theo tôi.

Cáp Mô thở dài nói:

- Cường Tử, thật ra cậu không cần lo lắng như vậy. Cho dù kẻ đó thật sự chạy thoát, cả nhóm săn trộm đều tiêu tùng rồi. Một mình hắn còn có thể phun ra được ngụm nước bọt nào? Nếu như tôi là hắn cho dù không chết, cũng sẽ tìm một chỗ ẩn náu suốt cả quãng đời còn lại.

Cường Tử:

- Chỉ mong là vậy, nhưng trong lòng tôi không yên.

Tất cả rửa mặt, cảm giác tinh thần sáng khoái hơn một chút vừa muốn ăn sáng. Bỗng nhiên thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa canh giữ ở cửa thôn chạy vào, nói có người muốn gặp Cường Tử. Là gã mập cao cao to to, trong tay mang theo một cái bao tải, trong bao tải tròn vo, còn đọng tuyết ở bên ngoài.

Cường Tử đi vội ra ngoài, đến cửa thôn đã nhìn thấy một gã mập thân thể cao lớn đứng ở đó, cười nhưng giống như không cười nhìn hắn.

- Tiểu thiếu gia, đi ra còn bỏ sót lại cục phân còn cần tôi phải đi chùi mông cho cậu, khiến cho tôi cả đêm không ngủ chạy đi giết người, cậu tính cho tôi bao nhiêu tiền thưởng đây?

290. Chương 290: Máy Bay

Bùi Đông Lai!

Cường Tử chợt nheo mắt lại.

- Có phải nhìn thấy tôi rất ngạc nhiên phải không? Có phải cảm thấy không tưởng tượng nổi? Có phải cảm thấy tôi xuất hiện ở chỗ này là kẻ đến không có gì tốt hay không?

Bùi Đông Lai cười hỏi liên tiếp ba câu hỏi.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Tôi đang nghĩ, anh đến Nội Mông là sớm hay là muộn hơn tôi.

Một câu có vẻ rất bình thường, lại mang theo ý nghĩa sâu xa.

Bùi Đông Lai cười ha hả nói:

- Muộn, ngày thứ ba sau khi cậu đến nơi này tôi mới đến.

Cường Tử:

- Tôi nhận ra tôi phạm một sai lầm, thật nghiêm trọng.

Bùi Đông Lai xách bao tải trong tay lên tiện tay ném trên mặt đất, trên bãi cỏ bên cạnh anh ta lúc này đã vậy đầy máu. Máu đó đã nhuộm bãi cỏ nhỏ đó thành màu đỏ, vón cỏ đại xanh biếc đều biến thành màu hồng yêu dị. Bao tải vừa rơi trên mặt đất, lập tức từ bên trong lăn ra một cái đầu người máu me nhầy nhụa.

Hơn nữa rất rõ ràng, trong bao tải này chắc chắn không chỉ một cái đầu người.

Bùi Đông Lai đốt một điếu thuốc, hít thật sâu một hơi nói:

- Hiện tại mới biết phạm sai lầm? Chỉ có điều cũng không tính quá muộn, bởi vì vốn không có ý định như thế với cậu. Chỉ có điều con người của tôi đây không có ưu điểm nào khác chỉ có một thôi. Sự tự tin. Nếu như khi ở Đông Bắc tôi muốn hạ độc thủ với cậu, chỉ sợ xác xuất thành công vẫn còn rất cao.

Cường Tử cười tự giễu cợt mình nói:

- Xem ra nói về kỹ năng diễn xuất, anh đúng là vua màn ảnh.

Bùi Đông Lai cười ha hả nói:

- Không chỉ điều này thôi đâu, cả đêm chạy tới chạy lui hơn mười dặm đường, trong lúc đó còn phải cẩn thận từng li từng tí giết người phóng hỏa, cậu nói tôi mệt đến cỡ nào?

Anh ta nhìn Cường Tử nói:

- Tiểu thiếu gia, cậu không cảm thấy nên chuẩn bị một bữa sáng nóng sốt cho tôi sao, sau đó còn phải sắp xếp cho tôi một cái giường có lò sưởi để cho tôi ngủ thật ngon đến trời tối, tốt nhất đem đến thêm một cô gái mông lớn ngực lớn. Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi, tuy rằng tôi hiện tại thật rất mệt. Chỉ có điều nếu như có cô gái nào đó thuận mắt nằm ở trước mặt, đại chiến ba trăm hiệp vẫn không có vấn đề gì.

Cường Tử:

- Ngoại trừ phụ nữ ra, những thứ khác không thành vấn đề.

Về mặt Bùi Đông Lai đau khổ nói:

- Quả thật vấn đề phụ nữ này khá cấp thiết.

Cường Tử đột nhiên hỏi:

- Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?

Bùi Đông Lai nói:

- Để tôi thử đoán xem cậu muốn hỏi tôi cái gì nào. Hỏi tôi thế nào chạy đến Nội Mông? Hỏi tôi tại sao có thể đối với việc của các cậu như trong lòng bàn tay? Hỏi tôi có phải là có quan hệ với Trác Thanh Chiến không? Hay là hỏi tôi tại sao ẩn giấu mọi thứ với cậu ở Đông Bắc?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Cũng không phải, tôi muốn hỏi chính là, tại sao anh không chảy mồ hôi.

Bùi Đông Lai ngậy người ra một lúc nói:

- Điều này thì... Tôi nếu như nói mười mấy ngày nay ở trên núi gặp được một vị thần tiên, tùy tiện dùng phép thuật chữa khỏi bệnh cho tôi cậu tin không?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Dựa theo cách ăn ở, xác suất tôi gặp được thần tiên lớn hơn so với anh.

Cường Tử vẫy tay nói với bọn thuộc hạ:

- Chôn những cái đầu người kia đi, đã chết không toàn thân nếu như lại không được nhập thổ vi an đúng là tội lỗi quá. Cho dù phạm vào sai lầm lớn, dùng mạng để trả nợ cũng đã đủ rồi.

Bùi Đông Lai thở dài nói:

- Vẫn còn lòng dạ đàn bà như vậy.

Cường Tử:

- Tùy anh nói thế nào cũng được, việc đào mộ móc xác này tôi thật làm không được.

Bùi Đông Lai:

- Được rồi, hai ta cũng đừng đứng ở đây giống như hai thằng khờ nói chuyện với nhau. Tôi thực đói bụng rồi, có thể ăn được chưa?

Cường Tử:

- Cá lớn thịt ngon không có, ăn no không thành vấn đề.

Bùi Đông Lai tiện tay vớt khẩu súng ngấm trong tay trên mặt đất, sau đó sải bước đi vào trong sân. Anh ta vừa đi vừa cởi áo khoác ra, lộ ra một cơ thể mập mạp trắng bóng. Bụng thật to phình lên giống như người có bầu đã được chín tháng, thật ngĩ không ra được thịt mỡ toàn thân của anh ta như vậy tại sao còn có thể bước đi như bay qua núi trèo qua non cao. Cường Tử nhận ra có rất nhiều bí mật trên người Bùi Đông Lai, ví dụ như với thân thể mập mạp này thế nào có thể đại chiến ba trăm hiệp với con gái...

Cường Tử tỏ vẻ nghi ngờ điểm này.

- Nơi này là Nội Mông, tôi nói cho mà biết tiểu thiếu gia cậu đừng hòng lừa gạt tôi. Cá lớn không có, thịt ngon lẽ nào cũng không có?

Bùi Đông Lai lắc lư cái bụng phệ nói.

Cường Tử:

- Có thì cũng có, có thể đợi tôi hai tiếng nướng con dê cho anh ăn nhé?

Bùi Đông Lai sải bước thật lớn vào trong nhà, một chút cũng không xem mình là khách. Anh ta ngồi đại xuống một chỗ sau đó bưng lên một chén nước sôi uống một hơi cạn sạch.

- Cũng không biết có phải mười một năm nay chảy quá nhiều mồ hôi hay không, uống bao nhiêu nước cũng bổ sung không đủ.

Cường Tử nói với một thuộc hạ:

- Đi mua một con dê từ mục dân trong thôn đến đây, sau đó dọn một bữa ăn sáng, cơm phải đủ cho ba người ăn.

Thuộc hạ nhẹ gật đầu đi ra, Cường Tử xoay người đi vào trong nhà.

- Không ngờ cậu hiểu rõ tôi như vậy, có cần nói cảm ơn không?

Cường Tử nói:

- Không cần, nói vấn đề điên đầu nhức óc đó làm gì. Lát nữa cơm đem tới dọn sạch là được rồi.

Đúng lúc này Cáp Mô và Kim Tiểu Chu nghe được thanh âm bọn họ nói chuyện cũng đi vào, một tay Cáp Mô còn đang chảy máu. Bọn họ nhìn thấy Bùi Đông Lai ngông nghênh ngồi ở trong phòng rõ ràng kinh ngạc một chút, lập tức đều hoặc nhiều hoặc ít biểu hiện ra chút địch ý. Nhìn thấy bàn tay đầy máu của Cáp Mô, Cường Tử còn chưa kịp hỏi Bùi Đông Lai đã cướp lời nói trước:

- Sao lại không cẩn thận như vậy, đến ngày rồi sao?

Cáp Mô dù không thể nào yêu mến tên Bùi Đông Lai này, nhưng anh ta cũng nhìn ra được tên này cũng không có địch ý gì.

- Cái bao tải ở cửa ra vào kia là anh mang đến sao?

Cáp Mô hỏi.

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu nói:

- Thành quả cả một đêm. Lễ gặp mặt này có được coi là đầy đủ không?

Cáp Mô nói:

- Ta chứ! Tôi cho rằng ai sáng sớm đưa đến đây một túi dưa hấu to như vậy, còn đập nát hết, cả tay đầy máu nè.

Cường Tử nói:

- Tôi cho rằng anh dùng sức bắn máy bay (xóc lò) quá mạnh rồi...

Cáp Mô nói:

- Thối lắm, ông đây là người không có chừng mực như vậy sao?

Cường Tử...

Kim Tiểu Chu hỏi:

- Những người này đều là anh giết sao?

Bùi Đông Lai nói:

- Cậu cảm thấy không giống sao?

Kim Tiểu Chu:

- Không phải, tôi vừa nãy nhìn thấy, tổng cộng chín cái đầu người, có năm cái là bị một phát súng nát đầu sau đó cắt xuống. Thực ra anh không cần phải làm như vậy, không cảm thấy có chút tàn nhẫn sao?

Bùi Đông Lai uống một hơi cạn sạch nước trong chén, chùi miệng hỏi:

- Nếu như anh theo dõi một tay săn trộm tìm được chỗ ẩn nấp của đồng bọn của hắn. Vừa may nhìn thấy tám tên súc sinh thay phiên nhau cưỡng dâm một cô gái. Vừa cưỡng dâm vừa dùng dao từng nhát xẻo thịt trên ngực cô gái kia, anh có thể không cảm thấy cắt đầu bọn chúng là tàn nhẫn chứ.

Bùi Đông Lai nói rất bình thản, nhưng từng người nghe xong đều rung động tràn ngập trong lòng. Một loại phần nộ không cách nào áp chế được dâng lên từ tận đáy lòng, con mắt Kim Tiểu Chu tròn tròn.

- Lời anh nói là sự thật à?

Bùi Đông Lai nói:

- Cậu hỏi điều này có ý gì?

Kim Tiểu Chu:

- Tôi thu lại lời nói vừa rồi, nếu như tôi gặp được tôi sẽ phanh thây bọn chúng. Băm thành từng khối cho sói ăn.

Bùi Đông Lai lắc đầu nói:

- Cậu sai rồi, thịt kia thối lắm, sói cũng không ăn được.

Đại Hùng bỗng mở miệng nói:

- Không nói chuyện này nữa, tôi nghe xong trong lòng khó chịu.

Bùi Đông Lai:

- Được thôi, vậy bây giờ cho các cậu cơ hội hỏi tôi. Mỗi người chỉ được một câu, nhiều hơn không trả lời.

Cáp Mô:

- Hỏi gì cũng được phải không?

Bùi Đông Lai:

- Hỏi sao cũng được!

Anh ta chỉ vào Cáp Mô nói:

- Cơ hội của cậu đã dùng hết rồi, người tiếp theo.

Cáp Mô há to miệng, nhận ra mình chính là thằng ngốc.

Kim Tiểu Chu:

- Tôi chỉ muốn biết, lúc trước khi Hách Liên Xuân Mộ và Triệu Long Tượng kết thành đồng bọn ám toán Cường Tử, là Hách Liên Xuân Mộ chủ động liên lạc với Triệu Long Tượng, hay là Triệu Long Tượng chủ động liên lạc với Hách Liên Xuân Mộ?

Bùi Đông Lai thở dài nói ra:

- Cậu vẫn là không buông bỏ được, vấn đề này thực sự tôi không cần phải trả lời, bởi vì hai điều mà cậu nói không có gì khác biệt với ý nghĩa thực tế.

Kim Tiểu Chu:

- Tôi chỉ muốn anh nói cho tôi biết!

Bùi Đông Lai do dự chốc lát nói:

- Dù sao tôi cũng không muốn để cho trong lòng cậu khó chịu, nhưng tôi phải trả lời chắc chắn việc thật lời đúng. Lúc trước Triệu Long Tượng tìm đến Hách Liên Xuân Mộ trước, mà Hách Liên Xuân Mộ lúc đầu cũng chưa đồng ý.

Thần sắc Kim Tiểu Chu thoáng chốc ảm đạm hẳn đi, im lặng không nói gì.

Cường Tử muốn nói gì đó, Kim Tiểu Chu xua tay ý bảo với hắn mình không việc gì. Kim Tiểu Chu đang ở trước mặt Đại Hùng hỏi vấn đề này, rõ ràng trong lòng đã tích tụ rất lâu. Khi Bùi Đông Lai nói ra đáp án, hai người khác lúc đầu tạo thành nhóm bốn người rời khỏi Đông Bắc là Cáp Mô và Đại Hùng cũng biến sắc, khúc mắc này cả đời bọn họ chỉ sợ cũng không cách nào cởi bỏ được.

Bùi Đông Lai thở dài:

- Người tiếp theo đi, hy vọng không nên hỏi loại vấn đề không có chút ý nghĩa như vậy.

Tào Liên:

- Anh đã đến Nội Mông rồi, chỗ của anh thuộc hạ của anh giao cho ai rồi?

Bùi Đông Lai:

- Không giao cho bất kỳ ai cả, với tên tuổi của lão tử chấn động nơi đó, cậu cho rằng còn ai dám làm phản?

Tào Liên:

- Điều này tôi cũng tin, anh đi Liêu Ninh chỉ dùng ba ngày đã thu dọn xong những tên kia trở nên dễ bảo, đáng chết thì giết, nên thưởng thì thưởng, tôi bội phục!

Bùi Đông Lai nói:

- Xem ra thủ đoạn thu thập tình báo của Cáp Tổ trong Liên minh chấp pháp Trung Hoa các cậu quả thật rất lợi hại.

Đại Hùng ngẫm nghĩ nói:

- Tôi không có gì muốn hỏi, chỉ có điều nếu như mỗi người đều có một cơ hội để hỏi, vậy tôi hỏi thử xem chú béo như vậy, tại sao không giảm cân?

Bùi Đông Lai:

- Tôi từ chối trả lời.

Đại Hùng:

- Đây không phải câu trả lời.

Bùi Đông Lai cười khổ nói:

- Tôi biết mình thành công xuất hiện ở nơi này các cậu chắc chắn sẽ có lòng nghi ngờ, cho nên mới phải cho mỗi người các cậu một cơ hội để hỏi, mà câu hỏi không liên quan gì đến điều này, đặc biệt là câu hỏi không có chút dinh dưỡng như vậy tốt nhất không nên hỏi nữa được không?

Đại Hùng lắc đầu nói ra:

- Tôi phải biết rõ, bởi vì tôi thấy tôi cũng rất béo, chú cho một người béo như tôi đáp án tại sao không muốn giảm béo là được, tôi chỉ là muốn một cái cơ để mình không phải giảm béo.

Bùi Đông Lai nói:

- Cậu nói như vậy thì tôi phải giải thích rồi, chỗ tốt của việc không giảm béo chính là đông ấm hè mát, các cô gái từng ngủ qua cùng tôi đều cảm nhận được đầy đủ.

Cường Tử nói:

- Đại Hùng cậu đừng hỏi nữa, anh ta không phải người tốt...

Bùi Đông Lai cười nói:

- Đứa nhỏ này thật thà, tôi dự định tính làm thầy dạy võ lòng cho cậu ta, các cậu có ý kiến gì không?

Tất cả đều trờng mắt với anh ta, dùng loại ánh mắt nhìn trờng trờng muốn biết cái bào thai của ai kia.

Bùi Đông Lai cười xấu hổ nói:

- Còn có ai muốn hỏi nữa?

Mãi Mãi Đề chợt mở miệng nói:

- Tôi chỉ muốn biết lát nữa sau nướng xong nguyên cả con dê, anh sẽ tự mình ăn hết được hay không. Đến đây nhiều ngày như vậy, tôi nếu như nói chưa ăn qua được miếng thịt nào anh tin không?

Bùi Đông Lai nói:

- Tôi tin, anh nhìn anh xem gầy thành bộ dạng như vậy, đừng lo lắng, lát nữa hai ta ăn.

Mãi Mãi Đề xúc động...

Bùi Đông Lai:

- Tốt lắm, hiện tại chỉ còn lại cậu chưa có hỏi.

Cường Tử thấy tầm mắt Bùi Đông Lai quăng về phía mình, hấn vuốt tóc gắng sức nghĩ ngợi, chợt vẻ mặt cười thật tươi hỏi:

- Anh lần trước bắn máy bay là khi nào?

291. Chương 291: Có Hứng Thú Nghe Chuyện Cũ Không

Nếu như một người nào đó bạn luôn cho rằng là người xấu, còn là loại người xấu không việc gì ác không làm hoàng hàng ngang ngược, con người đó một ngày kia đột nhiên dùng một loại khuôn mặt hiền lành xuất hiện ở trước mặt bạn, sau đó luôn mồm nói mình thật ra là Phật Di Lặc chuyển thế, cả đời làm việc tốt tích đức, bạn có tin không?

Câu trả lời chỉ có một, quan niệm sâu tận gốc rễ không có khả năng bị một hai câu nói thay đổi.

Cho nên, ngay khi Bùi Đông Lai dùng thân phận bạn về xuất hiện ở trước mặt tất cả, ngoại trừ hai người Cường Tử và Mãi Mãi Đề tin tưởng chắc chắn, những người khác một mực cho rằng Bùi Đông Lai tuyệt đối là có mục đích mới tới đây. Không cần biết tốt xấu thế nào, mưu đồ làm loạn cũng thế, nói tóm lại chính là việc chồn chúc tết cho gà, không yên lòng.

Nhất là Cấp Mô, anh ta luôn dùng ánh mắt địch ý không hề che giấu dò xét kỹ lưỡng Bùi Đông Lai. Mà kẻ kia thì làm ra vẻ bình thản tự nhiên không phân bua không để ý, làm theo ý mình ra vẻ mặt trời không bị mây che phủ. Anh ta nếu như đã chọn xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn Cường Tử, sẽ không hề nghĩ

tới chuyện chạy vào trong núi Hạ Lan làm người rừng sống cảnh màn trời chiếu đất nữa. Trong khái niệm tư tưởng của Bùi Đông Lai, những con người làm hành động vì nghệ thuật sinh tồn ngoài hoang dã hoặc là sống sót một tháng trong lồng, con mẹ nó đều là thứ trứng ung ăn no rồi việc.

Làm cho người ta rất khó hiểu chính là, ăn no rồi phải nghỉ ngơi đây là việc chắc chắn đi liền với nhau, nhưng có liên quan gì tới trứng?

Trứng là một đồ vật rất thần kỳ, thật đấy...

Tuy nhiên may mắn tất cả đều không phải loại ngu ngốc vui giận hiện ra ngoài mặt, Bùi Đông Lai không có biểu hiện ra cái gì bất lợi đối với mọi người, cho nên tất cả ngoại trừ đề cao cảnh giác cũng không có cần phải giám thị anh ta hai mươi bốn giờ đồng hồ. Mà Bùi Đông Lai thì đến đâu thì yên đấy, ăn no ngủ ngon, hoàn toàn là đáng về ngồi ăn rồi chờ chết, chẳng quan tâm ai quăng đến ánh mắt khinh khỉnh anh đều ta đây gió lay không nhúc nhích.

Bùi Đông Lai ngày thứ ba sau khi đến cái thôn này, nói với Cường Tử muốn lên núi đi lòng vòng, ba ngày nay ở trong thôn có chút bứt rứt, lên núi đi dạo giải sầu. Cường Tử nói được, đi cẩn thận, nhớ trở về ăn cơm tối. Khi hắn nói lời này Bùi Đông Lai nổi da gà, da cóc toàn thân, đáng về mẹ hiền vợ ngoan hằng ngày ở nhà chờ chồng con của Cường Tử khiến anh ta thực sự có chút chịu không nổi.

Bùi Đông Lai không mang khẩu súng ngắn của anh ta, chỉ mang theo một thanh dao ngắn dài chừng một thước, một khẩu súng bán tự động cỡ nòng lớn như chai rượu đường kính 44 ly, loại súng này còn có tên gọi vang dội là Desert Eagle cũng không phải một dòng súng ngắn có đường kính lớn nhất, đường kính lớn nhất của một khẩu Desert Eagle đạt đến 50 ly nghe nói mà rợn cả người, hình như có thể nhét được cả một quả lựu đạn vào trong súng.

Mặc dù trên lưng Bùi Đông Lai vác trên lưng một khẩu Desert Eagle 44 ly kia, cũng không phải một loại súng thao tác thuần thục có thể dùng được. Ở Hoa Kỳ từng có một vụ án có thật, một tay mơ mới cầm súng lần đầu tiên thử bắn khẩu Desert Eagle đường kính bốn mươi bốn ly, bị lực phản chấn của Desert Eagle gây nát hoàn toàn xương cổ tay. Muốn khống chế tốt một khẩu súng uy lực như vậy phải chịu được lực phản chấn, đó cũng không phải là một chuyện dễ dàng mà làm được.

Nhưng Desert Eagle có một điểm yếu cực lớn, đó chính là số lượng đạn chứa được trong băng quá ít, chỉ có bảy viên.

Có thể nghĩ một chút, một gã đàn ông mạnh khỏe chiều cao một thước tám lăm nặng hơn hai trăm cân, cầm một khẩu Desert Eagle hẳn là một hình ảnh rung động cỡ nào. Đương nhiên, nếu như cơ bắp người này đầy đặn hơn một chút sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Mang theo một ít lương khô, mang theo hai chai nước, Bùi Đông Lai bước chậm chậm không cần vội vã lên núi.

Cáp Mô nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai, châm một điếu thuốc hỏi:

- Có cần tôi đi theo hắn không?

Cường Tử nghĩ ngợi cuối cùng lắc đầu:

- Không cần, Cáp Mô ca, về sau không cần phải có địch ý gì với hắn. Người này không phải như trong tưởng tượng của anh đâu.

Cáp Mô nói:

- Lời hắn nói cậu đều tin cả à?

Cường Tử nhẹ gật đầu nói tin, Cáp Mô không nói gì nữa.

Bùi Đông Lai dùng hết một buổi sáng cũng không leo lên cao được bao nhiêu, dường như thật sự rất muốn ngắm cảnh sắc núi Hạ Lan, dọc đường đi rồi lại dừng dường như có vẻ bình thản tự nhiên tự lấy làm vui. Khoảng giữa trưa mười hai giờ, Bùi Đông Lai ngừng lại tìm một chỗ mát lạnh đằng sau một tảng đá lớn ngồi xuống, uống nước, ăn lương khô, sau đó ngủ khò chốc lát.

Không nghe lời Cường Tử, Cáp Mô đi theo Bùi Đông Lai dè dặt cẩn thận suốt cả đường đi hận không thể nhào tới cắn xé từng miếng từng miếng tên mập chết bầm này. Anh ta tin tưởng chắc chắn Bùi Đông Lai khẳng định có bí mật không thể cho ai biết, lần lên núi này khẳng định là muốn tụ họp với người nào đó, như vậy đuôi hồ ly giấu đi sẽ lộ ra, dù rằng con hồ ly này khá mập, nhưng cái đuôi lại giấu giếm khá giỏi.

Bởi vì tin tưởng vững chắc Bùi Đông Lai sẽ mau chóng gặp mặt kẻ đồng mưu với gã, cộng thêm sợ tìm không được dấu vết của Bùi Đông Lai cho nên Cáp Mô không có mang theo lương khô và nước, đi một buổi sáng trong núi Cáp Mô đã miệng đắng lưỡi khô. Hơn nữa bụng kêu vang tiếng ếch từng hồi từng hồi, Cáp Mô quả thật có suy nghĩ muốn ăn cả muỗi...

Nhìn thấy Bùi Đông Lai nhai từng miếng từng miếng nuốt chậm chậm, từng ngụm nước, từng miếng lương khô vừa ăn vừa ngắm nghía phong cảnh rất vui vẻ, Cáp Mô hận đến hàm răng đều ngứa ngáy.

Mập chết tiệt!

Từ trong kẽ răng của Cáp Mô rít ra ba chữ.

Sau khi Bùi Đông Lai ăn no nằm xuống chỗ mát mẻ bên dưới tảng đá ngủ mất, không qua bao lâu đã vang lên tiếng ngáy như sấm sét. Gã dường như ngủ vô cùng ngon lành, một chút cũng không lo lắng trong núi mãnh thú thiếu thức ăn hướng đến nơi này. Phải biết rằng thân thể gã đầy đặn như vậy máu thịt chắc phải ngon lắm, đoán chừng có thể khiến cho các loại mãnh thú như sói hoang, báo núi, thậm chí ác diệu cỡ đại bàng chảy nước miếng ròng ròng.

Cáp Mô nằm sấp ở chỗ xa giống như rất tò mò nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, trong bụng vang lên tiếng ồn ột, đói và khát khiến cho anh ta lưỡng lự muốn lui trở về. Nhưng anh ta lại sợ mình không làm nên tích sự gì mà lui Cường Tử sẽ cười anh ta, hơn nữa cũng không còn lý do gì nghi ngờ Bùi Đông Lai nữa.

Cho nên Cáp Mô cố gắng giữ vững không nhúc nhích, cho đến khi thời gian nằm sấp quá lâu thân thể đã hết sức cứng đơ, liếc nhìn Bùi Đông Lai vẫn còn đang say ngủ, Cáp Mô cũng cố gắng giãn người ra nhẹ nhàng chậm chạp. Anh ta xoay người nằm ở trên mặt đất duỗi lưng ra, thoải mái rên rỉ nhẹ một tiếng, Cáp Mii lần nữa quay lại nhìn về hướng Bùi Đông Lai.

Ngay tích tắc ấy, Cáp Mô mở trừng hai mắt nhìn!

Bùi Đông Lai, không còn nữa!

Chỉ trong thời gian mấy mươi giây ngắn ngủi như thế, Bùi Đông Lai nằm ngủ ở đó này giờ bỗng nhiên biến mất không thấy nữa! Đồng tử Cáp Mô co rút lại, cảm giác đầu tiên chính là, anh ta nhận ra mình đã bị phát hiện rồi. Đối với thuật theo dõi của mình, Cáp Mô tự tin đến gần như tự đại. Anh ta sẽ không bao giờ cho rằng một tên mập nặng hai trăm cân sẽ vụt thoát khỏi theo dõi của mình, cũng không cho rằng với bản lãnh của mình sẽ bị Bùi Đông Lai nhận ra.

Chỗ Bùi Đông Lai nằm, chỉ còn lại một túi bánh mì ăn được một nửa, mấy miếng giò hun khói.

Cáp Mô rút cuộc nhận ra, mình đánh giá thấp gã mập trông có vẻ ngốc nhưng cực kỳ ranh ma hơn người này.

Xem ra Bùi Đông Lai khẳng định đã sớm nhận ra mình, gã dọc đường lên núi đi không nhanh không chậm còn có bộ dáng nghỉ ngơi ăn ngủ sau này nữa đều chẳng qua là gã làm cho mình xem thôi! Nghĩ đến chỗ này, Cáp Mô hít ngược vào một hơi khí lạnh. Cái tên Bùi Đông Lai này thâm cơ quá sâu, gã cố ý ra vẻ rất thích thú du ngoạn khiến cho mình kiên nhẫn dần dần thoải mái, sơ sẩy một chút xiu như thế gã đã nắm được rồi. Ngắm lại Bùi Đông Lai biến mất thế này dưới tầm mắt của mình, Cáp Mô vừa hối hận lại vừa căm giận.

Nếu như theo dõi cả mấy tiếng đồng hồ lại để cho Bùi Đông Lai vụt cái biến mất, sau đó gã đi tụ họp với đồng bọn của mình bàn bạc việc gì đó bất lợi với Cường Tử, hậu quả ngấm lại thật nghiêm trọng.

Giờ đây Cáp Mô đã nhận định Bùi Đông Lai không phải người tốt gì, trước đã tin tưởng vững chắc rằng Bùi Đông Lai nhất định sẽ thừa cơ hội ra tay với Cường Tử và mấy người bọn họ.

Vừa muốn xông đi tiếp tục tìm kiếm dấu vết của Bùi Đông Lai, chợt nghe thấy chỗ không xa sau lưng truyền đến một thanh âm tràn đầy vẻ trêu chọc.

- Uống miếng nước đi nè, đi theo cả buổi sáng, chắc mệt lắm rồi đấy nhỉ.

Cáp Mô quay phắt đầu lại, đã nhìn thấy Bùi Đông Lai đứng sau lưng mình không xa quá ba thước cầm một bình nước lộ ra nụ cười nhưng không phải đang cười. Về mặt của gã là thích ý, so với ăn no ngủ một giấc dài con phải thích ý hơn. Về mặt trêu chọc của gã đã khiến cho Cáp Mô tức giận, đến mức thậm chí không biết nên làm cái gì!

- Hèn hạ!

Cáp Mô chỉ vào Bùi Đông Lai, tức giận nói.

Bùi Đông Lai sờ lên mũi của mình cười nói:

- Lời này hình như nên là tôi nói mới đúng chứ, cậu theo dõi tôi, trước không nói là muốn cướp tiền hay là cướp sắc, chỉ riêng việc theo đuôi này đã cấu thành tội phạm, tôi đại nhân không ghi nhớ chuyện của bọn tiểu nhân đưa nước cho cậu uống, cậu còn mắng tôi hèn hạ? Cậu thử nói xem, cọng lông nào của tôi hèn hạ?

Cáp Mô há to miệng, thật đúng là không có lời nào để phản bác lại với người ta.

Bùi Đông Lai cười đi về phía Cáp Mô, Cáp Mô lập tức lộ ra vẻ địch ý. Bùi Đông Lai cười như ánh mặt trời rạng rỡ, gã tự tay đưa bình nước cho Cáp Mô nói:

- Tôi nếu như muốn dọn dẹp cậu, cậu đã chết từ sớm rồi. Đây không phải tôi khoác lác, cậu có thể tự ngẫm lại xem.

Cáp Mô do dự một chút, đưa tay ra nhận lấy bình nước.

- Đi thôi, đến bên kia ngồi một chút.

Bùi Đông Lai đi trước đi về hướng mình ngủ mới nãy, Cáp Mô nghĩ ngợi cũng đi theo. Bùi Đông Lai ngồi trên mặt đất, châm một điếu thuốc ném túi bánh mì đặt một bên cho Cáp Mô, Cáp Mô một tay nhận được cũng đặt mông ngồi xuống. Anh ta không có nói lời nào, ăn từng miếng lớn bánh mì sau đó uống một hơi hết nửa bình nước.

Đợi Cáp Mô ăn no xong, Bùi Đông Lai đưa cho anh ta một điếu thuốc.

- Có thể nói cho tôi biết, tại sao có địch ý lớn với tôi như thế? Bởi vì... Triệu Long Tượng à?

Cáp Mô ngậy ra một lúc, im lặng đốt thuốc lên.

Hai người ngồi như thế, cho đến khi hút xong một điếu thuốc.

- Anh đến bên cạnh Cường Tử, rốt cuộc có ý đồ gì?

Cáp Mô dập tắt đầu mẩu thuốc lá trên mặt đất, nhìn thẳng vào đôi mắt Bùi Đông Lai hỏi.

Anh ta nói:

- Tôi có thể không tính toán việc của Triệu Long Tượng nữa, dù sao chú ấy đã chết, hơn nữa tôi là một trong những hung thủ hại chết chú ấy. Tôi không có tư cách chỉ trích người khác gì cả, con đường đều phải tự mình đi tới. Tôi chỉ muốn biết anh có phải có mưu đồ không đang hoàng với Cường Tử hay không thôi. Tôi có thể nói cho anh biết, tôi đã không còn Bát Bách thức, không thể trở mắt nhìn xem các người gây họa cho Cường Tử nữa!

Cáp Mô còn muốn hút thuốc, sờ trong túi lại nhận ra mình không mang theo.

Bùi Đông Lai vút gói thuốc cho anh ta, trong đó còn có bật lửa.

- Nếu như cậu không nói ra, tôi còn thật sự sợ sớm muộn gì có một ngày chúng ta sẽ vung tay đánh nhau. Cậu đã nói ra, nói rõ trong lòng cậu thực sự vẫn đang ôm một tia hi vọng có thể hòa bình chung sống với tôi đúng không?

Bùi Đông Lai hút thật sâu một ngụm thuốc hỏi.

- Như vậy đi, trước hết chưa cần trả lời câu hỏi của anh vội, tôi kể cho anh nghe một câu chuyện cũ, anh có hứng thú nghe không?

Giờ khắc này, Cáp Mô chợt phát hiện trong tròng mắt Bùi Đông Lai, có một loại cô đơn khiến người ta chua xót trong lòng.

Anh ta theo đó nhẹ gật đầu.

- Câu trả lời cho câu hỏi của cậu nằm ở trong câu chuyện cũ này, vấn đề là, nếu như cậu tin rằng câu chuyện này là thật.

Bùi Đông Lai cười, vầng trán, cô đơn, buồn bã.

292. Chương 292: Đến Người Nào Tôi Hăm Hiếp Người Đó

Trong giọng điệu bình thản của Bùi Đông Lai khi kể chuyện cũ rất êm tai, gã không được xem là cao thủ kể chuyện cũ, nhưng loại cảm giác cam chịu, cô đơn, buồn bã kia trong lời tự kể của gã sinh ra rất tự nhiên.

Chuyện cũ là trên đại thảo nguyên Nội Mông Cổ mười một năm trước bắt đầu từ cái thôn nhỏ không tên tuổi dưới chân núi Hạ Lan, Bùi Đông Lai hút thuốc, ánh mắt nhìn đám mây ở nơi xa, giống như đang tự nói chuyện với chính mình. Chuyện cũ của gã tràn đầy tình tiết khiến cho lòng người chua xót cũng như khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào, trong giọng nói bình thản có một loại tin tưởng và vững vàng vô cùng tinh tế rõ ràng.

Cáp Mô thật sự chăm chú lắng nghe, anh ta nhíu mày càng ngày càng chặt.

Chuyện cũ cũng còn chưa kết thúc, nhưng cũng đã xoay hết một vòng, bởi vì nhân vật chính của chuyện cũ mười một năm trước xuất phát từ Nội Mông đã trải qua rất nhiều việc gian nan khổ nhọc, mười một năm sau y lại nhớ tới khởi điểm lúc trước. Ra đi từ hai bàn tay trắng, đến lúc trở về vẫn hai bàn tay trắng như trước.

Bùi Đông Lai hút hết ngụm thuốc sau cùng, phun ra một luồng khói thuốc dày đặc hỏi:

- Thế nào, tôi kể chuyện cũ cũng không hay đúng không. Thực ra tôi cảm thấy nếu như bàn về tài ăn nói, nếu như được đứng giảng giải trên bục giảng tôi còn có thể tiêu sái tự nhiên hơn.

Cáp Mô hít một hơi thật sâu, nói thật thà:

- Tiết mục này không thích hợp với anh, thứ nhất, anh không có giọng vịt đực, thứ hai hình dáng của anh sẽ làm cho nhà nhiếp ảnh khó xử.

Bùi Đông Lai lờm anh ta một cái nói:

- Anh không nói thật sẽ chết à?

Cáp Mô nói:

- Đôi lúc nói thật lòng, rất thoải mái.

Bùi Đông Lai đứng lên duỗi lưng một cái, gã như có suy nghĩ thâm sâu hỏi một câu:

- Anh bây giờ về đi ngủ một giấc, hay là tiếp tục đi theo nhàn rồi chạy loạn khắp nơi?

Cáp Mô không do dự chút nào, anh ta nói:

- Chắc chắn là tiếp tục đi theo anh.

Trong ánh mắt Bùi Đông Lai hiện lên một tia ảm đạm, tuy nhiên gã lại cười, không có nói chuyện. Cáp Mô cười nói:

- Tôi phải đi theo anh, nghe nói trong núi hiện tại có một con gấu đen cái chạy loạn tìm kiếm bạn tình khắp nơi, tôi sợ anh chẳng may nhện không được bị quyến rũ sảy chân để hận nghìn đời. Như vậy, tôi thực có lỗi với lương tâm của mình.

Bùi Đông Lai lập tức nở nụ cười, gã nói:

- Cậu là định dùng thân thể gió thổi đã ngã giúp tôi che gió che mưa sao? Không phải tôi hoài nghi cậu có thực lực không chế được gấu đen cái hay không, mà là tôi hoài nghi cậu có tích tụ đủ sức thỏa mãn gấu đen cái hay không. Nói thế này, cây tầm cho dù sắc bén, cho dù xuyên thủng lớp xe cũng chỉ được một lỗ lớn đến mức tìm không thấy đầu, vậy còn có cảm giác gì không.

Cáp Mô nói:

- Ủ, anh nói rất đúng, gấu cái bình thường chỉ có gấu chó cái mới có hứng thú với thân thể con người đầy đặn trắng bóng. Gấu đen cái nếu như kết hợp hạnh phúc với anh, đoán chừng đời sau chắc chắn có thể lai tạo ra một giống loài mới.

Bùi Đông Lai cười ha hả:

- Mới vừa nói lớp xe, tôi đột nhiên nhớ ra được một chuyện cười, muốn nghe thử hay không?

Cáp Mô vừa dọn dẹp bình nước và thức ăn vừa nói:

- Nếu như tôi không cười được, anh đừng kể nữa.

Bùi Đông Lai vừa cười vừa nói:

- Nghe nói ở Võ Tắc Thiên này rất lợi hại, lợi hại không biết đâu mà lần. Đúng rồi, cậu biết Võ Tắc Thiên là ai không?

Cáp Mô lườm gã một cái nói:

- Nói nhảm, ông đây xem qua phim cấp ba của Võ Tắc Thiên rồi!

Bùi Đông Lai nói:

- Ủ, vậy tôi kể tiếp. Võ Tắc Thiên sau khi đăng cơ làm hoàng đế, thu rất nhiều chàng trai xinh đẹp vào cung để mà hưởng lạc. Nghe nói trước sau tuyển hơn ngàn trai tráng thanh niên mạnh khỏe, kết quả không có một người nào có thể phục vụ tốt được cho bà ta. Về sau có một vị cao tăng đắc đạo tu luyện ba mươi năm ở Ngũ Đài Sơn nghe nói việc này, ông ta không phục tìm đến Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua lão hòa thượng, vung tay lên nói:

- Ông không được, tu luyện thêm mười năm nữa vẫn còn kém lắm.

Lão tăng không giải thích, ông ta nghĩ Võ Tắc Thiên xem qua vô số người tất nhiên nhìn ra bản lĩnh của mình không hơn được ai, bởi vậy về sơn môn tu luyện thêm mười năm. Bản lĩnh của ông ta có thể nói đã đối đầu được với trời rồi, móc ra vật dưới háng kia, thân thể vừa xoay, năm ba gốc đại thụ trước mặt bị quét trúng đã gãy đổ. Quả nhiên lợi hại vô cùng.

Bởi vậy lão hòa thượng lần thứ hai đi gặp Võ Tắc Thiên, Võ Tắc Thiên nhìn ông ta một cái vẫn thản nhiên nói:

- Ông không được, trở về luyện thêm mười năm nữa đi.

Lão tăng không phục nói:

- Tôi đã có thể một cơn quét ngã năm gốc đại thụ, ngài nói tôi không được, vậy tôi không được chỗ nào?

Võ Tắc Thiên thở dài:

- Ông tới đây.

Lão tăng đi đến sát bên, Võ Tắc Thiên để cho lão tăng tùy tiện cầm lấy một thùng gỗ lớn dùng để tắm rửa, tách ra hai chân ném vào.

Lão tăng chợt ngậy ngẩn cả người, ông ta biết mình quả thật không được rồi. Bởi vậy lão tăng lần nữa trở lại Ngũ Đài Sơn tu luyện côn pháp. Sau mười năm nữa, lão tăng đã có thể một côn quét sạch một cánh rừng! Thần công của ông ta đại thành, vội vã lại đi gặp Võ Tắc Thiên. Ai ngờ lần thứ ba gặp mặt này, Võ Tắc Thiên vẫn nhàn nhạt nói:

- Ông không được.

Lão tăng giận dữ:

- Tôi đã luyện thành Hoàn hảo thiên quân, sao vẫn không được?

Võ Tắc Thiên ngoắc tay nói:

- Đưa lỗ tai sang đây!

Lão hòa thượng nghiêng người lắng tai nghe thử, Võ Tắc Thiên tách hai chân ra, lão tăng ghé sát vào đùi của bà ta nghe thấy tiếng vang, dọa ông ta nhảy dựng.

- Đây là âm thanh gì?

Lão tăng hỏi.

Võ Tắc Thiên vẽ mặt cô đơn nói:

- Mười năm trước thùng gỗ kia mi vứt vào đây, vừa đến đây...

Cáp Mô nghe Bùi Đông Lai nói ngậy ra một lúc, lập tức cười lên ha hả.

- Tôi vẫn cho là phong độ nhất là cái lão già Chu Bách Tước kia, hóa ra anh còn hơn cả lão ta!

Bùi Đông Lai cười nói:

- Điều này tính làm cái gì. Nhớ ngày đó khi ở Bắc Kinh xung quanh đây không ai không biết phong độ đẹp trai của Bùi gia ta.

Cáp Mô châm một điếu thuốc nói:

- Đi thôi, tôi đi theo anh tìm thử ký ức mười một năm trước.

Bùi Đông Lai ngơ ngác một chút, lập tức ánh mắt ảm ảm.

Một cao một thấp, một béo một gầy, dáng vẻ cả hai cách nhau một trời một vực, nhưng bóng hình hai người sóng vai đi về phía trước, trông có vẻ rất ăn ý với nhau.

Bóng lưng hai người dần dần biến mất nơi xa, hai bóng người từ đằng sau một khối đá lớn nhảy ra. Kim Tiểu Chu nhìn bóng lưng Cáp Mô và Bùi Đông Lai thở dài, trong một lúc không biết nên nói cái gì.

Cường Tử cười nói:

- Sao vậy? Xúc động à?

Kim Tiểu Chu lắc đầu nói:

- Không, chỉ là cảm thấy tên mập họ Bùi kia kể chuyện cười thật nhàm chán.

Cường Tử cười ha hả nói:

- Điều này có thể yên tâm, vội vội vàng vàng đuổi theo Cáp Mô lên đây, bụng tôi cũng đói không chịu nổi nữa.

Kim Tiểu Chu:

- Hai ta nên xuống núi trở về ngủ một giấc thật ngon, hay là đi theo bọn họ?

Cường Tử:

- Quay về thôi, hiện tại anh tin rồi chứ, mục đích lần này Bùi Đông Lai lên núi không phải là con mồi, mà là thợ săn. Anh ta chính là tạo ra cơ hội tiêu trừ sạch hiểu lầm giữa mấy người và anh ta, dụng tâm thật không nhỏ.

Kim Tiểu Chu:

- Đêm nay uống một chút chứ?

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Ừ, đáng để uống một chút.

Kim Tiểu Chu nói:

- Bùi Đông Lai kể chuyện cười kia có thể khiến cho tôi trong ba ngày không muốn ăn cơm. Nhưng cái chuyện cũ kia của anh ta, đáng giá để tôi mời anh ta ba chén cơm đây!

Cường Tử cười, cả hai xoay người xuống núi.

Hai người Bùi Đông Lai và Cáp Mô sánh vai cùng nhau đi về phía trước, Bùi Đông Lai trên đường đi chỉ chỉ trở trở nói tùm lum thứ, Cáp Mô thỉnh thoảng gật đầu, bỗng nhiên im lặng không nói gì, bỗng nhiên cười ha hả. Hai người cứ như thế bò thẳng một đường lên đến đỉnh núi, dường như quên cả việc trở lại trong thôn, giờ mà quay lại về đến thôn sẽ rất muộn rất khuya.

- Cáp Mô, đêm nay không trở về thôn nha, được không?

Bùi Đông Lai cười ha hả hỏi.

Cáp Mô bị lời và vẻ mặt của gã làm nổi da gà da cóc toàn thân, dọa anh ta lui về sau một bước nói:

- Tôi chứ! Ông đây không thích chuyện này, anh tìm lộn người rồi.

Bùi Đông Lai cười ha hả nói:

- Cậu nghĩ cái gì thế, ông đây cho dù muốn tìm trai đẹp, cũng sẽ không bị mù mắt tìm người như cậu đây.

Cáp Mô:

- Vậy anh có ý gì?

Bùi Đông Lai cười hề hề ra vẻ thần bí:

- Có một bí mật, tôi không có nói cho Cường Tử biết, bây giờ tôi cho cậu biết, nhưng cậu phải đồng ý tôi, việc này anh đi giúp tôi làm. Tương đối nguy hiểm, nếu như Cường Tử biết hẳn khẳng định sẽ đi. Hiện tại phụ nữ của hắn đã mang con cho hắn, tôi không muốn để cho hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cáp Mô ngẫm nghĩ nói:

- Anh nói đi.

Bùi Đông Lai nói:

- Sau khi các cậu đến nơi này ba ngày tôi đã đến rồi, vẫn ở luôn trên núi không xuống tìm các cậu, là đang tra xét một việc lớn.

Gã nói:

- Các cậu lần này đến Nội Mông, là vì muốn thay Thẩm Hồ Thiên xử lý việc bên phía Tân Cương đúng không? Vậy cậu hẳn nên biết, Đại kiều Vương Nỗ Tư chết như thế nào.

Cáp Mô nghi ngờ hỏi:

- Sao?

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu nói:

- Ừ, đúng vậy. Tuy nhiên lần này tôi phát hiện ra một bí mật người chủ mưu không phải chỉ là bọn khủng bố, mà là cùng với kẻ khác bày ra kế giết chết Vương Nỗ Tư.

Cáp Mô trầm ngâm trong chốc lát, gờ tay chỉ thăm dò nói:

- Phía bắc sao?

Bùi Đông Lai nói:

- Đúng vậy, không ngờ chỉ số thông minh và vẻ bề ngoài của cậu giống nhau không thể tưởng nổi. Lần trước Trác Thanh Chiến tra hết một lượt việc của Vụ Nỗ Tư, trong thời gian ngắn rốt cuộc đã có manh mối. Các băng đảng xã hội đen Liên Bang Nga vẫn đang gấp gáp ghé thăm dò Nội Mông, hiện tại Thẩm Hổ Thiên đi Tân Cương, bọn chúng cho rằng cơ hội tới rồi.

Cáp Mô nói:

- Anh có manh mối không?

Bùi Đông Lai nói:

- Cậu cho rằng tôi ở trên núi nhiều ngày như vậy là vì con gấu đen kia thôi sao?

Gã có chút hãnh diện nói:

- Những gã kia mệt hơn ngàn dặm lên lút leo lên núi Hạ Lan xây dựng một căn cứ nhỏ. Căn cứ này vừa mới xây dựng lên còn chưa vững chắc, nếu như đêm nay hai ta đi lẫn lộn một chút, cậu nói xem có sướng hay không?

Cáp Mô nói:

- Anh nếu như biết từ sớm, tại sao hiện tại mới đi.

Bùi Đông Lai:

- Bởi vì lần này tôi loáng thoáng nghe được một tin tức, khuya hôm nay sẽ có một người rất có địa vị trong băng đảng xã hội đen Liên Bang Nga muốn tới chỗ kia, nếu chúng ta gây cho chúng...

Cáp Mô hung tợn nghiêng răng một cái nói:

- Dọn sạch! Bắn nát chúng thành hoa đại!

Cáp Mô:

- Tôi mới nhìn đã hiểu rồi, anh là đoán trúng tôi sẽ đi theo anh, sau đó đoán trúng tôi chắc chắn sẽ đồng ý đi cùng anh phải không? Ông đây nhận ra đã nhảy vào cạm bẫy của anh rồi, anh vốn không có suy nghĩ tốt đẹp gì!

Bùi Đông Lai:

- Sao có thể nói như vậy, tôi là hạng người như vậy sao? Tôi thế nào có thể tính toán với anh? Hơn nữa, tôi cũng không biết ai vụng trộm đi theo tôi, tôi cũng không phải Gia Cát Lượng đoán trúng người đi theo mình chắc chắn là Cáp Mô ca. Suy nghĩ ban đầu của tôi, quả thật là không để ý ai đi theo mình, đến kẻ nào tôi hăm hiếp kẻ đó!

Cáp Mô:...

Bùi Đông Lai:

- Thực ra khi nhìn thấy cậu đi theo tôi, tôi rất thất vọng. Nếu như Báo Tử đi theo thì tốt rồi, hai chúng tôi mỗi người một khẩu súng bắn tỉa, còn có ai có thể chạy trốn nổi? Cho dù là Đại Hùng cũng tốt a, sức chiến đấu hai chúng tôi cộng lại với nhau ngay cả Cường Tử cũng chưa chắc là đối thủ. Nhưng không may lại là cậu...

Cáp Mô:

- Vậy sao anh còn gọi tôi đi làm gì!

Bùi Đông Lai cười khúc khích nói:

- Làm chuyện xấu, không phải tất cả đều phải có người canh chừng sao?

293. Chương 293: Nơi Đây?

- Có còn xa lắm không?

Cáp Mô đi theo đằng sau Bùi Đông Lai nhẹ giọng hỏi.

Sắc trời đã hoàn toàn đen lại, nếu như không phải Bùi Đông Lai đi trước dẫn đường, chỉ sợ Cáp Mô cũng đã sớm lạc mất phương hướng. Tuy nhiên nhìn bộ dạng Bùi Đông Lai không ngừng tìm kiếm phía dưới, trong lòng Cáp Mô đã dâng lên mấy phần dự cảm không hay. Ở trong vùng núi lớn thế này, trời sáng rõ thâm nhập vào đây cũng dễ dàng lạc đường, huống chi là buổi tối?

- Đừng nóng vội, rất nhanh nữa thôi.

Bùi Đông Lai trả lời rõ ràng mang theo ý nghĩa nói cho có.

Màn đêm mênh mông, rừng hoang núi sâu, cả hai ở nơi này thật giống như ném muối bỏ biển, nhỏ bé không có gì đáng kể. Việc leo núi này cũng phải nói là rất có sức hấp dẫn, bằng không cũng sẽ không có nhiều tín đồ du lịch khắp nơi Trung Quốc mò đến khiêu chiến trên núi. Nhưng nếu như giống với Cáp Mô và Bùi Đông Lai hoàn toàn dựa vào trí nhớ một chút biện pháp tự cứu lấy mình cũng không chuẩn bị, không khác gì chịu chết. Thật vậy nếu như bị nhốt trên núi mười ngày nửa tháng, cho dù có thể sống được chỉ sợ kết cục còn phải thảm hại gấp nhiều lần so với chết đói.

Trên núi có đông vật ăn thịt hơn nữa không hề ăn kiêng, điểm này thật đúng đắn không cần phải nghi ngờ.

Bùi Đông Lai cẩn thận tỉ mỉ dò đường phía trước, Cáp Mô đi theo đằng sau càng chạy càng rét lạnh trong lòng. Đi tiếp như vậy, căn cứ bằng đẳng xã hội đen Liên Bang Nga không tìm được, còn có khi mặt trời sáng sớm ngày mai vừa ló dạng mới phát hiện mình đã đến Kazakhstan. Nhất là chênh lệch nhiệt độ ban ngày và ban đêm trong núi rất lớn, không có chuẩn bị gì Cáp Mô đã có chút lạnh run lấy bẫy.

Anh ta nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai ở đằng trước, cơ thể đầy đặn kia khiến cho anh ta hâm mộ đổ kị. Giờ đây Cáp Mô hận không thể cắt da trên cơ thể Bùi Đông Lai ra đắp trên người mình, mặc dù là thêm mỡ nặng thân nhưng tạm thời chống lạnh vẫn có thể được. Có mỡ đúng là tốt nha, thứ đồ kia chứa đựng trong cơ thể quả thật đúng là một chiếc áo bông.

Thực ra tư duy này của Cáp Mô là sai lầm, người béo thường thường càng sợ lạnh hơn so với người gầy.

Cả hai cứ đi như thế dừng chút đi chút khoảng chừng hơn một giờ, Cáp Mô giờ đồng hồ trên tay lên nhìn thử, dưới ánh trăng nhận ra đã hơn mười một giờ đêm rồi. Cũng không phải bọn họ từ ban ngày đi mãi đến bây giờ, gánh hết toàn bộ trách nhiệm là tên mập Bùi Đông Lai chết tiệt kia nói cái gì mà trời tối đi tiếp không dễ bị phát hiện, kết quả hiện giờ thì tốt rồi, đừng nói bị phát hiện, bọn họ có thể tìm được đường trở về đã tốt lắm rồi.

- Tên mập kia, con mẹ nó tôi đúng là mù mắt mới đi theo anh.

Cáp Mô oán hận mắng một câu.

Bùi Đông Lai đi ở đằng trước thân thể bỗng nhiên trùn xuống, ngón tay đặt ở bên môi thở dài một tiếng. Cáp Mô thấy gã như vậy hai mắt chợt vụt sáng, khom người xuống như một con mèo đi sát lại hỏi:

- Phát hiện rồi sao?

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu, chỉ vào hai điểm sáng yếu ớt ở chỗ xa nói:

- Bản lãnh của ông đây vẫn còn tốt, lần trước để lại ở đây một bãi nước tiểu, mùi này mấy ngày cũng chưa tan đi, không dễ dàng nha.

Cáp Mô trừng mắt chán ghét liếc gã một cái, thân thể theo đó rụt về sau. Nhưng anh ta ngăn không nổi mình, mũi theo bản năng ra sức hít vào một hơi, quả nhiên trong không khí trong lành của ban đêm có một mùi tanh tươi nhàn nhạt. Cáp Mô vừa ngửi thấy mùi này đầu óc không tự chủ được xuất hiện hình ảnh một bãi nước tiểu lớn, anh ta suýt nữa ói hết trong cổ họng ra ngoài.

- Anh xác định chưa?

Cáp Mô nhin xuống, bụm lấy mũi hời.

Bùi Đông Lai nói:

- Đừng có không tin tưởng năng lực của tôi vậy chứ, nếu như sai về sau tôi đổi theo họ của cậu!

Cáp Mô:

- Hay là thôi đi, thân thể tôi đây cho dù đột biến gien cũng không sinh ra được đứa con trai như anh đây, lớn như vậy còn chưa lập gia đình tôi mang không nổi.

Bùi Đông Lai gơ tay ra:

- Đưa ống nhòm cho tôi.

Cáp Mô:

- Sao anh lại biết tôi có ống nhòm.

Bùi Đông Lai:

- Bình thường mấy kẻ nhìn trộm phụ nữ tắm cho dù ra khỏi cửa không quên mang theo giấy vệ sinh, cũng không thể không mang theo ống nhòm. Không cần phải nghi ngờ, cậu là người nổi bật trong đám người này.

Cáp Mô móc ống nhòm từ đằng sau ra, hung hăng ném cho Bùi Đông Lai. Bùi Đông Lai cười khúc khích, nhận lấy nhìn qua một lượt nói:

- Thứ này bị hư hay sao, thế nào nhìn không thấy gì cả.

Cáp Mô nói:

- Anh cầm ngược!

Bùi Đông Lai cười ngược ngùng, liếc nhìn ra vẻ xin lỗi Cáp Mô, xoay ngược ống nhòm lại, ngay sau đó khẽ đếm:

- Một. Hai. Ba. Bốn...

- Không ít người đầu nha, mười một tên, bên ngoài có bốn tên gác ngầm, trong trại còn có tám tên nữa!

Bùi Đông Lai nói như chém đinh chặt sắt.

Cáp Mô đổ một giọt mồ hôi:

- Tôi thật ông già nhà anh, bên ngoài bốn, bên trong trại tám, thế là mười một tên ư?

Bùi Đông Lai đỏ hết cả mặt mũi, may mắn là buổi tối.

- Anh định làm như thế nào?

Cáp Mô hỏi.

Bùi Đông Lai ngẫm nghĩ nói:

- Bình thường cậu có thể đổi phó được mấy tên?

Cáp Mô nghĩ ngợi nói:

- Tuy rằng không cách nào so sánh được với Cường Tử, cũng kém rất nhiều so với Báo Tử và Đại Hùng. Nhưng bốn năm gã trai tráng tầm thường cũng không phải đối thủ của tôi. Đối với mấy gã nước ngoài to như vậy, giảm xuống một chút, tôi có thể đổi phó hai người chắc không có vấn đề gì.

Bùi Đông Lai ngẫm nghĩ nói:

- Bốn tên bên ngoài, cậu có thể dụ đi hai tên, hai tên khác giao cho tôi. Chỉ cần không bị phát hiện để cho tôi mò vào được, tám tên trong trại kia tôi có thể chắc chắn xử lý gọn gàng từng tên một.

Cáp Mô cười nói:

- Chút cón con vậy thôi sao, anh bảo tôi dụ đi hết mười hai tên đều không có vấn đề gì.

Bùi Đông Lai lườm anh ta một cái nói:

- Lát nữa cậu từ bên phải đi tới, chỉ cần có thể dụ được hai tên bên phía đó chú ý, tôi có thể hạ gục hai tên bên phải này. Việc còn lại giao cho tôi, cậu chỉ cần đứng để cho tai họa đổ lên đầu hai ta là được, tự bảo vệ mình không có vấn đề gì chứ?

Cáp Mô cười nói:

- Anh yên tâm đi, hai tên kia thật muốn chạy theo tôi, tôi nắm chắc làm cho bọn chúng mệt chết.

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu:

- Chính lại đồng hồ!

Cáp Mô và Bùi Đông Lai chỉnh đồng hồ của cả hai giống nhau, sau đó định sẵn mười lăm phút nữa cùng nhau ra tay. Sau khi bàn bạc một số chi tiết Cáp Mô nói một câu với Bùi Đông Lai:

- Tên mập kia, chúc anh mã đáo thành công!

Bùi Đông Lai ôm quyền nói:

- Chúc cậu phi nhanh bốn vó!

Cáp Mô cười ha hả, tung người xông vào trước. Thân hình của anh ta cực kỳ nhẹ nhàng, trong màn đêm thật giống như một con khỉ quen thuộc núi rừng, vài cái lên xuống đã biến mất không thấy gì nữa.

Bùi Đông Lai nhìn đầy hâm mộ bóng lưng của Cáp Mô. sau đó hít thật sâu một hơi cơ bụng rung lên bần bật, thở thật rung động từ trên xuống dưới rất sống động. Gã khom người xuống như một con mèo, không ngờ dùng một loại tốc độ không hề thấp hơn Cáp Mô vọt lên trước.

Bùi Đông Lai đợi đến lúc cách trạm gác ngầm hai trăm thước thả chậm tốc độ lại, thân thể gã cong lại tiếp cận từng chút một vị trí trạm gác ngầm. Mượn nhờ núi đá và cây cối che đậy, Bùi Đông Lai cẩn thận dè dặt thật giống một con báo săn mồi cần giảm béo lần mò đi tới.

Trạm gác ngầm kia là một đại hán mắt xanh tóc vàng chiều cao chừng một thước chín, tóc vàng mắt xanh đặt ở trên người phụ nữ chắc chắn là đáng được ca tụng, đặt ở trên người đàn ông thật xúc phạm mắt người nhìn. Trên bờ vai gã ngoại quốc này vác một khẩu súng tiểu liên tấn công dạng nhỏ, một đôi mắt quét nhìn bốn phía. Tay của y đặt ở trên súng, lúc nào cũng có thể nổ súng bắn ra.

Bùi Đông Lai tiếp cận yên ắng không một tiếng động đến chỗ cách năm thước tên người Nga kia thì dừng lại, gã đợi tầm mắt tên Nga này quét qua phía gã sau đó nhảy chồm nhanh nhẹn tránh ở đằng sau một tảng đá tiếp tục chờ đợi. Cứ như thế tới gần từng chút một, cuối cùng nằm sát trên mặt đất cách đại hán kia ba thước.

Vừa đúng mười lăm phút trôi qua, Bùi Đông Lai đã nghe thấy phía bên kia trại truyền ra hai tiếng la hét, lập tức có ánh đèn pin chiếu loạn xung quanh. Tên người Nga ở trước mặt gã không xa xoay ngoắt người đi chỗ khác, dùng bộ đàm hỏi cái gì đó. Bùi Đông Lai vừa nhìn đã biết cơ hội không thể để mất, nhảy dựng lên giống như một viên đạn thịt xông tới.

Gã từ đằng sau ôm cứng cổ tên Nga này, áp người sát thân thể tên đó vận mạnh một cái!

Một âm thanh xương vỡ vang lên, đại hán người Nga này kêu rên một tiếng đã ngừng thở. Đúng lúc này Bùi Đông Lai nghe thấy một chuỗi câu hỏi liên tiếp trong máy bộ đàm truyền ra, gã tháo máy bộ đàm ra dùng tiếng Nga nói một câu:

- An toàn.

Đối phương trách cứ hai câu, Bùi Đông Lai chỉ là ừ ừ không có nói gì nữa ngay sau đó tắt máy bộ đàm.

Lau mồ hôi, Bùi Đông Lai tự nói một mình:

- Mẹ nó, biết ngoại ngữ thật sự rất quan trọng.

Gã kéo tên người Nga kia sang một bên, nhanh chóng lột sạch quần áo người nọ đối với quần áo của mình, sau đó xách súng tiểu liên vác trên cánh tay. Gã biết rõ trạm gác ngầm thứ hai cách chỗ này năm mươi mét, tên người Nga vừa nãy nếu như phát ra tiếng rên la gã đã bị phát hiện rồi.

Quần áo tên người Nga kia mặc trên người Bùi Đông Lai, thật giống như khoác lên người áo lặn bó sát người. Bùi Đông Lai hít thở khó khăn, ngay lập tức vác súng ngông nghênh đi về hướng một trạm gác ngầm khác.

Khi đi đến cách mười mấy thước chỗ trạm gác ngầm kia, gã người Nga kia khẽ quát một câu:

- Anh muốn làm gì?

Bùi Đông Lai dùng tiếng Nga giọng điệu không rõ ràng nói:

- Tôi đi tiểu, anh giúp tôi nhìn một chút.

Người nọ cười ha ha, lập tức đi về phía gã.

Con mắt Bùi Đông Lai nhìn thật chăm chú người kia, hai người cách nhau chừng ba thước bỗng đứng người nọ rõ ràng hết sức kinh ngạc, Bùi Đông Lai nâng khẩu súng lên chìa vào y liên tục bóp cò.

Pằng! Pằng! Pằng! Tiếng súng vang lên, tên người Nga kia ngay cả hô hoán cũng không kịp phát ra đã bị bắn thành cái sàng gạo. Bùi Đông Lai sau khi giết y hẩn giọng dùng tiếng Nga bắt đầu hô to:

- Mau đến đây! Có người đánh lén!

Sau đó gã chúí người xuống, giơ tay lôi xác chết tên người Nga kia che ở trên người mình. Thời gian không bao lâu, đã có bốn năm người lao về phía gã.

Khi những người này vọt đến gần Bùi Đông Lai, gã rõ ràng cảm giác được có ánh đèn pin chiếu thẳng tới. May mắn gã che xác tên người Nga kia trước mặt mình, bằng không chắc chắn sẽ bị phát hiện. Lúc này gã nghe thấy một người ra mệnh lệnh:

- Các anh đi sang bên kia nhìn xem, Rosen anh kiểm tra cái xác.

Bùi Đông Lai nghe thấy tiếng bước chân vài người từ xa chạy tới, sau đó có người kéo xác chết che ở trên người gã lên. Đèn ánh đèn pin chiếu vào mặt Bùi Đông Lai, tên người Nga gọi là Rosen kia rõ ràng ngáy người một lúc.

Bùi Đông Lai nằm ở trên mặt đất nở nụ cười như ánh nắng rực rỡ với Rosen.

- Hây, Rosen, anh khỏe không!

Tên người Nga kia ngơ ngẩn, trong lúc bất ngờ chưa kịp phản ứng! Đợi đến lúc y vừa muốn la lên, Bùi Đông Lai đã bóp cò súng khẩu tiểu liên trong tay. Tiếng súng vang lên, thân thể Rosen bị đạn xuyên qua, sau lưng y xuất hiện năm sáu lỗ thủng máu phun ra ngoài.

Bùi Đông Lai nằm ngửa một cước đạp Rosen qua một bên, sau đó nghiêng người liên tục nổ súng bắn mấy tên gần đấy! Ba tên người Nga có mặt còn chưa kịp phản ứng gì, hỏa xà phun ra nuốt vào trong khẩu súng của Bùi Đông Lai đã lấy xong tánh mạng của bọn chúng. Trong vòng vài chục giây, ba tên liên tục bị bắn nát đầu vô cùng nhanh chóng, lợi hại!

Lúc này, ba tên người Nga đi một hướng khác đã xông trở lại. Bùi Đông Lai giơ tay lên bắn, mới bắn ra hai viên súng đã hết sạch. Vứt bỏ súng tiểu liên rút ra khẩu Desert Eagle 44 ly sau lưng, Bùi Đông Lai chưa dùng đến hai giây! Liên tục bắn ra hai phát, lại một tên người Nga bị bắn chết.

Bảy viên đạn bắn sạch, ba tên người Nga kia cũng nuốt hận tại chỗ. Bùi Đông Lai nhẹ nhàng thở ra, từ đằng sau tảng đá đứng lên lau mồ hôi trên trán.

- Quét sạch!

Gã cười, giờ nên đi cứu Cáp Mô.

Bỗng nhiên một thứ đồ rất lạnh rất cứng đặt sau ót gã.

- Anh bạn, số học của anh chắc chắn không tốt, lẽ nào chưa có tính được đã giết mấy người rồi?

Một âm thanh lạnh như băng vang lên đằng sau gã.

- Bản lĩnh của anh rất mạnh, nhưng đáng tiếc, anh không dùng được ở đây! Vũ lực rất mạnh mẽ, mãi mãi cũng không bằng dùng tốt trí thông minh. Thân thể anh mạnh hơn nữa, cũng tránh không khỏi tính toán của đối thủ, chỗ này, mới là quan trọng nhất.

Tên người Nga đằng sau Bùi Đông Lai chỉ ngón tay vào đầu của mình.

Bùi Đông Lai không dám nhúc nhích, gã biết rõ chỉ cần mình vừa nhúc nhích, viên đạn sẽ nổ nát đầu của mình.

Chát!

Một tiếng vang sầm thẳm!

Tên người Nga đằng sau Bùi Đông Lai bị người ta một cước đá vào đầu, bay thẳng ra ngoài xa ba bốn thước té lăn trên đất. Một bóng người thon dài xuất hiện ở đằng sau Bùi Đông Lai, chỉ vào đầu của mình hỏi:

- Mày có phải nói là để cho tao đánh chỗ này của mày không?

294. Chương 294: Nói Cho Hẳn Biết

Bùi Đông Lai xoay phắt người lại, con mắt tròn trĩnh tròn xoe.

Cường Tử!

- Làm sao cậu biết mà đến?

Bùi Đông Lai kinh ngạc hỏi.

Cường Tử cười nói:

- Lời thoại sai rồi, anh hẳn nên phải cảm động nói như vậy: Cường Tử! Cảm ơn cậu! Sau đó cảm động kiêu không được nước mắt rơi như mưa quý rạp xuống đất, cam tâm tình nguyện phục tùng bá tạ khí thế bá vương của tôi.

Bùi Đông Lai lau mồ hôi nói:

- Như vậy còn chưa đủ, tôi chưa cho rằng báo đáp đã đầy đủ, cho nên lấy thân báo đáp có phải chăng?

Cường Tử đổ mồ hôi:

- Được, nhìn thấy anh như vậy tôi không được bình tĩnh lắm.

Bùi Đông Lai:

- Mọi suy nghĩ đều sáng rõ, tâm giống như đoá sen nở.

Cường Tử nói:

- Quan trọng là, anh tất cả suy nghĩ đều rõ ràng, lòng giống như hoa cúc nở.

Bùi Đông Lai:...

- Lát nữa xử trí hai tên vô tổ chức vô kỷ luật các anh tiếp!

Cường Tử hung hăng trừng mắt liếc nhìn Bùi Đông Lai, nhắc chân đến bên cạnh tên người Nga sắp hôn mê kia, tên người Nga này thấy Cường Tử từng bước đi tới, gơ tay lên thật khó khăn muốn chia súng vào

Cường Tử nổ súng. Tay của y vừa mới nâng lên, Cường Tử đã ngồi xuống bên cạnh y, chậm rãi cầm lấy khẩu súng từ trong tay y sang.

- Mày tên là gì?

Cường Tử vuốt súng trong tay, thấp giọng hỏi.

Người nọ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Cường Tử, dường như không hiểu được Cường Tử nói cái gì. Bùi Đông Lai đứng dậy tại chỗ cười khùn khịt, dùng tiếng Nga lặp lại một lần.

- Pakov! (Pờ-kov)

Tên người Nga kia trả lời.

Cường Tử thở dài, đứng lên ném súng cho Bùi Đông Lai:

- Hỏi thử hần xem, còn có người nào ở Nội Mông hay không. Nói thật thì để cho hần một con đường sống, không nói thật chỉ có con đường chết.

Bùi Đông Lai cười ha hả nhận lấy súng, vừa đặt mông ngồi xuống trước mặt tên người Nga, gã đột nhiên nhớ ra được vội vàng quay đầu nói với Cường Tử:

- Nhanh đi giúp Cáp Mô, cậu ta dẫn theo tên người Nga chạy chắc được vạn thước rồi đó.

Lúc này, ở nơi xa truyền đến thanh âm của Cáp Mô:

- Tên mập họ Bùi kia giờ mới nhớ đến ông đây, thực con mẹ nó không nghĩa khí!

Bùi Đông Lai thấy Cáp Mô và Kim Tiểu Chu từ một phía khác đi tới, thở dài một hơi nói:

- Chưa chết nữa à?

Kim Tiểu Chu và Cáp Mô đi đến bên cạnh Cường Tử, Cáp Mô liếc mắt xin lỗi Cường Tử nói:

- Xin lỗi nha Cường Tử, tôi không ngờ tên mập họ Bùi này là kẻ buôn người không có đạo đức, thiếu chút nữa bán tôi vào trong âm tào địa phủ rồi.

Kim Tiểu Chu cười nói:

- Còn may hai chúng tôi không trở về, bằng không hai người các anh một người bị bắn chết, một người bị người ta đuổi chết.

Cáp Mô nói:

- Đừng có trêu chọc, cậu nếu như không đến, hai thằng cháu nội kia cho dù chạy theo tôi cả một đêm, ai chết trước còn chưa rõ đâu.

Bùi Đông Lai thấy Cáp Mô không có việc gì, xoay người hỏi Pakov:

- Ông chủ của tao bảo tao hỏi mày, lần này tổng cộng có bao nhiêu người của chúng mày đến Nội Mông, ngoại trừ ở đây còn có căn cứ nào khác không?

Gã không đợi Pakov trả lời, lấy một ngón tay chỉ Cường Tử nói:

- Nhìn thấy cậu ta không, đó là ông chủ của tao. Tuy rằng thoát nhìn cậu là một chàng trai rất nhã nhặn, nhưng tao nói cho mày biết, cậu ta là một kẻ điên! Biết rõ vừa rồi cậu ta nói gì với tao không? Cậu ta nói nếu như mày không trả lời thành thật, cậu ta dùng súng chèn vào cửa sau của mày!

Bùi Đông Lai sửa lại vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Ông chủ của tao nói, nếu như mày không nói thật, dùng súng chèn vào cho mày nổ thành hoa cúc, nếu như vẫn còn không chịu nói thật, dùng lựu đạn chèn vào hoa cúc của mày, nếu như còn không nói nữa, vậy thì đành phải cắt con gà con của mày thôi.

Pakov sợ tới mức sắc mặt tái đi, thì thào nói một câu:

- Tôi còn tưởng rằng cậu ta dùng súng cối chèn vào hoa cúc của tôi, vậy thì tiêu rồi.

Bùi Đông Lai:...

Gã quay đầu lại liếc nhìn Cường Tử nói:

- Uy hiếp hần không có tác dụng, có cần tôi dụng hình không?

Cường Tử liếc nhìn gã người Nga kia, tự nhủ tổ chức chính thống của băng đảng Liên Bang Nga đã được đề cao nhiều rồi nha. Hần vậy tay nói:

- Anh xem rồi làm đi, tôi và bọn Cáp Mô ca đến bên kia ngồi hút thuốc.

Nói xong, ba người Cường Tử, Kim Tiểu Chu và Cáp Mô đi vào trại của bọn người Nga.

Đội bọn Cường Tử đi vào, sắc mặt Bùi Đông Lai biến đổi, tay đưa lên quất một bạt tai vào mặt tên người Nga kia!

Chát!

Tiếng vang thật to!

- Đừng tưởng ông đây nói giỡn với mày, mười năm nay kẻ chết ở trong tay lão tử nhiều hơn lông trên hai con dê, mày nếu như không thành thật, tao bây giờ từng đao xẻo thịt mày ra.

Bùi Đông Lai hung dữ nói.

Người nọ bị đánh ngất cả người ra, trong tổ chức Gấu Bắc Cực Liên Bang Nga, chức vụ của y cho dù không được tính là cao, nhưng rất được coi trọng. Y ở trong mắt thủ lĩnh Aliyev Pavlyuchenko (A-li-dơ Pa-lít-chen-ko) của Gấu Bắc Cực chính là người nổi nghiệp tốt nhất được bồi dưỡng mấy năm gần đây. Đến Nội Mông lần này, Pakov chính là muốn đến kiếm chút vốn liếng, sau này trở về có thể thăng chức lần nữa.

Một tái tai này đã đánh tỉnh y, khiến cho y hiểu được cho dù mình có nói thật, tên mập trong có vẻ hòa khí này cũng sẽ không bỏ qua cho mình, cho nên Pakov chọn cách im lặng. Ánh mắt của y trở nên hung ác, nhìn chằm chằm đôi mắt Bùi Đông Lai.

- Nói, hay là không nói?

Bùi Đông Lai hỏi.

Thấy Pakov không có phản ứng, Bùi Đông Lai nhe răng cười một tiếng nói:

- Tao thích nhất đàn ông cứng nhé.

Gã nắm một bàn tay Pakov lên, vừa muốn vặn gãy xương cổ tay của Pakov, đã nhìn thấy Kim Tiểu Chu sắc mặt u ám từ trong trại quay trở ra.

- Giao cho tôi.

Kim Tiểu Chu nghiêng răng nói.

Bùi Đông Lai bị dáng vẻ dữ tợn của Kim Tiểu Chu sợ nhảy dựng, theo đó đứng lên nói:

- Sao vậy?

Kim Tiểu Chu lạnh lùng nói:

- Tự anh đi nhìn đi.

Trong lòng Bùi Đông Lai có cảm giác không tốt, ngay sau đó sải bước đi vào trại. Gã vừa mới đi vào trại đã ngửi thấy một mùi máu tươi, khuôn mặt Cường Tử trắng bệch đứng một bên. Bùi Đông Lai nhìn thấy Cường Tử tay nắm chặt, khớp xương trên nắm tay đã trắng không còn chút máu. Cáp Mô ngồi xồm trên mặt đất, ôm một người máu thịt bầy nhầy, khóc không còn biết trời đất gì nữa.

Bùi Đông Lai chưa bao giờ nghĩ đến, người như Cáp Mô này sẽ khóc thành dáng vẻ này. Trong ấn tượng của gã, Cáp Mô là gã đàn ông cứng cỏi cho dù Triệu Long Tượng chết cũng không rơi một giọt nước mắt. Anh ta là loại người có khổ cũng giấu ở trong lòng rất khó trút ra ngoài, mà bây giờ Cáp Mô đau khổ khóc thê lương như vậy, Bùi Đông Lai thật sự bất ngờ.

Lúc này, Bùi Đông Lai lúc này mới nhìn rõ ràng, trong ngực Cáp Mô ôm một cô gái. Một cô gái máu thịt mơ hồ miễn cưỡng còn có thể nhìn ra giới tính. Thân thể của cô ta khá cao lớn, từ mái tóc dài hơi chút xoắn xoăn cũng có thể nhìn ra, hẳn là phụ nữ Mông Cổ địa phương.

- Châu Lan! Châu Lan!

Cáp Mô vừa gào khóc, vừa lay lay cô gái trong ngực gào thét.

Cô gái này, Cường Tử cũng quen biết, chính là Châu Lan Kỳ Nhật Cách hai người Cáp Mô và Mãi Mãi Đề cùng lúc coi trọng, cô gái Mông Cổ cơ thể rất rắn chắc thẳng thắn kia. Mãi Mãi Đề khi vừa mới đến nơi này đã bị nụ cười trên khuôn mặt cô gái Mông Cổ này say đắm, mà sau khi Cáp Mô đến đây vừa thấy đã yêu thương say đắm. Thực ra Châu Lan cũng không xin đẹp, so với những cô gái xinh đẹp trắng nõn mọng nước trong thành phố nàng có vẻ thô ráp hơn rất nhiều.

Nhưng, Châu Lan có một phần thuần phác hiền lành khó có được.

Cô bị gió cát trên thảo nguyên thổi bay mất gò má không mọng nước, mà trở nên thô ráp. Thân hình của cô nàng cũng không phải loại hoàn mỹ khiến cho đàn ông vừa liếc nhìn đã muốn phạm tội, vòng eo của cô rất thô. Khí chất của cô cũng không phải loại quyến rũ và uyển chuyển của phụ nữ đẹp, mà là một loại chất phác gần với thiên nhiên.

Cho nên, một cô gái không xinh đẹp như cô, lại quyến rũ đánh gục hoàn toàn hai người Cáp Mô và Mãi Mãi Đề.

Cường Tử biết rõ, bốn ngày trước đây Châu Lan tự mình cưỡi ngựa muốn đi đến một cái thôn hơn một trăm dặm ở phía bắc thăm họ hàng của cô, lúc ấy còn mang theo một túi đầy ngập kẹo đồ ăn vặt Cường Tử đưa cho cô, có đồ trang sức, quần áo giấy, thậm chí một con công chúa búp bê trẻ con yêu thích Mãi Mãi Đề và Cáp Mô đưa cho.

Những vật này, cô đều mang theo, vốn định đưa cho đứa con út của người họ hàng của cô.

Chỉ là, ai lại nghĩ tới, Châu Lan sẽ bị những tên người Nga chết tiệt kia bắt được. Hiện tại, cô gái thiện lương này đã hấp hối. Trên thân thể cô đầy vết thương máu chảy ra từng giọt, có vết dùng dao cắt ra, có vết móng tay cào ra, còn có vết bị phỏng, còn có vết thương đã trướng mủ.

Hai nhũ hoa no căng trên ngực của cô, đều bị cắt mất.

Cáp Mô ôm đầu Châu Lan Kỳ Nhật Cách, máu dính đầy đôi tay Cáp Mô.

- Là... là anh à.

Hơi thở Châu Lan mỏng manh nói mấy chữ, ánh mắt của nàng đều sưng tấy, có thể nhìn ra được Cáp Mô đã là không dễ dàng gì rồi, khóe miệng bị xé nát, miệng vết thương nhìn thấy mà giật mình.

- Châu Lan! Là tôi, tôi là Cáp Mô!

Châu Lan Kỳ Nhật Cách muốn mỉm cười, nhưng vừa há miệng máu đã chảy ra bên ngoài. Đáng vẻ hiện giờ của cô, ai có thể tưởng tượng ra bốn ngày nay cô chịu đựng ngược đãi thảm thiết cỡ nào!

- Cáp... Cáp Mô, được... được gặp lại anh lần nữa, thật tốt.

Châu Lan muốn giơ tay chạm vào mặt Cáp Mô, nhưng xương cổ tay của cô cũng đã gãy nát rồi, tay cô đã buông thõng, đóng đưa qua lại.

- Có một câu... giúp tôi... giúp tôi nói cho Mãi Mãi Đề.

Nước mắt Cáp Mô chảy ào ào, từ cằm nhỏ xuống trên người Châu Lan Kỳ Nhật Cách, cùng với máu trên người cô trộn lẫn lại với nhau.

- Cô nói đi!

- Thực sự... tôi... bằng lòng gả cho anh ta.

Châu Lan muốn mỉm cười, nhưng, cô lại nhắm mắt.

- A!

Cáp Mô ngửa mặt lên trời rên một tiếng.

Ngoài trại, Kim Tiểu Chu một dao cắt rơi một ngón tay của Pakov. Y lập tức đau gào thét lên, vẻ mặt của y tràn đầy nỗi sợ hãi.

- Không được! Mày không được đối xử với tao như vậy!

Ánh mắt Kim Tiểu Chu lạnh lẽo, một dao nữa, cắt lìa một ngón tay của Pakov.

- A! Mày sẽ bị Gấu Bắc Cực trả thù! Tao thề sẽ vụn đầu của mày vứt xuống!

Pakov quát lên.

Kim Tiểu Chu lạnh lùng liếc nhìn y một cái, trong ánh mắt đều là sát ý lạnh như băng. Y đứng lên một cước giẫm lên đầu Pakov, giơ tay chém xuống cắt mất một lỗ tai của Pakov.

- Tao đang muốn cắt mày ba nghìn đao, cũng không thể chuộc được tội ác mày phạm phải!

Kim Tiểu Chu mắng chửi.

Bùi Đông Lai vọt thẳng từ trong trại ra, gã nhìn thấy Pakov lăn lộn khắp mặt đất. Bùi Đông Lai xông tới, một cước giẫm trên mặt của y, một cước này giẫm thẳng lên đê nát mũi của y.

- Cầu tạp chủng!

Bùi Đông Lai nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi.

Kim Tiểu Chu quay đầu lại nhìn thoáng qua, Cường Tử đi ở đằng trước, Cáp Mô ôm Châu Lan toàn thân là máu đi ở đằng sau. Kim Tiểu Chu nhăn mũi, nước mắt thuận theo khuôn mặt của anh ta chảy xuống.

- Tao giết mày, cho máu xuống dưới là nô bộc cho cô ấy.

Kim Tiểu Chu nói xong, khom người xuống đặt dao vào cổ Pakov. Y hoảng sợ kêu gào:

- Đừng có giết tôi, tôi nói cho các người biết, mấy ngày nữa thủ lĩnh Gấu Bắc Cực sẽ tự mình đến Nội Mông, ông ta liên thủ cùng với tổ chức khủng bố bên phía Nội Mông giết chết Thẩm Hổ Thiên!

Bùi Đông Lai ra hiệu bảo Kim Tiểu Chu ngừng lại một chút hỏi:

- Khi nào đến?

Pakov thật giống như nắm lấy được một gốc rơm rạ cứu mạng cuối cùng, khàn giọng hô lớn:

- Ngày kia, giữa trưa ngày kia ông ta sẽ đứng giờ đến trại này!

Xoạt!

Bùi Đông Lai một cước giẫm vào dao găm của Kim Tiểu Chu trên cổ Pakov, dao găm cắt trực tiếp vào trong cổ họng của y!

Cáp Mô nhìn khuôn mặt Châu Lan, vừa rơi lệ, vừa mềm mại nói:

- Châu Lan, ta mang nàng về nhà, ta mang nàng trở về, em chính miệng nói cho tên trướng thối Mãi Mãi Đề kia biết nha!

295. Chương 295: Gấu Bắc Cực Đói Khát

Trên đường xuống núi, Cáp Mô từ chối ý kiến của bất kỳ người nào, anh ta công xác Châu Lan cứ như thể từng bước đi xuống. Mặc kệ là ai muốn thay anh ta vác lấy, anh ta đều chậm rãi lắc đầu, ánh mắt kiên định.

Kim Tiểu Chu đi theo sau lưng Cáp Mô, mặt không cảm xúc.

Xác bọn người Nga đều đã dọn dẹp sạch rồi, nhưng căn cứ thì giữ lại. Sau ba ngày nữa thủ lĩnh băng đảng Gấu Bắc Cực Nga Aliyev Pavlyuchenko (A-li-dơ Pa-lít-chen-ko) muốn tới đây, đây là một cơ hội. Tên Aliyev Pavlyuchenko này là đầu sỏ băng đảng tiếng xấu vang dội, nghe nói thế lực Gấu Bắc Cực của ông ta đã bao trùm cả Liên Bang Nga.

Nếu như có thể dọn dẹp ông ta ở Nội Mông Cổ, chính là một đả kích nặng nề đối với Gấu Bắc Cực. Tuy nhiên, cũng sẽ đưa tới cơn giận dữ muốn trả thù của Gấu Bắc Cực. Cho nên Cường Tử cần tìm kiếm trợ giúp, trợ giúp có thực lực.

Nếu như diệt trừ được Aliyev Pavlyuchenko, như vậy Nội Mông sẽ thái bình mấy năm. Còn nếu như có thể mượn cơ hội nhổ tận gốc cấp lãnh đạo tối cao của Gấu Bắc Cực, chắc chắn là một đòn tấn công trí mạng đối với con quái vật khổng lồ của xã hội đen Liên Bang Nga. Trên bàn tổng thống Liên Bang Nga Medvedev (Mép-van-đét) quả thật từ lâu đã có thông tin của tổ chức Gấu Bắc Cực đặt ở đó. Tuy nhiên đối với ung nhọt xã hội ẩn núp trong bóng tối này, muốn trừ tận gốc là một việc rất khó khăn.

Cường Tử đương nhiên không biết tổng thống Liên Bang Nga cũng đang chú ý tới tập đoàn băng nhóm xã hội đen tiếng xấu vang xa này, hẳn chỉ là nghĩ đến một cách có thể giáng một đòn thật nặng vào Gấu Bắc Cực.

Cáp Mô bước đi nặng nề, lúc đầu mỗi một bước chân đều lưu lại vết máu in rõ trên đường núi, càng về sau máu trên cơ thể Châu Lan đã đông lại, thật giống như để một đám mây đen dày đặc xám xịt ở trong lòng mọi người, ép người ta khó thở.

Bọn họ đi đến nửa đường, ba người Mãi Mãi Đề, Đại Hùng và Tào Liên dẫn theo không ít thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa tìm đến nơi. Hơn mười ánh sáng đèn pin sáng ngời lóe lên, bọn Cường Tử xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn Mãi Mãi Đề.

- Tôi mừng các anh đi làm cái gì vậy.

Mãi Mãi Đề hết sức nóng giận, vốn tưởng rằng bốn người bọn Cường Tử cùng nhau đi chơi, kết quả đợi mãi đến trời tối đen cũng không trông thấy người trở về. Gã sợ mấy người bọn Cường Tử gặp phải bọn săn trộm quy mô lớn hoặc là người bên phía Tân Cương sang đây, cho nên gọi thêm Đại Hùng, Tào Liên triệu tập thuộc hạ lên núi tìm tới đây.

- Các anh sao vậy?

Thấy không ai để ý tới mình, Mãi Mãi Đề trong lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Cường Tử cắn chặt môi, cuối cùng vẫn không biết nên mở miệng thế nào. Hẳn chỉ thở dài, sau đó né người ra. Ánh sáng đèn pin rọi tới, Cáp Mô công Châu Lan đã chết đi chầm chậm tới.

Nhìn thấy Cáp Mô trong tích tắc đó, đôi mắt Mãi Mãi Đề trợn trừng to hết cỡ.

- Cáp Mô... anh đây là... anh công ai ở trên lưng vậy?

Giọng nói của Mãi Mãi Đề hết sức run rẩy.

- Nói cho tôi biết đi!

Ánh mắt của gã quét qua khuôn mặt mọi người, cẩn thận tìm kiếm một lượt cũng không nhận ra thiếu người nào. Lòng của Mãi Mãi Đề hơi buông lỏng một chút, bọn Cường Tử đều không xảy ra việc gì, người không thiếu ai.

- Sau lưng anh là người nào?

Kim Tiểu Chu vỗ bả vai Mãi Mãi Đề, thở dài đi trước, Bùi Đông Lai cũng im lặng liếc nhìn Mãi Mãi Đề, ngay sau đó đến đứng bên cạnh bọn Cường Tử. Cường Tử vẫy tay ý bảo mọi người rời đi, trên vùng đất trống này chỉ còn lại Cáp Mô, Mãi Mãi Đề và xác của Châu Lan.

Cường Tử dựa vào một tảng đá, móc từ trong túi ra một điều thuốc đốt lên, đưa hộp thuốc lá trong tay cho Bùi Đông Lai và Kim Tiểu Chu. Ba người trong một lúc đều trở nên im lặng nặng nề, trong bóng đêm,

cả ba lặng lẽ hút thuốc. Ba đóm lửa đốt cháy phát ra ánh sáng lập lờ, chiếu lên khuôn mặt mấy người lúc sáng lúc tối.

Khói thuốc lượn lờ, lòng như mặt nước.

Mấy người đều không có nói chuyện, không khí im lặng nặng nề tràn ngập một mảnh không gian, bỗng nhiên Bùi Đông Lai chợt giơ tay lên tát cho mình một cái, vang dội, nặng nề.

- Mẹ nó! Tôi mà sớm ra tay chút nữa, sẽ không xảy ra chuyện như vậy!

Bùi Đông Lai tát một cái nữa, khoe miệng của gã đã sưng phồng lên. Kim Tiểu Chu một tay giữ chặt gã lại, thở dài nói:

- Điều này sao trách anh được? Chỉ có thể trách số mệnh.

Bùi Đông Lai ngơ ngẩn một lát, lập tức ngồi xổm xuống.

Cường Tử vỗ bả vai của gã nói:

- Đừng như vậy, trên thế giới này việc không cần phải làm chính là hối hận. Có thời gian hối hận, không bằng ngẫm lại nên làm cách nào báo thù cho Châu Lan.

Bùi Đông Lai lặng lẽ nhẹ gật đầu.

Bùi Đông Lai giờ đây có lẽ gã mới thật sự là chính mình. Mười một năm ở Đông Bắc, gã sống phải mang theo mặt nạ, mỗi ngày đều không phải là mình. Bùi Đông Lai kia là một kẻ máu lạnh, xảo hoạt, không có tình người thậm chí hèn hạ, bỉ ổi, là kẻ giả mạo. Sau khi quay trở về Nội Mông, ở cùng một chỗ mấy ngày với bọn Cường Tử, Bùi Đông Lai đã dần dần tìm lại chính mình, cái tôi nhiệt tình kia của mình.

Nếu như còn ở Đông Bắc, gã chắc chắn sẽ không lộ ra cảm xúc trên mặt như vậy.

Cái chết của Châu Lan đã khiến cho gã tự trách chính mình, nếu như gã không đợi Pakov (Pờ-kov) đến, muốn trong một lần giải quyết sạch sẽ lãnh đạo cấp cao của Gấu Bắc Cực, có lẽ Châu Lan sẽ không bị bọn người Gấu Bắc Cực bắt lấy. Nhưng, hết thấy chuyện đã xảy ra kết quả đều không phải giống như mình muốn, Châu Lan chết rồi, cũng sẽ không còn xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Vừa lúc đó, một tiếng khóc bi ai vang lên, thanh âm bi thiết kia khiến cho lòng người tan nát, chính là Mãi Mãi Đề nhìn thấy rõ người đằng sau lưng Cáp Mô.

Qua thật lâu, Mãi Mãi Đề công lấy xác Châu Lan đi tới. Gã đã không còn khóc nữa, trên mặt cũng không có vết nước mắt, gã nhìn Cường Tử, chỉ nói một câu nhạt nhẽo:

- Về nhà!

Dù rằng người Mông Cổ không quen thổ táng, nhưng Mãi Mãi Đề bất chấp tất cả dựng lên một phần mộ cho Châu Lan ở dưới chân núi Hạ Lan. Đây là một thói quen của người tộc Hán, mặc dù người tộc Mông Cổ hay là người tộc Duy Ngô Nhĩ đều có thói quen của mình. Mãi Mãi Đề sở dĩ làm như vậy, quả thật chỉ có một suy nghĩ, gã nói với Cường Tử:

- Nếu như tôi chết đi, anh ở bên cạnh tôi, thì có thể chôn tôi cùng với Châu Lan một chỗ, sống không thể làm vợ chồng một ngày, chết nên an nghỉ cùng nhau cũng được rồi.

Gã nói lời này giọng điệu cực kỳ bình thản, một chút gợn sóng cũng không có. Biểu cảm của gã cũng không có chút xiú bi thương, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không chảy xuống. Mãi Mãi Đề mặc một bộ quần áo bằng vải bố trắng, trên khoe miệng thậm chí còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ là nụ cười này, cho dù là ai nhìn vào đều có chút chua xót trong lòng.

Trong vòng vài trăm dặm xung quanh đây đều không có người nào, cho nên trước mộ phần của Châu Lan ngay cả khối mộ bi tượng trưng cũng không có. Ba người Cáp Mô, Mãi Mãi Đề và Bùi Đông Lai chặt một gốc đại thụ, dùng đầu gỗ điêu khắc một tấm bia mộ. Chữ trên bia là Mãi Mãi Đề đích thân viết, trình độ tiếng Hán của gã chỉ ở mức trung bình, chữ viết ra không đẹp, nhưng lại rõ ràng.

Vong thê Châu Lan Kỳ Nhật Cách chi mộ.

(Mộ của người vợ đã chết Châu Lan Kỳ Nhật Cách)

Mãi Mãi Đề quỳ gối trước mộ phần, vẫn mang theo nét cười mỉm thản nhiên:

- Lần này đến Nội Mông, thu hoạch lớn nhất chính là quen biết em. Châu Lan, em biết không? Anh tại sao vẫn luôn không dám lấy em về làm vợ? Bởi vì người như anh đây, thật không may mắn, thật không biết còn có ngày may hay không. Anh sợ, em gả cho anh, còn chưa có được hạnh phúc đã đưa ma cho anh rồi.
- Bây giờ, em lại đi trước cả anh. Anh không biết bao lâu nữa sẽ đi tìm em, nhưng em hẳn nên tin rằng cho dù bao lâu đi nữa, anh cũng sẽ đến cùng em.
- Tha thứ cho anh, không thể cùng chết với em.

Ba ngày, Mãi Mãi Đề ngồi trước phần mộ Châu Lan ba ngày.

Ngày sáng sớm ngày thứ tư, mặt trời vừa mới dâng lên, Mãi Mãi Đề hô một tiếng thật dài, vuốt ve mộ bia của Châu Lan nói:

- Vợ yêu, anh đi báo thù cho em đây.

Bọn Cường Tử đã ở cửa thôn chờ gã, Mãi Mãi Đề cười nói:

- Chờ tôi mười phút, tôi phải đi ăn cái gì đó, không còn sức lực, tôi giết không được người.

Cường Tử nhẹ gật đầu, không nói gì.

Sau mười phút, Mãi Mãi Đề ngửa đầu cạn hết một bầu rượu sữa ngựa. Ngay khi bầu rượu bị gã uống cạn sạch, lúc đầu của gã ngẩng lên hạ xuống trở lại, mỗi người có mặt đều nhìn thấy, tròng mắt của gã đỏ kè như máu!

Trước lần phục kích này, Cường Tử gọi một cuộc điện thoại, gọi điện thoại cho Trác Thanh Chiến, hẳn tin rằng Trác Thanh Chiến có cách giải quyết được câu hỏi hiện tại hẳn bây giờ không thể giải quyết!

Lên núi này, đi cũng không nhiều người lắm, Cường Tử, Cáp Mô, Kim Tiểu Chu, Tào Liên, Bùi Đông Lai, Mãi Mãi Đề!

Chỉ có sáu người bọn họ!

Các thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa khác đều được Cường Tử phái đi hết, canh giữ các con đường nhỏ lên núi bọn họ mới phát hiện được, chỉ cho phép người vào núi, không cho phép người rời đi.

Tốc độ mọi người rất nhanh, năm giờ sáng đã rời khỏi thôn. Đúng chín giờ sáng bọn họ đã đến căn cứ trước đó là của bọn người Nga. Căn cứ đã được thu dọn xong, nhìn không thấy một chút vấn đề gì. Bọn Cường Tử thay quần áo của bọn người Nga trước đây, hai người Kim Tiểu Chu và Bùi Đông Lai tìm vị trí tốt ở trên cao xem như trạm gác ngầm. Bên cạnh bọn họ đều có một khẩu súng bắn tỉa không biết đã giết qua bao nhiêu người.

Cường Tử ngồi ở trong lều vải trong trại, ánh mắt lạnh căm căm.

Lúc này, điện thoại mới được gắn kết với vệ tinh của Cường Tử vang lên, là Trác Thanh Chiến gọi tới. Anh ta chỉ nói một câu:

- Giết Aliyev Pavlyuchenko những chuyện khác không cần lo lắng.

Có những lời này của Trác Thanh Chiến, Cường Tử lúc này không còn lo lắng gì nữa. Bởi vì hẳn biết rõ, Trác Thanh Chiến chưa bao giờ khiến cho người ta thất vọng. Mảnh thảo nguyên này, tình cảm của Trác Thanh Chiến đối với nơi này thâm sâu hơn nhiều so với bọn Cường Tử. Anh ta không cho phép, không bao giờ cho phép có người nào đến phá hủy yên tĩnh của nơi này.

Giữa trưa mười hai giờ, Bùi Đông Lai đứng ở nơi cao nói với mấy bộ đàm hai chữ:

- Đến rồi!

Năm người đi thành một hàng, che chắn cho nhau cẩn thận nghiêm túc đi vào trong tầm mắt của Bùi Đông Lai. Trong thời tiết như vậy những người này còn mặc quần áo dày như vậy, thậm chí che hết khuôn mặt

của mình, không thể không nói bọn chúng cẩn thận vô cùng. Cho dù đã vào núi, bọn chúng cũng không lộ ra khuôn mặt.

Đi trước nhất là một người Ngã cao gầy teo tóp, tên của y là Roseline (Ro-sa-lin), người phụ trách việc Gấu Bắc Cực nhằm vào Nội Mông Cổ. Y ở bên trong Gấu Bắc Cực có chức vụ rất cao, chức vụ cao hơn hẳn chỉ có ba người. Một người là thủ lĩnh gánh vác các vấn đề trong nước tên gọi Bahrain (Bơ-hờ-ran), còn có một người tên gọi là Mevkekorff (Met-khe-rốp), là bộ não của Gấu Bắc Cực. Nghe nói tất cả mọi sách lược của Gấu Bắc Cực đều do y đề ra, Tên Mevkekorff này luôn tự ví mình với Gia Cát Khổng Minh thời kỳ Tam Quốc của Trung Quốc, hơn nữa vẫn luôn cảm thấy trí tuệ mưu lược cả thế giới này không có người nào có thể vượt qua được Gia Cát Lượng.

Người Thứ ba, chính là thủ lĩnh tinh thần của Gấu Bắc Cực Aliyev Pavlyuchenko, cả cuộc đời người này cũng được xem là một câu chuyện kỳ lạ, từ tuổi mười ba đã bắt đầu lăn lộn đầu đường xó chợ, dùng bốn mươi năm xây dựng một thế lực xã hội đen gần như quấy đảo cả Liên Bang Nga. Ông ta như một vị Hoàng đế ở trên ngôi vị tối cao, giơ tay nhắc chân có thể dễ dàng giết chết rất nhiều người.

Aliyev Pavlyuchenko có một biệt hiệu, gọi là Gấu Bắc Cực đói khát.

Tên gọi của tổ chức Gấu Bắc Cực, chúng là nguyên do ở đây!

296. Chương 296: Chết Chung Đi!

Roseline đi ở đằng trước, cảnh giác nhìn bốn phía, sở dĩ người căn cứ này chưa có ra nghênh đón bọn họ, là bởi vì Aliyev Pavlyuchenko vốn thông báo cho người bên này biết ông ta muốn đích thân tới. Bọn người Nga trong trại trên núi Hạ Lan, chỉ có Pakov (Pờ-kov) biết thủ lĩnh Gấu Bắc Cực của mình muốn tới Nội Mông, trước đó y đã được yêu cầu không cho phép bất cứ lý do gì lộ ra tin tức này.

Lần này tới Nội Mông, Aliyev Pavlyuchenko có một chuyện rất quan trọng cần làm, phải bảo đảm cơ mật. Trong tổng bộ Gấu Bắc Cực ở Liên Bang Nga, thậm chí bọn bảo vệ tuần tra bên ngoài ngôi biệt thự sang trọng kia cũng không biết ông chủ đang được bảo vệ của mình đã rời khỏi ngôi nhà đó, thậm chí rời khỏi Liên Bang Nga.

Hiện tại xử lý mọi việc của Gấu Bắc Cực ở Liên Bang Nga, chính là tên Mevkekorff (Met-khe-rốp) tự ví mình là Gia Cát Khổng Minh của Châu Âu kia. Mevkekorff có quyền lực rất lớn trong Gấu Bắc Cực, thậm chí còn trên cả phó thủ lĩnh Bahrain đang phụ trách lương thực bên trong Liên Bang Nga, Bahrain có một biệt danh khiến cho người ta khó quên, gọi là sói đơn độc.

Mà biệt hiệu của Mevkekorff thì vẫn nhã hơn nhiều, hơn nữa biệt hiệu này là y tự đặt cho mình, gọi là trí tuệ của những vì sao. Tuy nhiên bởi vì nguyên do chiều cao còn có hình dạng của Mevkekorff, tất cả đều thích thú gọi hắn sau lưng là tinh tinh không có trí tuệ. Người này cực kỳ kiêu ngạo trí tuệ của mình, thậm chí đã từng muốn để nghiệm chứng trí tuệ của mình mà lên kế hoạch ám sát lần đầu tiên với tổng thống Liên Bang Nga.

Có thể nói, Mevkekorff là kẻ điên.

Như vậy, Aliyev Pavlyuchenko kia chính là một tên hàng thật.

Aliyev Pavlyuchenko năm nay năm mươi ba tuổi, nhưng người bị ông ta giết chết có lẽ nhiều gấp đôi tuổi tác của ông ta. Tuy nhiên sau năm bốn mươi lăm tuổi, Aliyev Pavlyuchenko không còn tự mình ra tay giết một người nào nữa. Đó cũng không phải là một tin tức tốt, Aliyev Pavlyuchenko thích ra mệnh lệnh cho người khác giết người mới là đáng sợ nhất, bởi vì ông ta thường thường bởi vì tâm tình không tốt sẽ ra lệnh cho thuộc hạ bắt mấy tên thủ lĩnh băng nhóm xã hội đen giết chết.

Hơn nữa, ông ta không thích giết người nhanh chóng, ông ta vẫn luôn cho rằng giết người cũng phải có nghệ thuật, hơn nữa môn nghệ thuật này là vĩ đại nhất trên thế giới.

Ông ta nói, nếu như Einstein (Anh-xơ-tanh) là nhà khoa học cừ khôi, nếu như Pla tông là người tiên phong của môn triết học, nếu như Da Vinci đứng trong cung điện của hội họa, như vậy, ông ta chính là người đứng trên đỉnh cao nhất môn nghệ thuật giết người.

Tháo kính râm xuống, Aliyev Pavlyuchenko thấp giọng mắng một câu:

- Thời tiết ma quỷ, đường núi ma quỷ!

Ông ta lau mồ hôi trên trán:

- Roseline, còn xa bao nhiêu nữa?

Roselien là người phụ trách khu vực Nội Mông Cổ này của tổ chức Gấu Bắc Cực, y đã từng tới căn cứ này. Dù rằng trại này mới vừa xây dựng không đến thời gian một tháng, nhưng được xem là căn cứ chấp hành nhiệm vụ quan trọng lần đầu tiên, Roselien bỏ ra rất nhiều tâm tư bảo đảm an toàn tuyệt đối với trại này.

Chỗ này, có một tay súng bắn tỉa xuất sắc nhất, một tay đánh đấm xuất sắc nhất Gấu Bắc Cực cũng ở nơi này. Để khi Thẩm Hổ Thiên từ Tân Cương trở về, một đòn tấn công lấy mạng! Sau đó, tổ chức khủng bố ở Tân Cương và Gấu Bắc Cực sẽ hành động cùng nhau, nhấc tay một cái sụp đổ hoàn toàn thế lực của Trắc Thanh Chiến ở Tân Cương. Lúc đó, thế giới ngầm Tân Cương và Nội Mông Cổ sẽ loạn thành một bầy, đợi đại đội nhân mã của Gấu Bắc Cực lái vào Nội Mông, Trắc Thanh Chiến ở Bắc Kinh xa xôi kia cho dù muốn cứu vãn cũng đã không còn kịp rồi.

Nội Mông Cổ, trên mảnh thảo nguyên rộng lớn này, quả thực chính là khu vui chơi của lũ tội phạm. Ở nơi này, mấy trăm dặm không thấy hơi người là việc rất bình thường. Mà động vật hoang dã trên núi Hạ Lan, còn có nơi lăng mộ của Đại Hãn Mông Cổ qua các thời đại, đều là bảo tàng có sức hấp dẫn tầm mắt của Gấu Bắc Cực. Hơn nữa, trên thảo nguyên Nội Mông, cũng không cần phải lo lắng chú ý của cảnh sát Liên Bang Nga.

Người Gấu Bắc Cực, quá nhiều người có tiền án, điều này ở Liên Bang Nga là một việc rất không hay ho gì, cho dù chỉ xảy ra án trộm cướp khiến cho người ta ghét bỏ, rất nhiều người Gấu Bắc Cực đều sẽ trở thành đối tượng bị tình nghi.

Chỉ cần có được Nội Mông Cổ, Ngoại Mông Cổ, Tân Cương, Liên Bang Nga sau đó nối tắt cả các khu vực rộng lớn này thành một mảnh giang sơn, vậy cho dù cảnh sát cả toàn thế giới đều đến đây gây phiền phức cho Gấu Bắc Cực, bọn chúng cũng sẽ không có điều gì phải sợ hãi.

- Ông chủ của tôi, đi thêm mười phút nữa thì có thể đến được rồi. Có cần tôi đi vào trước, báo cho Pakov dẫn theo người đón ngài không?

Roselien trả lời.

Aliyev Pavlyuchenko lắc đầu nói:

- Không cần, chúng ta đi từ từ. Rốt cuộc cũng sẽ đến, nơi này quả thật còn khiến người ta chán ghét hơn so với Siberia xấu xa kia.

Roseline cười nói:

- Điều này chỉ có thể nói rõ được một vấn đề, ông chủ của tôi, ông vận động quá ít rồi.

Aliyev Pavlyuchenko ngay ra một lúc nở nụ cười ha hả:

- Roseline, anh nói rất đúng, xem ra tôi đúng là cần phải tự mình ra tay giết người, thật lâu cũng chưa có vận động qua.

Roselien kiểm tra súng của mình một chút, y tuy rằng trên miệng mở nụ cười, nhưng trong lòng không biết tại sao luôn có một cảm giác lo lắng không giải thích được, cảm giác đó chính là điềm gở.

Ngẩng đầu nhìn, đã rất gần rồi.

Roseline đi tuốt ở đằng trước, thêm mười phút nữa đã đến trại, đến nơi này đám tay chân đã thoải mái rồi, ít nhất mình có thể giảm xuống chút ít lo lắng cho an toàn của ông chủ. Gần đây tình hình cả thế giới đang

chống khủng bố rất nghiêm ngặt, Bin Laden chết đi dù rằng không đến mức gây ra ảnh hưởng gì lớn với Gấu Bắc Cực, nhưng trong lòng Roseline khó tránh khỏi có chút nuối tiếc.

- Đứng lại!

Một âm thanh lạnh lẽo chợt từ chỗ không xa đằng trước vang lên, một đại hán cao lớn che mặt mặc bộ quần áo tác chiến dùng tiếng Nga hô lên. Roseline ngậy ra một lúc, lập tức tỉnh táo nhận ra đây là trạm gác ngầm của trại. Y vừa muốn nói ra ám hiệu, bỗng nhiên trong lòng xiết chặt.

Không đúng!

Trạm gác ngầm trong trại chắc chắn sẽ không dùng tiếng Nga hô to, lần trước khi tới đây, y đã ra mệnh lệnh, thấy có người đến gần trại phải dùng tiếng Trung Quốc cảnh cáo đối phương, hơn nữa còn phải giả mạo bộ đội hoặc cảnh sát Trung Quốc, lấy cớ tìm kiếm bọn săn trộm để che giấu. Trạm gác ngầm này dùng tiếng Nga hô ngay với bọn họ, nhưng không biết mình ngược lại đã lộ hết mọi thứ!

- Đi!

Roseline đẩy mạnh Aliyev Pavlyuchenko một cái, đẩy ông chủ của mình ngã chúi về đằng sau, Aliyev Pavlyuchenko không đoán trước được hành động của Roseline, ông ta không nhận ra kịp tình hình bị Roseline đẩy một cái ngã ra đất.

- Những người này là giả, chúng ta đã lộ rồi!

Roseline hô một câu, ngay lập tức giơ thật nhanh súng trong tay mình lên.

Với cương vị là Sa Hoàng thế lực xã hội đen thống trị cả Liên Bang Nga, phản ứng Aliyev Pavlyuchenko có thể xếp vào loại xuất sắc, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Chú! Chú! Chú!

Roseline kêu to liên tục bắn ba phát súng vào Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai không người được đối phương sẽ khám phá ra được, vội vàng nhảy từ trên tầng đá xuống, viên đạn bắn ra một chuỗi đốm lửa liên tiếp trên tầng đá.

Pằng!

Một tiếng súng hùng hậu vang lên, Kim Tiểu Chu bóp cò khẩu súng bắn tĩa trong tay mình.

Xoạt!

Trán của Roseline bị viên đạn súng bắn tĩa cực lớn xuyên thẳng qua thành một cái lỗ, sức mạnh của viên đạn thậm chí bắn nát nửa đầu của y! Thân thể Roseline ngửa ngược về đằng sau, thậm chí ngay cả chút âm thanh cũng không kịp phát ra đã chết rồi. Viên đạn bắn nát đầu của y, máu và óc cùng nhau văng ra ngoài.

- Đáng chết!

Aliyev Pavlyuchenko nghiêng rằng nghiêng lợi mắng một câu, ông ta ra lệnh của hai thuộc hạ của mình cản đằng sau. Ông ta chỉ dẫn theo cận vệ của mình chạy về con đường xuống núi, đáng người hơi mập mập lúc này không ngờ bùng phát ra một loại tốc độ khiến người ta kinh ngạc. Súng của Kim Tiểu Chu vừa vang lên, Cường Tử và mấy người bọn Cấp Mô ôm cây đợi thỏ trong doanh trại lập tức đã vọt ra.

Dù rằng không biết rốt cuộc sai lầm ở chỗ nào, đối phương không ngờ có thể liếc mắt đã khám phá ra Bùi Đông Lai giả trang lính gác. Nhưng bọn Cường Tử biết rõ, chắc chắn không thể để cho gã Aliyev Pavlyuchenko này chạy thoát!

Pằng!

Lại một tiếng súng vang lên, một thành viên Gấu Bắc Cực bị một phát súng của Kim Tiểu Chu bắn trúng tim. Viên đạn xoay tròn xuyên thẳng qua trước ngực y, bắn ra một cái động kích cỡ như nắm đấm trên ngực của y!

Bùi Đông Lai bưng khẩu súng bắn tỉa của mình vọt ra từ đằng sau tảng đá, một phát súng bắn nát đầu thành viên Gấu Bắc Cực phụ trách yểm hộ đằng sau. Ngay sau đó ôm súng bắn tỉa của mình bắt đầu đuổi về hướng Aliyev Pavlyuchenko.

Sáu người Kim Tiểu Chu, Cường Tử, Cáp Mô, Tào Liên, Mãi Mãi Đề, Bùi Đông Lai chia làm ba hướng bao vây xung quanh vị trí của Aliyev Pavlyuchenko. Thực ra bọn họ biết rõ, cho dù Aliyev Pavlyuchenko có thể chạy đến dưới núi cũng sẽ bị thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa ngăn chặn không có khả năng trốn thoát.

Nhưng, cho dù là Cáp Mô hay là Bùi Đông Lai, hay là Mãi Mãi Đề, lửa giận ứ đọng trong lòng khiến cho bọn họ không cách nào bình tĩnh trở lại!

Mãi Mãi Đề và Cáp Mô một tổ, cả hai một trước một sau đuổi về phía dưới núi. Phía bên trái bọn họ là Cường Tử và Kim Tiểu Chu, phía bên phải là Tào Liên và Bùi Đông Lai. Bao vây ba phía, khiến cho Aliyev Pavlyuchenko chỉ có cách trở lại theo con đường cũ! Cứ như thế này, thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa mai phục dưới núi sẽ dễ dàng bắt lấy ông ta!

Aliyev Pavlyuchenko chưa bao giờ nghĩ tới, mình có một ngày sẽ bị người ta đuổi chạy giống như một con chó. Ông ta dùng thời gian bốn mươi năm xây dựng băng đảng xã hội đen lớn nhất nước Nga, sau lúc đó ông ta không cho rằng còn có ai có thể đuổi giết mình. Nhưng, chính là một lần sau lầm nhĩ bé như vậy, đã khiến cho hắn rơi vào cảnh hiểm nghèo.

Nếu như ông ta thông báo cho người trong trại ông ta muốn tới đây, nếu như ông ta mang nhiều thêm mấy tay bảo vệ, nếu như ông ta nghe theo lời Mevkekorff đi thẳng tới Tân Cương, như vậy hôm nay ông ta cũng sẽ không đối mặt với tình thế như thế này.

Vù!

Một bóng đen lẳng không rơi xuống, Cường Tử thật giống như một con hùng ưng vỗ cánh, nhảy thẳng từ trên tảng đá xuống, ngăn ở trước mặt Aliyev Pavlyuchenko. Tên cận vệ của Aliyev Pavlyuchenko ánh mắt lạnh lẽo, móc dao găm ra nhào vào Cường Tử. Người này rất nhanh nhẹn, Cường Tử rõ ràng cũng không thể trong thời gian nhanh nhất giải quyết y!

Aliyev Pavlyuchenko nhìn thoáng qua, trong ánh mắt của ông ta lộ ra một nét lạnh lẽo.

Chết đi, chết hết đi cũng chẳng sao, chỉ cần mình còn sống.

Bỗng nhiên, một bóng người cao lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh Aliyev Pavlyuchenko, Bùi Đông Lai thật giống như một con mãnh hổ từ trên núi bổ nhào xuống, một quyền đánh vào đầu Aliyev Pavlyuchenko!

Một tiếng vang chất chúa, thân thể Aliyev Pavlyuchenko bị một quyền này của Bùi Đông Lai đánh văng thẳng ra xa. Ông ta lẳng đi rất xa trên đường núi mới dừng lại, khóe miệng đã bị một quyền của Bùi Đông Lai đánh nứt ra.

Lúc này, bọn Mãi Mãi Đề cũng đuổi theo kịp, mấy người vây xung quanh Sa Hoàng xã hội đen Liên Bang Nga tự phụ này.

- Chúng mày là người của ai?

Aliyev Pavlyuchenko chuyfi máu trên khóe miệng hỏi.

Bùi Đông Lai lạnh lùng nói:

- Điều này không quan trọng đâu, chỉ cần mày nhớ rõ, chúng tao đến cắt đầu của mày.

- Ha ha!

Aliyev Pavlyuchenko mở miệng cười hai tiếng:

- Giết tao sao? Lẽ nào mày không sợ Gấu Bắc Cực phần nộ trả thù sao? Bởi vì chúng mày giết tao, mang đến tao nhiều tai họa cho người nơi này, chúng mày nghĩ tới chưa?

Mãi Mãi Đề nói:

- Chỉ cần có thể giết mày thì đủ rồi.

Gã từng bước một đi về hướng Aliyev Pavlyuchenko!

- Dừng lại!

Aliyev Pavlyuchenko xé bỏ quần áo của mình, lộ ra bên trong quả bom buộc chặt, ông ta từ trong túi móc ra cái điều khiển từ xa, nhe răng cười nói:

- Mày bước thêm một bước nữa, chúng ta chết cùng nhau ở nơi chết tiệt này đi!

297. Chương 297: Hoa Cách Tang

Aliyev Pavlyuchenko cười dữ tợn, ánh mắt quét qua trên mặt từng người.

Năm người bọn Cường Tử, Cáp Mô, Bùi Đông Lai, Mãi Mãi Đề, Tào Liên, vây xung quanh Aliyev Pavlyuchenko vào giữa. nhìn về mặt hung tợn của Aliyev Pavlyuchenko, Cường Tử không khỏi thở dài.

- Ông khiến cho tôi rất thất vọng, thật sự rất thất vọng.

Hắn nói.

Bùi Đông Lai phiên dịch lại lời của Cường Tử, Aliyev Pavlyuchenko ngậy ra một lúc, nắm chặt điều khiển từ xa nhìn Cường Tử hỏi:

- Thất vọng gì? Tại sao? Tuy rằng tao phạm một sai lầm rất thấp kém bị chúng mày đánh lén, nhưng mày không nhận ra sao? Hiện tại quyền chủ động còn nắm giữ ở trong tay tao. Cho dù chúng mày không sợ chết cũng chẳng sao, bởi vì tao chôn cùng với năm đứa mày ở đây!

Aliyev Pavlyuchenko cười ha hả, gương mặt hung tợn thật giống như một kẻ điên.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Sở dĩ thất vọng với ông, là bởi vì ông hiện tại làm ra bộ dạng khiến cho người ta cảm thấy rất buồn cười. Một chút suy nghĩ mới lạ cũng không có, tình tiết cột bom trên người trong phim ảnh thập niên tám mươi dùng nát hết cả rồi, cũ đến không còn gì để xem nữa hết. Ông sẽ không ngậy thơ cho rằng cột bom trên người sẽ dọa được chúng tôi chứ?

Aliyev Pavlyuchenko cười ha hả nói:

- Mày rất có tính khôi hài đầy ranh con, tuy nhiên đáng tiếc nhất chính là, cho dù trong miệng của mày có thể nói ra ngôn ngữ rất tuyệt vời cũng không cách nào ngăn được tao rời đi đúng không, trừ phi chúng mày cùng chết chung với tao.

Cường Tử thở dài nói:

- Ông biết tại sao ông ngậy thơ không?

Aliyev Pavlyuchenko tự tin nói:

- Mày hiện tại không có cách nào chỉ là muốn phân tán sự chú ý của tao thôi, sau đó tìm cơ hội đánh lén tao đúng không? Mặc kệ thế nào, về mặt như mày bây giờ trong màn ảnh Hollywood thập niên bảy mươi cũng đã bị dùng nát cả rồi.

Cường Tử cười ha hả nói:

- Một gã tự cho mình là thông minh.

- Bây giờ tôi cho ông biết, tại sao tôi phải nói ông ngậy thơ.

Cường Tử gơ tay chỉ vào mấy người bên cạnh mình nói:

- Một, hai, ba, bốn, năm. Ông cảm thấy có nắm chắc đối phó được năm người bọn tôi không? Được rồi, cho dù uy lực quả bom của ông rất lớn, tuy nhiên ông có chắc rằng bọn tôi chỉ có năm người không?

Cường Tử cười nói:

- Hóa ra giáo dục của người Nga các anh không có gì đặc biệt a.

Bùi Đông Lai phiên dịch một lượt từng câu từng chữ của Cường Tử rõ ràng rành mạch, ngay lập tức dùng giọng điệu trên tức nói:

- Thủ lĩnh Gấu Bắc Cực ngài Aliyev Pavlyuchenko à, ông chẳng những có vóc dáng như Gấu Bắc Cực, đầu óc cũng chỉ bằng với con gấu đàn độn thôi!

Sắc mặt Aliyev Pavlyuchenko biến đổi, ông ta vừa muốn nhấn nút điều khiển từ xa trong tay, một tiếng súng vang lên truyền từ xa tới, cùng lúc, bàn tay Aliyev Pavlyuchenko nắm điều khiển từ xa kia bị một viên đạn súng bắn tĩa bắn nát ngay lập tức! Bàn tay còn nắm chặt điều khiển từ xa đứt văng đi rất xa, cả thân hình Aliyev Pavlyuchenko bị sức mạnh viên đạn bắn ra từ súng bắn tĩa té ngã giữa về đằng sau.

Ánh mắt Cường Tử rung lên, xông về phía trước một bước một chân đạp thẳng vào cằm của Aliyev Pavlyuchenko.

Thân hình cao lớn to xác của Aliyev Pavlyuchenko bị một chân Cường Tử đạp bay thẳng ra xa, ông ta rơi xuống đất quay cuồng liên tục vài vòng, cách chỗ rìa vách núi mới ngừng lại được. Nếu như một cước này của Cường Tử mạnh thêm một chút nữa, chỉ sợ ông ta đã bị đạp văng rơi thẳng từ trên vách núi xuống dưới!

Lồm cồm vừa muốn bò dậy, Aliyev Pavlyuchenko lại thấy trước mắt tối sầm, một bóng người xuất hiện ở trước người ông ta. Aliyev Pavlyuchenko ngẩng đầu lên nhìn thử, một tên mập nhả nhận ngồi xổm ở trước mặt ông ta, trong ánh mắt đều là cừu hận thấu xương.

Chát!

Một cái bạt tai vang dội tát ở trên mặt Aliyev Pavlyuchenko, chột trên mặt của ông ta xuất hiện một vết bàn tay vô cùng rõ ràng.

- Có chuyện tôi phải nói cho ông biết.

Giọng nói của Mãi Mãi Đề bình thản:

- Pakov là con riêng của ông đúng không?

Gã nhìn vào đôi mắt Aliyev Pavlyuchenko hỏi.

Ánh mắt Aliyev Pavlyuchenko biến đổi nhanh chóng, ngay sau đó cảm tức hỏi Mãi Mãi Đề:

- Mày làm sao với nó rồi! Nếu như mày dám động một ngón tay vào nó, tao sẽ giết mày!

Chát!

Mãi Mãi Đề tát một cái vào mặt Aliyev Pavlyuchenko, khinh bỉ nhìn ông ta nói:

- Ông bây giờ vẫn chắc chắn rằng có thể giết tôi sao?

- Đường đường là bố già băng đảng xã hội đen lớn nhất Liên Bang Nga, thủ lãnh tinh thần của Gấu Bắc Cực, ông biết tại sao phải rơi vào tình trạng hôm nay không?

Mãi Mãi Đề hỏi giọng điệu lạnh lẽo.

Gã không đợi Aliyev Pavlyuchenko trả lời, tiếp tục nói:

- Cũng bởi vì đứa con riêng kia của ông! Pakov là con trai của ông, nếu như không phải hấn phạm vào tội ác không thể tha thứ được, ông cũng sẽ không có kết cục như vậy.

- Con của ông, giết vợ của tôi.

Mãi Mãi Đề nói:

- Cho nên, hai cha con ông, đều phải xuống dưới xin lỗi vợ của tôi.

Ánh mắt Aliyev Pavlyuchenko lập tức biến đổi, chợt bùng phát ra sức lực ẩn chứa bên trong cơ thể điên cuồng bổ nhào về phía Mãi Mãi Đề. Hai cánh tay ông ta giơ ra muốn bóp cổ Mãi Mãi Đề, chỉ có điều đáng tiếc chính là một bàn tay ông ta đã cụt mất chỉ còn lại một nửa. Mãi Mãi Đề nghiêng người, sau đó từ trong ngực rút ra một con dao găm dài hơn một thước xoạt một tiếng đâm vào trong cơ thể Aliyev Pavlyuchenko.

Con dao chuyển động trong bụng ông ta, cơn đau cực lớn khiến cho ông ta kêu lên một tiếng. Mãi Mãi Đề lui về phía sau một bước, nhẹ nhàng rút dao găm ra khỏi thân thể của Aliyev Pavlyuchenko.

Gã cúi đầu nhìn, gật đầu hài lòng nói:

- Ông nhìn thấy chưa? Máu là màu đen.

Gã nói:

- Ông trùm xã hội đen giết vô số người, máu chảy ra chắc chắn sẽ có màu đen, mùi vị ra làm sao?

Mãi Mãi Đề nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Aliyev Pavlyuchenko nói từng chữ từng câu:

- Máu chảy ra màu đen, điều này cho thấy một dao vừa rời của tôi đâm rất chuẩn xác rách lá gan của ông rồi. Ông hẳn phải hiểu rõ, gan vỡ thì không còn cách cứu chữa nữa rồi. Hiện tại ông chặn miệng vết thương cổ giảm bớt máu chảy ra, có lẽ sẽ sống thêm được vài phút.

Mãi Mãi Đề giọng điệu bình thản nói.

Gã dùng ánh mắt căm ghét liếc nhìn vẻ mặt dần dần trở nên sợ hãi của ông ta. Mãi Mãi Đề đi ra xa nhất bàn tay bị đứt của Aliyev Pavlyuchenko đưa cho ông ta:

- Cầm đi nè, đây là đồ của ông, đừng ném.

- Không!

Aliyev Pavlyuchenko hô to một tiếng, thân thể mềm nhũn ngã ngửa ra đằng sau.

Mãi Mãi Đề đặt bàn tay bị đứt của ông ta trên miệng vết thương của ông ta nói:

- Bụng lấy đi, có thể sống lâu thêm vài phút cũng là tốt rồi. Ông có thể dùng mấy phút đồng hồ này nhớ lại thật kỹ chuyện trước đây trong cuộc sống của mình, ngẫm lại xem ông có phải nên có được kết cục như vậy hay không.

Bùi Đông Lai nhặt điều khiển từ xa quả bom trên người Aliyev Pavlyuchenko lên, gã đi đến trước mặt Aliyev Pavlyuchenko nói:

- Ông biết không, tôi rất muốn bây giờ móc trái tim của ông ra.

Mãi Mãi Đề nắm tay của ông ta nói:

- Đi đi, giúp tôi nói với Châu Lan, tôi báo thù cho nàng rồi.

Bùi Đông Lai gật đầu, ngay sau đó xoay người đi theo Mãi Mãi Đề rời khỏi. Kim Tiểu Chu đi tới tụ họp với bọn Cường Tử sau đó cùng xuống núi, Cường Tử quay đầu lại liếc nhìn Aliyev Pavlyuchenko, lại nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, cuối cùng vẫn không nói lời nào. Ngay khi mọi người đi ra ngoài một trăm mét, Bùi Đông Lai nhấn điều khiển từ xa.

Một tiếng vang vọng, một mảnh đất đá đều bị nổ nát báy.

Tiện tay vứt điều khiển từ xa đi, Bùi Đông Lai lạnh lùng nói:

- Như vậy mới là kết cục nên có của ông.

Trở lại dưới núi, Cường Tử dùng điện thoại kết nối với vệ tinh gọi cho Trác Thanh Chiến.

- Aliyev Pavlyuchenko chết rồi.

Người bên kia điện thoại im lặng một lát, giọng nói Trác Thanh Chiến nói rất thoải mái:

- Được, tốt lắm, trở về nghỉ ngơi đi, việc tiếp theo giao cho tôi được rồi.

Sau khi Cường Tử cúp điện thoại, Trác Thanh Chiến hít thở thật sâu một lần, châm một điếu thuốc, đứng trong tòa nhà không cao lớn nhưng lại có địa vị vượt hơn tất cả ở Bắc Kinh, đôi mắt nhìn về phía phương bắc.

Sau khi Aliyev Pavlyuchenko chết chưa đến hai mươi phút, cảnh sát Liên Bang Nga phát động một đòn tấn công mãnh liệt rộng khắp nhằm vào phạm vi tổ chức khủng bố Gấu Bắc Cực lớn nhất trong nước. Lần hành động này không những sử dụng hơn ba ngàn cảnh sát và quân đội, hơn nữa ngay cả đội tác chiến đặc biệt Alpha tiếng tăm lẫy lừng cả thế giới đều biết đến cũng hợp tác phụ trách bắt giữ Mevkekorff (Met-khe-rốp).

Ở trong trụ sở chính của Gấu Bắc Cực Mevkekorff nhìn thấy chiến sĩ bộ đội tác chiến đặc biệt Alpha phá cửa mà vào, khoe miệng cong lên một nét cười khổ mang nhiều ý nghĩa.

Nếu như, Aliyev Pavlyuchenko nghe theo đề nghị của gã đi thẳng đến Tân Cương, chỉ sợ tên Thẩm Hổ Thiên kia đã chết rồi. Nếu như chính gã có thể đủ nhẫn tâm thêm chút nữa đoạt lấy quyền lực của Aliyev Pavlyuchenko, nói không chừng lúc này đã ở trên bãi biển Hawaii của Hoa Kỳ phơi nắng mặt trời.

Nhưng tiếc rằng, gã vẫn là chưa đủ ác độc nhẫn tâm. Tài sản của Gấu Bắc Cực vượt mức năm tỷ đô la Mỹ, thuộc hạ vượt quá hai ngàn, còn có phạm vi thế lực trải rộng khắp Liên Bang Nga, hết thảy tất cả những điều này đều không còn nữa rồi.

Mevkekorff cảm giác mình thật đáng thương, nếu như không phải Aliyev Pavlyuchenko có ơn cứu mạng đối với gã, gã đã sớm sắp đặt chiếm hết toàn bộ Gấu Bắc Cực làm của mình. Tuy nhiên đáng tiếc nhất chính là, không có chữ nếu như.

Khi thành viên đội Alpha đè Mevkekorff xuống đất, chợt nhận ra nhân vật số hai băng đảng xã hội đen lớn nhất Liên Bang Nga này cười rất khác thường. Gã cúi đầu cắn một cái trên cổ áo của mình, ngay sau đó cười nói với thành viên đội Alpha:

- Xin nhớ kỹ một việc, tên của tôi là David, David Brooks. Người Anh, đã từng là người của cục tình báo quân sự của nước Anh.

Gã vừa cười vừa nói:

- Sở dĩ nói cho anh biết những điều này, là vì tổ chức của tôi đã bỏ rơi tôi rồi.

Gã cười ha hả, khoe miệng chảy ra một vệt máu đen thẫm.

Sau vài phút, Mevkekorff biến thành một cái xác lạnh như băng. Trong vòng một ngày, cả nước Liên Bang Nga mở ra một cuộc tấn công vào tổ chức khủng bố với tên gọi là Hành động cuồng phong, trong lần hành động này, tổng cộng có hơn một ngàn nhân viên khả nghi tham dự hoạt động tổ chức khủng bố bị bắt, trong một thời gian các thế lực xã hội đen trong nước Nga thần hồn nát thần tính.

Cũng trong ngày đó, ở Tân Cương Trung Quốc.

Đại đội tác chiến đặc biệt Hổ Đông Bắc từ quân khu 39 Thẩm Dương được bí mật điều động đến Tân Cương, phối hợp với binh đoàn sản xuất và xây dựng Tân Cương triển khai một cuộc tấn công tổ chức khủng bố trong phạm vi Tân Cương! Trong vòng hai giờ ngắn ngủi, các căn cứ của tổ chức khủng bố bên trong Tân Cương gần như đều bị nhổ tận gốc rễ. Gần bốn trăm thành viên bao gồm cả nhân vật số hai của tổ chức khủng bố đều bị tóm gọn, cả đợt hành động nhanh chóng giáng xuống một đòn như sấm sét.

Buổi chiều cùng ngày, Thẩm Hổ Thiên mang theo tám thân mỗi một lần nữa từ Tân Cương chạy về Nội Mông.

Trước phần một của Châu Lan, nhiều thêm một đóa hoa cách tang trắng noãn.

(Hoa cách tang: hay còn gọi là hoa đỗ quyên, hoa sen trắng Tây Tạng (gọi là sen như hình dạng không giống sen và cũng không sống trong bùn))

298. Chương 298: So Tài... Tiểu

Thời gian trôi qua rất nhanh, Cường Tử đến Nội Mông đã hơn một tháng. Từ sau việc của Gấu Bắc Cực kết thúc khoảng thời gian này rất là yên bình, yên bình đến mức Cường Tử thậm chí nghĩ có phải cần thiết ở Nội Mông cho đủ ba tháng không nữa.

Mãi Mãi Đề và Cáp Mô dường như đi từ trong việc của Châu Lan ra, trên mặt cả hai lúc nào cũng có nụ cười, nhưng bọn Cường Tử vẫn cẩn thận dè dặt cố gắng không đề cập tới sự việc kia, bởi vì ai cũng biết cho dù là Mãi Mãi Đề hay là Cáp Mô, một đoạn tình cảm thuần khiết trong con người của bọn họ có mùi vị ra sao.

Buổi tối Cường Tử cố ý nướng cả một con dê, tài năng bẩm sinh của hắn đối với việc nấu ăn càng thêm tuyệt vời hơn so với luyện công khiến cho người ta giật sột. Trước khi đến Nội Mông hắn trước nay chưa bao giờ nướng qua thịt dê, có thể nướng một con dê bên ngoài vàng giòn bên trong tươi mới nhiều nước, tay nghề như vậy cho dù mở một nhà hàng chính tông cũng còn dư sức.

Thịt của chân trước là ngon nhất trên mình con dê, chân sau con dê bởi vì thường xuyên vận động, phải nhảy nhót chạy trốn cho nên thớ thịt khá là thô cứng, không được mềm, mà những chỗ khác của nó thì không được chắc thịt, mềm mại, mà thịt hai chân trước thì có độ dai lại đồng thời không mất đi mềm mại, là chỗ thịt tốt nhất.

Cho nên, mỗi lần khi Cường Tử nướng dê xong, hai chân trước trở thành nơi giao tranh của binh đao. Khi nào Cường Tử thở một hơi dài sau đó cười ha hả tuyên bố đại công cáo thành, mấy người sẽ ủa lên thi triển kỹ năng các kiểu tranh đoạt đùi dê. Bùi Đông Lai mượn nhờ chiều cao cân nặng còn có tốc độ linh hoạt biến thái của mình mỗi lần đều có thể thành công đoạt được một cái, cho nên mỗi lần ăn thịt dê nướng nguyên con gã đều là đối tượng dễ phòng trong tầm ngắm của tất cả mọi người.

Nghe mùi thơm của thịt nướng, Bùi Đông Lai có chút say mê nói:

- Nếu như sống thế này cả đời, cho dù không có phụ nữ ông đây cũng bằng lòng a.

Lời này hoặc ít hoặc nhiều sẽ khiến Mãi Mãi Đề và Cáp Mô có chút đau thương chuyện cũ, tuy nhiên hai người đều ha hả cười to, dường như cũng không ngại chút nào. Kim Tiểu Chu thúc Bùi Đông Lai một cái, gã lúc này mới nghĩ đến, lập tức cười hết sức ngượng ngùng, trong lúc nhất thời cũng không nên nói cái gì nữa.

Mãi Mãi Đề vỗ đùi Bùi Đông Lai một cái nói:

-Người anh em mập mạp của tôi, có câu này tôi phải nói với anh.

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu, Mãi Mãi Đề gơ tay đốt điếu thuốc cho gã nói:

- Thực ra lời này cũng không phải nói riêng với anh, mà nói với tất cả mọi người.

Y hít thật sâu một hơi thuốc lá nói:

- Châu Lan đã đi được một tháng rồi, tôi biết rõ mọi người đều đang cố gắng không nhắc tới vấn đề này, sợ rằng khiến cho tôi không vui. Nhưng, các anh nghĩ tới chưa? Các anh lẽ nào có thể cả đời cẩn thận dè dặt không nhắc tới chuyện này?

Cường Tử cười, xoay chuyển thịt dê một vòng.

Cáp Mô đoạt lấy điếu thuốc của Bùi Đông Lai, sau khi châm một điếu cắt điếu thuốc vào trong túi của mình. Anh ta nói tiếp lời của Mãi Mãi Đề:

- Tôi biết tất cả các anh đều là có ý tốt, nhưng các anh từng nghĩ qua chưa, các anh càng như vậy, tôi và Mãi Mãi Đề ngược lại càng không tự nhiên.

Mãi Mãi Đề nói:

- Đúng vậy, các anh có nghĩ tới hay không, Châu Lan ở bên dưới, lẽ nào hi vọng tất cả chúng ta cả ngày rầu rĩ không vui như vậy?

Cáp Mô uống một hớp lớn rượu sữa ngựa nói:

- Nói thật, khi vừa đến thật không quen mùi vị tanh tưởi của loại rượu này, cảm thấy vẫn là rượu gạo tinh khiết Đông Bắc chúng ta hoặc là Lão Bạch Cầm của Hành Thủy ngon hơn, uống một ngụm vừa vào miệng đã cay xè, đầy đặc, thú vị. Nhưng bây giờ, ngược lại cảm thấy rượu sữa ngựa này cũng rất có mùi vị ẩn chứa bên trong, uống quá nhiều cũng không đau đầu, rất tốt.

- Cho nên, con người cũng nên tập tành thành thói quen nào đó.

Anh ta nói.

Mãi Mãi Đề cười nói:

- Ủ, Cáp Mô nói rất đúng, thật không có nhận ra hóa ra Cáp Mô còn có tiềm chất của người thông thái.

Cáp Mô hất tóc nói:

- Cáp Mô ca phong độ há dừng lại là thứ anh có thể nhìn ra được nông sâu sao? Con người của tôi đây, thật giống như một vỏ rượu ủ chôn dưới đất bao nhiêu năm cũng không còn nhớ nổi, chỉ có thưởng thức tinh tế mới có thể nhắm ra hương vị thấm nhuần bên trong.

Không ngờ một người như Cáp Mô lại có lúc văn vẻ như vậy!

Mãi Mãi Đề nhẹ gật đầu nói:

- Điều này tôi thừa nhận, tôi hiện tại có chút nhắm ra mùi của anh rồi.

Ánh mắt Cáp Mô sáng ngời nói:

- Mùi gì?

Mãi Mãi Đề nghiêm trang nói:

- Đầu tiên, tôi nhắm ra nguyên liệu ủ ra vỏ rượu như anh rất không tầm thường. Chắc chắn là dùng gạo tốt đặc biệt chế tạo mới có được, rượu sẽ mới có mùi vị mãnh liệt như vậy.

- Nói thử xem.

Cáp Mô vẻ mặt chờ mong nói.

- Ủ! Ủ!

Mãi Mãi Đề hắng giọng một cái nói:

- Tôi cảm thấy được, vỏ rượu của anh đây có phải dùng nước tiểu đồng tử lắng đọng mới có được hay không?

Mọi người cười to một hồi, Cường Tử vừa cười vừa nói:

- Cáp Mô ca tinh khiết nhất rồi.

Sắc mặt Cáp Mô ửng hồng, ngẩng đầu nói:

- Dù thế nào, trong các người còn có ai là trai tân không!

Cường Tử nói:

- Anh là trai tân, cả đời anh đều là trai tân.

Tào Liên cúi đầu cười, cười không cách nào kiềm chế nổi.

Cường Tử:

- Sao vậy Tào Liên, cho dù cậu không phải trai tân cũng không cần phải kiêu hãnh như vậy chứ.

Tào Liên ngượng ngùng nói:

- Vừa nãy nhận được điện thoại của vợ gọi đến, cô ấy nói... cô ấy nói cô ấy mang thai rồi! Hi hi... cậu nói thử xem tôi thế nào lại lợi hại như vậy, một súng trúng mục tiêu nha.

Anh ta hết sức ngượng ngừng nói:

- Tuy nhiên hỏa lực trong súng của ta dồn lại rất mạnh mới bắn, bắn là trúng mục tiêu cũng đủ kinh người rồi, các anh nói, tôi có thể không kiêu hãnh sao?

Tất cả cùng tru lên một tiếng, thật giống như một đám sói hoang trên thảo nguyên.

- Con trai hay con gái?

Cáp Mô ngồi sát bên cạnh Tào Liên hỏi.

- Tôi nào có biết được đâu, mới nhận được thôi. Hi hi.

Cáp Mô cười hì hì nói:

- Con của cậu có thiếu cha nuôi không?

Tào liên ngây ra một lúc, sau đó lắc đầu thật nhanh nói:

- Không thiếu, cha gì cũng không thiếu.

Cường Tử cười hỏi:

- Thiếu cha nuôi không?

Tào Liên nói:

- Ủ, bà vợ của tôi nói, nếu như gã đàn ông nào có tiền có tiềm năng nếu như ưng ý làm cha của con chúng tôi, thì miễn cưỡng cũng có thể nhận được.

Cáp Mô:

- Tôi mắng! Không ngờ cậu là con người như vậy. Hắn có thể làm cha nuôi của con nhà cậu, tôi làm sao lại không được!

Tào Liên nói:

- Anh không nghe tôi nói sao, bà vợ tôi nói rồi, phải có tiền có tiềm năng thấy ưng ý mới được thông qua, chủ yếu nhất là đàn ông mới có thể làm cha nuôi!

Cáp Mô a lên một tiếng lập tức hô lên:

- Cáp Mô ca ta chẳng lẽ không phải đàn ông.

Tào Liên:

- Cái này còn phải chờ các nhà khoa học chứng minh, ai biết anh có phải đàn ông hay không.

Cáp Mô cả giận nói:

- Ông đây cũng mang theo thứ đó, móc ra đùa giỡn cũng không nhỏ hơn so với cậu. Từ nhỏ đến lớn so xem ai tiểu xa hơn, ngoại trừ Đại Hùng thật đúng là không có đối thủ.

Cường Tử khinh bỉ nhìn anh ta một cái, ngay sau đó nói:

- Ngoại trừ Đại Hùng, chúng ta so tài xem ai uy vũ nhất. Tôi vẫn không tin được, từ nhỏ đến lớn thi tiểu ở chợ bán thức ăn là đứng đầu thiên hạ, còn không thể khiến cho cậu cam bái hạ phong hay sao?

Đại Hùng hết sức buồn bực nói:

- Tại sao trừ tôi ra, tại sao không cho tôi chơi.

Tất cả trầm miệng một lời nói:

- Cậu tránh sang một bên, người lớn thi tiểu, con nít không được tham gia.

Kết quả là, mọi người xếp thành một hàng, quay mặt về phía đại thảo nguyên Nội Mông Cổ rộng lớn, nguyên một đám đàn ông móc ra hung khí dưới háng...

- Chờ một chút!

Mãi Mãi rống lên một tiếng nói:

- Tôi phải tồn trữ đạn mới bắn ra được.

Gã chạy tới nhấc một bình rượu sữa ngựa lên tu ừng ực, ngay sau đó xoay eo mấy vòng tại chỗ, nhảy lên vài lần, cảm giác trong bụng rơi hết xuống bên dưới mới đi trở lại nói:

- Bắt đầu đi.

- Một. Hai. Ba. Bắn!

Từ âm thanh ra lệnh của Cường Tử, mấy người như rồng nước gào thét bắn ra. Khoan hãy nói, sáu người Cường Tử, Mãi Mãi Đề, Cáp Mô, Tào Liên, Kim Tiểu Chu, Bùi Đông Lai đứng thành một hàng, con rồng nước phun trào ra thật là có khí thế...

HA HA HA HA!

Bùi Đông Lai thét dài một tiếng.

- Ông đây vô địch thiên hạ.

Gã hăng hái quét mắt liếc nhìn mọi người, thực sự có chút mùi vị vua ở trên cao. Đôi mắt ngạo nghễ nhìn chúng sinh, khoe miệng kêu ngạo, ánh mắt sắc bén. Tuyên bố với tất cả đang có mặt uy thế mạnh mẽ của mình! Tuyên thệ với bất kỳ ai, sức mạnh của đệ nhất thiên hạ biểu hiện ra trên người gã vô cùng lâm ly bi tráng...

Cáp Mô bỗng nhiên nói:

- Các anh nói thử xem, đàn ông chúng ta thi tiểu là so ai tiểu xa, phụ nữ thi tiểu so ra làm sao?

Tất cả đổ mồ hôi, trong lòng tự nhủ Cáp Mô ca quả nhiên không phải người thường.

Đại Hùng ở chỗ xa nói:

- So xem ai tiểu thời gian lâu nhất!

Điều này...

Câu nói này của Đại Hùng khiến cho mấy người đều đỏ mặt hết cả lên, bởi vì có người trong bọn họ đang nghĩ, phụ nữ thi tiểu chắc chắn là so xem ai bắn mạnh nhất... Có người đang nghĩ là so xem ai tè ra diện tích lớn nhất... Có người đang nghĩ là so ai tè âm thanh lớn nhất... Có người đang nghĩ so ai tạo ra được cái hố lớn nhất...

Hóa ra, ở trước mặt Đại Hùng, tất cả mọi người đều không trong trắng như vậy a.

Bỗng nhiên, Bùi Đông Lai rống to lên một tiếng:

- Đại Hùng! Cậu tại sao một mình ăn cả hai cái chân trước của con dê.

Tất cả nhìn lại cùng một lúc, chỉ thấy Đại Hùng ngồi dưới đất, mỗi tay cầm lấy một chân trước của con dê ra sức gặm, tay trái cắn một miếng, tay phải cắn một miếng, dầu mỡ đầy cả miệng, vẻ mặt đắc ý.

Đại Hùng nói:

- Một đám ngu ngốc, có thịt dê không ăn chạy đi thi tiểu!

Mọi người không còn gì để nói, tất cả đồng loạt quăng ánh mắt đầy hận thù về phía Cường Tử, nếu không phải hắn đề nghị thi tiểu gì đó, hai chân trước của con dê sao lại có thể đều bị Đại Hùng đoạt được. Nói thật, mỗi lần đoạt chân trước của con dê Đại Hùng đều đoạt không được. Bình thường Bùi Đông Lai luôn cướp được một chân, hai người Cáp Mô, Mãi Mãi Đề tranh đoạt tranh đoạt kịch liệt nhất, không phân thắng bại. Nhưng trước khi Thảm Hố Thiên chưa rời đi, ai trong hai người bọn họ cũng không phải đối thủ.

Cáp Mô ngồi sát bên cạnh Đại Hùng, vẻ mặt nịnh nọt nói:

- Đại Hùng, một mình ăn không được nhiều như vậy đâu, thịt dê ăn nhiều sẽ trưởng lên, đau bụng, cậu ăn một cái chân dê như vậy cũng đủ rồi, cái khác cho Cáp Mô thức được không?

Đại Hùng lè lưỡi, chia nhau ra liếm một lượt trên hai cái chân trước của con dê hỏi:

- Chú muốn cái nào?

Cáp Mô:...

Một con dê thực ra vốn không đủ bọn họ ăn, may mắn còn chuẩn bị thịt dê vô viên, các thứ đồ ăn ngon khác. Khi vừa đến Nội Mông, bọn Cường Tử đều có chút không quen cách ăn uống nơi này, tuy nhiên theo thời gian trôi đi, hiện tại tất cả đều cảm thấy dùng tay bốc thịt ăn rất thoải mái.

Chính như lời Cáp Mô. có một số việc, thực ra nên học cách thích ứng.

Ngay khi tất cả mọi người ăn no cũng uống đủ sau đó về lại chỗ ở của mình, Cường Tử tung người nhảy lên đứng trên nóc nhà, nhìn sao trên trời ở nơi xa, khoe miệng cong lên một nét cười âm áp.

Tại nơi đó, có phụ nữ đang chờ hân.

Mà Cường Tử không biết là, lúc này ở thành phố Đông Đình, Trần Tử Ngư, Bùi Nhược còn có Tôn Văn Văn đều đang tụ tập tại biệt thự Ly Hồ, ngồi vây quanh trong phòng khách nói cười rí rả. Ở nơi này, thậm chí còn có một phụ nữ trong lòng Cường Tử luôn có bóng hình của nàng, nhưng lại cố gắng áp chế xuống, Lân Cửu.

299. Chương 299: Tôi Hiểu Chuyện Gì Rồi

Buổi sáng ở núi Hạ Lan, ánh mặt trời chiếu xuống tỏa ra màu ngọc bích ngút ngàn làm cho con người tươi mát sáng khoái. Cường Tử du ngoạn ở chỗ cao nhìn mặt trời lên từ đằng đông, trong lòng có một mảnh yên bình khó có được.

Thẩm Hổ Thiên chỉ trở lại một ngày lại phải lần nữa vật lộn trong gió bụi rời đi, thời điểm ra đi chỉ nói cho Cường Tử một câu, cẩn thận Gấu Bắc Cực trả thù.

Cường Tử đương nhiên hiểu rõ, tổ chức băng đảng xã hội đen thực lực như Gấu Bắc Cực thế nào có thể đơn giản như vậy đã bị dọn dẹp sạch sẽ? Tổ chức sâu dày như vậy, cho dù đụng phải đòn tấn công nặng nề cũng không có khả năng bị nhổ tận gốc. Dù thủ lĩnh tinh thần Aliyev Pavlyuchenko (A-li-dơ Pa-lít-chen-ko) của Gấu Bắc Cực đã chết, nhân vật số hai Mevkeorff (Met-khe-rốp) bị bắt, hai đại nhân vật phụ trách mọi việc ở Nội Mông và bên trong đất nước Liên Bang Nga một chết một bị bắt, đòn tấn công này không thể nói là không khổng lồ.

Nhưng, rết trăm chân chết vẫn còn nọc.

Bọn thuộc hạ Gấu Bắc Cực bên trong nước Nga có ít nhất ba ngàn người, phần lớn bị bắt là “nhân vật ven rìa”. Phần lớn nhân vật lãnh đạo cấp cao thực ra đã thoát khỏi vòng vây, rất nhiều người có ảnh hưởng cực cao bên trong Gấu Bắc Cực vẫn còn tự do, chỉ cần có một người trong số đó đứng ra hô hào tụ tập lại, rất nhanh sẽ xuất hiện một Gấu Bắc Cực mới lần nữa.

Mà nếu muốn trở thành lãnh tụ Gấu Bắc Cực quy tụ tất cả mọi người, cần phải làm được một việc quan trọng nhất, đó chính là báo thù cho Aliyev Pavlyuchenko (A-li-dơ Pa-lít-chen-ko), chỉ cần có thể giết chết hung thủ giết hại Aliyev Pavlyuchenko, vậy không thể nghi ngờ người này sẽ trở thành anh hùng của Gấu Bắc Cực. Cho nên lời của Thẩm Hổ Thiên nói với Cường Tử cũng không phải chuyện nghe phải giật mình gì, tin rằng không mất bao lâu nữa sẽ có rất nhiều kẻ liều mạng từ Nga tiến vào Nội Mông. Để có được lợi ích cực lớn của Gấu Bắc Cực, nguy hiểm như thế nào cũng đáng giá ném thử.

Dù sao, dự vọng của con người là vô hạn.

Cường Tử biết rõ, tuy rằng mấy ngày nay trên bề mặt trông có vẻ sóng yên gió lặng, nhưng dòng chảy trong mạch nước ngầm cũng không nằm yên bất đầu khởi động. Bọn họ đang ở chỗ sáng, kẻ địch đang ở chỗ tối, đây là một cuộc chiến không tốt. Lúc trước bọn họ có thể nhẹ nhàng nhấc tay một cái đã giết chết Aliyev Pavlyuchenko trên núi Hạ Lan như thế, vì bọn họ đang ở chỗ tối chiếm được ưu thế lớn nhất.

Châm một liều thuốc, trong đầu Cường Tử đang suy tư như thế nào mới có thể dẫn những tên kia từ trong bóng tối ra ngoài, điện thoại nối kết vệ tinh trong túi áo vang lên, Cường Tử móc điện thoại ra nhìn thử, là Thẩm Hổ Thiên gọi đến.

- Cường Tử, vừa thu được một tin tức mới nhất. Một đại nhân vật của Gấu Bắc Cực Nga, gọi là Cherenkov (Chơ-ren-kov) đã phát lệnh truy sát, triệu tập tất cả thành viên Gấu Bắc Cực đến Nội Mông tìm ra hung thủ giết chết Aliyev Pavlyuchenko.

Rất rõ ràng, người Gấu Bắc Cực còn chưa biết được là bọn Cường Tử chính là thủ phạm ra tay giết Aliyev Pavlyuchenko, nhưng nếu như người của Gấu Bắc Cực tiến vào Nội Mông quy mô lớn, vậy sẽ khơi lên một cơn sóng dữ đầy máu tanh cực lớn.

Cường Tử ngược lại hi vọng người Gấu Bắc Cực biết hẳn là người giết Aliyev Pavlyuchenko, như vậy sẽ không gây tổn hại đến nhiều người vô tội.

Thẩm Hổ Thiên tiếp tục nói:

- Tên Cherenkov này là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, dù rằng địa vị của hắn trong Gấu Bắc Cực không cao lắm, nhưng người này có sức lôi kéo cực mạnh. Người này được coi như là con nuôi của Aliyev Pavlyuchenko, bình thường phụ trách việc ám sát của Gấu Bắc Cực, cho nên người biết rõ sự có mặt của người này cũng không nhiều. Nhưng người Gấu Bắc Cực đều biết trong tổ chức của bọn chúng có một thủ lĩnh sát thủ gọi là Sí Thiên Sứ.

Trong bọn trẻ tuổi của Gấu Bắc Cực, tên Cherenkov có tước hiệu Sí Thiên Sứ này có sức ảnh hưởng rất lớn. Tổ chức sát thủ của Gấu Bắc Cực được gọi là Răng Gấu, do rất nhiều sát thủ thực lực không tầm thường tổ chức huấn luyện. Trong đó còn bao gồm một tay sát thủ được xưng là Sát thủ đệ nhất Châu Âu tên là Judas (Du-đát), tên Judas này chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Cherenkov.

Thẩm Hổ Thiên nói tiếp:

- Cherenkov có ơn cứu mạng đối với Judas, chỉ cần một câu nói của Cherenkov, Judas cho dù là lao vào núi đao biển lửa cũng sẽ không do dự. Người này nếu như đã có thể được xưng là Sát thủ đệ nhất Châu Âu, cậu chắc chắn không được chủ quan. Còn có tên Cherenkov này nếu như đã có thể được gọi là Sí Thiên Sứ, tôi nghĩ cậu cũng đoán được thực lực của hắn.

Cường Tử ừ một tiếng, nói có thể đoán được không nhiều lắm.

Sí Thiên Sứ, trong truyền thuyết thần thoại là thiên sứ cấp bậc cao nhất giữ gìn lợi ích của các vị thần. Có được sức mạnh tẩy rửa vô thượng, có được quyền lực duy trì trật tự. Trong tất cả các Thiên Sứ, Sí Thiên Sứ chiếm vị trí tối cao, Sí Thiên Sứ tượng trưng cho xử phạt nghiêm minh, sứ mạng của nó là diệt trừ hết thảy loài người bất kính với thần linh.

Nếu như tên Cherenkov này dám tự xưng là Sí Thiên Sứ, vậy thì nói rõ đây là một người cực kỳ tự phụ hơn nữa rất có thực lực không thể xem thường. Ngay cả Judas được xưng là Sát thủ đệ nhất Châu Âu cũng làm theo mệnh lệnh của y, điều này có thể thấy rõ được sức mạnh khủng khiếp của Cherenkov. Không riêng gì ở Châu Âu, trong thế giới ngầm cả Trái Đất này, hết thảy đều lấy thực lực để tôn sùng. Cherenkov nếu đã có thể làm thủ lĩnh tổ chức sát thủ Răng Gấu của Gấu Bắc Cực, người này không thể nghi ngờ là vô cùng đáng sợ.

Kẻ địch ngoài sáng cũng không dám sợ, kẻ địch đáng sợ chân chính là trốn ở trong bóng tối, thật giống như một con rắn độc cuộn mình, đợi thời cơ tốt nhất cho kẻ địch một đòn chết người. Kẻ địch như vậy, sẽ không hành động theo cảm tính, trước khi không có được thời cơ thích hợp, bọn chúng sẽ ẩn nấp nhẫn nhịn giống như chết rồi không nhúc nhích.

Không có gì bất ngờ chính là, mặc kệ là Cherenkov hay là Judas đều là người như vậy.

Cường Tử nói với Thẩm Hổ Thiên:

- Anh đừng chỉ nhớ đến tôi, tôi đoán chừng đầu của anh cũng có trên bảng xếp hạng cần phải giết của tổ chức sát thủ Gấu Bắc Cực, vị trí chắc chắn không sai đi đâu được là ở trước tôi. Dù sao mục đích Aliyev Pavlyuchenko đến Nội Mông lần này là tiêu diệt anh, ông ta chết ở Nội Mông anh gặp nguy hiểm lớn nhất.

Thẩm Hổ Thiên cười ha hả nói:

- Điều này cậu không cần lo lắng, tôi ở Tân Cương còn an toàn hơn so với cậu. Việc ở Nội Mông gia cho cậu, kéo cậu vào trong vũng bùn lớn như vậy trong lòng tôi cũng thấy bồn chồn đây đấy. Nếu không phải bởi vì tôi cậu cũng không cần phải đối mặt nguy hiểm như vậy. Trong lòng tôi không được bình thản.

Cường Tử cười nói:

- Trúng thối nhà anh, anh nếu như thật cảm thấy không cách gì báo đáp được đại ân đại đức của tôi, thì cho phép anh lấy thân báo đền.

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Cái này tôi không có ý kiến, tuy nhiên cậu chắc chắn sống chung hòa bình với các bà vợ của tôi được không?

Cường Tử rét lạnh một cái nói:

- Nên làm gì thì làm gì, ông đây đang ở đỉnh núi Hạ Lan xem mặt trời xuất hiện cảm ngộ cuộc sống to lớn, anh nếu như trễ nại việc phi thăng thành tiên của tôi sẽ không xong với tôi đâu.

Thẩm Hổ Thiên nói:

- Được rồi, được rồi, chúc cậu chuẩn bị bất cứ lúc này cũng có thể vượt qua thiên kiếp mọc cánh thành tiên đi nha. Tôi đang nằm trên giường lớn chờ giành cho khách của quân khu Tân Cương đợi mũ nữ đến phục vụ tôi đây, sung sướng chết người.

Cường Tử cười nói:

- Đừng kéo điều này vào, có bản lĩnh so thử hai ta xem ai sống lâu hơn.

Thẩm Hổ Thiên ngậy ra một lúc lập tức cười ha hả nói:

- Ông đây sống lâu trăm tuổi, không phải, là thiên thu muôn đời, sống lâu muôn tuổi.

Cường Tử nói:

- Phải rồi phải rồi, Bát Quy Ca.

Thẩm Hổ Thiên kinh ngạc:

- Cái gì gọi là Bát Quy Ca.

Cường Tử:

- Ngàn năm rùa cạn vạn năm rùa sông, anh chính là con rùa.

Cường Tử cười lớn cúp điện thoại của Thẩm Hổ Thiên lần nữa rơi vào suy nghĩ trong yên lặng. Hắn ngồi trên một tảng đá hút một điếu thuốc rồi lại tiếp một điếu nữa, nhìn xem khói bếp tỏa ra khắp nơi trong thôn nhỏ không xa bên dưới, lông mày hắn dần dần giãn ra, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Sau khi trở lại trong thôn, Cường Tử và mọi người cùng nhau ăn sáng. Khi đang ăn cơm Cường Tử cười ha hả hỏi Tào Liên:

- Đã đến Nội Mông hơn một tháng, nói thật đi có nhớ bà vợ của cậu không?

Tào Liên cười hi hi, ăn một miếng lớn bơ nói:

- Ông chủ của tôi, tôi nếu như nói không nhớ ông không tin phải không? Ông cũng là người từng trải, chẳng lẽ không hiểu việc đó làm một lần sẽ nghiệm sao?

Cáp Mô nói:

- Chuyện gì làm rồi sẽ nghiệm?

Tào Liên cười nói:

- Đề tài này trẻ em không nên hỏi, anh vẫn nên tránh đừng nghe thì hơn.

Cáp Mô:

- Tôi banh miệng của cậu ra, cậu thấy tôi còn là con nít sao? Nếu thật có đứa con nít nhà ai lớn được như tôi thế này, vậy bố mẹ nó phải đón nhận bao nhiêu sức ép đây.

Tào Liên xì một tiếng nở nụ cười:

- Dù sao con tôi nếu lớn được như anh đây, tôi khẳng định ly hôn vợ mình ngay.

Cáp Mô:

- Tại sao?

Tào Liên nói:

- Anh cảm thấy đàn ông đúng tiêu chuẩn như tôi đây, có khả năng sinh ra được đứa con như anh sao?

Cáp Mô nhẹ gật đầu, ngay sau đó tỉnh táo nhận ra được lại mắng:

- Tên trứng thối nhà cậu, ông đây là hàng tốt nhất trong đám đàn ông, phẩm chất giống nòi tốt đẹp nhất. Anh so sánh với tôi thật đúng là sản phẩm giả kém chất lượng so với hàng thật.

Cường Tử cười ha hả nói:

- Nhớ vợ là chuyện bình thường trên thế gian, vừa vặn tôi có việc muốn cậu đi một chuyến. Tôi cho cậu nghỉ ngơi thời gian một tháng, cậu giúp tôi làm xong việc thuận tiện về nhà hưởng tuần trăng mật đi.

Tào Liên ngây ngẩn thoáng chốc, ngay sau đó vui vẻ nói:

- Chuyện tốt gì vậy, tôi bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Cường Tử nói:

- Thực ra cũng không phải việc lớn gì, cậu về Đông Đỉnh một chuyến, giúp tôi nhìn xem Văn Văn thế nào. Còn có cuộc điện thoại tôi vừa mới nhận được, bên phía quân đội cho chúng ta lựa chọn một nhóm người trong Liên minh chấp pháp Trung Hoa đưa tới đây, tôi muốn chọn từ trong số huynh đệ Chấp Pháp Đường tốt nhất, Đường chủ là cậu, việc này không phải chính cậu đi làm thì còn ai nữa.

Tào Liên nhẹ gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

Cường Tử nói tiếp:

- Cáp Mô ca, Báo Tử ca, Đại Hùng có chuyện cần phải làm phiền các anh trở về Đông Bắc một chuyến.

Cáp Mô và Kim Tiểu Chu hỏi cùng một lúc:

- Chuyện gì?

Cường Tử do dự một chút, ngây lập tức nặng nề nói:

- Mấy ngày nữa chính là ngày tế trăm ngày của Triệu ca, hai người trở về đắp thêm chút đất trên mộ, đốt nhang, đèn, giấy tiền cho anh ấy.

Ba người Cáp Mô, Đại Hùng, Kim Tiểu Chu cùng lúc rơi vào im lặng.

Cường Tử nói:

- Còn có việc các anh tiện đó có thể làm luôn, sự phụ tôi mấy ngày trước gọi điện nói thuốc phiện của ông ấy lại hút hết nữa rồi, lão già kia bây giờ đang ghiền, các anh mang một chút đưa đi Đông Đỉnh cho ông ta

rồi hãy quay lại đây. Còn nữa, Đông Lai ca mảnh địa bàn của anh cũng đi nhìn qua một lượt, nhìn xem có phải còn thái bình hay không.

Cáp Mô gật đầu nói:

- Được, chúng tôi mau chóng làm xong gấp gút quay lại.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Đông Lai ca, còn có Mãi Mãi Đề, hai người các anh cũng có việc cần phải đi làm.

Bùi Đông Lai và Mãi Mãi Đề hết sức kinh ngạc, tự nhủ Cường Tử hôm nay muốn làm cái gì. Xem ý này là muốn phái người bên cạnh mình đi hết?

Bùi Đông Lai nói:

- Hai chúng tôi có chuyện gì chứ?

Cường Tử nhăm nháp đồ ăn, uống hết một chén trà sữa đầy nhóc nói:

- Sáng hôm nay Trác Thanh Chiến gọi điện thoại cho tôi, anh ta gặp phải chút chuyện bên phía Bắc Kinh cần đến hai anh đi qua đó giúp đỡ, không mất bao nhiêu lâu, nhiều nhất mười ngày đã có thể trở về đến đây. Tôi đã đồng ý rồi, có đi hay không hai anh nhìn đó mà làm vậy.

Mãi Mãi Đề kinh ngạc nói:

- Chiến gia có việc gì? Việc anh ta gặp phải ở Bắc Kinh lớn cỡ nào mới có thể bảo chúng tôi đi sang đó giúp đỡ? Việc này nghĩ không ra nha, nếu như gặp phải chuyện ngay cả Chiến gia cũng cảm thấy phiền phức, tôi và Bùi Đông Lai đi có thể giải quyết được gì chứ? Cường Tử cậu gạt chúng tôi đấy à?

Cường Tử lườm gã một cái nói:

- Có tin hay không là tùy anh, tôi chỉ là truyền đạt lại.

Hắn liếc nhìn tất cả, vừa cười vừa nói:

- Ăn cơm đi.

Bỗng nhiên, Bùi Đông Lai vỗ mạnh một cái lên bàn, đứng lên chỉ vào Cường Tử nói:

- Tôi hiểu cậu muốn làm gì rồi, cậu là thằng ngốc!

300. Chương 300: Đào Hố

Bùi Đông Lai nói rất đột ngột, đến mức mấy người đều không hiểu chuyện gì. Ngược lại sắc mặt Cường Tử biến đổi một chút, hắn cười nói:

- Anh hiểu được cọng lông. ăn cơm cho nhanh dứt đi cho mau!

Cáp Mô hỏi:

- Bùi Đông Lai, anh rốt cuộc hiểu được cái gì?

Về mặt Bùi Đông Lai tức giận nói:

- Anh vẫn không rõ sao? Cường Tử mới sáng sớm đã lần lượt phái tất cả chúng ta đi hết, chỉ còn lại một mình hắn ở Nội Mông, hắn có ý gì?

Đại Hùng nói cộc lốc:

- Hắn khẳng định có chuyện gì tốt muốn một mình nuốt trọn.

Cường Tử xì một tiếng nở nụ cười nói:

- Đúng vậy! Không sai, vẫn là Đại Hùng hiểu rõ tôi.

Đại Hùng chỉnh lại khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Cậu thật ngu ngốc, chẳng lẽ không nghe ra được tôi đang nói đùa sao? Con người như cậu, có thứ tốt chắc chắn sẽ không nuốt một mình, gặp nguy hiểm lại có thể tự làm một mình.

Cường Tử sững sờ, trong lòng chấn động.

Đại Hùng nói:

- Xem ra tôi nói đúng rồi.

Kim Tiểu Chu chợt nói:

- Cường Tử, có phải có chuyện gì nguy hiểm, đáng để cậu tổng chúng tôi đi hết sao? Lẽ nào làm anh em cũng chỉ có phúc cùng hưởng, không thể có nạn cùng gánh vác?

Mãi Mãi Đề nói:

- Tôi nghĩ tôi có thể đoán được một số việc, có phải là phía Gấu Bắc Cực Nga phải không?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Thối lắm, chuyện gì cũng không có, là các anh suy nghĩ lung tung thôi, lời của Đại Hùng các anh chẳng lẽ có thể cho là thật hay sao?

Cáp Mô đặt tách trà trong tay xuống nhìn Cường Tử nói từng câu từng chữ:

- Cường Tử, cậu khinh thường chúng tôi!

Tào Liên một hơi uống sạch ly trà, chùi mép nói:

- Ông chủ của tôi, công việc này thật sự không thể chấp nhận được. Cho dù ông phát tiền công cho tôi, tôi cũng phải nói với ông một câu, không tử tế!

Cường Tử còn muốn nói tiếp gì nữa, nhưng khi hắn thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung trên khuôn mặt mình, có bao nhiêu lời cũng không nói ra khỏi miệng được. Hắn quả thật là muốn đuổi hết toàn bộ bọn Cáp Mô đi, sau đó sai thuộc hạ tuyên bố việc mình giết Aliyev Pavlyuchenko (A-li-dơ Pa-lít-chen-ko) ra ngoài, như vậy thì có thể dẫn dụ người của Răng Gấu tới. Chỉ cần có thể dụ sát thủ Răng Gấu lộ mặt, Cường Tử cảm thấy mình nắm chắc xử lý được đối phương.

Cho dù là Cherenkov (Chơ-ren-kov) hay là Judas, cả hai đều là sát thủ tiếng tăm lừng lẫy cả Châu Âu. Người như vậy nếu như ra tay từ trong bóng tối quả thật khó lòng phòng bị được, hiện tại người bên cạnh Cường Tử rất nhiều. Bùi Đông Lai và Mãi Mãi Đề còn tốt hơn một chút, Đại Hùng như vậy hoàn toàn không có một chút kinh nghiệm ứng phó sát thủ, quá nguy hiểm.

Nhiều người nhiều mục tiêu, càng thêm khó lòng phòng bị.

Nỗi lo của Cường Tử cũng không phải đơn thuần là hành động theo cảm tính, hắn là muốn dùng cái giá nhỏ nhất để đạt được mục đích. Dù sao những người này đều là anh em của hắn, bất kỳ người nào bị thương trong lòng hắn cũng sẽ đau đớn tê tâm liệt phế.

Mãi Mãi Đề uống một hớp trà thở dài:

- Cường Tử, cậu quả thật xem thường hết tất cả chúng tôi. Tôi ở Nội Mông Tân Cương nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng mới gặp được một ông chủ vừa nhìn đã thuận mắt, sao có thể trơ mắt nhìn cậu đi đối mặt nguy hiểm? Dù rằng mấy ông chủ trước đây của tôi đều chết queo hết cả rồi, nhưng tôi thành tâm thành ý cầu mong cho cậu sống lâu trăm tuổi.

Cường Tử vừa cười vừa nói:

- Được rồi, tôi thừa nhận tôi sai rồi.

Hắn không thể nói được gì nữa, nếu như nói cứng, chỉ sẽ làm tổn thương tâm lòng của mọi người. Hiện tại Cường Tử chỉ có thể nói thật lòng thật dạ, sau đó cố gắng tìm cơ hội tự mình giải quyết hết mọi việc.

- Rốt cuộc tình hình nghiêm trọng cỡ nào?

Bùi Đông Lai ngồi xuống hỏi ngay.

Cường Tử nói:

- Cũng không có gì, chính là phần tử còn sót lại của Gấu Bắc Cực tính toán tiến vào Nội Mông tìm kiếm hung thủ giết chết Aliyev Pavlyuchenko. Tổ chức như Gấu Bắc Cực này đúng là không thể nào một lần nhỏ được tận gốc rễ, phần lớn thành viên thực ra còn đang ẩn núp ở trong bóng tối. Trong đó bao gồm cả một bộ phận chuyên phụ trách việc ám sát của Gấu Bắc Cực gọi là Răng Gấu.

Mãi Mãi Đề nhẹ gật đầu nói:

- Tôi hiểu Gấu Bắc Cực sâu hơn so với các anh một chút, tổ chức Răng Gấu này tôi cũng biết. Thủ lĩnh Răng Gấu là một người tước hiệu là Sí Thiên Sứ, tên thật của hắn là Cherenkov. Khi tôi ở Tân Cương, ông chủ Vụ Nỗ Tư của tôi đã từng bị người tổ chức này ám sát qua hai lần. Lần thứ nhất ông ta bị trọng thương, lần thứ hai ông ta chết. Người tổ chức khủng bố người của Răng Gấu liên thủ ám sát Vụ Nỗ Tư, sát thủ ra tay kia chính là Sát thủ đệ nhất của Răng Gấu, Judas.

Mãi Mãi Đề nói:

- Tổ chức Răng Gấu này tiếng tăm lừng lẫy ở Châu Âu, bọn chúng ở Châu Á, Châu Âu thậm chí cả ở Châu Mỹ sắp đặt thực hiện rất nhiều lần ám sát, nghe nói xác suất thành công trên chín mươi chín phần trăm. Trong đó phải kể đến vụ ám sát chủ tịch tập đoàn điện tử lớn nhất nước Đức, cũng là người của Răng Gấu thực hiện. Nghe nói bọn chúng thậm chí còn bày ra kế hoạch ám sát tổng thống Hoa Kỳ, tuy nhiên cuối cùng kế hoạch này không được thực hiện.

Cáp Mô cười nói:

- Một đám người rất trâu bò, ngay cả tổng thống Mỹ cũng muốn làm thịt, không tề, không tề.

Kim Tiểu Chu lườm anh ta một cái nói:

- Đúng vậy, bọn chúng còn muốn làm thịt chú đấy.

Cáp Mô nói:

- Điều này có thể nói rõ, Cáp Mô thúc của cậu là nhân vật cùng cấp bậc với tổng thống Hoa Kỳ.

Bùi Đông Lai nói:

- Thôi thôi, đừng nói, bọn chúng nếu như vạch ra kế hoạch ám sát một con heo mẹ, lẽ nào cậu chính là nhân vật có cùng cấp bậc với một con heo mẹ? Cậu thì đúng vậy thật, nhưng đừng kéo chúng tôi theo.

Cường Tử cười nói:

- Tôi chỉ muốn bảo các anh rời đi hết, như vậy chỉ còn một mục tiêu nhỏ là chính tôi, dễ dàng dẫn dụ người Răng Gấu ra. Tất cả ở cùng nhau quá nhiều người, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện chỗ sơ sót. Chỉ mình tôi hành động cũng thuận tiện.

Tào Liên nói:

- Cái này cậu cũng đừng nghĩ nữa, đổi cách nghĩ khác đi.

Cường Tử thở dài:

- Cho nên tôi mới điên đầu, các người đều ở lại, như vậy mục tiêu quá rộng rồi.

Cáp Mô nói:

- Mục tiêu nhiều không tệ, nhiều người sức mạnh lớn hơn.

Bùi Đông Lai nói:

- Như vậy đi, chúng ta hay là xử lý theo cách dọn dẹp Aliyev Pavlyuchenko, nếu như bọn chúng muốn tới, đặt ra một cái bẫy để cho bọn chúng chui vào, sau đó một mẻ hốt gọn!

Mãi Mãi Đề nói:

- Không dễ dàng đâu, Răng Gấu là tổ chức sát thủ chuyên nghiệp. Mỗi một thành viên tổ chức Răng Gấu đều có thực lực không tầm thường, hơn nữa đều giáo hoạt như nhau. Aliyev Pavlyuchenko sở dĩ bị chúng ta giết dễ dàng là bởi vì nguyên nhân ông ta chủ quan và chúng ta đang ở trong bóng tối. Hiện tại tình hình đảo ngược lại, nếu như nhả ra tin tức nói chúng ta giết Aliyev Pavlyuchenko. Vậy chúng ta sẽ ở vào chỗ sáng, sát thủ Răng Gấu ở vào chỗ tối.

Cường Tử nói:

- Đúng, đây là vấn đề quan trọng nhất, chính là phải nghĩ thử xem làm cách nào đảo ngược việc này lại, chuyển ưu thế vào trong tay chúng ta.

Hắn vừa nói xong lời này, mấy người cùng lúc rơi vào im lặng.

Một lát sau, Cáp Mô nói:

- Có phải là cần một con mồi?

Tất cả mọi người nhìn anh ta, Cáp Mô mặt đỏ lên nói:

- Tôi chỉ nói vậy thôi, các anh đừng cho là thật.

Cường Tử thở dài:

- Thực ra, đúng là phải cần có một mồi câu, cho nên tôi mới muốn bảo các anh rời khỏi đây hết.

Bùi Đông Lai nói:

- Cường Tử chúng tôi biết rõ cậu là người nghĩa khí, nhưng cậu nghĩ qua chưa, chính cậu tự làm mồi câu, ai sẽ thu lưới bắt cá? Lẽ nào cậu còn muốn xoay mình một cái biến thành người khác, từ mồi câu biến thành kẻ đi săn sao?

Cường Tử cười nói:

- Được rồi, để tôi làm mồi câu, các anh là thợ săn!

Cáp Mô nói:

- Thời gian, địa điểm, các trường hợp có thể xảy ra, hết thảy đều phải vạch ra rõ ràng trong phạm vi khống chế của chúng ta mới được.

Cường Tử nói:

- Cứ vậy đi, trước hết sai người phía dưới ném tin tức tôi giết Aliyev Pavlyuchenko ra. Sau đó tìm kiếm cơ hội để lộ tin tức ra tôi muốn đến một chỗ nào đó gặp mặt với Thẩm Hổ Thiên, như vậy Thẩm Hổ Thiên ở phía Tân Cương cũng an toàn hơn. Cho dù Thẩm Hổ Thiên có phải là người giết Aliyev Pavlyuchenko hay không, anh ta đều thuộc về loại người bên phía Gấu Bắc Cực chắc chắn muốn giết. Cộng thêm tôi chính là hung thủ giết hại thủ lĩnh tinh thần của Gấu Bắc Cực kia, dẫn dụ Sỉ Thiên Sứ và Sát thủ đệ nhất Châu Âu kia không khó.

Tào Liên nói:

- Cần một nơi phù hợp, để làm phần mồi cho tất cả những tên đó.

Ánh mắt Mãi Mãi Đề sáng ngời, uống một ngụm trà sau đó thản nhiên nói:

- Tôi nghĩ ra được một chỗ tốt, chỗ đó chắc chắn có thể phát huy ưu thế của chúng ta đến mức lớn nhất!

Cường Tử tò mò nói:

- Chỗ nào?

Mãi Mãi Đề làm cho mọi người rối trí:

- Chỗ kia tuy rằng không được coi thần chí ở chỗ nào cả, nhưng đúng là không dễ dàng nhận ra. Riêng một điểm này cũng đủ để mê hoặc người Răng Gấu. Hơn nữa chỗ này tôi từng đi qua, Thẩm Hổ Thiên cũng đi qua, người anh em Chiến gia cũng đã đi qua, nhưng các cậu chưa đi qua!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Mãi Mãi Đề rời đi trước. Con người của gã không chỉ quen thuộc thế giới ngầm Tân Cương, thế lực xã hội đen Nội Mông gã cũng hết sức quen thuộc. Lúc trước gã làm việc dưới quyền của Vu Nỗ Tư, có thể dùng một thân phận khác đi đêm với người của tổ chức khủng bố một lần, đã có thể thấy rõ gã này đều thường xuyên lui tới với rất nhiều thế lực.

Hiện tại bọn họ muốn thả ra tin đồn, xác định mục tiêu người băng đảng Răng Gấu muốn có được. Mà điều này cũng không phải tùy thích lúc nào cũng có thể làm được, bọn họ cần có một thế lực, một thế lực khiến cho Răng Gấu tin tưởng. Thế lực này phải có chút ân oán hoặc ít hoặc nhiều với bọn Cường Tử, tốt nhất liên lạc thật thường xuyên với băng đảng xã hội đen Liên Bang Nga. Mượn nhờ một thế lực như vậy truyền tin tức ra ngoài, người Răng Gấu mới có thể hạ mức nghi ngờ xuống thấp nhất. Mà tìm kiếm một thế lực như vậy, người lựa chọn thích hợp nhất không thể ai khác ngoài chính Mãi Mãi Đề.

Giống như vậy, để có thể một mẻ lưới hốt gọn người tổ chức Răng Gấu đến lần này, còn cần có một người giúp đỡ, trong thời gian ngắn Mãi Mãi Đề đi ra ngoài, người này phải dẫn bọn Cường Tử quen thuộc địa hình.

Thẩm Hổ Thiên chắc chắn là thoát thân không nổi, Trác Thanh Chiến ở Bắc Kinh cũng có chuyện quan trọng cần phải làm, hiện tại người duy nhất đi qua cái chỗ kia cũng chỉ còn lại cso Trác Thanh Đế.

Cường Tử đã có một đoạn thời gian rất dài không có gặp được Trác Thanh Đế, đối với gã này, Cường Tử có cảm tình khó nói lên lời, đây là một người vừa là thầy vừa là bạn, trợ giúp rất lớn với Cường Tử. Hơn nữa, lần này muốn tiêu diệt sạch thế lực lớn nhất của Răng Gấu, chỉ dựa vào những thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa thuộc hạ của Cường Tử còn xa mới đủ.

Nếu như Trác Thanh Chiến có thể mang theo tinh anh trong quân đội đến giúp, vậy chẳng còn gì phải nghi ngờ phần thắng tăng thêm một mức cực kỳ lớn.

Mãi Mãi Đề mang theo Tào Liên đi, sau khi Cường Tử gọi điện cho Trác Thanh Đế, mang theo những người khác chạy tới cái chỗ kia của Trác Thanh Đế. Trước khi người tổ chức Răng Gấu xuất hiện, phải mau chóng làm quen với địa hình. Cường Tử cảm giác thật là may mắn, thực sự không tưởng được còn có một nơi tốt thế nào làm chiến trường.

301. Chương 301: Mai Phục

Cái thôn nhỏ này, Trác Thanh Đế cũng không xa lạ gì, lúc trước chính ở chỗ này, anh ta và đại ca Trác Thanh Chiến gặp mặt với thành viên tổ chức khủng bố giả mạo Đại kiêu Tân Cương Vu Nỗ Tư. Gặp mặt lần có đến bây giờ quả thật cũng chưa trải qua được bao lâu, rất nhiều việc thật giống như mới xảy ra ngày hôm qua, vẫn rõ mồn một ngay trước mắt.

Sở dĩ Mãi Mãi Đề nói nơi này chính là mỏ chôn tốt nhất của những thành viên tổ chức Răng Gấu, là vì cấu trúc cái thôn này cực kỳ có lợi với bọn Cường Tử. Đường ngầm trong thôn này thôn suốt bốn phương tám hướng, hầu như tất cả nhà cửa phòng ốc đều thông với nhau. Lần trước Thẩm Hổ Thiên và Trác Thanh Chiến chính là lợi dụng điểm này đánh cho đối phương không kịp trở tay.

Chỗ này, là đất lành.

Trác Thanh Chiến dẫn đầu mang theo hai mươi thành viên đội tác chiến đặc biệt Hổ Đông Bắc mới vừa chấp hành xong nhiệm vụ ở Tân Cương đã tới cái thôn nhỏ này, lục lọi mọi góc ngách đường ngầm trong cái thôn một lượt. Lần trước chưa quen thuộc đường ngầm nơi này, cho nên không thể kịp thời trợ giúp cho Trác Thanh Chiến, Trác Thanh Đế vẫn luôn canh cánh trong lòng. Dù rằng lần đó Trác Thanh Chiến cũng

không có xảy ra chuyện gì nguy hiểm, nhưng sai lầm như vậy trong suy nghĩ của Trác Thanh Khiển không cho phép xuất hiện lần thứ hai.

Hai mươi thành viên đội tác chiến đặc biệt Hồ Đông Bắc đều là người giỏi đánh nhau qua trăm trận, bọn họ sinh sống cùng nhau thời gian dài, chấp hành nhiệm vụ cùng nhau, đã quen thuộc nhau đến mức chỉ cần liếc nhìn một cái đã hiểu ý, một động tác đã có thể hiểu rõ ý đồ của nhau. Sức chiến đấu hai mươi người này hợp lại với nhau, hoàn toàn có thể chống lại một trại quân đội bình thường.

Hai mươi người này mới từ trên chiến trường Tân Cương được lệnh đến đây, đúng là mang theo sát khí toàn thân, bọn họ mặc dù đứng tại chỗ, chỉ sợ người nhát gan bình thường nhìn bọn họ cũng sẽ kinh hãi lạnh mình. Hai mươi người này là bị Trác Thanh Chiến báo cáo với quân khu chặn lại đưa thẳng tới đây, chưa có trở về quân khu Thẩm Dương. Đương nhiên, Trác Thanh Chiến đã có tiếng xấu về chuyện tiền trạm hậu tẩu rồi. Họ khi đang chuẩn bị chuyển đổi máy bay vận chuyển đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ quay về, một cuộc điện thoại vang lên chính là muốn hai mươi người đi theo đại đội trưởng Hồ Đông Bắc.

Nói cách khác, hai mươi người này và Trác Thanh Chiến cũng không phải đến từ cùng một chỗ. Lần này đi chấp hành nhiệm vụ ở Tân Cương không có phần của Trác Thanh Đế, cho nên Trác Thanh Đế là từ quân khu Thẩm Dương chạy tới Nội Mông. Mà hai mươi thành viên đội tác chiến đặc biệt này chính là từ Ô Lỗ Mộc Tề ở Tân Cương chia làm ba nhóm tự mình lần mò tới đây.

Từ điểm này có thể nhìn ra được kiến thức cơ bản của hai mươi thành viên đội tác chiến đặc biệt này rất vững chắc, dựa vào một phần bản đồ gần như chưa thấy qua lần nào kia, mang theo nước uống và lương khô, không hề leo lên bất kỳ công cụ giao thông quốc gia nào, trên đại thảo nguyên mênh mông tìm được cái thôn nhỏ gần như không đáng kể vào đầu này, đúng là khó có thể làm được.

Hai mươi người này sau khi đến cái thôn nhỏ này ẩn núp ngay, ngoại trừ trạm gác ngầm và tuần tra lưu động bố trí bên ngoài, những người khác đều ẩn núp ở trong thôn, mặc dù có người đi ngang qua cái thôn vút đi này, cũng không thể nào có thể nhận ra hai mươi quân nhân tinh nhuệ nhất của Trung Quốc có mặt trong thôn này.

Tiểu đội trưởng đội tác chiến đặc biệt này, là một Trung úy tên gọi Lý Vĩ. Sau khi y mang người tiến vào thôn thăm dò địa hình kỹ càng, sau đó bố trí trạm gác ngầm và tuần tra lưu động, sau khi sắp xếp xong xuôi tất cả liền ra lệnh cho tất cả ẩn núp chờ đợi Trác Thanh Đế đến. Hẹn trước là mười giờ sáng chạm mặt nhau ở cái thôn này, nhưng mãi đến mười giờ lẻ năm phút Trác Thanh Chiến vẫn chưa có xuất hiện.

Mặc dù là năm phút ngắn ngủi, nhưng đối với quân đội chính quy, năm phút đồng hồ đã rất dài rồi. Thời điểm nào đó, năm phút hoàn toàn có thể thay đổi cục diện một cuộc chiến.

Lý Vĩ gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nhượng mày.

Chiến sĩ dưới quyền nhìn y một cái, cũng hiểu được trong lòng tiểu đội trưởng yêu cầu đối với kỷ luật gần như hà khắc này chắc chắn có lửa giận. Mặc kệ chức vụ Trác Thanh Chiến là gì, đến muộn đối với quân nhân được coi là việc không thể tha thứ. Quân nhân nếu như đến muộn một phút, có lẽ sẽ vút đi mất một cơ hội chiến đấu thắng lợi.

Trong lòng Lý Vĩ đúng là hết sức tức giận, mình mang người chia thành ba nhóm trong tình hình không có cái gì dẫn đường cũng có thể đến mục tiêu sớm, Trác Thanh Đế đến chậm hơn so với bọn họ chỉ có thể nói là vấn đề thái độ. Lý Vĩ biết rõ con người Trác Thanh Đế này, y cũng biết một quân nhân ưu tú như Trác Thanh Đế này đến muộn chắc chắn là có nguyên nhân. Nhưng với cương vị là một tiểu đội trưởng yêu cầu đối với kỷ luật nghiêm khắc, y cảm thấy làm một người lính trừ khi đã chết, bằng không tuyệt đối không cho phép việc đến muộn như thế này xảy ra.

Ngay khi Lý Vĩ chuẩn bị dùng điện thoại kết nối vệ tinh gọi điện thoại cho thủ trưởng quân khu, một âm thanh lưỡi nhắc nhở ngạo mạn vang lên không xa đằng sau y.

- Các anh kiểm tra chưa có tới nơi tới chốn, trạm gác ngầm, tuần tra lưu động đều là thùng rỗng kêu to, ai mang binh đến!

Lý Vĩ quay phắt người lại, súng đã nắm ở trong tay.

Y chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một bóng người cao lớn đã xuất hiện ở trước mặt mình. Trên tay người này, hòng khẩu súng đen ngòm đang chĩa sát trên trán của Lý Vĩ.

- Tôi đến sớm một giờ so với các anh, thành công tránh thoát điều tra của các anh, hơn nữa xem xét tất cả trạm gác ngầm các anh bố trí, anh cảm thấy dẫn quân giống như trò chơi hay không?

Thân thể Lý Vĩ căng thẳng co rút lại, một loại cảm giác thất bại tự nhiên sinh ra. Y biết rõ người trước mặt này chắc chắn không cần phải nói dối, bởi vì nếu như người này là đến sau bọn họ, vậy trạm gác ngầm và tuần tra lưu động y sắp đặt thật sự có thể giải tán về nhà hết rồi.

Trác Thanh Đế thu hồi súng, vỗ bả vai Lý Vĩ, thuận theo đó quét mắt nhìn điện thoại vệ tin trên tay Lý Vĩ.

- Các anh đều là quân nhân kiêu ngạo, nhưng có đôi khi, kiêu ngạo sẽ hại chết người.

Trác Thanh Đế dựa vào một góc nhà ngồi xuống, tiện tay móc hộp thuốc lá trong quần ra, xé mở bao bì gói thuốc, sau đó châm một điếu, tiện tay ném hộp thuốc lá cho một chiến sĩ gần đấy.

- Hút đi!

Trác Thanh Đế nói.

Lông mày Lý Vĩ co rúm một cái, lập tức nói:

- Lúc thi hành nhiệm vụ, có phải không cho phép hút thuốc.

Trác Thanh Đế lườm y một cái nói:

- Đây là ai nói vậy?

Lý Vĩ nghiêm túc nói:

- Lễ phong chức có nêu quy định rõ ràng!

Trác Thanh Đế hừ một tiếng nói:

- Nhặt nhèo!

Anh ta quay đầu hỏi chiến sĩ cách anh ta gần nhất cầm hộp thuốc hết sức rầu rĩ nói:

- Có biết hút thuốc không?

-... Biết!

- Muốn hút không?

- Muốn!

- Vậy thì hút đi!

Trác Thanh Đế nói.

Lý Vĩ nói:

- Không được, phải tuân thủ kỷ luật!

Trác Thanh Đế đứng lên giật lấy quân hàm của Lý Vĩ nói:

- Trung úy, nói cho tôi biết, cấp trên của anh hạ đạt mệnh lệnh cho anh là gì, sau đó nói cho tôi biết chức vụ của ai ở chỗ này là cao nhất.

Sắc mặt Lý Vĩ biến đổi, ghen thành màu đỏ.

- Báo cáo Thượng úy, đại đội trưởng đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ truyền đạt mệnh lệnh cho tôi là tụ họp với ngài, sau đó hoàn toàn nghe theo chỉ huy của ngài, nơi này chức vụ của ngài là cao nhất, cáo hết hết!

Trác Thanh Đế vỗ bả vai y nói:

- Vậy được rồi.

- Hút! Ai không hút kẻ đó là tên hèn nhát!

Trác Thanh Đế xoay người lại nói với những chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt kia.

- Đã quá!

Nhận được thuốc các chiến sĩ hoan một tiếng, rút ra một điếu thuốc hút một hơi thật đã, sau đó chia cho tất cả. Nhưng chiến sĩ này lúc bình thường đề biết hút thuốc, nhưng khi chấp hành nhiệm vụ không cho phép hút thuốc là mệnh lệnh sắt. Nói thật đi Tân Cương mấy ngày cộng thêm lập tức lên đường không ngừng nghỉ thẳng đến cái thôn nhỏ này, trong miệng tất cả đều nhạt nhẽo muốn mắng chửi rồi.

Chiến sĩ hút thuốc đầu tiên làm mặt quỷ với Lý Vĩ, vẻ mặt hối lỗi nói:

- Đội trưởng, anh cũng thấy đấy, tôi đây là bị bắt buộc.

Trác Thanh Đế xì một tiếng nở nụ cười nói:

- Anh hẳn phải nói như vậy mới đúng, đội trưởng, tôi đây là đang thi hành mệnh lệnh.

Dù rằng quân hàm Trác Thanh Chiến cơ hơn mấy cấp bậc so với Lý Vĩ, nhưng Lý Vĩ không ngại trừng mắt liếc anh ta một cái. Khóe miệng cơ giật, Lý Vĩ đi ngang qua đoạt lấy bao thuốc trong tay một chiến sĩ. Sau đó dùng ánh mắt sắt bén quét mắt qua một lượt, hung hăng nói:

- Mẹ! Lần sau có chuyện tốt thế này, cho tôi một điếu trước!

Tất cả cười ầm lên nghiêng ngả.

Cách Trác Thanh Đế xuất hiện ngoài dự đoán của mọi người, dù rằng tất cả mọi người nghe nói qua khiến cho các lãnh đạo quân khu Thẩm Dương đầu đầu nhất chính là cái gã gọi là Trác Thanh Đế này. Nhưng ai cũng không có ngờ được, gã này thực lực quả thật gần như vượt quá mức tưởng tượng. Có thể ẩn núp chui lọt qua được con mắt của hai mươi thành viên tác chiến đặc biệt huấn luyện nghiêm ngặt kinh nghiệm phong phú, hơn nữa mò đến sau lưng Lý Vĩ mà thần không hay quỷ không biết, không có thực lực chắc chắn sẽ làm không được việc này.

Một màn xuất hiện không được coi là đẹp mắt, một bao thuốc, Trác Thanh Chiến thành công lấy được tín nhiệm.

Đội tất cả hút xong thuốc, Trác Thanh Đế giống như làm ảo thuật lấy ra một gói to sô cô la từ trong túi, nói với đám chiến sĩ vừa mới từ trên chiến trường Tân Cương đi đến đây nói:

- Nghe nói ăn sô cô la có thể bổ thận, có anh có tin không?

- Tin!

Tất cả đồng loạt gật đầu, một bọc sô cô la bị đoạt sạch sẽ.

Trác Thanh Đế cười, từ trong túi lấy ra thanh đưa cho Lý Vĩ nói:

- Lúc nắm lúc buông mới là vương đạo, thứ kỷ luật này, là do những tên phế vật phải dựa vào kỷ luật chèn ép người ta lập nên. Bọn họ không cần, anh cũng không cần.

Lý Vĩ nhận sô cô la, nhìn dáng vẻ vui cười của thuộc hạ, y cũng cười nói:

- Thực ra tôi biết rõ, chỉ là muốn một hơi làm xong thật nhanh thật tốt nhiệm vụ lần này, đợi khi trở về lại dẫn theo bọn họ điên khùng thật sướng một trận.

Trác Thanh Đế cười nói:

- Trở về hẳn nên điên khùng còn phải khùng điên, ăn uống chơi gái cờ bạc, lần này tính hết cho tôi.

- Ăn xong rồi làm việc, đi một vòng quen thuộc kỹ càng địa hình nơi này một lần, có những thứ chắc chắn các anh không nhận ra được, tôi cũng không phải thần tiên, bằng không như thế nào có thể tránh thoát tra xét của các anh?

- Rồi!

Đội các chiến sĩ nghỉ ngơi đủ rồi, Trác Thanh Đế dẫn theo người đi khắp cái thôn nhỏ không rộng lớn này cho quen thuộc một lượt. Nhất là mò mẫm, lục soát một lượt mật đạo nối liền giữa các tòa nhà và phòng ốc, vẽ bản đồ, sau đó nhớ kỹ toàn bộ. Những mật đạo này chiếm diện tích rất lớn, hoàn toàn có thể tạo ra tác dụng bất ngờ.

Sau đó, Trác Thanh Chiến lại thay đổi vị trí trạm gác ngầm. Anh ta có ý mang theo hai tay súng bắn tỉa lựa chọn địa điểm mai phục hoàn toàn đi ngược lại vị trí đã được xác định trước đó. Anh ta nói:

- Kể địch phải đổi mặt lần này là tổ chức sát thủ huấn luyện nghiêm ngặt, thực hiện hành động lần này gọi là tổ chức Răng Gấu cũng là bọn được huấn luyện theo cách thức nghiêm ngặt nhất của quân đội. Chỗ các anh chọn lựa, có khả năng rất lớn cũng là chỗ bọn họ lựa chọn.

Anh ta nói:

- Cho nên, các anh ngẫm nghĩ, nếu như lúc bọn họ tới bỗng nhiên phát hiện địa điểm lựa chọn bắn tỉa tốt nhất bị người ta chiếm trước, bọn họ sẽ làm như thế nào?

Một tay súng bắn tỉa nói:

- Hoặc là xử lý chúng tôi, hoặc là lui lại.

Trác Thanh Đế cười nói:

- Cũng có khả năng xử lý các anh, sau đó rút lui.

- Cho nên, muốn lựa chọn điểm ngắm bắn vượt xa dự đoán của bọn chúng, thì không thể dựa theo thói quen tư duy sắp xếp như bình thường được, nên đi ngược lại.

Cuối cùng, sau khi Trác Thanh Chiến và hai tay súng bắn tỉa hoàn toàn quen thuộc đối với địa hình, lựa chọn hai nơi chín mươi phần trăm trở lên sẽ không bị tổ chức sát thủ phát hiện. Hơn nữa, hai chỗ này vừa vặn có thể thu hết vào tầm mắt điểm ngắm bắn lựa chọn trước đó. Bởi như vậy, nếu như tay súng bắn tỉa của Răng Gấu kia lựa chọn mai phục ở chỗ đó, kết cục chỉ có một.

Sau đó Trác Thanh Đế trở lại trong thôn, chia người thành ba tổ.

Tổ thứ nhất do Lý Vĩ dẫn đầu tiến vào ẩn núp trong mật đạo, chờ đợi thời cơ bọn sát thủ tiến vào thôn tấn công một đòn trí mạng. Tổ thứ hai phụ trách trợ giúp hỏa lực và bảo vệ hai tay súng bắn tỉa. Trong cuộc chiến đấu ngoài trời như thế này, có mặt tay súng bắn tỉa là nhân tố mấu chốt quyết định thắng lợi. Tổ thứ ba, theo dẫn dắt của Trác Thanh Đế... bắt đầu đào hố!

302. Chương 302: Đánh Cuộc

Cường Tử dẫn đầu bọn Cáp Mô xuống xe cách thôn ba mươi dặm, sau đó đi bộ đi về hướng cái thôn kia. Quả thật trên thực tế, cách làm của bọn họ và bọn Trác Thanh Đế là cùng một tính chất, đó chính là quen thuộc hoàn cảnh. Cường Tử buổi trưa cũng đã đến nơi này, hắn cố ý lái xe mất mười lăm cây số để dạo một vòng xung quanh thôn sau đó mới dừng lại.

Trong quá trình đó, Cường Tử nhớ kỹ mấy chỗ dễ phát hiện thành viên tổ chức Răng Gấu nhất. Nếu như căn cứ theo suy luận của hắn để phân tích, mấy hướng đó là bí mật nhất cũng là con đường an toàn nhất.

Từ khi tin tức được phát tán ra đến khi người tổ chức Răng Gấu đến nơi này, thời gian rất dư giả, cho nên Cường Tử cố gắng làm cho nhiệm vụ lần này thật hoàn mỹ. Nếu như sau khi giải quyết xong việc của Răng Gấu, hắn có thể yên tâm rời khỏi Mông Cổ. Chỗ đáng sợ của Gấu Bắc Cực rằng nanh sắc nhọn của Răng Gấu chiếm nhân tố rất lớn. Nếu như thành công nhổ bỏ chiếc răng này đi, đòn tấn công này đối với Gấu Bắc Cực không kém hơn việc Aliyev Pavlyuchenko bị giết chết.

Hắn và Kim Tiểu Chu là một tổ, Cáp Mô, Bùi Đông Lai một tổ, Tào Liên đã hộ tống Mãi Mãi Đề từ Ngoại Mông Cổ trở về và Đại Hùng một tổ, chia làm ba hướng vào thôn. Ba hướng này chính là phương hướng

bọn Cường Tử dự đoán trước sát thủ Răng Gấu có khả năng lựa chọn nhất. Đi bộ mười lăm cây số vào thôn, ba hướng này cần phải mò mẫm cho quen thuộc.

Cách thôn còn chừng một dặm, Cường Tử và Kim Tiểu Chu ngừng lại.

Kim Tiểu Chu dùng ống nhòm nhìn nói:

- Tôi tại sao cảm thấy bọn sư phụ mình còn chưa tới? Nếu như đến rồi dùng cảm giác quen thuộc của tôi với cách bố trí trạm gác ngầm của quân đội, sao mà không tìm thấy bọn họ vậy kìa.

Cường Tử cười nói:

- Hai ta đánh cuộc nha, tôi đánh cuộc bọn họ chắc chắn đến rồi.

Kim Tiểu Chu không có lập tức đánh cuộc với Cường Tử, mà là dùng ống nhòm quan sát tỉ mỉ thật lâu mới hạ quyết tâm, anh ta cười hi hi nói:

- Được đó, tôi đánh cuộc, cậu nói đánh cuộc cái gì nè.

Cường Tử nói:

- Điều này rất đơn giản, đánh cược lớn tổn thương thân mình, đánh cược nhỏ bỏ lại tình Vây đánh cuộc nhỏ đi.

Hắn nói:

- anh xem chúng ta cũng đến Nội Mông hơn một tháng rồi, phiền toái nhất là cái gì?

Kim Tiểu Chu nói:

- Giặt quần áo! Tôi bức nhất là giặt quần áo. Khi ở Đông Bắc bên cạnh mình không có phụ nữ giặt dùm, cũng không cần phải giặt quần áo của mình vội vàng làm gì.

Cường Tử cười nói:

- Đúng đó, đôi vớ trong giày tôi ba ngày chưa có thay.

Kim Tiểu Chu cười hi hi nói:

- Hai ta không kém nhau lắm, từ khi trên núi Hạ Lan xuống đây, tôi cũng chưa thay.

Cường Tử nói:

- He, vậy đánh cược đi, ai thua, sau này chúng ta ở Nội Mông bao lâu, kẻ thua giặt quần lót và vớ cho người thắng, mãi cho đến khi rời khỏi Nội Mông thế nào?

Kim Tiểu Chu hít vào một hơi nói:

- Thật tàn nhẫn ác độc!

Anh ta lần nữa nâng ống nhòm lên nhìn kỹ càng một lần nữa, xác nhận rằng trong cái thôn vút đi này tuyệt đối không có người. Kim Tiểu Chu hung hăng cắn răng nói:

- Được, đánh cuộc!

Cường Tử cười ha hả nói:

- Rốt cuộc giải thoát rồi, trước khi tới Nội Mông mua ba đôi vớ, ngoại trừ đôi trên chân này cho còn lại một đôi, đôi khác thì chưa có giặt, sau khi trở về phải làm phiền anh rồi.

Kim Tiểu Chu nhếch môi nói:

- Làm sao cậu xác định anh thua rồi? Thắng bại còn chưa biết được a.

Cường Tử một ngón tay chỉ về thôn nhỏ phía trước nói:

- Như vậy đi, hai ta đừng vào thôn trước, ngồi ở chỗ này xem cuộc vui thế nào?

Kim Tiểu Chu nói:

- Xem cuộc vui gì? Nhìn cái gì mà vui?

Cường Tử tung người lên một cành cây chìa ra, đốt một điếu thuốc ngoắc ngón tay với Kim Tiểu Chu:

- Lên đây, ngồi chỗ này nhìn đại quân ba đường của chúng ta vào thôn, hai đường kia của bọn Cáp Mô làm thế nào toàn quân bị diệt.

Kim Tiểu Chu cũng hai ba bước tung mình lên cây, ngồi ở trên chạc cây có chút không chắc chắn hỏi:

- Ý của cậu là tôi chắc chắn phải thua?

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Nhất định, chắc chắn, còn khẳng định.

Kim Tiểu Chu:

- Có thể cho hỏi lại không?

Cường Tử lắc đầu, Kim Tiểu Chu nghiêng răng, nghiêng lợi nói:

- Nai chết về tay ai còn chưa thấy được đâu, nếu như tôi thắng sẽ bắt anh giặt quần lót một tháng cho tôi.

Cường Tử nói:

- Anh cứ yên tâm đi, tôi nếu như thật sự thua chắc chắn như đinh đóng cột giặt cho anh, chẳng những giặt, còn phải giặt .

Kim Tiểu Chu nói:

- Được, nói hay lắm.

Cả hai ngồi trên chạc cây lắc lư bốn cái chân vừa hút thuốc vừa nhìn hướng thôn, thực ra trong lòng Cường Tử cũng có hoài nghi, ở khoảng cách này hai người mình và Kim Tiểu Chu có phải đã tiến vào trong tuyến phòng vệ của Trác Thanh Đế. Với hiểu biết của Cường Tử với Trác Thanh Đế, nếu như mình dẫn người đến nơi này không bị Trác Thanh Đế tóm gọn sạch sẽ, vậy Trác Thanh Đế chính là người lương thiện.

Cho nên Cường Tử tin tưởng vững chắc, bọn Cáp Mô phải gặp xui xẻo.

- Báo Tử ca, anh nói hai tổ kia, ai tới trước.

Cường Tử hỏi.

Kim Tiểu Chu không cần nghĩ ngợi nói:

- Nhất định là Cáp Mô và Bùi Đông Lai rồi, hai gã đó đều là con người dạng khí, hơn nữa cộng theo tố chất cả hai cao hơn hai tên khờ khạo Tào Liên và Đại Hùng, cho nên hai tên khờ kia khẳng định không phải đối thủ của hai người bọn Cáp Mô.

Cường Tử vẻ mặt thần bí cười nói:

- Vậy cũng không chắc chắn nha, với những hiểu biết của tôi về Tào Liên, thuật theo dõi của gã này gần như không thua kém bao nhiêu so với Cáp Mô, mà cách sinh tồn bên ngoài hoang dã rõ ràng tốt hơn nhiều so với Cáp Mô. Thậm chí Đại Hùng, anh không cảm thấy tên kia chỉ là một kẻ đại trí giả ngu sao?

Kim Tiểu Chu ngẫm nghĩ cũng phải, Đại Hùng, chắc chắn là con yêu nghiệt nào đó biến thành!

Bọn Cường Tử đang nghỉ ngơi trên chạc cây đến năm phút đồng hồ, cả hai từ trong ống nhòm nhìn thấy được bóng hình Tào Liên và Đại Hùng Triệu Bá. Hai người hiểu ý cười, lần này không có chủ ý đánh cuộc, nếu không Cường Tử đã thắng được một lần. Cả hai chia nhau nâng ống nhòm nhìn hai người Đại Hùng và Tào Liên cẩn thận dè dặt lần mò đến bên thôn, sau đó còn tập trung quan sát nghiên cứu một lát.

- Anh đoán, hai người bọn họ đang nói cái gì?

Cường Tử cười hỏi.

Kim Tiểu Chu vừa nhìn vào ống nhòm xem động tác của Đại Hùng và Tào Liên, vừa phối âm.

Tào Liên vươn một ngón tay chỉ vào trong thôn, Kim Tiểu Chu phối âm nói:

- Nơi này, có Hoa cô nương rất to.

Đại Hùng nhẹ gạt đầu, trong miệng nói một câu. Kim Tiểu Chu tiếp tục phối âm nói:

- Ủ! Chúng ta lén lút đi vào thôn, không cần bắn súng!

Cường Tử xì một cái nở nụ cười:

- Anh quá lộn xộn rồi Báo Tử ca, tôi cho rằng Tào Liên là nói như vậy: Đại Hùng, cậu đi lên trước, tôi hỗ trợ đằng sau! Đại Hùng gạt đầu nói: Ủ! Không có vấn đề, một mình tôi đã làm gọn cái thôn này!

Lúc này, bên cạnh thôn Đại Hùng vẽ mặt thống khổ hỏi:

- Cậu rốt cuộc không có nhìn thấy à.

Tào Liên quẹt mồ hôi nói:

- Cậu gấp cái gì, tôi đây không phải đang giúp cậu tìm đó sao. Cậu cũng thật là, con người cậu lớn như vậy sợ cái mông gì, còn thẹn thùng, không tìm được nhà vệ sinh thì làm đại ra đấy không được à, cái thôn nát này còn phải đi tìm nhà vệ sinh ở đâu đây.

Đại Hùng nói:

- Tôi có thể không vội sao được, trên đường đi ngay cả nhà vệ sinh cũng không có, tôi nhịn hết chịu nổi sắp chết rồi.

Tào Liên bắt đắc dĩ nói:

- Nhà vệ sinh tôi không có nhìn thấy, bên kia có nửa đoạn ống ten, bằng không cậu tùy cơ giải quyết một chút đi?

Đại Hùng trừng mắt nói:

- Cậu đừng cho rằng tôi không biết cậu đang mắng tôi, tôi không chấp nhận với cậu. Tôi là đại nhân, cậu là tiểu nhân, đại nhân không ghi nhớ tiểu nhân. Cậu ngược lại nhanh chóng tìm giúp tôi nhà vệ sinh đi. Sư đệ!

Tào Liên kinh ngạc nói:

- Sư đệ? Tôi từ khi nào có sư huynh như cậu đây không đi nhà vệ sinh không ị ra được phân vậy?

Đại Hùng nghiêm trang nói:

- Đây là chắc chắn đúng, cậu đi theo Ngô lão gia tử luyện võ công sau tôi, tôi đi theo Ngô lão gia tử khi cậu còn không biết ở chỗ nào người không khí. Cho nên nói, cậu là sư đệ của tôi.

Tào Liên vừa nói chuyện, mắt cũng không ở không, rốt cuộc nhìn thấy đằng sau một căn nhà rách nát một cái nhà vệ sinh giản dị xây dựng bằng cành cây cho cậu ta.

- Chỗ đó! Tôi tìm được rồi!

Gã giơ tay chỉ!

Lúc này, chính là lúc Kim Tiểu Chu phối âm nói:

- Nơi này, có Hoa cô nương thật to.

Đại Hùng gạt nhẹ đầu thật nhanh:

- Ủ! Tôi nhìn thấy rồi, cậu nên canh chừng cho tôi, tôi da mặt mỏng.

Lúc này Kim Tiểu Chu nói là:

- Ủ! Chúng ta lạng lẽ vào thôn, không cần phải nổ súng.

Tào Liên thăm dò nhìn qua một lượt, xung quanh cũng không có người nào, nói với Đại Hùng:

- Cậu nhanh chóng đi đi, tôi canh chừng bên này, tôi sợ cậu đại tiện quá thối!

Đại Hùng vừa chạy chậm chậm vào nhà vệ sinh vừa lăm bằm:

- Anh mới đại tiện thối, cả nhà anh đại tiện thối!

Tào Liên nhìn Đại Hùng vào nhà vệ sinh, nhìn thân hình cao lớn kia khuất đằng sau nhà vệ sinh đơn giản xây dựng bằng cành cây, Tào Liên cười ha hả, Đại Hùng này, thật đúng là đáng yêu. Gã quét mắt một vòng, thấy dù sao cũng còn quá sớm trước nên làm quen sân bãi, cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Bởi vậy ngồi xổm xuống, châm một điếu thuốc hít thật sâu một hơi.

Nhặt một khúc gỗ nhỏ từ trên mặt đất, Tào Liên vẽ một cái hình người nhỏ cực kỳ vui nhộn trên mặt đất, sau đó còn viết lên trên người hình người nhỏ một cái tên, Đại Hùng. Hình người nhỏ này ngồi xổm, vẻ mặt sáng khoái. Tào Liên cười khúc khích, phun ra một ngụm khói, cầm khúc gỗ nhỏ trong tay vẽ trên mặt đất chen vào trên móng đít Đại Hùng...

- Nát hoa cúc của cậu.

Tào Liên tự nói với mình, cười khê hi hi.

Đang cười bỗng nhiên cảm giác được không khí sau lưng có gì khác thường, đó là một loại sát khí, cảm nhận được sát khí này Tào Liên chỉ cảm thấy được lỗ hoa cúc xiết chặt...

Một khẩu súng chìa thẳng từ sau lưng gã tới dán sát vào ót. Sau đó một bàn tay vươn ra từ đằng sau, đoạt mất nửa bao thuốc trong tay gã, sau đó khẩu súng đung vào ót Tào Liên, một giọng nói vang lên sau lưng Tào Liên:

- Nói đi, muốn sống hay là muốn chết!

Tào Liên tính toán trong đầu một lát thể nào thay đổi tình thế, tuy nhiên ngoài miệng lại nói bừa:

- Đương nhiên là muốn sống.

Người đứng phía sau cười hi hi nói:

- Muốn sống thì dễ lắm, nói, trên người còn có thuốc không! Có thì giao ra đây!

Tào Liên kinh ngạc một thoáng, tự nhủ người này đòi hỏi quá thấp rồi nha. Không do dự, Tào Liên móc một bao thuốc cuối cùng từ trong túi ra đưa về đằng sau nói:

- Còn mỗi một bao thôi.

- Được, một bao cũng được cho qua. Đừng nhúc nhích! Vẫn chưa xong, có sô cô la không!

Người đứng đằng sau lại nói nữa.

Bộ não của Tào Liên đầy đường màu đen...

Đúng lúc này, bên phía Đại Hùng truyền đến tiếng gầm giận dữ:

- Quân rùa đen rụt cổ nào vậy, ném gạch vào trong nhà vệ sinh!

Một giọng nói:

- Đừng nói nhảm nhiều như vậy, mau mau giao sô cô la và thuốc trên người ra đây, bằng không tôi đốt cái nhà vệ sinh này ngay!

Đại Hùng thất thần, ngay lập tức rống giận quát lên lần nữa:

- Cái quân rùa đen khốn nạn nào đó, tại sao biết tao có sô cô la!

Tào Liên ngượng ngừng cười nói:

- Người anh em đằng sau, tôi không có sô cô la, bằng không anh đi tìm tên đang thả trong kia mà ăn đi nha?

- Đi về bên kia!

Người đứng đằng sau cười nói, sau đó chột tay của gã nói:

- Đi thôi, anh đã bị bắt.

Tào Liên quay đầu lại nhìn thử, đã nhìn thấy một chiến sĩ mặc một bộ quân phục tác chiến màu xanh lục cười với gã, cầm khúc gỗ trong tay dí sau lưng mình, đáng hận nhất chính là tên kia đã bỏ hộp thuốc của Tào Liên vào trong túi của mình, trong miệng còn ngậm một miếng...

Cường Tử và Kim Tiểu Chu ngồi ở trên đại thụ cười ha hả, cả hai cười chảy cả nước mắt.

Cường Tử nói:

- Thế nào, chịu phục chưa, đây giờ anh phải giặt tất thối cho tôi.

Kim Tiểu Chu cười nói:

- Cậu sao lại đoán được, tôi nhìn cả buổi cũng không có thấy ai. Lẽ nào những ngày tôi rời quân đội, chiến thuật của quân đội thay đổi rồi?

Cường Tử nói:

- Quả thật không có gì, đầu óc tôi giống như Einstein, so với người bình thường các anh nhiều thứ hơn mà thôi.

Kim Tiểu Chu đưa cho Cường Tử một miếng thuốc nói:

- Thương lượng một chút nha, đợi trở về tôi mua cho cậu một xe lửa vớ da, một xe tải Đông Phong quần lót, vớ kia của cậu đừng bảo tôi giặt được không?

Cường Tử lắc đầu nói:

- Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, anh cũng không thể đổi ý.

Kim Tiểu Chu nói:

- Quân tử còn không ép người khác khó chịu.

Cường Tử nói:

- Mấu chốt là, hai ta cũng không phải quân tử.

Kim Tiểu Chu nói:

- Vậy tôi chỉ đành phải chơi xấu, sẽ không giặt cho cậu, làm gì được nhau nào?

Cường Tử nói %#@%^\$%\$

303. Chương 303: Bầy Sập

Cường Tử ngồi trên cây, phun ra một ngụm khói nói:

- Anh xem, Tào Liên và Đại Hùng đã bị người ta bắt giữ rồi, nhất là Đại Hùng thật bi thảm, đi đại tiện cũng có chiến sĩ trang bị vũ khí quấy rối, thật đáng thương.

Kim Tiểu Chu cười nói:

- Đừng nóng vội nói bọn họ đáng thương nha, ai biết được hai người bọn Cấp Mô và Đông Lai có kết cục gì.

Cường Tử nói:

- Phải xem mới được!

Hai người đang nói, bên phải bọn Cường Tử, Cáp Mô lộ đầu lén lút xuất hiện. Bùi Đông Lai rõ ràng rất tin tưởng kỹ xảo của Cáp Mô, gã không có lộ diện, hẳn là để Cáp Mô đi trước dò xét tình hình kẻ địch...

Kim Tiểu Chu giờ ồng nhòm lên hồ:

- Mau nhìn, mau nhìn, Cáp Mô phong độ uy vũ xuất hiện rồi.

Cường Tử nói:

- Tôi nhìn này giờ, vui vẻ chờ mong.

Chỗ cách cây cổ thụ có cành chìa ra của bọn Cường Tử đang ngồi khoảng chừng hai trăm mét, trên một gò đất cao có một hang động nhỏ khá kín đáo, lúc nào ở trong cửa hang có một đôi mắt dường như cười mà không phải cười đang nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Cáp Mô nằm rạp trong bụi cỏ, đánh giá kỹ lưỡng một lát xác định không có gì khác thường, lập tức ngoắc tay. Bóng hình to béo linh hoạt của Bùi Đông Lai từ trong bụi cỏ đằng sau nhảy ra, gã thật giống như một con báo săn mồi... Thực xin lỗi, hình dung như vậy thực xin lỗi loài báo. Hẳn thật giống một con báo săn mồi linh hoạt, chỉ ba ba bước nhảy đã chạy đến nằm phục sát bên cạnh Cáp Mô.

- Thế nào? Chúng ta có phải người đến đầu tiên hay không?

Bùi Đông Lai hỏi.

Cáp Mô gật đầu nói:

- Không có phát hiện được điều gì, trong thôn hẳn một người cũng không có. Tuy nhiên với hiểu biết của tôi về gã Trác Thanh Chiến kia, gã hẳn đã sớm đến mới đúng. Hiện tại trong thôn yên tĩnh như thế tôi thế nào cũng cảm thấy không đúng chút nào, tên kia muốn không theo lẽ thường mà ra bài. Hai ta đi ra như vậy làm không tốt để cho gã tận diệt, chắc còn chê cười chúng ta không có bản lãnh.

Bùi Đông Lai nói:

- Trác Thanh Đêm ha ha, tôi nhớ lúc trước khi nói đùa với Trác Thanh Chiến ở Bắc Kinh, gã kia còn lòng thông hai chuối nước mũi trên mặt. Nhoáng cái mười mấy năm trôi qua, thằng mông nhỏ kia cũng có thể tự mình chăm lo một phía rồi.

Cáp Mô nói:

- Anh cũng đừng xem thường gã kia, chúng ta lần này liệu có thể một tay tóm gọn đám bại hoại Răng Gấu kia hay không đều chỉ trông cậy vào gã. Gã kia tuy rằng làm người chẳng có gì tốt đẹp, bản lãnh quả thật không nhỏ.

Bùi Đông Lai nói:

- Nghe nói Trác Thanh Đế am hiểu nhất cũng là súng bắn tỉa phải không?

Cáp Mô gật đầu nói:

- Báo Tử chính là do gã dạy dỗ nên.

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu nói:

- Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước đã dứt ở trên bờ cát. Hiện tại thật sự là thiên hạ của người trẻ tuổi, tôi dùng súng bắn tỉa bắn bỏ câu nhà người ta, nó vẫn còn chưa cỗi tả. Không được, chờ lát nữa thấy nó tôi phải so tài một chút, nhìn xem nó là sóng, hay tôi mới sóng!

Cáp Mô nói:

- Anh là sóng! Anh sóng hơn bất kỳ ai!

Bùi Đông Lai:...

Cáp Mô nói:

- Không đúng chút nào, theo lý thuyết hai người bọn Cường Tử và Cáp Mô không thể chậm hơn bao nhiêu so với chúng ta mới đúng nha, lẽ nào hai người bọn họ trên đường đi gặp phải một đôi heo mẹ nên rơi rụng rồi?

Bùi Đông Lai nói:

- Cậu đừng nói thế, đại thảo nguyên Nội Mông Cổ cái gì cũng có, chỉ không có heo mẹ...

Cáp Mô nói:

- Theo ý kiến của tôi, hai ta nằm sấp ở đây, xem thử động tĩnh sau hăng nói.

Bùi Đông Lai khoát tay nói:

- Điều đó là không thể được, Bùi gia ta làm việc từ lúc nào lén lút lút lút như vậy. Cho dù trong thôn này đã bị tên Trác Thanh Đế kia khống chế rồi, dựa vào đôi nắm tay bằng cái chén của Bùi gia ta đây cũng thu dọn sạch toàn bộ bọn chúng.

Cáp Mô nói:

- Được, tôi tin cậy vào anh, anh đi đi, tôi canh chừng cho anh!

Bùi Đông Lai:...

Cáp Mô:

- Không bằng như vậy, hai người bọn Cường Tử và Kim Tiểu Chu một người tinh ranh một người cẩn thận, đều gần bằng với Lục Nhĩ Mi Hầu sắp đắc đạo thành tiên. Suy nghĩ mờ mịt làm khó hai ta, vậy đi chúng ta chờ bọn Tào Liên và Đại Hùng nha. Hai tên khờ khạo này không có tâm nhãn như vậy, hai đứa nó khẳng định đi thẳng vào thôn. Nếu như hai tụi nó không gặp nguy hiểm, hai ta cũng đi vào.

Bùi Đông Lai nói:

- Không được! Bùi gia ta làm chuyện gì cũng sẽ không ở đằng sau người khác.

Gã đứng lên, chỉ vào thôn nói:

- Đừng nói một cái thôn nhỏ, bên trong đừng nói còn có Trác Thanh Đế, cho dù cả đám sát thủ Răng Gấu đứng trong đó, Bùi gia ta cũng tiến thẳng về trước!

Nói xong, Bùi Đông Lai đi nhanh về phía cửa thôn. Cáp Mô thấp giọng mắng hai chữ. Chữ thứ nhất mẫu tự đứng đầu là S, chữ thứ hai mẫu tự đứng đầu là B...

Bùi Đông Lai không hiểu Trác Thanh Đế, nhưng Cáp Mô từng đánh nhau qua với Trác Thanh Đế. Gã kia đúng thật là một người âm hiểm, nếu như là đến trước không chơi trò mưu mô xảo quyệt, Cáp Mô cam lòng gọi ngược tên của mình lại.

Bùi Đông Lai vác khẩu súng bắn tĩa nặng nề kia, sải bước thật rộng đi nhanh về hướng trong thôn. Thân hình gã cao lớn, mập mạp vạm vỡ, hơn nữa vác một vũ khí khổng lồ, nhìn từ sau lưng trông thế nào cũng giống như Thiên Bồng nguyên soái hạ phàm... Gã vừa đi vừa dò xét, thôn này thực ra cũng không lớn, chỉ có vài chục hộ gia đình. Nhưng ở Nội Mông không giống như trung tâm đất nước, nơi này đất rộng người thưa, phòng ốc xây dựng còn thưa thớt hơn nhiều so với nội địa. Nhìn về quy mô vài chục gia đình chiếm diện tích không kém hơn cái thôn trên trăm hộ gia đình ở nội địa.

Một cái thôn nhỏ như vậy, không khí trầm lắng, Bùi Đông Lai thật đúng là không thấy ra có chỗ gì đặc biệt thích hợp phục kích. Thôn như vậy, Nội Mông có nhiều, rất nhiều. Tại sao phải chỉ chọn nơi này? Mãi Mãi Đề không nói, chỉ nói cho bọn họ biết đến chỗ này tự nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra. Hiện tại Bùi Đông Lai để, gã vẫn không hiểu.

Mang theo một bụng nghi vấn, Bùi Đông Lai đi rất nhanh đến cửa thôn. Gã ở bên bờ tường thấy bị sụp đã nhận ra một số dấu vết, xem ra dường như có người ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi qua. Bùi Đông Lai nhướn con mắt lên, trong lòng tự nhủ Trác Thanh Đế trong lời đồn rất lợi hại, quả thật cũng chỉ có như thế này thôi sao. Dấu vết rõ ràng như vậy cũng không có xóa đi, có chút ấu trĩ. Gã cười khúc khích, tiếp tục đi lên phía trước.

Đi đến bên cạnh một nhà vệ sinh xây dựng tạm bằng cành cây, mũi Bùi Đông Lai phập phồng vô cùng linh động hít ngửi hai lần.

- Hả?

Bùi Đông Lai nhướn đầu lông mày, gã ngửi thấy một mùi hương còn rất mới...

- Mười phút trước đây đã có người ở đây đại tiện, người này tiêu hóa không tốt, mùi vị kia con mẹ nó thật là kinh tởm!

Trong lòng Bùi Đông Lai nghĩ đến đó, lập tức cười nhạt. Trác Thanh Đế này thật đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, bọn Cường Tử và Cáp Mô đều khoe nó như một đóa hoa. Hôm nay xem qua điều này cũng chẳng qua như thế này thôi.

Nghĩ tới đây Bùi Đông Lai sải bước thật lớn đi vào trong thôn, gã đoán chừng dùng kỹ xảo dử ệt như vậy, mặc dù là Trác Thanh Đế dẫn người ẩn núp đi rồi cũng sẽ không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của gã. Mới vừa đi hai bước, chợt phát hiện trên mặt đất có một vật sáng lấp lánh, bởi vậy Bùi Đông Lai đã đi qua muốn nhìn một chút là vật gì.

Đến nơi vừa quét mắt nhìn hóa ra là một cái bát lửa, còn là loại bát lửa chắn gió bằng kim loại. Bùi Đông Lai thấy cái bát lửa này sao mà nhìn rất quen mắt, dường như đã nhìn thấy qua ở chỗ nào. Trong lúc nhất thời nghĩ không ra, Bùi Đông Lai đi tới muốn nhặt lên nhìn kỹ xem.

Mới vừa đi về phía chiếc bát lửa kia một bước xa, Bùi Đông Lai cảm giác dưới chân nhẹ hẫng!

Có bầy sập!

Bùi Đông Lai không hổ là cao thủ thân kinh bách chiến, vừa mới cảm giác được dưới chân nhẹ hẫng chợt lập tức nghĩ ngay tới bầy sập. Gã phản ứng ngay lập tức, một cơ thể mập toan mỡ của gã nặng ít nhất hai trăm cân những vẫn có thể làm động tác thân thể nhẹ như chim yến! Chân trái của gã vừa rơi xuống, chân phải liền sải bước thật rộng về phía trước, dùng chân phải làm điểm chống đỡ, thân thể vụt qua một cái đã rơi xuống chỗ cách hai thước ở phía trước.

Đây là một động tác hoàn mỹ, mặc dù đổi lại là Cáp Mô cũng nhiều nhất làm được đến mức như vậy. Chính Bùi Đông Lai cũng rất hài lòng với động tác này của mình, lẳng không vượt qua như vậy cũng không phải một người bình thường có thể làm ra được. Ai nói thẳng mập thì không thể sáng tạo kì tích? Ai nói mập thì không thể nào làm thân thể nhẹ như chim yến?

Một giây đồng hồ ở giữa không trung, Bùi Đông Lai bỗng nghĩ đến một việc, chiếc bát lửa kia gã quả thật đã thấy qua, đó là đồ của Tào Liên! Trên chiếc bát lửa kia dán một bức tranh phụ nữỏa thể, gã từng đi theo Tào Liên mượn chơi vài lần tên kia đều không cho gã.

Thầm nghĩ đến điểm này Bùi Đông Lai đã rơi xuống đất, thân thể gã còn chưa đứng vững, cảm giác dưới chân lại nhẹ hẫng thêm lần nữa! Không ngờ vẫn còn bầy sập!

Bùi Đông Lai đúng là Bùi Đông Lai, một tên mập có dẻo dai và sức bật kinh người, thân thể gã còn chưa có đứng vững, ngay lập tức mượn nhờ lực quán tính giữa ngược người về sau, thật giống như một diễn viên kịch kịch làm một màn lộn ngược ra sau gọn gàng vậy.

Lúc này Cáp Mô đã đến đầu thôn, nhìn thấy Bùi Đông Lai bay lên nhảy xuống đã biết gã kia bị ám hại rồi. Vừa muốn đi tới, liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến gã suốt đời khó quên.

Bùi Đông Lai lần thứ ba tránh thoát vẫn hoàn mỹ như thế, nhưng đáng tiếc, còn có cái bầy thứ ba...

Thân thể hoàn toàn mất đi trọng tâm, bầy sập lần thứ ba này Bùi Đông Lai cho dù thế nào đi nữa chắc chắn là tránh không khỏi. Gã vừa rơi xuống, dưới chân trống rỗng. Lúc đó nếu như thứ đồ che đậy bên trên hố này là Cáp Mô có lẽ không thể sập xuống, nhưng ai bảo gã là một tên mập nặng hơn hai trăm cân?

Ầm ùng!

Bùi Đông Lai rơi vào trong hố.

May mắn, trong hồ này không có mũi đao bén nhọn hướng lên trên, cũng không có ống trúc vót nhọn, cũng không có mìn, bom, thậm chí ngay cả nước cũng không có. Chỉ có... chỉ có một đồng cứng ngắc tươi mới vừa mới ra lò được mười phút, hơn nữa, còn là một đồng phân rất to. Bởi vậy có thể thấy được ruột của Đại Hùng chứa đựng rất là khách quan...

Một chân Bùi Đông Lai giẫm trúng.

Bùi Đông Lai tức điên, bấy sập này đủ độc ác rồi.

Cường Tử và Kim Tiểu Chu ngồi ở trên cây khẳng định không có nhìn thấy Bùi Đông Lai, nhưng hai người họ nhìn thấy mấy chiến sĩ nhận được một cuộc điện thoại sau đó bắt đầu đào hồ đặt bẫy. Chiến sĩ chỉ huy nhận điện thoại, ba chiến sĩ chỉ dùng vài phút đã đào xong vài cái hố. Sau đó Cường Tử và Kim Tiểu Chu đã nhìn thấy, một chiến sĩ bụm mũi móc từ trong nhà vệ sinh ra...

Kim Tiểu Chu vỗ tay một cái kêu lên:

- Kinh điển!

Cường Tử nói:

- Rất lợi hại!

Cáp Mô che mắt, trong lòng tự nhủ may mắn, may mắn, đao hữu chết đừng kéo bản đạo chết theo...

Bùi Đông Lai từ trong hố nhảy ra, việc thứ nhất chính là cởi hết cả giày và vớ ra, tiện tay ném ra xa chừng năm thước... Kim Tiểu Chu cười: May mắn, may mắn mình không đánh cuộc cùng Bùi Đông Lai, bằng không đôi vớ này đánh chết mình cũng không giặt...

Khi hai người đang ngồi ở trên chạc cây thoải mái cười to, trong gò đất cách hai người bọn họ chừng hai trăm thước, trong một cái hang động được móc ra đủ để chứa được hai người, Trác Thanh Đế xuyên qua một hang động không lớn, dùng ống nhòm nhìn Kim Tiểu Chu và Cường Tử ngồi trên chạc cây, khóe miệng cong lên một nét cười xấu xa.

- Hai người hãy cười đi, kế tiếp sẽ đến lượt hai người các anh.

Nếu như Cường Tử và Kim Tiểu Chu biết mình mới là con mồi Trác Thanh Đế nhắm vào, chỉ sợ sẽ không cười thoải mái vui vẻ như vậy...

Dù rằng bọn họ đối mặt với nguy cơ sinh tử, nhưng, cuộc sống cũng tràn ngập niềm vui thú.

304. Chương 304: Ướt Rồi

Cáp Mô đi sang, bụm lấy cái mũi, ngồi xuống xuống kế bên Bùi Đông Lai nói:

- Nhìn thấy rồi chứ, tôi đã bảo anh đừng xem thường Trác Thanh đế rồi còn gì. Gã kia luôn ra tay ác độc với thuộc hạ của chính mình. Anh cho rằng hắn vẫn còn là thằng bé mỏng nhỏ nước mũi chảy lòng thòng đi theo đằng sau mông của anh mười mấy năm trước sao? Mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây, hiện tại đã trưởng thành đến mức có thể một tay ám hại anh rồi.

Bùi Đông Lai buồn bã mắng:

- Mẹ nó, sóng to gió lớn cũng đã vượt qua rồi, không nghĩ đến bị ám hại lật thuyền trong khe. Cái này nếu như truyền ra ngoài về sau Bùi gia ta còn mặt mũi lặn lội trên giang hồ thế nào được, một bước này, tiếng thơm đời nay của ta coi như bị hủy rồi.

Cáp Mô che giấu thay cho gã nói:

- Không sao, đây không phải ngoại trừ mỗi mình tôi nhìn thấy thôi à.

Bùi Đông Lai vừa muốn nói chuyện, đã nghe thấy một âm thanh cười ha hả đằng sau:

- Bùi gia, thực sự anh phải cảm ơn tôi, nếu như không phải tôi cố ý đặt chiếc bật lửa ở đó, anh thật đúng là không thể nào rơi vào bẫy được.

Tào Liên cười ha hả từ trong một căn nhà đi ra, vẻ mặt vui vẻ như gió mùa xuân. Đi theo đằng sau gã còn có Đại Hùng cười ngây ngô, khuôn mặt cười căng phồng lên giống như một đóa hoa cúc chó nở rộ. Không chỉ riêng có hai người bọn họ, đi theo đằng sau bọn họ còn có thêm mấy chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ. Mấy chiến sĩ này đều cố ý phùng má lên không cười, nhưng vẻ mặt này càng khiến cho Bùi Đông Lai vô cùng xấu hổ.

- Thật sự có lỗi, quả thật... là chúng tôi cố ý.

Một chiến sĩ nhịn không được nói một câu.

Xì một tiếng, chính Bùi Đông Lai cũng nhịn không được bật cười phá lên. Gã chỉ vào Tào Liên cười mắng:

- Được, tiểu Tào, hôm nay coi như là anh ám hại tôi một lần, lần sau tôi khẳng định lấy lại danh dự.

Gã quơ một tay cầm lên cái bật lửa có bức hình vẽ cô gái khỏa thân trên mặt đất bỏ vào trong túi, hậm hực nói:

- Cái này coi như là tiền lãi, thuộc về tôi.

Tào Liên cười ha hả nói:

- Thuộc về anh, một cái bật lửa đổi được một lần xấu hổ của anh, đáng giá!

Mấy chiến sĩ đỡ Bùi Đông Lai đứng lên, tiểu đội trưởng Lý Vĩ vẻ mặt xin lỗi nói:

- Thực xin lỗi nha, việc này thật không phải do tôi làm chủ. Anh biết đấy, quân đội chúng tôi, quan lớn một cấp đề chết người a...

Bùi Đông Lai cười mắng:

- Lúc trước tiểu tử thù Trác Thanh Đế kia lắc mông đi theo tôi, hiện tại rõ ràng vong ơn phụ nghĩa tính toán chơi tôi. Sớm biết nó tâm lang cầu phế như vậy, lúc trước khi nó đi tiểu học bị người ta ức hiếp tôi sẽ không đi giúp nó trút giận. Lúc đó đứa bé lớp lớn hơn nó ức hiếp nó, nó cũng chỉ biết khóc nhè.

Lý Vĩ nói một câu ý vị thâm sâu:

- Con người nói chung sẽ biến thành...

Cáp Mô:

- Hiện tại biết rõ sáng suốt của Cáp Mô ca rồi chưa, nếu như nghe tôi, anh sao nhận lấy mùi thú vị toàn thân thể này. Về sau học thêm chút lấu cá đi, đi theo đằng sau Cáp Mô ca chói lọi vĩnh viễn là an toàn.

Bùi Đông Lai kinh ngạc nói:

- Tôi đúng là nghĩ cũng không hiểu, các cậu núp ở chỗ nào vậy? Tại sao dùng tuệ nhãn của tôi cũng không nhận ra được các cậu?

Tào Liên nói:

- Trong cái thôn này trong mỗi căn nhà đều có mật đạo, chúng tôi vừa nãy đã trốn ở bên trong xem cuộc vui. Đây cũng là lý do tại sao Mãi Mãi Đề cho rằng đây là nơi phục kích tốt nhất, vừa nãy tôi nhìn thử, nơi này quả thật không tệ, khá tốt!

Bùi Đông Lai nói:

- Trách không được, nơi này quả thật tốt. Chẳng qua tốt thì vẫn cứ tốt, các cậu dù sao cũng phải tìm một chỗ cho tôi rửa... ày...

Mọi người cười to.

Tào Liên cười nói:

- Tiếp theo chúng ta hãy nhìn xem hai người bọn Cường Tử và Kim Tiểu Chu bị tính kế như thế nào a, tôi cũng có chút không thể chờ đợi được. Từ khi chúng tôi đến bây giờ Trác Thanh Chiến cũng chưa có xuất hiện, vẫn luôn gọi điện thoại điều khiển các anh em này ám toán chúng ta. Đoán chắc hẳn đang núp ở chỗ nào đó chuẩn bị ám toán Cường Tử, có trò hay xem rồi.

Cáp Mô nói:

- Cường Tử, muốn ám toán hẳn cũng thật không dễ dàng nha.

Bùi Đông Lai nói:

- Chẳng cần quan tâm nếu như Trác Thanh Đế không thành công, Bùi gia ta bắn một phát súng gây gà con của Cường Tử trút giận!

Mọi người cười cười nói nói vào một ngôi nhà, sau đó chui vào trong đường hầm đợi chờ Cường Tử và Kim Tiểu Chu chui đầu vào lưới. Mấy chiến sĩ động tác nhanh chóng dọn dẹp dấu vết một lượt, từ động tác thành thạo của bọn họ, Bùi Đông Lai thậm chí hoài nghi đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ được huấn luyện để làm chuyện này...

Cường Tử ngồi trên chạc cây gơ ống nhòm lên, vừa nhìn vừa cười:

- Hiện tại Trác Thanh Chiến vẫn còn chưa lộ diện, khẳng định ẩn núp để chuẩn bị hãm hại hai ta.

Kim Tiểu Chu nói:

- Kế tiếp là thời gian chiến đấu của hai người các anh, tôi bỏ quyền chơi.

Cường Tử nói:

- Tại sao? Hai ta hiện tại chính là chiến hữu cùng chiến hào, anh bỏ quyền chơi thật là không có đạo đức.

Kim Tiểu Chu cười nói:

- Cậu cũng đừng quên, Trác Thanh Đế coi như là sư phụ tôi, tôi không có giúp đỡ hẳn một tay ám toán cậu coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Nếu như không phải xem lại việc cậu phát tiền lương cho tôi, tôi sớm đã chế phục cậu từ đằng sau giao cho sư phụ xử lý rồi.

Cường Tử nói:

- Biết người biết mặt khó biết lòng.

Kim Tiểu Chu nói:

- Đừng bày đặt nói đến đạo đức nữa.

Cường Tử một cước đạp Kim Tiểu Chu từ trên chạc cây xuống dưới, tự mình tung người nhảy xuống cười nói:

- Dù sao tôi biết rõ sắp chết cũng phải kéo theo cái đệm lưng, anh phải hợp tác với tôi bơi vào chỗ nước sôi lửa bỏng. Đi thôi.

Kim Tiểu Chu cau mày nói:

- Tôi có thể từ chối không?

Cường Tử nói:

- Chắc chắn không được, tôi còn trông cậy vào anh đi phía trước che gió che mưa cho tôi. Anh không thấy phim màn ảnh rộng của Hoa Kỳ sao? Bị mìn nổ chết đều là binh lính Hoa Kỳ dò đường đằng trước, một vị quan chức cũng không có.

Kim Tiểu Chu nói:

- Sớm biết như vậy bằng không tôi vừa nãy đánh lén cậu, trối gô cậu lại mang đến sư phụ tôi đó chính là bỏ gian tà theo chính nghĩa.

Cường Tử nói:

- Được rồi, chúng ta cũng nên lên đường thôi. Tôi cũng đang tò mò, anh nói Trác Thanh Đế suy nghĩ quỷ kế gì hành hạ hai ta đây?

Kim Tiểu Chu nghiêm túc nói:

- Tôi là con người, không thể lý giải suy nghĩ của những sinh vật không phải con người như các người.

Cường Tử nói:

- Nếu không thể như vậy, hai ta hiện tại quay lại đi thôi. Dù sao cũng kém hiểu biết, chúng ta đi vào hay là không đi vào cũng không có chút ý nghĩa nào.

Kim Tiểu Chu nói:

- Cậu là bàn bạc với tôi hay là bàn bạc với chính bản thân?

Cường Tử giận dữ nói:

- Đi thôi! Từ trong ra ngoài của tôi đều phục anh rồi. Lâm trận chạy trốn đây là việc không bằng Hán gian thật đúng là xuất thân cán bộ nhà nước, anh nói con người tôi sao lại quang minh chính đại như vậy được cơ chứ?

Kim Tiểu Chu:

- Quang minh chính đại sao? Vậy cậu đi đằng trước nhé!

Hai người vừa đấu võ mồm vừa đi về phía trước, bàn bạc một lúc, phương án tốt nhất là dựa theo tuyến đường vào thôn vừa nãy của bọn Cáp Mô và Bùi Đông Lai, như vậy gần như không có nguy hiểm gì. Dù sao Đại Hùng cho dù chất lượng sản xuất cao đến đâu, cũng dùng hết lên người Bùi Đông Lai rồi...

Kim Tiểu Chu vừa đi vừa nói:

- Tôi thế nào cũng cảm thấy quái dị, cảm giác hình như có người nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Cường Tử cười nhạo anh ta:

- Bởi vì cái gì nữa, một đồng phân lớn dọa anh sợ thần hồn nát thần tính rồi.

Kim Tiểu Chu nói:

- Cậu khoan nói trước, tôi hiện tại bước đi cũng không dám dùng sức giẫm trên mặt đất, chỉ sợ một bước không cẩn thận nổi gót theo Bùi gia vĩ đại, vậy thì thâm hiểm lắm nha.

Cường Tử cười nói:

- Yên tâm đi, sư phụ anh sẽ không đối với anh như vậy, dù sao hắn cũng chỉ có một tên đồ đệ là anh thôi, thật nếu như muốn hành hạ chết anh ai chăm sóc cho hắn khi tuổi già đây.

Kim Tiểu Chu nói:

- Cậu không biết sư phụ tôi sao? Nếu như hắn muốn chơi, đừng tôi là đồ đệ hắn, tôi cho dù là sư phụ hắn cũng phải đùa tới chết...

Lúc này hai người vừa vặn đi ngang qua bên cạnh gò đất ẩn thân của Trác Thanh Đế, lời Kim Tiểu Chu anh ta nghe rõ mồn một không sót từ nào. Nghe Kim Tiểu Chu hình dung như thế về mình, Trác Thanh Đế cười giơ ngón tay cái lên. Vừa nãy anh ta gọi điện thoại chỉ huy bọn Lý Vĩ tính kế chơi Bùi Đông Lai, phải nói là hoàn mỹ đến cực điểm. Anh ta đã bảo Lý Vĩ đào ba cái hố quả thật chính là dựa theo bản lãnh của Bùi Đông Lai mà làm. Bởi vậy cũng đủ biết khả năng tính toán của Trác Thanh Đế hoàn hảo đến cỡ nào.

Không xa chỗ đằng trước Cường Tử, có một gốc cây, hai người bọn Bùi Đông Lai và Cáp Mô trước đó đã ẩn núp trong bụi cỏ bên dưới gốc cây này. Chỗ này Bùi Đông Lai và Cáp Mô đã đi qua, cho nên Cường Tử và Kim Tiểu Chu cũng không để ý nhiều cho lắm. Cả hai đều dồn hết sức tập trung chú ý vào trong thôn, dù sao người của hai nhóm trước đó đều bị Trác Thanh Đế tính kế ở trong thôn.

Bọn họ không có phát hiện ra là một sợi dây kim loại rất nhỏ bé xíu không kém hơn cọng tóc bao nhiêu treo trên hai cọng cỏ, nếu như không nhìn kỹ chắc chắn không nhìn thấy được. Đây là một loại mìn chưa được kích hoạt không phải loại mới nhất, dùng sợi tóc làm dây dẫn mìn ở trong các bộ phim chiến tranh cũ đã từng xuất hiện không chỉ một lần. Không ngờ tới được, trước đó Cường Tử nói việc binh lính Hoa Kỳ giẫm phải mìn, giờ sắp diễn ra trên người hắn và Kim Tiểu Chu.

Cường Tử đi đằng trước, hắn thật đúng là không đành lòng để cho Kim Tiểu Chu hồi hộp sợ hãi đi trước. Dù sao luận về nhanh nhẹn, hắn còn tốt hơn nhiều so với Kim Tiểu Chu. Mặc dù thấy được Bùi Đông Lai rơi vào bẫy như thế nào, Cường Tử có tự tin tuyệt đối sẽ không như Bùi Đông Lai giẫm phải một đồng bự sư như vậy. Dù sao phân người không phải phân chó, giẫm cũng không được vận may...

Cường Tử không chú ý, một cước giẫm trên sợi dây kim loại nhỏ xíu. Hai người chỉ nghe thấy âm thanh vang lên rằng rắc cực kỳ nhỏ, lập tức dừng lại bước chân. Ở trong gò đất Trác Thanh Đế nắm chặt bàn tay, hưng phấn tự nhủ:

- Trúng rồi, mìn bò cạp.

Sở dĩ gọi là mìn bò cạp, chính là người giẫm mìn sẽ không việc gì, người đằng sau mới gặp xui xẻo... Lúc trước vì để ứng phó mìn của du kích, quỷ Nhật Bản xưa dân chúng đi đằng trước giẫm mìn. Để đối phó kẻ địch, một đội viên du kích vĩ đại đã nghĩ ra tuyệt chiêu này. Mìn bò cạp này, dân chúng đi ở đằng trước cho dù có giẫm lên cũng sẽ không có một chút nguy hiểm. Mìn sẽ nổ vang ở phía sau rất xa bọn họ, lúc trước quỷ Nhật Bản chịu thiệt hại không ít vì loại mìn này.

Hiện tại người bị hại đến lượt Kim Tiểu Chu...

Mìn được Trác Thanh Chiến sửa đổi gần như không có uy lực gì, nhiều nhất cũng chỉ là nổ tung làm té Kim Tiểu Chu ngã lăn. Nhưng Trác Thanh Chiến tại sao lại là người lương thiện như vậy được, nếu như anh ta không có chút thủ đoạn vậy thực xin lỗi không cần tội công mai phục như vậy. Cường Tử và Kim Tiểu Chu vừa nghe thấy tiếng vang rất nhỏ này, chỗ không xa bên cạnh Kim Tiểu Chu mìn bỗng dưng phát nổ...

Mìn này chôn xuống sâu hơn so với bình thường, làm như vậy chủ yếu bởi vì bên trên quả mìn Trác Thanh Đế còn đặt một vật. Đây là một bình rượu nhựa tìm được trong thôn, là loại bình nhựa bình thường có thể chứa năm cân rượu. Trong cửa hàng ở nông thôn loại bình nhựa như vậy dùng để chứa rượu tự làm, dấm chua hay cái gì khác. Thứ Trác Thanh Đế chứa bên trong phải dùng hết cả một ngày của hai mươi thành viên tác chiến đặc biệt bao gồm cả anh ta, đó chính là nước tiểu...

Mìn vừa nổ, phải gọi là quả thật lợi hại.

Mưa đầy trời... mang theo một mùi hương không thể nào tươi mát hơn được.

Cho dù hành động của Kim Tiểu Chu và Cường Tử nhanh hơn nữa, hai người vẫn phải trúng chiêu. Ngẫm mà xem, một bình chứa năm cân nước tiểu nổ tan tành, đó là một cảnh tượng hùng tráng cỡ nào... Nhất là trong ánh mặt trời sáng rõ như hôm nay, nước tiểu bay loạn trong không trung thể mà vẫn hiện ra một đường màu hồng nhàn nhạt...

Trác Thanh Đế núp ở trong gò đất cười phá lên, nụ cười đó phải gọi là rùng rợn

Cường Tử và Kim Tiểu Chu... ướt rồi.

305. Chương 305: Răng Gấu Sắp Đến

Khi Cường Tử và Kim Tiểu Chu ngoài thôn nhỏ vứt đi kia cuối cùng cũng bị Trác Thanh Đế ám hại, ngoài cái thôn dưới chân núi Hạ Lan bọn họ rời đi, một người vừa mới đến. Người này ăn mặc bình thường, có vẻ đi đường mệt mỏi gió bụi. Nhìn từ dáng vẻ bên ngoài đây là một người theo Hồi giáo, dáng người thon gầy xương to bè.

Người này không có mang theo hành lý, hai tay không đi vào trong thôn. Trên mặt của y tuy rằng hiện lên vẻ mệt mỏi, nhưng khóe môi nhếch lên một nụ cười hiền lành. Hình dáng của y tuy rằng nhìn không vừa mắt, nhưng nét cười vui vẻ ấm áp trên mặt luôn làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái. Một bộ quần áo thể thao hết sức giản thiểu, một đôi giày giành cho quân lính, đơn giản gọn gàng.

Y lịch sự chào hỏi với người trong thôn, sau đó xin một người phụ nữ lớn tuổi trong thôn một chén trà sữa giải khát. Nhìn có vẻ y thật sự khát, một hơi uống sạch trà sữa sau đó trên mặt hiện ra một loại cảm giác vui vẻ thỏa mãn. Tính hiếu khách của người Mông Cổ cả thế giới đều biết đến, cho nên người phụ nữ lớn tuổi này chuẩn bị một ít thức ăn cho y.

Không có từ chối, y ăn giống như là lang ngỗng hổ nuốt làm sạch sẽ một mâm thịt viên lớn, lại uống cả một bình trà sữa. Sau khi cảm thấy hài lòng y tỏ vẻ cảm ơn chân thành với người phụ nữ lớn tuổi, khiêm tốn và lễ phép. Đại thẩm cười hỏi y:

- Thằng nhóc, cậu là từ chỗ nào tới đây?

Y nghĩ ngợi, trả lời thành thật nói:

- Tôi từ phương bắc tới.

Đây là một câu trả lời không có ý nghĩ thực tế nào, nhưng hẳn lại trả lời vô cùng thành thật. Phương bắc? Phương bắc có rất nhiều nơi, Ngoại Mông Cổ ở phương bắc, Liên Bang Nga cũng ở phương bắc, phương bắc có rất nhiều quốc gia, một câu nói tùy tiện như vậy y lại giống như rất quyết tâm mới trả lời.

Nghe y nói như vậy, người phụ nữ lớn tuổi biết rõ gã này không muốn lộ ra việc của mình. Bà hiền lành vừa cười vừa nói:

- Nếu như mệt mỏi hãy ở lại chỗ của tôi nghỉ ngơi một chút, cho dù là chim ưng mạnh mẽ đến đâu cũng phải có chỗ dừng cánh nghỉ ngơi.

Y nhẹ gật đầu, trang trọng nói một câu:

- Cảm ơn!

Đứng lên, đi ra khỏi căn nhà này, y leo lên một tảng đá rất lớn quét mắt nhìn quanh thôn. Sau khi y thu hết cả thôn vào trong mắt, trên khuôn mặt mới vừa ôn hòa của y đột nhiên xuất hiện một loại vẻ mặt dữ tợn khiến người ta rét run.

Y, tên là Judas.

Ngay khi y dùng một loại ánh mắt tàn khốc khiến người ta không dám mở mắt ép hỏi những người trong thôn hành tung của bọn Cường Tử, y mới lộ ra diện mạo vốn có của mình, Sát thủ đệ nhất Châu Âu. Thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa đều bị Cường Tử mang đi hết, chỉ để lại bốn người, bốn thành viên tinh nhuệ của Liên minh chấp pháp Trung Hoa này không trụ nổi quá hai phút dưới bàn tay của Judas đã bị đánh ngã. Sau đó Judas dùng nửa giờ chậm rãi giết chết cả bốn, nhưng không có ép hỏi ra một chút tin tức hành tung liên quan tới Cường Tử.

Cảm giận Judas bắt đầu giết người, giết chết từng người một y nhìn thấy trong thôn này, ngoại trừ người phụ nữ lớn tuổi cho hắn thức ăn, vài chục người trong thôn đều bị y dọn dẹp sạch sẽ! Người phụ nữ lớn tuổi kia, bị y khoét đi đôi mắt, cắt mất đầu lưỡi. Đây đã là lòng nhân từ của y, nếu không phải người phụ nữ này cho y một bữa cơm no, y cũng sẽ không chút do dự giết bà ta rồi. Y vẫn luôn cho rằng mình là người có ân phải báo đáp, cho nên y không có giết người phụ nữ Mông Cổ lương thiện kia.

Một mình, giết sạch gần như tất cả mọi người trong thôn.

Ngoại trừ vài đàn ông Mông Cổ đi ra ngoài chăn thả gia súc, trong thôn không còn người nào sống sót. Người phụ nữ lương thiện Mông Cổ kia cũng đã chết, bà chịu đựng không nổi đau đớn dùng dao sắc đàn ông của mình tự sát. Bà làm như vậy, Judas cảm thấy thật đáng tiếc, dù sao y không có dự định giết bà, bà chết, đây không phải mong muốn ban đầu của y.

Sau khi dùng dao găm cắt đứt cổ họng của người cuối cùng, không có được một chút tin tức dùng được Judas rất căm tức. Y lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc, chỉ nói một câu:

- Xem ra tin tức rất chính xác, người trong thôn này không một ai biết tên Lâm Cường kia đi chỗ nào.

Ngắt điện thoại, Judas xoay người rời đi, không có một chút do dự. Trên quần áo của y dính đầy máu tươi, trên tay cũng vậy, thậm chí trên mặt giống thế, nhưng y lại xem như thể là bình thường.

Mãi Mãi Đề phóng tin tức ra Ngoại Mông Cổ, rất nhanh đã truyền vào trong lỗ tai của Gấu Bắc Cực. Mãi Mãi Đề thật không ngờ tên Judas này có thể hung tàn như thế. Gã đã tung tin rất mơ hồ lộ ra vị trí cái thôn Cường Tử và Thảm Hố Thiên ước hẹn gặp nhau, nghĩ thế nào cũng không ngờ được Judas lại tìm đến cái thôn nhỏ dưới núi Hạ Lan kia.

Nếu như Mãi Mãi Đề biết được, gã sẽ hối hận muốn chết.

Trong một căn cứ bí mật Gấu Bắc Cực thiết lập ở Nội Mông, bọn sát thủ Răng Gấu đang xoa tay. Bọn chúng mất thời gian hai ngày chia nhau ra từ Liên Bang Nga tiến vào Nội Mông, sau đó tụ tập ở chỗ này. Hai ngày nay sát thủ Răng Gấu liên tục kéo đến căn cứ này đã không dưới bốn mươi người, mà đây cũng không phải là con số cuối cùng.

Ở trong một căn phòng ánh sáng rất lu mờ, một gã đàn ông có mái tóc vàng ngồi ở trên ghế sa lông bằng da thật im lặng nhắm nháp rượu đỏ. Chai rượu đỏ này là y tự mình mang đến, sản xuất từ trang trại rượu nổi tiếng nhất nước Pháp. Đương nhiên, y sẽ không phí tiền mua chai rượu đắt tiền như vậy để uống. Chai rượu này là y cầm ra sau khi giết chết chủ nhân trước đây của nó, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Hai chân lác lư qua lại trên cái bàn đằng trước, y nửa nằm nửa ngồi trong sa lông, trông có vẻ rất thoải mái. Vừa mới nhận được điện thoại xác nhận của Judas gọi tới, tâm trạng của y có chút không bình tĩnh.

Y, gọi là Cherenkov (Chơ-ren-kov) biệt hiệu của y là Sí Thiên Sứ.

Vẫy tay, một tên thuộc hạ đứng ở cửa ra vào lập tức đi tới. Gã đàn ông vạm vỡ chiều cao chừng hai thước cúi đầu, giọng điệu cung kính nói với Cherenkov:

- Thủ lĩnh, có gì dặn dò?

Cherenkov lười nhác nói:

- Ta đói bụng, đi chuẩn bị thức ăn đi, nhớ kỹ, muốn tươi mới.

- Ngài yên tâm đi thủ lĩnh, đã chuẩn bị xong.

Gã đàn ông vạm vỡ này xoay người đi ra khỏi căn phòng, vẫy tay, lập tức hai cô gái ăn mặc gợi cảm, điệu bộ xinh đẹp đi vào. Hai cô gái này cho dù là thân thể hay là dáng người đều gần như hoàn mỹ, khuôn mặt tinh tế, dáng người thuần tha. Phụ nữ Liên Bang Nga bình thường eo lưng đều khá thô to, hai cô gái này đều có vòng eo mảnh khảnh khó có được. Càng khó có được chính là, hai cô ả còn là chị em sinh đôi. Khuôn mặt giống nhau, ngay cả thân thể đều gần như một khuôn mà ra.

Hai người này đều là sát thủ của Răng Gấu, thậm chí là sát thủ cấp bậc rất cao trong Răng Gấu. Từ ba năm trước đã ra ngoài làm việc, người chết trong tay hai cô ả đã sớm vượt quá con số mười. Nếu như giết một số người bình thường, con số mười có lẽ cũng không thể được coi là việc rất khó khăn gì. Nhưng cần phải biết là, người chết ở trên trong tay hai cô ả, không một người nào không phải là nhân vật có thân phận hiển hách số một số hai ở Châu Âu và Châu Á.

Trong đó bao gồm cả người sáng lập công ty lớn nào đó của nước Đức, kể cả tay trùm đầu cơ công ty tài chính Liên Bang Nga, còn có chủ tịch công ty điện tử nào đó của Hàn Quốc, còn bao gồm thủ lĩnh tổ chức xuất nhập khẩu Nhật Bản. Hai chị em một người tên là Maxkova (Mac-ko-va), một người tên là Hankova (Han-ko-va). Bản lãnh của hai cô ả, là do một tay Cherenkov dạy dỗ.

- Thủ lĩnh, thức ăn của ngài đến rồi.

Trong tay hai cô gái đều bưng khay, trên khay trong tay Maxkova đặt một tảng thịt bò tươi rói, tươi đến mức còn mang theo tơ máu. Thức ăn Cherenkov thích nhất chính là thịt bò, nhưng y yêu thích nhất chính là thịt bò sống, mà không phải thịt bò chín. Khay trên tay Hankova là một miếng gan ngỗng, giống như thịt bò, gan ngỗng này cũng tươi rói.

Cherenkov vỗ một cái trên vòng hông phồng phao của Maxkova vừa cười vừa nói:

- Hai thiên sứ đáng yêu của ta, cơm trưa mỗi ngày do hai người các em đưa đến quả thực là một việc vui vẻ đáng thưởng thức.

Hai cô gái đặt khay trên bàn, sau đó một trái một phải ngồi bên cạnh Cherenkov. Maxkova liếm một vòng trên ngực Cherenkov, dùng ánh mắt quyến rũ nhìn Cherenkov nói:

- Có thể phục vụ cho ngài, là vinh hạnh lớn nhất của chúng em.

Hankova dùng dao găm sắc bén cắt lấy một khối thịt bò sống còn máu, dùng dao găm cắm vào đưa đến bên miệng Cherenkov. Y cười nói:

- Cục cưng, em không có ý định móc cho anh ăn hay sao?

Hankova cười xinh đẹp, ngay sau đó đặt miếng thịt bò sống vào trong miệng của mình. Cặp môi đẹp dễ dàng mọng của ả ngọ nguyệt, có một giọt máu từ trên khóe miệng của ả chảy xuống. Cherenkov duỗi ngón tay ra lau máu trên khóe miệng của Hankova, sau đó bỏ vào trong miệng của mình, nhắm nháp theo đó nói:

- Ưc! Quả nhiên rất tươi mới, ta yêu mến hương vị này.

Hankova thò đầu tới, dùng đầu lưỡi đẩy thịt bò trong miệng của mình vào trong miệng Cherenkov. Y rất hưởng thụ nhắm nuốt, vươn tay nắm chặt một bên ngực của Hankova dùng sức xoa nhẹ nhẹ. Y dùng rượu đỏ tống thịt bò sống trong miệng xuống, không tự kiểm chế được thốt lên:

- Thứ mùi vị đẹp nhất trên thế giới này chính là thịt bò cũng chỉ có ăn thịt bò thường xuyên mới sẽ khiến cho đàn ông tràn đầy khí lực.

Y dùng sức bóp chặt ngực của Hankova, cô ả rên rỉ đau đớn một tiếng, nhưng trên mặt lại lộ ra một loại vẻ mặt rất hưởng thụ, đôi mắt gợi tình nhìn chăm chú Cherenkov. Y cười ha hả, cầm dao trong tay Hankova sang, tay nắm dao vùng mạnh lên, sau khi ánh đao trắng như tuyết lóe lên, nút áo trên người Hankova bung ra toàn bộ, bên trong ả không có mặc áo lót, hai bộ ngực no đủ lập tức bật ra.

Cherenkov nắm gan ngỗng sống trong khay lên, nhai rau rầu. Maxkova thì nâng lên ly rượu của Cherenkov, uống vào trong miệng của mình trước sau đó lại nhả vào trong miệng Cherenkov.

Tên thuộc hạ vạm vỡ kia dường như rất hiểu rõ thói quen hằng ngày của Cherenkov, gã đợi y ăn xong sau đó dọn dẹp khay, ngay sau đó lui ra ngoài. Gã vừa mới đi ra khỏi phòng đã nghe thấy sau lưng truyền ra âm thanh rên rỉ, hơi chút quay đầu lại dùng khóe mắt liếc nhìn một cái, gã đã nhìn thấy Hankova đã hoàn toàn khỏa thân ngồi phi như ngựa trên người Cherenkov. Gã đàn ông vạm vỡ liếm môi, tự nói với mình:

- Hai ả đàn bà này, đúng là mạnh.

Đến lúc chiều, đã có ít nhất năm mươi tên sát thủ Răng Gấu tụ tập ở căn cứ này. Lúc Cherenkov từ căn phòng đi ra, trên lưng y từng vết máu kéo dài đều là bị móng tay kéo lê đan chéo vào nhau. Cặp đôi sát thủ song thai Hankova và Maxkova thì đã ngồi gục xuống thở hồng hộc trên mặt đất.

Ở chỗ kín của Hankova, chui dao găm cắt thịt lại chen vào bên trong. Mũi dao sắc bén hướng ra ngoài, chui dao toàn bộ chui vào bên trong khe hở kia. Còn Maxkova, giữa khe hông của ả thì chui vào một khẩu súng ngắn.

Cherenkov đi ra khỏi phòng lập tức mặc quần áo vào, quét mắt một vòng nhìn bọn sát thủ tụ tập bên ngoài.

- Các con trai, chúng ta sắp đi làm việc thiện rồi.

Y dùng giọng điệu lưỡi nhác nói, chỉ là trong con ngươi màu lam của y, lại lộ ra một cổ sát khí lạnh lẽo.

306. Chương 306: Nhập Cuộc

Bọn Cường Tử vừa cân nhắc mai phục chi tiết trong thôn nhỏ, sau khi cảm giác không có gì sai lầm chia nhau bắt đầu chuẩn bị. Trác Thanh Đế mang đến hai tay bắn tỉa, tính cả anh ta bên phía đại đội tác chiến

đặc biệt Đông Bắc Hồ có ba tay súng bắn tỉa. Cộng thêm cả Bùi Đông Lai và Kim Tiểu Chu, bọn họ đã có được năm tay súng bắn tỉa!

Mặc dù là đội ngũ lính đánh thuê giỏi nhất trên thế giới cũng khả năng có được số lượng súng bắn tỉa như thế này, năm tay súng bắn tỉa này đều là tinh anh trong tinh anh! Không nói đến ba người Bùi Đông Lai, Kim Tiểu Chu và Trác Thanh Đế có thể so với yêu nghiệt, chỉ cần hai tay tay súng bắn tỉa đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ, cũng là người nổi bật cả quân khu Thẩm Dương rồi!

Người không quen thuộc tổ chức lính đánh thuê sẽ không biết, một tay súng bắn tỉa lão luyện là quan trọng cỡ nào đối với một đội lính đánh thuê. Có đôi khi mười người cũng không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, một mình tay súng bắn tỉa có thể thoải mái làm được. Mà một tác dụng quan trọng khác của tay súng bắn tỉa chính là yểm hộ đồng bọn, có hỏa lực của súng bắn tỉa yểm hộ, chấp hành nhiệm vụ nhẹ việc công to.

Dựa theo sắp xếp của Trác Thanh Đế, năm tay súng bắn tỉa bị chia ra đến các vị trí không giống nhau. Trong đường ngầm trong thôn là chỗ ẩn nấp của hai tay súng bắn tỉa đến từ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ, mà chính Trác Thanh Đế thì lần nữa chui vào trong hang động được móc ra có thể chứa được hai người đặc biệt để lại ống nhôm và súng bắn tỉa, tầm mắt chỗ của anh ta và chỗ của Kim Tiểu Chu vừa vắn giao thoa với nhau, cả hai trợ giúp lẫn nhau không có một điểm góc chết.

Mà Bùi Đông Lai thì cách xa cái thôn này chừng một cây số, do ba gã đại đội tác chiến đặc biệt phụ trách bảo vệ gã. Vị trí gã đang ở là con đường bọn Cường Tử xác định trước đó, bọn Trác Thanh Đế và Bùi Đông Lai nghiên cứu một chút, đều cho rằng xác suất rất lớn sát thủ Răng Gấu sẽ từ hướng này đến. Bởi vì hướng này, cho dù là tiến vào hay là rút lui đều là con đường gần nhất. Một khi sự việc có xảy ra biến cố gì, sát thủ Răng Gấu có thể trong thời gian ngắn nhất rút lui vào trong cánh rừng nào đó ở đây.

Tất cả dấu vết mọi người từng có mặt trong thôn đều bị lau đi, khi làm những việc này mỗi người đều vô cùng chuyên tâm chăm chú. Bởi vì từng người đều biết, kẻ địch lần này bọn họ đối mặt chính là sát thủ còn hung hãn tàn ác hơn so với thành viên tổ chức khủng bố ở Tân Cương. Răng Gấu tổ chức sát thủ có thể xưng hùng xưng bá ở Châu Âu, đúng là thực lực tuyệt đối không dễ dàng xem nhẹ.

Mãi Mãi Đề làm xong việc gã nên làm ở Ngoại Mông Cổ, sau đó cũng không có đến nơi này tụ họp cùng với bọn Cường Tử, gã khẳng định sẽ bị theo dõi, đây là điều không thể nghi ngờ. Nếu như nhận ra gã và bọn Cường Tử có liên quan với nhau, chỉ sợ tất cả tâm huyết đều trôi sông, trôi biển. Mãi Mãi Đề làm xong việc cũng không có trở về Nội Mông. Làm như vậy là để an lòng tổ chức Răng Gấu, nếu như phát tán tin tức ra ngay sau đó lập tức rút về, cũng sẽ khó tránh khỏi khiến cho đối phương ôm lòng ngờ vực.

Thực ra, người gặp nguy hiểm nhiều nhất trong bọn Cường Tử ngược lại là Mãi Mãi Đề trông có vẻ không có liên quan gì đến việc này kia. Gã một thân một mình ở Ngoại Mông Cổ, lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm chết người. Mà hơn nữa nguy hiểm, cũng chẳng có người nào có thể giúp đỡ gã vượt qua, hoàn toàn đều phải dựa vào chính bản thân mình. Dù rằng phần lớn thành viên Liên minh chấp pháp Trung Hoa Cường Tử mang đến lần này đều phái đi ra hết rãi rác bố trí bên cạnh Mãi Mãi Đề bảo vệ gã, nhưng so với thể lực xã hội đen Ngoại Mông Cổ, mấy chục người này của Liên minh chấp pháp Trung Hoa hoàn toàn là như muối bỏ biển.

May mắn việc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Răng Gấu đến.

Bọn Cường Tử thực ra cũng không xác định được chính xác sát thủ Răng Gấu sẽ đến từ nơi nào, dù sao đây là giả thuyết một phía của bọn họ. Nếu như bọn họ mai phục thời gian rất dài Răng Gấu cũng không có xuất hiện, cũng không phải không có khả năng. Có thể nói bọn họ đang đánh cược, đánh cược lên đã tâm của muốn leo lên vị trí cao nhất của Cherenkov (Chơ-ren-kov). Chỉ có báo thù cho Aliyev Pavlyuchenko (A-li-dơ Pa-lít-chen-ko), Cherenkov mới danh chính ngôn thuận đón nhận thực lực cả tổ chức Gấu Bắc Cực vào tay.

Bọn họ dùng chính mình làm mồi câu Cherenkov, câu Judas, câu con cá lớn Răng Gấu này. Thứ bọn họ đánh cược chính là dục vọng của Cherenkov.

Tuy rằng thực lực Gấu Bắc Cực sụt giảm rất nhiều trong đòn tấn công bằng thực lực cả nước Nga, nhưng một khi đón lấy thể lực còn sót lại, vẫn có thể có được đủ thực lực không chế cả thế giới ngầm nước Nga. Đây là một phần bánh ngọt rất là ngọt ngào, chỉ cần Cherenkov có dục vọng, sẽ tuyệt đối không buông tha.

Cứ như vậy, bọn Cường Tử tiến vào địa điểm ẩn núp mai phục của mình, một lần chui vào là hai ngày hai đêm. May mắn bọn họ đều là người có đầy đủ sức lực và kinh nghiệm. Các thành viên đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ đối với việc ẩn núp thế này đã như đi xe trên đường mòn, ẩn núp ở một chỗ hai ngày hai đêm đối với bọn họ chẳng qua là việc con nít. Trong vô số nhiệm vụ bọn họ chấp hành, lần này chẳng qua là một lần rất bình thường, không hề có khó khăn gì đáng kể.

Bọn họ có thể ứng biến được, bọn Cường Tử tự nhiên cũng có thể quen thuộc. Bao gồm cả Đại Hùng, đám người bọn họ đều là người có sức bền bỉ rất lớn. Nói thí dụ như Cáp Mô, muốn luyện được thuật theo dõi đến mức như vậy không có kiên trì bền bỉ chắc chắn không có khả năng làm được. Thuật theo dõi cơ bản nhất chính là che giấu bản thân.

Trong đường hầm nhỏ hẹp, tất cả thay phiên nghỉ ngơi ngược lại cũng không cảm giác được mệt nhọc quá lớn. Chỉ có điều có chút nhàm chán mà thôi.

Bọn họ đang đánh cuộc Cherenkov chắc chắn đến chỗ này!

Bọn họ đánh cuộc đúng rồi!

Ngay sáng tinh mơ ngày thứ ba, một bóng người lén lén lút lút xuất hiện trong tầm mắt Trác Thanh Đế, vị trí của chỗ của anh ta cách ít nhất bốn trăm thước bên ngoài thôn, nếu có người tiến vào anh ta là người đầu tiên có thể nhìn thấy. Người này vừa xuất hiện, Trác Thanh Đế lúc đầu đang nheo mắt quan sát trong nháy mắt mở trừng to đôi mắt!

Đây là một người chắc chắn có đủ kinh nghiệm phong phú tác chiến ngoài thực chiến, cho dù là động tác nhanh nhẹn như linh miêu, ẩn núp di chuyển lặng im không một tiếng động, hay là vẻ mặt bình tĩnh của y đều có thể nhìn ra được. Người này mặc một bộ quân phục tác chiến màu xanh lá, quần áo như vậy quả thật chính là màu sắc thích hợp che giấu thành công nhất trên đại thảo nguyên Nội Mông Cổ. Cho dù là y cúi người nằm sát ở trong bụi cỏ vận động chậm chạp, chỉ cần không tận lực chú ý gần như không thể nào phát hiện ra y.

Người này cách thôn mấy trăm thước thì dừng lại, cầm lấy ống nhòm nằm sắp trong bụi cỏ quan sát động tĩnh trong thôn. Mà vị trí người này nằm sắp trên mặt đất vừa may gần sát hang động Kim Tiểu Chu ẩn núp! Nếu như đo thẳng theo tầm mắt khoảng cách Kim Tiểu Chu và người này chắc chắn sẽ không vượt quá năm thước. Bởi vì nguyên nhân góc độ, khi Kim Tiểu Chu nhận ra người này ngược lại chậm hơn một chút so với Trác Thanh Đế.

Người này nằm sắp trên đất sau đó dùng ống nhòm quan sát kỹ càng thôn, y thật giống như một khối nham thạch tự nhiên, một mảng cỏ tự nhiên, hoàn toàn hòa lẫn vào trong cảnh sắc đại thảo nguyên. Ngoại trừ thay đổi chậm rãi ống nhòm, thân thể của y gần như không nhúc nhích. Chỉ từ điểm này có thể nhìn ra được, người này được huấn luyện rất tốt. Đừng nói đặt trong đội ngũ lính đánh thuê, cho dù đặt trong quân đội đặc chủng chính quy cũng được xếp vào loại ưu tú.

Kim Tiểu Chu hết sức hưng phấn, người này cách anh ta gần như thế, anh ta thậm chí không cần mở kính ngắm cũng có thể một phát súng gọn gàng sạch sẽ bắn nát đầu người này, anh ta tuyệt đối nắm chắc như vậy. Nhưng, anh ta không thể làm như vậy. Kim Tiểu Chu mở to hai mắt, nhìn chăm chú mỗi một cử động nhỏ của người này, ngay cả một động tác khẽ nhích người cũng không lọt qua được ánh mắt của anh ta.

Mà cũng giống như vậy, nếu như Trác Thanh Đế muốn, hắn cũng hoàn toàn có thể dễ dàng xử lý người này.

Thực ra trước khi người này xuất hiện, Trác Thanh Đế và Kim Tiểu Chu còn có tất cả người mai phục trong thôn này đều biết đã có người đến. Bùi Đông Lai mai phục cách thôn một cây số đã thông qua máy bộ đàm đặc biệt thông báo tin tức cho bọn họ biết, mà kịch tính nhất chính là, nhân mã đại đội Răng Gấu đã dừng lại ở cách địa điểm Bùi Đông Lai mai phục không xa.

Người này là kẻ dò đường của tổ chức Răng Gấu, chẳng qua y chỉ phụ trách thăm dò tình hình trong thôn. Người này nằm sắp trên mặt cỏ chừng nửa giờ không có một chút cử động, Kim Tiểu Chu và Trác Thanh Đế cũng giống như vậy cũng đầy đủ kiên nhẫn!

Sau nửa giờ, xác định trong thôn không có bất kỳ nguy hiểm gì, tên sát thủ Răng Gấu phụ trách xem xét này dùng bộ đàm báo tin hiệu an toàn cho đại đội bên ngoài một cây số, sau đó, rất nhiều sát thủ tổ chức

Răng Gấu bắt đầu di chuyển về hướng trong thôn! Bởi vì dựa giẫm khá nhiều vào thời gian ước định của Mãi Mãi Đề về cuộc hẹn gặp của Cường Tử và Thẩm Hổ Thiên, sát thủ tổ chức Răng Gấu có rất nhiều thời gian tới nơi trước tiến hành bố trí bên trong phạm vi chỗ này!

Đây cũng là việc Cường Tử và Mãi Mãi Đề bàn bạc kỹ lưỡng, như vậy càng có khả năng dẫn dụ sát thủ Răng Gấu tiến vào. So sánh giữa tấn công mạnh liệt và mai phục, rất rõ ràng cái sau tổn thất sẽ nhỏ hơn. Bọn Cường Tử chiếm cứ được thiên thời địa lợi nhân hòa, cơ hội tất cả nhân tố có lợi đều ở bên phía bọn họ, cuộc chiến này gần như từ lúc bắt đầu không có gì cần lo lắng, nhưng, mọi việc có phải sẽ thuận lợi như vậy hay không ai cũng không nắm chắc được.

Thực lực Răng Gấu tất cả đều biết rõ, một tổ chức sát thủ được xưng là Đệ nhất Châu Âu, nếu như không có thực lực chân chính gì đã sớm bị các thế lực sát thủ khác của Châu Âu diệt sạch. Từ xưa đến nay, cho dù là nghề nghiệp gì, “Đệ nhất” cái tên gọi này đều rất quyến rũ con người ta.

Răng Gấu lần này có hơn năm mươi tên sát thủ đến, đây cũng là một hành động quy mô lớn nhất từ trước đến nay kể từ khi tổ chức Răng Gấu thành lập, rất ít khi có quá năm người cùng nhau hành động. Đối với mục tiêu bình thường, kêu một sát thủ tiêu chuẩn đã có thể hoàn thành nhiệm vụ. Cho dù là đối phó mục tiêu làm chính trị, nhiều nhất cũng sẽ không dùng đến quá năm sát thủ trở lên. Bởi vì sát thủ nếu như nhiều người quá, ngược lại càng không có lợi cho hành động ám sát và rút lui.

Lần này sở dĩ tổ chức Răng Gấu gần như dốc ra toàn bộ lực lượng, nguyên nhân chủ yếu nhất lần này không được coi là một cuộc ám sát mà là một cuộc tấn công tầm xa phô trương thanh thế lần đầu tiên, Cherenkov không cho phép có một chút việc gì bất ngờ xảy ra. Cho dù là Cường Tử hay Thẩm Hổ Thiên lần này đều phải chết!

Sau khi sát thủ Răng Gấu phụ trách dò xét mở đường phát ra tín hiệu cũng không có hành động tiếp theo, vẫn không nhúc nhích nằm sấp trong bụi cỏ. Ống nhòm trong tay y cũng không buông xuống, ánh mắt của y tập trung toàn bộ chú ý vào trong thôn, hai bên đều tiến vào thời gian chờ đợi.

Cách đó một cây số, Cherenkov ngồi trên nửa cọc gỗ, dùng ống nhòm nhìn thôn nhỏ không đáng để vào mắt cách một cây số kia, khóe miệng cong lên một nét cười nhạt. Cái thôn này, trong mắt gã, là một phần của Cường Tử và Thẩm Hổ Thiên. Khiến cho gã bỏ đi một chút nghi ngờ sau cùng trong lòng chính là một tin tức đến từ phía Tân Cương, sát thủ Răng Gấu phía Tân Cương gửi đến tin tức nói Thẩm Hổ Thiên đã lên đường đi đến Nội Mông!

307. Chương 307: Biển Cỏ

Cherenkov (Chơ-ren-kov) đứng lên, vung tay một cái nói:

- Các con thân yêu của ta ơi, phía trước không có nguy hiểm, mấy đứa con nên đi làm ổ cho mình, sau đó thoải mái thư giãn chờ mục tiêu của chúng ta xuất hiện, sau đó nữa thật giống như bóp chết một con kiến bóp chết bọn nó, chỉ đơn giản vậy thôi!

Ấu dè!

Năm mươi mấy tên sát thủ rống lên một tiếng, bọn họ thật lâu rồi chưa có giết người phô trương như thế này. Làm sát thủ, bọn họ là một đám người sống lên lút trong bóng tối. Mặc dù là khi không có nhiệm vụ, bọn chúng cũng sẽ như một đám chuột đồng chờ đợi lo lắng. Trong thế giới của bọn chúng là không có ánh sáng.

Đây là một đám người xem tính mạng kẻ khác như cỏ rác, giống như vậy, tánh mạng của bọn chúng cũng không có an toàn như người bình thường. Có thể nói, cuộc sống không có ngày mai chính là cuộc sống củ bọn chúng. Đương nhiên, cũng có một phần rất lớn là bởi vì thích thú theo đuổi bạo lực mà đi trên con đường sát thủ. Nhưng cho dù suy nghĩ ban đầu của bọn chúng là gì, cuối cùng có được kết cục tốt vô cùng ít.

- Gấu Đen, con mang một nhóm, Maxkova và Hankova hai người các em cũng mang một nhóm, tách ra tiến vào trong thôn. Từ ba hướng đi vào, cho quen thuộc hoàn cảnh ven đường.

Gã đàn ông vạm vỡ cao lớn người Nga kia cung kính đáp một tiếng, mang theo mười mấy người đi về một hướng. Hai chị em sinh đôi Maxkova và Hankova cũng chia nhau ra mỗi người một nhóm đi về hai hướng khác nhau nhanh chóng di chuyển vào trong thôn. Lúc này sát thủ Răng Gấu đứng bên cạnh Cherenkov khoảng chừng hai mươi mấy người, cho dù là đội hình như vậy cũng có thể nói là khủng bố. Nghĩ mà xem, dốc toàn bộ lực lượng cả tổ chức Răng Gấu, việc như vậy nếu như xảy ra ở Châu Âu chỉ sợ cả thế giới ngầm Châu Âu sẽ chấn động cỡ nào.

- Lưu lại mười người ở đây, ta đoán tên Lâm Cường kia và Thẩm Hồ Thiên đều sẽ từ nơi này tiến vào.

Cherenkov tự tin cười, lập tức vẫy tay một cái.

Mười tên sát thủ lập tức chia nhau ra xung quanh, rất nhanh đã hòa nhập vào trong thảo nguyên cũng không nhận ra chút xíu vết tích nào nữa. Ẩn núp như vậy đối với bọn chúng là việc rất đơn giản. Được mệnh danh là sát thủ đủ tiêu chuẩn, nếu như không thể che giấu kín đáo ở một địa điểm bất kỳ nào đó, vậy hẳn chỉ có thể đón tiếp cái chết đến với mình.

Cherenkov cười, rất hài lòng tốc độ hành động thuộc hạ của mình. Gã là một người máu lạnh và nghiêm khắc, không cho phép thuộc hạ của mình có chút vi phạm mệnh lệnh của mình phát ra. Khi thủ hạ nhìn lại gã hỏi gã nguyên nhân tại sao là khiêu khích uy nghiêm của gã. Gã ở Răng Gấu chính là người đứng ở vị trí cao nhất.

Mệnh lệnh của gã đã ra chỉ có thể theo đó mà làm vô điều kiện. Gã thật giống như một tên chủ nghĩa quân phiệt trời sinh, theo đuổi quyền lực vượt quá mức tưởng tượng. Cho nên gã đến đây, gã phải giết chết Lâm Cường, giết chết Thẩm Hồ Thiên, như vậy bọn lão già thiếu tư cách Gấu Bắc Cực kia mới sẽ ngậm mồm lại, mới không thể phủ nhận gã trở thành lãnh tụ Gấu Bắc Cực mới. Dù những lão già kia chẳng qua là dựa dẫm vào thâm niên trong tổ chức để sống mà thôi, nếu như gã sẵn lòng có thể bất cứ lúc nào trừ sạch những lão đó khỏi thế giới này. Nhưng vì danh chính ngôn thuận có được cả Gấu Bắc Cực, gã không cho rằng tạm thời thỏa hiệp là việc rất tồi tệ. Chỉ cần cho gã một ít thời gian, để cho gã đăng lên vương vị Gấu Bắc Cực. Vậy gã có thời gian và cơ hội diệt trừ sạch những lão già chướng mắt kia, đây là điều chắc chắn làm được.

Dẫn đầu mười tên thuộc hạ còn lại, đi về hướng cái thôn kia. Hướng này là phương hướng Cường Tử nhận xét chắc chắn rằng Cherenkov sẽ xuất hiện. Mà vào lúc này, chính Cherenkov cũng nhận định rằng bọn Cường Tử sẽ xuất hiện ở hướng này. Đây là một quan điểm giống nhau, là một loại kinh nghiệm và tài trí.

Mà lúc này, Bùi Đông Lai nhin rất nhiều lần mới áp chế được dục vọng một phát súng bắn nát đầu Cherenkov. Anh ta cảm thấy rằng trong thời gian nháy mắt như thế, thậm chí trong lúc vội vã đã định tự mình bắn một phát súng rồi. Khoảng cách này, anh ta có tự tin nắm chắc trăm phát trăm trúng giết chết Cherenkov. Nếu như giết gã rồi, vậy nhiệm vụ lần này có phải đã xong rồi hay không? Bùi Đông Lai biết rất rõ đáp án dĩ nhiên là không. Cho dù anh ta hiện tại giết chết Cherenkov, anh ta cũng không nắm chắc được giết chết cùng một lúc năm mươi tay sát thủ Răng Gấu. Càng huống chi, vị trí hiện giờ của anh ta là một cái hố móc ra trên gò cao, chỗ này tuy rằng dễ dàng ẩn núp và đánh lén, nhưng nếu bị vây công kết cục chắc chắn sẽ là bị người ta dùng súng bắn thành cái sàng gạo.

Bùi Đông Lai không sợ chết, anh ta sợ là để lại cái họa về sau này.

Cho dù Cherenkov chết, nhưng Răng Gấu vẫn còn, tên Judas kia vẫn còn. Phải biết rằng chỉ mỗi một Judas được xưng là Sát thủ đệ nhất Châu Âu kia cũng là một phiền phức khiến cho người ta đau đầu, người như vậy nếu không chết cuộc sống sau này sẽ vĩnh viễn rơi vào trong lo sợ bị người ta ám sát. Còn có những sát thủ Răng Gấu kia, mỗi tên đều là người có thực lực không tầm thường. Một tên trong số đó nếu như để sống khỏi lưới, đều là một tai nạn về sau.

Cho nên Bùi Đông Lai nhin, phải nhin.

- Qua bên kia, bố trí một tay bắn tỉa!

Cherenkov phát ra mệnh lệnh, một tay súng bắn tỉa dựa theo chỉ thị của gã nhanh chóng tìm được vị trí tốt nhất ẩn nấp xong. Cherenkov đi về phía trước theo đó không ngừng phát ra mệnh lệnh chỉ huy. Một tay súng bắn tỉa khác theo chỉ huy của gã tiến vào vị trí lý tưởng nhất nằm sắp xuống, hai vị trí này có thể nắm toàn cuộc cả thôn. Chỉ cần có người từ bên ngoài vào, đều sẽ nằm trong phạm vi hỏa lực của hai tay bắn tỉa này.

Trùng hợp nhất chính là, vị trí hai gã bắn tỉa này ẩn nấp vừa vặn là vị trí lực chọn đầu tiên của hai tay súng bắn tỉa đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ. Sở dĩ trùng hợp như vậy bởi vì đây là kinh nghiệm và phán đoán của súng bắn tỉa tiêu chuẩn cho ra kết quả như nhau. Nhân lực của Cherenkov thật tinh tế, gã so với thuộc hạ của mình càng biết nên như thế nào để đặt súng bắn tỉa và chỗ bọn chúng ẩn thân. Về mặt ám sát, Cherenkov quả thật đúng là một thiên tài!

Biệt hiệu Sí Thiên Sứ, cũng không chỉ là một loại biểu tượng.

Cherenkov tiếp tục đi về phía trước, khi gã đến đầu thôn khoảng chừng bốn năm thước, tên sát thủ Răng Gấu phụ trách điều tra hoàn cảnh trong thôn tới nơi này trước đó vọt tới.

- Báo cáo thủ lĩnh, tôi đã cẩn thận quan sát kỹ càng, đây là một cái thôn bị bỏ hoang, không có người nào bên trong.

Cherenkov hỏi:

- Có chính xác không?

Tên sát thủ Răng Gấu đó gật đầu nói:

- Chức trách của con là điều tra, con có lòng tin với chính mình.

Cherenkov vỗ bờ vai của y nói:

- Tốt lắm con của ta, nếu nhiệm vụ lần này hoàn thành thuận lợi, ta nghĩ ta sẽ cho con một thời gian dài nghỉ ngơi và một số tiền lớn. Con nghĩ kỹ xem nên đi nơi nào để hưởng thụ?

Tên sát thủ Răng Gấu này vừa cười vừa nói:

- Không cần nghỉ ngơi, thủ lĩnh của con, ngoại trừ phụ nữ con thật sự không biết mình còn có thể hưởng thụ cái gì.

Cherenkov cười ha hả nói:

- Được rồi, nếu như con không ngại, Hankova và Maxkova con có thể thích người nào thì chọn người đó.

Về mặt tên sát thủ Răng Gấu này chợt biến đổi màu sắc, y như có chút không tin vào lỗ tai của mình. Có chút run rẩy lặp lại một lần lời của Cherenkov sau đó hỏi:

- Thủ lĩnh, ngài thật sự nói như vậy sao?

Cherenkov nhìn y nói:

- Ta cho con lựa chọn thì hãy chọn đi, không cần nghi ngờ trong lòng chân thành của ta.

Sát thủ Răng Gấu nghĩ ngợi kỹ càng, lập tức gật đầu thật nhanh:

- Nếu như ngài thật sự ban thưởng cho con như vậy, thủ lĩnh, con cam lòng tình nguyện giao mạng sống của mình vào trong tay ngài, ngài lúc nào cũng có thể lấy đi. Đương nhiên, hai người Hankova và Maxkova đều là vật quý gởi cảm nhất, một ai trong hai người đều sẽ khiến cho người ta vui vẻ như điên.

Cherenkov nheo mắt nhìn y dò hỏi:

- Chắc chắn không? Nếu như ta thật cho con hai người đẹp nóng bỏng, con sẽ giao mạng sống của mình cho ta?

Sát thủ Răng Gấu nói chắc chắn

- Chính xác!

Cherenkov ngay lập tức lộ ra khuôn mặt cười như ánh mặt trời nói:

- Vậy được rồi, mạng của con thuộc về ta.

Lập tức, một con dao găm không một tiếng động đâm vào trái tim sát thủ Răng Gấu này. Ngoài miệng y thậm chí còn mang nét cười mỉm, trong ánh mắt toàn bộ đều là ước mơ và chờ mong. Nhanh, quá nhanh, nhanh đến y không ngờ không có cảm giác được một chút đau đớn! Tay Cherenkov còn nắm chuôi dao găm chui vào trái tim vẫn còn đang đập lên của y!

- Ngu ngốc, con tại sao không từ chối ta?

Về mặt Cherenkov tiếc nuối nói.

- Nếu như con từ chối ta, ta sẽ cho rằng con là một thuộc hạ trung thành nhất, không chừng ta thật sự sẽ cho con một số tiền lớn, tặng cả hai ả đó cho con. Nhưng tại sao con không từ chối hả? Ngu ngốc!

Về mặt tên sát thủ Răng Gấu này lập tức biến thành sợ hãi, y cảm giác được dao găm đang chui vào trong trái tim của mình còn đang chuyển động vô tình. Đó là một loại đau đớn tan nát cõi lòng, là sợ hãi mạng sống dần rời xa khỏi cơ thể. Y tưởng tượng qua vô số cách mình sẽ chết. Có lẽ là sẽ bị cảnh sát bắn chết, có lẽ sẽ bị kẻ thù giết chết, thậm chí có lẽ sẽ tự sát, nhưng y không ngờ được đến có một ngày y sẽ chết ở trong tay thủ lĩnh.

Đây là một loại tuyệt vọng đến cùng cực, một loại đau buồn đến cùng cực.

- Tại sao!

Tên sát thủ này cuối cùng chỉ hỏi được câu này, tại sao?

- Tại sao?

Cherenkov lặp lại một lần, ngay sau đó rút dao găm trong tay ra. Máu từ trên trên ngực tay sát thủ kia chảy ra, theo thân thể của y rơi trên bãi cỏ. Cherenkov lau sạch máu trên dao găm vào người tay sát thủ đó, trả lời thật nghiêm túc:

- Bởi vì mày là thằng ngu!

- Người đâu! Dọn dẹp sạch nơi này!

Cherenkov đẩy trán tên sát thủ kia, sát thủ lập tức té ngã ra sau mang theo vẻ mặt không cam chịu. Y trước khi chết mới hiểu được, Cherenkov sợ dĩ giết y, vì chỉ cần nếu như là đồ của Cherenkov, y đều không có tư cách hưởng thụ.

Tên sát thủ này chẳng qua là một nhân vật ven rìa của tổ chức Răng Gấu, cho nên y cũng không hiểu rõ tính cách của Cherenkov, Nếu như là Gấu Đen, gã đàn ông vạm vỡ cao lớn kia, y nhất định sẽ từ chối ngay lập tức đề nghị của Cherenkov, thậm chí sẽ biểu lộ ra đánh vẻ rất hoảng sợ.

Cherenkov nhìn thuộc hạ của mình kéo tay sát thủ đã chết kia đi, gã quét mắt một vòng chỉ một chỗ gò đất cao nói:

- Hãy chôn ở đó đi!

Hai gã sát thủ lập tức mang cái xác đi về hướng gò đất cao kia, Cherenkov đi về hướng thôn nhỏ. Mà chính lúc này, Kim Tiểu Chu và Trác Thanh Chiến sắc mặt cùng lúc biến đổi!

Hồng rồi!

Chỗ gò đất hai tay sát thủ kia kéo cái xác đi tới, chính là chỗ Kim Tiểu Chu ẩn núp! Gò đất này đã được thành viên đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ đào rỗng, nếu như sát thủ Răng Gấu đào hố ở chỗ này, vậy Kim Tiểu Chu chắc chắn sẽ lộ ra không gì có thể cứu vãng! Đây là một biến cố vượt ra ngoài tất cả dự đoán của bọn Cường Tử, thậm chí ảnh hưởng đến việc thực hiện cả kế hoạch! Nếu như Kim Tiểu Chu lộ mặt, một cuộc chiến tất nhiên nổ ra. Ở trên thảo nguyên trống trải đung mật nhau đều là một cuộc chiến khó khăn cho cả hai bên!

308. Chương 308: Tao Muốn Giết Mày!

Ẩn núp ở trong hang động Kim Tiểu Chu gần như theo bản năng muốn nổ súng, hai tay sát thủ Răng Gấu đi đến trước mặt anh ta khoảng chừng hai thước. Khoảng cách này nổ súng không có khả năng sai trật, nhưng, nếu như một khi nổ súng tâm huyết chuẩn bị trước đó đều sẽ phó mặc trôi thành nước. Lúc này, không chỉ có Kim Tiểu Chu, Trác Thanh Đế nhìn thấy cảnh tượng này cũng cả mặt kinh hãi hết hoảng.

Kim Tiểu Chu đặt súng bắn tỉa trong tay xuống, cầm một khẩu Desert Eagle lên. Súng bắn tỉa khoảng cách giữa hai lần bóp cò quá chậm. Khoảng cách này có thể bắn nát hông một tay sát thủ Răng Gấu thành hai đoạn, nhưng nổ súng liên tục ngược lại linh hoạt không bằng súng lục.

Một thước, hai sát thủ Răng Gấu kéo xác chết kia đã đến trước mắt Kim Tiểu Chu. Một tên sát thủ từ bên hông lấy ra một xẻng công binh muốn đào hố, Kim Tiểu Chu xiết chặt cò khẩu súng trong tay!

- Chờ tí!

Cherenkov (Chơ-ren-kov) bỗng quay đầu lại kêu một tiếng.

- Không cần phải chôn ở chỗ này, mang vào trong thôn.

Cherenkov bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Sát thủ Răng Gấu lập tức thay đổi phương hướng, tốc độ rất nhanh. Giờ khắc này, Kim Tiểu Chu đã mồ hôi đầm đìa! Không riêng gì anh ta, Trác Thanh Đế phía đối diện trong lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi! Cạm bẫy lớn nhất ở trong thôn, nếu hiện tại mà bắt đầu cuộc chiến ưu thế hoàn toàn bị biến mất. Không cần nói tới người dưới đường ngầm trong thôn không thể mau chóng kịp thời đến trợ giúp, từ trong đường ngầm chui ra đánh nhau chính diện phía bên bọn họ cũng không chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Chiến đấu trên bình nguyên, nai chết về tay ai thật sự khó nói được.

Cherenkov không biết tại sao, hai mắt nhìn chăm chăm gò đất đang ẩn núp của Kim Tiểu Chu, sau đó lắc đầu. Gã chỉ huy thuộc hạ của mình không ngừng lựa chọn địa điểm mai phục, những sát thủ này huấn luyện chuyên nghiệp đến mức khiến cho người ta khiếp sợ. Cherenkov thật giống như một nhà chỉ huy tài ba, từng âm tiết đều đang bay múa trên đầu ngón tay của gã. Mà những âm tiết kia, chính là từng bước tạo thành một tên sát thủ.

Những sát thủ này thật giống như quân nhân chuyên nghiệp, chấp hành mệnh lệnh của Cherenkov không có một chút do dự, động tác gọn gàng, không chút nào lồi thối lết thết. Từng tên một vào địa điểm mai phục thích hợp, sát thủ Răng Gấu động tác nhanh nhẹn ẩn núp xong. Mà ngay cả trên chạc cây Cường Tử và Kim Tiểu Chu ngồi ở đó xem trò vui, cũng có một tay sát thủ ẩn núp trong tàng lá rậm rạp không nhúc nhích.

Khi đi đến đầu thôn, Cherenkov đứng bên một mảng tường vây bốn phía thôn thấp bé đánh giá qua một lượt, lập tức nhẹ nhàng cười nói:

- Các con nhận ra điều gì không?

Gã chỉ vào thôn nhỏ trước mặt nói:

- Nơi này, thật là ngôi mộ hoàn mỹ!

Gã vừa cười vừa nói:

- Nếu như có một ngày ta chọn lựa đất làm mộ cho mình, nơi này cũng là một chỗ rất tốt. Các con xem, cảnh sắc nơi này quả thật rất đẹp. Thảo nguyên mênh mông, trời xanh mây trắng, rất sạch sẽ, rất yên lặng. Nếu như có thể an nghỉ ở một chỗ như thế này, cũng là một loại hạnh phúc.

Một thân tín của gã nói:

- Thủ lĩnh, rất không may, chỗ này là phần mộ của kẻ địch của ngài.

Cherenkov cười ha hả nói:

- Con nói không sai!

Lúc này, sát thủ ba đường khác đã tụ tập lại. Gấu Đen lắc lư thân hình vạm vỡ đi đến trước người Cherenkov nói:

- Thủ lĩnh, theo dẫn dò của ngài, đã đặt xong điểm quan sát, chỉ cần có người đến gần nơi này chúng tôi lập tức có thể nhận được thông báo.

- Làm không tệ, Gấu Đen, nếu như là con, con sắp xếp nhiều người thế này ẩn núp ra sao?

Cherenkov hỏi.

Gấu Đen nghĩ ngợi lắc đầu nói:

- Thủ lĩnh, ngài đã biết, con là người đầu óc quá ngu dốt. Ngài chỉ con đi chỗ nào, con đi đấy.

Cherenkov cười ha hả nói:

- Gấu Đen, ta thích thuộc hạ như con vậy!

- Maxkova, Hankova hai con tới đây!

Cherenkov nói:

- Hai con mang người vào thôn, khống chế tất cả các căn nhà. Tốt nhất sắp xếp nhiều điểm phục kích hai bên đường, nếu như có thể làm gọn bọn chúng ở trong xe, ta cho rằng đó là một việc rất tuyệt vời. Đương nhiên, nếu bọn chúng không phải đến cùng nhau, cũng chỉ có thể đợi thôi.

Maxkova vâng một tiếng, lập tức của cô chị của mình dẫn theo phần lớn sát thủ tiến vào trong thôn.

- Lâm Cường, ta sẽ sắp đặt nơi này thành cuồng phong bão tố, nghênh đón mày đến.

Cherenkov tự nói với mình, lập tức từ trên tường đất nhảy xuống, đi về hướng trong thôn. Gã vừa đi vừa cẩn thận quan sát hình dạng thôn, gã đi vô cùng chậm, làm như muốn gom hết tất cả chi tiết thôn này vào trong mắt. Ở trước một căn nhà Cherenkov đứng lại, chỉ căn nhà nói:

- Nếu như có thể giấu mình trong hốc tường này, đó đúng là một việc rất hay.

Gấu Đen cười nói:

- Cách nghĩ của ngài rất tốt, nhưng thể hình con như vậy, chui vào tường không được. Ngài xem vách tường mỏng manh thế này, căn bản không chứa nổi thân thể của con.

Cherenkov cười, vừa muốn nói chuyện bỗng sắc mặt biến đổi ngay lập tức!

- Không đúng!

Sắc mặt của gã trở nên rất khó coi, gơ tay đo thử độ dày của vách tường nói:

- Tường này có vấn đề!

Gấu Đen nheo mắt lại ra sức nhìn chăm chú bức tường nói:

- Con không thấy được có vấn đề gì?

Pằng!

Một tiếng súng vang lên truyền tới, gần trong gang tấc!

Đầu Gấu Đen bị một viên đạn không biết từ chỗ nào chui ra xuyên thẳng qua! Viên đạn bắn từ trán vào trong đầu Gấu Đen, sau đó trong nháy mắt chui ra từ sau ót! Một luồng máu tươi từ sau đầu Gấu Đen bắn ra tung tóe, thân thể cao lớn của y ngã ngược về đằng sau, ngay sau đó ngã xuống thật nhanh!

Thân thể Gấu Đen ngã xuống đất vang lên tiếng động thật to, đột biến này xảy ra ngoài dự đoán của tất cả người có mặt!

Một tiếng vang động, thân thể Gấu Đen nằm sóng xoài trên mặt đất, thân thể cao lớn của y ngã trên mặt đất tung lên một mảnh bụi đất. Ánh mắt của gã vẫn còn mở trừng, như nghĩ không rõ tại sao mình ngã xuống đất. Đây là một cách chết rất sung sướng, sướng khoái không có một chút đau khổ!

Âm thanh gấu Đen ngã xuống đất, thật giống như thổi lên một hồi kèn chiến đấu. Đột nhiên, bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng súng! Trong nháy mắt, chỉ trong một cái nháy mắt, sát thủ Răng Gấu tiến vào trong thôn chết bị thương thê thảm! Từng tên sát thủ bị bắn chết đang lúc chẳng biết chuyện gì, bọn chúng thậm chí ngay cả một chút phản ứng cũng không có. Từng cái xác tiếp theo một cái xác khác ngã trên mặt đất, rất mau đã nhuộm đỏ từng tấc đất.

Viên đạn bắn ra từ trong các góc, thật giống như lửa giận của tử thần, cùng lúc mỗi một viên đạn gào thét bắn ra, đều sẽ có một sát thủ Răng Gấu trúng đạn chết đi. Nói thì rất dài, nhưng đây chỉ là trong thời gian một cái nháy mắt. Trong lúc ánh mắt của Cherenkov vẫn còn đang dừng ở trên thân Gấu Đen, sát thủ Răng Gấu tiến vào trong thôn đã có sáu phần bị bắn chết!

- Súng bắn tĩa! Tìm ra bọn chúng!

Maxkova la lên vào trong máy bộ đàm, sắc mặt của ả cũng trở nên vô cùng trắng bệch. ả và Hankova trốn vào một góc nhỏ, ngay cả đầu cũng không dám thò ra! Trước đó vài giây hai ả còn đang còn nói cười nghị luận sau khi trở về sẽ được ban thưởng bao nhiêu, còn có bộ dạng tên Lâm Cường sắp bị các ả giết chết là gì. Nụ cười trên mặt hai ả thậm chí còn chưa có tan đi, từng tên thuộc hạ đã ngã xuống đất.

- Tại sao lại thế này!

- Chúng ta bị tính kế rồi!

- Mẹ nó, bọn trung quốc xảo trá!

Âm thanh không cam lòng vang lên bốn phía, hai ả sát thủ máu lạnh lòng như rắn rết trong lúc này cũng hoàn toàn hoảng loạn rồi. Cho tới bây giờ cũng chỉ có hai ả tính kế chu toàn ám sát người khác, lần đầu tiên bị người ta đánh cho chặt vật thể này!

- Súng bắn tĩa! Tụi mày đang làm gì đó!

Maxkova rống to, tinh thần cu ả hưng hân đến cực điểm!

Không có âm thanh!

Không có tiếng trả lời!

Tại sao lại như vậy?

Lúc này, sát thủ Răng Gấu mai phục ngoài thôn trước đó, bao gồm cả hai tay súng bắn tĩa, đã được Kim Tiểu Chu và Trác Thanh Đế dọn dẹp trong thời gian cực ngắn! Vị trí hai tay súng bắn tĩa của tổ chức Răng Gấu kia, hoàn toàn lộ ra trong tầm ngắm của Trác Thanh Đế và Kim Tiểu Chu. Cho dù bọn chúng ẩn nấp vô cùng tốt, nhưng đó chỉ là việc vô nghĩa đối với hai người bọn họ!

Viên đạn súng bắn tĩa gào thét, sát thủ Răng Gấu núp bên ngoài thôn từng tên nối tiếp từng tên bị dọn dẹp.

- Chị ơi! Chúng ta phải rời khỏi nơi này!

Maxkova trong tiếng gầm thét của đạn gào to:

- Đây là một cái bẫy! Chị, chúng ta phải mau rời khỏi, bằng không chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này! Em còn chưa muốn chết.

ả dùng sức kéo một tay Hankova, nhưng kẻ kia dựa vào tường sắc mặt trắng bệch, một đôi mắt đã mất đi ánh sáng. Maxkova muốn kéo chị của ả dậy, nhưng ả phí hết sức lực mới kéo nổi thân thể của Hankova nghiêng ngã đi về phía trước!

Một mảnh máu đỏ thẫm đáng sợ xuất hiện trên lưng Hankova, miệng vết thương hẹp dài, là vết đao. Một con dao khá chính xác đâm vào từ sau lưng Hankova, sau đó xuyên qua tim của ả! Một dao kia thật sự quá

chính xác, hơn nữa nhanh đến cực hạn. Maxkova vốn cũng không nhận ra chỗ khác lạ của chị ả, một dao kia chia hẳn trái tim của chị ả thành hai nửa!

- Không! Chị ơi!

Maxkova giống như bị điên rồi lôi kéo xác Hankova, nhưng thân thể đã mất đi sức sống trở nên nặng nề. Maxkova đã hoảng hốt không cách nào kéo ả đi được!

Một tiếng thở dài, dường như từ cõi rất xa xăm truyền đến, hoặc có lẽ là gần trong gang tấc.

Pằng!

Một tiếng súng vang lên!

Sau đó Maxkova đang lôi kéo xác chị mình bùng lên một đám mưa máu! Thân thể của ả lao đảo, còn muốn quay đầu nhìn lại, nhưng đã không còn cơ hội này nữa rồi. Thân thể của ả đổ sập về đằng trước, bổ nhào lên trên người của Hankova chị của ả. Cặp đôi chị em nữ sát thủ ở trong giới sát thủ Châu Âu khiến cho người ta nghe tên đã sợ, đôi chị em từng khiến cho cả thế giới ngầm Châu Âu đều coi như rần rết, cứ như thể chết đi đầy uất hận ở trong thôn hoang phế này.

Hai con mắt Cherenkov đều trở nên đỏ vằn lên, gã quét mắt nhìn một vòng người bên cạnh, thuộc hạ còn sống đã chỉ còn rải rác mấy người. Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, những sát thủ này đã dần dần bị người ta bắn chết! Gã không ngừng xoay người nhìn thuộc hạ của mình, mỗi hướng đều có người trên mình bùng lên một đám hoa máu sau đó bổ nhào xuống đất.

- Tao muốn giết mày!

309. Chương 309: Đuổi!

Một tiếng tru tréo giống như tiếng thú hoang trước khi sắp chết không cam lòng rống lên từ trong miệng Cherenkov (Chơ-ren-kov), gã móc từ trong ngực ra hai khẩu súng ngắn cầm tay bắn lung tung bốn phía! Viên đạn từ trong miệng súng bay ra, ánh sáng rực rỡ chiếu lên khuôn mặt hung tợn của gã lúc sáng lúc tối.

Giờ khắc này, gã thật giống như thú hoang mất đi toàn bộ dây xích!

Xoạt!

Một viên đạn từ một góc nào đó bắn tới, bắn thẳng vào một cánh tay của gã. Hoa máu văng lên, súng tay trái gã không đến một giây đã rơi xuống. Xuất phát từ thói quen, gã phản ứng dựa theo bản năng liên tục nổ súng về hướng viên đạn bay tới, nhưng, bắn loạn không có mục đích như vậy cũng không có chút hiệu quả nào.

Xoạt!

Viên đạn thứ hai bay tới, tay phải của gã cũng bị phế. Viên đạn xuyên nát xương cổ tay của gã, gần như cắt lìa tay trái của gã khỏi cánh tay! Tay phải của gã cứ như thể treo trên cánh tay, bị sức mạnh viên đạn bắn tới còn không ngừng đung đưa từ trước ra sau. Bàn tay kia, chỉ vồn vện còn lại một lớp thịt da.

A!

Cherenkov tru lên một tiếng, giống như mãnh thú xông về hướng gã cho rằng viên đạn xuất hiện, khi gã chạy hai cánh tay không ngừng đong đưa, bàn tay đứt treo ở trên thân thể gã vung lên lại vung xuống. Máu từ bàn tay của gã không ngừng tuôn ra, đằng sau gã lưu lại một chuỗi vết máu nhỏ xuống thấm đẫm mặt đất.

Xoạt! Phát thứ ba!

Đầu gối chân trái gã vụt hiện ra một trận hoa máu, cả khúc xương bánh chè bị viên đạn này bắn nát từng mảnh! Viên đạn xuyên thủng đầu gối của gã, bắn ra từ đằng sau cẳng chân. Một lỗ máu bỗng nhiên xuất hiện trên đùi gã, một phát súng này phé bỏ hẳn một chân của gã!

Một tiếng đổ sầm xuống, Cherenkov trong lúc chạy thật nhanh bỏ nhào thẳng trên mặt đất. Nhưng, nhìn trên mặt của gã không có một nét thống khổ, chỉ có giận dữ! Mặt của gã bởi vì đau đớn mà càng trở nên vằn vẹo, trông có vẻ càng thêm dữ tợn khủng bố. Cấn chặt môi, tên sát thủ Gấu Bắc Cực có hy vọng trở thành lãnh tụ nổi nghiệp nhất này, lần đầu tiên cảm thấy cái chết gần trong gang tấc là thế nào. Gã thậm chí còn hoảng hồn cho là thời khắc mình đang ngã xuống đất đã chết rồi.

Lòm còm bò dậy, Cherenkov còn muốn đứng lên.

Tứ chi của gã đã bị phé bỏ hết ba phần, chỉ còn lại một chân là hoàn hảo không tổn thương gì. Nhưng, một chân này căn bản không cách nào chống đỡ gã đứng thẳng lên được. Máu từ vết thương tuôn ra, cả người gã đều giống như biến thành một hồ lô máu. Ánh mắt của gã nhìn chăm chú đằng trước, dường như là muốn bắt được đối thủ của mình trong không khí! Nếu như ánh mắt có thể giết người, mọi người mai phục ở trong đường ngầm đã bị giết chết rồi.

Lúc này, ở nơi cách thôn một cây số, chính là chỗ ẩn núp của Bùi Đông Lai, một cuộc chiến vang lên cùng lúc. Tính cả chiến sĩ bảo vệ Bùi Đông Lai, bọn họ tổng cộng chỉ có bốn người, phải đối đầu với mười tên sát thủ kinh nghiệm sâu dày mai phục chỗ này!

Chỉ có điều đáng tiếc làm bọn chúng tuy rằng nhanh nhẹn thoát ẩn thoát hiện, kinh nghiệm sâu dày, ở trong biến cố bỗng nhiên xảy ra trước mặt cũng xuất hiện một chút bối rối. Thời khắc tiếng súng vang lên trong thôn, sát thủ Răng Gấu mai phục chỗ này cũng cùng một lúc đứng lên từ địa điểm ẩn núp! Bọn họ nhìn về hướng thôn, ngay sau đó mở máy bộ đàm ra!

- Đi! Đi xem thử!

Kẻ dẫn đầu đám sát thủ Răng Gấu chỗ này vung tay lên, mang theo những người khác chạy về hướng thôn. Ngay khi bọn chúng chạy đi chưa được ba bốn mươi thước, đằng sau bọn chúng bỗng nhiên vang lên tiếng súng đòi mạng! Bùi Đông Lai nhìn chăm chăm vào kính ngắm, bóp cò thật nhanh!

Uy lực của súng bắn tia trong tay anh ta cực mạnh, viên đạn hẹp dài bắn xuyên thẳng qua cốt rời bả vai một sát thủ Răng Gấu! Một cánh tay và nửa thân người bị bắn bay ra xa, đầu của y đã lệch qua một bên không còn nằm ngay ngắn trên cần cổ. Phát súng này bắn tên sát thủ vẫn đang chạy về phía trước này xa hơn hai thước. Khi y vẫn còn đang ở trên không chưa rơi xuống đã tắt thở bỏ mạng, chết vô cùng gọn gàng.

Bùi Đông Lai hưng phấn, khoe miệng của anh ta hơi nhếch lên, trong ánh mắt có một loại yêu thích máu cực nóng càng lúc càng hiện lên rõ ràng, hơi thở của anh ta cũng càng lúc càng dồn dập. Loại cảm giác chiến đấu này, anh ta đã từ rất lâu rồi chưa từng được cảm nhận qua. Trước đây mười một năm ở Nội Mông, có bao nhiêu người chết dưới súng bắn tia của anh ta đã không cách nào đếm được. Nhưng đánh để nói một lần chính là trong cuộc chiến Bùi Đông Lai tham gia từ trước tới nay chưa từng để cho một kẻ địch nào sống sót rời khỏi!

Anh ta không phải kẻ thích chém giết, mà là biết rõ đạo lý nhỏ cỏ không tận gốc, để lại tai họa về sau vô cùng nghiêm trọng. Tuy rằng có đôi lúc cách làm của anh ta hơi quá khích, nhưng không thể chối bỏ chính làm anh ta chưa bao giờ lạm sát kẻ vô tội. Người chết ở trong tay anh ta, đã sớm qua con số mười, toàn bộ đều là người đáng chết tội ác ngập trời! Bùi Đông Lai luôn có suy nghĩ cố chấp cho rằng, khi mà pháp luật không cách nào trừng phạt cái ác dương danh cái thiện. Mỗi người đều có nghĩa vụ đứng ra tuyên chiến với thể lực tà ác!

Phật gia nói giết kẻ ác cũng là làm việc thiện, Bùi Đông Lai nói giết kẻ ác không được coi là trái pháp luật!

Ở khu vực này, trong cuộc chiến lần này, ngay từ ban đầu khi Bùi Đông Lai bóp cò, nơi này anh ta chính là pháp luật! Anh ta dùng súng bắn tia trong tay tuyên bố án tử hình kẻ địch, cứng cỏi làm sạch hoàn toàn dơ bẩn. Anh ta liên tục nổ súng bắn ra, súng bắn tia trong tay anh ta gần như trở thành súng tự động dành cho lính đánh bộ đột kích. Nhưng mà, mặc dù là dùng với tần suất bắn đạn như vậy, số lượng đạn trúng mục tiêu của anh ta vẫn tuyệt vời khiến người cứng cả lưỡi.

Một phát súng làm gỏi một sát thủ Răng Gấu, hoàn toàn không lãng phí một viên đạn nào. Anh ta thật giống như một tay đao phủ keo kiệt tài nghệ siêu quần, một đao lấy mạng, từ trước giờ chưa từng lãng phí sức lực.

Rất nhanh, mười tên sát thủ Răng Gấu đã có bốn người chết dưới súng bắn tỉa của Bùi Đông Lai. Lúc này anh ta đã giết rất hưng phấn, vọt ra khỏi hang động ẩn núp của mình, nâng khẩu súng bắn tỉa nặng ba mươi cân ngang người, không ngừng bóp cò, hỏa xà trong họng súng không ngừng phun ra nuốt vào, rất mau, lại có ba tay sát thủ chết dưới súng của Bùi Đông Lai.

Mười người, trong vòng hai phút bị anh ta giết hết bảy!

Hiệu suất giết người như vậy, cách dùng súng chuẩn xác như vậy, mặc dù là những chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ cũng đều tự lấy làm xấu hổ. Bọn họ cũng từng giết người trong lúc thi hành nhiệm vụ, nhưng điều này và việc giết người của Bùi Đông Lai là hai khác niệm khác nhau hoàn toàn, giây phút này anh ta đã xem mình trở thành Chấp pháp giả. Anh ta đang giết người, chẳng qua là đang chấp hành pháp luật quốc gia mà thôi.

Tuy nhiên, anh ta chấp hành càng thêm gọn gàng sạch sẽ mà thôi!

Ba tay sát thủ còn lại bắt đầu bắn trả, bọn chúng nằm sấp trên đất bắn về hướng Bùi Đông Lai đứng trên gò đất, anh ta sắc mặt càng lúc càng bình tĩnh thậm chí không thèm trốn tránh! Một chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ bay người quật ngã Bùi Đông Lai ra đất, một loạt đạn tác phá trên bãi cỏ không xa đằng sau bọn họ. Bả vai chiến sĩ này bị đạn sườn qua, máu rất mau đã ướt đầm quần áo quân nhân của y. Vết thương kia tuy rằng không nặng, nhưng ai nhìn thấy cũng phải giật mình.

Bùi Đông Lai nhìn lướt qua vết thương chiến sĩ kia, ngay sau đó giọng điệu lạnh như băng nói:

- Tôi không nói cảm ơn đâu, tôi đi giết mấy thằng dám bắn bị thương anh!

Nói xong, Bùi Đông Lai lặn một vòng trên đất, thân thể trườn xuống vọt tới đằng sau gò đất, sau đó xông ra từ một hướng khác. Anh ta chỉ mở một con mắt, một khẩu súng, trong tâm mắt chính là ngực một tên sát thủ! Bắn khi đang di chuyển là kỹ năng rất khó luyện tập thành thạo, cái này cần lực cánh tay mạnh mẽ và ổn định hoàn hảo. Đồng thời còn cần một người có đầu óc tỉnh táo, khi đang ngắm phải luôn duy trì tâm trạng tốt nhất.

Mà bình thường bắn khi đang di chuyển, vũ khí mọi người sử dụng đều khá gọn nhẹ. Như nay Bùi Đông Lai nâng lên khẩu súng bắn tỉa rất nặng, trong lúc di chuyển nổ súng bắn ra, đây còn cần lực cánh tay mạnh mẽ đến mức biến thái mới có thể hoàn thành được. Sức phán đoán, cũng là thứ không thể thiếu.

Các chiến sĩ khác cũng đã bắt đầu bắn, trước đó còn ở tình hình xấu bấy giờ bọn họ đã hoàn toàn chiếm cứ chủ động. Mười đánh bốn, hiện tại biến thành bốn đánh ba. Tuy rằng bọn sát thủ này huấn luyện rất tốt, nhưng đối mặt với đại đội tác chiến đặc biệt được xưng là tinh nhuệ nhất phương bắc, chênh lệch không phải chỉ có một chút xíu. Dù sao sở trường của những sát thủ này không phải chiến đấu ngoài trời mà là ám sát.

Theo tiếng súng vang lên, tay sát thủ Răng Gấu bắn bị thương chiến sĩ kia, bị Bùi Đông Lai trong lúc di chuyển một phát súng bắn nát đầu, mưa máu văng lên. xen lẫn một ít thứ đồ gì đó màu trắng. Rất nhanh, hai tay sát thủ Răng Gấu sau cùng cũng bị chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt bắn chết. Đến lúc này, vốn vẹn mất hết ba phút, mười tên sát thủ Răng Gấu bị bắn chết toàn bộ!

Sau đó, Bùi Đông Lai dẫn đầu, ba chiến sĩ đại đội tác chiến chạy như bay về hướng thôn. Chạy đường dài một cây số đối với bốn người bọn họ, chỉ như một bữa ăn sáng. Không lâu sau, bọn họ đã chạy đến bên ngoài thôn. Mà lúc này đây, trong thôn đã lặn nũa trở nên yên tĩnh, không còn một tiếng súng nào vang lên.

Bùi Đông Lai dẫn theo các chiến sĩ đi vào thôn, đã nhìn thấy một đám chiến sĩ cùng Kim Tiểu Chu và Trác Thanh Đề tạo thành một đoàn. Bùi Đông Lai vác súng đi tới, ngay sau đó nhìn thấy Cherenkov bị phế hai tay một chân nằm trên mặt đất. Gã không nói tiếng nào nhìn người vây xung quanh mình, trong ánh mắt đều là cừu hận!

Bùi Đông Lai chen vào nhìn thử, Cáp Mô, Đại Hùng, Tào Liên cũng có mặt, nhưng duy nhất chỉ có Cường Tử không thấy đâu.

- Cường Tử?

Bùi Đông Lai hỏi.

Kim Tiểu Chu nhìn anh ta một cái nói:

- Cường Tử nói hắn là còn có một con cá lọt lưới, cậu ta mang theo vài người đi về hướng bên đó rồi!

Kim Tiểu Chu chỉ về một hướng nói.

- Các anh tại sao không đi theo cậu ta!

Bùi Đông Lai rống lên một tiếng nói:

- Lẽ nào các anh không thấy, cái tên Judas Sát thủ đệ nhất Châu Âu kia còn chưa xuất hiện!

Anh ta rống lên một tiếng, lập tức khiến cho mọi người tỉnh táo nhận ra được. Bùi Đông Lai nói:

- Vậy quanh nó làm cái gì, lẽ nào các anh muốn xem nó chết thế nào?

Theo đó Bùi Đông Lai móc khẩu Desert Eagle từ bên hông ra, anh ta không chút do dự bắn một phát vào trán Cherenkov, sau đó quát lên:

- Người Đông Bắc Hồ lưu lại quét dọn chiến trường, Báo Tử, Cáp Mô đi với tôi đuổi theo Cường Tử!

Bùi Đông Lai hét lên một tiếng, lập tức chạy thật nhanh về hướng Cường Tử rời đi. Cáp Mô và Kim Tiểu Chu cũng xoay người rời đi, có Cáp Mô tìm kiếm Cường Tử hắn là không khó!

Mấy người di chuyển rất nhanh, chạy thẳng một mạch ba bốn cây số không thể đuổi kịp Cường Tử. Bùi Đông Lai không nói một lời đi theo Cáp Mô đang băng băng chạy trước, mà Kim Tiểu Chu cũng đang vội vã đi theo đằng sau anh ta. Đuổi theo xa thêm một cây số nữa, một xác của chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ xuất hiện trước mặt ba người!

Ba người dừng lại nhìn, chiến sĩ này bị một phát súng trúng ngay giữa trán mất mạng. Ba người bọn họ đều biến sắc, ngay lập tức lần nữa đuổi theo về phía trước. Lại chạy đi xa thêm mấy trăm thước nữa, xác chiến sĩ thứ hai của đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ xuất hiện, vẫn là một phát súng nát đầu, rõ ràng khả năng dùng súng của người này rất chuẩn xác!

- Nhất định là Judas!

Bùi Đông Lai nói một câu, lập tức dẫn đầu chạy trước.

310. Chương 310: Hôn Mê

Ba người Cáp Mô, Bùi Đông Lai, Kim Tiểu Chu càng đuổi càng nóng lòng, trong lòng cả ba cùng dâng lên một cảm giác không tốt.

Cảm giác kia theo con đường chạy đi càng ngày càng xa, càng lúc càng mãnh liệt.

Ba người đuổi theo thẳng một đường sau khi đi được ba mươi mấy cây số không còn thấy được cái xác nào của chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ nữa. Đây chỉ có một câu trả lời, đó chính là chiến sĩ đi theo Cường Tử trên đường có khả năng đều hy sinh cả rồi. Ba người nghĩ đến khả năng này màu sắc trên mặt cũng theo đó thay đổi, đi theo bên cạnh Cường Tử còn có thể bị người ta giết chết, bởi vậy đủ biết tên Judas này thực lực quả thật khủng khiếp! Thực lực của Cường Tử, ba người bọn Cáp Mô đều vô cùng hiểu rõ.

Cáp Mô không tự chủ được ngừng lại, quay đầu liếc nhìn Bùi Đông Lai và Kim Tiểu Chu. Anh ta muốn nói gì đó lại ngừng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Thực ra đâu chỉ có anh ta. Bùi Đông Lai và Kim Tiểu Chu cũng mặt đầy nét lo lắng. Kim Tiểu Chu không kịp thở đuổi kịp hỏi:

- Sao vậy? Xảy ra vấn đề gì à?

Bùi Đông Lai ôm ngực thở hổn hển, gã và Kim Tiểu Chu đã quyết định vứt bỏ súng bắn tỉa trên đường. Vác súng bắn tỉa nặng hai ba mươi cân đuổi theo, đây là lựa chọn không có lý trí. Lúc này bọn họ đã không còn để ý xem liệu súng có bị mất hay không. So với Cường Tử, một khẩu súng có đáng gì?

- Có phải mất giấu không đuổi theo được hay không?

Bùi Đông Lai mở rộng miệng thở phì phò hỏi. Cân nặng và chiều cao như gã đuổi theo suốt dọc đường không bị tụt lại đằng sau, đã là kỳ tích không nhỏ rồi. Lộ trình ba mươi mấy cây số, bọn họ chạy vồn vện hai giờ!

Vận động cường độ cao như vậy, nếu như đổi lại người khác sớm đã chịu không nổi.

- Còn có thể nhận ra được dấu vết, chỉ là, tôi cảm thấy không đúng lắm!

Cáp Mô trầm mặt nói.

Kim Tiểu Chu khom người, mồ hôi theo trán của anh ta không ngừng nhỏ xuống:

- Sao vậy?

Cáp Mô nói:

- Tôi đang nghĩ, chúng ta thiết lập một cái bẫy lừa gạt Cherenkov. Tại sao tên Judas này không xuất hiện? Lẽ nào hắn đã dự đoán trước được nơi này có cạm bẫy? Nếu không có Cường Tử tâm cơ linh mẫn chúng ta không cách nào phát hiện ra hắn. Hắn chạy thẳng một đường như vậy còn có thể ra tay giết người, lẽ nào cũng thiết lập sẵn một cái bẫy chờ Cường Tử?

Bùi Đông Lai và Kim Tiểu Chu nghe Cáp Mô nói xong, sắc mặt đều biến đổi.

- Tôi nghĩ không phải như vậy, Judas không có xuất hiện chỉ có thể nói tên này cẩn thận hơn nhiều so với Cherenkov. Hắn xuất hiện chẳng qua là để xác minh suy đoán trước đó của mình, bị Cường Tử thấy đoán chừng hắn cũng không có nghĩ đến.

Bùi Đông Lai phân tích.

Kim Tiểu Chu nhẹ gạt đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ vậy, người này nếu như thiết kế cạm bẫy, vậy trí tuệ của hắn quả thật chỉ có thể dùng hai chữ yêu nghiệt để mô tả.

Cáp Mô:

- Tốt nhất là như vậy, chúng ta tiếp tục đuổi theo, tôi còn không tin, ba người chúng ta đuổi không kịp bọn họ!

Bùi Đông Lai hít thật sâu một hơi, sau đó nói rộng ra kích cỡ dây lưng nói:

- Đi!

Đuổi theo được thêm khoảng chừng năm cây số nữa, ba chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Ánh mắt cả ba đều sáng rỡ, vội vàng chạy tới.

- Xảy ra chuyện gì?

Cáp Mô nắm lấy tay một chiến sĩ hỏi.

Ba chiến sĩ này giống như nhau đều đã bị kiệt sức, trong đó có tiểu đội trưởng Lý Vĩ, y lau mồ hôi nói:

- Cường Tử dẫn theo chúng tôi đuổi theo một người, gã kia cực kỳ xảo trá, hơn nữa kỹ năng dùng súng quả thật đến mức xuất thần nhập hóa. Ngay từ đầu chúng tôi khinh địch, có mấy chiến sĩ hy sinh. Về sau

Cường Tử nói như vậy không phải cách hay, cậu ta dẫn theo chúng tôi ngược lại không linh hoạt bảo chúng tôi trở về trước.

Lý Vĩ thở dốc một hơi nói:

- Chúng tôi vốn không đồng ý, nhưng Cường Tử nói đi là đi, tốc độ cậu ta quá nhanh chúng cũng theo không kịp, nhưng chúng tôi lại e ngại Cường Tử chịu thiệt nên đuổi theo tiếp đằng sau. Nhưng đuổi mấy chục cây số, dấu vết hai người bọn họ chúng tôi không còn nhận ra được nữa.

Lý Vĩ thở dài nói:

- Tên sát thủ kia quả thật rất giỏi, là kẻ mạnh nhất trong số người tôi từng thấy. Trong tay y có một khẩu súng bán tự động M24, suốt một đường không vứt đi! Chạy đường dài mệt mỏi, hơn nữa bị Cường Tử đuổi theo toàn lực chạy trốn, đây cần phải có bao nhiêu thể lực a!

Trên mặt Cáp Mô biến sắc hỏi:

- Anh nói là Cường Tử tự mình đuổi theo rồi? Các anh và Cường Tử tách ra đã bao lâu rồi?

Lý Vĩ ngẫm nghĩ nói:

- Ít nhất đã hai giờ rồi, chúng tôi thật sự đuổi không kịp thể lực cũng tiêu hao sạch. Đang định trở về tìm các anh tụ hợp nghĩ cách, thật sự không được nữa vậy phải gọi điện về quân khu xin thủ trưởng chỉ thị điều động máy bay trực thăng tìm kiếm tung tích bọn họ.

Nghe Lý Vĩ nói như vậy, ba người Cáp Mô đều cảm thấy khó giải quyết tên Judas thực lực khủng bố này. Bị Cường Tử ép sát còn có thể nổ súng giết người, hơn nữa tốc độ không thua gì Cường Tử, dùng súng xuất thần nhập hóa, người này quả thật đúng là một kẻ biến thái!

Nhận xét bản lãnh bọn họ đều tin tưởng rằng tên Judas kia chắc chắn không phải đối thủ của Cường Tử, nhưng tên Judas này rõ ràng sở trường nhất chính là sử dụng súng. Nếu như cũng sẽ không trong lúc chạy trốn tìm sự sống vẫn không vứt bỏ súng, hẳn phải có súng ở trong tay như vậy mới uy hiếp được Cường Tử! Phải biết rằng M24 không phải một khẩu súng bán tự động có tính năng đặc biệt xuất sắc, lực phản chấn của bản thân loại súng này không hề nhỏ, trong lúc chạy trốn nổ súng xác suất trúng mục tiêu là không cao.

Mà Judas có thể sử dụng một khẩu súng như vậy, đang chạy trốn ẩn nấp còn có thể liên tục bắn chết mấy chiến sĩ đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ, hơn nữa đều là một phát súng nát đầu! Bởi vậy đủ thấy người này sử dụng súng quả thật đã đến mức khó thể tưởng tượng!

Hiểu rõ kỹ càng tình hình của bọn Lý Vĩ, chứng minh phương hướng bọn họ đuổi theo không có sai. Ba người bọn Bùi Đông Lai bàn bạc một chút nói với Lý Vĩ:

- Các anh về trước đi, tìm được Trác Thanh Chiến bàn bạc một chút làm thế nào. Ba người chúng tôi tiếp tục đuổi theo, thể lực của Judas và Cường Tử cũng có lúc phải tiêu hao hết, chỉ cần đúng hướng chúng tôi có thể đuổi kịp bọn họ.

Lý Vĩ ngẫm nghĩ cũng chỉ có thể như vậy, dựa vào thể lực của bọn họ đã hết chạy nổi nữa rồi, đi theo bọn Cáp Mô chỉ cản trở mà thôi, còn không bằng trở về tìm Trác Thanh Đế sớm một chút nghĩ cách. Bởi vậy Lý Vĩ nhẹ gật đầu nói:

- Các anh cẩn thận nhé, tên sát thủ kia đúng là tên biến thái. Chúng tôi trở về liền xin chỉ thị quân khu điều động máy bay trực thăng, tên sát thủ kia nhanh hơn nữa cũng chạy không hơn được máy bay!

Bọn Cáp Mô cũng không tiếp tục chậm trễ, ba người lúc Lý Vĩ kể rõ tình hình cũng coi như là nghỉ ngơi trong chốc lát. Lúc này khôi phục được một ít thể lực, mang đi hết nước trên người bọn Lý Vĩ. Ba người Cáp Mô tiếp tục đuổi theo, lại chạy xa mấy chục cây số Cáp Mô nhận ra một chỗ có dấu vết đánh nhau, còn có một khẩu súng bán tự động M24 đã không còn đạn.

Bùi Đông Lai nhìn kỹ một chút nói:

- Cường Tử hẳn là đuổi theo kịp tên Judas kia, tại đây hai người đã đánh nhau. Nhìn hiện trường có vẻ đánh nhau rất kịch liệt, không có vết máu, điều này nói rõ hai người bọn họ không có ai bị thương!

Bùi Đông Lai nói xong, trong lòng Kim Tiểu Chu và Cáp Mô đều chấn động.

Bọn họ cùng lúc nghĩ đến một vấn đề!

Judas và Cường Tử chạy một đường không nghỉ ngơi xa đến như vậy, thế mà hai người vẫn còn có thể lực đánh nhau kịch liệt. Mà phân tích từ hiện trường, tên Judas này đánh nhau tay không với Cường Tử rõ ràng không có thua kém! Bản lãnh Cường Tử cao đến cỡ nào bọn Cáp Mô đều biết rõ ràng, mà tên Judas này không ngờ không rơi vào thế bất lợi!

Sử dụng súng như thần, thể lực dẻo dai, võ công càng có thể đánh ngang tay với Cường Tử!

Người này, quá kinh khủng!

Ở hiện trường cũng không nhìn ra được cái gì khác nữa, ban đầu ba người cho rằng đã đoán được giới hạn sức mạnh lớn nhất của Judas, hiện tại mới biết thực lực người này rõ ràng sâu không thể dò. Có thể bắt phân thắng bại với Cường Tử, người như vậy đủ để có tên trên Thiên Bảng!

Cáp Mô nhìn Bùi Đông Lai và Kim Tiểu Chu sắc mặt cả ba đều vô cùng nặng nề. Hiện tại đến mức này, ngoại trừ tiếp tục đuổi theo đã không còn cách nào khác.

Ba người mím chặt môi lần nữa đuổi theo, theo con đường đi ra càng ngày càng xa, thể lực cả ba càng dần dần tiêu hao đến mức tận cùng. Ba người ngay từ đầu còn có thể dốc hết toàn lực chạy như bay, đến cuối cùng chỉ có thể lết đi từng bước. Rồi đến sau nữa, ba người ngay cả sức lực nhấc chân lên cũng không có.

Bùi Đông Lai là người đầu tiên ngã nhào trên đất, thở hồng hộc từng hơi, thật giống như một con yêu nghiệt mới từ dưới đất bò ra. Anh ta thở gấp gấp, thế cho nên phổi chịu đựng đến cực hạn! Bùi Đông Lai vừa ngã lún xuống đất, Kim Tiểu Chu và Cáp Mô cũng duy trì không nổi nữa bỏ nhào vào trên bãi cỏ, cả ba đều đã sức cùng lực kiệt rồi. Lúc bọn họ đuổi theo không có mang nước, chỉ có nước của bọn Lý Vĩ. Nước đó đã uống hết từ lâu, hiện tại cổ họng cả ba đều đau rát nóng bỏng.

Tính thử khoảng cách, ba người đuổi theo đã ít nhất hai trăm dặm. Đây chỉ là ba người bọn họ, cho dù đổi lại chiến sĩ đại đội tác chiến Đông Bắc Hồ đều không có khả năng có sức chịu đựng như vậy. Mà bọn họ có thể kiên trì đến bây giờ, cũng đã sử dụng hết toàn bộ sức lực chứa đựng trong cơ thể. Con người mạnh mẽ đến đâu thể lực cũng chỉ có mức độ, bọn họ đuổi không kịp, chỉ có thể nói cho dù là Cường Tử hay là Judas thực lực đều mạnh hơn nhiều so với bọn họ!

- Sao... sao đây...

Kim Tiểu Chu nằm trên mặt đất, nói chuyện đứt quãng sức lực gần như không còn lại gì.

Bùi Đông Lai há to miệng mới nhận ra mình đã nói không ra tiếng. Cuống họng khàn đặc phát ra được mấy âm tiết cơ bản cũng không nổi, thậm chí âm thanh cũng không lớn hơn tiếng muỗi bay là bao nhiêu. Trong cả ba người còn có thể nói được chút ít là Cáp Mô, anh ta sau khi bỏ nhào xuống đất theo bản năng vẫn muốn đứng lên tiếp tục đi, nhưng giấy dựa mấy cái không đứng lên nổi. Thở dài, Cáp Mô xoay người nằm trên bãi cỏ, mở rộng miệng hít thở.

Hiện tại ba người bọn họ ở vào tình trạng rất nguy hiểm, mất hết sức lực, mất nước, nết lại đuổi theo nữa chỉ sợ không thấy được bóng dáng của bọn Cường Tử, ba người bọn họ đều sức cùng lực kiệt mà chết. Mặc dù hiện tại bọn họ ngừng lại, nếu như không kịp tiến hành cấp cứu, nói không chừng đều sẽ chết ở chỗ này.

Chạy đến mức không còn mồ hôi, đây đã là mức giới hạn lớn nhất của loài người.

- Đuổi...

Cáp Mô phát ra một âm tiết, lời tiếp theo cũng không nói ra được nữa.

Đuổi!

Cho tới bây giờ, bọn họ vẫn không có từ bỏ, nhưng có lòng không đủ sức. Đừng nói đuổi theo, ở chỗ hoang vu rộng rãi như Nội Mông này, nếu không có người tới cứu bọn họ. Chỉ sợ qua không bao lâu nữa, ba người đều sẽ đi gặp thần chết!

May mắn, cũng không bao lâu, hai chiếc trực thăng vô trang gài thét bay tới. Trên máy bay người điều khiển nhân lực vô cùng tốt đã phát hiện bọn họ, bác sĩ quân y đi theo máy bay lập tức cấp cứu cho bọn họ. Trác Thanh Đế và Tào Liên bàn bạc một chút, quyết định để cho Tào Liên mang bọn Cấp Mô ngồi trực thăng trở về chữa trị, Trác Thanh Đế mang người tiếp tục đuổi theo.

Ba người nằm trên máy bay trực thăng, sau đó rơi vào hôn mê.

311. Chương 311: Quyền Lợi Đỉnh Cao

Trác Thanh Đế ngồi máy bay trực thăng một đường đuổi đến biên giới Ngoại Mông Cổ, không ngờ quả thật là không có phát hiện tung tích Cường Tử! Cường Tử và Judas cả hai thật giống như biến mất vào trong hư không, dường như bốc hơi khỏi đại thảo nguyên Nội Mông Cổ.

Đôi mắt Trác Thanh Chiến đỏ kè không để ý tới lời phản đối của thủ trưởng quân khi, cứng rắn phái một lữ đoàn tác chiến đặc chủng từ quân khu kéo tới đây, trải qua dò xét khắp khu vực thảo nguyên này. Ngay cả Trác Thanh Chiến sau khi nghe nói cũng từ Bắc Kinh chạy tới. Kim Tiểu Chu cũng kéo gần như toàn bộ lực lượng Liên minh chấp pháp Trung Hoa đến Đông Bắc, mấy ngàn huynh đệ tản ra tìm kiếm trên thảo nguyên.

Thủ trưởng quân khu muốn ra lệnh dừng lại hành động điên cuồng của Trác Thanh Đế, nhưng một cuộc điện thoại từ Bắc Kinh tới khiến cho vị lão tướng trên vai đeo hai chiếc huân chương có chút bất đắc dĩ. Điều động quân đội quy mô lớn như thế chỉ để tìm một người, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Mà lữ đoàn tác chiến đặc biệt này, còn điều động thêm máy bay, chiến xa tiên tiến nhất, cộng thêm vô số nhân lực, hành động tìm kiếm to lớn như vậy tiêu tốn năm ngày vẫn không có một chút tiến triển. Áp lực kéo tới, quân đội vẫn phải trở về quân khu, nhưng các anh em Liên minh chấp pháp Trung Hoa không buông bỏ, mấy ngàn người kéo thành tám lưới trên thảo nguyên mệnh mông không kể thời gian thế nào tìm kiếm không ngừng.

Trác Thanh Đế chưa có về quân khu Thẩm Dương mà là ở lại, Cường Tử mất tích kỳ quặc như vậy khiến người suy nghĩ trăm đường cũng không có giải thích nổi. Cho dù thế lực Cường Tử và Judas tốt cỡ nào, cả hai không ngủ không nghỉ đuổi nhau chạy ra ngoài biên giới, thế mà một chút manh mối cũng không lưu lại. Cảm thấy kết quả này, Trác Thanh Chiến chỉ sắc mặt bình tĩnh nói một câu:

Tìm không thấy manh mối không phải là không có, chỉ có thể là mật độ tìm kiếm chưa đủ!

Những lời này dẫn theo cộng hưởng mạnh mẽ, tất cả mọi người quen thuộc Cường Tử đều không tin Cường Tử mất tích. Manh mối chắc chắn là có, chỉ là còn tìm chưa thấy mà thôi.

Bọn họ không có nói tin tức này cho các nàng Tôn Văn Văn, Bùi Nhược ở Đông Đỉnh, lúc này nói cho các nàng biết Cường Tử mất tích là đả kích rất lớn với Tôn Văn Văn đang mang thai. Đừng nói Tôn Văn Văn, chỉ sợ các nàng Bùi Nhược, Trần Tử Ngư sẽ lập tức bay đến Đông Bắc. Hiện tại các nàng đến không có trợ giúp gì đối với việc tìm kiếm của Cường Tử, chỉ có thể khiến cho trong lòng mọi người càng thêm vội vàng gấp gáp.

Thẩm Hổ Thiển ở Tân Cương vội vàng giao mọi việc lại, dẫn theo người từ Tân Cương cũng chạy tới. Đông Bắc trước kia là thế lực của Hách Liên Thiết Thụ cũng đồng loạt phái người tới. trên mảnh đất này, đã tụ tập không dưới vạn người!

Đây là một cuộc tìm kiếm quy mô chưa từng có, thậm chí chấn động cả Nội Mông Cổ lẫn các tầng lớp cấp cao của Bắc Kinh! Trác Thanh Chiến và Triệu Phù Sinh dần xếp mọi chuyện ổn thỏa thế nên quan chức cuối cùng không có ra mặt can thiệp. Nhưng bởi như vậy, thực lực của Cường Tử lại lộ ra hoàn toàn rồi. Thế lực của cá nhân có sức ảnh hưởng lớn như vậy chỉ sợ đã chạm đến giới tuyến cuối cùng của quan chức chính phủ. Cho nên dù Cường Tử bình an trở về, chỉ sợ những ngày về sau cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Cho dù là ai làm Hoàng đế, cũng sẽ không cho phép có nhân vật xã hội đen có thực lực mạnh như vậy. Cần thiết phải nói đến trong việc này, các quan chức lãnh đạo cấp cao đến bây giờ còn giữ vững im lặng ngoại trừ cố gắng của Trác Thanh Chiến và Triệu Phù Sinh, một người khác đóng vai trò chủ chốt trong đó cũng không thể bỏ qua. Người này, chính là Chu Lâm Nhã.

Với tư cách truyền nhân đời thứ tư của người có công nuôi dưỡng một đứa con có công dựng nước, sức mạnh của Chu Lâm Nhã thậm chí còn cường đại hơn so với Trác Thanh Chiến và Triệu Phù Sinh! Dù sao vị có công lớn dựng nước kia không chỉ là được yên ổn trong nước tới bây giờ chưa ai có thể sánh bằng, cho dù trên thế giới cũng có uy vọng vô cùng hiển hách!

Chu Lâm Nhã đến đây, trải qua phong ba bão táp.

Trên mặt của nàng không có mất mát và bất an, chỉ là nói với Trác Thanh Chiến ba chữ:

- Tìm được hắc!

Ba chữ kia, nặng nề như núi.

Trên vạn người tìm kiếm trên thảo nguyên rộng lớn này, gần như ngay cả mấy con chuột đồng đều mò qua. Cuối cùng, bỏ công ra không phụ lòng người, tất cả phát hiện chỗ giáp ranh giữ Nội Mông Cổ và Ngoại Mông Cổ lưu lại vết tích của Cường Tử, bởi vậy có thể suy đoán Cường Tử đã đuổi ra khỏi biên giới quốc gia!

Một mình hắc, không ngờ đuổi theo đến nước ngoài!

Sau khi phát hiện ra manh mối này, tất cả ngồi lại với nhau bàn bạc một chút, quyết định người đến từ Đông Bắc, Tân Cương và phần lớn anh em Liên minh chấp pháp Trung Hoa về, dù sao nhiều người tụ tập cùng một chỗ thật sự là khiêu khích giới hạn nhẫn nại của nhà nước. Mặc dù Trác Thanh Chiến, Triệu Phù Sinh mảnh khỏa vượt cả trời, mặc dù Chu Lâm Nhã tiếng nói kinh người, trước mặt cổ máy đất nước cũng không hề có tí sức lực chống cự.

Phần lớn người rút khỏi, cũng không có nghĩa là tất cả buông bỏ tiếp tục tìm kiếm Cường Tử. Sau khi trải qua bàn bạc kỹ lưỡng, do Cáp Mô, Trác Thanh Đế, Tào Liên, Kim Tiểu Chu, Mãi Mãi Đề, Bù Đông Lai và Chu Hạo Nhiên chia nhau ra mang theo mỗi người một nhóm tiến vào Ngoại Mông Cổ, do Trác Thanh Chiến phụ trách tiến hành giao tiếp liên lạc với thế lực xã hội đen Ngoại Mông Cổ, phải mau chóng tìm được tung tích Cường Tử.

Cứ như vậy, bốn đội nhân mã chia nhau ra tiến vào thảo nguyên Ngoại Mông Cổ, từ dấu vết Cường Tử lưu lại tiếp tục tìm kiếm. Mà Trác Thanh Chiến thì dựa vào sức kêu gọi mạnh mẽ của chính mình, phối hợp và lấy được tin tức của phía xã hội đen Ngoại Mông Cổ. Cứ như vậy lại trôi qua mười ngày, vẫn không có tìm được Cường Tử.

Thế lực xã hội đen nào đó của Ngoại Mông Cổ nói cho Trác Thanh Chiến biết, trong cái thôn nhỏ bên trong phạm vi bọn họ khống chế dường như Cường Tử đã xuất hiện qua, nhưng bọn họ cũng không thể xác định là người Trác Thanh Chiến muốn tìm hay không, chỉ có thể cung cấp một vài manh mối như vậy. Theo như bọn họ nói, hai người đến từ bên ngoài này tiến hành đánh nhau ngoài thôn nhỏ. Bản lãnh cả hai đều cao cường đến mức khiến cho bọn họ rợn cả người, bọn họ chưa bao giờ thấy qua người có sức mạnh cường đại như vậy.

Sau khi có được tin tức này, nhóm người bọn Tào Liên, Trác Thanh Đế cách thôn nhỏ gần nhất nhanh chóng chạy tới nơi. Sau khi đến thôn bọn Trác Thanh Đế thấy, theo như lời thế lực xã hội đen Ngoại Mông Cổ chỗ này quả thật có người đánh nhau qua. Hơn nữa một phần nhà cửa trong thôn nhỏ này đã bị phá hư không ít, từ mức độ phòng ốc bị phá hư xem ra cũng không phải sức người có thể tạo ra được.

Sức chiến đấu cường đại như vậy, có thể nói tất nhiên chỉ có thể là bọn Cường Tử. Nhưng mà, phát hiện này lần nữa đưa Trác Thanh Đế vào suy nghĩ sâu xa. Truy đuổi nhiều ngày như vậy, hai người bọn họ rốt cuộc vượt qua được như thế nào? Thực lực Cường Tử không có gì phải suy nghĩ, tên Judas này có thể có thực lực chống lại chính diện với Cường Tử quả thật vượt qua dự đoán của mọi người. Đệ nhất sát thủ Châu Âu này chắc chắn không chỉ đơn giản như trong lời đồn!

Người này, cực kỳ đáng sợ!

Dựa theo manh mối lưu lại ở hiện trường, Trác Thanh Đế mang người tiếp tục đuổi theo. Có Trác Thanh Đế can thiệp vào nên thế lực xã hội đen Ngoại Mông Cổ cũng không có ngăn cản bước tiến của bọn họ.

Mà lúc này đây, Cường Tử ở nơi nào?

Trên tuyến biên giới giữa Nga và Ngoại Mông Cổ, trong một cánh rừng như rất bình thường. Cường Tử và Judas đứng đối mặt cách xa nhau năm thước. Trên mặt hai người đều có một chút mệt mỏi, nhưng con ngươi của cả hai vẫn bắn ánh sáng ra xung quanh!

Judas là một gã đàn ông đáng người trung bình khoảng chừng ba mươi tuổi, người này có khuôn mặt tuy rằng không điển trai nhưng tràn đầy nét tang thương khiến cho người ta yêu mến. Tròng mắt của gã màu lam, màu lam xanh thẫm, trông có vẻ mê hoặc. Dáng người của gã rất tốt, tuy rằng thấp hơn Cường Tử một chút nhưng tỷ lệ cân xứng, gần như hoàn mỹ.

Bởi vì sau nhiều ngày chiến đấu với Cường Tử, gã không có thời gian sửa sang khuôn mặt của mình. Trên mặt râu ria xồm xoàng đã lâu chưa cạo, quần áo trên người cũng không còn sạch sẽ. Đối với một người ưa thích sạch sẽ, chuyện này quả thật không thể dễ dàng tha thứ. Nhưng, hiện tại trên mặt Judas không có một chút không vui vẻ, mà là mang theo nụ cười mỉm.

- Lâm Cường, đuổi tôi nhiều ngày như vậy, lẽ nào mày còn chưa dự định buông tha sao?

Judas đứng thẳng người, thân người của gã thật giống như một thanh dao găm sắc bén mà lạnh như băng.

Đôi mắt nhìn chăm chú Cường Tử, như muốn tìm ra từ trên người Cường Tử sơ hở gì. Nhưng gã chỉ thất vọng, Cường Tử dường như đứng tùy ý ở đó, nhưng cả người đều ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, mặc kệ Judas di chuyển hướng nào, hắn cũng sẽ phán đoán được phương hướng chuẩn xác nhất!

- Buông tha sao? Không giết mày trở về tao không có cách nào ăn nói với mọi người.

Cường Tử buông thông tay, ra vẻ bất đắc dĩ nói.

- Tại sao nhất định phải giết tao? Giữa chúng ta không có cừu hận gì!

Judas nói.

Cường Tử cười, nhưng trong ánh mắt đều là lãnh khốc.

- Cừu hận? Mày chạy đến nước tao giết người, đó chính là cừu hận! Không giết mày, tao thật xin lỗi với những người bạn đã chết của tao!

Judas nói:

- Lâm Cường, lời của mày khiến tao rất thất vọng. Mày hắn nên hiểu rõ, phạm là chỗ chiến đấu tất nhiên có chết chóc. Đây là một việc rất bình thường, mặc kệ đó là ai đều không thể ngăn cản. Vì những người giống như kiến hôi kia, mày vất vả truy đuổi tao như vậy có đáng giá không?

Gã không đợi Cường Tử trả lời tiếp tục nói:

- Mày không phải một kẻ ngu dốt, nên biết cho dù có đuổi theo nữa cũng sẽ không bắt được tao. Tốc độ của mày đúng là rất nhanh, nhanh đến làm tao bất ngờ. Nhưng mày cũng thấy đấy, tốc độ của tao cũng không chậm hơn mày! Mày luyện chính là võ công Phương Đông, mà tao có được là cách tu luyện của Tòa án dị giáo Châu Âu! Chúng ta cho dù đấu tiếp cũng chẳng có chỗ nào tốt cho mày!

Judas chỉ đằng sau nói:

- Sắp tới đã tiến vào Liên Bang Nga, mày nên biết, một khi tiến vào Liên Bang Nga tao sẽ có được ưu thế tuyệt đối, đến lúc đó mày rất có khả năng sẽ chết ở đó. Hiện tại, điều mày có thể lựa chọn chính xác nhất chính là quay đầu trở về trở lại với đồng bọn của mày.

Cường Tử khoát tay áo nói:

- Con người luôn có việc mình chắc chắn phải làm, mặc kệ đằng trước có nguy hiểm thế nào, đều không có lý do lùi bước.

Judas có chút không kiên nhẫn nói:

- Lâm Cường! Mày hẳn nên hiểu rõ, còn tiếp tục như vậy chỉ có thể lường bại câu thương! Tao có thể cho mày một lời hứa, để tỏ lòng xin lỗi vì giết chết đồng bọn của mày. Tao hứa sau này sẽ không bước vào lãnh thổ Trung Quốc một bước nào nữa! Mày biết đấy, với năng lực của tao quay về nhận lấy cả thế lực Gấu Bắc Cực gần như sẽ không thất bại, tao có thể đảm bảo, dưới sự lãnh đạo của tao Gấu Bắc Cực mãi mãi là thế lực hắc ám không phải kẻ địch của Trung Quốc!

Cường Tử cười nói:

- Ủ! Điều kiện không tệ, nhưng tao từ chối.

Judas nói:

- Mày ngẫm lại đi, Lâm Cường, chỉ cần tao có được thế lực của Gấu Bắc Cực, mà mày có được thế lực ngầm lớn mạnh nhất Trung Quốc, nếu như hai ta liên thủ cả Châu Á, thậm chí toàn bộ thế giới ngầm đều thần phục ở dưới chân tao và mày! Chỉ cần tao và mày liên thủ, sẽ sáng tạo ra một vương triều thuộc về bóng tối đầu tiên!

Cường Tử:

- Nếu như mày tiếp tục có thể làm xúc động tao, nói không chừng tao thật sự sẽ xoay người rời đi.

Judas nói:

- Tôi biết rõ mày là một người thông minh, hiện tại bày ra trước mặt chúng ta chỉ có một con đường, hòa bình thì có hai điều lợi, đánh nhau thì hai bên cùng bị thương! Nếu như mày và tao liên thủ, sẽ đạt được lợi ích khổng lồ cỡ nào, mày nghĩ tới chưa? Đó là một số tài sản có thể xoay chuyển tình hình thế giới! Là một loại quyền lực ở trên đỉnh cao

312. Chương 312: Kêu Gọi Viện Binh

Cường Tử không nói gì, gơ tay làm tư thế xin mời, ý bảo Judas tiếp tục.

Judas liếc nhìn Cường Tử, nghĩ ngợi tiếp tục nói:

- Tôi biết rõ ngài không tín nhiệm tôi, nhưng lời tôi vừa mới nói đều là chân thành. Điểm này xin ngài không cần nghi ngờ trong lòng.

Cường Tử lắc đầu nói:

- Chân thành à? Hai chúng ta bây giờ còn nằm ở vị trí kẻ địch của nhau, mày cảm thấy tao sẽ tin tưởng lời của mày sao? Tao còn không có quên trước đây không bao lâu, mày trở mặt nhìn ân nhân cứu mạng của mình Cherenkov bị người của tao vây quanh, lúc đó mày làm cái gì?

Judas lắc đầu nói:

- Ngài sai lầm rồi Lâm Cường Cherenkov có ơn với tôi, nhưng tôi đã dùng thời gian năm năm báo đáp hắn. Hắn có địa vị như hôm nay nếu như không có tôi giúp đỡ, hẳn chắc chắn không thể nào có được. Cherenkov không có mạnh mẽ như trong lời đồn thổi, nếu như không có tôi, hắn chỉ là một tên không có một chút tiếng tăm nào trong Gấu Bắc Cực. Hiện tại, tôi đã trợ giúp rất nhiều cho hắn. Hắn không thể nào còn muốn tôi chết theo được!

Judas nói:

- Tôi cảm kích hắn cứu mạng tôi, nhưng điều này cũng không thể nói được rằng tôi sẽ phải cùng sinh cùng tử với hắn.

Cường Tử cười ha hả nói:

- Những lời này thì tôi tin!

Ánh mắt hắn lay động, nhún chân một cái vọt thẳng về phía Judas! Judas thấy Cường Tử nói đánh là đánh hoàn toàn không cần bàn bạc đường lui, sắc mặt cũng lạnh lẽo. Gã run tay rút từ trên đai lưng một sợi xích sắt, đánh ra đón đỡ đòn tấn công của Cường Tử. Sợi xích này bị gã vung ra thẳng tắp, như một thanh trường thương đâm thẳng vào cổ họng Cường Tử!

Cường Tử nghiêng người né đi, thân thể ngược lại cũng không dùng tí nào, tốc độ của hắn lần nữa phát huy đến cực hạn, gần như một cái nháy mắt đã đến trước người Judas! Cổ tay Judas run lên, sợi xích kia xoay một vòng chuyển ra đằng sau Cường Tử, giống như rắn độc đánh tới sau ót của Cường Tử lần nữa!

Về mặt võ công Judas quả thật không phải đối thủ của Cường Tử, nhưng cách dùng thương của người này có thể xưng là thần cấp, tùy ý ra tay cũng có thể đánh ra một thương uy thế đối chọi cả trời, chính xác vượt quá tưởng tượng. Lúc này mới trên đường ép Cường Tử ở đằng sau không thể đến gần, tùy ý ra tay cũng có thể đánh ra một thương uy thế đối chọi cả trời, chính xác vượt quá tưởng tượng. Lúc này mới trên đường, sau khi bắn hết đạn trong súng, gã chính là dựa vào sợi xích trong tay này ép Cường Tử ở đằng sau không thể đến gần.

Võ công của gã truyền hết vào sợi xích này, thậm chí còn nhiều hơn so với luyện súng! Tòa án dị giáo đã xuống dốc, truyền lại duy nhất chính là loại thuật nắm bắt xích sắt này. Ở các nước Châu Âu khi tôn giáo còn chiếm vị trí chủ chốt, Chấp Pháp Giả tòa án dị giáo chính là sử dụng loại thuật nắm bắt này bắt người giết người. Mọi người đều biết hóa hình chẳng qua là một trong số các hình phạt nhiều như lông trâu của tòa án dị giáo, bởi vì thiêu chết rất nhiều nhân vật nổi tiếng cho nên hóa hình được mọi người biết rõ.

Loại thuật nắm bắt xích sắt này gọi là trói quỷ, chuyên môn dùng để đối phó những dị giáo đồ thân thể mạnh khỏe. Dựa vào thuật trói quỷ này không biết có bao nhiêu người có can đảm phản kháng thống trị của tôn giáo bị bắt trói, sau đó bí mật xử tử.

Judas cũng là một người có cơ may, gã khi còn nhỏ có được phương thức luyện tập thuật trói ma này, sau đó bắt đầu không ngừng khổ luyện. Nhiều năm như vậy, người chết trên khóa sắt trong tay gã đâu chỉ có vài người. Có thể nói, cho dù là sử dụng súng hay là võ công của mình, danh hiệu Sát thủ đệ nhất Châu Âu đều không có gì đáng hổ thẹn.

Cường Tử hơi cúi người, sau khi để cho sợi xích sắt kia lướt qua cơ thể, dùng tốc độ cực nhanh đến gần trước người Judas! Mà Judas kiêng kỵ nhất chính là giao chiến cận thân với Cường Tử, dọc đường kỹ năng chiến đấu cận thân của Cường Tử gây ra cho gã phiền phức rất lớn. Hai người một kẻ am hiểu cận chiến, một tên am hiểu đánh xa, hoàn toàn không phải cùng chung một lộ võ công.

Judas rung mạnh xích sắt trong tay lên, sợi xích này thật giống như một cây côn sắt nện xuống! Mang theo tiếng gió vù vù, xích sắt nện xuống uy thế kinh người! Cường Tử lách người né tránh, khóa sắt kia sau khi nện trên mặt đất một tiếng thật to, nện mặt đất nát ra thành một khe rãnh thật sâu!

Thân thể Cường Tử xoay một vòng, một cước muốn đá vào cổ Judas!

Judas cúi đầu tránh thoát, một cước này của hắn đánh gãy lia một gốc cây cỡ bằng cái chén ăn cơm đằng sau Judas! Một tiếng rầm rắc cái cây ngã xuống, bay lên một đám bụi mù. Hai người phi thân né tránh, Cường Tử một cước đá vào nửa thân trên của cây đại thụ, đại thụ gãy ngang nện về hướng Judas!

Sợi xích trong tay Judas vung lên nện mạnh xuống, nửa khúc đại thụ kia bị gã chia làm hai nửa! Trong màn khói bụi Judas vung mạnh xích sắt bảo vệ trước ngực, Cường Tử xông thẳng từ trong màn bụi mù ra!

Một tiếng hô vang, xích sắt nện vào trán Cường Tử! Cường Tử rõ ràng không tránh không né, xông thẳng tới đón xích sắt. Mắt thấy xích sắt đã đến trán Cường Tử, khóe miệng Judas cong lên một nét cười lạnh nhạt! Xích sắt này gã luyện được vài chục năm, gã hoàn toàn tin rằng một đòn này của mình có thể bổ đôi đầu Cường Tử ra!

Xích sắt không có gì ngăn cản nện vào trán Cường Tử, nhưng lại không có máu bắn tung tóe như trong tưởng tượng! Ánh mắt Judas biến đổi nhanh chóng, lập tức hiểu rõ chuyện gì!

Bóng còn sót lại!

Đây là bóng còn sót lại sau khi Cường Tử thi triển ra tốc độ cực hạn! Loại võ công trong truyền thuyết mới có, Judas trước đó đã được nhìn thấy qua một lần. Hiện tại Cường Tử thi triển ra lần nữa, lại một lần nữa

làm bất ngờ Judas!

Cao thủ so chiêu, một chút sơ sót cũng đủ để làm cho tất cả mất hết! Judas tâm thần chấn động, thân thể theo phản xạ lui nhanh về đằng sau. Nhưng, gã đã mất đi lợi thế, giờ đây rơi vào trong bị động! Bởi vì gã đã không còn nhìn thấy Cường Tử! Không nhìn thấy Cường Tử đang ở chỗ nào!

Bốn phía đều là đại thụ ngã xuống bay lên một đám bụi mù, tầm mắt trong mây mù không cách nào tìm được dấu vết Cường Tử. Judas hiện tại Cường Tử bị Cường Tử tính kế một lần, càng là khó thể tìm được kẻ địch của mình. Bất an trong lòng Judas càng ngày càng mãnh liệt. Diễn tả hẳn là rất chậm, nhưng tất cả động tác đều xảy ra trong thời gian một cái chớp mắt. Judas một đòn đập trúng bóng còn sót lại của Cường Tử ngay lập tức thân hình lui nhanh về sau, trong thời gian nháy mắt thối lui ra khỏi chỗ mình lúc đầu ít nhất ba thước!

Chát!

Judas dùng cảm ứng dự đoán nguy cơ hơn nữa đưa ra phán đoán chính xác, gã căng thẳng xích sắt giữa hai tay ngăn ở bên hông trái người mình, mà lúc này một cước của Cường Tử đến mau như điện!

Mang theo tiếng gió gào thét, Cường Tử không hề lưu lại sức lực đánh một đòn trên xích sắt của Judas. Dù rằng Judas đã phòng ngự chính xác, nhưng trong lúc vội vàng chưa có hoàn toàn dồn được sức lực vào một cước Cường Tử đã đến. Xích sắt của gã bị một cước Cường Tử đập cong xuống. Tuy rằng giữa đường mất đi một nửa sức mạnh nhưng một cước này của Cường Tử vẫn đánh được vào bả vai của gã!

Một tiếng va chạm, thân thể Judas hơi nghiêng ngã như điều đứt dây bay ra ngoài. Sức mạnh bên trong cước này quả thật quá lớn, cho dù là gã đã phòng ngự, vẫn bị một cước này gây thương tích!

Giữa không trung, Judas ngăn chặn lực phủ ngũ tạng nhộn nhạo, vùng xích sắt dài hơn hai thước lên ngăn cản Cường Tử đến gần lần nữa. Một ngụm máu từ khóe miệng của gã trào ra, sắc mặt của gã trong nháy mắt biến thành trắng bệch!

Cường Tử bị Judas ngăn chặn được, không thể tiếp tục thi triển, nếu không phải phản xạ của Judas thật sự quá nhanh, một kích này đủ để gã mất đi phần lớn sức chiến đấu. Nhưng nếu như Judas đơn giản như thế đã bị Cường Tử chế phục lâu rồi, vậy Cường Tử cũng không mất nhiều ngày như thế đuổi theo mà vẫn không tóm được gã.

Hai người giờ đây đã vượt qua biên giới Ngoại Mông Cổ tiến vào lãnh thổ Liên Bang Nga, nói cách khác Cường Tử đuổi giết Judas đã vượt qua ba quốc gia! Từ đại thảo nguyên Nội Mông Cổ Trung Quốc một đường truy đuổi, hai người vượt qua Mông Cổ lại tiến vào Liên Bang Nga, mặc kệ kết cục như thế nào cảnh tượng này đã khiến cho người ta kinh hãi than thán. Còn chưa bao giờ có người đuổi giết một kẻ khác như thế, mặc kệ Judas xảo trá như thế nào cũng không có bay thoát khỏi truy lùng của Cường Tử.

Judas phun ra một ngụm máu, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Cường Tử. Gã không tiếp tục đánh nhau nữa, mà là chuyển cách xoay người bỏ chạy lần nữa. Gã có được kế thừa của tòa án dị giáo, trong thuật trời quý còn có phương pháp liên quan tới làm sao để tăng tốc độ lên. Chỉ dựa vào trời quý, gã mới có thể hết lần này đến lần khác sống sót qua các đòn tấn công của Cường Tử.

Gã giờ đây bị thương không thể đánh tiếp nữa, chỉ có cách chạy trốn chết. Hiện tại đã tiến vào bên trong biên giới Liên Bang Nga, chỉ cần đi sâu vào một chút nữa, vậy gã cũng không còn điều gì sợ hãi nữa! Nơi này là ưu thế chiến hữu sân nhà của gã!

Điện thoại đã sớm bị rơi mất, nhưng trong ngực gã còn có một món đồ khác từ đầu đến cuối đều bảo quản cẩn thận. Đây là một phương thức liên lạc thời xa xưa, nhưng cũng là một cách liên lạc bí mật nhất của Gấu Bắc Cực!

Pháo hoa, một loại pháo hoa có hình ảnh đặc biệt.

Loại pháo hoa này có thể phun tới bầu trời cao đến mấy mươi thước, cho dù là ban ngày cũng sẽ phát tán ra ánh sáng chói mắt. Chỉ cần trong vòng chu vi trăm dặm có thành viên Gấu Bắc Cực, chắc chắn sẽ có thể nhìn thấy tín hiệu này!

Judas luôn giữ gìn thật cẩn thận cái pháo hoa này, để sau khi bước vào biên giới Liên Bang Nga kêu gọi viện binh!

Móc pháo hoa trong ngực ra nắm chặt trong tay, vừa chạy vội vã vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Cường Tử. Hai người một đuổi một chạy, rất nhanh đã biến mất trong cánh rừng kia.

Rừng cây này mặc dù không phải lớn lắm, nhưng cây cối um tùm, chính là mượn rừng cây này trợ giúp, Judas đang bị thương hơi thở không ổn định còn có thể không bị Cường Tử đuổi kịp. Tên Judas này cho dù là kỹ năng giết người hay là kỹ năng chống lại truy đuổi đều là hạng nhất thế giới. Phản xạ, ý thức và động tác nhanh chóng của gã là chỗ dựa để gã lần này đến lần khác trốn thoát khỏi đuổi giết của Cường Tử.

Thực ra, cuộc chiến giữa bọn họ không hề giống bọn Bùi Đông Lai căn cứ theo hiện trường suy đoán ra chút nào. Hai người cũng không phải sức lực ngang nhau, mà là Cường Tử chiếm lấy ưu thế tuyệt đối. Dù rằng Judas có thực lực nhất định, nhưng so với Cường Tử vẫn còn chênh lệch không phải là nhỏ.

Mà chỗ Cường Tử không bằng Judas chính là kinh nghiệm sinh tồn phong phú ngoài hoang dã.

Rất nhanh, bóng hình cả hai đã biến mất không thấy dấu. Theo thời gian trôi qua, sau một giờ, đằng sau rừng cây nhỏ, trên bầu trời bao la nơi xa bỗng nhiên dần hiện ra một màu sắc chói sáng đẹp mắt!

313. Chương 313: Thập Nhị Dực Thiên Sứ

Ngày kế tiếp, ngay khi mặt trời vừa vắn nhô lên từ đường chân trời, một đội người xuất hiện ở ven rừng cây xảy ra cuộc chiến quyết liệt giữa Cường Tử và Judas. Nhóm người này đến nơi lập tức chia nhau ra, tiến vào trong khu rừng nhỏ này bắt đầu điều tra. Tên cầm đầu là một thanh niên sắc mặt lạnh lùng, y nhìn chăm chú nửa cây đại thụ bị tróc vỏ đường như rơi vào trong im lặng suy nghĩ.

Người này, chính là Trác Thanh Đế.

- Xem dấu vết hằn là có một trận đánh nhau xảy ra ở chỗ này, xem ra Cường Tử cũng chưa rời khỏi đây bao lâu, nhiều ngày như vậy, rốt cuộc đã tìm được họ rồi.

Tào Liên kiểm tra một lượt hiện trường nhận xét.

Trác Thanh Đế khẽ gật đầu, nhưng trên mặt lại không có một chút đáng vẻ thoải mái nào.

- Nơi này đã vào lãnh thổ Liên Bang Nga, cho dù là với sức ảnh hưởng của anh trai tôi cũng không có bao nhiêu người có thể giúp đỡ chúng ta ở chỗ này. Cường Tử đã tới chỗ này trước chúng ta một ngày, thời gian một đủ để bọn họ chạy đi rất xa. Nếu không nhanh chóng tìm được bọn họ, để các băng nhóm xã hội đen Liên Bang Nga ra tay trước, Cường Tử sẽ gặp nguy hiểm.

Tào Liên nhẹ gật đầu nói:

- Tôi cho người mấy tiểu đội khác phát đi tin tức, sau đó tiếp tục đuổi theo.

Trác Thanh Đế nhẹ gật đầu, nhìn mặt đất bị xới tung trong rừng cây, anh ta lầm bầm nói với chính mình:

- Cường Tử, kiên trì thêm chút nữa, chúng tôi sắp đến rồi.

Hai phút sau, toàn bộ người tìm kiếm đã trở lại, Tào Liên đã gửi tin tức phát hiện dấu vết của Cường Tử cho ba nhóm khác biết. Không mất bao lâu, ba nhóm này sẽ đuổi theo kịp đến đây.

- Chúng ta đi trước, lưu lại dấu hiệu ven đường.

Trác Thanh Đế phát tay nói, hai mươi mấy người anh em tinh nhuệ Liên minh chấp pháp Trung Hoa lập tức khởi hành, xem hành động gọn gàng nhanh nhẹn của bọn họ so với bộ đội đặc chủng cũng không kém hơn bao nhiêu. Sau khi lưu lại dấu hiệu, Trác Thanh Đế mang theo nhóm này chạy về hướng Cường Tử rời khỏi.

Không tới một giờ sau khi bọn Trác Thanh Đế rời đi, một bóng người đơn độc xuất hiện ở ven rừng cây này. Nàng dừng lại ven rừng cây, ngồi xổm xuống tỉ mỉ kiểm tra dấu vết cuộc đánh nhau giữa Cường Tử và Judas qua một lượt. Sau đó nàng phát hiện chỗ bọn Trác Thanh Đế trước khi sắp đi lưu lại rất rõ ràng, nhìn thấy dấu hiệu này, khóe miệng nàng nhếch lên.

Đây là một phụ nữ đáng người gần như hoàn mỹ, thân hình của nàng hoàn toàn phù hợp với “thước đo vàng”. Một bộ đồng phục tác chiến màu đen cũng không thể che giấu hết dáng vẻ mềm mại yêu kiều xinh đẹp của nàng, một mái tóc dài màu đen cột thành búi tóc đuôi ngựa màu đen sau đầu. Khuôn mặt của nàng tuyệt đẹp, nhất là hai hàng lông mi cong cong, như thể một đường chân trời, rung động lòng người.

Nàng đứng lên, chỉnh lại ngay ngắn trang bị trên người mình. Cô gái này nhìn phương hướng Cường Tử rời đi, khóe miệng nhúc nhích lầm bầm tự nói với mình:

- Tiểu tử thôi, ngàn vạn lần đừng chết!

Nói xong, nàng nhún chân một cái đã xông tới trước, tốc độ rõ ràng mau đến khiến người ta sợ hãi!

Vài phút sau khi thân hình cô gái này vừa mới biến mất, lại có một bóng người nữa xuất hiện ở nơi này. Cũng là một phụ nữ, so với cô gái kia đáng người cô gái này cao gầy hơn một chút, nhất là đôi chân đẹp thon dài cho dù ẩn giấu ở trong chiếc quần dài vẫn khiến cho người ta có sức tưởng tượng phong phú.

Nàng đội một cái mũ lưỡi trai, che nửa bên mặt, nhưng vừa vặn lộ ra khóe miệng xinh xắn và chiếc nhỏ nhắn rung động lòng người, đây là một cô gái hoàn mỹ tuyệt vời, so với cô gái trước đó còn phải hoàn mỹ hơn, trên cơ thể nàng gần như tìm không thấy một chút tỳ vết nào!

Nàng mất thời gian ngắn hơn so với cô gái trước đó tìm được dấu hiệu Trác Thanh Đế lưu lại, nhẹ nhàng cười, nâng cằm lên, đôi mắt nhìn về phía trước.

- Tiểu tử kia, chờ ta.

Nói xong, cô gái này cũng dùng tốc độ cực nhanh chạy đi.

Mặc dù tư thế chạy như bay đẹp như vậy, vòng eo nhỏ nhắn xinh đẹp vặn vẹo, một cặp mông lắc lư, thân thể của nàng thật giống như một chiếc lá lướt nhẹ.

Hai giờ sau khi cô gái thứ hai rời khỏi, ba nhóm người bọn Cáp Mô, Kim Tiểu Chu, Bùi Đông Lai chạy tới gần như cùng một lúc. Người ba tổ này cộng lại cũng có trên sáu bảy chục người, đều là chiến sĩ tinh nhuệ nhất chọn lựa ra trong tinh nhuệ. Cáp Mô rất nhanh đã phát hiện ra dấu hiệu Trác Thanh Đế lưu lại, chỉ về hướng đó nói:

- Bên này!

Bùi Đông Lai vung tay lên nói một chữ:

- Đuổi!

Vài chục người lập tức chạy về hướng đó, bọn họ đều có mang theo vũ khí trang bị rất lớn, thậm chí còn đầy đủ không thua kém gì so với bộ đội tác chiến đặc chủng ưu tú nhất. Những chiến sĩ này đều là tinh nhuệ, tổ chức thuộc vào hạng nhất của đại đội tác chiến đặc biệt Đông Bắc Hồ và Liên minh chấp pháp Trung Hoa, có kinh nghiệm dạn dày với loại truy tìm tung tích ngoài thực chiến này. Thêm nữa trước đó Trác Thanh Đế có lưu lại dấu hiệu, có thuật truy tìm thiên hạ vô song của Cáp Mô, tin rằng không mất thời gian bao nhiêu sẽ đuổi theo kịp bọn Trác Thanh Đế.

Cáp Mô cũng không cần thận kiểm tra, nếu không chắc chắn sẽ phát hiện, trước khi bọn họ đến đã có người đến qua nơi này. Lúc này tâm tình tất cả đều đang dâng trào sôi sục, chi tiết như thế rất dễ dàng bị bỏ qua.

Mà lúc này, Cường Tử đã đuổi theo Judas lần nữa!

Mất đi khu rừng che chắn, Judas bị thương tốc độ đã dần dần không phải đối thủ của Cường Tử. Nếu không bằng với nghị lực khiến cho người khác kinh sợ của gã, chỉ sợ rất lâu trước đó đã bị Cường Tử đuổi kịp. Cường Tử bước vào một mảnh đất lạ lắm phải chậm hơn so với Judas về tới quê hương của mình.

Nếu như Judas không có bị thương, gã như cá gặp nước không chừng có thể bỏ rơi được Cường Tử. Nhưng tiếc rằng, không có nếu như. Theo bóng hình Cường Tử càng ngày càng gần, tâm trạng Judas cũng càng lúc càng loạn! Hắn đã phát ra tín hiệu kêu cứu, nhưng đến bây giờ vẫn không có người tới trợ giúp mình, đây cũng không phải là một hiện tượng gì tốt.

Ngay khi Judas đang tính toán trong lòng làm cách nào thoát thân, Cường Tử lại thi triển ra tốc độ cực hạn dốc hết thể lực lần nữa!

Chỉ bằng một lần hít thở, bóng hình Cường Tử đã đến đằng sau Judas!

Judas chợt xoay người, vung ra xích sắt che ở trước ngực mình, ngay lúc này Cường Tử đã một cước đá tới. Một cước này, mặc dù trong tay Judas có xích sắt cũng chống đỡ không được! Xích sắt bị đá văng, sau đó một cước đá trúng giữa ngực Judas! Sức mạnh gần như xuyên thẳng qua thân thể Judas, gã thậm chí còn cảm giác được một cơn bão táp xuyên qua cơ thể của mình. Một cước này gây ra tổn thương nặng nề cho Judas, có một khúc xương sườn bị gãy!

Ựa!

Judas phun ra một ngụm máu tươi, nương theo sức mạnh trong một cước này của Cường Tử đá bay gã về phía sau. Sắc mặt của gã trắng bệch, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị người ta đuổi giết khốn khổ khốn sở thế này! Dù trước đây hắn cũng từng gặp qua nguy hiểm giữa sống và chết, nhưng lúc ấy gã còn vô cùng yếu ớt, không có cách nào chống cự lại kẻ địch mạnh mẽ to lớn!

Mà hiện tại, gã đã có được mấy loại kỹ năng đặc biệt, lại lần nữa cảm giác được cái chết đang tới gần!

Lần trước là trong cuộc tuyển chọn nội bộ lần đầu tiên của Gấu Bắc Cực. Rất nhiều thiếu niên ưu tú đều bị triệu tập lại với nhau, sau đó thủ lĩnh tinh thần Gấu Bắc Cực Aliyev Pavlyuchenko đứng ở chỗ cao tuyên bố, lựa chọn ra người tốt nhất trong số năm mươi thiếu niên bọn họ, có năm người may mắn trở thành thành viên chủ chốt của Gấu Bắc Cực. Vấn đề là, năm người này có thể sống sót trong cuộc chém giết lẫn nhau giữa năm mươi người!

Đây cũng chính là nói, năm mươi người, chỉ có năm người có thể sống sót!

Để lựa chọn năm thiếu niên ưu tú nhất bồi dưỡng trở thành sát thủ ưu tú nhất, Aliyev Pavlyuchenko sắp xếp một cuộc tuyển chọn tàn nhẫn như vậy. Năm mươi thiếu niên lúc bình thường sinh sống huấn luyện cùng nhau, bây giờ phải chính tay giết chết các bạn quen biết hằng ngày của mình! Trước khi tới đây, bọn họ đã trải qua một khóa huấn luyện trong thời gian ngắn. Mỗi người đều nắm chắc rất nhiều cách thức giết người, nhưng ai cũng thật không ngờ được lần đầu tiên dùng những cách thức giết người đó chính là ra tay giết chết bạn bè của mình!

Rất không may chính là, Judas lúc ấy cũng không phải người xuất sắc. Gã tuy rằng độc ác, nhưng bởi vì thân thể không to lớn mạnh mẽ trong tất cả mọi người có mặt, chính là một điểm yếu lớn nhất trong cuộc chém giết của bọn thiếu niên. Mà ngay khi gã bị ba người bạn sống chung hằng ngày đè trên đất bóp cổ sắp chết, là Cherenkov cứu hắn.

Cherenkov nói với gã:

- Một mình chắc chắn không có khả năng sống sót, chúng ta phải kết hợp lại!

Chính vì như vậy, Judas và Cherenkov trở thành một trong những thiếu niên sống sót cuối cùng. Mà bởi vì biểu hiện xuất sắc của Cherenkov, gã cũng trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Gấu Bắc Cực. Nhưng, về sau trong một lần may mắn tình cờ Judas có được di vật để lại của Tòa án dị giáo, thực lực của gã đã vượt qua rất xa so với Cherenkov.

Nguy hiểm xảy ra lần đó tuy rằng nhớ lại vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng không coi vào đâu so với bị Cường Tử ngàn dặm đuổi giết lần này. Dù sao nỗi sợ hãi lần đó xuất hiện trong nháy mắt rất nhanh đã giải quyết xong, mà lần này, đã giằng co rất nhiều ngày.

Đây là một loại sợ hãi duy trì liên tục, càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Judas nương theo một cước của Cường Tử bay ra xa, dù rằng thân chịu tổn thương nặng nề nhưng đã kéo dài khoảng cách ra với Cường Tử. Gã như một con thú hoang bị thương, liều mạng chạy trốn. Điều này

làm cho gã nhớ tới nhiệm vụ giết người lần đầu tiên của mình, mục tiêu kia cũng bị mình chơi đùa tới chết. Hiện tại gã rất cuộc cũng có thể trải qua cảm nhận được tâm tình lúc đó của người bị mình giết chết kia.

Judas lần nữa phun ra một ngụm máu, cơn đau trong khoang ngực gần như không thể nào chịu nổi. Gã chạy từng bước khập khiễng, lồng ngực đau muốn chết đi sống lại. Rất nhanh, Cường Tử lại một lần nữa đuổi kịp, hắn thật giống như một vị Thần Phật từ trên trời giáng xuống, uy phong lẫm lẫm. Một cước đá vào sau lưng Judas, gã thật giống như máy bay bổ nhào ra ngoài lăn đùng ra đất!

Chùi vết máu ở khóe miệng, Judas khó khăn đứng lên, gã nhìn Cường Tử từng bước một tới gần, loại khiếp sợ cái chết bắt đầu tràn ngập khắp trong lòng.

Phải chết sao?

Cứ thế này chết đi sao?

Judas tự hỏi mình, gã sợ câu trả lời.

- Lâm Cường, tôi đã phát ra tín hiệu, cho dù mày có thể giết tao, nhưng mày cũng không thể còn sống trở về. Không bằng chúng ta làm một số giao dịch, chỉ cần mày buông tha cho tao, tao bảo đảm sẽ không còn xuất hiện trên đời này nữa!

Gã bỗng nhiên chuyển sang giọng điệu cầu xin:

- Tôi cho anh hết tất cả quyền lợi dục vọng, thậm chí có thể dùng tôi làm nô bộc, sai tôi đi giết người! Ngài biết rồi đấy, tôi là sát thủ đệ nhất Châu Âu, giữ tôi lại đi mà! Giữ tôi lại có ích lợi rất lớn đối với ngài!

Cường Tử ánh mắt lạnh như băng đi về hướng Judas, hắn lắc đầu nói:

- Thật giống như anh giúp đỡ Cherenko vậy sao?

- Không!

Judas rống lên:

- Tôi sẽ hoàn toàn tận tâm và trung thành! Tôi bằng lòng làm đầy tớ của ngài, chỉ cần ngài ra mệnh lệnh dù bảo tôi đi chết tôi cũng sẽ không do dự!

Cường Tử mỉm cười:

- Tốt lắm, mày đi chết đi!

Hắn không có do dự, một quyền đánh xuống Judas đang ngồi trên mặt đất! Một quyền này mang theo uy thế ngút trời, nếu như bị đánh trúng, đầu lâu Judas kia sẽ nổ banh giống như dưa hấu!

Vừa lúc đó, một cảm giác được nguy hiểm trong tiềm thức xuất hiện trong lòng Cường Tử!

Hắn lách mình, một thanh phi đao sượt qua thân thể của hắn cắm vào trên mặt đất!

- A! Judas Đệ nhất sát thủ Châu Âu, anh sao lại thê thảm thế này?

Một giọng nói vang lên đằng sau Cường Tử, lập tức ba người xuất hiện trong tầm mắt Cường Tử. Ba người này mặc quần áo giống như nhau, người đi tuốt ở đằng sau còn đang vuốt ve một thanh phi đao trong tay.

- Thập Nhị Dực Thiên Sứ Maclainko (Mờ-cơ-lan-ko)! Anh rất cuộc tới rồi!

Ánh mắt Judas sáng ngời, lập tức thoải mái hẳn ra.

314. Chương 314: Mãi Mãi Hạnh Phúc

Trác Thanh Đế mang theo người suốt đường đuổi theo, phát hiện dấu vết giao chiến tàn khốc, thảm thiết ở một mảnh đất trống trải.

Chỗ này đã bị phá hủy hoàn toàn vô cùng khủng khiếp không nói hết được, trên mặt đất dày đặc từng cái hố to và khe rãnh ngang dọc đan chéo vào nhau. Đến ngay cả cây cối xung quanh mảnh đất trống đó đều bị đánh nát văng ra khắp nơi. Trên mặt đất ngoài mảnh vụn cây cối và đá tảng, còn có mấy cái xác người mới nhìn thôi cũng khiến cho người ta giật mình kinh hãi.

Con mắt Trác Thanh Đế trong chớp lát tròn tròn, anh ta bước nhanh đến bên cạnh mấy cái xác chết, kiểm tra qua một lượt cẩn thận, tỉ mỉ. Lúc này, tâm trạng của anh ta cho dù luôn trầm tĩnh như nước cũng trở nên hoảng loạn, sợ rằng ở trong những cái xác khắp nơi đây nhìn thấy một thanh niên quen thuộc đầu tóc bạc trắng, sợ nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai sáng sủa.

Tay Trác Thanh Đế bắt đầu run rẩy, sắc mặt của anh ta trở nên trắng bệch, không còn một chút máu nào. Bởi vì anh ta thấy tất cả dáng vẻ bên ngoài tất cả các xác chết đều đã hoàn toàn thay đổi, đến ngay cả tóc cũng bị máu ngấm thấm đầm nhìn không ra màu sắc ban đầu. Tưởng tượng như mỗi một xác chết gần như có thể nát vụn ra thành từng mảnh nhỏ!

Cảnh tượng như vậy, thật khó hình dung ra được cuộc chiến lúc đó ác liệt, tàn khốc đến mức nào. Cái xác cách Trác Thanh Đế gần nhất, tay chân mình mấy đều rời ra từng đoạn, thân thể người này thon gầy, vóc dáng rất cao, cũng có một mái tóc dài, chỉ có điều bị máu ngấm đông cứng lại cho nên nhìn không rõ màu sắc sợi tóc ban đầu là gì.

Cũng bởi vì hình dáng bên ngoài của người này và Cường Tử quá giống nhau, cho nên Trác Thanh Đế mới để tâm quan sát cẩn thận. Anh ta cho dù có nắm thật chặt bàn tay của mình cũng không khiến cho nó hết run rẩy.

Trác Thanh Đế chậm rãi ngồi xổm xuống, tay của anh ta vẫn còn đang run rẩy, muốn vươn tay ra lật ngửa xác chết này lại, nhưng anh ta không cách nào vươn tay ra được.

- Tôi làm cho!

Một giọng nói vang lên phía sau Trác Thanh Đế khiến anh ta sững người quay đầu lại nhìn.

- Là cô?

- Ủ, là tôi.

Một phụ nữ mặc quân phục tác chiến màu đen, từng bước đi đến trước mặt anh ta. Người phụ nữ này vẫn luôn đi theo sát phía sau bọn Trác Thanh Đế, bây giờ rốt cuộc đã đuổi theo kịp. Nàng có mái tóc dài thẳng mượt đen nhánh, nàng có một hàm răng xinh đẹp. Tên của nàng là Lâm Cửu.

Lâm Cửu đến bên người Trác Thanh Đế ngồi xổm xuống, cũng run rẩy giống như anh ta. Nàng cắn chặt môi, sắc mặt bình tĩnh, nhưng cũng không còn chút máu nào.

Lâm Cửu gơ tay kéo mạnh lật ngửa cổ thi thể ra!

Đây là một người chết không nhắm mắt, cái mũi của y rất cao thẳng, tròng mắt rất lớn, cằm rất sạch sẽ không có một cọng râu. Đây là một chàng thanh niên rất trẻ, rất anh tuấn.

Thời khắc nhìn thấy khuôn mặt này, gần như hô hấp mọi người đều ngừng lại.

Chỉ có điều rất nhanh, tìm một số người ở đây buông thông xuống, không phải Cường Tử! Tròng mắt của y màu lam, xương gò má quá cao, dáng vẻ của y rõ ràng không phải người Hán!

Dường như đã lấy lại được dũng khí, Trác Thanh Đế sải bước vọt tới một chỗ rất xa lật cái xác thứ hai lên, người này vẫn là một người nước ngoài, cổ của y cũng bị vặn gãy, trên ngực lõm vào một mảng rất lớn, có hai khúc xương sườn xuyên ra ngoài. Trác Thanh Đế thở hắt ra luồng không khí bị áp chế trong ngực, chạy về hướng xác chết tiếp theo.

Không biết từ khi nào cô gái đi theo phía sau Lâm Cửu cũng đã đến.

Nàng cứ như vậy đứng ở đó, yên tĩnh mà tường hòa, sắc mặt bình tĩnh.

Chu Lâm Nhã.

Ngay sau khi tất cả các xác chết đều được lật ngửa, mỗi người đều theo đó nhẹ nhàng thở ra. Trong những cái xác ở đây không có cái xác nào của Cường Tử, tim của tất cả mọi người đều đập nhịp nhàng trở lại. Lúc này mọi người mới nhìn thấy một hàng dấu chân dính máu đi về một phía khác. Nhìn từ khoảng cách giữa các bước chân, dáng đi của người này không hoảng loạn, rất thẳng bằng.

- Mau đến mà nhìn, chỗ này còn có một cái xác.

Tào Liên chỉ về phía trước hô hoán, một tiếng hô này khiến cho tất cả trái tim mọi người đã buông thông lần nữa thít chặt! Trác Thanh Đế xông vọt về phía trước, nhưng hai phụ nữ còn nhanh hơn anh ta đã xông đến trước! Mà ngay cả khuôn mặt Chu Lâm Nhã trông có vẻ bình lặng như dòng nước ngừng trôi cũng biến đổi!

Cái xác này cách những xác chết khác xa hơn mười thước, nằm sắp gọn gàng trong bụi cỏ cho nên rất khó phát hiện. Chỉ có điều khi tất cả chạy đến nhìn qua một lượt trái tim cũng buông thông xuống lần nữa. Mái tóc người này quăn xoắn, chắc chắn không phải Lâm Cường. Tào Liên lật ngược xác chết này lên, ngay lập tức bị vết thương trên thân thể người này làm cho sợ hãi.

Trái tim của người này đã bị móc ra!

Bọn Trác Thanh Đế cũng không nhận ra người này, nhưng Cường Tử đã ra tay ác độc như vậy để giết y, người này chắc chắn là kẻ Cường Tử cực kỳ thù hận, mà Cường Tử bắt tiến lần này chỉ vì đuổi giết một người, đó chính là Judas! Cho nên bọn Trác Thanh Đế rất nhanh đã đoán ra được. Gã đàn ông bộ dáng lúc chết khủng khiếp này chính là Judas Đệ nhất sát thủ của Châu Âu!

Nhưng, nếu như Judas đã chết ở đây, vậy Cường Tử tại sao còn đi đâu nữa?

Hắn đuổi giết nhiều ngày như vậy chỉ để giết chết Judas, hiện tại người đã chết ở trong tay hắn, hắn còn muốn làm cái gì nữa? Nơi này là Liên Bang Nga, là nơi Cường Tử chưa bao giờ đặt chân tới. Hắn rời khỏi sau khi giết chết Judas, chẳng lẽ là quay trở về trong nước rồi sao?

Vứt bỏ mặc kệ những cỗ xác chết bị nghiền nát này lại đó, bọn Trác Thanh Đế đuổi theo dấu chân dính máu. Khi bọn họ chạy đi không đến một canh giờ, bọn Cáp Mô cũng đến chỗ đó. Sau khi kiểm tra nhanh chóng một cái xác, Cáp Mô mang theo người đuổi theo hướng bọn Trác Thanh Đế biến mất.

Lúc này, ở Bắc Kinh.

Một lão già đầu tóc hoa râm đang ngồi ở trong một căn phòng yên tĩnh gọi điện thoại, số điện thoại của Nội Mông, mà người nghe là Trác Thanh Chiến.

- Thế nào rồi, tìm được chưa?

Ông lão giọng nói trầm thấp hỏi.

Trác Thanh Chiến ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc, sau một hồi cổ họng khàn đặc nói:

- Vẫn chưa, nhưng một nhóm nhỏ đã tiến vào Liên Bang Nga tìm kiếm dấu vết, phân tích từ một nơi, Cường Tử đã đánh chết Judas, nhưng cậu ta lại biến mất không thấy đâu.

Ông lão nghĩ ngợi, nói với một giọng điệu rất nặng nề:

- Bây giờ sự tình gây náo động lớn như vậy, mặc kệ cái tên Lâm Cường kia có còn sống trở về hay không, cũng chỉ còn một cách giải quyết!

Trác Thanh Chiến nói:

- Tại sao! Lâm Cường bây giờ đã có thực lực khổng lồ xã hội đen phương bắc, chỉ cần có cậu ta ở đó, phía bắc sẽ yên ổn, tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện hỗn loạn lớn. Để cho Lâm Cường thay thế trông coi thế lực ngầm phương bắc, đây không phải là điều chúng ta bàn bạc xong trước đây rồi hay sao?

Ông lão có chút cam chịu nói:

- Đúng, trước đây tôi đã đồng ý với anh rồi. Nhưng anh nghĩ mà xem các anh vận động trên vận phần tử trong xã hội đen tìm kiếm một lão đại bằng đẳng. Chuyện này ảnh hưởng rất nhiều chỗ không tốt! Cho dù

ta có lòng bao che, nhưng ta bao che thế nào được? Anh không phải cho rằng mình chiếm được vị trí đứng đầu trong chín người, thì có thể làm gì thì làm đó chứ!

Trác Thanh Chiến nói:

- Nhưng bây giờ phương bắc loạn thế này, ngoại trừ Lâm Cường ra tôi tìm không được người thay thế cậu ta!

Ông lão lạnh lùng nói:

- Chuyện này cứ như vậy đi. Đây không phải là chuyện một mình ta có thể quyết định, tin tưởng anh cũng hiểu rõ vấn đề. Ta nói cho rõ một chút, nếu như Lâm Cường trở về, chắc chắn phải xử lý theo cách thông thường!

Nói xong, ông lão cúp điện thoại, dường như tâm tình ông ta rất xúc động, điều thuốc của ông ta đã tắt từ lâu, lại kéo hộp tử ra móc một hộp thuốc lá không biết đặt ở đó từ rất lâu rồi, châm một điếu thuốc hít thật sâu một hơi. Đứng ở cửa sổ, nhìn về phía bầu trời nơi xa xa, ông lão thì thảo luận bầm:

- Trác Thanh Chiến chớ có trách ta nha, ta cũng xem trọng tiểu tử kia. Anh và Triệu Phù Sinh sẽ có một người chắc chắn đi đến địa vị cao nhất. Anh bây giờ, chẳng lẽ còn vút không được những chuyện nhỏ nhặt kia sao!

Trác Thanh Chiến đặt điện thoại xuống, bấm một số điện thoại nữa, anh ta hét lên đầy tức giận vào điện thoại:

- Tìm! Cho dù lật ngược cả Liên Bang Nga lên cũng phải tìm cho ra hắn. Hắn Lâm Cường không thể chết được! Tôi còn không tin, tôi bảo vệ không được một mạng người!

Cùng lúc đó, trong sân lớn quân khu Bắc Kinh, hai tướng quân đã già nua ngồi ở dưới một gốc cây đại thụ, trên mặt bàn bằng đá trước mặt bày sẵn một bàn cờ vây, hai người lặng lẽ nhìn chăm chăm vào thế cờ, đã qua thời gian rất dài không có nói chuyện gì. Lại qua một lát nữa, lão tướng quân mặc quân phục xanh lục thả quân cờ trong tay xuống nói:

- Không được, trong lòng không yên tĩnh, không cách nào thấy rõ được bàn cờ mười chín đường ngang dọc này a.

Lão già mặc quân phục hải quân cười, có chút cam chi nói:

- Mình làm sao có thể tĩnh tâm cho được kia chứ? Mới từ chỗ quân đội rút ra điều đi một bộ phận tinh anh cho tên tiểu tử kia, bây giờ gây ra động tĩnh lớn như vậy. Tôi nghĩ mấy lão kia chắc sẽ không ngồi nhìn không thêm quan tâm tới.

Ông già mặc quân phục màu lục thở dài:

- Cục diện tốt nhất là tên tiểu tử kia đừng có lộ mặt ra, nhưng vẫn không chế được thế giới ngầm phương bắc.

- Có thể sao? Bây giờ mọi việc đã diễn ra rõ ràng như vậy, mặc dù đã nghĩ nát cả óc cũng nghĩ không ra được.

- Ái dà... đáng tiếc.

Một mảng xanh biếc trên thảo nguyên gần biên giới Tân Cương giáp ranh với Nội Mông Cổ, một bà lão tóc trắng như cước ngồi ở trước lều vải, nghe đứa con trai mái tóc cũng đã bạc trắng giống như mình nói xong mọi việc đã xảy ra, đầu lông mày nhưu sát lại với nhau.

- Vốn tưởng rằng giao phương bắc cho tên tiểu tử kia sẽ sống yên ổn bốn mươi năm, ai ngờ được bây giờ đã xảy ra vấn đề.

Bà lão thở dài:

- Bây giờ ngẫm lại, ở Đông Bắc khi ta cố ý từng bước một kéo hắn lên vị trí này, có phải là hại hắn hay không?

Bà lão này chính là Đoan Mộc Tú.

Hách Liên Xuân Mộ ngồi ở trên cỏ trước mặt bà, nói lời an ủi bà:

- Không cần phải lo lắng, con xem qua vận mệnh của tên tiểu tử kia. Hắn có số mạng con nhiều cháu đồng sống thọ. Nào có thể dễ dàng chết như vậy?

Đoan Mộc Tú nhắm mắt lại, nói với chính mình:

- Chỉ mong là như vậy đi, Bồ Tát phù hộ.

Hách Liên Xuân Mộ đứng lên đi vào lều vải, cầm một cái thảm lông phủ lên trên người Đoan Mộc Tú, sau đó ông ta ngồi xuống bên người bà lão, đôi mắt nhìn về phía phương bắc, trên mặt nhìn không ra vui hay buồn.

Mà vừa lúc này, mười mấy cao thủ tuyệt thế trong cả hai bảng Thiên Địa, xuất phát từ Đông Bắc rất nhanh đã vượt qua biên giới Trung Quốc - Nga, tiến vào bên trong nước Nga! Trong thời gian ngắn cho đến bây giờ, thế lực Đông Doanh xâm nhập vào Đông Bắc đã bị hợp lực của Liên minh chấp pháp Trung Hoa và bọn họ đánh bại tận gốc, diệt trừ mọi mầm móng tai họa!

Cao thủ Thiên Bảng và Địa Bảng dẫn theo rất nhiều võ giả Trung Hoa tiến vào Đông Doanh, dâng lên sóng gió ngập trời trong giới võ lâm Đông Doanh! Giới võ lâm Đông Doanh gần như đã gặp phải đòn tấn công ngập đầu, ngay cả những lão yêu quái ẩn mình ở trong bóng tối kia cũng phải xuất đầu lộ diện, nhưng vẫn không ngăn cản được bước chân giết chóc của võ giả Trung Hoa.

Trong vòng hai tháng ngắn ngủi, thế lực bóng tối cả Đông Doanh gần như bị diệt sạch!

Sau khi những cao thủ tuyệt này trở về đã nghe qua việc của Cường Tử, bọn họ lập tức khởi hành tiến vào bên trong nước Nga, không có gì bất ngờ, đám người kia tiến vào sẽ tạo thành tình thế rối loạn khủng bố cho Liên Bang Nga.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, đã trôi qua một tháng kể từ khi bọn Trác Thanh Chiến phát hiện xác chết của bọn người Judas. nhưng vẫn không có tìm thấy Cường Tử. Nhưng từng tin tức chấn động lòng người không ngừng truyền vào trong lỗ tai tất cả mọi người! Bộ chấp hành pháp luật tổ chức Gấu Bắc Cực Liên Bang Nga, được người ta gọi là Thập Nhị Dực Thiên Sứ ngăn cản một người tên gọi Lâm Cường bị nhổ sạch tận gốc rễ. Mười hai tuyệt đỉnh cao thủ liên tiếp bị hắn giết chết, các cấp lãnh đạo của Gấu Bắc Cực cũng chính là từng người từng người bị hắn chém chết, đây xem như là đòn tấn công chết người đối với Gấu Bắc Cực!

Nhưng, đây còn chưa phải là đã kết thúc, rất nhanh lại có tin tức truyền đến, nơi đóng quân của tổ chức Tia Chớp Trắng thực lực lớn thứ hai của Liên Bang Nga, trong vòng một đêm bị người ta san bằng, những thủ lĩnh của Tia Chớp Trắng gần như bị chém giết sạch sẽ, tất cả người chết đều đã từng tham dự vào cuộc quấy nhiễu phương bắc Trung Quốc.

Một người, một thanh niên tóc trắng cả đầu, một kiếm giết vào quốc gia quanh năm là tuyết ở phương bắc, máu tươi văng lên tung tóe khắp bốn phía!

Một tháng sau, cả thế giới ngầm Liên Bang Nga hoàn toàn mất đi cân bằng, ông trùm tất cả các thế lực lớn đều bị giết chết. Mà sau đó, thanh niên tóc trắng chỉ dựa vào một thanh kiếm kia lần nữa trấn mất tâm!

Nửa tháng sau, lại một tin tức rung động thế giới ngầm truyền ra! Tất cả các băng đảng lớn bao gồm cả băng đảng Bàn Tay Đen của Ý, đều được thăm hỏi bởi một chàng thanh niên Trung Quốc đầu tóc bạc trắng. Người thanh niên này đến bất kỳ tổ chức nào, chỉ nói một câu rất đơn giản:

- Ta không cần biết chúng mày trước đây có thương tổn đến người Trung Quốc hay không, nhưng từ hôm nay trở đi, phạm có người dám dùng bạo lực nhắm vào người Trung Quốc, giết không tha!

Thanh niên tóc trắng này, mang theo một loại khí phách tuyệt thế, gần như quét ngang thế giới ngầm Châu Âu! Tất cả ai dám nghi ngờ uy nghiêm của hắn, đều bị giết chết vô tình!

Ra tay không chút nể nang, mười bước giết một người, lời của hắn chính là mệnh lệnh, không người nào có thể phản đối!

Không biết đó là ai, không biết có thực lực bao nhiêu lớn, chỉ cần chỗ hấn đến, không một ai có thể ngăn cản bước chân của hấn! Toàn bộ thế giới ngằm Châu Âu bị chấn động, các thế lực bắt đầu kết hợp lại với nhau vây giết thanh niên tóc trắng đến từ Trung Quốc này! Gần như toàn bộ sát thủ giỏi nhất, tinh nhuệ nhất của Châu Âu dốc hết ra toàn bộ lực lượng, để chém giết thanh niên Trung Quốc kiêu ngạo tà ác này.

Nhưng, theo thời gian trôi đi, từng tên từng tên sát thủ tiếng tăm lừng lẫy ở Châu Âu chết dưới kiếm trong tay của chàng thanh niên tóc trắng nọ. Chàng thanh niên này thật giống như một lời nguyện rửa, cho dù đi tới chỗ nào cũng đều tạo nên mưa máu gió tanh!

Từng người từng người bị hấn giết chết, có rất ít người biết đến tên tuổi của hấn, nhưng người nào cũng biết đến sự tàn ác và khí phách của hấn. Ở trong thế giới ngằm Châu Âu, tất cả gọi chàng thanh niên phương Đông mái tóc bạc trắng này là Ác Bá!

Nửa năm sau, không còn ai nghe nói qua tin tức chàng thanh niên tóc trắng đó.

Nửa năm thời gian đủ để cho rất nhiều người quên hết mọi việc, nhưng có một số việc, cho dù là cả đời cũng không thể quên được. Cho dù thanh niên có mái tóc trắng không hề có bất cứ tin tức gì, nhưng người nào quen biết người thanh niên này, đều treo trong lòng mối liên hệ sinh tử với hấn.

Có người nói hấn đã chết, bị hợp lực của toàn bộ băng nhóm xã hội đen và các tổ chức trong bóng tối bóp chết. Nói hấn bị vô số cao thủ vây công, sau khi giết hàng trăm người sức cùng lực kiệt mà chết. Cũng có người nói hấn còn sống, ẩn náu trong một thị trấn nhỏ không biết tên ở Châu Âu, vẫn trải qua cuộc sống nhàn nhã vui vẻ.

Lời đồn có đủ loại phiên bản, kẻ hận hấn ước gì không được tự tay đưa hấn vào địa ngục nhận hết mọi tra tấn, tốt nhất mãi mãi không được siêu sinh. Kẻ yêu hấn mong hấn sống mãi, mãi mãi sẽ không biến mất.

Người thanh niên này sáng tạo một kỳ tích, một mình hấn, gần như san bằng gần như toàn bộ thế lực xã hội đen trong bóng tối Châu Âu! Đây là một phần vinh quang không gì sánh kịp, sẽ được mãi mãi ghi nhớ khắc vào trong lòng.

Khoa phụ sản bệnh viện nhân dân thành phố Đông Đỉnh, Tôn Văn Văn sắc mặt bình tĩnh nằm ở trên giường, nhìn người thân vây quanh ngồi bên cạnh mình, nàng lộ ra một nét cười mềm mại dịu dàng. Đây là một loại hạnh phúc không màng danh lợi, là một loại hài lòng vĩnh hằng.

- Văn Văn, đừng sợ, mẹ đang ở bên cạnh con.

Mẹ của nàng nắm lấy tay nàng nói.

Tôn Văn Văn nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, khẽ cười nói:

- Mẹ, con không sợ, hoàn toàn không sợ gì cả.

Nàng quét mắt một vòng, Bùi Nhược, Tiêu Lôi, còn có sư phụ Mạc Dịch của Cường Tử, còn có Trần Tử đã mang thang chín tháng. Trần Tử Ngự sau khi Cường Tử đi Nội Mông mới phát hiện mình mang thai, cô không có nói cho Cường Tử biết chuyện này, cô nghĩ cho hấn một niềm vui bất ngờ ngoài mong đợi. Nhưng, bây giờ Cường Tử đã mất tích bảy tháng, dù các nàng đều tin rằng Cường Tử còn sống, nhưng lại không có một chút tin tức.

- Văn Văn, yên tâm đi, hấn chắc chắn sẽ trở về kịp lúc!

Trần Tử Ngự nắm bàn tay Tôn Văn Văn nói.

Tôn Văn Văn gạt đầu cười:

- Em biết rõ, em luôn vững tin.

Lân Tổ ngoại trừ Lân Cửu toàn bộ đều đang ở bên ngoài bệnh viện. Tất cả quan sát chặt chẽ bệnh viện, hi vọng chỉ sợ người kia xuất hiện.

- Hấn sẽ trở về sao?

Lân Tứ thấp giọng nói thầm một mình.

Không có người trả lời anh ta, không một ai biết được rốt cuộc là đang trông mong hắn trở về hay là trông hắn đừng có trở về.

- Đừng có quay về thì hơn, quay về rồi, càng khiến cho người ta khó xử.

Lân Tam nói, lập tức nhắm mắt lại.

Vừa lúc đó, ở trong bệnh viện Lân Thất gọi điện thoại nói Tôn Văn Văn đã vào phòng sinh, không có thấy tung tích Lâm Cường. Tất cả trầm mặc một hồi, Lân Nhất bỗng nhiên đứng lên nói:

- Cả đội trở về!

- Nhưng, lão đại, nhiệm vụ của chúng ta...

Lân Nhất khoát tay chặn Lân Ngũ lại, anh ta xoa huyết thái dương làm ra vẻ mệt mỏi nói:

- Tôi mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi. Nếu như phía trên có lời nào trách tội xuống, tôi sẽ gánh vác lấy.

Thành viên Lân Tổ đều sững sờ, ngay sau đó lập tức nở nụ cười, đều biết nguyên do tại sao. Theo mệnh lệnh phát ra từ Lân Nhất, cả Lân Tổ kéo nhau ra khỏi bệnh viện.

Triệu Phù Sinh đứng ở trên đường cái đối diện bệnh viện, nhìn xem người Lân Tổ rút khỏi, sắc mặt của y không có chút biến hóa nào, như tất cả đều ở trong tính toán từ trước của y. Móc di động ra, y bấm một số điện thoại:

- Là tôi, bây giờ có thể nói cho những lão già kia biết, Lâm Cường xác thật đã chết rồi.

Cúp điện thoại, y nhấn một đoạn tin nhắn:

- Tôi cảm thấy Lâm Bình An cái tên này rất tốt.

Trong tiếng cười ha ha thật lớn, Triệu Phù Sinh chui vào ngồi trong xe, nghênh ngang rời đi.

Lúc này, trong phòng sanh ở bệnh viện, một y tá dùng ngón tay chỉ một thanh niên đẹp trai xinh xắn không biết từ lúc nào ngồi trên cửa sổ.

- Làm sao cậu vào được đây! Nơi này giành cho phụ nữ sinh đẻ, cậu lập tức đi ra ngoài!

Thanh niên này mái tóc ngắn màu đen, tinh thần vô cùng sáng sủa. Y nhếch miệng cười nói:

- Tôi là đến thăm vợ sinh con, cô lại bảo tôi đi ra tin tôi vứt cô từ lầu sáu này xuống hay không?

Hắn đi ngang qua một tay ôm lấy y tá kia lên, đi thẳng đến cửa sổ làm bộ muốn ném cô ta ra bên ngoài. Tên này hành động giống như kẻ điên dọa y tá kêu la sợ hãi, thầy thuốc và các y tá khác đều chạy tới. Thanh niên xoay người nói với bác sĩ:

- Mau quay lại, tôi không tới để quấy rối, tôi chỉ tới thăm vợ.

Thầy thuốc nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn không có báo động mà là quay về phòng giải phẫu. Thanh niên tóc ngắn buông y tá xuống, sau đó ghé sát bên lỗ tai của cô ta nói:

- Lá gan nhỏ xíu, mông đít không lớn. Ái chà, sinh đẻ không tốt.

Đến bên mép giường, hắn nắm lấy tay Tôn Văn Văn thanh âm mềm mại nói:

- Anh đã trở về!

Tôn Văn Văn lặng lẽ gật đầu, có giọt nước mắt chảy ra từ trong khóe mắt. Nàng rốt cuộc đợi được hắn trở về rồi, một chút cũng không muộn màng. Người thanh niên này, đương nhiên chính là Lâm Cường mất tích đã bấy tháng nay.

- Em biết rõ, anh sẽ đến chăm sóc em.

Tôn Văn Văn nước mắt chảy ra thành dòng nói. Lâm Cường giơ tay lau sạch nước mắt của nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng:

- Anh biết, anh chưa bao giờ khiến cho em thất vọng.

Một giờ sau, một tiếng con nít khóc rõ to vang lên, một đứa bé gái nặng hai ký tám được sinh ra.

Một tháng sau, cũng ở trong phòng sinh đó, một đứa bé trắng trẻo mập mập nặng ba ký hai ra đời. Bọn chúng, đều họ Lâm.

Ban đêm ở Hàng Châu xanh mát mà thư giãn, thoải mái, bên cạnh Hồ Tây, đã không còn bóng dáng du khách. Ở bên hồ, loáng thoáng trong bóng tối có thể nhìn thấy hai người rúc vào nhau, ngồi ở bên bờ hồ nhìn mặt nước hồ bình lặng.

- Tây Hồ thật tốt, cảnh sắc quả nhiên không tầm thường a.

Cường Tử ôm vòng eo Bùi Nhược nói.

Bùi Nhược khẽ gật đầu nói:

- Ủ, nơi này yên tĩnh, tuyệt đẹp, em yêu mến nơi này.

Cường Tử nhẹ gật đầu nói:

- Ủ, không sai là nơi...

Hắn nhìn Bùi Nhược, nâng gò má tuyệt đẹp của Bùi Nhược lên nói:

- Làm cuộc chiến ngoài trời!

- A!

Một tiếng rên khẽ, dưới ánh trăng, một cơ thể hoàn mỹ trắng như tuyết bị Cường Tử đẩy sắp ra. Hắn vịn bờ eo tuyệt đẹp nhỏ nhắn kia, nhìn cô gái nằm sắp trước người mình, bím tóc đuôi ngựa phía sau đầu đã cởi bỏ, tóc đen xỏa dài ra.

Ghé sát vào làn da trơn láng sau lưng Bùi Nhược, Cường Tử ghé vào bên tai Bùi Nhược nói:

- Vợ yêu à, biết không? Anh thích nhất là làm từ phía sau!

- A!

Thân thể Bùi Nhược nhúc nhích về phía trước, nàng rõ ràng cảm thấy có một khúc lửa nóng ở phía dưới đâm mạnh vào trong thân thể của mình.

Vịn cái mông rất tròn trắng phau phau, Cường Tử chùi nước miếng nói:

- Lão tử đến thúc ngựa Tây Hồ đây!

Hết trọn bộ.

Cám ơn các bạn đã đồng hành cùng banlong.us ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ba>